

o- >¢M E?OM; "®

*QM i2Mib

o- >¢M E?OM; "®

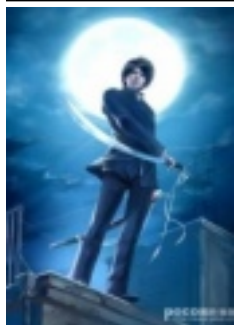
Re

RX Zmv M R, _2bB/2Mi 1pBH RU aBM? >| X;Xv*XE X @ @ XdM X: X'XX X X X X
kX hdM? :B'+ U hBX TXhX 2QX
jX æB aëi " M *€B *X UXRV X
9X æB aëi " M *€B *X UXRV X
8X .K+ o¼M; aBM X hX MXX
eX .K+ o¼M; aBM? h²M U hBX TXhX 2QX
dX >"M? G M; G b2` *Sm J¢M; X
3X >"M? G M; G b2` *Sm J¢M; X
NX "^M; *?SM; h²M X hBX
RyX "^M; *?SM; h²M h¢BU X BX TXhX 2QX
RRX *QìM; X
RkX *QìM; >| U hB TXhX 2QX
RjX *?m~M "` >Q`X Xh'XXX
R9X Zmv M k, HB2M A U .B >bM? X @ @ X; QìB JÈB X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R8X L; QìB JÈB X
ReX *U+ >¢M EBM? XQX M; X
RdX *U+ >¢M EBM? >Q`M; XXUXhB X
R3X h`€B hBK "MM; X?XvX
RNX h`€B hBK "MM; *?€v UXhB XT X
kyX > B aU GU X?X M X
kRX > B aU GU *?X M UX>Xi X
kkX Jém æ2M h`QM; X
kjX Jém æ2M h`QM; hB X UX>Xi X
k9X *?B _X) X
k8X *?B _XUX
keX *?B _XUX VX
kdX h?®M; X
k3X æB hÈB a`Q >XvXi X
kNX æB hÈB a`Q >XvXi X
jyX æB hÈB a`Q >XvXi X
jRX GB m J¢M; X UXRV X
jkX GB m J¢M; X UXRV X
jjX GB m J¢M X UXRV X
j9X >B o¼M; o h? :BÈB X BX M hX UX
j8X Zmv M j, *?9 P€M UDm @QM-i?2 :`m/; 2V @ @ S?X M; X?Q X€X?XhX X X X X X X
jeX S?ªM; L?Q *€+? hX
jdX S?šM L°X UXRV X
j3X S?šM L°X UXRV X
jNX Zmv i GBXi X UXRV X
9yX Zmv i GBXi X UXRV X
9RX *?9 P€M 5 E? X JX X UXRV X

310. Cuộc Phòng Thủ Khốc Liệt (1)	846
311. Cuộc Phòng Thủ Khốc Liệt (2)	849
312. Cuộc Phòng Thủ Khốc Liệt (3)	851
313. Nếu Như Phải Chết.... Thì Cũng Không Phải Hôm Nay (1)	854
314. Nếu Như Phải Chết.... Thì Cũng Không Phải Hôm Nay (2)	856
315. Huyết Chiến Và Trở Về (1)	858
316. Huyết Chiến Và Trở Về (2)	860
317. Huyết Chiến Và Trở Về (3)	863
318. Tạo 'thế' (1)	865
319. Tạo 'thế' (2)	867
320. Tạo 'thế' (3)	870
321. Không Ăn Ý..... Thể Hiện Sức Mạnh (1)	872
322. Không Ăn Ý..... Thể Hiện Sức Mạnh (2)	875
323. Chấn Nhiếp..... (1)	878
324. Chấn Nhiếp..... (2)	880
325. Bối Cục (1)	882
326. Bối Cục (2)	885
327. Bối Cục (3)	888
328. Phá Cục (1)	890
329. Phá Cục (2)	893
330. Phá Cục (3)	895
331. Kết Cục (1)	898
332. Kết Cục (2)	901
333. Kỹ Năng Tự Sáng Tạo (1)	903
334. Kỹ Năng Tự Sáng Tạo (2)	905
335. Kỹ Năng Tự Sáng Tạo (3)	907
336. Bước Đường Cùng Của Nam Viêm Châu Đới (1)	910
337. Bước Đường Cùng Của Nam Viêm Châu Đới (2)	913
338. Bước Đường Cùng Của Nam Viêm Châu Đới (3)	915
339. Dự Đoán Thành Hiện Thực (1)	918
340. Dự Đoán Thành Hiện Thực (2)	920
341. Tác Chiến Bảy Giữ Một (1)	923
342. Tác Chiến Bảy Giữ Một (2)	926
343. Không Nương Tay (1)	928
344. Không Nương Tay (2)	931
345. Cá Thể Mạnh Mẽ (1)	934
346. Cá Thể Mạnh Mẽ (2)	936
347. Trả Giá Bằng Mạng Sống (1)	939
348. Trả Giá Bằng Mạng Sống (2)	941
349. Trả Giá Bằng Mạng Sống (3)	944
350. Cường Đại (1)	946
351. Cường Đại (2)	948
352. Cường Đại (3)	951
353. Cứu Viện (1)	953
354. Cứu Viện (2)	956
355. Một Súng (1)	958
356. Một Súng (2)	960
357. Một Súng (3)	962
358. Trở Về (1)	964
359. Trở Về (2)	967
360. Quyển 12 :tập Kịch Resident Evil -- Thực Lực Đại Tăng (1)	969
361. Thực Lực Đại Tăng (2)	971
362. Thực Lực Đại Tăng (3)	974
363. Đã Lâu Rồi, Chiến Hữu! (1)	977

je9X æ ½ G • m ⁻² B - * ? B XMX> ~~XmX~~ ~~XkX~~ X
je8X æ ½ G • m ⁻² B - * ? B XMX> ~~XmX~~ ~~XjX~~ X
jeeX æ Q " M æ ° B * Q l M ; < X U R X

Vô Hạn Khủng Bố

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Thể loại: Khoa học Shakespeare từng nói: “To be or not to be, that’s a ques

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-han-khung-bo>

1. Quyển 1: Resident Evil 1(Sinh Hóa Nguy Cơ) -- Tỉnh Giác.

Trịnh Xá luôn nghĩ rằng mình đã chết, đi làm, hết giờ, ăn uống, bài tiết, đi ngủ, thức dậy, hần không biết ý nghĩa của mình nằm ở chỗ nào, không phải nơi khuôn mặt nhăn nhở béo ngậy của tay chủ nhiệm, cũng chẳng phải trên thân thể mấy cô gái văn phòng làm quen nơi quán bar, và chắc chắn không phải trong khu rừng sắt thép của đô thị hiện đại.

Trịnh Xá nghĩ rằng mình đang thối rửa dần, thối rửa từ khi hai mươi tư tuổi, thối rửa cho đến khi biến thành bùn đất, chỉ lưu lại trên đời một cái tên, không, thậm chí cả một cái tên cũng không lưu lại vì trên đời này sẽ không còn ai nhớ đến hần, một nhân viên văn phòng nhỏ nhoi, bất luận hần là người thế nào, hần cũng chỉ là một hạt bụi giữa đời.

Hần muốn thay đổi, muốn xác định ý nghĩa của mình...

- Muốn hiểu ý nghĩa của sinh mệnh ư? Muốn thật sự....sống... không?

Hôm nay Trịnh Xá vừa đến công ty, mở máy tính thì trên màn hình nhảy ra câu hỏi này. Hần cho rằng đó chỉ là trò đùa của mấy tay hacker, cho dù nhấn vào yes hay no thì máy tính của hần cũng sẽ nhiễm virus, chỉ đành khởi động lại máy vậy. Nhưng khi con chuột vừa di đến câu trả lời, linh tính của hần bỗng nảy lên, tay chợt dừng lại.

- Muốn hiểu ý nghĩa của sinh mệnh ư? Muốn thật sự ... sống...không?

Trịnh Xá thật sự mê mang, một sự quyến rũ vô pháp diễn tả khiến ngón trỏ của hần nhấp chuột vào chữ yes và... lập tức mất hết tri giác.

Lãnh lẻo, lắc lư...

Trịnh Xá bật dậy thật mạnh, kinh hoàng nhìn bốn xung quanh, khung cảnh của văn phòng và hoàn cảnh xung quanh nhòe lẫn vào nhau, nhưng chỉ vài giây, sự lẫn lộn tan biến.

- Không tệ, chú em là người có tố chất tốt nhất lần này.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Trịnh Xá quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người thanh niên tóc đen đang cười nhạt nhìn hần, người thanh niên trạc hai mươi hai, hình dạng hết sức phổ thông, có điều trên gương mặt có vài vết sẹo trông rất khủng khiếp. Người thanh niên tóc đen cầm trên tay một điều thuốc lá, rít một hơi rồi chuyển ánh mắt ra sau lưng Trịnh Xá, lúc này hần mới nhận ra sau mình còn có năm người đang mê man, ba nam, hai nữ, ngoài ra trong không gian này còn có mười mấy người ngoại quốc. Bọn họ đang ở trong một toa xe chạy rất nhanh, cảm giác lạnh lẽo, lắc lư là do toa xe chuyển động tạo ra.

- Đây là nơi nào? Các người là ai? Tại sao tôi lại ở đây?

Vì có người ngoại quốc nên Trịnh Xá dùng tiếng Anh để hỏi, đám người nước ngoài chỉ quay đầu lại nhìn rồi quay đi, riêng người thanh niên tóc đen hít thật sâu rồi nói:

- Nghĩ lại cho tử tế đi, Nó chắc đã in tất cả vào não mấy người rồi đấy.

Nhớ lại xem nào, Trịnh Xá chỉ nhớ mình nhìn thấy hàng chữ: Muốn hiểu ý nghĩa của cuộc sống ư? Muốn thật sự...sống... không? Hấn nhấn vào yes và mất tri giác... Khoan đã.. sinh tồn và sinh mệnh... Đây là một trò chơi, ai chế tạo ra nó thì không thể biết, có lẽ là các vị thần, cũng có thể là ác ma, hoặc giả người ngoài hành tinh hay người tương lai đều có khả năng và hấn là thành viên tham gia trò chơi này, chính xác hơn là hiện tại hấn trở thành thành viên tham gia. Khi một người trong cuộc sống hiện đại cảm thấy lạc lõng, mơ hồ, anh ta hoặc cô ta sẽ được chuyển đến thế giới các bộ phim kinh dị nếu chọn yes.

- Đây là Resident Evil 1, lính mới, chúc mừng các người gặp may mắn, lần đầu tiên tham gia lại là dạng phim tương đối dễ dàng. Có chết cũng rất thanh thản.

Người thanh niên dập tắt điếu thuốc, gằn giọng cười.

- Ý anh là chúng ta chỉ có ý thức tiến vào máy tính, giống như trong tiểu thuyết huyền huyền, sau khi chơi xong có thể trở về phải không?

Một gã béo bên cạnh Trịnh Xá chột lên tiếng hỏi. Người thanh niên rút trong người ra một khẩu Deasert Eangle, kéo quỳ lết kiểm tra, xoay xoay trong tay rồi trả lời:

- Ý thức hay không thì tao không biết, nhưng các người sẽ cảm thấy đau, các người sẽ bị thương, sẽ chết, và chú mày sai rồi, mỗi lần xong một bộ phim, các người sẽ đi tiếp đến một bộ phim khác, có thể đã xem, có thể chưa xem, mỗi bộ phim "Chủ thần" sẽ không ngừng đưa người mới đến, bổ sung vào số đã chết lần trước, mỗi lần nhân số tham gia từ bảy đến hai mươi người, nói một cách khác, lần này tương đối dễ dàng nên tất cả chúng ta chỉ có bảy người.

Gã béo cười nhạt:

- Sao anh dám chắc rằng những người đã chết không quay trở về cơ thể, có khi họ tự chọn chết đi không biết chừng.

Người thanh niên tóc đen ngẩng phắt dậy, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, đột ngột hấn chồm đến như một con báo, một giây sau, hấn đã đè lên gã béo, khẩu súng trong tay nhét nòng vào miệng gã béo:

- Mày muốn thử chết hả, muốn thử xem thế nào là vô hạn khủng bố hả? Tao đã trải qua ba bộ phim, bộ phim đầu tiên là Nightmare on Elm Street 1(Mãnh quỷ nhai), lúc ấy tổng cộng có 15 người mới tham gia, còn có hai người đã trải qua hai bộ phim, thế mày có biết kết cục ra sao không, tất cả đều chết trong giấc mơ, chỉ còn tao và một người nữa sống sót. Mày có biết cảm giác khi bị giấc mơ hoang đản giết chết là thế nào không? Mày cảm thấy sao khi xung quanh biến thành một đồng thịch nát mà vẫn chuyển động? Cảm thấy sao khi trong công xưởng u ám, bị Fred dùng dao xẻ từng miếng, từng miếng thịch? Mày muốn chết lắm hả đồ rác rưởi?

Người thanh niên gào thét điên cuồng, gã béo sợ đến nhũn người, nhưng do nòng súng nhét trong miệng nên van xin cũng không nổi. Trịnh Xá và mấy người còn lại mãi mới khuyên được hai người tách ra, người thanh niên đứng dậy, quay về góc, lau súng và nói:

- Bị chết trong phim là chết thật, và nếu bị ác ma hành hạ đến chết thì các người sẽ chết rất thâm, nếu không có dung khí tiếp tục thì tự sát đi cho khỏe.

Một cô gái đeo kính nói:

- Thế chúng ta không có cơ hội trở về cơ thể của mình nữa sao?

Người thanh niên liếc mắt nhìn rồi nói:

- Nãy giờ đã nói rồi, các người không chỉ có ý thức tiến vào đây, làm gì có kỹ thuật nào chế tạo được trò chơi như thế này, chỉ có các vị thần thôi, chúng ta chỉ là những con sâu, bị bọn họ quăng vào đây, quần

quai mua vui cho họ, cả thân thể lẫn tinh thần của chúng ta đều tiến vào đây, không về được nữa, tối thiểu tao cho rằng không về được nữa.

Cô gái đeo kính có một khí chất rất bình tĩnh, nhỏ nhẹ nói:

- Nghe anh nói vậy có vẻ như vẫn có hy vọng trở về?

Người thanh niên liếc mắt nhìn cô gái, nhếch mép nói:

- Lần này lính mới có tố chất tương đối đầy đủ, không sai, đúng là có hy vọng trở về.

Cả sau người đều nín thở lắng nghe, nhìn chằm chằm vào người thanh niên.

- Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ trở về, các người sẽ được thưởng 1000 điểm, có thể đổi được rất nhiều thứ, ví dụ như một trăm ngày sống trong bộ phim này chẳng hạn..

Một người đàn ông trung niên bên cạnh cô gái đeo kính kêu lên:

- Điên hay sao mà muốn sống trong phim kinh dị!

Người thanh niên chỉ cười nhạt không trả lời, nhưng cô gái đeo kính lại vuốt trán rồi cất tiếng:

- Không, tôi nghĩ là đã hiểu rồi, phim kinh dị cũng có nhiều loại, ví dụ như bộ phim này là dạng khoa học viễn tưởng, không có ma quỷ, trừ nơi xảy ra truyện phim, những nơi khác có lẽ là bình thường.

Người thanh niên búng ngón tay trả lời:

- Chính xác! Có thể sống bình thường 100 ngày ở những nơi an tĩnh, cứ tưởng tượng xem sau những bộ phim nguy hiểm, có thể sống 100 bình thường thì hạnh phúc như thế nào?

Trịnh Xá giật mình, dường như hắn đã hiểu tác dụng của nơi này, chính vì bình nhật cuộc sống quá bình đạm khiến hắn có cảm giác rữa nát, nhưng nếu liên tục trải qua hiểm nguy thì một cuộc sống bình đạm lại trở nên vô cùng đáng quý.

- Trừ việc có thể đổi số ngày sống an định ra, 1000 điểm có thể đổi được rất nhiều thứ, ví dụ như khẩu Deasert Eangle vô hạn đạn được này, chỉ tốn có 100 điểm, ngoài ra có thể nâng cao sáu hạng mục cơ thể như: Trí lực, tinh thần lực, tế bào hoạt lực, miễn dịch lực, sức mạnh cơ bắp, phản xạ thần kinh, người bình thường trung bình là 100 mỗi hạng, mỗi 10 điểm thưởng có thể nâng 1 điểm tố chất, nói một cách khác, nếu các người sống sót trở về có thể khiến cho mình trở nên mạnh gấp đôi, nếu sống sót qua 100 bộ phim, các người có thể trở thành siêu nhân.

Cô gái đeo kính bình tĩnh hỏi:

- Vậy thì để trở về cuộc sống bình thường cần bao nhiêu điểm?

- 50000 điểm - Người thanh niên lại châm một điếu thuốc rồi trả lời- Chỉ cần các người sống quá 50 bộ phim mà không đổi chác gì thì có thể trở về.

Mọi người lặng đi, nếu muốn sống sót qua 50 bộ phim mà không tự cường hóa thì quả là nhiệm vụ bất khả thi.

- Tất nhiên, 1000 điểm đó chỉ là điểm thưởng cơ bản, còn có thể kiếm thêm, ví dụ như theo quy định, mỗi khi giảng giải luật lệ cho lính mới như tôi vừa làm thì có thể được thưởng 100 điểm, còn nữa, các người đều chú ý thấy mình đeo một cái đồng hồ kỳ quái phải không?- Người thanh niên giơ tay trái lên, trên đó có một chiếc đồng hồ kim loại, kiểu cách cổ điển.

Mọi người nhìn xuống tay mình, trên tay mỗi người đều có một chiếc đồng hồ đang đếm ngược 3h01', phía dưới còn có các dòng số như: Số người mới, số zombie, số Licker..v.v

- Giết 10 con zombie được thưởng 1 điểm, 1 con Licker được thưởng 100 điểm, giết lính mới được thưởng... 1000 điểm - Vừa nói người thanh niên vừa liếc nhìn đám lính mới với vẻ bất thiện, chỉ có Trịnh Xá và cô gái đeo kính nhìn lại một cách bình tĩnh.

- Tất nhiên là âm 1000 điểm..

Người thanh niên cười nhạt, nhìn Trịnh Xá và cô gái đeo kính rồi nói:

- Được rồi, cần hỏi gì thì nhanh lên, phim sắp bắt đầu rồi đấy.

Cô gái đeo kính nhìn Trịnh Xá, hần khẽ gật đầu, cô gái nói:

- Còn vài vấn đề, bộ phim này là Resident Evil 1, T Virus lan tràn ở thành phố Racoon, nếu chúng ta ngồi trên xe này rời khỏi nơi đây thì có vẻ trải qua quá dễ dàng phải không?

Người thanh niên gật đầu trả lời:

- Xem trên đồng hồ, có một cái tên, đọc lên!

- Matt Anderson!

Mấy người cùng đọc một lúc, tiếp theo trong đám người nước ngoài có một người da đen đột nhiên phát sáng, giấy lát sau ánh sáng tắt đi.

- Đó là đội trưởng lính đánh thuê trong phim, bộ phim này diễn ra trong một phạm vi hẹp, chỉ có trong Hive, để hạn chế độ khó, chủ thần quy định không cho phép chúng ta đi quá xa khu vực cốt truyện, nếu cách xa Anderson quá 100 m thì...Bum...Không còn lại gì hết, đã hiểu chưa, sau khi Anderson chết thì hạn chế sẽ chuyển sang một nhân vật khác, vì thế chúng ta chỉ có thể cố mà sống sót, thế thôi.

Trịnh Xá đột nhiên hỏi:

- Thế chủ thần là cái gì, tôi thấy anh thường hay nhắc đến cái tên này?

- Chủ thần là thứ quản lý chúng ta tiến nhập vào đây, trao điểm số hay đổi vật phẩm đều thông qua chủ thần, nó là một quả cầu ánh sáng, thực tế tôi cũng chẳng biết nữa.- Người thanh niên phẩy phẩy tay nói.

- Vấn đề cuối cùng, hàng số đếm ngược này nghĩa là gì? - Cô gái đeo kính hỏi

- Thời gian cô em phải trải qua trong bộ phim này, hết giờ sẽ trở về chỗ CHỦ thần lĩnh thưởng rồi lại tiếp tục tham gia bộ phim khác.- Người thanh niên rút một hơi thuốc rồi trả lời.

Đúng lúc đó, toa xe bắt đầu từ từ dừng lại, người thanh niên rút nốt điều thuốc, rút súng ra rồi nói:

- Được rồi, cốt truyện bắt đầu, từ bây giờ họ có thể nghe chúng ta nói chuyện, nếu tiết lộ cốt truyện hay thông tin về chủ thần sẽ bị trừ điểm, mỗi câu 10 điểm, trừ vào phần thưởng sẽ nhận được sau này, vì thế liệu mà giữ mồm giữ miệng.

2. Tỉnh Giác (Tiếp Theo)

Toa xe từ từ dừng lại, đám lính đánh thuê lần lượt đứng dậy rời khỏi một cách cẩn thận, súng ống lăm lăm. Người thanh niên tóc đen cũng ngêng ngang bước ra theo, cô gái đeo kính liếc nhìn Trịnh Xá và những người còn lại, tiếp bước, nhìn thấy Anderson đã đi xa, mọi người vội vàng đuổi theo.

Đứng trên sân ga rộng, Trịnh Xá cố hồi ức lại bộ phim, nơi này chính là cửa vào Hive, phòng thí nghiệm dưới lòng đất. Mọi người tiến về phía một cánh cửa sắt cuối sân ga, trên cánh cửa có phù hiệu công ty Umbrella và ký hiệu nguy hiểm. Trịnh Xá cùng mọi người đi theo đến trước cửa, đột nhiên một cô gái rất đẹp, mặc chiếc váy liền thân màu đỏ quay lại hỏi Anderson:

- Tôi muốn biết các người là ai? Có chuyện gì xảy ra ở đây?

Anderson quay nhìn cô gái, phất tay ra hiệu cho đám lính đánh thuê dỡ ra một đồng máy móc, lắp đặt rồi mở mã, bản thân trả lời:

- Chúng tôi được công ty Umbrella thuê, cô cũng vậy, đây là cửa vào Hive, còn cô là nhân viên an ninh được đăng ký trong danh sách nhân viên, vì thế chúng tôi đưa cô theo.

Trịnh Xá nhớ rằng đây là trường đoạn nhân vật chính Alice hỏi Anderson về nguyên nhân vụ việc, dù xem phim vài lần nhưng khi tự thân tham dự vẫn tạo cho hắn một cảm giác kỳ quặc khó tin.

Alice nghe trả lời, khuôn mặt ngơ ngẩn, vuốt chiếc nhẫn cưới trên tay, hỏi một cách mê mang:

- Cái này là sao?

Anderson lãnh đạm nói:

- Cô chưa kết hôn, cái nhẫn này chỉ dùng để yếm hộ thôi, ngoài ra nó còn là biểu trưng cho thân phận nhân viên an ninh.

- Thế Hive là cái gì?

Bên cạnh, một người đàn ông không phải lính đánh thuê hỏi, Trịnh Xá nhận ra người này chính là nguyên nhân của toàn bộ vụ việc, kẻ ăn trộm T- Virus, gián điệp thương nghiệp Sion, cũng là một nhân vật nam chính.

Matt Anderson nói với một lính đánh thuê khác:

- Cho họ xem!

Người này gạt đầu, xoay màn hình vi tính về phía mọi người, trên đó hiện ra một bản đồ lập thể của toàn bộ kiến trúc.

- Đây là cửa ra vào Hive, Hive là một phòng thí nghiệm mật nằm dưới lòng đất thành phố Racoon, chỗ này là nơi chúng tôi tìm thấy quý vị, chúng ta xùng tàu điện đi từ đó đến đây.

Màn hình liên tục thay đổi các hình lập thể, cuối cùng hiện ra một kiến trúc có hình như một cái tổ ong mật.

— Đây là Hive, một căn cứ nghiên cứu tuyệt mật của công ty Umbrella, ở đây có trên 500 nhân viên nghiên cứu, nội dung nghiên cứu rất quan trọng đối với công ty, tuyệt mật, chúng tôi cũng không biết rõ. Còn chúng ta thông qua cảm ứng nhiệt thể hiện trên màn hình.

Anderson liên tục giải thích, còn trên màn hình đã xuất hiện vị trí mọi người đang đứng, hình dáng sân ga lập thể nằm trên đỉnh tổ ong, Trịnh Xá biết rằng lúc này nơi đây tuyệt đối an toàn, nhưng chỉ lát nữa sẽ trở thành khu vực của thần chết.

- Còn bọn họ là ai?- Alice đột nhiên chỉ về phía đám người của Trịnh Xá.

Toán người của Trịnh Xá giật thót người, họ cứ cho rằng mình chỉ là nhân vật khách quan không liên quan đến cốt truyện, chỉ cần tránh né những con quái vật trong phim, không ngờ Alice lại chỉ vào họ.

Matt Anderson trả lời:

— Họ là nhân viên bảo vệ Hive, có đăng ký trong danh sách công ty, tuy vậy tôi cho là có sự nhầm lẫn, ngoài gã người da vàng kia có vẻ là chiến binh, còn là đều là phổ thông thị dân.

Đám người Trịnh Xá hiểu ngay rằng đó là thân phận do Chủ thần bố trí. Sion bỗng hỏi:

- Sao tôi lại mất trí nhớ, không nhớ được gì hết?

- Hive có hệ thống phòng ngự độc lập do máy tính trung ương Red Queen điều khiển, khi có sự cố hay kẻ địch xâm nhập, nó sẽ phóng ra hơi độc thần kinh khiến mọi người hôn mê trong 4h đồng hồ, khi tỉnh lại sẽ có một số tác dụng phụ, mất trí nhớ là một trong số đó.- Anderson trả lời.

Sion lại hỏi:

- Mất trí nhớ trong bao lâu?

- Tùy từng người, từ một giờ đến một tuần.

Lại một người đàn ông không phải là lính đánh thuê hỏi:

- Ý ông là Hive bị tấn công, trong đó có bọn khủng bố?

- Có lẽ còn tệ hơn.

Trịnh Xá cũng nhận ra người thanh niên này, đó là Mad, người giả mạo c lập s

L n8 lại nữ r cũng nhậ pla , nế dung ngh* t; dui

-

- Tôi là Trịnh Xá, Trịnh của Trịnh Thành Công (Đài Loan Diên Bình Quận Vương), xá của Na Xá (Việt Nam hay gọi là Na Tra), trước đây là Chánh văn phòng của công ty, trước khi đến đây luôn oán trách cuộc sống quá bình đạm, tạo cảm giác như thôi rữa dần đi, muốn tìm thứ kích, nhưng có vẻ ở đây thứ kích hơi bị quá đáng.

Chiêm Lam cười hi hi bắt tay Trịnh Xá nói:

- Tri âm, tôi cũng nghĩ thế đó nha.

Người đàn ông trung niên hiền lành nói:

- Mưu Cường, Mưu của mưu, Cường của cường, thôi, không so sánh với mấy người có văn hóa, tôi là lái xe đường dài, đang buồn chán vợ dữ con hư, cùng bạn bè lên mạng chơi game thì đến đây.

Cuối cùng, anh chàng mờ nhạt lên tiếng:

- Lý Tiêu Nghị, học sinh lớp 12 (theo hệ thống Trung Quốc là Cao trung năm thứ ba, gọi tắt cao tam), lúc trước oán trách nhiều điều, nhưng đến đây có vẻ không tồi chút nào, như Trương Kiệt nói thì chỉ cần không chết sẽ trở thành siêu nhân, khi trở về vẫn giữ được sức mạnh, ở trường học em hay bị bắt nạt, nếu về được em sẽ giết hết mấy thằng khốn nạn đó.

Trên mặt Lý Tiêu Nghị hiện ra nét nanh ác, ba người còn lại nhìn nhau, họ hiểu rằng người thanh niên nhất định bị bắt nạt rất dữ ở trường, khiến cho cậu ta thất vọng tột đỉnh với xã hội, điểm chung của tất cả bọn họ.

Đúng lúc ấy, Trương Kiệt và một lính đánh thuê đi ngang qua mấy người, Trương Kiệt tiện tay vỗ vào hông Chiêm Lam một cái rất kêu, cô nàng bị bắt ngờ, ré lên một tiếng. Trương Kiệt cười hà hà đi về phía Matt.

- Sếp, chúng tôi tìm được một con đường khác để đến phòng điều khiển, nhưng hơi mất thời gian - Frank nói - Chúng ta đi về đây, thông qua phòng ăn B, từ đó đi thẳng đến nơi, nhưng sẽ mất gấp đôi thời gian.

Đúng lúc đó, hai người dò đường còn lại cũng quay về, Ryan báo cáo:

- Hướng này không đi được nữa, cả tầng bị ngập hết rồi thưa sếp.

- Được rồi, chúng ta đi theo đường thứ hai, không còn nhiều thời gian, mọi người nhanh chân lên.

Bất đắc dĩ, đám người Trịnh Xá chỉ đành đi theo mọi người, lần này cũng may là không phải chạy, không bao lâu, đến trước một cánh cửa sắt, lính đánh thuê thành thực giải mã, để hiện ra một căn phòng với những thùng pha lê bên trong. Những thùng pha lê có thể tích chừng vài mét khối, bên trong tỏa ra hơi lạnh âm ảm, chỉ cần xem qua bộ phim mọi người đều rõ trong những thùng này nuôi dưỡng Licker dưới trạng thái đông cứng. Khi máy tính bị tắt, chúng sẽ trở thành những con quái vật có uy lực gấp hàng trăm lần zombie.

Một lính đánh thuê lên tiếng:

- Đây là phòng ăn B, trên bản đồ đánh dấu thế.

Anderson tiến lại gần xem bản đồ, Mad khê thì thâm:

- Ở đây nhất định có bí mật mà công ty không muốn cho người ngoài biết.

Matt chỉ liếc nhìn, rồi nói với người bên cạnh:

- Ryan, J-D, Trương Kiệt ở lại đây canh tù nhân, giữ lấy cửa ra, số còn lại đi theo tôi.

Đúng lúc này, lính y tá nói:

- Sếp, chỗ này không bị phóng khí độc, trị độc tố bằng không, có lẽ hệ thống phòng ngự chỗ này mất không chế.

Matt gật đầu ra lệnh:

- Tốt, J-D, Ryan, Trương Kiệt, ở đây có khả năng còn người sống sót, kiểm tra xem, nhưng chú ý canh phạm nhân và giữ lối ra.

Ba người đều gật đầu, riêng Trương Kiệt chỉ nhếch mép cười, rút thuốc lá ra châm, ai xem phim chẳng biết người sống sót ở đây không có mống nào, zombie thì vô số. Chiêm Lam đến bên Trương Kiệt hỏi nhỏ:

- Tôi muốn biết một việc, liệu chúng ta có thể thay đổi diễn biến cốt truyện được không?

Trương Kiệt gật đầu:

- Tiếp tục, còn muốn biết gì nữa.

Chiêm Lam cười lạnh lạnh như tiếng bạc va vào nhau:

- Chúng ta có thể dùng thuốc nổ dẻo, giết hết đám Licker ở đây, có thể kiếm được vài nghìn điểm thưởng đó nha.

Trương Kiệt phá ra cười:

- Nói không sai, giết hết đám Licker này có thể kiếm được vài nghìn điểm, nhưng tôi có hai câu hỏi cô. Một là họ có cho chúng ta thời gian đặt thuốc nổ không?

Trương Kiệt chỉ về phía lính đánh thuê, nói tiếp:

- Họ không biết bên trong là cái gì, không biết khi tắt máy tính sẽ xảy ra hậu quả gì, thấy chúng ta làm những việc mà họ không hiểu, khả năng lớn nhất là họ sẽ nổ súng giết chúng ta trước, kết quả là có khả năng thả Licker ra sớm, chủ thần tuyệt không để yên cho chúng ta thay đổi diễn biến, nó có thể khiến cho nhiều bất ngờ xảy ra hay độ khó tăng lên, đã biết chưa hả?

Sau khi tự trả lời câu hỏi của mình, Trương Kiệt lại tiếp:

- Vấn đề thứ hai, theo cô em, chúng ta dựa vào cái quái gì để sống sót trong những bộ phim kinh dị?

Chiêm Lam ngẩn ra, vuốt vuốt trán, lẩm bẩm:

- Sức mạnh, không phải, may mắn, không phải, có lẽ là biết rõ diễn biến cốt truyện.

Trương Kiệt cười nói:

- Chính xác, đáp đúng, vì thế trước khi chắc chắn về hậu quả, tôi sẽ không thay đổi diễn biến, nếu có ai đó tự tư biến đổi khiến mọi người nguy hiểm, tôi sẽ không ngần ngại đưa hắn xuống địa ngục.

Trương Kiệt trừng mắt nói:

- Trẻ con học người lớn hút thuốc cái gì, trên người chú mày toàn mùi sữa, làm gì có mùi thuốc lá, muốn sống thì theo sát bọn anh.

Lý Tiêu Nghị gãi gãi đầu nói:

- Bây giờ phải làm sao? Em bị trừ 10 điểm rồi.

Trương Kiệt ngẩn ra rồi cười phá lên:

- Chưa được điểm nào đã bị trừ, vận may của chú cũng khá quá chứ. Yên tâm đi, hết bộ phim này sẽ được nhận 1000 điểm, nhưng nhớ rằng hết phim mới có, nếu đã nhận được điểm thưởng mà vẫn bị âm thì sẽ bị Chủ thần mặt sắt.

Lý Tiêu Nghị nhăn nhó, Trịnh Xá vỗ vỗ vào vai anh chàng thông cảm. Đúng lúc đó, bên ngoài có tiếng gõ cửa và tiếng gọi:

- Mở cửa, mau mở cửa!

Đám lính đánh thuê đều chạy lại hành lang, Trương Kiệt không chờ ai nói mở cửa ra, Alice và Mad luôn vào, đằng sau còn vô số zombie kéo kéo lúi lúi. Trương Kiệt nghe rằng ra, móc súng bắn liên tiếp rồi đẩy cửa vào đánh oanh một tiếng.

Matt vội vàng hỏi Alice:

- Bên ngoài thế nào, con đường vừa rồi còn đi được không

- Bên ngoài toàn quái vật, chúng đang ở đó chờ, không đi được nữa đâu.

Đám dung binh lặng đi, Frank ôm đầu kêu khóc:

- Xong rồi, chúng ta kết thúc rồi, phòng máy chính không còn cửa nào cả.

Sion đột nhiên nói:

- Tại sao chúng ta không ở lại đây, bên ngoài phát hiện sẽ phá tiếp viện đến, tôi không muốn tiếp tục đối diện cái thứ quỷ quái đó.

Đám dung binh đều hiện ra vẻ có lỗi, Sion kêu lên:

- Sao vậy, tôi nói sai cái gì à?

Frank ho một tiếng nói:

- Có lẽ không có tiếp viện đâu.

Sion nổi giận tóm lấy cổ áo Frank quát:

- Cái gì, sao lại không có tiếp viện?

Matt lúc bấy giờ mới thở dài nói:

- Chúng tôi nhận mệnh lệnh mang Main của Red Queen về, sau đó đóng chặt Hive lại, cắt đứt hoàn toàn liên hệ. các người còn nhớ cánh cửa lớn dẫn đến Hive không, trong 3 tiếng mà chưa đạt đến đó, cánh cửa sẽ triệt để đóng lại. Đám lãnh đạo công ty chết tiệt, bây giờ tôi mới hiểu rõ cái mệnh lệnh đó, hóa ra trong này đầy những thứ quỷ quái...

Trịnh Xá, Trương Kiệt nhìn nhau, họ đã hiểu ý nghĩa của thời gian đếm ngược trên đồng hồ, họ phải sống sót qua 3 tiếng đó, không để zombie cắn cào, không thể đối mặt với số lượng lớn zombie, còn Licker là khắc tinh của họ, một khẩu Deasert Eangle không đủ để chống lại con quái vật đó.

Sion buông Frank ra, nét mặt kinh hoàng thất thố lắm lắm:

- Họ không thể làm như thế, không thể chôn sống chúng ta được.

Ryan nói:

- Đó là cách bảo mật tốt nhất, chúng ta đều chết thì không ai tiết lộ bí mật nghiên cứu nữa.

Nói xong lại bóp chặt chỗ tay bị cắn vẫn còn ứa máu.

Mọi người đều trầm đi, Sion có vẻ bình tĩnh lại nhưng vẫn phần nộ nói:

- Tại sao đến giờ mới nói, ở dưới lòng đất nửa dặm này mới nói. (dặm anh = 1,6 km)

Đám dung binh đều cúi đầu xuống, Alice lên tiếng:

- Đừng tranh cãi nữa, bây giờ quan trọng là tìm đường rời khỏi đây.

Nói đoạn đứng dậy cầm cái túi chứa Main của Red Queen tiến lại phòng máy chính. Matt kêu lên:

- Cô muốn làm gì vậy?

- Khởi động lại máy tính - Alice bình tĩnh đáp.

Nhìn bọn họ rời đi, Trịnh xá hỏi Trương Kiệt đang nhắm mắt dưỡng thần:

- Không đi xem à?

- Xem làm cái gì, không phải là chưa xem phim, đi theo họ mất sức thì thà ở đây dưỡng sức lát nữa giết thêm một ít zombie đáng hơn.

Trương Kiệt cười nhạt trả lời. Chiêm lam bỗng vuốt vuốt trán hỏi:

- Đúng rồi, tôi có một việc muốn hỏi. - Trương Kiệt gật đầu thị ý, Chiêm lam tiếp tục- Tôi muốn hỏi chúng ta làm cách nào trở về chỗ chủ thần, từ trên trời chiếu xuống ánh sáng? Chúng ta tự biến mất hay là mở ra cửa thông?

- Tôi cũng không biết nữa, trước đây chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ hay hết thời gian thì một giây sau tôi đã trở về Phòng chính của Chủ thần rồi, vì thế đừng lo vì bất kỳ lý do gì mà không về được. Chỉ cần sống sót là về được, dù các người bị nhiễm virus hay bị thương nặng, chỉ cần còn có ý thức, về đến chỗ chủ thần sẽ khỏe mạnh bình thường, mất chân mất tay cũng có thể dùng điểm số hồi phục.

Trương Kiệt cười đáp. Chiêm Lam nhún mày hỏi tiếp:

- Anh nói đến nhiệm vụ phải không?

- Ủ, ví dụ như chúng ta vừa mới đến không được rời xa Matt 100m là nhiệm vụ đặc thù, trời biết được bất kỳ lúc nào chúng ta lại nhận được một cái nhiệm vụ kỳ quái nào đó, như tôi trong bộ phim trước nhận nhiệm vụ mới đáng buồn nôn, thôi, không nói đến nó nữa, tổng kết lại là chúng ta trong các bộ phim kinh dị có khi phải hoàn thành một vài nhiệm vụ nào đó để tăng độ khó sống sót.

Chiêm Lam thở dài nói:

- Thế thì hỏng rồi, em đang định nói.. thôi.. không đáng nói nữa.

Trịnh Xá đột nhiên hiểu ra hỏi:

- Ý cô là chúng ta ở lại đây đến hết giờ phải không?

Chiêm lam ngẩn ra một lúc rồi cười hi hi nói:

- Đúng vậy, như Trương Kiệt nói, chỉ cần chúng ta sống sót, ở đâu cũng có thể trở về được, đúng không? Tại sao không ở lại đây? Em nhớ là trong phim bọn họ phải đi qua đường nước ngầm rất nguy hiểm, lại còn nội gian khiến mọi người suýt nữa chết bởi Licker, thoát lên xe rồi vẫn không an toàn, ở lại đây đến hết giờ cơ hội sống cao hơn.

Trịnh Xá và Trương Kiệt nhìn nhau kinh ngạc, không ngờ cô bé này lại có khả năng tư duy tốt như vậy. Trương Kiệt nói:

- Cô em sợ rằng lát nữa chúng ta ở lại đây, chủ thần lại hiện ra một cái tên bắt chúng ta đi theo, như vậy toàn bộ chúng ta đều chết chắc phải không?

Chiêm Lam gật đầu nói:

- Đúng, nếu không vì nguyên nhân đó chúng ta ở lại đây là an toàn nhất.

Trương Kiệt rít một hơi thuốc dài rồi nói:

- Được, chúng ta ở lại đây, chủ thần không bao giờ đưa ra những nhiệm vụ không thể hoàn thành khiến chúng ta đều chết, chẳng hạn như không thể chờ dung binh đi thật xa mới đưa ra một cái tên để chúng ta đi theo. Vì thế đã quyết định là làm, chúng ta ở lại đây.

Ba người đều kinh ngạc, Trịnh Xá cười khổ nói:

- Bọn tôi đều là người phổ thông, bắt đắ dĩ không nói làm gì, anh có thân thủ tốt, lại có súng vô hạn đạn được, sao không đi theo họ, kiếm thêm ít điểm, nên biết giết licker trên tàu hỏa đáng 100 điểm đó nha.

Trương Kiệt cười khổ, lần đầu tiên trên mặt hắn thể hiện ra vẻ yếu nhược:

- Thật với mấy người, chẳng thành chết tiệt nào nguyên ý ở lại cái thế giới này, lắm lúc tôi chỉ muốn chết cho xong, thế giới này không phải là chỗ để người ở, mẹ nó. Bên cạnh đó tôi cũng mong mấy người sống sót, có những bộ phim một người không tài nào sống sót được, nếu có vài cự binh bên cạnh, khả năng sinh tồn sẽ cao hơn. Thôi, quyết định ở lại rồi thì thương lượng xem nói thế nào với họ đã.

Bốn người xúm vào bàn luận, đến khi dung binh trở ra thì đều tiến đến. Trịnh xá biết rằng không chỉ hắn muốn sống sót, mọi người đều muốn sống, đối diện cái chết, ai cũng muốn sống, chỉ muốn sống.

7. Hành Lang Laser Cứu Mạng.

Trương Kiệt rít một hơi thuốc dài, nói với đội trưởng dung binh:

- Bốn người chúng tôi ở lại đây.

Matt chính đang định nói với mấy người về kế hoạch tiếp theo, nghe Trương Kiệt nói vậy thì ngẩn ra, một lúc mới cất tiếng:

- Ý tứ gì vậy, chúng ta không có thời gian để đùa đâu?

Trương Kiệt vứt bỏ đầu mẫu thuốc lá, nói một cách nghiêm túc:

- Tôi không đùa, ý tôi là bốn người chúng tôi ở lại giữ chỗ này, anh cũng biết ba người bọn họ chỉ có thể chất phổ thông, lát nữa chạy đường dài, khả năng bị rút lại rất lớn, đã biết vậy thì chúng tôi ở lại đây còn có cơ hội sống sót cao hơn.

Matt trầm ngâm hỏi:

- Còn cậu thì sao? Tại sao lại ở lại?

Trương Kiệt nhún vai:

- Xin lỗi, tôi đã nhớ lại rồi, bọn họ là bạn của tôi, tôi không thể bỏ rơi họ được, tốt nhất là ở lại bảo vệ họ.

Các dung binh còn lại đều đi tới, nhìn bốn người bằng ánh mắt kỳ quái, Matt nhìn Trịnh Xá rồi nói:

- Không được, cậu ấy đã cứu mạng tôi, tôi không thể nhìn đồng đội đi chết, nhớ lấy rằng hiện nay các bạn là đồng đội của tôi, hãy nghe mệnh lệnh của tôi, lập tức hành động.

Lúc bấy giờ Chiêm Lam tiếp lời:

- Đội trưởng, anh cũng biết thể năng của chúng tôi không thể theo kịp mọi người, so với việc biến thành zombie, thả chúng tôi ở lại đây chờ tiếp viện có khả năng sẽ đến mới là biện pháp sống sót duy nhất. Nhưng nếu anh quyết ý bảo chúng tôi đi vào chỗ chết thì tôi không có gì để nói.

Matt trầm ngâm một lúc lâu, chậm rãi nói:

- Tôi hiểu rồi... Frank, mở lại hệ thống phòng ngự và hành lang laser... Mấy người ở lại trong phòng máy chủ.. chỗ này an toàn nhất, nếu còn sống sót, chúng tôi sẽ báo cáo về mấy người, cố mà sống sót nhé.

Trương Kiệt và ba người tiến vào phòng máy chủ, Frank bật lại hệ thống phòng ngự, toán dung binh thoát ra, hai nhóm người nhìn nhau qua cửa sổ pha lê trên cửa sắt, đều nhìn thấy sự thương hại từ mắt nhau.

Chờ khi toán dung binh đi xuống cống ngầm, Chiêm Lam cười hi hi nói:

- Nhìn thấy không, trong mắt họ toàn sự thương hại, không biết đến lúc gặp liker sẽ ra sao nhỉ?

Có ba lớp cửa thép kiên cố, thêm vào đó là hành lang laser bảo vệ, phòng máy chủ trở thành nơi an toàn nhất Hive, mọi người đều thở phào, Trương Kiệt cười khà khà móc thuốc lá ra mời Trịnh Xá.

Trịnh Xá hít một hơi, loại thuốc lá này ngon vô cùng, hương vị thuần khiết, hẳn chưa từng hút bao giờ, không nhịn được hỏi:

- Ở chỗ Chủ thần cũng có thuốc lá thơm à?

Trương Kiệt lim dim mắt nói:

- Đồ tốt ở chỗ chủ thần thì nhiều lắm, cơ bản có thể chia làm bốn loại, loại thứ nhất là sản phẩm khoa học kỹ thuật, ví dụ như súng ống, áo giáp chống đạn, thậm chí có những thứ chỉ biết đến trong phim khoa học viễn tưởng, có điều giá trị quá quý, chúng ta dùng không nổi. Thứ hai là sản phẩm ma pháp, truyền thuyết như quyển trục ma pháp, đạo phù Trung Quốc hay phù hộ thân. đạo kiếm ..v.v.

Lý Tiêu Nghị mừng rỡ hỏi:

- Thế những vũ khí trong game cũng có phải không, chắc là uy lực rất lớn?

Trương Kiệt liếc nhìn Lý Tiêu Nghị, rút thuốc nói:

- Uy lực lớn đến đâu anh không biết, nhưng giá đổi của sản phẩm ma pháp, truyền thuyết đều đắt gấp đôi sản phẩm khoa kỹ, anh nghĩ mấy thứ đó dùng trong các phim loại ma quỷ gì đó, tác dụng cụ thể không rõ được.

Trịnh Xá kỳ quái hỏi:

- Phim ma quỷ?

Trương Kiệt nghĩ một lúc rồi nói:

- Ừm, ví dụ như... Chú oán!

Ba người còn lại toát mồ hôi lạnh, dường như xung quanh đầy ma quỷ.

- Biết tại sao anh lại nói Resident Evil lại là loại phim dễ chưa, ở đây có thể giải thích được bằng khoa học, có thể giết chết quái vật, có thể trốn tránh, chỉ cần không bị nhiễm, có đủ súng đạn thì có thể sống sót. - Trương Kiệt ánh lên một nỗi sợ hãi, vừa nhớ lại vừa nói tiếp - Loại phim không giải thích được bằng khoa học mới là cơn ác mộng khủng khiếp nhất, ta không biết sẽ chết lúc nào, không biết chết vì cái gì, thậm chí không biết mình chết hay chưa, sự khủng bố ở khắp mọi nơi, sẵn sàng đưa ta xuống địa ngục...

Trịnh xá vỗ vai Trương Kiệt hỏi:

- Là Nightmare on Elmstreet phải không?

Trương Kiệt thất thần gật đầu:

- Mấy người không thể tưởng tượng bọn anh đã trải qua cái gì ở đó, liên tục chết mười mấy người, thiên kỳ bách quái các kiểu chết, bọn anh chỉ muốn chạy trốn, một tay cự binh dẫn bọn anh cướp một chiếc xe, nhảy lên chạy theo đường cái, không ai dám ngủ, dù có gục xuống cũng được người bên cạnh lắc dậy, cứ thế liên tục năm ngày đêm..Thế rồi một thị trấn hiện ra, bọn anh mừng phát khóc chạy tới đó, nhưng hóa ra đó lại chính là nơi bọn anh xuất phát chạy trốn, còn tay cự binh lái xe từ lúc nào lại biến thành Fred, hẳn nhìn bọn anh nhe răng ra cười...

Trịnh xá thấy Trương Kiệt run lấy bầy, người đàn ông lãnh đạm bình tĩnh đó giờ đây có nguy cơ suy sụp, hẳn vội đánh lạc hướng:

- Nói thế thì sản phẩm ma pháp, truyền thuyết có thể giết được Fred phải không?

Trương Kiệt rít một hơi thuốc lắc đầu nói:

- Không biết được, đó là bộ phim đầu tiên của anh, sống sót thuần túy là may mắn, các chú có biết mấy vết sẹo trên mặt anh ở đâu ra không, là Fred dùng kéo từng nhát, từng nhát một vạch lên đấy. Anh không khôi phục lại ở chỗ chủ thần để nhớ, lần sau gặp hấn nhất định phải giết cho bằng được.

Trịnh Xá và hai người còn lại nhìn nhau, họ thấy sự kinh hoàng đối với tương lai. Trương Kiệt lại nói:

- Giết chết Fred được thưởng 5000 điểm, ngoài ra còn có Chi tiết cấp B, đó là lần duy nhất anh thấy Chi tiết xuất hiện.

Chiêm Lam hỏi:

- Chi tiết là gì? Rất quan trọng phải không?

Trương Kiệt gật đầu nói:

- Thế lại phải nói đến loại thứ ba có thể mua của Chủ thần, có thuốc giải độc, thuốc tăng cường miễn dịch, thuốc cứu thương, đạn dược, sản phẩm khoa kỹ cao cấp như thiết bị ẩn hình phản quang có thể biến người thành vô hình, và quan trọng hơn là các sản phẩm cường hóa... Khi anh lần đầu tiên thấy mấy loại đó, cười thầm luôn, ví dụ như có ADN Spiderman biến dị, giải thích là khiến ta có được huyết thống của Spiderman, nâng cao trí lực 20 điểm, tinh thần lực 20 điểm, phản xạ thần kinh 100 điểm, lực lượng cơ bắp 100 điểm, khả năng miễn dịch tăng 150 điểm, còn có kỹ năng phóng tơ nhện của Spiderman, chỉ cần có 2000 điểm là đổi được.

Ba người đều dần mặt ra, Chiêm Lam đếm trên đầu ngón tay nói:

- Để nâng cấp ngăn ấy thuộc tính cần có 4000 điểm, lại thêm kỹ năng phóng tơ nhện, em nhớ trong phim tơ nhện đó còn rắn chắc hơn sắt thép, cường hóa như thế quá lâu, sao anh không cường hóa?

Trương Kiệt phẩy tay cười khổ nói:

- Không phải anh không muốn, có được huyết thống biến dị như thế, tối thiểu trong loại phim như hiện nay không thể chết được, nhưng để cường hóa như vậy cần có Chi tiết kịch tình, một cái cấp A bằng 3 cái cấp B, cứ thế cho đến cấp D. Từ trước đến giờ anh chỉ thấy có một nhiệm vụ thưởng chi tiết, mấy cái Chi tiết đó chỉ có thể ngộ, không thể cầu.

Trịnh xá bỗng thấy mồm miệng khô rang, hấn rất muốn nói ra việc mình có một cái Chi tiết cấp B, nhưng vẫn nhịn được mà hỏi:

- Thế ADN Spiderman cần cấp mấy?

Trương Kiệt lại châm một điếu thuốc rồi mới trả lời:

- Cấp B, cấp D anh cũng nhìn qua mấy cái, có khí công Trung Quốc chính tông, nâng cao tế bào hoạt lực 20 điểm, tinh thần lực 10 điểm, phản xạ thần kinh 20 điểm, lực lượng cơ bắp 30 điểm, miễn dịch lực 20 điểm, có được một chút khí cảm, còn gọi là khí công sơ cấp, tuy nhiên các loại công pháp tu luyện cao thâm đều đòi hỏi cấp B hay A. Sơ cấp chính tông khí công cần 500 điểm và Chi tiết cấp D. Còn có T-virus tiến hóa an toàn, giống như Alice vậy tăng cường trí lực 20 điểm, tinh thần lực 20 điểm, tế bào hoạt lực 50 điểm, lực lượng cơ bắp 50 điểm, phản xạ thần kinh 50 điểm, miễn dịch lực 100 điểm, có được khả năng tiến hóa của T-Virus, tốn 1500 điểm và chi tiết cấp C, a a, người đẹp nhân vật chính thật may mắn, tự nhiên có được đồ tốt.

Trịnh xá tự nhiên thấy hạnh phúc ngập tràn, chỉ cần hấn sống sót qua bộ phim này có thể nâng cấp rất nhiều thuộc tính, sau này cơ hội sống sót rất cao.

Trương Kiệt bỗng cười một cách thần bí nói:

- Còn có mấy thứ cường hóa cao cấp nhất đó nha, nhưng theo anh chẳng qua là câu dẫn người ta, phi thực tế, ví dụ như huyết thống của thần, sáu thuộc tính cơ bản là thành siêu nhân, lại có kỹ năng đặc thù và thần lực, cần có Chi tiết cấp S và 50000 điểm, nghe ghê không ha ha, còn có kinh hơn nhiều, công pháp tu chân, tuy sáu thuộc tính không nhiều như máu thần, nhưng có nhiều kỹ năng, tu luyện thành thục như nhật nguyệt, cần có Chi tiết cấp S và 70000 điểm, ha ha ha, nhìn đến đó anh cười thầm luôn.

Trịnh Xá và Chiêm Lam đều toác miệng ra cười, chỉ có Lý Tiêu Nghị là hai mắt sáng rực.

8. Hành Lang Laser Cứu Mạng (Tiếp Theo)

Trịnh xá nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Thế còn loại thứ tư thì sao? Ba loại trước hình như có tất cả rồi mà?

Trương Kiệt cười một cách thần bí:

- Loại thứ tư phải gọi là cực kỳ dó nha, người bình thường cứ trải qua phim kinh dị sớm muộn gì cũng phát điên, loại thứ tư là để giải trí, xả street. Có thuốc lá, có cần sa, heroin, mấy thứ đó đều cực rẻ, một điểm thưởng đổi được 1000 điểm sinh hoạt, 1000 gram Heroin chỉ có giá 5 điểm sinh hoạt thôi. Sao, có phải là cực rẻ không? Chủ thần đã tính toán rồi, con người chỉ cần có 300 điểm tế bào hoạt lực và 350 điểm miễn dịch lực thì hút ma túy vô tư, cơ thể tự động điều chỉnh được, không sợ nghiện. Hà hà. Thời gian sống trong phim kinh dị cũng đối ở đó, ngoài ra đĩa nhạc, đĩa phim, thậm chí cả đàn bà đều có .

Trương Kiệt cười âm lên, Trịnh Xá gãi đầu nói:

- Tôi không có hứng thú với mấy món đồ cao su.

Trương Kiệt vỗ vai Trịnh xá cười:

- Nói cái gì vậy? Là đàn bà thật sự, không phải đồ cao su, do chủ thần chế tạo, có ý thức, tư duy, tính cách, ký ức độc lập, khi mua cậu có thể lựa chọn tuổi tác, hình dáng, màu da, thậm chí từng chi tiết cơ thể, ha ha, chơi trò Artifact Girl chưa vậy? Chủ thần chế tạo đàn bà chi tiết hơn nhiều, thậm chí cậu có thể chế tạo một người đẹp lông lá xồm xoàm như gorilla.

Lý Tiêu Nghị lại một lần nữa hai mắt sáng rực, Chiêm Lam hừm hừm bất mãn. Trương Kiệt ngừng cười đùa nói:

- Không ai biết được mình còn sống bao lâu trong thế giới này, anh chỉ muốn có người con gái mình thích ở bên cạnh, mà chỉ cần các chú thử qua sẽ biết, người ta không phải búp bê, tuy là do chủ thần chế tạo, nhưng họ tuyệt đối còn chân thật hơn cả một số cô gái trong đời thực, và cô ấy thật sự yêu cậu, chia sẻ với cậu những nỗi sợ trong phim, ngoài ra như đã nói, khi cậu có đủ điểm trở về, có thể mang theo cô ấy. Nếu anh có thể trở về anh nhất định sẽ lấy cô ấy làm vợ, cô ấy là loại người ta có thể yêu suốt đời.

Sự nghiêm túc và tình ý trong những lời nói ấy khiến bọn Trịnh Xá không dám có ý đùa cợt nữa. Vào cái thời đại này, khi phụ nữ kêu âm lên rằng trinh tiết chỉ là một lớp mô, đàn ông chỉ nhận biết tiền bạc và nhục dục, một người có thể nghiêm túc yêu đủ khiến Trịnh Xá khâm phục và kính trọng.(câu này hơi bị hay)

Chiêm Lam vuốt vuốt trán nói:

- Ngừng chủ đề này lại, ở đây có con gái đấy nhé, không được nói mấy chuyện màu vàng nữa! Trương Kiệt, anh nói về Không gian chủ thần đi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ ra sao?

Trương Kiệt nghĩ một lúc rồi nói:

- Thật ra cũng không có gì, hoàn thành nhiệm vụ sẽ trở về chỗ Chủ thần, chủ thần là một quả cầu ánh sáng nằm giữa một quảng trường, muốn hỏi gì hay trao đổi chỉ cần dùng ý thức liên hệ. Xung quanh quảng trường có 20 căn phòng, có điều chưa bao giờ đầy cả, mỗi người tự chọn một căn phòng, lớn nhỏ ra sao, hình dáng sắp đặt thế nào chỉ cần tưởng tượng ra là được. Căn phòng đó chỉ có chủ nhân và những người được cho phép mới có thể ra vào, ngoài ra mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ trở về lại được nghỉ 10 ngày tại Không gian chủ thần, chỉ thế thôi.

Chiêm Lam cười cười, đang định hỏi tiếp thì Trương Kiệt bỗng bật dậy, chạy đến tám cửa sắt, mọi người kinh ngạc cũng chạy ra theo, nhưng qua tám cửa pha lê nhìn ra ngoài thì không thấy gì cả ngoài những ngọn đèn trong hành lang. Trương Kiệt quay lại nói:

- Red Queen, báo cáo tình hình trong phòng điều khiển!

Giọng nói của một cô bé vang lên:

- Hai con Licker đang tấn công cánh cửa ngoài cùng, còn có thể duy trì 40 giây.

Trương Kiệt quay đầu lại chửi ầm lên:

- Mẹ kiếp, biết ngay là không giản đơn như vậy mà, mấy con Licker đó chắc là người thấy chúng ta, cũng may là đã nấp trong này, còn hai cánh cửa không biết duy trì được bao lâu.- Vừa nói vừa nhìn đồng hồ.

Trịnh Xá mấy người cũng nhìn vào đồng hồ, thời gian còn lại 17 phút, không biết mấy cánh cửa lớn và hành lang laser có thể ngăn cản chúng được không, vũ khí họ có cơ bản là không làm tổn thương được mấy con quái vật biến dị đó.

Trịnh xá không muốn chết ở đây, đặc biệt là khi có hy vọng sống còn, hắn gấp gáp nói:

- Red Queen, hãy tính toán xem còn duy trì được bao lâu?

Giọng bé gái mãi không vang lên, Trịnh Xá lập tức chìa súng vào máy tính quá lớn:

- Red Queen, tôi biết trình tự của cô là ngăn chặn không cho T-Virus phát tán, tiêu diệt bất cứ sinh vật nào có nguy cơ nhiễm virus, bao gồm cả chúng tôi phải không? Vậy hãy suy nghĩ đi, nếu người không phòng ngự, để Licker vào đây giết chúng tôi thì trước đó chúng tôi có thể bắn nát máy tính, người sẽ không không chế được Hive nữa, lúc đó có bao nhiêu Virus phát tán ra ngoài?

Giọng bé gái trầm ngâm phẫn khắc vang lên:

- Tôi muốn hỏi, các người đã chọn ở lại đây, sao còn tránh trát, không phải các người đã lựa chọn tự hy sinh rồi sao?

Trịnh xá còn chưa kịp trả lời, Chiêm Lam đã lên tiếng:

- Chuyện của chúng tôi hình như máy tính không được phép hỏi, phải có giác ngộ là một máy tính chứ, dẫu sao chúng tôi cũng ở lại đây, chết hay không cũng không phát tán virus, sao không bảo vệ chúng tôi hả cô bé Red Queen?

Giọng bé gái ngập ngừng:

- Đã hiểu rõ, Licker không thể vượt được qua hệ thống phòng ngự.

Trong lúc đối thoại thừa thãi, cánh cửa thép đã vang lên tiếng động ầm ầm, qua lớp cửa kính đã có thể nhìn thấy thân hình vật vờ của Licker, trên cửa sắt đã hiện ra những vết cào sọc nhọn.

- Sức mạnh thật đáng sợ, đúng là quái vật 100 điểm, nếu có một khẩu rocket vô hạn đạn được, chúng ta có thể mở cửa ra kiểm điểm được.- Trương Kiệt cười khà khà nói.

- Rocket vô hạn đạn được? Deasert Eangle vô hạn đạn được giá 100 điểm, còn Rocket vô hạn đạn được thì bao nhiêu? - Trịnh Xá thuận miệng hỏi.

- Tất nhiên là có, tuy vậy đắt dã man, loại phổ thông nhất cũng đã 2000 điểm rồi, có ngần ấy điểm tôi thà cường hóa bản thân, mà không phải phím nào dùng súng đạn cũng giải quyết được vấn đề.

Trong lúc nói chuyện, cánh cửa thép đã biến dạng, móng vuốt của Licker thật đáng sợ, xé toạc cả tấm cửa thép dày 10mm, sau một tiếng oanh dữ dội, hai con licker to đùng xuất hiện trước mắt mọi người. Thân thể dài vài mét, không có mắt, toàn thân màu hồng, Licker có lẽ dùng cảm ứng nhiệt hay Khứu giác để tìm mồi, lưỡi vươn dài hơn 1 m, móng vuốt biến dị thành vô pháp hình dung, kiên nhận như sắt thép, thậm chí còn hơn. Trịnh Xá nhìn hai con Licker, lại nhìn súng ngắn trên tay, hắn không tin rằng khẩu súng ngắn này có thể gây chút tổn thương nào đến Licker, nếu có thì cũng chỉ là ăn rùa mà thôi.

Hai con Licker nhìn mọi người ở đầu cuối hành lang, một con nhảy bật qua, con thứ hai tiếp liền, cánh cửa thép bị xô vang lên ầm ầm, đó là đạo phòng tuyến cuối cùng.

- Red Queen!

Trịnh Xá và Trương Kiệt cùng gào lên, đúng lúc ấy, hai bên hành lang xuất hiện tia sáng laser bay về phía

Một giọng nói động hồn vang lên từ trong chăn, Trịnh Xá ngẩn người, hần vô ý nắn nắn cái thứ tròn tròn mềm mại trong tay, một cái gì đó nho nhỏ từ từ cứng lên, âm thanh từ trong chăn chuyển thành tiếng rên ngọt ngào..

Sự lựa chọn trên màn hình máy tính, luân hồi trong phim kinh dị, Resident Evil, chết chóc, La Lệ...

Ký ức trong đầu hần xoay vòng vòng, hần đột nhiên mở chăn ra, quả nhiên ở đó có một người con gái vô cùng mỹ lệ đang cuộn tròn trong lòng hần, làn da còn trắng hơn cả tấm drap trắng như tuyết, trên khuôn mặt xinh xắn còn đọng lại vết nước mắt. Trịnh xá nhìn xuống dưới và thấy giữa hai đùi nàng và trên giường vẫn còn lốm đốm vết máu.

Người con gái kéo kéo cái chăn đang ra đang đắp trên người, không thấy nên lại dịch về phía Trịnh Xá, đôi mắt vẫn nhắm nghiền mê hồ, thậm chí tóm lấy cây đoản côn cứng ngắc của hần vẫn không hay biết.

Trịnh Xá chỉ nhớ lúc đang chế tạo người thông qua chủ thần, hần không ngừng nhớ đến La Lệ, nhớ lại rất nhiều kỷ niệm, cuối cùng tạo ra một La Lệ hoàn chỉnh, khi nàng hiện ra, hần đã không kìm nén được cảm tình hơn 10 năm áp ức, bế bổng nàng, chọn đại một căn phòng, lao vào phong cuồng cho đến khi nàng kêu khóc van xin mới dừng lại.

Lúc này, đôi bàn tay nhỏ của nàng vẫn giữ chặt cây côn của hần khiến hần không dám cựa quậy, nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vô cùng lại vừa rất xa lạ của nàng, trong lòng hần có ngàn vạn điều muốn nói, khuôn mặt hần giàn giụa những giọt lệ nóng bỏng.

Người con gái có lẽ cảm thấy lạnh, nàng quơ tay tìm chăn không thấy, he hé mắt nhìn và thấy Trịnh Xá đang nhìn nàng chăm chú. Cô bé lập tức cực kỳ xấu hổ, bật dậy giật lấy chăn trong tay Trịnh Xá, quấn chặt mấy vòng quanh người, lúc này mới bật khóc vì cơn đau ở hạ thể truyền đến.

Cô bé vừa khóc vừa mắng:

- Trịnh Xá xấu, Trịnh Xá hư, hôm qua làm người ta đau thế, sáng sớm lại trêu người ta, mà tháng này người ta còn làm cơm sáng cho ăn, đã nói rõ là đến khi nào anh 18 tuổi tặng nhẫn cho người ta, hai mươi hai tuổi kết hôn mới được như thế này, đồ xấu xa, người ta còn mấy tháng nữa mới 16 tuổi cơ mà...

Trịnh xá nghe xong mà cả tâm hồn chấn động:

- Em... La Lệ... em vẫn còn nhớ à, vẫn còn nhớ mọi chuyện lúc trước à?

Cô bé khóc một lúc thì ngừng lại, nhìn trộm Trịnh Xá, nghe hần nói vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì mà nhớ với không nhớ, nói năng linh tinh gì ai mà hiểu! Còn nữa, thưa ngài sắc lang, mời ngài mặc quần áo rồi mau sang nhà em lấy bộ váy dài màu xanh sang đây, tối qua xé nát hết cả quần áo người ta rồi, hừm, may mà bố mẹ đều đi làm, nếu không xem anh làm sao giải thích đây!

Trịnh xá nghe mà chấn động tâm thần, cô bé trước mặt hần từ cách nói, cách hừm hừm xinh xắn, từng động tác chính là La Lệ mà hần có trong ký ức, không phải là giống hệt mà là cùng một người! Hần lại chú ý đến căn phòng, rõ ràng là phòng ngủ của hần khi mười mấy tuổi ở cùng bố mẹ không sai.

- Trời ơi, hôm qua âm thanh của bọn mình bác trai bác gái đều nghe thấy rồi, chắc chắn họ sẽ nghĩ người ta là loại con gái hư, đồ xấu xa, đại sắc lang, đã định là kỳ nghỉ này theo bác gái học nấu ăn, hại người ta không còn mặt mũi nào gặp bác gái nữa.

Cô bé nói một lúc rồi lại khóc khe khe, hình dáng như đóa hoa trong cơn mưa khiến Trịnh Xá ngơ ngẩn, cô bé khóc một lúc thì bắt đầu lấy tay đập đập hần, do sợ tuột chăn quấn quanh mình nên đánh vài cái lại quần chăn rồi đánh tiếp, dễ thương đến nỗi Trịnh Xá say đắm tâm hồn.

- Từ từ đã, chẳng lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ, cả việc em bị bệnh cũng chỉ là một giấc mơ, ha ha ha, hóa ra mình chỉ nằm một cơn ác mộng..

Trịnh xá vừa cười lớn vừa ôm chặt La Lệ, mặc cho cô bé giãy giụa trong lòng hần, cắn hần, khóc khắp, một lúc sau La Lệ không giãy giụa nữa mà ôm chặt lấy hần

(Thật là tốt quá, hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ, loại tương lai như thế ta không muốn, không muốn)

Đúng lúc ấy vang lên tiếng gõ cửa, la Lệ lập tức xấu hổ chui tọt vào chăn gấp gáp nói:

- Bác trai bác gái về rồi, ô ô, đồ xấu xa, đại sắc lang, làm sao người ta ra gặp mọi người, quần áo bị xé nát hết rồi!

Trình xá lại lạnh ngắt trong lòng vì hắn nghe thấy tiếng người gọi, là giọng TRương Kiệt, như thế không phải hắn nằm mơ, còn La Lệ chẳng qua là sinh mệnh do hắn chế tạo ra mà thôi. May mà La Lệ chú ý đầu trong chăn, chỉ hừm hừm vài tiếng rồi nằm im, không thấy được biểu tình trên khuôn mặt hắn. TRÌNH XÁ lẳng lặng thở dài, mặc quần áo đi ra phòng khách, quả nhiên mọi bố trí giống hệt như nhà hắn ở lúc mười mấy tuổi. Trình Xá mở cửa, bên ngoài quả là Trương Kiệt ba người, hắn nhìn ra xa hơn, đằng sau Trương Kiệt là quảng trường, quả cầu sáng Chủ thần rực rỡ ở chính giữa quảng trường.

- Mọi người chờ tôi một lát!

- Cậu đổi trong loại giải trí để tặng cô bé đó hả? Cái thứ này trong phòng cũng tạo ra được, cần gì phải đổi cho phí?

Trịnh Xá cười hải hải không đáp, hấn đeo nhẫn vào ngón tay giữa, đột nhiên cảm thấy nội lực chạy theo kinh mạch từ đan điền lên ngón tay, chiếc nhẫn trở thành một phần máu thịt của hấn, chỉ cần chú ý một chút là nhìn thấy 1,5 mét khối không gian, Hơn nữa lần đầu tiên hấn sử dụng nội lực, không thấy chút khó khăn nào cả, như một phần cơ thể vậy.

- Sờ vào coi!

Trịnh xá chìa tay ra trước mặt ba người, ba người ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó giơ tay sờ vào, đột nhiên như bị điện giật bắn ra, nhẩn nhố nhìn Trịnh Xá.

- Nhẫn kích điện à? - Chiêm Lam tò mò hỏi

Trịnh xá cười hà hà, vuốt ve nhẫn nói:

- Đây là linh khí chế tạo bằng kỹ thuật tu chân, tức là những người tu tiên tổ tiên chúng ta chế tạo, cái nhẫn này gọi là " nạp", có thể chứa 1,5 mét khối vật phẩm, đồng thời có thể gây sát thương cho linh thể. Sau này gặp phim quỷ quái chúng ta cũng không bị bó tay bó chân nữa.

Ba người nhìn hấn vừa hâm mộ vừa ghen tị, Trịnh Xá hiểu rằng đây chỉ hoàn toàn là may mắn, ai thấy vậy cũng sẽ ghen tị, hâm mộ, vì vậy hấn tuyên bố 1000 điểm còn lại dùng để mua thuốc giải độc, lương thực, thuốc men và các loại phụ trợ khác, như thế bất kỳ ai trong 4 người bị thương đều có thể được chữa trị, mọi người lúc ấy mới đỡ hơn.

TRương Kiệt cười nói:

- Muốn trao đổi gì để sau cũng được, đi nào, về chỗ anh thưởng thức tay nghề của chị dâu, thuộc loại đầu bếp chuyên nghiệp đó nhé. Về phương diện ăn, Chủ thần không keo kiệt tí nào, muốn ăn gì cũng có. Chiều nay mọi người phải huấn luyện cùng anh rồi.

- Huấn luyện? - Cả ba người ngạc nhiên.

- Ủ, huấn luyện, thực ra điểm tổ chất của mỗi người tùy vào việc huấn luyện mà không ngừng thay đổi, theo anh biết, đám lính đặc nhiệm thông qua huấn luyện đặc biệt đạt đến trình độ chỉ kém Trịnh Xá một chút, không có nội lực và năng lượng huyết tộc khỉ gió gì đó thôi, nhưng họ có kỹ thuật chiến đấu và sự nhẫn nại, nếu chiến đấu thật sự, chưa biết chừng người chết là Trịnh Xá ấy chứ. Trong thời gian giữa các bộ phim, anh vẫn liên tục huấn luyện, đề thăng phản xạ thần kinh và sức mạnh cơ bắp, ngoài ra mấy đứa phải học cách bắn súng nữa. Yên tâm đi, trong phòng anh có một khu huấn luyện và trường bắn lớn, để sống sót qua bộ phim sau, mọi người phải không ngừng nỗ lực nha.

(Không phải vì bộ phim sau mà vì sống còn, mình nhất định phải sống, đưa người con gái mình yêu về hiện thực) Trịnh Xá thầm tự nhủ.

Khi Trịnh xá quay về phòng gọi La Lệ đi ăn cơm, hấn kinh ngạc thấy nàng mặc một bộ váy nữ giúp việc ngắn, đi tất dài màu trắng, áo liền váy màu trắng, đội cả chiếc mũ người giúp việc trên mái tóc trông vô cùng mỹ lệ, hút hết hồn vía của hấn. La Lệ vừa hát khe khẽ vừa đi lại dọn dẹp, căn phòng được tạo ra qua trí nhớ của Trịnh Xá về mười năm trước nên khá bề bộn, người con gái trong bộ váy trắng vừa đi lại vừa thông thả dọn dẹp khơi dậy tình yêu mà hấn luôn chôn giấu trong lòng. Trịnh Xá không ghìm được bước đến ôm lấy nàng.

A!

La lệ giật mình, nhưng ngay lập tức an tâm vì cảm giác được khí tức quen thuộc, cô bé quay lại chống nạnh nói giọng đánh đả:

- Hừm, hừm, đại sắc lang, muốn làm gì đây, đi lại không có tiếng tăm gì cả, muốn dọa người ta à?

Trịnh Xá không sao nhịn được ngọn lửa trong lòng, hấn ngẫu nhiên hôn nàng, chặn những lời cần nhẫn lại, La Lệ lúc đầu giãy giụa nhưng sau đấy lại mềm dần người ra, giây lát chỉ vang lên tiếng hỗn hển. Khi Trịnh xá buông nàng ra, đôi mắt cô bé mơ màng, đôi môi đỏ thắm như bị hôn mà sưng lên, dễ thương đến

nổi khiến hần muốn lập tức ăn thịt nàng. La lệ bị Trịnh xá ôm, tất nhiên là cảm thấy sự biến đổi của chú em, tuy bị hôn đến mềm nhũn nhưng tính khí đành đá nổi lên, lập tức tóm lấy thẳng bé tội nghiệp mà nói:

- Đại sắc lang, phải biết mức độ nha, không biết giờ này là mấy giờ hả? Ý em là dù buổi tối cũng không được.. ái chà, nói chung ý tứ là thế, không được cười! Còn nữa, không được người ta đồng ý không được hôn, không được vuốt ve, không được làm những chuyện hạ cấp! Nghe chưa hả? Đại sắc lang!

Trịnh Xá cố nhịn lấp bắp:

- Thế... cái việc... mà ...em ...đang làm... thì...sa..o?

La Lệ dần dần nhìn xuống tay, khi nhận ra mình nắm cái gì thì đột nhiên nhảy tót sang một bên, như một con thỏ non sợ hãi, dễ thương đến nỗi chút nữa Trịnh xá lại chồm tới. Hần vội vàng đánh lạc hướng:

- Lệ, quần áo ở đâu ra vậy? Trông...rất đẹp.

Hần định nói là rất gợi cảm, nhưng chợt nghĩ đến mục đích đánh lạc hướng nên đành đổi thành rất đẹp.

La Lệ lập tức vui vẻ cười hi hi, cô bé hình như quên bống những gì mình vừa nói, hai tay nhón váy xoay một vòng nói:

- Sao, sao, đẹp lắm phải không, người ta đã bảo mà, quần áo đẹp thế này chỉ bản tiểu thư thiết kế được thôi nha.

TRịnh Xá nhìn đến nổi nóng bừng bừng, vội vàng nói:

- Đẹp, đẹp lắm, nhưng không phải trong truyện tranh Nhật cũng có vẽ à?

La Lệ đỏ hồng má nói:

- Đâu mà, người ta rõ ràng thay đổi hoa văn, còn nữa... còn nữa

Cô bé thánh thót nói không ngừng về hình dáng và sự chọn lựa quần áo, sau lại nói về các thiết bị trang trí trong nhà, Trịnh xá không thấy phiền chút nào mà chỉ cảm thấy sự ầm ập của gia đình, cái ầm ập mà lâu lắm hần không cảm thấy. La Lệ đang nói bỗng nhiên nghiêm mặt chống nạnh nói:

- Đúng rồi, lát nữa anh phải tử tế cho em biết mấy năm qua ra sao, làm như người ta không biết vậy? Đêm qua đông tác của anh rất..nói chung là thế, lát nữa thành thực khai báo, đừng hòng gian dối, che giấu!

Trịnh xá lập tức bẽn lèn cười, trong ký ức của hần La Lệ tuyệt đối là loại phụ nữ siêu cấp hay ghen, trong chuyện tình cảm rất nghiêm túc, nếu nàng biết những năm qua hần dọ lạc ra sao thì có trời mà biết chuyện gì sẽ xảy ra. Vì thế hần vội vàng đánh lạc hướng:

- Hà hà,nhất định nói, nhất định nói, đúng rồi, lát nữa anh dẫn em đến gặp các bạn anh, sau này trong phim bọn anh sẽ sánh vai chiến đấu, hôm nay một người mời ăn cơm, em xem có nên thay quần áo không nhỉ?

La Lệ hừm một tiếng nói:

- Tất nhiên là loại quần áo này không mặc ra ngoài được, lát nữa anh phải thành thực khai rõ đã làm gì trong những năm qua, rõ chưa?

Trịnh Xá dần mặt cười a a mấy tiếng, nhìn La Lệ đi vào phòng ngủ của hần, ít ra cô bé cũng coi đó là phòng ngủ của mình , điều đó khiến tâm trạng của hần vô cùng tốt, lát sau La Lệ trở ra, mặc một bộ đồ giản dị, tròng mắt dọ hần, lại vì hần chính mấy nếp nhăn trên áo nói:

- Đi nào, người ta còn chưa ra ngoài xem đây này.

Ra khỏi cửa, cô bé kinh ngạc thán tức, hết chỉ Chủ thần hồi linh tinh lại nhìn không gian tối đen sợ nhũn người, cho đến khi vào phòng Trương Kiệt vẫn nắm tay Trịnh Xá hỏi nọ hỏi kia không ngừng. Trịnh Xá thấy trong phòng mọi người đã đến đủ, Lý Tiêu Nghị ngồi cạnh một cô gái da trắng tóc vàng, khuôn mặt xinh đẹp tốt đỉnh, thân thể bốc lửa, tuyệt đối là bảo vật cấp biệt đối với đàn ông. Bên cạnh TRương Kiệt là một người đẹp tóc đen dài kiểu cổ điển, mày nhỏ mắt to, mặc một chiếc áo sườn xám nhả nhặn bọc lộ hết những nét đẹp, lúc ấy đang vì Trương Kiệt sửa lại nếp nhăn trên áo, động tác uyển chuyển khiến đàn ông mê chết không bồi mạng.

Ngoài ra còn có Chiêm lam đang ngồi với vẻ bức bối, không ngừng hừm hừm hanh hanh nhìn hai người đàn ông với vẻ không thèm chấp. Thấy Trịnh Xá, Chiêm Lam không nhin được lại hừm một cái.

Trương Kiệt lúc ấy nói:

- Chế tạo sinh mệnh có thể chế tạo đàn ông mà, sao Chiêm Lam không chế tạo một người đàn ông trong mộng đi?

Chiêm Lam hừm một tiếng nói:

- Người ta không có vô vị như thế, trong hiện thực không có được phải dựa vào trí tưởng tượng, thật là vô vị, em viết sách không bao giờ viết mấy thứ dâm dục đó. Chế tạo một người đàn ông thì thà đổi một cây gậy rung còn hơn.

Lý Tiêu Nghị mặt mũi đỏ tía, Trương Kiệt lại cười phá lên nói:

- Cô em khỏi cần cứng miệng thế, rõ ràng là trinh nữ, làm bộ làm tịch gì, anh đây tề mầy cũng biết cả trăm cô gái, chỉ cần nhìn bên ngoài là biết liền.

Chiêm lam đỏ mặt, cố giữ bình tĩnh nói:

- Đó chính là sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà, đàn ông chỉ muốn có được người đàn bà họ muốn rồi mới phát sinh cảm tình, đàn bà thì muốn tìm một tình cảm chân thực, sau đó yêu sâu sắc người đàn ông, người ta không có vô vị như mấy người, vô duyên vô cớ cùng người khác giới phát sinh quan hệ.

Tiếng nói vừa dứt, sau lưng Trịnh xá vang lên một giọng lãnh lút:

- Chị nói rất đúng! Đàn ông thật đáng ghét, vừa háo sắc vừa đáng ghét, không hiểu tình yêu thật sự tí nào.

La Lệ vui mừng đến bên cạnh Chiêm Lam nói chuyện, hai người quả là chỉ hận gặp nhau muộn, nói vài câu đã chị em em em rất nhiệt náo. Trương Kiệt nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Trịnh Xá cười hà hà nói:

- Cậu đến muộn thế, bà chị đang cầu nhàu thức ăn nguội hết đây, ha ha, đi nào, người đồng mới vui.

Trịnh Xá cũng không keo kiệt, hần dùng một điểm thưởng đổi lấy 1000 điểm sinh hoạt, chọn trong mục giải trí, chỉ tuyển rượu và đồ uống cao cấp, đủ loại rượu nho, rượu trắng trăm năm, mua về như nước lã. Trương Kiệt nói không sai, những món giải trí ở đây rẻ đến không còn nói được gì nữa, một chai rượu nho 200 năm chỉ có 10 điểm sinh hoạt, dù Trịnh Xá không phải chuyên gia nếm rượu cũng thấy vị ngon của nó, khi hần quay lại, trong nhãn đã chứa đầy rượu ngon.

Mọi người cũng không khách sáo, người đẹp cổ điển đúng là có tay nghề chuyên nghiệp, các món ngon khiến mọi người ăn muốn cắn vào lưỡi, nào óc khỉ, tay gấu, đồ rừng đồ biển đủ cả, tuy chỉ làm hơn mười món ăn nhưng không món nào bình thường không quý trọng khó kiếm. Mọi người ăn no nê, xem chút liếm cả đĩa, La Lệ lại thân thiết chị ơi chị à gọi người đẹp cổ điển, hy vọng học được cách nấu vài món.

Trương Kiệt châm một điếu thuốc nói:

- Chủ thần về phương diện này thật là tuyệt, riêng về chuyện ăn uống hưởng thụ, ngoài kia dù có là tỉ phú chưa chắc đã được như anh em mình, xem này, rượu trăm năm bọn ta uống như nước lã, thuốc anh hút cũng là loại tuyệt phẩm. Nếu không phải luân hồi trong phim kinh dị, nói thật thì, chỗ này ở dương lão không tồi chút nào, khi nào cô đơn đưa chị dâu ra ngoài chơi một vòng rồi lại về đây. Ha Ha, sống thế này có làm thần tiên cũng không đổi.

Trịnh Xá ba người gật đầu đồng ý, Trịnh Xá cười nói:

- Chính vì thế mà chúng ta phải sống sót, sống qua những bộ phim kinh dị, dù trở về hiện thật hay ở lại đây cũng chủ động trong tay mình, không phải sao?

Mọi người đều cảm thán trong lòng, Trương Kiệt cười lớn nói:

- Vậy được, anh dẫn mọi người đến trường huấn luyện, chúng ta còn chín ngày để chuẩn bị, sẵn sàng đối mặt với bộ phim tiếp theo.

13. Chuẩn Bị Hoàn Tất.

Trương Kiệt chế tạo căn phòng vô cùng rộng rãi, hắn đưa ba người đi xuống tầng ngầm, lưu lại ba cô gái tán chuyện, qua mấy lớp cầu thang, một cái quảng trường lớn cỡ sân vận động hiện ra trước mắt ba người. Bọn Trịnh Xá kinh ngạc phát ra tiếng kêu, Trương Kiệt cười tự hào:

- Lúc ban đầu anh không biết có thể thay đổi nhiều trong phòng, mãi về sau từ từ mới biết, chỉ cần khi nắm tay vào cửa tường tượng là được, chủ thần sẽ theo ý chúng ta mà thiết kế, thậm chí còn hoàn chỉnh những chỗ mà trí tưởng tượng chưa hoàn chỉnh, ví dụ như cái khu huấn luyện này.

Ba người tấm tắc khen ngợi một hồi, cái quảng trường chia làm mấy khu vực, có trường tập bắn, có đường chạy, đường chạy vượt chướng ngại vật, võ đài...nói chung là Trương Kiệt đưa tất cả những gì có thể nghĩ ra vào đây.

- Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày từ 8h sáng đến 12h trưa, 1h chiều đến 6h tối, 7h tối đến 12h đêm, chúng ta phải không ngừng huấn luyện, về mặt thể năng, chỉ mấy ngày sẽ không có hiệu quả mấy, thế nên các bạn sẽ luyện tập bắn súng và đối chiến, không ngừng chạy bộ để thử giới hạn thể lực tối đa. Chỉ khi các bạn biết giới hạn thể lực của mình thì trong phim mới xây dựng được kế hoạch gìn giữ thể lực. Nói chung là có rất nhiều điều phải huấn luyện.

Trương Kiệt giới thiệu tường tận tác dụng của các dạng huấn luyện ví dụ như chạy vượt chướng ngại để thích ứng với việc chạy đường dài trong phim, bắn súng thì là kỹ năng cực cần thiết trong những bộ phim khoa học viễn tưởng, mọi người đều đồng ý với kế hoạch huấn luyện của Trương Kiệt. Trịnh Xá nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Thế súng đạn thì sao, chúng ta phải đổi về để tập à? Hay chỉ dùng cây Deasert Eangle của anh để tập, không thích hợp lắm thì phải?

Trương Kiệt cười lớn đáp:

- Không phải anh từng nói trong phòng có thể tạo ra rất nhiều thứ sao? Có điều rất nhiều thứ không thể đem ra khỏi phòng mà thôi, nhìn cái kho bên kia đi, anh cố ý đổi một cuốn tạp chí thuyết minh vũ khí của Chủ thần, dựa vào đó chế tạo ra rất nhiều vũ khí, mấy người có thể thử uy lực mấy món vũ khí cao khoa kỹ, tuy rất đắt nhưng hiệu quả không tồi, nếu có thể nên đổi mà phòng thân.

Lý Tiêu Nghị hoan hô ầm lên, chạy đến trường bắn, chỉ có Chiêm Lam thở dài hỏi:

- Như vậy vũ khí ma pháp không chế tạo được phải không?

Trương Kiệt cười khở gật đầu nói:

- Anh đã thử mấy lần mà không được, chắc là chủ thần hạn chế.

Chiêm Lam vuốt vuốt trán nói:

- Xem ra những bộ phim quý quái là nguy hiểm nhất, Chủ thần muốn tạo độ khó nên không cho chúng ta thực tất các vũ khí ma pháp, nếu có đủ điểm, chúng ta chỉ nên đổi một khẩu súng phòng thân thôi, còn lại dồn vào mua vũ khí ma pháp.

Trịnh Xá và Trương Kiệt đều gật đầu, nhất là Trịnh Xá, hắn vì đã đổi chiếc nhẫn mà cảm thấy vừa ý, xem ra 1500 điểm đó không lãng phí.

Cả buổi chiều Trương Kiệt giảng giải cho mọi người cách sử dụng vũ khí, lúc đầu mọi người thử qua vài loại vũ khí công nghệ cao cho biết, nhưng sau đó đều tập trung học cách dùng vũ khí thường, đặc biệt chú ý đến độ chính xác. Sau đó Chiêm Lam và Lý Tiêu Nghị chỉ tập bắn bia. Trương Kiệt và Trịnh Xá lại lên võ đài, Trương Kiệt đã sống qua bốn bộ phim, ngoài bỏ 100 điểm đổi cây Deasert Eangle, còn lại đều dùng để cường hóa, đặc biệt là phần xạ thần kinh và sức mạnh cơ bắp được chú trọng, trước đây chắc chắn Trương Kiệt từng đi lính, kỹ thuật chiến đấu tốt hơn loại lính mới tò te như Trịnh Xá không biết mấy lần mà kể, chỉ qua vài hiệp đã đánh Trịnh Xá ngã lộn quay ra.

Trương Kiệt lắc đầu nói:

- Không được, tốc độ và sức mạnh của cậu đủ nhanh rồi nhưng chưa biết cách không chế, bây giờ sức mạnh của cậu mạnh hơn trước rất nhiều, mỗi lần ra đòn quá nhanh nên không khống chế được, mấy hôm này cậu chỉ có tập làm quen với sức mạnh mới và nắm vững các kỹ năng mới, bộ phim sau cậu là chủ lực đấy.

Trịnh Xá gật đầu, hắn cũng cảm thấy không khống chế được lực lượng, thêm vào đó hắn rất hiếu kỳ về nội lực của mình, không biết có thần kỳ như thuyết mình không. Vừa rồi bị Trương Kiệt đánh, cú đòn rất mạnh, người thường nhất định bị đánh gục, nhưng hắn chỉ cảm thấy đau lúc đầu, sau đó luồng âm áp từ đan điền nhanh chóng di động, sự đau đớn nhanh chóng tan biến, xem ra nội lực quả không uổng danh.

Cả buổi chiều, mọi người đều ở nhà Trương Kiệt liêu mạng huấn luyện, đến tối lại ăn một bữa ngon, sau đó Trịnh Xá mới cùng La Lệ đi về, suốt chặng đường, hắn không ngừng nghĩ về buổi huấn luyện, một buổi chiều hắn đã đại khái nắm vững nội lực, ngoài việc giảm bớt đau đớn, khi hắn bố trí nội lực toàn thân, sức mạnh và tốc độ của hắn tăng lên gấp đôi, đó cũng là lần duy nhất hắn đánh gục Trương Kiệt, trước lực lượng áp đảo, Trương Kiệt không kịp dùng kỹ xảo gì đã bị đánh bại. Có điều sau đó cả 10 phút Trịnh Xá mềm nhũn vô lực, xem ra kỹ thuật này chỉ dùng được khi khẩn cấp.

Hừmm...!

Trịnh xá nghĩ thầm về việc vẫn chưa tìm được cách sử dụng năng lượng huyết tộc, có lẽ cũng không kém chút nào.

Hừm!..Hừm!..Hừm!...

Liên tục ba tiếng hừm hừm vang lên, cuối cùng hắn cũng từ trầm tư tỉnh lại, nhìn thấy La Lệ mặt mũi đỏ ửng, có vẻ rất tức giận. Cô bé chống nạnh chỉ hắn nói:

- Anh đi cùng em mà hồn vía để đâu đâu, nhất định là hồi hận lúc trước không chế tạo người đẹp khác rồi phải không? Thấy hai chị ấy là thích rồi phải không? Biết mà, biết mà, người ta chỉ là cái quả còn xanh, làm sao so sánh sức hấp dẫn của những người phụ nữ trưởng thành, anh đang nghĩ thế phải không?

Trịnh xá nhìn cái vẻ ghen tuông khả ái của La Lệ, kỳ thật La lệ đẹp không thua gì hai người kia, chỉ có điều vẻ đẹp chưa hoàn toàn trưởng thành, còn mang nhiều nét bé gái. Hắn cười cười nắm tay nàng nói:

- Anh chỉ đang nghĩ chuyện huấn luyện lúc chiều thôi, anh nói thật với em nha, em phải có tự tin chứ, ngày xưa trong trường, những người theo đuổi em không có một trăm cũng được vài chục, và em biết anh luôn yêu em, làm sao nghĩ linh tinh được.

La Lệ nhìn hắn một cách kỹ càng rồi nói:

- Thôi được, vậy thì lát nữa phải trung thực khai báo với em những năm qua anh ra sao, anh vừa tự nói rồi đấy nhé, đúng không?

Trịnh xá ngẩn ra, hắn thật muốn khâu mồm lại, chà, họa tông khẩu xuất là thế này đây.

Người tốt nên có kết quả tốt, xứng đáng có được hạnh phúc,... nhưng mình có nên tính là người tốt không?

Trịnh Xá biết mình không xứng được gọi là người tốt, nhưng năm xưa cái chết của La Lệ ảnh hưởng đến hắn quá lớn, cuộc sống mê mê hồ hồ, chơi game online, một thì đi quán rượu tìm tình một đêm, lên mạng làm quen với các em học sinh cấp ba, gái đú, dùng ma túy..v.v

Hắn biết mình không phải là người tốt, khi luồng sáng ấy chiếu vào hắn, phát ra lại là những điều thối tha, hắn không dám ngẩng đầu nhìn ánh sáng nữa, có lẽ bóng tối mới là nơi của hắn. Trịnh Xá không thể cũng không dám cho La Lệ biết về cuộc sống đó, cô bé sẽ phản ứng ra sao, nàng trong sáng như thế, thuần khiết như thủy tinh, sự bẩn thỉu của hắn bị nàng chiếu vào không nơi ẩn trốn, dùm đó kinh hoàng.

Trịnh xá đã chuẩn bị tình huống xấu nhất, ngồi trên sô pha, châm một điếu thuốc, chuẩn bị nói hết với La Lệ, bỗng nàng đứng dậy, hừm lạnh một tiếng nói:

- Không cần nói nữa, không cần nói nữa, nhìn cái kiểu mất hồn vía của anh, mấy năm qua không cần nói em cũng biết, nghe chỉ thêm bức mình, không muốn nghe nữa.

Khuôn mặt La Lệ áp sát mặt hắn nói:

- Đại sắc lang nghe rõ này, bốn tiểu thư đã quay lại rồi, sau này đem tất cả những thứ vớ vẩn, bà này cô kia vứt hết đi! Trước mặt anh là La Lệ, chỉ có La Lệ, duy nhất La Lệ, biết chưa hả?

Nàng vừa nói vừa từ từ khóc lên, đột nhiên ôm chặt lấy hân khóc nói:

- Xin lỗi, em rất xin lỗi đã không giữ được lời hứa, đã nói là sẽ cùng nhau sống đến bạc đầu, sao này ôm nhau cùng nhớ lại thời tuổi trẻ, em có thể quên hết cũng không quên lời hứa đó... những năm qua anh nhất định rất đau đớn phải không? Em thật ích kỷ, để anh lại một mình chịu đựng.. em xin lỗi...em rất xin lỗi...

Trịnh Xá không nói câu nào, chỉ ôm chặt lấy nàng, cả căn phòng chỉ có tiếng người con gái khóc, tỉ tê mãi không ngừng. Nhưng cả hai đều biết, khóc cho vơi hết niềm đau, ở lại là hạnh phúc, niềm tin, hy vọng và một tương lai vô hạn, quá khứ đã qua rồi.

Thời gian hạnh phúc lúc nào cũng quá thật nhanh, ban ngày Trịnh xá liêu mình huấn luyện các dạng kỹ thuật sinh tồn, kiểm tra các dạng có thể trao đổi ở chủ thần. Buổi tối lại ôm La Lệ ngồi xem phim kinh dị, Trịnh Xá mãi mới biết rằng có thể mua của chủ thần, không đắt tí nào, 1 điểm thưởng có thể mua 50 phim, với những kẻ luôn phải lăn lộn trong phim như bọn hắn, không có gì quan trọng hơn. Xem xong phim, lần nào Trịnh xá cũng tìm cách bế La lệ về phòng, tuy lần nào cô bé cũng kêu ầm lên phản đối, nhưng cuối cùng lại ngoan ngoãn nằm im, tiếp theo là cuộc chiến điên cuồng. Đến nỗi Trịnh Xá dù có nội lực hồi phục mà ngày nào cũng đến 7h mới dậy nổi.

Cứ thế trôi qua chín ngày, hôm nay là ngày cuối cùng, mọi người quyết định nghỉ ngơi, đến hoàng hôn họ sẽ bị đưa vào phim kinh dị, đây là cơ hội cuối để kiểm tra công tác chuẩn bị.

11h sáng, Trịnh xá ôm La Lệ nằm trên giường, hai người đã tỉnh từ sớm, nhưng cảm thấy lười nên không ai chịu dậy, cứ thế nói chuyện đến trưa.

- Hôm nay anh phải đi à?

La lệ ngả người trong lòng hân hỏi, giọng như muỗi kêu, phải chú ý lắm mới nghe được. Trịnh xá nghe lòng nặng trĩu, hân không biết mình sắp tiến vào bộ phim nào, đối diện cái gì? Có thể là Virus, quái vật, người ngoài hành tinh, cái gì cũng có thể, sống chết chệnh vênh, vì thế hân không trả lời, chỉ ôm chặt người con gái trong lòng.

- Lời hứa của chúng ta... dù thế nào cũng cùng nhau đến bạc đầu, cùng nhau hồi ức tuổi trẻ, anh phải ôm em kể chuyện, chúng ta còn phải đi du lịch, anh phải đưa em đi xem Bắc cực quang, cùng em nằm trên boong tàu ngắm trời sao Thái Bình Dương, cùng em đứng trên di tích Hy Lạp tưởng tượng thần thoại, xem tượng đá trên đảo Phục Sinh, cùng em đuổi bắt câu trên quảng trường thành Roma... còn rất nhiều dự định, anh phải hứa với em, dù thế nào cũng phải trở về, thực hiện những lời hứa ấy!

Nàng nhồm dậm nhím sâu vào mắt hân, cho đến khi hân gật mạnh đầu mới lại dụi vào ngực hân. "Tình yêu của hai người như xây lâu đài cát trên bãi biển, vừa xây vừa thận trọng không để sóng biển cuốn trôi, vừa mệt vừa khó, nhưng khi đã xây xong ta mới phát hiện ra nguyên lai nó đẹp đẽ như thế, xứng đáng công sức bỏ ra để bảo vệ nó như vậy...". Đã mười năm Trịnh Xá không nghe câu nói ấy, lúc xưa nàng thường hay thích nói câu ấy rồi dùng ánh mắt mong chờ nhìn hân, nghe lại một câu nói đã lâu lắm không nghe, trái tim hân rung lên.

- Vậy thì...lần này hãy cùng nhau xây xong tòa lâu đài, cùng nhau giữ lời hứa!

Trịnh xá nhắm mắt lại, khi mở ra, trong đôi mắt đó chỉ có sự kiên định vô bờ, dù thế nào cũng phải sống sót trở về, dù chuyện gì xảy ra!

- Cơ bản là như vậy, mỗi người mang theo ba quả lựu đạn, một bình xịt cầm máu, một bình thuốc uống giả độc, một cuộn băng hiệu quả cao, một cái hộ thân phù, ha ha, lần này phải cảm ơn Trịnh Xá, ngân này đã là 100 điểm, bắt chúng ta bỏ ra thì làm gì có.

Trên quảng trường trung ương, Trịnh xá dùng 1000 điểm còn lại mua mười mấy quả lựu đạn phá, một số thuốc men, bông băng ngoài ra là mấy cái hộ thân phù, loại tự động cháy để bảo vệ người mang nếu có ma quỷ lại gần, khi phù chưa cháy hết người mang sẽ không bị làm hại.

Trịnh xá cười khở kiểm tra số điểm còn lại, 6502 điểm giờ chỉ còn lại 276 khiến hắn đau hết cả mề, bắt quá nhìn những món đồ phụ trợ trong nhần, hắn thấy cũng đỡ hơn. Trương Kiệt kiểm tra lại đồ đạc, đút những thứ được phân vào túi nói:

- Dù chỉ có mấy ngày huấn luyện, nhưng cơ bản cái gì cần chúng ta đều đã làm, khi bước vào phim, không có gì đảm bảo cả, vì vậy phải hết sức cẩn thận... hãy giúp đỡ đồng đội nếu có thể nhưng khi họ trở nên nguy hiểm cho cả đội, hãy giết ngay đi.

Chiêm Lam và Lý Tiêu Nghị còn chần chừ, Trịnh xá đã gật đầu, đoạn hỏi:

một tàu buôn có khả năng mang về cũng có khả năng không mang về, không chính phủ nào ngu xuẩn như vậy cả, tuyệt không có khả năng!

Sở Hiền nói đến đó nâng kính rồi nói tiếp:

- Tôi đưa ra một ví dụ, một nước bị mất đầu đạn hạt nhân, họ sẽ điều quân đội đến giám sát rồi thu hồi hay điều một người lính trà trộn vào đoàn buôn đi ngang qua, may ra thì phát hiện và mang đầu đạn về?

Đám Trịnh xá nhìn nhau, họ đã hiểu tại sao Chủ thần lại đưa nhiều người mới đến như vậy, vì phim có Bug nên chủ thần có thể thay đổi cốt truyện, nâng cao độ khó, lợi thế tiên tri của họ đã mất, bây giờ tương lai hoàn toàn vị tri.

Sở Hiền vẫn quan sát bốn người, đều đều tiếp tục:

- Sau đó các thuyền viên tìm cách bỏ chạy bằng khoang cứu sinh, nhưng trên đường họ bị giết thêm hai người, trên tàu chỉ còn lại duy nhất nhân vật chính, cô ta chạy được vào khoang cứu sinh nhưng Alien cũng vào theo. Cô ta bèn mặc đồ vũ trụ vào, mở cửa khoang dùng áp lực vũ trụ hút Alien ra ngoài, trốn thoát thành công và là người duy nhất sống sót.

- Cốt truyện tôi đã nói xong, bây giờ quý vị có thể cho tôi biết một số việc được không? Ví dụ như đây là đâu? Nếu tôi đoán không sai thì đây chính là con tàu buôn trong phim.

Sở Hiền nhìn thấy Trịnh xá bốn người kinh ngạc nhìn nhau, nhếch mép nói:

- Tôi chỉ đoán như vậy và đưa ra hỏi thử, thấy quý vị tôi có thể khẳng định được rồi, tuy vậy vẫn có vài điều cần giải thích, nếu không tôi không thể hiểu nổi sao mình lại ở đây.

Trương Kiệt và Chiêm Lam vừa định nói, Trịnh Xá đẩy phẩy tay ngăn lại, hần hỏi:

- Anh xem bộ phim này từ khi nào vậy?

Sở Hiền nâng nâng kính nói:

- KHOẢNG 7 năm trước, thời gian khá gần nên tôi còn nhớ rõ.

Trịnh Xá mấy người ngẫm kinh ngạc, bảy năm mà vẫn còn nhớ như mới, quá bằng nói bọn họ không có khả năng ký ức.

Sở Hiền đột nhiên hướng về đám người mới hỏi:

- Có lẽ mọi người đều thấy trên màn hình máy tính câu hỏi: " Muốn hiểu ý nghĩa cuộc sống ư? Muốn thật sự ...sống..không?" phải không?

Mọi người đều ồ ã trả lời, đủ kiểu đủ dạng nhưng chung quy tất cả đều chọn Yes.

- Lúc đó tôi đang viết chương trình máy tính, tự nhiên câu hỏi đó hiện ra trên màn hình, quan trọng là lúc đó máy tính của tôi không nổi mạng và tôi cũng rất tin tưởng rằng không một virus máy tính nào vượt qua được firewall do tôi viết và sử dụng. Vì thế tôi bắt đầu phá giải mã gốc của đoạn chương trình này, nhưng mọi người đoán xem tôi phát hiện thấy cái gì?

Sở Hiền nâng nâng mắt kính bình tĩnh nói tiếp:

- Đoạn mã này không cấu tạo bằng số nhị phân 0 và 1 mà mã gốc cũng không phải là trình tự điện tử mà do một loạt phù hiệu văn tự cấu tạo nên. Những văn tự này bao gồm chữ giáp cốt, chữ tiết hình (kiểu chữ loan khúc vùng Trung Đông) và chữ chỉ thảo (kiểu chữ tượng hình Ai Cập) cấu tạo thành, đây là ba loại chữ viết cổ nhất thế giới, ngoài ra có rất nhiều phù hiệu nhưng do không có đối chiếu nên không thể phiên dịch được. Tôi rất hiếu kỳ, mọi người nên biết, khi máy tính vượt qua giới hạn nhị phân thì nó đã trở thành trí tuệ nhân tạo rồi , đừng nói đến việc đoán văn này lại dùng rất nhiều dạng văn tự như thế, vì thế tôi tuyển cho số lượng ký hiệu rất nhiều là Yes mà bỏ qua ký hiệu ít hơn No, kết quả thật đáng kinh ngạc, tôi xuất hiện ở đây. Đây là nơi nào không rõ nhưng chắc chắn rất xa Bắc Kinh mới đúng phải không?

Trịnh xá nhìn mọi người đang há mồm tròn mắt xung quanh, hần cũng rất ngạc nhiên, lần này người mới quả là không thể chê được, chàng linh mới này là ai vậy nhỉ? Hần nghi hoặc hỏi:

- Anh là ai, vì sao lại nghĩ rằng nơi này rất xa Bắc Kinh?

Sở Hiên lại nhếch mép nói:

- Bằng IQ cao đến 220 của tôi mà không suy luận được vấn đề này thì sống hơi bị thừa rồi. Tự giới thiệu nhé: Sở Hiên...đại tá Giải phóng quân nhân dân Trung Hoa, trước khi đến đây tôi đang ở căn cứ ngầm tại Bắc Kinh, là căn cứ mật đứng hàng thứ hai tại Trung Quốc, chỉ sau Long Hưng, tôi không tin là có ai có thể bắt cóc tôi ra khỏi đó, huống hồ máy định vị của tôi thông báo tôi vẫn còn ở trong căn cứ. Tôi suy nghĩ rất lâu chỉ có một kết luận, rõ ràng tôi đã rời khỏi căn cứ mà máy định vị vẫn nêu rằng tôi không di chuyển...

Sở Hiên giơ tay ra, theo hần nói thì chiếc đồng hồ đã được cải tạo, có thể liên lạc với máy tính chủ của căn cứ cũng như cho biết rời khỏi căn cứ bao xa, là một cách để phòng ngừa một nhân viên nghiên cứu cấp quốc bảo khỏi bị gián điệp bắt cóc.

- ... Đó là trong nháy mắt, tôi đã rời khỏi không gian của mình, tại không gian khác, đồng hồ không thể thu tín hiệu phát ra từ căn cứ, vì thế nó cho rằng tôi không hề di chuyển đi đâu.Đó là lý do duy nhất tôi có thể suy luận. Hiên tại xem ra suy luận điên khùng đó có vẻ là sự thật.

Trịnh xá và TRương Kiệt ba người nhìn nhat, Trịnh xá nói:

- Chiêm lam, em giải thích cho mọi người đi, đây là nơi nào và vì sao chúng ta xuất hiện ở đây.

Đôi mắt Chiêm Lam lóe sáng, cười hì hì nói:

- Như thế cảm ơn mọi người nhiều, bao giờ về sẽ xuống bếp nấu mấy món cho mọi người, con gái yếu ớt khó kiếm điểm, 100 điểm này sau này sẽ dùng hết cho tế bào hoạt lực và sức mạnh cơ bắp.

Tiếp theo Chiêm Lam giải thích cho mọi người nghe mọi chuyện cơ bản như Chủ thần, luân hồi trong phim

- Cô nói xem, nếu tôi dùng hết sức, cộng thêm sức bạo phát của nội lực, ném ra một ống thép sẽ có sức sát thương ra sao?

Chiêm Lam nhìn hai cột thép bị đánh gãy cười hì hì nói:

- Sao không thử xem, nếu được em sẽ không về mách La Lệ rằng anh nhìn trộm ngực em!

Trịnh xá khóa họng luôn, thần thái và cử chỉ của Chiêm Lam quá quen thuộc, trong mười năm lẫn lộn, có không biết bao nhiêu cô gái đã dùng cử chỉ như thế đối với hắn, lúc này tốt nhất là im lặng. Hắn lẳng lặng quay mình giật mạnh cái cây thép bị đánh gãy, quả nhiên sức hắn làm được, ở chỗ chủ thần chỉ chưa có cơ hội thử mà thôi. Tiếng kim loại ma sát nghe chói tai, nhưng với Chiêm Lam và Trịnh xá lại tạo cảm giác an toàn.

Trịnh Xá ước lượng sức nặng của ống thép, rồi vận nội lực toàn thân, phóng ống thép ra xa, phập một tiếng, cả ống thép cắm ngập vào tường sắt, cái ông dài mấy chục ly chỉ còn vài li thò ra ngoài. Sức mạnh cú ném thật dễ sợ. Trịnh xá và Chiêm Lam đều ngẩn nhìn nhau lúc lâu, sau đó cùng nhìn vào giàn của giường sắt.

- Vì chúng ta quên không mua vũ khí hạng nặng, thế thì dùng cái thứ nguyên thủy này để phang chúng nó vậy.

Trịnh Xá lẩm bẩm tự nói, còn Chiêm Lam thì cười đến tắc thở khiến bộ ngực rung loạn lên, khiến Trịnh Xá cứ phải liếc nhìn. Cô nàng dường như cũng biết, mặt chỉ hơi hồng, nhưng lại ưỡn ngực lên làm nổi bật đôi gò cao

(Có lẽ, đó là niềm vui duy nhất lúc này) Trịnh xá nghĩ thầm, nhưng vừa nhớ đến ba con quái vật không lồ như ác mộng, hắn lại dậy lên cảm giác tuyệt vọng, đồng thời còn có một chút quật cường không chịu thua.

Sống còn, dù tuyệt vọng ra sao, dù tình huống như thế nào...cũng phải tiếp tục sống sót.

18. Trái Tim Bùng Cháy.

Trừ việc không có vũ khí, họ còn không có lương thực và nước, không có hai thứ đó, trong không gian khép kín của phim kinh dị, họ có khả năng chết đói, chết khát.

- Chúng ta quả là non nớt, cứ nghĩ sống qua một bộ phim là thành cựu binh rồi, thực ra còn rất nhiều thứ chưa chuẩn bị đã nghênh ngang đi vào phim như đi chơi vậy, àiii..

Trịnh Xá cảm thán một cách vô nại, Chiêm Lam lẳng lặng gật đầu, cô gái đang lần sờ dọc tường, tìm kiếm cái gì đó. TRịnh Xá tò mò hỏi:

- Em tìm cái gì vậy?

Chiêm Lam không ngoảnh đầu nói:

- Đây là một con tàu hiện đại, em không tin là không có phương tiện liên lạc, chẳng lẽ thuyền viên muốn nói cái gì lại phải chạy đi tìm nhau?

Vừa lúc đó, Chiêm Lam tìm được một cái nút trên tường, ấn vào phát ra tiếng xè xè như điện thoại nhấc máy mà không ai trả lời. Chiêm Lam vuốt vuốt trán, nói:

- Có hơn 40 cái nút, mỗi nút liên lạc đến một phòng, chúng ta đang ở khoảng giữa, nói một cách khác, phòng điều khiển ở cách đây không xa.

Trịnh xá nhìn qua, có tổng cộng 46 nút, chỗ của họ đề số 21, chỉ có nút số 27 là màu hồng. Hắn nghĩ theo cách của Chiêm Lam, theo suy luận thì phòng số 1 và 46 ở tận cùng hai đầu thuyền, cả tàu chia làm 46 khu vực, họ đang ở khu 21, nằm ở khoảng giữa, còn cái nút đặc biệt màu hồng số 27 chắc là phòng điều khiển.

TRịnh xá chần chờ một lúc rồi nói:

- Nếu các tên nút và vị trí không liên quan đến nhau thì sao? Nếu phòng số 27 không phải phòng điều khiển mà là phòng an ninh hay gì đó thì sao? Chỉ bằng như vậy mà em phán đoán vị trí của chúng ta có vũ đoán quá không?

Chiêm Lam hanh một tiếng nói:

- Vũ đoán thì đã sao? Còn hơn ở lại đây để Alien tìm thấy, lặp lại vụ Licker phá cửa lần trước, nhìn cửa bị phá mà không làm được gì. Dù phòng 27 không phải là phòng điều khiển mà là phòng an ninh thì cũng phải có vũ khí đúng không?

Trịnh Xá nhứt hết cả đầu, đừng có trêu đùa bà, họ sẽ cần nhằn suốt ngày, tràng giang đại hải khiến bạn chóng mặt hoa mắt, hấn vội vàng gật đầu:

- Đúng, rất tốt, không vấn đề, chúng ta nên ra thử xem, còn hơn là kẹt ở đây, anh hoàn toàn đồng ý.

Chiêm Lam liền cười hi hi nói:

- Ừm ừm, Trịnh Xá đúng là người đàn ông tốt, biết tiếp thu lời phụ nữ, phải bảo vệ em cẩn thận đấy nha, trông cậy cả vào anh đấy.

Trịnh xá buộc ba ống sắt sau lưng, tay cầm một ống to, dài nhất, không nói gì, chỉ chờ Chiêm Lam mở khóa bèn hít một hơi thật sâu, xông ra ngoài...

- Đúng vậy, tôi suy luận rất chính xác, mỗi căn phòng quan trọng đều có số hiệu, chúng ta vừa đi qua phòng số 25, như vậy phòng điều khiển ở rất gần đây.

Sở Hiền từ một căn phòng bước ra, nói ngắn gọn với bốn người còn lại, mọi người đều cảnh giác nhìn bốn phía. Trương Kiệt nói:

- Tìm phòng điều khiển để làm gì, tôi cho rằng chúng ta nên đi tìm Trịnh Xá thì hơn, cậu ấy là sức chiến đấu quan trọng nhất của bọn ta.

Sở Hiền lạnh lùng nói:

- Chưa nói đến việc họ còn sống hay không, muốn tìm được họ phải tìm được phòng điều khiển, chúng ta không quen thuộc địa hình, không biết Alien tập trung ở đâu, không biết vũ khí ở chỗ nào, ở đâu có thức ăn và nước uống, thậm chí...mọi người còn không biết nhà vệ sinh ở đâu? Vì thế chúng ta phải đến phòng điều khiển, tìm hiểu sơ đồ tàu, lúc đó mới có khả năng chiến đấu.

Trương Kiệt định nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng, Zero cắt ngang:

- Muốn làm gì thì nhanh lên, tôi có cảm giác cái gì đó đang tiến về hướng này, tuy còn xa nhưng cảm giác nguy hiểm rất rõ ràng.

Bá Vương cũng gật đầu nói bằng thứ tiếng TRung không sôi:

- Đúng thế, tôi dám chắc đó là Alien.

Sở Hiền nhú mày nói:

- Ok, chúng ta đi bên trái, mọi người chạy nhanh, chúng ta phải tìm được phòng điều khiển, nếu tôi đoán không sai thì chỉ cần tìm được phòng điều khiển... chúng ta có cơ hội sống sót rất lớn.

Các đó không xa, Trịnh Xá và Chiêm Lam đang vừa cẩn thận vừa nhanh chóng hướng về cùng một nơi, chạy không bao lâu, Chiêm Lam kêu lên:

- Chờ chút, để em vào xem đã, nếu có tình huống thì anh tự quyết định.

Nói xong không thèm nhìn Trịnh Xá, xông vào một căn phòng. Trịnh Xá cười khổ lắm lắm:

- Nói đến là dễ, tự phán đoán tình huống! Quyết định quái gì cũng chết mà...

Nói thì nói vậy, hấn vẫn căng người lên cảnh giác bốn phía, tự nhiên hấn có cảm giác rất khó chịu, như có cái gì đó nguy hiểm đang đến gần khiến hấn hồi hộp.

Giây lát, Chiêm Lam trở lại, cười nói:

- Tuyệt quá, em suy luận không sai, đây là phòng số 23, lúc nãy chúng ta đã đi qua phòng 23, cứ theo hướng này sẽ đến phòng điều khiển...ý..sao mặt anh trắng bệch vậy, sợ à?

Trịnh Xá cười miễn cưỡng nói:

- Không hiểu sao tôi thấy rất lo, hay là chúng ta tìm nơi nào đó nấp chút đã...

Chiêm Lam lắc đầu nói:

- Không nên, chúng ta bị lạc khỏi mọi người rất nguy hiểm, huống hồ chúng ta cách phòng điều khiển không xa nữa, dù sao cũng phải tìm được phòng điều khiển....em biết là anh cảm thấy không khỏe, anh còn cố gắng thêm một chút được không?

Trịnh xá cười khổ:

- Thế thì đi thôi, mà em cũng giỏi thật đấy, gan to lại còn kiên cường nữa, con gái bình thường gặp tình cảnh này thì sợ bẹp dí trên giường rồi.

Chiêm Lam quay đầu cười hi hi nói:

- Từ bé em đã rất kiên cường, hồi 12 tuổi bố mẹ em đều mất, họ đi mua bánh sinh nhật cho em, bị tai nạn, nếu không kiên cường làm sao sống đến giờ, vì vậy anh phải bảo vệ cẩn thận một người con gái tốt như em nha...

Phập một tiếng, Chiêm Lam đang đi đến góc đường, vừa quay đầu nói với Trịnh xá thì một cái lưới đầy răng vọt ra, xuyên qua vai cô gái, lôi tuột nàng vào hành lang. Máu bắn tóe lên đầy mặt Trịnh Xá, bên tai hắn còn văng tiếng:” phải bảo vệ cẩn thận một người con gái tốt như em đó nha...”

- Khô...ô...ng!

Hai mắt Trịnh xá đỏ ngầu, không biết vì phần nỗ hay máu của Chiêm Lam nhuộm đỏ, khi cô gái vừa khuất sau góc tường, hắn đã xông đến, vì quá mạnh nên va vào bức tường đối diện. Lúc này phản xạ thần kinh gấp ba người thường cứu hắn, mọi thứ xung quanh bỗng chậm hẳn lại, mỗi động tác đều phai dờn hết sức, không khí, mặt đất, mọi thứ đều tạo thành sức kéo ngăn cản hành động của hắn, hắn chưa từng trải qua cảm giác này. Đến gần tường, không khí đặc quánh lại như nước, thậm chí hắn đập lên không khí đến gần tường, lúc này hai chân hắn búng mạnh vào tường, toàn thân xoay lại. Hắn thấy một con Alien đang lôi Chiêm Lam, con này nhỏ hơn một chút nhưng cũng cao đến 2m, dài 3m, Chiêm lam bị kéo đi sên sệt, vai bị vỡ nát, toàn thân đầy máu, đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng và một tia quẩn luyến kỳ lạ.

Trịnh xá hiểu tia quẩn luyến ấy là gì, đó là sự nuối tiếc cuộc sống và hy vọng tương lai, hắn chưa từng nhìn vào mắt chính mình nhưng hắn dám chắc vào những lúc nguy hiểm nhất, trong mắt hắn cũng có tia quẩn luyến ấy. Trong mắt Trịnh xá, Chiêm Lam đã biến thành Lý Tiêu Nghị, sắp bị xé nát thành từng mảnh vụn, hay chính hắn khi bị Alien bắt cũng sẽ có sự tuyệt vọng và quẩn luyến trong đáy mắt. Vì thế hắn phải cứu nàng, dù thể nào cũng phải cho người con gái kiên cường ấy tiếp tục sống!

Aaaaa!

Trịnh xá rống lên điên cuồng, vì mọi thứ trở nên chậm chạp nên hắn nhìn rõ từng chi tiết của Alien, không khí đặc quánh khiến hắn đập lên, vọt tới trước con Alien.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, trong mắt Chiêm Lam, Trịnh Xá điên cuồng lao đến tường, dùng một tốc độ kỳ quặc đập mạnh vào tường thép thành một tiếng động lớn, tạo thành hai vết chân in hắn, sau đó biến thành một viên đạn bay khỏi tầm mắt nàng.

Lúc này Trịnh Xá đã lao đến cạnh Alien, hắn nhìn rõ cái cái miệng lòng thòng rãi rớt của Alien, cái lưới kinh tởm, khi ngang qua, cây gậy trong tay hắn cực kỳ chính xác chém xuống cái lưới đó, một tiếng động trầm muện vang lên, Chiêm Lam ngã xuống sàn, cái lưới bị Trịnh xá chém làm đôi, đoạn đứt phun phè phè thứ máu ăn mòn như acid. Alien rống lên.

Aaaaa!

Trịnh Xá cũng gầm lên, hắn điên cuồng, đôi mắt không còn lý trí mà chỉ còn một màu đỏ rực của máu, không biết là máu Chiêm lam hay tự nó biến thành như thế. Hắn vừa chạm đất, cây côn thép quật mạnh vào lưng Alien, tiếng kim loại va đập lanh lảnh, cả cây côn cong veo, nhưng vỏ cứng của Alien đã toác ra, máu acid bắn tung tóe, cả hành lang đã bị ăn mòn lỗ chỗ.

Tốc độ của Alien cũng rất nhanh, dù bây giờ Trịnh Xá đã cảm thấy không khí quánh lại mà cũng chỉ nhanh ngang với Alien, khi móng vuốt đánh tới, hắn chỉ kịp giơ tay ra chặn, bị đánh bật vào tường, đầu đập đến tóe máu.

19. Trái Tim Bùng Cháy (Tiếp Theo)

Trịnh Xá lúc này hoàn toàn liều mạng, hắn không có lớp vỏ cứng như Alien, vừa nãy đỡ đòn khiến tay hắn đã xuất hiện vài cái lỗ đâm máu. Sức mạnh của Alien cũng thật khủng khiếp, đầu hắn va vào sàn đau điếng, nếu không phải vào giây phút quan trọng, hắn cắn chặt vào lưỡi thì giờ hắn đã ngất đi rồi.

Hắn thậm chí không định ngồi dậy, thuận tay rút ra một cây gậy thép, quật mạnh vào hai chân Alien, do có sức bạo phá của nội lực nên quật gục con Alien lớn bằng hai ba người xuống sàn, tuy thế Alien vẫn kịp dùng đuôi cắm ngập vào đùi hắn, quả là một sinh vật sinh ra để chiến đấu, bản năng sát lục thật mạnh mẽ.

Trong đầu Trịnh Xá hoàn toàn trống rỗng, dường như hắn chỉ chiến đấu bằng bản năng, hàng loạt các bản năng liên quan đến chiến đấu xuất hiện trong đầu hắn. Chỉ thấy hắn lặn qua một bên, cái đuôi Alien tuốt ra, hai chân hắn bật mạnh, toàn thân bay lên, cây gậy thép cắm ngập vào miệng Alien. Hắn buong cây gậy đó ra, lại rút ra một cây khác, điên cuồng đâm vào đầu Alien, từng dòng máu ăn mòn như acid bắn ra tung tóe trên người hắn, tình trạng điên cuồng như muốn xé xác con Alien thành từng mảnh. Cũng may Chiêm Lam còn tỉnh táo, không quần vết thương nặng trên người, lao vào đẩy bật hắn qua một bên, cái hai lần đi mấy mét mới khiến hắn tỉnh lại.

Thân thể hắn như bị lửa đốt, vừa nóng vừa đau, hắn vội xé quần áo, dùng tay gạt bỏ máu Alien trên người, từng mảng dung dịch bị gạt rơi xuống ăn mòn sàn nhà như những tảng băng gặp nóng. Tuy vậy trên người hắn lại không bị ăn mòn toét ra mà chỉ có từng mảng cháy đen, điều ấy khiến Chiêm Lam vô cùng kinh ngạc. Chiêm Lam vừa dùng thuốc xịt cầm máu trên vai vừa nói:

- Cầm giác sống sót thật tốt, cảm ơn anh...Nhưng sao anh lại không sao nhỉ, máu Alien là acid mạnh, chỉ cần dính vào là ăn mòn đến xương liền.

Lúc này đầu óc Trịnh Xá vẫn trống rỗng, từ nãy hắn chiến đấu bằng bản năng, mọi việc lúc nãy phảng phất như một cơn ác mộng, đặc biệt là khi cái đuôi Alien cắm vào đùi, trong người hắn như có gì đó mở ra.

- Có lẽ là do tế bào hoạt lực cao, mà đâu phải không sao, mấy chỗ bị thiêu thành than rồi này.

Trịnh Xá cười khổ trả lời, hắn vừa định lấy thuốc trong nhẫn ra cầm máu thì bỗng một cơn đau tê liệt trào ra từ trong nội tạng, lan vào xương tủy rồi ra toàn thân khiến hắn co quắp lại vì đau. Cơn đau giằng xé khiến hắn sống dở chết dở, vô cùng khó chịu, từ từ hai mắt hắn hoa lên toàn thân mềm nhũn ra.

” các người thử tưởng tượng xem, loài khỉ phát huy cực hạn thì thành người, còn loài người vượt qua cực hạn thì sẽ ra sao?... Cần có một loại vật chất như là nội tiết tố, chỉ do cơ thể tự hình thành...quan trọng nhất là nó kích độc...cơ nhân tỏa..”

Trịnh Xá nhớ lại những lời Sở Hiên nói về cơ nhân tỏa, hắn không biết mình có phải vừa vô ý mở cơ nhân tỏa không, nhưng lúc này cơn đau đã tê liệt hắn, phổi co bóp, hít thở không nổi, chỉ há hốc miệng ra, máu không ngừng ứa ra trong miệng, nội tạng co thắt liên tục.

Chiêm Lam phản ứng kịp thời, nàng ôm chặt lấy hắn, không ngừng dùng miệng thổi khí vào họng hắn, liên tục khoảng mười mấy giây, Trịnh Xá cuối cùng an tĩnh lại, nội tạng dần ngừng co thắt, phổi cũng giãn ra khiến hắn có thể thở được. Chiêm Lam vẫn không hay biết, không ngừng hô hấp nhân tạo, vừa làm vừa lẩm nhẩm:

- Đừng chết, đừng bỏ lại em một mình lần nữa, cùng em nhất tề tiếp tục sống đi!

Vì đã từng có người bên cạnh mất đi, vì thế cô ấy mới sợ mất đi như vậy chăng? Trịnh Xá dường như có thể hiểu được suy nghĩ của Chiêm Lam, họ hầu như là cùng một loại người, sau khi mất đi những thứ cực kỳ quan trọng trong quá khứ, tự thề rằng sẽ không mất đi lần nữa, vì thế mới cố chấp với tính mạng, vì thế mới giúp đỡ cùng một dạng người là hắn.

- Anh đỡ nhiều rồi...

Lúc này trong đầu Trịnh Xá hiện ra khuôn mặt của một người con gái khác, hấn đẩy Chiêm Lam ra, tuy thân thể vẫn còn mềm nhũn vô lực nhưng cái đẩy vô cùng kiên quyết. Chiêm Lam đang khóc một cách thâm, bị đẩy ra nên ngẩn người một lúc, sau đó cười không tự nhiên nói:

- Anh không sao rồi à? Lúc này anh làm em sợ chết đi được, người như bị động kinh, không ngừng ứa máu ra, hình dạng rất đáng sợ...

Trịnh Xá toàn thân mềm nhũn, tuy nhiên so với cơn đau chết đi sống lại vừa rồi, hiện tại hấn cảm thấy mình đang ở thiên đường, hấn cười khổ nói:

- Cảm ơn em lúc này...giúp anh hô hấp, nếu không chắc anh đã ngạt thở ngắt đi, trong tình huống vừa rồi mà ngắt chắc là giờ thành xác chết rồi.

Chiêm Lam cũng đã khôi phục bình thường, nàng cười hi hi nói:

- Em phải cảm ơn anh mới đúng, nếu không phải anh cứu em, lúc này kết quả ra sao thì thật đáng sợ. Mà lúc này anh sao vậy, bệnh cũ à?

Trịnh Xá lúc lắc đầu, hấn không biết làm sao hình dung cảm giác vừa rồi, trong thân thể hấn như có gì đó bị mở ra, những bản năng chiến đấu đơn thuần, sức không chế đến từng milimet, từng phần sức mạnh đều được phát huy đến cực hạn, bản năng chiến đấu không chút thương hại hay sợ hãi...

Tất nhiên có thể giả thích rằng đó là mở cơ nhân tỏa, như Sở Hiên nói, là dạng tiến hóa của con người, trong tình trạng nào cũng sống tiếp. Còn sự đau đớn là do tác dụng phụ của chất đã mở cơ nhân tỏa nên mới khủng khiếp như vậy. Cơn đau đến nhanh, đi nhanh, nhưng đồng thời cảm giác mở cơ nhân tỏa cũng mất đi cùng với lực khí trở lại. Có lẽ do tế bào hoạt lực và miễn dịch lực cao đã cứu hấn, đồng thời phân giải vật chất đó, ngăn nó tiếp tục mở cơ nhân tỏa. Trịnh Xá nghĩ bụng, nếu hấn có thể duy trì tình trạng mở cơ nhân tỏa thì Alien không phải đáng sợ lắm, có thể chiến thắng.

Chiêm Lam thấy Trịnh Xá không trả lời, nàng cười hi hi nói:

- Anh giết một con Alien, được thưởng những gì, đừng nói là không được gì nhé.

Trịnh Xá đã khôi phục rất nhiều, hấn giờ đồng hồ lên xem, quả nhiên trên đó ghi số Alien giết được 1, điểm thưởng 500. Có lẽ lúc này đã vang lên tiếng thông báo, nhưng hấn đang điên cuồng trong cơn chém giết nên không nghe thấy.

Hấn cố nén niềm vui nói:

- Được thưởng 500 điểm, tuyệt quá, bằng một nửa số điểm thưởng cơ bản rồi.

Chiêm Lam cũng cười tươi tắn, dường như 500 điểm đó cũng là của nàng, nói:

- 500 điểm một con, không chừng anh sẽ còn giết được vài con, đến hết phim có được mấy nghìn điểm, anh nói là em cứu anh phải không, đến lúc ấy nhớ mua quà cho người ta đấy.

Trịnh Xá nhìn đôi môi đỏ hồng của nàng, bỗng nói:

- Vậy thì tặng em loại son tốt nhất nhé, môi lúc ấy chắc sẽ rất đẹp...

Mặt Chiêm Lam lập tức đỏ hồng, nàng lườm hấn, người đàn ông lập tức nhận ra chỗ không đúng trong lời nói, vội hắng giọng nói:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi, mùi máu Alien nồng quá, thật không biết là còn con nào khác quanh đây không, anh đã khôi phục nhiều rồi, chúng ta đi theo hướng em nói đi.

Chiêm Lam gật đầu, nhưng trên má nàng vẫn còn hồng hồng, cúi đầu nói nhỏ:

- Anh không sao chứ...lúc này thấy đùi và trên đầu chảy nhiều máu lắm.

Trịnh Xá cũng đã chú ý, những vết thương của hấn chảy một ít máu là tự động khép miệng, khả năng khôi phục thật thần kỳ, có lẽ là tác dụng của huyết thống ma cà rồng, công hiệu rất rõ ràng.

Hấn hoạt động chân tay một lúc rồi nói:

- Không sao, anh đã khôi phục thể lực rất nhiều, vả lại anh có cảm giác nguy hiểm đang đến gần, chúng ta đi nhanh đi.

Lần này Chiêm Lam không dám coi thường dự cảm của Trịnh Xá, nàng vội hướng về phía dự định tiến lên. Hai người đi qua vài cái hành lang thì xuất hiện một cánh cửa lớn, Chiêm Lam định tiến vào thì Trịnh Xá giữ nàng lại nói:

- Phản xạ thần kinh của em quá yếu, để anh đi trước.

Trịnh Xá xông vào, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có các loại thức ăn đóng gói nghiêm chỉnh xếp khắp nơi, đây là nhà bếp. Hai người đều nhìn thấy nỗi vui mừng trong mắt nhau. Đột nhiên thiết bị liên lạc trên tường réo ầm lên, khiến hai người chột nữa giật mình ngã lăn ra. Trịnh Xá phản ứng nhanh nhất, hấn lao đến bên thiết bị ấn vào cái nút đang nhấp nháy đèn xanh, giọng Sở Hiên vang lên:

- Trước cửa phòng 22 chúng tôi thấy một xác Alien, có phải là các bạn giết không? Các bạn đã tìm được kho vũ khí rồi à?

Trịnh Xá thở dài:

- Tình hình cụ thể nói sau, mà sao mọi người biết chúng tôi ở đây, các bạn đang ở đâu vậy?

Sở Hiên đáp:

- Mỗi phòng quan trọng đều có đánh số, chúng tôi đang ở phòng số 27, là phòng điều khiển, ở đây có hệ thống giám sát các hành lang, nếu các bạn không vào phòng thì chúng tôi cũng không liên lạc được. Vị trí của các bạn theo ghi chép là nhà bếp, hãy mang theo số lượng lớn nhất có thể thực phẩm và nước mà không ảnh hưởng đến tốc độ, sau đó tiến về phía phòng 27. Tiếp theo là liên quan đến sống chết của các bạn, tôi nói ngắn gọn, phía sau các bạn có ba con Alien đang bám theo, khoảng cách chừng 10 căn phòng, theo tốc độ của chúng thì sau 2 phút rưỡi sẽ đuổi kịp các bạn, không biết vì sao chúng lại bám chặt các bạn.

Mùi, mùi máu Alien, Trịnh Xá lập tức hiểu ngay nguyên nhân. Giọng Sở Hiên tiếp tục:

- Chúng tôi giành cho các bạn 2 phút, hướng như sau: thẳng, thẳng, thẳng, trái, thẳng, trái, thẳng, trái. Tôi nhắc lại một lần nữa: thẳng, thẳng, thẳng, trái, thẳng, trái, thẳng, trái! Đó là đường đến phòng điều khiển, các bạn có 1 phút lấy lương thực, trong 2 phút đạt đến đích, đến 2'45" tôi sẽ hạ tường cách ly của gian phòng phía trước phòng điều khiển, nếu các bạn chưa đến thì xin lỗi, chúng tôi sẽ phải bỏ rơi các bạn vì ở đây có 5 người. Thời gian...bắt đầu tính!

Trịnh Xá hít một hơi, hấn vận nội lực vào nhĩ, điên cuồng vờ vét nhà bếp, đặc biệt là từng thùng nước ngọt, 1,5 mét khối thất ra chưa được rất nhiều thứ, đặc biệt là có hình dạng khối vuông như thế. 30 giây sau, hấn bế Chiêm Lam lao ra ngoài. Hấn gào lên:

- Anh chạy hết sức, em chỉ hướng cho anh, lúc nào rẽ, lúc nào thẳng! Rõ chưa?

Chiêm Lam ngoan ngoãn gật đầu, nằng nặc chú nhìn đường, miệng lẩm bẩm:

- Chạy tiếp, chạy tiếp, ngã tư đầu tiên thẳng...thứ hai thẳng...thứ ba cũng thẳng...lần này rẽ trái..

Trịnh Xá chạy như điên về phía trước, cảm giác không khí đặc quánh dần trở lại, cảm giác nguy hiểm càng lúc càng gần, so với con Alien nhỏ kia thì Alien đã trưởng thành có tốc độ A X 10-c

- Phương án hai, căn phòng còn lại của tầng cách ly là phòng ngủ đông lạnh, chúng ta sau khi cơm no rượu say, chui vào đó tự làm đông lạnh, hệ thống máy tính sẽ tự động đưa tàu vũ trụ trở về...

Trương Kiệt kỳ quái hỏi:

- Về?...Về đâu?

- Địa cầu, chúng ta để cho quân đội trái đất đánh nhau với Alien, tất nhiên là có khả năng Alien diệt chủng nhân loại còn chúng ta phải đối mặt với vài trăm, vài nghìn đến hàng triệu Alien, sống thêm vài năm trước khi toi...

Trịnh Xá nhìn quanh rồi nói:

- Tôi không biết mọi người nghĩ sao, nhưng nếu bảo tôi đưa Alien về Trái đất, dù vào thời gian, không gian nào, dù để sống thêm vài năm thì tôi cũng không làm được.

Nói đến đó hần ngập ngừng, đúng ra còn định nói là dù chỉ có một mình cũng chiến đấu tiếp, nhưng đến đó là ngừng lại, đầu sao hần cũng sợ chết. Sở Hiên gật gật đầu nói:

- Mọi người thấy phương án 2 cũng điên lắm phải không? Thật ra phương án này cho chúng ta cơ hội sống sót rất cao, tuy vậy có hai sơ hở, nếu không tìm cách bù lại thì sẽ thất bại chắc chắn. Một là có khả năng Chính phủ Trái đất sẽ bắn tan xác chúng ta ngoài quỹ đạo, thời đại này chắc chắn có vũ khí phòng thủ vũ trụ. Thứ hai là có chắc tầng cách ly tách rời được Alien khỏi chúng ta không? Tôi nhớ là trong Alien 4, chúng dùng tính ăn mòn của máu xuyên thủng nơi giam giữ. Nếu Alien cũng làm thế ở đây thì rất có thể khi tỉnh dậy chúng ta phải đối mặt với một con ấu thể nhảy chồm vào mặt để ký sinh lên cơ thể.

Zero lạnh lẽo nói:

- Nếu cái phương án ấy lắm sơ hở thì nói ra làm gì? Đừng thừa thãi còn hơn.

Sở Hiên phẩy tay nói:

- Mọi người nên biết là phương án này có tính an toàn cao nhất, một khi chọn chiến đấu, chúng ta phải đối mặt Alien, tường cách ly sẽ không cứu được nữa, đã thất bại là chết hết, mà còn lặp đi lặp lại nhiều lần nữa, mọi người có tự tin là sống sót sau những lần chiến đấu đó không?

21. Hai Sự Lựa Chọn (Hết)

Gã to con Bá vương chợt nói bằng thứ tiếng Hán ngọng nghịu:

-Không phải người Trung Quốc có câu nói cổ....Sợ chết không làm GPD (cái này khỏi dịch, chính trị lằng nhằng) đó sao? ...À..không phải câu đó...là ” Sống nên là nhân kiệt, chết cũng thành....quỷ anh hùng”(ND: Nguyên văn: Sinh thời đương nhân kiệt, Tử diệc vi quỷ hùng. Thơ Lý Thanh Chiếu), đúng rồi, là câu đó , tôi không muốn giao số mệnh của mình cho điều không chắc chắn quyết định, chẳng may ngủ rồi không dậy được thì sao? Tôi thà tự nắm lấy mệnh vận của mình, có chết cũng phải chết khi chiến đấu, không để số mệnh cho phép mình sống hay chết...

Bá Vương càng nói càng kích động, mấy câu cuối dùng tiếng Nga, Sở Hiên bất đắc dĩ phải dịch ra. Trương Kiệt cũng lập tức gật đầu tán thành:

-Tôi cũng nhận thấy nên chọn con đường chắc chắn, dù nguy hiểm cũng còn hơn là giao tính mệnh cho may rủi.

Những người khác cũng lặng lẽ gật đầu, Sở Hiên thở dài nói:

-Được rồi, thế thì chúng ta bỏ phiếu, thiếu số phục tùng đa số, vậy là công bằng nhất.

Kết quả bỏ phiếu rất đáng kinh ngạc, tuy đương nhiên là chọn chiến đấu, nhưng chỉ có Trịnh Xá, Trương Kiệt, Zero, Bá vương chọn phương án một, ngoài Sở Hiên và Lý Suất Tây còn có Chiêm lam chọn phương án hai.

Sở Hiên thở phào ra nói:

-Đã quyết định chiến đấu thì tôi không phản đối quý vị nữa, chúng ta cùng nhau đối diện với Alien. Nhưng trước hết Trịnh Xá hãy bỏ thức ăn và nước ra, tôi nghĩ mọi người cũng đã đói rồi.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Trịnh Xá cười cười vận nội lực, nghỉ được một lúc, hẳn đã khôi phục chút nội lực, tuy chưa chiến đấu được nhưng mở nhãn là chuyện nhỏ. Vài giây sau, sàn nhà chất đầy Phô mai, bơ sữa, bánh mì, thịt hộp và nhiều bình đầy nước. Sở Hiên là người đầu tiên ngồi xuống, mở ra vài hộp, đếm số bình nước rồi nói:

-Thức ăn và nước uống khá đầy đủ, nếu tiết kiệm chúng ta có thể kiên trì được khoảng 7 ngày, nhưng tôi đề nghị nên chia thành lượng dung 3 ngày, như thế chúng ta có thể no nê, duy trì được ba ngày sức chiến đấu cao nhất.

Chiêm Lam từ lúc chọn phương án hai thì không dám nhìn Trịnh Xá, lúc này nàng định đưa tay lên vuốt trán nhưng quên mất là trên vai mình có một cái lỗ to đùng, lúc này khẩn trương không sao, giờ mới đau thấu xương, chỉ đành dùng tay kia. Nàng hỏi với giọng khá bình tĩnh:

-Tại sao lại không chia thành 7 ngày, chỉ cần chúng ta cách ly được Alien sẽ mở được đường an toàn đến nhà bếp, có thể trực tiếp bổ sung lương thực? Như thế thậm chí chúng ta không cần ra ta mà có thể khiến chúng chết đói.

Mọi người nhìn Sở Hiên nghi hoặc, gã cười khổ trả lời:

-Tôi cũng từng nghĩ đến phương án đó, nhưng có vài nguyên nhân khiến nó không thể thực hiện được, chúng ta không thể kéo dài thời gian. Một là vì chúng ta không biết rõ cấu tạo sinh lý của Alien, chúng có thể giống như một số sinh vật sa mạc, hàng chục ngày không ăn uống nghỉ ngơi, chúng ta là sao mà đấu được, đến lúc hết lương thực, bị giam đến chết là chúng ta. Thứ hai là xin mọi người đếm lại xem chúng ta có bao nhiêu người? 7 người phải không? Tôi nhớ là khi bắt đầu chúng ta có 15 người, vậy thì lượng thịt của 8 người còn lại, cộng thêm những nhân vật trong phim nữa cũng đủ để chúng duy trì khả năng hoạt động một thời gian dài. Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, tôi không muốn bức Alien, nếu chúng ta giam chúng đói quá, mở đường đến nhà bếp lấy thức ăn, có ai dám đảm bảo rằng chúng sẽ không dung máu ăn mòn vách, xông vào tấn công chúng ta? Vì vậy tôi muốn trong một thời gian ngắn nhất, thể lực tốt nhất tiêu diệt Alien.

Trịnh Xá thở mạnh ra nói:

-Nếu sống được qua bộ phim này thì công lao của anh là lớn nhất, còn gì nói hết một thể luôn đi, đã cùng nhau sống chết thì mọi người sẽ tin tưởng anh.

Những người còn lại im lặng gật đầu, tuy có không phục nhưng trí tuệ siêu phàm của gã khiến trong tình huống nguy hiểm hiện nay có một vai trò không cần nói cũng rõ. Sở Hiên cười nói:

-Nói thật với mọi người, lúc trước nghe Trương Kiệt nói, mỗi bộ phim đều có người mới nhưng không thể đảm bảo tổ chất, sau này còn phải trải qua nhiều bộ phim nữa, sức mạnh cá nhân rất nhỏ bé trong tình cảnh này, tôi hy vọng có được một đội ngũ đủ mạnh mẽ và dũng khí mới sinh tồn được, có thể tôi mới sử dụng được trí tuệ của mình. Lần này chúng ta có ít ra 6 người có thể chất mạnh mẽ, tinh nhuệ, tôi hy vọng mọi người sống sót, tối thiểu là 6 chúng ta sống sót.

Lý Suất Tây đỏ hồng mặt lên, hẳn chỉ là một thanh niên bình thường, không có sở trường gì, có thể hiểu ngay Sở Hiên ám chỉ người thừa là hắn. Trịnh Xá vỗ vai Lý Suất Tây nói:

- Chỉ cần sống trở về sẽ có thể huấn luyện, tăng cường sức mạnh, vì thế đừng bỏ cuộc, mất hy vọng!

Lý Suất Tây nhìn Trịnh Xá một cách cảm kích, ngay lúc đó Sở Hiên nói tiếp:

-Vì thế, kế hoạch của tôi là dụ địch...đúng thế, dụ địch, chúng ta sẽ mở một số tường cách ly, sau đó dụ Alien vào những hành lang đã định trước, và mỗi dụ sẽ là ...Lý Suất Tây.

Mọi người ngẩn ra nhìn Lý Suất Tây, người thanh niên có hình dáng, khuôn mặt, thể lực, sở trường đều phổ thông, bình thường đến mức bị mọi người quên lãng như không khí, chỉ khi Sở Hiên nhắc đến mới nhớ ra. Lý Suất Tây cũng dần ra một lúc rồi mới đỏ mặt gào lên:

-Tại sao lại là tôi? Ở đây có nhiều người như thế, ai cũng muốn sống, tại sao cứ phải là tôi đi chết? Anh muốn giết tôi phải không, để bớt một miệng ăn, cho mọi người có cơ hội sống sót nên anh muốn giết tôi phải không?

- Đúng vậy! Tôi không chịu nổi việc đi cùng mấy người, có khả năng một lúc nào đó tôi bị thương, bị mấy người bỏ lại, như thế thì tôi tự nắm lấy mệnh vận mà chiến đấu còn hơn. Như Bá Vương vừa nói, tôi không thể giao lưng của mình cho mấy người.

- Thế à? - Sở Hiên quay lưng đi, giọng vẫn đều đều vang lên - Thật đáng tiếc, tôi đã nói tôi chỉ vứt bỏ những kẻ vô dụng với đội ngũ, cũng như vấn đề tỉ lệ vậy, cậu ta là cá thể có tỉ lệ sinh tồn quá thấp, bài kiểm tra cũng không thông qua, với Lý Suất Tây, tôi đã tận tình tận nghĩa rồi, còn những ai tôi công nhận sẽ tận lực cứu viện, tận lực khiến đại đa số sống sót.

Trịnh Xá lẳng lặng nói:

- Nếu tôi rơi vào nguy hiểm, chỉ có một tỉ lệ rất nhỏ cơ hội cứu tôi thì anh có cứu không?

- Xem tình huống thế nào đã, nếu tính mạng của cậu quan hệ trọng đại, tôi sẽ không tiếc gì, nhưng nếu cứu cậu gây nguy hại đến toàn đội thì...Tôi sẽ bỏ rơi cậu.

Sở Hiên đều đều đáp.

- Thế à?

Trịnh Xá im lặng hồi lâu rồi lẳng lẽ nói:

- Đúng thế, tôi hiểu làm như thế đối với anh là rất chính xác, nhưng cách xử lý vấn đề như vậy khiến tôi rùng mình, chúng ta không thể đi cùng nhau được nữa...còn nữa, mẹ nó, đừng dùng sự an nguy của bản thân trù lên tập thể, nếu người phải hy sinh cho tập thể là anh thì sao? Tôi nghĩ là anh sẽ đổ cho người khác ngay, bố khi!

Sở Hiên cười trả lời:

- Nếu là cậu thì cậu sẽ làm sao?

Trịnh Xá vừa gom đồng ghế trong phòng vừa trả lời, không thèm quay đầu:

-Tôi công nhận là anh nói đúng lúc ban đầu, mỗi thành viên trong đội phải thể hiện giá trị của mình, ví như bảo tôi bảo vệ ba thằng lưu manh thì chắc chắn tôi không làm được, không tự tay giết chúng nó là nhân từ lắm rồi, nhưng một khi được tôi thừa nhận là đồng đội thì chắc chắn tôi không bao giờ bỏ rơi họ. Cái thái độ của anh là không chấp nhận được...coi người khác như một công cụ, dù có sống sót thì cuối cùng chỉ còn lại anh tuyệt đối an toàn đúng không? Do đó tôi tuyệt không thể đi cùng anh...

Hai bên đều không nói gì nữa, nửa tiếng sau, bọn Sở Hiên ba người cùng rời khỏi phòng điều khiển, Chiêm Lam và Trương Kiệt lặng nhìn Trịnh Xá điên cuồng đập phá những cái ghế trong phòng. Trương Kiệt vội vàng giữ Trịnh Xá lại nói:

- Cậu làm gì, loại người như thế không đáng đâu!

Trịnh Xá cười khở nói:

- Tôi có cái đầu, không đáng, tôi chỉ đang chuẩn bị vũ khí thôi!

Trương Kiệt và Chiêm Lam ngẩn ra nhìn nhau, chỉ thấy Trịnh Xá lấy những ống sắt chân ghế, cứ hai cái một vặn xoắn vào nhau thành hình quẫy, trông rất đáng sợ.

- Biết tại sao tôi lại tách rời họ ra không? - Trịnh Xá không dừng tay hỏi- Vì tôi có cảm giác có một con Alien đang rình chúng ta ở khu 15, nhưng tôi không muốn nói cho họ biết, tôi muốn họ dụ nó ra, đã tin vào sức mạnh, vậy thì là kẻ yếu, họ phải sẵn sàng bị bỏ rơi...Trước đây tôi là chủ quản công ty, tôi hiểu rất rõ tính quan trọng của sự đoàn kết tập thể, vì thế tôi muốn Lý Suất Tây hòa nhập vào đội ngũ, dù phải hy sinh cho tập thể cũng là cái tập thể mà cậu ấy chấp nhận...

Dứt lời, Trịnh Xá phòng cạy quẫy sắt trong tay ra, sau một tiếng rít, cây thép cắm ngập vào bức tường hợp kim, chỉ thò ra một mẩu đuôi, uy lực khiến bọn Trương Kiệt chỉ có thể chép miệng khâm phục. Trịnh Xá bước tới, rút cây thép ra, tung tung trên tay, ước lượng độ nặng và nhẹ nhàn nói:

- Có thể anh ta nói đúng...nhưng họ có cách suy nghĩ của họ, tôi có cách chiến đấu của tôi, hãy cùng nhau đối mặt với sự khủng bố, dù thế nào chúng ta cũng phải sống sót...

Véo..o..o..! Lại một cây thép bị phóng ra, lưu lại trên tường một cái lỗ méo mó..

25. Chia Rẽ (2)

Trương Kiệt là lần đầu tiên chứng kiến Trịnh Xá phóng ra thanh thép, hấn sừng sốt hơn nửa ngày trời, tiếp đó mới vỗ mạnh vào vai Trịnh Xá, ha ha cười nói:

-”Tiểu tử được đấy, từ lúc nào người có được loại lực lượng này? Trước kia giao đấu cùng ta chính là vẫn gạt ta phải không?”

Trịnh Xá cười khở vuốt vuốt vai, hấn rút ra thanh thép xoắn nói:

- ”Không, ta cũng mới phát hiện ra lực lượng này không bao lâu, hơn nữa duy trì cũng không được lâu, mỗi lần phóng ra như vậy đều phải tiêu hao một ít nội lực, dựa vào tốc độ khôi phục và tổng lượng nội lực của ta bây giờ, một lần cũng phóng được khoảng năm phát, sau đó phải nghỉ ngơi khoảng năm phút.”

-”Năm phát sao?” - Trương Kiệt gãi gãi đầu nói: ”Năm phát cũng được, ta cũng không tin võ của Ailen cứng hơn tấm thép này, đáng tiếc người mới nhận biết được lực lượng này, cũng không có trải qua luyện tập, chưa có độ chuẩn, nếu không thì người có thể cũng chẳng để Ailen vào mắt ý chứ!”

Trịnh Xá vừa cười khở, mạnh như Ailen há lại đơn giản như lời Trương Kiệt? Ngoại trừ tốc độ quỷ dị cùng lực lượng cường đại, kì thật Ailen khiến người ta sợ hãi nhất chính là nó ẩn náu từ một nơi bí mật gần đó khi ra tay thì nhất kích tất sát.

Hắn trên phi thuyền vũ trụ đã hai lần tao ngộ với Ailen, mỗi lần đều là bị nó đánh lén mới giết chết người, mặc dù bọn chúng không đánh lén cũng có thể thừa sức giết người. Nhưng mà vô luận nói như thế nào, Ailen ẩn náu từ một nơi bí mật gần đó mới chính là sự tồn tại kinh khủng nhất.

-”Kì thật chỗ đáng sợ chân chính của Ailen là đánh lén, lần trước ta cùng Chiêm Lam .. ” - Trịnh Xá nói tới đây lại phát hiện Chiêm Lam đang ngậy người ra, hấn vội tò mò hỏi:

-”Chiêm Lam, cô đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Chiêm Lam buồn phiền nói:

-”Ta đang suy nghĩ Sở Hiền vì sao lại dẫn bọn họ rời đi, theo đạo lý mà nói, với trí tuệ của hấn khó có khả năng không đề phòng nguy hiểm phía sau phòng 15. Vì sao hấn lại cam tâm tình nguyện đi lĩnh cái nguy hiểm này? Chẳng lẽ nói rằng như chúng ta đợi ở chỗ này còn có nguy hiểm lớn hơn xuất hiện?”

Trịnh Xá trong lòng chợt động, hấn cơ hồ cùng Chiêm Lam đồng thời kêu lên:

-”Máu của Ailen!”

Trương Kiệt kì quái nhìn hai người hỏi:

-”Cái gì mà máu của Ailen? Ta chưa có nghe các người nói về thứ đó.”

Trịnh Xá cũng là vẻ mặt buồn phiền nói:

-”Ailen bắt đầu bị cách li, ta cũng xem qua phần 4 bộ phim kinh dị Ailen này, Ailen dưới sự cách li giám sát, chính là dựa vào tự làm thương thân thể mình, chảy ra huyết dịch có tính ăn mòn cực mạnh, sau đó mới có thể chạy thoát ra. Nếu như chúng ta chỉ cách li Ailen, chúng nó có lẽ cũng sẽ không tự tổn thương thân thể, nhưng nếu là chúng ta đi đến phòng 15, đâm Ailen này vì bảo vệ sào huyết, nói không chừng sẽ tự thương thân thể chạy thoát ra, khi đó đối mặt với ba con Ailen lại không phải là bọn Sở Hiền, mà chính là chúng ta! Thật là loại người tàn nhẫn, chẳng lẽ là từ lúc hấn tính toán chuyện Lý Suất Tây đã bắt đầu tính đến chúng ta rồi?”

Chiêm Lam lắc đầu nói:

-”Không ai lại có năng lực tính toán cường đại như vậy, hấn lại cũng chưa quen thuộc tính cách của chúng ta, như thế nào có thể từ sớm như vậy mà đã tính kế đối phó chúng ta, phỏng chừng đây cũng chỉ là ý nghĩ

trong lúc nhất thời của hắn. Thấy chúng ta đã quyết định tự chọn tổ đội, hắn cũng thuận thể an bài chúng ta trở thành vật cản giúp hắn.”

Trịnh Xá tới giờ phút này lại thấy tỉnh táo, hắn bắt đầu tìm kiếm gì đó trên màn hình lớn, sau một lát, hắn rút cuộc lạnh lùng nói:

–”Nếu hắn bắt nạt, ta đây cũng bắt nạt, nhất định phải cho hắn biết, chúng ta cũng không phải quân cờ trên tay hắn, há có thể để cho hắn nhào nặn? Để xem tới cùng là ai sẽ phải chết!”

Phòng 22, phòng tắm rửa.

Trịnh Xá cùng hai người còn lại bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi này, hắn sau khi lôi hai người vào phòng, tiếp theo bảo Chiêm Lam khóa cửa phòng lại, sau đó chính hắn tìm một buồng tắm đơn rồi tiến vào, từ buồng tắm này hắn nói:

–”Các người cũng nhanh lên rửa sạch mùi mồ hôi cùng các mùi vị khác trên người, sau đó đem đồng đồ ăn mà ta đưa cho các người chà sát lên người đi, vô luận thế nào cũng phải bôi lên toàn thân, biết chưa?”

Chiêm Lam không nói hai lời liền cũng tìm một buồng tắm đi vào, chỉ có Trương Kiệt đang cầm bao phomat đứng đó không biết làm sao, nhưng hắn vẫn làm theo lời Trịnh Xá bắt đầu tắm rửa thân thể. Được một lát, đột nhiên nghe Chiêm Lam lớn tiếng gọi:

–”Trịnh. .. Trịnh Xá, tay của ta không tiện hoạt động, rửa không sạch mùi máu trên mặt, người .. lại đây giúp ta.”

Trương Kiệt nhất thời dừng động tác, hắn dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi đem cái lỗ tai áp lên vách tường, sau đó lộ ra bộ dạng sắc lang cẩn thận lắng nghe. Bất quá Trịnh Xá cùng Chiêm Lam cũng không truyền đến động tĩnh gì, lại nghe thấy từ ngoài cửa hành lang truyền đến một trận âm thanh ma sát kim loại, thanh âm kia chói tai đến cực điểm, nghe như là có người đang dùng cái bàn chải sắt cọ sát trên mặt đất.

Động tác cùng thanh âm của ba người trong nháy mắt dừng lại, mỗi người đều cứng ngắc không dám nhúc nhích, thậm chí ngay cả Trịnh Xá vừa mới đi vào buồng tắm của Chiêm Lam, hắn cũng chỉ có thể xấu hổ nhìn thẳng vào nửa thân trên lộ ra của Chiêm Lam, mà quần áo trên dưới của hắn lại là cởi hết ra rồi.

Thanh âm kia đi tới cửa phòng tắm gọi, đột nhiên lại dừng lại, ba người nhất thời cảm giác được trái tim phảng phất như đình chỉ nhịp đập, trong phòng chỉ truyền lại tiếng nước chảy róc rách, ngoài ra ba người căn bản là ngay cả hô hấp một chút cũng không dám, toàn bộ đều nín thở đứng im cứng ngắc.

Cổ áp lực vô hình ngoài cửa cũng không biết đứng đó bao lâu, phảng phất là hơn mười giây, lại như là vài phút, tóm lại khi tiếng ma sát kia từ từ rời xa, ba người tới tình trạng hít thở không thông, bọn họ vừa trầm tĩnh lại liền cuồng hít thở không ngừng, tựa hồ cả đời này chưa bao giờ hít thở thoải mái đến vậy.

Tiếp theo ba người vẫn không nói gì, Trương Kiệt cũng không đi nghe lén hai người kia nữa cầm lấy phomat không ngừng chà sát lên người, mặt khác hai người kia cũng không ngừng tẩy rửa thân thể, tiếp theo lại tự bôi lên người một chút thực phẩm dạng lỏng. Đoạn thời gian này tổng cộng không tới một phút, có thể thấy được tiềm lực của con người là vô cùng vô tận.

Ngay tại lúc này, từ từ cửa phòng tắm lại một lần nữa truyền tới tiếng ma sát kim loại chói tai. Tất cả mọi người đều vánh tai ngừng thở, sau khi có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần này mọi người đã không còn khẩn trương như lần đầu nữa, quả nhiên cũng như lần đầu tiên, thanh âm này đến cửa phòng tắm thì ngừng lại, nhưng mà lúc này quá trình lại quá ngắn, thanh âm kia rất nhanh rời khỏi phòng tắm tiến vào một lối hành lang khác chạy đi.

Trịnh Xá trong lòng chợt động, hắn đột nhiên chạy ra khỏi buồng tắm, chỉ thấy hắn từ trên mặt đất cầm lên vài cây thép xoắn, Trương Kiệt cùng Chiêm Lam đều từ trong buồng tắm vươn đầu ra ngó hắn, hai người đều có vẻ mặt khó hiểu không giải thích được.

–”Hai lần Ailen đều là phản ứng giống nhau, hy vọng lần này cũng giống thế ... ”-Trịnh Xá hạ giọng nói nhanh với hai người một câu.

Tiếp theo tiếng cọt sọt rất nhỏ từ một hành lang khác hướng phía này đi đến, tiếng hít thở ba người dần dần lộ ra khấn trương, đặc biệt Trương Kiệt cùng Chiêm Lam cũng không biết Trịnh Xá chuẩn bị làm gì, có thể chỉ có Chiêm Lam thoáng đoán được gì đó. Chính là vì không biết trước, cho nên mới làm hai người càng thêm sợ hãi khấn trương.

Thanh âm kia càng ngày càng đến gần phòng tắm, ba người đã rất khấn trương phảng phất có thể nghe được tiếng tim đập, Ngón tay Trịnh Xá nắm chặt cây thép xoắn, tiếng khớp xương răng rắc khê phát ra, lực cực lớn thậm chí làm cây thép lõm vào trong một ít.

Thanh âm kia quả nhiên như hai lần trước dừng lại trước cửa phòng tắm, Trịnh Xá thậm chí còn có thể mơ hồ nghe được một loại tiếng cọt sọt trầm thấp từ ngoài cửa truyền đến.

Trịnh Xá không còn chần chừ, nội lực đề thăng lực lượng toàn thân đều quán chú vào cây thép xoắn, liên tiếp ba cây thép được phóng ra mãnh liệt, xuy xuy ba tiếng vang lên, ba cây thép đã xuyên qua cửa sắt đâm ra ngoài, tiếp đó từ ngoài cửa truyền đến một tiếng tê hồng diên cuồng như dã thú ..

26. Chia Rẽ (3)

Tiếng tê hồng kia cũng đã ngừng lại, đồng thời theo tiếng tê hồng truyền đến còn có tiếng húc cửa ầm ầm, bất quá mới đụng mà thôi, cánh cửa thép đã lõm cả vào. Trịnh Xá thậm chí có thể thấy phân nửa thân thể Ailen bên ngoài. Ba cây thép xoắn vừa rồi có hai cây đâm trúng mục tiêu, một cây đâm vào trên ngực trái Ailen, một cây khác thì cắm vào dưới cổ Ailen, hai cây thép xoắn này đều xem như đã đánh trúng chỗ yếu hại của Ailen, nhưng đều không phải yếu hại trí mạng gì cả.

Đây là lần thứ hai Trịnh Xá cùng Ailen trực diện chiến đấu, tình huống tuy có chút tốt hơn lần thứ nhất, nhưng cũng tuyệt đối không thể lạc quan, con Ailen này là con trưởng thành, so với con mà tao ngộ lần đầu thì con Ailen trưởng thành này còn to hơn gấp ba lần. Hơn nữa cả người nó đen nhánh, phảng phất như là hắc thiết rắn chắc cương mãnh, trên thực tế cây thép xoắn chỉ đâm vào được một phần ba độ dài, còn phần lớn là thò ra ngoài thân thể Ailen.

Trịnh Xá nhìn bộ dáng dữ tợn khủng bố của con Ailen, hẳn cả người trên dưới đều run sợ, đặc biệt chứng kiến cái đuôi của Ailen đâm tới, cửa thép nhất thời xuất hiện một cái lỗ lớn, cái này nếu là đâm vào trên thân người, vậy kết quả tuyệt đối là vỡ bụng mà chết. Trịnh Xá có cường hóa thể nào, hẳn cũng không cho rằng thân thể hẳn hiện tại có thể cứng rắn hơn sắt thép.

[chính là loại cảm giáp áp bức này, phảng phất ngay cả ý thức cũng không có, chỉ có sợ hãi thật sâu, cùng với bản năng cuộn cuộn bất tận. ..]

Trịnh Xá lại một lần nữa cảm giác được trong thân thể phảng phất có thứ gì đó như bị mở ra, vô số bản năng chiến đấu từ trong não hấn tán phát ra, trong đó thậm chí có cả cách sử dụng nội lực như thế nào hữu hiệu.

Dùng ý thức đem nội lực dẫn đạo ra ngoài, từ sống lưng lan ra khắp cơ thể, thuận theo xương sống vượt qua da đầu, tiếp theo từ mặt trước cơ thể theo cánh tay lan xuống bàn tay phải, hết thấy quá trình này diễn ra trong chớp mắt. Trịnh Xá hoàn toàn đem sự vận hành nội lực phó thác cho bản năng chiến đấu, hơn nữa phi thường rõ ràng, nội lực dưới sự chi phối của bản năng chiến đấu trở nên linh hoạt dị thường.

Chỉ là nội lực khi đi qua da đầu, từ sâu trong óc hẳn phảng phất có thứ gì đó thêm vào, hai loại hỗn hợp tập trung ở trên tay phải hẳn, ngay khi Ailen phá cửa vọt vào, trong nháy mắt hẳn gầm lên một tiếng phóng ra cây thép xoắn, cơ hồ đồng thời, cái đuôi của Ailen cũng trầm trọng kích trúng bụng hẳn!

Trương Kiệt cùng Chiêm Lam thét lên một tiếng kinh hãi, mắt đã thấy Trịnh Xá bị đánh bay đi, một tiếng trầm muộn vang lên, hẳn trực tiếp bị đập vào vách tường phòng tắm, mà cái thanh thép xoắn hẳn vừa ném ra, uy lực lại càng lớn hơn, chẳng những dễ dàng đâm xuyên qua đầu Ailen, mà còn găm vào trên vách tường phía sau Ailen. Cái đầu của Ailen bị lột bỏ một phần ba, nó lắc lư vài cái rồi rớt cuốc đổ rầm xuống mặt đất, mà vách tường phía sau Ailen chỉ thấy một vết lõm nhỏ bằng nắm tay, vết tích do cây thép xoắn xuyên qua để lại.

Chiêm Lam giờ phút này cái gì cũng đều không để ý, nàng cầm lấy quần áo thuận tay vắt lên ngực, tiếp theo vội vàng chạy qua chỗ Trịnh Xá, bộ ngực nàng so với nữ nhân bình thường thoát nhìn thật là mê người, chỉ tùy ý vắt quần áo lên người làm cho song phong của nàng cơ hồ lộ ra hằn một bên, may mắn hai gã nam nhân ở đây, một người thì sống chết còn chưa biết ngã trên mặt đất, còn người kia thì đang chạy phía trước nàng, nếu không chỉ với cảnh tượng trên người nàng như vậy, đủ khiến cho rất nhiều nam nhân phải trợn mắt há mồm.

-"Thế nào rồi, thế nào rồi? Trịnh Xá! Người không sao chứ." Chiêm Lam nhìn thấy Trương Kiệt sững sờ đứng phía trước, nàng nhất thời khấn trương đến mức bật khóc lên, vừa vừa qua hấn vừa quỳ bên người Trịnh Xá vồn vã hỏi thăm.

Không nghĩ tới nàng vừa quỳ xuống, lại thấy Trịnh Xá ngơ ngác nằm đó sờ sờ trên đầu, vừa sờ đầu vừa lộ ra một loại vẻ mặt ngu ngốc. Nàng nhất thời cực kì tức giận, không chút nghĩ ngợi liền hung hăng dùng tay vỗ vỗ lên bụng hấn, nàng thở hổn hển nói:

-"Người đem chúng ta tý nữa dọa chết khiếp rồi! Cái gì cũng không nói là đi tập kích con Ailen kia, nếu như người thất bại thì phải làm sao? Người sẽ bị .. hơn nữa lại còn liên lụy đến hai người chúng ta! Người sẽ khiến chúng ta cũng bị giết chết đó!"

Trịnh Xá bị nàng vỗ vài cái vào bụng, hấn lập tức ôm bụng khổ sở rên rỉ. Chiêm Lam lúc này mới phát hiện ra đây tay nàng toàn là máu tươi, nàng lập tức lại trở nên luống cuống, vừa khóc vừa nói:

-"Xin lỗi, xin lỗi! Ta không biết bụng người đã bị thương, hu hu, thật sự phi thường xin lỗi ... "

Trịnh Xá run rẩy buông hai tay ra, hai người đều nhìn kĩ, trên bụng hấn có một lỗ máu hình tam giác, may mắn chính là chỉ có thủng da bụng thôi chứ bên trong nội tạng cùng ruột tựa hồ chưa có bị động đến.

Trương Kiệt vội chạy đến chỗ vừa rồi Trịnh Xá đứng, hấn quả nhiên tìm thấy trên sàn sắt một dấu chân rõ ràng, dấu chân đã lún sâu vào sàn thép. Trương Kiệt đứng lên kinh sợ kêu lên:

-"Thật là lợi hại, người tại lúc bị cái đuôi Ailen đánh trúng, trong nháy mắt đã nhảy về phía sau, do đó mới không bị cái đuôi kia phá vỡ bụng, nếu như là ta đứng ở chỗ này, nói không chừng ngay cả ruột cũng đều bị cắt đứt .. "

Trương Kiệt càng nói càng hưng phấn, hấn chạy tới bên Trịnh Xá, dùng sức vỗ vai y, nói:

-"Tiểu tử, người đến tốt cùng là làm như thế nào, mới vừa rồi người quả thực thần kì, nếu như không phải ta tận mắt thấy người làm thật còn Ailen này, không chừng ta còn tưởng là cái gì võ lâm cao thủ làm ra chứ. Trời ạ! Đến cùng là người làm thế nào vậy? Dạy cho ta đi!"

Trịnh Xá lại bị vỗ đến phải hít sâu một hơi, hấn cười khổ mà nói:

-"Hai vị, hay là trước hết băng bó vết thương giúp ta đã, nếu còn như vậy, chỉ sợ là chảy máu cũng đủ giết chết ta rồi ... còn nữa, mỗi vị tốt nhất mặc lại y phục đi..."

Chiêm Lam sững sốt một chút, nàng lúc này mới phát hiện tình trạng áo sống của chính mình, cô nàng nhất thời đỏ bừng mặt, nàng hung hăng trừng mắt liếc Trịnh Xá một cái rồi vội vàng chạy vào buồng tắm, mà Trịnh Xá cũng từ trong nạp giới chỉ lấy ra băng vải cùng thuốc cầm máu, dưới sự hỗ trợ của Trương Kiệt, hấn rốt cuộc đã băng bó kín lại vết thương trên bụng.

Đợi đến khi Chiêm Lam bước ra khỏi buồng tắm, Trịnh Xá vội nói với họ:

-"Kể lại rõ chi tiết tình huống cũng không thể giải thích hết, Trương Kiệt, người công ta chạy đến chỗ bọn Sở Hiền đi, vô luận ta phát sinh chuyện gì cũng ngàn vạn lần đừng dừng lại .. Chiêm Lam, cả cánh tay phải của ta gãy rồi, người cầm giúp ta mấy cây thép xoắn kia, nhớ kĩ nhất định phải đuổi kịp chúng ta .. Trương Kiệt, đi nhanh đi!"

Trịnh Xá đã xác thực suy luận của hấn về bí mật nguy cơ và sợ hãi khi khai mở cơ nhân tỏa, nhưng nhục thể bình thường căn bản vô pháp thừa nhận uy lực to lớn sau khi khai mở cơ nhân tỏa. Tỷ như nhục thể của hấn được cường hóa như vậy, sau khi khai mở cơ nhân tỏa toàn lực công kích, hay phải của hấn đã vỡ nát hết xương, hơn nữa tiếp theo phải đối mặt với loại đau đớn phảng phất như chết đi, như vậy đối lại là người bình thường có thể được không?

Đây chính là một con dao hai lưỡi, đả thương địch cũng đả thương mình, hơn nữa trừ phi là lâm vào tình huống nguy hiểm cực đoan, đối mặt với loại tuyệt cảnh này đáng sợ, mới có thể mở cơ nhân tảo trong đoạn thời gian rất ngắn, có thể nói, mở cơ nhân tảo trên thực tế chính là loài người phải đối mặt với tử vong!

–” Aaaa, duy nhất may mắn chính là, vừa rồi ta đã tìm thấy một phương pháp có thể sử dụng năng lượng huyết tộc, cũng không biết ... ”

27. Thống Khổ

Thống khổ của Trịnh Xá tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, ngoại trừ thân thể suy yếu vô lực, thống khổ đó phảng phất cũng không có mang đến cho hắn quá nhiều thương tổn. Sau khi thống khổ qua đi, Trương Kiệt và Chiêm Lam vội đặt hắn xuống mặt đất, hai người đồng thời cùng lấy ra thuốc cầm máu và băng vải, sau khi luống cuống băng bó, máu mới ngừng chảy ở vết thương trên bụng hắn.

Trịnh Xá tùy ý để hai người băng bó vết thương cho hắn, hắn chỉ là vểnh tai lên cẩn thận nghe ngóng, lúc vừa hoàn tất băng bó xong, hắn liền thì thào với hai người:

–”Ta nghe được tiếng súng, Trương Kiệt, người nghe được không?”

Trương Kiệt sửng sốt một chút, hắn vội vàng ngẩng tai lên nghe ngóng trong chốc lát, lúc này mới gật đầu nói:

–”Ừ, đúng vậy, mơ hồ nghe thấy tiếng súng ... nói như vậy bọn họ đã thành công ư? Tại kho vũ khí đã tìm thấy súng đạn?”

Trịnh Xá cười khổ nói:

–”Súng đạn hắn là đã tìm thấy, nhưng ta phỏng chừng bọn họ đang cùng hai con Ailen giằng co, nếu không tiếng súng khó có khả năng kịch liệt như vậy ... Trên người các người còn có bao nhiêu lựu đạn? Toàn bộ đưa hết cho ta, Chiêm Lam, đưa thanh sắt xoắn trên tay cô cho ta.”

Trương Kiệt cùng Chiêm Lam đều sửng sốt, Trương Kiệt cười khổ xòe tay ra nói:

–”Không có, mấy trái lựu đạn của ta lúc trước đều cấp hết cho họ rồi, đám hỗn đản này ... ”

Chiêm Lam lôi ra hai quả lựu đạn từ trong túi, nàng vừa cười vừa nói:

–”Hoàn hảo lúc ấy đã để lại một chút đề phòng ... Người muốn làm gì đây? Đây chính là hai quả cuối cùng.”

Trịnh Xá cũng từ trong nấp giới chỉ lấy ra hai quả lựu đạn, chỉ thấy dùng miệng ngậm lấy chốt an toàn một quả, giữa sự chú ý của Trương Kiệt và Chiêm Lam, hắn dùng tay trái hung hăng giật chốt rồi ném quả lựu đạn ra ngoài, trong tiếng nổ mạnh, Trương Kiệt cùng Chiêm Lam đồng thời bị chấn động ngã lộn trên mặt đất.

–”Thời gian nổ đại khái đã biết ...”

Trịnh Xá vẫn nhìn chỗ lựu đạn vừa nổ, hắn cũng không quay đầu lại về phía Trương Kiệt, nói:

–”Nhanh lên, xé áo trên người làm băng vải, buộc mấy quả lựu đạn này vào đầu thanh sắt, nhất định phải buộc chặt một chút!”

Trương Kiệt không nói hai lời đã cởi áo ra, hắn xé áo ra làm mấy mảnh nhỏ, tiếp theo cầm lựu đạn và thanh sắt bó chặt lại, Chiêm Lam thấy vậy nàng thở dài một tiếng nói:

–”Người định liều mạng chiến đấu một lần nữa sao? Vết thương của người đã ...”

Trịnh Xá quay đầu lại cười cười nói:

–”Không sao cả, vừa rồi tiếng nổ lựu đạn rất vang, phỏng chừng bọn họ cũng có thể nghe thấy rồi, hai người kia không dám nói nhưng với trí lực của Sở Hiên, hắn khẳng định sẽ toàn lực giữ chân Ailen, ta chỉ cần từ đằng sau tập kích hai con Ailen đó là được. Hướng hồ đem lựu đạn buộc trên thanh sắt, chỉ cần tại lúc nổ thì nhét nó vào trong người Ailen, uy lực khẳng định sẽ mang đến cho Ailen thương tổn rất lớn, cho nên người cứ yên tâm đi.”

Chiêm Lam thở dài một tiếng cũng không nói gì nữa, chỉ có Trương Kiệt vừa buộc lựu đạn vừa mở miệng nói:

-”Nguyên lai ta lúc trước vẫn nhìn sai, Trịnh Xá, người trong người ẩn tàng thiên phú chiến đấu, theo như lời huấn luyện viên của chúng ta mà nói: người chính là một chiến sĩ trời sinh, càng lâm vào tuyệt cảnh,

Trương Kiệt không hề lui về sau nửa bước, mặc dù bả vai của hắn đã bị đầu lưỡi của Ailen xuyên qua, nhưng hắn vẫn gắt gao chắn phía trước Trịnh Xá, hai tay còn còng dùng sức đem cây lao sắt đâm mạnh vào trong đầu Ailen, mặc cho máu của Ailen theo cây thép chảy lên hai tay hắn. Hắn vẫn không chịu lùi lại sau, rất nhanh cổ tay của hắn bị ăn mòn chỉ còn lại đầu khớp.

-”Aaaa...!!”

Trương Kiệt không lùi mà tiến tới, hắn giống như phát điên, cầm thanh sắt xoắn cố đẩy sâu vào đầu Ailen, chỗ bị ăn mòn trên hai tay càng ngày càng lan rộng, đến mức cả cánh tay toàn bộ đều biến thành xương trắng. May mắn Trịnh Xá phản ứng kịp thời, hắn vội kéo giật Trương Kiệt về phía sau, từ trong đầu Ailen kéo ra thanh sắt xoắn phần đầu đã bị ăn mòn hơn phân nửa, chỉ còn lại một đoạn ngắn vẫn y nguyên, nhưng cũng sắp bị ăn mòn hết.

Trịnh Xá gọi to Chiêm Lam, đồng thời hắn cũng rất nhanh lấy ra nước sạch từ trong nệm gối chỉ, điên cuồng đổ lên cánh tay của Trương Kiệt. Chiêm Lam sau khi phục hồi tinh thần cũng đồng thời lấy ra thuốc cầm máu bôi lên cánh tay Trương Kiệt.

Ngay khi bọn họ khẩn trương chữa trị cho Trương Kiệt, con Ailen bất động kia rốt cuộc ngã nhào xuống đất, chất lỏng ăn mòn màu vàng không ngừng từ thân thể nó chảy ra, dần dần, ba người đều bị bao phủ trong làn sương khói cay xè.

Trịnh Xá kéo Trương Kiệt hướng phía sau ngã rẽ đi tới, sau khi ra khỏi khu vực sương trắng, hắn rút cuộc thấy trên tay Trương Kiệt đã không còn bị ăn mòn nữa. Cho tới tận lúc này, hai cẳng tay của Trương Kiệt đã hoàn toàn bị ăn mòn sạch sẽ, ngay cả một đốt xương cũng không thừa lại, chỉ còn hai đoạn tay cụt ngắn sót lại trên cả hai cánh tay.

Trương Kiệt đã đau đến hôn mê một hồi, cho đến khi Trịnh Xá một lần nữa đem nước lạnh dội lên trên cánh tay cụt của hắn, nam nhân này mới bị kích thích tỉnh lại, hắn lập tức hắc hắc cười nói:

-”Khá lắm, giết một con Ailen là được 500 điểm thưởng, tiểu tử ngươi vẫn còn bình tĩnh ư, không nghĩ ngợi gì chứ? Hắc hắc, một khẩu Deasert Eagle nhỏ nhỏ tính là cái gì, với số điểm này lão tử có thể trực tiếp mua khẩu AK vô hạn đạn ấy chứ.”

Trịnh Xá trầm mặc nhìn hai cánh tay cụt của hắn, Trương Kiệt hắc hắc cười:

-”Không sao không sao, chỉ cần còn sống trở về chỗ của ”chủ thần” là được, tu bổ thân thể cũng không tốn bao nhiêu điểm thưởng, chỉ là bây giờ đã trở thành gánh nặng của các ngươi rồi .. . A a, nghĩ lại đi theo người thật sự tốt hơn đi với Sở Hiên, nếu ta như cái dạng này mà ở bên cạnh hắn, phỏng chừng đã bị vứt bỏ rồi.”

Trịnh Xá thở ra một hơi, nói:

- ”Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không vứt bỏ đồng bọn .. . Các ngươi ở chỗ này chờ ta một chút, trừ phi là ta gọi các ngươi ra, nếu không .. .hãy mau trở lại phòng điều khiển nhé, và làm theo cái biện pháp mà Chiêm Lam đã nói qua, có thể sống sót hay không còn phải xem thiên ý đã!”

Nói xong, hắn cầm thanh sắt xoắn buộc lựu đạn đi về phía kho vũ khí.

Bởi vì hành lang đã bị máu Ailen ăn mòn thủng thành một cái hố lớn, ngay cả mặt đất cũng có nhiều lỗ thủng nhỏ, Trịnh Xá chỉ có thể dựa vào vách tường cẩn thận đi đến kho vũ khí. Khi đi được một nửa đường, đột nhiên từ một chỗ khói sương màu trắng khác đi ra một người, người này chính là Linh Điểm đang bưng một khẩu súng trường, trên ngực trái của hắn bằng bó lung tung, vết máu thấm qua vải không ngừng lan ra, xem ra bộ dạng thật sự là có chút chật vật.

Trịnh Xá cùng Linh Điểm đều nhìn nhau cười khổ, bộ dạng bọn họ thoát nhìn tựa hồ đều là bị trọng thương,

-

”Gượng, gượng đã, Linh Điểm, mọi người, nhanh lên một chút chạy khỏi nơi này! Đó là một cái bẫy!”

Vừa dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy dưới chân trầm xuống, cả mặt đất phẳng phất đột nhiên như sụt xuống dưới vậy.

Sở Hiên lập tức lớn tiếng kêu lên:

”Mọi người đừng loạn động, cẩn thận lắng nghe ta nói đây! Kho hàng số 1 ở ngay dưới kho hàng số 2, bốn người treo ở đây rất có thể là cái bẫy mà Queen bày ra, mục đích là để chúng ta đứng im ở chỗ này không nhúc nhích! Linh Điểm, nhanh lên một chút bắn chết hết bọn họ đi! Queen khẳng định là đang ở ngay dưới chân chúng ta, sắt thép nơi này đã bị nó đục ruỗng, mọi người ...”

Linh Điểm vừa mới đem hai người bị treo còn lại xả súng quét qua mấy lượt, sàn thép dưới chân mọi người phát ra tiếng cọ xát kịch liệt, mọi người còn chưa có phản ứng gì, cả khối sàn nhà đã rơi mạnh xuống dưới. Nhất thời, tất cả mọi người không tự chủ được đã rơi xuống một chỗ tối kịt.

Cũng không biết là may hay là không may, chất nhầy dày đặc kia giờ phút này không ngờ lại cứu sống mọi người. Té ngã từ trên cao hơn mười thước, nhưng nhờ có chất nhầy dày đặc kia lại khiến mọi người bình an vô sự, đặc biệt Linh Điểm cùng Trịnh Xá, hai người dùng lực trên lưng một chút thì đã bật dậy được.

Trịnh Xá vừa ngồi lên đã nã đạn điên cuồng hướng lên phía trên đầu, hắn đã cảm giác được nguy hiểm ập tới, hơn nữa ngọn nguồn nguy hiểm này lại ở ngay phía trên đầu hắn! Từ khi bắt đầu bộ phim kinh dị này, hắn cũng xem như nhiều lần dự cảm được nguy hiểm, nhưng mà chưa có lần nào lại mãnh liệt như ở trước mắt, mối nguy hiểm kia phẳng phất như là lưỡi dao đang chém xuống!

Quả nhiên, một cái bóng đen khổng lồ từ trên trần nhà ầm ầm hạ xuống, một tiếng vang thật lớn, bóng đen này rơi xuống trước mặt năm người.

Trịnh Xá nhìn kĩ, đây rõ ràng chính là một con Ailen cực lớn, lớn đủ gấp ba lần con Ailen bình thường. Thân hình cao bảy tám thước, hợp với cái đuôi dài hơn mười thước, quái vật như vậy quả thực chính là tử thần đáng sợ nhất trong cơn ác mộng!

Trịnh Xá thậm chí còn chưa thấy rõ động tác của nó, cái đuôi của nó đã hung hăng quất vào trên bụng hắn, một cơn đau dữ dội truyền tới, trong mắt mọi người, hắn bị đánh bay xa hơn mười thước, sống chết không rõ ...

.....

31. Liều Mạng! (1)

Con Ailen này chính là con Ailen chúa-Queen! Hơn nữa Queen ở đây tuyệt đối lớn hơn Queen trong phim rất nhiều. Quả thực là một con quái vật cực lớn, thân hình to lớn mà dữ tợn, chỉ đứng đó thôi mà khí thế cũng làm cho người ta sợ hãi, càng huống chi giờ phút này nó còn ngay trước mặt mọi người!

Tốc độ của Queen quả thực cực nhanh, trong nháy mắt cái đuôi của nó đã đánh bay Trịnh Xá ra ngoài, ”rầm” một tiếng trầm muộn vang lên, Trịnh Xá rơi xuống cách đó hơn mười thước. Cho đến tận bây giờ mọi người mới lần lượt khôi phục thần hồn, nhưng mà bọn họ đã đứng ngay dưới miệng Queen, căn bản là ngay cả chỗ để tranh né cũng đều không có.

Linh Điểm phản ứng nhanh nhất, ngay lúc Trịnh Xá bị đánh bay đi thì đồng thời hắn lăn nhào về phía bên cạnh Queen. Trong lúc lăn, súng tự động trong tay hắn đã nhắm về phía cái đầu của Queen mà bắn liên tiếp mấy phát. Uy lực của tử đạn đập vào trên vỏ ngoài của Queen không ngờ đều bị trực tiếp văng ra, thậm chí tử đạn ma sát với vỏ ngoài Queen phát ra rất nhiều hoa lửa, có thể thấy được vỏ ngoài của Queen cứng đến mức nào.

Còn may Linh Điểm bắn rất chính xác, vài viên tử đạn bắn trúng vào cái đầu lưỡi của Queen, bụp bụp vài tiếng vang lên, từ trên cái đầu lưỡi đó phọt ra vài đóa huyết hoa màu vàng. Nhất thời Queen điên cuồng gào rống lên, nó xoay người bỏ một trào về phía Linh Điểm. May mắn Linh Điểm kịp thời né thoát, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc liền khom lưng lăn về phía trước. Cho nên một trào này của Queen chỉ cào rách một vết dài trên lưng hắn, máu tươi nhất thời trào đầy ra trên lưng hắn.

Sở Hiên là người thứ hai có phản ứng, ánh mắt luôn thần nhiên của hắn chợt trở nên vô cùng sắc bén. Chỉ thấy hắn cầm hai khẩu súng lục hướng về phía Queen bước gần tới, khi còn cách Queen mấy thước hắn liền nổ súng. Tử đạn chuẩn xác bắn trúng vào đầu lưỡi của Queen, liên tục mấy viên đều trúng đích, không ngờ đã khiến cho đầu lưỡi của nó bị bắn nát bấy.

Tiếng gầm rống của Queen càng trở nên điên cuồng, cái đuôi kia mãnh liệt vụt tới. Sở Hiên thậm chí ngay cả phản ứng cũng không kịp, đã bị cái đuôi kia quất trúng vai trái, cả người hắn bắn ra xa hơn mười thước hung hăng va đập vào một cái container hàng. "Rầm!" một tiếng vang lên, cả thân người hắn đều bị khắc lõm vào vỏ sắt của container, có thể thấy được lực lượng của một đòn này lớn đến nhường nào.

Khẩu súng tự động trong tay vẫn chưa từng dừng lại, thanh âm giòn tan không ngắt liên tục đánh vào toàn thân trên dưới của Queen. Mà bản thân hắn lại càng cố gắng chạy tới sát cạnh thân người Queen, tận lực tránh cái lưỡi cùng cái đuôi của nó. Nhưng mà tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng con Ailen chúa thân hình to lớn - Queen.

Chỉ thấy con quái vật khổng lồ này đột nhiên xoay người, Linh Điểm còn đang cuống cuồng muốn trốn tránh thì móng vuốt của Queen đã kẹp lấy vai trái của hắn. Cơ hồ đồng thời, cái đầu lưỡi cực lớn của nó đã bắn tới, sượt qua đầu bắn trúng vào vai bên phải. Không, đã không phải là bắn trúng vai phải nữa mà phải nói là trực tiếp đánh nát bay vai phải. Vai phải của Linh Điểm giờ phút này quả thực đã biết mất không thấy đâu

"Aaaa...!"

Linh Điểm hét thảm một tiếng, trong miệng không ngừng ộc ra máu tươi, phổi của hắn hiện tại cũng bị đầu lưỡi của Queen công kích đến nổi biến mất một khối nhỏ, kết quả là mỗi lần hít thở đều ộc ra toàn máu tươi. Không biết là may hay không may, đầu lưỡi của Queen lại không có trực tiếp giết chết hắn mà chỉ bắt đầu mót vào khối huyết nhục đã bị rời khỏi vai hắn.

Chiêm Lam đến tận khi nghe thấy Linh Điểm kêu lên thảm thiết mới có phản ứng. Hai tay nàng run rẩy nắm chặt khẩu Deasert Eangle, tiếp theo nàng liều mạng siết cò súng, dù sao cũng là vũ khí vô hạn đạn, mọi người chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên liên tục. Uy lực của khẩu Deasert Eangle rất lớn không ngờ lại bắn vỡ vỏ ngoài của Queen, mặc dù thoát nhìn cũng không có tạo thành thương tổn gì lớn cho nó, nhưng mà giữa tiếng súng vang lên liên tục như thế, trên người Queen cũng đã xuất hiện hơn mười vết lõm nhỏ.

Queen đột nhiên vụt bỏ Linh Điểm, thân trước của nó xoay lại đối diện với Chiêm Lam và Trương Kiệt, tiếp theo trong miệng nó rít gào một tiếng rống cực lớn.

Trịnh Xá cũng chưa có chết, hắn mặc dù giữa lúc xúc động không kịp phòng ngự bị cái đuôi của Queen đánh trúng, nhưng mà thể chất của hắn dù sao vẫn mạnh hơn nhiều so với người thường, độ cứng rắn và bền bỉ của thân thể cũng rất lớn. Cái đuôi của Queen chỉ là xé rách bụng hắn, cũng xé đứt ruột nhưng lại chưa có chặt đứt ngang lưng hắn, thể này đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Trịnh Xá sau khi rơi xuống đất, thân thể của hắn liền dâng lên một loại trạng thái cứng ngắc, ngoại trừ đau đớn, toàn thân hắn trên dưới căn bản không cách nào di động, cho nên hắn chỉ có thể gất gao nhìn chăm chăm hành động của Queen trên chiến trường.

Từ khi Linh Điểm liều mạng công kích, Sở Hiên bị đánh bay đi sống chết không rõ, đến lúc Linh Điểm bị Queen đánh nát vai phải, cho tới tận bây giờ Queen nhìn về phía Chiêm Lam cùng Trương Kiệt hai người, trong lòng của hắn đã càng ngày càng lo lắng. Hơn nữa máu của hắn chảy ra càng ngày càng nhiều, thần trí của hắn cũng dần dần bắt đầu chìm vào hôn mê.

[sẽ chết, sẽ chết, sẽ chết ... lập tức sẽ chết rồi! Không được, ta không được chết ở chỗ này, ta phải sống sót, phải sống để trở lại thế giới thực, phải cùng La Lệ trở về bên nhau, vô luận như thế nào, vô luận như thế nào cũng phải sống sót ... ta không được chết!]

Trịnh Xá chỉ cảm thấy trong cơ thể cảm giác có thứ gì đó được mở ra lại xuất hiện một lần nữa, rất nhiều rất nhiều tin tức phảng phất như thủy triều ập vào trong não hắn. Bao gồm cả tin tức hắn dưới trạng thái trọng thương thể này còn có thể duy trì được bao lâu, bao gồm như thế nào có thể nhanh chóng khôi phục lực chiến đấu, bao gồm năng lượng huyết tộc ngăn ngủi trong người hắn, còn nữa bao gồm càng nhiều chính là ... như thế nào để hắn có thể tiếp tục sống sót!

”Aaa ...!!!”

Trịnh Xá đột nhiên đứng dậy, bản năng của hắn không chế năng lượng huyết tộc trong đầu du chuyển toàn thân, điều này làm cho sức sống của hắn trong khoảng thời gian ngắn được đề cao lên. Chỉ thấy hắn kéo lấy vài đoạn ruột của chính mình buộc lại gọn gàng với nhau, như vậy mới không ảnh hưởng tới động tác kế tiếp của hắn, đau đớn như vậy không phải người thường có thể tưởng tượng được. Lúc này hắn lại cảm giác phảng phất như là một loại thuốc kích thích, loại đau đớn này đang kích thích hắn khiến hắn vẫn duy trì trạng thái thanh tỉnh.

Queen lúc này đang lao về phía Chiêm Lam cùng Trương Kiệt hai người, móng vuốt thật lớn lừng lừng không bỏ về phía hai người. Trương Kiệt phản ứng nhanh nhất, hắn húc Chiêm Lam ngã lăn xuống đất, nhưng mà tốc độ của hắn có nhanh nữa cũng không nhanh bằng Queen.

Chiêm Lam xem như lẩn thoát, nhưng còn hắn vừa mới lẩn được nửa vòng, cả người đã bị Queen nhấc lên. Ngực trái của hắn trực tiếp vị móng vuốt của Queen xuyên qua, ”oa” một tiếng máu trào ra vài ngụm to. Cũng không biết là có phạm phải trái tim của hắn hay không, tóm lại cả người đã là sống chết không rõ.

Trịnh Xá thấy vậy lập tức hai mắt đỏ ngầu, hắn rút thanh thép xoắn có buộc tạc đạn ở sau lưng ra, hét to một tiếng xông thẳng về phía Queen, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho người ta sợ hãi, mỗi một bước chạy đều xa hơn mấy thước.

Tiếp theo khi hắn đã tới cạnh bên người Queen thì đột nhiên nhảy lên, cú nhảy này không ngờ cao hơn ba thước. Chỉ thấy hắn dùng miệng giết chết an toàn, sau đó hung hăng đâm cây thép vào giữa thân người Queen, mà móng vuốt của Queen cũng đồng thời đánh bay hắn ra ngoài.

”Uỳnhhhh...!”

”Hốngggg....!”

Tiếng gào rống của Queen theo tiếng nổ mạnh đồng thời truyền ra, trên vùng thắt lưng của con quái vật này đã bị tạc đạn nổ làm bung ra một cái lỗ lớn!

.....

32. Liều Mạng! (2)

Trịnh Xá bị đánh bay ra xa mấy thước nhưng mà hắn không có bị ngã xuống đất, ngược lại đạp chân một cái tiếp tục xông về Queen lần nữa, mặc cho máu tươi trên cánh tay phải tuôn chảy như suối cũng không dừng lại chút nào.

Vừa rồi móng vuốt của Queen đã quặp lấy cánh tay phải của hắn mà giằng xé, hơn nửa cánh tay phải của hắn đều bị xé đứt, đau đớn dữ dội đột ngột ập tới. Nếu là người bình thường có lẽ đã sớm đau đến ngất xỉu rồi, có điều lúc này Trịnh Xá đang tạm thời trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, cho nên khi cảm giác được đau đớn thì trong nháy mắt bản năng của hắn đã che lấp đi loại đau đớn này. Nhưng mà hắn biết thời gian của mình còn lại không nhiều.

Máu! Đúng vậy, máu!

Một người nếu mất quá một phần năm số máu trong cơ thể thì sẽ bị choáng, nếu quá một phần ba thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.....

Trịnh Xá không biết hắn đã mất bao nhiêu máu, mấy lần trước trong lúc chiến đấu với mấy con Ailen thường, hắn đã bắt đầu không ngừng thụ thương mất máu, hơn nữa sau khi đứt ruột hắn lại càng mất nhiều máu. Cho đến lúc vừa rồi cánh tay phải bị đứt dù chỉ chảy một chút máu tươi thì lượng máu trong cơ thể hắn cũng đến giới hạn nguy hiểm. Có điều việc mất máu này cũng chỉ là một trong số những nguy hiểm mà hắn gặp phải, một nguy hiểm khác chính là nguy cơ băng hoại cơ nhân sau khi mở cơ nhân tỏa lần này.

Sau mỗi lần mở cơ nhân tỏa là trận đau đớn dữ dội đến không báo trước, ngoại trừ đau đớn hắn còn phảng phất cảm thấy thân thể mình đang băng hoại, đây là một loại cảm giác tự mình ngộ của bản năng. Thân thể người bình thường cơ hồ không cách nào dễ dàng khai mở cơ nhân tỏa, bởi vì ’cơ nhân thể ’ (thể gen)

biến động kịch liệt đối với thân thể người thường mà nói chính là một loại thương tổn trí mạng. Mà lần này đối mặt với Queen, mức độ khai mở cơ nhân tảo của hắn đã vượt xa hai lần trước.

Hắn biết thời gian của mình không còn nhiều, trọng thương mất máu, cơ nhân băng hoại, bất cứ hạng mục nào cũng đủ để gạt bỏ hắn khỏi thế giới này. Nếu như hắn liều mạng mà không thành công, vậy cũng không cần tới Queen động thủ giết hắn, tự bản thân hắn cũng đã bước một nửa bước vào quỷ môn quan rồi.

Nội trong ba phút phải giải quyết xong cuộc chiến, không phải người chết thì là ta chết!

Phương hướng Trịnh Xá đang xông tới chính là chỗ hắn đánh rơi súng lúc nãy, trên tay Chiêm Lam còn một cây thép xoắn khác nữa, so sánh ước chừng khoảng cách thì hiển nhiên khẩu súng nằm ở vị trí thích hợp hơn một chút. Hơn nữa trên lưng của Queen đã khuyết một mảng vỏ ngoài rất to, cho dù là súng trường cũng đủ để tạo thành thương tổn rất lớn cho nó. Điều đáng lưu ý duy nhất chính là lực công kích của Queen thực sự quá mức kinh khủng, lực lượng và tốc độ như vậy đã đạt tới mức độ động đến là thương, đánh tới là chết.

Queen gầm rống một trận, uy lực của tạc đạn nói lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, phỏng chừng cũng là do nổ ở trong nội thể của Queen mới có kết quả như vậy, nếu mà chỉ nổ ở bên ngoài mà nói thì uy lực của tạc đạn cũng chưa đủ phá vỡ lớp vỏ ngoài cứng rắn của nó. Queen mất thấy Trịnh Xá lại xông tới lần nữa, nhất thời trong miệng lại rít gào một trận dữ tợn, chỉ thấy nó vung cái đuôi quất về phía Trịnh Xá, tiếng xé gió ập tới, tốc độ như vậy căn bản không phải mắt người thường có thể nhìn được.

Trịnh Xá lúc này vừa mới cầm lấy súng trường trên mặt đất, tiếng xé gió kia cơ hồ đã ập xuống đầu, hắn không hề nghĩ ngợi đứng bật dậy. Tránh khỏi định là tránh không kịp nữa rồi, chi bằng lợi dụng một chút đoạn còn thừa trên tay phải còn chưa bị cắt đứt, đây chính là thứ tốt dùng cứng đối cứng a!

Một tiếng trầm muện vang lên, Trịnh Xá chỉ cảm thấy bên ngực phải phảng phất như là bị xe tải đụng trúng. "Oa!" một tiếng, hắn há mồm phun ra một ngụm máu, lượng tin tức trong đầu lại một lần nữa gia tăng: xương sườn ngực phải đã vỡ nát, đầu xương đâm ngược vào lá phổi bên phải, xuất huyết bên trong và hô hấp dưỡng khí không đủ, nếu tiếp tục như vậy, nội trong vòng hai đến ba phút hắn khẳng định là sẽ chết!

Trịnh Xá đã là không đếm xỉa gì nữa, trong nháy mắt bị cái đuôi Queen đánh trúng, hắn liều mạng dùng cánh tay phải kẹp lấy cái đuôi Queen, mặc dù kẹp không được chặt nhưng hắn cũng khỏi lo bị đánh bay ra ngoài lần nữa. Hắn mang theo cái đuôi của Queen văng đi một vòng lớn, trực tiếp rơi xuống một bên sườn của Queen, chính là bên lưng đã bị tạc đạn phá vỡ lúc trước.

Trịnh Xá vừa rơi xuống đất lập tức cầm súng trường nhắm ngay vào lỗ hổng trên lưng Queen, "pằng ! pằng!" vài tiếng liên tiếp vang lên, từ trong chỗ thất lưng đó không ngừng bắn ra máu màu vàng tung tóe. Chỗ máu này có lẽ đối với người khác là chất lỏng ăn mòn cực kì đáng sợ, nhưng mà thể chất Trịnh Xá tựa hồ có thể khắc chế một chút loại axit này, cho nên khi rơi trên người hắn cũng chỉ khiến lớp da bị đen xám đi thôi, tuyệt đối không có như Trương Kiệt lần trước bị ăn mòn hết cả hai cánh tay.

Chính thức đáng sợ không phải là máu, mà là công kích đáng sợ của Queen tùy thời mà tới, Trịnh Xá nghiêng rằng nhảy lên thân người Queen, dù sao cũng đã quyết định liều mạng rồi, chi bằng tới gần cấp cho nó một sự ngạc nhiên.

"Chết đi!"

Trịnh Xá mạnh mẽ nhảy tới chỗ lỗ hổng trên lưng Queen, hai chân trực tiếp đứng trong dòng huyết nhục của nó, hắn cũng đã đổ ngã hết hai mắt rồi, trực tiếp cầm súng trường cắm vào trong thân người Queen, sau đó điên cuồng khuỷa khoáng chọc bới, tiếng súng nổ cũng liên tục truyền tới. Cũng không biết rốt cuộc thương tổn của Queen nghiêm trọng bao nhiêu, tóm lại tiếng gào thét của Queen đã dần dần bắt đầu yếu đi.

Sau khi bắn ra hơn mười phát đạn, Trịnh Xá rốt cuộc bị Queen gạt từ trên lưng xuống, người còn chưa rơi xuống đất, móng vuốt của Queen đã hung hăng chụp lấy hắn. Móng vuốt sắc bén trực tiếp xuyên qua ngực trái của hắn, cũng không biết có động đến trái tim hay không, tóm lại chỉ thấy hắn lại "oa!" một tiếng liền phun ra một búng máu lớn.

”Chiêm Lam...Chiêm Lam! Đưa cây thép buộc tạc đạn cho ta!”

Trịnh Trà lúc này toàn thân vô lực, mấy động tác vừa rồi cơ hồ lấy hết tất cả tiềm năng còn sót lại của hắn, nội lực cơ hồ tiêu hao hết, năng lượng huyết tộc toàn bộ dùng để chống đỡ tính mạng, thần trí của hắn dần dần trở nên mờ mịt. Hiện tại hắn đang dựa hết vào một ý niệm ngoan cường không muốn chết mà chống đỡ, nhưng mà luồng ý niệm ngoan cường này rõ ràng cũng sắp tới điểm cuối rồi.

Chiêm Lam có thể nói là người bị thương nhẹ nhất trong tất cả, vết thương trên vai nhìn như kinh khủng như vậy, so với mấy người ở đây quả thực chỉ là vết thương ngoài da. Nàng nghe thấy Trịnh Xá nói vậy liền lập tức bò lên, cũng không thèm để ý tới khuôn mặt dữ tợn của Queen mà chạy thẳng tới. Ngay lúc này từ bên cạnh Queen lại thấy vang lên tiếng súng, Linh Điểm phun huyết bò trên mặt đất, súng tự động trong tay liều mạng bóp cò bắn về phía cái lỗ hổng trên lưng Queen. Nhưng mà hắn cũng không có bắn được bao nhiêu phát đạn, nhất thời cả người lại bị cái đuôi của Queen đánh bay đi, nhìn bộ dạng nội tạng văng ra tứ tung từ bụng hắn, xem ra rất nhanh sẽ chết.

Chiêm Lam không ngừng hướng phía Queen chạy tới, nhưng mà Queen tựa hồ cảm giác được nàng cũng không có uy hiếp gì, nên chỉ thấy nó đem Trịnh Xá đang nắm trong chảo đập vào một cái container bên cạnh. ”Rắc!” một tiếng rõ ràng vang lên, bản thân Trịnh Xá cũng có thể nghe được tiếng xương sống đứt gãy của chính mình, ngoại trừ đau đớn kịch liệt ập tới, hắn còn phát hiện nửa thân từ bụng trở xuống đã mất đi tri giác, cả thân hình gập về phía sau.

[không được chết, ta không được chết! Aaaa....]

”Aaaa....!”

Trịnh Xá hét lớn một tiếng, hồi quang phản chiếu trước khi chết trong nháy mắt làm cho hắn lần nữa ngưng tụ được một cỗ nội lực nhỏ bên tay trái, hơn nữa năng lượng huyết tộc trong đầu cũng bị hắn mạnh mẽ ép tụ tập cùng đoàn nội lực kia, tiếp theo hắn chop mạnh vào lớp vỏ trên móng vuốt của Queen, một tác một tác, năng lượng huyết tộc đặc biệt có công năng ăn mòn lần đầu tiên hiện ra, hắn không ngờ lại bóp thủng móng vuốt của Queen làm xuất hiện năm lỗ máu nhỏ trên đó.

”Trịnh Xá! Tiếp lấy!”

Tốc độ Chiêm Lam dù sao có hạn, nàng cũng nhìn thấy cả thân hình Trịnh Xá bị bẻ gập, lập tức nàng liều mạng xông tới, đồng thời ném cây thép buộc tạc đạn về phía hắn. Ngay tại lúc nàng vừa ném ra, cái đuôi của Queen đã hung hăng đâm vào ngực nàng, trực tiếp xuyên qua giữa lồng ngực nàng thành một lỗ máu lớn, vết thương thật lớn xuyên cả qua xương sống, cô gái này xem ra cũng sắp không sống nổi nữa rồi.

Trịnh Xá tại lúc cây thép buộc tạc đạn kia bay tới gần, liền dùng miệng ngậm chặt vào móng vuốt của Queen, bộ phận duy nhất còn cử động được là tai trái vung lên tiếp lấy cây thép buộc tạc đạn. Nhưng vào lúc này một móng vuốt khác của Queen bất ngờ đánh mạnh tới, một tiếng chấn nát vang lên, nửa thân dưới của Trịnh Xá bị đập nát, dĩ nhiên bị chặt thành hai đoạn!

.....

33. Liều Mạng! (3)

Toàn thân Trịnh Xá trên dưới đã không còn cảm giác đau đớn, miệng hắn gât gao ngậm chặt vào móng vuốt của Queen, chỉ sợ lỏng ra sẽ rơi xuống đất. Hiện giờ hắn chính là ngay cả chân cũng không có, rơi xuống chỉ có chết, cho dù cầm được cây thép buộc tạc đạn cũng vô dụng, cuối cùng không thể tùy ý bay lên để đâm vào người Queen. Hiện tại chính là cơ hội cuối cùng của hắn!

Ý thức đã bắt đầu trở nên mờ hồ, Trịnh Xá chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, hắn biết đây là điềm báo tử vong đã tới gần. Trong truyền thuyết có người sau khi bị chém đứt ngang lưng còn có thể giãy dựa mấy phút đồng hồ, nếu như là trong băng thiên tuyết địa mà nói, có người thậm chí còn có thể giãy dựa hơn mười phút đồng hồ. Nhưng mà hắn từ trước đã thụ rất nhiều thương thế cực nặng, sau khi bị chặt ngang người, nói hắn vẫn còn nửa cái mạng đều xem như coi trọng hắn rồi, hắn căn bản tùy thời đều có thể chết.

Miệng không thể nhả ra, Trịnh Xá cố gắng đem chốt an toàn trên tạc đạn móc vào móng vuốt Queen, tiếp theo hắn dùng lực giật mạnh, chốt an toàn bị giật rời ra, nhưng hắn còn chưa có bước tiếp theo thì trước mặt một đạo kinh phong đã ập tới. Hắn không nhìn cũng biết đó không phải là móng vuốt mà chính là cái đầu lưỡi của Queen, tóm lại đạo kinh phong kia đang đánh thẳng về phía đầu của hắn.

”Pằng! Pằng!”

”chủ thần”, sau khi hấn buông lỏng tâm thần từ trong loại trạng thái này rút trở về, tiếp theo an tĩnh nằm trong lục quang chậm rãi dưỡng thần, cho đến hơn một giờ sau hấn mới từ giữa không trung hạ xuống đất.

Vừa rơi xuống đất, Trương Kiệt đầu tiên ha ha cười to ôm chầm lấy hấn, đợi Trương Kiệt vừa buông hấn ra, La Lệ lập tức òa khóc lao tới, vừa mới nhào vào lòng hấn, cô bé mười lăm mười sáu tuổi này liền cắn một cái lên vai hấn, nước mắt của cô bé tuôn chảy lên vai hấn như suối không ngừng.

Quan tâm thái quá tới người mà mình yêu thương thực lòng, loại phản ứng đại hỉ đại bi này chính là lấy mẫu theo bộ dạng La Lệ hiện tại. Càng hướng chi nàng trên thực tế vẫn chỉ là một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, nhỏ tuổi như vậy đã phải đối mặt với sinh tử biệt li tự nhiên là không thể giống như người trưởng thành.

Chiêm Lam vốn cũng là đang hai tay ra, xem bộ dạng của nàng tựa hồ cũng chuẩn bị nhào tới khóc một hồi, nhưng mà khi nàng nhìn thấy biểu hiện của La Lệ và Trịnh Xá, nàng liền chậm chậm hạ hai tay xuống, chỉ là yên lặng đứng một bên mà mỉm cười lặng lẽ.

Trương Kiệt đột nhiên ha ha cười to nói:

”Được rồi, được rồi, các người muốn thân mật cũng nên nhìn lại chỗ này một chút chứ? Ha Ha ha, ta đây xin lỗi không bởi tiếp được nữa, có chuyện gì thì chờ ta ngày mai rời khỏi giường rồi nói sau. Kinh nghiệm lần này thực sự là phi thường hung hiểm, ngày mai ta bảo chị dâu các người làm một bàn thức ăn thật ngon để tẩy trần ...”

Nói xong, hấn ôm lấy cổ điểm mỹ nữ bé xốc nàng lên, cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh cùng ánh mắt thẹn thùng của cổ điểm mỹ nữ về trách cứ, hấn ha ha cười vang chạy về phía căn phòng của mình.

Trịnh Xá bất đắc dĩ lắc đầu, hấn nói:

”Các người biết làm như thế nào mở ra gian phòng của mình chứ? Dựa vào tưởng tượng để quyết định hình thức của căn phòng, người khác không được sự cho phép của các người thì không cách nào tiến vào phòng. Đúng rồi, về cách sử dụng điểm thưởng ... ngày mai đi, ngày mai mọi người chúng ta sẽ thương lượng một chút xem sử dụng điểm thưởng như thế nào cho hợp lý. Trong bộ phim Ailen 1 lần này nếu có vũ khí hạng nặng mà nói, không chừng chúng ta căn bản sẽ không xảy ra thương vong lớn đến như vậy. Về phương diện này Sở Hiên khẳng định làm tốt hơn ta, ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng một chút làm thế nào đối phó với những bộ phim kinh dị tiếp theo.”

Nói xong, hấn cũng bắt chước Trương Kiệt bế xốc La Lệ lên. Cô bé này lập tức ”oa” kêu lên một tiếng, sau đó gắt gao ôm chặt cổ của hấn như thế nào cũng không chịu buông ra. Hấn ha ha cười vang bước đi về căn phòng của mình, sau lưng không ngờ lại truyền đến thanh âm của Sở Hiên:

”Lần này đa tạ rồi!”

”Không cần cảm tạ, lúc tối hậu nếu không phải người dùng súng cứu ta, mọi người chúng ta có thể đều đã chết ... cho nên chúng ta vẫn là minh hữu đi? Ha ha ha ...”

Trịnh Xá cũng không quay đầu lại vừa đi vừa nói, sau đó hấn cười vang đi vào gian phòng của mình. Chỉ còn lại trên quảng trường ba người vẫn đang trầm mặc: Sở Hiên, Linh Điểm, còn có Chiêm Lam vẫn dõi theo thật sâu bóng lưng của Trịnh Xá

.....

Đi vào trong phòng, Trịnh Xá nhẹ nhàng đặt La Lệ lên ghế sa lông. Cô bé này lúc trên quảng trường đã sớm đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa vào trong phòng nàng lập tức gắt gao nhắm chặt hai mắt lại. Mới bị Trịnh Xá đoạt mất trinh tiết nên nàng tự nhiên lập tức nghĩ tới chuyện ấy, đặc biệt khi Trịnh Xá đặt nàng lên ghế sa lông, về mặt cô bé này đã là thẹn thùng ấp úng nói không nên lời.

”Đừng, đừng làm ở đây ... vào trong phòng ngủ đi.” La Lệ líu ríu khẽ kêu lên.

Lại không ngờ tới Trịnh Xá tiếp theo không có hành động kì quái gì, mà chỉ là nằm xuống r

vô cùng xa xỉ, vền vền chỉ là vì có thể trở về thế giới hiện thực trong có vài ngày, cái giá như vậy khó tránh khỏi có chút được không bằng mất.

Sở Hiên thấy mọi người đều trầm mặc, hần lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không định để các người lãng phí điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình. Trên thực tế tạm thời trở lại thế giới thực, chỉ ít một người trong chúng ta có thể trở lại. Đây thực ra là một chuyện phi thường cấp bách, ta không biết các người có muốn suy đoán một chút về cái không gian này hay không, ít nhất ta có hai suy đoán trái ngược về cái không gian này. Một là tinh thần chúng ta tiến vào trong thế giới này mà thân thể vẫn ở trước máy tính, hai là cả tinh thần lẫn nhục thể của chúng ta đều tiến vào trong thế giới này. Ta nghĩ các người cũng thông qua nữ nhân của mình biết được một chút tin tức rồi chứ, vô luận chúng ta trải qua thời gian bao lâu trong phim kinh dị, đều sẽ trở về không gian này sau một ngày một đêm ... hoặc là chết. Nói cách khác, Chủ Thần có thể không chế thời gian của những không gian khác nhau, điều này thật sự là ...

- Thật sự là Thần chân chính !

Sở Hiên nghĩ cả nửa ngày mới nghĩ ra một từ để hình dung như vậy, hần thì ào nói:

- Có lẽ các người sẽ không hiểu được điều này có quan hệ gì, có thể không chế thời gian và không gian, sáng tạo thế giới độc lập và toàn bộ sinh vật sống, ta chỉ có thể hình dung đến từ "Thần". Đây chính là sự tình trọng yếu mà ta muốn nói, nếu như chỉ là tinh thần tiến nhập vào thế giới này, nói cách khác, cái gì mà các loại cường hóa đều là hư ảo, mà thế giới như vậy gần như là mạng Internet hư ảo, như vậy cũng có thể giải thích rất hợp lý vì sao gặp phải nhiều tình huống cơ hồ không có khả năng xuất hiện nhiều như vậy. Đồng thời nhục thể chúng ta rất có thể đang rơi vào trạng thái người thực vật, nếu như chúng ta không mau chóng quay lại thế giới hiện thực xác nhận, nhục thể rất có khả năng sẽ bị người không rõ tình hình phá hủy.

- Đương nhiên nếu cả tinh thần và nhục thể của chúng ta đều tiến vào thế giới này... Nơi này chính là thế giới của "Thần", vô luận chuyện hoang đường đến đâu, ta đều có thể tưởng tượng, mà nếu thực sự như vậy, các loại cường hóa thân thể trong những truyền thuyết ... chúng đơn giản chính là vô số khả năng tiến hóa của loài người, triển vọng vô hạn, chỉ cần chúng ta có thể sống sót, tương lai chúng ta cũng nhất định có thể trở thành "Thần" chân chính!

Trịnh Xá khẽ miết đầu nói:

- Chuyện thành thần quá xa vời rồi, ta nghĩ ta đã minh bạch ý tứ của người, nếu cả tinh thần và nhục thể của chúng ta đồng thời tiến vào thế giới này, vậy trước khi quay về được thế giới thực, thật sự có thể hoàn toàn không để ý tới mọi chuyện bên kia, chỉ cần an tâm sống sót tại đây là được. Nhưng nếu chỉ vồn vền có tinh thần của chúng ta tiến vào thế giới này thôi, nói cách khác, chưa nói tới hết thấy ở đây đều không mang được về thế giới thực, hơn nữa nhục thể của chúng ta rất có khả năng sẽ bị phá hủy, ý tứ người là thế này chứ gì?

Sở Hiên vỗ vỗ tay nói:

- Không sai, nói đơn giản chính là ý này, cho nên đề nghị của ta là, chúng ta tốt nhất có thể tuyển ra một người quay về thế giới thực, cho dù chỉ quay về được vền vền có một ngày cũng tốt, mấu chốt là kiểm tra xem tới cùng là chỉ có tinh thần, hay là cả tinh thần lẫn nhục thể đều tiến nhập thế giới này. Đây kì thật mới là chuyện liên quan nhất đến mạng sống của chúng ta, các vị hiểu được chứ?

Trịnh Xá cùng mấy người chung quanh nhìn nhau vài lần, mấy người đều đã thừa nhận cách nói của Sở Hiên. Trịnh Xá thở dài một tiếng nói:

- Mặc dù cũng không có lý do và chứng cứ gì, nhưng ta vẫn cảm giác trong lời nói của người, tựa hồ có âm mưu gì đó đang chờ chúng ta tự nhảy vào ... Không, phải nói là bày mưu, người mỗi lần đều trực tiếp nói rõ ra, ngược lại làm cho chúng ta chỉ có thể theo ý của người mà tiến hành, vậy người cho rằng hần là ta phải quay về thế giới thực một chuyến?

Sở Hiên thần nhiên gật đầu, Trương Kiệt lại không phục nói:

- Uy, Sở Hiên, dựa vào cái gì mà bắt Trịnh Xá phải lãng phí? Lần này nếu không phải có hần, chúng ta toàn bộ mọi người đều chết chắc rồi. Đúng rồi, Trịnh Xá, người tu bổ thân thể tiêu hao hết bao nhiêu điểm

thưởng? Tất cả không thể để cho người một mình chịu thua thiệt a, tiêu hao bao nhiêu, mấy người chúng ta hợp lực đối lấy chút trang bị cho người, coi như là bồi thường cho số điểm mà người phải bỏ ra để tu bổ thân thể.”

Trịnh Xá nhìn Trương Kiệt cười cười nói:

- Không cần phải như thế, dù sao ta giết Queen đã được 3000 điểm thưởng, ngoại trừ số điểm tiêu hao để tu bổ thân thể, vẫn còn lại không ít... Về phần vì sao là ta trở về, bởi vì ta là người duy nhất trong các vị có cường hóa: nội lực cùng huyết thống biến dị huyết tộc, sau khi trở về cũng có thể chứng minh năng lực của nơi này có thể mang về hay không. Đồng thời ta cũng là người không cần chi tiết kịch tình nhất, chỉ ít so với các người, nhu cầu của ta đối với nó không cấp bách bằng các người, mà các người lại cần phải dùng nó để cường hóa thuộc tính cho bản thân. Cho nên, nếu như thực sự cần có người trở về thế giới thực, người đó ắt hẳn chính là ta rồi.

Mọi chuyện sau đó tương đối đơn giản, sau khi xác định thực sự cần phải quay về thế giới thực, Trương Kiệt đề nghị mọi người hợp lực góp cho Trịnh Xá một bộ trang bị tiêu chuẩn, đương nhiên mấy bộ phận quá đắt vẫn là hắn tự mua lấy. Nhưng tốt xấu gì cũng mua cho hắn một bộ áo chống đạn tân tiến, một đôi giày giảm xóc có thể làm giảm áp lực khi rơi xuống đất, một khẩu súng tiểu liên công nghệ cao nhỏ gọn, một thanh chủy thủ chấn động hạt cao tần (xem chú thích ở dưới)

Mọi người đều mua cho hắn một kiện trang bị, nhưng thanh chủy thủ kia là quý nhất, giá hơn 600 điểm thưởng, loại vũ khí gần như chỉ có trong khoa học viễn tưởng, trong thế giới thực còn chưa có ai nghiên cứu ra loại vũ khí công nghệ cao như thế này, thanh chủy thủ quý giá này không ngờ lại là do Sở Hiên mua cho hắn. Nhưng điều này lại càng khiến Trịnh Xá thêm nghi ngờ, trong lòng hắn càng tin rằng Sở Hiên đang định sắp đặt một âm mưu gì đó, chỉ là y tạm thời còn chưa có biểu hiện ra mà thôi.

Lúc ăn cơm, mọi người tổ chức một trận liên hoan tại nhà Trương Kiệt, vẫn là các nguyên liệu thức ăn trân quý, hơn nữa tay nghề của cổ điển nữ kìa càng có tiêu chuẩn hơn cả đầu bếp. Bộ dạng của mọi người đều có thể dùng câu phạm ăn tục uống để hình dung. Ngay cả người lãnh đạm như Sở Hiên cũng vậy, thậm chí trong mấy người hắn còn là loại người ăn uống tàn bạo nhất.

Sau khi ăn xong bữa cơm, tất cả mọi người đề nghị vào lúc mười giờ trưa thứ hai tập hợp tại quảng trường, sau đó tiễn Trịnh Xá trở về thế giới thực ... Mặc dù là quay về trong thời gian ngắn ngủi, điều này đối với sự sinh tồn của mọi người trong thế giới khủng bố này mà nói, đã là gần như là một loại hi vọng xa vời, so với sự khủng bố thì bình đạm cũng là thiên đường.

Lại là một đêm không lời, cả phòng chỉ có tiếng rên rỉ ...

Mười giờ sáng ngày thứ hai, tất cả mọi người đều đứng trên quảng trường yên lặng nhìn nhau. Trịnh Xá lại nhắm mắt cùng chủ thần liên lạc gì đó, sau một lát hắn giơ tay trái nhìn về phía Nạp giới, mọi người chung quanh đều cảm thấy một trận phiền muộn, chỉ có Sở Hiên thần nhiên hỏi:

- Lại mua thứ gì trong Nạp giới sao?

- Ân, hoán đổi một khối Rubic bằng bạch kim.

Trịnh Xá bất đắc dĩ cười cười nói:

- Nhà ta cũng không phải giàu có gì, cha mẹ dựa vào tiền lương hưu mới đủ sống, dù sao thử xem cũng tốt, nếu như thứ này có thể mang về thế giới thực, tốt xấu cũng cấp cho cha mẹ chút tiền dưỡng lão không tốt à? Hơn nữa cha mẹ Lệ Nhi năm xưa vì chữa bệnh cho nàng đã tốn rất nhiều tiền, tới bây giờ tình trạng kinh tế cũng không tốt lắm ... Dù sao đều phải thử xem, có thể làm cho cha mẹ cùng gia đình an ổn, ta cũng có thể an tâm mà giẫy giụa trong thế giới phim kinh dị này.

La Lệ nhu thuận đứng bên cạnh Trịnh Xá, khi nàng nghe được tình huống của cha mẹ mình, ánh mắt cô bé lập tức đỏ hoe. Vẫn là Chiêm Lam tinh tế, nàng móc ra một cái khăn tay nhẹ nhàng đưa cho La Lệ, tiểu nữ hài lập tức nhìn về phía nàng mỉm cười cảm tạ.

Trịnh Xá cười khở nắm tay La Lệ, hắn vừa cẩn thận kiểm tra lại những thứ cần mang theo: súng tiểu liên cùng đạn dược, thanh Prog Knife, áo chống đạn, còn có một ít thuốc cầm máu và băng vải, những thứ này đều được hắn tống vào Nạp giới, cộng thêm một khối Rubic bạch kim, trong Nạp giới đã chật ních, về phần

đôi giày giảm áp kia thì hấn xỏ luôn vào chân, trên cơ bản có thể mang thì đều mang theo rồi, hấn hiện tại chỉ phải xác định những thứ kia có thể mang về thế giới thực hay không là được .. trong đó cũng bao gồm cả La Lệ.

Đây cũng là một trong những lý do trọng yếu hấn tại sao đáp ứng trở về, đó chính là xác nhận La Lệ có thể trở lại thế giới thực hay không, mà cũng không phải chỉ là ảo ảnh do "Chủ thần" tạo ra, mộng mặc dù là ảo, nhưng cuối cùng tỉnh lại, cùng với cảm tình trước đó sẽ lại thương tâm, ngược lại không bằng thống khoái một lần, hấn cần phải biết hết thấy những điều này tới cùng có phải là ảo giác hay không!

- Vậy ... đi thôi!

36. Phẳng Như Cách Thế (hạ)

Trịnh Xá thở phào nhẹ nhõm, hấn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, chỗ này chính là nơi hấn đang làm quản lý lúc trước, bên ngoài ánh mặt trời chói chang, một đàn bồ câu bay qua, không khí rất yên bình, thoáng có tiếng người vọng lại. Đây chính là thế giới hiện thực hấn sinh ra, lớn lên, ở đây không có quái vật, không có T-virus, càng không có cảm giác kinh khủng mỗi giây phút đều phải chờ đợi lo lắng, thế giới hiện thực bình hòa phẳng phát giống như thiên đường.

Trong lúc hoảng hốt, Trịnh Xá đột nhiên cảm thấy thế giới hiện thực sao mà xa lạ đến thế, thật giống như chuyện từ kiếp trước, trải qua giây giũa luân hồi khủng bố, hấn cuối cùng chuyển chế trọng sinh trở về.

La Lệ vỗ vỗ ngực nói:

-Vừa rồi em rất sợ, sợ rằng mình chỉ là một ảo ảnh do quang cầu kia chế tạo ra, hì hì, nguyên lai thật sự có thể trở về thế giới hiện thực... Đại sắc lang, anh đang nghĩ cái gì đấy?

Trịnh Xá lắc lắc đầu, một ít tin tức xuất hiện trong đầu hấn, đó là tin tức Chủ Thần lưu lại. Trong ba mươi ngày tại thế giới hiện thực, không thể dùng bất cứ phương thức nào nói ra chuyện về Chủ Thần không gian, nếu không hấn cùng tất cả vật phẩm đem theo đều sẽ bị xóa bỏ.

Sau ba mươi ngày hấn phải trở về phòng làm việc này, Chủ Thần sẽ đưa hấn về Chủ Thần không gian, hấn phải chạm vào tất cả vật phẩm, nếu không vật phẩm sẽ bị bỏ lại tại thế giới hiện thực, nếu như vật phẩm này là vật phẩm chỉ có tại Chủ Thần không gian thì sự tồn tại của nó sẽ bị xóa bỏ. Nếu như sau ba mươi ngày hấn không trở về phòng làm việc vậy hấn và tất cả vật phẩm đem theo đồng thời bị xóa bỏ.

-Ý tứ là không thể nói ra bất cứ chuyện gì về nơi đó, sau ba mươi ngày phải trở lại đây, còn phải nắm tay La Lệ nữa?

Trịnh Xá âm thầm gật đầu, ghi nhớ kỹ những việc cần chú ý trong lòng, tiếp đó hấn nói:

-Đi thôi, Lệ nhi, anh đưa em đi gặp cha mẹ anh.

La Lệ tinh nghịch kéo tay Trịnh Xá, cô bé cười hì hì đi cạnh hấn, sau đó hai người đẩy cửa phòng ra ngoài.

Bên ngoài phòng làm việc nhân viên đang hết sức bận rộn, hơn mười người đang ngồi tại bàn làm việc đánh máy hoặc xử lý tài liệu, cũng có vài người đang cười đùa nói chuyện, khi Trịnh Xá và La Lệ từ trong phòng đi ra, nhiều người vô ý liếc mắt nhìn, tiếp đó, những người này đều ngẩn ngơ, nhất thời cả căn phòng rộng trở nên yên tĩnh.

-Trịnh, Trịnh chủ quản...

-Trịnh Xá...

Mấy người này yên lặng vài giây rồi lao tới mồm năm miệng mười, mỗi người một câu hỏi han, nói tóm lại, cơ bản đều hỏi xem Trịnh Xá mấy ngày hôm nay đi đâu.

Trịnh Xá tùy tiện cười đùa mấy câu, kéo một gã thanh niên quen biết đi về phía cầu thang, rời khỏi nhóm người vây quanh hấn mới nhìn gã thanh niên nói:

-Vương Tam, ta rời công ty bao lâu rồi? Tình hình bây giờ ra sao?

Gã thanh niên tên Vương Tam kia móc ra một bao thuốc lá, đưa cho Trịnh Xá một điếu rồi nói:

-Trịnh ca, ở nhà có chuyện à? Sao không nói câu nào đã đi vậy? Tốt xấu gì cũng nhẩn lại cho các anh em một câu a, lần này chẳng ai biết Trịnh ca ở đâu, kết quả là con tiện nhân Triệu Lôi kia dám lấy cớ bỏ bê công việc sa thải anh, quản lý hiện tại biến thành Lý Lương Đồng tình nhân của cô ta, các huynh đệ đều bị tên Lý tạp chủng này làm cho phát hỏa, nếu Trịnh ca không trở lại, chúng ta có thể sẽ phải từ chức tập thể mất.

Trịnh Xá châm thuốc rít một hơi nói:

-Quả thật ta có chút chuyện... Vương Tam, dạy các người một cách, con tiện nhân kia không phải thích chơi đùa trong phòng làm việc sao? Các người đi đi mua một bộ camera quay trộm, tìm cơ hội ghi lại tình huống bên trong, cũng không cần quá tuyệt tình, cứ đem đi dọa Lý tạp chủng một trận, sau này hẳn tuyệt đối sẽ thành con chó biết nghe lời của các người... Huynh đệ ta phải đi rồi, sau này trong nhà có nhiều chuyện cần người chiếu cố, lão thái thái, lão gia tử thân thể không được tốt, người thường xuyên đến thăm nom giúp huynh đệ.

Vương Tam ngăn người, hẳn còn định nói nữa, Trịnh Xá đã bước vào trong thang máy, để mặc Vương Tam đứng ngơ ngẩn một mình ở đó.

Trịnh Xá và La Lệ từ công ty đi ra, hai người lập tức có chút bồi hồi, Trịnh Xá là vì trải qua sinh tử quan đầu, mặc dù chưa đến mức đại triệt đại ngộ, nhưng tâm lý không khỏi có chút biến hóa, trong lòng hẳn là có thêm chút tang thương.

Về phần La Lệ thì là vì kinh thán, trí nhớ của nàng vẫn là mười năm trước, khi đó nơi này còn chưa phát triển, nhà cửa khắp nơi đều lùn tịt, đường đi cũng là nhỏ bé gập ghềnh, nhưng hiện tại đưa mắt nhìn là thấy cao ốc khắp nơi, đường đi rộng rãi, còn có người người đi lại đông nghìn nghịt xung quanh, hai người vừa bước ra ngoài đã bị bao trùm trong biển người.

La Lệ bị đám đông xô đẩy vài cái, Trịnh Xá vội đưa tay bế nàng lên, sắc mặt cô bé lập tức đỏ bừng, trên mặt lại nở nụ cười ngọt ngào nói:

-Thay đổi lớn quá a, nếu anh bỏ em xuống đây, cam đoan chỉ sau mấy phút là lạc, hi hi, nói không chừng còn bị bọn buôn người lừa bán ấy chứ...

Trịnh Xá ôm chặt lấy nàng nói:

-Anh sẽ không bỏ em lại.. Tuyệt đối không!

Nụ cười của La Lệ càng ngọt ngào, nàng cơ hồ dán cả người vào người Trịnh Xá, cười hi hi, hỏi:

-Chúng ta đi tiếp thế nào đây? Thời gian chỉ có ba mươi ngày thôi, ách, trước tiên đi gặp a di và thúc thúc sau đó tới gặp cha mẹ em, thế nào?

Trịnh Xá cười gật đầu, nhưng hẳn chợt ngăn người, cả nửa ngày sau mới khổ sở nói:

-Xong rồi... chúng ta không có tiền, bộ quần áo anh cất tiền trong Alien 1 đã... Ách, xem ra chúng ta chỉ có thể đi bộ về thôi.

Càng xấu hổ hơn là trong Nạp giới rõ ràng có một khối rubic bạch kim, thế mà không có tiền đi xe, Trịnh Xá thật sự có cảm giác cầm chén cơm vàng chết đói, bất đắc dĩ, hẳn chỉ có thể nắm tay La Lệ đi về nhà cha mẹ.

Đến giữa trưa, hai người mới về đến nhà cha mẹ Trịnh Xá, chỗ này là một căn hộ chung cư, thoạt nhìn hẳn là chỗ dành cho người tầng lớp trung bình sinh sống. Sau khi hai người gõ cửa, ra mở một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi.

Người phụ nữ này trên mặt có nét hao hao giống Trịnh Xá, bà vừa liếc mắt đã nhìn thấy hẳn, lập tức cười a a nói:

-Con trai, sao hôm nay lại đến đây? Sáu tuần trước con không về nhà, gọi điện vào di động còn nói là đến khu phục vụ, đi công tác gì mà? Đi đi, mau vào nhà.

Trịnh Xá kéo La Lệ đang trốn sau cửa ra, hần nhìn người phụ nữ cười nói:

-Mẹ, mẹ xem đây là ai?

La Lệ ngượng ngùng từ sau lưng Trịnh Xá đi ra, nàng cười ngọt ngào nói:

-A di khỏe không, Lệ nhi đến chơi.

Người phụ nữ một trận mê mang, tiếp đó kinh hãi kéo La Lệ lại, nhìn kỹ từ đầu đến chân mấy lần, sau đó bà lớn tiếng gọi:

-Ông ơi, mau ra đây, ông ơi!

Trịnh Xá lẳng lặng đóng cửa, sau đó nhìn hai ông bà mừng rỡ như điên nhìn ngắm La Lệ, tiểu cô nương này vừa ngượng ngùng vừa cao hứng, mặc dù nàng đã được Trịnh Xá dặn dò không hề nói chuyện lai lịch của mình nhưng vẫn làm hai ông bà cao hứng không thôi. Sau đó hai ông bà vội gọi điện cho cha mẹ La Lệ, vừa không ngừng hỏi chuyện nàng, mấy câu đều bị La Lệ lảng tránh, hai người cũng chỉ có thể nói chuyện gia đình bình thường.

Khoảng một giờ sau, Trịnh Xá và La Lệ còn đang ăn cơm thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, mẹ Trịnh Xá vừa mở cửa ra đã có hai bóng người vội vàng bước vào. Đó là hai vợ chồng khoảng năm mươi tuổi, bọn họ vừa nhìn thấy La Lệ đang ăn cơm liền nhào tới, người phụ nữ ôm lấy La Lệ lập tức khóc lớn, miệng không ngừng gọi Lệ nhi Lệ nhi, còn người đàn ông vẫn bình tĩnh, dù hai mắt đã đỏ hồng vẫn bước tới bắt chuyện với Trịnh Xá.

-Được rồi, được rồi, trước tiên kể lại mọi chuyện cho rõ ràng.

Người đàn ông trung niên kéo người phụ nữ kia lại, mắt ông ta đỏ ngầu nhìn La Lệ hỏi:

-Con thật sự là Lệ nhi sao? Không có khả năng a, chúng ta đã tận mắt nhìn thấy nó qua đời...

Nói đến đây, ông ta nhìn Trịnh Xá nói:

-Trịnh tiểu tử, không phải là người dùng tiền thuê người đến đây chứ? Nói đi, rút cuộc là có chuyện gì?

Nói đến câu cuối cùng ông ta đã gần như rống lên.

Trịnh Xá thấy La Lệ bắt đầu khóc, hơn nữa tựa hồ còn chuẩn bị mở miệng nói gì đó, hần lập tức vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng, nói:

-La thúc thúc, cháu dù có đùa giỡn thế nào cũng tuyệt không đem Lệ nhi ra đùa cợt... Cháu ở chỗ này thề, cô ấy thật sự là Lệ nhi, con gái La Lệ của các bác, về những chuyện khác, xin thứ lỗi cho cháu không thể nói nhiều.

Người đàn ông trung niên còn chưa nói gì, cha Trịnh Xá đã lớn tiếng nói:

-Có cái gì mà không thể nói nhiều? Đây là chuyện gì? Con cho rằng đây là chuyện cơ mật của công ty sao? Còn có số điện thoại mấy nữ nhân của con nữa? Đây là chuyện liên quan đến tính mạng! Ta là cha con, ta muốn con nói, con phải nói!

Trịnh Xá lắc đầu cười khổ nói:

-Cha, lời cha nói sao con lại không hiểu chứ? Nhưng con thật sự không thể nói a, nếu nói ra con và La Lệ sẽ phải chết, tóm lại con xin thề nàng chính là La Lệ của mọi người...

Cha Trịnh Xá còn muốn nói nữa, nhưng mẹ hần đã ngăn lại, bà đã đến tuổi trung niên nhưng trông vẫn rất có phong vận, có thể thấy lúc trẻ bà nhất định là một đại mỹ nữ, bà vui vẻ cười a a, nói:

-Mặc kệ nói thế nào, hài tử có thể trở về là tốt rồi, nếu như thật sự là từ địa... từ nơi đó trở về, vậy thì thật sự không thể nói ra cũng là đương nhiên.

Mấy người trung niên chợt bừng tỉnh đại ngộ, địa cái gì? Đương nhiên là địa phủ, mấy lão nhân gia đã sống đến gần này tuổi như bọn họ kỳ thật tin nhất là mấy loại chuyện thế này. Mắt thấy con gái đã chết mười năm đột nhiên xuất hiện, bộ dạng, thần thái, ngôn ngữ, tất cả đều giống y như đúc, hơn nữa Trịnh

Xá người mang nằng về lúc nói chuyện lại ấp a ấp úng, nói không rõ ràng, bọn họ lập tức nghĩ tới phương diện này, mẹ La Lệ lại ôm nằng khóc òa lên.

Trịnh Xá trong lòng thở phào một hơi, lo lắng lớn nhất của hắn chính là không thể nói rõ lai lịch của La Lệ, phỏng đoán của mọi người mặc dù là hiểu lầm, nhưng hiểu lầm này lại vừa khéo giải thích tất cả, mà hắn cũng vui vẻ giả ngây.

-Cha, mẹ, bá phụ, bá mẫu, con với La Lệ chỉ về tạm một tháng, sau một tháng bọn con lại phải đi.

Trịnh Xá thấy bốn lão nhân đều đã bình tĩnh lại, lúc này hắn mới vừa cười vừa nói.

Mẹ Trịnh Xá lập tức run bắn cả người, bà nước mắt rưng rưng nói:

-Con, con không nên đi, con không nên đi...

Trịnh Xá vội vàng đỡ lấy bà, hắn cười nói:

-Mẹ, không phải, con còn chưa chết a, con còn sống khỏe đây mà, mẹ sờ tay con xem có ấm hay không? A a, con nói là con và La Lệ phải đi... đi một hai năm, vì bọn con còn một chút chuyện chưa làm xong, sau một hai năm con sẽ đưa La Lệ cùng về, khi đó bọn con sẽ không đi nữa.

Mẹ Trịnh Xá vừa nắm tay hắn vừa khóc, tiếng khóc của mẹ La Lệ cũng càng thêm lớn, hai hắn tử trung niên nhìn nhau, bọn họ bắt đầu phân biệt an ủi vợ mình, cha La Lệ nói:

-Đúng vậy a, có thể trở về đã là tốt rồi, còn khóc cái gì mà khóc? Không phải chỉ một hai năm sao? Mười năm trời còn sống qua được thì một hai năm này chỉ nháy mắt là hết, đừng khóc nữa...

Mất thấy tình hình có vẻ càng lúc càng thêm thảm, La Lệ nhìn cha mẹ mình đã già đi nhiều, nằng cũng khóc không thành tiếng, ôm lấy cha mẹ mà khóc càng lúc càng thương tâm, bộ dạng như sắp ngất xỉu đến nơi.

Trịnh Xá thở dài, hắn bước tới chỗ cửa sổ kéo rèm xuống, tiếp đó vận nội lực mở Nạp giới ra, lấy tất cả đồ đạc trong đó ra, lập tức tiếng kim loại vang lên thanh thúy, khối bạch kim rơi xuống phòng khách, ánh bạc lấp lánh làm người ta lóa cả mắt, ngoài bạch kim còn có súng tiểu liên, chủy thủ, mấy vị lão nhân lập tức ngậy người nhìn về phía hắn.

Trịnh Xá cầm lấy một khối bạch kim, hắn vừa cười vừa nói:

-Mọi người cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ đem Lệ nhi trở về, về chuyện bạch kim này ở đâu ra... Chính là đặc sản ở chỗ con là Lệ nhi phải tới, thứ này ở đó có rất nhiều, bá phụ, bá mẫu, mấy năm nay hai bác cũng phải chịu thiếu thốn, chỗ này cũng có công lao của Lệ nhi, hai bác cũng lấy một nửa đi, bất quá phải giấu kỹ, mấy thứ này rất giá trị, khi đem bán cũng phải ngàn vạn lần cẩn thận, mỗi lần chỉ đem một khối là đủ rồi.

So với lời hắn nói thì bạch kim đầy đất càng làm mọi người cảm thấy chấn động, nhất thời cả đại sảnh yên lặng, chỉ tiếng nước nở nhẹ nhàng của La Lệ, lúc này cũng không ai chú ý tới, trên chuôi thanh prob knife có một hạt nhỏ màu đen chợt lóe lên quang quang màu lục nhạt, bất quá chỉ trong chớp lát, tiếp đó chuôi dao lại trở thành màu đen, phẳng phất như nó chưa từng chớp động, tất cả chuyện này, không ai chú ý tới....

37. Phần Nội.(1)

Trịnh Xá ngồi trên giường, hai mắt nhắm hờ, lặng lẽ cảm nhận đoàn nội lực trong đan điền. Từ lúc hắn trở về hiện thực đã qua 29 ngày, đó là khoảng thời gian an tĩnh nhất kể từ khi \$ lặ ềc

Trong lúc Trịnh xá đang loạn như ma thì xe đi vào một đoạn kẹt, hắn cũng không chú ý lắm vì đây là khu giao thông phức tạp, thông thường có kẹt xe. Nhưng chỉ lát sau hắn đã phát hiện không ổn, phía trước mấy chục mét xuất hiện một trạm kiểm soát, mấy viên cảnh sát hình sự đã tiến đến gần xe hắn...

38. Phần Nộ (2)

Trịnh Xá nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn điềm nhiên như không nắm lấy tay La Lệ, nhìn bộ dạng hắn rõ ràng chỉ là một nhân viên công chức yếu nhược bình thường, mà La Lệ vẻ mặt hơi có chút bất an, cùng với động tác cũng vừa đúng, hai người thoát nhìn hiển nhiên là hai người bình thường.

Mấy viên cảnh sát nhìn vào trong xe, trong đó hai người kiểm tra bằng lái, sau đó hai người này vội vàng chạy về còn mấy viên cảnh sát còn lại nhất thời sắc mặt đại biến, gần như đồng loạt rút súng chìa vào trong xe.

Trịnh Xá phản ứng cực nhanh, tay trái hắn đeo Nạp giới hơi run lên, thiếu chút nữa là rút súng tiểu liên ra, nhưng hắn chợt nhìn thấy cảnh sát đưa súng nhắm vào tài xế, nói thì chậm xảy ra thì nhanh, hắn liền vội vàng thả tay xuống.

Tài xế taxi thật sự là không thể hiểu nổi cái gì nữa, đầu tiên là thấy một thanh niên một quyền đánh xuyên ghế xe, hắn vẫn sợ hãi không dám nói gì, đến giờ đột nhiên lại có một đồng cảnh sát cầm súng chìa vào mình, chẳng lẽ tại hôm nay ra cửa không xem ngày sao?

Đám cảnh sát cũng không khách khí, bọn họ cầm súng cẩn thận chìa vào tay tài xế, hai người trong số đó mở cửa xe, lôi tài xế ra ngoài, tiếp theo "ba" một tiếng, vặn ngược tay hắn ra sau, đồng thời hai viên cảnh sát nhanh chóng lục soát khắp người, lột hết tất cả đồ đạc giấy tờ.

-Xin lỗi đã làm hai vị hoảng sợ, tên tài xế này là phạm nhân cảnh sát vẫn đang truy đuổi.

Một viên cảnh sát mặc thường phục đi tới cửa xe chỗ hai người Trịnh Xá, hắn móc thẻ của mình, máy móc nói.

Trịnh Xá thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng vẫn mơ hồ có chút bất an. Hắn chỉ có thể bình tĩnh cười nói:

-Vậy đúng là phải đa tạ các vị rồi, nói không chừng có thể hắn sẽ còn cướp bóc chúng ta trên xe nữa... Bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?

Tên cảnh sát cũng cười nói:

-Đương nhiên không thành vấn đề, nhưng trước tiên mời hai người theo chúng ta làm tường trình một chút, đây cũng là trách nhiệm của công dân, ta nghĩ hai người hẳn là cũng không có vấn đề gì?

Trịnh Xá chỉ có thể nắm tay La Lệ cùng nhau xuống xe, tiếp đó, tên cảnh sát mặc thường phục dẫn hai người đến cạnh một chiếc xe chỉ huy, hắn vừa cười vừa nói:

-Ta không đi cùng hai người nữa, hai người cứ tùy tiện tìm một người là được, tường trình xong là có thể đi. Nói xong người này phi thường dứt khoát, quay lưng rời đi.

Trịnh Xá nhìn đến khi viên cảnh sát kia ra xa hơn mười thước, bấy giờ hắn mới nhìn La Lệ nói:

-Lệ nhi, anh đi làm tường trình một chút... Vừa rồi nói không chừng là do anh quá đa nghi, mục tiêu có lẽ là nhằm vào gã tài xế kia, a a, vậy thì lát nữa chúng ta sẽ tới trường cũ dạo chơi một chuyến.

Nói xong, hắn nhắc chân, tiến về phía chiếc xe chỉ huy.

Ánh sáng trên xe chỉ huy có chút hắc ám, Trịnh Xá lúc vừa lên xe hơi cảm thấy không thích ứng được, hắn vừa chớp chớp mắt muốn thích nghi với bóng tối, đột nhiên, cảm giác lo sợ báo hiệu nguy hiểm lại xuất hiện, cơ hồ đồng loạt, vài họng súng từ bóng tối thò ra, thậm chí sau đầu hắn cũng có một cây súng chìa vào.

-Đừng nhúc nhích! Ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, nếu không ta sẽ không để ý vận gãy mấy đốt ngón tay người!

Người này vừa nói, cửa xe đã đóng sập lại, Trịnh Xá lúc này mới nhìn rõ, trong xe có sáu người, trong đó năm người đều cầm súng lục chĩa vào hắn, không, hắn là cả sáu người đều cầm súng, chỉ là một người trực tiếp dí súng vào sau đầu hắn.

Hai trong số năm người trước mặt đi ra, trong đó một người ấn Trịnh Xá xuống sàn, sau đó bắt đầu lục soát khắp người hắn, người còn lại cầm một dụng cụ giống như vòng dây điện bắt đầu quét qua cơ thể Trịnh Xá, một lát sau, hai người cùng đứng lên nói:

-Báo cáo đội trưởng, không có vũ khí, thiết bị điện tử!

Người phía sau Trịnh Xá thu súng lại, hắn nhàn nhạt nói:

-Tiểu Lý, mượn xe của cục công an, nhân tiện hỏi họ xem hệ thống cách ly của phòng thẩm vấn có tốt không

Một trong số năm người gật đầu, lướt qua số còn lại đi về phía khoang điều khiển, hai người còn lại vẫn chĩa súng nhắm vào Trịnh Xá.

Trịnh Xá bò dậy, hắn lạnh lùng hỏi:

-Tại sao lại muốn bắt ta? Các người là ai?

Người phía sau Trịnh Xá tìm chỗ ngồi xuống, đó là một tráng hán tầm hai tám hai chín tuổi, nhìn tư thế ngồi của hắn có thể biết hắn là một quân nhân, người đó cũng lạnh lùng cười đáp:

-Chúng ta minh nhân không nói ám thoại, đừng nghĩ tới chuyện truyền tin tức gì hết, cả xe đã hoàn toàn bị ngăn cách, thiết bị ngăn cách tín hiệu điện tử, đây chính là tác phẩm đặc ý các người dùng bắt cóc đại tá Sở Hiên, đừng nói với ta là người không biết, chúng ta là thành viên của tổ 1 cục Quốc An, còn các hạ? Các hạ là ai?

Cục Quốc An? Cục Quốc An! Hay lắm Sở Hiên! Một âm mưu rất hay!

Sau khi trí lực của Trịnh Xá tăng lên 187, suy nghĩ của hắn trở nên linh mẫn hơn rất nhiều, hắn rất nhanh đã hiểu được sự tình, mặc dù không thể ngay lập tức minh bạch nhưng hắn cũng có thể đại khái tìm ra được điểm mấu chốt.

Đúng vậy, hắn chắc chắn là đã bị Sở Hiên chơi xỏ, mặc dù không biết Sở Hiên dùng phương pháp gì để thông tri cho chính phủ, nhưng hắn thật sự đã bị Sở Hiên chơi một vỏ rất thâm!

Người kia liếc nhìn Trịnh Xá, hắn còn tưởng Trịnh Xá đã bắt đầu nhận tội, lập tức cười nói:

-Suy nghĩ cẩn thận chưa? Đúng vậy, khoảng hơn hai mươi ngày trước, chúng ta nhận được tín hiệu định vị từ đồng hồ của đại tá Sở Hiên, nhưng tín hiệu xuất hiện lúc được lúc mất, mãi đến vài ngày trước mới hoàn toàn tập trung vào người, quan sát giám thị mấy ngày nay, chúng ta không hề phát hiện được tung tích của đại tá Sở Hiên, khả năng duy nhất là anh ấy đã bị đưa đi, nhưng đồng hồ vẫn lưu lại ở chỗ người, vậy nói cho chúng ta được không? Ai lên vào trụ sở bắt cóc đại tá Sở Hiên, ai là nội gián hồ chợ? Ai ở chỗ người tiếp nhận chuyển người đi? Người phục vụ cho ai?

Trịnh Xá mím chặt môi, trong đầu hắn đang khổ sở nghĩ xem Sở Hiên đến cùng là làm thế nào truyền tin tức ra ngoài, mà người kia nói "lúc được lúc mất" đã gợi ý cho hắn. Tại sao tín hiệu lúc được lúc mất? Khả năng duy nhất là nguồn tin tức đã bị cách ly hoặc bị làm nhiễu, như vậy nguồn tin tức chỉ có thể là đồ vật trong Nạp giới của hắn. Bạch kim thì khó có khả năng, Sở Hiên cũng không hề đụng tới số bạch kim này, mà đồ vật ở trong Nạp giới, thứ duy nhất hắn thường xuyên sử dụng là... Prog knife! Đây là vũ khí Sở Hiên hoán đổi cho hắn!

Người kia thấy Trịnh Xá vẫn im lặng, cũng không tức giận, ngược lại nhắm mắt thản nhiên nói:

-Nếu người nghĩ không mở miệng là xong, ta nói cho người biết... Đại tá Sở Hiên nắm giữ một vài loại kỹ thuật hàng đầu thế giới của nước ta, ích lợi của quốc gia cao hơn tất cả, nếu loại Hán gian như người đến cả quốc gia cũng quên mất, vậy chúng ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người... Có một loại thuốc gọi là thuốc nói thật, là một loại thuốc thần kinh, sau khi sử dụng nó sẽ nói ra tất cả mọi chuyện chúng ta muốn biết, mặc dù người sẽ biến thành một kẻ ngu ngốc, nhưng đây là sự trừng phạt mà người phải chịu!

Mặt trời luôn hạ xuống một bên sườn núi
Không ai có thể nói cho ta biết
Trên núi có thần tiên hay không
Bao nhiêu ngày vẫn luôn như vậy
Một người ngược mắt ngơ ngẩn nhìn trời cao
Cứ tò mò như thế
Cứ mộng mơ như thế
Lúc ấu thơ cứ cô đơn như thế
A... một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm
Lúc ấu thơ mong được lớn lên
A... một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm
Lúc ấu thơ mong được lớn lên...

Tiếng ca của La Lệ càng lúc càng yếu, Trịnh Xá đã bắt đầu điên cuồng gào lên, hắn điên cuồng xông vào tầng lầu chỗ mình làm việc, tiếp theo xô mạnh cửa phòng tiến vào trong. Lúc này trong phòng làm việc cực kỳ sáng sủa, kỳ thật trong phòng không hề bật một ngọn đèn nào, ánh sáng này đến từ màn hình máy tính trên bàn làm việc lúc trước. Trịnh Xá ngẩng đầu nhìn ra ngoài phòng, bên ngoài cửa sổ mấy chiếc trực thăng đang lơ lửng, phông chừng bọn họ bị ánh sáng trong phòng hấp dẫn, vừa thấy Trịnh Xá xuất hiện, đám lính bắn tỉa trên trực thăng lập tức giơ súng nhắm vào hắn, cơ hồ đồng thời, máy liên lạc trên người bọn họ cũng vang lên.

-...Đúng vậy, đội trưởng, bọn họ... bọn họ biến mất!

Lại trải qua cảm giác mông lung nửa tỉnh nửa mê, không biết qua bao lâu, khi Trịnh Xá phục hồi tinh thần, hắn thấy mấy người trước mặt đang nhìn về phía mình, tất cả đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, bọn họ phân biệt là Trương Kiệt, Chiêm Lam, Zero, còn có... Sở Hiên!

Trịnh Xá mặc kệ bốn người này tại sao lại đứng giữa quảng trường, hắn ôm La Lệ quay về Chủ Thần phía sau, chỉ thấy hắn lớn tiếng kêu gào:

-Chủ Thần mau chữa trị thương thế cho nàng...

Trương Kiệt chột hờ:

-Chờ chút, chờ một chút!

Hắn tử này bước tới ôm lấy La Lệ nói lớn:

-Chủ Thần chữa trị thân thể của nàng, điểm số chữa trị trừ của ta!

Trịnh Xá nhất thời có chút sững sờ, Trương Kiệt vội quát lớn:

-Người mau chữa trị thân thể của mình a, ta biết điểm thưởng của ngươi không còn nhiều lắm, một khi điểm thưởng còn âm, ngươi sẽ bị Chủ Thần mạt sát! Mau lên a, chữa trị thân thể của ngươi đi!

Trịnh Xá ngây người nhìn một đạo bạch quang từ Chủ Thần bắn về phía La Lệ, tiểu cô nương này lập tức lơ lửng bay lên, dần dần, sắc mặt tái nhợt của nàng bắt đầu hồng nhuận, lúc này hắn mới nói:

-Chủ Thần, chữa trị thương thế của ta!

Chữa trị xong, Trịnh Xá bị trừ hơn bốn trăm điểm, mà cái chân bị hắn chặt đứt cũng lại mọc ra, lúc này La Lệ đứng dưới đất chờ hắn, đợi Trịnh Xá vừa hạ xuống đất, tiểu cô nương này lập tức nhảy vào lòng hắn.

-Lệ nhi... em đứng ra sau lưng anh.

Trịnh Xá nhìn La Lệ mỉm cười, tiếp theo hấn rung tay vung chủy thủ lao vào Sở Hiên, mũi chủy thủ bén nhọn đâm thẳng vào trán nam nhân đeo kính này, do khoảng cách, chỉ có Zero đứng cạnh Sở Hiên là kịp phản ứng, vội đưa tay đẩy Sở Hiên ngã xuống đất, nhưng chủ thủ vẫn đâm tới, dễ dàng chém đứt cánh tay Zero.

Trương Kiệt vội tóm lấy Trịnh Xá, hấn vội vàng quát:

-Trịnh Xá ngươi điên rồi sao? Sao lại ra tay với người bên mình!

Trịnh Xá cuống nộ quát:

-Người bên mình? Mẹ kiếp, người bên mình! Lão tử bỏ điểm thưởng cùng chi tuyến kịch tình thay mọi người trở về, nhưng các người biết tên tạp chủng này hấn làm gì không? Hấn không ngờ lấy mấy định vị trong đồng hồ đặt lên cán thanh chủy thủ này! Biết ta tại sao lại chặt vật như vậy không? Lão tử bị bức phải bỏ chạy về! Cục Quốc An bắt lão tử vào trong cục, phải vất vả liều chết, đến lúc tối hậu quan đầu mới trốn được về đây! Các người nói đi, tên tạp chủng như vậy còn gọi là người bên mình sao?

Mọi người giương mắt nhìn Sở Hiên, nam nhân đeo kính này từ dưới đất ngồi dậy như không có chuyện gì, hấn phủi phủi quần áo trên người nói:

-Đúng vậy không? Như vậy phỏng đoán của ta là chính xác...

"Thịch" một tiếng trầm đục, Trịnh Xá đá một cước vào lồng ngực Sở Hiên, lực lượng cực lớn làm nam nhân đeo kính này bay ra gần mười mét, lập tức Sở Hiên phun ra vài ngụm máu.

-Mẹ kiếp!

Trịnh Xá điên cuồng gào lên:

-Tính mạng của lão tử rẻ mạt như vậy sao? Chỉ vì một cái phỏng đoán con mẹ nó của nhà người? Chúng ta đã là minh hữu, ở bộ phim kinh dị lần trước lão tử cũng liều mạng không ít! Đây là cách báo đáp người khác của người à? Lão tử không giết người không xong!

Trương Kiệt vội kéo Trịnh Xá lại, nhưng lực lượng của hấn làm sao so sánh được với Trịnh Xá? Cho nên mắt thấy Trịnh Xá cứ từng bước từng bước tiến về phía Sở Hiên, tình thế cấp bách, Chiêm Lam chột hờ lớn:

-Người muốn hại chết La Lệ của người sao? Phải biết rằng giết một người sẽ bị trừ một ngàn điểm, người hiện tại có một ngàn điểm sao? Điểm âm sẽ bị mất sát! Người muốn chết thì cứ chết phứt đi, tại sao còn muốn liên lụy đến La Lệ muội muội?

Trịnh Xá nghe vậy từ từ dừng bước, thần sắc điên cuồng trên mặt hấn dần dần rút đi, nhưng hấn vẫn đầy vẻ hung dữ nói:

-Sở Hiên, cha mẹ ta không biết sẽ bị người của cục Quốc An theo dõi đến lúc nào, ta sẽ không giết người nhưng sẽ chém đứt toàn bộ tứ chi, người có thể chữa trị thân thể, ta lại chém đứt! Sau đó xem xem đến tột cùng là người chết đói hay vì không cách nào tiến vào vòng sáng mà bị Chủ Thần mất sát!

Sở Hiên ngồi dậy, lao vết máu trên khóe miệng, hấn bình tĩnh nói:

-Vậy khối định vị đâu? Người ném nó đi?

Trịnh Xá cười lạnh nói:

-Đương nhiên, chẳng lẽ người nghĩ ta còn đem về trả người sao?

Sở Hiên gật đầu nói:

-Vậy ta khẳng định cha mẹ người sẽ không sao, trên thực tế, dụng cụ đó không những có thể xác định vị trí mà còn có thể chứa được một lượng tinh tức nhất định. Ta đã truyền thông tin về không gian này vào trong thiết bị đó, đồng thời hoán đổi một vài bản vẽ kỹ thuật công nghệ cao đưa vào, như vậy bọn họ chắc chắn sẽ thả cha mẹ người, thậm chí còn có thể an bài rất tốt, điểm đó ta có thể cam đoan.

Thần sắc Trịnh Xá dần dần bình tĩnh lại, hấn lạnh lùng nói:

-Ta dựa vào đâu để tin tưởng người? Còn nữa, tại sao người lại phải làm như vậy? Cho dù làm mình ước của chúng ta bị phá vỡ cũng nhất định phải làm như vậy sao? Nếu người không cho ta một lý do thích hợp, ta nhất định sẽ chém cụt tứ chi người!

Sở Hiên thần nhiên cười nói:

-Được rồi, vậy người cần thận nghe lý do của ta... Ta có ba lý do để phải làm như vậy.

-Thứ nhất, để kiểm tra xem Không gian hiện thực mà người tới có phải là thế giới thật sự của chúng ta hay không. Bởi vì Chủ Thần có thể sáng tạo thế giới phim kinh dị, vậy Thế giới hiện thực mà người tới rất có thể cũng là thế giới giả tưởng nó sáng tạo nên. Biện pháp duy nhất có thể chứng minh chính là xuất hiện tình huống mà người cần bản không biết, giống như ta lấy máy định vị đặt lên chủ thủ của người, hết thấy người đều không biết, mà máy định vị cũng chỉ có căn cứ trong trí nhớ của ta mới có thể tiếp thu, cho nên nếu người bình an vô sự trở về, chứng minh rằng thế giới hiện thực mà người trở về thực chất là thế giới hiện thực do Chủ Thần tạo ra, nhưng nếu người thật sự gặp phải nhân viên cục Quốc An, vậy thế giới này chính là thế giới hiện thực thực sự. Mà xem thương thế của người khi trở về, hẳn là thân thể của chúng ta đều tiến nhập vào trong Chủ Thần không gian, cũng tức là nói, tất cả vật phẩm cùng cường độ thân thể chúng ta hoán đổi đều có thể đem về, đây là lý do thứ nhất mà ta muốn chứng minh.

-Lý do thứ hai, ta nghĩ khi trở về thế giới hiện thực, Chủ Thần chắc chắn sẽ buộc người phải có một vài hạn chế, người có thể nói những hạn chế này không?

Trịnh Xá lạnh lùng nói:

-Đúng vậy, một là không thể dùng bất cứ phương thức nào nói cho bất cứ ai về chuyện của Chủ Thần không gian. Hai, trong thời gian quy định phải trở về nơi người đã tới, ví dụ như ta là ở trong phòng làm việc có đặt máy tính đã chọn "yes", trong vòng ba mươi ngày, ta nhất định phải trở lại phòng làm việc đó. Ba, khi ta quay lại phải chạm vào tất cả các vật phẩm mà mình, nếu không nó sẽ bị lưu lại tại thế giới hiện thực, nếu món đồ đó là vật phẩm đặc hữu của Chủ Thần không gian, vậy sự tồn tại của nó sẽ bị xóa bỏ.

Sở Hiên đẩy gọng kính nói:

-Quả nhiên là vậy, gần như không khác so với suy đoán của ta, tuyệt đối không thể đem sự vật trong Chủ Thần không gian nói cho bên ngoài phải không? Mà ta vẫn không bị xóa bỏ, cho nên, lý do thứ hai của ta là, Chủ Thần thực chất không có năng lực tư duy, nó là một máy tính siêu cấp hoạt động theo trình tự mà thôi!

-Bởi vì ta để người trong tình huống không biết gì cả đem máy định vị về thế giới hiện thực, người tịnh không biết là bên trong nó có tin tức, mà nó hoàn toàn vạch trần sự tồn tại của Chủ Thần không gian, kỳ thật đã hoàn toàn tiết lộ thông tin về nơi này. Theo quy định, người tiết lộ tin tức sẽ bị xóa bỏ, nhưng ta lại không bị xóa đi, cho nên có thể nói quy định chỉ có tác dụng với người trở về thế giới hiện thực, mà ta vẫn ở trong Chủ Thần không gian, có nghĩa là dù ta có tiết lộ tin tức cũng không sao. Tương tự, bởi vì người không biết chuyện ta tiết lộ tin tức nên người cũng không bị xóa bỏ, do vậy ta chắc chắn Chủ Thần không có năng lực tư duy, nó chỉ biết căn cứ theo trình tự quy định mà làm việc, cũng tức là quy định không được nói chỉ có tác dụng với người trở lại thế giới hiện thực, đồng thời, nếu người này không có ký ức về việc tiết lộ tin tức thì cho dù tin tức bị tiết lộ, nó cũng vô pháp trừng phạt người đó. Cho nên, trên thực tế nó chỉ là một siêu cấp máy tính hoạt động theo trình tự, nó không thể có tư duy của sinh vật có ý thức!

Trịnh Xá gào lên:

-Cái này thì nói lên được cái gì? Lão tử mặc kệ nó là máy tính hay là cái quái gì, bởi vì tính toán của người, tính mạng của ta và La Lệ cơ hồ đều vứt bỏ! Đều vì phỏng đoán của người sao?

Sở Hiên cũng không để ý tới hắn, cứ tự nhiên nói:

-Chỉ cần biết rằng nó có trình tự, vậy sẽ có nhiều chuyện chúng ta có thể vượt qua hạn chế của nó để hoàn thành, phim kinh dị cũng là giống như... Nói mấy chuyện này với người cũng vô dụng. Lý do thứ ba, ta hy vọng có thể để người đem về một ít đồ án thiết kế công nghệ cao, nếu như hai phỏng đoán trước đều thành lập mà nói, như vậy mấy bản vẽ này hiện tại đều đã tới tay chính phủ, mà tin tức của ta bọn họ cũng có thể nhận được, trong tin tức ta lưu lại muốn bọn họ tìm một ít binh lính đặc chủng, thực hiện thời miên

trở thành tâm lý thất vọng với sự thật, sau đó một ngày hai mươi bốn giờ ngồi đợi trước máy tính, như vậy chúng ta rất có khả năng sẽ có một ít đồng đội là lính đặc nhiệm xuất hiện, cơ hội sống sót của chúng ta cũng sẽ tăng lên rất nhiều...

-Rất xin lỗi, hại người lâm vào tình thế nguy hiểm, cái đó và ước lượng của ta có chút chênh lệch. Ta vốn tưởng bọn họ có thể sớm tìm ra người, như vậy có thể phát hiện máy định vị trên chủ thủ, người cũng có thể bình yên trở lại đây.... Là lỗi của ta, nếu như nghe xong ba lý do này mà người vẫn còn muốn giết ta, vậy xin mời chém cụt tứ chi của ta đi, ta sẽ không phản kháng.

Sở Hiên nói xong tất cả vẫn thản nhiên đứng đó, Trịnh Xá xiết chặt chủ thủ, chần chừ, cuối cùng hấn hung hăng ném chủ thủ xuống đất nói:

-Mẹ kiếp! Nếu như người nói sớm cho một chút, lão tử không phải là không yêu nước, nhất định sẽ mang máy định vị này trở về thế giới hiện thực, ta hận người chính là đối với đồng bọn mình hữu cũng âm mưu tính toán, chẳng lẽ trong đầu người không có chút tâm tư nào của người bình thường sao?

Sở Hiên thản nhiên nói:

-Không thể nói trước với người, nếu như trong trí nhớ của người có chi tiết như vậy, Chủ Thần sẽ căn cứ vào ký ức mật sát người, bởi vì đây cũng là một phương pháp để người truyền lại tin tức, chỉ có trong tình huống người không biết gì hết làm tất cả mọi việc, nếu không cũng không có ý nghĩa.

Trịnh Xá hít sâu một hơi nói:

-Ta đã hoàn toàn không thể tin nhiệm người được nữa! Vô luận là bộ phim kinh dị tiếp theo kinh khủng đến mức nào! Minh ước giữa chúng ta đều giải trừ! Từ nay về sau đừng âm mưu tính kế chúng ta chút nào nữa, nếu không ta nhất định sẽ tự mình giết người! Ta thề!

Nói xong, Trịnh Xá quay người đi về phía La Lệ, hấn nắm tay nàng yên lặng đi về phòng, Trương Kiệt và Chiêm Lam cùng thở dài, bọn họ cũng ai về phòng người ấy, trên quảng trường ngoài Zero đang tiếp nhận chữa trị, chỉ còn thân ảnh pha chút cô độc của Sở Hiên... Hấn nhấc chủ thủ dưới đất lên, sau đó yên lặng đi về phòng mình...

41. Chú Oán! Khai Mạc (1)

-Trong vòng ba mươi giây tiến vào cột sáng, mục tiêu di chuyển tập trung, The Grudge bắt đầu truyền tổng...

Năm người, không, năm người cộng thêm Arnold bên cạnh Sở Hiên cùng nhau bước vào vòng sáng từ Chủ Thần chiếu xuống.

Lại cảm giác nửa tỉnh nửa mê, không biết đã qua bao lâu, đến khi mọi người phục hồi tinh thần bọn họ đã ở trong một căn phòng rất bình thường, trên nền trải một lớp chiếu rơm, giữa các phòng dùng cửa giấy ngăn cách, hơn nữa nhìn cách bài trí trong phòng, nơi đây hẳn là nhà mang phong cách Nhật Bản.

Năm người tỉnh táo lại, lập tức bắt đầu tính toán số người trên nền nhà, không cần chính xác, chỉ cần đếm qua số lượng đã làm họ bị dọa phát khiếp. Tổng cộng có khoảng mười lăm người, nếu tính cả năm người Trịnh Xá thì nhân số của bộ phim kinh dị này đã đạt tới mức cực hạn, hai mươi người.

Nhân số càng nhiều, độ khó của phim càng lớn, Alien lần trước bị thay đổi tình tiết cũng chỉ có mười lăm người mà thôi, vậy mà đã cơ hồ tạo thành đoàn diệt. Lần này nhân số trong phim lại càng khoa trương lên đến hai mươi người, độ khó khẳng định là lớn hơn Alien 1 nhiều!

Trương Kiệt ngồi dưới đất thì thào nói:

-The Grudge, là The Grudge đấy, hơn nữa còn là The Grudge độ khó hai mươi người... chúng ta lần này...

Chiêm Lam là người sớm nhất phục hồi tinh thần, nàng vội chạy tới cửa sổ nhìn ra ngoài. Chỗ này là một ngôi nhà mái bằng có sân vườn, còn nơi nàng đang đứng là tầng hai của ngôi nhà. Nếu đứng ở bên ngoài nhìn vào, ngôi nhà vườn này hoàn toàn giống y như ngôi nhà ma trong The Grudge.

Chiêm Lam quay đầu lại thần sắc tái nhợt, nhìn Sở Hiên nói:

-Có lẽ người không am hiểu loại phim kinh dị thần bí này nhất? Vậy lần này để ta phân tích được không?

Sở Hiên yên lặng gật đầu.

Lúc này đã có tân nhân từ dưới đất bò dậy, Chiêm Lam cũng không để ý đến bọn họ, tập trung giải thích khái niệm chú oán cho mấy người Trịnh Xá.

-Cái gọi là chú oán chính là khi một người mang đầy oán niệm chết đi, oán niệm của người đó sẽ biến thành một loại nguyên rửa, loại nguyên rửa này bình thường sẽ lưu lại tại nơi người đó ở khi còn sống, một khi có người đi vào nơi kẻ đó sống lúc trước, người này sẽ bị lời nguyên giết chết, mà trong bộ phim kinh dị này... chỗ bị nguyên rửa chính là căn nhà này!

Chiêm Lam vuốt vuốt trán nói:

-Trong phim The Grudge này, chỉ cần có người bị lời nguyên ám vào, vậy người này chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Có thể là vài ngày sau, có thể là vài tuần sau, tóm lại, người này lúc nào cũng có thể bị Quỷ Hồn giết chết!

Trịnh Xá thở dài nói:

-Ý của người là, chúng ta hiện tại kỳ thật đã bị nguyên rửa? Chỉ cần đợi đến lúc phim kinh dị bắt đầu, chúng ta lúc nào cũng có thể bị Quỷ Hồn giết chết?

Chiêm Lam cười khổ nói:

-Đúng vậy... đây là loại phim kinh dị thần bí không thể dùng khoa học để giải thích được. Chúng ta không có biện pháp phân tích xem quỷ quái dựa vào cái gì để giết người, hơn nữa cũng không biết làm cách nào tránh né... Vậy nhiệm vụ hoàn thành bộ phim này là gì đây?

Năm người đồng loạt nhìn đồng hồ đeo tay của mình, trên đồng hồ hiển thị nhiệm vụ trong The Grudge là sống sót bảy ngày, đồng thời còn có một lựa chọn, giết chết chú oán chủ thể Kayako một lần sẽ được một cái chi tiết kịch tình cấp B, điểm thưởng ... năm nghìn!

-Chi, chi tiết kịch tình cấp B? Điểm thưởng ... năm nghìn?

Trương Kiệt đang ngồi trên chiếu chột đứng vọt dậy, hân hưng phấn hô:

-Mẹ kiếp, liều mạng đi, chi tiết kịch tình cấp B cộng thêm năm nghìn điểm thưởng đáng để liều luôn. Hoàn thành bộ phim này, huynh đệ chúng ta muốn ăn có ăn, muốn uống có uống, cơm ăn một bát, đồ một bát...

Áp lực vừa rồi nhất thời bị Trương Kiệt làm tan đi nhiều, Trịnh Xá cười mắng:

-Người thực sự nghĩ đơn giản vậy sao? Nhớ lại xem Queen kinh khủng đến mức nào đi, giết nó chúng ta cũng chỉ được mỗi người một chi tiết kịch tình cấp D, ta bắt quá được thêm ba nghìn điểm thưởng mà thôi. Chủ oán chủ thể Kayako này khẳng định so với Queen Alien còn khủng bố hơn nhiều...

Câu này vừa nói ra, năm người nhất thời lại lâm vào trầm mặc...

Từ lúc Trịnh Xá trở về Chủ Thần không gian đã được chín ngày, trong chín ngày này, hắc cơ hồ không nói chuyện với Sở Hiên nửa câu, chỉ thảo luận kỹ xảo chiến đấu cùng Trương Kiệt, Zero, huấn luyện kỹ năng sống sót cùng năng lực sử dụng súng đạn. Chờ đến lúc sắp tiến vào bộ phim kinh dị thứ ba, Sở Hiên mới tìm tới bọn họ, hơn nữa còn lấy ra một thiết bị liên lạc trông rất giống điện thoại di động.

-Mỗi người một chiếc, có thể liên lạc nói chuyện với nhau, hơn nữa không chịu ngăn cản của tín hiệu vệ tinh, khoảng cách liên lạc năm mươi km, ta nghĩ thứ này đối với hợp tác đoàn đội hẳn là phi thường hữu dụng.

Sở Hiên trong thời gian này cũng gần như không chuyện nói với ai một câu nửa chữ, ngoại trừ chế tạo số lượng lớn súng đạn, hẳn còn vùi đầu vào chế tạo thiết bị liên lạc. Nhưng thứ làm người khác thấy kỳ quái nhất chính là, hẳn dùng điểm thưởng còn lại hoán đổi linh loại đạn, loại đạn này thoạt nhìn hoàn toàn gần như không khác gì đạn bình thường, nhưng trên vỏ đạn có khắc một ít phù văn kỳ lạ.

Không hiểu được, những người còn lại bao gồm cả Trịnh Xá cũng hoán đổi một lượng lớn linh loại đạn, đây là một trong những loại đạn cụ có thể thương tổn đến Quỷ Hồn ma quái, giá cả tiện nghi nhất, hơn nữa tất cả các loại súng đều có thể sử dụng, trong Nạp giới của Trịnh Xá cơ hồ còn có đến một mét khối linh loại đạn, so ra thì đạn xuyên giáp ngược lại hẳn chỉ lấy một ít.

Ngoài ra, bốn người còn lại không có Nạp giới đều hoán đổi một cái ba lô quân dụng, bên trong đựng thuốc cầm máu, băng vải, thuốc giải độc, thức ăn cô đặc, nước uống ở trạng thái cố định (thực phẩm khoa học đặc hữu của không gian Chủ Thần), mỗi người cũng chuẩn bị một bộ áo chống lạnh chất lượng cao. Lần này gần như đã tiêu sạch điểm thưởng của mọi người, bởi vì điểm số nhiều ít không cân bằng, cho nên Trịnh Xá cũng hỗ trợ một ít vật phẩm cho những người còn lại.

The Grudge, bộ phim kinh dị thứ ba không ngờ lại là bộ phim nổi tiếng không có lời giải, có thể dẫn đến đoàn diệt.

Trịnh Xá yên lặng ngồi trên chiếu rơm, hẩn nhìn Chiêm Lam bắt đầu giảng giải cho mấy tân nhân vừa thức dậy về Chủ Thần không gian, trong đầu lảng lạng nhớ lại nội dung phim The Grudge.

The Grudge tổng cộng có ba tập, Trịnh Xá đương nhiên đã xem qua bộ phim kinh dị nổi tiếng này, nhưng sau khi xem xong vài ngày, tình tiết và nhân vật trong phim trong ký ức của hắn lại như mới, điểm làm hắn có ấn tượng nhất chính là, hễ là người bị nguyên rửa ám lấy, sẽ không ai có thể sống sót.

The Grudge bắt đầu với Kayako, một nữ nhân tính cách rất cô độc, khi cô học đại học đã từng thầm yêu một chàng trai, nhưng vì bản thân cô độc nên chỉ biết đứng từ xa nhìn ngắm nam tử đó, ngoài ra còn ghi lại cảm xúc của mình vào nhật ký, cho nên nam nhân kia cũng không biết chuyện của Kayako. Đồng thời chàng trai đó lại đang yêu một cô gái, không lâu sau đó liền kết hôn với người mình yêu, vì thế Kayako ôm hận, hơn nữa còn ghi tạc thật sâu mối hận này trong lòng.

Tiếp theo, Kayako trải qua rất nhiều bất hạnh, chú mèo nàng yêu quý nuôi từ nhỏ bị chết, cha mẹ khi đang đi du lịch gặp tai nạn ô tô qua đời, đến lúc này trong lòng Kayako đã tràn đầy oán niệm.

Không lâu sau đó, Kayako kết hôn với một người đàn ông khác, trong lòng anh ta ngầm chứa tư tưởng bạo lực, sau khi kết hôn không lâu, Kayako sinh cho nam tử đó một đứa con trai, họ sống yên bình nhiều năm. Đến khi đứa bé đã lớn đi học, Kayako mới phát hiện ra thầy giáo của đứa bé chính là nam nhân nàng thầm yêu lúc trước.

Cùng lúc đó, chồng của Kayako đến bệnh viện kiểm tra biết được tình dịch của mình rất thưa thớt, nói cách khác hẳn rất khó có con, mà hắn đồng thời lại phát hiện nhật ký của Kayako, tưởng rằng đứa bé là con tư sinh của Kayako. Đến lúc này tư tưởng bạo lực trong lòng nam nhân này cuối cùng cũng bộc phát, hắn tàn nhẫn ngược đãi Kayako một trận rồi đem xác giấu lên lầu, tiếp theo chạy tới giết chết vợ của người Kayako yêu lúc trước, nhằm phát tiết sự phẫn nộ khi bị cấm sùng.

Nhưng trên thực tế, đứa bé Kayako sinh ra thật sự là cốt nhục của chồng nàng, nàng bị hành hạ oan uổng đến chết, nỗi oán hận tích lũy trong lòng nàng lâu nay rút cuộc đã đến cực hạn, căn phòng này liền trở thành chỗ cho chú oán, còn nàng bắt đầu dùng nguyên rửa giết chết tất cả những người bước vào trong phòng.

Đây là tình tiết đại khái trong The Grudge mà Trịnh Xá biết, mặc dù tổng cộng có ba tập nhưng thực tế ba tập The Grudge đều thuật lại cùng một chuyện, đó là Kayako giết những người người tiến vào trong phòng này như thế nào. Trong cả bộ phim, tất cả những người bị chú oán ám lấy đều phải chết, không có ai là ngoại lệ!

Giết chết Kayako sao? Khi Quỷ Hồn xuất hiện dùng linh loại đạn có thể giết được sao? Nếu như vậy mà nói thì điểm thưởng và độ khó không tương xứng, không phải là quá khoa trương sao?

-Mẹ kiếp, người nói chỗ này là thiên đường đi. Lão tử tuyệt đối tin nơi đây là thiên đường!

Ngay khi Trịnh Xá đang yên lặng tự hỏi thì trong đám tân nhân chợt có tiếng quát lớn.

Một đại hán cao lớn vẻ mặt đỏ bừng bừng, đứng đó thô lỗ gào thét:

-Lão tử rõ ràng đang online bàn chuyện buôn bán, chỉ là một trang quảng cáo bán ra thôi, tại sao lại đột nhiên chạy tới chỗ này? Mẹ kiếp, đừng tưởng rằng lão tử không có kiến thức, các người từ đằng sau dùng thuốc mê đánh ngã ta, sau đó mang ta đến phòng này đe dọa lừa bịp đúng không? Đừng tưởng rằng con mẹ nó là rất thông minh, đã có vô số người thử qua rồi...

Đám người mới này thoát nhìn đều rất bình thường, vô luận là trang phục hay phản ứng của họ khi gặp thay đổi, ngoại trừ ba người phản ứng có chút cổ quái, mười hai người còn lại bắt đầu trở nên nhộn nhạo, đại hán cao lớn kia dẫn đầu đi xuống dưới lầu, tám người khác đi theo hắn.

Phản ứng của ba người kia, trong đó một người không thèm quan tâm đến xung quanh, ngồi tại chỗ đọc sách, đó là một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thoát nhìn bộ dạng có vẻ nhã nhặn lịch sự. Một người khác bắt đầu xem xét chiếu rơm và cửa giấy. Còn một người là một mỹ nữ, nàng tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ, mặc một bộ áo ngủ rất gợi cảm, duỗi lưng, chỉ thấy ánh mắt mơ hồ, bộ dạng lười nhác, thoát nhìn rất xứng với hai chữ vờ vờ.

Về phần ba người còn lại là ba người trẻ tuổi, quần áo thoát nhìn đều có vẻ cực kỳ bình thường, tuổi tác khoảng hai mốt hai hai tuổi, nguyên nhân sở dĩ bọn họ không rời đi... phỏng chừng là vì mỹ nữ gợi cảm đang vờ vai kia, hai điểm hồng nhạt trên ngực như ẩn như hiện làm ba gã thanh niên tròn mắt nhìn.

Chiêm Lam nhìn thấy đại hán kia chuẩn bị rời đi, nàng đang định mở miệng khuyên bảo, đột nhiên Trịnh Xá giữ nàng lại nói:

-Để cho họ đi, bộ phim kinh dị lần này là lần đầu tiên chúng ta gặp phải loại phim thần bí, chúng ta cũng vô pháp trợ giúp được cho ai. Nếu như bọn họ nguyện ý tin tưởng chúng ta vậy, đi theo để chúng ta bảo hộ

-Chính vì cảm giác quá nhạy cảm cho nên càng dễ bị mấy thứ này hù dọa, cứ tiếp tục như vậy, ta còn không bị Quỷ Hồn giết chết, có khi trước đó đã bị dọa đến phát điên mất rồi.

Thiếu niên tuần mỹ vẫn đọc sách kia đột nhiên lạnh lùng mở miệng nói:

-Người rất không bình tĩnh, khi gặp phải chuyện không thể giải thích được, điều đầu tiên cần làm tuyệt không phải là hoảng sợ, mà phải cố gắng hiểu rõ nó... người may mắn có thực lực mạnh như vậy, hóa ra chỉ là một cái bao cỏ.

Thiếu niên tuần mỹ này khi nói chuyện cũng không ngẩng đầu lên, nhưng thanh âm vừa trong lại vừa cao, nghe như tiếng của con gái, hơn nữa da hắn mềm mại trắng nõn, cơ hồ so với Chiêm Lam còn mịn màng hơn, mái tóc đen óng. Vì hắn vẫn cúi đầu đọc sách nên không ai thấy rõ bộ dạng hắn rút cuộc là như thế nào, chỉ có nhìn nghiêng bên mặt mà suy luận rằng nam hài này thật sự là rất tuần mỹ.

Trịnh Xá hơi sững sốt, sau đó hắn cười khổ nói:

-Đúng vậy, ta quá không bình tĩnh... như vậy mọi người đều hiểu rồi, lúc này các người cũng đã nhìn thấy thứ đó, ta nghĩ các người hiện tại hẳn là sẽ không hoài nghi lời chúng ta nói nữa chứ? Mặc dù nghe có chút khó tin nhưng chúng ta thật sự đã tiến vào một chốn luân hồi kỳ diệu... Ta tự giới thiệu trước, ta tên là Trịnh Xá, là đội trưởng tạm thời của tiểu đội này.

Đây là kết quả bốn người bọn họ đã thương lượng, trong chín ngày trước, bởi vì cả bốn người đều có ý kiến lớn với Sở Hiền nên Zero cũng gia nhập vào tiểu đội của Trịnh Xá, mà kết quả thương lượng để Trịnh Xá trở thành đội trưởng. Mặc dù bản thân hắn cho rằng chỉ có thể xưng là đội trưởng tạm thời, dù sao cũng không ai có thể nói chính xác lúc nào mình sẽ chết, cơ hội để tiếp tục làm đội trưởng thật sự là rất nhỏ.

Trương Kiệt móc ra một bao thuốc lá, đưa cho Trịnh Xá và Zero một điếu rồi nói:

-Ta tên là Trương Kiệt, thành viên tiểu đội, xem như bán hỏa lực thủ đi.

Chiêm Lam vừa cười vừa nói:

-Ta là Chiêm Lam, coi như là nhân viên hậu cần đi, lực chiến đấu rất kém cỏi, bất quá có học một ít kỹ thuật băng bó, còn có thể hỗ trợ phân tích một vài tình huống.

Zero nhận điếu thuốc lạnh lùng nói:

-Zero, bắn tĩa...

Ba gã thanh niên bình thường nhìn nhau, một người trong số đó nói:

-Lục Nhân Giáp, hiện giờ vẫn đang là sinh viên.

-Tiêu Bình Ước, đang chờ xếp việc.

-Thuần Chúng Đình, hiện tại là sinh viên năm cuối, coi như đang chờ tìm việc

Mỹ nữ diễm lệ kia uốn lưng một cái nói:

-Minh Yên Vi, nghề nghiệp giám đốc quản lý kinh doanh, chẳng qua là Nhật Bản thôi, trước đây cũng từng nghĩ đến chuyện tới Nhật Bản du lịch một chuyến, không ngờ lại có thể được thỏa mãn nguyện vọng.

Mỹ nữ này vẫn mặc bộ áo lót gợi cảm như trước, động tác duỗi người thực sự là phi thường khiêu gợi làm ba thanh niên kia lại trợn tròn mắt.

Còn lại hai người, thanh niên lúc trước kiểm tra căn phòng cười nói:

-Tề Đăng Nhất, người Sơn Đông, coi như là otaku đi... A a, đùa thôi, nghề nghiệp của ta thuộc loại nửa năm không khai trương, khai trương ăn nửa năm, ta là chuyên gia giám định... là chuyên gia giám định đồ trộm cắp, đối với một vài vật phẩm trong hiện thực có khả năng giám định, hi vọng có thể gia nhập đoàn đội của bốn vị.

Bốn người Trịnh Xá nhìn nhau cười, chuyên gia giám định, đây là nghề nghiệp cực kỳ cần thiết, trong rất nhiều bộ phim kinh dị sẽ cần dùng tới, không nghĩ rằng lần này thật sự có thể tìm được nhân tài trong số tân nhân.

Còn lại thiếu niên tuần mỹ kia bỏ sách xuống, mọi người mới nhìn rõ hắn, không, là nàng! Cô bé này cũng không có hạch cổ, đây là một nữ hài có thiên hướng tuần mỹ trung tính, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, ánh mắt lãnh đạm thoát nhìn thật sự rất giống Sở Hiên.

-Triệu Anh Không, sát thủ...

Cô bé này nói chuyện phi thường bằng lãnh, nàng vừa nói xong lại cúi xuống đọc sách, còn Trịnh Xá, Trương Kiệt, Chiêm Lam đều nhìn về phía Zero.

Zero yên lặng nhìn Triệu Anh Không vài lần, bấy giờ mới thản nhiên nói:

-Trịnh Xá, người là đội trưởng, người nói tiếp theo an bài như thế nào đi. Là sát thủ cũng tốt... trong tiểu đội cần nhân tài của bất cứ nghề nghiệp gì.

Trịnh Xá gật gật đầu, vừa rồi hắn có chút lo lắng là Zero và Triệu Anh Không trước kia có mâu thuẫn gì đó, có điều nhìn qua hai người cũng không quen biết, làm mấy người Trịnh Xá một hồi lo lắng vô ích, mặc dù cùng là sát thủ, ở thế giới hiện thực cũng không nhất định sẽ biết nhau.

-Ta nghĩ chúng ta hiện tại cần có Yên Nhật, tốt xấu gì chúng ta cũng phải sống ở đây bảy ngày, chẳng lẽ các vị muốn ăn ngủ giữa đường giữa chợ sao?

Trịnh Xá mỉm cười, hắn lấy từ trong Nạp giới ra hai khối vàng, đưa cho Zero nói:

-May mắn là lúc trước hoán đổi hai khối vàng này từ Chủ Thần, Zero, người trước kia là sát thủ, hắn là thông thuộc tình huống hắc đạo hơn chúng ta. Người dùng hai khối vàng này đổi lấy Yên Nhật, đổi được bao nhiêu thì đổi, chắc là cũng đủ cho mười người chúng ta chi tiêu trong bảy ngày. Sau đó tốt nhất là mua một tấm bản đồ khu vực phụ cận, miêu tả chi tiết phân bố nhà nghỉ, còn có chùa miếu xung quanh thành phố... Được rồi, trong các người ai biết tiếng Nhật?

Trong sáu tân nhân, Minh Yên Vi và Tề Đằng Nhất đồng thanh:

-Ta biết một chút...

Tiếp đó hai người nhìn nhau vẻ quỷ dị.

Trịnh Xá đang muốn nói tiếp, không nghĩ tới Triệu Anh Không vẫn một mực lạnh lùng lại đột nhiên nói:

-Ta cũng biết tiếng Nhật.. Có thể hỏi người tại sao lại cần bản đồ vị trí chùa miếu không?

Trịnh Xá nhìn tiểu cô nương bằng lãnh này cười cười nói:

-Bởi vì trong thế giới phim kinh dị này đến Quỷ Hồn nguyên rửa cũng đều có, vậy sao lại không có những chỗ giải trừ nguyên rửa như chùa miếu chứ? Nếu nơi này không thể dùng cách tư duy của thế giới hiện thực vậy thì dùng phương pháp tư duy của thế giới phim kinh dị đi, ta nghĩ như vậy.

Triệu Anh Không bỏ sách xuống nói:

-Người rất thú vị, vừa rồi tựa hồ như một kẻ ngốc có thực lực mạnh, bất quá hiện tại xem ra rất có dáng vẻ một đội trưởng... Được rồi, ta gia nhập tiểu đội này.

Trịnh Xá nhìn tiểu cô nương cười đầy thiện ý, Chiêm Lam ngồi cạnh hắn chợt nói nhỏ:

-Trong nhà còn có một cô nhóc nữa đó...

Hắn vội hắng giọng nói:

-Cứ như vậy đi, đúng rồi, Zero, cố gắng từ chỗ hắc đạo mua một ít súng lục về đây, ta còn nhiều linh loại đạn, tranh thủ cấp mỗi người một vũ khí tương xứng...

Zero bỏ khối vàng vào túi, hắn vẫy tay đi khỏi bóng râm, lúc này bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, trong công viên một vài lão nhân cùng tiểu hài tử đang vui đùa nghỉ ngơi, thoát nhìn đầy vẻ yên bình.

Nhưng ai có thể biết được? Thế giới này là thế giới phim kinh dị, hơn nữa còn là loại phim kinh dị thần bí, vô pháp dùng kiến thức thông thường để giải thích, là thế giới có Quỷ Hồn và nguyên rửa tồn tại!

Triệu Anh Không cũng không để ý tới những người còn lại, nàng đi đến một cái ghế sa lon ngồi xuống rồi lẩm bầm tự nói, đặc biệt khi nói xong câu cuối cùng, trên mặt tiểu cô nương tuấn tú vô cùng này lộ ra một nụ cười đầy huyết tinh, thấy vậy mấy người xung quanh đều cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên.

-Ngoài ra còn phát hiện bốn cỗ thi thể rất kỳ quái, trong đó một người toàn thân bị chia làm mấy trăm phần, mỗi một phần đều chỉ lớn cỡ móng tay, thoát nhìn giống như là lựu đạn từ trong cơ thể hắn nổ tung, nhưng trên thực tế trong huyết nhục cũng không tìm ra được bất cứ thành phần thuốc nổ nào. Mặt khác có hai người là bội thực mà chết, sau khi pháp y kiểm tra, phát hiện trong người bọn họ ngoại trừ dạ dày tất cả nội tạng khác đều không có, mà trong dạ dày người này phát hiện thấy nội tạng của người kia, còn có một người...

-Đừng nói nữa!

Trịnh Xá kéo dựng Triệu Anh Không dậy, cuốn sách rơi xuống đất, hắn phần nộ quát:

-Người kể lại chi tiết mấy chuyện này làm gì? Muốn cho chúng ta toàn bộ đều mất tự tin sao? Người muốn đả kích tinh thần chúng ta sao? A! Người cho rằng một đám người ngay cả ý chí phản kháng cũng không có sẽ có thể chống đỡ được thời gian bấy lâu sao?

Ánh mắt thờ ơ của Triệu Anh không trong chớp lát trở nên sắc bén, nàng lạnh lùng nói nói:

-Buông ta ra..... Thích nói như thế nào là chuyện của ta, gia nhập đoàn đội này, nhưng không đại biểu rằng ta sẽ thừa nhận thân phận đoàn viên của các người, trong mắt ta, ngoại trừ Zero có tư cách làm đội viên của ta, toàn bộ các người...

Trịnh Xá còn muốn nói gì đó, nhưng trên cổ tay hắn chợt đau đớn, máu tươi lập tức phun ra, một cảm giác nguy hiểm bùng lên trong nháy mắt. Bàn tay nhỏ nhắn của Triệu Anh Không không ngờ phảng phất sắc bén như lưỡi dao, nhẹ nhàng hoa lên, mạch máu trên cổ tay Trịnh Xá đã bị cắt đứt, hơn nữa tiểu cô nương này lại càng tiến sát vào lòng hắn, cổ tay giờ lên đến cắt về phía động mạch lớn trên cổ hắn.

Trịnh Xá phản ứng cực nhanh, đẩy cô bé ra đồng thời đạp một cước vào bụng nàng, thịch một tiếng, Triệu Anh Không đập mạnh vào vách tường sau lưng, nhưng khi nàng vừa bị đá thổ huyết, không ngờ lại dùng sức đập lên tường, cả người gia tốc một lần nữa lao vào lòng Trịnh Xá, năm đầu ngón tay vệt đậm vào chỗ trái tim hắn.

"Loại, loại cảm giác này?"

Trịnh Xá lúc này đã lấy ra Prob knife, khi hắn vùng chủ thủ lên, cả người cũng tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa, bởi vì hắn không thể không làm như vậy, cảm giác nguy hiểm gần như đạt tới tử vong đã nói cho hắn biết chính xác, tiểu nữ hài trước mặt không ngờ cũng đồng dạng ở trong trạng thái mở cơ nhân tỏa!

Ngay lúc chủ thủ cùng ngón tay Triệu Anh Không sắp công kích đến đối phương, đột nhiên song phương đồng thời nhảy về phía sau. Tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa, dự cảm nguy hiểm của bọn họ rất mạnh, vừa rồi khi bọn họ sắp giao thủ, một viên đạn vô thanh vô tức đột nhiên bắn tới, hai người đồng thời nhìn về phía cửa, chỉ thấy Zero giờ một khẩu súng lục còn bốc khói yên lặng đứng đó.

Triệu Anh Không trước tiên giải trừ trạng thái mở cơ nhân tỏa, lui ra ngoài, nàng cầm lấy quyển sách rơi dưới đất yên lặng ngồi trên ghế sa lon, thậm chí vết máu bên khóe miệng cũng không lau, chỉ thần nhiên nói ra:

-Cộng thêm người nữa, ta thừa nhận hai thành viên trong đoàn đội này...

Trịnh Xá lại không giải trừ trạng thái mở cơ nhân tỏa, hắn lạnh lùng nói:

-Lại nói như vậy, người nghĩ rằng mình là cái thứ gì? Có phải thành viên của đoàn đội này hay không còn phải được người thừa nhận? Một Sở Hiên đã đủ lắm rồi, ta muốn chứng kiến người bên mình hại lẫn nhau! Người rút đi cho ta, sau này phải chân tâm đối đãi với thành viên đoàn đội, nếu như người vẫn tự cho là mình mạnh đến mức có thể đập lên đầu người khác, ta hiện tại có thể giết chết người!

Nói xong, tay trái hắn rung lên, khẩu súng tiểu liên cũng xuất hiện, hắn lạnh lùng nói:

-Ta đang rất nghiêm túc, đừng nghĩ rằng ta nói đùa!

Triệu Anh Không lại cúi đầu vừa đọc sách vừa nói:

-Không thành vấn đề, người là đội trưởng, nếu như đến lúc nào đó biểu hiện của người làm ta không hài lòng, ta tự nhiên sẽ khiêu chiến rồi giết người, trước lúc đó lời của người chính là mệnh lệnh..... Nói tiếp chuyện lúc này, còn có một người cũng đã chết, nói cách khác, hôm nay tổng cộng đã chết năm người, chúng ta một người, bọn họ bốn người.

Trịnh Xá cuối cùng cũng giải trừ trạng thái mở cơ nhân tỏa, hẩn cẩn thận ngồi phía sau Trương Kiệt, lúc này Zero cũng ngồi xuống cạnh hẩn, có hai người này hộ vệ, bấy giờ hẩn mới lên tiếng:

-Như vậy có thể nói, bọn họ vẫn còn ba tân nhân... cộng thêm Sở Hiên nữa?

Triệu Anh Không không nói nữa, ngược lại Chiêm Lam vuốt vuốt trán cười nói:

-Nếu cứ tiếp tục với tốc độ như vậy, chúng ta căn bản khó có khả năng chống đỡ qua thời gian bảy ngày a, như vậy có nên liên lạc với Sở Hiên một chút hay không?

-Không cần.

Trịnh Xá cắn chặt răng, cả người hẩn bắt đầu run rẩy kịch liệt, đây là di chứng để lại sau khi mở cơ nhân tỏa, cảm giác mỗi lần hồi phục đều thống khổ đến mức phảng phất như sắp chết. Hơn mười giây sau hẩn mới từ từ bình tĩnh trở lại, mà Triệu Anh Không lại chỉ ngồi đọc sách, ngoài mồ hôi trên trán ra nhiều một, tiểu cô nương này tựa hồ cũng không có cái gì khác thường.

Trịnh Xá gạt mồ hôi lạnh trên trán nói:

-Nếu như hẩn muốn liên lạc với chúng ta... Vậy hẩn sẽ tự động liên lạc, nếu như hẩn thật lòng muốn trở lại đoàn đội, chỉ cần bỏ qua cái loại suy nghĩ hại người hại mình của hẩn, chúng ta tự nhiên cũng sẽ...

Đám tân nhân không biết Sở Hiên là ai tự nhiên là không có vấn đề gì, chỉ có mấy người Trương Kiệt lặng lẽ thở dài, tiếp đó, Tề Đằng Nhất bắt đầu hưng phấn giảng giải về niên đại của kinh phật cho mọi người. Sau khi nhìn thấy kinh phật, Zero cùng Triệu Anh Không cũng đều rất kinh ngạc, vốn bọn họ không cho rằng mọi người tới chùa miếu có thể tìm được trợ giúp gì, nhưng không ngờ rằng thật sự lấy được thứ có thể khắc chế nguyên rủa. Vốn hai người còn có chút nửa ngờ nửa tin, nhưng đến khi chạm vào kinh phật, hai người cũng đều cảm giác được thân thể thư thái, lúc này mới làm cho bọn họ hoàn toàn tin tưởng.

Tề Đằng Nhất đứng đó nói không ngừng, gã thanh niên này nhìn qua có vẻ rất hưng phấn, hẩn cười ha ha nói:

-Các người không biết a, lúc ấy chúng ta còn bị cái Quỷ Hồn tiểu hài tử kia công kích, nhưng khi chúng ta vừa tiến vào sơn môn, Quỷ Hồn cũng liền không dám xuất hiện nữa, ha ha ha, xem ra chỉ cần có kinh phật này, chúng ta tuyệt đối có thể chống cự qua thời gian bảy ngày.

Tiếp theo mọi người thương lượng một chút, quyết định cứ ba người một tổ trông coi kinh phật này, còn lại sáu người thì thay phiên canh cho nhau ngủ, ngoại trừ ba cô gái cố định một tổ, còn lại sáu người cũng đều quyết định rút thăm, sau đó Trịnh Xá, Trương Kiệt, Zero một tổ, mà Tề Đằng Nhất cùng nọ vậy hai gã sinh viên thoát nhìn đã bình tĩnh hơn rất nhiều một tổ, ba tổ thay phiên trông coi kinh phật ba giờ, mỗi ngày buổi tối đều dùng phương thức này đến cho đến ngày thứ hai.

Mặc dù Triệu Anh Không ngàn vạn lần không nguyện ý, nhưng nàng thật sự làm được như đã hứa hẹn, khi Trịnh Xá đề nghị mấy ngày tới đều sinh hoạt trong phòng, cô bé này cũng chỉ yên lặng tiếp nhận an bài như thế, cuối cùng cũng cùng hai cô gái kia ở cùng một chỗ.

Hết thấy tựa hồ đều đã được an bài hoàn mỹ, chỉ là mọi người không nhìn thấy, ánh mắt trao đổi ám muội của hai gã sinh viên, còn có Minh Yên Vi nhìn chăm chú vào hai người miệng thoáng mỉm cười như có như không...

46. Ngày Thứ Ba! Đáng Ghê Tởm! (nhị)

Nhóm đầu tiên là ba người Trịnh Xá, bọn họ yên lặng ngồi ở đó nhìn nhau không nói gì, một lát sau Trương Kiệt móc ra một bao thuốc lá nói:

-Tâm lý rất phiền muộn phải không? Sao lại nổi cáu với một cô bé như vậy?

Trịnh Xá nhận lấy điều thuốc, cười khổ nói:

-Ân, kì thật cũng không có thể nói là phiền lòng, chỉ là không nghĩ lại gặp lại người như Sở Hiên gia nhập đoàn đội chúng ta, không phải nói người có trí tuệ như vậy, mà là loại người không hề có nhân tính, băng lãnh đến đồng đội cũng có thể tùy lúc vứt bỏ, người như thế... Ta không muốn gặp kẻ thứ hai.

Nói đến hai chữ Sở Hiên, ba người lại đều trầm mặc xuống, hai chữ này phảng phất giống như cấm kị trong đoàn đội, Zero cũng thức thời lập tức đổi đề tài:

-Tại sao người lại bị thương ? Trên tay Triệu Anh Không có lưỡi dao sao?

Nói tới đây Trương Kiệt cũng cảm thấy hứng thú, trước đó khi Trịnh Xá cùng Tiểu Anh Không chiến đấu, thời gian mặc dù ngắn, nhưng Trịnh Xá rõ ràng đã bị cắt đứt mạch máu trên cổ tay, cũng không biết là thể chất của hắn tốt đến kinh người, hay bởi vì hắn có huyết thống huyết tộc, miệng vết thương phun máu khép lại rất nhanh, chỉ có một vết thệt mới sinh nho nhỏ trắng mịn, thoạt nhìn giống như bị lưỡi dao trực tiếp cắt qua.

Trịnh Xá dựng cổ tay lên, cười khổ nói:

-Các người có tin được không? Sắt thép đánh vào cũng không làm rách da ta được, -nhưng nàng lại chỉ cần dùng móng tay cắt qua, thật sự là chỉ cần dùng móng tay a, chẳng lẽ móng tay của một tiểu cô nương mười sáu tuổi so với sắt thép còn cứng rắn hơn sao?

Zero sắc mặt có chút biến đổi, hắn nhìn kĩ vết thương trên cổ tay Trịnh Xá, một lát sau mới nói:

-Trực tiếp dùng móng tay sao? Chẳng lẽ là người của thích khách thế gia...

Thích khách thế gia?

Trịnh Xá cùng Trương Kiệt đều tò mò, đồng thanh hỏi.

-Nghề sát thủ, vẫn tồn tại từ xưa đến nay, vô luận là Châu Á hay Châu Âu, sát thủ tốt nhất chính là thích khách, có thân thủ tuyệt vời cùng nội tâm băng lãnh tàn khốc, tay không cũng đủ để dễ dàng giết chết người bình thường. Loại thích khách này vẫn nắm giữ một vài phương pháp tu luyện tàn khốc kích thích tiềm năng của con người, bọn họ so với người bình thường thì cường hãn hơn rất nhiều... Nhưng theo sự tiến bộ của khoa học kĩ thuật, sau khi súng đạn xuất hiện, thích khách bắt đầu dần dần mai một, bởi vì sát thủ thuần thực súng ống bắt đầu xuất hiện. Hiện tượng này càng đến thời hiện đại càng rõ ràng, vô luận một thích khách thân thủ tốt đến bao nhiêu, cũng đánh không lại một viên đạn súng ngắm nhỏ từ xa bắn tới, cho nên thích khách chân chính về cơ bản đã hoàn toàn biến mất.

-Ta chỉ nghe nói trong truyền thuyết, trên thế giới vẫn còn tồn tại hai thích khách thế gia, Châu Á, Châu Âu mỗi nơi một cái. Trong đó các loại kĩ xảo thích khách cùng những phương pháp tu luyện tàn khốc chưa từng thất truyền. Nếu như tiểu nữ hài này thật sự đến cả móng tay cũng có uy lực lớn như vậy mà nói, ta nghĩ nàng rất có thể là người của thích khách thế gia, hơn nữa còn là thành viên trong nội bộ...

Trịnh Xá trong lòng chợt động, hắn bắt đầu nhớ lại tình hình lúc trước Triệu Anh Không sử dụng trạng thái mở cơ nhân tảo. Nếu như nói về các phương pháp tu luyện tàn khốc, quả thật chỉ có sợ hãi cùng tử vong mới có thể phát xuất trạng thái mở cơ nhân tảo, hơn nữa mỗi một lần giải trừ trạng thái này đều phảng phất thống khổ muốn chết. Xem biểu tình không chút động dung của nàng khi đối mặt với loại thống khổ này, rất có thể là đã quen với nó. Như vậy tự hỏi, Triệu Anh Không thật sự có thể là người của thích khách thế gia a.

-Khó trách nàng có ngạo khí như vậy , nếu như có thể hòa bình ở chung mà nói, nàng sau này nhất định sẽ trở thành đồng bọn đáng để người khác tin tưởng.

Cùng lúc đó, trong phòng của ba cô gái, Chiêm Lam cùng Minh Yên Vi đều trợn mắt há mồm nhìn Triệu Anh Không. Trước đó sau khi Triệu Anh Không cùng Trịnh Xá chiến đấu, quần áo trên người đã loang đầy vết máu, lúc này trên giường lớn đủ để cả ba cô gái ngủ, Chiêm Lam cùng Minh Yên Vi hai người thấy Triệu Anh Không không cởi quần áo đã lên giường, hai người các nàng tự nhiên là không đồng ý. Triệu Anh Không đối với nam nhân thoạt nhìn cực kì hung ác, nhưng mặt khác đối đãi với hai cô gái lại ôn nhu hữu lễ,

bị bọn họ dây dưa phiền nhiễu, nàng không thể không cẩn thận cởi áo ngoài ra, chiếc áo con vừa bỏ xuống, một đôi ngọc thủ bị quần chặt nhất thời hiện ra trước mặt hai người.

Bộ ngực đầy đặn bị cường hành quần chặt thành phẳng lì như của nam hài, hai cô gái đều không nhịn được bắt đầu động thủ tháo hết lớp vải quần ngực ra. Không lâu sau, một đôi ngọc thủ trắng nõn đầy đặn vụt nhảy ra, bộ ngực đầy đặn thoát nhìn cực kỳ mỹ lệ, vừa lớn vừa lại xinh, không có một vết nhăn nào, trắng tinh phẳng phất như mỹ ngọc không tì vết, làm cho Chiêm Lam cùng Minh Yên Vi một trái một phải mỗi người đều tự động xoa xoa.

Triệu Anh Không sắc mặt đỏ bừng, nàng vội vàng quýnh quýnh chui lên giường, trùm chiếc chăn mỏng lên người, Chiêm Lam cùng Minh Yên Vi nhìn nhau, hai cô gái nhất thời đều cười hi hi.

Chiêm lam cười hi hi nói:

-Anh Không, sao lại phải lấy vải quần vào chứ? Như vậy sẽ làm ngực bị sinh trưởng dị dạng, hơn nữa rất dễ động đến tuyến sữa đó, không bằng ngày mai tỷ tỷ đưa muội mua đi mua áo ngực nhé.

Triệu Anh Không vẻ mặt đỏ bừng nói:

-Không quần lại sẽ rất phiền phức, hơn nữa sẽ bị bọn họ cố ý trêu chọc đụng chạm vào chỗ đó. Của ta... của ta lớn quá, nếu như không quần lại, sau này sẽ càng ngày càng lớn, sẽ càng phiền phức.

Chiêm Lam và Minh Yên Vi đều hạ ý thức nhìn bộ ngực của mình một chút, ngực các nàng mặc dù đều không tính là nhỏ, nhưng dù là Chiêm Lam so với Triệu Anh Không vẫn nhỏ hơn một số, hơn nữa phối hợp với dung mạo tuần mỹ tuổi mười sáu của nàng, nhìn qua quả là vật xinh đẹp dung mạo thiên sứ vóc dáng ma quỷ.

Minh Yên Vi cúi xuống gần Triệu Anh Không nói:

-Hi hi, tỷ tỷ nói cho muội biết, chỗ đó càng quần chỉ càng lớn thêm thôi, ngược lại không bằng chọn lựa áo ngực thích hợp, như vậy mới có thể làm cho nó ngừng sinh trưởng.

Triệu Anh Không tò mò hỏi:

-Thật vậy sao?

Chiêm Lam cùng Minh Yên Vi đều khẳng định gật đầu, tiểu cô nương này bấy giờ mới cau mày chậm rãi suy nghĩ. Minh Yên Vi phẳng phất giống như chị cả vừa vuốt tóc Triệu Anh Không, vừa nói:

-Anh không, bọn họ đó là ai? Cố ý trêu chọc đụng vào chỗ đó? Muội lợi hại như vậy, tại sao không... Tại sao không giết hết bọn chúng đi? Nam nhân là không đáng tin cậy nhất, tất cả nam nhân đều là sinh vật đáng ghê tởm!

Chiêm lam mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng nàng chỉ thở dài hỏi:

-Yên Vi tỷ, trước khi tỷ đến đây, đã xảy ra chuyện gì mà thương tâm tuyệt vọng vậy? Có thể đem nói cho chúng ta biết được không?

Động tác Minh Yên Vi hơi dừng lại một chút, tiếp đó nữ tử xinh đẹp này đau khổ cười nói:

-Kì thật cũng không có chuyện gì, bất quá chỉ là khi cùng bạn trai thuê xe đến vùng ngoại ô thì cãi cọ, sau đó bị một đám lưu manh bám lấy, hấn bỏ ta lại rồi một mình chạy trốn... Nam nhân không phải đều là như vậy sao? Khi gặp phải nguy hiểm đều chỉ biết nghĩ tới bản thân, không phải vậy sao?

Chiêm Lam trầm thổ dài, nàng trong đầu nhớ lại tình cảnh bộ phim kinh dị lúc trước, tên nam nhân kia điên cuồng chiến đấu, còn có hấn an toàn tấm lưng rộng lớn, an toàn của hấn... Cũng không phải tất cả nam nhân đều sẽ như vậy.

Khi người của tổ thứ hai đến giường trông coi, Trịnh Xá đặc ý chuẩn bị cho bọn họ một bình cà phê đá, tiếp đó ba người Trịnh Xá đều đi ngủ. Ba người tổ thứ hai uống cà phê xong đều tỉnh thần sáng khoái, hai gã sinh viên ngồi thấp giọng thương lượng cái gì đó còn Tề Đăng Nhất cầm lấy kính phạt hưng phấn nghiên cứu.

Ba!

Tề Đằng Nhất chỉ cảm thấy sau đầu đau xót, tiếp theo cả người ngã vật về phía trước, lúc này hai tay một trái một phải kẹp lấy hần, chủ nhân của hai cánh tay này là hai người Lục Nhân Giáp, Thuần Chúng Đình về mặt đều đã trở nên có chút dữ tợn.

Thuần Chúng Đình nhẹ nhàng thả chiếc gạt tàn dính máu xuống, hần cùng Lục Nhân Giáp sắc mặt tái nhợt cầm lấy kinh phạt, về mặt hai người lẫn lộn giữa dữ tợn, điên cuồng, còn có một loại an ủi như giải thoát.

-Đám ngu ngốc này không biết được sự khủng bố của "thứ đó", đem kinh phạt đặt ở trong đại sảnh này là có thể an toàn sao? Bọn chúng cứ chết hết đi...

Lục Nhân Giáp và Thuần Chúng Đình cầm lấy khay sách, hạ giọng cười.

-Vậy các người có nguyện ý mang ta đi cùng không?

Một thanh âm vang lên làm hai người kinh hãi, Lục Nhân Giáp cầm súng lục chỉ về phía đó, nhưng lại nhìn thấy Minh Yên Vi đứng vào vách tường nhẹ nhàng kéo váy lên, nàng vốn đang mặc bộ nội y gợi cảm, vừa kéo váy bên, càng lộ ra cặp đùi thon dài gợi cảm, vưu vật này cười nhẹ, chậm rãi đi về phía hai người Lục Nhân Giáp.

-Ta cũng không muốn chết, vậy có thể mang ta đi cùng không? Sau này đều phải dựa vào các người đó...

Trịnh Xá ngủ rất say sưa, sau khi có được kinh phạt, cảm giác áp bách âm lãnh đó không hề xuất hiện nữa, đi ngủ như vậy cũng làm cho hần cảm thấy an tâm, nhưng không biết tại sao, đang ngủ hần chỉ cảm thấy bốn phía càng lúc càng lạnh lẽo, phảng phất có vật gì đó từ đầu giường tiến dần tới phía hần. Khi thứ này sắp chạm đến đầu hần, đột nhiên tiếng đập cửa vang lên kịch liệt làm hần cùng hai người Zero Trương Kiệt bừng tỉnh.

Trịnh Xá chợt cả kinh, hần nhìn thấy rõ ràng một đoạn thân màu trắng vụt qua đầu giường. Hần vội nhảy dựng dậy, lại nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm của Chiêm Lam nói:

-Trịnh Xá! Nhanh lên a, xảy ra chuyện rồi! Kinh phạt đã bị hai tên sinh viên kia trộm mất rồi!

Ba người Trịnh Xá không còn buồn ngủ chút nào, bọn họ vội vàng đi vào trong đại sảnh, nhưng chỉ thấy Tề Đằng Nhất ôm đầu ngồi đó sắc mặt tái nhợt, sau gáy hần vết máu loang lổ. Nhìn lại Lục Nhân Giáp cùng Thuần Chúng Đình, đến cả kinh phạt cũng mất tăm, ai cũng có thể biết ở đây cuối cùng sẽ có chuyện gì xảy ra.

Chiêm lam vội vàng nói:

-Vừa rồi sau khi chúng ta đi ngủ, không biết lúc nào Minh Yên Vi tỷ tỷ nói muốn đi vệ sinh, cũng không biết lại qua bao lâu, đột nhiên đồng hồ báo thức của Minh Yên Vi tỷ tỷ đổ chuông, trên mặt còn nhấn lại hai chữ nguy hiểm, chúng ta vội chạy đến xem, liền phát hiện bên ngoài đã như thế này rồi.

Trịnh Xá kiểm tra hai lon cà phê lạnh, sắc mặt xanh mét nói:

-Đừng hoảng hốt, bọn họ chưa đi xa, phòng chừng mới ra khỏi khách sạn thôi, chúng ta lập tức đuổi theo vẫn còn kịp... Zero, khẩu súng ngắm i-on Gauss của người của vẫn để trong ba lô quân dụng phải không?

Zero hơi sững sốt nói:

-Đúng vậy, vẫn để trong ba lô, nhưng vì đạn súng ngắm Gauss và linh loại đạn súng ngắm Gauss đều rất quý giá, ta chỉ hoán đổi mỗi loại năm viên... Ý người là?

-Từ chỗ này lên tầng thượng mất khoảng một hai phút, so với chúng ta xuống lầu tìm kiếm bọn họ thì nhanh hơn nhiều. Người lên lầu tìm bọn họ sau đó dùng máy liên lạc liên hệ với chúng ta... sau đó bắn đứt hai chân! Ta sẽ tự mình cắt cụt tay chúng!

47. Ngày Thứ Ba! Đáng Ghê Tởm! (tam)

Mọi người cấp tốc thương lượng một chút, Zero, Chiêm Lam hai người lên nóc nhà đi tìm tung tích ba người kia, một người phụ trách ngắm bắn, một người phụ trách bảo vệ phía tay súng bắn tỉa, Chiêm Lam cũng có một khẩu súng tiểu liên cỡ nhỏ. Về phần Tề Đằng Nhất vì đầu bị chấn động kịp phục hồi, mọi người chỉ có

thể để hấn ở lại. Do đó Trịnh Xá, Trương Kiệt, Triệu Anh Không ba người đi thang máy xuống tầng dưới, còn Zero cùng Chiêm Lam chạy lên tầng thượng.

-Đã phát hiện bọn họ, tại lối vào khu giải trí, bọn họ đang ở chỗ máy rút tiền tự động lấy tiền, kinh phạt đang trong tay Thuần Chúng Đình, từ chỗ các người chạy sang bên trái, ước chừng 30 giây sau có thể đuổi kịp bọn họ, 20 giây sau ta sẽ bắt đầu ngắm bắn.. Trịnh Xá, tốc chiến tốc thắng, phải đoạt kinh phạt về trước cảnh sát tới.

-...Được!

Ba người Trịnh Xá chạy thẳng ra ngoài đường, vừa chạy hấn vừa hỏi Triệu Anh Không:

-Triệu Anh Không, có biện pháp nào để bọn họ không thể tiết lộ tung tích của chúng ta với cảnh sát không?

Triệu Anh Không hơi ngần ra, nói:

-Giết chết bọn họ là được.

-Giết bọn họ sẽ bị trừ điểm.

Trịnh Xá nói:

-Có cách khác không? Sát thủ các người nhất định có biện pháp khác phải không?

-Vây rất đơn giản, chém đứt hai tay hai chân, chọc mù hai mắt, cắt lưỡi, chấn diếc hai tai. Nếu người muốn đơn giản hơn nữa, có thể lấy ngăm châm đâm vào sống lưng, để bọn họ trực tiếp thành người thực vật là được... Muốn ta hỗ trợ không?

-Không!

Trịnh Xá yên lặng nói:

-Trách nhiệm của ta do ta tự gánh chịu...

Mọi người chạy tới, đã nhìn thấy máy rút tiền tự động phía trước, bên cạnh máy rút tiền tự động đúng là ba người Lục Nhân Giáp. Lục Nhân Giáp đang lấy tiền, Thuần Chúng Đình thì ôm khay sách nhìn về phía máy rút tiền tự động, chỉ có Minh Yên Vi đang mặc áo ngủ là trông thấy ba người Trịnh Xá đang vọt tới, nàng không ngờ lại nhìn ba người mỉm cười thản nhiên.

Bang!

Một tiếng vang lớn, chân trái Thuần Chúng Đình biến mất trong nháy mắt, một cỗ lực trùng kích khổng lồ đánh nát chân trái hấn thành thịt vụn. Uy lực của đạn súng ngắm Gauss thậm chí bắn vào chân hấn xong

đáng ghê tởm, những người này người đều không thể cứu vớt, nhớ kĩ đó, người tịnh không phải là cứu thế chủ, người tịnh không phải vì cứu vớt bọn họ mà sống, mà là vì sống sót mới cần tới lực lượng của bọn họ, ngàn vạn lần không nên đảo lộn trình tự này...

Trịnh Xá yên lặng nghe từng lời của Sở Hiên, sự bế tắc trong đầu hắn cũng dần dần bình tĩnh lại, hắn bình tĩnh nói:

-Tại sao lại nói với ta những chuyện này, cái này không phù hợp với tính cách của người a, trong tình huống không có chút ích lợi nào lại thi ân với người khác... Sở Hiên, người có nghe ta nói không?

-Ân, đang nghe.

Sở Hiên đột nhiên mỉm cười nói:

-Không phải không có quan hệ a, ta còn thiếu người một cái nhân tình, còn nhớ ta bắt người mang về tư liệu không? Cảm ơn người... A a, nguyên lai cảm tạ người khác cũng không khó khăn như ta tưởng tượng a.

Trịnh Xá trầm mặc một chút nói:

-Người thật sự rất yêu...

-Yêu nước sao? Ta nghĩ người có thể đã hiểu lầm cái gì đó, từ sự thật mà nói, người tiến vào cái thế giới luân hồi này, kì thật đều đã không còn là người của cái thế giới kia nữa, nếu như nói đến chuyện yêu nước, nghe ra không khỏi có chút giả dối... Là bởi vì ta cuối cùng cũng có thể chính thức nghỉ ngơi, ta quá mệt mỏi rồi...

Sở Hiên đột nhiên cả người cứng đờ, hắn vừa cười vừa nói:

-Xem ra thời gian đã tới rồi... Nếu như còn có thể gặp mặt mà nói, ta hy vọng người có thể trở thành một đội trưởng chính thức. Nhớ kĩ nhé, thế giới này không có cái gì là tuyệt đối đúng, cũng không có cái gì là tuyệt đối sai, mong muốn của người, không phải chỉ đơn thuần là vì sống sót sao? Cho nên đem bất cứ chướng ngại gì ảnh hưởng tới sự sống sót của người, phá vụn tất cả đi!

-Đúng rồi, nhắc nhở người một chuyện, Chủ Thần nếu đã có thể đặt ra trình tự, như vậy ngoại trừ đạo cụ như kinh phạt, con số nó công bố không chừng cũng là một loại nhắc nhở, bầy...

Đây là câu nói cuối cùng mà Trịnh Xá nghe được, tiếp theo từ trong máy liên lạc truyền đến âm thanh lục cục lục cục, âm thanh âm trầm khùng bố làm cho người ta nghe được phải kinh hoàng dựng tóc gáy.

-.. Bầy này, nói không chừng số bầy này, chính là ám chỉ con số cần thiết để giết chết chú oán chủ thể... Đã mất liên lạc sao?

Sở Hiên yên lặng quay đầu lại, phía sau cách chỗ hắn không xa, một nữ nhân cả người trắng bệch đứng ngược trên vách tường, từ trong miệng nàng không ngừng phát ra thanh âm lục cục lục cục...

48. Nghỉ Ngơi (1)

"Lại tới nữa sao?"

Trong một cái trụ thủy tinh đựng đầy chất lỏng trong suốt, một thai nhi vừa thành hình đang lơ lửng phập phù, bên ngoài trụ thủy tinh, hơn mười nhân viên nghiên cứu tuổi trung niên đang thảo luận sôi nổi.

-Một cá thể duy nhất còn sống sót, Sở chủ nhiệm, chúng ta thành công rồi... Mười năm a, thời gian mười năm cuối cùng cũng tạo được một cá thể sống sót a!

-Đúng vậy, cấp trên đã sớm không nhẫn nại được nữa, mấy trăm triệu a, thời gian mười năm cùng mấy trăm triệu a..... Nhưng cuối cùng cũng đã thành công rồi.

-Ngay từ đầu đã có tri thức cấp bậc nghiên cứu viên, trí tuệ không gì sánh được, thân thể cường tráng, tâm lý không bao giờ mệt mỏi, mềm yếu, không bị bất cứ bệnh tật nào làm suy yếu, người như vậy đơn giản là siêu nhân a...

Đám nghiên cứu viên này không ngừng hưng phấn thảo luận, chỉ có một lão nhân tóc hoa râm là không hề phụ họa những lời này, lão ôn nhu nhìn sinh mệnh nhỏ bé trong trụ thủy tinh, đồng thời còn đưa tay áp lên trụ.

Sinh mệnh nhỏ bé đó phảng phất đã có tri giác, nó cố gắng vươn bàn tay bé xíu của mình ra muốn hợp với bàn tay kia, nhưng dù sao nó cũng chỉ vừa mới thành hình mà thôi, lão nhân chỉ có thể nhìn thấy mấy đầu ngón tay của sinh mệnh nhỏ bé đó không ngừng nhúc nhích, bộ dáng thật khả ái làm lão cười lên ha ha...

...o0o...

Sở Hiên yên lặng nhìn nữ nhân trắng bệch không ngừng phát ra những tiếng lục cục lục cục. Hai tay hấn rung lên, hai khẩu súng lục to lớn đã xuất hiện trên hai tay, "ba" một tiếng thanh thúy vang lên, hai băng đạn nhanh chóng được nạp vào trong súng.

-Để ta kiểm chứng phỏng đoán cuối cùng đi....

Sở Hiên nâng súng bắn thẳng về phía nữ nhân trắng bệch kia, hấn phảng phất không cần ngắm, mỗi phát súng đều bắn chuẩn vào trán nữ nhân đó. Mấy giây sau, cũng không biết đã bắn bao nhiêu phát, đầu nữ nhân đã bị phá nát.

Nữ nhân trắng bệch này phảng phất như không có thực thể, đạn xuyên qua thân thể của nàng bắn vào vách tường sau lưng, mà thân thể nàng lại phảng phất giống như sương mù từ từ khép lại, tiếp đó cả đầu trở lại hoàn hảo.

-Vật lý không thể gây thương tổn? Ảo giác? Hay là..... Arnold, tấn công đi!

Sở Hiên vừa dứt lời, trong bóng tối cách đó không xa đột nhiên bùng lên một con rắn lửa, tiếng súng nổ liên thanh, nữ nhân trắng bệch lập tức bị bắn thủng lỗ chỗ như tổ ong, trên người xuất hiện không biết bao nhiêu là vết đạn. Hơn nữa, vết đạn lần này không còn nhanh chóng tự khôi phục như trước đó, chỉ thấy vết đạn trên người nàng từ từ rộng ra, vỏ đạn màu màu ngân bạch rơi xuống đất nhanh chóng biến thành xám đen, Arnold bắn liên tục không ngừng, nữ tử trắng bệch cuối cùng bị bắn tan thành mây khói.

-Quả nhiên..... Không có điểm thưởng, hơn nữa phải tích lũy thương tổn từ một lượng lớn linh loại đạn, lúc đó mới có thể tiêu diệt một linh hồn thể...

Sở Hiên hai tay rung lên, hai băng đạn súng lục dày cộp lập tức rơi xuống, tiếp đó hai băng đạn khác được nạp vào, đồng thời hấn lớn tiếng quát:

-Arnold, cẩn thận phía sau, linh hồn thể rất có thể sẽ tấn công người làm nó bị thương trước.

Gã to con trong bóng tối nghe thấy vậy đang định xoay người về phía sau, đột nhiên, một cánh tay trắng toát từ sau lưng hấn vươn ra. Một nữ nhân toàn thân trắng bệch, dung mạo méo mó biến dạng hiện ra một cách quỷ dị sau lưng hấn. Nữ nhân này đưa mắt nhìn Arnold, tên to xác này lập tức đứng sững tại chỗ, chỉ có thân thể hấn không ngừng run rẩy kịch liệt, da thịt trên người cũng bắt đầu chuyển sang màu trắng xanh.

-... Không thể chạm vào, nếu không sẽ mất đi khả năng khống chế thân thể sao?

Sở Hiên cầm súng lục bắn một tràng, phần đầu của nữ nhân lộ ra trong nháy mắt bị bắn nát vụn, hơn nữa do sử dụng linh loại đạn, đầu lâu không ngờ vô pháp phục hồi hoàn hảo như trước. Tuy nhiên thân thể nàng vẫn tiếp tục hoạt động như cũ, Arnold bị nàng ôm lấy từ phía sau da dẻ đã gần như chuyển sang màu xanh xám, gã to con này chỉ còn đôi mắt không ngừng nhìn về phía Sở Hiên.

-Phải công kích tất cả các bộ phận trên thân thể...

Sở Hiên nhắm mắt một thoáng, khi hấn mở mắt ra lần nữa, hai khẩu súng lục to lớn không ngừng oanh kích, bắn nát cả Arnold lẫn nữ nhân trắng bệch kia. Hai khẩu súng lục này uy lực cực lớn, Arnold không kịp kêu một tiếng đã bị bắn chết, mà nữ nhân kia cũng hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

...o0o...

Trong căn cứ lạnh lẽo, một tiểu nam hài sắc mặt vô cảm xoay xoay khối rubic trên tay, hơn mười giây sau, khối rubic đã trở về nguyên dạng, tất cả các mặt cùng màu.

Cậu bé vứt khối rubic xuống đất, tiếp đó vẽ mặt vẫn không chút thay đổi bắt đầu nghịch món đồ chơi khác, bộ xếp hình. Một bộ xếp hình cực lớn đến hơn một mét dần dần thành hình trong tay cậu, trong đó không ngờ ngay cả một lần ghép sai cũng không có, chỉ một lượt đã ghép xong cả bộ xếp hình.

-Trí lực cực cao a, khả năng ghi nhớ thậm chí có thể nhớ được vị trí từng miếng ghép trong cả bộ xếp hình, nếu nói là não người, không bằng...

-Không bằng gọi là máy tính phải không? Hơn nữa đứa bé này chưa từng mỉm cười, vẻ mặt bản lãnh như vậy quả thực làm người khác phải sợ hãi a.

-Đâu phải chỉ là không cười a, nó không có cảm giác đau đớn, không có xúc giác, không có khứu giác, không có vị giác. Thậm chí do khi chỉnh sửa lại gen, tâm trí bị cường hóa quá mức, nó không ngờ lại không có một số tuyến tiết nội tiết như người bình thường. Nói cách khác, nó không có phiền não, bởi vì trong cơ thể không có loại hormone chi phối cảm xúc này, không có thống khổ hay vui vẻ, sẽ không cảm giác được sợ hãi, thậm chí còn không muốn ân ái...

-Như vậy đúng là giống người máy a, một người biến đổi gen đến cả dục vọng sinh tồn cũng không có, đó thật sự là siêu cấp nhân loại mà chúng ta kỳ vọng sao? Nói không chừng hiện tại trong đầu nó đang nghĩ xem làm thế nào để chết, nếu như ta là nó... có khi đến một giây cũng không kiên trì nổi mà muốn tự sát, sinh mệnh như vậy quả thật là quá thống khổ.

-Được rồi! Câm hết đi cho ta!

Cách tiểu hài tử không xa, phía sau một lớp kính, hơn mười nghiên cứu viên đang không ngừng rì rầm bàn bạc. Đột nhiên một lão già tóc đã bạc trắng gầm lên, lão lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám nghiên cứu viên kia, nhất thời không ai dám nhìn vào mắt lão nửa cái.

Lão già mở cánh cửa nhỏ bên cạnh lớp thủy tinh, lão yên lặng đi tới bên cạnh đứa bé. Tiểu nam hài chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn lão một cái, rồi lại bắt đầu chăm chú nhìn vào bảng giải mật mã trên tay.

-Sở Hiên, muốn đi ngắm sao không?

-...Sao?

-Đúng vậy, bên ngoài căn cứ mới có thể thấy được, a a, mặc dù trong trí nhớ của con đã có kiến thức về sao, bắt quá thứ đó không phải dùng tri thức là có thể hình dung được, phải tận mắt nhìn thấy mới cảm nhận được sự mỹ lệ của nó a... Đi thôi, ta đưa con ra ngoài ngắm sao.

Sở Hiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, sao... Quả thật không phải dùng tri thức là có thể hình dung được, sao sáng đầy trời lại mỹ lệ đến thế. Mỗi lần nhìn tinh không, hẳn lại cảm thấy một phần kiến thức về sao của mình biến mất, thay vào đó, là một loại mỹ lệ không thể dùng lời để diễn tả.

...o0o...

Một cánh tay trắng bệch xuất hiện cạnh cổ Sở Hiên, nhưng trong nháy mắt khi cánh tay đó chạm vào da thịt hắn, Sở Hiên nhân thân vụt biến đổi, cả người chợt lộn một vòng, hai khẩu súng lục trong tay liên tiếp bắn ra không ngừng. Đến khi người hắn hạ xuống đất, nữ nhân trắng bệch phía sau hắn đã bị bắn thành từng mảnh vụn, không, hẳn là đến cả mảnh vụn cũng không thấy nữa.

Nếu như Trịnh Xá cùng Triệu Anh Không ở đây mà nói, bọn họ sẽ kinh ngạc phát hiện Sở Hiên hiện tại không ngờ đã ở trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, mà từ thân thủ thuần thực có thể thấy, trình độ mở cơ nhân tỏa của hắn tuyệt đối không thua gì hai người Trịnh Xá và Triệu Anh Không, thậm chí còn gần tiếp cận Trịnh Xá. Sau khi hắn lộn một vòng bắn nát nữ nhân trắng bệch sau lưng, hai băng đạn súng lục lại rơi ra, hai băng khác từ trong tay áo hắn trực tiếp nạp vào súng lục.

-Vẫn như cũ không có điểm thưởng, chẳng lẽ ý nghĩa của số bảy là ám chỉ...

Ngay khi Sở Hiên đang trầm tư, đột nhiên bốn phía vang lên tiếng lục cục lục cục. Từ chỗ hắn đứng nhìn lại, khắp xung quanh nóc nhà không ngừng vươn ra những cánh tay trắng bệch, hơn trăm nữ nhân trắng bệch từ bốn phía quanh mái nhà bò lên, tất cả những nữ nhân tất cả đều phát ra âm thanh lục cục lục cục lục hướng tới chỗ Sở Hiên.

-Mỗi khi giết chết một lượt, thì Quỷ Hồn lượt tiếp theo càng mạnh hơn... Trước mắt đã giết chết ba lượt, vậy lúc này là đại biểu cho lần thứ tư phải không?

Sở Hiên bắt đầu chạy sang một bên, súng lục trong tay không ngừng oanh kích về phía đó, đến khi toàn bộ đạn súng lục đã bắn hết, tất cả nữ nhân trắng bệch phía trước hắn đã bị bắn tan thành mây khói, hai tay hắn rung lên, lại thay đạn, sau đó xoay người bắn về phía sau...

...o0o...

-A a, Sở Hiên, lần đầu tiên ra khỏi căn cứ có cảm giác thế nào?

---Rất tối.

-Ha ha, so với trong căn cứ thì đương nhiên là rất tối, dĩ nhiên, gần đây có một bãi cỏ, đến đó nằm ngấm sao đi.

Một lão nhân nắm tay một bé trai, bọn họ vừa đi vừa nói chuyện. Cậu bé kia vẻ mặt thủy chung vẫn rất lạnh nhạt, mặc cho lão nhân nói một câu lại trêu hắn một câu, tiểu nam hài vẫn giữ vẻ thản nhiên như cũ không trả lời. Đến khi lão nhân dắt cậu bé tới bãi cỏ nằm xuống, ánh mắt nó mới sáng ngời nhìn bầu trời sao trước mặt.

-Ha ha, rất đẹp phải không? Chỗ này không có gì đèn đóm gì cả, cơ bản có thể dễ dàng nhìn thấy sao trên trời, nếu như đang ở trong thành thị mà nói, căn bản không cách nào dùng mắt thường ngắm sao được...

Lão nhân không ngừng nói chuyện với Sở Hiên, nhưng tiểu nam hài vẫn không nói một câu nào, ngược nhìn tinh không. Lão nhân đang đột nhiên trầm mặc, một lúc lâu sau lão mới tiếp tục:

-Xin lỗi, là lỗi của ta, vốn ta tưởng rằng một người sinh ra đã hiểu biết tất cả, không có thống khổ, tâm trí vô cùng cứng cõi sẽ là siêu cấp nhân loại hoàn toàn mới, nhưng mà...

-Người bình thường mặc dù sẽ phạm rất nhiều sai lầm, nhưng là bọn họ sẽ học được cách không ngừng sửa chữa, học được cách làm thế nào thích ứng được với thế giới này, học được cách làm thế nào để bản thân ngày càng trở nên ưu tú. Mặc dù từ đầu thật sự là phi thường yếu nhược, thật sự sẽ phạm đủ loại sai lầm, nhưng chỉ cần còn có dự vọng tiến bộ, chỉ cần người bình thường vẫn còn tiếp tục sống, loại tiến bộ này sẽ không bao giờ ngừng lại, hơn nữa bọn họ trong lòng còn có dự vọng, ham muốn tiền bạc, ham muốn sinh sản, ham muốn chi phối, ham muốn cứu vớt, ham muốn sinh tồn... Ô, ta sai rồi, cướp đoạt tất cả dự vọng của con, nhưng lại khiến con đến cả lý do sống sót cũng không có, ta sai rồi...

Một lão nhân đầu tóc trắng xóa, lão ôm bé trai không ngừng khóc, còn cậu bé đưa tay vuốt nước mắt trên mặt lão, trong mắt nó phẳng phất cũng có chút ướt át, chỉ là nước mắt trong đó cho dù thế nào cũng không chảy ra nổi...

49. Nghỉ Ngơi (1)

-Từ góc độ y học hiện đại, tâm tình của con người hoàn toàn do hormone trong cơ thể khống chế, mỗi loại hormone khống chế một loại tình cảm...

Cả người từ trên xuống dưới phẳng phất như một lớp áo giáp bằng thịt dày, không có xúc giác, cảm giác đau đớn, khứu giác, vị giác, cả người chỉ có thể phân biệt thế giới toàn bộ bằng cách nhìn và nghe qua, không có tâm tình, không biết khóc hay cười, nhưng lại cường hành cố ra lệnh cho bản thân học bộ dạng khi khóc và cười, chỉ có thể không ngừng tự hỏi bản thân động tác này biểu hiện cho cái gì, mà không phải do nội tâm tự biểu hiện ra...

Một quá a, thật muốn ra khỏi lớp áo giáp này, muốn cảm nhận mùi vị xung quanh, muốn nhắm pháp thức ăn ngon lành, muốn cảm nhận sự mềm mại, cứng rắn xung quanh, muốn bị thương và đau đớn, muốn vui vẻ và tươi cười, muốn tự nhiên bày tỏ tình cảm của mình...

Nhưng mà không thể được, đến cả Chủ Thần cũng chỉ có thể chữa trị gien bị tổn thương, mà mã gien lại không có chút hư hỏng nào, nó ngày từ lúc đầu đã bị biến dị rồi, không thể sửa chữa được bất cứ cái gì...

Cho nên, mệt mỏi quá a, đã không còn tự hỏi lúc này thì nên dùng về mặt thể nào nữa rồi. Nếu như có thể hoàn toàn yên tĩnh, không tự hỏi, không mô phỏng, chỉ yên lặng thiếp đi, như vậy đã là tốt lắm rồi...

...o0o...

Sở Hiên không ngừng giơ súng bắn về phía đám nữ nhân trắng bệch đang liên tục phát ra những tiếng lục cục lục cục trước mắt. Hai khẩu súng của hắn uy lực cực lớn, mỗi một phát đạn bắn ra đều bắn thủng những khối to bằng miệng bán trên người những nữ nhân đó, mười phát súng là đủ bắn nát một người, nhưng trước mặt hắn ít nhất vẫn còn hơn hai mươi nữ nhân trắng bệch không ngừng tiến về phía hắn, hai khẩu súng lục vô luận như thế nào cũng không bắn hết được bọn chúng.

Sở Hiên hai tay rung lên, hai băng đạn súng lục đồng thời rơi xuống đất, mặt khác hai băng khác lại được nạp vào. Hắn đột nhiên chạy tới vách tường bên cạnh, khi mấy nữ nhân trắng bệch còn cách hắn có mấy thước, hắn đột nhiên đặt chân lên tường, tiếp đó dùng sức đạp mạnh một phát, trước khi các nữ nhân này kịp đụng vào hắn, lẳng không lướt qua, hai khẩu súng lục lại liên tiếp bắn ra, đem toàn bộ các nữ nhân trắng bệch phía dưới bắn thành mảnh vụn!

-Lượt thứ tư!

Trên mặt đất không ngừng vang lên tiếng vỏ đạn rơi leng keng xuống đất, từ trong hai khẩu súng lục nặng trịch cũng thoảng có chút khói xanh bốc lên. Sở Hiên yên lặng nhìn bốn phía, trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, dự cảm đối với nguy hiểm của hắn đã tới mức độ phi thường linh mãnh, nhưng không biết tại sao, giờ phút này hắn lại không cảm giác được có chút nguy hiểm nào... Chú oán, chỉ vốn vẹn tới trình độ này?

-Không! Không có điểm thưởng, không có bất cứ nhắc nhở gì, còn có thể tiếp tục...

Sở Hiên yên lặng đề phòng, đột nhiên trước mặt hắn quang mang sáng ngời, trên nóc nhà không ngờ lại xuất hiện một loạt cửa giấy xếp theo phong cách Nhật Bản, thoạt nhìn giống như cửa nhà của người dân vô cùng bình thường, tiếp đó cửa giấy chậm rãi mở ra, phía sau cửa là một căn phòng bình thường, bên trong hai người một nam một nữ đang tranh cãi cái gì đó.

Nam tử kia tựa hồ đang không ngừng đánh nữ nhân, sau đó chỉ thấy hắn lấy một con dao trên bàn đâm về phía nàng, sau đó máu tươi bắn vọt ra, nữ nhân trợn trừng hai mắt vẻ khó tin ngã xuống đất, mà tên nam nhân kia tựa hồ cũng không vì vậy mà ngừng tay, ngược lại cầm dao bắt đầu không ngừng chém lên thi thể nữ nhân, thi thể nữ nhân này không ngừng co quắp run rẩy, chỉ có cặp mắt kia trợn trừng nhìn chằm chằm vào Sở Hiên. Hình dáng của nữ nhân không ngờ hoàn toàn giống hệt Quỷ Hồn trắng bệch lúc trước, khuôn mặt đầy máu tươi thoạt nhìn càng thêm dữ tợn dọa người.

Sở Hiên yên lặng nhìn tất cả trước mắt, hai khẩu súng lục to lớn trên tay hắn lại thay đạn mới. Đến khi tên nam nhân kia chợt quay đầu lại, Sở Hiên mới nâng súng bắn về phía hắn. Nhưng không biết tại sao, lúc này linh loại đạn cũng không bắn nát nam nhân đó, ngược lại trực tiếp xuyên thấu qua thân thể hắn.

-Ảo giác? Hoặc có thể là...

Sở Hiên ngừng bắn súng, dự cảm của bản thân nói cho hắn biết trước mắt không có cái gì hết, không có vật thể tới gần, không dân cư gì, thậm chí đến cả một chút nguy hiểm cũng không có, cho nên hắn chỉ có thể lạnh lùng nhìn tên nam nhân kia chậm rãi bước tới gần hắn, sau đó nam tử này vung con dao trong tay chém về phía Sở Hiên.

"Nguy hiểm! Loại cảm giác này..."

Sở Hiên đạp mạnh dưới chân, vọt nhảy về phía sau, nhưng y phục trước ngực hắn đến cả dây lưng cũng bị cắt mất một khối lớn, không, không phải cắt lấy, mà là da thịt hắn cùng vãi vốc xung quanh toàn bộ đều biến mất không thấy nữa... Hắn chỉ đột nhiên cảm giác trong ruột trâm xuống, từ chỗ nơi đó truyền đến một loại cảm giác trường bụng kì lạ.

-Bộ phận bị công kích sau khi biến mất liền tiến vào trong ruột ta, làm thế nào vậy? Không phải vật lý cũng không phải cái gì tinh thần công kích... Là loại công kích quỷ quái không cách nào dùng khoa học giải thích được vậy.

Sở Hiên lại nâng súng bắn về phía nam tử, nhưng vẫn giống như trước, súng đạn sau khi bắn vào người nam tử trực tiếp xuyên qua, mà cảm giác của hắn lại một lần nữa nói cho hắn bốn phía bình tĩnh, không có bất cứ nguy hiểm gì tồn tại.

-Không có khả năng không tồn tại, nói cách khác, lúc bình thường công kích không có hiệu quả, chỉ trong nháy mắt khi người tiến hành công kích mới có thể...

Sở Hiên bình tĩnh duỗi một cánh tay về phía nam tử, tùy ý để gã nam nhân người đầy vết máu này từng bước chậm rãi tới gần. Tiếp đó nam nhân này vung dao chém về phía cánh tay hắn, mà đồng thời, súng trên tay kia Sở Hiên không ngừng bắn, cùng lúc cánh tay hắn biến mất, cũng bắn nát toàn thân nam tử kia, Quỷ Hồn nam này cũng giống những Quỷ Hồn còn lại hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

-Oc... Đầy bụng quá, vẫn thích ăn đồ ăn nhìn ngon mắt hơn...

Sở Hiên vẫn ở trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, cánh tay hắn sau khi phun ra vài tia máu liền chậm rãi ngừng lại, còn tay kia nhẹ nhàng rung lên, đổi một băng đạn khác.

-Lượt thứ năm... Kết thúc!

Sở Hiên đứng yên lặng tại chỗ mấy giây, đột nhiên dự cảm của hắn trở nên mãnh liệt, phảng phất giống như Quỷ Hồn đang công kích hắn, nhưng khi hắn đưa mắt nhìn lại, bốn phía ngay cả một cái bóng quỷ cũng không có, dần dần, loại dự cảm này đã mạnh đến cực hạn.

-Là ẩn thân sao? Hoặc là... Đang ở trong cơ thể ta?

Sở Hiên đột nhiên cảm giác nội tạng mình đang không ngừng co rút, miệng và mũi hắn bắt đầu chảy máu, tiếp đó hắn oa một tiếng phun ra một ngụm máu đen, trong máu đen mang theo vô số mảnh nội tạng.

-Đây là lượt thứ sáu sao? Từ trong cơ thể công kích nội tạng...

Sở Hiên đột nhiên mỉm cười thản nhiên, hắn không chút nghĩ ngợi liền xoay ngược nòng súng chĩa vào phía bụng mình, sau đó siết mạnh cò súng...

...o0o...

-Nhìn thấy chưa? Hắn lại đang tự hỏi nọ bốn bài toán không có lời giải, thật không biết hắn ngoại trừ mong muốn học hỏi, còn có dự vọng gì tồn tại...

-Hừ, nhỏ giọng chút, hắn hiện tại đã là tổ phó tổ nghiên cứu, chờ đến khi Sở chủ nhiệm đi rồi, hắn chắc chắn sẽ là tổ trưởng... Người không sợ hắn sẽ tới tìm người gây phiền toái sao?

-Hắc, người không biết chứ? Một cái cương thi như vậy còn có thể tìm người gây phiền toái? Hắn sợ rằng ngay cả dự vọng tìm người khác gây phiền toái cũng không có đâu...

Sở Hiên yên lặng nhìn cuốn sổ trong tay, với thính lực của hắn đương nhiên là nghe được những người chung quanh đang xì xào bàn tán, nhưng so với đề toán khó trong tay, hắn thậm chí ngay cả dự vọng ngẩng đầu liếc mắt một cái cũng không có, chỉ lẳng lặng ngồi tính toán con số...

Lão nhân tóc hoa râm khỏe mạnh năm đó đã biến thành ông già đầu tóc bạc trắng. Lão nhân đang nằm trên giường bệnh, Sở Hiên ngồi yên lặng bên cạnh lão, thiếu niên này mặt không chút biểu tình chăm chú nhìn lão, hai người phảng phất chỉ như hai người xa lạ lướt qua nhau trên đường.

Lão nhân trên tay treo đầy ống truyền dịch, lão cố gắng mở miệng nói:

-Sở Hiên, con vẫn hận ta sao?

-Tại sao lại hận?

Sở Hiên nhàn nhạt hỏi:

-Tại sao ta lại muốn hận ông?

Lão nhân cười khổ nói:

-Đúng vậy, tại sao lại muốn hận ta, con không thể hận ta... Nếu như con thật sự hận ta, ta còn có thể yên tâm ra đi.

Sở Hiên mấp máy môi, cuối cùng hần vẫn chỉ lạnh nhạt nói:

-Bọn họ nói ông sẽ phải chết, đã... Không có cách nào cứu chữa sao?

Lão nhân nhẹ nhàng lắc đầu nói:

-Với khoa học kỹ thuật hiện tại mà nói, ta còn có thể nói chuyện với con đã là vạn hạnh rồi... Sở Hiên a, không nên học giống chúng ta, mưu toan dùng khoa học kỹ thuật đi thay đổi nhân tính, trí tuệ của phàm nhân a, chỉ biết oán thán sinh mạng a, nhưng ai mà biết được chứ? Khuyết điểm của chúng ta, dục vọng của chúng ta, đủ loại khuyết điểm trên người chúng ta, kì thật đây mới chính là trần bảo mà trời cao ban tặng cho chúng ta a..... Sở Hiên, xin lỗi, nếu như có thể quay lại một lần, ta hy vọng có thể cho con một sinh mạng thật sự, một sinh mạng bình thường, xin lỗi...

Ánh mắt Sở Hiên hơi hơi ảm đạm nói:

-Thật vậy sao? Ông sắp chết a... Bao giờ sẽ chết?

Lão nhân đột nhiên vùng dậy lớn tiếng nói:

-Con cũng muốn chết sao? Không, con đã sớm muốn chết sao? Là do ta đã trói buộc con lại sao? Do ta trói buộc con, cho nên mới làm con thống khổ mà sống như vậy... Con muốn sau khi ta chết thì tự sát sao? Hoặc tìm cách để người khác tới giết con? Không...

-Sở Hiên, ta còn có rất nhiều khoa học kỹ thuật vẫn chưa hoàn thành, đúng vậy, còn rất nhiều rất nhiều khoa học kỹ thuật chưa nghiên cứu ra đến, ví dụ như hộp phản ứng đôi loại nhẹ, ví dụ như pháo tầm xa không vỏ đạn, ví dụ như ác quy công suất cao... Sở Hiên, con thay ta nghiên cứu ra tất cả những thứ này đi, đáp ứng ta, trước khi tổ nghiên cứu đạt được những khoa học kỹ thuật này, con tuyệt đối không thể chết được! Đáp ứng ta!

Sở Hiên yên lặng nhìn lão nhân cả nửa ngày, mãi đến khi hô hấp của lão nhân đã dần dần gấp gáp, hần mới thản nhiên gật đầu, mà bàn tay lão nhân cầm lấy tay hần, đã bắt đầu chậm rãi rơi xuống...

-....Con trai, nếu con đã không còn dục vọng để sống, vậy mang theo dục vọng của ta mà sống đi, một lần cuối cùng, để ta lại trói buộc con một lần cuối cùng, vô luận như thế nào cũng phải sống sót...

...o0o...

Sở Hiên nằm trên mặt đất lẳng lặng nhìn tinh không, tinh không mỹ lệ quả nhiên là không cách nào dùng từ diễn tả được, chỉ có mỗi khi nhìn ngắm tinh không vô biên, hần mới có thể đình chỉ vô số câu hỏi trong đầu, chỉ có thời khắc này hần mới có thể chính thức an tĩnh lại.

-Vậy cũng không phải trói buộc a, cha... Là vì con thật sự quá mệt mỏi rồi, để cho con an tĩnh một chút đi, an tĩnh một chút...

Cách chỗ Sở Hiên không xa, trong bóng đen của tòa cao ốc, một nữ nhân trắng bệch, cao hơn mười thước chậm rãi đứng lên, nữ nhân này chính là nữ diễn viên trong The Grugde, chủ thể chú oán Kayako.

Trước khi Quỷ Hồn chậm rãi bò đến gần, Sở Hiên đã chậm rãi nhắm mắt lại, mà trên mặt hần lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, an tĩnh mà tường hòa...

-Trịnh Xá, đây là gợi ý cuối cùng của ta... Cảm ơn người...

50. Nội Tâm Trưởng Thành... Lời Nhắc (1)

Đợi đến lúc giữa trưa, ba người Trịnh Xá từ trong đám cây cối âm u đi ra, bởi vì trên áo khoác của Triệu Anh Không toàn là máu đen, cho nên Trịnh Xá phải cởi áo khoác choàng lên người nàng, hơn nữa thuận tay ôm lấy vai nàng, trông giống như là đại ca ca ôm tiểu muội muội.

Trương Kiệt cùng Triệu Anh Không có chút kinh ngạc nhìn hần, Trịnh Xá thản nhiên cười nói:

-Như vậy trông sẽ tự nhiên hơn một chút, còn nữa sau khi về khách sạn chúng ta tùy tiện nói chuyện gì đó, đáng vẻ tươi cười là tốt nhất, như vậy mới không khiến người khác chú ý . .. A a, ôm người một lát không sao chứ, Anh Không?

Triệu Anh Không cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

-Chẳng sao cả!

Lúc trước khi Triệu Anh Không cởi áo khoác, Trịnh Xá cùng Trương Kiệt mới phát hiện thân thể của nàng có chút bất đồng với trước đó. Cô bé tuần mỹ nhỏ nhắn xinh xắn này, không ngờ bộ ngực của nàng lại lớn vậy, thế cho nên sau khi cởi áo khoác, cô gái này tức thì liền hấp dẫn ánh mắt của hai gã nam nhân. Hơn nữa thân hình nàng trông không hề có gì khác thường, ngược lại còn là tràn ngập một loại dụ hoặc kì lạ.

Mặc dù Triệu Anh Không cũng không hề để ý tới ánh mắt của hai gã nam nhân, nhưng mà khi Trịnh Xá cởi áo khoác ra choàng lên người nàng, vẻ mặt của cô bé này vẫn có một chút biến đổi rất nhỏ. Thế cho nên hiện tại Trịnh Xá ôm nàng để che giấu thân phận, nàng cũng không có vẻ mặt quá mức chán ghét.

-... Trương Kiệt, Anh Không, ta nghĩ rằng có thể ta đã rơi vào một loại sai lầm, có lẽ là bởi vì tự cao tự đại, cũng có lẽ là sau khi từ hiện thực quay về bị khí thế của Sở Hiên áp đảo, thế nên ta đã quên mất mục đích ban đầu ... là vì sống sót a.

-Tất cả mọi người chúng ta đều là vì sống sót.

Trịnh Xá nhìn hai người còn lại đang có chút khó hiểu, hần cười khổ mà nói:

-Trương Kiệt, lúc trong bộ phim thứ nhất ta đã nói qua với người cái gì không? Ta nói rằng ta sẽ tận lực bảo vệ đồng bọn của ta, tín nhiệm trợ giúp họ, sau đó bằng vào cố lực lượng này mà nỗ lực sống sót ... Ta đã phạm phải một sai lầm a, đó chính là hạng người thế nào mới có thể trở thành đồng bọn của ta?

-Thí dụ như đám người thường kia, tâm địa mềm yếu, tùy thời có thể sẽ liên lụy chúng ta, thậm chí còn tại lúc nguy hiểm quan đầu phản bội chúng ta, bọn họ căn bản không có tư cách trở thành đồng bọn với chúng ta. Nhưng ta lại đem hết tuốt tuột tâm nhân này kết nạp thành đồng bọn, đây chính là một sai lầm trí mạng...

-Ta sẽ tiếp tục kiên trì lý tưởng của ta, lực lượng của đồng bọn là phi thường trọng yếu, phải tín nhiệm nâng đỡ lẫn nhau, ta tuyệt đối sẽ không giống như Sở Hiên coi đồng bọn như mấy con số! Nhưng mà sẽ sửa chữa phần mà ta làm sai, chỉ có kẻ được tất cả mọi người chúng ta tin cậy, có thực lực hoặc tài năng, hơn nữa phải trải qua khảo nghiệm mới có thể trở thành đồng bọn của chúng ta. Về phần đám người thường kia ...

Trịnh Xá nói tới đây thì rơi vào trầm mặc, mà Trương Kiệt và Triệu Anh Không đều lặng lẽ nhìn hần.

-Về phần đám người thường kia ... chúng ta có thể cấp cho bọn họ một chút trợ giúp, ví dụ như vũ khí cùng cảnh báo, nhưng mà không thể lấy sự sống chết của bọn họ làm cơ để liên lụy đến toàn đội, đến lúc tất yếu, ta sẽ vì thành viên trong đội mà bỏ rơi người bình thường không trong đội. Điểm này Sở Hiên nói rất đúng, thế giới này là một thế giới tàn khốc, bất luận kẻ nào đều chỉ là liều mạng sống sót thôi, chúng ta cũng vậy ...

Không lâu sau, chiếc taxi đã chở ba người đến bên ngoài khách sạn Dương Quang, may mắn lúc này đã là gần mùa du lịch, ba người xen lẫn trong đoàn người dễ dàng an toàn đi lên thang bộ. Trên người bọn họ còn có mùi máu tươi nên thực sự là không dám đi thang máy, cho nên cuối cùng chỉ đành lết bộ mười mấy tầng, đến tận khi Trịnh Xá mở cửa phòng, ba người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng: Zero, Chiêm Lam, Tề Đăng Nhất ba người đang quây quần ăn sáng, ngoại trừ trên đầu Tề Đăng Nhất quần một băng vải, hai người còn lại trông thần sắc cũng không tệ, ít nhất không có xuất hiện tình hình gì kinh hoảng thất thố. Đặc biệt khi ba người đẩy cửa tiến vào, ngoại trừ có chút cảnh giới lúc đầu, sau đó bọn Zero ba người đều thoải mái mỉm cười.

Zero thần nhiên hỏi:

-Đều tốt chứ?

Trịnh Xá cười đáp lại:

-Ừm, trốn trong bóng tối một đêm, vận còn khí tốt, vẫn chưa bị Quỷ Hồn giết chết...

Không khí giữa sáu người tức thời trở nên thoải mái hơn nhiều, ba người Trịnh Xá đều cùng ngồi xuống ăn điểm tâm. Sau đó hẳn để mọi người ngồi trên ghế sa lông còn hẳn thì yên lặng đứng trước mặt mọi người.

-Xin lỗi!

Trịnh Xá hơi gập lưng xuống, sau đó đứng thẳng dậy nói:

-Là lỗi của ta, ta đã quên mất một điểm cơ bản nhất trong tác phong thủ lĩnh một đoàn đội ... Ta chỉ nên phụ trách đội của mình, mà không phải giống như cứu thế chủ phụ trách tất cả mọi người, bọn họ muốn sống sót, chúng ta cũng muốn sống sót vậy, xin lỗi... Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ chỉ phụ trách đối với đoàn đội của chúng ta mà thôi, có thể trợ giúp tân nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không đem an nguy của cả đội ra để trợ giúp tân nhân. Đồng thời, bất cứ tân nhân nào muốn gia nhập đội chúng ta, ngoại trừ thực lực cùng tâm tính vẫn phải có sự đồng ý của một nửa thành viên trong đội mới được ... Xin lỗi! Hãy cùng nhau đoàn kết cố gắng sống sót nhé!

Năm người còn lại đều có chút bất ngờ nhìn hẳn, Trương Kiệt là người đầu tiên nhảy dựng lên nói:

-Trịnh Xá, kì thật người căn bản không cần tự trách, lúc ấy mấy người chúng ta cũng sợ ý giống nhau, để mất kinh Phật chúng ta cũng có trách nhiệm a...

-Không, ta cảm thấy hẳn nói rất đúng.

Triệu Anh Không nắm chặt vạt áo khoác trên người, nàng giờ phút này vẫn đang mặc áo khoác của Trịnh Xá, tiểu cô nương này thản nhiên nói:

-Thân là thủ lĩnh của đoàn đội, người có lẽ tính không cần lực lượng cường đại, cũng không cần trí tuệ thông minh gì, cái người cần chính là phán đoán chính xác và phát huy được lực lượng mỗi thành viên. Kì thật người có tiềm năng trên phương diện này, đó chính là tố chất có thể thu hút người khác quanh mình, nhưng mà có vẻ người cũng chưa hoàn toàn phát huy được. Hơn nữa tất cả mọi người không nằm trong đội chúng ta... trước khi bọn họ trở thành thành viên của đoàn đội, người đều phải xem bọn họ là địch nhân.

Trịnh Xá nhìn cô bé thản nhiên cười một chút, hẳn tiếp tục nói với mấy người còn lại vẫn đang ngẩn ngơ:

-Được rồi, chuyện tự trách tạm thời đến đây thôi, Chiêm Lam, ngoại trừ Sở Hiên thì người là người có năng lực suy luận mạnh nhất, ta muốn hỏi người một chút, người có biết Chủ Thần đưa chúng ta vào các loại phim kinh dị, đến tốt cùng là để làm gì không?

Chiêm Lam khẽ đỏ mặt một chút, nàng mạnh mẽ tự trấn định rồi nói:

-Có lẽ là vì để cho chúng ta thể nghiệm sự khủng bố chẳng? Hoặc là muốn cho chúng ta đối mặt với tử vong? Không ...nếu như với suy luận của Sở Hiên lúc trước, ta nghĩ Chủ Thần là muốn làm cho chúng ta tiến hóa, giữa ranh giới sinh tử đột phá giới hạn bản thân, tiến hóa đồng thời mở cơ nhân tỏa. Nếu như suy luận của Sở Hiên không sai, ta chỉ có thể nghĩ đến đáp án như vậy.

Trịnh Xá gật đầu nói:

-Không sai, ta cũng nghĩ như vậy, Chủ Thần hẳn là sẽ không phải chỉ vì muốn dẫn chúng ta vào chỗ chết. Cho nên mới vớt chúng ta vào trong phim kinh dị, mỗi bộ phim kinh dị kì thật ra đều có cách phá giải hoặc là cần phải đánh bại địch nhân. Nói cách khác, Chủ Thần không có khả năng khiến chúng ta rơi vào tuyệt cảnh.

Trương Kiệt chợt đại ngộ nói:

-Ý người nói là, lấy được kinh Phật chính là đầu mối mà Chủ Thần lưu lại cho chúng ta? Đáng ghét, kinh Phật đó đã bị hai tên hồn đản kia ...

Không, ý của ta là ...Ách, nên hình dung thế nào đây, kinh Phật có lẽ là một trong những biện pháp có thể khắc chế chú oán, nhưng mà chúng ta vì sao phải e ngại chú oán như vậy?

Trịnh Xá vừa thốt ra những lời này, mọi người xung quanh nhất thời đều sửng sốt, chỉ có Chiêm Lam phảng phất như chợt hiểu ra cái gì đó, ánh mắt sáng ngời. Trịnh Xá mỉm cười nói tiếp:

-Đúng vậy, tại sai chúng ta phải sợ chú oán như thế? Bởi vì chúng ta không cách nào giải thích được nó, hơn nữa có một điểm mấu chốt nhất: chúng ta tự đem mình thế vào nhân vật trong phim! Nhưng mà chúng ta lại quên một điểm: chúng ta không phải là nhân vật trong phim. Chúng ta biết bản thân đối diện với Quỷ Hồn, mặc dù cũng không hiểu rõ thủ đoạn công kích của Quỷ Hồn, nhưng điều này cũng đủ rồi ...

-Chúng ta kì thật hoàn toàn có thể không e ngại chú oán, chỉ cần đem nó tưởng tượng thành một con Ailen có thể tùy thời ẩn hình là được rồi! Nó có lẽ sẽ đánh lén lúc chúng ta không chú ý, nhưng mà nó cũng không phải là thứ hoàn toàn không thể đánh bại. Chỉ cần chúng ta có can đảm giao chiến chính diện với nó. Chúng ta có linh loại đạn trợ giúp, ta không tin là không có khả năng giết chết chú oán!

Lời Trịnh Xá nói cảm nhiễm tất cả mọi người, kì thật bọn họ ngay từ đầu đều chưa từng tao ngộ chính diện với chú oán Quỷ Hồn. Chỉ có bản thân Trịnh Xá mới biết, hắn sợ dĩ ngay từ đầu đã sợ hãi như vậy chính là vì hắn vẫn luôn đi vào một cái tư tưởng sai lầm, đó chính là đem bản thân hòa nhập vào nhân vật trong phim, trong The Grudge tất cả mọi người đều chết hết. Ngược lại nếu như là người hoàn toàn không biết phim này, sau khi có được súng cùng đạn linh loại, nói không chừng lại có can đảm giao chiến chính diện với chú oán. Bởi vì bọn họ chỉ coi chú oán Quỷ Hồn như một quái vật, mà không phải là thần quỷ trở chú không thể ngăn cản hay tránh né!

Đúng vậy, chỉ cần xem chú oán như quái vật có thể đánh có thể giết chết là được rồi!

-Như vậy, hiện tại chỉ cần kiểm tra một chuyện: linh loại đạn rốt cuộc có thể tạo ra thương tổn cho chú oán Quỷ Hồn hay không!

Sau khi Trịnh Xá nói xong câu này, đang định phân phối nhiệm vụ kế tiếp cho mọi người, đột nhiên máy liên lạc bên hông hắn rung động, hắn vội mở máy ra, tức thì bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc:

-Ta là Sở Hiên ...

51. Nội Tâm Trưởng Thành... Lời Nhắc (2)

Trịnh Xá vội vàng nói:

-Là Sở Hiên phải không? Người đang ở đâu? Tiếng lục cục ngày hôm qua là chuyện gì vậy? Đây?

-....Nếu như các người nghe thấy những lời này, như vậy cũng có nghĩa là ta đã chết, những lời này sẽ được phát đi sau khi ta chết được 12 tiếng, lời nhắc cuối cùng này ... có thể đến được với mọi người ... cảm ơn.

-Để ta kiểm chứng phỏng đoán cuối cùng đi....

-Vật lý không thể gây thương tổn? Áo giáp? Hay là..... Arnold, tấn công đi!

-Quả nhiên..... Không có điểm thưởng, hơn nữa phải tích lũy thương tổn từ một lượng lớn linh loại đạn, lúc đó mới có thể tiêu diệt một linh hồn thể...

Từ trong máy liên lạc truyền ra giọng nói của Sở Hiên, đồng thời còn có rất nhiều tiếng súng vang lên, Trịnh Xá vội đặt máy lên bàn trà trước mắt mọi người.

-Arnold, cẩn thận phía sau, linh hồn thể rất có thể sẽ tấn công người làm nó bị thương trước.

-... Không thể chạm vào, nếu không sẽ mất đi khả năng khống chế thân thể sao?

-Phải công kích tất cả các bộ phận trên thân thể...

Tiếp theo lại một chuỗi tiếng súng nổ liên tiếp vang lên, đồng thời còn truyền đến một thanh âm một vật gì đó ngã đập xuống đất.

-Vẫn như cũ không có điểm thưởng, chẳng lẽ ý nghĩa của số bảy là ám chỉ...

-Mỗi khi giết chết một lượt, thì Quỷ Hồn lượt tiếp theo càng mạnh hơn... Trước mắt đã giết chết ba lượt, vậy lúc này là đại biểu cho lần thứ tư phải không?

-Lượt thứ tư!

-Không! Không có điểm thưởng, không có bất cứ nhắc nhở gì, còn có thể tiếp tục...

Tiếp theo máy liên lạc yên lặng một hồi lâu, mọi người còn mơ hồ nghe được tiếng một nam một nữ đang tranh cãi chuyện gì đó, tiếp đó nữ nhân kia hét lên chói tai, sau đó không lâu chỉ nghe thấy tiếng dao chém vào thịt vang lên.

-Áo giáp? Hoặc có thể là...

-Bộ phận bị công kích sau khi biến mất liền tiến vào trong ruột ta, làm thế nào vậy? Không phải vật lý cũng không phải cái gì tinh thần công kích... Là loại công kích quỷ quái không cách nào dùng khoa học giải thích được vậy.

-Không có khả năng không tồn tại, nói cách khác, lúc bình thường công kích không có hiệu quả, chỉ trong nháy mắt khi người tiến hành công kích mới có thể...

-Ọc... Đầy bụng quá, vẫn thích ăn đồ ăn nhìn ngon mắt hơn...

-Lượt thứ năm... Kết thúc!

Khi Sở Hiên nói câu này xong, đột nhiên từ trong máy liên lạc truyền đến tiếng lục cục lục cục, nghe giống như Quỷ Hồn áp vào máy liên lạc mà phát ra, âm trầm mà khủng bố.

-Là ẩn thân sao? Hoặc là... Đang ở trong cơ thể ta?

-Đây là lượt thứ sáu sao? Từ trong cơ thể công kích nội tạng...

Đoàng đoàng! Máy tiếng súng vang lên, sau đó trong máy liên lạc truyền đến tiếng vật gì đó nặng nề ngã xuống đất.

-Trịnh Xá, đây là gợi ý cuối cùng của ta... Cảm ơn người...

Trạng thái liên lạc đến đây chấm dứt, tiếp theo từ máy liên lạc chỉ còn tiếng tín hiệu điện tử "tít tít tít..."

-Sở Hiên...!

Trịnh Xá thở dài một tiếng, hắt một hơi thật sâu rồi nói với Chiêm Lam:

-Chiêm Lam, người đại khái có thể suy luận từ đoạn đối thoại này đã xảy ra chuyện gì không? Mỗi một câu ta vẫn còn nhớ rất rõ, người có thể thử phân tích một chút không?"

Chiêm Lam kinh ngạc liếc nhìn Trịnh Xá rồi nhẹ nhàng gật đầu nói: "Ngay từ đầu hẳn là Sở Hiên đã dụng độ chú oán, mà khoảng cách giữa hắn và chú oán có lẽ vẫn còn xa, cho nên hắn mới có thể vừa nói vừa nổ súng. Lần đầu hẳn là hắn dùng đạn bình thường cho nên mới nói vật lý không cách nào là thương tổn đến Quỷ Hồn, tiếp theo hắn bảo Arnold bắt đầu tiến hành công kích chú oán, lúc này chắc là đã sử dụng đạn linh loại ...

-Tiếp theo thì sao?

Trịnh Xá ngồi xuống, suy nghĩ một chút rồi nói:

-Chẳng lẽ Arnold đã giết chết chú oán? Không đúng, nếu mà tiêu diệt được chú oán, vậy sau đó là cái gì công kích hắn? Một quỷ hồn khác sao?

Chiêm Lam cũng suy nghĩ một chút rồi nói:

-Có lẽ chỉ là tiêu diệt tạm thời thôi, mà sau mỗi lần đó chú oán đều sẽ hồi phục càng cường đại đáng sợ hơn, đại khái là ý tứ như vậy.... Sau đó Sở Hiên có nhắc nhở Arnold một câu: cẩn thận phía sau, nhưng phỏng chừng lúc này quỷ hồn đã tới gần Arnold, cho nên Sở Hiên mới nói rằng: không thể đụng vào, tiếp theo ...

-Tiếp theo là Sở Hiên bắn nát luôn cả Arnold và quỷ hồn phải không?

Trịnh Xá thở dài nói.

Chiêm Lam gật đầu nói:

-Đến tình huống tiếp theo, trong đoạn thời gian này ngoại trừ tiếng súng và tiếng lục cục lục cục cục không ngừng truyền tới, thì Sở Hiên thậm chí không nói nửa câu, trong đoạn thời gian này hắn chỉ nổ súng không ngừng. Ta cho rằng hắn có lẽ đã gặp rất nhiều quỷ hồn, thế cho nên hắn chỉ có thể nổ súng, ngoài ra ngay cả nói cũng không có cơ hội, đây là lượt công kích thứ tư của chú oán.

-Tiếp theo là lượt thứ năm, tiếng ồn ào của cặp nam nữ xa lạ kia là một màn trong phim, chính là mở màn sinh ra chú oán, bởi vì người chồng nghi ngờ vợ mình vụng trộm với người khác, cho nên sau khi hành hạ vợ mình đến chết, người chồng đem giấu xác vợ ở trên tầng thượng. Ta nghĩ lúc ấy Sở Hiên chắc chắn là đã thấy ảo ảnh phát sinh một màn này, tiếp theo rất có thể là Kayako hoặc là chồng nàng bắt đầu công kích Sở Hiên.

-Phỏng chừng Sở Hiên lúc này đã nổ súng, nhưng lại phát hiện linh loại đạn mất hiệu quả, cho nên hắn bình tĩnh đợi quỷ hồn kia tới gần, cho đến khi bị công kích, hắn mới phát hiện bộ phận cơ thể bị công kích biến mất không thấy đâu, hơn nữa bộ phận đó còn biến vào trong ruột hắn ... Ách, thật là phương thức công kích đáng độc ác, nhưng nếu quỷ hồn có thể công kích đến chúng ta, đổi lại trong chớp mắt khi nó công kích chúng ta thì chúng ta cũng nhất định có thể công kích được nó, Sở Hiên phỏng chừng chính là như thế mà đánh tan quỷ hồn...

Trịnh Xá thì thào nói:

-Sau đó là lượt công kích thứ sáu, là quỷ hồn trực tiếp chui vào trong nội tạng hắn? Như vậy ... hắn đã ...

Chiêm Lam vuốt trán nói:

-Đúng vậy, Sở Hiên có lẽ đã....

Trịnh Xá thở ra một hơi thật dài, hắn đột nhiên cảm thấy có chút phiền muộn, giống như là một bằng hữu đối địch đột nhiên mất đi, đây là một loại cảm giác thập phần tiếc hận, gã Sở Hiên lạnh lùng trí tuệ kia ...

"Sai rồi Sở Hiên....người phải nói cảm ơn là ta."

Hơn mười giây sau, Trịnh Xá hồi phục lại tinh thần nói:

-Vậy tổng hợp tin tức lại một chút, Sở Hiên lúc trước vẫn một mực nhắc tới con số 7, hắn nói Chủ Thần sẽ không tùy tiện đánh số thứ tự cho chúng ta, số 7 này rất có thể chính là gợi ý để cho chúng ta đánh bại chú oán, điểm này ta đại khái cũng nghĩ ra được, Chiêm Lam, người cũng nghĩ giống ta chứ?

Chiêm Lam gật đầu cười ngọt ngào nói:

-Là người nghĩ đến quan điểm của ta có được hay không...Khụ khụ, tóm lại từ những tin tức mà Sở Hiên lưu lại mà xem xét, chú oán Quỷ Hồn mỗi lần bị đánh tan thì lần sau càng trở nên mạnh mẽ, đặc biệt là lần thứ sáu, cơ hồ là chắc chắn phải chết hoàn toàn không có cách né tránh.... Cho nên số 7 kia hắn là chỉ chú oán sẽ xuất hiện lặp lại 7 lần, lần thứ 7 ...

Trịnh Xá hưng hăng nói tiếp:

-Lần thứ 7 Quỷ Hồn xuất hiện rất có thể chính là chủ thể chú oán, chỉ cần tiêu diệt Quỷ Hồn lần cuối này, chúng ta nhất định có thể đánh bại chú oán!"

Vô luận mục đích của Sở Hiên là cái gì, đoạn lời nhấn lại này đối với mọi người mà nói giá trị không hề thua kém kinh phạt, chẳng những nghiệm chứng chú oán Quỷ Hồn có thể bị đánh bại, hơn nữa cũng cho mọi người một hi vọng... Chú oán cũng không phải là cái gì đó chỉ có thể liều mạng tránh né, có đôi khi kinh khủng cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là người ngay cả quyết tâm phản kháng cũng không có, có lẽ khi người giơ vũ khí lên phản kháng sự khủng bố thì nó cũng chỉ là một con quái vật hơi cường đại một chút mà thôi, người cũng có thể đánh bại nó!

Cả buổi chiều, mọi người đều thương lượng phương pháp đối phó với chú oán. Với việc phỏng đoán ra sáu loại công kích của chú oán, lượt thứ nhất là quỷ hồn xuất hiện tại cách xa người và bắt đầu không ngừng di chuyển lại gần, lúc này chỉ cần dùng linh loại đạn công kích là được. Loại Quỷ Hồn này đối với người thường mà nói có lẽ rất đáng sợ nhưng đối với những người có linh loại đạn như bọn họ mà nói thì chỉ cần có thể làm nó bị thương, như vậy tiếp theo có thể rất dễ dàng đánh bại.

Lượt thứ hai cùng lượt thứ ba đều là Quỷ Hồn đột nhiên xuất hiện sau lưng, lúc này chỉ có thể công kích cả người lẫn quỷ hồn một lượt, nếu không người này về cơ bản chính là đã chết chắc rồi.

-Áo giáp chống đạn! Chúng ta cần năm kiện áo chống đạn, ngoài ra còn cần phải có sáu cái mũ thép để phòng đạn lạc. Zero, người có biện pháp nào kiếm được từ chỗ hắc đạo không?

Trịnh Xá suy nghĩ một chút đột nhiên hỏi.

Zero còn chưa kịp nói gì, Triệu Anh Không đột nhiên xen vào:

-Nếu như là áo chống đạn cùng mũ thép, ta nghĩ ta có thể kiếm được từ chỗ cảnh sát, nhưng phỏng chừng phải chờ tới trưa mai mới lấy được ...

Zero suy nghĩ một chút cũng nói:

-Ta cũng không sai biệt lắm đến lúc đó mới có thể lấy được mấy thứ này.

Trịnh Xá gật đầu nói:

-Tốt lắm, chuyện này ta nhờ hai người, nhất định phải lấy được những thứ đó trước trưa ngày mai, tận lực bồi tiếp công kích thứ tư của chú oán, nếu như thật sự là có nhiều Quỷ Hồn cùng công kích chúng ta, ta nghĩ chúng ta có thể cần phải mở rộng chiến trường một chút. Trong phòng hoặc là trong hành lang mà đựng độ số lượng lớn quỷ Hồn vây công, chiến trường như vậy đối với chúng ta mà nói là rất bất lợi. Ta đề nghị bắt đầu từ hôm nay chúng ta chỉ ăn ngủ tại phụ cận quảng trường, tốt nhất là quảng trường này chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn xa hơn trăm thước, không biết mọi người có ý kiến gì không?

Ngoại trừ Chiêm Lam lộ vẻ khó coi, còn lại mấy người kia đều gật đầu đồng ý, lúc này Trương Kiệt đột nhiên hỏi:

-Như vậy khi gặp lượt công kích thứ năm của chú oán thì sao? Chúng ta nên giải quyết cái loại Quỷ Hồn không sợ linh loại đạn này như thế nào? Chỉ có trong nháy mắt bị nó công kích, chúng ta mới có thể phản kích, hơn nữa chỗ nào bị nó công kích đều bị chui vào trong ruột mình, chuyện như vậy thực là ...

-Cho nên...

Trịnh Xá đột nhiên thản nhiên cười nói:

-Cho nên lúc gặp lượt công kích thứ năm của chú oán, mỗi dự sẽ do ta đảm nhiệm! Ta lúc trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, dự cảm đối với nguy hiểm rất mạnh, sẽ trong nháy mắt lúc nó công kích mà né tránh và tiến hành phản kích. Hơn nữa các người tựa hồ quên rằng ta còn một loại lợi khí để khắc chế Quỷ Hồn, Nạp giới a, vừa hay trong lúc cận chiến lại có thể sử dụng Nạp giới để công kích Quỷ Hồn.

-Cho nên mỗi nhử trong lượt công kích thứ năm của chú oán sẽ do ta đảm nhiệm, đây là an bài đối với sự an toàn của cả đội.!

52. Lam, Ngày, Đêm Cùng...

Sau khi thương nghị thỏa đáng, mọi người cũng không chần chừ tự thu thập đồ đạc rồi rời khỏi phòng, sau đó bắt đầu đi về phía quảng trường.

Giờ phút này đang là lúc hoàng hôn, trên quảng trường cũng khá tấp nập, sáu người tìm một chỗ ghé trống rồi ngồi xuống. Tiếp theo Zero cùng Triệu Anh Không không nói câu nào, chạy đi quan sát địa hình, bốn người còn lại thì nhìn quanh bốn phía đề phòng.

Theo sắc trời dần dần tối đi, lượng người trên quảng trường cũng bắt đầu giảm bớt. Đến khi xung quanh chỉ còn thưa thớt vài người, Zero và Triệu Anh Không rút cuộc cũng từ trong bóng tối trở về.

Trịnh Xá vừa cười vừa nói:

-Vất vả rồi, đã dò xét kĩ càng hoàn cảnh xung quanh chưa? Không bị tấn công chứ?

Zero lẳng lặng gật đầu, Triệu Anh Không thản nhiên nói:

-Hộ thân phù không có bất cứ khác thường gì, hoàn cảnh xung quanh cũng đã dò xét gần hết. Phía tây là mấy tòa nhà trung tâm thương mại, trên tầng thượng rất thích hợp để bắn tỉa, ba phía còn lại là quốc lộ trống trải. Nếu như sau khi tiêu diệt chủ oán chủ thể, do tiếng súng của chúng ta dẫn dắt cảnh sát tới mà nói, phương hướng chạy trốn sẽ là phía đông. Nơi đó có một cửa ống cống... Còn lại thì tạm thời chưa rõ, nếu như muốn hoàn toàn dò xét tình huống bốn phía thì đại khái phải cần thời gian một hai ngày.

Trịnh Xá vừa cười vừa nói:

-Không, như vậy là đủ rồi, chúng ta chỉ sợ chủ oán mà thôi, sau khi có thể tiêu diệt chủ thể chủ oán, nếu gặp cảnh sát chúng ta trực tiếp đầu hàng càng tốt. Sau khi thời gian bảy ngày kết thúc, chúng ta sẽ trực tiếp trở về Chủ Thân không gian, cho nên chỉ cần tiêu diệt chủ thể chủ oán thì chúng ta căn bản không cần phải sợ hãi trốn tránh cảnh sát.

Lúc này trên quảng trường chỉ còn lác đác người đi lại, sáu người Trịnh Xá ngồi cùng một chỗ quay lưng về nhau trông rất ám muội. Đã có vài đội cảnh sát tuần tra lảng vảng qua chỗ bọn họ, nhưng mà chẳng có ai quy định là ban đêm không được ngồi trên quảng trường. Cho nên đám cảnh sát tuần tra này cũng không thể can thiệp gì được, chỉ có ánh mắt không ngừng quét qua chỗ bọn họ.

-Ta sẽ đặt hai tấm hộ thân phù ở giữa chỗ chúng ta, mỗi lần hai người gác đêm, chỉ cần phát hiện hộ thân phù bị cháy thì phải đánh thức những người khác dậy. Mọi người nếu như không có ý kiến gì thì sẽ do ta phân công gác đêm được chứ.

Đợi đến khoảng mười hai giờ đêm, bộ dạng mọi người đều có chút buồn ngủ, dù sao mấy ngày qua mọi người đều sống trong sự lo lắng đề phòng, ngoại trừ buổi tối hôm lấy được kinh phạt ra thì ai mà dám an tâm đi ngủ chứ? Dù Trịnh Xá không nói ra đề nghị này, khẳng định là sau đó mọi người cũng sẽ cùng nhau thương lượng quyết định.

-Như vậy Zero cùng Triệu Anh Không một tổ, Trương Kiệt cùng Tề Đằng Nhất một tổ, ta cùng Chiêm Lam một tổ. Đầu tiên do tổ của Trương Kiệt và Tề Đằng Nhất gác trước, sau đó lượt thứ hai đến tổ của ta và Chiêm Lam, lượt thứ ba thì giao cho tổ Zero và Triệu Anh Không hai người các người. Mỗi tổ gác ba tiếng đồng hồ, tất cả mọi người không có vấn đề gì chứ?

Trịnh Xá lần này phân tổ là cũng có tâm cơ, mỗi một tân nhân đều được ghép với một tư thâm giả. Với thân thủ của Trương Kiệt đối phó với Tề Đằng Nhất tự nhiên là không thành vấn đề. Mà Zero so với Triệu Anh Không mặc dù thực lực kém hơn một chút nhưng hắn là người đủ cơ cảnh, nếu Triệu Anh Không có điểm nào khác thường thì hắn khẳng định sẽ lập tức đánh thức mọi người. Như vậy chắc cũng sẽ không lại xuất hiện chuyện như khi mất kinh phạt.

Thời gian ba tiếng chớp mắt cái đã hết, đặc biệt là khi mọi người cực kì buồn ngủ, phảng phất như vừa mới nằm xuống đã bị người khác đánh thức rồi. Cũng may ý chí lực của Trịnh Xá xem như kinh người, hắn dùng lực vỗ vỗ lên mặt rồi dần dần tỉnh táo lại, đáng tiếc cô bé Chiêm Lam này lại không có ý chí lực được như vậy. Cô gái này mơ hồ cố gắng mở mắt ra, nhưng vì quá buồn ngủ, mí mắt như nặng cả ngàn cân vậy, bộ dạng của Chiêm Lam lúc này trông cực kì đáng thương.

-Chiêm Lam, người ngủ tiếp đi, để ta gác xung quanh là được rồi. Kỳ thật cũng chỉ cần chú ý rốt cuộc hộ thân phù có cháy hay không thôi, một người là đủ trông chừng rồi.

Trịnh Xá cười ôn nhu nói.

Chiêm Lam hai mắt mơ màng khẽ lắc lắc đầu nói:

-Không cần, người cùng ta tán gẫu đi, nói chuyện thì ta sẽ dần tỉnh táo lại.

-Vậy nói chuyện cũng tốt...

Trịnh Xá nghĩ nghĩ một lúc, cười khổ nói:

-Nhưng mà nên nói cái gì? Ta kể chuyện cười cho người vậy: có một con gấu Bắc cực rất nhàm chán, nó bắt đầu nhổ lông của chính mình, sau đó khi lông đã bị nhổ sạch ...

-Không cần không cần, không cần kể chuyện cười cho ta nữa. Người từ lúc bắt đầu đã kể chuyện cười ghê rợn, mấy chuyện cười kiểu này chẳng hay ho chút nào...

Chiêm Lam không ngờ lắc lắc mạnh đầu, tiếp đó nàng ngồi xuống bên cạnh Trịnh Xá rồi chậm chậm ngã vào lòng hắn.

Trịnh Xá cứng đờ cả người, hắn không dám cử động tí nào, nói:

-Vậy được rồi, không kể chuyện cười ghê rợn nữa ... Vậy nói một chút về tình huống hiện tại của chúng ta nhé. Người có cảm thấy ta rất ngu ngốc hay không? Coi bản thân phảng phất như cứu thế chủ, kỳ thật ngay cả tính mạng của chính mình còn chưa bảo đảm được, thế lại vọng tưởng đi cứu vớt cái này cứu vớt cái kia. Vì đám tân nhân này, thiếu chút nữa đã hại đến mọi người trong đoàn đội, không, là đã hại rồi, nếu như không phải ta thì nói không chừng cuốn kinh phật kia...

-Nếu như không phải là người, nói không chừng chúng ta căn bản đã không đi tìm kinh phật.

Chiêm Lam mặc dù ánh mắt vẫn có còn chút mờ lung, nhưng mà thật sự đã bắt đầu có chút tỉnh táo lại, nàng vẫn dựa vào lòng Trịnh Xá, thì thào nói.

-Người khác nghĩ thế nào ta không biết, nhưng mà ở theo bên cạnh người sẽ cảm thấy rất an toàn ... Trong thế giới hiện thực đã gặp qua quá nhiều chuyện như vậy, lúc nhìn người khác bị thương thì lạnh lùng bàng quan, đến khi chính mình bị thương lại kêu người xung quanh là lạnh lùng... Trong thế giới luân hồi phim kinh dị đầy tử vong này, vốn ai cũng không chịu tin ai, tất cả mọi người đều hoài nghi đối phương thậm chí là công kích lẫn nhau. Nhưng mà năm người chúng ta là thật lòng đi theo người, mặc dù không nói ra nhưng chúng ta đều tin tưởng khi năm người chúng ta gặp nguy hiểm, người nhất định sẽ dùng toàn lực cứu giúp chúng ta. Cho nên đội ngũ này mới có thể tồn tại a.

Trịnh Xá cười khổ, hắn khẽ lắc đầu, nói:

-Ta không có cao thượng như người nói đâu, ta chỉ hi vọng tập hợp được lực lượng mọi người, để có thể sống sót trong cái thế giới phim kinh dị này thôi ... So với sự lương thiện ngu xuẩn của ta, kỳ thật cách làm của Sở Hiên mới thật sự có hiệu quả. Ít nhất hắn sẽ dẫn dắt đại bộ phận mọi người sống sót, còn ta có thể sẽ dẫn mọi người xuống vực sâu, có phải vậy không?

Chiêm Lam cũng nhẹ nhàng lắc đầu nói:

-Không biết tại sao, ta rốt cuộc vẫn cảm thấy Sở Hiên là một người rất đáng thương. Mặc dù không biết tại sao ta lại có cảm giác như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của hắn cũng đều cảm thấy bộ dạng hắn tựa hồ rất mệt mỏi... Không nói tới hắn nữa, sự thiện lương của người không phải là ngu xuẩn đâu, cái tâm thiện lương đó đã tập hợp chúng ta vào trong đội ngũ này. Chỉ cần sau này khi lựa chọn tân nhân thì phải cẩn thận hơn là được, phần thiện lương kia xin người nhất định giữ lấy nó ... Nếu như ta hoặc thành viên khác lâm vào tuyệt cảnh, người sẽ đến cứu ta chứ?

Trịnh Xá gật đầu chắc chắn nói:

-Ân, nhất định sẽ đến cứu ... Ta đã nói sẽ không bỏ rơi bất cứ ai đã được thừa nhận là thành viên trong đội. Nếu như hắn tự vì mình mà gặp nguy hiểm thì ta sẽ cố gắng bảo toàn đại bộ phận mọi người trong đội. Nếu như là vì cả đội mà hắn lâm vào nguy hiểm, khi đó dù là chỉ còn mình ta cũng được, ta nhất định sẽ đi cứu hắn!

-Thật không? Người thật đúng là ...

Chiêm Lam đột nhiên tựa vào lồng ngực Trịnh Xá khóc thút thít, nàng càng khóc càng thương tâm, thì thào nói:

-Tại sao người giống hắn như vậy? Người, tên ngốc này, ngu ngốc, điên loạn, tại sao phải làm bộ người tốt kiến nghĩa dũng vi như thế a ... Tại sao a? Sẽ chẳng ai nhớ tới người, mấy năm sau ta cũng sẽ quên bóng hình của người, quên mùi mồ hôi trên người người ... Ta cũng sẽ quên người ..hu hu... Người, cái đồ ngu ngốc này, tại sao lại là người tốt a ...?

Trịnh Xá không dám nhúc nhích chút nào, hắn cứ ngồi im cả người cứng ngắc yên lặng như vậy, không bao lâu, trước ngực đã bị nước mắt của Chiêm Lam làm ướt đầm một mảng lớn, không những thế Chiêm Lam còn gât gao ôm chặt lấy eo của hắn, làm cho hắn không có đường thoát nữa.

Cũng không biết bao lâu, sau khi tiếng khóc của Chiêm Lam dần nhỏ đi, Trịnh Xá mới chậm rãi nói:

-Nếu như muốn nói thì cứ nói đi, ta sẽ yên lặng lắng nghe...

Chiêm Lam lại chỉ dùng sức lắc đầu, mặc dù tiếng khóc của nàng đã ngừng, nhưng vẫn ôm chặt lấy Trịnh Xá như cũ không chịu buông ra, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể tìm được một chút an toàn. Cứ tiếp tục như vậy không biết quá bao lâu cho đến tận khi hai người phía sau truyền đến một tiếng ho nhẹ, Chiêm Lam mới giật mình buông tay ra cúi gằm mặt nằm xuống một bên ghế, cả quá trình nàng căn bản không dám liếc nhìn xung quanh một cái.

Bên kia Zero và Triệu Anh Không đã tỉnh lại, hai người đều lẳng lặng nhìn Trịnh Xá, dưới ánh mắt như vậy mặt hắn cũng đỏ bừng lên, hắn cười khan vài tiếng rồi cũng tùy tiện nằm xuống một góc, trong đầu văng vẳng tiếng khóc của Chiêm Lam, còn có trên ngực hắn vẫn ướt đẫm nước mắt.

Thời gian trôi qua thật nhanh, cả một đêm yên tĩnh, ngày thứ hai mọi người về cơ bản đều cùng nhau hành động, tùy tiện tìm một quán cơm ăn uống một chút rồi vào một khách sạn gần đó tắm rửa, sau đó mọi người quay lại quảng trường tiếp tục cố thủ. Lúc màn đêm buông xuống lại phân tổ gác đêm, ngay khi Trịnh Xá cùng Chiêm Lam bắt đầu nhiệm vụ canh gác thì tiểu nữ nhân này lập tức không nói tiếng nào đi tới ngồi bên cạnh Trịnh Xá, hai tay gắt gao ôm chặt lấy hắn, khiến cho Trịnh Xá chỉ có thể chôn chân tại đó không ngừng cười khổ.

Thời gian lại nhanh chóng trôi qua ... đảo mắt đã đến hoàng hôn ngày thứ bảy, chỉ cần kiên trì thêm bảy tám tiếng nữa là mọi người có thể thoát khỏi thế giới chú oán kinh khủng này mà trở về Chủ Thần không gian. Mặc dù chưa giết được chủ thể chú oán thật có chút tiếc nuối, nhưng mà so ra thì việc mọi người có thể bình an sống sót đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Lúc hoàng hôn, người đi lại trên quảng trường vẫn còn tấp nập, cả đội trải qua mấy ngày liên tục thức đêm cố thủ này, trên thực tế bọn họ đã sức cùng lực kiệt. Cho nên tuy lúc này mới chỉ là hoàng hôn nhưng mọi người đã phân tổ canh gác bắt đầu nghỉ ngơi.

Khi Trịnh Xá đang ngủ say thì đột nhiên bị người khác đánh thức, trong khi hắn còn đang mơ màng chưa tỉnh hẳn thì giọng nói của Trương Kiệt đã truyền tới khẩn trương:

-Trịnh Xá! Không thấy Chiêm Lam đâu nữa!

Không thấy cái gì cơ?

Trịnh Xá đột nhiên nhảy dựng dậy lớn tiếng hỏi:

-Không thấy Chiêm Lam nữa? Cô ấy không phải đang ngủ ở chỗ này sao? Sao lại có thể đột nhiên không thấy? Hộ thân phù đâu? Bị cháy chưa?

Zero cùng Triệu Anh Không cũng đều bị đánh thức dậy, Trương Kiệt vội nói:

-Ta và Tề Đằng Nhất ngay cả ngủ gật cũng không dám, vẫn tập trung tinh thần cảnh giới bốn phía, kể cả hai tấm hộ thân phù cũng đều nguyên vẹn, vừa rồi người qua lại so với bây giờ còn nhiều hơn, có phải cô ấy rời đi cùng đám người đi đường đó hay không?

Trịnh Xá lúc này mới chú ý tới sắc trời đã chuyển thành màu đen, lúc này ước chừng là hơn tám giờ gần chín giờ, hắn đang muốn hỏi thêm mấy câu đột nhiên máy liên lạc rung lên, hắn liền vội vàng mở nút liên lạc nói:

-Chiêm Lam phải không? Người đang ở đâu? Đi đâu tại sao không nói với chúng ta một tiếng? Không biết mọi người đang lo lắng cho người à Chiêm Lam?

Trong máy liên lạc không ngừng truyền đến tiếng khóc của Chiêm Lam, nàng vừa khóc vừa nói:

-Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi đột nhiên tỉnh dậy, chỗ ta tỉnh dậy không ngờ lại là trong phòng chúng ta từng thuê ở khách sạn Dương Quang mấy hôm trước. Ta cũng không biết tại sao lại tới đây được, trước đó rõ ràng còn đang ngủ trên ghế mà ... Ô, Trịnh Xá, bùa hộ thân của ta đang cháy, ta sợ lắm ...

Trịnh Xá nghe thấy thế cả người chấn động, hộ thân phù đang cháy ... điều này rõ ràng chính là ...

53. Lam, Ngày, Đêm Cùng...

-Zero, Triệu Anh Không các người chạy lên trên mấy tòa nhà cao tầng tìm chỗ ngấm bắn, lát nữa dùng máy liên lạc trao đổi, nếu như ta không ra hiệu thì ngàn vạn lần không được bắn, lượt công kích tiếp theo của Quỷ Hồn sẽ hướng về phía người vừa đánh tan nó... Trương Kiệt, Tề Đăng Nhất các người cố thủ ở đây, chốc nữa nếu Quỷ Hồn đuổi theo phía sau ta, vậy phiền các người cung cấp hỏa lực hỗ trợ ...

Trịnh Xá quyết đoán tắt máy liên lạc, sau đó vội vàng nói với bốn người mấy câu còn hần thì chạy ra ngoài quảng trường.

Trương Kiệt vội lớn tiếng nói với theo:

-Trịnh Xá! Người đi đâu?

-Hoàn thành lời hứa! Còn nữa ... bảo vệ đội của chúng ta!

Một đoàn đội có thể tồn tại chính là bởi vì lực lượng tổng hợp và lợi ích cộng đồng của nó, hai thứ này không thể thiếu một. Lợi ích cộng đồng trước mắt mọi người chính là tương trợ giúp đỡ nhau cùng sống sót, điểm này không thể nghi ngờ gì chính là lợi ích cộng đồng lớn nhất. Nhưng lực lượng tổng hợp của đoàn đội là vì hần đề xuất tuyệt đối sẽ không bỏ rơi bất cứ người nào, mặc dù không có hứa hẹn... hần cũng nhất định phải đi bất chấp sinh tử. Nếu không đội ngũ này sẽ không tồn tại được nữa, hơn nữa ... hần cũng sẽ vĩnh viễn sống trong cái bóng của Sở Hiên!

Từ quảng trường đến khách sạn Dương Quang cũng không xa, nhưng chạy bộ như thế này tốt xấu gì cũng phải mất khoảng vài phút đồng hồ. Tình hình càng khẩn cấp, suy nghĩ trong lòng Trịnh Xá càng dần trở nên rõ ràng. Vừa chạy đến ngoài quảng trường, đưa mắt nhìn quanh lại không có thấy một chiếc taxi nào, lúc này hần cũng không chần chừ liền lao ra chắn ngang một chiếc xe đang chạy tới. Trước khi chiếc xe đụng phải hần đã nhảy lên, cả người đập vào cửa kính.

Chủ chiếc xe này càng hoảng sợ, tự dừng từ bên đường lại có một người lao ra chặn đầu xe, hần lập tức đạp phanh, nhưng chiếc xe vẫn trượt theo quán tính đâm vào người phía trước, tiếp theo cửa kính vang lên một tiếng vỡ giòn tan, chủ xe bị va đập vào đầu trực tiếp ngất đi.

Tổ chất thân thể của Trịnh Xá cực mạnh, va chạm mãnh liệt như vậy cũng chỉ làm cho đầu hần hơi choáng váng một chút, sau khi hít sâu vài hơi cả người liền tỉnh táo lại, hần kéo chủ xe đã hôn mê ra ngoài, khẽ nói cảm ơn, đóng cửa lại rồi phóng thẳng về phía khách sạn Dương Quang.

-Chiêm Lam, bây giờ tình huống thế nào rồi? Không khóc nữa, nói cho ta biết tình huống hiện tại như thế nào rồi!

Trịnh Xá đạp ga điên cuồng, đồng thời quất lên trong máy liên lạc.

Chiêm Lam chậm rãi ngừng khóc, nằng thì thào nói:

-Vẫn chưa nhìn thấy Quỷ Hồn, hộ thân phù chấy cũng rất chậm nhưng mà cứ tới gần cửa phòng thì lại chấy nhanh, bây giờ ta chỉ còn bốn tấm hộ thân phù, cũng không dám tới gần chỗ đó nữa ... Trịnh Xá, chỗ người có tiếng gì vậy, người đang chạy xe à?

-Không được! Ta không cho phép người lại đây! Ô, xin người đừng đến đây, chú oán sẽ giết chết người ... xin người đừng đến đây, sẽ chẳng ai nhớ tới người a, nếu người chết người yêu của người sẽ rất thương tâm ... La Lệ sẽ chịu không biết bao nhiêu khổ sở.

Giọng nói của Chiêm Lam đột nhiên trở nên kích động, nằng gần như đang gào lên.

Trịnh Xá im lặng một chút, hần đáp:

-Đây là đáp ứng lời hứa với người ... Ta cũng đáp ứng với La Lệ, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không chết, vô luận thế nào cũng phải sống sót ... Lời hứa đó ta nhất định phải tuân thủ, cho nên ta nhất định sẽ sống sót!

Chiếc xe hồi hả chạy về phía khách sạn, tốc độ đã sớm vượt qua tốc độ cho phép chạy trên đường này, người qua đường xung quanh chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên chiếc xe đã lướt cực nhanh qua bọn họ, còn xe cộ trên đường thì bị nó bỏ xa phía sau.

Một tiếng giữa lớp xe ma sát với mặt đường vang lên chói tai, chiếc xe trượt trên mặt đường hơn mười thước rồi dừng lại, tiếp theo Trịnh Xá một cước đá bay cửa xe, cả người giống như một con báo vọt mạnh về phía khách sạn Dương Quang, đám gác cửa thậm chí còn chưa có phản ứng gì thì Trịnh Xá đã lướt qua người bọn họ vọt vào trong khách sạn.

Trịnh Xá theo cầu thang bộ hồi hả chạy lên không ngừng, tốc độ của hắn đã cực kì nhanh, đột nhiên trong bộ đàm lại truyền tới tiếng kinh hô của Chiêm Lam, Trịnh Xá chỉ kịp nghe được một câu:

-Hộ thân phù hết rồi!

Tiếp theo từ chỗ nào đó trên lầu truyền đến tiếng súng tự động, Trịnh Xá lúc này đã gấp đến độ hai mắt đỏ ngầu.

”Tốc độ! Tốc độ a!”

Trịnh Xá trong lòng điên cuồng gầm lên, hắn liều mạng nhớ lại cảm giác mấy lần mở cơ nhân tỏa lúc trước, cũng không biết trải qua bao lâu, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể phảng phất có thứ gì đó được giải khai, đây là lần đầu tiên hắn chủ động thử mở cơ nhân tỏa, khi không có bất cứ ngoại lực gì uy hiếp ... hắn đã thành công rồi!

Nhưng mà cái giá phải trả tựa hồ cũng không nhỏ, Trịnh Xá há mồm phun ra vài ngụm máu lớn, cảm giác chủ động mở cơ nhân tỏa thật sự so với chết còn khó chịu hơn. Cơ nhục cả người hắn đều đang kịch liệt co rút, trong bụng phảng phất như có một bàn tay lớn đang không ngừng khuấy động, bộ xương trong cơ thể lại càng không ngừng vận vẹo răng rắc. Nếu như không phải là bùa hộ thân trên người chưa bị cháy thì hắn thực sự nghi ngờ là mình đang bị quỷ hồn công kích.

Nhưng mà kèm theo thống khổ thì cảm giác cùng lực lượng so với mấy lần mở cơ nhân tỏa trước càng cường đại hơn, các loại bản năng chiến đấu đó không ngừng ào ạt tiến vào trong não: trực giác và dự cảm sắp gặp nguy hiểm, kĩ xảo sử dụng lực lượng, loại cảm giác cường đại này thực sự không cách nào dùng lời mà diễn tả được.

Lúc này nếu có người nhìn thấy động tác của Trịnh Xá thì nhất định sẽ bị dọa đến khiếp vía, bởi vì Trịnh Xá đã dùng cả hai tay hai chân bò trên mặt đất, cả người thuận theo vách tường cầu thang điên cuồng phóng lên, bởi vì tốc độ quá nhanh nên hắn không ngờ không bị rơi khỏi vách tường, giống như là xe đạp chạy trên đường đua vòng tròn vậy, cả người giống như ... giống như bộ dạng của dã thú đang chạy bằng cả bốn chi trên vách tường vậy.

-A!

Trịnh Xá vừa chạy lên đến tầng chỗ Chiêm Lam liền hét một tiếng, đồng thời hộ thân phù trên người hắn cũng bắt đầu chậm chậm bốc cháy, khoảng cách đến chỗ Chiêm Lam càng gần thì lá bùa cháy càng mạnh, tiếp đó hắn nhìn thấy cửa phòng đã mở toang.

Vừa nhìn thấy tình hình trong phòng, hai mắt hắn trợn trừng thiếu điều muốn nứt ra, Chiêm Lam sắc mặt xanh mét đang run rẩy đứng đó, từ sau lưng nàng thò ra một cánh tay tái nhợt đang gắt gao nắm lấy yết hầu của nàng, đồng thời một cái đầu lâu phụ nữ xuất hiện bên bả vai của Chiêm Lam.

Trịnh Xá vài bước đã vọt tới bên người Chiêm Lam, một tay cầm lá hộ thân phù đang cháy áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái mét của nàng, nữ nhân trắng bệch kia phảng phất như bị lửa thiêu, phát ra âm thanh lục cục lục cục lùi lại phía sau. Ngay khi Quỷ Hồn vừa rời khỏi sau lưng Chiêm Lam, Trịnh Xá đã lấy ra súng tiểu liên từ Nạp giới bắn về phía đó, nữ nhân trắng bệch đang cười dữ tợn này tức thì bị linh loại đạn bắn cho tiêu tán vô tung.

Quỷ Hồn vừa rời khỏi sau lưng, cả người Chiêm Lam lập tức rũ xuống mặt đất, toàn thân bắt đầu run rẩy kịch liệt, mà tấm hộ thân phù dán trên mặt càng bốc cháy mạnh hơn, nửa lá bùa chớp mắt đã bị cháy sáng rực, nhưng mà từ chỗ lá bùa cháy, màu trắng xanh trên mặt nàng lại bắt đầu từ từ biến mất, dần dần trên mặt cũng lộ ra chút huyết sắc.

-Thứ hai...

Chiêm Lam liếc mòng mở miệng nói, nhưng lúc này nàng đã hư nhược cực độ, cho nên thanh âm này quá bé cơ hồ không thể nghe thấy.

May mà Trịnh Xá hiện giờ đang trong trạng thái mở cơ nhân tở nên hẳn lại nghe được thanh âm này, chỉ thấy hẳn một tay ôm Chiêm Lam đứng lên, đồng thời móc ra tấm hộ thân phù cuối cùng dán lên mặt nàng, Trịnh Xá vội hỏi:

-Cái gì thứ hai..?

-Thứ hai Lượt công kích thứ hai ...

Lượt công kích thứ hai, vậy lượt thứ ba chính là công kích từ sau lưng?

Ánh mắt Trịnh Xá bỗng trở nên sắc bén, sau khi buông Chiêm Lam xuống hẳn liền xông về phía vách tường gần nhất, ngay khi dự cảm nguy hiểm đột nhiên ập đến hẳn đã đập mạnh vọt lên vách tường. Tiếp theo một cánh tay trắng nhợt từ phía sau cổ hẳn thò ra, còn chưa kịp chạm vào người hẳn, Trịnh Xá đã tại giữa không trung xoay người đánh một quyền xuống phía dưới... Một đấm đó chính là nắm tay có đeo Nạp giới, nội lực được hẳn điên cuồng quán nhập vào Nạp giới. Một quyền này xuyên thẳng qua thân thể trắng bệch của Quỷ Hồn, lực trường vô hình trên nạp giới chỉ phảng phất như a xít, phần thân thể của quỷ hồn vừa tiếp xúc với lực trường đó trong chốc lát liền biến mất không thấy nữa. Một quyền tung ra, nữ nhân trắng bệch đó đã bị đánh cho tan thành mây khói.

-Đây là lượt công kích thứ ba, tiếp theo là lượt thứ tư rất nhiều quỷ hồn cùng nhau công kích sao?

Trịnh Xá vừa rơi xuống đất liền lao tới bên người Chiêm Lam, hẳn vừa ôm nàng vào lòng, ngay sau đó từ bốn phương tám hướng truyền đến vô số tiếng lục cục lục cục, phảng phất như có mấy trăm quỷ hồn đang cùng phát ra âm thanh âm trầm khủng bố này. Mà dự cảm nguy hiểm trong đầu Trịnh Xá lại càng đạt tới cực hạn, đó là một loại cảm giác cực kì kinh khủng như sắp tới gần tử vong.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một phần thân trắng nhợt từ chỗ cánh cửa thò ra, một nữ nhân trắng bệch thân hình vạm vỡ quỹ dị từ vách tường phía cánh cửa bò đến, tiếp theo là người thứ hai, người thứ ba ...

Trịnh Xá gờ súng tiểu liên lên bắt đầu tảo xạ không ngừng, uy lực súng mặc dù không lớn nhưng hơn ở chỗ tốc độ bắn cùng lượng đạn, sau khi Trịnh Xá bắn rụng hơn mười Quỷ Hồn, một cổ nguy hiểm bỗng từ sau lưng áp tới, hẳn vội quay đầu nhìn lại, mấy chi thể trắng nhợt đang bò lên từ cửa sổ phía sau, từng bóng từng bóng quỷ không ngừng hiện ra. Hẳn vội vàng quét súng về phía phía bên đó, sau khi bắn rụng vài Quỷ Hồn, hẳn liền nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cả người lập tức chết lặng.

Bên ngoài khách sạn Dương Quang, trên đường dày đặc toàn là Quỷ hồn nữ nhân trắng bệch, số lượng này không một ngàn thì cũng tới tám trăm, hơn nữa bên ngoài hành lang không biết còn có bao nhiêu quỷ hồn nữa, dưới tình thế hai mặt giáp công thế này, chuyện tử vong của hai người chỉ là sớm hay muộn mà thôi ...

-Chiêm Lam, cô sẽ tin tưởng ta chứ? Cho dù tình huống vớ vẩn như là phải chết...

Chiêm Lam lúc này đã khôi phục một ít sinh khí, nàng nhẹ nhàng gật đầu nói:

-Ân, cho dù người muốn ta chết ... ta cũng nhất định tin tưởng người.

-Được!

Trịnh Xá vừa nổ súng vừa lấy áo chống đạn quần Chiêm Lam vào sau lưng mình... Tựa như lần trước bao bọc La Lệ, giờ phút này hẳn cùng Chiêm Lam đã dính sát với nhau.

-Ôm chặt ta! Tin tưởng ta ... vô luận thế nào chúng ta cũng nhất định sẽ sống sót!

Tiếp theo Trịnh Xá kêu lên một tiếng đau đớn, Chiêm Lam kinh dị nhìn thấy tay phải của hẳn bắt đầu càng lúc càng phình to lên, đó là sự thay đổi mà mắt thường cũng nhìn thấy được, cuối cùng cánh tay kia trông đã to gấp ba lần tay người bình thường, cảm giác cơ nhục trương lên phảng phất như là sinh vật biến dị.

-Nguyên lai đây là biến hóa khi mở cơ nhân tở giai đoạn thứ hai ... Ôm chặt ta! Chiêm Lam!

Tay trái Trịnh Xá ôm lấy Chiêm Lam, còn tay phải biến dị thì gắt gao nắm chặt Prog knife, hấn tung một cước đá bung cửa sổ, tiếp theo kề sát vách tường cửa sổ nhảy ra ngoài, chỗ này là tầng thứ mười hai của khách sạn... độ cao mười hai tầng...

-A!

Lúc Trịnh Xá nhảy ra ngoài, đồng thời tay phải sử dụng thanh chủy thủ có thể cắt xuyên qua tất cả cấm vào vách tường, hai người rơi nhanh xuống dưới kéo theo một vệt dài bị rạch ra trên vách tường...

54. Đột Tấn Công Thứ Bảy.

Progknife sắc bén kinh khủng, cắt tường như cắt đậu phụ, kéo cả hai người rơi xuống theo vùn vụt. Mãi đến tầng sáu hay tầng bảy gì đó, dao mới ngừng rung, đột ngột chấn động, dao cắm ngập vào tường nhưng quán tính quá lớn vẫn kéo cả hai xuống thêm một đoạn nữa, lực phản chấn khiến tay Trịnh Xá bị giật mạnh. Sức giật khủng khiếp khiến cánh tay lớn bằng ba cánh tay người thường vẫn bị như rách cả cơ bắp lẫn xương cốt, cơn đau nhói tràn vào óc Trịnh Xá. Cũng may hắn đang mở cơ nhân tỏa, chỉ chốc lát cơn đau đã bị nhấn xuống.

Aaaaa!

Trịnh Xá găm lên rồi rút mạnh dao ra khỏi tường, nhanh như cắt cắm lại, hai người lại theo đà tuột xuống... Khi hai người còn cách mặt đất khoảng hai tầng nhà thì dao lại ngừng rung, lần này Trịnh Xá rút dao ra là nhảy luôn xuống, rầm một tiếng, mặt đường bê tông xuất hiện hai vết nứt ngoằn ngoèo. Hắn lập tức bế Chiêm Lam lao về phía chiếc xe mà hắn đã dùng để đi tới đây.

Bốn phía, vô số những hồn ma trắng bệch tập trung về phía hai người, mấy hồn ma gần nhất chỉ cách khoảng chục mét. Trịnh Xá rút súng tiểu liên bắn mấy loạt, cánh tay hắn đã trở lại trạng thái bình thường, tuy nhiên cả cánh tay bị sưng lên đỏ tấy, giường như tất cả các mạch máu đều đã vỡ ra, khiến cánh tay sưng bầm.

- Chiêm Lam, em có thể lái được xe không, chân tay còn cử động được không?

- Có lẽ là được, nhưng em không còn sức để đạp chân ga nữa. - Chiêm Lam cố nói to nhất trong khả năng.

- Được rồi, do em lái xe.

Trịnh Xá vừa chạy vừa bắn, khi hắn bắn ra viên đạn cuối cùng cũng là lúc đến bên xe, hai người lao vào xe, TRịnh Xá giật tung áo giáp chống đạn, chân nhấn mạnh vào chân ga, Chiêm Lam còn chưa định thần lại đã nghe hắn quát lên:

__ Mau lái xe!

Chiêm Lam vội vàng ôm lấy tay lái, xe lao vút về hướng đường lớn, lúc này Chiêm Lam đang ngồi trên đùi Trịnh Xá, bị hắn ôm lấy như một cô bé con, còn chưa kịp nghĩ ngồi lưng tung thì toàn thân TRịnh Xá run lên lẩy bẩy, run lên vì cơn đau khủng khiếp, hậu quả của việc mở cơ nhân tỏa.

Vài chục giây sau, cơn đau qua đi, Trịnh Xá thở phào ra nói:

- Bọn mình may quá, trước khi hết thời gian mở cơ nhân tỏa chạy thoát ra, mà sao em đang ở công viên lại quay trở lại khách sạn Sunlight thế?

Chiêm Lam ngồi trên đùi TRịnh Xá, ngơ ngậy một cách bất an nói:

- Em cũng không biết, lúc đó em đang ngủ ngon, tự nhiên mơ thấy một cánh cửa, mở ra đi vào, lúc tỉnh dậy đã thấy ở trong phòng rồi- nói đến đây, nàng bắt đầu khe khẽ khóc- Xin lỗi, suýt nữa hại anh chết ở đây đó rồi.

Trịnh Xá cười dịu dàng, vừa định an ủi cô gái, bỗng hắn biến sắc quay lại phía sau, vô số hồn ma trắng bệch đang ào ào đuổi theo, tốc độ bò, lê còn nhanh hơn cả tốc độ xe một chút. Nên biết là từ lúc lên xe Trịnh Xá vẫn nhấn mạnh chân ga không buông, tốc độ xe đã rất cao, thế mà đám hồn ma có vẻ gần đuổi kịp. Chiêm lam nhận thấy cử động của Trịnh Xá, gấp gấp hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra đằng sau vậy?

Trịnh Xá vừa lấy băng đạn tiểu liên trong Nạp giới ra vừa trả lời:

- Không sao, em cứ lái xe về công viên, Trương Kiệt cùng mọi người đang ở đó, với hỏa lực của họ chúng ta có thể diệt hết đám hồn ma này.

Mấy hồn ma gần nhất đã sát đến đuôi xe, công viên cũng từ từ xuất hiện phía trước, Trịnh xá gấp gấp nói:

- Dừng dừng xe, cứ chạy thẳng lên vỉa hè, mọi người nhìn thấy quỷ hồn sẽ tự động nổ súng, đến lúc đó hãy dừng lại.

Lúc ấy mới khoảng mười rưỡi tối, thế nhưng trong công viên không có một bóng người, thậm chí cảnh sát tuần tra cũng không thấy một mống nào, Trịnh Xá nhớ lại trên đường cũng không thấy một chiếc xe nào, chẳng lẽ bị Chú oán tấn công thì những người khác đều biến mất? TRịnh Xá còn đang suy nghĩ thì từ một góc công viên đã vang lên tạch tạch tiếng súng dồn dập, từ phía đó xuất hiện một lưỡi lửa dài đến nửa mét quét liên tục. Mãi đến khi Trịnh xá bế Chiêm Lam từ trên xe xuống mới nhận ra đó là TRương Kiệt đang dùng một khẩu Minigun (súng máy 6 nòng dùng đạn cỡ 7,6mm hoặc 5,56mm, trang bị trên máy bay trực thăng) bắn liên tục vào đám hồn ma. TRương Kiệt có vẻ rất khoái trá bắn không ngừng vào đám hồn ma một cách điên cuồng, Tề Đằng Nhất đứng bên cạnh cũng có vẻ rất cuồng nhiệt, cầm một dây đạn bạc không ngừng tiếp vào súng. Ngoài tiếng súng chỉ nghe tiếng vỏ đạn rơi xuống đất lanh canh liên tiếp nhau, tiếng súng hòa với tiếng vỏ đạn rơi tạo nên một không khí hết sức cuồng nhiệt.

- Mẹ nó! Sướng quá, giết đã tay quá, hồi trước suốt ngày sợ đám ma quỷ này, giờ giết đã tay thì thôi.

Trương Kiệt vừa bắn vừa gào ầm lên. Uy lực của súng máy quả rất đáng sợ, thêm vào đó, khi xe dừng lại thì tốc độ của đám hồn ma cũng giảm xuống chỉ còn như người bình thường bò, lê. Do đó khi súng máy hết đạn thì chỉ còn lại chừng hơn 100 hồn ma bò lét về phía bốn người. Bọn Trịnh Xá dễ dàng xử lý đám quỷ còn lại, đến lúc đó mới thở phào ra nhẹ nhõm. Nói thật tình huống vừa rồi cũng khá là khủng bố, nếu không có đạn bạc thì bốn người chắc bị đám hồn ma đập nát ra như bùn.

- Phù ...! Hai người cũng giỏi quá chứ, lôi đâu ra lăm hồn ma thế hả?

Trịnh Xá, Chiêm Lam nhìn nhau cười khỏ, nhưng họ còn chưa kịp trả lời thì phía trước bỗng sáng bừng lên, xuất hiện một dãy cửa kiểu Nhật, bên trong truyền ra tiếng nam nữ tranh cãi.

- Đột thứ năm rồi, mọi người dừng ra tay, để tôi xử lý cái vụ này.

Trịnh Xá nói lớn với mọi người xung quanh, nhưng hắn còn chưa yên tâm, dùng bộ đàm nói lại một lần nữa với Zero. Trong lúc đó, cánh cửa giấy từ từ mở ra. Mọi người nhìn thấy cái cảnh mà Sở Hiên đã nhìn thấy, Kyoko bị phân thân, người đàn ông cầm dao tiến về phía Trịnh Xá, cay thân xác bị chém nát của Kyoko cũng oằn oẹo bò về phía hắn, hai con ma một trước một sau.

” Quả nhiên không có cảm giác nguy hiểm, dường như xung quanh không có gì cả, mở cơ nhân tỏa thôi, hy vọng cơ thể mình chịu đựng được”

Đôi mắt Trịnh xá bỗng sáng rực lên, hắn lại mở cơ nhân tỏa bậc hai, toàn thân cơ bắp, xương cốt như bị lửa thiêu, đau nhói, nhưng chỉ thoáng chốc đã hết. Mọi người chợt thấy Trịnh Xá ọe lên một tiếng, nôn ra máu ngum máu rồi lao mạnh về phía trước.

- Phong..phong..linh - Sắc mặt Chiêm Lam đại biến, nàng bỗng moi ra một quả cây pha lê nhỏ rồi kêu lên.

Trịnh xá đang lao về phía trước bỗng thân toàn thân nhẹ bỗng, tốc độ tăng lên khoảng ba thành, hắn đến sát con quỷ nam, con quỷ vung dao chém vào hắn. Trịnh xá cảm giác thấy nguy hiểm từ lưỡi dao, hắn vội tạt sang một bên rồi vung tay đâm mạnh vào đầu con quỷ, tăng cường khi của Nạp giới xuất hiện, oanh một tiếng, nửa thân trên của hồn ma vỡ vụn.

- Tốt!

Trương Kiệt mấy người đều toát mồ hôi hột, mãi đến lúc này mới đồng thanh kêu lên. TRịnh xá cũng thở phào, hắn không biết vì sao tốc độ đột nhiên tăng lên, nhưng cũng nhờ thế mà hắn tránh được con dao, đánh chết con quỷ., chỉ còn lại một con sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hắn còn chưa kịp tiến về phía Kyoko thì con quỷ nam bỗng như một đám khói, tập hợp lại một chỗ rồi chỉ vài giây là trở lại như trước. Cùng lúc đó Kyoko cũng bò đến sát gần TRỊNH XÁ.

” Sao thế này, sao tấn công lại vô hiệu? Lời nhắn của Sở Hiên có vấn đề sao?”

TRỊNH VỘI nhảy về phía sau, tránh thoát cú tấn công của hai hồn ma, nhưng lòng hắn rối loạn cả lên, không còn manh mối gì nữa, lời nhắn của Sở Hiên đã trở nên vô dụng, đợt thứ sáu chưa biết ra sao nhưng đợt thứ năm này hắn đã không biết cách nào vượt qua.

55. Lướt Công Kích Thứ Bảy! (2)

TRỊNH XÁ thử tiếp cận nữ quỷ Kayako, trong chớp mắt khi nàng sắp đụng vào hắn, nguy hiểm dự cảm cũng đồng thời bộc phát. TRỊNH XÁ lắt người né sang một bên, đồng thời gươm sáng tự động liên tiếp khạc đạn quét lên người nữ quỷ. Nhưng mà cũng giống như nam quỷ lúc trước, công kích dù trúng đích nhưng nó rất nhanh đã khôi phục lại hoàn hảo.

”Làm thế nào bây giờ? Hiện tại nên làm thế nào? Chỉ có trong nháy mắt khi chúng công kích thì phản kích lại mới có hiệu quả, mà tựa hồ chỉ có thể đồng thời đánh nát chúng cùng một lúc, nếu không chúng nó sẽ sống lại ... Làm thế nào bây giờ? Tình huống như vậy ... Nếu như là Sở Hiên mà nói, khi gặp tình huống này thì hắn sẽ làm thế nào đây? Nếu như là hắn mà nói ...”

Ba người Trương Kiệt đột nhiên thấy TRỊNH XÁ ngừng lại, hơn nữa từ trên người hắn còn phát ra một loại cảm giác kì lạ, phẳng phất như là cả người hắn trở nên tỉnh táo hoặc là biến thành lãnh đạm. Tiếp đó ba người lại thấy TRỊNH XÁ vươn cánh tay phải ra, đặt giữa chỗ nam quỷ và nữ quỷ đang xông tới.

Khi hai Quỷ Hồn tới gần hắn, con dao của nam quỷ cùng nữ quỷ Kayako đều hướng về phía cánh tay phải của hắn, trong nháy mắt khi tiếp xúc TRỊNH XÁ không lùi mà tiến tới, tay trái đeo Nạp giới không ngừng ngưng tụ nội lực, một quyền xuyên qua hông của nam quỷ đánh thẳng về phía đầu Kayako. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mọi chuyện đều chỉ xảy ra trong chốc lát, ngay khi quyền trái của TRỊNH XÁ xuyên qua thân thể nhị quỷ, tay phải của hắn cùng nhị quỷ đồng thời biến mất thấy không tung tích.

”Ờc... đầy bụng quá,quả nhiên vẫn là thích ăn ... Ách? Thích ăn cái gì?”

TRỊNH XÁ đột nhiên giật mình, hắn từ trong trạng thái mô phỏng suy nghĩ của Sở Hiên vừa rồi tỉnh lại, tiếp đó đã thấy ba người Trương Kiệt kinh ngạc vui mừng chạy tới phía mình. Đặc biệt là Chiêm Lam, cô bé này cơ hồ là vừa khóc vừa cười nhào vào trong lòng hắn.

Trương Kiệt vỗ vai hắn nói:

-Quá tuyệt vời, vừa rồi thật sự làm chúng ta lo sợ hết mức. TRỊNH XÁ, tên tiểu tử nhà ngươi trở nên lợi hại như vậy từ lúc nào hả? Chà chà, không ngờ đem cả cánh tay phải biểu không, ngươi không sợ sao?

TRỊNH XÁ tỉnh táo lại cười khổ một chút, hắn nói với Chiêm Lam:

-Chiêm Lam, vừa rồi cái phong linh kia là chuyện gì vậy? Tại sao ta cảm thấy tốc độ của mình nhanh hơn rất nhiều?

Chiêm Lam hơi ngượng ngừng buông hắn ra, vừa cười vừa nói:

-Đây là phương hướng cường hóa của ta, ta thiên về loại cường hóa ma pháp truyền thuyết, nhưng loại cường hóa này cơ bản toàn phải cần chi tiết kịch tình, cho nên trước mắt chỉ cường hóa được một cái ma pháp gia tốc thuật thôi. Chẳng nhẽ các ngươi muốn một cô gái như ta cầm súng chạy loạn khắp nơi sao?

TRỊNH XÁ trong lòng đột nhiên chấn động, loại dự cảm nguy hiểm lại một lần nữa truyền đến. Nhưng mà lần dự cảm này cũng không có mãnh liệt như trước, thậm chí có thể nói có phần hơi quá yếu ớt. Hắn cảm thấy cực kì kinh ngạc với dự cảm lần này, đây căn bản không giống như lời nhắc nhở của Sở Hiên là công kích từ trong cơ thể. Nếu như thế thì dự cảm nguy hiểm sẽ phải cực độ mãnh liệt mới đúng.

-Mọi người cẩn thận, ta phát hiện sự tình tựa hồ có chút không ổn, mọi người có cảm giác được không ... Chiêm Lam? Chiêm Lam!

Trịnh Xá đang muốn nhắc nhở mọi người chú ý thân thể, đột nhiên nhìn thấy Chiêm Lam biến sắc, cả khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt, hơn nữa từ miệng của nàng không ngừng tuôn ra máu tươi, trong máu tươi còn mang theo những mảnh vụn nội tạng...

-Chiêm Lam! Tin tưởng ta! Chúng ta đều sẽ không chết!

Trịnh Xá hét lên, ôm Chiêm Lam vào lòng, đồng thời đem toàn bộ nội lực ngưng tụ trên nắm tay trái, tung một quyền mạnh mẽ về phía bụng của nàng ...

Uy lực của một quyền này đủ để xuyên qua cả bụng Chiêm Lam, Trịnh Xá vẫn đang ở trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, trong trạng thái này, khả năng khống chế lực lượng của hắn đã đạt tới mức độ kinh người. Một quyền nhìn uy mãnh như vậy kì thật chỉ khẽ chạm vào bụng của nàng thôi, thủ đoạn công kích chính thức là lực trường vô hình trên Nạp giới.

Một tiếng trầm muộn, sau khi nắm tay chạm vào bụng Chiêm Lam, phảng phất như có thứ gì đó đột nhiên biến mất, lông mày đang nhăn tít trên mặt Chiêm Lam khẽ dần ra, cả người nhất thời rũ xuống đất. Tay trái còn lại của Trịnh Xá đỡ lấy nàng, lúc này cô bé đã nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch như tuyết, máu đen không ngừng trào ra từ lỗ mũi và khóe miệng.

-Trương Kiệt! Giúp ta phòng bị xung quanh, xin người đẩy.

Trịnh Xá gào lớn, hần nhanh chóng đặt Chiêm Lam xuống đất, đồng thời hai tay xé toạc áo nàng ra, trong lúc hai nam nhân xung quanh đang kinh dị trợn mắt há mồm nhìn, hần cầm Prog Knife rung lên, chậm chậm rạch bụng Chiêm Lam ra.

Ngay sau khi bụng Chiêm Lam được mở ra, từ bên trong lập tức trào ra một dòng máu đen, một ít thịt nát và mảnh nội tạng nhỏ cũng tràn ra theo. Trịnh Xá nhìn kĩ, ruột của Chiêm Lam có một đoạn dài bị nghiền nát, còn có một số nội tạng khác tựa hồ cũng dính phải công kích, mấy chỗ đó hiện tại đều đang chảy rất nhiều máu.

Trịnh Xá không dám có động tác gì đối với các cơ quan nội tạng đó, chỉ có thể lấy ra thuốc cầm máu từ trong Nạp giới phun lên chỗ ruột đứt xuất huyết nghiêm trọng nhất, sau đó liền dùng băng vải khăn trương quần chặt vùng bụng của nàng lại. Đến lúc này, sắc mặt tái nhợt của Chiêm Lam mới từ từ có chút huyết sắc, nhưng mà nàng vẫn hít thở rất yếu ớt như cũ, phảng phất như chỉ trong chốc lát sẽ đình chỉ hô hấp vậy.

Trịnh Xá hít một hơi thật sâu rồi đứng lên, hần còn chưa kịp nói chuyện đã trông thấy xung quanh đầy đặc người đi đường, đều là dân chúng bình thường, bọn họ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi đứng một bên, vây quanh xem toàn bộ quá trình Trịnh Xá mổ bụng Chiêm Lam, mà Trương Kiệt cùng Tề Đằng Nhất lại càng nhìn đám dân chúng này một cách khó hiểu.

-Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao thoáng cái đã chui nhiều người như vậy?

Trịnh Xá kì quái hỏi Trương Kiệt.

Trương Kiệt cũng mặc danh kỳ diệu nói:

-Không biết a, mới vừa rồi đột nhiên thoáng cái bốn phía xung quanh đã có người, tiếp theo đám người này càng ngày càng nhiều, giống như lúc hơn mười giờ vậy, chỗ này khắp nơi đều là người đi đường ... Chẳng lẽ chúng ta đã tiêu diệt được chủ thể chú oán rồi sao?

Trịnh Xá cũng sửng sốt một chút, hần cẩn thận đặt Chiêm Lam xuống đất, nói tiếp:

-Không có khả năng đó! Ta không có chút điểm thưởng nào ... chờ chút, các người có nghe thấy tiếng gì không?

-Tiếng gì?

Trương Kiệt và Tề Đằng Nhất liền vội vàng nghe ngóng cẩn thận, nhưng xung quanh ngoại trừ tiếng huyền não của dân chúng, căn bản không có bất cứ âm thanh nào khác truyền đến. Đúng lúc hai người đang định hỏi Trịnh Xá thì đột nhiên phát ra tiếng lục cục lục cục rất nhỏ xen lẫn trong tiếng huyền não của dân

chúng xung quanh. Tiếp theo âm thanh này dần dần to lên, một nữ nhân trắng bệch to lớn vô bì chậm rãi đứng thẳng lên giữa đám dân chúng.

-A!

Tề Đằng Nhất bị dọa hết mức phải hét lên, còn Trương Kiệt cùng Trịnh Xá đều giơ súng tiểu liên lên chĩa thẳng về phía nữ nhân trắng bệch đang không ngừng đứng lên kia.

Đám người đi đường xung quanh tựa hồ cũng không có nhìn thấy nữ nhân trắng bệch to lớn đó, trái lại ngay khi súng tự động chĩa về hướng họ, đám người phía đó rất nhanh trở nên hoảng loạn. Mà người nào đụng phải nữ nhân trắng bệch to lớn đó đều là thét lên một tiếng chói tai rồi ngã quay ra đất. Nhưng mà những người đi đường tựa hồ không nhìn thấy nó, cho nên người ngã xuống càng ngày càng nhiều, đám người đó lại càng thêm hoảng sợ.

Nữ nhân trắng bệch kia đã cao hơn mười thước, nó bắt đầu phát ra thanh âm lục cục lục cục, lướt về phía đám người Trịnh Xá với tốc độ nhanh vô cùng. Khoảng cách giữa nó và bốn người càng ngày càng gần, đột nhiên vang lên một tiếng súng, một viên đạn từ trên trời bắn xuống, xuyên qua đầu lâu của nữ nhân trắng bệch hung hăng bắn xuống mặt đất, theo đường đạn lại có thêm mấy người đi đường bị xuyên qua. Trong nháy mắt lực lượng cực lớn làm nổ nát đầu lâu của nữ nhân đó, mấy người đi đường bị viên đạn xuyên qua đều chết thảm, ngay cả rên cũng không kịp rên lên một tiếng.

Trịnh Xá hung hăng nghiêng răng, nói:

-Tấn công! Mặc kệ người xung quanh đi. Nó vẫn đang không ngừng lớn lên, tựa hồ mỗi người bị nó giết chết đều bị nó hấp thu linh hồn. Tấn công! Hù dọa toàn bộ đám người này chạy đi cũng tốt!

Nói xong, hắn giơ khẩu súng tiểu liên trong tay lên bắt đầu nhả đạn.

Trịnh Xá và Trương Kiệt vừa nghe cũng lập tức nổ súng, nhưng mà cho dù như vậy Quỷ Hồn to lớn kia không ngờ cũng không ngừng chậm rãi khôi phục, giống như sương mù không ngừng tụ lại. Ngoại trừ phát đạn linh loại của súng ngắm ion đầu tiên gây cho nó thương tổn rất lớn, còn lại linh loại đạn do súng tiểu liên bắn ra đều gần như không thể tạo thành thương tổn quá lớn đối với nó. Rất nhanh nó đã khôi phục lại hoàn hảo, hơn nữa lại tiếp tục lết về phía bốn người.

Lại một tiếng súng cực lớn vang lên, đạn linh loại của súng ngắm ion lại một lần nữa bắn tới, làm nổ tan cả bấp dùi của nó, mà lúc này khoảng cách giữa Quỷ Hồn và bốn người Trịnh Xá chỉ còn có bảy, tám thước mà thôi.

-Tề Đằng Nhất! Người ôm Chiêm Lam rời đi nhanh lên! Có thể chạy được bao xa thì chạy, ngàn vạn lần không được tùy ý tấn công nó! Trương Kiệt, người đuổi hết toàn bộ người đi đường đi, hoặc là ... hoặc là giết chết hết! Nếu có cảnh sát tới, người hãy tận lực giữ chân bọn họ... Mười một giờ rồi, còn có một tiếng nữa thôi là chúng ta có thể trở lại Chủ Thần không gian rồi! Mọi người đừng chết a!

Trịnh Xá nhanh chóng an bài cho mọi người, khi Trương Kiệt và Tề Đằng Nhất còn chưa có bất cứ động tác gì, hắn đã cực nhanh vọt về phía Quỷ Hồn to lớn, thừa dịp lúc Quỷ Hồn hành động bất tiện, hắn tung quyền trái hung hăng đánh về phía dùi bên kia của quỷ hồn. Nạp giới không hổ là khắc tinh của Quỷ Hồn, một quyền này vừa xuất ra, cái dùi trắng bệch của Quỷ Hồn đã bị đánh tan trong nháy mắt. Lực trường của Nạp giới quả nhiên là lợi khí khắc chế Quỷ Hồn, chỉ là chạm vào thôi mà uy lực của nó cũng đã lớn hơn vô số lần so với linh loại đạn bình thường.

Tiếp đó Trịnh Xá giương súng tiểu liên không ngừng vừa chạy vừa tảo xạ, bắn cho cả người Quỷ Hồn trên dưới đều là vết đạn. Động tác hai cánh tay của Quỷ Hồn vỗ người trong mắt Trịnh Xá xem ra lại là rất chậm chạp, chỉ cần cẩn thận không bị chạm vào thì Quỷ Hồn to lớn này căn bản là không làm gì được hắn.

-Bùm!

Lại một tiếng súng vang lên, đạn linh loại của súng ngắm ion lại một lần nữa bắn nổ tung đầu lâu của Quỷ Hồn. Mà Trịnh Xá lại càng nhân cơ hội này tung một quyền đâm tan toàn bộ cánh tay trái của nó. Cho đến lúc này, trông bộ dạng của quỷ hồn tựa hồ đã không hề còn lực phản kháng, chỉ cần kiên trì chốc lát thì tiêu diệt nó cũng không phải là không có khả năng.

”Có thể thắng! Chúng ta nhất định có thể thắng ... Ách?”

Trịnh Xá đang chuẩn bị lại dùng Nạp giới tiếp tục công kích thì đột nhiên từ sau lưng hắn vươn ra một cánh tay trắng bạch, đồng thời một khuôn mặt nữ nhân dữ tợn xanh mét cũng trôi ra bên vai hắn. Dự cảm nguy hiểm vừa bộc phát, hắn đã cảm thấy cả người trên dưới đều không thể động đậy, từ chỗ cánh tay kia tiếp xúc với thân thể hắn, khí lực, nội lực, tinh lực trên người đều chậm chậm bị hút đi, ... cả người hắn dần dần trở nên trắng bạch rồi xanh mét, sừng tiểu liên trong tay cũng từ từ rơi xuống đất ...

56. Kiên Trì Tin Tưởng! Lực Lượng Của Đồng Đội (1)

Khí lực cả người Trịnh Xá dần dần biến mất, mí mắt hắn càng ngày càng nặng, một cảm giác tuyệt vọng tột độ dâng lên trong lòng hắn.

Khí lực, tinh lực, nội lực cả người đều biến mất, hắn thậm chí còn mơ hồ cảm thấy được sinh mệnh lực cũng đang tiêu thất, cứ qua mỗi giây thần trí của hắn lại càng thêm mê mang. Cho đến lúc này hắn mới nhìn rõ thân thể to lớn của nữ nhân trắng bạch toàn là do vô số khuôn mặt cấu thành, đó là những khuôn mặt Quỷ Hồn đau khổ và dữ tợn, chúng tụ tập lại với nhau tạo nên Quỷ Hồn to lớn này.

Trịnh Xá hai mắt mơ hồ, phảng phất như thấy được linh hồn của mình bị kéo ra, theo cánh tay nửa trắng nửa xanh kia chậm rãi rời khỏi thân thể. Lúc này khí lực nội lực tinh lực trên người hắn cơ hồ bị hút sạch, dưới trạng thái mở cơ nhân tỏa, cổ dự cảm nguy hiểm đã lên tới cực hạn, phảng phất như thêm một giây nữa là hắn sẽ chết. Đột nhiên như có tiếng gì đó vang lên, một cỗ nhiệt lưu trong não hắn ào thẳng ra, thoáng cái đã đánh vỡ cánh tay nửa xanh nửa trắng trên cổ hắn. Cỗ nhiệt lưu này cực kì bá đạo, tựa hồ như có tính ăn mòn cực kì cường liệt, dọc theo cánh tay trắng xanh kia mà thiêu đốt khiến cho quỷ hồn bám sau lưng Trịnh Xá vô thanh vô tức bị thiêu thành mây khói.

Cỗ nhiệt lưu này chẳng những thiêu đốt tan tành quỷ hồn sau lưng Trịnh Xá mà nó còn điên cuồng lan tới các nơi trên thân thể của hắn. Phảng phất giống như nước sôi nóng bỏng, chảy qua bộ vị nào trên thân thể, chỗ đó bị thiêu đốt nóng bỏng vô cùng. Đau đớn kịch liệt như vậy thật sự không thua gì đau đớn sau khi mở cơ nhân tỏa. Dù bản năng của Trịnh Xá đã che lấp luồng đau đớn này nhưng mà hắn vẫn phải kêu lớn một tiếng.

Huyết tộc năng lượng! Không giống như bộ phim kinh dị lần trước phải dựa vào bản năng mới dùng được, lần này, năng lượng huyết tộc đã thực sự được hoàn toàn giải phóng. Giờ đây luồng năng lượng này đã đầy ắp toàn thân hắn, hai mắt Trịnh Xá đỏ ngầu. Trong mắt hắn, cả thế giới phảng phất chỉ còn lại có một mảng đỏ hồng, phảng phất như tất cả đã nhuộm máu, mà Quỷ Hồn to lớn đang trước mặt lại biến thành màu xanh nhạt, do vô số chỉ thể vận vẹo của nhân loại quấn quýt lẫn nhau mà thành.

Quỷ hồn cự đại kia hoàn toàn là do vô số Quỷ Hồn quấn bện với nhau mà thành. Trịnh Xá thậm chí thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc, tỉ như gã đại hán to lớn xuất hiện lúc vừa mới tiến nhập vào bộ phim kinh dị này, thậm chí còn có Tiêu Bình Úc cũng ở trong đó. Nói cách khác, hễ là người bị chú oán giết chết sẽ bị nó biến thành một bộ phận của chú oán. Oán hận của mỗi người đều bị nó hấp thu, cuối cùng biến thành một bộ phận của quần thể chú oán tập hợp tạo thành Quỷ Hồn to lớn này. Xuyên qua đám Quỷ Hồn, Trịnh Xá nhìn thấy một khuôn mặt nữ nhân dữ tợn tại bộ vị trung tâm của Quỷ Hồn, nó giống như là bản thu nhỏ của cả quỷ hồn to lớn này vậy, đó chính là chủ thể chú oán - Kayako.

Lúc này cả người Trịnh Xá đã mềm nhũn vô lực, hắn chỉ đành nằm xuống ngay tại chỗ, lần người hướng về phía sau hơn mười thước, bây giờ mới khôi phục một ít khí lực liền cầm máy liên lạc lên.

-Zero, người có thể nhìn thấy chỗ xung quanh lồng ngực Quỷ Hồn không? Chủ thể chú oán ở ngay vị trí đó ... Zero?

Trịnh Xá hữu khí vô lực, thì thào trong máy liên lạc.

- ... Zero bị Quỷ Hồn công kích từ sau lưng, ta chỉ kịp cứu hắn ra, nhưng hiện tại hắn đã không còn nhiều khí lực để ngắm bắn ... Phải đợi hắn khôi phục đến trạng thái có thể ngắm bắn, ước chừng người còn phải đợi mười phút nữa.

Thanh âm Triệu Anh Không truyền ra từ trong bộ đàm.

Trịnh Xá trầm mặc không nói gì, vừa rồi hắn và Zero gây ra cho Quỷ Hồn thương tổn lớn nhất, quả nhiên hai người bọn họ liền bị công kích. Lần này thật đúng là lâm vào tuyệt cảnh, mắt thấy Quỷ Hồn lại dần dần khôi phục hoàn hảo, nhất thời hắn không nghĩ ra được biện pháp gì để giết chết nó... Chẳng lẽ cuối cùng tất cả mọi người chỉ có thể chết ở chỗ này sao? Trong mấy chục phút sắp được trở lại Chủ Thần không gian, toàn bộ cùng chết ở đây sao?

-Triệu Anh Không, bảo vệ Zero cho tốt, bên đó ta giao cho người, ta sẽ giữ chân Quỷ Hồn này trong mười phút ... tính mạng của ta đành phó thác cho các người!

Trịnh Xá liều mạng đứng dậy, vừa rồi khi hắn bị Quỷ Hồn công kích, thể lực cùng nội lực trên người cơ hồ hoàn toàn bị hút khô, mà năng lượng huyết tộc rõ ràng là năng lượng có tính công kích, ngoại trừ có thể đề cao sức sống của cơ thể, nó cũng không có tác dụng đề cao thể lực như nội lực. Trịnh Xá chỉ có thể xiêu vẹo bước tới chỗ súng tiểu liên bị rơi, mà lúc này nửa thân trên của Quỷ Hồn to lớn kia đã không phục xong, chỗ hai chân có thể thấy cũng sắp khôi phục hoàn hảo.

Lúc này tốc độ của Trịnh Xá đã không còn được nhanh như trước nữa. Trong nháy mắt khi hắn nhấc súng tiểu liên trên mặt đất, cánh tay của Quỷ Hồn to lớn cũng đồng thời đánh về phía hắn. Cánh tay đó do mấy Quỷ Hồn uốn khúc vặn vẹo tạo thành, cánh tay nửa trắng nửa xanh, một khi bị nó chạm vào thân thể, sinh mạng lực cùng linh hồn của con người sẽ bị rút ra. Lúc này Trịnh Xá cái gì cũng không để ý gì nữa, ngoại trừ đem năng lượng huyết tộc vận ra ngoài, hắn vội lẫn người xuống đất, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nửa thân trên của hắn khom xuống vừa vặn tránh thoát bàn tay nửa trắng nửa xanh kia. Dù vậy, một phần bả vai hắn vẫn bị chi thể của Quỷ Hồn chạm phải.

Hoàn hảo tính ăn mòn của năng lượng huyết tộc có hiệu quả phi phạm, dễ dàng ăn mòn sạch sẽ bàn tay tiếp xúc vào chỗ đó. Năng lượng màu huyết hồng còn theo đó mà từ từ lan lên, cơ hồ đem cả bàn tay thiêu đốt tan tành. Đương nhiên Trịnh Xá cũng cảm giác được rõ ràng một phần năng lượng huyết tộc trong cơ thể cũng đang dần dần giảm bớt.

Trịnh Xá thở ra một hơi xoay người chạy ra phía sau, nhưng mà hắn mới chạy được hai ba bước thì tiếp theo chỉ có thể cười khổ, trong lòng lập tức dâng lên một loại tâm tình tuyệt vọng.

Người bộ hành trên quảng trường sớm đã chạy trốn hết, Trương Kiệt cùng Tề Đăng Nhất mang theo Chiêm Lam cố thủ ở phía rìa quảng trường. Mặc dù phía xa không ngừng truyền tới tiếng còi xe cảnh sát, nhưng mà cảnh sát còn chưa kịp tới, ở phía sau từ bên rìa quảng trường không biết từ bao giờ đã xuất hiện mấy quỷ hồn Kayako đang bò tới, hơn nữa bọn chúng chính là dần dần càng lúc càng nhiều. Trịnh Xá đưa mắt nhìn lại, bốn phía xung quanh quảng trường cơ hồ tràn ngập quỷ hồn Kayako, số lượng ít nhất cũng phải hơn trăm, mà quỷ hồn Kayako to lớn phía sau hắn cũng đã phục hồi như cũ. Mắt thấy nó đã sắp bò tới rồi, mà thể lực nội lực tinh lực của hắn đã tiêu hao hơn nửa, nếu như không phải ý chí liều mạng trong nội tâm, hắn thậm chí ngay cả di chuyển cũng không thể nghĩ đến ...

-Thật sự là ... CHÚNG ta thật sự là phải chết sao? Không được, vô luận thế nào ta cũng phải sống sót!

Trịnh Xá gào lên tuyệt vọng, hắn liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng chạy về phía một tòa tháp chuông ở giữa trung tâm quảng trường ... cao khoảng mười thước, từ chỗ đó, vừa vặn ngang với nơi lồng ngực của quỷ hồn Kayako to lớn ...

Lúc này Trịnh Xá cần khí lực không có khí lực, cần tốc độ không có tốc độ, nếu không phải là gia tốc thuật của Chiêm Lam lúc trước còn chưa có hết tác dụng, phỏng chừng tốc độ của hắn cũng là ở mức độ đi chậm chững mà thôi. Cho đến bây giờ hắn mới biết được gia tốc thuật kia trên quý nhường nào, mạnh mẽ đề thăng tốc độ chậm chạp lên thành tốc độ rất nhanh. Gia tốc thuật này cũng không phải là đề thăng tốc độ bản thân lên bao nhiêu phần, mà là tăng lên một giá trị tốc độ cố định. Nếu là đặt tại lúc hắn vẫn còn nhanh nhẹn như trước thì tốc độ như vậy tự nhiên cũng không hiển lộ rõ ràng, nhưng đặt tại trạng thái hư nhược của hắn hiện tại thì mới thể hiện rõ sự trọng yếu của tốc độ như vậy.

Dựa vào cổ tốc độ này, Trịnh Xá cuối cùng cũng xông tới cửa tháp chuông trước lúc đám quỷ hồn Kayako ở ngoài rìa quảng trường bò tới, Prog Knife trong tay hắn khẽ rung lên, một nhát chém xuống đã mở được cửa tháp, tiếp theo hắn không để ý tới bất cứ cái gì vọt vào bên trong.

Lúc này quỷ hồn Kayako cự đại đã khôi phục hoàn hảo, nó chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, tiếp đó di

động về phía tháp chuông. Mà Trịnh Xá hiện tại ngoại trừ chạy đến thờ hồng học ra, hắn còn phát hiện xung quanh trở nên có chút lạnh lẽo. Lúc này năng lượng huyết tộc vẫn phân bố toàn thân hắn, từ trong mắt hắn nhìn ra thế giới đỏ hồng bên ngoài, hắn lơ mơ trông thấy từ trên mái nhà xuất hiện một số bóng ma màu xanh trắng. Đồng thời dự cảm nguy hiểm cũng báo cho hắn biết chính xác: phía trên đầu đã có Quỷ Hồn chờ đợi.

Không có nội lực để phát động lực trường vô hình của Nạp giới, Trịnh Xá lập tức cất Prog Knife vào trong Nạp giới, đồng thời lôi súng tiểu liên ra. Lúc này hắn chỉ còn một cánh tay, hoàn toàn không cách nào thay bằng đạn trong lúc gấp gáp khẩn trương như thế, mà đạn trong súng tự động chỉ còn lại gần nửa băng. Nói cách khác, nửa băng đạn này sẽ là chỗ dựa để hắn đến được tới đỉnh tháp chuông ... Huyết tộc năng lượng là hi vọng cuối cùng của hắn, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiêu hao nó.

-A!

Gào lên một tiếng cuối cùng trong tuyệt vọng! Trịnh Xá xông lên nghênh đón Quỷ Hồn màu trắng xanh đang bò xuống từ cầu thang, bắn ra số tử đạn còn sót lại trong súng tiểu liên...

Tại một tòa cao ốc cách xa quảng trường, Zero cả người vô lực ngã trên mặt đất, trước mặt hắn còn có một khẩu súng công nghệ cao màu trắng bạc, đó chính là khẩu súng ngắm ion Gauss. Nhưng lúc này đã không còn ai có thể sử dụng được nó, mà ở cạnh Zero, Triệu Anh Không đang huy động ngón tay không ngừng cắt xé vô số Quỷ Hồn đang bò tới chỗ hai người.

Triệu Anh Không cũng không am hiểu súng ống, nhưng nàng có được trạng thái mở cơ nhân tỏa, cộng thêm kĩ xảo ám sát cận chiến đã được đặc biệt huấn luyện qua, Có thể nói năng lực cận chiến của nàng tuyệt không thua gì Trịnh Xá. Cũng không biết tiểu cô nương này làm thế nào lại nghĩ ra được phương pháp đối phó Quỷ Hồn, nàng lấy linh loại đạn bỏ đi hỏa dược, sau đó lấy vỏ đạn lắp vào nòng đầu ngón tay. Trong lúc hai tay nàng huy động, đầu ngón tay mạnh mẽ xé nát bất cứ Quỷ Hồn nào tới gần.

Lúc này hai người cũng đang bị vây công, vô số Quỷ Hồn từ bốn phương tám hướng bò ra, hiện tại hai người đang ở trên mái nhà, mà đám quỷ hồn lại từ bốn phía xung quanh mái nhà không ngừng xuất hiện. Nếu như không phải là Triệu Anh Không có được công kích lợi hại sau khi mở cơ nhân tỏa thì bây giờ hai người phỏng chừng đã bị đám Quỷ Hồn mai táng rồi.

-Sao rồi? Đã khôi phục được chút khí lực nào chưa? Có thể ngắm bắn chính xác không?

Triệu Anh Không sau khi xé tan hai Quỷ Hồn áp sát tới, nàng không quay đầu lại vội vàng hỏi.

Zero đang cố gắng ngồi dậy, hắn thì thào nói:

-Không được, trước mắt toàn là một mảng mơ hồ, phi thường buồn ngủ, trạng thái như vậy căn bản không cách nào ngắm bắn ... Cho ta thời gian khoảng một hai phút nữa ...

Triệu Anh Không dừng lại một chút, sau đó lại bắt đầu huy động mười đầu ngón tay, dần dần động tác của nàng cũng trở nên chậm lại, đã không còn có thể hành động lưu loát như ban đầu nữa ...

Trương Kiệt cùng Tề Đăng Nhất so với ba người kia cũng không tốt hơn là bao nhiêu, bởi vì bọn họ đang ở bên rìa quảng trường, cho nên đã sớm va chạm đầu tiên với đám Quỷ Hồn xuất hiện xung quanh quảng trường. May mắn Trương Kiệt phản ứng kịp thời, giơ súng tiểu liên lên tảo xạ một trận, ngay cả Tề Đăng Nhất cũng luống cuống chân tay cầm lấy súng lục bắt đầu điểm xạ.

-Sẽ chết sao? Chúng ta sẽ chết sao? Trương Kiệt, chúng ta sẽ chết sao?

Tề Đăng Nhất vừa nổ súng vừa không ngừng run rẩy kêu lên.

Trương Kiệt đột nhiên quay lại đâm thẳng một quyền làm Tề Đăng Nhất trực tiếp ngã xuống đất, hắn gầm lên:

-Con mẹ nhà ngươi! Chúng ta hiện tại không phải vẫn còn sống sao? Ngươi muốn chết thì tự xông ra mà chết được rồi! Đừng có lú lú bên tai ta như thế!

Nói xong, hắn lại quay đầu lại tiếp tục nhả đạn về phía đám Quỷ Hồn.

Tề Đằng Nhất sững sốt một chút, sau đó hắn hồi tỉnh trở lại tiếp tục cầm súng lục không ngừng điểm xạ, hắn quay lưng về phía Trương Kiệt, nói:

-Trương Kiệt, nếu có thể sống sót mà nói, ta nhất định sẽ trả ngươi một quyền này. Con mẹ nhà ngươi ... Răng của lão tử đều bị đánh gãy hết rồi.

Trương Kiệt lại cười ha hả, hắn vừa bắn vừa nói:

-Nếu như chúng ta có thể sống sót ... nếu như tất cả có thể sống sót, lão tử cho ngươi đâm một quyền thì có làm sao đâu? Sống sót a ...

-Trịnh Xá ... tính mạng của bọn ta đều đặt trên tay ngươi, nhất định phải thành công a!

Trịnh Xá không biết phía trên còn có bao nhiêu bậc thang nữa, cũng không biết phía trên còn có bao nhiêu Quỷ Hồn xuất hiện, hắn chỉ biết là lúc này đã không thể quay đầu lại, phía sau hắn, tràn ngập cầu thang đều là Quỷ Hồn đang bò lên. Điều duy nhất hắn có thể làm chính là liều mạng xông lên rồi lại xông lên, cho đến tận khi xông ra khỏi cơn ác mộng như địa ngục này ... Nếu như không muốn chết, như vậy chỉ có liều mạng xông lên phía trước!

-A!

Trịnh Xá giương súng tự động, vừa xông lên vừa không ngừng tảo xạ, bước chân của hắn căn bản đã vô lực chống đỡ cường độ xông lên như vậy. Nếu không phải trong lúc tối hậu có một cố ý chí lực vẫn đang kiên trì chống đỡ thì có thể ngay cả khí lực để nhấc chân di chuyển một bước thôi hắn cũng không có. Trạng thái mở cơ nhân tỏa đã duy trì rất lâu rồi, từ khi hắn có được loại trạng thái này tới nay, đây là lần có thời gian duy trì dài nhất. Giống như lần trước trong phim Ailen 1, gen của hắn đã đạt tới giới hạn bằng hoại. Hắn ... đã không còn đường lui!

Rốt cuộc, đúng lúc súng tự động sắp bắn hết đạn, Trịnh Xá đã lao tới đỉnh tháp chuông, trên một cái ban công bên ngoài, Quỷ Hồn đang không ngừng từ chỗ đó bò tới. Hắn nâng súng lên tảo xạ một trận, bắn hết sạch đạn trong súng, tiếp theo hắn tung cước đá bay cửa sắt thông với ban công. Lọt vào trong mắt là Quỷ Hồn cự đại kia đang cùng hắn đối mặt nhìn nhau, thậm chí Trịnh Xá đã nhìn thấy nó vươn tay chộp về phía hắn.

-A! Đi chết đi cho lão tử!

Trịnh Xá cố đề khởi năng lượng huyết tộc toàn thân, liều mạng chạy ra ban công, lao thẳng về phía chỗ lồng ngực của quỷ hồn to lớn ... vị trí của chủ thể chú oán Kayako ...

57. Kiên Trì Tin Tưởng! Lực Lượng Của Đồng Đội (2)

Trịnh Xá vọt tới chỗ lồng ngực của Quỷ Hồn to lớn, linh hồn trong đó là một phụ nữ trung niên, nhìn khuôn mặt vặn vẹo rất kinh khủng, cả người bị biến đổi thành trạng thái tả tơi. Vừa mới đụng vào hắn, nữ Quỷ Hồn kia đã há to miệng kêu thảm, trong nháy mắt đã bị năng lượng huyết tộc ăn mòn tan thành mây khói. Lúc này cả người Trịnh Xá hoàn toàn bị bao trong lồng ngực của Quỷ Hồn cự đại kia.

Sau khi Quỷ Hồn đầu tiên bị ăn mòn tiêu tan, Quỷ Hồn xung quanh đều bắt đầu xông về phía Trịnh Xá. Huyết tộc năng lượng thật sự bá đạo cường hoành, chỉ hơi chạm nhẹ vào là đám Quỷ Hồn này lập tức bị hoàn toàn ăn mòn tiêu tan. Nhưng mà đồng dạng, Trịnh Xá cũng cảm thấy tốc độ tiêu hao năng lượng huyết tộc trong cơ thể thực sự là cực nhanh, bất quá mới chỉ được mấy giây thôi mà năng lượng huyết tộc đã tiêu hao hết hơn bốn phần.

Mọi người nhìn vào, chỗ tiếp xúc giữa Trịnh Xá và Quỷ Hồn tản mát ra một cỗ quang mang màu xanh kì lạ. Hề là Quỷ hồn bị ăn mòn tiêu thất đều sẽ phóng xuất ra loại quang mang này. Nhưng mà dần dần, loại quang mang này càng lúc càng ảm đạm, điều này biểu hiện rằng năng lượng huyết tộc của Trịnh Xá đang từ từ giảm xuống. Mà lúc này, chỗ lồng ngực của Quỷ Hồn to lớn đã bị ăn mòn thành một cái lỗ lớn hình người.

-... Trịnh Xá! Vị trí lồng ngực Quỷ Hồn chính là người sao?

Trịnh Xá lúc này chính là đang tập trung toàn bộ tinh thần, đột nhiên từ trong máy liên lạc bên hông phát ra giọng nói của Triệu Anh Không, hấn bắt chấp tất cả liều mạng gào lên:

-Là ta ... nếu như ta chết, các người có thể chạy xa được bao nhiêu thì chạy đi, thời gian đã sắp hết rồi. Được rồi, đừng nói chuyện với ta nữa, ta đã bắt chấp tất cả rồi!"

- ... Vì sao lại nhảy vào chỗ đó? Chẳng lẽ ... người đã phát hiện được nhược điểm của chú oán Quỷ Hồn?

Thanh âm Triệu Anh Không vẫn không nhanh không chậm truyền tới.

- Mẹ kiếp ... Đúng vậy! Đã phát hiện được nhược điểm! Chủ thể chú oán rất có thể ở giữa lồng ngực! Đừng có nói chuyện với ta nữa a, ta không thể bị phân tán tập trung!

Gân xanh trên trán Trịnh Xá nổi phồng lên, hấn gằn như găm lên mà nói.

-Trịnh Xá ... ta là Zero đây, ta không biết còn có thể ngắm chuẩn mục tiêu hay không, nhưng mà có thể thử một chút, thể lực của ta hiện tại còn có thể bắn ra một phát đạn nữa ... Bây giờ quang mang xung quanh người đã quá thịnh, chờ khi quang mang nhạt đi một chút, người hãy ra lệnh cho ta !

Thanh âm của Zero đột nhiên vang lên trong bộ đàm.

Trịnh Xá trầm mặc một chút, hấn không biết phải trả lời thế nào, bởi vì cỗ thanh quang chớp động này đại biểu cho hấn còn có năng lượng ăn mòn Quỷ Hồn. Một khi quang mang này biến mất hoặc là yếu đi, như vậy hấn lập tức sẽ bị vô số Quỷ Hồn bám lấy. Khi đó thực sự là ngay cả một chút lực phản kháng cũng không có.

-Zero ... cơ hội chỉ có một lần, chốc nữa ngay khi quang mang biến mất, người hãy bắn vào vai trái của ta, nơi đó chính là chủ thể chú oán!

...Được!

Trịnh Xá quyết định chủ ý, hấn cũng không tiết kiệm năng lượng huyết tộc còn lại nữa, bắt đầu liều mạng đem năng lượng huyết tộc tán phát về phía trước. Nhất thời, Quỷ Hồn chắn trước mặt hấn bắt đầu không ngừng bị ăn mòn tan rã, chỉ có mấy giây thôi hấn đã tiếp cận chủ thể chú oán càng lúc càng gần.

-Sở ... Sở Hiên!

Đúng lúc Trịnh Xá đang định tiếp tục đẩy mạnh về phía trước, đột nhiên một linh hồn thể trước mắt làm hấn chấn động cả người. Quỷ Hồn này cùng đám Quỷ Hồn kia có chút bất đồng. Hấn cũng không có khuôn mặt vắn vẹo, thân thể trông cũng như nhân hình bình thường. Nếu như không phải là lớp da của hấn có màu nửa xanh nửa trắng thì hấn trông thật sự là giống hệt một người bình thường.

Trong nháy mắt chần chừ này, Trịnh Xá cũng không có tiếp tục ăn mòn đến Sở Hiên, không hiểu tại sao, hấn đối với nam nhân này lại có một loại kính ý khó hiểu. Mà càng khiến hấn kì quái chính là, Quỷ Hồn Sở Hiên cũng không giống như các quỷ hồn khác tấn công về phía hấn. Ngược lại, Quỷ Hồn Sở Hiên lại vượt qua Trịnh Xá mà ngăn cản lại mấy con Quỷ Hồn khác đang xông tới sau lưng hấn. Trong lúc mơ hồ, Trịnh Xá tựa hồ có thể nhìn thấy khi Sở Hiên lướt qua đầu hấn khẽ gật một cái ...

-Ảo giác sao? Hay là ...! Sở Hiên, ta báo thù cho người!

Cho tới lúc này, trước mặt hấn đã không còn bất cứ Quỷ Hồn nào khác, chỉ còn lại một mình chân thân Kayako. Trịnh Xá đem toàn bộ năng lượng huyết tộc tụ tập vào tay trái, tiếp theo hết sức tung ra một quyền. Ngay lúc năng lượng huyết tộc theo nắm đấm xâm nhập vào trong cơ thể Kayako, Quỷ Hồn này lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt thống khổ. Nàng không ngừng phát ra thanh âm lục lục lục, thân thể không ngừng giãy dụa muốn thoát ra khỏi nắm tay của Trịnh Xá. Nhưng lúc này Trịnh Xá đã quyết tâm liều mạng, hấn không thêm để ý đám Quỷ Hồn xung quanh đụng vào cơ thể, chỉ liều mạng đem toàn bộ năng lượng huyết tộc từ nắm tay đẩy về phía Kayako. Cỗ năng lượng có tính ăn mòn mãnh liệt này không ngừng chảy vào trong cơ thể Kayako. Mà Quỷ Hồn bắt tử Kayako rốt cuộc cũng bắt đầu nhỏ lại, từng chút từng chút càng lúc càng nhỏ ...

Ngay khi Quỷ Hồn đầu tiên bên ngoài chạm vào thân thể Trịnh Xá thì năng lượng huyết tộc của hấn rốt cuộc cũng bị ép ra đến tia cuối cùng. Sinh mạng lực của hấn không ngừng bị cuốn cuộn hút đi từ vị trí tiếp

xúc. Mà Kayako trông đã chỉ còn nhỏ bằng không tới một phần năm như ban đầu, chỉ cần một chút lực lượng cuối cùng ... là đã có thể tiêu diệt nó rồi!

-Zero! Chính là lúc này...!

Bùm!

Một tiếng súng cực lớn vang lên, Trịnh Xá chỉ cảm thấy bắt đầu từ vai trái, một cỗ nhiệt lưu đột ngột nhập vào từ bả vai hướng xuống cánh tay. Một chớp mắt, phẳng phất lâu như cả một thế kỉ vậy. Tiếp theo viên đạn linh loại súng ngắ ion xuyên qua bàn tay hấn trực tiếp đâm thẳng vào cơ thể Kayako, hoàn toàn đánh tan quỹ hồn chỉ bằng một phần năm bình thường này, sau đó bắn xuyên ra ngoài. Uy lực cực lớn đó khiến cánh tay trái của Trịnh Xá nát vụn, đồng thời cũng làm cho bộ vị lồng ngực của linh hồn thể to lớn ... tan thành một cái động lớn trống hoác.

Trong lúc mơ hồ, Trịnh Xá phẳng phất nghe thấy một âm thanh thăm thiết, đây là thanh âm của một người phụ nữ phát ra, mà theo thanh âm này vang lên, xung quanh đồng thời cũng có vô số tiếng kêu thăm thiết của nam nhân nữ nhân. Đám linh hồn thể vẫn nâng đỡ Trịnh Xá dần dần bắt đầu tan biến, cho đến khi Trịnh Xá bắt đầu từ trên cao hơn mười thước rơi xuống đất, một đôi cánh tay cường tráng đã đỡ được hấn.

... Thành công rồi ...Trịnh Xá, chúng ta ... Hắc? Ta cũng được thưởng ...

Trịnh Xá chỉ cảm thấy phẳng phất nghe thấy thanh âm của đồng bọn, trong chốc lát này ... hấn chỉ cảm thấy nội tâm của bản thân đang đứng trên cùng cao độ với Sở Hiền ... Có lẽ đồng bọn đôi khi sẽ trở thành gánh nặng, hoặc là thủ lĩnh tính toán lãnh khốc vứt bỏ người yếu để có thể làm cho đại bộ phận sống sót. Nhưng mà khi chúng ta tương hỗ dựa vào nhau mà sống, đem tính mạng của mình phó thác cho đồng bọn ... Đây mới là một đội ngũ mà hấn hi vọng.

Khi hấn hồi tỉnh lại, đã thấy đang được ngâm mình trong một cột sáng, toàn thân trên dưới đau đớn ngứa ngáy không chịu nổi. Nhưng mà theo đau đớn như vậy, tinh thần của hấn cũng dần dần trở nên sung mãn.

Hấn dùng lực cúi đầu nhìn xuống phía dưới, một cô bé đang ở dưới yên lặng nhìn hấn, trong mắt cô bé này tràn đầy nước mắt trong suốt, nhưng mà trong ánh lệ lại mang theo ý cười

58. Chiến Lợi Phẩm Dồi Dào.

Sau khi tu phục, sáu người đứng trên quảng trường nghĩ lại mà sợ, mấy chục phút cuối cùng, cái cảm giác từ sống đến chết, từ hy vọng đến thất vọng rồi lại hy vọng lặp đi lặp lại, đau tim gấp mấy lần so với Alien 1, cũng còn may, bọn họ đã sống sót trở về. Trịnh Xá chưa kịp ư hử gì thì Chiêm Lam đã nhào vào lòng hấn, khóc như mưa như gió, không thềm quan tâm đến La Lệ cũng vừa định nhảy vào, may mà Trương Kiệt phản ứng nhanh, ôm lấy cả hai người, cười khà khà, khiến cho khuôn mặt xanh lè của La Lệ bớt phần khủng bố.

- Ha ha ha...dù thế nào thì bọn mình cũng sống sót trở về rồi... - Trương Kiệt cười lớn nói.

Chiêm Lam đỏ mặt nói khê một câu cảm ơn rồi đứng sang một bên, nhường chỗ cho La Lệ. Cô bé như báo thù việc vừa rồi, nhảy xổ vào TRịnh Xá mà hôn như tuyên bố quyền sở hữu khiến cho Trịnh xá ngại ngùng, lấm lét nhìn quanh.

- Cậu được bao nhiêu điểm thưởng? Bọn tôi nhận được điểm thưởng không giống nhau.

Zero đột nhiên chen ngang nói. Trịnh Xá ngẩn ra rồi vội nhắm mắt liên lạc với chủ thần, kết quả khiến hấn giật mình, tổng cộng hấn được 4177 điểm, hấn giết một người mới, bị trừ 1000 điểm, thưởng thưởng lệ 1000 điểm vừa bù lại, hấn được hơn 4100 điểm, lại thêm 2 cái kịch tình cấp C khiến hấn ngạc nhiên vô cùng.

Zero nói với giọng đều đều:

- Tôi nghe thấy chủ thần thông báo” tiêu diệt một phần của Chú Oán, nhận được 2300 điểm và một kịch tình cấp C”

TRương Kiệt nói:

- Tôi được 1800 điểm và 2 kịch tình cấp D.
- 1500 điểm, 2 D
- Tôi là...

Cuối cùng tổng kết lại, trừ Tề Đằng Nhất chỉ được 1 D, cả Chiêm Lam cũng được 2D, mọi người đều được thêm 1000 điểm, phải nói là thu hoạch dồi dào, tương đương với trải qua mấy bộ phim cộng lại.

- Nhưng mà...không phải là cú đòn quyết định do Zero bắn sao? Nếu không nhờ anh ấy, bọn mình toi hết rồi! - Trịnh Xá ngạc nhiên hỏi.

Chiêm Lam vuốt vuốt trán nói:

- Có lẽ là Chủ thần căn cứ vào mức độ góp sức của mỗi người mà chia điểm, ví như trong Alien, mọi người cùng tham gia giết Queen, nhưng điểm thưởng chỉ có anh nhận được, đó là do giết Queen là nhiệm vụ chính, còn nhiệm vụ chính lần này là sống sót, thu hoạch thêm được chủ thần chia theo mức độ đóng góp của từng người.

Mọi người đều đồng ý với giả thuyết này, quả thật nếu trong đợt tấn công thứ bảy không có sức chiến đấu của Trịnh Xá, chưa biết chừng mọi người đều ngoẻo ở đó. Trịnh Xá và Zero được nhiều nhất không có ai dị nghị gì.

Do có hai người mới nên tiếp đó Trương Kiệt giảng giải sơ qua các tính năng của chủ thần không gian, hẹn hôm sau tụ tập tại quảng trường bàn việc cường hóa và trao đổi, sau đó mọi người giải tán về phòng, chỉ có Tề Đằng Nhất ở lại tiến hành sự nghiệp chế tạo người yêu. Trên đường Trịnh Xá và La Lệ về phòng tương đối lặng lẽ, chỉ có La Lệ nói giọng chua lè:

- Không cần nghĩ nữa, người đẹp ngực to đã về phòng rồi, có nhớ người ta cũng không quay lại đâu...hay là anh đến gọi cửa, chắc chắn chị ấy sẽ mở cửa cho anh vào phòng...

Trịnh Xá dằn mặt ra rồi nhún nhó nói:

- Chà, anh có nghĩ gì chuyện đó đâu, anh chỉ đang nghĩ là người chết liệu có còn ý chí không? Có còn giận những người còn sống không?

La Lệ rung rung đôi môi hồng nói:

- Có lẽ là có ma tốt, ngày xưa bà thường nói: " người hiền gặp lành, người ác gặp ác, không phải không trả, chỉ là chưa tới"... bà còn hay kể rất nhiều chuyện ma hiền báo oán nữa...
- Báo..oan à? - Trịnh Xá nhớ lại hình bóng hồn ma Sở Hiên lúc ấy, nếu không nhờ hồn ma Sở Hiên ngăn chặn oan hồn vây quanh, chỉ sợ hắn không chờ được đến lúc Zero nổ súng...đó là báo oán sao?
- Vậy là...anh chết thật rồi sao? Dù với trí tuệ như thế...cũng chết thật sao?

Đêm đó không có gì khác ngoài hai người yêu nhau quấn quýt triền miên đến khi kiệt sức mới ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm sau, hai người nằm trên giường, ôm nhau khe khẽ nói nhưng câu chuyện vu vơ, La Lệ không ngừng hỏi những chuyện xảy ra trong phim đến từng chi tiết. Nghe đến những đoạn nguy hiểm, cô bé tròn xoe mắt há mồm, khi nghe đến những lúc Trịnh Xá thoát khỏi cái chết gang tấc, nàng khe khẽ khóc thành tiếng.

- Ài...lại chỉ có 10 ngày! Dê xôm, nhất định anh phải sống trở về gặp em đây nhé.

Trịnh Xá thở dài, không biết nói sao, đột nhiên một ý nghĩ nảy ra, hắn nói:

- bé Lệ, hay là bọn mình ra biển chơi đi, đến những bãi biển nổi tiếng nhất, lần này bọn mình đến Hawaii du lịch 10 ngày có được không?

La Lệ lập tức kêu ầm lên, không ngừng lăn lộn trên người hắn, cho đến lúc chú em nổi giận mới đỏ mặt ngừng lại, miệng không ngớt hỏi:

- Thật không? Thật không anh?...

Dường như cô bé sắp ngất đi vì sung sướng, Trịnh Xá cười nhẹ nói:

- Thật chứ, không chỉ bọn mình, tất cả mọi người đều đi, thư giãn một chút..

59. Chiến Lợi Phẩm Dồi Dào (2)

Mặc dù đã quyết định chủ ý, nhưng mà Trịnh Xá vẫn còn có một chút hơi ngại, dù sao cũng là đem điểm thưởng trân quý ra để xa xỉ, đối với mọi người mà nói: 100 điểm thưởng tương đương với một khẩu Deasert Eagle vô hạn đạn. Mặc dù không cần tiêu tốn chi tiết kịch tình nhưng mà mười ngày du lịch vẫn cần phải có 100 điểm thưởng, điều này đối với mọi người đã là một loại lãng phí xa xỉ.

Mười giờ sáng ngày thứ hai, mọi người lại một lần nữa tụ tập trên quảng trường. Nhưng mà bọn họ còn chưa kịp nói nửa câu thì đã bị một khối bia đá màu vàng to lớn ở trước mặt hấp dẫn. Khối bia đá màu vàng này trôi nổi ở giữa không trung cách mặt đất năm thước, cả khối bia đá tản mát ra quang mang màu vàng nhu hòa. Nó cứ như vậy lẳng lẳng hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Triệu Anh Không tới sớm nhất, nàng vẫn y như cũ cầm trên tay cuốn sách như chưa từng buông ra, thần nhiên liếc nhìn mọi người một cái rồi nói:

”Nhìn nó đi ... có chút tin tức thú vị đó.”

Mọi người nghe vậy đều ngược nhìn về phía khối bia đá màu vàng này, nó tựa hồ giống như quang cầu ”chủ thần”, chỉ cần chăm chú nhìn nó, là có thể trực tiếp thu vào một chút tin tức ở trong đầu.

” ... ngay khi đội này xuất hiện, chính là đã xuất hiện ba hoặc là hơn ba người trở lên mở ra cơ nhân tỏa, đoạn tin tức này sẽ tự động xuất hiện hơn nữa thủy chung giữ lại trong không gian ”chủ thần” .

” ... Như những kiến thức chung mà chúng ta đã báo trước, khi cơ nhân tỏa của sinh vật mở ra ở tầng thứ năm, cũng tức là tầng cuối cùng của mở cơ nhân tỏa, sinh vật đó sẽ hoàn toàn tiến hóa thành sinh vật cấp độ cao hơn. Cho nên thế giới loài người sẽ bởi vậy mà đạt được tiến bộ hoặc là sinh ra hạo kiếp, điều đó đều phụ thuộc ý niệm của sinh vật này. Nhưng mà vì đề phòng sinh vật cao tầng của hai đội trở lên đụng độ nhau, sẽ làm cho loài người hoàn toàn bị tiêu diệt hết, cho nên chúng ta đã quyết định lập ra một quy định ...”

” ... Ngay khi đội này xuất hiện ba hoặc là hơn ba người trở lên có thể mở được cơ nhân tỏa, thì đội này sẽ tùy cơ đụng độ trong phim kinh dị cùng với đội của các châu lục khác mà cũng tiến vào không gian ”chủ thần”. Song phương giết chết thành viên của đối phương sẽ được thưởng số điểm thưởng là ... 2000 điểm và một chi tiết kịch tình cấp C. Giết chết thành viên đã mở được cơ nhân tỏa bên đối phương thì sẽ được thưởng 7000 điểm thưởng và một chi tiết kịch tình cấp B. Nếu như toàn bộ đội của đối phương bị giết chết, thì mỗi thành viên còn sống sót của đội còn lại được thưởng một chi tiết kịch tình cấp C.”

” ... Không tồn tại tàn khốc, không tồn tại đùa bỡn, không tồn tại chính nghĩa cùng tà ác ... Tất cả các đội cuối cùng chỉ một đội có thể tồn tại, nếu không muốn chết, vậy thì tự thân không ngừng cố gắng tiến hóa đi ...”

Đoạn tin tức này rõ ràng là không được đầy đủ, khi tin tức nói tới đây lại đột ngột dừng lại. Lúc này Trịnh Xá mới từ sự rung động vì đoạn tin tức kia mà đang hồi tỉnh trở lại. Hắn ngẩng ra nhìn mọi người xung quanh một chút, mà những người này cũng đều lộ ra loại biểu tình sửng sốt.

Trịnh Xá ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người rồi nói:

”Chiêm Lam, người thử phân tích ý tứ của đoạn tin tức này một chút đi.”

Chiêm Lam vuốt vuốt trán nói:

”Chờ một chút, đầu ta còn đang hơi choáng váng, hãy đợi một chút ...”

”Đoạn tin tức này hẳn là tin tức mà người sáng tạo ra không gian ”chủ thần” lưu lại, bởi vì tin tức trực tiếp khắc trong đầu chúng ta, cho nên nó sẽ căn cứ vào ngôn ngữ và tri thức của chúng ta mà nói ra những lời này. Tỷ như mở ra cơ nhân tỏa, đây rõ ràng chính là danh từ mà Sở Hiên từng nói với chúng ta ...”

”... Tiếp theo, trong đoạn tin tức này đề cao một chỗ phi thường trọng yếu, đó chính là không gian ”chủ thần” này. Kì thật lúc trước ta đã có chút nghi ngờ, mọi người không phát giác vì sao tiến vào trong cái

không gian này đều là người Trung quốc sao? Ngay cả trước đó duy nhất một gã lính đánh thuê Nga quốc, hẳn cũng là ở Trung Quốc truy cập Internet mới bị đưa vào không gian "chủ thần" này. Nói cách khác, ngoại trừ không gian "chủ thần" chỗ chúng ta đây, rất có thể còn sẽ có những không gian "chủ thần" của các châu lục khác, ở đó cũng có các đội như chúng ta."

"Một điểm cuối cùng, người sáng tạo ra không gian "chủ thần" này tựa hồ cũng không muốn để cho hai đội khác nhau cùng trở về thế giới hiện thực. Nếu là như vậy, căn cứ vào sự bất đồng trên các phương diện: tín ngưỡng, ngôn ngữ, giá trị văn hóa ... rất có thể cuối cùng làm cho hai đội này khai chiến với nhau trong thế giới hiện thực. Với tình huống như vậy thì kết quả sẽ cực kì đáng sợ, tỉ như ... một người có được lực lượng và tốc độ siêu việt gấp mười lần người thường, còn có tốc độ phản ứng thần kinh siêu cấp, cầm khẩu súng ngắn ion vô hạn đạn, còn thêm các loại trang bị công nghệ cao khác nữa. Một người như vậy hoàn toàn có thể đối kháng với cả một đội quân, càng chưa nói đến đồng bản vẽ thiết kế công nghệ cao mà Sở Hiên đã hoán đổi ..."

Trịnh Xá vội ngắt lời :

"Ý của người là chúng ta rất có thể ở trong bộ phim kinh dị kế tiếp sẽ đụng độ với một đội của châu lục khác. Mà kết quả sẽ là: toàn bộ chúng ta bị tiêu diệt hoặc giết chết toàn bộ bọn họ, đúng không?"

Chiêm Lam lắc đầu nói tiếp:

"Kì thật cũng không có tàn khốc như vậy, nếu là tiến vào trong phim kinh dị, như vậy cần phải dựa theo quy định hoàn thành của bộ phim kinh dị đó: sẽ hoàn thành nhiệm vụ gì đó hoặc sẽ đợi thời gian chấm dứt. Sở dĩ đem nhiệm vụ giết chết đối phương cấp cho điểm thưởng và chi tiết kịch tình cao như vậy, phỏng chừng chính là vì đề cao dục vọng của song phương mà ra một bảng giá như thế. Một khi song phương bởi vì không chống nổi sự hấp dẫn mà dẫn đến khai chiến với nhau, kết cục tự nhiên là không chết không dừng ... Ta nghĩ nếu thực sự gặp phải tình huống này, bất luận là đội đối phương hay đội chúng ta đều sẽ bởi vì cố kỵ đối phương sẽ triển khai công kích, hơn nữa tình huống ra tay trước để chiếm mọi ưu thế càng có khả năng xuất hiện ... Đến lúc đó cái chúng ta phải đối mặt, sợ rằng không chỉ đơn thuần là quái vật trong phim kinh dị mà còn rất có khả năng còn có thành viên của các đội khác ... Bọn họ sẽ muốn tiêu diệt chúng ta, cũng giống như là tiêu diệt đám quái vật vậy!"

Mọi người nhất thời đều trầm mặc, không thể phủ nhận để sống sót trong phim kinh dị cơ hồ đã muốn lấy mất cái mạng của họ rồi. Bây giờ lại biết sẽ có thể phải đụng độ giao chiến cùng với những đội khác. Sẽ phải giết người hay sẽ bị người giết? Bọn họ vô luận thế nào cũng chỉ có thể lựa chọn là giết người. Cứ thế mà suy ra, người bên đội đối phương không phải cũng nghĩ như thế sao? Như vậy chờ đến khi đụng độ sẽ là kết cục không chết không ngừng.

Trịnh Xá suy nghĩ một chút, đột nhiên cười nói:

"Đúng rồi, đoạn trên nhắc tới sau khi trong đội xuất hiện ba người đã mở ra cơ nhân tỏa thì đoàn đội đó mới phải tùy thời đụng độ giao chiến cùng các đội khác phải không? Ta cùng Triệu Anh Không đã mở ra cơ nhân tỏa, người nào đó đã chết trước kia cũng có khả năng mở cơ nhân tỏa. Ngoài ra các đội khác luân hồi trong phim kinh dị, thành viên của bọn họ dễ dàng khai mở cơ nhân tỏa như vậy sao? Rất có thể đội chúng ta đang là đội mạnh nhất trong tất cả các đội chứ. Ha ha, mọi người thực sự là không cần quá mức lo lắng đối với việc này. Hay là trước tiên nên bàn bạc một chút phương hướng cường hóa của chúng ta tiếp theo đi."

Trịnh Xá vừa nói như thế, không khí giữa mọi người lúc này trở nên thoải mái hơn rất nhiều, nhưng mà trong lòng bọn họ bất tri bất giác vẫn bị một bóng ma đè nén.

Sống sót ... Trong tất cả các đội tham gia luân hồi phim kinh dị thật sự chỉ một đội có thể sống sót sau cùng sao?

Trịnh Xá nhìn về phía khối bia đá đang tản mát kim quang, hẳn lẳng lặng thở dài một hơi.

.....

60. Chiến Lợi Phẩm Dồi Dào (3)

Nếu đã được báo trước sẽ xuất hiện tình huống như vậy, mọi người cũng là chỉ có thể bắt đầu tiếp thu sự thật, tiếp theo bọn họ mới bắt đầu mới bắt đầu thảo luận về thuộc tính cường hóa của từng người.

Bởi vì số điểm thưởng lần này rất hậu hĩnh, mỗi người đều thu được số điểm thưởng ngoài định mức, cộng thêm chi tiết kịch tình trân quý, mỗi người đều có thể hoán đổi một chút thuộc tính cường hóa, hoặc là hoán đổi một số vũ khí công nghệ cao. Cho nên mọi người cùng bàn bạc một chút, Linh Điểm tất nhiên vẫn là lựa chọn năng lực ngắm bắn cự ly xa mà bản thân am hiểu nhất, ngoại trừ đề cao tố chất thân thể, hắn còn đặc biệt hoán đổi một thuộc tính cường hóa cấp C: Druid Goshawk's eye.

"Đây là cường hóa cái gì ? " Tất cả mọi người đều hiếu kỳ hỏi.

"Druid Goshawk's eye, thích hợp dùng với loại bắn tỉa tầm xa, thích hợp với loại chiến trường phạm vi lớn trong phim kinh dị, dưới tình huống có được vũ khí tầm xa, đối với đại đa số địch nhân đều có hiệu quả cực tốt, không có kỹ năng đặc thù, có thể đề cao biên độ thị giác ở trạng thái tĩnh và động của nhân vật, cần một chi tiết kịch tình cấp C và 1000 điểm thưởng."

Mấy người Trịnh Xá đều âm thầm gật đầu, so với lựa chọn loại tăng cường toàn diện nhưng đối với một số điểm mạnh thì thuộc tính cường hóa lại giúp ích không nhiều, chỉ bằng chỉ đơn thuần gia cường điểm mạnh nhất của bản thân, như vậy đối với đoàn đội mà nói lại là hiệu quả cực tốt. Đương nhiên rằng như vậy đối với năng lực sinh tồn của cá nhân lại là đề cao không được lớn.

"Phương diện này ta cũng có tỉ mỉ nghĩ qua, tay súng bắn tỉa nói chung là sẽ không ở vào chỗ nguy hiểm nhất, hơn nữa thuộc tính mà ta gia cường không phải là năng lực ngắm bắn mà là thị giác ở trạng thái tĩnh và trạng thái động. Cho dù là đối với chiến đấu bình thường cũng có trợ giúp tương đối lớn, không có vấn đề gì." Linh Điểm thần nhiên giải thích.

Trái ngược với sự thăng thần của Linh Điểm, sát thủ Triệu Anh Không kia so ra lại hợp tiêu chuẩn hơn. Nàng không nói một câu, tự mình hoán đổi thuộc tính cường hóa cho bản thân. Ngay sau khi tất cả kết thúc, tất cả mọi người thấy trong tay nàng là một thanh chủy thủ vỏ bao làm bằng da cá mập. Tiếp theo ngay khi nàng rút chủy thủ ra khỏi bao da cá mập, cả thanh chủy thủ tản mát ra hỏa diễm màu xanh nhạt.

"Minh Hỏa Chi Nha! Hai chi tuyến kịch tình cấp D, 2000 điểm thưởng, đặc biệt hữu hiệu đối với sinh vật linh loại! Có thể thiêu cháy linh hồn của bất cứ sinh vật gì ... Loại vũ khí ma pháp truyền thuyết." Triệu Anh Không cũng không thèm nhìn mọi người, chỉ là cầm chủy thủ đút vào trong bao da cá mập rồi thờ ơ nói.

Lúc này Trịnh Xá cũng bắt đầu liên lạc cùng "Chủ thần "m hắn nhắm mắt lại bắt đầu lựa chọn vũ khí phù hợp với tình huống hiện tại của hắn. Bởi vì lúc trước khi đối mặt với quỷ hồn bị làm cho thảm hại không chịu nổi, cho nên lúc hắn chọn vũ khí thì cũng chọn loại vũ khí ma pháp truyền thuyết. Chọn đi chọn lại, cuối cùng ánh mắt của hắn bị hấp dẫn bởi một thứ: đồ quyền trục pháp thuật năng lượng huyết tộc - Hồng Viêm. Giới thiệu của vật phẩm này là: đưa ra phương pháp sử dụng hồng viêm, cần năng lượng huyết tộc đẳng cấp tử tước, thiêu đốt tất cả vật bám bên ngoài, đặc biệt hữu hiệu đối với sinh vật linh loại, cần 1 chi tiết kịch tình cấp C và 2000 điểm thưởng.

Đây đại khái chính là cường hóa kỹ năng, lúc trước hắn cũng từng ngắm qua một chút các mục cường hóa thuộc tính đẳng cấp cao, trong đó có một số kỹ năng cường hóa chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp, tỷ như khinh công Thế Vân Tung: cần chi tuyến kịch tình cấp A, cộng thêm một số điểm thưởng rất lớn. So sánh ra, cái kỹ năng tên là hồng viêm này thật sự là kỹ năng cấp thấp trong số ít các kỹ năng cường hóa, nhưng lại vừa vặn là kỹ năng mà đẳng cấp huyết tộc của hắn hiện nay có thể sử dụng.

Trong lòng Trịnh Xá thoáng tính toán một chút, hắn hiện tại có 4177 điểm thưởng, cộng thêm 2 chi tuyến kịch tình cấp C. Cho dù hoán đổi kỹ năng huyết tộc này, hắn cũng có đủ số điểm thưởng để hoán đổi các thứ khác. Thí dụ như đạn linh loại hoặc là vũ khí cao cấp, hơn nữa kỹ năng này vừa may là đặc biệt hữu hiệu đối với sinh vật linh loại. Điều này khó tránh khỏi hấp dẫn ánh mắt hắn.

"Huyết tộc năng lượng pháp thuật quyền trục - Hồng Viêm! "

Khi Trịnh Xá hoán đổi, quyền trục này vừa chạm vào thân thể hắn, lập tức liền hóa thành một mảng khói xanh tiêu tán đi mất. Mà trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện một loạt các phương pháp sử dụng năng lượng huyết tộc. Thế nhưng trong nháy mắt mà thôi, lượng tin tức quá lớn xông thẳng vào trong đầu hắn, nhất thời hắn cảm thấy cả đầu phẳng phất như muốn nổ tung ra. Cho đến hơn mười giây sau, hắn mới triệt để ổn định trở lại, đồng thời hắn cũng bắt đầu nghiền ngẫm lại đoạn tin tức này.

”Dùng ý chí dẫn đạo năng lượng huyết ra bên ngoài cơ thể, sau đó tưởng tượng chúng biến thành hỏa diễm màu huyết hồng, dùng ý niệm cẩn thận khống chế ...”

Trịnh Xá nhắm mắt lại thì thảo nhắm lại, năng lượng huyết tộc trong đầu hắn lúc trước khi đối mặt với Quỷ Hồn to lớn đã tuôn ra khắp toàn thân, cho nên lúc này hắn sử dụng tương đối dễ dàng hơn rất nhiều. Năng lượng huyết tộc dưới sự khống chế ý chí của hắn chậm rãi từ trong đầu tuôn ra mặt ngoài thân thể. Tiếp theo hắn lại đem cỗ năng lượng huyết này tưởng tượng thành hỏa diễm màu hồng huyết ...

”A! ”

Mọi người xung quanh đột nhiên truyền tới một trận kinh hô, Trịnh Xá cũng bị cả kinh vội vã mở mắt ra, lọt vào tầm mắt hắn là một mảng quang mang màu huyết hồng, trên làn da của hắn không ngờ phủ đầy một tầng hỏa diễm màu huyết hồng. Trông không chói mắt lắm nhưng mùi máu tanh lại thập phần nồng nặc, tầng màu huyết hồng này thoát nhìn phẳng phất như là máu đang bị thiêu đốt. Trông vừa ghê sợ lại có phần rợn rờ.

Trong lòng Trịnh Xá nhất thời hưng phấn, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ý niệm của hắn nhất thời bị phân tán, rốt cục dẫn đến đoàn hỏa diễm huyết tinh này từ từ nhạt dần, cho đến tận khi đã hoàn toàn thu vào trong người hắn, lúc này tất cả mọi người vẫn còn chưa có hồi tỉnh lại.

Chiêm Lam là người đầu tiên hồi tỉnh lại, nàng vội vàng chạy đến bên người Trịnh Xá nhìn kỹ thân thể hắn, sau khi phát hiện không có bất luận thương thế gì, lúc này nàng mới sốt ruột nói với hắn:

”Trịnh Xá, xảy ra chuyện gì? Người... không sao chứ?”

Trong lúc nhất thời Trịnh Xá không ngờ có chút không dám nhìn nàng, hắn gật gật đầu, tiếp theo quay sang nói với mọi người:

”Ha ha, để mọi người phải lo lắng rồi, thật không phải, vừa rồi là đang thử nghiệm kỹ năng huyết tộc mới hoán đổi được, cái kỹ năng này tựa hồ rất lợi hại. Đáng tiếc ở đây không có thứ gì có thể thử xem, đợi đến khi vào trong phim kịch dị lần sau, chúng ta sẽ đem quái vật trong phim kịch dị ra thử uy lực một chút.”

Tất cả mọi người đều đã phục hồi tinh thần lại, ngoại trừ Linh Diễm và Triệu Anh Không tương đối lãnh đạm đứng ở xa xa bên ngoài, Trương Kiệt và Tề Đăng Nhất đều hưng phấn vây quanh đi tới, bọn họ và Chiêm Lam cùng nhau mồm năm miệng mười hỏi các chuyện về kỹ năng huyết tộc này. Điều này ít nhiều cũng giảm bớt một ít xấu hổ của Trịnh Xá khi đối mặt với Chiêm Lam.

Trịnh Xá lại tỉ mỉ giải thích vài câu, hắn cố ý nhấn mạnh một chút kỹ năng này thật sự là thật sự là phi thường tiêu hao năng lượng huyết tộc. Như mới vừa rồi thiêu đốt một lúc, năng lượng huyết tộc của hắn hầu như đã bị tiêu hao non nửa, xem ra cũng giống như nội lực là không tới lúc nguy hiểm quan đầu không thể dễ dàng sử dụng kỹ năng này.

”Tất cả mọi người đều cường hóa hết chưa?” Trịnh Xá bỗng nhiên trong lòng khẽ động, hắn thì thảo hỏi.

Trương Kiệt sửng sốt một chút, ha ha cười nói:

”Ở đâu có loại cường hóa nhanh như vậy, chi tiết kịch tình đạt được cũng không dễ a, như thế nào cũng phải cẩn thận suy nghĩ mới được, người hỏi như vậy là có chuyện gì sao?”

Trịnh Xá ho khan một tiếng, lược bớt chút xấu hổ nói:

”Ta nghĩ ... khụ khụ, mọi người chúng ta không ngại đi đến bãi biển Hawaii nghỉ ngơi một đoạn thời gian chứ? Mười ngày đi, khụ khụ, không phải tới bãi biển Hawaii trong hiện thực đâu, như vậy không cần tiêu hao chi tiết kịch tình, cũng không cần dùng số điểm thưởng gấp năm lần, chỉ cần mười điểm thưởng là có thể hoán đổi thời gian một ngày đêm, mọi người cảm thấy thế nào? Chỉ đi có mười ngày mà thôi.”

” Ta cự tuyệt! ”

”Hay lắm ... ”

Hai cô gái ngực lớn đồng thanh kêu lên, tiếp theo các nàng sững sốt nhìn nhau, trả lời một thuận một nghịch như vậy, trái lại làm cho người khởi xướng là Trịnh Xá cảm thấy càng xấu hổ.

61. Trời Xanh, Biển Xanh Ngực Và Diêm Gử (1)

” Vì sao cự tuyệt?”

” Vì sao đồng ý?”

Hai cô gái cũng không khách khí, liền lớn tiếng trực tiếp chất vấn nhau.

Triệu Anh Không thần nhiên nói:

”Chẳng sao cả, bởi vì điểm thưởng của ta phải giữ lại để cường hóa tổ chất thân thể hoặc là hoán đổi một ít vũ khí vừa tay. Ta sẽ không ngu ngốc đem điểm thưởng đi phung phí xa xỉ...”

Chiêm Lam hừ một tiếng nói:

”Cái gì kêu là phung phí xa xỉ? Ta mấy ngày nay tới giờ vẫn luôn phập phồng lo sợ, sau khi trở về lại chỉ nhìn thấy cái không gian ”Chủ thần” nhất thành bất biến này, cứ như vậy ta muốn phát điên cả người lên mất. Dùng một trăm điểm thưởng đổi lấy mười ngày an tĩnh nghỉ ngơi, ta cảm thấy điều này rất hữu ích! Nếu không, người cho rằng ”Chủ thần” vì sao lại tuyển chọn nhiều phim kinh dị như vậy?”

Triệu Anh Không lạnh lùng nói:

”Ta không biết, ý chí của người yếu đuối quá, đừng nói còn có thời gian mười ngày nghỉ ngơi trong không gian ”Chủ thần”, mặc kệ là không có thời gian mười ngày nghỉ ngơi này, liên tục không ngừng một tháng thậm chí càng lâu hơn, cả người liên tục không ngừng vật lộn để sinh tồn, vên vện chỉ vì sống sót, ngay sau khi người mở ra toàn bộ tiềm năng, di chứng đau đớn đó người căn bản chẳng biết dek gì!”

Chiêm Lam đỏ bừng mặt lên, nàng bỗng nhiên quay đầu lại nổi giận đùng đùng nói với Trịnh Xá: ”Này,

nhân viên quầy hàng mượn dùng máy vi tính một chút, rất nhanh từ công ty quốc tế nào đó ở nước Mỹ đã phát tới thị thực công vụ cho mọi người và hơn trăm vạn đô-la Mỹ. Kết quả mọi người ngang nhiên vào trọ ở một khách sạn cao cấp năm sao, điều này cũng làm cho mọi người lại một lần nữa phải dụi mắt mà nhìn đối với Triệu Anh Khô.

”Trịnh Xá lát nữa chín giờ đến phòng khách, ta có một số việc cần tìm người.”

Chiêm Lam khi đi qua bên người Trịnh Xá, nàng cúi đầu vội vàng nói. Tiếp theo cũng không quay đầu lại đi thẳng về phòng mình. Trịnh Xá sững sốt nhìn theo bóng dáng Chiêm Lam dần dần rời xa, cho đến khi La Lệ từ phía sau chạy lên, lúc này hắn mới nở nụ cười khổ, nhất thời trong lòng hắn trăm mối đan xen rối như tơ vò

....

64. Chuyện Cũ Và ... Ước Hẹn? (2)

Buổi tối lúc chín giờ, Trịnh Xá xuất hiện đúng giờ trong đại sảnh, hắn yên lặng dựa vào tường phòng khách không nói một lời. Mấy phút sau, Chiêm Lam mặc một bộ váy đơn giản nhàn nhã ung dung lướt tới. Cô gái này thoát nhìn thân thái thanh khiết khí chất sáng khoái, nàng chào hỏi Trịnh Xá một tiếng rồi đi ra ngoài khách sạn. Mà Trịnh Xá cũng chỉ có thể cười khổ đi theo phía sau nàng.

-Thật tốt quá, có thể tới đây nghỉ ngơi năm ngày, nói thật, sau khi liên tục trải qua hai lần phim kinh dị, thần kinh của ta cũng đã căng thẳng quá mức rồi, thật sự nếu không thả lỏng mà nói, đến bộ phim kinh dị tiếp theo ta có thể sẽ phát điên mất ...

Lúc này mặc dù đã là buổi tối, thế nhưng bên ngoài khách sạn vẫn là huy hoàng rực rỡ. Ở chỗ thắng cảnh nổi tiếng như Hawaii mà nói buổi tối chín giờ bất quá chỉ mới vừa bắt đầu sinh hoạt ban đêm mà thôi. Trên đường vô số du khách đang mặc sức vui vẻ, cũng có các cô gái bản địa đang mặc váy cỏ nhảy múa, tất cả điều này đối với hai người mà nói đều rất mới mẻ.

-Trịnh Xá, đi, chúng ta tới bên kia xem một chút, tựa hồ rất có nhiều người cũng đang ở đó.

Chiêm Lam vội kéo tay Trịnh Xá cười hì hì nói.

Trịnh Xá khéo léo rút tay về, hắn cười khổ nói:

-Ta đã nói với Lệ nhi chuyện tới gặp người, cho nên ta cũng không thể đợi quá lâu. Chiêm Lam, người có chuyện gì thì mở miệng nói thẳng ra ... Tất cả mọi người nói rõ ra mới tốt.

Chiêm Lam sững sốt một chút, nàng nhìn Trịnh Xá thật sâu, hơn nửa ngày sau mới cười rộ lên nói:

-Người ... Người hiểu lầm cái gì thế? Yên tâm đi, ta tuy rằng rất có hảo cảm đối với người, thế nhưng phương châm của ta là không thể làm thương tổn đến nữ hài khác. Cho nên cho dù người dự định phản bội tiểu Lệ nhi, ta cũng không muốn mà Tìm người ra đây là có việc muốn nói cùng người.

-Thật sao? Ta còn cho rằng

Trịnh Xá hơi xấu hổ gãi gãi đầu nói.

Chiêm Lam nhẹ nhàng cười cười, trong tiếng cười phảng phất mang theo chút khác biệt, lúc này nàng mới nói:

-Không biết vì sao, ta cảm thấy trong đoàn đội chúng ta có một cỗ áp lực kỳ quái, là từ Ách, là từ sau lần ta bắt đầu cường hóa tố chất tinh thần, khi đó mới cảm giác được. Sau khi ta học tập hai pháp thuật, loại cảm giác này lại càng rõ ràng hơn, cứ có cảm giác như là đang bị vật gì đó theo dõi hoặc là giám sát vậy

Trịnh Xá kỳ quái nói:

-Đây hẳn là Chủ Thần đang giám thị hoặc là quản chế chúng ta phải không? Ta khi mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất cũng đã cảm giác được, hiện tại loại cảm giác này cũng ngày càng rõ ràng ... Nhưng mà hẳn là không phải vấn đề gì lớn chứ? Chủ Thần phải luôn giám thị chúng ta mới đúng.

Chiêm Lam thở dài một tiếng nói:

-Ai, ta không biết nên nói như thế nào với người Thế nhưng vô luận ta nói cái gì, người cũng nghìn vạn lần đừng nên nghĩ rằng ta đang gây xích mích ly gián Người không cảm thấy một người trong chúng ta rất cổ quái sao?

Trịnh Xá càng thêm kỳ quái, hần hiểu kỳ nói:

-Một người trong chúng ta rất cổ quái sao? Người rốt cuộc là muốn nói cái gì a, nếu có gì thì cứ nói thẳng ra đi đừng ngại. Tuy rằng chúng ta là đồng bọn, thế nhưng nếu như một người trong chúng ta thực sự có điểm cổ quái, hoặc là trong lòng có điều không ngay thẳng, vậy tự nhiên là sẽ không thể dễ dàng bỏ qua cho hần ...

Chiêm Lam mở miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm, chỉ là thở dài một tiếng nói:

-Ta cũng không dám cũng không dám khẳng định, chỉ là mơ hồ có loại cảm giác này mà thôi, có thể do liên quan tới việc cường hóa tố chất tinh thần Trịnh Xá, người còn nhớ ngày cuối cùng trong phim The Grude không? Vì sao ta lại đột nhiên chạy tới khách sạn kia chứ? Hộ thân phù của bọn ta khi đó cũng không có cháy a, nếu như là chú oán Quỷ Hồn đem ta tới đó thì hộ thân phù đó đã sớm phải cháy mới phải ... Người thực sự không cảm thấy có cái gì không đúng sao?

Trịnh Xá cũng dần dần tỉnh táo lại, hần suy nghĩ một chút nói:

-Nói thật, lúc đó ta thật sự cảm thấy rất kỳ quái, vì sao lại có chuyện như vậy chứ Ha ha, không sợ người cười, ta đã suy nghĩ rất lâu rồi mà vẫn không nghĩ thông được đến cũng là đã xảy ra chuyện gì. Nếu nói như vậy, chẳng lẽ người đã đoán ra chân tướng?

-Cũng không thể nói là chân tướng, ta chỉ có chút hoài nghi mà thôi. Chính bởi vì là hoài nghi, cho nên ta mới không thể tùy tiện nói ra với mấy người kia, bởi vì chúng ta dù sao đều là người trong một đoàn đội Trịnh Xá, nếu như ta chết mà nói, vậy ta mong người hãy cẩn thận với người trước sau có tương phản lớn nhất trong đoàn đội...

"Ước hội" ngăn ngủi của hai người kết thúc như vậy, khi trở lại khách sạn, hai người đều có vẻ như vô ý tách xa nhau. Cho đến khi từng người trong thang máy đi về phòng của mình, Chiêm Lam ra khỏi thang máy, trong nháy mắt lúc cửa thang đóng nằng ngoai đầu nhìn lại mỉm cười. Nụ cười đó trông thật đau khổ

-Lệ nhi Anh vẫn luôn yêu em sâu sắc, từ nhỏ đến lớn, anh vẫn luôn hứa hẹn sẽ bảo vệ em, cho đến khi chúng ta đều bạc tóc.... Lệ nhi, anh tuyệt đối sẽ không, tuyệt đối Ta và Chiêm Lam tuyệt không phát sinh cái gì

Đến đêm, Trịnh Xá ôm La Lệ nằm trên giường lớn, hần thì thảo kể lại cho La Lệ cuộc nói chuyện vừa rồi.

- Đương nhiên là sẽ không phát sinh chuyện gì đâu, Chiêm Lam tỷ tỷ là người rất tốt, hì hì kỳ thực ta sớm đã nhìn ra Chiêm Lam tỷ tỷ thích người, thế nhưng Chiêm Lam tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không tranh đoạt đại sắc lang cùng Lệ nhi đâu Đại sắc lang cũng tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Lệ nhi mà?

La Lệ ngáp một cái, nằng vừa cười hì hì vừa nói.

- Đương nhiên....

"Nếu như bỏ qua cảm tình mà nói, câu nói kia của Chiêm Lam có ý tứ là Người trước sau có tương phản lớn nhất trong đoàn đội, là chỉ Sở Hiên sao? Hay là chỉ Zero? Bọn họ ngay từ đầu thực sự không phải là thành viên đoàn đội. Nếu như là tân nhân vừa mới gia nhập mà nói, như vậy Triệu Anh Không cũng rất khả nghi. Từ đầu đã băng lãnh, đến bây giờ trở thành một trong thành viên của đoàn đội Nằng rốt cuộc là nói tới ai?"

Một đêm không nói chuyện, Trịnh Xá ôm La Lệ lặng yên mà ngủ, cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên một cảm giác lo lắng kì lạ đưa hần từ giấc ngủ giật mình tỉnh dậy. Phảng phất như có chuyện gì đó sắp phát sinh, hơn nữa theo thời gian chậm rãi trôi đi, loại cảm giác này càng thêm mạnh mẽ.

Trịnh Xá rốt cục nhện không được từ trên giường ngồi dậy, hần cẩn thận đắp chăn cho La Lệ kĩ càng, tiếp theo vừa mặc y phục vừa chạy ra ngoài cửa. Hần cũng không do dự xông một mạch từ trong khách sạn ra

ngoài, sau đó liều mạng chạy về phía phát ra dự cảm đó.

Lúc này khoảng chừng là hừng đông bốn năm giờ sáng, là lúc xung quanh an tĩnh nhất vắng lặng nhất. Trịnh Xá chạy một mạch đến bên bờ biển, cảm giác lo lắng trong lòng đã càng lúc càng mãnh liệt, đồng thời cũng càng lúc càng yếu ớt ...

- Chiêm Lam...

Trịnh Xá vừa chạy đến cạnh bờ biển, hắn lập tức trông thấy tại xa xa ngoài khơi trôi nổi một điểm nhỏ màu đen. Cực kì khó hiểu, hắn há mồm liền gào lên tên Chiêm Lam, sau đó hắn không để ý hết thấy chỉ bơi thẳng về phía điểm đen kia. Khi hắn bơi tới bên cạnh điểm đen này, quả nhiên lại chính là Chiêm Lam đã rơi vào hôn mê! Nàng đã sắp bị nước biển chìm chết.

65. Chuyện Cũ Và ... Ước Hẹn? (3)

Trịnh Xá vội vã bơi tới cạnh Chiêm Lam rồi ôm lấy nàng, đồng thời đem nàng kéo trở lại vào bờ. Hai người vừa lên bờ, hắn lập tức xé rách áo nàng, bộ ngực trắng nõn như ngọc bật ra khỏi lớp áo. Hắn hít một hơi thật sâu, đưa tay đặt lên bộ ngực mềm mại mà lạnh buốt đó. Sau đó vừa ấn ngực vừa không ngừng thổi khí vào trong miệng Chiêm Lam.

Không lâu sau, Chiêm Lam bắt đầu há miệng ho sù sụ, nàng không ngừng ho ra nước biển trong phổi. Hơn nửa ngày sau, nàng lúc này mới ngừng lại thở hồng hộc, còn Trịnh Xá vội vã cởi áo ngoài của mình choàng lên trên người nàng, bấy giờ hắn cuối cùng mới thở phào một hơi.

- Chuyện gì xảy ra? Người tại sao đột nhiên lại đến đây bơi.... Không phải bơi, người vẫn mặc áo ngủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao người lại đến đây cho suýt chế đuối hả?

Trịnh Xá ngồi trên bờ cát kỳ quái hỏi.

Chiêm Lam khẽ ho khan vài tiếng, tiếp theo nàng khàn giọng nói:

- Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc đó ta đang ngủ say, tiếp theo ta đột nhiên đứng lên, chỉ cảm thấy thân thể phảng phất như tự có ý thức, đi thẳng xuống lầu ra ngoài khách sạn. Sau đó từng bước một đi về phía bãi biển. Lúc đó ta thực sự sợ hãi, trong lòng chỉ biết không ngừng gọi tên của người Cũng không biết sau khi cường hóa tố chất tinh thần, có phải thực sự có tâm linh cảm ứng hay không. Lúc đó phảng phất cảm giác được sự tồn tại của người, sau đó ta không biết cái gì nữa ...

Trịnh Xá cười khổ một tiếng, hắn bắt đầu nghiêm túc suy tưởng, hơn nửa ngày sau hắn mới khổ sở nói:

- Ta nghĩ tới hai khả năng, một là lời nguyện chú oán trên người chúng ta còn chưa có kết thúc, rất có thể sẽ là Quỷ Hồn đã khống chế người. Khả năng này không lớn, bởi vì khi chúng ta trở lại Chủ Thần không gian, lời nguyện trên người đáng lẽ đã được thanh trừ hoàn toàn rồi mới đúng. Hai là Trong chúng ta có người muốn giết người, bởi vì sau khi người cường hóa tố chất tinh thần đã cảm giác được sự bất thường của người đó, mà thủ đoạn giết người chính là

- Thôi miên!

Trịnh Xá và Chiêm Lam đồng thanh nói, sau đó Trịnh Xá thở dài một tiếng nói:

- Nếu là như vậy mà nói, lần trước trong phim The Grudge, trong tình huống hộ thân phù không bốc cháy, việc người lại đột nhiên tới được trong khách sạn đã có thể giải thích rõ ràng rồi. Bởi vì thứ làm người tới đó tịnh không phải chú oán Quỷ Hồn, mà là do lực lượng con người làm ra Nếu như tổng hợp lại một chút thời gian sau khi người cường hóa tố chất tinh thần, và người trước sau có tương phản lớn nhất Ngoại trừ Sở Hiền, ta chỉ có thể nghĩ đến Trương Kiệt.

Chiêm Lam cũng thở dài một tiếng nói:

- Đúng vậy, ta muốn nói người đó chính là Trương Kiệt. Từ sau khi ta cường hóa tố chất tinh thần, đứng ở bên cạnh hắn luôn cảm giác được uy áp mơ hồ, phảng phất như hắn có tinh thần lực rất mạnh. Nhưng nếu hắn đã có tinh thần lực mạnh mẽ như thế thì vì sao lại không nói cho chúng ta biết chứ? Ta còn nhớ kỹ khi lần đầu tiên gặp hắn, nam nhân này cho chúng ta cảm giác rất mạnh mẽ rất cường đại. Thế nhưng

sau đó, hắn lại dần dần ẩn giấu sau hào quang của người, vì sao vậy? Ta nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến một đáp án.

- Hắn mong muốn đứng ở chỗ an toàn nhất so với việc biểu hiện lực lượng của bản thân ra ngoài gánh vác trách nhiệm, chẳng thà đem bản thân ẩn giấu sau hào quang của cường giả. Hắn không muốn làm chim đầu đàn, mà muốn bảo lưu lực lượng càng ngày càng mạnh Một khi bị người khác biết được hắn đang bảo lưu lực lượng, vậy phải giết chết người uy hiếp đến lời nói dối của hắn, đây là khả năng duy nhất ta có thể nghĩ ra ...

Trịnh Xá trầm mặc một lúc rồi mới nói:

- Người có chứng cứ gì không?

Chiêm Lam khổ sở cười nói:

- Không, ta không có chứng cứ gì cả. Những điều này tất cả đều là suy luận của ta mà thôi Thậm chí lúc trước, sau khi chia tay người, ta trở lại trong phòng cũng không ra ngoài nữa. Trừ phi là lúc sáng ngày hôm qua Trương Kiệt đã thôi miên ta, bằng không ta cũng không tin hắn lại có thủ đoạn thôi miên ở cự ly xa. Điều này nghe qua quá mức khó tin Trịnh Xá, những lời này của ta nghe qua có phải rất giống như đang gây xích mích ly gián hay không?

Trịnh Xá nhớ tới tình cảnh khi lần đầu tiên gặp được Trương Kiệt: điều thuốc lá được châm đó, ăn ý đồng sinh cộng tử, còn có một bàn đầy thức ăn mỹ vị đó, tiếng cười to cởi mở của Trương Kiệt Tất cả những điều này đều là giả sao?

- Trước khi không có chứng cứ xác thực, ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện hoài nghi bất cứ ai. Nhưng ta sẽ đem chuyện người đã bị tập kích công bố ra. Vô luận có phải là hắn hay không, đều sẽ khiến hắn trong thời gian ngắn không dám tập kích người lần nữa. Mấy ngày tới người hãy ở cạnh ta và Lệ nhi Nếu như thật sự là hắn, ta nhất định sẽ tự tay giết chết hắn!

Trưa hôm đó khi mọi người tụ tập cùng nhau, Trịnh Xá đem sự tình Chiêm Lam bị tập kích nói ra, tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng chấn kinh. Đương nhiên, Trịnh Xá cũng không nhắc tới suy luận của hai người bọn họ, chỉ nói rằng có thể là chú oán Quỷ Hồn đang tác quái. Mà trong lúc nói, hắn cũng tỉ mỉ quan sát phản ứng của Trương Kiệt. Nam nhân này tỏ vẻ rất ôn hoà, không ngừng hỏi han quá trình Chiêm Lam bị tập kích, sau đó lớn tiếng an ủi nàng.

Nhất định sẽ không là người chứ? Người ngay thẳng chân thành như vậy Lẽ nào thực sự giống như lời nàng nói, vì sống sót mà ẩn dấu lực lượng, sau đó giết chết tất cả người nào biết bí mật của người, lẽ nào đối với người mà nói Sống sót so với bất cứ chuyện gì cũng trọng yếu hơn sao?

Bởi vì Chiêm Lam bị tập kích, mọi người dưới sự bắt buộc dĩ chỉ có thể kết thúc cuộc du ngoạn nhàn nhã, lại khôi phục bố trí như lần đầu trong phim The Grudge. Mọi người ở trong cùng một gian phòng, tiếp đó chia tổ viên ra thay phiên gác đêm, khi phân phối tổ viên Trịnh Xá cũng thoáng động chút tâm tư, hắn đem bản thân và Trương Kiệt chia thành một tổ, còn Chiêm Lam và Triệu Anh Không chia thành một tổ khác.

Trong thời gian mấy ngày kế tiếp, mọi người thực sự không gặp phải bất cứ tập kích gì. Cho đến ngày thứ năm sau khi mọi người trở lại Chủ Thần không gian, chú oán tập kích trong tưởng tượng đó cũng chưa từng xuất hiện. Trịnh Xá thở phào một hơi, đồng thời trong lòng cũng bị che phủ một tầng âm ảnh. Trương Kiệt thực sự là người dễ sống sót thì cái gì cũng không quan tâm sao? Cho dù có phải hi sinh đồng bọn hắn cũng không hối tiếc?

Bởi vì tại Hawaii làm mất hứng du ngoạn, trong thời gian chín ngày kế tiếp tất cả mọi người không có hứng thú nghỉ ngơi gì hết. Ngoài huấn luyện cũng chỉ có huấn luyện, Zero chỉ bảo mọi người một số tâm đắc khi sử dụng súng ống của hắn. Triệu Anh Không thì dạy mọi người một ít kỹ xảo cận chiến, mà Trương Kiệt vẫn như cũ tỏ ra bình thản không ngạc nhiên. Ngoại trừ tiếng cười phóng khoáng, hắn phảng phất cùng tân nhân Tề Đăng Nhất giống nhau, không ngừng học tập kỹ xảo chiến đấu của hai người, thậm chí còn hướng Trịnh Xá thỉnh giáo về những tâm đắc của vấn đề mở cơ nhân tỏa.

Thời gian cứ như thế trôi qua, Trịnh Xá cũng nén nghỉ hoặc trong lòng xuống, toàn tâm toàn ý bắt đầu huấn luyện kỹ năng huyết tộc và năng lực cơ nhân tỏa tầng thứ hai của hắn. Sau khi chín ngày trôi qua.....

Quang trụ từ trên Chủ Thần” hạ xuống, thanh âm uy nghiêm mà trầm thấp đó lại một lần nữa vang lên.

- Trong vòng ba mươi giây tiến vào cột sáng, mục tiêu di chuyển tập trung, The Mummy bắt đầu truyền tống

66. Quyển 4: The Mummy. -- The Mummy.

”The Mummy... câu chuyện bắt đầu vào năm 1290 trước công nguyên, Đại tế tự Ai cập Imhotep và vợ Pharaoh Ank-su-namun ngoại tình, trong khi hèn hò bị Pharaoh bắt gặp, Imhotep và Ank-su-namun cùng nhau giết hại Pharaoh, sau đó Anck bị vệ binh của Pharaoh giết chết. Vì cứu người yêu, Imhotep mạo hiểm trộm xác Anck đưa đến Thành phố của người chết Hamunaptra, dùng Cuốn sách của cái chết triệu hồi linh hồn nàng từ địa ngục, khi nghi thức đang tiến hành thì vệ binh của Pharaoh xông vào cắt ngang, đẩy linh hồn của Anck về địa ngục. Còn Imhotep và các tế tự bị trừng phạt thảm khốc, các tế tự bị biến thành xác ướp khi còn sống, Imhotep dõ dạc sát hại Pharaoh và đả nhiễu linh hồn của người chết, bị tuyên phạt hình phạt khủng khiếp nhất: Trùng phạt. Hắn bị cắt lưỡi, bó thành Mummy khi còn sống, nhốt trong quan tài sắt và bị đổ đầy bọ ăn thịt người lên, bị bỏ mặc cho chết từ từ, cảm nhận cơ thể bị ăn dần từng mẩu. Do hình phạt quá ác độc nên có truyền thuyết rằng khi kẻ chịu hình phạt sống lại sẽ có pháp lực vô biên, biến thành quái vật tiêu diệt Ai cập.

Đó là nội dung cơ bản của The Mummy, cho đến ba năm trước, tức là năm 1923, một nhóm lính Lê dương phát hiện Hamunaptra, do nơi này chôn dấu kho tàng của các đời Đại tế tự Ai cập nên nhóm Lê dương tìm cách mở Hamunaptra, họ bị hậu duệ của các vệ binh Pharaoh tấn công, theo trên phim thì có hai người sống sót, nhân vật chính O’Conneil và Beni, người sau này bị bọ ăn thịt.”

Chiêm Lam lẩm bẩm nói.

- Vậy thì chúng ta đang ở đâu đây?

Đó là một căn phòng tối mịt mù, không có gì hết ngoài một người thanh niên tóc vàng to cao ngồi gục đầu xuống ngực và năm người thanh niên nam nữ tóc đen nằm lẩn lóc. Zero nhìn quanh rồi lẩm bẩm nói:

- Đây có lẽ là nhà tù, Chiêm Lam, trong phim có đoạn nào liên quan đến nhà tù không?

Chiêm Lam vuốt vuốt trán rồi nói:

- Ừm...tất nhiên là có, O’Connel, một trong hai người sống sót của đội Lê dươngtroons thoát khỏi Hamunaptra, mang theo chìa khóa lăng mộ, chiếc chìa khóa đó còn có thể mở Cuốn sách của người chết lẫn Cuốn sách Amun-Ra, nói chung là một vật kiện quan trọng của bộ phim, sau đó anh ta đánh nhau trong quán rượu, bị anh trai của nữ nhân vật chính Evelyn ăn trộm mất chìa khóa, còn Evelyn vì tìm kiếm Hamunaptra đến nhà tù cứu O’Conneil, chúng ta có lẽ đang ở trong nhà tù trước lúc Evelyn cứu O’Conneil, người thanh niên tóc vàng kia có lẽ là O’Conneil. (Chiêm Lam lẩm mồm khùng khấp, cách nói chuyện trong nguyên bản rất khó chịu, đành phải giản lược lại)

Trịnh Xá cười cười nói:

- Bọn mình gặp may rồi, cộng cả người mới lần này có 11 người, độ khó không cao lắm, nhưng The Mummy tôi cũng xem rồi, hình như không phải phim kinh dị mà?

Chiêm Lam cười hi hi nói:

- Đúng là không phải phim kinh dị, nhưng chỉ cần hệ số nguy hiểm lớn, tỉ lệ tử vong cao là Chủ thần đều chọn, xem ra suy luận lúc trước của bọn mình là đúng, chỉ cần phim có hệ số nguy hiểm lớn là nằm trong danh sách của Chủ thần.

Tề Đằng Nhất lại cao hứng nói:

- Kho tàng Ai cập cổ đại nha, còn có Cuốn sách của cái chết và Cuốn sách Amun-Ra trong truyền thuyết nữa, tôi biết chữ tượng hình Ai cập, tuy không giỏi lắm nhưng rất muốn đọc nội dung mấy quyển đó, trời ạ! Thật là tuyệt.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì Triệu Anh Không im lặng nhìn vào đồng hồ, hồi lâu nói:

@ h` M M"v M|B +€B ;b- +?[ +?B +?Qi- ç¼+ F?¬M; `ä H„K\

L;?2 çQ¢M K¼B M;Q`B ç m M?bM p"Q ç²M; ?²- F?¬M; +| ç²M; ?² ç K M;QÊ+ K" +?E
çB ç M +Y b´- ;?û p" €M? b€M; ç¼+,

@ hB m /B i bBM? p"i #'i iY AK?Qi2T- i?QÎM; R .XXX# M /QÈB +ÁM +| F?QªM; +€.

hB m >Q" M? Gm"i +Q`B H¢M?- M?´ K°i bÊB i|+- ç i` M M;¡M i v`²B i?²B # v çB K
H M; ç m +?2M +?9+ ç'K T?¢K M?•M- ?"M? H M; # Q i? "M? ?bM? K|M; M;U [m M
;B[[mªM; i`Q`M; H` K°i; B€ i`2Q +´- çSM; /QÊB; B€ i`2Q +´ +?QM? H` Pö*QMM2B
;B¼M; ?ÄB h`M? s€,

@ hbM? iB i T?BK +| i? i? v ç´B T?ªB F?¬M; \ oQ /K M?Q M m +?9M; i #•v; BÌ; B
b) /B M #B M` b Q\

h`M? t€ M; ~M` ,

@ *| F?ª M,M; tªv` ibM? ?m®M; #'i ç`M?- +| i? H` AK?Qi2T H"TiS+ b®M; H¢B- +
çB i?2Q M; Q`B F?€+ ?Q†+ +?QM? +?9M; i T?ªB çB ibK > KmM Ti` XXX+"m +ªK i`

hB m >Q" M? Gm"i H¢B M?´ K°i bÊB i|+- i?´B # v`²B M|B,

@ L m ibM? iB i T?BK +| i? i? v ç´B i?b +?mv M; b+kM; +| i? tªv` - F?¬M; ?B m b
b) +? i i` M; B€ i`2Q +´- i¬B F?¬M; #B i i`QM; T?BK H`K b Q çQÊ+ +Sm- M?QM;
ibM? iB i i? v ç´B /Q M K M?•M p"i +?QM? +? i i?b` i v +Sm M? i çBX

h`M? s€ +kM; F?€ [mª [mv i- [m v H¢B M|B pÊB w2`Q,

@ E?~m b9M; ;BªK i? M? +O M? +ÁM ç•v F?¬M; \ hW ç•v #„M çSi /•v i?WM; +| # C
,M\

w2`Q M?bM` M; Q`B - ;"i ç-m M|B,

@ E?¬M; i? "M? p'M ç - i-K M?bM`'i`ä- i¬B +| i? F?¬M; ;•v +?9 w #„M çSi /•v i?W

G9+ #'v; BÌ H` F?QªM; i?`B; B M; B[? B +m°+ i? +?B M- +ÁM +?Q +| ®M; ;BªK i?
M; Q`B M; ?2 i?´v iB M; b9M; - +ª ç€K çSM; p•v [m M? +?2 +?Q w2`QX æ M H9+ Pö*
+?9 M; K+ K†+ +ª ç +?m°+ M; Q`B- KªB K'v +?K+ ; B•v +?Q i?´v H M? i?ª M; Q`B-
H9+ +`M; v m- #®M; /•v i?WM; çSi T?Ui- M? +? "M; `ÆB ç€M? #`+? tm®M; /QÊB; -
i?´v K°i p i ç¢M tm'i ?B M i` M #S+ iQ`M; ç^M; b mX "¼M h`M? t€ M?´i i M?bM
M?|+ H¢B +?ÆB i`Á M?´ i|+- KB M; H`K #~K,

@ o¬ ?¢M F?ª M,M; iQM?XXXp¬ ?¢MXXX

e3X >B M h?U+ h`M E?®+XXXç²M; >"M?X

aQ pÊB +€+ T?¢K M?•M- ç€K h`M? s€, M K†+ [m€ b¢+? b)- H`+? bU- pb i? ?¼ /
+ B M; K+ +QB ?¼ H` M; Q`B çB i?, KiM- pª H¢B M? "iM * B`Q +kM; F?¬M; T?ªB H`
+?Q + KX *ª #¼M` # M M; Q`B +´M; - HŠM; H†M; çSM; +?Ì Pö*QMM2BH X h`QM; I
>Q" M? Gm"i,

@ *"m M|B H` Î i`QM; # M? pB M i?¬M FBM? ç M; ?B M +Sm- p"v +?„+ F?¬M; T?ªB

hB m >Q" M? Gm"i ç½ çSM; tm®M; ç'i- M; ¡M i v F?¬M; M; WM; +m®M +m®M i|+- M?

@ æ9M; i? 5 h`QM; tm i?¬M FBM? p" +€+ M T M?, M ç¢B M½Q [m€ T?€i i`B M- /šM
çB m F€ [m€B- pQ M?Q [m M? +?9M; i ç M; +| K°i +¶ iY F?Q- i`QM; b® +?9M; i +

L; ?2 +•m M|B ç|- K¼B M; Q`B ç m H°` p F€ [m€B- i'i M?B M H` B M; ?2 M|B Kb
#bM? i?Q`M; çQÊ+ - M?QM; /Q K°i +?9 M?|+ RR@Rk im´B M|B` i?b F?QM; B iÄ
s€ +Q`B F?" F?" M|B,

@ h` M i? ;BÊB M"v [mª H` +| ç†+ /` +¬M; M,M; b Q\ \*ªK SM; +€B +? i +kM; H` K°i

hB m >Q" M? Gm"i /Si K°i bÊB i|+ `²B H¢B i?´B T?M çB- H½M? ç¢K i`ª HÌB,

@ J¼B M; Q`B #B i; B€+ [m M i?S b€m T?ªB F?¬M; \ B +kM; +| i? i?¬M; [m M? [M
?"M? T?•M iQ+? p" bmv çQ€M- ?"M? ç°M; ç| p¬ i?S+ iB M ?"M?- +?d +| M; Q`B M?E
/U +ªK +€B +? i H` K¢M? K) M?´iX "° M½Q +O i¬B [m€ T?€i i`B M /šM ç M pB +

bmv çQ€M +ÁM +| F?ª M,M; iB T i?m /U +ªK +O M?[M; M;QÌB tmM; [m M?- i`QM;
ç m K`m t€K- M;QÌB M`Q K`m t€K +`M; ç"K i?b +`M; iB T +`M +€B +? i- pQ /K M?Q
ç"K M?'i i`QM; +?9M; i X

h`M? s€ M;~M` - F?' bÎ +QÌB ?ÄB,

@ *? i +?, + ``\ > v +ÁM +| i? #B M ç' B\

@ *?d H` F?ª M,M; i?¬B- pQ M?Q Pö\*QMM2BH H9+ M½v +| K`m +? i +?| + ?ÆM M?

L[KBM? iBM? h`M \*?m L;¼+ +QÌB ?B ?B- M;²B t'K tm®M; +¢M? hB m >Q`M? Gm`
i| + +?9 M?| +,

@ 1K t2K +?Q +?` t2K +?` +| F?Q iS+ +? i +?| + F?¬M; M`Q\

hB m >Q`M? Gm`i H½M? ç¢K ;¢i i v h-M *?m L;¼+ ` - i`ª HÌB,

@ hmv i` M M;QÌB +?` - K`m iY pQM; F?¬M; ç"K M?Q M? i - M?QM; M m i¬B H` +?`
b® +?9M; i - M;QÌB / +? i M?'i H` +?`X

J†i KkB h-M *?m L;¼+ H`T iS+ i`„M; # +?- i v ;BÆ ` M;WM; i`QM; F?¬M; F?Q-
hB m >Q`M? Gm`i F?¬M; i? K HB + M?bM- M;²B tm®M; ç'i- +?ÆB i`Á [m'M i| + M|B

@ >B M i?¬M; iBM [m€ Qi- ?¼ i M- M,M; HU+ +O K'v M;QÌB i¬B +ÁM +?Q #B i- F
+?Ì Pö*QMM2BH ` `²B iQM? p"vX

h_`M? s€ HB + M?bM #¼M h\_QÆM; EB i`²B M|B,

@ h M M? H` h`M? s€- ç°B i`QÎM; i¢K i?ÌB- M|B +?mM; H` +`M +?B M K¢M? M?'i
+QÌM; ?| hY iQË+ o KTB`2 p` i`mM; +'T F?Q +¬M; - +ÁM +| K°i F„ M,M; ?mv i i°+
M;QÌB +| iQ H`+? H•m M?'i- [m M?B m #° T?BK M?'i- ç•v H` *?B K G K- imv bS+
+QÌM; ?| i?2Q ?QËM; K T?€T- ?B M +| ? B K T?€T i,M; bS+ # M p` i®+ ç°- F?ª
iQ+? +kM; F?¬M; i X æ•v H` w2`Q- i`QË+ ç•v H` b€i i?O +?mv M M;?B T- bÎ i`QÌM
id :Qmb?- i-K #„M `it - mv HU+ HÈM- +?d +¬M +'T M? i çO F?QªM; +€+?- ?¢ ç®

1p2HvM +kM; M? ;B¼M; ?ÄB,
 @*?9M; i +?l +€B ;b\
 P *QMM2BH ç€T,
 @*?l KK+ çQ+? +O +?9M; i tm'i ?B MX
 *?"M; J)Q H9+ M½v H¢B F m H M,
 @ P *QMM2BH- +ÁM M?È ?-K i`QÈ+ i` M +?B m #¢+ ç´ +€B ;b F?-M; \ B ç M > K
 ç!X æm F?-M; \
 oW H9+ ç! M? #bM? KBM? tm'i ?B M iW +?•M i`B- i`QM; €M? M„M; p`M; FBK- iV
 +?QM? H` h?`M? T?® +O M; QlB +? i > KmM Ti` X a m K'v M; `v ;B M F?´ - i?´v ç
 ç m FQ+? ç°M; F?-M; MlB M M HlB- +?d i?B M? m i?9+ i¼ F} ?QÈM; p T?Q T?
 s€F?€ T?S+ i¢T- Km®M i`Î p *?O i?-M F?-M; ;B M- ?¼ T?ªB +?-M pMB AK?Qi2T
 i`QÈ+ ? i T?ªB T?K+ ?Q¢i #´i iY i iUX S?K+ ?Q¢i AK?Qi2T i?b T?ªB ç®B Kti pÈ
 M?´i H` K°i M; QlB ç i`€M? pB + ç¢B #° T?"M i?"M? pB M i`QM; ç°B #` /2H2i2X L
 +kM; ç½ ç M > KmM Ti` - T? iQ+? ç-v M?[M; iªM; ç½ F?´M; H²- KBM? +?SM; +?Q
 i` M iWM; /B iQ+? +ÁM pQÆM; H¢B +?9i i-M M; ?B K i`€M; H M; `M M, K i`QÈ+X
 a m F?B iB M p`Q > KmM Ti` - K¼B M; QlB iK p`Q +„K i`¢B +MM; K°i MÆB- b„T t
 P *QMM2BH çB ibK +O ` p`Q ?-K K°- ç€K M; QlB J„ +kM; i? X *?d +! #¼M h`M
 [mv i ç`M? Î H¢B i` M Kti ç´i- F?ªQ b€i ç` ?bM? tmM; [m M?X
 @ æQlM; ?-K +?d b•m F?QªM; RyyK- P *QMM2BH çB tm®M; ç! +kM; F?-M; +€+?
 /KM; i?lB ;B M M`v +?9M; i FB K i` ç` ?bM? tmM; [m M?X w2`Q- M? F?ªQ b€i p
 ç` çB K #„Mid X h`QÆM; EB i- h æ^M; L?´i- hB m >Q`M? Gm"i ibK p`i`Q ç€M? +
 H¢B +ªM? ;BÈB tmM; [m M?- +! ç°M; ioM? i?b M´ b9M; #€Q ?B mX >½v +MM; +?B
 ç¢B #° T?"M K¼B M; QlB b®M; b!i i`Î p X

dRX *m®M a€+? *O L; QlB *? iURV

h`M? s€ çSM; i` M K°i +•v +°i M?bM ` b K¢+ t t-B- +•v +°i ç€+ Q +ªK QlB K'v K
 i`K +?QM? +O +mM; çB M ? v H, M; K° - M; `M M, K pšM F?-M; ;K+ M; ½- h`M? s€ ç
 +?K+ M; ?bM Kûi ç^M; t X>„M çSM; i` M +°i ç€ ç½ k iB M; - i-K M?bM +?d i?´v iQ`M
 HU+ K` MlB- çSM; ç! i?2K k9? ?„M +kM; pšM PEX
 @ - ç`M? çSM; i` M ç! ç M # Q ;Bl\ E?-M; T?ªB ç`M? i`€M? Kti 2K ç´v +?S\
 :B¼M; +QM ;€B M; ?2 K K K¢B K` +?m +?€i h`M? s€ p` *?B K G K +MM; K°i i´- ?
 ? B ?QÈM; h•v p` L K- K°i pMM; b K¢+ `°M; HÈM- ç i?m"MiB M- ?„M M?ªv H M+
 F?-M; H M çQÈ+ +?d ç`M? i`K iS+ F?l +?`m # M /QÈBX
 \\ *?B K G K 'K S+ pb h`M? t€ F?-M; i? K M?bM M`M; - pW pm®i p2 +QM K Q i°B
 @ 5 æWM; +! K` #Ä HÆ M; QlB i - H9+ #ÆB i` M b-M; `ä` M; +! i? -K 2K iW T?
 F?9+ ;¶ ´v- M; QlB i +ÁM -K K Q K`5
 h`M? s€ +?d ç`M? M; ²B t´K M?bM M`M; MlB
 @E?-M; T?ªB i? - +?d H` #¼M KbM? ç M; ç®B Kti pÈB ibM? ?m®M; `´i F?l F?, M-
 H¢B +ÁM •K kyyy çB K - 2K M; ?o H` M? +ÁM i•K ibM? ? M ?Á b Q\
 *?B K G K M?bM +?^K +?^K p`Q h`M? s€ - pb M; QÈ+ M„M; M M M`M; F?-M; i? M
 ?„M- +?d ç`M? #m²M #½ MlB
 @ sBM M? çWM; ç!B tY pÈB 2K M?Q i? XXX çWM; XXX2K F?-M; +! w ç`M? ;b ? iX
 i`M i?QÆM; B +ª - çWM; i`€M? 2K M?Q i`€M? i`i? XXX M m pb h`QÆM; EB i F?B

iBM B- i?b M? ?½v [m M çB M?[M; çB m 2K iWM; M!B- ç®B tY pÈB 2K M?Q M; "v t
?[m +kM; çO `²BX

½... ..½... ..h`M? t€ i`-K H†M; i?Î /"B , ô

@ "¼M KbM? ;B! F?¬M; i®i b Q- H" +?B M ?[m- [m M i•K- ;B9T çĐ HšM M? m M?Q
i? M? i?ªMX

> B M;Q!B ç m BK #†i- H†M; H) M?bM ?Q" M; ?¬M iW iW i M #B M i` M b K¢+X

@G9+ ç! #¼M i¬B pW KÎ [m M i" B ç€ - K°i +QM JmKKv QÈi bkM; #"i ` - JmKKv +ª
ç!- +S M;?o +QBX

* `M ? HH HÈM iB M; F +?Q K¼B M;Q!B M;?2 M?[M; +?mv M tªv ` /QÈB ?-K K°-
KmKKv QÈi ç! `ä ` M; H" AK?Qi2T +?S +ÁM ;b M[X *?B m #m¬M;- K¼B M;Q!B `b
M;"v- #¼M P *QQM2BH F +?mv M i?€K ?B K H,M; K° +ÁM w2`Q p" h æ^M; L?'i M?
tmM; [m M?XP *QQM2BH +! p +?9 w H„M; M;?2 #¼M w2`Q- #QM; M?B M +?2MM

@J`v M;Q!B ç`M? +?B M ç`m Î ç•v b Q \ h`BM? b€i ç` ?bM? F„ +`M; +ÁM ?ÆM +ª
p`M ç ;b M!B M;?2 +QBX

h`M? s€ +Q!B +Q!B p¶ p B M? +?`M; M!B,

@E?¬M; +! ;b- ç #¼M i¬B HQ- K" +€+ +`m M M i`€M? t iKB J)Q ` - PE5

P *QMM2BH M?9M p B M!B ,

@h`QM; M;"v ?¬K M v ç€K J)Q +kM; F?¬M; K v K„M ;b- +! # M;Q!B #ªM tS #` ?Á i

@>Á i M\

1p2pHvM p" * `M ? HH M?'i i ?ÄB pÈB ;B¼M; ?Q" B M;?BXh`M? s€ +Q!B M!B,

@*! p M?Q +! H!B M;mv M ç!- +?d F?¬M; #B i Î ç•v +! ?¬M K ? v +€B [m , ;b M[F

"¼M P *QMM2BH H†M; çB ?²B H•m- +?d +! 1p2HvM F m -K H M,

@G`K ÆM çB- i? ;BÈB M"v H"K ;b +! [m, [m€B- i¬B +?d iBM p"Q M?[M; ;b KbM? i?

h`QÆM; EB i #¶M; i?Á ç-m [m M!B,

@ "¼M i¬B iWM; i?'v ?²M K i?'i ç! M?û- +U+ F€ ç€M; bÊ- i`QM; ç€K #¼M i¬B `i M
M m F?¬M; K v i?b iKB i¬B +kM; iQB ? i`²BX > ? ? XXX

*?B K H K HQ!K K°i +€B M!B,

@1p2HvM- çWM; iBM M? 'v- iQ" M çM i?¬B K"X

h`QÆM; EB i +Q!B +Q!B M?9M p B- h`M? t€ ç`M? ç€M? H¢+ ?QÈM;- #¶M; ?„M M;
p! ç^M; t - K¼B M;Q!B ç m #B M b„+ K†iX h`M? s€ +?²K /"v F22mv HÈM,

@*?m`M #` pk F?Q- bÆM b M; +?B M ç`m5

oW /Si H!B- KQ!B K'v F} bo €Q ç2M iW #QM; i®B i`"M ` - T?¬M i?b M´ bmM; p"Q i
H m p" +€+ p"i iQ tmM; [m M?- +?d K'v T?9i b m b® M;Q!B i`M +¬M; ç½ i,M; H M ;'
SM; M? M? M?'i- ?„M`9i b9M; iB m HB M` [mûi K°i HQ¢i- K'v F} bo €Q ç2M çB ç-
ç! H" h_QÆM; EB i- w2`Q i?B M? m`9i iB m HB2M p" bmM; M;„M` #„M- +?d i?Q
+¬M; #` #„M ;K+ - ç€K €Q ç2M F?¬M; i" B M"Q iB M; -M- H€i b m +?d ç" M? `9i HmB
K'v +QM M;U p¬ +?O ?B ?Q -K oX æ€K M;Q!B ç` T?QÆM; /Q M;Q!B J„ i?m iW iW
o +ªK ÆM #¼M h`M? s€- +ª ç€K P \*QMM2BH +kM; M;`M M;Q!B ` M?bMX æ€K M;
` - F?¬M; ? v #B i ;b K" F?Q2 F?Q M; +?B M HÈB T?`K, K'v +€B #bM? ;®K `i +! ;
K'v +€B #bM? iªM p +€+ H m +€ M?•M- i v ;B€Q bU B +`T ¬K +m®M b€+? ç2M i`Q
` X

J°i i v M;Q!B J„ pW K9 K9 #bM? ;®K pW +Q!B -K o,

@> ? ? - i?'v +€B M"v F?¬M; P *QMM2BH- M;?2 M|B #¼M + "m FB K çQÊ+ K°i Jm /MM; H"K +OB çQÊ+ ç'v- ?Ê ?Ê ?Ê5

"¼M h`M? s€ #B i +®i i`mv M +?d +Q|B- +ÁM 1p2HvM F?¬M; M?`M M'B + -K K'v t

@ "B i ;b ç·v F?¬M; \ æ·v H" t€+ #¼ i?€M?- K°i HQ" B #¼ ,M i?'i- +€B t€+ QÊi bkM M? 5

æ€K M; Q|B J,, BK #†i- Mm®i MQÊ+ #¼i- pb ?¼ ;·v +?mv M i`QÊ+ M M ;B| +?d ç P *QMM2BH ?B m w 1p2HvM- +® w M|B iQ,

@*| M; Q|B ç' ç€K #¼ M"v p"Q ç +?9M; ,M /-M t€+ T?ªB F?¬M; \

æ€K M; Q|B J,, Mm®i MQÊ+ #¼i H¢M? M; ,i- 1p2HvM +® ibM? + Q ;B¼M; ,

@æ #¼ +?mB p"Q #Á /-M /QÊB / - M; Q|B #` ?"M? ?bM? +ªK i?'v i`QM; +ª i?€M; - M;?2 M|B i`QM; H`+? bY B + "T +| B #` T?€M ?bM? T?¢i M"v- / bÊX

½ ½

æ€K M; Q|B J,, K½B KÊB i?Q€i F?ÄB bU FBM? ?Q" M; - `mM ;B¼M; ?ÄB,

@a Q H¢B F?¬M; +| B F?€+ #` T?€M tY M?Q p"v- ?bM? T?¢i M"v / bÊ H,,K b Q\ 1p2HvM HQ|K ç€K J)Q- ;B¼M; iQM; iYM; ,

@L; Q|B B + "T +` bÊ ?"m [mª +O ?bM? T?¢i M"v- ?¼ iBM `^M; F M"Q #` i`MM; T HU+ p¬ +MM; - ç2K H¢B Ry i B M¢M ?Ov /B i +?Q B + "TX æ€K J)Q BK `2- M|B p" +| i v ;B€Q bQ B + "T M; ²B i`QÊ+ H m M; ?B M +Sm +m®M b€+? ç2M- F?¬M; +?9 1p2HvMX *?d +| #¼M h`M? s€ M?bM i?'v ? i- M?QM; +kM; F?¬M; B M|B ;b- #¼M K·m i?mšM- pW Km®MM; ,M +ªM bU çB M`² +O +¬ ;€B- pW KQM; +?ì M?[M; +?m MY ç K- 1p2HvM `|M `ûM ç M H m +O ;B€Q bQ- F?) F?"M; `9i +m®M b€+? ` - `²B

@*¬ #B i F?¬M; \ >"M? ç°M; ç| ;¼B H" ,M i`°K ç'v5 X

P *QMM2BH F?2 F?) M|B # M i B M" M; X

@h?2Q +€+? M|B +O M? p" M? i` B i¬B i?b ;¼B H" KQÊMX

1p2HvM ,M KB M; i`ª KB M; - +Q|B ?b ?bX P *QMM2BH #Á /"v- M; ¢+ M?B M M|B,

@h¬B +S M; ?o +m®M b€+? M"v K"m p" M; FBK +Æ- F?¬M; M; ì H¢B K"m ç2MX

1p2HvM H,, + ç -m M|B,

@æ·v F?¬M; T?ªB H" "QQF Q7 KmM@_ - K"m ç2M +| H) H" "QQF Q7 Mm#BbX

P *QMM2BH M|B pÊB p M; ?B K i9+,

@ a€+? +O M; Q|B +? i +¬ +kM; /MM; ç +?ÆB b Q\

1p2HvM +Q|B +Q|B M|B,

@ *?d H" b€+? i?¬B- ç¼+ b€+? +kM; +? i M; Q|B b Q\

h`M? s€ #¶M; H M iB M; ,

@*¬ +kM; #B i iB M; B + "T +` " \ h æ^M; L?'i- + "m +kM; #B i iB M; B + "T +` ç9M;

1p2HvM p" P *QMM2BH ç m ;B"i KbM?- p°B p" M; bm}i K°i iB M; - F?) ;B¼M; M|B,

@*?d ç¼+ F?¬M; i?¬B i?b PE- KB M H" çWM; H,,K +?[H¢ H" çQÊ+5

1p2HvM `i H" çB + F?¬M; bÊ bmM; - H~K #~K ç¼+,

@·M? b M; p" #QM; i®B- ç` M; K+ p" i`|B + Q- b®M; H¢B- b®M; H¢B çB

h`M? s€- w2`Q p` h`B m M? E?¬M; #`i /"v- # M; QìB ç m +ªK i?'v K®B M; mv ?B H
H M- H¢M? #m®i b®M; HQM; XXX h`M? s€ T?ªM SM; +U+ M? M?- ?„M M?ªv ç M #
#QÊ+ H M çdM? +°i- M?bM` t iQi ?QÊM; h•v- T?ªM; T?'i M?Q i?'v K°i M?|K M; Q
F?QªM; +€+? F?B M ?„M F?¬M; i`B M`Q M?bM`ä M?|K M; QìB ç| +| # Q M?B m M;
h`M? s€ #ªM M, M; ; BÆ / Q H M i`QÊ+ M; U+- T?€+? K°i iB M; - K°i ?ÁM ç€ iW t # v
` - h\_`M? s€ F?¬M; FbK çQÊ+ HU+ ç~v- M; ½ H°M tm®M; ç'iX i`QM; F?m i`¢B- K¼
B M'v ç m M; ?2 iB M; p¶ +€M? t`Q t¢+- +ªK ; B€+ M; mv ?B K /"v H M i`QM; HQM;
iB M; F m - iB M; ;`Q -K o- K°i +ÆM Hk K`m ç2M iW HQM; ç'i i`Q H M- ?mM; ?½M
1p2HvM F?¬M; +ÁM M; ?o ; b çQÊ+ ç M *m®M b€+? +O Mm#Bb- M`M; #`P *QMM
?-K K°- i`QM; F?B ç| h`M? s€ pšM M; ~M M; QìB M?bM p ?QÊM; h•v- MÆB b€i F?
iÊBX K v K` w2`Q p` h`QÆM; EB i F`T +?çv iÊB- i|K H'v ?„M +?çv p`Q ?-K K°X*€-
i` M K°i ; Á +€i- +| K°i M?|K M; QìB ç°i M?B M tm'i ?B MX

dkX *m®M a€+? *O L; QìB *? iX

æ| H` H-M ç-m iB M K¼B M; QìB iB M p`Q ?-K K°- K¼B M; QìB M? Q M? Q i` M?
ç€K ç¬M; +? M` F?„T #®M T?Q - ç M F?B K¼B M; QìB #bM? ioM? H¢B i?b +?d +Á
h_QÆM; >^M; - h æ^M; L?'i- h-M *?m L; ¼+- i`M; +°M; e M; QìB +ÁM î +?mM; K°i
H¢+ F?„T MÆB i`QM; ?-K K°X ½ ... ½ ... ½ ...

*ª ?-K K° i®B KÁ- b†+ KMB ?¬B i?®B ~K K®+- h`QÆM; >^M; F?B çB tm®M; +ÁM F`
F?¬M; i?b +kM; +?d ç`M? H-M KÁ- +ÁM K v H` K¼B M; QìB i`T i`mM; M iQ`M p`Q
#-K,

@ »2- F?| M; YB [m€- +ÁM îK ?ÆM ?²B i`QÊ+ çB [m v T?BK î KB m +`X

½ ... ½ ... æ€K ç`M ¬M; F?¬M; i? K +?9 w ; b- w2`Q #¶M; ?ÄB,

@h`M? s€- H9+ M½v +`m i?'v ç°B FB +?Q - +| K'v M; QìB\

h`M? s€ +QìB F?` M|B,

@L?bM F?¬M; `ä H„K- H9+ `v t [m€- i`ìB H¢B i®B- M?QM; +| i? t€+ ç`M? ç°B T?
MûK K°i ?ÁM ç€ H¢B- #` i¬B /MM; / Q çÐ çQÊ+X

*?d i?'v ?„M çQ i v T?ªB` - i` M ?' F?~m tm'i ?B M K°i p iMSi- i`QM; +| p F?¬M;
B #B i`ä h`M? s€ çQÊ+ +QìM; ?| ` b Q ç m #B i- Km®M H` ?' F?~m +O ?„M #`
#® ç M KS+ M`QX L M #B i /M /MM; i v F?¬M; çÐ ç¢M h\_`M? s€ +kM; F?¬M; #``€
h`QÆM; EB i p` w2`Q i`„M; M?Êi` Xh`M? s€ H„+ H„+ ç-m M|B,

@h¬B F?¬M; M; ?o H` ?ÁM ç€ /Q #¼M ?¼ MûK` - M m Km®M H`K p`v T?ªB +| bS+K
p` ç° +?QM? t€+ +O w2`Q XXX+| H) H` F„ M, M; K T?€T ?Q†+ pk F?Q M`Q ç|X *| ç
M`Q +| i? #„M` ç€ M?Q i? X

h`QM; H9+ K¼B M; QìB ç M; M|B +?mv M- T?Q i`QÊ+ #¶M; p M; H M iB M; ?¬ ?ûi
`9i bmM; - h`M? s€- h`QÆM; EB i- w2`Q- h æ^M; L?'i ç m M¢T ç¢M #¢+ p`Q bmM;
L; ¼+ #€K b€i #¼M ?¼- i'i +ª+MM; +?çv p T?Q +| iB M; F mX

G9+ ç| - +€+? > KmM Ti` F?QªM; R +•v b® ?ÆM- i` M K°i ; Á +€i M?Ä +| RR M; QìB
i`QM; ç| +| K'v M; QìB K†+ €Q /`B #^M; HK M?Q /•M b K¢+- b® +ÁM H¢B K†+ €Q +

@a K¢+ imv i pìB- imv F?¬M; çQÊ+ M?Q "B M *? i M?QM; çQÊ+ +?¢K p`Q +€i +kM
? XX/ T +€B pK #B M b•m çB- +ÁM +QM "¢+? im°+ +? i iB i ç| M[X

J°i ; ½ ç`M ¬M; iQ HÆM- +Æ #„T +m²M +m°M F?Q€B i`€ +QìB- i`QÊ+ K†i ; ½ +Æ #,
; B¼M; ?ÄB,

@AK MB- +QìM; ?| >mHF 3yW +ªK ; B€+ ` b Q\ hmv +?d H`HQ¢B +QìM; ?| +`T
pÈB pB + +€+? +?B M ç'm +O +`m T?ªB F?¬M; \ G9+ M½v MûK F?®B ç€ ç| +| i`9M

:½ +Æ #„T +QÌB –K H M ,

@Zmª H¨ imv i- bS+ K¢M? M¨v +?d +| i? ;¼B H¨ F?OM; F?B T- H–M M¨v ;B i i?2K I
T?ªM t¢ i?–M FBM? i?b /M ;†T HB2M #B M /` i–B +kM; F?–M; bÊX

hB m ?Á i?QÊM; +QÌB M? - M?bM p T?Q > KmM Ti` K°i +€+? H¢M? HmM; M|B ,

@*~M i?“M M;QÌB pW M½v- ?ÁM ç€ H9+ M½v HU+ ç¢Q çO- H¢B +| G K b /MM; wM
+?®M; çÐ- M?QM; i v H9+ M½v H¢B çÐ çQÊ+ - F?B `ÆB tm®M; +?d i`QM; pÁM; y-k
+| H) ?„M H¨ M;QÌB K¢M? M?`i i`QM; ç°B ç®B T?QÆM;X L m i`QM; ç°B ç| +| ? B #
M M H¨K i?2Q i?QÌM; H - +€+? t #¼M ?¼ ç M F?B ? i T?BKX aBM B- # M;QÌB KÈ

J°i K„ M[/ i`„M; K†+ ç² 'M ç° çSM; # M +¢M? +mM; FQM? M|B ,

@æ°B i`QÎM;- ç½ i?–B KB2M- H / b ç M; FB K i` X

hB m ?Á i?QÊM; M?bM p T?Q b m- i¢B ç| +| K°i M;QÌB ç¨M ¬M; / i`„M;- i|+ p¨
FB K i` ? B M K K°i M[- K'v T?9i b m KÈB M|B ,

@æ°B i`QÎM;- F?–M; ´M- M;QÌB KÈB H–M M¨v i [m€- +?d +| K°i M;QÌB +| M½Q T?
+| H) H¨K pB + p,M T?ÁM;X

hB m ?Á i?QÊM; [m v H¢B M?bM p T?Q > KmM Ti` M|B ,

@L?Q p¨v i?b F?B p *?O i?–M F?–M; ;B M ;BªB i`W i?–B KB2M +?Q ?„M- M m p¬ /
i?S+ ,M +?Q i?9 +QM; +O +?9M; i - M| +kM; b„T H M +`T `²BX

J„ M[aBM B +mM; FQM? ?ÄB ,

@æ°B i`QÎM;- #•v ;BÌ +?9M; i H¨K ;b- p¨Q ?–K K°i ;B Q +?B M pÈB ?¼ ? v iB M ?

hB m ?Á i?QÊM; M;?o K°i H9+ M|B ,

@E?ÄB +–M- æ°B h¨mM; +?•m H¨ ç°B KÈB- i?“i HU+ ` b Q F?–M; `ä` M;- K¨ #¼M
F?B çQ¨M +?B M- ç M iB T t9+ +| i? #` i'M +¬M;X J¨ ?bM? M?Q "Qbb pW tm'i ?B
Î ç| - ?Q†+ iB T t9+ ç¨K T?€M ?Q†+ iB m /B i #¼M ?¼X

"¼M h¨`M? s€ H9+ 'v ç M; +?çv b•m p¨Q ?–K K°- iW H9+ M;?2 iB M; F m +Sm- ?¼M
H M F?“T #®M T?€B- K¶B H9+ K°i `ä` M;X J¼B M;QÌB pW [m ;|+ M;Q†i- +?Êi i?
K'v i v M;QÌB J„ ç M; +„K ç–m +?çv p T?Q ?¼- P *QMM2BH pW +?çv pW F m –H

@*?çv K m- ç^M; b m ``i M?B mXXXX

_`i M?B m\ \_`i M?B m +€B ;b\ "¼M h¨`M? s€ +?d M?bM K°i +€B H¨ F?ÄB +–M ?ÄB
#¼ ,M i?`i- K°i M;QÌB ?QÊM; ç¢Q #ªM tS +?çv b m +MM; p'T M;½- +?d p¨B ;B•v ç½
?B M i`Î H¢B ç½ H¨ K°i #° tQÆM; F?–X a€m M;QÌB h\_`M? s€ H¨T iS+ i?2Q #QÊ+
+€+? +? i +O #° tQÆM; H9+ M½v F?B M B M'v ç m +U+ F€ t9+ ç°M;- +? i FB m`

h¨`M? s€ - w2`Q - h`QÆM; EB i # M;QÌB +?çv M?Q ;B| - +?d K'v ;B•v ç½ pQÊi [m
K°i iB M;- T?Q b m +| M;QÌB M;½- M[/B M pB M p'T M;½ H,M [m v- ç€K #¼ +?d +

@ J'v M;QÌB K m +?çv5

h¨`M? s€ ;'T ç M M¶B ? B K„i çÄ H M- ç°B +O ?¼ +S +? i K°i M;QÌB i?b •K K°i çB
çB K- +?`m F?–M; M´B i´M i?`i M[- i?`v h–M *?m L:¼+ b„T iQB K¢M;- ?„M F?–M
b®M; +® +? i +?çv H¢BX >„M t®+ M; M; 2Q +¬ M¨M;- M?9M K°i +€B M?ªv H M ? i
?Î i` M i–M- +ª ? B M;QÌB i`2Q HOM; HŠM; i` M ç| - ç¨M #¼ +?çv M; M; [m # M /O
+€+? p¨B KBHBK2iX G¨T iS+ +ª H,M; K°i p M; H M iB M; T?K M[;¨Q `9 i? i?ªKX

djX *m®M a€+? æ2M >mv M "QX

E?B ç¨M #¼ çB [m ? i- h¨`M? s€ #m¬M; i v M?ªv tm®M;X h–M *?m L;¼+ pW +?çK
F?|+ ç M M¶B K†i KkB M?Á2 M?Q i- pW F?|+ pW +?YB #ÈB –K o +?®M F?d ?Q +A

;BÈB ç" M ¬M; i` M i? ;BÈB- K½B ç M F?Q h`M? s€ i?Î /"B- #Ä çB p T?Q M; `) K
 @æ€K ç" M ¬M; +€+ M; QìB ç m H" #¼M F?®M M¢M- +?ÆB tQM; H" #Ä K†+ M; QìB i
 ;B"m F?®M FB T- iQ" M H" ç€K +?| çU+X *?d +¬M #" pûM p€v H M H" XXX
 ôS?€+?ô
 h`M? s€ ç°i M?B M [m v ç¬m H¢B pmM; i v i€i K¢M? K°i T?€i- +¬ M" M; H, M [m v `)
 H)Q M|B,
 @h¬B F?¬M; +¬M #B i i€B i? ;BÈB ?B M i?U+ +€B ;b ç½ H"K +¬ i? 'i p¼M; 5 L?QM
 çWM; +|XXXX KÎ K²K ` H" +?| +? i- F?®M M¢M ;b M[- +Sm +¬ H" ç€K ç" M ¬M; ç'v
 ½ ½
 h¬M *?m L;¼+ #` ç€M? +?Q€M; Hm¬M - ?€ K²K M?´ ` K°i +€B ` ,M; ;½v- pW F?|+
 p"Q ?„M ç'K ç€ i9B #KB,
 @h Q +?YB ç" M ¬M; ç'v- i?b ç½ b Q\ J"v /€K ç€M? #"- +| iBM F?¬M; - i Q H" T iS+
 +?mM; \
 @h®i5
 h`M? s€ `9i bmM; ` - +?o MÁM; p"Q ç¬m h¬M *?m L;¼+ M|B
 @Jm®M +? i T?ªB F?¬M; \ L|B K°i +•m H" i¬B b) i?Ä K½M +¬ HB M5 J M| - çWM; +
 +¬- +¬ M; ?o i? ;BÈB M"v H" ç +¬ p"Q +?ÆB\ æB /m H`+? \ "B M +QìM; `²B i`Î p
 M; m tm~M M[- M m F?¬M; +| [mv i i•K b®M; b|i i?b iU b€i K M| çB +?Q `ªM? MÊ-
 i B pb M?[M; T?" M M" M- + "m M? "m +O +¬5 L|B- Km®M +? i F?¬M; \
 G¬M M"v h¬M *?m L;¼+ bÊ ç M p½B HBM? ?²M- BK `2- +?d +| ç¬B K„i ç¬v H `QM
 i?QªM; i? 'v KMB F? B F? B- +¬ M" M; `mM H"v #`v M|B,
 @E?¬M; XXX i¬B F?¬M; Km®M +? i- tBM çWM; ;B i i¬B XXX tBM M? ç'v- çWM; ;B i
 h`M? s€ i?m bmM; p - ?„M +?d HB + M?bM M" M; K°i +€B `²B M|B,
 @hB M p"Q +€B i? ;BÈB M"v `²B i?b çWM; iU +?Q H" KbM? + Q [mw ;b- Î ç•v +?d +
 +® K" b®M; b|i XXX çB i?2Q i¬B- M m F?¬M; Km®M #` JmKKv ?9i i?"M? t€+ F?¬X
 h¬M *?m L;¼+ H¬M M"v M; Q M M; Q½M M; ?2 HìB- +?d +| i`QM; €M? K„i ç¬B F?B
 ç°+ M?bm p T?Q h`M? s€X > B M; QìB +?çv F?¬M; `ä # Q H•m- #¶M; iW T?Q i
 ? B M; QìB ç m `MM; KbM?- çWM; +| ` i? K #¼M [M? - M?QM; iB T M; v ç| +| i
 ;B¼M; +O 1p2HvMX h`M? s€ F m i?¬K K°i iB M; i`QM; #KM; - imv ?„M #B i ç| +?
 AK?Qi2T i`QM; ibM? i`¢M; JmKKv- M?QM; ?„M pšM F?¬M; /WM; #QÊ+ +?çv p T?
 çQìM; ?¬K `)- i? 'v 1p2HvM ç M; çSM; ç|- Mûi K†i FBM? ?Q" M; M?bM ` t - # M +¢
 J„ pW iW K°i M; ½ `) F?€+ +?çv ` - ç^M; b m +ÁM +| #¼M w2`Q M, K M; QìB- +| H)
 +MM; K°i M; €+?X P *QMM2BH M?bM i? 'v 1p2HvM i?b +?çv iÊB- i|K H'v i v M" M; M
 @*?çv K m- çSM; Î ç•v H"K ;b\ æ^M; b m `i M?B m #¼XXX|25
 J¼B M; QìB +kM; ç½ +?çv ç M # M +¢M? 1p2HvM- M?bM ` i?2Q ?QÈM; M?bM +O
 H MX J°i +€B XXX F?¬M; - K°i +QM JmKKv i?®B `[ - HÍ HQûi- ?Î ` +ª tQÆM; çSM;
 K°i ç¬B K„i ç¬v p^M K€m- M?bM +?^K +?^K p"Q K¼B M; QìB `²B `®M; H M K°i iB M
 H"K M; •v ` K°i H9+ - `²B M? +?"M; +kM; `®M; H M- ;BÆ b?Qi; mM H M H"K K°i T?
 +MM; M' bmM; +ÁM +| #¼M h`M? s€- +?d F?€+ H" #¼M ?„M #„M i¢+? i¢+ i¢+? HB
 ç M Ry Kûi- P *QMM2BH H¬B 1p2HvM +„K ç¬m +?çv ` M; Q" B- h`M? s€ p°B p" M;
 @h`QÆM; EB i çm K¼B M; QìB ` M; Q" B- w2`Q Î H¢B pÈB i¬B FB K i` p i i?QÆM;
 /MM; ç¢M #¢+X

JmKKv #` #„M M€i #ûi M^K i` M ç'i- #¼M h`M? s€ M?'i i M?bM F„- p i ç¢M /Q P
iQ`M F?¬B T?K+- ;B®M; M?Q +€i +?ªv p"vX L?[M; p i ç¢M /Q #¼M ?„M #„M pšM +
ç`M ?Q`M iQ`M #B M i?`M? K`m ç2M- #` ç~v #`i` KB M; p i i?QÆM; KÈB iW iW F?
@*| ?B m [mª- M?QM; F?¬M; i®i H„KXXX K` H9+ M`v T?€T HU+ +O ?„M +ÁM `i v
ç€K M; Q`B J„ ?„M +| i? ;¼B #½Q +€i- H9+ ç| ç¢M #¢+ mv ?B T ?„M `i QiXXX`BX

@Zmv i +?B M +|`'i M?B m +€+?- pQ M?Q +?9M; i i?W +Æ iB T t9+ pÈB ?¼ #„M
FQ+?XXX L?QM; M m ç®B T?QÆM; #B i ;B€ i` +O +m®M b€+? b) i?2Q /äB +?ti
i?'v +m®M b€+? b) çQ€M çQÊ+ M| M^K i`QM; i v +?9M; i - M?Q p"v b) ç T?ÁM;-
M;| b) F?¬M; +| F?€ M,M;- K" i¬B +ÁM HQ K°i p'M ç F?€+ M[XXX

hB m >Q" M? Gm"i H¢B M?´ K°i bÊB i|+ - M„K p"Q +MM; K°i M?9K +€i i?´B # v çB-

@*m®M b€+? Mm#Bb H" +€+ T?M +?9 pQM; HBM?- ?„+ €K- p"v +ÁM +m®M b€+? M
M?[M; F„ M,M; M"Q\ h¬B M;?o Qi M?'i H" F?¬M; FûK [mv M M"vX L m ç°B 'M +?•m
b€+?- i¬B M;?o +| ? B F?ª M,M;- K°i H" ?¼ b) +?| T?K+ FQ+? +?9M; i Î * B`Q- b r
/B i AK?Qi2T- K M; ? B +m®M b€+? p *?O i?¬M F?¬M; ;B M- ? B H" i'M +¬M; +?9
Mm#Bb i` M i v +?9M; i ? v M?•M p"i- iB T ç M [m v H¢B ç•v H"v *m®M b€+? K
M?'i- M?B K pK +O +O ?¼ p" M?B K pK +O +?9M; i +| ;B®M; M? m F?¬M; \

hB m >Q" M? Gm"i çSM; /"v- p¶ p¶ ? B i v T?OB +€i M|B,

@ L?B K pK +O +?9M; i H" +?QM pMB AK?Qi2T- M m F?¬M; K v M?B K pK +O ?¼
+? i M K M[M?•M p"i +?QM? i?b +| F?ª M,M; +?9M; i +?Q F`T ;B i F M"Q i`QM;
F i i?9+- #`•K kyyy çB K- ?¬m ? i +?9M; i #`/2H2i2- M m i? +?9M; i T?ªB H"K b

d8X Pm h? XURV

½ ½ h`M? s€ i`-K K†+ K°i H9+ - ?„M M?bM [m M? K¼B M; QìB `²B M|B,

@h`QÊ+ ? i ?½v i?Y mv HU+ +O *m®M b€+? Mm#Bb ç½X J +?9 HQ¢B pQM; HB
?¢BXXX 1p2HvM- +?Q i¬B KQÊM + B +?b F?| X

"¼M P *QMM2BH pšM çSM; [m M? ç|- ?¼ F?¬M; ?B m M´B ç€K h`M? t€ ç M; #`M
1p2HvM KÊB p°B H"v +€B +?b F?| i`ÁM i`QM; ?"M? Hw` X h`M? s€ ç|M H"v- M?
ç| ;B Q +?Q h æ^M; L?'iX :½ i? M? MB M + Q ?SM; M?"M H"v +m®M b€+?- pm®i
i` M; ;B"v- KB M; H~K #~K iB M; B + "T +´- p¬w i?ìB ;B M [m - K¼B M; QìB t9K [m
H~K M?~K K°i +€+? F?Q€B i`€X

@h æ^M; L?'i 5 h` M ç| pB i +€B F?d ;b\ "•v ;Bì F?¬M; T?ªB H" H9+ M? M; ?B M +
h`M? s€ i?| /"B `²B ;„i K°i iB M; X h æ^M; L?'i +| p i? M i?MM; ;½B ;½B ç¬m M|B

@sBM H¶B- tBM H¶B5 s2K M?"T i?¬M [m€XXX? ? ? - [mª H" iB M; B + "T +´- i`Q
iQÆM; iU +?| ;B€T +®i h`mM; Zm®+ M? XXX

h`M? s€ p" K¼B M; QìB tmM; [m M? ç m i?Î /"B- ?„M HÈM iB M; ,

@ "¼M i¬B F?¬M; ?ÄB + "m +€B pK ç|- ?ÄB H" i` M ç| ;?B +?ûT M?[M; ;b\

h æ^M; L?'i H" T iS+ ;"i ç¬m M|B,

@*?QM? t€+- +?QM? t€+ H" i` M M"v ;?B `i M?B m +€+ +?9 M; [+´- pQ M?Q çQ¢M
+¬M +| tQÆM; M; QìB p" +€i- ç¼+ i?¬M +?9 b) tm'i ?B M K°i b® p bo JmKKv- +ÁM ç
•K ?²M iK i" T i? "M? #½Q H®+- +ÁM çQ¢M M"vXXX

h`M? s€ ;B" M? H"v K°i MY +m®M b€+? M|B,

@. `+? iWM; +•m- iWM; +•m K°i +?Q i¬B M; ?2- ç¼+ çQ¢M i¢Q #½Q H®+ çBX

h æ^M; L?'i ;"i ;"i ç¬m- /MM; i v bì p"Q +€+ +?[M´B ç¼+ ,

@>ÐB +€+ •K HBM? +O ;B| H®+- ? v M; ?2 H M? +O iY i?¬M- i" T ?ÊT i? "M? ?bM?
çBXXX

h`M? s€ +kM; ç¼+ i?2Q- M?QM; ?„M ç¼+ tQM; +kM; +?ŠM; i?'v +€B [m, ;b tªv ` -
M½Q +kM; +?ŠM; i?'v i?B m çB +?9i M"Q- #®M T?Q b K¢+ BK H†M; M?Q iìX

@E?-M; +| i€+ /KM; ``\

h``M? s€ M?bM K¼B M;Q`B tmM; [m M?- M?"M i?'v bU i?'i p¼M; i`QM; K„i K¶B M
?B M M v- ?v p¼M; HÆM M?'i +O ?¼ +?QM? H` M?[M; T?M +?9 i`QM; +m®M b€+?
mv HU+ HÈM i`QM; ç| ?¼ KÈB +| i? +?®M; H¢B ç°B 'M +?•m- B M; ì +m®M b€+?
iQÊM; XXX? v H` ?¼ F?-M; bY /KM; çQÊ+ M|Xh``M? s€ +?Êi Mªv` K°i w M; ?o- #¶

@*•m ç¼+ M;mv M p,M iB M; B +`T +´ +?Q i¬B M; ?2- i¬B #„i +?QÊ+ ç¼+X

h æ^M; L?'i ?Qi K°i ?ÆB b•m- H¢B b` +?[ +`i iB M; - h``M? t€ +kM; +?9 w ç¼+ i?2
H9+ M`v ?„M +| i? F?ŠM; ç`M? +m®M b€+? +| i€+ /KM; pb [m K¶B +•m +?9- ?„M
i°+ iW iW pšM +?mv M- K°i H9+ b m i`Î M M p¬ +MM; F`+? HB i- M?Q b¬B H M i`M
s€ +aK i?'v +ª +m®M b€+? i`Î M M M|M; `U+ M?Q i? M ?²M; - +aK ;B€+ ç m F?B M ?
M?QM; M|M?Q /QM? +?†i p`Q i v ?„M- h æ^M; L?'i `9 H M K°i iB M; #` +?'M p,M;
T?€i` M? b M; çÄ M?Q K€m- +| çB m €M? b M; F?-M; `ä H„K i`QM; M,M; # M M
i`QM; M½Qh``M? s€ +`M; H9+ +`M; b¬B bK+- +?Q ç M F?B iQ`M #° #` ?9i b¢+? p`C
#ÄM; K` T?€i` +aK ;B€+ H¢M? H)QX *| çB m K'i ? i M,M; HQÊM; - h``M? t€ M; 'i t
;B€+ i?'vX >„M F?-M; i?'v F?QªM; Ryyy K M; Q`B t - K°i +ÆM ;B| H®+ M?Ä iW iW
+m²M; +m®M H'v +€i p`M; tmM; [m M?X \*?®+ H€i b m- +?¶ K¼B M;Q`B ç½ #` i`M
TªB K°i +ÆM #½Q +€i- #¢i M;`M +€i p`M; M?€v K„i +?QM pMB K¼B M;Q`BX

E?-M; #B i# Q H•m- h``M? t€ ;B"i KbM? KÎ K„i- €M? b M; +?|B K„i ?„M- tmM; [m M
+?S çWM; M|B ç M #½Q H®+X h``M? t€` M`d K°i iB M; M;²B /"v- H9+ M`v ?„M KÈ
H¢+ ç`- K¼B M;Q`B ç M; çB i`QM; b K¢+- ;QBM; M?Q i?'v ?ªB t¢i?-M H•m i`QM
[m M? i?'v h``M? t€ idM? /"v ç m F m -K H M /MM; H¢BX h`QÆM; EB i p` *?B K G
+?¢v ç M # M ?„M- h_QÆM; EB i +Q`B ? ? - +ÎB /•v i`|B- +ÁM *?B K G K çQ +?Q

@h¬B #` ?¬M K +?„+ +kM; çQÊ+ K'v iB M; `²B TªB F?-M; \ h?'v K†i i`ÎB b„T H†M
i¬B i?'v #½Q H®+ H`ªQªM? TªB F?-M; \

h``M? s€ ç|M H'v i9B MQÊ+ m®M; K'v M;KK +Q`B F?´ M|BX J¼BJ30°`Ð)KÐ% €+

+?| / [+ M? ;B[+€M? +Y ç` M;K+- ?B M H°` ?bM? /çM; b„+ #ûM K` / [iÊM p¬ +M
h`QM; H9+ M? 'i i? ÌB- JQ? K2/ HçB T?€i ?B M K'v i? M? +?Ov i?O M?Q p"v +MM; t
i? 'i i? -M- h`B m M? E?¬M; ç½ p¼i ç M # M +çM? ?„M pmM; +?Ov i?Ov ç•K iÈB-
tQÆM; î p B i`€BX J°i i`"M iB M; K b€i FBK HQçB i`mv M ç MX \*€M? i v i`€B +| i
JQ? K2/ iS+ i?b`k tm®M; X L?QM; +€B M"v +kM; +?Q iQM? H` ;b- K` H` K°i HQçB
iW +?¶ p B i`€B i`mv M p"Q- i?®M; F?´ M"v i?"i bU H` [m€ KS+ FBM? F?OM; X h?
H M- +€B HQçB +aK ;B€+ M"v XXXXXXXX T?aM; T?'i M?Q H` HBM? ?²M ç M; #` i?B
@J€v K|+ +kM; +| +€+ F?ÈT M®B- +?d +¬M iB K ç9M; #B M T?€T- i?b K€v K|+ +| K
H` K€v K|+ K` i?¬B5

h`B m M? E?¬M; HçM? HMM; +„K +?Ov i?O p"Q p B # M FB +O JQ? K2/- ç²M; i?
@E?¬M; M M +| #`i Hm" M ç°M; i€+ ;b- #^M; F?¬M; XXXXX ;B iX E?¬M; M M M|B +
M? 'i H` +¬m F?¬M çWM; ç +?Q i ;†T T?aB ç²M; #¼M +O M; QÆB- #^M; F?¬M; i +
ç½ •K i?¬K HB M Hç+ pÈB #¼M ?¼- M M +kM; ç" M? XXXXXXX ;B i5

JQ? K2/ H" T + "T ` ,M; M?Q #` b®i`ûi- HQçB i?®M; F?´ HBM? ?²M #` i?B m ç®i M"
M|B K` ?bM? /mM; çQÊ+X >„M i?"K +?Q M; v +a /B ç°M; K°i +?9i +kM; F?¬M; i? -
?| +Æ ;BÈB H`K ?„M +aK i?'v M iQ" M- M?QM; H9+ M"v HçB T?aM; T?'i M?Q KQ
. p" +Æ M?K+ +O i?•M i? +| i? +?®M; çÐ K°i Qi?Ä /B Ki?B m ç®i- i? M?QM; i
i`U+ iB T ç2K?Ä /B Ki?B m +?€v i`mv M iÈB +?¶ b•m i`QM; HBM? ?²MX

>„M i?"K +?Q M; v +a KÎ KB M; +¬m tBM i? i?S ?Q†+ H` iU #çQ iB K +? i ç m H`K
K†+ +?Q h`B m M? E?¬M; KÁ KŠK ç®M; tQÆM; b®M; K€v K|+ T?Q /QÈB +€B +
h`B m M? E?¬M; `9i KçM? +?Ov i?O` `²B HçB M? M?"M; ç•K p"Q i`QM; +°i b®M
K„i i`QÊ+ K„i ?„M i`Î M M i®B b-K`²B ?¬M K çB XXX

3yX E?¬M; h? >Á "bM?5 URV

h`QM; M?€v K„i h`M? s€ #` K°i [mv M +O ;½ F?´M; H² +Æ #„T FB ç€M? # v çB-
p"Q +Æ i? - +Æ ?² H` T?aM SM; i`QM; p¬ i?S+- ? B +?•M ?„M /MM; bS+ ççT p"Q
L; v F?B M„K ç'K +?çK p"Q p B ?„M- ç²M; i?ÌB ?„M ç½ /MM; bS+ ççT #„M` M; Q`B-
p"Q i`QM; K°i +, M M?" /•MX *¶ +U HU+ M"v i?"K +?Q +ÁM +?Q #B M K'i- pšM K
+?K+ i?QÊ+ +m®B +MM; KÈB `ÆB tm®M; i` M K†i ç'X

h`M? s€ pW `ÆB tm®M; ç'i HB M M?av /UM; H MX *?¶ p B #` FQ+? i`9M; ç| +O
M?S+- K¶B K°i +Y ç°M; ç m H` ç m çÈM iÈB i" M i•K + M- M?QM; ?„M pšM M; ?B M
;B M M?" /•M F?€+X hB T i?2Q HšM p"Q i`QM; ç€K M; QÌB # M M; Q`B çQÌM; T?® +

a m F?B +?çv çQÊ+ K°i F?QaM; +€+? `i t - h`M? s€ `®i +K+ KÈB +| +Æ ?°B FB
a m F?B tû KÎ [m¬M €Q- BM ?^M i` M p B H` K°i /'m M„K i v `ä` iX " M /QÈB +?¶ [i
?B M `ä ç½ #` i`"i F?ÈT- M?QM; K` +ÁM K v- ç° +SM; +€T i?•M i? ?„M +kM; `i FBM
#` ç€M? i`9M; i?b ç½ H`K` ç°M; i€+ #aQ ?°- M M tQÆM; p B ?„M KÈB +?d H` i`"i
i? M"v +kM; çO M?bM` HU+ +¬M; FQ+? +O ;½ F?´M; H² +Æ #„T ç| FBM? F?OM;
i` M +Æ #aM HB M +| i? F?B M +?Q K°i M; QÌB H" T iS+ K'i çB bS+ +?B M ç'mX

@L?QM; K` bU F?®M; +? ç®B pÈB HU+ HQÊM; +O ?„M iU ?² `i FûK +ÄB XXXXX
;B€+ +U+ Fb M; mv ?B KX L m F?¬M; i?b F?B H9+ M½v ç®B K†i pÈB ?„M +| i? ç½

h`M? s€ M; ?B M`, M; K•M K +?¶ i`"i F?ÈT p B- iB T i?2Q /MM; bS+ ç~v H M i` M X
iW +?¶ p B i`mv M ç M- +| çB m tQÆM; p B i`"i F?ÈT ç|`®i +K+ ç½ çQÊ+ ç~v i`Î H
+€M? i v- M; QçB i`W i?Q€M; +| +?9i ç m çÈM` - HU+ +Y ç°M; +O +€M? i v +Æ #a
;bX

@L; QÆB pW `²B M?„+ iÈB XXXXX H` KÎ` +Æ M?•M iÄ T?aB F?¬M; \ @ J°i i? M?
i`mv M ç MX

h`M? s€ [m v T? „i ç-m M?bM H¢B- K°i M;Q`B K†+ i` M; T?K+ #€+ bo çSM; îi`QM;
+ Q i-M; +€+? ç! F?¬M; t X

(F?¬M; T?€i ?B MXXXXX >Q`M iQ`M F?¬M; T?€i ?B M bU i²M i¢B +O ? „M- ? „M ç

h`M? s€ ?Qi b•m K°i ?ÆB- ? „M `9i +?Ovi?O ` ç²M; i?lB +kM; ;BQÆM; b9M; iB m
p”v- ? „M pšM +ªK ;B€+ çQÊ+ HU+ €T #S+ +O i M #€+ bo i!+ p”M; M”v `i `ä`”M; X
FB +ÁM +Q`M; HB i ?ÆM `i M?B mX J†+ /M bQM; T?QÆM; çSM; +€+? t M? m K
i?`v K°i +¶ F?Q iS+ H¢M? H)Q F?¬M; ;b b€M? çQÊ+- ç! +?QM? H” F?Q iS+ +O iY

”€+ bo h!+ p”M; H¢M? HMM; M?bM h`M? s€- ? „M F?) M?Qm K”v M!B,

@XXXXXX u M i•K- ?B M i¢B i b) F?¬M; +?B M ç’m pÈB M;QÆB- +?d H” Km®M M
H¢+ +MM; ç²M; #¼M +O M;QÆB- #ªQ #¼M ?¼ i?ª JQ? K2/ ` X a m ç! +?9M; i bQ
M? mX L?•M iB M M!B pÈB ç°B i`QÎM; +O +€+ M;QÆB, +?d +¬M +?9M; i K¶B # M
+O +?9M; i b) /mv i`b HB M iK+ iÈB F?B T?BK F`M? /` F i i?9+X

L!B tQM; - ;½ #€+ bo i!+ p”M; +?”K `½B +?bK p”Q i`QM; #!M; i®BX h`QM; M?€v K„i
iQ`M #B M K’i F?ÄB i-K K„i +O h`M? s€X

:B[HÁM; #”M i v h`M? s€ ç½ tm’i ?B M K² ?¬B H¢M?- F?¬M; #B i pb b Q- ;½ #€
K°i HQ¢B HU+ €T #S+ `i F€ H¢- H”K +?Q ? „M F?¬M; i? F?¬M; HB m K¢M; i”T i`m
M; v ;B•v iB T i?2Q b) #` ;½ #€+ bo M”v +¬M; FQ+?X *?Q ç M b m F?B i?•MªM? +C
h`M? s€ KÈB i`-K i`¼M; i?Î /®+X

@XXXXXXXXX GBM? æB K `\\\*! T?ªB h`B m M? E?¬M; ç½ #„i b®M; K°i ;½ ç°B pB
h`M? s€ pW +?çv pW H`v #° ç”K` ?ÄBX

@XXXXXXXX æ9M; p”v- ibM? ?m®M; +K i? +?l M;QÆB i`î p b) XXXXX

GBM? æB K +?Q M!B tQM; - #¶M; M?B M K°i i`”M iB M; [m-M €Q b°i bQ¢i i`mv M
MÊi +O hB m >Q`M? Gm”i p M; H M,

@G` h`M? s€ ?ª\ o` i`Q +O +?9M; i F?¬M; iB M H°` - iW #° ç”K +O M;QÆB +kM
i¢B +O +?9M; i X ”•v ;B! M;QÆB i`QÊ+ iB M çB iÈB [mªM; i`QÎM; ;B[i?”M? * B@
+?Q M;QÆB p` i`Q +K i? X

h`M? s€ F€ [m€B M?bM p T?Q #° ç”K- ? „M iB T i?2Q çB m +?dM? T?¢K pB ibK F
QÊ+ +?WM; +! i? ibK iÁB i`QM; T?¢K pB K°i T?¬M iQ i?”M? \* B@`¬X ”° ç”K +O
ç m tm’i ?B M i`QM; T?¢K pB ibK iÁB i? M?QM; p` i`Q +O M?[M; #° ç”K M”v +kM;
b„T t T i?”M? K°i pÁM; i`ÁM +€+? M? m `i t X J” i•K +O pÁM; i`ÁM +?QM? H” [m
* B@`¬X

@L;mv M H B H” M?Q p”v XXXXXXXXX [mª M?B M iQM? iQ€M i®i5

h`M? s€ +¬K #° ç”K i?Q€M; +•M M? „+ K°i +?9i HB M ç½ ?B m `äX S?ÄM; +?WM;
>Q`M? Gm”i H”K- ç2K #° ç”K /Q i?W T?•M i€M tmM; [m M? [mªM; i`QÎM; - +?¶ #¼
#° ç”K K” i?¬BX L?Q p”v +?Q /M H” M;QlB +¬K #° ç”K` M;Q”B #` ;B i +? i ?Q†+
F?¬M; i? F?¬M; ibK FB K iWM; +€B p` i`Q tmM; [m M? [mªM; i`QÎM; X J” K’v p` i
[m M b€i HšM M? m- /QÈB ibM? ?m®M; M?Q p”v K” ç`+? M?•M çB ibK FB K #° ç”K
XXXXXXXX “îB pb b9M; M; „K BQM +O GBM? æB K +kM; F?¬M; T?ªB H” ç F?¬M; 5

h`M? s€ +?”K `½B çB p T?Q [mªM; i`QÎM; +”M; çB +”M; ;¬M- /¼+ i?2Q çQÎM; çB
t2K tûi #®M T?Q - i?”K +?Q K’v H¬M +ÁM +® w çªQ [m K’v F?m M?” /•M p” çQÎM;
F?¬M; M;QlB M”Q i?2Q /äB ? „M- +?Q M M b m ç! i®+ ç° +O ? „M ç½ +”M; H9+ +”
çB iÈB +?¶ [mªM; i`QÎM; ;B[ i?”M? \* B@`¬X E?B ? „M pW tm’i ?B M i` M [mªM; i
p M; H MX

@h`M? s€- iW p` i`Q +O M;QÆB ?B M i¢B çB i?šM; iÈB ;B[ [mªM; i`QÎM; - +S ç
Hm¬M [mªM; i`QÎM; - i`QM; H9+ M”v F?¬M; M M +! #’i Hm”M ç°M; i€+ ;b XXXXXX
t2K tûi T?Q b m M;QÆB +! M;QlB i?2Q /äB ? v F?¬M; - +S M?Q p”v #„i ç-m çBX

h`M? s€ b m F?B M; ?2 tQM; M? [M; H`B M`v- ?„M ?Q i b•m K°i ?ÆB HB M çB p T?Q
HQB +^aK ;B€+ F€ Hç [mûi [m i` M M; Q`B ?„M- ç| H` K°i HQÇB +<sup>a</sup>K ;B€+ #` M; Q`
`M; `i F?| +?`m M?QM; HÇB F?¬M; +| +<sup>a</sup>K i?`v M; mv ?B KX *?Q ç M F?B ?„M ç½
ç`K KÈB HÇB p M; H M H-M M[X

@*?9M; i î çdM? ;€+ +?m¬M; T?Q M K [m^aM; i`Q`M; - K m HÇB ç•v çB- +?Q M; QÆ

h? M? •K +O hB m >Q`M? Gm`i iW i`QM; #° ç`K i`mv M` - i`QM; H9+ KÆ ?? ?„M
K°i i`M •K i? M? FBK HQÇB K b€i p M; H MX

PÈ+ +?WM; K`v T?9i ç²M; ?² b m- h`M? s€ `®i +K+ H` #bM? v M çB iÈB çdM? ;€+
+?QM? ;B M T?ÁM; #^aQ p ` - iS+ i?b T?€i ?B M K¼B M; Q`B ç M; p•v [m M? # M +
+?Q M; v +^aF?B ?„M #QÈ+ p`Q ;B M T?ÁM; #¼M ?¼ +kM; ç m F?¬M; +| T?^aM SM; ;
EB i H` [m v ç-m HÇB M?bM M?bM ?„M- iB T i?2Q #¼M ?¼ HÇB [m v p M?bM i` M

h`M? s€ p®M ç M; +ÁM Km®M T?“M M`M p M; mv ?B K ?„M pW ;†T T?^aB- i?Q /K
;½ F?`M; H² +Æ #„T ç€M? +?Q # T /QX h? M?QM; F?B ?„M i`¬M; i?`v T?^aM SM; +
i`î M M ?B m F€X ob p`v ?„M p°B p`M; çB iÈB # M +çM? +?B M #`M ç| - +9B ç-m M
|B ? i #[+ÆK b€M; i`QM; #KM; ` M; Q`B XXXXXXXXXXX J°i ;½ M; Q`B © _”T`•m`B
#`MX hB m >Q`M? Gm`i ç M; ;B^aB T?šm +€B #KM; +O ?„M pÈB K°i p K†i +m²M; M
iW # M i`QM; ç| KQB` iWM; pB M ççM T?€Q ?Q†+ H`i M HY KBMBX J`i` M HQM
K°i i? M? +?Ov i?O ç M; #®+ +?€vX

XXXXXXXXXXXXX

3RX E?¬M; h? >Á "bM?5 UkV

@XXXXXXXX h` M +Æ #<sup>a</sup>M +?QM? H` M?Q p`v- pb ç T?ÁM; ?„M b) iU #çQ- +?Q M M
*?Q iÈB #•v ;B`- ç½ ?Q`M iQ`M +„i çSi F?ÈT tQÆM; iS +?B p` +€+ çQ`M; /•v i?¬M
M; U+ ç½ ;B^aB T?šm H`v` #`i +S i` M; #` M`Q +| i? iU #çQX E€i?U+ i`QÈ+ ç| h`B
+€+ çQ`M; /•v i?¬M FBM? M®B M½Q pÈB i?•M i? - +?d H` pb ç T?ÁM; ?„M bY /KM
iU #çQ- +?Q M M i®i M?`i pšM H` H`v` i`i +<sup>a</sup>pk F?Q i`QM; i?•M i? ?„MXXXXXX

hB m >Q`M? Gm`i i?^aM M?B M H`v F?, M i v H m F?¬ /-m K€v p` K€m iQÆB i` M i v
M?bM H M çQ`M; K` ;B[#KM; +O ;½`•m`B X

h`M? s€ +Q`B F?` K` M|B,

@h F?¬M; T?^aB M|B +€B M`v XXXXXXXXXXX h +?d H` Km®M ?ÄB, M; QÆB M?Q i
L; QÆB +| i`B i?S+ p` F„ i?m`i +O T?QÆM; /B M M`v b Q\ >ÆM M[XXXXXXXXXXX F?

hB m >Q`M? Gm`i +Q`B M?çQ M|B,

@”m²M M¬M\ > v H` i`M M?šM\ æWM; `m i`o i? - ?„M +?QM? H` ç`+? M?•M XXXX
i /MM; i?€B ç° +?ÆB çM ?Q†+ H` ;b F?€+ K` ;B^aB T?šmX L m M?Q ?„M i?U+ bU +
+?9M; i `i +| i? b) #` K°i KbM? ?„M tY Hw ? iX G) M`Q M; QÆB ?v p¼M; ç†i K¼
pÁM; M; mv ?B K +?d #îB pb +€B HQÇB iQ iQ`M; M?Q FB m + Q [mw i? M? #ç+? ç|

h`M? s€ +Q`B F?` ;`i ç-m M|B,

@æ9M; p`v- i +?d H` +^aK i?`v +| +?9i #m²M M¬M XXXXXX \*| çB m M; QÆB H`K i?
+| ?`M? ç°M; ;b F?¬M; T?M ?ÈT pÈB HÈB Q+? +O çQ`M ç°B- T?B M M; QÆB ?½v M
;B`i?b b Q\ >„M +ÁM b®M; F?¬M; \

@æQÆM; M?B M- i +kM; F?¬M; T?^aB H` ;B<sup>a</sup>B T?šm M; Q`B b®M; - çB m M`v ?ŠM
hB m >Q`M? Gm`i +Q`B ?b ?b M|B

@sûi i` M K°i HQÇB w M; ?o M`Q ç| - ?„M ç½ F?¬M; i?m°+ p T?çK i`M +O M; Q`B M
M; Q`B MY K€v K|+ - tQÆM; +®i i`QM; +Æ i? - ? i?¬M FBM? - K°i b® +Æ M?K+ ç
HQÇB ?Q†+ H` TH biB+ + Q +`T- +Æ ?² i`i +^aM°B içM; ç m +?mv M #B M i?“M? i?

T?"M +Æ M?K+ F i +'m pšM H" #° T?"M i?•M i? +k XXXXXXXXXXXX h /M b Q +kM; ç®B pÈB ;BªB T?šm i?B i? +kM; ç½ t2K [m p" B H-MX *?d + -M +~M i?"M H'v` K' + 'm K€v K| + +O #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; +| içQ i?"M? i' M i?QÆM; ;b [m€ HÈMX > B M; QÌB +ÁM ç M; M|B +?mv M- #¶M; M?B M +Y +?QM? H-M M[ #` KÎ #mM; ` +Y HW HW çB p" QX \*¬ #û M"v HŠM; H†M; M?bM p i K' i` M #KM; ;½ `•m `B `²B ?

@æ½ H'v i?B i #` iU ?Ov` +?Q \

@hmv`^M; F?¬M; i? F?ŠM; ç`M?- +| çB m i` M +Æ #ªM M?[M; pk F?Q +| i? H'v` +?d +ÁM +| pB + H"K +?Q ?„MidM? HçB H" çQÊ+ XXXXXXXX M m M?Q ?„M +ÁM +?C i v M|BX

h`M? s€ ?Qi p"Q K°i ?ÆB M?bM h`B m M? E?¬M; çB iÈB # M +çM? ;½ `•m `B h? M? +?Ov i?O #®+ +?€v M"v pW `9i` F?ÄB ;€v- ;½ `•m `B H"TiS+ HB M ;B"i K +?Q +€B +´ +O ?„M +ÁM F?) ;B"i ;B"i- ç€M; iB + #ÎB pb /•v i?-M FBM? ç½ #` +?t +´ ?„M +,M #ªM `ÆB p"Q i`çM; i?€B #çB HB iX

:½ `•m `B iU ?² w i?S+ çQÊ+ +€B ;b ç| - ?„M +kM; F?¬M; +| F m ;"Q -K o ;b +ª- K M; QÌB i`QÊ+ K„iX >ÆM MY M ;"v b m ?„M KÈB KÎ KB M; M|B,

@ob b Q F?¬M; ;B i +? i i \ G) M"Q +€+ M; QÆB +?Q `^M; +| i? iW i`QM; KB M; i # M|B ;BĐM- +?B M bo +O h?€M? G imv iç®B b) F?¬M; XXXXXXXX

>„M +ÁM +?Q M|B tQM; - h`B m M? E?¬M; HB M `9i` +?Ov i?O ç•K p"Q i` M +€ i` M +?Ov i?O #„i ç-m i?B m ç®i +€M? i v ?„M- ;½ `•m `B iS+ i?b i`Î M M ;"Q F? ° T?"M +´ +~M; H" çB M +m²M; H„+ HQ F?¬M; M; WM; - +?Q ç M b m F?B +?Ov i?O ` - +ª M; QÌB ;½ `•m `B KÈB +?K`½B MioM? HçB- K" b„+ K†i +O ?„M i`¬M; ç½ H b„+X h`B m M? E?¬M; +QÌB HçM? M|B,

@L; QÆB #B i bU i²M içB +O i?Q +? F?€+? i? ;B +?9M; i XXXXXXXX L?Q p"v M; Q +O +?9M; i F?¬M; +| +€B iW ôL?•MiWô M"vX >½v M|B ` i'i +ª +?mv M K" +?9M; i b) H"K +?Q M; QÆB T?ªB +?`m çUM; i?®M; F?´ M"v K°i M; "v K°i ç K- b m ç| KÈB :½ `•m `B ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K h`B m M? E?¬M; - i`QM; €M? K„i ?„M i`"M ç-v b m ?„M KÈB ?mM; ?„M; M|B,

@L; QÆB b) F?¬M; /€K ç®B pÈB i M?Q i? - ç°B i`QÎM; +O M; QÆB ?ŠM H" ç½ i?m i`²B KÈB T?ªB\ h?U+ HU+ +O çQ" M ç°B +€+ M; QÆB F?¬M; FûK- +?9M; i bQM; T i?b F i [mª`´i +| i? H" HQĐM; #çB +•m i?QÆM; X æQ" M ç°B +?9M; i ?ŠM H" ç½ + çç i i? "M? ?B T M; ?`X *?d + -M i?ª i ` - +?9M; i bQM; T?QÆM; HB M +| i? ?Á #b F?B K" M T?BK F`M? /` H-M M"v F i i?9+ XXXXXXXX

J¼B M; QÌB iS+ i?b ç m M?bM p T?Q h`M? s€- ?„M p°B p" M; +QÌB F?´ K" M|B,

@E?¬M; b B- K°i ;½ #€+ bo i| + p" M; i`QM; çQ" M ç°B #¼M ?¼ F?B Î i` M çQÌM; +ªM i M JQ? K2/ M"v` XXXXXXXX b m ç| b) +MM; çQ" M ç°B +?9M; i #ªQ i`b F?QªM; + H-M M"v F i i?9+X L m M?Q XXXXXXXX M m M?Q F?¬M; T?ªB +?9M; i ç½ #` •K K' i H" ç²M; w pÈB +€B ç M; ?` M"v KÈB T?ªBX

:½ `•m `B ç€M; H) +ÁM +| +?9i #B m ibM? ç„+ w- F?B M; ?2 çQÊ+ K°i +•m +m®B + i€B M?ÊiX æ†+ #B i H" i`¬M; i?'v i? M? +?Ov i?O #¬+ +?€v K" h`B m M? E?¬M; p M; v +ª M|B +kM; F?¬M; KÎ KB M; ` M|B çQÊ+- +†T K¬B T?ªM; T?'i M?Q F?¬M; M hB m >Q" M? Gm"i p¶ p¶ i v M|B,

@o"v M?Q M; QÆB ç½ #B i- +?9M; i H" F?¬M; +| F?ª M, M; #m¬M; i? M; QÆB- M F?Q€B K°i +?9i- i?b ?½v M|B ` i'i +ª, +?S+ pK- i?U+ HU+- T?QÆM; ?QÈM; +QÌM; M; QÌB i`QM; çQ" M ç°B +€+ M; QÆBX a m F?B +?9M; i M„K çQÊ+ i'i +ª M?[M; çB m +? i M? M?"M; - #^M; F?¬M; i +kM; F?¬M; M; çB /MM; i?®M; F?´ H"K +?Q i?-M i`

Hm" M # Q K" i ; b ç m + | i ? F ? ¬ M ; + - M i ® M M ? B m b S + ç ¢ i ç Q Ê + i W i ` Q M ; K B M ; M ; K ° i + ? 9 i ç B X

: ½ ` • m ` B ; „ i ; Q M ; ? B M ` , M ; - ? „ M b Ê ? ½ B M ? b M i ? M ? + ? O v i ? O ç M ; # ® + + ? € v ç ® i H B M ? ? ² M + , M # ^ M p ¬ T ? € T M | B ` ä p È B M ; Q Ì B M ; Q ` B X a Q p È B i Y p Q M ; - ? „ M + i ? ® M ; F ? ´ ç | i ` Q M ; ç Q ¢ M i ? Ì B ; B M / ` B X æ | + , M # ^ M + ? Q M ? H ` ? b M ? T ? ¢ i F B M ? F

@ h ç € T S M ; p È B + € + M ; Q Æ B X X X X X X X * ? ` Q + € + p ` - ; B È B i ? B m K ° i + ? 9 i M ? û - i + ? • m i B m ç ° B X h m v ` ^ M ; ` i F ? ¬ M ; K m ® M i ? W M ? " M - i ? M ? Q M ; ; ½ ç ° B p B M H ¶ M ; Q Æ B # „ i ç B X X X X X o W ` ² B M ? [ M ; H Ì B + € + M ; Q Æ B M | B i + k M ; ç ½ M ; ? 2 i ? ' v X ' + ? B M - + ? Q M M H 9 + t Y H w i • M M ? • M # b M ? i ? Q Ì M ; M ? Q K ¼ B F ? B p b F ? ¬ M ; + ~ M i E ? ¬ M ; b Q ? i - ? „ M X X X X X ç i t M ; + ? Q + € + M ; Q Æ B + k M ; ç Q Ê + - i ? M ? Q M ; + ? 9 M M ` v ç m i ® i ç ® B p È B + ^ ? B # M + ? 9 M ; i X * S M ? Q p " v # ^ Q i ` b ? Á # b M ? + ? Q ç M T + ? S \ \* € + p ` + | ç ² M ; w p È B ç M ; ? ` + O i F ? ¬ M ; \

: ½ ` • m ` B ç € M ; H) ç M ; ç ` M ? K Î K B M ; ç € T S M ; - # ¶ M ; M ? B M i ? - M b „ + ? „ M + S M ; + ? m v M H ¢ B i ? b i ? - M b „ + + O ? „ M ç ½ i ` Î M M i ? ^ M M ? B M p ¬ + M M ; X > „ M H ° ` K ° F ? ¬ M ; K ` M | B ,

@ æ Q Æ M ; M ? B M - # Î B p b ç ½ i ` ^ K ° i + € B ; B € ç „ i # ^ M ; K ° i i ? " M ? p B M F € + U m - + ? Q H ` / Q ç Q " M ç ° B + ? 9 M ; i ? Q " M i ? " M ? + ? S - i M ; ? o + € + p ` ? Š M H ` F ? ¬ M ; + | / ` M ; ? `

" ¼ M M ; Q Ì B h ` ` M ? s € + | + ? 9 i F B M ? M ; ¢ + ç M M ; • v M ; Q Ì B X * ? Q ç M H 9 + M ` v h ` ` M ? H ¢ B - ? „ M p ° B p " M ; ? Ä B ,

@ L ? B K p K + O + € + M ; Q Æ B i ` Q M ; T ? B K F ` M ? / ` H - M M " v H ` ; b \ * k M ; H ` + ? ¬ M p M B L m M ? Q H ` M ? Q i ? - i i ? v K t i + ? Q ç Q " M ç ° B + ? 9 M ; i ç € T S M ; ç M ; ? ` + O M ; Q Æ

@ E ? ¬ M ; - M ? B K p K + O ç Q " M ç ° B + ? 9 M ; i H ¢ B ? B M i ? ` H ` X X X X X * ? Ì b m F ? B A K ? p K K È B ? B M H M X X X X X

: ½ ` • m ` B + Á M + ? Q / S i H Ì B - K ¼ B M ; Q Ì B # ¶ M ; M ? B M i ` ¬ M ; i ? ' v p ¬ b ® ? Á M ç € # ¢ æ | H ` p ¬ b ® K Q b Q # , M ; - + ? 9 M ; ` Æ B H € + ç € + p " Q i ` Q M ; i ? " M ? * B @ ` ¬ X J ¼ B M t m ® M ; T ? Q / Q È B - + ? d i ? ' v F ? „ T M Æ B i ` Q M ; i ? " M ? * B @ ` ¬ ç m # ® + + ? € v M ; ? B M + ? Q M ? H ` ç B K # € Q ; ½ i ? - v i # ' i i Y A K ? Q i 2 T ç ½ ç M i ? " M ? * B @ ` ¬ X

æ ² M ; ? ² ç 2 Q i v + O ; ½ ` • m ` B # ¶ M ; M ? B M + ? Ê i H | 2 b € M ; X J ¼ B M ; Q Ì B M ? b M M ? ç - m i B M + - K H M ç ² M ; ? ² ç 2 Q i v ç | - ç ¼ + H M ` ä ` " M ; i W M ; + ? [,

@ X X X X X æ Q ¢ i H ¢ B + m ® M b € + ? M m # B b - + S m b ® M ; M + F @ a m @ L K m M X X X X X L F ? ¬ M ; + | i ` Q M ; F ` + ? # ^ M b Y / K M ; - ? ½ v ; B i + ? i F + | ç Q Ê + i Y i ? - M ' M F w - ç Q ¢ i H M m # B b X X X X X X X

X X X X X X X X X X X

3 k X E ? ¬ M ; h ? > Á " b M ? 5 U j V

a m F ? B M ; ? 2 t Q M ; - # B m i b M ? + O K ¼ B M ; Q Ì B ç m + | + ? 9 i [m , / ` X : ½ ` • m ` B i U M ` v - ? „ M + k M ; M ? b M i ? 2 Q € M ? K „ i + O K ¼ B M ; Q Ì B p T ? Q h ` ` M ? s € X E ? B € M ? K

G9+ M"v i`QM; pB M #^aQ i" M; +O i?"M? \* B@`- - ç€K M; Q`B P *QMM2BH HçB pW
`^M; +| QÊ+ ç`M? ,M +„T t€+ QÊT +MM; ç€K M; Q`B h`M? s€- +| çB m # M; Q`B pš
i`QM; F?€+? bçM- iB T i?2Q iMv w ,M çB K i•K #[ i`Q - +?Q ç M H9+ M"v #¼M ?¼
iÊB pB M #^aQ i" M; X

@ > B M; Q`B +| iBM F?¬M; \ JMB p` HQçB `QÊm ç| ; B®M; M?Q H" K€m iQÆB p"v-
#B M i?"M? K€m iQÆB XXXXXX h¬B +ÁM +?Q +| m®M; [m HQçB `QÊm #` M@çB

* `M ? HH pW çB pW F?¬M; M; WM; i? M T?B MX

1p2HvM p°B p" M; M|B,

@ a¬M; LBH2 +O B *"T iQ" M K°i K^aM? ?mv i ?²M; - i`i +^a MQÊ+ ç m b) #B M i?"M
i`QM; M?[M; H`B M; mv M +O i M [m€B p"i t€+ QÊT b®M; HçB FB X > B M; Q`B +|
pW `²B F?¬M; \ >„M ?ŠM H" ç½ çB iÊB i?"M? \* B@`- `²B5

P *QMM2BH i?^aM M?B M M|B,

@ *€B F?€+ i¬B K†+ F - b m F?B ç2K t€+ QÊT i`°K ` M; Q" B +?9M; i b) çB ibK i?
+kM; F?¬M; Km®M HB M [m M ; b pÊB ç€K t€+ QÊT `[M€i K'v M; ?bM M, K ç| XXX
+?mv M ; B H" çQÊ+ `²B- #¼M h`M? s€ KçM? ?ÆM +?9M; i M?B mX

1p2HvM #¶M; M?B M +?®M; MçM? +?„M i`QÊ+ K†i P *QMM2BH- +¬ M" M; HÈM iB

@ v +O M? H" M|B- Km®M +?9M; i pSi #Ä i`€+? M?B K +O +?QM? KbM? b Q\ *
K°i KbM? \ :½ [m€B p"i FB +?QM? H" /Q +?9M; i i?^a ` 5 \*?Q /M +| #¼M h`M? s€
imv i ç®B F?¬M; i? çÆM ç°+ +?çv i`®M5

@*?ì K°i +?9i- +¬ i`QÊ+ iB M +?ì K°i +?9iX

P *QMM2BH ?mM; ? ,M; i`WM; K„i M?bM K„ M[ i`QÊ+ K„i M"v- ?„M HÈM iB M; M|B,

@ G" ö+¬ö i?^a [m€B p"i FB ` - +?S F?¬M; T?^aB ö+?9M; i ö5 *¬ F?¬M; M M #„i +?9
M?B K M"v5 *?9M; i +kM; F?¬M; +| M; ?o pK pb M M; mv +O iQ" M #°i? ; BÈB K"
ç|5 >ÆM M[[m€B p"i FB +, M #^aM +?QM? H" F?¬M; i? ; B i +? i çQÊ+ X *¬ H) M"
i? tQÆM; i?`i çB ç®B F?€M; pÊB Hk t€+ QÊT tQÆM; t~m FB \

1p2HvM p°B p" M; M|B,

@*?Q M M +?9M; i KÈB +¬M çB ibK pk F?Q ç†+ #B i- M m i M?È F?¬M; H¬K i?b
M[- +m®M b€+? KmM@_ +?QM? H" pk F?Q i®i M?'i ç ; B i +? i t€+ QÊT XXXXX
T?^aB ç½ +| çQÊ+ +m®M b€+? Mm#Bb b Q\ .MM; HU+ HQÊM; ç| +¬K +?•M Hk t€+
ibK +m®M b€+? KmM@_ X L?Q p"v M?'i ç`M? +| i? ; B i +? i öM|ö 5

P *QMM2BH pÁ pÁ ç-m iU M?Q `i ç m ç-m- ?„M HÈM iB M; M|B,

@ *?ì K°i +?9i- +€B M"v ç•m +| +?mv M ; b HB M [m M iÊB i¬B\ h¬B pb b Q T?^aB H
+¬ ç½ +Sm i¬B ` M; Q" B M; K+ ; B K- +?Q M M i¬B +?d ç€T SM; pÊB +¬ H" çB ibK
ç| K M; +¬ M iQ" M i`Î p 5 æ•v +?QM? H" QÊ+ ç`M? i¬B ç€T SM; pÊB +¬ i¬B ç½ H
M; ?o pK ; B9T +¬ ; €M? +?`m i`€+? M?B K +O +€ M?•M +¬ b Q\ G9+ ç| ç M i°i +M
i` M +m®M b€+? Mm#Bb +?S- H" B M"Q\

1p2HvM bYM; b®i- M" M; i?b i?"Q M|B,

@ G"XXXX G" i¬BXXXXXX L?QM; i¬B ç®B pÊB M? XXXXXX p M p M +?d H" K°i +€

P *QMM2BH M? M?"M; ç~v M" M; i ` - pšM ? i bS+ +?, K +?9 ?QÈM; p pB M #^aQ i

@ *?Q M M +¬ ?Q†+ H" iU KbM? Î HçB +Sm pÈi i? ; BÈB- ?Q†+ H" i?2Q i¬B +MM; i
[m€B M"v- i? M"Q\ *¬ iU KbM? HU +?¼M çBX

1p2HvM çB i?2Q T?Q b m ?„M- M[M?•M M"v M; ?B M ` ,M; M|B,

@h¬B HU +?¼M HQm HçB5

P *QMM2BH bYM; b@i M?bM M" M;- ?ÆM MY M; "v b m- M K M?•M M"v Kî KB M; M
@æQÊ+ - iMv +¬5

@æQÆM; M?B M H" iMv i¬B `²B- F?¬M; +-M M? [mªM5

@hMv +¬ XXXXX

@XXXXXXXX

* `M ? HH îT?Q b m ? B M;QìB F?¬M; M;WM; H„+ ç-mX h`QM; K„i ?„M- ? B M;C
ç M; +½B M? m p"vX _ä `M; bQM; T?QÆM; ç m ç w ç M M? m- M?QM; H¢B H"K`
H" ;B®M; ? B çS i` +QM 'm i`oX

E?¬M; # Q H•m b m- # M;QìB ç½ çB iÈB i`QÊ+ +Y +?QM? pB M #ªQ i" M;X G`K
M?B M H¢B H" i`¬M; i?'v ? B ;½MQÊ+ J„ ç! çB iÈB pÈB p K†i i€B M?ÊiX "B m ibM
H" ;†T [m,- bÊ ç M M; v +ª i!+ iU ?² ç m /UM; tM ? i +ª H MX "¼M ?¼ pW M?bM
HB M M?`Q [m - K°i ;½ i`QM; ç! p°B p" M; M!B,

@G¢v +?9 - +?9M; i¬B ç½ i`¬M; i?'v ôM!ô- ;½ [m€B p"i FBM? F?OM; ç!- +€+ M;QìB
E?¬M; M;ìM! H¬B K'v i?B i? iW i`QM; b K¢+ H M- ?ÆM M[+ÁM ?'T #¼M ?¼ i?"M
ç! #•v ;B! pšM ç M; î i`QM; F?€+? b¢MX Zm€ FBM? F?OM; `²B- H9+ ç! K v K„M K
[m ç½ /¼ ?„M +?¢v çB- M m F?¬M; ? B M;QìB +?9M; i¬B F?ŠM; ç`M? +kM; ç½ #E

L!B K°i ?ÆB ç M ç-m çm¬B HšM H°M- +?Q ç M F?B ? B M;QìB ?ÆB #bM? ioM? i`î
P *QMM2BH +m®B +MM; KÈB #B i #¼M ?¼ ç½ i`¬M; i?'v +€B ;bX

L;mv M H B b m F?B +! çQÊ+ p" M;- ç€K M;QìB J„ [m v H¢B * B@`¬ HB M çB ibK
M;mv M w i`ª ;B€+ Q- i? M?QM; +€+ ç°B i?mv M ç m T?ªB M; "v K B KÈB +! i? `ìE
M;QìB ç" M? T?ªB #'i ç„+ /o i`î H¢B F?€+? b¢MX \*?QM? H" pW p"Q i`QM; T?ÁM;
i?'v K°i t€+ QÊT i?®B `[ çSM; î ç-m ;BQìM;- K" i` M i v +O t€+ QÊT +ÁM +¬K ? E
F?¬X > B ;½ M;QìB J„ iS+ i?b HB M #` ?M /¼ ç! M;QìB ` - +?d #B i H" ;BÆ b9M
L?QM; K" ç¢M #bM? i?QìM; +, M #ªM p¬ T?€T i¢Q i?"M? i?QÆM; i` M ;b ç®B pÈB t€
iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ ç½ çB p T?Q #¼M ?¼X L; v F?B ? B M;QìB +kM; b„T #` ?
K Q ç2M çB [m i` M +•v ç" M SB MQ ç½ ?M /¼ t€+ QÊT +?¢v K'i /ûTX > B ;½ M;Qì
#ªQ iQ" M iQM? K M?X J" F?B M;?2 HìB #¼M ?¼ F - H9+ M"v 1p2HvM KÈB M?È H
ç€M? #`B +MM; #¼M ?¼ ç½ iWM; M?„ + iÈBX

@æ9M; `²B5

1p2HvM p°B p" M; FBM? M;¢+ pmB KWM; M!B,

@î i`QM; i?¬M i?Q¢B B \*"T- K Q +?QM? H" M;QìB + M? ;B[ ç` T?O- t€+ QÊT +kM
iY pQM;- K Q +?QM? H" F?„+ iBM? i`Q K¢M; +O M! 5 \*€+ M;QÆB +ÁM M?Ê `ä #
K Q F?¬M;\ L;mv M H B H" M?Q p"v- #¼M ?¼ bÈK ç½ /U HB m iÈB F?ª M,M; b) ;†T
M M KÈB K M; i?2Q K Q ç T?ÁM; i?•MX *?9M; i +kM; +! i? K M; i?2Q K Q # M M

@E?¬M; b B- K Q H" F + M? ;B[ç` T?O- i`QÊ+ F?B ?„M ?Q" M iQ" M b®M; H¢B- K
h? M?QM; tBM M;?2 `ä M?û- +?d H" i`QÊ+ F?B ?„M ?Q" M iQ" M b®M; H¢B K" i?¬B
XXXXXXXXXXXX *?9M; i b) F?¬M; ? +! #B M T?€T ;b ç®B T?! M´B ?„M M[5

L,K M;QìB ç M; iW +Y +?QM? çB p"Q i`QM; pB M #ªQ i" M;- pW çB #¼M ?¼ +ÁM
QÊTX æ°i M?B M- K°i i? M? •K #,M; H½M? ç°i M;°i t2M p"Q ;B[+m°+ M!B +?mv
p°B p" M; M;~M; ç-m M?bM H M- pW p†M i`¬M; i?'v K°i ;½ `•m `B +ª M;QìB i`MK €
pB M i`QîM; pB M #ªQ i" M; XXXXXX:½ €Q ç2M ç! +?QM? H" i?m°+ M?!K M;QìB +
#¼M ?¼X

þ €€ Ð€€€ P K Q @S i M P Ð M ;° i° À Ð ° ;Ð Ð€€ 2 M ç ‡ 2 @ 0 À "z€ Ð % À ;b ?Q € Ð ° Ð 0 `° ì

a m p" B H-M i? K i? Q Æ M; - ; ½ F?´ M; H² + Æ # „ T + k M; F?¬ M; T?ª B M; m b B- ? „ M # B
M?´ i ç` M? T?ª B +? i X æ € M? F?¬ M; i` 9 M; ç` +? M? • M- i` € B H ¢ B #` h` M? s € p i M +
ç M +? i- +ª K ; B € + T? B M K m° M M? Q p" v H" K +? Q ? „ M ç B M + m² M; i` m H M X h B
t² M; t° + t¬ M; p T? Q h` M? s €- K † + +? Q i? M? +? O v i? O ç | ç • K i? Š M; p" Q i` Q M; # K
F? m H M H B M + „ i ç Si ? Æ M T? • M M Y ` m° i + O ? „ M X L? Q M; + M M; H 9 + ç | - ? „ M + k

@ L; Q Æ B i B T i K + i` ® M ç B 5 \* Q M F? d +? • m • M" v 5 L; Q Æ B i B T i K + i` ® M ç B 5 L; Q Æ
æ` M? # B M i i?` M? i?` i M € i` \ æ² ? M M? € i +? d # B i +? ç v i` ® M 5

: ½ F?´ M; H² + Æ # „ T ç B M + m² M; i` m H M- + Æ M? K + i` M i v ? „ M ç • m +? d + | ô p ¢ M [
p" v i? " K +? Q M; v +ª b „ i i? û T ç m + | i? ? Q" M i Q" M p † M; ½ v X J" i` M M; Q i B h` M
i B M; t Q Æ M; ` , M; ` „ + X

ô 5 ô

h` M? s € + k M; H" ç B M + m² M; i` m H M- +ª K ; B € + b „ T i Y p Q M; H ¢ B K° i H-M M[T
i B M p" Q T? B K F B M? / B +? Q ç M H 9 + M" v- ? „ M K È B ` ä ` M; +ª K ; B € + ç Q Ê + + € B H Q
b B M? i Y ç | X h` M? B + € M? i v + O ; ½ F?´ M; H² + Æ # „ T i` m v M ç M H U + H Q Ê M; i C
F? O M; - i? +? Q M M ? „ M K † + / M H" p" M ?` M? M° B H U + + k M; p¬ T? € T +? ® M; ç Ð X *
ç b m K Q i B ; B • v- ? „ M b) i` B i ç #` b B i i?` M? i?` i M € i 5

(F?¬ M; i? +? i ç Q Ê + 5 æ ½ p Q Ê i [m M? B m M; m v ? B K M? Q p" v X X X X X X X X L? Q i

h` M? s € K Î K B M; + „ M K° i T? € i H M + Æ M? K + i` M p B + O ; ½ F?´ M; H² + Æ # „ T- i
i? Š M; p" Q v i ?- m X h` Q M; ç € v H Á M; ? „ M + k M; bª M b B M? ` K° i + ¶ +ª K ; B € + # ¢ Q H
T? 9 i b B M? i Y i² M p Q M; - + Æ M? • M i Ä ` ® i + K + H-M M[ K Î ` - ? Æ M M[i` U + i B T i
i Ä i-M; i? S ? B X * Æ M? K + + O +ª M; Q i B ? „ M # „ i ç - m F` +? H B i + Q ` 9 i- ? B # ; E
? „ M # „ i ç - m #` M? i` Q Ê M; X æ • v +? Q M? H" # B m ? B M K Î ` + Æ M? • M i Ä i-M; i? S
i? - T? € i ? m v R y y W H U + H Q Ê M; i B K ~ M 5

@ *? i ç B- ç² F? d + Q M 5

: ½ F?´ M; H² + Æ # „ T p Š M ç M; ç B M + m² M; F m; " Q X L? Q M; K" i B M; F m; " Q + O
+ U H U + i W i` Q M; M; U + ? „ M # M M; ` - i B T i? 2 Q ? „ M #` ? m M; ? , M; ? 9 + # „ M p" Q i` M

@ J M; Q Æ B K È B H" ç² F? d + Q M 5

> B K „ i h` M? s € ç ½ i` Î M M ç Ä M; - m- F?¬ M; # B i p b b Q - ? „ M ? B M i ¢ B T? B i? Q i
F? B ç € M? # v ; ½ F?´ M; H² + Æ # „ T- ç² M; i? i B ? „ M H B M M? " Q K ¢ M? i È B- ? B + ¶ H U
M? m X J" H 9 + M" v h` M? s € H" ç M; K Î ` + Æ M? • M i Ä i-M; i? S ? B- #ª M M, M; +? I
M; W M; i m¬ M M? " T p" Q i` Q M; | +? „ M X L; v F? B ? „ M + M M; ; ½ F?´ M; H² + Æ # „ T + M M
ç² M; i? i B ? „ M ç ¢ T K ¢ M? +? • M K° i + € B t Q v M; Q i B H" i b M; # M- i` U + i B T t Q v b Q
b m ; ½ F?´ M; H² + Æ # „ T X ô _ + ` „ + ô ? B i B M; ; B Á M p M; - ? B i v + O ; ½ F?´ M; H²

: ½ F?´ M; H² + Æ # „ T +? d F` T ; " Q i?ª K K° i i B M; - # ¶ M; M? B M h` M? s € [m' M ? B +
/ M M; b S + b B i K° i + € B- ç û T ; ½ F?´ M; H² + Æ # „ T t m ® M; K † i ç ' i- H ¢ B H" ? B i B M
? B # „ T ç M B + O ; ½ F?´ M; H² + Æ # „ T ç ½ #` p † M ; ½ v X o Š M + Á M +? Q + | t Q M; - h` M
M?ª v # " i H M- T? € i M b" M M? " H-M M[K" i` Î H ¢ B i` M i-M; K° i X J" F i B T- ; ½ F
#` h` M? s € F T H' v +´ X

h B m ? Á i? Q Ê M; ç S M; + € +? h` M? s € t ? Æ M K Q i B i? Q Ê + - ? „ M M? b M h` M? s € +?

@ J Î ` + Æ M? • M i Ä i-M; i? S ? B b Q \ L? Q p" v M; Q Æ B +? Q M? H" ç° B i` Q Î M; + O h`
G" K +? Q + € B i M h æ ^ M; L?´ i F B M i B ` M? B K p K + O # ¼ M ? ¼ 5

h æ ^ M; L?´ i +ª M; Q i B p W ` m M ` ~ v p" B + € B- i? M? • K + O ? „ M H" T + " T +? m B [m F

@ X X X X X J B i € M; ; ½ i? - v i #´ i i Y A K? Q i 2 T 5

h B m ? Á i? Q Ê M; H' v i v ; ä ; ä H M i` € M `² B M i B ,

@J B i€M; ; ½ i? -v i # 'i iY AK? Qi2T b Q\ > v i?" i- i +S M; ?o M? B K pK +O #¼ M
am@L KmM +?S- M!B M?Q p"v i?b XXXXXXXX *m®M b€+? Mm#Bb ç½ Î i` M i v M; Q
[m +m®M b€+? Mm#BbX æ•v +?QM? H` M; mv M M?•M +€+ M; QÆB +U imv i ç M;
+! i? KçQ ?B K iÈB +Sm K'v M; QÌB #¼ M ?¼ X "ÎB pb K' i çB #¼ M ?¼- +€+ M; QÆB
+m®M b€+? KmM@_ X h?U+ bU H` [m€ ç€M; iB + `²B- M m M?Q +€+ M; QÆB F?-M
M"-v- M?Q p"v +?9M; i +ÁM +! i? ?Á #bM? pÈB M? mX h? M?QM; ç½ #` +€+ M; Q
h`M? s€ bYM; b®i K°i +?9i- ?„M p- i?S+ ?ÄB,
@ "Q K"i +O ? B [mv M b€+? \ "Q K"i ; b\
@*?O h?-M b) ç2K K°i b® i?S ç†i p"Q i`QM; K°i b® T?BK F`M? /` M"Q ç!X J` K'v
ç' B çQÊ+ iW +?¶ *?O h?-MX h, M?Q F„ M, M; i` M ? B [mv M b€+?- p- T?€T ?¼+ i
æ†+ #B i H` +m®M b€+? KmM@\_ X hmv `^M; K¶B M; QÌB ç m +?d +! K°i H-M +Æ ?
XXXXXXXXXX L?È F„ M?û- ç•v H` [mv i„ +M; -K K¶B F?B ? B ç°B M; k; †T M? m, M m
çQÆM; - M?Q p"v b) i` Q ç' B iBM iS+ K¶B # M- # Q ;²K M?[M; çB m i•K ç„ + M?^K
b® T?BK FBM? /` - ?Q†+ H` T?QÆM; T?€T i?Q€i i?•M F?B ;†T T?ªB T?BK F`M? /`
*?9M; i ç½ iWM; ;†T T?ªB ç°B M; k F?€+ - #¼ M ?¼ +kM; ç½ i`ªB [m #° T?BK FBM?
? B [mv M b€+? M"-v- +?9M; i +kM; #B i XXXXXXXX *ÁM M m M?Q i?U+ HU+ bQM; ;
a?BM B5
hB m ?Á i?QÊM; #¶M; M?B M; -K iQ K°i iB M; - iB T i?2Q ? B i v ?„M +?Êi +, M; `tm'i
?B M K°i +QM `„M ?' K M; FBM? F?OM; +?B m + Q ?ÆM KQÌB i?QÊ+ - çQÌM;
+QM `„M ?' K M; M"-v +ÁM +! ? B ç-m `„M / [iÊM; B®M; M? m M?Q ç9+ - +?d +! K`m
`„M ?' K M; tm'i ?B M- ç²M; i?ÌB h æ^M; L?i #¶M; M?B M +ªM; QÌB `k tm®M; K†
H` +SM; ç! +ªM; QÌB- i?•M i? ?„M i`QM; M?€v K„i K' i çB HU+ F?®M; +? - +?d +! i
#„T iW; ¼M; FbK +O ?„M `k tm®M; K†i ç'iX J` K°i +€B ç-m +O +QM `„M ?' K M; ?
T?Q i`QÊ+ K†i ?„MX
*€B K²K `„M M; Q€+ `°M; i? FB - TªM; T?'i M?Q Km®M Mm®i +?YM; +ªM; QÌB ?„
+€B F?' K²K HÈM +Ð ç! +kM; çO ç Mm®i iQ`M #° ?„M p"Q XXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX

33X S?€i a9M; S?QM; hbM? æ! UjV

h®+ ç° ç-m `„M ç! +U+ M? M?- +Æ ?² i`QM; M?€v K„i ç½ #' iÈB i`QÊ+ K†i h`M? s
p T?Q h`M? s€ ç M; +SM; M; „+ +ªM; QÌBX
h`M? s€ +?d +ªK i?'v iY pQM; b„T T?O tm®M; - i`QM; M?€v K„i M"-v- i'i +ª ç°M; i€
M M `i +?"KX h æ^M; L?i ç M; +?"K`½B iW i` M K†i ç'i çSM; H M- *?B K G K i?b
T?Q # M M"-v- t t M?[M; KªM? pKM; B'v ;¶ F?-M; M; WM; # v i€M HQçM- +ÁM +!
+`M; M; "v +`M; iB T +`MX h`M? s€ iU ?² ç½ M; YB i?'v çQÊ+ KMB p`i M? ?-B "T
L m M?Q M!B KÎ` +Æ M?•M iÄ i-M; i?S ? B H` +! i? iU /Q F?®M; +? i?•M i? - M
+QB M?Q H` K°i #° T?"M +O i?•M i? +?S\ E?B ?Q`M iQ`M T?€i ?mv iB K M, M; +C
p"v i®+ ç° TªM SM; i?-M FBM? b) XXXXX
J¼B M; QÌB tmM; [m M? +?d M?bM i?'v iQ`M i?•M h`M? s€ F`+? HB i`mM `~v p" çB
ç° `mM `~v `i M?Ä- i®+ ç° M? M?- i? +?Q M M H`K +?Q M; QÌB tmM; [m M? +?d +!
?„M- K` F?-M; M?bM i?'v i?•M i? p` /mM; KçQ +O ?„MX h`QM; M?€v K„i ç-m `„M
M[M?„K K„i a?BM B ç! #¶M; M?B M HÈM iB M; M!B,
@E?-M; - F?-M; çQÊ+ XXXXXXXXX ôh•K HBM? iÄ HB Mô F?-M; i`!B çQÊ+ ?„M `²E
*ÁM +?Q /Si HÌB- ? B K„i h`M? s€ ç½ +?Êi H!2 b€M; H„+ KbM? i`€M? [m - +Æ ?²
?-B +O ç-m `„M iQ HÈMX hB T i?2Q ?„M imM; K°i [mv M KçM? K) H M i` M ç-m`
LçT :BÈBX >ÆM M[?„M +ÁM [m€M M?"T M°B HU+ çQ p"Q i`QM; LçT :BÈBX S?ªM
p"v- ç-m `„M iQ HÈM +?Q F`T` M K°i iB M; ç½ #` ç€M? i?OM; i?"M? K°i +€B H¶ H

K†i # M i`€B +O M|X \*€B M`v +kM; +?Q iQM? H` ; b- K` #¶M; M?B M h`M? s€ M?
 bS+ ç¢T p`Q ç-m `„M iQ HÈM- +ª M; QìB p¼i iÈB T?Q h æ^M; L?`i pÈB i®+ ç° +U+
 @æQ HUM ç¢M +?Q i 5
 E€i?U+ h`M? s€ M|B ? v F?¬M; +kM; M?Q M? m- pbi®+ ç° +O ?„M bQ pÈB h æ^M;
 ;'T KQìB H-M- +Æ ?² i`QM; M?€v K„i- ?„M ç½ çQ¢i H`v HUM ç¢M K` h æ^M; L?`i
 F?B ;B`i +?®i M iQ`M- iB T i?2Q ?„M HB M MûK [mª HUM F?|B M`v p T?Q ç€K
 iB M; tb M?Ä p M; H M- i`QM; pB M #ªQ i`M; iS+ i?b #„i ç-m i`M M; „T K°i K`M bQ
 @æQÊ+ `²B- K¼B M; QìB H`T iS+ `ìB F?ÄB pB M #ªQ i`M; çB XXXXX J FB T5 *€+
 ;b\ æB ` M; Q`B5
 h`M? s€ H9+ M`v KÈB +| +Æ ?°B [m v ç-m H¢B M|B +?mv M pÈB P *QMM2BHX
 P *QMM2BH F?¬M; M; Ì +Á M M; •v M; ®+ M?bM #¼M ?¼- ?„M H`T iS+ HB M iS+ ;B`
 M; QìB P *QMM2BH H9+ M`v KÈB +| T?ªM SM; - p°B p`M; +?¢v ` M; Q`B pB M #ªQ i
 @*?B K G K- M; QÆB +kM; i?2Q #¼M ?¼ çB ` M; Q`B- /šM #¼M ?¼ +?¢v çB- çWM
 L?`i- M? M? H M K°i +?9i- ;B9T i T?B M /`+? K°i çQ¢M +?9 M; [M`vX G9+ Î /QÈB
 ibK çQÊ+ i?S i®i XXXXXX h æ^M; L?`i\
 h`M? s€ p°B p`M; pW M|B +?mv M- pW iW i`QM; i9B €Q H`v ` K`v KªM? M?Ä t€
 i?2Q ?„M H¢B H`v ` +m®M b€+? Mm#Bb iW i`QM; L¢T :BÈBX h? M?QM; h æ^M;
 çU+ ` i¢B +?¶- p`B ;B•v b m ?„M +?Êi M; ½ b-K tm®M; K†i ç`iX G9+ M`v h`M? s€ p
 p` i`Q i`€B iBK ?„M #` K°i +•v +QÆM; +?•K +„K p`Q- +kM; H¢B F?¬M; #B i +•v +Q
 ?„M iW H9+ M`QX
 h`M? s€ M?bM i?`v i? K` i`ÊM K„i M?Q Km®M M Si ` - ?„M pQÆM i v ¬K H`v h æ^
 F?¬M; /€K `9i +•v +QÆM; +?•K ç| ` XXXXXX hW p` i`Q p` ç° b•m ç| K` t2K tûi i?
 æ^M; L?`i ç½ #` ç•K i?OM; - +?d +¬M +QÆM; +?•K #` `9i ` - h æ^M; L?`i H`T iS+
 K M?XXXXXXXX
 @h`M? s€- çQ b€+? +?Q i t2K- ? ? - K„i +O i ç½ +| +?9i ?Q H M `²B XXXXXX
 h æ^M; L?`i i?b i?`Q M|BX J¶B K°i +•m ?„M M|B ` i?b i`QM; KB M; ç m +?ªv ` K°
 # Q H•m i`QM; KB M; ?„M ç½ i`M ç-v K€m ç2MX
 h`M? s€ /MM; bS+ ¬K H`v ?„M M|B,
 @u M i•K çB- F?¬M; +| pB + ;b ç•m- GBM? æB K p` h`B m M? E?¬M; #¼M ?¼ `i
 p i i?QÆM; X L; QÆB +?„+ +?„M F?¬M; +| pB + ;b ç•m XXXXXXXX
 @J FB T5 h #ªQ M; QÆB çQ b€+? ç•v +Æ K`XXXXXXXX P 5
 h æ^M; L?`i #¶M; M?B M `®M; HÈM H M K°i +•mX `îB pbi? M? •K ?„M [m€ HÈM M
 M; KK K€m HÈM- K` +?¶ p i i?QÆM; i` M M; U+ +`M; H` #` +?ªv ` K€m iQÆB ç½ i?
 h`M? s€ p°B H`i +m®M b€+? Mm#Bb ` iÈB i` M; K` +| K T?€T +¬M bY /KM; çQ
 L?`i- ;½ +?mv M ;B ;B€K ç`M? M`v tQ M? iWM; p, M iU +´ ç¢B i` M ç| `²B ç¼+ H
 h`M? s€ +?d ç`M? i`T i`mM; iQ`M #° HU+ +?9 w ç M?Ê F„ M?[M; M; [•K p, M iU B
 ;B•v b m- `®i +K+ h æ^M; L?`i ç½ ç¼+ tQM; ? i M?[M; M; [•K p, M iU +´ M`vX J` i
 +kM; F?¬M; +| çm´B i?2Q i`QM; K`M bQÆM; KM M`v- +| H) H` #îB pb ?„M +kM; F?
 H¢B h`M? s€ +ªK i?`v iB m ?Á i?QÊM; ç| iU ?² ç½ i`î H¢B i` M i¬M; ? BX
 @XXXXXXXX h +?QM? H` K°i i M i`°K K°- M?[M; #€m p`i +´ ç¢B ç| - M M p, M ?| h`r
 +?9M; i - F?¬M; i?m #`i Hm`M M p, M KBM? +O [m®+ ;B M`Q- i Km®M ç2K M?
 ç m i€B ?B M +?Q ?`m i? XXXXX L?QM; "¼M ?¼ H¢B HW i - ç2K iQ`M #° M?[M; ,
 M; Q`BX >m ?m- M?QM; i F?¬M; T?ªB H` [m•M #€M MQÈ+ XXXXXXXX
 h? M? •K +O h æ^M; L?`i +`M; M; `v +`M; M?Ä- F?B M|B tQM; K`v +•m +m®B- ?„M
 tm®M; - /ÁM; K€m M|M; +?¶ i`€B iBK ç| +kM; /¬M M; WM; T?mM +?ªv- K` +QÆM; +
 +`M; H` iU ç°M; i`²B ` - +?“K `½B i`¬B M´B H M? # M? i`î H¢B i`QM; K`M bQÆM; K

ôh?`p hY pQM;- M;?2i?2Qi`B m?Q€M+O i i€B?B M H¢B çB XXXX5ô
h`M?s€ #m¬M;i?B i? +O h æ^M;L?'itm®M;- ?„M M;?B M `M; #QM; +m®M b€
KB M; #„i ç-m F?¬M; M;WM; MB K` M?[M; M;[•K K` h æ^M;L?'ipW ç¼+ +?Q?„
+O M,M; HQÊM; ?mv i i°+ i`QM; M;Q`B- M?[M; K^M? M?Ä t€+ QÊT p` +€i pKM #„
i` M K†i ç'i- iB T i?2Q F?®B /mM; ?ÊT M`v #„i ç-m #B M ?bM? i?`M? HÈMX o`B:
QÊT iQ`M i?•M H` F?mM; tQÆM;- i v +¬K HQ M ç Q +MM; i'K +?„M- tm'i ?B M i`Q
pW pmM; i v H M p T?Q K`M bQÆM; KM /¬v ç†+¬ #®M +?B M bo t€+ QÊT M`v M?
pÈB i®+ ç° p` ç°M; i€+ p¬ +MM; [m, /`X hB T i?2Q iW i`QM; bQÆM; KM i`mv M ç
HQ¢MX

@*?B K G K- M;QÆB ¬K h æ^M;L?'i çB ` M;Q`B çB- M?È F„ çWM; ç #¼M P *QM
h`M?s€ ?Qi b•m K°i ?ÆB- M„K +?†i +?Ov i?O i`QM; i v `²B i?b i?`Q M|BX

*?B K G K ç€M; H) +ÁM Km®M M|B +€B; b ç| - i? M?QM; F?B M`M; i`¬M; i?'v b„+ K
#`i ç„+ /o +?d +| i? ¬K i?B i? +O h æ^M;L?'i +?çv çB ` T?Q M;Q`B pB M #^Q i
M`M; pW KÈB #B M K'i b m +?¶ M;Q†i i?b K°i iB M; b|B i`m iW ç`B i`B M H½K # M
:½ M;Q`B b|B + Q ;¬M # i?QÈ+ iW i`QM; ç®M; ;B`v ;¶ pKM çSM; H MX h` M K|M;
h`B m M? E?¬M; p i i?QÆM; ç¬v M;Q`BX *^M;Q`B +¬ #û M`v ç m H` p i / Q- ç†+
M;?B M çSi T?•M MY - i v i`€B ç½ +?d +| i? p¬ HU+ `O tm®M;X *| çB m bBM? K
`i M;Q M +Q`M;- €M? K„i bmv v m p¬ i?¬M pšM +® HB + p T?Q h`M?s€X

:½ M;Q`B b|B hQ HÈM M;Y ç-m çB M +m²M; i`m H M- ?„M #¶M; M?B M MûK K¢M? H
s€X L; v F?B h`M?s€ çQ i v F?¬M; iB T h`B m M? E?¬M;- ç²M; i?`B ;½ M;Q`B
K°i +€B ?MM; ?' M?`Q p T?Q h`M?s€X æ Q ;B^B T?šm i?Ov iBM? i` M K|M; pm
tmv M [m h`B m M? E?¬M;X h`M?s€ #`i ç„+ /o +?d +| i? ¬K H`v h`B m M? E?¬M
i?•M i? H¢B- /MM; HQM; +?†M ç Q ;B^B T?šmX GU+ HQÊM; iQ HÈM F?¬M; +?d ç
i? ?„M- K` +ÁM ç`v ?„M #„M K¢M? p T?Q #S+ iQ`M; i`QÈ+ K†iX _¬K K°i iB M;- #
M;î #` ?9+ i?OM;- ;½ M;Q`B b|B iQ HÈM ç½ ç`v i?2Q h`M?s€ i`U+ iB T tmv M [m
M M;Q`BX

J|M; pm®i +O ;½ M;Q`B b|B i`U+ iB T +„K tmv M p`Q HQM; # M i`€B +O h`M?s€
M•M; h`M?s€ H M- K|M; pm®i FB ç²M; i?`B ;BÆ H M +?°T p T?Q +' h`M?s€X
#^M H`M; v +^+Æ ?°B T?^M F?€M; ç m F?¬M; +| - F?| 2 K„i ?„M +ÁM i`¬M; i?'v ç€
ç M; iW i`QM; K`M bQÆM; KM +?çv ` X J°i HQ¢B i•K iB M? imv i p¼M; +?¬K +?`K
HÁM; h`M?s€- H¬M M`v i?U+ bU ç½ H` F?¬M; +| çQ`M; HmB `²B XXXXX

ôæQ`M;5ô

J°i pB M ç¢M pÈB i®+ ç° FBM? M?•M ç°i M;°i T?€ F?¬M; # v iÈBX hW T?Q H€ T?
i`U+ iB T tmv M M; M; [m iQ`M #° M;U+ +O ?„M- iB T i?2Q ?mM; ?M; #„M p T?Q
#^Q i`M;- mv HU+ iQ HÈM ç| F?¬M; /WM; H¢B +?9i M`Q- K` #„M +?Q #S+ iQ`M; M`
T?€i ç¢M M`v- +?QM? H` mv HU+ F?OM; #® +O b9M; M;„K BQM XXXXXXXXXX

3NX *?®M; h?2Q .äB URV

G²M; M;U+ +O i M M;Q`B b|B F?'M; H² #` ç¢M b9M; M;„K BQM tmv M i?'m- HU+ #
M?'QX G9+ ?„M pW M?'K /"v i?b h`M?s€ +MM; h`B m M? E?¬M; ? B M;Q`B M;
t X æ M; çSM; i¢B H¶ ?'M; p€+? iQ`M; ç`M; FB - iB m ?Á i?QÊM; H`T iS+ F m H
@h^M ` çB5 J FB T- #¼M ?¼+ | i v b9M; #„M id 5 J M/ pv 5 aY /KM; HQÈB T?ÁM
oW /Si H`B- iB m ?Á i?QÊM; ;BÆ ? B i v T?'i p ?QÈM; i M M;Q`B b|B F?'M; H² +
E?¬M;X

h` M çdM? ç-m iB m ?Á i?QÊM;- `„M ?' K M; ? B ç-m F?'M; H² H¢B tm'i ?B MX *
ç€M? bKK T?•M MY +kM; ç½ F?¬B T?K+ ?Q`M ?^QX > B K„i iB m ?Á i?QÊM; ç°i M

Kl K`i- H9+ M`v ç·v +QM `„M ?´ K M ; ? B ç-m ç m M ;| + +ª ? B +€B ç-m H M- K°i ç-
b|B F?´M ; H² K` i€T- +ÁM ç-m FB i?b +„M p T?Q h`M? s€ +MM ; h`B m M? E?-I
J„i i?´v K°i ç-m `„M F?´M ; H² b„T çÈT çQÊ+ ? B M ; QlB h`M? s€- i?b #´i i?bM? Hb
H MX J°i pB M ç¢M HBM? HQ¢B +O b9M ; M ; „K BQM FQ+? i`9M ; p`Q +€B ç-m `„M
+?„M T?ÁM ; ?° ?ÆB i`QM ; bm®i +?†M H¢B pB M ç¢M M¼X `´i [m€ pB M ç¢M b9M
[m€ KS+ FBM? F?OM ; - +Æ ?² +?d #` +ªM H¢B i`QM ; M?€v K„i K` i?¬B- i-M ; T?ÁM
iBM? pÐ M€i i?´M? iWM ; KªM? M?Ä # v iS i€M K´i iQ+?X oB M ç¢M #„M id +m®B +
+€B ç-m `„M F?´M ; H²X

S?Q b m iB m ?Á i?QÊM ; +| ? B M[M?•M- K°i M ; QlB H` K„ M[ç M ; M?„K K„i H¢B
i?b K M ; K¢M ; +?2 K†i FB m © _"T- +ª M ; QlB M`M ; `mM H M K°i +?9i- `²B M|B ,

@æ°B i`QÎM ; - F?¬M ; M ; ,M +ªM çQÊ+ pB M ç¢M M¼- mv HU+ +O M| `´i HÈMXXXXX

> B K„i iB m ?Á i?QÊM ; pšM M?Q +k Kl K`i p¬ i?¬M- ?„M +kM ; F?¬M ; [m v ç-m H

@E?¬M ; b B- mv HU+ ç| [m€ FBM? F?OM ; - M ; v +ª i +kM ; M?bM F?¬M ; i?´v çQÎM
F?Q bB m F?Q ?¼+ Fo i?m`i- F?¬M ; M ; ?o iÈB ç°B h`mM ; *?•m +ÁM +| M?•M i`B b
?¼+ Fo i?m`i M?Q p`v - ?WKXXXXXXXX *kM ; K v H` H²M ; T?ÁM ; ?° +O M ; QÆB iQ`M
mv HU+ ç| F?QªM ; +?WM ; 8yWX J` M?Q p`v H` çO `²BX

E?B iB m ?Á i?QÊM ; ç M ; M|B +?mv M i?b K°i +€B ç-m `„M ç½ M ; Q¢K i M M ; QlB b
pB M #ªQ i`M ; - K` +€B ç-m `„M FB b m F?B #` ç¢M HBM? HQ¢B #„M id ç€M? i`9
ç½ #` ç€M? i M K°i T?¬M # - pšM +ÁM ç M ; HmM ; H v H„+ H„+ M M +kM ; F?¬M ; +
T?Q ? B M ; QlB h`M? s€X PÊ+ +?WM ; #ªv i€K ; B•v b m- #´i i?bM? HbM? H¢B K°i
M`v F?¬M ; +ÁM H²M ; T?ÁM ; ?° M ; ,M +ªM ç¢M HBM? HQ¢B b9M ; M ; „K BQM M[M
K„i ç½ ç€M? M€i #´v iQ`M #° +€B ç-m `„MX

@ªv ; B•vXXXXXXXX i?lB ; B M M¢T ç¢M H` #ªv ; B•vX a?BM B- iB M p`Q ? i?®M ; iB
M?[M ; +?¶i i?´v ? ii?ªv ç m i`mv M +?Q _ MK XXXXXX _ MK - M?ÊFo- M ; QÆB -
; B•v ç M?„K p`Q ?„M F +ª i?lB ; B M +¬M ; FQ+? M[X L m M?Q i?´i #¢B i?b +| i?
id M`v +kM ; çO ; B i ? i K¼B M ; QlB +?9M ; i X L?ÊFo- iQM? K¢M ; +O i ?Q`M iQ`

> B K„i iB m ?Á i?QÊM ; p¬ i?¬M M?bM p T?Q M K M?•M ç M ; çSM ; +?mM ; +?¶ p
K°i i M i? M? MB M M? im´M| + M•m- H`M / M ; ,K M ; K ç2MX \_ä `M ; H` /•M ´M æ°
i?b HB M iK+ ; ´i ç-m- i` M i v H¢B +`M ; M„K +?†i K°i +•v +QÆM ; +?•K i`„M ; M?Q
+?•K M`v H9+ i`QÊ+ ; B i +? i h æ^M ; L?´iX

ôæB5ô

hB m ?Á i?QÊM ; v M H†M ; iQM? i?lB ; B M- >„M i?´v h`M? s€ M¶ HU+ çSM ; H M
+€B ç-m `„M F?´M ; H² FB K°i H-M M[ ?QÊM ; p T?Q ? B M ; QlB h`M? s€ K` çÈT
KK+ iB m i?b ç¢M HBM? HQ¢B BQM H¢B "T ç M K°i H-M M[X .Q F?¬M ; +| H²M ; T?
H² ç½ #` i`U+ iB T #„M +?Q M´ M€iX J` ç²M ; i?lB H9+ iB M ; b9M ; p M ; H M- iB m
K°i +€B- p¼i K¢M? ` M ; Q`B iW i`QM ; pB M #ªQ i`M ; X hB T i?2Q ?„M F?¬M ; M ; W
T?Q X

ôJ°i5ô

ô> B5ô

ô" 5ô

ô"®M5ô

ôL,K5ô

ôa€m5ô

@XXXXXXXX h?´v çQÊ+ `²B5 _ MK 5

hB m ?Á i?QÊM ; M?bM p T?Q K°i iÁ + Q ®+ ?QÊM ; ç¬M ; - KB M ; i?ûi HÈMX

h M i? M? MB M M? im'M i|+ M•m FB M?„K ? B K„i H¢BX L; v H9+ iB m ?Á i?QÉ
` i?“i K¢M? +QÆM; +?•K ç M; +–K i`QM; i vX a m F?B +•v +QÆM; +?•K M“v çQÊ+
F?¬M; i?'v imM; iQ+?X *MM; H9+ ç| - i¢B iÁ M?“ + Q i–M; ?QÈM; ç¬M; M¼ p M; H
ç¢M b9M; M; „K BQM #„i iÈB pÈB i®+ ç° FBM? F?OM; FQ+? i`9M; p B i`€B iB m ?Á
i?QÊM; iQM? ` +?d +| F?QªM; +€+? K°i T?•MX J†+ /M p”v- mv HU+ F?’M; H² pšM
?Á i?QÊM;- i?’B # v ?„M ` t K’v i?QÈ+ `²B +?•M ?„M KÈB i`K H¢B çQÊ+X *ÁMh
E?¬M; #B M K’i F?¬M; i?'v imM; iQ+? iW bÈKX

h M i? M? MB M M? im'M i|+ M•m K°i i v pW M„K H¢B i?b +•v +QÆM; +?•K M¼ K

NRX *?®M; h?2Q .äB UjV

@*ÁM K v- ç•K ç9M; p"Q F?2 ?Î ;B[? B H€ T?´B- F?¬M; ?¢B ;b ç M H€ T?´B- +k L?QM; K" # M i`QM; H²M; M;U+ +| K°i Qi K€m #` S ç¼M;X Í ç•v F?¬M; +| #B M T?€ +?Q M M K'v M;`v iÈB F?B ?„M ?Q¢i ç°M; +| i? +ªK i?'v M;U+ #` ç m M?S+- #'i [n p'M ç ;b F?€+XXXXXX

h`B m M? E?¬M; FB K i` tQM; iQ"Mi? i?QÆM; i? +O GBM? æB K `²B M" M; i?ª

h`M? s€ i?Î /"B K°i iB M; M|B,

@aQ pÈB i?QÆM; i? +O ?„M- i +"M; HQ H„M; +?Q M;QÆB ?ÆM XXXXXX æ M i°

a m F?B K¼B M;QÌB H M iÈB çdM? i?€T +?m¬M;- p"Bi Mi•MM?•M bÈK #` /¼ +?Q K'v M;QÌB h`M? s€ #` i?QÆM; M†M;X h?Q¢i M?bM F?¬M; i? M;?B M;ì ç m H"K +?'M ç°M;X .M b Q #¼M ?¼ +kM; H" iWi? ;BÈB ?B Mi?U+ H-M ç-m iB MiB M p"

h®+ ç° F?¬B T?K+ +O h`B m M? E?¬M; +U+ M? M?X a m F?B i`Î H¢B i?€T +?m¬ T?K+ M,M; HU+ ?"M? ç°M;X J†+ /M +€B i v #` M;?B M FB pšM M?Q +k F?¬M; +€ H" M;QÌB ?B m `ä F i+'m +Æ i? M?'i i`QM; K¼B M;QÌB Í ç•v M M +kM; H" M;QÌB F æB KX æQÆM; M?B M- i?QÆM; i? +O +?QM? M" M; i?Q¢i M?bM +"M; i?'v +| p M

h`B m M? E?¬M; v M H†M; M?bM i?Q€M; [m #ª p B +Æ ?² #` +„M çSi ?ÆM T?•M M

@h +¬M T?ªB +| MQÈ+ M|M;- FBK- +?d- FûQ- M;Q" B ` +ÁM +| +²M b€i i`MM; p" # K°i HQ¢B i?' bªM H" i?m®+ FQ+? i?Q+? H M / MQMX L m +| K°i Qi i?m®+ ç| i?b i

h`M? s€ ?Qi p"Q K°i ?ÆB i?"i b•m- `²B i`-K ;B¼M; ?ÄB,

@h ?ÄB M;QÆB ç M i°i +MM; H" #` i?QÆM; i? M"Q\ J" F?¬M; T?ªB H" Km®M M;? M;QÆB ;BªB [mv i5 *?9M; i b) ;B9T M;QÆB ibK çQÊ+ i'i +ª /KM; +K ;BªB T?šm +¬ i?"i iB M? M;QÆB F?¬M; M M HQ H„M;X L?B K pK +O M;QÆB p" GBM? æB K +?Q F?B ?Q" M iQ" M F?¬B T?K+ HU+ +?B M ç'm KÈB i?¬B5

h`B m M? E?¬M; bYM; b®i K°i +?9i- M" M; H9+ M"v KÈB +?"K `½B M|M,

@J¢+? K€m +MM; +Æ #„T Î +?¶ #ª p B ç m #` +„M çSi- +| i? ç-m F?ÈT tQÆM; +kM F?B i`Î H¢B F?¬M; ;B M *?O i?¬M - i?b F?Q ?¼+ Fo i?m"i i?ÌB ç¢B M"v ?ŠM H" + F?¬B T?K+ ?Q" M ?ªQX h?"K +?Q H" i`QM; pÁM; p"Bi?"T MB M M[+kM; pšM +?Q M"v ?Q" MiQ" M T? çBX

h`M? s€ +MM; K'v M;QÌB tmM; [m M? B M'v ç m i`-K K†+X æ†+ #B i F?B #¼M ? æ^M; L?'i çQÊ+ ;½ `•m `B €Q ç2M ¬K- i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB ç m tm'i ?B M K° h`M? s€ T?ªM SM; M? M? M?'i- ?„M p°B p" M; HÈM iB M; M|B,

@æ°B 'M æ° bQ pÈB +?9M; i +kM; p'i pª M?Q M? mX æ•v +?QM? H" T?BK FBM? / ç¢Q Hw F?¬M; +| M;QÌB M"Q +? i\ L|B F?¬M; +?WM; H9+ M"Q ç| +?QM? i b) +? i [m €B p"i ;b ç|X æB m +?9M; i +¬M T?ªB H"K +?QM? H" +® ? i bS+ ç b®M; b|i- T?

J†+ /M i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB i•K iB M? pšM M?Q +k iQÆM; ç®B bmv bKT- M?Q i?QÆM; H9+ i`QÊ+- i?b b m F?B h`M? s€ M|M ` M?[M; HÌB M"v- i•K iB M? +O K¼ h`M? s€ iB Ti?2Q M|B pÈB P *QMM2BH,

@sBM H¶B - +?9M; i ç®B pÈB i?"M? * B`Q i?"i bU H" F?¬M; i? M"Q `M? `) çQÊ ;B9T +?9M; i çB Km K°i Qi /KM; +K ;BªB T?šmX h`QÆM; >^M;- * Q >²M; GQÊM;- +MM; çB K°i +?mv M çBX L?È H" Km M?B m M?B m ç² ,M ç² m®M; K M; p X

@h?`i5

h`B m M? E?¬M; ç°i M?B M KÎ KB M; M|B,

@E?¬M; ,M i?`i i?b H"K b Q K" +| HU+ F?Q +?S- Km M?B m M?B m i?`i M¢+ K°i +

h`M? s€ F?¬M; i? H`K; b ?ÆM H` +?d #B i #´bmM; i? K K°i +•m M`vX P *QMM2B
i?2Q ? B M; Q`B HB M `B F?ÄB i?€T +?m¬M; X *ÁM 1p2HvM p®M ç M; +?m~M #` +
h`M? s€ M; ,M i`ÎX æ†+ #B i H` F?B M`M; M; ?2 çQÊ+ p`B +?[ t€+ QÊT #`i iY i?b i
ç`M? +MM; çB i?2QX

*?`ç M b m F?B ? i i?av ç m; BªB [mv i tQM; tm¬B- hB m >Q`M? Gm`i H9+ M`v KÊ
@E H¢B +?Q i M; ?2 K°i +?9i çB- ç M i°i +MM; ç½ tªv ` +?mv M; b\ h KÊB pW `
i v- QÊ+ +?WM; KQ`B T?9i i`QÊ+ - i M?`M çQÊ+ M?„+ M?Î iW +?O i?¬MX " M i +?
çB KX PÊ+ +?WM; ? B # T?9i ç²M; ?² b m ç!- H¢B M?„+ M?Î `^M; ; B i +? i çQÊ+ I
h`QÊ+ K„i çB K iQ+? Hkv H` F?¬M; ç mXXXXXXXX L!B +?Q i M; ?2 K°i +?9i çB- ç M
+?S\ æWM; #Ä [m K°i +?B i B i M`Q ? iX

E?B h`M? s€ M #`B K`v M; Q`B P *QMM2BH çB ` M; Q`B Km ç² p`i M`v M¼- ç½ p-
K¢Q ?B K i?2Q çB ` M; Q`BX L?Q p`v +?Q /M #¼M ?¼ #` +? i- i?b HU+ +?B M ç`r
çQÊ+ çªK #ªQ ;B[çQÊ+ KS+ + Q M?`iX J†+ /M H` M?Q p`v i?b #¼M ?¼ H¢B #`iQ
i?B i ?¢B ç®B pÊB ? B M; Q`B M`v H` çB m F?¬M; [m M i`¼M; X h?•M H` ç°B i`QÎM
i²M +ª çQ`M ç°B K` çQ ` bU HU +?¼M M`vXXXXXXXX æB K M`v- +MM; pÊB +€+? aÎ
M? m #B i # QX

a m F?B ; BªB [mv i ? i M?[M; +?mv M ç!- ?„M Km®M H`T iS+ M!B +?mv M +MM; hE
/mv +O i M i?B m MB M M`v +?QM? H` çB m i`QÊ+ K„i K` +ª çQ`M ç°B +¬M M?`i M
?ÄB i?b ?„M HB M F H¢B +m°+ +?B M i`QM; pB M #ªQ i`M; X æ†+ #B i H` K¶B K°i
M?•M- M?[M; +?S+ M; ?B T +MM; F„ M, M; #¼M ?¼ +! i? tm`i` - +ÁM +! i M M; Q`B

? B M;QÌB KÈB FB i?b #` hB m >Q`M? Gm"i M #`B +?Q Î# M M;Q`BX æB m M`v
+?9 w ?„M`²B- K` ;BÌ T?9i M`v ?„M ç°i M?B M +?m`M #` H`v i`QÌM; +mM; ` X *€B
s€i? K iÁ KÁX

h`QÆM; >^M; ?ÆB M;¢B M;MM; +QÌB +QÌB- ?„M M|B,

@æ•v +?QM? H` i`QÌM; +mM; +O MQÈ+ M? - /MM; ;¶ +SM; +? i¢QX G`K b Q K
i v F?¬M; +?SX G9+ i`QÈ+ +MM; P \*QMM2HH çB +?Ê ç K Km ç² p"i M`v M¼ i?b M?
+mM; M`vX h M i?QÆM; M?•M FB +S H`K M?Q +•v +mM; ç| H` K°i i€+ T?~K M;? i
h M?Ì P *QMM2HH #Ä iB M` Km X h M i?QÆM; M?•M FB +ÁM i†M; i p`B KkB i
+?QM? H` H-M ç-m iB M i bY /KM;X *kM; F?¬M; #B i ç M i°i +MM; mv HU+ +O M
? v F?¬M;XXXXXX

æ M; F?B ? B M;QÌB M|B +?mv M i?b GBM? æB K +MM; h`QÆM; EB i ç~v +Y HÈ
æB K ç½ +| i? iU /Q ?`M? ç°M; - +?d H` M?bM #° /€M; ?„M, i` M i`€M K² ?¬B H¢M
M?bM pšM M?Q +k p¬ +MM; ç m çÈMX *ÁM h`QÆM; EB i i?b ? B K„i i`M ç-v iÆ K
tQ tQ ?mv i i?€B /QÆM; - i?Q¢i M?bM iU ?² `i M; ?B K i`¼M; /Q i bM? i`¢M; iBM

J†+ F i? M`Q- +m®B +MM; i?b +€B ;b ç M b) ç MX h?2Q HÌB GBM? æB K #„i ç-m
t€+ QÈT i?` p T?Q /QÈB i?b K¼B M;QÌB ç M; M?„K K„i /QÐM; i?¬M +kM; ç m M;²
H„M; M; ?2 HÌB GBM? æB K F H¢BX a m K°i H€i- i? M? •K GBM? æB K `®i +m°+ +

@XXXXXXXX h` M +Æ #ªM +?QM? H` M?Q p"v- tmM; [m M? [mªM; i`QÌM; i`i +ª ç m i`
i?` p +kM; +?d ç²M i`9 i` M çQÌM; ` +´M; i?`M? \* B`Q p` # M i`mX > B +?¶ M`v
M?`i- ç†+ #B i H` ?QÈM; # M i`mX \*?¶ ç| +| +ª K`v i`,K t€+ QÈT i?` p im-M i` F?,
i Km®M çB` # M i`m K` M|B i?b i` M çQÌM; Qi M?`i T?ªB ;†T ç M i` M +ª i`,K t€+ C
H` +?Q iQM? ç M p¬ b® t€+ b®M;XXXXXX

@E?Q M ç½X

P *QMM2HH ç°i M?B M M|BX

hB T i?2Q ?„M H`v i v p¢+? K°i +€B pÁM; i` M K†i ç`i`²B M|B,

@LÆB M`v H` [mªM; i`QÌM; - p` i`Q ?B M M v +O +?9M; i - +?¢v p ?QÈM; ç¬M; H`
p T?Q i•v ?ŠM H` F?¬M; +| t€+ QÈT i?` p ç9M; F?¬M; \ LÆB M`v +| K°i #½B ç"m
#B i w iS +O i +?Q \ æ-m iB M +?9M; i çQ¢i p`B +?B +t2 i¢B ç•v- b m ç| H M t2
t€+ QÈT i?` p M`v H`K M?Q i? M`Q çB M[+kM; F?¬M; i? #¶M; M?B M M; ,M H¢B
`i M? M? ç9M; F?¬M; \ \*?d bÊ +€B i M i iU #`i iY AK?Qi2T FB - M m M?Q ?„M ç9
M;QÆB M|B i?b XXXXX

h`M? s€ ç°i M?B M M|B M?Ä,

@AK?Qi2T ?B M i¢B iU ?² KÈB +?d ?9i t€+ +| ? B M;QÌB i?¬B ç9M; F?¬M; \ L?Q p
T?K+ ?²B ç-v çO +Æ i? M?d\ *?B K G KXXXXXXXX

*?B K G K p°B p`M; iW i`QM; ;|+ +¬K H`v K°i +€B H²M; b„i M?ÄX h`QM; H²M; +?Q
b€M; `U+X \*QM K Q KmM M`v +| #° /€M; i?`i H` ç€M; v m- iU ?² M?Q +kM; KÈB pV
H`v +?•M /KB /KB H M K†iX G9+ \*?B K G K ç2K M| iW i`QM; H²M; b„i ` i?b +QM
i?ÌB iÄ` +ªM? ;B€+ M?bM K¼B M;QÌB i`QÈ+ K„i M|X *ÁM K¼B M;QÌB i`QÈ+ K„i M
p XXXXXX

@L?Q p"v tm`i T?€i çB5 JK+ iB m H` +?¢v ` F?ÄB i?`M? * B`Q5

XXXXXXXXXXXXXXXX

N8X " v G M æB5 >v o¼M; URV

h`M? s€ ç°i M?B M i?`v `i K v K„M H` K bM? ç½ ?Q€M ç`B L¢T :BÈB- +?ŠM; M?[M
ç¢B +¬M; FQ+? bBM? p"i HBM? HQ¢B- ?ÆM M[çB K K`m +?®i M?`i H` +ÁM +| i?

ç|- i?Q /K M?QXXXXXXXX GBM? HQÇB çÇM5

:B€ +^a HBM? HQÇB çÇM #bm? i?QÌM; +kM; `i # Q- M?QM; +?QM? pb i`¼M; HQÊM
M;QÌB- imv M?B M H` ç®B pÈB h`M? s€ +| LÇT :BÈB K` M|B i?b p T?QÆM; /B M
ç ;bX >„M `i / /`M; tm'i ` K°i ç®M; HÈM HBM? HQÇB çÇM- +?ŠM; M?[M; +`T #` b
EB ip` \*?B K G K K` i?“K +?Q M; v +^a iQ€M M;QÌB P *QMM2BH+kM; ?Q`M iQ`M i?
HQÇB çÇM- K†+ /M pk F?Q +O #¼M ?¼ çQ+? i?“i bU F?¬M; ` ;bX `i [m€ tûi ç M
K°i T?¬M HU+ HQÊM; b) i? K K°i T?¬M #^aQ ?°- ?„M imv i ç®B b) F?¬M; iB + K°i +

J¼B M;QÌB iW i` M çdM? i?€T +?m¬M; çB tm®M;X \*`M; ç M ;¬M i¬M; /QÈB +MM;
F?~M i`QÆM; - F?¬M; +?d M?[M; M;QÌB #bm? i?QÌM; M?Q P \*QMM2BH- ?Q†+ H` K
K` i?“K +?Q M; v +<sup>a</sup> #¼M h`M? s€ +kM; ç m F?~M i`QÆM; ?ÆMX

a m F?B çB ç M i¬M; /QÈB +MM; i?b +| K°i +€B +€M? +Y HÈM #^M; ;¶ /`v +?„M i`
G K T?^aM SM; M? M? M?`i- MB K ç°M; +?9 M;[ç #„i ç-m ;B9T +?Q K¼B M;QÌB i
+?`m çUM;X \*ÁM h`M? s€ i?b H'v ` p`B K^M? M?Ä t€+ QÈT +m®B +MM; p` K°i Qi
w +O K¼B M;QÌB- ?„M +¬K H'v +m®M b€+? Mm#Bb MB K +?9 M;[H`K +?Q i'i +^a M
#B M ?bm? HÈM /¬M H M- +m®B +MM; ?| i?`M? #®M i M t€+ QÈT i?` p X

J'v M;QÌB KÈB i?'v p`v i?b i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- ç M F?B h`M? s€ K°i +QÈ+ ç€ K
KÎb¬K +Y KÈB F?B M K¼B M;QÌB #WM; idM? HÇBX h`M? s€ H Q ` i`QÈ+ iB M- b
i? M? K°i i`M; ôT^M; T^M; T^M;ôX >ÆM KQÌB t€+ b®M; Î ;¬M i?€T +?m¬M; M?`i
;K+ tm®M; K†i ç'iX *¬M; ?B m +O HBM? HQÇB çÇM i?“i bU #`i T?`K- M?[M; t€+ b
i?b H`T iS+ #MM; +?€v- p`B ;B•v b m ç½ ?Q`M iQ`M #B M i?“M? #KB ç2MX

@P *QMM2BH5 h M?Ì M;QÆB- ?½v /ŠM çQÌM; çB5

h`M? s€ [m v ç¬m p°B p`M; M|BX

P *QMM2BH ;`i ç¬m HB H` - ?„M v M H†M; HB + K„i M?bM 1p2HvM K°i +€B- b m
iB M H M /ŠM ç¬m ç°B M;kX

J¼B M;QÌB F?¬M; B M|B ;b- i'i +^a ç m +?çv i?2Q P *QMM2BH p ?QÈM; i?€T +?m
K¼B M;QÌB Fb [m€B +?QM? H` bm®i /¼+ çQÌM; ?¼ imv i M?B M F?¬M; ? ;†T T?
çWM; M|B ç M t€+ QÈT i?` p X æ M H9+ K¼B M;QÌB pQÊi [m K°i çQÇM çQÌM; i„i
tm'i ?B M K°i #S+ iQÌM; M;QÌBX æ| H` K°i çÇB çÇQ `°M; HÈM- i` M ç| +| K°i ç€K ç
p`Q F?Q^M; K'v M;`M t€+ b®M; - i` M #S+ iQÌM; Î # M çQÌM; +ÁM +| ?ÆM +?K+ i M

@_9i b9M; ` 5 L m F?¬M; Km®M +? i i?b ?½v HB m KÇM; çB5

h`M? s€ i v i`€B +¬K b9M; iU ç°M; - i v T?^aB pmM; H M S`Q; EMB72- [m€i HÈM p
ç°M; #„M p ?QÈM; M?[M; t€+ QÈT i?` p M`vX

J¼B M;QÌB p°B p`M; ?QÈM; MÁM; b9M; +?o p T?Q M?[M; t€+ b®M; +MM; t€+ Q
i`¼M; ?ÆM pÈB M?[M; t€+QÈT i?` p X L?QM; i?“i bU H` M?[M; t€+ b®M; Î i`QÈ+ K
;B®M; M;QÌB #bm? i?QÌM; M?Q ç9+ - ç†+ #B i i`QM; ç| +ÁM +| K°i b® ?`B iY F?Q
M M M?`i i?ÌB K'v M;QÌB P \*QMM2BH ç m /Q /UX J½B ç M H9+ h`QÆM; EB i HÈM
K'v M;QÌB M`v KÈB T?€i ?B M i` M i v h`QÆM; EB i ç½ +¬K K°i F?~m b9M; i¬M; T
H` F?~m b9M; K€v K` h`QÆM; EB i ç½ iWM; bY /KM; Î i`QM; K°i #° T?BK F`M? /` F
H9+ M`Q ?„M ç½ H„T `€T çQÊ+ F?~m b9M; K€v M`v- i|K HÇB M; v F?B ç€K M;QÌB P
` T?Q b m i?b K°i HQÇB HY MY /`B F?Q^M; MY Kûi H`T iS+ iW MÁM; b9M; H|2

ôS^M; T^M; T^M;5ô

E?~m b9M; K€v M`v bQ pÈB F?~m iB m HB M +O h`M? s€ i?b +| iB M; M` +?€i +?
HÈM H`K +?Q K¼B M;QÌB T?€i bÊX æ€K t€+ b®M; Î +€+? ?ÆM K°i i`K i?QÈ+ M®
ç'i- t€+ QÈT i?` p ç M; +?çv i` M #Ì iQÌM; Î ? B # M çQÌM; p +,M #^M +kM; F?¬M
#B i h`QÆM; EB i ,M T?<sup>a</sup>B ?Ä /QÈ+ ? v ,M +€B ;b F?€+ K` ?„M K°i i v +¬K b9M; K†
HQÇB çÇM- pW M` b9M; pW p H Q H M T?Q i`QÈ+ - KB M; i?b F?¬M; M;WM; HÈ

@h?“i F?| pQÊi [m ? XXXXXX L;QÌB H¬M i`QÈ+ +¬K #,M; çÇM +?Q ?„M ç½ +? iX

h`M? s€ i?Î /`B K°i iB M;- v M H†M; M?bM i?Q€M; [m i?B i? h æ^M; L?'i ç M; ç
p€+X J†+ /M p Hw i`Q i?b i'i +^a K¼B M; QÌB ç m #B i +—M T?^B #Ä i?B i? HçB Î i
bU H` F?¬M; B ç`M? HÁM; M?bM ?„M #` T?ÆB t€+ # M M; Q`B +?Q M M +m®B +M
M M; Q`B K B i€M; X h?2Q +€+? M|B +O ;½`•m`B €Q ç2M- ç•v +kM; H` +€+?
M; QÌB +?B M boX

_ 'i K v K„M +?QM? H` F?¬M; #B i +| T?^B T?ûT i?m"i +O AK?Qi2T F?¬M; +| ?B m
?²B iW T?BK F`M? /` ç M M?Q #¼M ?¼ ? v F?¬M; - i|K HçB i?B i? +O h æ^M; L?'
+€B ;b [m'v`-v- ?„M pšM ç M; M; O b v- K°i ;B' + M; O poM? ?^M; XXXXXX \*?d H`
Hm" M i? M`Q i?b h`M? s€ +kM; F?¬M; i? [m M çQÊ+ M? [M; HÌB K` M K M?•M ç|
a9M; K€v ç½ #„M ? i bç+? ççM`i M? M? +?|M; - pW p†M ç½ #„M +?Q ç€K t€+ QÊT
?ÆM M; ?bM i M t€+ b®M; pšM ç M; F?¬M; M; WM; ?QÊM; iÈB ;—M K¼B M; QÌBX æC
M; QÌB +kM; F?¬M; i? K ç w iÈB ;b M[K` ;BQÆM; b9M; H M- H"TiS+ iB M; b9M;
+kM; pQÊi [m +€B M; ½ iQ çQÌM; M`v- /MM; ?Ä HU+ #„M ;B i ç KÎ` K°i +QM çQ
t€+ b®M; - +?çv i?ŠM; K°i Kç+? p ?QÊM; #½B ç¶ t2X

J¼B M; QÌB pW t¬M; p`Q #½B ç¶ t2- \* M ? HH H"TiS+ +?çv p T?Q +| p`B +?B +
+?çv çQÊ+ p`B #QÊ+- P \*QMM2BH p` h`M? s€ ç½ T?B i?QÌM; ,M w ç²M; i?ÌB pQÆ
+?çv p T?Q K°i +?B +t2 #mwi M?Ä- +ÁM * M ? HH iU ?² F?¬M; + K i•K pšM HÈ

@8B- t2 çm Fb 5 s2 çm +?çv M? M? ?ÆM- ;B€ iB M +kM; ç„i ?ÆM M?B m5

h`M? s€ iS+ ;B" M [m€i,

@*?ì ç M F?B +?9M; i ç m b®M; b|i- i b) +?Q M; QÆB M, K i?ÄB p`M; `ÁM; - K` -
+?B +5

* M ? HH ?ÆB bYM; b®i- ?„M H"TiS+ çQÊ+ pQB çÁB iB M pÁB i? K,

@L, K i?ÄB €XXXXXXXX a€m i?ÄB çB- b€m i?ÄB i?b i®i ?ÆM ç'vX

h`M? s€ p` P *QMM2BH M?bM M? m- ? B M; QÌB ç m iS+ çB M i®M; i?ŠM; +´ *
K¼B M; QÌB +kM; ç m H—M HQÊi +?mB p`Q i`QM; +?B +t2 #mwi M?ÄX a m F?B i'
P *QMM2BH KÈB M;²B Î +?¶ i`B t KÈB #„i ç—m i bK FB K +?b F?| t2X h`M? s€ +?
i?ŠM; K°i [mv M ç€M? p`Q H¶ F?| - K°i [mv M M`v ç½M? +?Q H¶ F?| M€i #ûi` - b
/•v çB M M? M?`M; ç'm p`Q M? m- +?B +t2 #mwi M?Ä H"TiS+ HB M çQÊ+ F?ÎB ç

P *QMM2BH +QÌB ? ? M|B,

@L; QÆB +kM; #çQ HU+ T? i ç'v M?d\

h`M? s€ M?9M p B ç€T,

@E?B M; QÆB H€B t2 i?b +?„+ +?„M +`M; i? K #çQ HU+XXXXXXXX G€B çB- F?€+? M

Zm^a M?B M- H®B p`Q #½B ç¶ t2 ç½ +| K'v i`, K t€+ b®M; iW iW iK i"THçB- i` M p€
+?9M; +ÁM +| ?ÆM +?K+ i M t€+ QÊTi?` p ç M; M?bM p T?Q # M M`vX P *QMM2
t2 #mwi H Q çB- ?ÆM ?ÆM +?K+ t€+ QÊTi?` p ç M; t¬M; i?ŠM; p T?Q M`v H"Ti
ûT KçM? p`Q i`QM; ç€K M; QÌB- iS+ i?b K€m i?`i p, M; F?„T MÆBXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXX

NeX " v G M æB5 >v o¼M; UkV

P *QMM2BH HÈM iB M; [m€i i?€Q,

@J FB T- [m^a M?B M bQ pÈB M; QÆB i?b #çQ HU+ ?ÆM M?B mXXXXXXXX *€B M`v i
L?o æ, M; (P *QMM2BH M?„+ ç M +?QM? H` +?B M /`+? S?`K L?o æ, M; - K°i i`"M
t v i?`i) +kM; +?d i M? K€m M?Q p`vXXXXXXXX 1p2HvM5 *¬ çSM; Î; B[K¼B M; QÌB -
Î +Y b' ?QÊM; ` T?Q M; Q`B ç t2K5

1p2HvM M;?2 p"v iS+ i?b T?'i T?'i i v i?'`mv- #'i [m€ M" M; pšM M?m i?m" M ç SM;
#mwi + "M; H Q b•m p"Q ;B[ç€K t€+ b®M; i?b i®+ ç° +O t2 + "M; +?"K H¢B- ?ÆM
F?¬M; ç! çšM ;B®M; M?Q #¼M wQK#B2 i`QM; T?BK _2bB/2Mi 1pBH- #¼M +?9M; #
t2- K°i b® t€+ b®M; +ÁM ç2Q #€K i?2Q +Y FQM? ç +MM; +?çv i?2Q t2X

@GBM? æB K- h`QÆM; EB i- +?9M; i +¬M; FQ+? t€+ QÈT5 L?[M; M; Q!B +ÁM H¢
[m M?5 L? M? H M K°i +?9i5

h`M? s€ ; -K H M K°i iB M; HÈM [mv i çQ€M- ?„M ;BQÆM; b9M; iB m HB M i`QM
QÈT i?'`p ç M; +„K ç-m t¬M; ç MX

h?B m ?Ä HU+ +O b9M; K€v- mv HU+ +O b9M; iB m HB M +! +?9i F?¬M; çO- +-
KÈB +! i? ?Q" M iQ" M #„M M€i K°i +€B t€+ QÈT i?'`p - +?Q M M F?¬M; # Q H•m b
i?'`p p¼i iÈB +€+? t2 +?d F?QªM; ?ÆM KQ!B KûiX J v K„M H" H9+ M"v GBM? æB
+! i? K ?Ä HU+ +O ? B M; Q!B- çt+ #B i H" b m F?B +! i? K GBM? æB K pÈB F?ª
çQ+?- `®i +m°+ #¼M t€+ QÈT i?'`p HB M iB T #` #„M M€i- ç M F?B K°i t€+ QÈT i
t2 #mwi i?b +kM; #`# HQ¢B pk F?Q #„M M€i i?"M? #°i ç€M; v iS+ F?„+X

" M; Q!B h`M? s€ iS+ i?b i?Î T?"Q M? M?äK- F?B pW [m v ç-m çB i?b ç9M; H9
ç M; /šM K¼B M; Q!B F?¬M; M; WM; M' b9M; +¬M; FQ+? Hk t€+ b®M; Î +?mM; [m
i`QM; i v M? M? +?!M; #„M ;B i Hk t€+ b®M; Î F?„T #®M T?Q - M?QM; pšM +ÁM K°
M; Q" B +O b' t2 F?¬M; M; WM; +¬M; FQ+?- KS+ ç° ?mM; iÈM ç M M¶B imv i ç®B H
FBM? bÈX

@L;²B v M5

P *QMM2BH +?! ç M H9+ b® t€+ b®M; Î +?mM; [m M? ;BªK ?šM çB i?b KÈB [m€i
+MM; t2 #mwi pÈB i®+ ç° + Q +kM; ç½ i?Q€i F?ÄB Hk t€+ b®M; - i?2Q ç¢B H° M; ?

* M ? HH+MM; ? B ;½ M; Q!B Jo ç²M; i? M? ?Q M ?¬- M?QM; iB M; ?Q M ?¬ +O #¼
t2 #mwi pW KÈB çB [m F?9+ M; Q†i i?b ç½ i?'v p¬ b® t€+ b®M; çSM; Î +QM çQ!M;
M?'i i` M K°i p¢M t€+ b®M; - + "M; ç€M; bÈ +?QM? H" i¢B i` M iQ!M; p" i` M M!+ M
i" M ç-v t€+ QÈT i?'`p - b® HQÈM; bÈ H" +kM; TªB pQÈi [m€ p" B i`, K i MX

@-B- i`!B ÆB5

P *QMM2BH M;•v M; Q!B i?®i H M- i?2Q iB K i?S+ K" #m¬M; HÄM; +?•M ; X "'i Hm
FBM? F?OM; i`QÈ+ K„i M"v i?b ç¢B F?€B ç m F?¬M; +ÁM /kM; F?Q H€B t2 #mwi H
h`M? s€ ç°i M; °i M; ?B M `„M; K°i +€B- p°B p" M; M!B pÈB P +QMM2BH,

@P +QMM2BH5 hBM iQ!M; Î i 5 s¬M; p"Q çB5 J FB T- iQ" M HU+ H Q p"Q çB5

L!B tQM; - ?„M i`U+ iB T H'v \*m®M b€+? Mm#Bb iW i`QM; M¢T ;BÈB ` - #„i ç-m H
+?9M; [M?Q i? F?¬M; ? +! B Î# MX

P *QMM2BH +kM; M; ?B M `„M; K°i +€B- F?¬M; i? K [m M i•K ç M #'i +S çB m ;b K
çB- +?B +t2 #mwi K M; i?2Q K°i HQ¢B w iS /Si F?Q€i H Q p T?Q p¬ b® t€+ b®M
i?'`p +! çO ç # Q p•v H'v t2 #mwiX E?B M?[M; t€+ QÈT i?'`p M"v iW ? B # M M;
+¬M; +?B +t2 #mwi i?b ç°i M?B M K°i i" M ;B! H®+ +m®M # v #¼M +?9M; H M i`
;B! H®+ M"v + "M; M; "v + "M; çB M +m²M; K½M? HB i- ç M +m®B +MM; i?b tQ€v i`Á
+?B +t2 #mwi i?b H¢B ç•K ç-m H¼i p"Q i`QM; i" M pÁB `²M; M?Ä M"vX

hWM; i M- iWM; i M t€+ b®M; Î tmM; [m M? #` +m®M H M i` M F?¬M; i`mM; - ?ÆM
+kM; p"vX h`¼M; HQÈM; +O #¼M +?9M; ç®B pÈB i" M pÁB `²M; p +„M #ªM t2K +
/ "M; #` +m®M H M i` M i`!B + Q `²B #` T?€ ?OvX L?QM; K" bQ b€M? pÈB +?9M; i?
F?B M +?Q M! K v K„M i`€M? i?Q€i i" M FB T M¢M M"vX \*kM; K v K„M H" h`M? s€
i`•M pÁB `²M; M?Q M?Ä- M m M?Q KS+ ç° +O i" M pÁB `²M; M"v HÈM ?ÆM K°i +
+MM; K¼B M; Q!B # M i`QM; M! +kM; ç m F?¬M; +ÁM +?ÆB çM çQÈ+ M[X

P *QMM2BH i?ûi HÈM H M M? [M; iB M; çB M +m²M; - ? „M ç +?†i +?•M; H Q i?ŠM
çB M; ?B M M€i F?¬M; #B i # Q M?B m i?•M i? t€+ b®M; - ?ÆM M[h`QÆM; EB
F?¬M; M; WM; # „M T?€- M M F?B +m®B +MM; H Q ` F?ÄB i`”M pÁB `²M; M?Ä M`v
K†i t2 #mwi +kM; F?¬M; +ÁM HçB # Q M?B m- pÈB b® HQÊM; Qi ÍB i?Q i?Èi M?Q
M`Q M; ,M +ªM M´B +?B + t2 #mwi +?çv çBX

G9+ M`v- h`M? s€ KÈB i?Î T?`Q M? M?äK- ? „M HB M +ªK i?`v iQ`M i?•M v m M?k
M; Q`B M, M; HQÊM; ?mv i i°+ i?b M; v +ª F?Q HU+ +O i?•M KbM? +kM; ç m #` +n
.M b Q +kM; H` /šM T?€i mv M, M; +O iU M?B M i?B M ç` - K†+ /M i`”M pÁB `²M
F?¬M; ; B®M; pÈB #bM? i?QÌM; M?QM; pšM ?9i ? i bç+? M, M; HQÊM; ?mv i i°+ +O

@*?çv çB- +?çv K m iÈB # M i`m çB5

:BÌ T?9i M`v- içB K°i +?¶ F?€+ Î i`QM; * B@_¬ i?`M?- ‘M \*?•m iB m ç°B ç M; Î i`C
M[M; QÌB ‘M æ° ç M; M? „K K„i ç°i M?B M M|B,

@æ°B i`QÎM; - ibK çQÊ+ #¼M ?¼ `²BXXXXX "¼M ?¼ ç½ +QÈT H`v K°i +?B + t2 #m
:Bx - M; v +ª ? B ; ½ M; QÌB Jo p` +†T M K M[ M?•M p`i +?QM? ç m Î i` M t2X

hB m ?Á i?QÊM; M; ²B t T #^M; Î ; B[K¼B M; QÌB- i` M i v +—K K°i +?m¶B i`”M; ?ç
F?B K„ M[‘M æ° M|B /Si HÌB i?b KÈB KÎ K„i H—K #~K ?ÄB,

@a?BM B- i`QÈ+ FB F?¬M; T?ªB pšM F?¬M; ibK çQÊ+ imM; iQ+? +O #¼M ?¼ b C
HçB +| i? ibK çQÊ+ +?S\ æ•v b) F?¬M; T?ªB H` +çK #šv +?S\ > v H` HçB M?Q i`C
ç½ #` M; QÌB F?€+ F?®M; +? - F i [mª H` çQ ` M? [M; ?bM?ªM? ; B\

a?BM B çÄ #WM; K†i H M- +9B ç—m i`—K iQ i`QM; +?®+ H€i `²B M|B,

@æ°B i`QÎM; - H—M M`v ?šM F?¬M; T?ªB H` ; Bª- AK?Qi2T +kM; ç½ tm`i ?B M `²
F?¬M; \

hB m ?Á i?QÊM; v M H†M; i`—K iQ K°i H9+ `²B ç€T,

@hçK i?ÌB F?¬M; +—M HB M Hç+ pÈB ? „M- i?2Q T?ûTi „+ - +?9M; i ?šM H` T?ªB iU
[m€- i +ÁM `i HQ H„M; p +€B ; ½ F?®M; +? iBM? i?—M i`QM; h`mM; *?•m ç°B FB
? „M +| i? +?dM? bY M? [M; /Á tûi iBM? i?—M +O M; QÆB i?b ?šM H` M; QÌB +| iB
M?QM; içB b Q M; QçB i`W pB + +?çv i`®M p` M; ,M +ªM bU /Á tûi iBM? i?—M +O
iBM? i?—M HU+ +¬M; FQ+? +?9M; i +?S\ >ÆM M[+?Q iÈB #•v ; BÌ- bU M; ,M +ªM i
#B M K`i XXXXXX \*?šM; H) ? „M H`XXXXXX

hB m ?Á i?QÊM; ç°i M?B M H° ` p K†i FBM? M; ç+ - ? „M +´ [m€B M|B ` ,

@E?| +| F?ª M, M; ç| - ? „M ?šM F?¬M; T?ªB H` .šM ççQ ; Bª ç•mX L?QM; +?šM; H) H
p`Q HU+ HQÊM; +O +?QM? #ªM i?•M KbM? K` ççi iÈB KS+ KÎ ` çQÊ+ +Æ M?•M i
M?•M i M H` h`M? s€ FB H`K i? M`Q K` t€+ H`T çQÊ+ i?•M T?“M ç°B i`QÎM; +?S
+O +€+ ç°B pB M i?¬B b Q\ æWM; M|B ; BðMXXXXXX L; QÌB F?®M; +? iBM? i?—M
; Bª +?S\ hçB b Q HçB +| i? +| iBM? ?m®M; ç½ tm`i ?B M M; QÌB KÎ ` çQÊ+ +Æ M
.šM ççQ ; Bª +O ç°B M; k HçB pšM +ÁM +?Q #B M K`i +?S\ \*, M #ªM H` F?¬M; i? X

a?BM B K½B ç M H9+ M`v KÈB ?ÄB,

@æ°B i`QÎM; - +?9M; i +—M H`K ; b #•v ; BÌ\

hB m ?Á i?QÊM; i`—K M; •K K°i +?9i- +m®B +MM; F?¬B T?K+ HçB iBM? i?—M M|B

@æQÆM; M?B M H` T?ªB çB i?2Q +?9M; X H / b- i?QÆM; i? +O M; QÆB i? M`Q
Í i`QM; K°i ; | + i®B +O F?€+? bçM- ; ½ #€+ bo i| + p`M; H / b i?ªM M?B M M|B,

@ošM +ÁM +?Q F?ÄBX *ÁM +?Q b, M çQÊ+ K`v M; QÌB b®M; i?b M? [M; M; QÌB +?m
t€+ b®M; K`i `²B- ç°+? [i` `Î T?´B +?d p`Q F?QªM; #ªv KQÆB T?—M i`, K- M|B p #
ç° p` HU+ HQÊM; ç m +?d #^M; #~v T?—M bQ pÈB #bM? i?QÌM; - #`i [m€+”M +?B M

@L?Q p"vXXXXXXXX iB M #¼M +?9M; K°i çQ¢M çQÌM; çB- #¼M +?9M; F?¬M; T?ªB ?
#B M çQ¢M çQÌM; M"v i`î i?"M? +¬m L¢B >" /šM #¼M +?9M; ç M i`QÊ+ ?Q"M; imv
*ªK ;B€+ +O ç€K M;QÌB h`M? s€ p"Q ;BÌ T?9i M"v imv i ç®B F?¬M; i? +QB H" i®i
K°i F?B #`HBM? HQ¢B ç¢M #„M i`9M; i?b H"TiS+ b) #B M i?"M? i`Q #KB- M?QM;
b®M; M M F?B t2 #mwi +? i [m M;QÌB #¼M +?9M; i?b i` M K†i ç'i H"TiS+ i`"M M;"
K"m K€mX h?"K +?Q +| i? M|B H" t2 #mwi ç½ +?¢v i` M K†i ç'i iQ"M H" K€m i?"i
çQÌM; M"v +?d M;YB i?'v KMB K€m i M? i?'i i?®B- 1p2HvM p" M? i` B +O M"M;
Q M?B m H¬M- i`QM; b® M?[M; M;QÌB +MM; çB pÈB #¼M ?¼ +kM; #` M¬M +ÁM +
GQÊM;X
æ M ;BÌ T?9i M"v- h`M? s€ ç½ F?¬B T?K+ çQÊ+ +?9i F?Q HU+- çSM; î b m HQM;
@L? M? H M- M? M? ?ÆM M[+?9iX *ÁM +| # Q H•m M[i?b iÈB # M +ªM;\
L?QM; P *QMM2BH H¢B bÈK ç½ #` +,M; i?ŠM; i?¬M FBM?- iS+ ;B"M ?ûi iQ€M; H
@J FB T- F?¬M; çQÊ+ HªB M?ªB î # M i B i 5 *S i?2Q +QM çQÌM; M"v iB M p T?
tªv ` i?b K'i F?QªM; /,K # T?9i ç²M; ?² H" +| i? iÈB # M +ªM; `²BXXXXXXXX L m M?
+ªM- i iBM iQÎM; `^M; i®+ ç° +O +?9M; i b) M? M? ?ÆM5
h`M? s€ Mî MK +QÌB F?´- i`QM; M¢T ;BÈB +O ?„M p®M ç M; +?S b® HQÊM; HÈ
HQÊM; HÈM M"v +kM; +| ?¢M +? - /M b Q /mM; HQÊM; +O M¢T ;BÈB +kM; +?d +
h`QM; bm®i /¼+ çQÌM; çB ç M ç•v- K¼B M;QÌB #„M ç M M|M; çÄ +ª MÂM; b9M; i?b
HQ¢B ç¢M ç½ iB m ? Q ç M KS+ FBM? F?OM; i? M"QX *?Q ç M H9+ M"v- HBM? H

ç M iB M; i`¼M; p"i`ÆB tm®M; +`M; M;`v +`M; /`v ç†+X J°i i? M? HQ M ç Q ç½ T /QÈBX

h`M? s€ +?Êi M;?B M`,M;- ?„M /MM; KB M; H'v M;"K b9M; iB m HB M- iB Ti?2 M;QìB çm H°M H M M|+ t2 ;B[€M? K„i +?SM; FB M +O K¼B M;QìBX h?Q€M; +€ KìK`i- ç| +?QM? H`#B m ?B M +?Qi?`v ?„M ç½ KÎ` +Æ M?•MiÄ X

*| iÈB KQìB K'v i M t€+ QÈTi?`p çSM; i` M M|+ t2 #mwi- F?B h`M? s€ iW T?Q #¼M +?9M; iU ?² ç m bYM; b®i K°i +?9i- iB Ti?2Q ? B t€+ QÈTi?`p ;-M h`M? +?ûK iÈBX h? M?QM; h`M? s€ i`QM; i`çM; i?€B KÎ` +Æ M?•MiÄ M M T?ªM SM; ?„M +ÁM ç M; Î; B[ ;B[ F?¬M; i`mM; ç½ +¬K H'v b9M; iB m HB M M;"K i`QM; KB iç+?ô #„M [mûi` X > B t€+ QÈTi?`p M`v p` K'v +€B t€+ QÈT # M +çM? +?9M; M| #„M pĐ i M M€iX

a m F?B KÎ` +Æ M?•MiÄ - /M +?d H`i-M; i?S M?'i i?b bS+ +?B M ç'm +O h`M i?„M; H MX o¬ b® #ªM M,M; +?B M ç'm +m²M +m°M F?¬M; M;WM; im¬M p`Q i`QM ` +Æ M?•MiÄ i-M; i?S ? B i?b [m€i`bM? iB M M?'T p`Q i-M; i?S M?'i çÆM ;BªM +?Q`^M; M;mv ?B K i?b HB M +| i? / /`M; iB M M?'T- ?ÆM M[/B +?SM; b m ç| +€+? F?€+- KÎ` +Æ M?•MiÄ i-M; i?S M?'i ç½ +| i? ç +?Q ?„M bY /KM; iQÆM; ç +® F} ;b +ªX

.QÈB i`çM; i?€B M?Q p"v- h`M? s€ ;BÆ b9M; iB m HB M H M ç½ / /`M; ;BªB [mv i h? M?QM; b® HQÊM; t€+ QÈT tmM; [m M? i?U+ [m€ KS+ F?OM; #®- +?9M; M| pš t2 #mwi M?Ä- K¶B K°i ;B•v ç m +| K'v +?K+ t€+ QÈTi?`p M?ªv p T?Q M|+ t2X h` +ÁM [m M i•K çQÊ+ M?[M; M;QìB +ÁM HçB M?Qi? M`Q- ?„M +?d +| i? i`Ti`mM; t€+ QÈTi?`p M`vX oÄ ççM b9M; iB m HB M T?ªM; T?'i M?Q ?çi KQ `ÆB ``Q ``Q K°i T?9i ç²M; ?² b m- ççM HBM? HQçB b9M; iB m HB M +O ?„M ç½ ? i bç+? b`M? /MM; [mv M i`€B K M; i?2Q LçT :BÈB K`#„i ç-m +¬M; FQ+?- K¶B K°i [mv M pmM; QÈT M?ªv iÈB i?`M? +€i #KBX

@ P *QMM2BH5 L? M? H M K°i +?9i çB5 S?Q i`QÈ+ +?QM? H` ?v p¼M; `²B5

h`M? s€ pW HÈM iB M; F m H M- pW imM; ?Q`M? ;B[ç€K t€+ QÈTi?`p i` M M ` ç m H` HB MiK+ tmv M [m ? B t€+ QÈTi?`p - +¬M; M,M; T?€ HBM? +O LçT :B t€+ QÈTi?`p +Æ ?² H` pW +?çK T?ªB H` i?QÆM; - ç€M? iÈB H` +? iX h? M?QM +U+ Fb iB m ? Q M°B HU+- /M +?Q K¶B [mv M tm'i` +?d iB m ? Q K°i i Q M°B HU i M ?ÆM K°i i`,K t€+ QÈT- `®i +K+ h`M? s€ +kM; ç½ +ªK ;B€+ M°B HU+ i`QM; +Æ F?¬ FB i`²BX

*kM; M; v F?B ?„M ?ûi H M- +ÆM H®+ +€i #KB T?Q b m +?B +t2 #mwi M?Ä HçB F +O +ÆM H®+ +€i #KB H-M M`v bQ pÈB H-M i`QÈ+ i`¬M; +`M; ?mM; K½M? F?´M; H +ÆM H®+ +€i #KB M`v M?bM i?'v K°i ;QÆM; K†i M;QìB i`¼+ ç-m- K†i M;QìB F?´M +?B +t2 #mwi M?ÄX h? M?QM; #¶M; M?B M K°i iB M; K Q F m`i M?Ä p M; H M- T?'i M?Q i`¬M; i?'v i?S ;b ç| +U+ F€ FBM? F?OM; - iB Ti?2Q HB M`½` i?`M? +€i # M +çM?X a m ç| i` M M|+ iÄ M?` ç| HB M ?B M H M M;mv M ?bM? +O ;½ i?¬v i

h`QM; HÁM; h`M? s€ •K i?¬K i?Î T?`Q M? M?äK- ;B[ H9+ pW i?'i i?¬M M?Q p"v K°i +€B t€+ QÈT ç½ pmM; HQ M ç Q +?ûK p`Q i` M #Ì p B +O ?„MX \*ÁM K v H9+ M KÎ+Æ M?•MiÄ - HB M F?QK M;QìB Mûi`€M?- K°i F?®B / i?'i HÈM #`HQ M ç Q iç i?QÆM; i´M ;b iÈB tQÆM;X \*?`m K°i H-M +¬M; FQ+? M`v- h`M? s€ HB M F?¬M; / >„M pmM; [mv M ç`T M€i i M t€+ QÈT FB `²B iB Ti?2Q HB Mi`Ti`mM; iQ`M #°i E

*?B +t2 #mwi M?Ä +€+? # M +ªM; ç½ +`M; M;`v +`M; ;¬M- +?d +¬M [m K°i F?9+ + K°i Kç+? H` +| i? iÈB çQÊ+ # M +ªM;X J` H9+ M`v M?mM; M?9+ tmM; [m M? iQ` T?ªB K¼B M;QìB i` M t2 F?¬M; M;WM; #„M p T?Q i`QÈ+ /¼M çQìM; i?b +| i? M| ç m T?ªB ç H M K€m i?'i KÈB +| i? iB M H M çQÊ+X

@ hÈB i?U+ ç9M; H9+ 5

h` M M|+ K°i iÁ M?" p2M çQÌM;- K'v M;QÌB 'M *?•m ç°B ç M; çSM; Î MÆB ç| M?b
M?Ä # M /QÈBX hB m ?Á i?QÊM; M;~M; ç-m M?bM p T?Q AK?Qi2T t t ç M; M;
?„M +QÌB HϕM? M|B,

@ G` K Q b Q\ _ MK ?- ;B i +? i +QM K Q ç| çB5 a?BM B- F i M®B pÈB iBM? i?–M
i`Q +O +QM K Q ç|5

J„ M[M?„K K„i F?) ;"i ç–m- ;½ i? M? MB M 'M æ° ç T i` B T?Q b m iB m ?Á i?QÊ
HϕB- i`QM; HÁM; #`M i v ?„M +?"K `½B HÆ HYM; K°i +•v +QÆM; +?•KX h`QM; M
;"i ç–m- +•v +QÆM; +?•K ç| iS+ i?b #B M K'i- iB T i?2Q p`B ;B•v b m- F?B +QÆM

@æ¢M/QÊ+ ç-v çO H" çQÊ+ `²B- ç®B T?| pÈB Hk t€+ QÈT i?` p - F€i?U+ ç¢M/QÊ
+| i? ç€M? M€i +?9M; M|XXXXXXXXXX æQÊ+ `²B- K¼B M; QÌB +ÁM +| M; ?B p'M ;
çQ" M [m•M i?b GBM? æB K b) i?Q€i Hv çQ" M ç°B K" ?"M? ç°M; çÆM ç°+- KK+ çQ
ç° FB X hB m >Q" M? Gm"i- * Q >²M; GQÊM; - h`QÆM; >^M; - h-M *?m L; ¼+ #®M M
p"Q i`QM; [m•M çQ" M- +| M?B m M; QÌB M?Q p"v #ªQ ?°- ?ŠM H" +€+ M; QÆB b) F
o T?-M i- h`QÆM; EB i- \*?B K G K- h`B m M? E?-M; - P *QMM2BH- 1p2HvM- *
i?b iB T iK+ çB iÈB i?"M? T?® +O M; QÌB +? iX Í ç| T?ªB i`QÊ+ K°i #QÊ+ ibK ` +
iQÊ+ çB T?€T HU+ +O AK?Qi2T- ?ÆM M[;B i +? i +€+ i?"M? pB M +ÁM H¢B +O
:½ `•m `B €Q ç2M bYM; b®i K°i +?9i- ?„M p°B p" M; M|B,

@o"v +ÁM i \

@æQÆM; M?B M H" Î H¢B +MM; pÈB i°+ M?•M +O +€+ M; QÆBX
h`M? s€ i?ªM M?B M +QÌB M|B,

@*?B M ç'm i`QM; i?"M? T?® +O M; QÌB +? i- M; ?B K i9+ K" M|B i?b +MM; +€+ ? B
i?U+ bU F?-M; HÈMX h B ?¼ /Q +?9M; i ;•v ` i?b M M /Q iU +?9M; i ;BªB [mv i
t€+ QÈT i?` p +O AK?Qi2T- +ÁM M[M m +| i? M; ,M i Î 'M +?•m ç°B K°i +?9i- i?
`i M?B m `²B- +?Q M MXXXXX

:½ `•m `B €Q ç2M H¢B H" M; ?B K i9+ M|B,

@L?Q i? M"Q +| i? +| ?"M? pB i`®M i`€M? +?B M ç'm \ >ÆM M[i?•M H" ?"m /m -
i€M; ç¢B i iU AK?Qi2T ç€M; H) +?QM? H" i`€+? M?B K +O +?9M; i M M i" M bS+
F?-M; M; ,M +ªM pBM? /B m çQÊ+ +?B M ç'm +O +?9M; i 5 o- Hm" M M?Q i? M"Q
T?® +O M; QÌB +? i T?ªB +| i i`QM; ç|X

h`M? s€ +i iB M; i?Î /`B,

@L?Q p"v i€K M; QÌB +?9M; i b) çB h?"M? T?® +O M; QÌB +? i- pB M i`QÎM; im´B
pÈB çQ" M [m•M i?b ?ÆMX

oB M i`QÎM; oB M #ªQ i" M; +?m KB M; - +| çB m ?„M +?Q F`T M|B +•m ;b i?b h-M
HÌB ?ÄB P *QMM2BH,

@*QM i-m M"v çB i?m" M i?2Q /ÁM; b-M; tm®M; T?Q /QÈB- M| `®i +m°+ H" çB iÈB
P *QMM2BH bYM; b®i K°i +?9i- ?„M p°B p" M; M|B,

@±- ?ŠM H" /¼+ i?2Q b-M; K¼B +?Q ç M F?B iÈB çQÊ+ +Y #B M- Î MÆB ç| ?ŠM H
i +kM; F?-M; #B i i"m b) iÈB MÆB M"Q M[X

h-M *?m L; ¼+ ?b ?b +QÌB- M[M?•M K„ H M"v M|B,

@L?Q p"v +| çQÊ+ ? v F?-M; \ J'v i•M M?•M +?9M; i +S i?2Q +QM i"m M"v çB ` #B
F?-M; ;B9T çQÊ+ +€B ;b- M m M?Q #` ;B i +? i i`€B H¢B +ÁM HB M HKv +€+ M; C
'M *?•m ç°B b) #B i +?9M; i ` #B M- ?ÆM M[ +ÁM i?2Q i`mv b€i +?9M; i XXXXX
çQÊ+ ? v F?-M; \ "®M M; QÌB +?9M; i çB ` #B M- M?Q p"v +?9M; i b) imv i ç®B
H9+ +€+ M; QÌB +?B M ç'm +kM; b) F?-M; TªB HQ H„M; ç M çB m M"v- imv i ç®B
K'v çB KX

h`M? s€ bYM; b®i K°i +?9i- ?„M bmv M; ?o K°i +?9i `²B ?ÄB hB m >Q" M? Gm"i,

@L; QÆB +ªK i?'v b Q\ h i?"i ` H¢B +ªK i?'v ç M; ?` M"v iU ?? `i F?-M; i²BX h`
?¼ ç m +| i? çQÊ+ M iQ" M- /M b Q bS+ +?B M ç'm +O #¼M ?¼ +kM; `i v m- M m
ç'm i?'i #¢B- T?ÄM; +?WM; +| ? v F?-M; #¼M ?¼ ç m F?-M; +| [m M ? ;b- M; QÊ+
`ÌB t F?ÄB +?B M i`QÎM; XXXXXXXX

hB m >Q" M? Gm"i pÁ pÁ i| +i` M i`€M- #¶M; M?B M ?„M pW +QÌB pW M|B,

@oB + M"v iU K¶B M; QìB HU +?¼M çB- M; QìB M"Q Km®M i?2Q i"m çB` #B M i? Km®M î+MM; çQ" M [m•MX h`QÆM; >^M; - HU +?¼M +O M; QÆB i?b b Q\ h`QÆM; >^M; ?ÆB bYM; b®i- ?„M bmv M; ?o K°i +?9i M|B,

@h +kM; Km®M î+MM; pÈB çQ" M [m•M XXXXXX > ? - i`QÈ+ ç•v ç½`i Km®M i` #¬M T?Bô ?Q" M? i`€M; - imv `^M; i?ìB +Æ ?B M içB +| +?9i F?¬M; ?ÊT Hw- M?QM ?°B H-M M"vX

h-M *?m L;¼+ p°B p" M; M?bM p T?Q * Q >²M; GQÊM; - i`QM; ç¬B K„i M[ iY K„H M m +?d tûi ç M ?bM? /çM; # M M; Q" B i?b M" M; imv i ç®B H" K°i ççB K„ M[ M? 'i ç M?bM ? B K„i M" M; - `®i +K+ [m v ç-m HçB M|B,

@o"v- i HU +?¼M çB` #B M- ? B M; QìB +?9M; i çB` #B M- M?Q p"v +kM; +QB h`M? s€ ;"i ç-m M|B,

@o"v +S [mv i ç`M? M?Q i? çB- H€i M[i b) çQ +?Q +€+ M; QÆB ? B F?~m iB m i?QìM; - +ÁM +| i?m®+ T?mM +¬K K€m p" #, M; pªB ?B m [mª + Q +kM; b) + 'T +?Q + F?¬M; ç +?Q +€+ M; QìB K M; i?2Q #° ç" K- +?Q M M b m F?B +?B i v- +€+ M; QÆ K" +¬m b®M; X *S M?Q p"v çB- i +kM; F?¬M; Km®M ç°i M?B M M; ?2 i? 'v iB M? ?m +?Q \

hB m >Q" M? Gm"i HçB pW +QìB pW M|B,

@E?¬M; - #° ç" K pšM H" M M +?Q #¼M ?¼ ;B[K°i +€B çB- ? B M; QìB /MM; +?mM; ç +?Q +?9M; i iMv i?ìB #B i iB M? ?m®M; +O #¼M ?¼- ?Q†+ H" ç +?Q #¼M ?¼ .M b Q b m F?B` #B M- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¬M HQ H„M; `ÆB p"Q i`QM; i v 'M \* ?¼ +?„+ +kM; F?¬M; M; çB ; bXXXXXXXX æ9M; `²B- +?B T?Q i` M çQìM; +O #¼M ?¼ +?Q #¼M ?¼ K°i Qi p" M; `ÁM; - M?Q p"v M m M?Q pšM +? i i?b +?d +| i? i`€+? p" K" i?¬BX

h-M *?m L;¼+ p" * Q >²M; GQÊM; HB M iK+ ;"i ç-m- ? B M; QìB M"v ç m H" ?ÈM F?¬M; i? 'v çQÊ+ hB m >Q" M? Gm"i F?) Mî K°i MK +QìB HçM?X

a m #[b€M; - `®i +K+ K¼B M; QìB [mv i ç`M? + "T #î î K°i +?¶ #^M; T?ŠM; X "¼M M?B M H" FBM? M; ç+ pmB KWM; +?m~M #` +?Q #¼M ?¼ i?mv M M?ÄX E?¬M; H•m +ÁM ? B M; QìB h-M \*?m L;¼+ p" \* Q >²M; GQÊM; i?b î HçB i` M i"m ?" M; - i?2Q b J¼B M; QìB #„i ç-m tm' i T?€i çB p T?Q +?Ê b Kç+ - çÊB F?B çB çQÊ+ ?ÆM KQìE p®M Hm¬M çM M; ?`+? K°i +€B #° ç" K #¶M; M?B M M|B,

@h? v ç`B F ?Qç+? i€+ +?B M çB- K²B M?Y ?B K +| `®i +m°+ ç½ çQÊ+ i?ª` `²BX h' i +ª K¼B M; QìB F€ [m€B M?bM p T?Q ?„M- h`M? s€ ?B m F€ ?ÄB, J²B M?W +€B ;b\

hB m >Q" M? Gm"i çQ #° ç" K +?Q h`M? s€, ,

@*>QM? H" #¼M ?¼ XXXXXX > B M; QìB Km®M` #B M 'vX >B M içB T?ÄM; +?W i?¬M HU+ +O 'M \*?•m ç°B ç½ F?®M; +? çQÊ+ `²BX

h`M? s€ F€ [m€B +¬K #° ç" K H M- î i` M K" M?bM? K°i çB K b€M; / M; /B ç°M; +?¬ b€M; +ÁM HçB i?b i" T i"m M; ? i î ;B[K" M?bM?X h`M? s€ F€ [m€B ?ÄB,

@ob b Q M|B M?Q p"v\ h` M K" M?bM? +| i?S ;b Fb [m€B +?S\

hB m >Q" M? Gm"i pm®i pm®i i| + M|B,

@h®+ ç° /B ç°M; +O #¼M ?¼ ç½ i`î M M +?"K HçB- +?m~M t€+ K" M|B p"Q ? B T? #¼M ?¼ ;¬M M?Q H" /WM; HçB- b m ç|i®+ ç° /B +?mv M HçB /¬M /¬M M? M? H M i`QÊ+ +?9M; i pšM +ÁM i` M i"m- i®+ ç° +O i"m ?" M; ?B M içB ;¬M M?Q H" `M #

M?B M F?-M; b B- F +| iBM? i?-M HU+ +O 'M *?•m ç°B +| i? F?®M; +? M; QÌB F
F?B Î i?™M? * B@_ - #¼M ?¼ ç½ #` F F?®M; +? iBM? i?-M FB ç€M? /'m H M iB
#¼M ?¼ pW `ÌB F?ÄB ç°B M; k- pW Hv F? B ôiBM? i?-M +?2 +?Îô F€ [m€B tmM;
iBM? i?-M FB H"TiS+ +?O ç°M; +ªK SM; çQÊ+ #¼M ?¼- ?ÆM M[ç½ iB M ?™M? i
h`M? s€ i`-K M; •K K°i H9+ `²B M|B,
@h? M?QM; +?9M; i +kM; F?-M; +| #` i`W çB K- M m M?Q #¼M ?¼ H" #` i? Q i9M
•K ? B çB K KÈB ç9M; +?SX
hB m >Q™M? Gm"i +QÌB +QÌB M|B,
@`ÎB pb F F?®M; +? iBM? i?-M ç| F?ŠM; ç`M? ç½ iW i`QM; i`Q M?È +O #¼M ?¼
i X L m M?Q ? B M; QÌB #¼M ?¼ H"TiS+ #`; B i +? i- M?Q p"v +?9M; i i' b) ?Q`E
?Qç+? i€+ +?B MX *S M?Q p"v- #¼M ?¼ b) `ÆB p"Q i`QM; bQÆM; KM /"v ç†+X .M
+| bS+ +?B M ç'm; b- bQ pÈB ; B i +? i M; v #•v ; BÌ i?b +?ŠM; i?" çÈB b m F?B ; B
KÈB ; B i +? i #¼M ?¼X *S M?Q p"v +?QM? H" imv i ç®B F?-M; i? b B b|i M?-K H
@oW `²B +QM i"m +?d /WM; HçB K°i +?9i- ?B M içB i®+ ç° +kM; +?"K iÈB KS+ ç€
çQ€M ` F F?®M; +? iBM? i?-M ç| +kM; +| #€M FQM? i? Q i9M; - +?Q M M M™M;
i`Î M M +?"K HçB- ç iB M # çm' B i?2Q ? B M; QÌB #¼M ?¼- iB Ti?2Q [m v HçB K
+? i çÈB +?9M; i XXXXXXXXXXXX Jm®M i`QM; F?QªM; i?ÌB ; B M M; „M K" +?çv [m½M
Km®M ç M i?"M? T?® +O M; QÌB +? i i`QÊ+ +?9M; i XXXXXXXXXXXX S?QÆM; iB M ; E
M; ?o ç M H" XXXXX K€v # v - K€v # v i`QM; F`+? #ªM +O T?BK XXXXX
*MM; H9+ ç|- içB +'M; p"Q i?"M? * B@_ - K„ M['M æ° M?„K K„i M|B,
@E ?Qç+? i€+ +?B M +O "¼M ?¼ +?QM? H" i? - M?Q p"v ç°B i`QÎM; - ? B M; QÌB
; BÌ G`K +?Q i"m ?™M; [m v M; QÊ+ HçB +?¶ +?9M; i b Q\
Í # M +çM? K„ M[M?„K K„i 'M æ° - iB m ?Á i?QÊM; p`AK?Qi2T MY M; QÌB i?®B `\
+?¶- ? B +€B ç-m i`¼+ i`-M; HçB i?"i +| +?9i; B®M; M? mX hB m ?Á i?QÊM; H„+
@hB TiK+ /mv i`b i®+ ç° i?'T çB iB T XXXXXXXX *U+ ?çM +U Hv i? Q i9M; +O M; C
J„ M[L?„K K„i 'M æ° M|B,
@L m M?Q +?B m i?2Q i®+ ç° M"v +O i"m i?b +ÁM +| b€m iB M; ç²M; ?² M[b) p-
hB m ?Á i?QÊM; i?b i?"Q ; "i ç-m M|B,
@L?Q p"v +S ç i"m ?™M; /mv i`b i®+ ç° M"v çB- H / b p" \_ MK ? ç½ çB ` M; Q`B i
`²B- +?d +-M +| K€v # v i?b +?Q /M #¼M ?„M i?Q€i F?ÄB +U+ ?çM +U Hv i? Q i9
b) +| i? / /™M; çm' B F`T #¼M ?¼ XXXXXXXXXXXX AK?Qi2T ççB i iU5 L?Q M?[M; ; b
K°i M?|K F?€+ F?-M; M; WM; M; ,M +ªM M; QÆB F?-B T?K+ iB K HU+ +?QM? H" +|
+O ç`+? M?•M +?QM? H" KBM? ?[mX \*?9M; i b) ç2K ? i iQ™M HU+ i`Ê ; B9T M; QÆ
i? M?QM; +?9M; i +kM; +-M HU+ HQÊM; +O M; QÆB ç ç€M? #çB M?|K M; QÌB F
/U i?2Q F ?Qç+? iB TiK+ ç€M? 9T p T?Q i?"M? T?® +O M; QÌB +? i F?-M; \ L
T?QÆM; +| i` M pçM F} #BM? iB T pB M- i +?Q `M; +?d +| [m•M ç°B +O M; `B K
#BM? M"v- ç +?9M; i i` M? i?O çO i?ÌB ; B M T?K+ bBM? M+F@am@L KmMX
AK?Qi2T ; "i ç-m M|B p`B +•m B \*™T +'- iB Ti?2Q ?„M HÈM iB M; `Qi ; "Q p T?Q
ÎT?Q b m ?„M- /"v ç†+ i' i +ª ç m H" t€+ QÈTi?` p - +?9M; M| +kM; +MM; M? m H
; -K ; W FBM? F?OM; M"v i?"i H" FBM? i?B M ç°M; ç` - TªM; T?i M?Q iQ™M #° i?
t| b' #ÎB iB M; ; -K ; W M"v XXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXX

RyyX Zmv i *?B M "i æ-m URV

æ€K M;QìB h`M? s€`9i+m°+ +kM; iÈB çQÊ+ +?Ê T?B M b Kç+- /U i?2Q F ?Qç
M;QìB p°B p`M; +?B H`K ? B i' - K°i i' çB Km p`i T?~K iB T i +ÁM K°i i' çB Km M
@æ9M; p`v- F?~M; +~M Hç+ ç`- +?d +~M M;U - M m b® HQÊM; F?~M; çO +?9M; i
* `M ? M KB i KB i p`M; i?ÄB i`QM; i v- ?„M K†+ +ª pÈB ç€K i?QÆM; M?•M #m~
imM;X

E?~M; i? F?~M; i?W M?“M- i? K i`B +kM; +| +?¶ i®i +O i? K i`B- Qi M?“i p T?Q
ç®B F?~M; # Q ;Bì#` i?m i?B iX J†+ /M p K†i \* `M ? M H9+ T?ªB ;B Q p`M; `i
i9B [m~M i9B €Q ?„M ç-v +?“i p`M; F?®B- ç•v H` i?M H Q h`M? s€+ 'T +?Q ?„M H
h®B ç +?Q ç M K°i ;Bì- ? B i' i€+? ` ç½ ?Q`M i?“M? M?B K pK- /QÈB bS+ i`M
i?QÆM; M?•M i`QM; i?` i`T #°+ T?€i M?B i ibM? ;'T K'v H~M #bM? i?QìM;- p~H
i?S+ ,M +kM; i®i- +?d M; „M M;OB ?ÆM KQìB T?9i H` ?Q`M iQ`M +?m~M #` tQM;X J
K M; MQÈ+ M;¼i p` i?S+ ,M +Q®B M;U ` çB- ?QÈM; iÈB K°i F?Q ?`M; M?Ä # M`ì

:½ €Q ç2M `•m `B Kî+Y F?Q ?`M; /šM K¼B M;QìB p`Q # M i`QM;- i`QM; F?Q i`®M
+?d i?'v ;½ €Q ç2M +~K K°i bÈB tQ+? i` M M M- /MM; bS+ FûQ K°i +€B- i` M K†i ç
ççQ- ç²M; i?ìB ? B F?~m b9M; i`QìM; +kM; iW i`QM; i?~M; ççQ i?Á` X

:½ `•m `B €Q ç2M p°B [m€i ? B iB M;- ? B M;QìB K†+ ç² /2M iW i`QM; i?~M; ççQ
M;QìB +mM; FQM? ?QÈM; p T?Q ?„M- +ÁM ?„M +?d ?ÆB ;"i ç-m- #'v ;Bì KÈB M?

@ *€+ p` i?2Q i p`Q çB- ok F?Q ç m çQÊ+ +'i ;B'm i`QM; M`vX

E?Q ?`M; /QÈB ç'i M`v +kM; F?~M; HÈM- M?QM; b® HQÊM; pk F?Q #`v #® # M i`Q
HQçB pk F?Q +O i?ìB ççB M`v ;~M M?Q ç m +| i? ibK i?'v î ç•v- M;QçB i`W ççB T
M†M; ç†i i` M K€v # v +kM; +|X S?ªM; T?'i M?Q F`+? ibM? H†T HçB- ;½ €Q ç2M +
H'v F?~m b9M; ?çM; M†M; ç|- iB T ç| K M; i?2Q K°i HQÊM; HÈM i?m®+ M`X

æ M F?B ç M i'i +ª K¼B M;QìB ç m ç½ +?m~M #` tQM;- hB m >Q`M? Gm"i KÈB p°B

@ æ ? B M;QìB #¼M ?¼ çB +MM; +?9M; i - b m F?B ` F?ÄB i?'i`T ç K°i M;QìB K
ççB #° ç°B- M;QìB FB K M; i?2Q K€v #° ç`K /MM; i®+ ç° #^M; K°i MY +?9M; i iÈ
i pšM i?2Q F ?Qç+? +k- /MM; Hm•M T?B M # +QM M;U #^M; i®+ ç° M? M? M?`i
#¼M ?„M ç½ iÈB ç| i`QÊ+ ? v F?~M;- +?9M; i b) +?Q +?9M; K°i +€B FBM? ?dX

h?2Q M #`B M?Q p`v- K¼B M;QìB HçB K°i H~M M[`ìB F?ÄB b Kç+ i?'i`T- pb /U
+| i? #` F?®M; +? iBM? i?~M +?Q M M +?d +| i? +?¼M +€+? çQ K€v HB M Hç+
ç| ç ?¼ i? v K¼B M;QìB i`î i?“M? ? B ç°B M;k- +ÁM HçB i'i +ª- i?“K +?Q # Q ;²K
+| bS+ +?B M ç'm M?Q hB m >Q`M? Gm"i Hm•M T?B M /MM; # +QM M;U - M;`v ç
> KmM Ti` - +~M T?ªB iÈB ç| i`QÊ+ F?B 'M *?•m ç°B +| çQÊ+ +m®M b€+? +O Kn

@ æ•v H` H~M i?S # çB [m ç•v- ?B p¼M; b) F?~M; +| H~M i?S iQXXX

h`M? s€ M;²B i` M v M M;U M?bM +€i K`M; KìK`i i`QÊ+ K„i- H`K #~KX

1p2HvM M;?2 p`v +QìB +QìB M|B,

@ L;QÆB M|B M?Q p`v +kM; F?~M; ç9M; X L m M?Q +?9M; i F?~M; i? M?bM i?
+?šM; T?ªB H` M|B +?9M; ç m b) +? iî > KmM Ti` b Q\ >„M H` M?'i ç`M? b) M?bM

h`M? s€ +QìB +QìB F?~M; M|B- F€ i?“i- HìB ?„M M|B +kM; +?d M;QìB i`QM; iB r
b m F?B ?Q`M i?“M? M?B K pK- #¼M ?¼ b) i`î p *?O h?~M F?~M; ;B M- imv iF?~
M`v K°i H~M M[ X J` M m M?Q #¼M ?¼ M?bM i?'v +ªM? M`v H~M i?S iQ- p`v +?d +
pK i?'i #çB- ?Q,+ H` iB T iK+ #` i`mv b€i +?çv p - p~Hm" M H` i`QìM; ?ÊT M`Q +k
çQ`M /B iX

ôXXX >ÆM M[i +kM; +?€M M; 'v pB + iB TiK+ +?¢v i`®M `²B- /Si F?Q€i ç´ K°i p€
ç`M? Î H-M iÊB > KmM Ti` M`v- i'i +ª K•m i?mšM ç m #„i ç-m Î ç|- p"v ?½v F i i?
M?bM L¢T; BÊB i` M i v- i`QM; L¢T; BÊB ?B M i¢B +| p"Q [mª HUm ç¢M HQ¢B K¢M
æ`M; L? 'i +? „+ +? „M H` F?¬M; / +?`m- /Q p"v b m F?B i?QÆM; HQÊM; - H9+ K¼B
? „M i` M K°i; Á +€i; -M ç|- K` K'v [mª HUm ç¢M M`v +kM; çQÊ+ h`M? s€ H'v çBX

ôh'i +ª ?½v F i i?9+ Î ç| çB5ô

" +QM M; U +?¢v M; "v ç KF?¬M; M; ?d- HQ¢B F?´ +U+ M`v M; Q`B M; Q`B +, M #ªM p
M; Q`B T?ªM; T? 'i M?Q `½ `ÎB- /QÊB K¬M; pW ç m pW i - K v K„M H` +ÁM +| T?€
+O *?B K G K- #`v; B`KÊB; B9TK¼B M; Q`B +| i? iB TiK+ FB M i`bX h?ÎB; B M K
#` K¼B M; Q`B +SM; `„M `9i tm®M; +ÁM K°i M; "v K°i ç K- i` K çQ`M; ; †T F} #BM?
+`M; H9+ +`M; ; -M iÊB çQ+?X

G9+ M`v H` F?QªM; #®M M, K; B`b€M; - K¼B M; Q`B +?d +ÁM +€+? > KmM Ti` ?A
M?bM i? 'v K†i i`ÎB #m`B bÊK /•M; H M i` M > KmM Ti` - M?QM; /-M /-M- i'i +ª ç
[m M? iU ?² ç M; `mM; ç°M; - ?ÆM M[ `mM; ç°M; +`M; H9+ +`M; `ä `M; X

L?Q ç½ #B i i`QÊ+ - i'i +ª K¼B M; Q`B M?bM p T?Q b m- M?QM; ç m H` K`M ç K ç
F?¬M; i? 'v; b M[X *?d +| w2`Q +QDB M; U +?¢v p T?Q K°i +²M +€i M?Ä- ?„M ç
iB T ç| M|B iQ pÊB K¼B M; Q`B Î /QÊB,

@ Í T?Q t +| K°i HQÊM; HÊM +€i #KB # v H M- M?bM [m +| p F?¬M; T?ªB H` #
F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB KûiXXX G`t€+ QÊT i?` p - `i M?B m t€+ QÊT i?` p - i®+

h`QM; K„i w2`Q- i®+ ç° +O ç€K t€+ QÊT i?` p tQÆM; t`m M`v +U+ F€ ç€M; bÊ- #
#B i K i KÄB- F?¬M; #B i iY pQM; p`i?®M; F?´ - ?ÆM M; ?bM t€+ QÊT i?` p F?¬M
#QÊ+ M? K°i #QÊ+ ç½ pQÊi [m K'v Kûi- i®+ ç° bQ pÊB M; U +?¢v MQÊ+ `9i +Æ
t€+ QÊT i?` p M?Q p"v F?¬M; M; WM; H Q iÊB- +?d F?Q i? ç½ çO H`K M; Q`B i bÊ

h? M? •K +O w2`Q +ÁM +?Q /Si- +€+? T?Q t€+ QÊT F?¬M; t H¢B K°i çQ`M +€i #
+€i #KB i'i +ª ç m H` iB M; p| M; U X >ÆM p¢M F} #BM? K†+ €Q ç2M H Q p T?Q
F?QªM; +€+? bQM; T?QÆM; pÊB GBM? æB K i?"i bU [m€ t M m F?¬M; T?ªB ?„M
:Qb? rFöb 2v2 i?b +?Q /M H` # M M; "v +kM; F?¬M; i? M?bM t M?Q p"v- F?B ?„M
tm' i?B M HB M p°B p`M; [m v M; U +?¢v p T?Q K¼B M; Q`BX

@ *| ç9M; p"v F?¬M; \ æ M M? M? i?"i XXX J¼B M; Q`B i, M; i®+ H M- +?9M; i b) +
h`M? s€ M|B HÊM- iB T ç|- ?„M F?B M M; U H Q p T?Q > KmM Ti` X

o¬ Hm" M M?Q i? M`Q- K¼B M; Q`B +m®B +MM; +kM; iÊB # M M; Q`B > KmM Ti` i
+` i`QM; €M? K†i i`ÎB p`M; |M; +?B m `¼B ?B M H M p ?MM; po FBM? M; Q`B- T?
ç¢B B *`T +` ç¢B T?²M pBM? K'v M; "M M, K i`QÊ+X E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M-
`mM; ç°M; HÁM; M; Q`B- +?d H` ; B`T?9i M`v- F?¬M; B +ÁM i•K iB M? - #¼M ?¼ i'
i?ŠM; iÊB- +m®B +MM; i` M #-m i`ÎB +| ?ÆM KQ`B T?B +Æ # v i`QÊ+ p"Q i`QM; >

J¼B M; Q`B i`®M b m #|M; K'v +•v +°i ç€- çÊB F?B T?B +Æ ?Q`M iQ`M # v F?m' i-
`•K çB `X h`M? s€ p°B p`M; M?bM GBM? æB K ?ÄB,

@ *| +€+? M`Q #„M `ÆB T?B +Æ F?¬M; \

w2`Q i?Î /`B M|B,

@ E?¬M; +| F?ª M, M; #„M `ÆB iQ`M #°- M m M?Q H` p`B +€B i`QM; ç| K` M|B i?b ?
mv HU+ +O +O b9M; M; „K : mbb i?"i bU `i HÊM- M?QM; [m€ i`bM? M¢T ç¢M +kM
+?d +| i? #„M ` +?WM; ? B # T?€i- T?B +Æ M`v +kM; +| i? +Q`M; ?`M? ?¢ tm®M
M?B m T?B +Æ M?Q p"v ç²M; i?ÎB tm' i?B M +| i? H` pb #¼M ?¼ bÊ #` #„M i d X

J¼B M; Q`B ç m i?Î /`B- +Æ ?°B i®i M?Q p"v H¢B #` H½M; T?Q- #¼M ?¼ +?d +| i?
H9+ +`M; t - h`M? s€ i?Î `K°i ?ÆB M|B,

@ o"v +S M?Q i?QÆM; HQÊM; H9+ i`QÊ+ - w2`Q- h`QÆM; >^M; - ? B M; QÌB +€+ M; i`€+? M; „K # „M M[M?•M 'M æ° M? „K K „i FB - h`QÆM; >^M; T?K i`€+? #ªQ p T?Q FQ+? tQM; H"TiS+ `ÌB çB- #'i Hm" M +| # „M i`9M; ? M? F?¬M; ç m T?ªB H"TiS+ +MM; M? m iB M p`Q H,M; K°- +?B ` ibK FB K iQÊM; i?¬M _ - ibK çQÊ+ T?ªB H"TiS+ h`M? s€ M|B HçB F ?Qç+? K°i H¬M- iB T ç| ? „M çB iÈB +?¶ +Y H,M; K°- i`QÊ+ M?bM GBM? æB K p` h`QÆM; >^M; X GBM? æB K ç M; ibK p` i`Q # „M i d i?Q+? ?Ê i?b F?¬M; M; WM; +?dM? bY +•v +mM; FB m M?- ? B M; QÌB ç m u M H†M; +?m~M M?B M- iW b m HQM; K¼B M; QÌB i`mv M ç M K°i i`"M FBM? ?¬- h`M? s€ +ÁM +?Q +ªM; QÌB #` K°i ç¬B i v M?' + #´M; H MX

Í H®B p`Q H,M; K°- K°i ç¬B i v ?bM? i?"M? iW +€i #KB ç°i M; °i tm'i ?B M- +€i î tm i" T- AK? Qi2T iW iW ?B M ` X > „M FûQ i?2Q h`M? s€ MûK p`Q i`QM; H,M; K°- iB M +¶ HU+ HQÊM; M"v MûK ç" T H M iQÌM; - #S+ iQÌM; +k F „ p®M ç½ +| +?9i i M pÐ- # +ªM; QÌB tmv M [m - T?Q b m iQÌM; F?¬M; M; WM; i`mv M ç M iB M; FBK HQçB p

:½ €Q ç2M +MM; h`QÆM; EB i Î; -M ç| M?' i- ? B M; QÌB ç m ; BÆ b9M; # „M p T?Q i`QÊ+ FB F?B bY /KM; HBM? HQçB ççM içB * B`Q ç®B pÈB ? „M ç½ F?¬M; +| ?B i?QÌM; i?b +`M; p¬ ?B m- hY ççM T?ªM; T?'i M?Q # „M p`Q +€i- b m F?B #` # „M i` +k- /M H" b9M; +Q MÁM; +O P \*QMM2BH +kM; +?d #'i [m€ # „M ` H¶ ççM iQ ?ÆM M?Q +k F?¬M; i? v ç´B- AK? Qi2T pšM #bM? v M p¬ bU çSM; ç| - ?ÆM M[HÈM iB +ÆM H®+ tQ€vX

S?ªM SM; +O h`B m M? E?¬M; +kM; +QB H" +U+ M? M?- M" M; pW F`T`9i JBM? i?"M? H®+ tQ€v +m®M F? „T H,M; K°- +•v pk F?Q +U+ F€ +| ?B m [mª pÈB bBM? p" M; QÌB +?d +| i? i`Æ K „i M?bM AK? Qi2T #B M K'i i`QM; H,M; K°- K" +MM; H9+ ç p M; H M- ç| ç9M; H" iB M; b9M; M; „K : mbb +O w2`Q- ? „M ç½ F? B ?Ä p T?Q K

RyRX Zmv i *?B M " „i æ¬m UkV

@ o"v i?b- F ?Qç+? # „i ç¬m çQÊ+ `²B- +?Q #¼M +?9M; çQ" M /B i çB5

hB m >Q" M? Gm"i M; „i M; „i i| + i` M i`€M- ? „M +QÌB HçM? M|BX

L?[M; M; QÌB +ÁM HçB ç m KdK +QÌB- K†+ /M ç®B T?QÆM; iÈB M? M? M?Q p"v M /U HB m +O K¼B M; QÌB- K" F ?Qç+? +O hB m >Q" M? Gm"i pšM i?B ?"M? M?Q E ?Qç+? M"v çO ç 'M *?•m ç°B H•K p`Q +ªM? pçM FB T #'i T?K+5

hB m >Q" M? Gm"i ç ? B ;½ €Q ç2M çB i?2Q +MM; iÈB ç•v- i`QM; ç| - K°i M; QÌB +?"K`½B i?2Q b m iÈB > KmM Ti` - pb /U T?ÁM; #¼M ?¼ b) #` F?®M; +? iBM? i? ç®B T?| #'i [m€ H" +?QM? /B M F?´ +?B M- M?QM; M m M?Q #¼M ?¼ F?¬M; #` F? >Q" M? Gm"i b) i?m" M HÈB iB M ?"M?X

h M K†+ €Q ç2M çB b m K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; +| p'M ç ;b- ? „M K M; i?2Q K°i # i M ç M ççB #° ç°B M; QçB iW K€v HB M Hç+ +ÁM K M; i?2Q K"i i?Q +O ;½ €Q ç2 J°i F?B #¼M ?¼ M?bM i?'v K"i i?Q M"v b) T?€B K°i M; ?bM #BM? b „ çm´B i?2Q K¼E K M; i?2Q # M; U - F?¬M; M; WM; i? v ç´B- i`QM; i?Q v m +¬m #¼M ?¼ F?B iÈB T? iB M; b9M; ç¬m iB M p M; H M- H"TiS+ ;B i iÈB- b€i iY #'i +S +€B ;b +ªM çQÌM; i

E?B GBM? æB K M?"M çQÊ+ K M? H M?- K°i F?B ç½ #çB H° imM; iQ+?- p¬ Hm" M t +?m~M ? v +?Q - p¬ Hm" M +| M[M?•M iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª FB ? v F?¬ M; QÌB ç¬m iB M ? „M M?bM i?'v- +?Q /M F?¬M; i? # „M +? i +kM; T?ªB M´ b9M; 5 ' H" iQM ?B m i`B M F? B F ?Qç+?X

@ amv Hm" M HQ; B+ `i çÆM ; BªM- #ÎB pb +?Q /M #¼M ?¼ ç M iW ?QÈM; M"Q +kM; FQ+?- K" b m F?B #B i F ?Qç+? +O +?9M; i - T?QÆM; i?S+ M iQ" M /mv M?' i ç i L m M?Q +?9M; i M? M? ?ÆM #¼M ?¼ K°i #QÊ+ iÈB > KmM Ti` - ?ÆM M[ç ?¼ F} #BM?- +€+ M; QÆB M|B t2K- #¼M ?¼ b) H"K i? M"Q\ *? „+ +? „M H" ?ç +€M?XX

h`M? s€ i?Î ?²M; ?°+- p®M i`QM; ?Q`M +ªM? i®i ç T- +?d M?€v K„i ç½ TªM; T?`
æB K +? i i`M- AK?Qi2T F?¬B T?K+ T?€T HU+- 1p2HvM p` *?B K G K #` #„iXXX
i?“i bU b) iQ`M /B i i¢B ç•v b Q\

@ P *QMM2BH5 * `M ? M5 > B M; QìB +€+ M; QÆB K m çB ibK +m®M b€+? KmM@
h`M? s€ +| M M imv i p¼M; i`QM; HÁM; - ?„M [mv i çQ€M M?bM ? B M; QìB P *QM
€Q ç2M,

@ L; QÆB +kM; çB +MM; #¼M ?¼ çB- i?m”M iB M #ªQ p ?¼X

oB M i`QÎM; pB M # Q i`M; p°B p`M; M|B,

@ h +kM; çB- i ç¼+ ?B m p, M iU B *”T +´5

h`M? s€ M?È H¢B KÈ i`B i?S+ B *”T +´MY KM +O * `M ? M- ?„M +?d +| i? #`i
M|B,

@ h`QÆM; EB i- M; QÆB T?K i`€+? - #ªQ p h`QÆM; >^M; p` hB m >Q`M? Gm”i-
> KmM Ti` - +?d +¬M iB M p`Q H,M; K° b) F?¬M; bÊ pB M i`bM? +¬M; FQ+? +O :
æ° +?mv M F?®M; +? iBM? i?-M FB `i T?B M iQ€B- h`QÆM; EB i\

h`M? s€ #`v ; BìKÈB M?bM i?`v `ä p i?®M; F?´ +O h`QÆM; EB i- M?QM; H`K ?„M
H`- i`QM; K„i h`QÆM; EB i ç°i M?B M ?B M H M K°i ç¢Q i?-M [m M; F€ H¢- ç¢Q
i`QM; M?€v K„iX hB T ç|- h`QÆM; EB iHB M H•K p`Q ?¬M K - +”M; H`K M; QìB i F
/ #„i ç¬m MSi` - K¢+? K€m ?mv i [mªM F?¬M; M; Ì i M pÐ- +ªM; QìB TªM; T?`i M

:-M M?Q ç²M; i?ìB- î +?¶ `M \*?•m ç°B- iB m ?Á i?QÊM; p` K`v M; QìB M[ i`QM; HÁ
M`B H M- #¼M ?¼ #B i`^M; AK?Qi2T ç½ F?¬B T?K+ T?€T HU+- i`M #½Q +€i`v ç
F} #BM? ç¬v çO bmM; ®M; çO ç F?B M ?¼ çQ`M /B iX E?¬M; +?d M?Q i? - ?¼ +
#„M id FB - pB + M`v +| i? ; B9T #¼M ?¼ i?QªB K€B M?`i- Qi M?`i F?¬M; TªB H
?²M /QÈB b9M; X

@ _ K 5 L; QÆB F?¬M; b Q +?S5

hB m ?Á i?QÊM; +kM; F?¬M; [m v ç¬m H¢B- HÈM iB M; ?ÄBX

:B[K`v M; QìB- i M i? M?MB M `M æ° M?im`M FB i v i`€B +Ki ç M i”M p B- ?„M
iQ`M TªB /U p`Q ? B M[iY ? B # M /bm çÐ KÈB +| i? iB TiK+ #QÈ+ çB- ?„M ?Q

@*?•K +O i ç•K i`9M; ?„M i`QÈ+¬M m F?¬M; imv i ç®B H`K°i b9M; i`9M; i•K i¢M
`ä`”M; F?¬M; #„M i`9M; i - +?d bQÊi [m #ª p B ç½ çO +„i çSi +€M? i vXXX

J„ M[M?„K K„i # M +¢M? ?„M i?b i?“Q M|B,

@ E?¬M; +| ; b F€ [m€B- iW i`QM; Fw S+ +O ?„M +| i? #B i- i? M? b9M; M; „K : mb
K°i +¶ +?B M t - M; QÆB +kM; F?¬M; TªB +?B MXXX 5

J„ M[M?„K K„i ç°i M?B M ?ûi H M +?|B i B- M”M; ¬K ç¬m- F?¬M; M; WM; [m v +m
M; QìB ç m +ªFBM?X hB m ?Á i?QÊM; p` ; ½ i?-v i?m®+ i|+ p`M; #B M i?“M? M;
i?ìB H Q p T?Q M”M; - #îB pb ?¼ #B i`^M; - p +?B M ç`m HU+ K` M|B K„ M[M?„
K¢M?- M?QM; M”M; H` M?•M p”i i`mM; i•K i®B i`¼M; v m +O +ªçQ`M ç°B- i?“K +
i`QÎM; F?¬M; +| [mv M HU+ +O ç°B i`QÎM; X

J„ M[M?„K K„i ; “Q i?ûi +?|B i B- i? M?•K +O M”M; i`QM; p`B ; B•v +?Êi i`î M M F
M; WM; F m,

@ æ°B i`QÎM; XXX .šM ç¢Q ; Bª +¬M; FQ+? i - ?„M F?¬M; i? +¬M; FQ+? i - i pV
ç°i M?B M ?„M t•K M?“T p`Q ibM? i?-M i XXX SªM T? - iBM? i?-M TªM T? XXX

h? M?•K +O K„ M[M?„K K„i +”M; H9+ +”M; M?Ä- F?B M|B K`v iB M; +m®B +MM; M
+?ªv K€m- +ªM; QìB M?bM `i ç€M; bÊ- K` F +ªM?Q p`v i?•M i? pšM +Q`9i F?¬M

L;QÌB b|B + Q HÈM +?ϕv ç M +?¶ K„ M[M?„K K„i HB M #B M HϕB i?“M? i?–v i?m
M“M; H M- iB T ç| bÌ M;U+ i`€B- `²B +?€M MªM HÄM; i v M|B,

@ hBK pšM ç”T M?QM; b|M; M½Q HϕB +U+ F€ /` i?QÌM;XXX v i?S+ +O M“M; #` +QÌ
+| ;b #'i M;Ì- i?•M i? b) iY pQM; b m p”B T?9i- iU ?² +ª #ªM M,M; i?•M i? +kM; #
iBK b) /–M /–M M;WM; HϕBX

hB m ?Á i?QÊM; ?Qi K°i ?ÆB i?“i b•m- ?„M i?b i?“Q M|B,

@ E?¬M; +| #B M T?€T +Sm +?[b Q\ *?Q /M H’v bBM? K M? HU+ +’T +?Q M“M;\
:½ i?–v i?m®+ i|+ p”M; H„+ ç–m- ?„M +QÌB F?’ M|B,

@ E?¬M; +| #B M T?€T- HoM? pU+ iBM? i?–M H” F?m pU+ #'i F?ª iQ M;?`- T?QÆ
[m2M- bBM? K M? HU+ +O M“M; p¬ +MM; bmM; i9+- ç®B T?QÆM; H” + Q i?O HoM

h`M? s€ T?ªM; T?`i M?Q T?€i çB M- ?„M; ;`Q H M- T`Q; FMB72 F?¬M; M;WM; #` p
/M #` FBK b„+ T?“i [m M; M; ;M i`Î- ?„M +kM; F?¬M; i? K ç w- F?¬M; M;WM; +?ûK
HU+ p`Q LçT; BÈB- F?¬M; M;WM; ç€M? p T?Q iB m ?Á i?QÊM; X *¬M; FQ+? +m²
?„M +ÁM #MM; H M ?Ä [m M; K`m ?mv i?²M; - i`QM; H9+ #`i i`B #`i; B€+- ?„M ç½

EBK b„+ T?“i [m M; K¶B H-M iB T t9+ pÈB ?Ä /B K K`m çÄ K€m- [m`M K M; +O M
+?9iX hB m ?Á i?QÊM; +?`m K`v; B•v +¬M; FQ+? - ?„M +ÁM +?Q F`T i`B M F? B
[m M; F?¬M; M;WM; bmv v m- çB m M`v H`K i` M K, i ?„M H-M ç-m iB M H° p bÊ?

@ 5

h`M? s€ ç½ ?Q`M iQ`M H•K p`Q +m²M; #çQ- ?„M; ;`Q H M- +ªM; QÆB çB M +m²M;
T?QM; #çQ pk p T?Q iB m ?Á i?QÊM; - M m F?¬M; +| T?“i [m M; M; ;M +ªM- +?d
iB m ?Á i?QÊM; #B M i?“M? i?“i pKM X GU+ +¬M; FQ+? F?OM; #® M?Q p`v- +?Q /
+kM; p¬ /KM; - i`M +¬M; FQ+? M`v i?“i bU [m€ FBM? F?OM; - F?¬M; +?d M?Q i? -
iB m ?Á i?QÊM; - ?€ K²K +„M p T?Q ç-m ?„MX

J°i iB M; •K p M; - ?`K `„M; h`M? s€ H`T iS+ ;½v Hb - M?QM; ?„M +„M #ªM F?¬M;
HB m KçM; +„M p T?Q iB m ?Á i?QÊM; X *m®B +MM; ?„M F?¬M; M; ;l tmv M [m p.
p`Q i B i`€B iB m ?Á i?QÊM; - iB T ç| /MM; bS+ ; B`i KçM? - +Æ ?² H¬B +ª K°i MY
i?QÊM; - +€B M`v +kM; +?Q iQM? H` ; b- ?„M T?mM ?mv iM?K+ ` - HçB ?€ K²K +„

@ 5 E?¬M; +¬M- i F?¬M; +¬M5 hB m ?Á i?QÊM; `9i +m°+ FBM? bÊ +U+ ç°- ;`Q H
; B½v ` F?ÄB i v h`M? s€ ç²M; i?iB çB M +m²M; H Q p T?Q H¶ ?`M; i` M p€+? i
s€ H9+ M`v i`QM; KB M; ç-v K€m iQÆB- K°i Qi i?“i pKM +ÁM /QM? i` M KûT- #° /
çWM; M|B H` iB m ?Á i?QÊM; #` /¼ bÊ- +?Q /M H` bBM? p`i #`i iY +?•M +?QM? A
+?WM; +kM; #` /¼ ç M T?€i F?B TXXX h`M? s€ +?d +¬M M; ?o iÈB +€B +? i +O h
HB M ?`M F?¬M; i? tû t€+ iB m ?Á i?QÊM; - +ªK; B€+ T?šM M° +U+ çQ M M`v H`K
çB M +m²M; M?Q p`v- i?“K i`Q +?QM? #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; #B iXXX

> B M; QìB K°i +?çv K°i çm`B F?¬M; #B i ç½ pQÊi [m # Q M?B m +?¶ i®B i, K- /Q
+O ç®B T?QÆM; M M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; M; ?2 i`v i`QM; #|M; i®B F?¬M; M;WM;

h`B m M? E?¬M; /šM H / b p`Q b•m i`QM; H, M; K°- +?¶ M`v F?¬M; +| ç M çm®+
+` ç½ i`-K i`+? K`v M; ?bM M, K M`v- +?d +| ?„+ €K p¬ #B M +MM; iB M; #¼ ?mM; ;

H / b bÈK ç½ #B M i?“M? M; QìB b|B iQ HÈM- i?QÆM; i? +O ?„M `ä ``M; H` ç½ F
F?OM; #®- i®+ ç° HBM? KšM p¬ #b- HçB +°M; i? K HU+ TªM SM; i?¬M FBM? +O
i?S M?`i- i`i +ª H`K ?„M i`Î i?“M? K°i +?B M t bBM? p`i p¬ FB M #`i i²B- HU+ +`M
pQÊi [m +ª h`M? s€X

@L; QÆB Km®M +?ÆB i`®M iB K pÈB i b Q\ :``Q ; ``QXXX

"B M i?“M? M; QìB b|B- H / b pšM +| i? M|B +?mv M M?Q +k- +?d +| iB M; +QìB +
H`K M; QìB F?€+ +ªK i?`v pW [m, /`- pW F?OM; #®- ?„M ?ûi H M,

@ L; QÆB pšM iBM iQîM; K`v iQM çB m +O i?Q+? F?€+? b Q\ \*€B ; b M?`i FQ+? i`
KbM? \ :``Q ; ``Q- ç| ç m H` ; çi M; QìB- M m M?Q iQM çB m +O i?Q+? F?€+? i?U+
i ?ÄB M; QÆB- b Q i pšM +ÁM b®M; ç•v\ :``Q ; ``Q ; ``Q- b Q i F?¬M; #` K°i i?Q+

@L; QÆB #B i i ; B i # Q M?B m i?Q+? F?€+? `²B F?¬M; \ JQìB\ > B KQÆB\ E?¬M
9di?Q+? F?€+?5 E?¬M; F M`Q +| i? iQ`M KçM; /QÈB i v i 5 h çQ #¼M +?9M; iC
MQÊ+ Km®B- M?bM #¼M +?9M; i?®M; F?`- /[iÈM- Km®M +„M HQĐB +?ªv K€m K`
ç½ #|T pKM ?ÆM K°i MY F?ÈT tQÆM; i`QM; M; iB +?9M; - ; ``Q ; ``Q- +ªK ; B€+ M?b
i?“i bU [m€ i mv i pìBXXX

H / b F?¬M; M;WM; ;`Q i?ûi- F?¬M; M;WM; H Q p`Q i`QM; #|M; i®B- ?„M pW +?c

@ L; QÆB #B i içQ b Q i #` i?Q+? F?€+? i? ; B +?•m •m i`mv M½ F?¬M; \ :``Q ; ``Q
+O #ªM i?•M- +ÁM +| bU p¬ /KM; +O K`v i?Q+? F?€+? iQM çB mX *€+ M; QÆB F?
ç€M; bÊ- +€m ; b K°i FQ+? i`i b€i - iQ`M H` `„K +?| +ª- i? ; BÈB M`v ç€M; bÊ M?`i

ç| KÈB H" +?mv M ç€M; bÊ M?'iX :`"Q ;`"Q- H9+ 'v i #„i M[M?B +O ;B +?O i?Q+
p`M; KQÌB ? B im´B - M?bM ;B®M; M?Q K°i i?B M bSXXX

@XXX æ| H" H-M imv i M?'i- i +?ÆB çM pÈB +¬ #û# M;`v# ç K- ç M F?B M| ?Q
KÈB i?¬BX a Q ç| i +?ÆB çM ç2K +m°M #,M; ;?B ?bM? ;YB +?Q ;B +?O- ;`"Q ;
+O ?„M H9+ 'v- ç€M; iB + X h iB TiK+ FB Ki` HU+ HQÊM; +O KbM?- KQÌB #ªv
+?B M HU+ +O i?Q+? F?€+? i? ;B +?•m•m #` i K°i KbM? ;B i b¢+? - ;`"Q ;`"Q

H / b ç°i M?B M T?€+? ç°M; i?•M i? - ?„M ;`"Q HÈM,

@ *| i? iB M p`Q i? ;BÈB M`v i?"i bU H" [m€ imv i pÌB- H9+ 'v i ç½ [m€ #m²M +?€
K°i i?•M K°i KbM? +?ÆB çM M?Q p`v +® M?B M H" +| w w iS- M?QM; H•m /`B +kM;
+?€MX :`"Q ;`"Q ;`"Q- iU M?B M H¢B +| i? ;BÈB M`v ç i iB TiK+ +?ÆB çM - M
h?•M i? ?Q`M K„ +O i ç½ H`K M; QÆB ?•K K° ç M +? i çQÊ+ T?ªB F?¬M; \

@: `\"Q ;`\"Q ;`\"Q- #²B iB T i M|B +?mv M H•m M?Q p`v- H` K°i M; QÌB i`QM; i?Q+?
i? 'v `i pBM? ?¢M?X \_'i F?¬M; i - i`QM; #|M; i®B i +kM; p¬ T?€T +ªK ;B€+ çQÊ
L?QM; M; QÆB [m M K'i K°i +?mv M- i?m°+ iQM? +QÌM; ?| +O i bQ pÈB M; QÆB H
;B€+ +O M; QÌB b|BXXXJMB K€m iQÆB i` M M; QÌB M; QÆB- +?Q /M i? M`Q +kM;
#B M i?`M? KªM? pKM çB5

H / b bÈK ç½ T?€i ?B MM p`i`Q +O h`B m M? E?¬M; - M?QM; ?„M pW M|B pW #
iÈB +¢M? h`B m M? E?¬M; - ?„M KÈB ; -K H M K°i iB M; - +ªM; QÌB M?Q HQm T?Q
M? E?¬M; - M?QM; K`XXX

h?`+? K°i iB M; i`-K çK+ - H / b T?€i ?B M #ªM i?•M ç½ F i ;B[? B F?®B M? K
+O ?„M F i +SM; iQ¢B +?¶ ç| - F?¬M; +€+? M`Q ç°M; ç"vX h?•M ?bM? M?Ä M?„M
i`QÊ+ ? B F?®B M? K i?¢+? - M`M; +?"K `½B `9i JBM? ?Ä +?B M? # M M; QÌB- /Q
#®M T?Q +mM; [m M? pW M?bM H" `ä- [mª M?B M i`QM; #|M; i®B p¬ T?€T T?€i
? T çO ç H`K M; QÌB b|B + Q HÈM F i +SM; - i® +?'i i?•M i? çQÊ+ i`ÌB T?9- H9+
K M? ç€M; bÊXXX >„M F?¬M; i? i`€M? MûXXX

@*?ì- +?ì K°i +?9i- i XXX

oKi5

h`B m M? E?¬M; + -K +?O i?O ç•K iÈB- / /`M; tmv M [m KB M; b|B- ?Ä /B K H" T
iB T ç| - ;½ M; QÌB b|B iQ HÈM M`v +?"K `½B M?kM i - F?¬M; +ÁM +?9i ç°M; ç"v M`

@h?Q+? F?€+? +?d + -M K°i FQ+?XXX GªK M?ªK M?B m M?Q p`v H`K ;b\

h`B m M? E?¬M; K°i +QÊ+ ç½ imM; M; QÌB b|B ` - iB T ç| M`M; +?"K `½B ?Á p`Q
F?¬M; i? 'v M[XXX

E?B h`M? s€ p` h`B m M? E?¬M; T?•M #B i ç®B +?B M pÈB ç`+? M?•M- h`QÆM;
/„i hB m >Q`M? Gm"i F?¬M; M; WM; iB M p`Q b•m i`QM; H, M; K°- +?¢v iÈB- +?¢v
Gm"i M|B,

@ æQÊ+ `²B- +?9M; i /WM; H¢B Î ç•v çB- M, K T?9i b m +?¢v iB TXXX

h`QÆM; >^M; M; ~M M; QÌB ?ÄB,

@h¢B b Q\

hB m >Q`M? Gm"i M; „i M; „i i| + i` M i`€M M|B,

@ _'i çÆM ;BªM- i`QM; H, M; K°i M`v M?'i ç`M? T?ªB +?B M ç'm- pÈB +?B M HU+
+?d i?m -M i9v H` ;€M? M†M; - M, K T?9i M[ - M?[M; M; QÌB + -M iB M p`Q H, M; K°
F} #BM? F?¬M; iB M p`Q F?ŠM; ç`M? H` pŠM Î # M M; Q`B- +?9M; i +?d + -M` M;
?` i' i T?ªB Î ç•v +?ì M; mv ?B K +?S\

h`QÆM; >^M; b[M; bÐ- ?„M H`K #~K F?¬M; M M HÌB +ªMY M;`v- ç°i M?B M M|B,

@ h XXX h Km®M +?B M ç'm5XXX h F?¬M; Km®M +?çv i`®M M[- +?Q /M H" +?çv
h i?"i bU F?¬M; Km®M +?çv i`®M M[5

hB m >Q" M? Gm"i +kM; M;~M M;Q`B- ?„M F€ [m€B M?bM h`QÆM; >^M;- ?ÆM MY

@ æ i t2K i?Y mv HU+ i`Q`M; +mM; +O M;QÆB M?Q i? M"Q\

h`QÆM; >^M; p°B p" M; ;"i ç-m- ?„M /MM; bS+ ;BQÆM; ? i +•v i`Q`M; +mM; /"B?
i M M;„K +?m~M p"Q M;¼M çm®+ T?Q i`QÊ+X hB M; /•v +mM; #"i ç€M? i€+?- Kk
F€ F?OM; #®- i`QÊ+ F?B hB m >Q" M? Gm"i F`T T?ªM SM;- KkB i M ç½ #„M M" T p"
çm®+ - F?¬M; ;B M tmM; [m M? H" T iS+ HmM; H v K lªQX

hB m >Q" M? Gm"i H„+ ç-m M|B,

@ h®+ ç° #„M [m€ +?"K- ç`+? M?•M b) F?¬M; +?Q M;QÆB M?B m i?`B ;B M +?m~
ç° K" M|B- i®i ?ÆM ? i H" /MM; b9M; ®M; mv HU+ HÈMXXX h`W T?B M;QÆB b m
i?mv i K T?€T- +ÁM i`QÊ+ ç| - i imv i F?¬M; i€M i?"M? M;QÆB i? K ;B +?B M ç'
h`QÆM; >^M; F?¬M; M|B K°i iB M; M"Q- +-K ? B KkB i M F?€+ M?„K p"Q K°i M;¼
+mM; HçB p M; H M- ? B KkB i M KÈB p¬ Hm" M H" i®+ ç° ? v ç° +?m~M ç m iQÆM
+?9M; # v i?2Q ? B ?QÈM; F?€+ M? m #„M iÈBX

hB m >Q" M? Gm"i +"M; /MM; bS+ H„+ ç-m- ?„M M|B,

@ Jm®M F?®M; +? p" B KkB i M +-M T?ªB ?m' M Hmv M T?B i?Q`M; F?„+ F?' p" i?
i?"M? M;QÆB ?B M içBXXX

*?Q /Si H`B- ç°i M?B M K°i KkB i M #„M i`9M; #`Q çm¬B KkB FB - F i [mª H" H"
T?QÆM; ?QÈM;- F?B M M| ?mM; ?„M; #„M i?ŠM; p"Q M;¼M çm®+ - +ª F?QªM; F?¬
h`QM; #|M; i®B- hB m >Q" M? Gm"i i`-K K†+ MY M; ;"v `²B KÈB M|B,

@ XXX h i?"i bU F?¬M; i€M i?"M? M;QÆB i? K ;B +?B M ç'm- i?B M T?9 +O M;Q
T?B i?Q`M; ?[m /KM;- M m M?Q +| i? +Q`M; ?| +°M; i? K K°i +•v +mM; i®i ?ÆM-
ç®BXXX L m M?'i ç`M? T?ªB +?B M ç'm- p"v M;QÆB M?'i ç`M? T?ªBXXX

RyeX G,M; J° >¶M *?B M UjV

L m M?'i ç`M? T?ªB +?B M ç'm- p"v imv i ç®B F?¬M; i? tm'ii?O pÈB iB m ?Á i?Q
imv i ç®B F?¬M; i? iMv iB M i`mv i bK ç`+? M?•M- i?S # XXX >„M +?d +| i? ~M M
ç€M? HûMX

@ " çB m FB M M"v ç m / ?B m T?ªB F?¬M; \ E?¬M; i? tm'ii?O pÈB ? B M;Q`B FB
#€Q i?m çQÊ+ - #¼M +?9M; F?¬M; bÊ mv HU+ +O b9M; ®M;- p mv HU+ i`QM; +U
bU F?¬M; i?m FûK b9M; ççM- M?QM; M m #¼M +?9M; ç½ F?¬M; bÊ b9M; ççM p"v
KkB i M i-K i?Q`M; +O M;QÆBX æ•v H" M;mv M M?•M M;QÆB imv i ç®B F?¬M;
i`QM; iB M? ?m®M; ç½ ç M #QÊ+ çQ`M; +MM;- T?ªB HB m KçM; T?ªM FQ+? i?b +|

@æB m FB M i?S ? B- M?B K pK +O +?9M; i F?¬M; T?ªB b€i i?QÆM; ç`+? M?•M
/M çQ" M ç°B +?9M; i F?¬M; M?'i ç`M? +| i? ;B" M? çQÊ+ i?„M; HÊB +m®B +MM; i
çQÊ+ i?„M; HÊB K" # M;Q`B +?9M; i +kM; tQM; ç`B i?b i?„M; HÊB 'v +kM; F?¬M
M;®+ ç2K HU+ HQÈM; v m M?QÊ+ +O +?9M; i çB +?B M ç'm- F?¬M; #^M; HQm; F

@æB m FB M i?S # XXX - F€ i?"i +kM; F?¬M; T?ªB çB m FB M- +?d H" M m M;Q
HçB +O 'M *?•M ç°B- i®i M?'i H" M;QÆB M'T i`QM; #|M; i®B iB M ?"M? +¬M; FQ+
+?| +QM K²B +?S F?¬M; T?ªB ç +QM K²B T?€i ?B M `²B F?' +?B M- ç•v +QB M?C
æ9M; `²B- F„ tªQ +O M;QÆB i?"i bU [m€ imv i p`B- ç KkB i M ;B[?Q F?¬M; i?
H-M M[- +¬M; FQ+? M?Q p"v b) H" K M;Q`B i F?| HÁM; T?ÁM; M;U- +?d çB K'v i
iQ" M +| i? pQÊi [m b9M; ççMX

hB m >Q" M? Gm" i M? bM h`QÆM; >^M; F?¬M; M; WM; M|B- ?„M bmv M; ?o K°i +?9i
 @ S?•M iQ+? HϕB K°i +?9i ç`+? M?•M M; QÆB +| i? ;†T çB- M; Q" B iB m ?Á i?Q
 M; QÆB +| i? ;†T T?ªB +|XXX ;½ M; QÌB © _"T ç2M çOB /MM; HQ M ç Q FB - + "M
 F?¬M; FûK- M m M?Q ç9M; H" ?„M- K°i iB M iW i`QM; i®B +| i? ;BªB [mv i çQÊ+`
 M?•M [m€ KϕM?XXX J°i M K M?•M bY /KM; +QÆM; +?•K- ?„M ?bM? M?Q +| i? /M
 +?•K- +?Q /M MÆB ?„M F?¬M; M?bM i?`v +kM; +| i? /MM; +QÆM; +?•K tmv M [m
 +?9i +| i? i?`v- ?„M iBM? F?¬M; KϕM? M?Q #B m ?B M- i?U+ i - bU +QÌM; çϕB+
 ;B9T +O M[M?•M 'M æ° F?®M; +? iBM? i?¬M FB X .MM; iBM? i?¬M HU+ iÄ ç`M?
 +?•K tmv M [m ç`+? M?•M- M m F?¬M; M?Q p"v- i?U+ HU+ +O ?„M ?ŠM H" +?d
 i?`v çQÊ+ #^M; K„i i?QÌM; X æB K`v bQ pÈB b9M; çϕM +ÁM FûK ?ÆM- Qi M?`i ?„M
 ;B[#|M; i¬B ?Q p¬- #ÌB pb ?„M F?QM; #B i i`QM; ç| +| ;b- F?QªM; +€+? # Q M?B
 F?¬M; - M?[M; çB m ç| b) H`K ?„M Mªv bBM? +?¬M +?S- iB T ç| +QÆM; +?•K F?¬M
 çQÊ+XXX

@ hB T ç| H" K°i T?K M[- +¬ i +| H) bY /KM; F„ M, M; T?ÁM; M; U M"Q ç|- ?Q†+ H"
 +€B ;b ç|- i|K HϕB H" HQϕB F„ tªQ T?ÁM; M; U M"v +| i? +?®M; çÐ b9M; çϕM i?¬M
 K" M|B- +¬ i H" F?„+ iBM? +O M; QÆBX o +Æ #ªM ç`+? M?•M M; QÆB +| i? ç®B
 h`QÆM; >^M; bmv M; ?o K°i +?9i `²B iÁ KÁ ?ÄB,

@ L; QÆB M|B i?B m K°i M; QÌB "\ L[M?•M F?®M; +? iBM? i?¬M HU+ FB i?b b Q
 T?€i ?B M K B T?K+ i`QM; #|M; i®B +?S\

hB m >Q" M? Gm" i +QÌB M|B,

@ h`QÊ+ F?B +? i GBM? æB K F?¬M; TªB ç½ #„M K°i T?€i b Q\ J°i b9M; ç| +| H)
 +?9M; i #` i`W çB K +?S F?¬M; çQÊ+ +°M; i? K- M?QM; ç®B T?QÆM; +?„+ +?„+
 F?¬M; +?WM; +?QM? H" K„M ['M æ° FB X >ÆM M[- i?QÆM; i? +| H) F?¬M; i?
 M; QÌB +MM; ç°B ;B i +? i- +?9M; i KÈB F?¬M; çQÊ+ +°M; çB KXXX *¬ i +?„+ +?
 iϕB +?9M; i ç½ #` F?®M; +? iBM? i?¬M- +| H) ç½ #` #¼M +?9M; T?€i ?B M `²B- M
 +ÁM b®M; - 'M *?•m ç°B +?QM? H" K°i +?dM? i? [m€B p"i F?¬M; i? +?B +„i- ?Æ
 i?Q€i F?ÄB p" M K M? çQ" M /B iX J" ?B M iϕB +?9M; i pšM +ÁM b®M; - ç•v H" bU i

G9+ M"v ? B M; QÌB ç M; çB iÈB +?¶ +Y p"Q H, M; K°- h`QÆM; >^M; pšM M?Q +k
 G, M; K° M"v T?B i?QÌM; T?S+ iϕT- ?ÆB F?¬M; +?9 w K°i +?9i H" çB Hϕ+ p"Q çQÌM
 m- i, K i®B- M m F?¬M; +| K°i Qi çm®+ b€M; i` M iQÌM; +| H) ? B M; QÌB ç½ ?Q" M
 /KM; +O hB m >Q" M? Gm" i i?`i F?¬M; i? i? v i? - ?„M iU ?² M?È F„ i`i +ª M?[M;
 +¬M TªB çB [m - +?d +¬M F?¬M; M; WM; iB M iÈB H" çQÊ+ - +| p M?Q i`i +ª +€+ H
 ç-m ?„MX

h`QÆM; >^M; i?b i?`Q M|B,

@ XXX L|B M?Q p"v- iB M p"Q i? ;BÈB M"v ç m H" M?[M; M; QÌB +?€M ;?ûi- i?`i p
 i? ;BÈB ?B M i?U+ \ L; QÆB +kM; p"v b Q\

hB m >Q" M? Gm" i +QÌB M|B,

@ G" M; ?2 *?B K G K M|B +?Q i #B iXXX "i [m€ i i?`i bU i?`i p¼M; pÈB i? ;BÈB
 +?9i +?€M ;?ûi +kM; çQÊ+ - i ;?ûi î i`QM; H²M; M?bM #- m i`ÌB- bQ pÈB KÁM KÄB
 ?°B i?Q€i ` çQÊ+ - Qi M?`i ;B®M; M?Q i`QÊ+ K„i- i +kM; F?¬M; i?`i p¼M; pÈB i?
 M"v- +?d pÄM p M +| +?9i +?€M ;?ûi i?¬BXXX

h`QÆM; >^M; +kM; +QÌB +QÌB- ?„M M|B,

@ h?`i H" F?| K" iBM çQÊ+ - i?QÌM; tmv M M|B +?mv M HB M [m M #ûM; +ª im´B i€
 +kM; HS p"vXXX

@ h i?b ç½ imv i p¼M; pÈB i? ;BÈB ?B M i?U+ `²B- H9+ ç|- F?¬M; M; Ìi HϕB +?ϕ
 M; QÌB i`QM; ç| H" i°B T?ϕK i`mv M½ i` M AMi2`M2i- ç†+ #B i F?B ?„M M?bM i?`v i

i`®M- #Ä M" M; H¢B K°i KbM? +?¢v i`®MXXX

@ - #B i i¢B b Q i F?¬M; i? F?¬M; +?B M ç'm F?¬M; \ "ÎB p b i Km®M +?SM; Kb i bÊ +? i- imv i ç®B F?¬M; bÊ +? iXXX h iW M?Ä ç½ bÊ M?bM i? 'v K€m- F?¬M; - #` ç€M? - #`i +S ibM? ?m®M; M"Q +| i? H"K i #` i?QÆM; ?Q† +?av K€m i ç m bÊ M?Q p"v i b) F?¬M; FB K +? M' B`mM `~v`²B +?¢v i`®M- +?Q /M i`QM; ç-m F?¬M iU ç°M; #Ä +?¢vX

h`QÆM; >^M; M|B iÈB ç•v- i?•M i? H¢B F?¬M; M?`M çQÊ+ #„i ç-m`mM H M- M?Q M|B,

@ h ç½ çB ;†T #€+ b„i•K Hw- F i[mª i?¬B KB M i`HB m H"- /Q H9+ M?Î i #`T?K +ÄM +QM ?„M +kM; b) F?¬M; M;WM; ç€M? ç"Ti - iW b€m im¬Bi i ç½ #„i ç-m?bM M?QM; K"XXX h F?¬M; M;Î H¢B +?¢v i`®M p"Q H9+ 'v5 \*?Q /M K°i T?9i b m i i M?QM; ç€K HQm K M? +MM; M;?B T?¢K ;B i M;Q`B FB ç½ #B M K'i- i`Mt2- +?d- F?¬M; i? M"Q i? i?S +?Q #ªM i?•M ç½ #Ä +- 'v H¢B5

@a m ç| +- 'v K'i iQ+?- pÈB iQM? +€+? +O M" M; - `i +| i? ç½ iU b€iXXX h F?¬ +- 'v M[- bÊ T?ªB M?bM i? 'v ç¬B K„i #bM? i?ªM K" H½M? F?®+ 'vX aÊ +- 'v ç M F?¬M; M|B- i H" K°i F M?€i ; M5 h i?"i bU F?¬M; /€K5

@*?Q M MXXX h ;B i M;Q`B- /MM; +mM; i M H„T ;?ûT- ;B i iWM; i M iWM; i M H M?„K K„i tm'i i M- b m ç| M¬M KY i?®M; F?´i?"i H•m- i?"i H•mX \*?Q ç M F?B i K T?¢K i`mv M½ FB - #KM; +kM; i`9M; K°i T?€i ç¢M- H9+ ç| i M;?o +? i çB +kM; i® *?Q M M i p M?"- KÎ K€v pB iQM? t2K H¢B M?[M; #S+ªM? +?KT pÈB M" M; H-M +

a m ç| iB M p"Q i`QM; i? ;BÈB M"v- H`B +m®B M"v F?¬M; M|B ` - hB m >Q" M? Gm K°i çS #û KQ`B im' B M?QM; T?B i?Q`M; K ?B m i•K Hw +O M;Q`B i`QÎM; i?"M? M|B ;b i? K- +?d v M H†M; çB i?2Q b m h`QÆM; >^M; - v M H†M; H„M; M;?2 iB M;

@*?Î +?9i5 L;QÆB M;?2 i?Y t2KX

hB m >Q" M? Gm"i +?Êi /MM; H¢B- ?„M ?¢ ;B¼M; +U+ i?'T M|BX

h`QÆM; >^M; bYM; b®i K°i +?9i- ?„M p°B +,M; H¶ i B +~M i?"M M;?2 M;|M;X hW b K°i i`"M; iB M; #QÊ+ +?•M `i M?Ä- ?„M p" hB m ?Q" M? Gm"i M?bM M? m- T?B i? M;¼M çm®+ i` M iQ`M;X hB T ç| - h`QÆM; >^M; ;B Q h`QÆM; EB i +?Q hB m >Q" M

@ L;QÆB M'T p"Q ;|+ iQ`M; - M; "M p¢M H-M F?¬M; M M +Y ç°M; - K°i +?9i +kM; F?- i?'i #¢B- #¼M +?9M; +kM; b) F?¬M; T?€i ?B M` M;QÆB- v M i•K çBX

hB m >Q" M? Gm"i ç°i M?B M M|B,

@ L;QÆB çSM; Î ç^M; FB çB5 G€i M[M;?2 i +?d ?mv- F?B [m M; K M; H|2 H M- M;QÆB M?„K p"Q M[M?•M- i?U+ i H¢B #„M p"Q M K M?•M- M m M?Q i ?¬ô iÈB M?•M- i?U+ i H¢B #„M M[M?•MX L m M?Q i F?¬M; M|B ;b K" €M? b€M; H|2 H M M;Q`B b m ç| - +?¢v p"Q b•m i`QM; H,M; K°- ?'T /šM bU +?9 w +O #¼M ?¼- #ªQ p +| i? H"K çQÊ+ F?¬M; \

h`QÆM; >^M; M? M? +?|M; ;"i ç-m- ?„M F?¬M; +?9i M;?B M;Î çSM; b M; ;|+ ç| - H M M ç½ /-M /-M HKB i„i- +QM ? B M;Q`B #¼M ?¼ +kM; /-M /-M ?Á p"Q i`QM; #|M

E?¬M; H•m b m- ? B iB M; #QÊ+ +?•M iW i`QM; #|M; i®B i`mv M ç M- i? M?•K +O H M- iB M; M;Q`B M K H"m #`m M|B,

@ *¬i +| p b„T +? i- +?Q /M +| i?m®+ +-K K€m M?QM; +S /B ç°M; - +¼ t€i M?Q p" +?av ? i K€m K'iX

:B¼M; M[FB M|B,

@ o"v ç i ;B i +- i çB- +kM; F?¬M; #B i i`"M M"v +?9M; i #` i`W # Q M?B m çB #` /2H2i2 +?S\

:B¼M; M K ?W K°i iB M; iU ?²`'i #'i K½M- ?„M M|B,

@ _„K i?®B- B K" #B i M; QÆB +ÁM; B'v HΦB # Q M?B m çB K i?QÎM; XX *?ì +?9i F?¬M; ç9M; X

L[M?•M p°B p" M; tÁ2 ? B i v- # M M; QÌB M" M; H"TiS+ tm'i ?B M K°i i-M; T?ÁM; iS+ M|B,

@ æ°B i`QÆM; ` H M? +?Q M; QÆB #ªQ p i 5 E?¬M; T?ªB ç M; QÆB #ªQ iQ" M K°

L[M?•M ?W K°i iB M; M|B,

@ G€i M[+?B M ç'm i iU M?B M b) +?9 w ç M M; QÆBXXX E„ M,M; ç€M; +? i- pÈ #ªQ ?° +?Q K°i M; QÌB- BXXX S?Q i`QÈ+ i®B ç2M M?Q p"v- +?9M; i +S /Si F?Q€ F?€+ çQÈ+ F?¬M; \

L K M?•M +~M i?"M M?bM p"Q i`QM; i?¬M; çΦQ K°i +?9i M|B,

@ h F?¬M; [m v HΦB ç•m- ç°B i`QÎM; p" ç°B i`QÎM; h`mM; *?•m ç°B M|B F?¬M; +? h|K HΦB- i ?v p¼M; +| i? M? M? +?|M; ibK çQÈ+ AK?Qi2T- +?¶ M"v +| H) +| b•m

L[M?•M p°B p" M; ;Đ K°i +•v çm®+ i` M iQÌM; tm®M; - M" M; çQ +•v çm®+ +?Q M K

@ L; QÆB çB t2K i?Y çBXXX *| M; mv ?B K +S ?¬ H M; ¼B i - v M i•K çB- i b) çQ p M; QÆB- p"v çQÈ+ F?¬M; \

L K M?•M +„M ` ,M; - M?bM +€B i9B HÈM i`QM; i v- p®M ç`M? ;B Q i9B +?Q M[M? +?9i pšM HQ H„M; +m®B +MM; /MM; #ª p B /mv M?'i p€+ +?B M i9B H M p B- i v + F?¬M; #Ä [m b® çB K i?QÎM; M"v çQÈ+ - /Q p"v +?d +| i? p€+ ;€M? M†M; M"v çB

L K M?•M +¬K çm®+ F?¬M; M; WM; +~M i?"M #QÈ+ iÈB- #QÈ+ b M; ç¬M; b M; i•v- +?¶ M"v F?¬M; XXXX

>„M +ÁM +?Q /Si HÌB- H¼i p"Q i-K K„i- K°i i? M? MB M ;BQÆM; i`QÌM; +mM; - H b„+ #ûM- TªM tΦ €M? HY p" M; p M; çÄ çÄ5

@ hÈB çB5

hB m >Q" M? Gm"i F m iQ K°i iB M; - ? B KkB i M iW +•v +mM; +O h`QÆM; >^M; T? p T?Q M K M?•M- M[ M?•M FB i`QM; M?€v K„i F?B /•v +mM; pW #"i H"TiS+ T M; QÌB M K M?•M- iB T ç| - M K M?•M v M H†M; M?bM KkB i M # v +`M; H9+ +`M; ; ?° F?QªM; KQÌB T?•M- K°i KkB i M #„M H M çm¬B KkB +ÁM HΦB- b m ç| T?QÆM; ' i?'v i`QÌM; iB M bQÈi [m K†i ?„M- F?B ?„M [m v ç¬m HΦB- i` M i`€M M[ M?•M FB ç¬m i M #„M M?¼MXXX æ•K i?šM; p"Q b•m i`QM; | +5

RydX *„M *? i hB m >Á h?QÈM; URV

_ K bÊ ç M ?²M T?B T?€+? i€M- ?„M ?B M iΦB +?d +ÁM K°i +€M? i v- +?šM; M? [i` M p B +ÁM p€+ i?2Q K°i +€B i9B HÈM- F?B J M/ pv #` #„M +? i- ; -M M?Q ç²M;

G½Q iY F?¬M; ç2K iWM; ç°B pB M h`mM; \*?•m ç°B +€+ M; QÆB ` H°i / F?¬M; tQM
h? M? •K ç½ +`M; H9+ +`M; t X

h`M? s€ ?Qi b•m K°i ?ÆB- ?„M HçM? HMM; M?bM #!M; iB m ?Á i?QÊM; +?çv +`M
K°i +K+ ç€ i` M ç'i- iB T ç! MûK KçM? p T?Q t - KÆ ?² i?Q€M; M; ?2 i? 'v K°i iB
i`mv M iÊBXXX

* `M ? M /€M M; Q!B p`Q p€+? M9B- ?„M ç½ bÊ ç M b„+ K†i i`„M; # +?- i?“K +?Q
F?¬M; /€K +?d +! K'v ç-m M; !M i v ;„i; Q #€K +?†i H'v F?®B M? K i?ç+?X .M p"v
iW i`QÊi tm®M; /QÊBXXX L; !M i v ?„M ç-m K² ?¬B- +°M; i? K i`¼M; HQÊM; +O K
;B[H•m çQÊ+- ç M H9+ M"v ?„M +m®B +MM; ;•M +´ ;`Q H M,

@ J M!XXX æ iQÊM; ç€ H` p`M; F?®B 5

hB T ç! +ª M; Q!B `ÆB tm®M; p€+? M9BX

h`M? s€ H9+ M"v ç M; çSM; # M; !ç€- +€+? p€+? M9B +?¶ \* `M ? M `ÈB tm®M; F?
M"v +kM; F?¬M; T?ªB H` t - pÈB i®+ ç° p` HU+ HQÊM; +O ?„M +?d +¬M i,M; i®+
?„M M? 'i ç`M? T?ªB iQM? iQ€M +?m`M t€+ KÈB +! i? çÐ çQÊ+ * `M ? M- p"v F?¬
K` ?„M +?d +! i? XXX

h`M? s€ ?Qi K°i ?ÆB i?“i b•m- F?B \* `M ? M `ÆB tm®M; +€+? ?„M F?QªM; # Kûi
ç€ M?ªv tm®M; - iB T ç! ? B +?•M /KM; HU+ ççT KçM? p`Q p€+? ç€X JÎ +Æ M?•M
+Q!M; ?! HU+ HQÊM; +O ? B çMB- +Æ ?² i`QM; M?€v K„i ç½ ççT M€i pKM M? K
ççM T?€Q #„M p T?Q * `M ? M- i`QM; H9+ M; `M +•M i`2Q bÊB i!+- i!K H'v * `M ?
T?Q p€+? M9B ç®B /B MX hB T i?2Q- [mv M i`€B h`M? s€ iQ`M HU+ ç€M? ` - K°
p`Q ç€- i` M [mv M i`€B H"TiS+ ç-v K€m iQÆB M?QM; +kM; +„K +?†i i` M p€+?XX

Ry3X *„M *? i hB m >Á h?QÊM; Ukv

* `M ? M T?ªM SM; imv i ç®B M? M? +?!M; - ?„M pKi €Ti?ŠM; p`Q p€+? ç€- +ª M
F?¬M; +?9i ç°M; ç"v- M?QM; KB M; HçB F?¬M; M; WM; M!B,

@ ? - h`M? s€5 h #B i M; QÆB M? 'i ç`M? b) iÈB +Sm i K"- M; QÆB i?“i bU H` M; C
p`M; M[XXX F?¬M; +¬M M?B m M?Q p"v- i +?d +¬M b€m F?®B i?¬BX

h`M? s€ i`QM; HÁM; #m²M +Q!B- ?„M +kM; KÎ KB M; +?YB,

@ J FB T- p®M H` b€m F?®B- #B M i?“M? #ªv iW # Q ;B!i? \ æWM; ç°M; ç"vXXX
ç•v5

h? M? •K +O P *QMM2BH iW i` M p€+? ç€ i`mv M tm®M; M!B,

@ Í ç•v ibK ç•m ` /•v i?WM; XXX *! +¬M iÈB +Y K° ?ÄB ç€K F} #BM? F?¬M; \

h`M? s€ ?ûi HÈM,

@ J M!- F i [m¬M €Q +€+ M; QÆB i?“M? /•v çB- i F?¬M; FB M i`b çQÊ+ H•m M[ç
L? 'i i?!B- i` M ç-m ? B M; Q!B i`mv M ç M iB M; tû p`B bQ`M bQçi- F?¬M; H•m b m
tm®M; - h`M? s€ FûQ FûQ /•v- ?„M M!B iB T,

@ *€+ M; QÆB [m'M +?†i M! p`Q ç•m ç!- +?9M; i iU H2Q H M- F?¬M; +¬M FûQ5

E?¬M; H•m b m- i` M ç-m ? B M; Q!B HçB i`mv M ç M iB M; ?¬- # M; Q!B P *QMM2
/•v- h`M? s€ çQ i v FûQ i?Y K°i +€B- # M i` M [mª M?B M ç½ çQÊ+ #m°+ F„- ?Æ
H` [m¬M €Q F i i?“M?- M?bM ``i +?„+ +?„MX

h`M? s€ K°i i v FûQ H'v \* `M ? M- ç ?„M #€K /•v H2Q H M i`QÊ+- iB T ç!- çÊB *
KÈB H2Q H M i?2QX G M ç M MÆB- ?„M +?Êi T?b +Q!B- i`QÊ+ K†i # M KM?•M i`
?ªQ # M; Q!B +ÁM K†+ M°B F?®- M m F?¬M; i?“i +! +?9i w p` ?Q`B +´X

P *QMM2BH FûQ bÊB /•v HϕB M?bM- bÊB /•v ç½ #` H¬B FûQ ç M ; -M `€+?- M M ?
 @ J FB T- /Si F?Q€i F?Ä i?•M HB m KϕM; pÊB t€+ QÊT çBX ""i [m€i` M M; QÌB
 i?•M- +?9M; i M?bM ç9M; H` M? +? M?€+ 5
 h`M? s€ +QÌB ?„+ ?„+ M|B,
 @ L; QÆB F?¬M; T?ªB pšM +ÁM M°B F?® b QXXX *m®M b€+? KmM@_ i? M`Q`²
 J¼B M; QÌB #`v ; BÌ KÌB T?K+ ?²B iBM? i?¬M- \* `M ? M p°B p`M; M|B,
 @ *m®M b€+? KmM@_ +?„+ +?„M Î /QÈB M`vXXX L; QÆB t2K # çĐ iQÊM; ç€ M`v
 - Î /QÈB b Q +| i? F?¬M; +| b€+? çQÊ+ \ æ€M? +? i i +kM; F?¬M; iBM5
 @XXX h`QM; K„i M; QÆB +?d +| p`M; i?¬B b Q\
 h`M? s€ +QÌB F?´- ç M H9+ M`v ?„M KÈB iW iW iB T M?“Mi?®M; F?´ b m i`ϕM; i?
 +Æ i? ?„M ç½ iQÆM; ç®B +| i? +?`m çQÊ+ i?®M; F?´ b m F?B KÎ +Æ M?•M iÄ - ç
 [m - i` M M; QÌB ?„M +?d +| K² ?¬B M?Q KQ - K`v M; QÌB tmM; [m M? +kM; F?¬M; T
 oB M i`QÎM; pB M #ªQ i`M; M|B,
 @ *m®M b€+? KmM@_ i?“i bU H`Î /QÈB M`v- #`v [m€- F?B H`v` +| +?9i T?B M`
 K°i F?| K½ F€ [m€B- T?ªB çQ +m®M b€+? ç M p`i`Q +?QM? t€+ KÈB +| i? H`v`
 M|` - `i +| i? b) H`K M| #` ?Ov /B iX >B M iϕB- i çϕB F?€B ç½ /B ç°M; çQÊ+ ? B
 # T?9i M[b) +| i? ?Q`M iQ`M H`v çQÊ+ +m®M b€+? +O KmM@_ X
 h`M? s€ ?ÆB bmv M; ?o K°i +?9i- ?„M H`T iS+ M|B pÊB ?¼,
 @ o`v +€+ M; QÆB Î ç•v H`v b€+? ` - i iB T iK+ i`mv çm`B i M FB XXX *~M i?“M K°
 b) F?¬M; / / M; ç +?9M; i +| çQÊ+ +m®M b€+? KmM@_ - ç½ H•m M?Q p`v ?„M p
 +ªK i?`v` i HQ H„M; X
 * `M ? M iQ`M #° iBM? i?¬M i`T i`mM; p`Q # çĐ #^M; p`M; M†M; i``+? /QÈB +?•M
 ç€T,
 @ æ°M; ioM? ; b \ *| ç°M; ioM? ; b HÈM M?Q +?¶ p`M; M`v F?¬M; \
 *?Q /Si HÌB- ç°i M?B M iW b•m i`QM; i`QM; H,M; K° i`mv M ç M K°i i`M; iB M; `
 iY- M?Q ?´- M?QM; imv i F?¬M; T?ªB iB M; ;`Q +O AK?Qi2T- h`M? s€ +MM; K`v
 ?„M F?¬M; M|B iB M; M`Q- FûQ bÊB /•v- /QÈB +?•M /KM; HU+ M?ªv b M; p€+? ç€
 E?¬M; M; WM; +?ϕv p T?Q iB M; ;`Q b•m i`QM; H,M; K°- ç°i M?B M i`QÊ+ K†i ?„M
 ; B€+- ?„M ç½ +?ϕv iÈB i ç`M Î b•m i`QM; H,M; K°X G¼i p`Q i-K K„i- AK?Qi2T ç
 QÊT tm®M; +ϕM? *?B K G K p` 1p2HvM- p K†i T?ªM; T?`i M?Q ç M; +?2 +?Î +?Q
 hB m ?Á i?QÊM; M?`i i?ÌB i?Î T?`Q M? M?äK- ?„M +ÁM +?Q F`T KÎ KB M; M|B +
 FbM? T?QM; `T iÈB- +ª M; QÌB ?„M #` K°i +¶ +U HU+ ?mM; ?„M; ç~v #„M tm®M; ç`i
 K²K HÈM ç-v`, M; X
 hQÊM; M?•M bQ5 >ÆM M[M?bM ?`K`, M; +O #° K†i M`v +kM; b„+ #ûM FBM? M;
 Kûi ç€M? M; ½ iB m ?Á i?QÊM; tm®M; ç`i- F?m¬M K†i M; QÌB F?¬M; M; Î HϕB M?2
 bQ iY- K°i Qi MQÊ+ /½B iW i`QM; KB M; +?ªv tm®M; K†i iB m ?Á i?QÊM; - M?bM
 i?`i ?„MX
 hB m ?Á i?QÊM; /M b Q +kM; H`i ?U+ HU+ #`i T?`K- #`M i v ?„M pW ç°M; - `„M ?
 H`T iS+ iW ? B T?Q +„M p T?Q iQÊM; M?•M bQ- M? M?`M? tû M€i M| - HU+ HQ
 pKM pmM; p½B F?„T i ç`M +?¶ M`Q +kM; i?`v- K`iB m ?Á i?QÊM; +kM; M?•M +Æ
 hB m ?Á i?QÊM; T?mM +€i i`QM; KB M; ` - ?„M HϕM? HMM; ?ÄB,
 @ AK?Qi2T5 L; QÆB Km®M +¬M; FQ+? KBM? ?[m b Q\ hbM? M?•M +O M; QÆB ?B
 AK?Qi2T ?SM; i?9 M?bM `„M ?´ K M; F?´M; H² HQÊM pÁM; [m M? M; QÌB iB m ?Á

@ L;QÆB i?"i H" +?"i p"i - KBM? ?[m +O i XXX u M i•K çB- i +ÁM +–M HU+ HQ
M;QÌB +O h`mM; *?•m ç°BXXX E?¬M; #B i M;QÆB pÈB ç€K ô?° p ô +O i +! +^aK
hB m ?Á i?QÊM; ç°i M?B M M;?2 i?'v T?Q b m i`mv M ç M iB M; +€i #KB H¢Q t¢
iQÊM; M?•M bQ ç½; –M F?¬B T?K+ ?Q" M ?^aQ- i?•M i? +O M! F?¬M; M;Ì H¢B /Q

oW /Si HìB- h`M? s€ ç½ ?mM; ?,M; ç€M? K°i [mv M p T?Q t€+ QÈT i?` p ;-M
QÈT M`v pW +?çK p`Q [mv Mi`€B HB Mi Mi?`M? i`Q #KB- K` ç²M; i?ÌB- h`M? s€
[m Mi•K H` i?QÆM; i`M p`i Hw ? v H` ;b- ?„M pmM; +?Ovi?O +?ûK p T?Q ç€K t€

a•m i`QM; i?¬M; ççQ F?¬M; M;WM; i`mv M ç M iB M; bQ iY ;-K ;[- * `M ? M p°B
KmM@_ +?Q 1p2HvM- iB T ç! ?„M ;`Q H M,

@ P *QMM2BH5 L;QÆB +ÁM F?¬M; ` H` +?9M; i +? i +?„+ ç!5

@AK K²K çB- * `M ? M5

J°i HQç i iB M; b9M; p M; H M- i` M K°i ç`B + Q i`QM; ççB bªM? i ç`M- P *QMM2
i`QÎM; pB M #ªQ i`M; # M; QÌB ç m +¬m b9M; K€v çSM; i` M + Q [mûitm®M; X > B
H`T iS+ #` #„M i?OM; M?Q i` QM; - K†+ /M pšM H` +¬M; FQ+? p`i Hw- M?QM; iQÈM
M?`i +?9M; içK i?ÌB b) F?¬M; +! iQM? mv ?B TX

*ª # M; QÌB ç m +?d K†+ K°i +€B [m¬M H!i- i?•M i? i`„M; #!M; i?Qç i M?bM `i H`
ç²M H` #çQ HU+ M?`i- +?ŠM; M?[M; p€+ F?~m b9M; K€v ?çM; M†M; i` M K€v # v-
iç+ ççM tm®M; - M?`i i?ÌB i`QM; ççB bªM? /¬v KMB i?m®+ M´ p` # ç°M; +O pK M
K° ç m`mM`~vX

AK?Qi2T HÈM iB M; `Qi;`Q- ?„M pmM; i v H M- K°i +ÆM H®+ +m®M p T?Q # M; Q
H` mv HU+ HÈM M?QM; ç®B pÈB AK?Qi2T ç½ ?! i?`M? +€i #KB K` M!B- +¬M; FQ+
i?`v # M; QÌB b„T #` #½Q +€i +m®M p`Q- iW # M +çM? +?Êi i`mv M ç M iB M; iKM

@ h H`v i M +O i?¬M K†i i`ÌB _ - H M? +?Q +€+ M; QÆB- i`ªK v m iW K 5

æ€K t€+ QÈT i?` p p®M ç M; p•v +¬M; h`M? s€ M?`i i?ÌB çbM? +?d ç°M; i€+- H9+
ç¬v p i i?QÆM; X J†+ /M [mv Mi`€B +O ?„M ç€M? iÈB t€+ QÈT +S K°i FQ+? H` +?
t€+ QÈT bY /KM; +kM; ç m H` #BM? F?Q /`B- #` p•v +¬M; b® HQÈM; HÈM M?Q p`v
H` [m€ F?! F?,MX J v K` 1p2HvM bY /KM; i?m¬Mi?K+ p, MiU B *`T +´- F?¬M; T?ª
i` B M`M; - i`QM; iB M? ?m®M; +`T #€+? ç½ M? M? +?!M; MB K ? i +?[i` M b€+? - #
i`QÈ+ F?B h`M? s€ i?K i?QÆM; [m€ M†M; X

1p2HvM + Q ;B¼M; [m€i,

@ hB m /B i AK?Qi2T p` i v b B +O ?„M5

æ€K t€+ QÈT i?` p M?`i i?ÌB ç²M; HQç i [m v HçB- ;BÆ ç Q FB Ki`QM; i v +?o p`
M?•M bQ- iB T ç! ç€K t€+ QÈT i?` p i?•M i? HBM? KšM iW #®M T?QÆM; i€K ?Q
M?•M bQ +O ?„MX

AK?Qi2T pKi [m v ç¬m HçB- ?„M ;`Q H M,

@ æQ +m®M b€+? +O KmM@_ +?Q i 5

L!B çQçM ?„M ?! i?`M? #½Q +€i +m®M iÈB +?¶ 1p2HvM- # M; QÌB P *QMM2BH H
iB M ?`M? iB m /B i ç€K [m€B p`i ç¬M; çªQ /QÈB +?•M- iç+ ççM p` b9M; ççM i`QM
M;WM; HçBX " M; QÌB M`v TªM; T?`i M?Q K`v T?¬M iY #çQ HU+X #° /çM; bQ pÈB
+m²M; ?ÆMX

h`M? s€ i?ÎT?`Q K°i ?ÆB- ?„M #B i i`i +ª ç½ i`Î HçB M?Q # M ç¬m- K†+ /M +! +?9
+?QM? H` +ªM? +m®B tm`i ?B M i`QM; T?BK- ?„M iW LçT ;BÈB H`v ` +?b F?! +
+?Q 1p2HvM M!B,

@ XXXXæ ?„M M M; ?d çBX

L!B çQçM- pmM; [mv M ç€M? p T?Q ç€K +€i #KB ç M; # v iÈBX

J°i +¶ +U HU+ i`mv M iÈB- h`M? s€ p` +ÆM H®+ ç²M; i?ÌB #„M b M; ? B # M- AK?
i`9M; - M?`i i?ÌB F?¬B T?K+ ?bM? i?€B- M; U+ ?„M F?¬M; M;WM; #` ?Ä /B Ki? m ç
iW iW HKB i„iX >„M HçB /MM; bS+ çSM; /`v- ç€M? iÈB +?¶ h`M? s€X

h`M? s€ H m K€m iQÆB # M F?|2 KB M;- ?„M H9+ M`v ç½ ;BªB i`W i`¢M; i?€B K
b Q- ç®B K†i pÈB AK?Qi2T- M?`i i?iB- i`QM; HÁM; ?„M +| +?9i +ªK F?ªBX s2K [m
?„M iU M?B M #B i AK?Qi2T F€ i?“i +kM; F?¬; T?ªB H` M; QìB i®i- +?d +| ?„M +?
M+F@bm@L KmM- ?„M +?Q iWM; #Ä`ÆB +¬ i - +?Q /M T?“M R F i i?9+- ?„M pš
J½B ç M F?B M+F@bm@L KmMT?ªM #°B ?„M K°i KbM? +?¢v i`®M- M K M?•M M
+? i çB- +| i? M|BXXX >„M +?d H` K°i F #bM? i?QìM; ;†T #B F`+? i?¬B- i•K ç`
t`m t ç M KS+ +U+ ?¢MX

h`M? s€ bBM? HÁM; +ªK F?€B- ?„M ç€M? K°i [mv M p`Q #KM; AK?Qi2T- T?¬M #H
ç¬M; i?iB ?„M +kM; i`9M; K°i [mv M p`Q K†i- ç²M; /¢M; M; ½ tm®M; - ç M F?B ?„M
+O 1p2Hv`9i +m°+ +kM; p M; H M,

@ *€i #KB p pÈB +€i #KB- ç`i p pÈB ç`i- M M çB- F?¬M; M M îH¢BX

AK?Qi2T M;¢+ M?B M M?bM 1p2HvMX h`QÈ+ K„i K¼B M; QìB- K°i +† t2 M; U m K
i ç`M +?¢v t®M; - iB T i?2Q p¼i [m # M +¢M? AK?Qi2T- K°i AK?Qi2T i`QM; bm®
+m®B +MM; #B M K`i i` M M|+ ç`BX

h`M? s€ M†M; M i?î /`B- i v T?ªB `mM; T`Q; FMB72- iWM; #QÈ+ çB iÈB +?† AK?
?„M i?b i?“Q M|B,

@ XXXZm M K`i K°i+ ?mv M- +?d F?¬M; #B i B \*`T +€+ M; QÆB +| i`mv M i?mv
F?¬M; - FB T b mXXX E?¬M; M M v m K°i M; QìB F?¬M; i? v mX

aQçi5

*?Ov i?O +?ûK [m - ç¬m AK?Qi2T #` +?ûK p,M; H M F?¬M; i`mM; XXX

hQÊM; M?•M bQ tmM; [m M? H¬M HQÊi?| i?“M? +€i #KB i`B i ç #B M K`i- ç M +ª
#B M i?“M? ç`i +€i- F?B K¼B M; QìB pW i?î T?“Q M? M?äK- +ª H,M; K°+ +?Êi`n
T?“i; B®M; M?Q T?€i bBM? ç°M; ç`i- K` +MM; H9+ ç| i`QM; ç¬m ç€K M; QìB h`M?
+O *?O h?¬MX

@L?B K pK i? v ç´- +?¢v F?ÄB > KmM Ti` ç M; bKT ç`X 1p2HvM- P *QMM2BH- *
M m +? i F?¬M; +? i K°i M; QìB i`W 8yyy çB KX

@E?®M; FB T5

J`v M; QìB h`M? s€ M; ?2 i?`v i? M?•K +O *?O h?¬M- #¼M ?¼ ç m F?¬M; F?ÄB +?
[m€i,

@ P *QMM2BH5 *€+ M; QÆB i?2Q i?¬M; ç¢Q #¼ ?¼ iÈB H9+ M½v +?¢v` M; Q`B-
h`B m M? E?¬M; - M; QÆB +ÁM M?Ê i?®M; ç¢Q H9+ iÈB ç•v F?¬M; - çB i`QÈ+ /šM
i®+ +?Q +?9M; i - K m H M 5

>„M pW M|B +?mv M pW +?¢v iÈB +?† i ç`M- M?†i +m®M b€+? +O Mm#Bb H M
i`QM; K„i K°i KªM; Kì K`i- çm`B i?2Q ç€K M; QìB 1p2HvM p`Q i`QM; i?¬M; ç¢QX

J`v M; QìB çB i?2Q h`B m M? E?¬M; F?¬M; M; WM; +?¢v` M; Q`B- +?¢v F?¬M; # Q
çQÈ+ +m®M b€+? +O KmM@_ - *`M ? M pW +?¢v pW M|B,

@ G9+ `v +?9M; i #` K`v +QM M?•M bQ p•v +¬M; - K v K` H½Q ;B ?Ä pB M #ªQ
T?Q b m- +?9M; i KÈB +| i? i?2Q ç| Hv F? B- ? ? ? - ç9M; H`K v K„M - +?d iB
FB - BXXX

1p2HvM p¬ i?S+ M?bM p T?Q iQÊM; i?¬M_ i` M p€+? M9B- F?¬M; çÊB M`M; M|
ç´- +ª M; QìB M`M; HB M i`QÊi p T?Q p€+? ç€- K v H` h`M? s€ pšM çB i?2Q b m
tm®M; p€+? M9B- ?„M H`T iS+ F?¬M; M; ?o M; ÊB ;b M?ªv tm®M; #„i H`v M`M; - ç²
F?®B M? K i?¢+?- HÆ HYM; M?Q p`v- K°i i v ;B[ 1p2HvM- K°i i v i|K H`v +m®M b€

ôG`v çQÈ+ F`+? ibM? p`i T?~KXXX +| i? ?¼+ i`T +?9 M; [[m M; KBM? ?²B T?K+ i?
M°B HU+- M,M; HQÊM; iBM? i?¬M- K HU+- MB K ç°M; HU+- +?•M M; mv M- iB M

i? bY /KM;X *| i? iU ;B^aB K^½ ?¼+ i"Tp,M iU- +kM; +| i? i`Î p *?O h?—M F?—M;
iB m ? Q Ryyy çB K i?QÎM;XXXX o ç M *?O h?—M F?—M; ;B M- T?^aB +—K b€+? i`
M,M; i`QM; b€+?XXX +| i? ?<sup>2</sup>B bBM? #'i+S i?"M? pB M M"Q i`QM; iB m ç°B Hm•
;†T [m X J¶B i?"M? pB M +?d +| i? b®M; HçB K°i H—M- F?B ?²B bBM? b) F?—B T?
pQM;X >²B bBM? +—M iB m ? Q ;'T ç—B b® HQÊM; çB K i?QÎM; p" +?B iB i F`+? ib
pB M +?d +| i? b®M; HçB K°i H—MXXX

h`M? s€ M;~M M;QÌB- M; v H9+ M"v- K°i F?®B M? K i?ç+? i` M ç—m h`M? s€ `ÆE
ç M; +—K b€+?— F?—M; çÊB ?„M idM? i€Q HçB- +m®M b€+? |M; €M? b„+ p" M; ç½`
?„M +kM; F?—M; i?'v FBK b„+ [m M; K M; M[XXX

@ 5

h`M? s€ [m€i HÈM- ?„M /MM; HU+ MûK 1p2HvM H M i` M- *`M ? M p" *?B K G K
?„M +kM; ç^aQ M;QÌB H2Q H M- iB T ç| b„+ K†it M? H - ;"Q H M,

@ *?çv 5 LÆB M"v b„T bKT ç´`²B5

J¼B M;QÌB p°B p" M; iB T iK+ +?çv i`®M- çQÌM; T?Q i`QÊ+ ,K+D /M F?—M; M;WM;
E?—M; i?—M; i?m°+ H®B çB M M K¼B M;QÌB +| i? i`QÊ+ F?B > KmM Ti` ?Q" M i
H,M; K°- iB T bbQb H Q` F?ÄB T?çK pB > KmM Ti` X

ô>²B bBM? XXX *| i? b®M; HçB - K†+ /M +?d +| K°i H—M- K†+ /M +?d +| K°i H—M

J'v M;QÌB h`M? s€ +m®B +MM; +kM; +?çv` F?ÄB > KmM Ti` - #¼M ?¼M ?bM i`
KÆ ??² i?'v # i? M^aM? iW i`QM; #KB ç'i +?çv` M;Q"BXxxx " M;QÌB ç| +?QM? M
ç2M- pB M i`QÎM; pB M #<sup>a</sup>Q i" M; # M;QÌB pšM ç M; K†+ M°B F?®- t2K` ?¼+kM;

@*€+ p`XXX > M ;†T HçB- K°i çQçM KçQ ?B K M"v +| i? çQÊ+ +€+ p` ?¶ i`ÊXXX
FQ+? #'i i" M- *`M ? M- ç•v H" p" M +O M;QÆBXX L m +| +Æ °°B ;†T HçB- +?9M;

h`M? s€ i?'v # M;QÌB P \*QMM2BH ç½ b„T +?çv` F?ÄB > KmM Ti` - ?„M H'v +?b
i?b i?"Q M|B- ç²M; i?ÌB H'v b® p M; +ÁM i?W i`QM; LçT ;BÈB` - iB T ç| M?„K K„

@*?ì- +?ì +?9i - +?¶ M"v +?d +| M,K F?®B p" M;XXX

h? M? •K +O *`M ? M pW i`mv M ç M- ?„M ç½ iB M p"Q i`çM; i?€B K—M; HmM;-

RRkX Zmv M 8 , 6BM H .2biBM iBQM @@ *?B M Zm^a URV

h`M? s€ M?„K K„i- +~M i?"M +^aK M?"M +^aM ? ;BÈB ç†+ #B i M?Q K°M; M?Q idM? M
+?mv M ç½ i`<sup>a</sup>B [m i`QM; h?2 JmKKv- M?'i i?ÌB- i•K ibM? ?„M FQ+? ç°M; F?| v M

h æ^M; L?'i M;~v i?QÌM; p—+MM; #bM? /`- +?d i?Q+? i?9 p,M iU +´ p" p,M ?| ?mv ?
i`QÊ+ H9+ +? i HçB ç—v F?Q i? M K M?•M- K„M; +?YB ?„M- +ÁM +| M?[M; HÌB +m

w2`Q i`—K´ M K" H½M? ççK- K°i b€i i?O M°B i•K #,M; H½M? K" —M M?m- +ÁM +| M
K" ?„M pšM M„K +?†i i v- +ÁM +^a +•m M|B ô*?Q ç M F?B +? iXXXô

_ 'i M?B m- ` 'i M?B m- ç€K M?•M p" i i`QM; ibM? iB i Pö*QMM2BH- ç°B pB M +QÌM
'i iY i iU AK?Qi2T bB ibM?- i?"i [m€ M?B mXXX T?^aM; T?'i M?Q ç½ [m K'v +?K
M;~v M"v ç½ H`K ?„M i`^aB [m ` 'i M?B m ` 'i M?B m +?mv MXXX

*kM; F?—M; #B i ç½ [m # Q H•m- ç M F?B ?„M KÎ K„i` i?b- K°i [m<sup>a</sup>M; i`QÌM; ?Q
[m M; +—m T?^aM; T?'i M?Q poM? ?^M;- #'i #B M Î i`mM; QÆM; [m<sup>a</sup>M; i`QÌM;- +S ç
i`QÊ+ K†i ?„M- #®M T?Q tmM; [m M? +ÁM +| M,K M;QÌB ç M; çSM;- i`QM; ç| hB
>^M; ç m M?bM [m M? p FBM? M;ç+ F?—M; ?B mX

@ *?O h?—M5 *?[i` ?Q" M iQ" M +?Q K¼B M;QÌB5 æB K i?QÎM; iU F?'m i`W +O M

h`M? s€ [m€i HÈM- K'v +°i b€M; iW [m M; +—m +?B m tm®M; - H"TiS+ ç2K b€m M
 h`QM; b® b€m +°i- [m M; i`K +O hB m >Q`M? Gm"i H`M^aK ç¢K M?'i- +Æ ?? pW +
 H¢BX hB T ç! iB m M K ?`B M`v #,i ç—m F€ [m€B M?bM ? B # M; i v KbM?- i`QÈ+ ç
 ç½ #` bQÈi ` K°i p i i?QÆM; - K` H9+ M`v p i i?QÆM; M`v ç½ ?Q`M iQ`M F?¬B T?
 h`M? s€ +MM; h`B m M? E?¬M; H`M?[M; M; QìB çQÈ+ +?B m t¢ H•m M?'iX æ†+ #
 ;B M +?B m t¢ +O M`M; bQ pÈB h`M? s€ +ÁM H•m ?ÆM M?B m- ç M H9+ M K M?
 i` M #<sup>a</sup> p B h`B m M? E?¬M; ç½ F?¬B T?K+ ?Q`M ?<sup>a</sup>Q- #`i [m€ M`M; pšM iB TiK+
 h`M? s€ M? „K K„i +~M i?`M +^aK M?`M i?•M i? +O KbM?- F?¬M; #B i pb ?„M ç°i
 +^aK ;B€+ T?^aM; T?'i +! i? F?®M; +? çQÈ+ i?•M i? +O +?QM? KbM?X E?¬M; T?
 +?•M M?' + i v K` H` T?^aM; T?'i M?Q +! i? F?®M; +? ?Q`M iQ`M ç M iWM; i #`C
 M?B M- ?„M #B i ç•v H` K°i HQ¢B<sup>a</sup>Q ;B€+ - +?d H` HQ¢B^aQ ;B€+ M`v +! p T?B i?
 æ M F?B ?„M Kî K„i ` - K°i +— #û F?¬M; M; WM; `ÆB H ç M; çSM; i`QÈ+ K†i ?„MX
 M?`Q p`Q HÁM; ?„M K` pšM çSM; î +€+? ?„M K'v i?QÈ+ - v M H†M; pW `ÆB H pW
 ç€M; v m F?¬M; i? i^a M'BX
 h`M? s€ p°B p`M; M?bM p T?Q h`QÆM; EB i # M +¢M?X L K M?•M M`v ?B M i¢B
 *?O h?—M +?B m H M M; QìB ?„M +kM; F?¬M; F`+? HB i- T?^aM; T?'i M?Q ?„M +?d ?
 iW ? B i`ÁM; K„i i`kM; b•m +O ?„M K` M!B- i`¢M; i?€B iBM? i?—M +O ?„M iU ?
 M?•M ?`Q b<sup>a</sup>M; M`v ?B M i¢B F?¬M; +ÁM +?9i iQÆB +QìB M`Q- ?„M +?d v M H†M;
 p`Q p B M`M; X^a MY M; `v b m- ?„M KÈB v M H†M; çB p T?ÁM; KbM?X
 @ h`QÆM; XXXX
 h`M? s€ ?¬ HÈM- #QÈ+ +?•M h`QÆM; EB i ?ÆB +?UM; H¢B- M?QM; ?„M F?¬M;
 #~K +?—M +?î K°i H9+ H•m- +m®B +MM; M!B,
 @ h`QÆM; EB i- +! +?mv M ;b i?b ç M; `v K B M!B çB- ?¬K M v +S M; ?d M; ÆB +?Q
 i? v K†i K¼B M; QìB +^aK ÆM M; QÆBX
 h`QÆM; EB i +kM; F?¬M; [m v ç—m H¢B- ?„M T?'i T?'i i v- ¬K +` çB M K„M [+?`K
 +— [m¢M? F?¬M i^a +O ?„M- M, K M; QìB +ÁM H¢B +?d +! i? v M H†M; M?bM ?„M iV
 h`M? s€ i?î /`B K°i ?ÆB- b m ç! ?„M [m v ç—m M?bM #®M M; QìB +ÁM H¢B- H9+ M
 +°i b€M; X æQÈ+ *?O h?—M ?Q`M iQ`M +?[i` - K¼B M; QìB ç m ç½ F?¬B T?K+ i`
 M?bM K'v M; QìB +ÁM H¢B +QìB M!B,
 @ o`v +€+ M; QÆB +S M; ?d M; QÆB i`QÈ+ çB- hB m >Q`M? Gm"i- h`QÆM; >^M; - K
 i?`M iQîM; iQÊM; ?Q`M +^aM? +€+ M; QÆB Km®M b®M; - +, M T?ÁM; b) #B M i?`M?
 +! i? +?Q K!B M; QìB K°i H—M +? i¢Q KB M T?Q K°i bBM? K¢M; i? - +! i? M K +
 K¢Q ?bM? /€M; - i`i +<sup>a</sup>ç m +! i? iU HU +?¼MX \*?9 w H` - bBM? K M? M`v F€i?`i +!
 H—M M; QìB #bM? i?QîM; - i +?d iQM? iÈB HU+ T?^aM SM; p` +QîM; ç° +Æ M?K+ -
 i? +? i¢Q K°i M; QìB #^aQ p +?Q #^aM i?•M XXXX *Æ #^aM H` M?Q p`v- çWM; iMv iB
 M; QìB +—M +QîM; ?! +€B ;b M; `v K B +?9M; i b) i?<sup>a</sup>Q Hm`M iY i K°i HQÊi- #•v ;
 M; ?d M; ÆB i`QÈ+ çBX
 hB m >Q`M? Gm"i M; „i M; „i i! + i` M i`€M M!B,
 @ *? i¢Q #^aQ iB m +€B ;b ç! - K'v +?mv M M`v H` B M!B +?Q +€+ M; QÆB #B i p`v
 B F?¬M; \ >„M +ÁM b®M; F?¬M; \
 h`M? s€ ç M; Km®M FûQ G G çB- +?Êi M; ?2 hB m >Q`M? Gm"i M!B p`v- ?„M F€
 @ a Q M; QÆB H¢B M; ?o M?Q p`v\ \*?ŠM; H) i F?¬M; i? M; ?o ` pB + +? i¢Q #^aQ
 hB m >Q`M? Gm"i +QìB +QìB M!B,
 @ Zm€ i`bM? bmv Hm`M F€i?`i `i çÆM ;B^aM- i F?¬M; M!B pÈB M; QÆB +?mv M
 i¢Q M[M?•M- +ÁM +! T?QM; +€+? +O M; QÆB K` tûi- M; QÆB iMv i ç®B F?¬M; M; ?
 #^aQ iB mX h` `i iÁ KÁ- M; QìB M`v H` B p`v\ æ½ +? i i`QM; #° T?BK FBM? /` i`QÈ

h`M? s€ v M H†M; ;"i ç-m- M K M?•M ç2Q FQM? i?Qç i M?bM +U+ F€ H½M? ççK
 ioM? K" M|B- ?„M imv i ç®B H" i`Q ;Bª i®B +QÌM; - pQÊit hB m >Q" M? Gm"i- K†+
 i` M? ç'm ;b M?QM; h`M? s€ pšM M?Q +k +| HQçB +ªK ;B€+ M"v- H" +ªK ;B€+ iW
 hB m >Q" M? Gm"i +9B ç-m bmv M; ?o K°i +?9i M|B,
 @ o"v i Î HçB ç•v K°i +?9i- Km®M t2K *?O h?—M +| +€+ HQçB i?m°+ iQM? +QÌM; ?
 i?B m iU ?² +| ``i M?B m HQçB T?S+ içTXXX +S M?Q p"v çB- ç9M; `²B- Km®M,
 KbM? b Q\
 *?B K G K Î# M +çM? +QÌB M|B,
 @ *| i? iU KbM? M'm- +kM; +| i? H'v iW i`QM; iO HçM? ç² M; QÆB Km®M ,M- +?d
 +€B ;b H" çQÊ+- #'i +S K|M M; b +kM; +| i? ,M çQÊ+- M; XXXXXX Pi M?'i H" #'i +S
 hB m >Q" M? Gm"i bYM; b®i K°i +?9i- ?„M iB Ti?2Q ?Q M ?¬K°i iB M; - iB m M K
 @ h H" M; QÌB b" M? ,M ç|XXX - çQÊ+ `²B- F?¬M; [m'v `¬v +€+ M; QÆB M[- iU
 T?ªB F?¬M; \ *?d +| i? Î i`QM; F?¬M; ;B M M; ?d M; ÆB KQÌB M; "v XXX
 ôæ9M; H" ;B®M; M? m - T?ªM SM; ç-m iB M F?B iÈB F?¬M; ;B M M"v +?QM? H" H
 i? ?Q€M ç´B i?S ;b iW *?O h?—M- #'i [m€ i`QM; ç| K°i M; QÌB H" +?mv M +?9 ç M
 ç´B +O *?O h?—M- Hw iQM? p¬+MM; - K" M; QÌB FB i?b pbi?S+ ,M K" pmB p ?Q
 i?"M? i?"M? pB M +U+ F€ i¼M; v m i`QM; çQ" M ç°B F?¬M; \ L?'i ç`M? +| i? F?¬M
 h`M? s€ ¬K G G v M H†M; çB p T?ÁM; KbM? - pW p ç M T?ÁM; - iB m +¬MQÆM
 ?„M- F?|+ H|+ F?¬M; M; WM; - /M ?„M M OBi? M"Q +kM; F?¬M; tQM; - ?ÆM MY M
 M; WM; HçB- iB m +¬MQÆM; M"v M? ;B¼M; M|B,
 @ 1K HQ [m€- 2K HQ +?Q M? [m€XXX E?¬M; #B i #¼M M? çB ? i # Q H•m M?QM
 i?¬BX >¬K [m +?9M; 2K +ÁM +?ÆB çM pÈB Km°B Km°B +O w2`Q- bÈK ?¬K M v
 bÈ H„K- 2K bÈ KbM? +kM; M?Q +¬'v- ç°i M?B M #B M K'i- b m ç| F?¬M; i? M?bM
 M? çQÊ+ M[XXX
 h`M? s€ i?Î /¬B- ¬K +?†i K„ M?•M i`QM; HÁM; M|B,
 @ u M i•K çB- M? imv i ç®B b) F?¬M; +? i- p¬Hm"Mi? M"Q M? +kM; b) imv i ç
 M? M?û- HìB M? ?S pÈB 2K M? M?'i ç`M? b) H"K çQÊ+- p¬Hm"Mi? M"Q M? +
 @ •M5 L?'i ç`M? F?¬M; çQÊ+ +? i M?ûXXX
 @ hmv i ç®B b) F?¬M; +? iXX hmv i ç®B F?¬M; i? +? i çQÊ+5
 h?"i bU b) F?¬M; +? i b Q\ h`M? s€ i`QM; HÁM; KìK`i- b m F?B i`ªB [m K'v #°T
 pB +KbM? +| i? b®M; b|i ? v F?¬M; ç½ F?¬M; +ÁM [m€ M?B m iU iBMX L m M?Q
 +| i? iÎ HçB i? ;BÈB ?B M i?U+- F?¬M; +¬M +€+ HQçB +QÌM; ?| - F?¬M; +¬M
 F?¬M; +¬M H"K M?•M HQçB iB M ?| XXX ?„M +?d Km®M çQ G G iÎ p i? ;BÈB
 T?ªB i?'v K€m +O ç²M; ç°B M[- +kM; F?¬M; Km®M i`ªB [m p¬b® FBM? F?OM; p
 L?QM; K"- +| i? çQÊ+ b Q\ h?"i bU +| i? b QXXX
 J°i ç K M|M; #ÄM; - b€M; bÈK M; "v i?S ? B- h`M? s€ çQ G G ç M [mªM; i`QÌM; X
 bÈK- H"K K°i Qi i?`i +€ pQB +?Q K¼B M; QÌB M?'K M?€T- K" F?B iÈB ;ä iWM; +Y K
 M; QÌB B +kM; /"v `i bÈK- i` M i v ç m K M; K°i Qi i?S+ ,M- M?bM [m +| p KÈB
 [m€- i•K iB M? K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; i - #'v ;Bì KÈB ?¼T HçB K°i +?¶ ,M m®M; X
 @ h`QÆM; EB i ç•m\
 h`M? s€ /šM K¼B M; QÌB p"Q ? i i`QM; [mªM; i`QÌM; - #'v ;Bì ?„M KÈB T?€i ?B M
 ?B M i`QM; ç°B M; k- +?d +| h`B m M? E?¬M; i?ªM M?B M M|B,

@ J†+ /M F?¬M; #B i;B[+€+ M;QÆB ç½ tªv ` +?mv M;bXXX M?QM;+kM;F?¬M
+?9i i?İB;B M ç #bM? ioM? bmv M;?o- M;QÆB F?¬M;+ªK i?'v ?„M +| p ç M;#S+
ç| b Q\

h`M? s€ FBM? M;¢+ M?bM h`B m M? E?¬M;- ?„M F?¬M; M;?o `^M;+¬ #û i?Q+? F
?B m HÁM; M;QİB M?Q i? - ?„M +QİB M? M|B,

@ Zmª i?„iXX iU ?² i ?ÆB #S+ ûT ?„M [m€- ? ? ? - K¼B M;QİB- +MM; ,M çB- K†
M;Q¢B ¬XXX hB m >Q`M? Gm”i- ?¬K [m M;QÆB ç½ T?€i ?B M çQÊ+ ;b +?Q \

hB m >Q`M? Gm”i +QİB ?b ?b- H’v i`QM; i9B ` K°i +QM M? M HÈM- /¼ h`B m M?
+?|B i BX >„M H9+ M”v KÈB +QİB çQ +QM M? M H M KB M;+„M K°i T?€i- M;mv M
+?QM- ?„M pW ,M pW M|B,

@ Zmª i?„i ç½ T?€i ?B M p`B p’M ç - #’i [m€ bQ pÈB M?[M; p’M ç M”v- i ç®B pÈB
ibM? K” +?9M; i çQ¢i çQÊ+ `’i +| ?SM; i?9X h F?ŠM; ç`M? i®B i?B m H” çB K i?
M? E?¬M;XX - +?Q +?9M; i FBM? ?, K°i T?2M çB- i? M”Q\

h`M? s€ M;?2 p”v +kM;+ªK i?’v iÁ KÁ- ?„M +kM;F?¬M;+ªK i?’v KbM? +| [m€ M?E
iB i F`+? ibM?X >„M çSM; /”v- M?„K K„i H¢B- v M H†M; HB M H¢+ pÈB *?O h?¬MX
iB i +O *?O h?¬M- ?„M H”T iS+ #„i ç-m t2K tûi çB K i?QÎM; p” +?B iB i F`+? ibM?

ôh`M? s€- çB K i?QÎM; Rjddy çB K- +?B iB i F`+? ibM? +’T ” K°i +€B- +?B iB i F
iB i F`+? ibM? +’T . K°i +€BXô

h`M? s€ +?’M FBM?- M?bM p M?[M; M;QİB +ÁM H¢B p F?| ?B m- K” ç²M; i?İB- h
K„i- ? B M;QİB #¼M ?¼ M?bM M? m K°i +€B- ç m i?’v i`QM; K„i ç®B T?QÆM; +?’M

G-M M”v ;B”m iQ `²BXXX

RRjX *?B M Zmª UkV

@J FB T- ç i idM? i€Q H¢B K°i +?9i ç½- +?K+ i`,K M;?bM p¢MXXX J FB T- ç9M
H¢B M?B m M?Q p”v\ a® HQÊM; M”v i?”i bU [m€ F?Q i`QÆM; `²B\ o”v +?ŠM; T?ªE
MY ç’ K°i MY +kM;F?¬M;+| p’M ç ;b b Q\

h`M? s€ M|B M,M; ç½ +| +?9i H°M t°M- M?bM p K†i ?„M i?”i bU H” +| +?9i #` +?’M
p” +?B iB i F`+? ibM? FBM? F?OM; M”v +?’M M?B TX

hB m >Q`M? Gm”i ,M +ª +QM M? M +?d +ÁM ç-m p” #KM;- K’v +€B +?•M ? B # M i?
KÈB +QİB M|B,

*kM;F?¬M; iQM? H” [m€ M?B m - Qi M?’i bQ pÈB i iQÎM; iQÊM; i?b Qi ?ÆM K°i
HQÊM; M”v +kM; `’i ç€M; bÊX L m M?Q i çQ€M F?¬M; b B- +?O i?¬M +’T çB K i?C
F?€B H” +| HB M [m M ç M ç° F?| +O T?BK- +”M; H” T?BK F?| - +”M; / iY pQM;-
F`+? ibM? H¢B +”M; M?B m- ç¢B F?€B H” M?Q p”v- F?¬M; b B çQÊ+X

L|B tQM;- ?„M H¢B H’v i`QM; i9B ` K°i +QM b•m HÈM ç-v H¬M; H€- b m ç| pmB p
> B +¬ ;€B +Æ #ªM F?¬M; /€K M?bM ?„MX h`B m M? E?¬M; +ÁM F?€- Qi M?’i b„
pšM #bM? i?QÎM;- +ÁM *?B K G K ç½ +U+ F€ F?¬M; ´M- b„+ K†i M”M; t M? Kûi-
#KM;- +® ;BªK #Èi F?| +?’m- M”M; +?d +| i? K M +QĐM; +QİB M|B,

L m M|B M?Q p”v- i`QÊ+ ç•v +?9M; i ç½ i`ªB [m i”T T?BK HB2M- ç° F?| imv i ç
JmKKv H-M M”v5 L?QM; çB K i?QÎM; p” +?B imv M F`+? ibM? bQ pÈB H-M M”v H
+| HB M [m M ç M ç°B M;k F?€+ \

hB m >Q`M? Gm”i ,M ç M ? i- i` M i v +?d +ÁM H¢B +€B ç-m b•m M?Q M?ÄX >„M p
p”Q i`QM; i9B- H-M M”v K¼B M;QİB ç m +”M i?”M M?bM F„i v ?„MX æ M F?B ?„M
i?ÎT?”Q M? M?äKX

hB m > Q " M ? G m " i p W , M p W M ! B ,

@Jm i M HY ç'i ç®B ç'i +Ð M?Ä çBX

hB m >Q" M? Gm"i +Q`B ?B ?B M|B,

@J°i [mª +| i? iB m /B i i' i +ª bBM? p"i i`QM; T?¢K pB K°i FK- i i?'v +?d i®M ? B
bB m ` - mv HU+ +kM; HÈM- +€+ M; QÆB +| i?'v i? F?¬M; \

RR9X *?B M Zmª UjV

J¼B M; Q`B ç m +ªK i?'v i` M i`€M ç' K² ?¬B- h`M? s€ pm®i pm®i i`€M M|B,

@ *€B M"vXXX +?9M; i ç m H" M; Q`B #bM? i?Q`M; - - M; Q¢B i`W h`B m M? E?
#bM? i?Q`M; - +Æ #ªM ç®B pÈB pB + çB m F?B M i M HY ç'i ç®B ç'i M"v F?¬M; +
HY M"vXXX *| p [m€ F?Q i`QÆM; `²B- ? ?

hB m >Q" M? Gm"i +Q`B +Q`B M|B,

@ *?mv M M"v F?¬M; HB M [m M ;b- - +€+ M; QÆB t2K i ?Q€M ç'B +€B ;b iW *?
oW M|B- ?„M #„i ç-m i bK FB K i?S ;b ç| i`QM; ;BÄ- K¼B M; Q`B ç m F?¬M; iU +?
T?ªM; T?'i M?Q i`QM; +?B + ;BÄ 'v +| p¬ b® i?S [m, /`X

Zmª M?B M- hB m >Q" M? Gm"i M? M? +?| M; H'v ` K'v i| ;B'v- ?„M M?bM i| ;B'v +

@ > ? - +€+ M; QÆB t2K K'v i?S M"v çB- T?•M iQ+? #€Q +€Q SM; /KM; F„i?m"i ç°
ç² ;B2M ?Q" M +?dM? +O HQ`B M; Q`B- iQÆM; [m M HB M ? ;B[M°B HU+ p" çB
+€+ M; QÆB +| T?€i ?B M ` M?[M; p"i ?Q€M ç'B M"v +| i²M i¢B ? v F?¬M; - ;B€ ç'B
?ÆM # KQÆB çB K H" ç½ Km çQÊ+ `i M?B m Hw Hm" M #€Q +€Q M?Q p"v- +| i?
M?'i +| i? ?Q€M ç'B çQÊ+ iW *?O h?¬MX

h`M? s€ +MM; \*?B K G K HB + K„i M?bM M? m +Q`B F?´- iB m M K ?`B i`QÈ+ K„
` M?[M; i?S ;B®M; aÎ >B M- +?d H" aÎ >B M +| p ?B m #B i?ÆM K°i +?9i- +?Q M
M"v- iB M iÈB iU i?B i F p" +? i¢Q K€v K|+- /Q p"v +| i? +mM; +?T +?Q #¼M ?¼`
H) bmv M; ?o +O M; Q`B +| i`Q im ç¢B F?€B ç m ;B®M; M? m b Q\ "¼M ?¼ F?¬M
M?bM i?'v # M; Q`B +O +€+ HQ¢B i?m° + iQM? +Q`M; ?| - ?¼ b) +`M; +?dM? bY
i`QM; XXX L; Q`B M?Q p"v- F?¬M; M; ?B M; Î ;b- +?QM? H" #ªQ #®B +O +ª ç°B- Qi M
M; Q`B M?Q p"v i`QM; 'M *?•m ç°BX Zmª M?B M H" /•M ;B M M?B m im'M FB i XX
hB m >Q" M? Gm"i M; „i M; „i i| + M|B,

@ L?Q p"v +kM; `i çÆM ;BªM- ç ?B m çQÊ+ M?[M; i?S M"v i +¬M ¬M H¢B ? i?®M
QÊ+ +?WM; T?ªB K'i F?QªM; #ªv M; "v çB- i`QM; ? B M; "v F iB T i +| i? ;BªB ç
/KM; i M HY ç'i ç®B ç'i X æQÆM; M?B M- ç +| i? bY /KM; i M HY ç M KS+ i?m
ç`M? H" +?mv M T?B i?Q`M; `„+ `®B- M?QM; i`QM; T?ÁM; KbM? +| i? iU i?B i F`
ç'B T?ªB F?¬M; \ L; Q¢B i`W pk F?Q i`mv M i?mv i K T?€T- H9+ i`QÊ+ i Î i`QM;
HY ?¢i M?•M +?B M i?"i +Ð M?ÄX Zm€ F?Q i`QÆM; `²B- i H" T iS+ ç M| #B M K
[m€ +S M?Q p"v- b) +| i? +? i¢Q i M HY ç'i ç®B ç'i i`QM; i¬M; ?¬K- ?ÆM M[b
K†i +€+ M; QÆB H¢ [m€- +?ŠM; H) +€+ M; QÆB F?¬M; #B i +| i? iU +? i¢Q pk F?Q

h`M? s€- \*?B K G K- h`QÆM; >^M; # M; Q`B F?¬M; M; WM; /KB K„i- p K†i #¼M ?
h`QÆM; >^M; +Q`B F?´ M|B,

@ h F?¬M; #B i K'v +?mv M M"v- i®B ?¬K [m i M; O K°i K¢+? ç M b€M; Hm¬M- ?
[m€ `²BX

h`M? s€ H„+ ç-m M|B,

@ G` H¶B +O i - pB + M"v +?9M; i ç½ #B i M?QM; H¢B bÆ w F?¬M; M|B M; v iW ç
+Æ #ªM ;B®M; M?Q hB m >Q" M? Gm"i pW M|B- M; Q¢B iW +€+ HQ¢B pk F?Q i`mv
ç m +| i? +? i¢Q i`QM; T?ÁM; - #'i [m€ i T?ªB M?„+ M; QÆB- FB M i¢Q i¬M; ?¬K

F?¬M; #B i+U+ ?¢M+O T?ÁM; M"v M?QM; Qi M?'i+| i? +? i¢Q` i-M; M;-K`°M
M"v ¢½ FB K +?SM; i`QM; i-M; ?"K+O h`QÆM; EB iX *| i? i?Q M; ?B K pk F?Q M
#` i?QÆM; - ¢½ #B i+?Q \ h F?¬M; ?B p¼M; i`QË+ F?B #° T?BK FBM? /` iB Ti?2
+?d+ÁM+| M,K M; QìBX

hB m>Q" M? Gm"i+QìB ?b ?b M|B,

@ o'M ¢ M"v i iU M?B M H" b) +?9 w- p"v KìB M; QÆB ?Q€M ¢´B i M HY ¢'i ¢®B ¢
K°i Kûi- mv HU+ H¢B ¢O ¢ iB m /B i i' i +ª bBM? p"i i`QM; T?¢K pB K°i FK- Qi M?'
- M; QÆB F?¬M; +ªK i?'v- pk F?Q M?Q p"v `i i?Q+? ?ÊT +?Q ¢Q" M ¢°B i€+ +?B
i? i?€Q`ìB # T?| M; - M?Q p"v K¶B M; QìB +| i? K M; K°i #° T?"M F?Q; BÈB- i? M

G9+ M"v- hB m>Q" M? Gm"i H¢B #B m ?B M M?Q K°i iB m ?"B iY #bM? i?QìM; - i`Q
M; QìB tmM; [m M? +?| B +ª K„iX h`M? s€+?d+| i? #`i ¢„+ /o H„+ ¢-m,

@ h M HY ¢'i ¢®B ¢'i F?¬M; T?ªB H" i?S +?9M; i +-M M?'i- i?S ¢| mv HU+ ¢QÆM;
H" [m€ ¢„i- ? B H" i`QË+ F?B bY /KM; T?ªB i?U+ ?B M i`BM? b€i`i M?B m- M m
+kM; p¬ /KM; - # H" F?B +?9M; i bY /KM; i M HY - ¢Q" M ¢°B ¢®B T?QÆM; F?¬M
#¼M ?¼ +kM; b) F?¬M; M?m M; ®+ ¢SM; +?ì +?9M; i #„M i M HY X *?Q M M- p'M
Hm" M M[- i`W T?B; †T T?ªB +?B M i`QìM; +| ¢¢B HQÊM; [m€B p"i- M m F?¬M; i M
M?B m i€+ /KM; X hB m>Q" M? Gm"i- i ?v p¼M; M; QÆB +| i? #Ä [m bî i?Q+? +€
¢°B- ¢°v KÈB H" ¢B m i`QË+ K„i ¢Q" M ¢°B +?9M; i +-M îM; QÆB M?'iX

hB m>Q" M? Gm"i MY [m€ i` M ¢'i- M; „i M; „i i|+ - MY M; "v b m KÈB H M iB M; ,

@ sBM H¶B- H" i [m€ ¢„+ w pQM; ?bM? - iW T?QÆM; /B M Hw iQM? +•M M?„+ - +?
?Q€M ¢´B i?m°+ iQM? +QìM; ?| +?Q #ªM i?•MX oQ /K M?Q h`M? s€M; QÆB +| i?
p" ?mv i i?®M; #€ iQË+ o KTB`2X h +ªK i?'v M; QÆB ?ŠM H" ?Q€M ¢´B ?mv i i?®
+€B; b F?€+ - K" M; QÆB i`QË+ K„i b) +"M; +| M?B m M, M; HQÊM; ?mv i i°+ ¢ bY /
¢ + Q i?U+ HU+ +O M; QÆB iU M?B M H" F?¬M; +-M M|BX

@ S?QÆM; ?QÈM; +QìM; ?| +O h`B m M? E?¬M; - i ¢ M; ?` +QìM; ?| i?m°+ iQM
?Q€M ¢´B +O HQ¢B i?m°+ iQM? M"v +| `i M?B m i?m°+ iQM? +QìM; ¢¢B ¢ m T?ªB
.- K" F?B #„i ¢-m ¢ M+'T " +€+ i?m°+ iQM? M"v b) i?U+ bU`i K¢M?X oQ /K M?Q i
?| +'T " ; ¼B H" ?mv i i?®M; *U K #B M /`- M| i?mv i KBM? H" +?d+-M i?•M i? +
+?Q /M +ª ¢¢B M½Q p" i`€B iBK ¢ m #` T?€ ?Ov pšM +| i? ?²B T?K+ i`QM; pÁM; K
M, M; HU+ +U+ F€ F?OM; #®X "i [m€+kM; +?d pÄM p M M?Q p"v i?¬B- F i [mª b)
b m M"v; B Q +?B M pÈB ¢®B T?QÆM; - M; QìB M?Q p"v b) #B M i?"M? KB M; i?`i
M? E?¬M; - M; QÆB i®i M?'i H" +QìM; ?| HQ¢B ?bM? iB M ?| - iW +'T . #„i ¢-m i
?| - M?Q p"v F?B ¢ M+'T "- i M; ?o+?„+ +?„M +| i? T?€i ?mv mv HU+ +ÁM K¢M?
+'T " T?´ i?¬M; X

hB m>Q" M? Gm"i M|B iÈB ¢°v- ?„M ¢°i M?B M M?bM *?B K G K- b„+ K†i M; ?B K i

@ *?B K G K- T?QÆM; ?QÈM; +QìM; ?| i®+?'i i?•M i? +O M; QÆB H" iBM? i?¬M
F„M, M; +kM; H" F„M, M; iBM? i?¬M HU+ T?ªB F?¬M; \ *| i? bY /KM; +?Q +?9M; i

*?B K G K HB + M?bM ?„M- p F€ [m€B- #`i [m€ M" M; pšM i?2Q HìB bY /KM; K°i H
K¼B M; QìB- +kM; iS+ H" F„M, M; ; B i, M; iQM? FB M i`b +?Q i?•M i? X hB m>Q" M
? B i v KbM?- ?„M #`v; Bì KÈB M|B,

@ *? -

v m M?QÊ+ KÈB F?¬M; +€+? M"Q bY /KM; iU /Q- ç•v +kM; H" K°i HQçB iU #ªQ ?° #
HQÊM; ?mv i i°+ bQ pÈB M°B HU+ i?b ç½+QÌM; ççB ?ÆM `i M?B m- +•M #^M; +m
@JÎ+Æ M?•M iÄ +| HU+ HQÊM; pQÊi [m€ bU iQÎM; iQÊM; +O M; QÆB- +€B ;¼B H
F?¬M; +| bUm ?¶ i`Ê+O KÎ+Æ M?•M iÄ - b) +?d +| i? T?€i ?mv çQÊ+ K°i +?9i H
T? K" +? iXXX E?®M; +? çQÊ+ i?m°+ iQM? +QÌM; ?| +O M; QÆB- ç•v +kM; H"
T?ªB i`ªB [m X

RRdX E?Q >mv i *?B "B M UjV

h`M? s€ pšM ` M`d i?®M; F?´ M?Q i`QÈ+- ? B K„i M?„K M; ?B M- M?QM; çB m #'
F?B iB M p"Q i`çM; i?€B KÎ+Æ M?•M iÄ - ?„M ç½+| i? ?Q"MiQ"MM„K ;B[+Æ M
i?"K +?Q HQm ç°M; +O #° T?"MM,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? X æ•v H" /` M,M; +| i? K
iÄ i-M; i?S ? B- /Q p"v- F?B ?„M iB M p"Q i`çM; i?€B KÎ+Æ M?•M iÄ i-M; i?S ?
çB M +m²M; HQm ç°M; ç½i`B i ç /WM; HçBX

.M b Q i`M; b® M,M; HQÊM; ?mv i i°+ +kM; ç½i,M; H M ; -M ; 'T KQÌB H-M- ?ÆM
iK HçB KçM? K) ?ÆMM M?B m- /QÈB bU F?®M; +? +O KÎ+Æ M?•M iÄ i-M; i?S ?
M"v pšM M?Q +k- T?ªM; T?'i M?Q `i #i K½M- +?9M; b¬B i`"Q- ?mv M M€Q- /²M
F?¬M; t - F?¬M; +?`m `ìB çBX æ M F?B h`M? s€ çQ iWM; +?9i iWM; +?9i M,M; H
M½Q i?ìB ;B M # M M; Q" B ç½i`¬B [m ; -M KQÌB iB M; - iB T ç| - h`M? s€ +® ç`M
ç-m- F?¬M; +?Q T?ùT +?9M; / /`M; `ìB F?ÄB T?çK pB ççB M½QX E?B H"K tQM;
i`ªB [m # Q H•m- i|K HçB F?B h`M? s€ idM? HçB- #ªv M; QÌB tmM; [m M? ç M; [m•
i?S+ ,M pW i?QÎM; i?S+X

G G H" M; QÌB ç-m iB M T?€i ?B M ` h`M? s€ ç½idM? /"v- M" M; HÈM iB M; ?Q
hB m +¬ MQÆM; M"v ç M; M?²K M?Q"K ,M K°itB M i?`i / - M" M; K²K KB M; ç-v Kt
M?"Q p"Q HÁM; h`M? s€- M?'i i?ìB H"K i` M M; QÌB ?„M ç-v p i #~M F?B M h`M?

L?[M; M; QÌB +ÁM HçB ç m M?bM HçB p [m M i•K- #`v ;Bì h`M? s€ KÈB M?bM i?
K„M[+kM; M;²B [m M? ç®M; HY - M K M?•M M"v ç M; +-K K°i HQM #B +?"K`½B
HçB- ?„M +QÌB M? ;BÆ HQM #B H M- M?QM; i` M K†ipšM K M; K°i +?9i +- çÆM

hB m >Q" M? Gm"i KÎKB M; ç-m iB M M|B,

@ hbM? ?m®M; i? M"Q\ E?¬M; +| i?QÆM; i`M [m€ HÈM +?S\ L,M; HQÊM; ?mv i
F?¬M;\

h`M? s€ +~M i?"M +ªK M?"M i`çM; i?€B i`QM; +Æ i? K°i +?9i,

@ •M- ? B HQçB M,M; HQÊM; +m®B +MM; +kM; #bM? ioM? HçBXXX B- i`QÈ+ ç•v
+MM; H9+- F?¬M; M;?o `^M; H-M M"v +?d +QÌM; ?| K°i HQçB HçB tm'i ?B M K•r
+?9iX æ•v H" +€B ;b\

h`M? s€ F€ [m€B +ªK M?"M M°B HU+ içB ç M çB MX *?mv M H"K ?„M +?QM? H"-
?B M içB HçB M?B K K°i Qi iQM? +?'i iQÆM; iU M?Q M,M; HQÊM; ?mv i i°+X L m
ç½+| K"m M?"M M?çi- T?ªM; T?'i H" /B +?SM; b m F?B /mM; ?ÊT pÈB M,M; HQÊM

>„M +kM; F?¬M; M|B M?B m- +?d +-K K°i HQM #B ç½m®M; ? i H MX >„M p"MM M°
H"TiS +i M +?ªv- T?ªM; T?'i M?Q ;†T T?ªB M?B i ç°+U+ + Q- M?QM; h`M? s€ #B
+ Q ;b- M; QÊ+ HçB `i ;B®M; K°i HQçB HU+ HQÊM; ?„M iWM; p" M /KM; [m - ç2K M
?mv i i°+- HU+ HQÊM; +QÌM; ççB HçB K M; i?2Q iQM? ,M KÁM K½M? HB i- M?Q p

J¼B M; QÌB ç m M?bM i?'v #B M ?| +O HQM #B - t2K ` i'i +ª +kM; ç½ ,M m®M; H
M|B,

@ h? M"Q\ æ°i M?B M +| HU+ HQÊM; KÈB \ o"v iÈB i-M; M; -K M?" i #B m /B M

h`M? s€ F?¬M; ? +?¬M +?W- ;"i ;"i ç-m- M m F?¬M; +| h`QÆM; EB i F`Ti?ìB M?„
K" +? i`²B- çQÆM; M?B M- +kM; +| i? b) TªB iB m ? Q ççB HQÊM; çB K i?QÎM

i? X .M b Q ç•v H" *?O h?—M F?¬M; ;B M- +?d +—M çB K i?QÎM; +O M;QÆB çO- K F€ F?| F?,MX

h`M? s€ M?bM i?'v K'v KB M; i?'i MQÈM; i` M ç®M; HY - H9+ M"v ?„M KÈB +ªK i? F?¬M; #B i`9i+m°+ H" ç½ M;²B Î ç| # Q H•mX "KM; pW ç|B Hç pW i`QÈM;- ?„M + H M- ?€ K²K ,M p" B +€B H" ? i- iB T ç| p°B p½ +?çv p T?ÁM; KbM?XXX >„M +—Mç ç—m iB M b m F?B KÎ K„i` X

a m F?B h`M? s€ `Y `€v K,i KkB- +—K i? K K°i Qi i?S+ ,M M? M?- ?„M KÈB #B h`QÆM; EB i i`QÈ+ - Î ç| - M?[M; M;QÌB F?€+ çÈB ç½ H•mX

h`QÈ+ K†i h`M? s€ H" K°i F?®B i?ç+? #ªM #^M; ç€ ?Q +QÆM; /"v ?ÆM ? B KQÆ FBM +® /` i?QÌM;- K†+ /M F?¬M; bQ çQÈ+ pÈB €Q ;B€T +kM; ç° /"v- #'i [m€ +kM; +?9i i?¬B- p¬ Hm"M i? M"Q- pÈB HU+ HQÈM; +O M;QÌB #bM? i?QÌM;- #^M; i v F ?Q F?®B i?ç+? #ªM M"vX

h`M? s€ ?Qi b•m K°i ?ÆB- ?„M ç2K M°B HU+ içB ç M çB M M;QM; iK i` M M„K i v i?Q€M; ?B M K°i i—M; [m M; K M; K"m çÄ M?ç iX " M M;Q" B [m M; K M; M"v +U+ M F?| K" i?'v çQÈ+ - i`QM; b® M;QÌB tmM; [m M? +?d +| h`B m M? E?¬M; ?ÆB M?Q +?d i?'v h`M? s€ ç€M? K°i [mv M p"Q i`mM; i•K i?ç+? #ªM- M,M; HQÈM; KÈB ?¶M HQÈM; ?mv i i°+ F?¬M; M;Ì +?d K°i [mv M ç½ T?€ i?OM; F?®B i?ç+ #ªM #^M; ç| ?Q L|B H" T?€ i?OM; +kM; F?¬M; ç9M;- #ÎB pb +kM; F?¬M; i`mv M ç M iB M; M' +kM +?d +| M„K i v h`M? s€ tmv M i?ŠM; [m i?ç+? #ªM- T?ªM; T?'i M?Q K°i i? M? b. p€M;¶- ç•v H" HU+ HQÈM; ,M KÁM +QÌM; ççBX

h`M? s€ i?Î` K°i ?ÆB M|B,

@ o +Æ #ªM +?QM? H" M?Q p"v- K°i [mv M pW `²B ççB F?€B bY /KM; K°i T?—M K ? B KQÆB T?•M ç½ H" +U+ ?çM +O K°i [mv M M"vXXX "'i [m€ mv HU+ bQ pÈB H9 KçM? ;'T KQÌB H—MX \*Æ #ªM ?Q" M iQ" M H" M°B HU+ K M; i?2Q M,M; HQÈM; +| i F?¬M; ?Q€M ç`B pä +¬M;- #^M; p"Q M°B HU+ +| iQM? ,M KÁM M"v- F?B + "M +?B F M"QX

h`QÆM; EB i H„+ ç—m M|B,

@ E?¬M;- M;QÆB i®i M?'i pšM M M ?Q€M ç`B K°i #° pä +¬M; +Æ #ªMXXX L;QÆB +?B iB i F`+? ibM? + 'T * p" K°i + 'T . b Q\ *?B iB i F`+? ibM? + 'T \* ?Q" M iQ" M +| i +¬M; T?B i?•M- #° ` M?'i- F?¬M; +| i M pä +¬M; ;b ? i- +?d pÄM p M i M H" ôE?B + 'T *- kyyy çB K i?QÎM;- F„ M,M; +QÌM; ?| M"v M;QÆB M?'i ç`M? H" F?¬M; +?9 w T?ªB pä +¬M; +?•M +?QM? ;b- +?d H" K°i HQçB +¬M; T?m M?"T K¬M çÆM;BªM i?

h`M? s€ i?—M b„+ [m, /` M|B,

@ E?¬M; T?ªB H" +ÁM +€+ HQçB +¬M; T?m M?"T K¬M ô*?QÎM; T?€Tô- ôZmv M T M?"T K¬M ç'v +?S\

h`QÆM; EB i HçB ;"i ç—m +?„M +?„M- M?bM #° /çM; ?„M F?¬M; ;B®M; M?Q ç M; M

h`M? s€ bmv M;?o K°i +?9i- ?„M ç°i M?B M M|B,

@ J¼B M;QÌB H M i—M; i` M ,M m®M; K°i +?9i çBXXX h`QÆM; EB i- +| K°i b® +?m i #B i +?S\

h`QÆM; EB i v M H†M; ;"i ç—m- HçB v M H†M; H„+ ç—m- #'i [m€- ?„M pšM /šM K¼ H M i—M; K°i- ?„M #ªQ +´ çB M K„M[ çB H'v +?9i ç² m®M; +?Q K¼B M;QÌB- i`QM; T?ªB i`U+ iB T /MM; çB K i?QÎM; ?Q€M ç`BX

@L;QÆB Km®M M;?2 M?[M; ;b\ *| K°i b® +?mv M i ?B M içB +| i? M|B +?Q M;QÆ T?ªB +?| ç M #° T?BK FBM? /` iÈBXXX æ M #° T?BK FBM? /` iB T i?2Q- v M i•K ç M|B +?Q M;QÆB #B i K¼B +?mv M iW ç—m +?Q +m®BX

h`QÆM; EB i + - K K°i #bM? `QÊm J Q æ`B- ?„M KÎ M„T m®M; iWM; M;KK- iWM; M
`QÊm F?´ bÎ M|BX

h`M? s€ bmv M; ?o K°i + ?9i M|B,

@ o`v i?bXXX h`QÊ+ iB M M|B + ?Q i #B i KÎ +Æ M?•M iÄ H` +€B ;b çBX h`QÊ+ F
F?€B MB K- M?QM; pšM [m€ KÆ ?²- t2K ` KÎ +Æ M?•M iÄ pšM +ÁM çΦB #Q K”i ;b
H` +?mv M ?B M iΦB i + - M #B i M?`iX

h`QÆM; EB i ;”i ç- m M|B,

@ hW K°i p`B T?QÆM; /B M K” M|B- KÎ +Æ M?•M iÄ KÈB ç9M; H` +?b F?| ç bY /
•+? - i H`v pQ /K i? M`v çB- K°i i?m°+ iQM? +QÌM; ?| +`T - M; QÌB #bM? i?QÌM
/KM; RyW HU+ HQÊM; - ç•v ç½ H` +U+ ?ΦM `²BX J” K°i M; QÌB KÎ +Æ M?•M iÄ - /Q
ç`m +€+ HQΦB- +| i? bY /KM; ky ç M jyw HU+ HQÊM; - KÎ +Æ M?•M iÄ i- M; i?S ?
amv `°M; ` - +€+ HQΦB +Æ M?•M iÄ i`QÊ+ K„i +| i`M; +°M; M,K i- M; - i` M i?U+ i
ç½ +| i? T?€i ?mv RyyW HU+ HQÊM; +O i?m°+ iQM? +QÌM; ?| X J” bÎ /o KÎ +Æ M
v m ç bBM? p”i iB M ?| - +?QM? H` pb F?B çΦi iÈB i- M; i?S M,K- ç½ +| i? +QÌM;
F?B M M| +”M; i? K Qm pB i- +”M; i? K i?Q+? SM; pÈB i? ;BÈB M`v- ç•v KÈB H” K

h`M? s€ ;”i ç- m M|B,

@ *ÁM M°B HU+ p” M,M; HQÊM; ?mv i i°+ +O i \ *?9M; H” ;b\ h +kM; F?-M; +aK
+| i`|B #m°+ [m€ HÈM pÈB +?9M; X

h`QÆM; EB i M|B,

@ *kM; F?-M; T?ªB M?Q M; QÆB iQÎM; iQÊM; X L; QÆB bÎ /o +| i? M? M? +?|M; b
M,M; /šM T?€i b m F?B KÎ +Æ M?•M iÄ X h` M i?U+ i - ç®B pÈB i?m°+ iQM? +QÌ
+QÌM; ?| - i`bM? ç° [m€ HÈM b) F?-M; i?Q+? SM; çQÆ+ pÈB HQΦB +Æ M?•M iÄ ?
h`QÆM; >^M; - b m F?B M; QÆB +QÌM; ?| #„M i?Y +mM; i M- +| +aK i?`v KbM? M?

h`QÆM; >^M; bmv M; ?o K°i + ?9i `²B H„+ ç- m M|B,

@ Zmª i?“i i?•M i? HBM? KšM ?ÆM `i M?B m- i?“ HU+- i?QM? HU+- +aK ;B€+ ç
?² +kM; F?-M; çΦi iÈB i`bM? ç° bB m M?•M- #’i F?ª iQ M; ?`- #’i [m€- i +kM; +| K
h`bM? ç° M?Q p”v +kM; T?ªB F?-M; b B #B i H„K KÈB ç9M;

h`QÆM; EB i pW +QÌB pW M|B,

@ *kM; F?-M; çÆM ;BªM M?Q M; QÆB M; ?o- M m M?Q M; QÆB ?B m çQÊ+ M,M; HU
M; QÆB M?| #ªM M,M; +?B M ç`m b) +| #B M ?| HQM; i`B HÍ ç`iX h` M; ?o- M; QÌB
? B M; QÌB h`M? s€ p` h`B m M? E?-M; +€+ M; QÆB T?ªB F?-M; \ h?QΦi M?bM- ?
KÎ +Æ M?•M iÄ ç9M; F?-M; \ E€ i?“i- KÎ +Æ M?•M iÄ #’i [mª +?d H” K°i M; mv M
KÎ +Æ M?•M iÄ i?b pšM +?d +| i? T?€i ?mv çQÊ+ ?Q”M iQ”M HU+ HQÊM; +O K°
çΦB M K M?•M KÎ +Æ M?•M iÄ i?b +| i? T?€i ?mv HU+ HQÊM; +O K°i M; QÌB HÈM
+QÌM; ?| +O M; QÆB +”M; KΦM?- +”M; + - M T?€i ?mv ?Q”M iQ”M HU+ HQÊM; +O
M?•M iÄ i- M; +”M; + Q- ç•v KÈB H” HU +?¼M iB M ?| i®i M?`iX

L;WM; K°i + ?9i- h`QÆM; EB i HΦB M|B,

@ E€ i?“i +€+ HQΦB i?m°+ iQM? +QÌM; ?| M`v- ?Q†+ H` +€+ HQΦB +QÌM; ?| F?€-
K” K°i Qi iB M M?•M KÎ +Æ M?•M iÄ + Q i- M; b€M; iΦQ ` HQm HΦB- i, M?Q h`M
HQÊM; ?mv i i°+ +O M; QÆB p #ªM +?“i K” M|B iU ?² `i; B®M; M°B + - M; +`T >m
?O i?U+ KΦM?X ”i [m€- M; QÆB HΦB +,M +S p”Q M,M; HQÊM; ?mv i i°+ p” M°B HU
H” K°i çQÌM; i„i çB- bQ pÈB i`U+ iB T +QÌM; ?| M°B + - M; +`T i?b iB m ? Q Qi ?Æ
`à `”M; X .Q p”v- F?B KÎ +Æ M?•M iÄ i- M; + Q +?QM? H” H9+ b€M; iΦQ HU+ HQÊM

J¼B M; QÌB tmM; [m M? ç m HšM; H†M; H„M; M; ?2- ?ÆM MY M; `v b m- h`M? s€

@ J°i p`M ç M [ XXX L; QÆB `9i +m°+ H” B\

RR3X æ®B Gmv M o`XXX L,K æB m \*O h`mM; *?•m æ°B URV

@*?B K G K- p`i`Q p`i®+ ç°- +€+? #®i`Q +O ç`+? M?•M M?Q i? M`Q\

h`M? s€ /MM; K€v #° ç`K HB M H¢+ pÈB *?B K G K- +ÁM i`QÈ+ K†i?„M ç M; H`K

>¬K ç| M|B +?mv M pÈB h`QÆM; EB i- p`M ç +m®B +MM; h`QÆM; EB i F?¬M; i?

H•m ?„M KÈB` M`d M|B,

@ o`M ç M`v +?ì ç M i`T T?BK FBM? /`iB T i?2Q b) i`ª HìB +?Q +€+ M; QÆB K`XX

h`M? s€ K†+ /M T?B i?QÌM; iÁ KÁ p i?•M T?“M +O h`QÆM; EB i- ?ÆM M[- i¢B

M?Q p`v K`H9+ i`QÈ+ H¢B F?¬M; ç +`T pÈB ?¼\ J†+ /M i`QM; HÁM; `i Km®M #

?„M +kM; F?¬M; i`mv p`M h`QÆM; EB i M[ - K¼B M; QÌB H¢B +QÌB çM M?Q i`QÈ

h`QÆM; EB i- K°i Qi i•K bU M†M; M ç m çQÈ+ #¼M ?¼ pMB b•m i`QM; HÁM; X

J`v M; `v b m- h`B m M? E?¬M; +kM; ?Q`M i?“M? i?m°+ iQM? +QÌM; ?| +O KbM?-

iQM? ;¼B H`ô:2M +QÌM; ?| h?B K GBM?ôX h?m°+ iQM? M`v +kM; #„i ç-m +QÌM;

KÈB tQM; - i`M; +°M; +| 8 +`T +QÌM; ?| X æB K i?QÌM; p`+?B iB i F`+? ibM? h`B

#° T?BK FBM? /`i`QÈ+ ç¢B #° T?“M ç m iB m ? i p`Q i?m°+ iQM? +QÌM; ?| M`vX

ç¢B HQÈM; çB K i?QÌM; - M?QM; H`K K¼B M; QÌB F?¬M; M; ì iÈB M?“i H`- M`M; +

i?QÌM; +?Q *?B K G K- ç *?B K G K /MM; b® çB K M`v +QÌM; ?| i® +?“i iBM? i?-

iBM? i?-M HU+ i`M T?¢K pB HÈM +O \*?B K G K ç½ ç¢i iÈB 9yFK- ç•v H`K°i +QM

ç¢B #° T?“M T?BK FBM? /`- T?¢K pB M`v çO çªM? ?QÌM; `i M?B mX

h?m°+ iQM? +QÌM; ?| +O h`B m M? E?¬M; H`K ;B i,M; +U+ HÈM i®+ ç° +?B M ç

M,M; ôh?B K GBM?ô+| i? ;B9T M`M; i`QM; KQÌB; B•v ç + Q i®+ ç° #ªM i?•M p`B

+¬M i®+ ç° TªM SM; i?-M FBM? +O M`M; +| i? F?®M; +? çQÈ+- i®+ ç° ç°i #B

ç`+? M?•M M`Q /€K ç®B K†i pÈB M`M; X E?¬M; +?d M?Q i? - i?m°+ iQM? +QÌM; ?|

F?2 ?î i•K HB M? +O M`M; - ;BªB i?Q+? iW i?m°+ i?m°+ iQM? +QÌM; ?| - Qi M?“i- i

H`p¬ ?B m ç®B pÈB M`M; X

GU +?¼M +O hB m >Q`M? Gm`i p T?QÆM; /B M +QÌM; ?| `i +| w iS- ?„M #Ä [

+¬M +?B iB i F`+? ibM? +`T .- M; QÈ+ H¢B- ?Q€M ç`B K°i FB M i`M; #`K T?€T i`r

M; ¼+ #°B- i?m°+ HQ¢B /KM; /K T?ÁM; ?°- +?d +¬M +| +¬M; FQ+? i`Q K¢M; - M; mv

?° +?O- M?QM; +?d +| i? bY /KM; # KQÆB H¬M- ?Q†+ ç M F?B M,M; HQÈM; # M

KB M; M; ¼+ #°B M`v p`T?“i Hm•M +O iB m ?Á i?QÈM; ‘M *?•m ç°B F?¬M; F?€+

p`çB K i?QÌM; K`M|B- M; ¼+ #°B bQ pÈB T?“i Hm•M pšM FûK K°i +?9i- T?“i Hm•M

*Æ #ªM- +QÌM; ?| +?O v m +O K¼B M; QÌB ç m ç½ ?Q`M i?“M?- p i?U+ HU+ i`M;

H9+ i`QÈ+ F?¬M; +?d + Q ?ÆM K°i i¬M; X \*`M; i`¼M; v m +?QM? H`- /Q iBM? i?-M

çQ`M ç°B M`v ç½ /¬M /`M i`î i?“M? K°i iB m ç°B Hm•M ?²B +?•M +?QM?- iWM; ç°B

/KM; HU+ HQÈM; +O #ªM i?•M- K†+ /M +ÁM +?Q ç-v çO- M?QM; iQÆM; H B b) -

M?“T- çQ`M ç°B b) +`M; H9+ +`M; ?Q`M i?B M- +m®B +MM; M?“i ç`M? b) +| i? i

FªM,M; M? M?“M? pQÈi [m T?BK FBM? /`XXX

h`M? s€ `9i +m°+ +kM; +| i? ioM? i•K HU +?¼M K°i Qi pk F?Q +¬M; M; ? + QX

K°i +?B iB i F`+? ibM? +`T * p`K°i +`T . +?Q bY /KM; - +?B iB i F`+? ibM? +`T * ç

ôE?BM? *¬M; ôX J†+ /M +?d +| ? B +?[- M?QM; M| pšM H`+QÌM; ?| pä+¬M; - #`ç†

i?QÌM; X a m F?B +QÌM; ?| i?m°+ iQM? M`v- ?„M +?d +ÁM K°i +?B iB i F`+? ibM?

i?Q¢i M?bM +?B M [mª +| p `i M?B m- M?QM; +?d iB m K°i +?9i H`i?“v M; v- Kn

/`M? M`BX

L; ?o M[+kM; p¬ /KM; - h`M? s€ #„i ç-m +`M i?“M +?¼M HU pk F?Q +¬M; M; ? +

M?“i H`mv HU+ p`i®+ ç°- çQÆM; M?B M- FB K Hm¬M +ª ? B i?b i®i- p¬ ?¢M ç¢M -

>Q`M? Gm`i F?¬M; M; ì +?d +?Q ?„M K°i K|M pk F?Q `i [m, /`X

@S?€Q F?¬M; F?P5

*?d H" K°i /KM; +K ?bM? @M; i`ÁM- HÈM F?QªM; K°i #`M i v- /MM; K°i i v +| i? M
T?-M T?Q i`QÊ+ +?QM? H" KB M; T?€QX J|M ç² M"v M?bM i?"i bU `i; B®M; pk
K M; M?B ç²M; .Q` 2KQM i`QÊ+ FB ? v bY /KM; X L?QM; pk F?Q M"v H¢B + -M K
kyyy çB K i?QÎM; -; BªB i?Q+? +O *?O h?-M H"- pk F?Q M"v +| p- ?¢M ç¢M- M| €
b|M; #„M` - +?Q M M +?d + -M M; QÌB bY /KM; +mM; + 'T M, M; HQÊM; H" çQÊ+ - M°
+| i? X .Q p"vX ok F?Q M"v ç½ çQÊ+ K°i MY ç†+ iQM? +O pk F?Q K T?€T i`mv
F?-M; +| ?B m [mª ç†+ #B i pÈB bBM? p"i HBM? HQ¢B i?-BX

L?bM i?'v K'v +?[ô*| mv HU+ +U+ HÈM ô i`QM; ; BªB i?Q+? +O *?O h?-M- ?ÆM M[
/QÊ+ - H¢B pW F?ûQ +| i? bY /KM; M°B HU+ p" M, M; HQÊM; ?mv i i°+ +O ?„M- h`
i•K ?Q€M ç`B M|X S?ªB #B i`^M; pk F?Q + -M; M; ? + Q- ç¢B #° T?"M ç m +| i? i`
?Q€M ç`B- HQ¢B pk F?Q + -M; M; ? + Q + -M +?B iB i F`+? ibM? M?Q i? M"v #bM
?Q†+ +| ?B m [mª ç†+ i?M- ?B p¼M; +€B T?€Q F?-M; F?Q i`QM; T?BK ?Q¢i ?bM?

E?B bY /KM; +kM; F?-M; H"K h`M? s€ T?ªB i?'i p¼M; - T?€Q F?-M; F?Q M"v +?d
HQÊM; ?mv i i°+ p`Q- b m ç| 'M +?®i î +?¶i v + -K- M| b) ?9i F?-M; F?Q p`Q i`QM;
Hm²M; b|M; tmM; FQ+? +| i? i?'v çQÊ+ #^M; K„i i?QÎM; iW MÁM; T?€Q #„M` X h?
+O b|M; tmM; FQ+? M"v ç½ M? M?"M; +?'M M€i K°i i`K i?B i; B€T i?"M? +€i #KE
iQ`M iW i?B i; B€T K` i?"M?X lv HU+ +O T?€Q +| i? ç¢i iÈB ?ÆM M, K KQÆB Kûi
+ªM çQÊ+ b|M; tmM; FQ+? M"v- M m F?-M; - M; QÌB ç M; b®M; bÌ bÌ #` #„M i`9M; b
T?€Q F?-M; F?Q- F?-M; #^M; ; ¼B H" T?€Q +?'M ç°M; i?b i?Q+? ?ÊT ?ÆMX

h? M? pk F?Q + -M; M; ? + Q M"v H"K h`M? s€ `i KWM; `Ð- M; Q`B i?S ç| ` - ?„M +
*-M; ô p` ç¢B HQÊM; HBM? HQ¢B ç¢M- ç†+ #B i H" HBM? HQ¢B ç¢M- ç•v H" HQ¢
+°M; i? K; B€ +ª`i` +?Q M M ?„M ?Q€M ç`B F?-M; iB + i vX h|K H¢B- ç M F?B ?
çB KX

G9+ M"v +?d +ÁM +€+? #° T?BK FBM? /` iB T i?2Q # M; "v- M?QM; hB m >Q`M? G
Hmv M ?[m M; ?` K°i H-M M[- F?-M; çQÊ+ bY /KM; pk F?Q mv HU+ HÈM- F?-M;
M; QÌB K°i F?B #` i?QÆM; T?ªB H"TiS+ `ÌB F?ÄB i`"M ç'mX G-M M"v h`M? s€ p` *
M; QÌB +ÁM H¢B K°i i`- ` M Hmv M bY /KM; i?m-M i?K+ i?m°+ iQM? +QÌM; ?| X

h? M? •K +O *?B K G K iW K€v #° ç`K i`mv M` ,

@ h`QM; F?QªM; `WM; # M i`€B M; QÆB +| ? B M; QÌB- h`QÆM; >^M; p` h`B m M? i
M`T i` M K°i i€M +•v- +•v M"v M?bM F?-M; + Q H„KXXX h`B m M? E?-M; pšM K°
+?¶ + - 'v +€+? #b `WM; F?-M; t XXX h`QÆM; EB i p` hB m >Q`M? Gm"i i®+ ç°`i
¾M ?¼ b) iÈB ç•v- M; QÆB K m ?"M? ç°M; çBX

h`M? s€ i`QM; HÁM; i?-K +ªK i?€M- iBM? i?-M iªQ KB m +O *?B K G K i?"i bU`
M`M; iQÆM; çQÆM; pÈB +QM K„i +O K¼B M; QÌB i`QM; iQÆM; H BX L m M?Q M?
HB M- çQ M?[M; ?bM?ªM? i?'v çQÊ+ i`mv M i`U+ iB T p`Q i`QM; ç-m- M?Q i?
iQ`M F?Ä i?•M i?•M çSM; i`QÊ+ K†i K` ?„M +?ŠM; ? v #B i; b +ª- +ªK; B€+ M?Qp
M; QÌB F?€+XXX

oW M; šK M; ?o- h`M? s€ pšM + 'i #QÊ+ iB M p T?Q #b `WM; X E?B ?„M pW ç†i
iW i`QM; ç€K +`M? H€ `K`¢T K°i KkBi M i`M i®+ #„M iÈBX o- Hm" M H" mv HU+
M"v ?°B çO +ª # çB m FB M- +Æ ?² +?d i`QM; M?€v K„i ç½ #„M iÈB i`QÊ+ K†i h`i

h®+ ç° T?ªM SM; i?-M FBM? +O h`M? s€ ?B M i¢B ç½ FBM? M; QÌB ç M KS+ M`Q
çŠM; + 'T #€ iQÊ+ o KTB`2- i®+ ?'i i?•M i? ?„M ç½ K¢M? ç M FBM? M; QÌB- ?ÆM i
iW `i t #„M iÈB- mv HU+ p` i®+ ç° K†+ /M pšM +QÌM; ç¢B M?Q +k- M?QM; F?-M; i
M`Q- #` ?„M / /`M; ; ¢i b M; K°i # MX hB T i?2Q- +?d i?'v h`M? s€ çB K +?•M K°i
H M + Q b€m Kûi- b m ç| M? M?"M; çB K H M K°i i?•M +•v- +ª M; QÌB ç½ çSM; v M

æ•v H` b m F?B +QÌM; ?| F„ M, M; E?BM? + -M; - F?B h`M? s€ Km®M bY /KM; - M°E
K¢+? F€ H¢- im-M ?Q`M F?„T +Æ i? - +MM; H9+ ç| - i?•M i? ?„M b) M? M?Q H-M
K°i +€B ç½ p¼i H M + Q K'v Kûi- ?ÆM M[i?•M i? +kM; +| i? KQÊM HU+ M?ªv H M

T?B ?"M? M"v H"K ?„M i`-K K p"Q bU F€ /B m +O F?BM? +¬M; - K" ç•v KÈB +?d H
i?¬M; M?'i- p"v pǎ +¬M; çŠM; +'T + Q i?b b Q\

o¬ Hm"Mi? M"Q- +QÌM; ?| E?BM? +¬M; ç½ #M ç„T H¢B ?¢M +? i®+ ç° p" +U H
Î MÆB +| ?Q" M +ªM? T?S+ i¢T- ?„M +Æ ?² +| i? i?Q€i F?ÄB ç¢B #° T?"M ?¢M +?
+?B MX æ M F?B ?„M iW /QÈB ç'i M?ªv H M M; ¼M +•v- K°i; ®+ +•v t t ?ÆB M?Q
+?|M; M?ªv tm®M; /QÈBX

æ| +?„+ +?„M H" h`QÆM; >^M; - h`M? s€ i`QM; HÁM; +QÌB i?-K- /QÈB +?•M ?„M
E?BM? +¬M; iB m ? Q M°B HU+ FBM? F?OM; - i`QÈ+ K„i tûi i'M; b® M°B HU+ +O
T?9i ç²M; ?² ç½ H" +U+ ?¢MX "'i [m€- K'v T?9i H" çO `²B- pÈB i®+ ç° +O ?„M ?B
T?9i b) +| i? çm' B F`T h`QÆM; >^M; X

L; v H9+ ?„M pW ç°M; - /QÈB +?•M ?"M [m M; H|2 H M- K°i i? M? T?B ç Q #^M; #¢
?² +„i b€i [m +?•M ?„M ;B[F?¬M; i`mM; X S? M"v H"K ?„M ?QªM; ?²M- H-M M"v
+?9i i?QÆM; iQ+? H" M?'i ç`M? T?ªB /WM; #QÈ+ M?"M i?m - pW `²B- +?d i?B m
iB T M?"M i?m X

æ M; ?ÆB bYM; b®i- K°i +?B + #|M; K"m t M? ç½ ; BŠK H M +`M? +•v M? M? +?|M;
+€+? M; ¼M +•v +?WM; #ªv Kûi- M" M; ç½ `9i ?Ä /B K +?Ov i?O H, M; F?¬M; M?ªv H
T?Q HÁM; #`M +?•M h`M? s€X h®+ ç° +O #|M; t M? ç| i?"i bU [m€ M? M?- h`M
tm®M; - +?Ov i?O ç½ +€+? +?•M ?„M ?ÆM KQÌB Kûi- i`®M +kM; F?¬M; F`T- ?„M +?

RRNX æ®B Gmv M o"XXX L, K æB m *O h`mM; *?•m æ°B UkV

h`M? s€ /QÈB +?•M çB K K°i +€B- +ª M; QÌB ?ÆB ?ÆB M' B H M F?QªM; ky +K- i`
i`€M? i?Q€i KkB M?¼M +O ?Ä /B K +?Ov i?O- #'i [m€- ç ; B"v ?„M pšM #` tûK K
M? E?¬M; b„+ K†i #bM? i?ªM- #„i ç-m iW iW ?¢ tm®M; - ?ÆM M[i®+ ç° +`M; H9+
h'i +ª K¼B +?mv M +?d T?€i bBM? i`QM; M?€v K„i- M|B i?b +?"K- /B M ` i?b M?

ô"®M- F`+? ibM? p"i T?~K ç†+ i?M- b m F?B H'v çQÊ+ /Q ç°B i`QÎM; #ªQ [mªM- #`i
#Ä T?B m- M m ?ÆM #ªv T?-M ç°B pB M i`Î H M ç m +ªK M?"M çQÊ+ F`+? ibM? p
K¼B M;QÎB #ªQ [mªM +?mM;- M m ç°B pB M #Ä T?B m F?-M; i?"M? +¬M; i?b K'i [
T?~KX

ôL,K- çQ`M ç°B Qm iB M #ªQ p - iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª- #® +K+ i`Q ;Bª-+
M m K°i ç°B pB M +?B M ç'm +| M?B m çB K i?QÎM; p" +?B imv M F`+? ibM?- +
i`QÎM;- +?Q # M;QÎB i` M iB M ?"M? +QÎM; ?| ?Q†+ ?Q€M ç´B HçB- M?QM; v m
iB i F`+? ibM? F?-M; çQÊ+ pQÊi [m€ K°i T?-M iQ b® çB KXô

h`M? s€ +-K K°i i'K #ªM; p`M; HÈM- i` M i'K #ªM; p`M; F?„+ M,K [mv i„+- ?„M i?b

@ æ•v H` M,K [mv i„+ içK i?ÎB +O h`mM; *?•m ç°B +?9M; i - M m M?Q b m M`v +
?"M? bY ç´BXXX >v p¼M; F?B +?9M; i `ÎB F?ÄB Hm•M ?²B T?BK FBM? /`- b€m
M;QÎB +| i? +MM; M? m M?bM M,K [mv i„+ M`vXXX \*?Q ç M F?B `ÎB çB5

RkyX J¶B L;QÎB o`XXX hB M L?"T URV

h?ÎB ;B M iB M M?"T p"Q #° T?BK F`M? /` iB T i?2Q +ÁM ? B M;`v- K¼B M;QÎB ç m
H` pk F?Q ? v H` +€+ HQçB i` M; #` T?K i`Ê- i, M?Q #,M; pªB ?B m [mª + Q- i?m®+
;|B +MM; MQÈ+ M;¼i +¬ ç†+- +Æ ?² K¶B M;QÎB ç m ç½ +?m`M #` ç-v çO ? iX >Æ
M;QÎB i?"i bU +kM; +-M K°i +?9i i?ÎB ;B M M;?d M;ÆBX æ†+ #B i H` b m F?B #B
+ÁM +| i? #B M i?"M? `WM; `K- K¶B M;QÎB ç m iU b€M; içQ ` K°i F?m i?„M; +ªM
F?-M; +| M;QÎB i?b M?[M; ç` T?QÆM; M`v ;B®M; ç` +-m +?•M +?QM? M?Q ç9+X

@ *?Îb m F?B +?9M; i i`Î HçB i? ;BÈB ?B M i?U+- ibK K°i ç` T?QÆM; +| F?mM;
M ioM?`M +Q- ç M H9+ ç| i? M`Q +?9M; i +kM; b) `i;B`m +| X > ? - M m F?-
+?QÈ+ ;B®M; bB m M?•M K†+ M°B F?® # M M;Q`B- b m ç| i?dM? i?QªM; çB ` M;Q
i?b +MM; 2K çB /çQ T?®X æWM; +QÎB F?Q i`QÆM; M?Q p`v- +?ŠM; H) M? M|B b

h`M? s€ ¬K G G M;²B v M H†M; K°i +?¶;B[i?ªQ M;mv M t M? #B +- KÆ ?² +ÁM
i`W T?Q +?•M i`ÎB F?-M; +| b„+ çÄ bšK +O ?Q`M; ?¬M- +ÁM HçB K¼B i?S F?Q iQ
+?Q M; v +ª +ÆM ;B| +kM; H` pW K K KçB pW ¬M M?mX

G9+ G G +? i- +ÁM +?Q t2K [m #° T?BK M`Q p bB m M?•M +O J„- M?QM; K` i
/` M`v- M`M; M;QçB i`W +MM; h`M? s€ t2K K°i b® #° T?BK FBM? /`- #ªM i?•M ?"M
T?BK #QK i`M ?B M ççB ;¬M ç•v- ç®B pÈB bB m M?•M MQÈ+ J„ +kM; +QB M?Q +|
M`M; M;?2 i?'v h`M? s€ M|B ç M ôK†+ M°B F?® # M M;Q`Bô- M`M; H`T iS+ +QÎB
iÈB- M? M?"M; M?m ?Á HQÈi M? [m F?m¬M K†i ? B M;QÎB- i`QM; H9+ M?'i i?Î
M;QÎB H` #B M +Ä ç M; /"T /ÎM M?Q b|M; #B M +m²M +m°MX

> B M;QÎB ç m F?-M; M|B;b- +?d HŠM; H†M; /U b€i p`Q M? m +MM; i?QÎM; i?S
ç°M; M`vX hmv i F?-M; +| •K i? M? M`Q- +?Q ç M `i H•m b m- F?B M;|M i v h`M?
+O G G - +¬ #û M`v KÈB F?) ` M `d K°i B M; XXXXX :B| HçB i?´B iÈB XXXXXXXX

h`QM; T?ÁM; +O h`QÆM; >^M;- ;½ i? M? MB M M`v ç M; +-K *´ +mM; sç h?B M G
M?Ä +€+? t ?ÆM M;?bM KûiX >„M +| çQÊ+ ?mv i i?®M; hBM? GBM?- bU HBM? K
;BQÆM; +mM; ç m çQÊ+ ç + Q H M `i M?B mX °M; i? K #ªM i?•M ?„M +| K°i HQ
+mM; iB M- H`K +?Q ?„M i`QM; i?ÎB ;B M K'v M;`v M`v ç½ i?Q+? SM; çQÊ+ pÈB *´
+?d ç½ i?Q+? SM; pÈB +•v +mM; M`v- ?ÆM M[Fo i?m"i #„M +mM; +O ?„M +kM; ç

ôGQ M *?B i hB M5ô- ô"çQ S?€ hB M5ô- ? B HQçB F„ tªQ #„M i M M`v p®M H` Fo
i`mv M K` ?„M +| çQÊ+ i`QM; K°i +Æ ?°B M;šm M?B MX h`W M?[M; +€B M`v- M;Q`
i M F?€+- K` +?9i F„ tªQ #„M i M ç| t2K ` i?"i H` bB m pB i Hç i?QÎM;- M;QÎB i?QÎ
M`Q iQÎM; iQÈM;X o®M ` pÈB bU M¶ HU+ p` +-M +M +O i`QÆM; ?^M;- +kM; +?c
*?B i hB Mô i?¬B- +ÁM M?[M; F„ tªQ +ÁM HçB ?„M iQÎM; `^M; ç| +?d H` bU iQÎM
M?•M K` i?¬BX h? M?QM; b m F?B iB M M?"T p"Q i`QM; Hm•M ?²B T?BK F`M? /

K'v F„ M,M; #„M i M ç| +| i? ?Q€M ç' B Î +?¶ *?O h?–MX *m®B +MM;- ?„M +kM; #B
i M M"v i?"i bU i²M i¢BX *?Q M M KÈB +| +?mv M ?„M F?„+ F?' i"THmv M` ô"¢Q
ô"¢Q S?€ hB MôX GB M iK+ #„M` ? B ?Q†+ H" ?ÆM ? B KkB i M- ç2K FbM? HU+
b m- ç M ;B[çQìM; ç•K p"Q KkB i M #„M i`QÈ+ ç|`²B #¢Q T?€` X *¶ HU+ HQÊM;
+MM; i®+ ç° +O +•v i M ç^M; i`QÈ+ ç + Q ?ÆM ;'T ç¬BX h`QM; i`mv M i?mv i- +
ôHB M t¢ +Ym iB Mô- çQÆM; M?B M i M ;¼B F?B ç| F?¬M; +ÁM H" ô"¢Q S?€ hB
i®+ +MM; mv HU+ +U+ ?¢M M?Q i? - T?ªB ;¼B H",

s¢ M?"i +Ym iB M5

h`QÆM; >^M; #B i #ªM i?•M +kM; +| K°i +?9i i?B M T?9 bY /KM; +mM; iB M- i? M
+€B ;b i?B M i`B- ?ÆM M[+?O v m M?'i +?QM? H", ?„M F?¬M; +| /kM; F?Q #„M i
*?Q M M ?„M +?d +| i? HB m K¢M; H'v K² ?¬B +¬M; bS+ ç #M ç„T F?mv i çB K +C

i? M"Q +| i? +| i? ÌB; B M`^aM?`¶B K" [m^aM +?mv M b®M; +? i +O M?•M p"i F`+? EB i M|B p"v- M; v +^a b®M; +? i +O ç€K i•M M?•M M"v +kM; +?B m +® F?¬M; M' B- H" i`QÊ+ iB M; B^aB [mv i +?mv M +O #^aM i?•M KÊB çQÊ+X

@ *€B; b çB K i?QÎM; \ *€B; b T?BK F`M? /` \ J FB T +?¶ M"v H" +?¶ M"Q \

L|B ` HÌB M"v HçB H" K°i K„ M[- €+?- +?Q Qi M; k [m M t2K M?Q çQ M +?QM?- M K°i i-M; T?'M bQM `i /-v- ?ÆM M[ç€M? K„i; B®M; ? i M?Q K„i +O ; 'm K Q- i| + +?€v- t2K ` M; QçB i`W /mM; KçQ +QB M?Q çQ M +?QM?- i?"i bU H" K°i; B®M; K° F`+?V F?¬M; ?ÆM F?¬M; FûKX

*QM #û HQm K M? M"v iW i` M K†i ç'i M; ^2B /"v- tQ v +?mv M HBM? +Æ- H"TiS+ #, #^aM i?•M- K°i H€i b m `®i +K+ M; ~M; ç-m M?bM h`M? s€ M|B,

@ L; QÆB H" B- H"K; b K" M?bM +?^K +?^K i M?Q p"v \ LÆB M"v H" ç` T?QÆM; M +?mv M T?B K +MM; pÈB #çM ?¼+ i` M KçM; AMi2`M2i b Q \

*QM #û M"v ?bM? M?Q H" M; QÌB hS smv M- F?B M|B +?mv M ç m H" ; B¼M; hS s ç€M? K„i; B®M; M?Q +QM ; 'm K Q- T?'M i` M K†i #Èi çB K°i +?9i- +- ; €B M"v F€i? i? M? i9 im' B i-K KQÌB #^aV KQÌB i€KX L?QM; K" ç€M; iB + ç°M; i€+ +O M" M; +| M; ^2B /"v ç½ K| + ` K°i çB m i?m®+ H€- b m F?B +?•K M" M; HB M ?Qi b•m K°i ?ÆB

@ "aQ M; QÆB çWM; M?bM i M?Q i? M[- +~M i?"M i ; ¼B M; QÌB iÈB +?ûK M; QÆB M"Q ?^a \

h`M? s€ +kM; F?¬M; i? K ç w iÈB M" M; - +?d H" v M H†M; M?bM p T?Q i'i +^a ç€ G-M M"v i`M; +°M; +| 8 M K p" j M[- i`QM; ç| 8 M K M?•M im' B ç m iW ky ç M jy- M M; Ì ç m H" i`€M; ?€M- ?ÆM M[K°i M; QÌB i`QM; ç| +ÁM K†+ [m•M i` M; - t2K ` iU p M?" i?, K M; QÌB i?•MX "®M M K iY +ÁM HçB- K°i; ½ +¬M; M?•M i`¬M; `i #bM? i' ; ½ ç2Q FQM? #° /çM; M?½ M?†M im' B +?WM; kd- k3- M; QÌB M"v F?¬M; M; Ì HçB >^2M; GQÊM; i`QM; #° T?BK FBM? /` H" M i`QÊ+ c K°i; ½ i? M? MB M ; -v +ÁK im' B MB M M? im' M i| + M?m°K- +^a M; QÌB H° ` +Æ M?K+- im' B +?WM; kR-kkX

o T?-M # M[iY- M; QçB i`W +QM #û HQm K M? FB ` - K°i M[iY tBM? ç T im' B + K„ic K°i K„ M[i` M; T?K+ +-M; +?S+ im' B +?WM; kd-k3X " M[iY M"v F?¬M; M; Ì KS+ #bM? /•M- çB K 'v HçB H"K +?Q K'v M K M?•M F?¬M; M; WM; M?bM p T?Q +

h`M? s€ i? 'v #¼M ?¼ ç m ç½ idM? HçB- ?ÆM M[F?B #„i ç-m M?®M M?€Q- ?„M p

@ L?Q p"v #•v ; B| i ; B^aM; ; B^aB +?Q +€+ M; QÆB K°i +?9i p p` i`Q p" ?Q" M +^aM? + w M; ?2 +?Q F„- M?[M; HÌB M"v i +?d M|B K°i H-MXXXXXX

*€B; ½ i? M? MB M M?m°K i| + FB HçB i?ûi iQ K°i iB M; F?Q i`QÆM; - çÊB +?Q # çQÆM; M?B M i`QM; ç| K°i M[iY Hm¬M M?" K ? B K„i- ?„M H9+ M"v KÊB ç„+ w M|B

@ L; QÆB H" B ?^a \ EB m M; çQ M?Q p"v- +ÁM M|B +€B; b K" +?d M|B K°i H-M- M; Q F?¬M; B H" F?¬M; #B iXXXXXXXXX

GÌB +ÁM +?Q /Si- ô`-Kô K°i iB M; p M; H M- ; ½ i? M? MB M M?m°K i| + ç| #` ç€M ; ? M; ^2B- +^a M; QÌB i`-K i`¼M; ç" T tm®M; M MX J°i [mv M M"v ç€M? ` - i M [m•M M T?Q h`M? s€ i?-M b„+ M; ?B K i9+- ç²M; i?ÌB i v +kM; +?"K`½ B b| bQçM; # M ?¬ s€ i`U+ iB T; BÆ H M K°i F?~m iB m HB M KBMB- F?¬M; M; Ì /€K M; v içB ç•v i` M #|T +ÁX L?'i i?ÌB K°i i`"M ôiç+? iç+? iç+?ô p M; H M- iQ" M #° ççM ç m #„M H M T

h`M? s€ iB Ti?2Q +?o b9M; iB m HB M p T?Q K¼B M; QÌB- ?„M HçM? HMM; M|

@ h F?¬M; +| w M|B +?mv M ; BÐM +?ÆB pÈB +€+ M; QÆB- M|B +?Q i #B i, Km®M

RkjX 6BM H .2biBM iBQM o`XXXXXX E?ÎB æ-m Zm, .` UkV

G"TiS+i'i +^a K¼B M;QÌB ç m ;BÆ i v H M- i?"K +?Q M; v +^a i M [m•M M?•M FB p ç„+ /o ;BÆ i v H MX h``M? s€ HçB M;²B tm®M; M?bM #¼M ?¼ M|B,

@ hY i M;?2 i M|B- i? ;BÈB M`v ç½ F?¬M; +ÁM ;B®M; M?Q i? ;BÈB K` +€+ M;Q ?çM F?OM; #®- +€+ M;QÆB b) T?ªB bBM? i²M i`QM; +€B i? ;BÈB M`vX h`ªB [m +?Q ç M i" M F?B +€+ M;QÆB ?Q` M iQ` M +? i çB XXXXXX >Q†+ H` iQ+? Hkv çOb KÈB i?¬BX

h'i +^a K¼B M;QÌB ç m FQM? bÊ M?bMXXXXXXXXXXXXX L?bM b9M; iB m HB M i`QM; ç w iÈB #¼M ?¼- +?d H` iU +?B m +® KbM? K` M|B,

@ v iS +O çB K i?QÎM; H`, M;QÆB K¶B H-M b®M; b|i [m K°i K°i ?²B T?BK F`M? çB K i?QÎM; +® ç`M?X J` i`QM; K°i b® T?BK F`M? /` b) ;†T T?ªB M?B K pK ç†+ M?B K pK ç†+ i?M M`v b) i?m çQÊ+ çB K i?QÎM; i? K p`Q- i?"K +?Q H` +?B iB i F b€M? çQÊ+X o +?B iB i F`+? iB M? i b) ;BªB i?Q+? b m- b m F?B ?Q` M i?`M? K¶B b) çQÊ+ i`Î HçB K°i ç` T?QÆM; ;¼B H` *?O h?¬M F?¬M; ;B MX Í MÆB ç| +€+ M;C M`v ?Q€M ç`B `i M?B m ç² çç+- i`QM; ç| M;QçB i`W pk F?Q ?Q†+ H` +€+ HQçB /O +QÌM; ?| i® +?`i i?•M i? +O +?QM? KbM?- K` i€+ /KM; +O +?B iB i F`+? iB M? i?m°+ iQM? +QÌM; ?| i`•M [mw Î +?¶ *?O h?¬MX *| aTB/2`®K M- i?"K +?Q `i M? i`QM; i`mv M i?mv i- iB M? ?m®M; +Æ #ªM +?QM? H` M?Q p`vX

@ J†i F?€+- M m iQ+? Hkv çO M,K pçM çB K i?QÎM; - +€+ M;QÆB +| i? HU +?¼M i i #•v ;B| +?QM? H` ç M; Î i`QM; i? ;BÈB T?BK F`M? /` +O HQç i T?BK 6BM H .2 ?B M içB H` 6BM H .2biBM iBQM i" T kX h M;?o M;QÌB M`Q ç½ t2K [m +?„+ H` i +?Q t2K i?b +kM; çWM; ªQ M½QX h`QM; i? ;BÈB #° T?BK FBM? /` M`v- +?9M; i i?m°+ F`+? #ªM H„K- #ÎB pbi M;?o ôhY i?¬Mô `i +| i? b) F?¬M; M;WM; +ªB #B M i XXXXXXXXXXXX h` M +Æ #ªM +?QM? H` M?Q p`v- +€+ p` #ªQ i`¼M; - M m M?Q +Á \*?O h?¬M- +?9M; i HçB +MM; M? m m®M; `QÊm +?9+ KWM;X

h`QM; H9+ h``M? s€ M|B +?mv M- ç²M; i?ÌB ?„M ç½ i`¬M; i?'v +?B +t2 i` M ç-m /Á ;B[çQÌM; Î T?Q i`QÊ+- K` K°i +?B +t2 +ªM? b€i ç½ +?çv iÈBX *kM; iS+ H` #° T? ç-m `²B- K` ç²M; i?ÌB ?„M +kM; M?"M çQÊ+ Ryy çB K i?QÎM; iW *?O h?¬MX

h'i +^a +?d ç m bYM; b®i M?bM ?„M- M?[M; M;QÌB M`v +,M #ªM F?¬M; iBM iQÎM; i? M?QM; K` çB m M`v M;?o [mª i?"i +kM; ç9M; i?¬B- #`i Hm" M K°i M;QÌB #bM? i?Q M,M; b) M? M? +?| M; iBM iQÎM; HÌB M|B +O M;QÌB F?€+ M?Q p`vX h`W T?B M;QÌ M;QÌB i HW ;ç i ?ÆM KQÌB H-M +ÁM F?¬M; #B i ?®B +ªBX

L?QM; F?B h``M? s€ [m v ç-m çB M?bM p T?Q /ÁM; t2 +° ç`M; i`QÊ+- ;½ [m•M M M;QÌB H MX L; v F?B h``M? s€ pW [m v ç-m çB HB M ;B`i H`v b9M; iB m HB M- ç² p`Q b m +Á b9M; - M?Q p`v b9M; iB m HB M ç½ p¬ T?€T #„M ` ççM M[ - K` ç²M; i? +?QM? p` i`Q ;B[M;U+ +O h``M? s€X

h®+ ç° T?ªM SM; +O h``M? s€ bQ pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM; +?Q Qi T?ªB M? M? ;'T K„i ?„M [m v ç-m çB- K°i i v M? M?"M; M;„M +ªM- iB Ti?2Qi v FB ç†i Î i` M b9M KB i- +€B KB i M`v ?„M ç½ /MM; iÈB ?²M; b„+ M°B HU+- +?d F?) KB i- F?~m b9M; ` - i` M i?•M b9M; +ÁM HQm HçB /'m p i M,K M;|M i vX

æ€M; H) K`v M K M?•M ç| +ÁM ç`M? t¬M; H M- ç†+ #B i H` ;½ i? M? MB M M?m°K K€m KkB +?ªv `ÁM; `ÁM; - ?„M +`M; H` ?MM; ?' Km®M +?®M; HçBX h? M?QM; i?C H° ` +U+ Fb ç T- F?B M +?Q i'i +^a K¼B M;QÌB ç m bYM; b®i M?bM b9M; iB m HB i v `ä ``M; i` M i?•M b9M; - i`QM; H9+ M?'i i?ÌB M; v +^a ;½ [m•M M?•M FB i`QM; FBM? ?½BX

@ E?¬M; +| ;b ç€M; T?ªB ;B`i KbM? +ª- i'i +<sup>a</sup> M?[M; HÌB i M|B ç m H` i?"i- +?d +- [m K`v #° T?BK F`M? /` - æQÊ+ +QÌM; ?| i?m°+ iQM?- bQ pÈB i +kM; imv i ç®B b *?"Q M;QÆB5 h``M? s€5

h`M? s€ ç®B pÈB [m•M M?•M- ç†+ #B i H` [m•M M?•M +O [m®+ ;B KbM? +! K°i H
imv `^M; ?„M `i +?€M ;?ûi +^M? b€i- i? M?QM; ç®B pÈB [m•M M?•M H¢B H` +^K i
M M ?„M pQÆM M„K i v p T?Q [m•M M?•M ç!X

:½ [m•M M?•M bYM; b®i K°i +?9i- t2K ` ;½ [m•M M?•M + Q HÈM M`v +kM; H` M?•
i v +O h`M? s€ M!B,

@ oQÆM; L?•M :B€T- M;Q!B F?€+ ç m ;¼B i H` oQÆM; >B T- M;QÆB +kM; ;¼B i
h`M? s€ ;"i ç-m- M!B,

@ L;QÆB `i +! iB K +?'iXXXXXXXX L m M?Q F?¬M; T?^B t^v ` +?9i +?mv M M;Q`B v
i?¬M? i?¬M? pB M +O çQ`M ç°B +?9M; i - +! i? ?ÄB K°i +?9i F?¬M; \ L;QÆB H` [m
oQÆM; ?B T bYM; b®i K°i +?9i M!B,

@ GQM? i`BM? b€i XXXXXX i?m°+ p K°i HQ¢B +O #° ç°B i`BM? b€i- pW `^BM
çQ¢M- ç½ ç½ #„i ç-m Km®M F?! tQÆM; +´ i v +O M;QÆB- ? ? - M?QM; K` t2K F
ç! +O M;QÆB i?b i`QÈ+ H9+ i F?! çQÈ+ M;QÆB- T?ÄM; +?WM; tQÆM; +O i ç½

h`M? s€ +Q!B +Q!B ç M; ç`M? KÎ KB M; M!B +?mv M- #¶M; M?B M K„ M[M?„K K„i

@ *! i? tBM ?ÄB K°i +?9i F?¬M; \ h`M? iB M bBM?- w +O M;QÆB H` M;Q¢B i`W M
M;Q!B +k F?€+ M?Q M;QÆB b Q\ >ÆM M[+€+ M;QÆB +ÁM i?¬M? H`T K°i çQ`M ç°
b Q\ o`v M?Q i? M`Q KÈB +! i? ;B M?¬T çQ`M ç°B +O +€+ M;QÆB\

J„ M[M?„K K„i L`v [m^ M?B M H` T?B i?Q!M; K„ H - ?ÆM M[i`QM; bU K„ H +O M
F?Q +?`i m m`i i`®M; `¶M;X G`M / M?Q imv i ç! M?bM p¬ +MM; K`M K`M;- #QK i!-
M;Î /`B ?ÆM K°i i?QÈ+- ç½ /`B b€i iÈB +?¶ +ŠM; +?•M +O M`M;X L[ M?•M M`v +
+U+ T?~KX

h`M? s€ i?Î /`B M!B,

@ *?9M; i [m^ i?U+ ç½ i?¬M? H`T K°i çQ`M ç°B- b€m M;Q!B- ç m H` M;Q!B +k b®
H` [m M?B m #° T?BK F`M? /`X L m M?Q /QÈB iB M? ?m®M; i?¬M; i?Q!M;- i #•v
M;QÆB-M;? M;?B T i`QÈ+ ç•v- i® +?`i +O +€M?•M XXXppXXpXpXX L m T?M ?ÉT
i?¬M? ç°B pB M i¢K i?!B +O +?9M; i - çQÈ+ +?9M; i #^Q ?° p` i`Ê ;B9T M?`i ç`M?
#° T?BK F`M? /`M`v- +?9M; i HB M b) i?W M?¬M M;QÆB H` ç°B pB M +?QM? i?S
[mv i„ + M?QM; ç²M; /¢M; +kM; H` T?9+ HÈB p` i`Ê ;B9TXXXXXXXX æ€M; iB + M?Q #
M,K M;Q!B FB #!B pb +! +?9i +?mv M K` `!B F?ÄB- +?d +ÁM H¢B +! i Î +?¶ M`vX

*QM #û HQm K M? FB iU ?² Hm¬M +?9 w ç M ;½ i? M? MB M M?m°K i!+- +¬ M`M
K°i +?B + F?,M i v- H9+ M`v M`M; HB M p°B +Q!B H¢M? M!B,

@ >„+ ?„+- +?ŠM; H) H` i?U+ HU+ M;QÆB [m€ FûK M M #` #¼M ?¼ iW #Ä\ *?Q M
M;Q!B KÈB +?9M; i \

h`M? s€ F?¬M; i? K [m M i•K ç M M`M;- K` +?d ?QÈM; bU +?9 w p T?Q /ÁM; t2 -
p`i +?QM? i`QM; T?BK ç½ HÈM iB M; F?!+ H M- M?Q p`v F`+? #^M iB T i?2Q ç½ +!
b„T `!B F?ÄB +?B + t2 #mwi M`vXXXXXXXX çB iB T i?m #`i Hm`M FB m +? i [m€B H¢
oQÆM; >B T + m K`v M!B,

@ h `i F?¬M; [m2M i?m°+ ç®B pÈB M?[M; T?BK M;Q¢B [m®+ M`v- B +! i? ç¢B F?
#^M +O #° T?BK M`v çQÈ+ F?¬M; \

hmv `^M; ?„M M!B M?Q i? - i? M?QM; i`i +^ K¼B M;Q!B ç m +?d v M H†M; M;?o ç M
H` ? B M;Q!B F?2 F?) M!B M?Ä pÈB M? m- h`M? s€ F?) M?Qm K`v- p°B M!B,

@ o`v ç i ;B^M; ;B^B K°i +?9i p F`+? #^M T?BK +?Q +€+ M;QÆB- +•m +?mv M #„

h`M? s€ M? M? +?¶M; ç2K +•m +?mv M p HQ¢i T?BK 6BM H .2biBM iBQM M!B `
i?¬M b) #® i`Q K°i +?9i M?bM M?Q t^Q ?ÉT- i? M?QM; #!B pb t^Q ?ÉT K` T?^B +?

M?„+ iÈB K°i b® #€Q ?B m b) tm'i ?B M i`QÈ+ F?B iY i?-M ;B i M;QÌBX L;QÌB M`
?B m M`v- i?b i?QÌM; i?QÌM; b) H` +| i? i?Q€i +? iX

oQÆM; >B T +kM; M?Qm K`v M|B,

@ L|B M?Q i? - ?Q`M iQ`M ç m +?d +| i? /U p`Q p`M F?Q K` [mv i ç`M? bBM? iY

h`M? s€ +QÌB F?` K` M|B,

@ s2K` [m<sup>a</sup> i?U+ +?d +| i? M?Q p`v i?-B- ?v p¼M; p`M F?Q +O K¼B M;QÌB ç m
b€i M?çv #ûM +kM; `i [m M i`¼M;- +?d +M +| i? bÈK T?€i ?B M /'m ?B m i?b i`
iY pQM; pšM H` b) çQÈ+ ç + Q `i M?B mX

oQÆM; >B T ;`i ç-m M|B,

@ L;QÆB Km®M H`K b Q #•v ;Bì\ L;QÆB +?m`M #` M #`B i€K M;QÌB +?9M; i M?C

h`M? s€ bYM; b®i K°i +?9i H„+ ç-m M|B,

@ hmv `^M; i H` K°i iQ i?•K ;B^a- M?QM; +kM; H` H-M ç-m iB M i`^aB [m HQç i T?B
i? M|B i p` +€+ M;QÆB v m çm®B M?Q M? m- ?ÆM M[i +ÁM +| M?B K pK +O
M,K M;QÌB +k FB - ;B[i p` #¼M ?¼ +| +?9i K•m i?mšM +M ;B^aB [mv iXXXXXXXXX

@ J¼B M;QÌB- KÌB M?bM F„+€B ç²M; ?² ç2Q i v M`v- K†i i` M b) M m H M +€+? M;C
i? M`Q- +ÁM HçB i FB M M;?` H` +€+ p` ibK K°i [m^aM; i`QÌM; K` Î HçB- +?d +M
M?Q p`v +€+ p` HB M +| i? M iQ`M i`Î HçB i`QM; \*?O h?-M F?-M; ;B M`²B- ç•v
F?®BX *€+ M;QÆB +| i? ç2K M| ?Q€M ç`B i?`M? ç-@H J„X

M #`B M?Q i? M`Q iMv +€+ M;QÆB- b9M; ®M; i içK i?ÌB F?-M; +`T +?Q +€+ M;
ç•v +kM; F?-M; çO T?•M T?®B +?Q i€K M;QÌB +€+ M;QÆB XXXXX J†i F?€+- i Î ç
+| i? ibK çQÈ+ +?¶ +O i - ç²M; i?ÌB +?9M; i +| i? /mv i`b- +€+ M;QÆB +| i? +
i? i` ?ÈT K¼B M;QÌB Î+MM; M? m pQÈi [m +Y <sup>a</sup>B F?| F?,M M`v- w FB M +O +€+
M;QÆB i?ÌB ;B M # T?9i ç i?QÆM; HQÈM; K°i +?9i- M? M? H MX

h€K M;QÌB M`v ç m bYM; b®i K°i +?9i- +QM #û HQm K M? p` ;½ i? M? MB M M?m°
HQÈM; M? M? M?i- #¼M ?¼ +MM; ?ÈT i?`M? K°i i`- ?ÆM M[+kM; F?-M; Km®M
F?| F?,M ;b +^a- ;½ i? M? MB M M?m°K i| + +M; H` /MM; i®+ ç° +U+ M? M? iB T M
iS+ M?ûi p`Q i`QM; M°B v +O #^aM i?•MX

*m®B +MM; K¼B M;QÌB ç½ i?QÆM; HQÈM; tQM;X *?d +?B H`K ? B ç°B M;k- K°i
i? M? MB M M?m°K i|+- M?[M; M;QÌB F?€+ i?b [mv i ç`M? i?2Q oQÆM; >B T +MM
+?d +ÁM HçB +| K„M [M?„K K„i FB v M H†M; F?-M; M|B- M`M; ?ÆM MY M;`v b m

@ sBM ?ÄB h`M? iB M bBM?- i +| i? çB i?2Q M;QÆB ? v F?-M;\ aQ b€M? pÈB #
M;QÆB i?b i, H bBM? i²M + Q ?ÆM K°i +?9iX

h`M? s€ i?Q€M; +| +?9i i?QÆM; iB + M?bM K„ M[ M?„K K„i M`v- ?„M ç½ M?bM`
KMx Í i`QM; i? ;BÈB T?BK F`M? /` M`v- i`W T?B H` M iQ`M pQÈi [m T?BK F`M? /
H` M;QÌB +| id H id H iY pQM; + Q M?`i i`QM; i`i +^a K¼B M;QÌB- +?Q M M ?„M +?

@ sBM H¶B- i +ÁM +| +?mv M T?^aB ?Q`M i?`M?XXXXXXXXXX oQÆM; >B T- tBM +?
w Km®M- i?b çWM; #ÎB pb M?•M i® /Q +QM M;QÌB ;•v` K` ç +?Q +-`v +? i- tBM

E?B h`M? s€ M|B tQM;- ?mM; ?,M; i`WM; K„i M?bM ;½ i? M? MB M M?m°K i|+- €
`i t`m t - i`QM; HÁM; F?ŠM; ç`M? ç M; bmv M;?o K°i b® +?mv M F?-M;- €M? K„i
p T?Q i?ÄB p`M; M†M; i`+? i`QM; i v K„ M[M?„K K„i- p i? K H K ç| pW M?bM H

oQÆM; >B T i`M? i`¼M; F?) ;`i ç-m- ?„M +ÁM +?Q F`T M|B ;b- #¶M; M?B M t t
M? M? T?|M; iÈB- ?mM; ?,M; ç•K p`Q +?B + t2 # M +çM? M[ M?•M p`i +?QM?- iB
+?B + t2 #` M` ç M KS+ #B M i?`M? K°i [m^a +M HY +U+ HÈM +m²M +m°M #®+ H
KÎ #mM;` - i? ;BÈB +O T?BK F`M? /` XXXXXXXXXXXX ç½ #„i ç-m5

Rk9X L;?B >Q†+ JÆ >² URV

h`M? s€ i?Î` K°i ?ÆB M?bM +Y t2 KÎ` - K†+ /M i`QÈ+ ç| ?„M HB m K¢M; Km®M
K` ç9M; H9+ Km®M çB` - H¢B ç°i M;°i +ªK i?'v +Y t2 'v M?Q K°i +€B KB M; iY i?
#QÈ+ iWM; #QÈ+ ?QÈM; iÈB iY pQM;XXX

h`M? i`€ H„+ H„+ ç-m- ?„M iW iW çB` F?ÄB t2 #mb- iB T ç| ?QÈM; T?Q ç-m /Ä
F?-M; #B i# Q M?B m M;QÌB p•v [m M?- i'i +ª ç m i`ÈM K„i ?€ K²K M?bM çQÌM; +
t - i`QM; pK i B M¢M t2 +° HB M iB T M`v- Qi M?'i p`B +?K+ M;QÌB ç½ +? i- T?Q
#B M HY X h`QM; ç€K M;QÌB- K°i +ªM? b€i -K i`QM; HÁM; K°i +- ;€B ç M; F?-M;

@sBM ?ÄB K°i +?9i- +- pW `²B `®i +m°+ ç½ M?bM i?'v M?[M; ;b\

h`M? s€ çB iÈB # M +¢M? k M;QÌB- F?€+? F?Q M?bM +- ;€B ?ÄBX

h?B m M[pšM F?-M; M;WM; i?9i i?Qi- iU ?² ç½ F?-M; i? M|B` HÌB- M;QÌB +ªM

@ o`iB M bBM? M`v- +- 'v ?B M i¢B [m€ FQ+? ç°M; - tBM M;`B i¢K i?ìB çWM; ?ÄB
+| ;b M;?B ?Q†+- +| i? +MM; p +ªM? +K+ ;B9T çÐ çB m i` pK i B M¢M t2 H-M M`

h`M? s€ +® w M?bM ç²M; ?² ç2Q i v +O KbM? `²B M|B ,

@ h?"i ç€M; iB +- i-B +ÁM +| K°i i?Ä i?m" M +-M Fw F i- M m M?Q +| i? - i-B +?d
iB m i?Q M`v `®i +m°+ ç½ M?bM i?'v +€B ;b- M m F?-M; i?b M?bM i?'v +ªM? i B M
iMv iB M H€B t2 /QÈB çQÌM; + Q i®+X

L;QÌB +ªM? b€i #'i ç„+ /o M?bM +- ;€B i` Î i`QM; HÁM;- M[?`B M`v F?|+ iÈB i?Q
M?B m F?ª M,M; H` ç M; M;?o H¢B K` bÊ- ç-m iB M H` p- /mv M p- +È M?bM i?'v
iW /U +ªK i`Î H¢B ?B M i?U+- H¢B bmwi +?9i M[ #` t2 iªB ç•K +? iX *€B FB m iB
M;QÌB M;Q`B +,M #ªM F?-M; i? iQÌM; iQÈM; M´B- +kM; +?d +| M;QÌB M?Q h`M?
pQM; pMM; pšv +-m bBM? i²M KÈB +| i? +ªK ;B€+ çQÈ+- pb i? ?„M +?d M? p¶ p

h?B m M[M`v +?QM? H` M[M?•M p"i +?QM? EBK#2`Hv i`QM; T?BK 6BM H.2biBM
M`v +O +- ç½ i®i H M`i M?B m- b m F?B iB T iK+ MS+ MÎ p`B iB M; - +m®B +MM

@ XXXXh-B H9+ M½v pW i?'v iY pQM;XXXXHBM? +ªK iY pQM;- F?-M; #B i pb Hw
H€B t2 i` M çQÌM; + Q i®+- iB T ç| ç^M; i`QÈ+ K°i +?B +t2 p" M iªB +?Î ;¶ i`ÁM #¶
i?ûT +?^M; ;¶ +O +?B +t2 M`v ç°i M?B M çSi- iB T ç| M?[M; b9+ ;¶ i`ÁM iW t2 iª
H`K K°i +?B +t2 Î b m #` T?€i M- K` K°i b® t2 F?€+ pb i`€M? ;¶ H,M K` F?-M; M;
i-B H€B H"i M?"Q- iB T ç|XXX

L|B iÈB ç•v- +- ;€B H¢B #„i ç-m`mM `~v iQ`M i?•M- M`M; ç½ F?-M; M|B iB T çQÈ

h`M? s€ +®` p i?QªB K€B M|B,

@ L m M?Q M?[M; iB M çQ€M M`v K` H` i?"i- p"v i?b M?[M; +?B +t2 M`v +O +?9M
K¢M; +O +-XXX+| i? ?ÄB K°i +?9i F?-M; \ L?[M; t2 M`v +O +?9M; i-B ç m b) #`
t2 +° TªB F?-M; \

L|B tQM; - ?„M +® ibM? ;BÆ i v +?d +€+ t2 Î iQi t X

EBK#2`Hv F?) H„+ ç-m ç€T,

@ E?-M; - i?2Q M?[M; ;b i-B M?È- M;QÌB +? i +?d +| +?B + M`v- +?B + M`vXXXX+
t2KXXXX +?B + M`v M´imM; i`QÈ+ iB MX hB T ç| +?B + M`v #` #®+ +?€v iQ`M #
ç•KXXXç9M; `²B- ? B K +QM M`v H-M HQÊi #` +? i- M;QÌB +QM #` p,M;` - #` K
#mb M´imM; H`K +? i M;QÌB +QM- +ÁM +?B +t2 FB i?bXXXX

h?2Q K- iª +O EBK#2`Hv p i B M¢M ç®B pÈB iWM; +?B +t2- h`M? s€ #B i`^M;
M?"T p`Q i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /` M`v- ç½ K M; ibM? iB i# M ç-m +ªB #B M
i H` +? i +MM; K°i H9+- Qi M?'i i`QM; F`+? #ªM H` M?Q p"v- M?QM; +€B K` +- i i
iB T ç| H` t2 #mb M´imM; - b m ç| t2 #mb KÈB çKM; +? i M;QÌB +QM- M|B +€+? F?

Zm€M # ôq p2ô- [mª M?B M H" / M? T?M F€ i?U+ U/ M? tSM; pÈB i?U+V- [m M?
ç m +! K'v K„ M[i?Q€i v K9 +°i- î i`mM; i•K [m€M # ` H¢B +! K°i +€B #K+ ?bM? +?
p`B K„ M[ +kM; ç M; H`K +€B pB + iQÆM; iU- ç€K ç`M ¬M; ç M; M;²B `i ç¬M; i`QM
¬K K°i M[M?•M Hã i? +ª- i?`K +?Q +ÁM +! i M #„i ç¬m H`K i`Á #`v #¢ M; v i`QÊ+
M;QÌB tmM; [m M? H¢B ç m H` H`K M?Q F?¬M; i?'vX "¼M ?¼ +?d +?bK ç„K i`QM;
.CX

h`M? s€ +kM; F?¬M; ç K td iÈB M;QÌB tmM; [m M?- ?„M çB i?ŠM; iÈB +?¶ [m-v`
H9+ i v +?O [m-v`QÊm ç½ ç w iÈB- ?„M ç2K +K+ p`M; iQ M?Q M;!M +€B MûK [m
:½ +?O [m-v`QÊm F€ [m€B #„i H'v +K+ p`M;- ?„M iS+ i?b QÊ+ HQÊM; K°i +?9i- b
[m, /`²B ?ÄB,

@Jm®M ;b\

h`M? s€ H¢M? HMM; M?bM ?„M ç€T ,

@ h F?¬M; i?¬M; iB M; H!M; +O +€+ M;QÆB- +?Q M M çWM; H'v K'v +€B ç! ç2K
i H`K K°i +€B +?SM; KBM? i?QX h`QÊ+ i`Q M;`v K B i Km®M +! M! i`QM; i v- M
p`M; ç! b) H` +O M;QÆB- M;Q`B b® iB M ç H`K ;B'v +?SM; KBM? i?Q- i b) çQ ?
M?Q p`v M;QÆB +! iB T M?`M ? v F?¬M;\

:½ +?O [m-v ;„i ; Q M?bM F?®B p`M; i`QM; i v h`M? s€- b m ç! H¢B ç°i M?B M F?

@ XXXG`K +?SM; KBM? i?Q i çQ +? t€+ +! i? M?`M- M?QM; i?ÌB ;B M i?U+ ibM?
K B ç½ Km®M +¬K i`QM; i v +?SM; KBM? i?QXXXXh bÊ i?ÌB ;B M +! H) F?¬M; F`

h`M? s€ F?¬M; M!B K°i HÌB- H`K p i?Á i v p`Q i`QM; M;U+ K!+ ç²- ?„M H¢B iW i`Q
p`M;X a m ç! ç`T ç€M? +°T K°i iB M; H M [m-v`QÊm M!B,

@ h F?¬M; i?W ?ÆB +?ÆB i`Á K†+ +ª K†+ H) pÈB M;QÆB- iB M +¬M; i,M; ;`T ç
#®M i?ÄB H` ç H`K +?SM; KBM? XXX h`QÊ+ i`Q M;`v K B- +! i? ?Q`M i?`M? ? v
+•m H` tQM;X L!B i`QÊ+ - b m F?B ç€T SM; `²B i?b M?`i ç`M? T?ªB ?Q`M i?`M? ç9!
ç`M? T?ªB +? iX h K†+ F +?¶ /U +O M;QÆB H` B- î MÆB M`v +! i? HU+ HÈM i?
ç`M? T?ªB +? i5

a„+ K†i; ½ +?O F?) #B M- M?QM; ?„M imv i F?¬M; +! M!B M?B mX *?d H` ? B K„i
/`v M†M; i` M [m-v`QÊm- F?¬M; +?d +! ?„M KÈB M?bM- +?mM; [m M?`i M?B m i
i?ÄB p`M;- ;½ +?O p°B p`M; p² H'v i?ÄB p`M; #Ä p`Q # M /QÈB [m-v`QÊm- ?„M +9

@ _ä`²B- i`QÊ+ i`Q M;`v K B M;QÆB b) +! i? +¬K çQÊ+ i`QM; i v XXX h +¬M +!

G¬M M`v H¢B H` h`M? s€ M;~M M;QÌB- +€+ i?S i` M M;QÌB ?„M imv M?B m- ç! +
T?K i`Ê pb b®M; +ÁM K` +?m`M #` -ªM?XXX B H¢B p¬ /mv M p¬ +Ê K M; i?2Q M
FBM? /\ h? F?¬M; T?ªB p¬ M;?o b Q\ *?Q M M ?„M +?d +! i? F?) M?9M p B M!E

@ h +ÁM +?Q +!ªM? +?KTX æ^M; b m [m€M # ` +! i? +?KT ?bM? F?¬M;\

:½ +?O i?¬M b„+ F?¬M; ? i? v ç`B iW i`QM; [m-v`QÊm H'v ` K°i K€v +?KT ?bM?

@ *S î +?¶ ç!- K†+ /M ?B m [mª F?¬M; i®i H„K- M?QM; # M +? i€+ b) +?dM? bY K

GÌB M!B +ÁM +?Q /Si- K€vªM? pW ôi€+?ô K°i iB M;- K°i ç¢Q +?ÈT b€M; ç½ H!2

J„i h`M? s€ i?2Q #ªM M,M; M?„K H¢B- M?QM; F?B M?„K K„i ç²M; i?ÌB ?„M ç°i M?
H¢M? ;€v- K°i i v K¢M? K) ?QÊM; ` b m +?°T iÈB- +MM; H9+ +?°T çQÊ+ pk F?Q k
?„M ç½ tQ v H¢B imM; K°i +QÊ+ ç€ iÈBX

G9+ pW `²B ç²M; i?ÌB F?B K€vªM? +?ÈT b€M;- K°i i M +¬M ç² b m HQM; ?„M #`i
p`Q b m 2Q HQM; ?„MX >ÆM M[ F?¬M; +?d i M +¬M ç² ç! K` +ÁM K'v F tmM; [m M
p•v H¢B- +?d H` #¼M +?9M; F?¬M; M;?o i®+ ç°T?ªM SM; +O h`M? s€ H¢B M? M?
i?O- ç²M; i?ÌB +ÁM +! i? tQ v M;QÌB H¢B ç€ # v F î b mX aS+ K¢M? +O K°i +Q
i?QÌM;- K°i +QÊ+ ç€ iÈB- #`i M;ì F?B M i M +¬M ç² # v t K'v Kûi- i`QM; F?B # v

M;Q`BX L?'i i?`B M?[M; F Î [m M? ç m F?¬M; /€K p•v H¢B M[- K¼B M;Q`B ç m M
iQ`M #° [m€M # ` +?d i`mv M iEB •K i? M? .C +?|B i B- +ÁM +| iB M; ²M`Q iB T iK
#B i +?mv M Î ç`M; t - +| çB m H` M;Q`B Î tmM; [m M? h`M? s€ H¢B H` BK i?BM i?

@«M; +?OXXXªM? +?KT tQM; +?Q \

h`M? s€ F?¬M; i? K ç K td ç M; ½ +¬M ç² M¼- ?„M +?d [m v ç-m iB T iK+ M?bM

h`M? s€ H¢B H„+ H„+ ç-m M|B,

@ E?¬M; T?ªB ç½; 'T ç¬B iB M`²B Q- i F?¬M; +| i?`B ;B M +MM; M;QÆB +?ÆB i
+O i M m H`K F?¬M; tQM; - M;QÆB b) +? i XXXX L;QÆB M?'i ç`M? b) +? i5 *?Q M
pB + ç| çBX

L|B tQM; - ?„M M? M?`M; çti +?Ov i?O i` M i v H M [m-v`QÊm- #„i ç-m #QÊ+ ` F

h v ;½ +?O [m€M # ` pšM Hm¬M ç Î T?Q /QÈB [m-v`QÊm- +€B i v ç| pšM Hm¬M t
M?QM; K` M?bM F„- H¢B +| i? i?'v`M; i v ?„M F?¬M; M;WM; `mM- ç†+ #B i H` b
ç|- +ª ? B i v ?„M`mM +`M; i? K`mMX

"¼M +¬M ç² Î [m M? +kM; ç m p•v H¢B`²B- K°i i M i`QM; ç| H¬B +?Ov i?O` HB M

@ EmM; 7m h`mM; Zm®+5 æ•v H` EmM; 7m h`mM; Zm®+ 5

L;mv M H B i` M +?Ov i?O ç| H¢B ç½ +| p`B /'m i v- i?"K +?Q +ª +€+ çQ`M; p•M i v
+S M?Q H` i v h`M? s€ H` K°i +€B #`M O B p"v- +€B M`v F?B M K¼B M;Q`B tmM; [m
H½Q +?O [m-v`QÊm- b„+ K†i ?„M ç½ ? i t M?`²B i`„M; - ? i i`„M; H¢B t M?- K'v +
K|+ ` K°i +€B çB M i?Q¢B /B ç°M; #„i ç-m F?¬M; M;WM; ç`K i?Q¢BX

h`M? s€ iW i`QM; [m€M # ` çB` M;Q`B- ?„M HB + M?bM b„+ i`B- H9+ M`v i`B ç
H` F?QªM; +?QM ;B`i@B- K` ?„M H¢B F?¬M; +| #B M T?€T M`Q ç Î M?` i`¼- çB
+?9i- M M [mv i ç`M? ?½v +S i bK MÆB [mªM; i`Q`M; `°M; i?¬B-`²B i¢K [m ç K i`

G9+ M`v i` M çQ`M; +| +?9i`K QÈi- i`QÈ+ F?B h`M? s€ iÈB [m€M # ` ç| ç½ +| K°i
M? M? K` çB +kM; M? M?- i?"K +?Q K°i b®+?¶ +ÁM +| pkM; MQÊ+- +?d +| #¼M ?
ç w K'v i?S ç| - #¼M +?9M; ç M; F?¬M; M;WM; ;`Q i?ûi +QÐB t2 T?B iÈB T?B HmB
@U\$ 1p P@Ð # ;9€P@Oð @Ð p

Ð?QßPX;T;+ÁM?H KéA +¬ ;€B çSM; çQ`M; Î # M M;Q`B [m€M # ` - #¼M ?¼ i` M; çB i
iÁ ` KMB MQÊ+ ?Q M²M; M†+- i` M M;Q`B +kM; +?d K†+ ç² b2tv`i KÄM; - M?bM
?¼ H` ;bX G9+ h`M? s€ çB [m # M +¢M? #¼M ?¼- K'v +¬ ;€B M`v i?"K +?Q +ÁM #
K½B iÈB H9+ ?„M F?¬M; i? K ç K td #¼M ?¼ +S i? #Ä çB- +€+ +?` 2K M`v KÈB #
Pû"Q+€?+¬s°• # "20"20 "iÈ +¬s°• ;-

*| çB m K°i +¬ i`QM; M?|K /Q`M; M?Q Mm®i F?¬M; i`¬B- M?´ +ª K°i M;KK ç`K ç†+ i
çB [m - i`QM; K„i +?'i ç-v p #m²M #U+X æ9M; H9+ M`v- K°i +?B +K¬@i¬ ç M; ;-
T?|M; iÈB- pW ? v #`i M;Î ç H M #½B ç`K ç†+ ç|- H¢B +kM; F?¬M; #B i H` ` H`K i
@Q 0imHM i?Q€p- ?Q†+ H` pb #½B ç`K FB - +m®B +MM; +?B +K¬@iÐ @Mç Q4M 96`M
i? K M? M? ç•K i?ŠM; iÈB h`M? s€ Î ;¬M ç|X

h M +¬M ç² Î i` M t2 ç| +?d pW KÈB F`T F m H M K°i iB M; i?b +ª M;Q`B ç½ #` K
+?B +K¬@i¬ H¢B ç M; i`QÊi H M p i MQÊ+ i` M K†i ç'i ç•K i?ŠM; p`Q h`M? s€-
H¢B- K¬@i¬ ç| +?d +ÁM +€+? ?„M +| ? B- # KûiX h`€M? F?ŠM; ç`M? H` i`€M? F

M"v- #`i +S +€B ; b M^K M; Q" B w Km®M ç m +| i? H"K +?Q K°i M; Q`B #` K'i KçM; -
i? p¬ +MM; Fb Hç- H"K +?Q M; Q`B i +, M #^a M H" F?| HÁM; T?ÁM; #`X >„ M F?¬M;
#ÎB pb +?d K°i çB K #`i +~M b) +| i? +? i i`QM; bU #® i`Q +O iY i?¬M- +? i M?Q
?„ M i?`^M; +? i i`"M i`QM; F?B +?B M ç'm +MM; ç€K [m€B p"i i`QM; T?BK FBM?
+?Q ?„ M i?Q^a B K€B iB T M?"M ?ÆMX

ô_®i +m°+ +| +?¶ M"Q F?B M +?Q i +| +^a K ; B€+ çQÊ+ F?¬M; ?ÊT Hw p"v\ _®i +m
h`M? s€ F?¬M; M; WM; çB iÈB çB HmB Î i`QM; T?ÁM; - M?QM; ibK +^a MY M; "v ?
F?¬M; ?ÊT Hw Î +?¶ M"Q- +?Q ç M F?B i`QM; H9+ p¬ i?S+ +9B ç¬m tm®M; - KÈB
/QÈB ç'i- +| ? B çQ`M; `½M? `i b•m +ÁM HQm HçB- /'m p i M"v +?QM? H" p i #€M
, M p"Q içQ i?"M?- M?QM; +?B + t2 ç~v +?Î ç², M M"v ?ŠM +kM; F?¬M; M†M; # Q M
K„ M [i| + p" M; H9+ çB ` pšM +® w ç2K +?B + t2 ç~v M"v HQm HçB içB ç•vXXXXXXXXX
h`M? s€ ; BÎ T?9i M"v ç M; çSM; Î # M +çM? +?B + t2 M?Ä- ?„ M +ÁM +?Q F`T tQ v
M +çM? tmv M i?ŠM; ç M i`€B iBK Î M; U+ i`€B- HQçB Fo t^a Q ~M M'T F?¬M; #` M
i?O çQçM +¬M; FQ+? K°i çÁM i'i T?^a B +? i M"v- HQçB b€i F?Q #ûM M?¼M F?¬M;
J°i i? M? +?m, i?O #®+ HY ?WM; ?U+ ç•K i?ŠM; p T?Q M; U+ i`€B h`M? s€ XXX

Rk3X *¬M; EQ+? *O æ²M; "¼M UjV

Jm®M i`€M? i?b +kM; +?„ + +?„ M H" F?¬M; F`T M[`²B- h`B m M? E?¬M; +U+ Fb i
#^a M ç½ ~M ; B'm i?b F?¬M; +€+? ; b +^a K M?"M çQÊ+ +?9i ?ÆB i?Î M"Q +O M" M; - +
FQ+? KÈB +| i? +^a K ; B€+ çQÊ+ b€i w FB - M?QM; i?Q`M; i?Q`M; ç M H9+ ç| i?b
ç° +¬M; FQ+? +O M" M; - b m F?B çQÊ+ +Q`M; ?| ôi?B K HBM?ô- ç½ ççi iÈB KS+
h`M? s€ ?Q" M iQ" M #^M; p"Q iB K i?S+ çQ +€M? i v i`€B +?„ M i`QÈ+ H²M; M; U+
i`QM; M?€v K„ i- i? M? +?Ov i?O ç½ tmv M i?'m [m +€M? i v- K" ç¬m KkB M?¼M +
i`QM; H²M; M; U+ +O ?„ MX

*?Ov i?O p®M F?¬M; /`B H„ K- ?ÆM M[ Î ; B[ HçB #` M; , M +€+? #ÎB K°i +€M? i v- M
+?d ç•K p"Q H²M; M; U+ ?„ M +| MY T?¬M K" i?¬B- M?QM; K" ?Ä /B K i` M i? M?
F?B M +?Q h`M? s€ T?^a B ; "Q H MX

GQçB i?®M; F?´ /Q HBM? ?²M #` i?B m ç®i i? M"v i?"i bU H" [m€ KS+ FBM? F?OM
s€ +kM; F?¬M; i? / /`M; +?`m çUM; çQÊ+ - +?Q M M HB M H" T iS+ F m i?^a KX "B
M?Q K°i +?B M bo iWM; i`^a B [m K'v H¬m bBM? iY i²M pQM; - F?B i v FB +O h`B m
+?m~M #` tm'i` T?B ç Q- i?b ?„ M ç½ imM; ` K°i +QÈ+ ?mM; ?, M; ç€ p"Q #KM; h`
M"v # v çB- ç²M; i?lB i? M? +?Ov i?O FB `®i +m°+ +kM; ç½ `lB F?ÄB i?•M i? ?„ M

h`B m M? E?¬M; T?^a M SM; +U+ M? M?- # M F?Qû KB M; M" M; `d` K°i iB K€m- K
HU+ ççQ +O +9 ç€ K" i`U+ iB T M?^v p¼i` M; Q" B +Y b´ - +?d i`QM; +?ÈT K„ i ç
#| M; ç KX

h`M? s€ +kM; F?¬M; +?9i /Q /U- ?„ M ççT +?•M K°i +€B +kM; p¼i çB i?2Q b m- ç
; BÈB ` i?m®+ T?mM +¬K K€mX oW KÈB F`T T?mM H M K°i iw- ç°i M?B M i`QÈ+
H|2 H M- ? B i? M? T?B ç Q ç½ iW i`QM; #| M; ç K H Q i?ŠM; ç M- #`i [m€ H9+ M"
F?B T?B ç Q iÈB ;¬M i`QÈ+ K†i- ?„ M ç½ `9i S`Q; EMB72 +?„ M HçB- p" B iB M; FB
s€ ç½ p" M +?mv M F?BM? +¬M; M?^v ` M; Q" BX

Í M; Q" B +Y b´ ç½ H" K°i K^a M; ç2M F`i- MÆB M"v p®M +| K°i Qi M; Q`B i`¼ HçB- +?
i?"M? `i M?B m M; ä i„ i- h`M? s€ p" M ?"M? F?BM? +¬M; M?^v H M + Q K'v i?QÈ
K°i +, M T?ÁM; F?€+ /MM; bS+ M?9M K°i +€B- +^a M; Q`B ç½ H Q p¼i çSM; i` M M| +
tm®M; X L; ä i„ i #®M T?Q tmM; [m M? ç m i?m? i p"Q i`QM; i¬K K„ i- M?QM; K" i`Q
#^a M F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ #| M; /€M; +O h`B m M? E?¬M; - T?^a M; T?'i M?Q i?
K'i p"Q i`QM; K" M ç K ?„ + €K M"vX

o K†i+"M +?B M K" M|B- b m F?B h`M? s€ +Q`M; ?| ?mv i i?®M; #€ iQÊ+ o KTF
?„Mi` Mi?U+ i ç½ ?Q`M iQ`M pQÊi ?ŠM bQ pÈB i'i +<sup>a</sup> K¼B M; Q`B i`QM; ç°B M; k
+?d H" tûip K†i+"M +?B Mi?¬B- +ÁM M m M|B p T?QÆM; /B M Fo t^aQ F?€+- i?Q
#^aM FûK t bQ pÈB h`B m M? E?¬M; - ?ÆM M[ Fo t<sup>a</sup>Q +mM; iB M +O h`QÆM; >^M
ç†i #® +K+ i?b hB m >Q`M? Gm"i +kM; F?¬M; T?^aB ç®B iQÊM; K" ?„M +| +| i? bQ
+O *?B K G K HçB +M; H" K°i i`QM; M?[M; Fo M, M; i`¼M; v m i`QM; +<sup>a</sup> çQ`M ç°E
+€ M?•M i`QM; ç°B M; k ç m H" +?B M HU+ F?¬M; i? i?B m- +?d +| ?ÊT i€+ pÈB M
+€B i? ;BÈB T?BK F`M? /` Hm•M ?²B M`v- +€B M`v ç½ H" M?"M i?S+ +?mM; +O i`
T?O M?"M XXXXXX

h`M? s€ i?Î /`B K°i iB M; - ?„M p®M +ÁM ç`M? i`QÊ+ iB M ç€M? M; 'i h`B m M?E
EB i ç½ M|B- M m ç€M? M; 'i K°i M; Q`B- M?Q p"v M; Q`B ç| b) +| i? F?¬B T?K+ Hç
p¬ +MM; i®i X o T?QÆM; /B M €K b€i i?b i?U+ HU+ +O h`B m M? E?¬M; [m^a i
KS+ bÊ ?½B- +€B HQçB T?QÆM; i?S+ K°i FQ+? H" +? i M`v- +, M #^aM +kM; ;B®M;
/` H`K M; Q`B i F?| HÁM; K" T?ÁM; #`- i`W T?B ?„M +| i? ibK çQÊ+ +Æ ?°B +MM;
K°i [mv i ç'm- M m F?¬M; +?d +¬M pW M; ?o ç M iMv i?`B +| K°i +€B #|M; Î b m H
i?b i`QM; HÁM; ?„M HB M F?¬M; HçM? K" `mMX

L; QçB i`W h`B m M? E?¬M; ` - +ÁM +| +mM; i M +O h`QÆM; >^M; - +€B mv HU+ ç
h`M? s€ i?Î /`B- ?„M #B i M m Km®M Î i`QM; #|M; ç K ?„+ €K ibK ` çQÊ+ i?•M ^aM
?ÆM M[HçB +ÁM i`QM; F?m pU+ +| ç` ?bM? T?S+ içT M?Q p"v K" ibK FB K- i?b
; b M[#^aM i?•M KbM? ç9M; H" Km®M +? i`²B- B K" #B i +| ? v F?¬M; ç°i M?B M iV
+| K°i i? M? +?m, i?O ç•K iÈB +Æ +?S\ L?QM; i?"i H" ç€M; iB + +Æ ?°B F?| +| çQ
i?Î /`B tQM; - ç M; +?m`M #` i`Î HçB ;B M T?ÁM; +O KbM? i?b ç°i M?B M i`QM; H
M; mv ?B K p¬ +MM; K½M? HB i- +^aK ;B€+ iY pQM; ç½ ;¬M F i?"i bU `ä `M; ç M i
€M? K„i +O i v i?Ê b, M iW ç`M; t ç M; M?"K p"Q KbM? p"vXXXXXXXX

o9i5

J°i iB M; T?€ F?¬M; M? p M; H M- +€+? ç| F?¬M; t ? B KkB i M #„M i?ŠM; ç M- i
M?QM; K" KkB i M T?Q b m HçB #„M çKM; p"Q T?¬M çm¬B +O KkB i M T?Q i`QÊ
i?2Q KkB i M T?Q i`QÊ+ T?^aM; T?'i M?Q ?Q^a iB M T?mM HY - i®+ ç° HçB K°i H-
T?|M; i?ŠM; ç MX h`M? s€ +?d iÈB F`T i?Q€M; /B ç°M; F?) M?Q+? #QÊ+ +?•M K°
i? i`Æ K„i M?bM KkB i M +„K p"Q i`QM; M; U+- tmv M i?ŠM; [m ;B[? B H€T?`B-
+çM? tQÆM; b®M; - tmv M i?'m [m - K°i iB M M`v ;¬M M?Q ç½ ?Q`M iQ`M tmv M i?
+U+ HÈM ç| pšM +?Q +?'K /Si- +S M?Q FûQ h`M? s€ # v çB K`v i?QÊ+- `ÆB i?Š
i, KX

h`B m M? E?¬M; ;B®M; M?Q K°i #|M; K Î M; v i`QM; K°i M; ä i„i ;¬M F - M`M; +kM
iS+ +?çv i`®M- H`K K°i i?Q+? F?€+? iB m +?m`M- b m K¶B çÊi +¬M; FQ+? F?¬M;
i`QM; ibM? ?m®M; M?Q p"v +M; / /`M; #` #„i- K" i` Mi?U+ i h`M? s€ [m^a i?"i +k
+€B #|M; +O h`B m M? E?¬M; ç•m +^a- #ÎB pb ?„M K°i KU+ ibK FB K p"i i? /B ç°M
h`B m M? E?¬M; pšM #`i ç°M; M?Q +kX

h`B m M? E?¬M; pW M?bM i?'v h`M? s€ `ÆB tm®M; ç'i- M`M; H"TiS+ +`i #QÊ+
M ç| - M?QM; F?B +?d pW çB çQÊ+ p`B #QÊ+- #° ç`K Í # M ?¬M; M`M; ç½ p M; H
Gm"i iW i`QM; #° ç`K p M; H M,

@ GmB HçB çBXXXXXXXX >„M ç M; çÊB M; QÆB ç M ;¬MX

h`B m M? E?¬M; i`¬K K†+ K°i +?9i M? ;B¼M; ?ÄB,

@ hçB b Q\ >„M F?¬M; T?^aB ç½ #` #„M i`9M; b Q\

@h`QÆM; >^M; M|B +ÁM +?Q #„M i`9M; +?¶ v m ?çB- +?¶ #` i?QÆM; FB i?Qç i
i` Mi?U+ i +?d H" T?€ +?9i / i?"i K" i?¬B- +| i? ç M M; v +^a tQÆM; +kM; +?Q #
HQÊM; FB [m^a i?"i çO ç ç`v ?„M M; ½ tm®M; +?¶ ç| - M?QM; K" M; QÆB +?ŠM; H)
`ÆB tm®M; K†i ç'i +O ?„M ?ÆB +?"K K°i +?9i ç| b Q\ >„M ç½ bY /KM; F?BM? +¬

/B M ; -M ; B @ M ; M ? Q i ? " i ç + ? ì M ; Q Æ B i È B ; - M - M ? Q M ; i ? • M i ? H Ç B b B M ? ` # ^ M
 ` Æ B t m @ M ; ç ' i - i ? • M i ? i U M ? B M + S M ? Q i ? K " p " M / K M ; F ? B M ? + - M ; - ; B ì T ? 9 i
 ç ` M ? b) # Ç Q T ? € i + - M ; F Q + ? X X X X X X X G m B H Ç B ç B - ? - K M v K È B H " M ; " v i ? S M ?
 h ? M ? • K + O h B m > Q " M ? G m " i p š M + S i ? ^ M M ? B M + ' i H M X
 h ` B m M ? E ? - M ; i ? Î ? „ i ` K ° i ? Æ B - M " M ; [m v i ç Q € M ç 2 K + ? O v i ? O ç 9 i H Ç B # M ?
 ? Q È M ; p T ? Q b m + Q M ? K + ? Ç v ç B - p È B i @ + ç ° + ? Ç v + O M " M ; - # ' i [m € + k M ; + ?
 K ' i Î + ? ¶ b • m # M i ` Q M ; M ; ä i „ i - + S M ? Q i ? M " M ; + ? Q # Q ; B ì t m ' i ? B M i Ç B M Æ B
 h ` M ? s € p š M M ^ K v M F ? - M ; M ? 9 + M ? Q + ? Î i ` M K † i ç ' i M ? Q p " v - Q È + + ? W M ; ; - M
 i ? Î / " B K ° i i B M ; i W K † i ç ' i M ; ^ B / " v - + ? d i ? ' v ? „ M M Y M ; Q ì B i ` M T ? O ç - v K € m i Q
 + „ K Î i ` M H ^ M ; M ; U + - i ? Q Ç i M ? b M # ° / Ç M ; [m ^ i ? " i + | + ? 9 i ? m M ; i È M X * ? d i ? ' v ?
 K k B i M / M M ; b S + ` 9 i K Ç M ? K ° i + € B - + ? ¶ H ^ M ; M ; U + M ? ' i i ? Ì B T ? ¼ i ` K ° i ç @ M ; K €
 ? „ M ` „ + H M K ° i Q i i ? m @ + + - K K € m - p i i ? Q Æ M ; i ` M M ; U + K È B M ; Q M ; t m ' i ? m v i X
 G 9 + p W ` ^ 2 B F ? B h ` Q Æ M ; > ^ M ; # „ M ` K ° i i B M - h ` M ? s € # Î B p b M ; m v ? B K K " # Ç
 M ? • M i Q ^ - / Q ? „ M p š M H m - M + ^ M ? ; B € + + ? m M ; [m M ? - + ? Q M M K ° i i B M M " v ç @ B
 M ; Ì ; b - i ` Q M ; M ? € v K „ i ç | ? „ M p @ M + | ? B b U H U + ? ¼ M - K ° i + € B H " H U + ? ¼ M + ?
 M ? Q p " v K † + / M + k M ; b) # ` i ? Q Æ M ; X L ? Q M ; K " b ) ; B @ M ; M ? Q H 9 + i ` Q È + M ; , M +
 E ? - M ; + € M ? i v + k M ; b) # ` t m v M [m M ? Q M ; ç Ç B # ° T ? " M i ? • M i ? H Ç B ç Q È + # ^ Q p
 i ? 2 Q T ? Q Æ M ; ? Q È M ; K k B i M # „ M ` K " i ` m v ç m ' B - M | B F ? - M ; + ? W M ; + | i ? F ` T i ?
 a U H U + ? ¼ M + Á M H Ç B H " ç + ? Q + m M ; i M t m v M [m i ? • M i ? + O ? „ M - i Ç Q ` ' M i
 i ` ¼ M ; i ? Q Æ M ; - i B T i ? 2 Q b ) M ^ K + ? Î ç È B h ` B m M ? E ? - M ; i È B i " T F Q + ? K ° i H - M
 ç Q È + + " M + ? B M K ° i H - M M [- ? „ M M ? ' i ç ` M ? b ) ç € M ? M ; ' i h ` B m M ? E ? - M ; 5
 L ? Q M ; K " F ? B ? „ M # ` H U + H Q È M ; + O K k B i M t m v M [m ? ' i # v t m @ M ; / Q È B - ? „ M
 # û i ` ^ 2 B - i ? • M i ? i ? 2 Q p - i ? S + p " M ? " M ? F ? B M ? + - M ; X > ? „ M [ m M K ' i ` ^ M ; # ^ M i
 i ` Q M ; i ` Ç M ; i ? € B K Î + Æ M ? • M i Q ^ - / Q È B H Q Ç B i ` Ç M ; i ? € B M " v - i ? • M i ? b) i U ç ° M
 p # ^ M i ? • M - p b ç / U T ? Á M ; F ? B p + ? Ç K p " Q K † i ç ' i ; † T T ? ^ B i ' M i ? Q Æ M ; [m € H
 ? " M ? F ? B M ? + - M ; - / Q p " v ? „ M + ? d + | i ? + - m F ? ~ M b) F ? - M ; # ` h ` B m M ? E ? - M ;
 + € B i @ + ç ° # ' i # b M ? i ? Q Ì M ; M " v - p È B ? v p ¼ M ; K Q M ; K M ? ç | - ? „ M ç " M ? + - m K v i B
 ç È B - ç € M ; i B + b m K ° i ? ^ 2 B H • m M ? Q p " v K " h ` B m M ? E ? - M ; p š M F ? - M ; ? t m ' i ?
 @ > ? ? - ; B Ì K È B # B i ç Q È + - M ; m v M H B ç ° B M ; k + O + ? 9 M ; i ç ½ i ` Î M M K Ç M ?
 h ` M ? s € # ' i ç „ + / o ç S M ; / " v + Q Ì B F ? ' - + € M ? i v + O ? „ M H 9 + i ` Q È + # ` ? Ä / B K i `
 p W ç m H Ç B p W M ; S - T ? ^ M ; T ? ' i M ? Q i ? + | + Q M b • m M ? Ä # Á i ` M + € M ? i v p " v - F
 i v ; ½ B ; ½ B i ? b H 9 + M " v K È B T ? € i ? B M p i i ? Q Æ M ; i ` M + € M ? i v F ? - M ; M ; Ì ç ½ H
 T ? ' i i U M ? Q p i i ? Q Æ M ; ç ½ + | i W K ° i i m - M i ` Q È + p " v - T ? € i ? B M M " v H " T i S + F ? E
 * ? Ì ç M F ? B h ` M ? s € i ` Î H Ç B i ` Q M ; T ? Á M ; + O K b M ? - ? „ M p ° B p " M ; # " i ? i i ' i + ^
 b € M ; ç M ç B M ` ä ` M ; ? „ M # ' v ; B Ì K È B T ? € i ? B M p i i ? Q Æ M ; i ` M i v i ` € B # ` t m v
 ç - m F ? û T H Ç B - ? Æ M M [i ? Y F ?) + Y ç ° M ; - ç M + ^ t Q Æ M ; i v p @ M + k M ; # ` t m v M
 + k M ; F ? - M ; + Á M i ` Î M ; Ç B ; b M [ - + ? d H " # M i ` Q M ; t Q Æ M ; p W ç m p W H Ç B M ; S
 [m H - M M " v H Ç B ? Q È M ; i È B # M i ` Q M ; t Q Æ M ; ^ 2 B - ? „ M + , M # ^ M H " + | K m @ M ; ½ B
 @ > m v i i ? @ M ; # € i Q È + o K T B ` 2 # B M / ^ - + ? d + - M i ` € B i B K + M M ; ç Ç B M ½ Q F ? - M ; #
 i ? • M + k M ; b) F ? - M ; / ; b i Y p Q M ; X X X X X X E ? - M ; M ; ? o ç M ç Q Ç M ; B ^ B i ? Q + ? M " v
 h ` M ? s € i ` Q M ; H Á M ; p W K W M ; p W b È - ? „ M p ° B p " M ; ç B p " Q i ` Q M ; i Q B H 2 i - ç S M ;
 p i i ? Q Æ M ; # ` K k B i M t m v M [ m Î i ` M H ^ M ; M ; U + ç ½ F ? û T K B M ; H Ç B X o i i ? Q Æ M
 ? Æ M M [# Î B p b m v H U + i ` M K k B i M M " v ` i H È M - F ? B # „ M i ` 9 M ; H ^ M ; M ; U + i ? b b
 H B i - p i i ? Q Æ M ; ` ° M ; ; - M # ^ M ; # ç ^ M ; i B M t m H È M ; ? û T H Ç B X : B Ì T ? 9 i M " v Î ` b
 ; B [+ Æ ? ^ # ^ M ; K „ i i ? Q Ì M ; + | i ? i ? ' v ç Q È + K € m + k M ; ç M ; ç - M ; H Ç B - t 2 K ` M ? B
 p i i ? Q Æ M ; M " v ` i + | i ? b) ? Q " M i Q " M F ? - B T ? K + X
 @ Z m ^ M ? B M H " F ? - M ; i ^ 2 B - / U i ? 2 Q ; B ^ B i ? Q + ? + O h ` Q Æ M ; E B i - + ? Q / M ? B M
 i ? " M ? m v H U + ? m v i i ? @ M ; # € i Q È + o K T B ` 2 # B M / ^ - M ? Q M ; M , M ; H U + ? ^ 2 B T ? K +

` ?mv i i?®M; #€ iQÈ+ i?"i bU H" T?B i?QÌM; #'i T?"K X

h`M? s€ ç M; +~M i?"M [m M b€i F?ª M,M; F?ûT KB M; +O p i i?QÆM; i` M H²M; M; Q" B i`mv M ç M iB M; ç" T +Y - +?ì ç M F?B ?„M çB ç M KÎ +Y ` - KÈB T?€i ?B M[i!+ p" M; FB +ÁM +! ?ÆM KQÌB i M M K M?•M ,M K†+ [m-M €Q ?bM? i?M Fb [m€ +! i M +¬M ç² iWM; M!B ôEmM; 7m h`mM; [m®+ô- t2K ` M?¡K M; QÌB M"v H" ç€K ç-K" ?„M M?ìbK iÈBX

@o" Q çBX

h`M? s€ F?¬M; i? K ç w +?9i M"Q ç K†+ +€M? +Y T?ÁM; - ?„M tQ v M; QÌB #QÈ+ ?B m içB b Q- ?„M ç°i M?B M +?Êi i?'v ç!B #KM; T?€i `mM H M- T?ªM; T?'i M?Q ,M +ÆK p"v- M?QM; M; ?o HçB +! i? H" /Q +?S+ M,M; T?K+ ?²B p i i?QÆM; ç½ iB >„M HçB F?¬M; i`¬M; i?'v- ç€K +¬M ç² M"v ç m FBM? ?½B M?bM H²M; M; U+ #` i?Q tQ v M; QÌB- HQM; +kM; H° ` p i i?QÆM; #` i`9M; i M- çB m M"v HçB +~M; H" /¼ +¬M ç² M"v +S bYM; b®i K" çSM; M; •v M; QÌB ` - F?¬M; B /€K çB p"Q i`QM; T?ÁM

RkNX h`B L,M; G½M? æçQ hB K —M URV

h`M? s€ M;²B v M H†M; i` M +?B + ;? b HQM M?bM ç€K +¬M ç² ?ÆM KQÌB i M i` +ÁM +! K'v i M M K M?•M i`mM; MB M K†i KkB ?mM; iÈM ç½ M; Q" B # KQÆB im`E i? M"v +kM; F?¬M; M?'i ç`M? T?ªB H" ç€K i? M? MB M KÈB çQÈ+ - çQÆM; M?B M ç M çB m ç!- M; QÈ+ HçB ?„M ç M; M; ?o ç M +?mv M F?€+X

_®i +m°+ h`QÆM; EB i içB b Q HçB Km®M ;B i ?„M +Æ +?S\

æ•v H" p'M ç K" ?„M ç M; bmv M; ?o H9+ M"v- KÈB pW `²B F?B +MM; h`B m M? E KkB i M FB +O h`QÆM; >^M; +¬M; FQ+?- ç°i M?B M i`QM; HÁM; ?„M Mªv ` K°i + +O K°i ç°B M; k- M m M?Q ?„M H" ç°B i`QÎM; +O +ª ç°B- p"v ;B! T?9i M"v ?„M M M H) HçB ?¼+ ;B®M; M?Q h`B m M? E?¬M; çB +¬M; FQ+? \ L?Q p"v +ÁM F?¬M; T?ª b Q- +S i? HçB bmv ` iB T- +?ŠM; H) +?d +! i? ç M; QÌB +! i`Q HU+ + Q H"K i?O

h`M? s€ M; ?o iÈB ç•v i?b +?d i`-K iQ +?®+ H€i- H" T iS+ ?„M HB M i`M ioM? i`Î H +?d iW i`QM; bU i?"i +?B M ç'm KÈB +! i? ;BªB [mv i i?Qª ç€M; - M?QM; M m M?Q M!B- +?d +¬M ç2K \*?B K G K +QÌM; ?! KçM? H M- KB m iª +O \*?B K G K ç®B pÈ HB Mô FB - M" M; +! i? F i M®B pÈB iBM? i?¬M +O K¼B M; QÌB i`QM; iB m ç°B- p" B i?"M? pB M +O iB m ç°B ç®B T?QÆM; X L m [mª i?"i H" M?Q p"v- HçB i? K F +O *?B K G K- M?Q p"v i` M +?B M i`QÌM; i' i +ª K¼B M; QÌB +! i? /U i?2Q i•K w - M?Q +! +€M? i v +?d çQÌM; - M?Q i? ç²M; M; ?o pÈB pB +F?¬M; +ÁM i²M içB p'M iB M T?QÆM; +?B M ç'm- ?ÆM M[+?QM? pb M; mv M M?•M iB M T?QÆM; +?B M HU+ +O ç`+? M?•M ç çB m +?dM? HçB b€+? HQÈ+ +O KbM?- +kM; iQÆM; iU M? KbM? XXX

@1 ? K- æçB + - ç•v H" i' i +ª H½Q ççB i`QM; +€+ F?m K" +?9M; i [m2M #B i- M; Q

J°i i? M? •K FûQ h`M? s€ iW i`QM; bmv iQ ?²B idM? HçB- M; QÌB M!B +?mv M +? iB M; h`mM; Zm®+ FB - F?B h`M? s€ M?bM Fo T?Q ?„M- ?„M +MM; ç€K M; QÌB T ç-v ç-m- iWM; ;B¼i iWM; ;B¼i K² ?¬B ç M; ç´ i` M i`€M- +?Q ç M F?B h`M? s€ T? KÈB ç²M; HQç i i?Î T?"Q M? M?äKX h`QM; ç! K'v i M p®M i`QM; HÁM; t2K i?QÌM; ç2M i®B- #¼M ?¼ H9+ M"v KÈB +?Êi idM? HçB- +€B M K M?•M / p" M; i`QÈ+ K„i M

JÈB pW `²B H9+ h`M? s€ i`-K iQ M?bM p T?Q #¼M ?¼X \*€B HQçB €T HU+ p¬ ? F?¬M; /€K +MM; h`M? s€ ç®B K„i M?bM M? m- +?Q ç M H9+ M"v- #¼M ?¼ KÈB M; T?ªB t½ ?°B ç2M +?•M +?QM?- Qi M?'i #¼M ?¼ +?Q `^M; HQçB M; QÌB +! HU+ €T # ç2M +?•M +?QM?X

h`M? s€ M?bM p T?Q ç€K +¬M ç² M!B,

@ L?Q p"v +€+ M;QÆB +kM; #B i i Km®M +€+ M;QÆB iÈB H"K ;b`²B ç9M; F?¬M;
+€+ M;QÆB i`QÊ+ iB M H" M|B +?Q i ? v +€+ M;QÆB ?B M +| i`QM; i v # Q M?B
M?[M; i M i?O ?¢K" +€+ M;QÆB +| i? ?Q"MiQ"MF?®M; +? - F?¬M; M M ç2K i'i +
çQÊ+ iQM? p"Q ç•v- +kM; çWM; M;?o +?mv M +® w #€Q b B M?•M b®X h iU M?B
M|B i?"i ? v M|B /®BX æQÊ+ `²B- #„i ç-m iW M;QÆB- `®i +m°+ M;QÆB +| # Q M?
+?d p K°i i M i`QM; M?| K M;QÌB M"vX

h M FB H" K°i ;½ ç-m i`¼+ i` M K†i +| ç2Q pÁM; F?mv M- i` M K†i M;Q¢B i`W pÁ
F?m¬M K†i +kM; +| `i M?B m pÁM; F?mv M- i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q H" K°i HQM
iU +?d +?d p"Q +?QM? KbM?- H"TiS+ HB M +mM; FQM? ç€T HÌB,

@ æ¢B + - i +| KQÌB #ªv i M iB m ç - +?9M; i ç m +| t2 K¬i¬- i`QM; +€B i?"M? i
[m2M i?m°+- ?ÆM M[XXXX

h`M? s€ T?'i T?'i i v +„i çSi HÌB +O ?„M- `²B H¢B +?d p T?Q i M i? M? MB M i|

@ *ÁM M;QÆB\

@> B KQÆB # i MXXXXXXXXô

@JQÌB K°i i MXXXXX

@" KQÆB #ªv i MXXXXXX

a® iB m ç +O M?|K M;QÌB M"v +kM; +| M?B m +| Qi- M?B m M?'i H" K°i ;½ i`mM
iB m ç - Qi M?'i i?b +?d +| KQÌB K°i i M- M?QM; H" i'M; b® iB m ç +O +ªM?|K M
HQÊM; ?ÆM ? B i`,K i M- M?|K M;QÌB M"v M|B M?B m +kM; F?¬M; M?B m- M m T
i?` i?b +Æ ?² +kM; F?¬M; i?'v çQÊ+ K°i +€B #|M;- M|B Qi +kM; F?¬M; Qi- #¼M ?
+O `B M; KbM?- +?d +¬Mi¬M; i¬M; HÈT HÈT çB ibK- +€B HQÊB ;B,M; M"v K†+ /M
T?€i ?B M K°i +?9i K M? K®B- K" +€B ?„M +¬M +?QM? H" K°i çB K K M? K®B K" i
+?d +| i? M?Q #•v ;BÌ #B M i?"M? M;QÌB KM +€B ;b +kM; F?¬M; #B iX

h`M? s€ ç2K +m®M b€+? /m H`+? +¬K i v KÎ` - H"i ç M i` M; +| i'K #ªM ç² i?"M?
i'K #ªM ç² K" M|B,

@ æ•v H" #ªM ç² +ª i?"M? T?® ç9M; F?¬M;\ h`¬M; +kM; F?¬M; HÈM- +?mM; [m M
F?¬M;\

h M +¬M ç² #B i M|B iB M; h`mM; FB H"TiS+ M|B,

@ *?mM; [m M? +| K'v +€B i?` i`'M M?Ä M[- #'i [m€ +?¢v K¬i¬ ç¢B F?€B +kM; +?
?²- [m # M FB +¬m +ÁM +| F?m /•M +QX

h`M? s€ ;"i ç-m i€M i?QÎM;- M|B,

@ *S M?Q p"v çB- i Km®M +€+ M;QÆB çB ibK i mM; iQ+? +O # M K # M[- i'i +ª #
ç¢B F?€B ç†+ çB K +?QM? H"- i`QM; ç| +| K°i i?^M; M?|+ i?Q+? F?¬M; M;WM; b|
+¬K +mM; i M- çQÆM; M?B M- +| H) +mM; i M +O ?„M ç½ çQÊ+ ;B'm çB- #'i [m€ i
` çQÊ+ K¬i +€B ?bM? [m¢i- +| K°i +¬ ;€B ç2Q FQM?X •+?- #° M;U+ +O M" M; i¬
K°i +¬ ;€B #,M; H½M? F?QªM; +?WM; KQÌB b€m i m'B - ?bM? /€M; +O M" M; i?Q¢
+ÁM +| K°i ;½ M K M?•M M?bM [m `i ?"Q bªM;- # M +¢M? ?„M ç m Hm¬M +| K°i ç¢
K„ M[M"v pšM i?QÌM; K†+ bQÌM t€KX

@>½v i`mv M HÌB +O i çB- ibK FB K b€m M;QÌB M"v- +S ibK çQÊ+ K¶B K°i M;QÌ
b) çQÊ+ i?QÎM; ? B F?®B p" M; `ÁM;XXXXXXXX

h`M? s€ F?B M|B +?mv M i?b +kM; ç½ H'v ? B F?®B p" M; `ÁM; iW i`QM; M¢T ;BÈ

@ *€+ M;QÆB +kM; +| i? /MM; K¢M; HQÈB [m M ? +O `B M; KbM?- i?O çQ¢M ç i
ibK çQÊ+ K°i M;QÌB i?b +| ? B F?®B p" M; `ÁM;- M m M?Q ibK çQÊ+ M;QÌB i?S ? B
p" M; `ÁM;- +S i? K" iQM? ` - +?¶ i ç•v iQ" M H" FBK iB M- +?d +¬M +€+ M;QÆB

T?|- M?Q p"v FBK iB M +?QM? H" +O +€+ M;QÆB XXXXXX E?¬M; M M i?Y F?¬M
M M +| w ç² i?Y +¬M; FQ+? p"Q i XXXXXX h b) F?¬M; HQm ibM?- #B i +?Q \

h``M? s€ H¢M? HMM; M|B- ?„M i'i M?B M +kM; #B i M?•M iQM? ç€M;;? iîK- K°i T
çO F?B M +?Q M;Q`B i +® bS+ HB m K¢M;- ?„M +kM; F?¬M; Km®M +MM; H9+ ç®E

@ h M i H" oQÆM; >B T- M;? M;?B T H" i?"M? pB M +O bQ çQ" M ç†+ +?OM; #B /½ +?B M- #B i?B m H" h? K G M;- K ?B m i`BM? b€i- T?ªM i`BM? b€i- #® i`Q ç` h`M? s€ ?ÆB i?Q€M; FBM? M;ç+ HB + K„i M?bM ?„M K°i +€B- ?„M # M ç-m +?d i M [m•M M?•M #bM? i?QÌM;- F?¬M; M;?o iÈB ?„M F?¬M; M;ì H¢B H" [m•M M?•M i +QÌM; ç¢B ç M i? - +€B M"v +¬M T?ªB i`B i ç t2K tûi F„- M m M?Q K¼B +?mv M K H" +?•M i?"i - M?Q p"v M;QÌB M"v H" K°i M?•M p"i +QÌM; ?½M ?B K i?'v Î i`QM; H i?U+ HU+ +MM; M,M; HU+ K" M|B- +| i? +MM; pÈB h`B m M? E?¬M; H9+ KÈB p"Q M? m ç'v +?S5

o` +¬M; +?S+ M[ iY FB +kM; i?"i ?"Q T?|M;- M" M; +kM; i?ŠM; i?„M M|B ` ,

@ >Q" M; G G•K- ç M; H"K pB + +?Q K°i i`i¢T +?Q- €+?- K°i MY H"K #B M i" T p /Q- i +kM; H" ?Q¢ boXXXXXXXXXô

o` ?€M iY i`¬M; #bM? i?QÌM; M?Q +¬M; M?•M T?´ i?¬M; FB i?b M|B,

@ Gw G½Q h?B- M;QÌB F?€+ ç m ;¼B i H" Gw G½Q h?"i- K¼B M;QÌB #ªQ i `´i i?" M?•M i?Ov çB M- iW H9+ +ÁM H" ?¼+ bBM? KQÌB #®M im´B ç½ #„i ç-m H"K +¬M; M"v ç½ ? B KQÆB M,K`²BX

o` M K iY K M; FQM? K„i i`¬M; M?½ M?†M FB i?b +QÌB K°i iB M; `²B M|B,

@ h`M? hB i- ? ? ? - +?9M; i +MM; K°i ?¼ XXXXXXX \*¬M; pB + H" Hm"i bQ- i`QÈ >QM;FQM; H"K pB +X

h M i? M? MB M / / i€B M?Êi;-v v m FB `Ki` M|B,

@ oQÆM; hB m >B m- €+?- pšM +ÁM +?Q +| pB + H"KX

h? M?•K +O ;½ i? M? MB M M"v M;?2 [m ç½ +| +?9i KMB p` +` H,K- #´i [m€ M;m /Q F?B T çªK ?Q†+ H" i?"i H•m +?Q M|B H€QX

h´i +ªK¼B M;QÌB ç2K €M? K„i M?bM p T?Q p` M[ iY M?„K K„i FB - p` M[iY M"v iU T?B M M" M;- M M M" M; KdK +QÌB M|B,

@ *?m o,M- i H" M;QÌB #~K bBM? i?` imv M #` #B M /`- +kM; F?¬M; T?ªB #` KM- H i?b +kM; ç m i`Î M M`´i Fb [m€B- +?Q M M H" F?¬M; ibK çQÊ+ pB + H"K i®i XXX i?¬v iQÈM; b®X

J´v M;QÌB +ÁM H¢B i` M K†i ç m H°` p K†i +´ [m€B- M;QÊ+ H¢B p` M[iY M"v H +O M" M; i?Q¢i M?bM iU ?² +kM; F?¬M; +¬M ç wiÈB M;QÌB F?€+ M;?o i? M"Q- t M? m®M; K°i M;KK- +ªK ;B€+ mv M +?mv M FB H"K +?Q M;QÌB i i?QÎM; i•K pm ?² M; v +ªiWM; ç°M; i€+ ç m K M; i?2Q Mûi T?QM; ibM?X

h`M? s€ bYM; b®i K°i +?9i- ?„M M?QM; H¢B ç°i M?B M ?ÄB,

@ L;? iQÈM; b® +O M;QÆB H" €K +?d +€B ;b\ *?d çÆM i?m-M H" i?ªQ Hm" M p b Q\

*?m p,M M? M?"M; +QÌB M|B,

@ E?¬M; T?ªB- i iW H9+ M?Ä #` t2 çKM;- i?` ;B€+ i?¬M FBM? tªv` K°i Qi #B M /` M;QÌB i`QÊ+ F?B #` +? i ç m b) ?°B iK H¢B K°i HQ¢B iY F?QX >Q†+ M|B `M; +€ M - M;?2 M|B +kM; +| K°i b® M;QÌB +| çQÊ+ i?¬M FBM? i?` ;B€+ #B M /` M?Q p"v- ç•mX

h`M? s€ b m F?B M;?2 M|B M?Q i? M?´i i?ÌB M?È iÈB hB m >Q" M? Gm"i- #´i [m€ i?®M; M½Q i?¬M FBM? +MM; +| +?9i #B M /`- K" M[iY i`QÊ+ K†i M"v iU ?² +?d H" M?Q p"v +kM; +| i? çO /U +ªK çQÊ+ +¬M; FQ+? +O iY i?¬M ç| +?S\ .M b Q B b) + æB m M"v H¢B H" #B M T?€T /U T?ÁM; iY i?¬M i®i M?'iX

h`M? s€ H" T iS+ HB M M|B,

@ L;QÆB KÎ K„i KbM? ` M?bM +?9M; i i?Y t2K b Q- M?bM K°i +?9i i`QM; +?9M;
T?ªB iY pQM; M?'iX

*?m o,M +?–M +?W K°i +?9i- M¨M; i?b i?“Q M|B ` ,

@ h XXXXXXXX h bÊ H¨K +€+ M;QÆB ?QªM; bÊ- +QM K„i +O i `’i /¼ M;QÌB- M;
i?b ç m b) M?Q ;†T T?ªB €+ K°M;X

*?mM; [m M? K’v M;QÌB M;?2 çQÊ+ ç m +| +?9i b[M; bÌ- #ÎB pb M?[M; +?mv M ç
+?B m ?QÈM; M?Q ç M; iB M p¨Q T?QÆM; /B M K [m€B p”v- M[M?•M pB M +¬M; -
M¨M; b M; bªM; +QÌB M|B,

@ " +? i M?Q i? XXXXXX hY i? -M`®i +m° + H` H`K M?Q i? M`Q p"v\

o Kti Gw G½Q h?B i`"M M;"T FBM? F?OM; bÊ ?½B- ?„M M;²B Î# M +¢M? #`M i?b

G9+ M`v K¼B M;QÌB +ÁM ¢ M; ¢ÊB ¢², M- /Q +€B +? i +O oQÆM; hB m >B m H`K +

+ÁM i•K i bM? M|B +?mv MX E?¬M; M;Ì Gw G½Q h?B H¢B H` M;QÌB ¢-m iB M KÎK

h`M? s€ #`i ¢„+ /o +`i iB M; i?Î /`B M|B,

@ G` i`MM; ?ÊT i?¬B- i`MM; ?ÊT HB M iB T HB M i¢Q i?`M? +€B +? i +O ?„M- +

i?S ? B K` +?9M; i ¢½ K`i # M;QÌB `²B XXXXX E?¬M;- ¢€M; H) i +kM; H` T?ªB +?

¢½ ¢`B H¢B K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; T?ªB +?`m i? vX h` M;?o ?„M F?ŠM; ¢`M? H`

+| i? T?•M #B i` +?9M; i H` M;QÌB +O Hm•M ?²B iB m ¢°B b Q\ *S M?Q i? F?

+?9M; i `²B b Q\

oQÆM; >B T i?b i?`Q M|B,

@ h`QÊ+ F?B `ÌB F?ÄB i ¢½ ¢B M?bM ;B M T?ÁM; +O ?„M K°i +?9i- t€+ i?U+ F?¬

i v ¢°M; +?•M ;b +ª- M;Q¢B i`W ¢B m ?Á T?€i M´` - i` M Kti ¢`i +ÁM +| `i M?B m

i„K H¢B `i #bM? i?QÌM;- K°i ¢B K +kM; M?bM F?¬M; ` +®M; i?Q€i MQÊ+ +| /`m

F?¬M; `ä +?9i MQÊ+ ¢| ¢ M i°i +MM; H` M?Q i? M`Q K` +?ªv ` XXXXX

>Q`M; G G•K H„+ ¢-m M|B,

@ 6BM H .2biBM iBQM +?QM? H` T?B i?QÌM; FBM? F?OM; Î ¢B K M`v- #`i Hm`M +

Hm`M K°i ¢B K +?B iB i M?Ä; b ¢ m +| i? i¢Q i?`M? iY pQM; +O K°i M;QÌBX >ÆM

F?¬M; #B i ?„M ¢ M i°i +MM; H` +? i M?Q i? M`Q XXXXXXXXXXXX amv M;?o K°i +?

- i +kM; F?¬M; Km®M #B M i?`M? ¢®M; i?`i M€i M?Q p"v- i i?` `^M; #ªM i?•M iU

i bK +? i M?Q p"v5

h`M? s€ M|B,

@ *| H) M;QÆB M; v +ª [mv M iU b€i +kM; ¢½ ¢½ F?¬M; +|X hY i? -M b) F?¬M; ¢ +

pQM;XXXXXXXXX L m M?Q H` F`+? #ªM M;mv M #ªM i?b +ÁM K v K°i +?9i- +?d +-

+? i H` ¢QÊ+- i +kM; F?¬M; iBM iY i? -M +| i? M; ,M +ªM i ;B i +? i M;QÌB FB 5

#ªM ?B M i¢B iU ?² ¢½ +ªB #B M- iW ;B i M;QÌB +| i`bM? iU- ¢ M ;BÌ ¢½ i?`M? `

h ¢½ p¬ T?€T t€+ ¢`M? i`QM; +?9M; i - B b) ;†T M¢M iB T i?2QX

æ9M; H9+ M`v- M?bM p T?Q # M M;Q`B +Y b´ ¢½ +| ?ÆM KQÌB +?B +t2 K¬@i¬

i?O HoM? ¢€K i M +¬M ¢² K` h`M? s€ ¢½ ;†T Kti M;`v ?¬K [m X J` #¼M ?¼ F?¬M

i`QM; [m€M # ` - ¢€K +ªM? b€i ¢| iU ?² +ªK i?`v `i ?SM; i?9 ¢®B pÊB #¼M ?¼ X o`

iÊB- ¢²M; /¢M; h`M? s€ +kM; ¢SM; H M ¢B ` M;Q`B +Y +?QM? +O M?` ?`M;X

@ h ¢B ;†T Kti #¼M ?¼XXXXXXXXX "¼M ?¼ ?ŠM H` K M; ¢ M i?S K` i Km®MX >v

p¼M;X *?d H` ¢€K +ªM? b€i MQÊ+ J„ +? i iB i FB XXXXXXXXXXX ?v p¼M; #¼M ?¼ F?

i?b i®i `²B XXXXXXXX

RjjX *?m~M " ` æ°i S?€ h-M; h?S " URV

h`M? s€ i?m`M HÊB ¢Q ¢€K i?O HoM? +¬M ¢² p`Q i`QM; M?` ?`M;- M?QM; ?„M +k

K v K` iW b€M; bÈK ?„M ¢½ +-K ¢QÊ+ i`K i? +,M +QÊ+ ;Bª- /QÊB i€+ /KM; +O p`

+? i€+ ?Q`M iQ`M /U i?2Q iB m +?m~M [m®+ ;B +O J„- ?ÆM M[# M +? i€+ +

HB m /B /•M i` M K¢M; +O i?`M? T?® M`v- ¢2K iBM iS+ ;Bª+O h`M? s€ bY +? [

#¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i i M i?"i +O h`M? s€- pb p"v i M KÊB +O h`M? s€ i` M

ai2p2M@*?m

*ªM? b€i i` tûi i? +,M +QÊ+ +O h`M? s€ K°i +?9i- H¢B /MM; K¢M; BMi2`M2i +ªM

i?`K i` K°i +?9i t2K +| K°i M;QÌB M?Q p"v ? v F?¬M;X E i [mª H`K +?Q #¼M ?¼

[mª M?B M i?"i bU H` +| K°i M;QÌB ai2p2M@*?m M?Q i? - M; v +ª ?bM? /¢M; +kM

i`¬M; ªM? ;B®M; M?Q H` KÈB +?KT- i? +,M +QÈ+ M?Q KÈB H`K k M;`v p"vX L?Q
?¼ +?d +| i? i`Æ K„i M?bM ai2p2M@*?m K M; i?2Q #¼M i?O HoM? +¬M ç² M;? M
@ J FB T- +ÁM ai2p2M@*?mX a Q F?¬M; ;¼B i H` ôi?U+ i?¬Mô Hm¬M çB\
h`M? s€ +| +?9i +ªK ;B€+ /Î F?|+ /Î +QÌBX
æ€K i?O HoM? +¬M ç² FB ç m`i H` +mM; FQM? ç®B pÈB h`M? s€- K` h`M? s€
iB M #ç+- b m F?B çQ ` K°i HQÈM; ç¬@H J„`i HÈM- ç€K +¬M ç² M`v p` #¼M M
ç M K°i T?ÁM; # Q `B M; i?"i HÈMX
h`M? s€ b m F?B M;²B tm®M; HB M H"TiS+ ?ÄB,
@ "ªQ +€+ M;QÆB i`B m i"TM;QÌB i? M`Q `²B\ æ½ ç2K HÌB +O i i`mv M çB +?Q
æ€K +¬M ç² ç| HB + K„i M?bM M? m- K°i; ½ M K i`mM; MB M / i`„M; i`QM; ç€K KÎ
@ æ9M; p"v- HÌB +O ççB + +?9M; i ç m ç½ çQÈ+ i`mv M` M;Q`B `²B XXXXXXXX
M|B H9+ i`QÈ+ t€+ i?U+ ç½ i`¬M; i?'v K°i +`m #û • *?•m i?Q+? iU pm®i i|+- +ÁM +
#° M;U+ `i HÈM p` K°i M K M?•M +¬K K°i +€B i9B i`¬M; ;B®M; M?Q # Q çUM; ç`M
h`M? s€ pW KWM; pW bÊ- ?„M p°B p`M; ?ÄB iB T,
@ L?bM i?'v #¼M ?¼ Î +?¶ M`Q\
L|B tQM; - ?„M iB M i v H¬B ` +m®M b´ i v ?QÈM; /šM /m H`+?- H"TiS+ HB M KÎ`
:½ +¬M ç² M`v H"TiS+ +?d p`Q ?QÈM; iÁ + Q ®+ ç`B i`mv M ?bM? Î i`mM; QÆM;
@ æ½ T?€i ?B M # M;QÌB ç| Î T?K +`M +?¶ M`v- ççB F?€B i?ÌB ;B M H` F?QªM; ?
"ÎB pb #¼M ?¼ i?m" M HÈB çB p`Q iÁ M?" ç`B i`mv M ?bM?- K` #ªQ M MÆB ç| T?
` #¼M ?¼- i?ÌB çB K ç| ?ŠM H` F?¬M; +?Q T?ûT M;QÌB M;Q`B çB p`Q KÈB T?ªB-
i?'v ?SM; i?9 +?9 w iÈB #¼M ?¼ XXXXXXXXXXXX æçB + - M;QÆB t2K +€B M`vXXXX
h`M? s€ i`QM; HÁM; •K i?¬K iQM? iQ€M i?ÌB ;B M K°i +?9i- i?ÌB çB K ç| t€+ i?U+
FQ+? F?¬M; # Q H•m- M m M?Q t2K tûi i?ÌB ;B M- ?ŠM H` b m F?B #¼M ?¼ +¬M;
HçB- +?Q M M ç€K +¬M ç² M`v +kM; F?¬M; M|B #W X "¼M ?¼ t€+ i?U+ H` Î i`QM;
L;?o iÈB ç•v- ?„M H'v ` KQÌB i?ÄB p`M; iW i`QM; LçT ;BÈB- iWM; F?®B iWM; F
i`¬M; i?"i H` +?|B K„i- ô+°T +°Tô •K i? M? t T ç®M; H`K +?Q #° /çM; ç€K +¬M ç²
+?ªv MQÈ+ KB M;X h`M? s€ H9+ M`v KÈB M|B,
@ G`K i®i H„K5 \*-K H'v ç®M; p`M; M`v çB- +?mv M +?B +?„+ i`QM; +€+ M;QÆB-
+€+ M;QÆB +?S\ a® iB M i?W ` T?ªB ;B9Ti i?m t T ç9i H|i i` M /QÈB- M?'i i?B
+ M? ;B[Î tmM; [m M? iÁ M?" ç`B i`mv M ?bM? ç| - +?d +¬M i`¬M; i?'v M?[M; M;Q
M;QÆB T?ªB H"TiS+ #€Q +?Q i #B i XXXXXXXX *?"K K°i +?9i- i? M`v pšM +?Q
h`M? s€ +kM; F?¬M; +?¬M +?Ì- ?„M iW i`QM; LçT ;BÈB H'v ` `i M?B m +€i- HçB
KªM? tQÆM; M?Ä- M?[M; i?S i B ?¼ M`v F?¬M; M; Î +kM; +| i? ?Q€M ç´B çQÈ+
iB TiK+ iW i`QM; LçT ;BÈB H'v ` +m®M b€+? +O Mm#Bb- ç| H` K°i [mv M b€+?
iB Ti?2Q i`QM; KB M; ?„M #„i ç-m H`K M?~K +?9 M; [T?€i •K FB m B *"T +´X
h?2Q bU iB m ? Q +O M,M; HQÈM; ?mv i i°+- M?[M; ?ç i +€i p` KªM? tQÆM; M?Ä
M? m #B M i?`M? HÈM H MX æÈB ç M F?B ?bM? /çM; ?Q`M iQ`M ?bM? i?`M?- Î
?B M #®M t€+ QÈT i`QM; i`mv M i?mv i- M?bM M?Q +?d +ÁM F?mM; tQÆM; - i` M
+QÌM; ççB ?ÆM M?B m bQ pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM;X æ•v +?QM? H` K°i T?€T i?m"
Mm#Bb- +kM; H` T?¬M i?QÌM; HÈM M?'i K` h`M? s€ çç i çQÈ+ i`QM; K°i #° T?BK
æ€K +¬M ç² H"TiS+ t¬M t Q HÈM iB M; F m H M- #¼M ?¼ bÊ ç M F?¬M; M;WM; H
;½ +ÁM [m€ i` M K†i ç|i HÈM iB M; F m ô[m, b i,M;ô- M?QM; K` H`K +?Q M;QÌB i
H` F?¬M; M; Î i`QM; ç€K F?¬M; B ?¬ ?Q€M ô*?9 :B @bmôX æB m M`v i?ç i bU F?
i`QM; 'M iQÈM; +O h`M? s€X

h`M? s€ /MM; HU+ p¶ tm®M; #`M K°i +?9i M|B,

@ E?¬M; T?ªB ?QªM; bÊ5 æ•v H` HU+ HQÊM; +O i - b) F?¬M; H`K i?QÆM; i`M iÈ +?Q +?9M; M| €Q +?Q`M; T?O FQM H M iQ`M i?•M- i #B i +€+ M; QÆB F?ŠM; ç`M H`K #®M i` M; Q|B iW #®M T?Q ;B€K i?` iÁ M?` ç`B i`mv M ?bM? ç|X *?d +¬M T? i?b ?½v /MM; çB M i?QçB HB M Hç+ pÈB i - ?B m +?Q \ L m M?Q +€+ M; QÆB #` #ªQ ?° +€+ M; QÆB- b m ç| M?•M H9+ M`v K` ;¼B çB M i?QçB HB M Hç+ pÈB i 5

æ€K +¬M ç² M`v p®M +?QM? H` ç€K M; Q|B ç½ T?ªM #°B çS+ iBM- iBM iQÎM; ç®B i?`M? T?¬M iBM iQÎM; [m, b i, M; +ÁM M?B m ?ÆMX æÊB ç M F?B FBM? F?OM; H M`v F?¬M; M; ì i`i +ª ç m ?QM; T?`M K°i +€+? F?| ?B m- p•v [m M? t€+ QÈT i?` p i?"K +?Q +ÁM +| i M +ÁM çQ i v ` b| bQçM; X o T?¬M K`v M; Q|B +ÁM HçB i?b M? #€B- M?QM; K` ç½ F?¬M; i? /MM; bMM; #€B K` ?bM? /mM; - #B m iB M? ç| `ä `M; ; +?O +O K°i i` ;B€Q M`Q ç|- K` #¼M ?¼ +?QM? H` iQM ç² +m²M; M?B i +O ;B€Q M?Q h`M? s€ M|B b) +`T +?Q #¼M ?¼ bU #`i iY- #ªQ #¼M ?¼ çB ç€M? #QK iÁ M?` i`QM; çQ`M M; Q|B M`v `i +| i? b) +| M; Q|B +m²M; M?B i çB H`K M; vX

>ÆM MY M; `v b m- çÊB ç M F?B ç€K +¬M ç² K M; i?2Q #®M t€+ QÈT i?` p # Q #¼ `|B çB- h`M? s€ +?d ç HçB ;½ +¬M ç² #B i M|B iB M; h`mM; FB X >„M H9+ M`v K M; Q|B oQÆM; >B T T?Q b m- ç€K M; Q|B M`v i`i +ª ç m /MM; K°i HQçB #B m iB M? •M? K„i ç| i mv `M; bQ pÈB ç€K +¬M ç² FB H9+ i`QÊ+ i®i ?ÆM M?B m- i? M?QM `M; #ªM i?•M i?`i bU ç½ i`Î i?`M? ;B€Q +?O i` ;B€Q `²BX

:½ +¬M ç² p°B p`M; ;`i ;`i ç-m- ?„M +mM; FQM? M|B,

@ æ9M; p`v- H½Q ô+QM +m ô Î F?m i?`M? h•v +| ?`M; i`QM; i v XXXX L?QM; K` ?„ ç M iB M; i, K ççB + - +?Q M M v m +¬m +O ?„M H` i` Q ç´B #^M; p`M; i?`i- ?„M F + t2K XXXXX

h`M? s€ HçB H` ;`i ç-m M|B,

@ h` Q ç´B #^M; p`M; i?b i` Q ç´B #^M; p`M; - i?U+ ` i +?QM? H` ç`M? H`K M?Q p` M; Q`B +?| +?9M; i K°i H9+- b m F?B +?9M; i i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i b) i?2Q M h•vX

h M +¬M ç² ç| H`T iS+ +mM; FQM? çB ` F?ÄB T?ÁM; - iB T i?2Q h`M? s€ KÈB M?b +ÁM HçB- ?„M ç-m iB M H` +¬K [mv M b€+? +O Mm#Bb K`m ç2M M|B,

@ æWM; M|B pÈB i H` +€+ M; Q|B F?¬M; +| `M iQÊM; ;b- [mv M b€+? M`v ?ŠM H` +¬M M; Q|B M`Q t2K [m #° T?BK ç| ?ŠM H` ç m T?ªB #B i KÈB ç9M; XXXX

>Q`M; G G•K +?¬M +?| K°i +?9i- M`M; #¶M; M?B M M|B ,

@ Zmv M b€+? M`v ?ŠM H` [mv M b€+? `i M´B / M? i`QM; h?2 JmKKv- ;¼B H` +m® i?Q +O B \*TX \*| M; Q|B M|B # M i`QM; ;?B +?ûT `i M?B m +?9M; [ p`K T?€T +C i? T?K+ bBM? M; Q|B +? i- p`M| ç®B H`T pÈB K°i [mv M b€+? F?€+ ;¼B H` +m®M b€+? +O bU b®M; - K`v ç² i`QM; T?BK +kM; +| i? K M; ` b Q\

h`M? s€ +Q|B +Q|B M|B,

@ *€B M`v K` ;BªB i?Q+? i?b ?ÆB T?S+ içT- +?| b m F?B i`Î p b) +?`K `½B ;BªB i h?B- h`M? hB i- # M; Q|B +€+ M; QÆB i?2Q i +MM; çB ç M F?m i?`M? i•v- çB ç M M; Q|B +€+ M; QÆB +¬M /MM; iÈB- F iB T `i +| i? T?ªB ç®B Kti pÈB M?[M; i?`M +?B M ç`m i?b +| i? b) +? i- +€+ M; QÆB iU KbM? HU +?¼M çB XXXXXXXX h +? M`Q +MM; b€i +€M? +?B M ç`m pÈB i - +?d +¬M b®M; b| i i`Î HçB F?¬M; ;B M \*?C pB M +O çQ`M ç°BX L m M?Q +€+ M; QÆB F?¬M; Km®M +?B M ç`m- M?Q p`v tBM F?¬M; `ªM? #ªQ ?° +?Q M; Q|B i?W 5

L; ?2 M?[M; H|B M`v +O h`M? s€- oQÆM; >B T F?¬M; M|B K°i iB M; HB M çSM; H bmv M; ?o K°i +?9i `²B +kM; çSM; H M- K` M; Q|B i`mM; MB M Gw G½Q h?B HçB ;`

+9B ç-m F?-M; M;WM; /Q /U #'i M- +?Q ç M ?ÆM KQìB ;B•v b m- F?B h``M? s€ b,,
?„M KÈB çSM; H M M|B,

@ h +kM; +MM; çB- i`QÈ+ ç•v ç½ iWM; +MM; #çM # /MM; b9M; b,M #„M +?BK- ?Š
h``M? s€ i?î /`B- iB T i?2Q ?„M M|B pÈB ? B +- ;€B,

@ *€+ M;QÆB K°i H€i M[+| i? [m v p i`QM; F?€+? bçM- i ç½ HB M Hç+ pÈB -M
içB +?¶ M`v +?ì +?9M; i i`î p - /MM; #° ç`K HB M Hç+ pÈB M? m- i F?-M; i€M i?“
i` M çQìM; iMv i?ìB ç m +| i? K'i KçM; - ?B m +?Q ?ª\

> B +- ;€B +QB M?Q i?-M; KBM?- +€+ M`M; ç m ;"i ç-m i?W M?“M i?2Q T?•M T
h``M? s€ K M; i?2Q # M K M?•M çB` M; Q`B +Y +?QM?- K`i M +-M ç² FB ç M; ç;
h``M? s€ çB` - ?„M p°B p`M; H'v` K°i +€B çB M i?QçB /B ç°M; KÈB iBM? çQ iÈB

@ æçB + - ç•v H` çB M i?QçB K` M; QÆB M; `v ?-K [m ç½ T?•M T?| XXXXX oW`
i`mv M ?bM? çQ p iBM iS+, \*| # M; QìB / p`M; iW i`QM; iÁ M?“ ç`B i`mv M ?b
+-K i9B ;B®M; M?Q # Q çUM; ;?Bi - K°i +- #û KQìB b€m KQìB #ªv im`B i|+ M; „M M
M; U+ HÈM K M; FQM? K„i- p T?-M +”m #û K` M; `v ?-K [m T?€i ?B M HçB F?-M;

ôGçB Km®M i”T FQ+? i K°i H-M M[b Q\ô

h``M? s€ i?î ?„i` K°i ?ÆB- ?„M iB T M?“M çB M i?QçB /B ç°M; H”T iS+ M|B,

@ æB i?-B- H”T iS+ iÈB F?m i?“M? i•v XXXXXXXX oQÆM; >B T- M; QÆB +| K ?B m
J¼B M; QìB H9+ M`v ç M; p°B p°B p`M; p`M; +?çv F?ÄB M?“ ?”M; S?€T- oQÆM; >E

@ E?-M; i?m-M i?K+ H„K- i? M?QM; pšM +| i? bY /KM; XXXXX *?ŠM; H) ç®B T?

@ E?-M; T?ªB + Q i?O M; „K #„M- i? M?QM; iQÆM; ç®B ;B®M; pk F?Q #„M id - m
KçM? ?ÆM- i-K #„M t ?ÆM XXXXXXXX

h``M? s€ +i iB M; i?î /`B M|B,

@ *mM; +O ?„M H` pk F?Q HQçB K T?€T i`mv M i?mv i?Q€M ç´B î +?¶ *?O h?-M-
i?“K +?Q H` t ?ÆM K` tç FQ+?- mv HU+ p`i®+ ç° F?-M; ? FûK ?ÆM pk F?Q #„M
?ÆM M[?„M +ÁM +| F„ tªQ #„M i M +| i? ç2K i®+ ç° i`QM; M?€v K„i ç + Q H M ;
pk F?Q`i ç€M; bÊ XXXXXXXXX

oQÆM; >B T b„+ K†i F?) #B M- h``M? s€ HçB Kî KB M; M|B iB T,

@ L m M?Q i #`i`9M; i M- i Km®M M; QÆB /MM; i®+ ç° M? M? M?`i iBK çQÊ+ T?Q
i M #„M` - pÈB bU K ?B m +O M; QÆB ç®B pÈB T?QÆM; /B M M; „K #„M- i`QM; p
M?`i ç`M? T?ªB M|B +?Q i #B i, ?„M î +?¶ M`Q5

Rj9X *?m~M `` æ°i S?€ h-M; h?S " UkV

h M +-M ç² FB ``i H M? HÈB- +kM; F?-M; #B i ?„M iW MÆB K|+ ` çQÊ+ K°i +?B
H€B t2- #®M M; QìB +ÁM HçB ç m M; ²B içB ;? b m- K` ?„M +ÁM H M? i`Q ç|M; +Y
F?€+? M; ²B T?Q b m- +S M?Q p”v K¼B M; QìB M|B +€B ;b ?„M +kM; F?-M; M; ²2 i

h``M? hB i p¶ p¶ ;? / - pW +QìB pW M|B,

@ æ°B i`QîM; ``- t2K` M; QÆB i?“i ç9M; H` +| iB K +?“i t½ ?°B ç2M - M m M?Q F?-
;B M- K` î HçB +?¶ M`v H`K t½ ?°B ç2M imv i ç®B b) ``i M? M? i`î M M M´B #”iX

h``M? s€ +QìB +QìB M|B,

@ :¼B i M i çQÊ+ `²B- ç°B i`QîM; +€B ;b +?S XXXX >B M içB +kM; F?-M; T?ªB ç
;„i ; Q ? v b Q\ UhçK i?ìB +?9M; i ç m t2K M?Q H` K°i +QM +?“m +?“m +-M bÈB /
iÈB bU #ªQ ?° +O i - i +-M +€+ M; QÆB +mM; +T ?Ä HU+ ?Q†+ H` H`K #B M; „
KbM? i i?b p- T?€T #„i b®M; iQ`M #° #¼M ?¼X

oQÆM; >B T ç°i M?B M ?ÄB,

@ E?¬M; i? ;B i +? i #¼M ?¼ b Q\ *S M?Q p"v XXXXXX æ®B pÈB +?9M; i F?¬M
b Q\ o®M i?U+ HU+ +O +?9M; i ç½ H" v m ?ÆM bQ pÈB #¼M ?¼- M m M?Q i`QM;
+?B M ç'm M?Q p"v F?¬M; ç€M? ç½ #¢B XXXXX

h`M? s€ #B i oQÆM; >B T M|B ç9M; - ?„M i?Î /`B M|B,

@ æQÊ+ - ç2K ? i iQ`M HU+ ` +?B M ç'm- Î i`QM; +?B M ç'm F?¬M; M M HQm i?O
;„M; F?¬M; ;B i +? i #¼M ?¼- i|K H¢B b m F?B #¼M ?¼ K'i çB bS+ +?B M ç'm i?b
M[- ç•v H" v m + - m /mv M?`i +O i 5

oQÆM; >B T ;"i ç-m +kM; F?¬M; M|B i? K ;b M[- i`i +ª K¼B M; Q|B M;²B Î ;? b m
T?9i b m- M; Q¢B i`W h`M? s€ p" oQÆM; >B T +ÁM #ªQ i`b i? M? idM? i?b ? B M
M; O ;" M; O ;"iX *?B + t2 +S M?Q i? i?2Q /ÁM; t2 +° T?|M; p T?Q i`QÊ+X *?Q ç
çQ| M; - +?B + t2 KÈB +?"K `½B M; WM; H¢B - ;½ +¬M ç² ç| ;ä ;ä p`Q i`K +?„M ;B[?
KÈB KÎ +Y b´ ` `²B M|B,

@ æ¢B + - T?Q i`QÊ+ iU ?² +| +?9i T?B M T?S+ - +¬M; iv t•v /UM; ç M; T?€ ?Ov
M´ #•v ;B| - b m ç| KÈB +| i? çB [m # M FB - ç¢B + +?d +| i? +?Î i? K K°i H€iX

h`M? s€ ;"i ç-m +kM; F?¬M; +| M|B i? K +€B ;b- M; v H9+ ;½ +¬M ç² Km®M ç|M;
i`QM; HÁM; ?„M +?Êi ç°M; - M|B, ôoÁM; +´ M; QÆB K M; i`¬M; `i ç† + #B i- +| i? -

h M +¬M ç² H"TiS+ i?€Q pÁM; +´ tm®M; çQ +?Q h`M? s€X *€B pÁM; +´ M"v H¢B
H" K°i +€B pB M + - m M?Ä ?bM? ç-m H•m- H„+ HQ T?Q K† i i`QÊ+ +O pÁM; +´ - T
+?QM? H" ?bM? K°i +?B + t2 i tB- M? M?`M; çQM; çQ - pB M + - m ç-m H•m M"v H
i tB /`B- K" +?B + ç-m H•m ç| iU ?² +ÁM ç M; M?2 ` ,M; +Q|B +ÊiX

h`M? s€ i`QM; HÁM; +?'M ç°M; - ?„M H"TiS+ [m€i HÈM,

@ L? M?5 æ€M? t2 `9i HmB p T?Q b m5

h M +¬M ç² bYM; b®i K°i +?9i- ?„M p®M +ÁM Km®M ?ÄB +?9i ;b ç| - i? M?QM; F?B
b„+ M?¼M +O h`M? s€- HB M H"TiS+ +•K KB M; [m v H M H€B t2X L?QM; M; v
pÈB i®+ ç° +U+ M? M? +?çv p¼i iÈB- bQi b Q +?„M M; v T?Q b m +?B + t2 i tB-
F?¬M; #B i pb b Q ?„M +kM; +| HQ¢B +ªK ;B€+ p¬ +MM; HQ bÊ- ç•v H" #ªM M,M;
p"i- ?„M HB M ç€M? i v H€B Km®M +?çv t2 b M; # M +¢M? - i? M?QM; K°i +?B + t2
+¢M? ?„M- K" # M FB +kM; ç²M; /¢M; ;„i ; Q M; ,M i`Î- M|B +€+? F?€+ - +?B + t2 i
+?¶ Î ç•v5

@ sm®M; t25 L? M? H M K°i +?9i- tm®M; t2 K m5

h`M? s€ ; - K iQ H M- M?`i i?|B H"K ? B M; Q|B ç M; M; O ;" M; O ;"i ;B"i KbM? idM
+ÁM +?Q +| ç°M; i€+ iB Ti?2Q- ? B # M +Y t2 H¢B H" p M; H M K'v iB M; ôi€+?
F?| H¢B- K" ;½ +¬M ç² ç| H¢B H" F M?av F?ÄB t2 bÈK M?`i- t2K ` M; Q|B #` M?®
M; Q|B h`M? s€X

.U +ªK M; mv ?B K i`QM; +ªK ;B€+ +O h`M? s€ +`M; M; `v +`M; iB T +`M- ?„M HÈM
M; Q|B oQÆM; >B T b M; K°i # M- iB Ti?2Q ç¢T K¢M? K°i +QÊ+ p T?Q +Y t2- º
+Y t2 ç½ #` ç€ HãK p`Q K°i H¶ HÈM- i? M?QM; +Y t2 M"v F?¬M; M; Ì FB M +® ç
i?"K +?Q M; v +ª +Y b´ i?Ov iBM? +kM; +?d MSi` +?S F?¬M; pÐX oQÆM; >B T
?„M H"TiS+ HB M M; ¢+ M?B M F m H M,

@ æ•v H" t2 +?®M; ç¢M5 J FB T- ç•v H" +Y t2 +| +`m i¢Q #¼+ i?ûT - ; - M M?Q +
i?Q| M;5

h`M? s€ i`QM; HÁM; +`M; i? K HQ H„M; - i? M?QM; iQ /mv +O ?„M H¢B `i idM? i€
EMB72 iW i`QM; L¢T :BÈB- pW KÈB `mM; +?Ov i?O- T?Q t t ç½ i`mv M iÈB iB
ç½ #„i ç-m T?€i M´5

*€+? +?B + i tB K" ç€K M;QìB h`M? s€ ç M; M;²B F?¬M; t - K°i iÁ M?" #Ä ?Q M; ç
K°i b® +¬M; M?•M #„i ç-m iW iW `ìB F?ÄB +?¶ +¬M; i`QìM; M"v- #°+ T?€ bÈK ç½
çÊB +?mv M ;B i?m®+ M' 'M M9i` H M? M'- iÁ M?" #Ä ?Q M; T?Q t FB b) #` T
+?B + t2 +~m ç M; çB m F?B M [mª +¬m b„i H„+ HQ ç" T #Ä M®i K'v +•v +°i T?Q M
F`+? HB i- K°i iB M; M' HÈM p M; H M- pB M +¬m b„i +U+ HÈM ?mM; ?,M; ç" T M€i
b„i HçB ?mM; ?,M; [m"i p"Q K°i +•v +°i F?€+X E?B pB M +¬m b„i #` pmM; H M +?¶
pKi i?ŠM; tm®M; - M?QM; i`QM; +?ÈT K„i- #°+ T?€ +?¬M i`QM; iÁ M?" #¶M; M?E
;ç+? ç€ pKM #„M imM; i|2- K°i F?®B ç€ +U+ HÈM ?mM; ?,M; ç" T p"Q pB M +¬m b
i? K b|M; tmM; FQ+? "T iÈB- i?2Q iB M; T?€i M' +U+ HÈM ç|- pB M +¬m b„i `®i +
i?ŠM; p T?Q +?B + t2 i tB ç M; F i i`QM; /ÁM; t2X

h`M? s€ `mM; +?Ov i?Ov +?ûK KçM? K°i M?€i- S`Q; EMB72 i?"i H" b„+ #ûM- / /
i?2Q ?„M /MM; bS+ ççT # v +Y t2- +ª M;QìB # "i KçM? ` M;Q"BX

o Q5

J°i iB M; i M # v tû ;B| i`mv M ç M- +ª M;QìB +ÁM ç M; î ;B[ F?¬M; i`mM; - €M?
i?"M? K°i KªM; KìK`i- F?¬M; #B i pb b Q- i`QM; M?€v K„i ?„M M?ªv` F?ÄB t2 i (i
iY pQM; "T iÈB K½M? HB i M?Q p"v- H"K +?Q ?„M i?2Q #ªM M,M; K" iB M M?"T p"
iÄ - i`QM; F?|2 K„i KÆ ?² ?B M H M ? B KkB i M K°i i`QÊ+ K°i b m iW +?¶ +€+? t
T?|M; iÈBX L|B i?b +?"K K" tªv` i?b M? M?- KkB i M T?Q b m çKM; KçM? p"Q ç
iB T i?2Q KkB i M T?Q i`QÊ+ +M; p¼i i?ŠM; iÈB pÈB i®+ ç° i,M; i? K K'v H-M- K
+O h`M? s€- ?mM; ?,M; ;?BK ?„M H M çm¬B+?B + t2 #mwi ç`M; i`QÊ+X

@ P 5

h`M? s€ H"TiS+ T?mM` K°i M;KK K€m iQÆB- K°i iB M M"v ç½ H"K i?QÆM; i`M
?„MX E?¬M; +?d M?Q p"v- tQÆM; p B T?ªB +kM; #` i?QÆM; i`M- i`QM; M?€v K„i p
i`mM; +,M #ªM F?¬M; +| +?¶ KQÊM HU+- +?d +| i? i`Æ K„i M?bM #ªM i?•M #` KkB
i®+ ç° i M # v i?"i bU H" p¬ T?€T /MM; K„i i?QìM; i`¬M; i?'v M?Q i? - ?„M Km®M
i`€M? çQÊ+X

oQÆM; >B TH" M;QìB i?S ? B M?ªv` F?ÄB t2X >„M M;ç+ M?B M M?bM i?2Q h`
t2 #mwi- +| çB m T?ªM SM; +O ?„M t2K` +kM; `i M? M?- +ª M;QìB +m°M i`ÁM H
K" h`M? hB i T?Q b m ?„M +kM; iW i`QM; t2 M?ªv` - ;½ Hm"i bQ M"v T?ªM SM; ?
M?ªv` ?„M iU ?² +ÁM Km®M M|B +€B ;b ç|- M?QM; M; v H9+ M"v- #-m i`ìB +?È
M;~M; ç-m M?bM H M #-m i`ìB- K°i pB M +¬m b„i +U+ HÈM iW i` M i`ìB`ÆB tm®M
+?B + t2 i tB- K" h`M? hB i +ÁM ç M; î M; v b€i M;Q`B +Y t2 i @tB +kM; #` pç H•
oQÆM; >B Ti`Æ K„i M?bM ?„M #` ûTi?"M? iQÆM; XXXXXXXX J°i F?®B ?mv i M?K
M[X

h`M? s€ H9+ M"v ç½ #`i +?'T +ªK ;B€+ #m²M M¬M- #îB pb #` ûT M?Q p"v M M +?B
tmM; FQ+? +U+ KçM? ç~v pB M +¬m b„i ?mM; ?,M; #„M p T?Q ?„M XXXX G9+ M"
t2 #mwi- +?d +¬M pB M +¬m b„i FB ç" TiÈB- ?„M H"TiS+ b) ;B®M; M?Q h`M? hB
+?B + t2 #mwi5

ôE?¬M; çQÊ+ +? i- F?¬M; çQÊ+ +? iXXXXXXXXXX i F?¬M; çQÊ+ +? i5ô

h`M? s€ +® bS+ iB M M?"T p"Q i`çM; i?€B Kî+Æ M?•M iÄ ;B B çQçM ? B- ?„M pQ
` - b m ç| ?„M /MM; bS+ ççT KçM? ? B +?•M H M çm¬B t2 #mwi- i`QM; +Æ i? +kM
+¬M;X G9+ M"v pB M +¬m b„i +€+? ?„M +ÁM +| K°i i?QÊ+- +?d i?'v ?„M t¬M; p T?
ççT H M i` M ç| K°i H-M M[ - MQÆM; i?2Q +¶ HU+ HQÊM; M"v- ?„M `®i +K+ i?m"i
J" +MM; H9+ ç|- pB M +¬m b„i ç½ ?mM; ?,M; M M p"Q çm¬B t2 #m;Wî- Q¹QªM;MçîB-

F?¬M;X L m M?Q M;QÌB ç| i?¬M; [m F?ªQ M;?B K- i?b .šM ç¢Q ;Bª b) + 'T +?Q M;
ç²M; i?ÌB b) ç i?,M; + 'T ç° +O M;QÌB ç| H M K°i i-M; XXXXXXXX

h`QÆM; EB i + 'i iB M; i?Î / "B i?b i? "Q M|BX

h`M? s€ bmv M;?o K°i +?9i M|B,

@ o"v M;QÆB H" .šM ç¢Q ;Bª\ > v H" XXXXX ç°B i`QÎM; h`mM; *?•m ç°B\ o¬Hm" M
i? KBM? #¢+?X h ç½ H" KÎ` +Æ M?•M iÄ i-M; i?S ? B- p"v M;QÆB pb b Q +?Ì
M;?B K i \ L m M?Q M;QÆB H" ç°B i`QÎM; h`mM; *?•m ç°B- M?Q p"v M;QÆB +| iQ
>ÆM M[+€B M;QÆB ;¼B H" F?ªQ M;?B K- F?¬M; +¬M H Q H„M; +€+ i? "M? pB M +

h`QÆM; EB i H„+ ç¬m M|B,

@ E?¬M; XXXXXXXXX i pW H" .šM ç¢Q ;Bª- pW H" ç°B i`QÎM; +O h`mM; *?•m ç
ç¢Q ;Bª F?¬M; +?Q T?ûT tm'i i?O ç®B pÈB i? "M? pB M çQ" M ç°B- i`W T?B i? "M?
M;?B K- #`M; F?¬M; K°i F?B +¬M; FQ+? +€+ i? "M? pB M +ÁM H¢B i?b .šM ç¢Q ;Bª
*?O h?¬M iU KbM? ;B€M; tm®M; pÈB KS+ ç° M? 'i ç`M? XXXXXXX

h`M? s€ +ÁM Km®M ?ÄB ;b ç| - h`QÆM; EB i ç½ tQ v M;QÌB çB- M|B,

@ J°i T?¬M iQ p' M ç ç½ i`ª HÌB ?Q" M i' i- M;QÆB Km®M iB T iK+ #B i ç€T €M- M
ç M; Î çdM? +O iÄ M? " ç`B i`mv M ?bM? XXXXXXXXX L?È F„ HÌB i M|B pÈB M;Q
.2biBM iBQM M"v- b® M; "v + "M; HMB p b m i?b i" T FQ+? +O iY i?¬M b) + "M; F?¬
M| b) F?¬M; +® F` +| ? v F?¬M; +| M;QÌB i?QÌM; tmM; [m M?X L m M?Q M;QÆB K
ç M H9+ ç| ?½v iÈB ç€M? #¢B i çB XXXX Jti F?€+ - i? ?B M +O M;QÆB +kM; F?
iÄ i-M; i?S # `²B- M¶ HU+ H M- ç²M; #¼M +O i - M¶ HU+ ç€M? #¢B i çB XXXXX

h`M? s€ p°B p" M; çm´B i?2Q- M?QM; F?B ? „M b„T i|K çQÊ+ p B +O h`QÆM; EB i
i?€B MY idM? MY K ;B" i KbM? idM? H¢BX J" ibM? +ªM? tmM; [m M? H¢B +?Q i
M;QÌB çB çQÌM; çB p T?Q # M M"v ç m pšM +ÁM M;mv M i¢B +?¶ - *?B K G K i`QM
M?Q+? - iU ?² pW `²B tmM; [m M? ç m i`QM; i`¢M; i?€B # 'i ç°M;X L m F?¬M; pb
iQÊM; - +| H) M; v +ª ? „M +kM; +?Q `^M; +?d H" K°i i` "MªQ ;B€+ K" i?¬BX

@ .šM ç¢Q ;Bª\ æ°B i`QÎM; h`mM; *?•m ç°B\ h`QÆM; EB iXXXXXXXXXX `9i +m°+ H
;b\ L|B +?Q i #B i çB5

h`M? s€ +?Êi M;Y Kti H M i`ÌB ;¬K H M- i`QM; HÁM; ? „M pW K K M pWªQ M½
i? ibK çQÊ+ +Æ ?°B ç®B i?Q¢B +MM; h`QÆM; EB i- i? M?QM; +?d KÈB M|B K'v
Hm" M i? M"Q- i`QM; HÁM; ç m i? 'v F?¬M; + K i•K 5

oQÆM; >B T p" i M +¬M ç² iÈB M? M? M? 'i- F?B #¼M ?¼Î +?¶ ` 'i t ç½ ?QÈM; p T
+kM; F?¬M; ;B' m /B K- ¬K *?B K G K p" M ? "M? F?BM? +¬M; +?¢v p T?Q ç| - /M K
[m M? bÈK ç½ çO FBM? ?½B- H9+ M"v ;B' m /B K M[+kM; ç½ F?¬M; F`T- +?Q M
i,M; i®+ +?¢v [m # M M;QÌB oQÆM; >B T +MM; i M +¬M ç²- p°B p" M; M|B,

@ æB- +?¢v ç M +?¶ F?¬M; #` i„+ T?Q i`QÈ+X

L|B tQM; - ? „M ¬K *?B K G K p¼i H M T?Q i` M ç¬m /ÁM; t2X

h®+ ç° +O h`M? s€ +U+ M? M? - i`QM; bU FBM? ?½B +O K°i b® i`B t p" M;QÌB ç
M|+ t2 M?ªv p¼i p T?Q i`QÈ+X æÈB ç M F?B ? „M ç½ i?Q€i` F?ÄB çQ¢M çQÌM; +
i @tB +k ç M; +?m`M #` ç€M? HY F?ÎB ç°M; - ? „M ?mM; ? ,M; ç¢T K°i +QÊ+ ç€ H M
t2 HãK p" QX :½ +?O t2 i`mM; MB M ç€M; H) ç M; +?m`M #` M? 'M; ç| H" T iS+ ;BÆ
H" bYM; b®i M?bM H M +Y t2- i` M +Y t2 #^M; i?ûT /¬v M?Q i? - H¢B `ä` "M; tm'i

h`M? s€ +kM; F?¬M; M?B m HÌB- K|+ ` ? B i?ÄB p" M; `²B M|B pÈB +?O t2 i`QÈ+

@sm®M; t25

:½ +?O t2 M;•v M;®+ K°i +?9i- €M? K„i +O ? „M F?¬M; M;WM; çªQ [m çªQ H¢B ;B
+?•M i` M +Y t2- iB T i?2Q ? „M p² H'v ? B i?ÄB p" M; - KÎ+€M? +Y t2 # M FB - +?F

L?QM; K" M;Q`B +kM; M"v t2K M?Q i®i #KM;- i`QÊ+ F?B +?¢v çB ç½ MûK H¢B +? #° /¢M; +O ?„M +?QM? H" F?¬M; +¬M +?B +t2 M"v M[X

h`M? s€ +~M i?"M ç†i \*?B K G K Î;? b m- iB T i?2Q ?„M M;²B p"Q ;? H€B ç^M; HB M [m v H¢B T?Q b m M?bM oQÆM; >B T +MM; i M +¬M ç² ç M; +?¢v iÊBX h®+ i?"i bU H" +?"K ?ÆM `i M?B mX E?QªM; +?WM; b m MY T?9i- `®i +K+ #¼M ?¼K > B M;Q`B +kM; F?¬M; M?B m H`B- ;½ +¬M ç² ;B"i +Y i`QÊ+ M;²B p"Q +¢M? ;? +kM; M;²B p"Q ;? ç^M; b mX

h`M? s€ i?Î ?„i` K°i ?ÆB- ?„M ç¢T +?•M ; ç€M? t2 i @tB çB- ç²M; i?`B ?„M +kM

@ æB ç M F?m i?"M? i•v i?b M M çB çQ`M; M"Q- M;QÆB +?d çQ`M; +?Q i XXXXX

h M +¬M ç² t2K ` `ä `M; ç½ #` /¼ F?B T bÊ- b„+ K†i ?„M i?Q€M; +| +?9i i€B M?É

@ æ¢B + v M i•K- F?m M"v i `i [m2M i?m°+ XXXXX >QÊM; i`€B- i?2Q ç¢B H° ç i?"M? i•v- ç¢B + v M i•K çB- # M M"v `i M iQ"MX

h`M? s€ p" oQÆM; >B T +Æ ?² ç²M; i?`B MÎ MK +Q`B F?´- ç®B pÊB #¼M ?¼K" M| F?¬M; i²M i¢B +€B ;b ;¼B H" M iQ" M +ª- #'i Hm" M ibM? ?m®M; ;b ç m +| i? b) T? +| i? +? i i`QM; +€+ HQ¢B ibM? ?m®M; ç|X h`M? s€ iB T iK+ M|B,

@ oQÆM; >B T- M;QÆB ;B9T i +Sm idM? *?B K G K XXXX æWM; H"K i?QÆM; i` [m•M ç°B +€+ M;QÆB +Sm idM? +¬ i X

oQÆM; >B T ;"i ç-m- iB T i?2Q /MM; bS+ 'M K°i +€B T?Q b m HQM; *?B K G K- + K'v iB M;- `®i +K+ +?"K `½B KÎ K„i` X hB T i?2Q M" M; HB M FBM? M;¢+ /` i?Q`M F?B i? M? •K +O T?€i` - #B m ibM? FBM? F?OM; i` M K†i +¬ ;€B M"v KÊB iW iW KÊB idM? H¢B K" ç½ T?€i ;B€+ #®M T?Q t H¢ M?Q p"v- çB m M"v i?"i H" /¼ M" M

@ *?B K G K XXXXXXXX ibM? ?m®M; +?B iB i i M?'i ç`M? b) M|B +?Q M;QÆB- ; h`QÆM; >^M;- h`B m M? E?¬M;- hB m >Q" M? Gm"i- +ÁM +| h`QÆM; EB i M[X .L iK+ #` ç°M; +?`m çÁM +?S ?ª\ æÊB ç M F?B +?9M; i H'v çQÊ+ pk F?Q p XXXXXXX T?ªM FQ+?5

RjeX hY h?¬M E?¬M; EB M; E} URV

æ€K M;Q`B h`M? s€ +?ì +m®B +MM; +kM; /WM; H¢B Î F?m i?"M? h•v- +€B ;¼B H" iW i? v i? +?Q F?m /•M M;? QX Í ç•v ç m H" M;Q`B / ç2M p" M?[M; M;Q`B / i`„M

+kM; ç m T?ªM; T?'i;B®M; M?Q ç½ iU +| [mv i ç`M? bÆMX æ9M; `²B- H9+ 'v i +/ HU+ [mûi [m iWM; #° T?"M M?Ä i`QM; +Æ i? M;QÆB- ; -M M?Q i +| i? +ªK ;B€+ i?•M i? M;QÆBX

h`M? s€ p¬ i?S+ M?bM p T?Q ?ç i? +O KbM?- ç°M; i€+ M"v HçB H"K +?Q b„+ K ?Q½M K°i +?9i HçB K°i H-M M[ çÄ #^M;X h`M? s€ p°B p" M; ç€T,

@ - i®i H„K- +?mv M M;QÆB KÎ +Æ M?•M iÄ /M b Q +kM; H" K°i +?mv M i®iX *? M;QÆB F?¬M; M M iMv iB M iB T iK+ KÎ +Æ M?•M iÄ X S?ªB M?È `^M; +?QM? Kb i?€B HQçB M"vX :Bª /K M m bY /KM; [m€ M?B m H-M M; v i`QM; ;B B çQçM ç-m i +| i? #` `ÆB p"Q i`çM; i?€B #,M; ?QçBX E?B ç| M m F?¬M; i? M? M? +?|M; i`Î H +QB M?Q +? i +?„+ `²BXXXX \*?Q M M ?½v ?S pÈB i - M; "M pçM H-M F?¬M; M M \*?B K G K M? M?"M; ;"i;"i ç-mX G9+ M"v h`M? s€ KÈB H'v #,M; pªB ?B m [mª +

@ - i`QÈ+ iB M ?½v ;B9T i #,M; p i i?QÆM; HçB ç½ XXXX ±\ oW `²B +| M;Q`B h`M? s€ M;ç+ M?B M KÎ K€v #° ç`K H M- çB m F€ [m€B +?QM? H" ?„M +?d M;?2 M?[M; iB M; H®T #®TX L;?2 M?Q p"v +ªMY M;"v i`B- ?„M KÈB M;?2 ` çQÈ+ i? #®T /Q +OB +?€vX L?QM; +?Q /M ?„M +| ;"Q i?ûi M?Q i? M"Q i?b +kM; +?ŠM; + +€+? F?€+ - K€v #° ç`K M"v ç½ `ÆB p"Q i`QM; #B M HY X o"v ? B +¬ ;€B FB F?ŠM

h`M? s€ +ªK i?'v i`QM; HÁM; T?€i HçM?X >„M M?È HçB iW H9+ #„i ç-m i? ;BÈB pšM Hm¬M ;†T T?ªB M;mv ?B KX *| i? M|B M m F?¬M; T?ªB /Q i?m°+ iQM? +Q`M +O ?„M- ç9M; `²B- +ÁM i? K /U +ªK `i KçM? ç®B pÈB M;mv ?B K i`QM; i`çM; i? F?¬M; T?ªB #ÎB pb M?Q p"v i?b ?„M `i +| i? ç½ #` M?[M; K®B M;mv ?B K M"v ;B iW H-M ç-m iB M #` /•v çB M + Q €T +¬M; FQ+?- H-M i"TFQ+? ç| +kM; çO ç H"K +? iX _²B p" B H-M b m ç| ç m H" /Q p" M F?Q +O ?„M i? K p"Q i?U+ HU+ KÈB +| i #ªQ iQ" M i€M? KçM;X *| i? M|B- ? B +¬ ;€B #bM? i?Q`M; FB - M m F?¬M; #` i'M T?ªB i?b ; -M M?Q +?„+ +?„M b) T?ªB +? iX

h`M? s€ i?Î /"B M|B,

@ G-M M"v iQ" M #° i•M M?•M ç m +? i? i XXXXXXX i'i +ªK¼B M;Q`B i` M t2 #mb bç+? `²BX

*?B K G K M;?2 i?'v i? i`QM; HÁM; T?€i HçM?- M" M; p°B p" M; M|B,

@ æWM; M|B M?[M; H`B K'i iBM? i?-M M?Q i? X L;QÆB F?¬M; T?ªB pšM p¬ bU b M;½ h`QÆM; EB i- F?B ç| M?'i ç`M?XXXXX

h`M? s€ +Q`B F?' H„+ ç-m M|B,

@ _'i F?| - i?U+ HU+ h`QÆM; EB i+ÁM KçM? ?ÆM M?B m bQ pÈB iQ`M; iQÈM; + h`B m M? E?¬M; - h`QÆM; >^M;X _'i +| i? +ÁM +| hB m >Q" M? Gm"i t T ç†i #® +K HçB `i F?| +| i? ç€M? #çB #¼M ?¼ X

*?B K G K HŠM; H†M; `9+ b€i p"Q # M M;Q`B h`M? s€X L" M; M?Ä M? M|B,

@ XXX u M i•K çB- i b) Hm¬M i`È ;B9T M;QÆBX L?'i ç`M? b) +| #B M T?€T +| i? ç`M?XXXXX

h`M? s€ M? M? / v / v ?mv i h?€B .QÆM; - ?„M #„i ç-m bmv M;?o +~M i?"M +•M M i? +K+ T?€i bBM? i`QÈ+ K„iX hbM? ?m®M; M?Q p"v- T?ªM; T?'i;B®M; M?Q H"XX

@ *?B K G K- +| K°i #B M T?€T +| i? ;B9T i i`U+ iB T iÈB +?¶ h`QÆM; EB i- M?Q ?B K `i HÈMXXX >Q†+ +| i? H" M;QÆB ;†T T?ªB M;mv ?B K `i HÈMX

h`M? s€ bmv M;?o K°i +?9i `²B M;?B K i9+ M|BX

*?B K G K p°B p" M; ;"i ç-m M|B,

@ •M- F?¬M; b Q ? iX amv +?Q +MM; i F?¬M; i? +?d ç SM; i`Æ K„i M?bM M; QÆB HçB +S Î # M +çM? MioM? K` t2K çQÊ+ \ S?ªB +?B M ç'm i?b ?½v +?Q i +MM; +?

@XXXXXXXX L; QÆB +ÁM M?È H-M i`QÊ+ +?9M; i ç®B Hmv M F?¬M; \ \*?9M; i +kM #¼M ?¼ #®M M; QÌBX æQÆM; M?B M- #•v; BÌi? +K+ +O +?9M; i +ÁM b€M; bO ç€M? #çB h`QÆM; EB i H` çQÊ+X \*?Q M M ?Q`M iQ`M +| i? F?¬M; +—M ç wiÈB # iÈB +?¶ h`QÆM; EB i XXX i?b H-M M`v M?B K pK M?`i ç`M? +| i? ?Q`M i?`M?X *

*MM; H9+ ç|- *?m o,M `®i +K+ +kM; çÊB çQÊ+ +ªM? b€i ç MX J` M; v +ª +ªM? b€i + ç2M FB H`K +?Q i`QM; HÁM; i /çBX *?d +—M pW M; ?o ç M K°i M; QÌB ç M; b®M; +ªK ;B€+ M`v M?Q K°i K°i w M; ?o HçM? H)Q i?`m i`M ç€v HÁM; X B +kM; ç m +ªK i? K½B ç M ?ÆM MY M; `v b m- `®i +K+ KÊB +| +ªM? b€i HçB ?ÄB ?Q`M +ªM? +O æQÆM; M?B M- F?¬M; +| #`i +S i?S ; b +?SM; KBM? i?•M T?`M- F?¬M; +| i? +, M + i?`K +?Q +ª pBb M?`T +ªM? +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; +|- +?Q M M *?m o,M iU M?B T?ûTX hB T i?2Q M`M; #` çQ ` t2 +ªM? b€i +?Q p ç²MX

h?“i bU +ªM? b€i +kM; F?¬M; +| ;•v F?| / *?m o,MX h?S M?“i M`M; [mª i?“i H` K° H` M K M?“M i?b F?¬M; B Km®M M?šM i•K H`K F?| M`M; c i?S ? B- i?2Q M?Q HÌB iU ?² H` +MM; i M h`MK t½ ?°B ç2M ç M; Km®M [m`i F?ÎB i`QM; i?“M? T?® +| [m çB m- K°i i M h`MK t½ ?°B ç2M KÊB [m`i F?ÎB i?b i?QÌM; i?QÌM; i?O çQçM b) `i + i?S+ [m`i F?ÎB- M; QÊ+ HçB H` Km®M +MM; +ªM? b€i +MM; ?Á ?ÊT K°i +?9ic ç•v #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K iMv w H`K F?| *?m o,MX

ob p`v K°i ;½ +ªM? b€i H€B t2 +?Î \*?m o,M p ç²M- +ÁM b® +ªM? b€i +ÁM HçB iB T +Sm ?Ä +€+? Hv M; QÌB çB çQÌM; iW #®M T?Q - ç²M; i?ÌB iB M i? ibK FB K M; m \*?m o,M +kM; +?d +| i? M; ²B i` M t2 +ªM? b€i iW iW `ÌB çBX

h?Qç i M?bM i M +ªM? b€i M`v ç9M; H` K°i ;½ i`mM; MB M #KM; #B X >„M +kM; F? b` M?Ä T?Q b m i`QM; t2 +ªM? b€i- iB T i?2Q KÎ F M? •K M?ç+ i` M` /BQ- iB M; ` X h`¬M; #° /çM; i M i`mM; MB M #KM; #B M`v +| p T?B i?QÌM; i?Ä K½M- ?„M p M?ç+ pW H€B t2 p T?Q i`QÊ+X

*?m o,M M; ²B Î T?Q b m t2 +`M; H9+ +`M; F?¬M; +?`m M´B- pW H` F?´ bÎ /Q +€ G•K @ M; QÌB ç®B tY pÈB M`M; p¬ +MM; i®i- pW H` F?´ bÎ /Q iB M? +ªM? K` +?QM M`M; +Æ ?² F?¬M; M; WM; M?bM i?`v K°i p`B #|M; ç2M FBM? F?OM; p¼i iÈB +?¶ M bU H` [m€ F?OM; #®X hU M?Q +?d H€i M[ i?¬B M`M; b) +? ic ?ÆM M[t2 +ªM? HQçB +ªK ;B€+ M`v HçB +`M; T?€i ` `ä ``M; X

*ªM? b€i #KM; #B +ÁM ç M; F?¬M; M; WM; ;`i ;M ç„+ w- i?b i` M çQÌM; ç½ p M; H T?Q i`QÊ+ K†i H` K°i +?B + t2 iªB +?Î i`2 i`9+ t•v /UM; - #ÎB pb t2 iªB i? iQ+? [m pQÊi [m çQÊ+ M M i M +ªM? b€i #KM; #B #U+ +?`m F?¬M; M´Bc ?„M HB M iK+ ? ?² +kM; p°B p½ i`€M? ` +?Q t2 +ªM? b€i [m M M H€+? [m i`€B [m T?ªB p`B H- #ÎB pb i? iQ+? [m€ HÈM- K` MÆB M`v +kM; H` çQÌM; iQÆM; ç®B ? T +?Q M M t2 b m t2 iªB M`vX

*ªK ;B€+ +O *?m o,M ç®B pÈB HQçB M; mv ?B K +? i M; QÌB M`v ç½ K½M? HB i ç M #^M; HÌB- M`M; #„i ç—m ç`T —K —K +Y b` i`QM; t2 +ªM? b€iX æ€M; iB +H` i M +ª i B M; ?2 çQÊ+ +?d iQ`M H` iB M; M?ç+ `Q+F M `QHH- +, M #ªM F?¬M; i? M`Q M; J` i`QM; K„i +O ?„M +?d +| ?bM?ªM? +?B + t2 iªB F?¬M; M; WM; +?çv H„+ HQ Î T aQM; T?QÆM; F?¬M; M; WM; iB M p T?Q i`QÊ+- K` F?¬M; +| B ç w ç M bÊB /•v - /—M #` im°i çSi K°i K„i tQ+? - `²B iB T i?2Q H` K°i K„i tQ+? M[X æ€K i`2 i`9+ i` M HÁM; ` X

J` +MM; H9+ ç|- \*?m o,M /MM; HU+ ç`T +Y +kM; +`M; H9+ +`M; HÈMX _®i +K+ - i M M; ?2 çQÊ+ iB M; *?m o,M ç`T +Y - ?„M p°B p`M; ç`v +Y b` M?Ä ` K°i +?9i- +kM;

@ a Q i? \ *Æ i? F?¬M; i?QªB K€B b Q\

" 5

J°i +•v i`9+ iW i` M t2 iªB T?Q i`QÊ+ pW i`QÊitm®M;- pW p†M +„K i?ŠM; p`Q +
b m F?B tmv M i?`m +Y FQM? H¢B ¸•K iB T K°i +€+? +?QM? t€+ p`Q +€B +Y b´ M
*?m o,M p®M ¸ M; ¸Q K†i;?û p`Q +Y b´ ?QÊM; ` T?Q M;Q`B M|B +?mv MX *?C
iÊB- i`U+ iB T tmv M [m KB M; M`M;XXXXXX

h`M? s€ +ª M;QìB +?Êi`mM K¢M?- M;²B #°i /°v- ? B K„i M?bM [m M? [m´i p #®M
?„M +MM; *?B K G K ¸ M; ¸SM; H` K°i [mªM; i`QìM; `°M; `½BX LÆB M`v #®M T?Q
?B Kc iÁ M?` + Q i-M; ; -M #¼M ?¼ M?`i +kM; +€+? ¸| ?ÆM i`,K i?QÊ+- ?ŠM H` +
i?-M +Æ ?² F?-M; +| F?ª M,M; mv ?B T iÊBX

hªB [m +m°+ ?¶M +?B M M;`v ?¬K [m - +°M; i? K b m F?B F?Q ?`M; M´ K¢M?- h`
M;QìBX J†+ /M ?„M +| ?mv i i?®M; #€ iQÊ+ o KTB`2 #B M /`- M?QM; i?QÆM; i?
i`¼M;- +?Q M M ?„M +MM; \*?B K G K M? M? +?|M; Km ¸² ,M +?Q MQ K°i i`M- b
i`QìM; M`v +MM; *?B K G K M;?d M;ÆB K°i ¸ K +?Q F?Ä2X E€i?`i +kM; +?d +| ?„
*?B K G K pšM i?S+ ¸ K- F?-M; M;WM; p`M /KM; iBM? i?-M HU+ iªQ KB m [m M
i`mv M ?bM? H°M; Hšv FB X \*kM; +?d +| F?ª M,M; [m M b€i [mûi ?bM? +O M`M;
h`M? s€ M i•K M;?d M;ÆB K°i H9+X

:Bì T?9i M`v b„+ i`ìB ¸½ i`Kì b€M;- i?•M i? h`M? s€ ?ÆB ?ÆB ;B°i ;B°iX E?-M; i
#€ iQÊ+ o KTB`2 #B M /` i?`i bU K¢M? K)- +?d M;?d M;ÆB K°i ¸ K- +?ŠM; M?[M;
¸½ F?ûT H¢B ¸QÊ+ #ªv i€K T?-M- K` +ª p i i?QÆM; i` M p B M; v p`Q ¸-m F?ÊT tC
¸½ F?-B T?K+ ?Q`M ?ªQX :Bì T?9i M`v ?„M +?d ¸ÊB i`ìB b„M;- K°i F?B ?YM; b€M
¸B F?-M; i`î H¢B K` t-M; p T?Q iÁ + Q ®+ T?€i b|M; i`mv M i? M? i`mv M ?bM?
¸`M? b) M M h`QÆM; EB i K°i i`M5

@E?-M; M;O K°i +?9i b Q\ æ i i?O K°i H9+ +?QX

h`M? s€ M?bM \*?B K G K ¸ M; M;²B # M M;QìB ?„M- i`QM; HÁM; t| i t M|BX
*?B K G K +QìB ?b ?b M|B,

@ E?-M; b Q ? i- ?¬K M v ?ŠM H` +| i? i`î H¢B *?O h?-M F?-M; ;B M +?S ?ª\ u M
H` M;QÆB #ªQ p i - ?b ?b- F€i?`i KMB p` #ªQ p +?Q M;QÆB +kM; F?-M; i²B ¸•m

h`M? s€ v M H†M; F?-M; M|B ;b- ?„M +?d M;~M; ¸-m M;QÊ+ M?bM H M i`ìBX í ¸
F?-M;- K` K°i M;`v KÊB +kM; b„T #„i ¸-mX

ôªÁM M?È F?-M;XXXXX H-M ¸®B Hmv M ¸|5 h`QÆM; FB i5 >½v ¸ÊB i 5ô

RjNX *ÁM L?È E?-M;XXXX G-M æ®B Gmv M æ| UkV

G9+ M`v F?QªM; +?QM ;Bì b M;- +€+ M;•M ?`M; #bM? i?QìM; ¸ m b) p`M +?mv M
+kM; `ìB \*?B K G K ¸B p ?QÈM; M;•M ?`M;X

@h`B m M? E?-M; ¸½ iW i`QM; iÁ i?€T i`mv M ?bM? tm´i T?€i- M?QM; F€ [m€B H
F?ÄB ¸|X °•v ;Bì h`B m M? E?-M; +ÁM +€+? +QM ¸QìM; +?9M; i ¸ M; ¸SM; F?Qª

hW i`QM; K€v #° ¸`K i`mv M ¸ M i? M? •K +O *?B K G KX

h`M? s€ M|B p`Q K€v #° ¸`K,

@ o`v +S /U i?2Q F ?Q¢+? ¸| - M;QÆB iB T iK+ ¸B i tB [m + -m- hY i?-M +kM; F?-
v M i•K ¸B iB TX h H€B t2 +?î iB M pÁM; [m h`B m M? E?-M; i`U+ iB T +?¢v iÊ
M?Q H-M i`QÊ+ +?9M; i ¸®B Hmv M- M;QÆB ?`T /šM bU +?9 w +O ¸`+? M?•M +
+¬M; FQ+? #¼M ?¼X hBM iQîM; i 5 G-M M`v M?`i ¸`M? b) ` i v i`QÊ+ F?B h`B m
¸B i`QÊ+ K°i #QÊ+ ¸€M? #¢B h`QÆM; EB i5 hBM iQîM; i 5

J°i H9+ H•m F?-M; +| iB M; i`ª HìB- +m®B +MM; iW i`QM; K€v #° ¸`K +kM; +| iB M

@ •MXXX L;QÆB iU KbM? T?ªB +~M i?"M ç!X

h`M? s€ #m¬M; K€v #° ç"K- ?Qi b•m K°i ?ÆB- `²B #bM? ioM? M?Q F?¬M; +! +?mv
+O M;•M ? M;- +S M?Q p"v- +?„+ +?„M ?„M b) çB M; M; [m t2 +?Î iB M ç M; Î ç" M

L; v H9+ ç! K°i i v #ªQ p pki` M; i" M ` ,M; H"TiS+ M; ,M +ªM ?„M,

@ sBM çÊB K°i +?9i- M;•M ?"M; +ÁM +?Q KÎ +Y XXXXXX

h`M? s€ +kM; F?¬M; M!B M?ªK- imM; [mv M -K K°i T?€i M; v M;U+ i v #ªQ p M"
;B€T +?®M; ç¢M K"m ç2M M?QM; i`9M; K°i [mv M M"v- H"TiS+ +?`m F?¬M; M' B
i?QÊ+- ç H M K'v i v #ªQ p +! pki` M; F?€+ H"K +ª ç€K M; ½ H,M [m vX G9+ M"v
` K°i KªM? K! K'i- b m F?B KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S ? B- pÊB M°B HU+- M,M; H
i`QM; i?!B ;B M M;„M M?'i +?'K /Si +?B M ç'm- ?ÆM M[F?¬M; i? ç +?Q #¼M ?¼
i`QÊ+ H9+ +MM; h`QÆM; EB i [mv i +?B M- ?„M imv i ç®B F?¬M; i? ç i?•M KbM
i`b i? HU+ p" +?B M ç'm HU+ Î i`¢M; i?€B ?Q" M K„ M?'i ç M; ? M? +?B M h`QÆM;

h`QM; K„i ?„M- ç°M; i€+ +O #¼M #ªQ p pki` M; M"v +Æ ?² i`Î M M +?"K +?¢TX >
T?€i p¼i iÊB i`QÊ+ K†i K°i i MX h`QÊ+ F?B i v #ªQ p M"v F`T M' b9M; ?„M ç½ #
`²B i`QM; H9+ K†i i M M"v +ÁM ç M; H° p FBM? ?½B i?b h`M? s€ ç½ +?Q K°i +Q
*?Q ? i i`QM; H9+ i?•M i? i M #ªQ p M"v +ÁM ç M; i` M F?¬M; i`mM; b„T`ÆB tm
?„M; imM; K°i [mv M p`Q M;U+ ?„MX "i [m€ K°i HQ¢i +€+ ç°M; i€+ M"v T?€i bBM?
?² M M #¼M #ªQ p +ÁM H¢B M; v +ª i®+ ç° M•M; b9M; +kM; F?¬M; F`T- /Q p"v +?d
H"TiS+ H,M ` #`i idM?X

>B M i`Q!M; +?d +ÁM H¢B ? B i M K" i`QM; K„i +?9M; +kM; H° H M p FBM? ?½B-
H M i?b h`M? s€ ç½ ?mM; ?„M; pmM; +?Ov i?O +?ûK [m X > B +€M? i v M?Q ? B
/`M; #` +?ûK `ÆB tm®M; ç'iX h`QÊ+ F?B K€m +ÁM +?Q F`T T?mM ` i?b h`M? s€
M? mc ? B i M FB +,M #ªM +ÁM +?Q #B i +?mv M ;b tªv ` +kM; ç½ H,M ` #`i idM

Í ç-m FB +! # ;½ ç M; çSM; +?¶ t2 €TiªB `ä `M; +kM; M;?2 çQÊ+ i? M?•K +! p
?¼`9i b9M; ` `²B p¼i iÊB # M M"vX L?QM; çB m H"K #¼M ?¼M; ¢+ M?B M +?QM?
H,M H!+ /QÊB ç'i` +ÁM i?b +?ŠM; i?'v F ç½ +¬M; FQ+? #¼M ?¼ ç•m ? iX \*?d H`
h`M? s€ ç M; çSM; H†M; v M i` M M!+ t2 €TiªB M?bM #¼M ?¼- çÊB +?Q # M; Q!
M?"M; M?ªv tm®M; T?Q b m #¼M ?¼- b m ç! HB M iK+ ç€M? # T?€i F?B M +ª # i
M`K H,M /QÊB ç'iX

h`M? s€ i?Î ` K°i ?ÆB c ?„M +kM; +! +?9i b[M; b!M?bM H¢B ? B i v KbM?X J†+
M?QM; i`QM; H9+ #`i i`B #`i ;B„+- ?„M i?"i bU ç½ +! çQÊ+ HU+ HQÊM; iQ HÈM K"
iÊBX >ÆM M[+?d +¬M ?„M H¢B iB TiK+ b®M; b!i- HU+ HQÊM; FBM? F?OM; M"v
ç¢B ?ÆM XXXXXX æ•v H"KS+ iB M ?! i¢B *?O h?¬M F?¬M; ;B M b Q\ h`ªB [m `
i`M; +ªM? FBM? F?OM; i?b i?U+ HU+ i`i T?ªB çQÊ+ iW iW ç + Qc ç M +m®B +MM
;BÊB K" ?„M ç M iQ!M; iQÊM; +kM; F?¬M; /€KX

.M b Q çB M[+?d p`B ;B•v b m h`M? s€ ç½ T?K+ ?²B H¢B iBM? i?¬MX >„M i`U+ i
iB M `²B +?¢v ` F?ÄB +`M; HÈM +O F?Q +?S iB M pšM +?Q #` B ç!M; H¢BX *S
T?!M; çB- iB M ;B'v ç¬H # v i€M HQ¢M- ç H¢B i` M K†i ç'i b€m i M #ªQ p pki`

:B! T?9i M"v tmM; [m M? ç½ +! `i M?B m M; Q!B [m H¢B- +ÁM +! +ª K°i b®M?•M
h'i +ª #¼M ?¼ ç m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM i`Q!M; ~m çª pW `²BX J¼B M; Q!B i
iBM p`Q +†T K„i KbM? pb pW `²B ç°M; i€+ +O h`M? s€ i?"i bU H" `i F?! K" iBM M
+?Q `M; M?[M; ç°M; i€+ FB F?¬M; T?ªB H" HQ¢B K" +QM M; Q!B +! F?ª M,M; T?€i
+! B ç! M?ªv ` i`QÊ+ K°i #QÊ+ +?¢v p T?Q M"v HQÊK iB M ç M; # v iSi€M-abm
?mv M M€Q +O K¼B M; Q!B tmM; [m M?X h'i +ª K¼B M; Q!B #„i ç-m ;B`M? ;B"i M?
ç'i- +?ŠM; M?[M; M; Q!B çB çQ!M; #„i ç-m i` M? ;B`M? K" i?"K +?Q K°i b®M?•M
+?QÊ+ i?2Q M; Q!B [m çQ!M; #„i ç-m i` M? +QÊTX h`QM; ç€K H°M t°M M"v i?b b€
FB +S M?Q p"v K" #` K¼B M; Q!B ;BšK ç¢T- Km®M b®M; +kM; F?¬M; çQÊ+ K" Km

h`M? s€ pW H€B t2 +?Î iB M pW M!B p`Q K€v #° ç"K ç +¢M? # M,

@ "•v ;Bì p` i`Q +O +¬ 'v î ç•m\ *| +ÁM +€+? t H„K F?¬M; \ æm´B i?2Q ?QÈM; i M;QÆB\

*?B K G K M; "T M; WM; K°i +?9i `²B M|B,

@ L`M; i iU ?² ç½ M; WM; H¢B- ç M; iQM? M M çm´B i?2Q M; QÆB ? v H` i?2Q i X H¢B i`mv i?2Q M; QÆB ç½ +| ?ÆB Km°M `²BX M? +?d +¬ MiB TiK+ iB M p T?Q M? 'i +kM; F?QªM; +?WM; M, K T?9i ç²M; ?² H€B t2X æQ¢M çQÌM; M`v H` çQÌM; K ç€M? çQÌM; pÁM; iW t #¼+ H¢BX *¬ 'v #„i ç-m /B ç°M; `²B- +?QM? H` ?QÈM; p T +ª # M ç| ç m T?ªB i`¬M; + "v p`Q M; QÆB `²BX

h`M? s€ i?î` K°i ?ÆB- ?„M M; ?B K i9+ M|B,

@ u M i•K çB5 h M|B çQÊ+ i?b M? 'i ç`M? b) H`K çQÊ+5 L? 'i ç`M? b) ; BªB [mv i t M`M; i +¬M; FQ+? M; QÆB5 o¬ Hm" M M?Q i? M`Q i +kM; b) F?¬M; ç M; QÆB #`

hB M; M|B +O *?B K G K H¢B /WM; H¢B K°i ?²B H•m- M`M; #'v ;Bì KÈB i?'T ;B¼M

@ •MXXX M? 'i ç`M? M?ûX

@L? 'i ç`M?5

hW M; •M ?`M; ç M iÁ i?€T i`mv M ?bM? K'i +?WM; F?QªM; KQÌB T?9i H€B t2 i`Q çQÊ+ +| p`B T?9i- T?Q b m ç°i M?B M p M; H M iB M; +ÁB ?K t2 +ªM? b€i- #'i [m M?bM i?'v K€B +O iÁ i?€T i`mv M ?bM?X æQ¢M çQÌM; M`v H` K°i çQ¢M çQÌM; i F?¬M; ? bÊ ?½B K` HB m K¢M; ç¢T H9i +?•M ; - ; Bì T?9i M`v ?„M ç½ #'i +?'T K½ +ÁM H¢B +| i?€T i`mv M ?bM? T?Q t t ç M; +`M; M; `v +`M; ?B M `ä5

J„i i?'v KbM? ç½ +`M; M; `v +`M; ç M ;¬MiÁ i?€T i`mv M ?bM?- ç°i M?B M ?„M +ª F€ H¢ i?'B [m X í i`QM; + #BM t2 ç|M; FQM +Y b´K` H¢B +| ;B|M? i?'B- i?'•K i• H M /U +ªK #'i ?ªQX Zmª M?B M- T?Q i`QÊ+ H` K°i M; ½ iQ ?bM? +?[i?"T- t2 +?î i i?€T i`mv M ?bM?X æ²M; i?îB- K°i +?B +t2 iªB iW ;B Q H° # M FB t¬M; i?ŠM; ç t2 +?î iB M- ?9+ # v t2 +?î iB M p ?QÈM; K°i iÁ + Q ®+ +¢M? ç|X oÈB +9 i¬M; H- i? iW i`QM; t2 #Á ` çQÊ+ i?b +?„+ ?„M +kM; T?ªB çB #° p T?Q iÁ i?€T i`mv M s€ T?ªB +?QM? /B M M; ? M? +?B M +mM; iB M +O h`QÆM; >^M; - çB m M`v ?Q`M +O h`M? s€ M M ?„M i`QM; HÁM; pW HQ H„M; pW T?ŠM M°X

@E?®M FB T5 hY i?¬M5 æB +? i çB5

h`M? s€ `®M; iQ K°i iB M; - +?•M pšM ;„i ; Q ç¢T H9i +?•M ; ?QÈM; p T?Q i`QÊ i?b iW i`QM; M¢T ;BÈB H'v` F?`m S?€Q F?¬M; F?QX >„M ;BÆ S?€Q F?¬M; F?Q M i` M +?B +t2 iªB ç| K°i #|M; M; QÌB H€B t2 +kM; F?¬M; +|X \*kM; F?¬M; #B i H` i` ? v +?QM? iY i?¬M ç½ #`v ` ? i i?ªv M?[M; +?mv M i®i M`v5

> B5

J°i5

J„i i?'v t2 +?î iB M ç½ b„T çKM; p`Q +•v +°i +¢M? iÁ + Q ®+ i?b `®i +K+ T?€Q F?¬ pÈB mv HU+ +U+ K¢M? i?"K +?Q #„M M€i #'v +€M? +Y HÈM i` M t2 +?î iB M- #B M #KB b„iX a|M; tmM; FQ+? mv HU+ +U+ K¢M? tmv M p T?Q t2 iªB- +?d i`QM; M?€ b|M; tmM; ç°M; +?'M i?`M? KªM? M?ÄX s2 +?î iB M`9i +K+ iW i`¢M; i?€B #` ç`v i`QM; H9+ M; `M +•M i`2Q bÈB i|+ ç| - t2 +?î iB M +¼ b€i p`Q K°i +•v +°i H`K +?Q ç H¢B +?B +t2 pšM HªQ çªQ +?¢v p` ?QÈM; i?€T i`mv M ?bM?X

h`M? s€ +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? h`QÆM; >^M; +| i? #„M tmv M [m HÈT FQM? M M ?„M M?„K ç9M; ?QÈM; iÁ i?€T i`mv M ?bM?- `²BiB TiK+ ç¢T H9i +?•M ; X L ? ,M; imM; K°i [mv M ç€M? H M i`K FQM? HÈM +?„M T?Q i`QÊ+X æ•v [mª i?"i H` #„M M?Q i? M`Q çB M[ i?b M|+kM; +?d M Si` K` F?¬M; pÐX L?Q p`v- iW # M M; Q ibM? +ªM? H€B t2 # M i`QM; - K` h`M? s€ +kM; F?¬M; i? K [mªM T?QÆM; ?QÈM; i

i?•M M;QìB M;?B M;[m M;²B # M `b ;? i" B t - +?•M i?b pšM FB M i`b ç¢T; - ;Bì
H9+ +¨M; ç M ;–M i?€T i`mv M ?bM?X

ô8yyy KûiXXXXXX

jyyy KûiXXXXXX

R8yy KûiXXXXXXô

PÈ+ +?WM; +ÁM +€+? iÁ + Q ®+ F?QªM; Ryyy Kûi i?b ç°i M?B M K°i iB M; `Qi +?
tû ;Bì #„M i`9M; FQM? +?®M; ç¢MX lv HU+ +O Mì F?¬M; M;ì çO K¢M? ç tmv M i?
i`QM;- mv HU+ KkB i M M¨v bQ pÈB ç–m ç¢M #bM? i?QìM; +ÁM HÈM ?ÆM M?B mX
M?O KbM? K v K„M M?ì +?B + t2 +?î iB M M¨v F?€ +?„+ +?„M i?b ç°i M?B M i? K K
iÈB- #„M i`9M; M; v i¢B +?¶ KkB i M pW `²B #„M iÈB H¨K +ª ? B KkB i M +MM; T?
;B M ;B[? B T?€i i M #'i [m€ +?Q çQÊ+ K°i ;B•v ç²M; ?²X _®i +K+ i'K FQM? +?
F?¬M; M´B mv HU+ +O ? B T?€i i M K¨`mM; H M `²B `–K K°i iB M; M€i pKM `X "
iB M +m®B +MM; +kM; H¼i çQÊ+ p¨Q # M i`QM; iÁ i?€T i`mv M ?bM?5

h®+ ç° t2 +?î iB M +U+ F€ M? M?- i`QM; [m€ i`bM? T?ìM; p¨Q iÁ M?¨ ç½ /¼ F?¬M

K" +ÁM K v- i®+ ç° T?ªM SM; +O h`M? s€ H9+ M"v +U+ M? M?- `®i +K+ +?¶ i`€B i
i?Q€i çQÊ+X

h`M? s€ ôQ ô K°i iB M; T?mM` K°i M; KK K€m iQÆB- i`QM; H9+ ?¬ ?'T M; U+ T?
p¬ +MM; - ?ÆM M[F?Q ?Qi p"Q H¢B +ªK i?v /QÌM; M?Q F?¬M; M; WM; #`Á`X
i?®M; F?' +MM; +U+- M?QM; K" F?QªM; +€+? ;B[?„M p" h`QÆM; >^M; `®i +K+ ç
i?QÊ+X G9+ M"v ?„M ç½ +| T?¬M M„K +?„+ b) ç€M? M; 'i h`QÆM; >^M; i`QÊ+ F?B
X .M b Q M°B i`QM; ?ÆM KQÌB i?QÊ+- /U p"Q F?BM? +¬M; +Æ ?? ?„M b) €T b€i ç
/B ç°M; +O h`QÆM; >^M; +| M? M? ?ÆM M[+kM; F?¬M; #^M; F?BM? +¬M; +O ?

@ S?M- ? B M; QÌB +€+ M; QÆB M; O K°i ;B' +i?"i M; QM çB XXXXX h'i +ª ;B Q +?Q

h`M? s€ F?¬M; M; WM; ?Qi i?Î F?¬M; F?Q- ?„M +'i #QÊ+ çB iÈB T?Q ? B M; QÌBX

B M; Ì- h`QÆM; >^M; ç°i M?B M tQ v M; QÌB M?ªv #°i H M- i`QM; M?€v K„i ?„M M
H¢B tm'i` K°i KkB i MX *?d i?v ?„M ;BQÆM; +mM; FûQ /•v- *´ +mM; s¢ h?B M G
i` ,M; i`ÁMX h` M /•v +mM; +?d +| K°i KkB i M K" i?¬B- i? M?QM; H9+ M"v i?¬M i
?Q" M iQ" M #B M ç´B- ç| H" K°i HQ¢B i?¬M ibM? ç2K iQ" M #° ?v p¼M; [m€M +?9
+?•M ?„M ç½ F?¬M; +ÁM`mM`~v M[- ? B i v +kM; pšM p[M; M?Q #°M i?¢+? - ? B
i?"M? K°i KªM; KÌK`i- K" i?O T?€T t¢ FQ+? M"v +?d +| K°i KkB i M- M?QM; H¢B +
+| çQÊ+ F?B +QÌM; ?| X

S?QM; +?B iB M5

R9RX J°i hB M æ-v hB + >"M UkV

h?m°+ iQM? hBM? GBM? K" h`QÆM; >^M; +QÌM; ?| +?d i, M; +QÌM; ç°i ?m-M i?K+
H¢B i?U+ HU+ i, M; H M +kM; F?¬M; M?ªv p¼i- i? M?QM; i?m°+ iQM? M"v H¢B +|
+?B iB Mô- i?2Q +?9 i?Q+? i?b +| i? i`QM; M?€v K„i ç + Q mv HU+ +MM; i®+ ç°
L m M?Q €M i?2Q HÌB ;BªB i?Q+? M"v- M?Q p"v mv HU+ +?Q Qi bQ pÈB "¢Q GB
M?B m5

h`QM; M?€v K„i h`QÆM; >^M; ;BQÆM; +mM; Km®M #„M- /U +ªK M; mv ?B K i`QM;
F?¬M; i? /B M iª #^M; HÌBX h`QM; K„i ?„M +?d +ÁM H¢B +| çB K ?"M [m M; ç M; H
€T HU+ i?2Q ç| K" iÈB- T?ªM; T?'i M?Q +?d +¬M ?„M +| +?9i ç°M; i€+ i?b +ª M; Q
tmv M [m X GQ¢B +ªK ;B€+ M"v i?"i bU H" [m€ KS+ FBM? F?OM; - pb i? ?„M +, M #
F?€M; +kM; F?¬M; +| - M; M; M?B M #`ûT #S+ +?¬M +?•M i¢B ç|X G9+ M"v ?„M +€
+| F?QªM; # #®M i?QÊ+- ibM? +ªM? ;B[bQM; T?QÆM; ç½ F?¬M; i? p½M ?²BX

@æWM; iÈB ;¬M i 5

h`QÆM; >^M; F?) ;¬K H M- ? B K„i +O ?„M pšM H" K°i KªM; KÌK`i- +?Q M M h`M?
` bmv M; ?o i`QM; HÁM; ?„M H9+ M"vX h? M?QM; HU+ €T #S+ +m²M +m°M F?¬M
i?"i- çB K`v [mª i?U+ H"K +?Q h`M? s€ M; v +ª KÌKB M; M|B +?mv M +kM; F?¬M
KÌKB M; M|B i?b K°i iB M M"v b) H"TiS+ tmv M [m M; QÌB ?„MX lv HU+ +QÌM; ç¢E
pÈB i`bM? ç° +O ?„M ?B M i¢B +| F?ª M, M; i`€M? Mû ?Qt+ H" +?®M; çÐ çQÊ+X
?„M /U p"Q p" M F?Q K" +?d #`i?QÆM; +?S +?Q +? i- M?Q p"v /QÈB K°i iB M M
çQÌM; +? iX

ôG`K b Q #•v ;BÌ L m M?Q i H" h`QÆM; >^M; XXXXXXXX L m M?Q i H" h`B m M?
GBM? æB K XXXXXXXXXXXX L m M?Q i H" aÎ >B M XXXXXXXXXXXX H" aÎ >B M5ô

h`M? s€ M? M?"M; M•M; i v H M- ç°M; i€+ M"v ç½ H"K +?Q ?„M iQ€i ? iK² ?¬B H¢
i€+ M?Ä M?Q p"v b) FQ+? ç°M; h`QÆM; >^M; M?"M F?¬M; çQÊ+ #„M` K°i iB M M
+kM; F?¬M; +| H"K M?Q p"v- +?d H" ? B K„i KÌK`i +O ?„M ç M; M?bM ?QÈM; p T
h`M? s€ H¢B pQÆM i v p T?Q M; U+ i`€B XXXXXXXX çQ M; |M i v /Q p"Q p i i?QA
K€m iQÆB HB M #„M` #®M T?Q X o i i?QÆM; ç| p®M ç½ #„i ç-m F?ûT H¢B- M?O
H¢B #mM; ` - K" K€m iQÆB +°M; T?mM` t - i`QM; ç| +| K°i b®iB K€m ç½ #„M i`9

G→M; K"v h`QÆM; >^M; F?) M?Qm HϕB K°i +?9i- iB T i?2Q bU KÌ K`i i`QM; ? B K„i

loại phim, tập số của phim kinh dị tăng bao nhiêu thì độ khó cũng tương ứng tăng theo. Nếu như chúng ta tiến nhập tập phim Alien 1, như vậy độ khó tuyệt đối nhỏ hơn Alien 2 hoặc là Alien 3. Đương nhiên, điều này cũng có lúc ngoài ý muốn.

Thanh âm của Trương Kiệt đã càng ngày càng yếu, hắn lại hút một hơi thuốc rồi nói:

- Có một số phim kinh dị cũng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đây chính là Chủ Thần căn cứ vào biến số tùy cơ xuất hiện mà thay đổi kịch bản nguyên gốc. Một khi điều này xuất hiện, như vậy khẳng định là rất có thể xảy ra đoàn diệt, điểm ấy gần như không thể nghi ngờ. Mà chúng ta lúc trong phim Alien 1 không phải cũng đã từng đụng phải cái loại tình huống đó hay sao? Thế nhưng vận khí tốt chính là..... Không ngờ người lần đó lại mở ra cơ nhân tỏa, dựa vào điều này chúng ta mới may mắn thoát hiểm vượt qua..... Ừa!

Trương Kiệt đột nhiên ọc ra một ngụm máu tươi, trong máu còn mang theo mảnh vụn nội tạng, cổ điển mỹ nữ kia ở bên cạnh vội móc ra một chiếc khăn tay lau sạch miệng cho hắn, thế nhưng nước mắt trên mặt nàng dù thế nào cũng ngăn không được.

- Sự tồn tại của ta không phù hợp với quy định của Chủ Thần, cho nên rất nhiều lần ta đều là bị bức bắt đắc dĩ. Tỷ như Chiêm Lam..... Người có lẽ không biết, người giống như người: dựa vào tự thân mở ra cơ nhân tỏa tầng thứ 2, thì Chủ Thần sẽ phục chế gen của người chuyển về "Ác Ma luân hồi tiểu đội", hơn nữa bản thân người vẫn đang không ngừng tiến bộ. Xem xét điều này có thể thấy chính là do Chủ Thần không mong muốn bất luận kẻ nào kéo lui sự tiến bộ của người, hy vọng người có thể tiến hóa tới một cảnh giới mới. Cho nên ở trong phim The Grudge, sau khi người vì Chiêm Lam mà rơi vào nguy hiểm, Chủ Thần đã quyết định sai ta giết chết Chiêm Lam.....

Trương Kiệt chậm rãi nhìn về phía cổ điển mỹ nữ, hắn mỉm cười, trên tay cũng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn tiếp tục nói:

- Lần đó thật sự là ta bất đắc dĩ..... Thế nhưng ta cũng không phải là hoàn toàn bị Chủ Thần trói buộc, cho nên ta gửi cho người một đoạn tin tức, để người đi cứu nàng..... Sau đó, khi các người mới biết được còn có các luân hồi tiểu đội khác, lập tức liền phải đụng độ với một luân hồi tiểu đội, loại tình huống này thật sự là có chút không thể tưởng tượng nổi. Nói như bình thường, trước khi gặp phải luân hồi tiểu đội khác, đều sẽ an bài vài đợt phim kinh dị dễ dàng để thu được số lượng lớn điểm thưởng và chi tiết kịch tình, dùng nó để đề cao thực lực của toàn bộ đoàn đội, đặc biệt là thực lực của thành viên mở ra cơ nhân tỏa, như vậy mới có thể đối mặt với luân hồi tiểu đội khác..... Mà nguyên nhân do ta, nên Chủ Thần không ngừng đề cao độ khó của đoàn đội chúng ta, hơn nữa bởi vì ta trong bộ phim kinh dị The Mummy đã công kích người của đối phương, cho nên lần này càng bị bức tới loạt phim Final Destination. Hơn nữa còn là Final Destination 2, trong tập phim này nếu như án theo cách bình thường, thì với thực lực của chúng ta hiện tại thì chết là cái chắc.....

Đồng thời với lúc Trương Kiệt nói chuyện, bầu trời trên đầu mọi người, một chiếc máy bay đang chậm chậm bay qua thành phố này, nhưng ngay lúc này, một cái đỉnh ốc ở động cơ máy bay bung ra, tiếp theo là một cái đỉnh ốc khác

- Giống như loại phim kinh dị Final Destination này, thông thường đều có thể sẽ bị đoàn..... Người anh em, ta chỉ có thể làm đến như thế, sau này hết thấy phải bảo trọng.....

Trương Kiệt nói xong lời này, hắn đã gục đầu vào trong lòng cổ điển mỹ nữ, điều thuốc lá kia chậm rãi từ giữa hai ngón tay rơi xuống mặt đất, tiếp theo tắt ngấm trong vũng máu dưới thân hắn

-Không!

Trịnh Xá gào lên, nước mắt rốt cục được nhìn không được tràn ra đầy mặt, thế nhưng không đợi hắn tới gần Trương Kiệt, đột nhiên trong đầu chấn động mãnh liệt, cả người tức thì bị ép tiến nhập vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nếu như là trong mắt người ngoài nhìn vào sẽ thấy cả người Trịnh Xá chậm rãi từ mặt đất nổi lên bổng bồng lơ lửng giữa không trung, từ trên người Trương Kiệt bay ra một số điểm sáng, không ngừng tuôn vào thân thể hắn, loại tình cảnh này giống như là khi hoán đổi cường hóa thuộc tính trong không gian Chủ Thần, vô số điểm sáng không ngừng nhập vào trong thân thể Trịnh Xá, sau đó biến mất không thấy.....

”Mở ra chức vụ đội trưởng Trung Châu đội..... Thăm tra cường độ mở cơ nhân tỏa, cường độ cơ sở là..... mở ra cơ nhân tỏa tầng thứ hai, tiến hóa một bậc, trước mắt cường độ là mở ra cơ nhân tỏa tầng thứ ba Dung hợp bắt đầu.....”

Thanh âm của Chủ Thần vẫn uy nghiêm mà lãnh đạm như vậy, căn bản không mang theo một chút tình cảm nào, chỉ là lúc này Trịnh Xá đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cũng không có khả năng nghe được thanh âm này của Chủ Thần.

Trên bầu trời thành phố, từ trong động cơ của chiếc máy bay đó đã bốc lên cuộn cuộn khói đen cùng rất nhiều tia lửa, phi công không ngừng cố gắng điều chỉnh thăng bằng cho máy bay, thế nhưng động cơ đột nhiên nổ tung, chiếc máy bay rốt cục không trụ được nữa mà rơi xuống dưới, mà dựa theo phương hướng cùng tốc độ này, chỗ cuối cùng đâm vào khẳng định chính là nóc tòa tháp truyền hình!

Trịnh Xá lúc này cái gì cũng không biết, hắn đang bị ép lự lững giữa không trung không hề nhúc nhích, tùy ý để cho những điểm sáng kia không ngừng bay vào trong thân thể hắn, mà đồng thời với quang điểm không ngừng bay ra thì thân thể của Trương Kiệt cũng dần dần trở nên mờ nhạt, tới cuối cùng thân thể hắn rốt cục đã hoàn toàn biến mất, cùng biến mất với hắn còn có cổ điển mỹ nữ vẫn luôn mỉm cười nắm chặt tay hắn. Cho đến tận khi cuối cùng biến mất, cổ điển mỹ nữ này cũng vẫn như cũ mỉm cười.....

Trịnh Xá phảng phất như cảm giác được tất cả những điều này. Khóe miệng hắn giật giật muốn nói cái gì đó, thế nhưng cuối cùng vẫn là tiếp tục chìm đắm trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê không thể nói gì. Chỉ có khóe mắt hắn không ngừng tuôn lệ, điều thuốc lá kẹp trên ngón tay cũng đã cháy hết tới tận sát da thịt, nhưng hắn thủy chung chưa từng buông nó ra.

Tốc độ rơi của máy bay đã là càng lúc càng nhanh, phần lớn mọi người trên máy bay đều đang điên cuồng xôn xao nháo nhác, cũng có một số ít đều nhắm mắt cầu khẩn, mà khoảng cách giữa máy bay và nóc tòa nhà đài truyền hình cũng là càng ngày càng gần, án theo tốc độ cùng kích cỡ của chiếc máy bay này Cho dù Trịnh Xá vẫn thanh tỉnh, hắn cũng tuyệt đối tránh không thoát khỏi một kích cường hân này của tử thần Đây đã là tuyệt cảnh rồi a!

”..... Dung hợp hoàn tất! Thu được tư cách Đội trưởng, đạt được cấp độ mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba..... Trung châu đội hoàn thành nhiệm vụ.....”

Trong một sát na cuối cùng khi máy bay sắp đâm vào nóc tòa nhà thì thanh âm của Chủ Thần chợt vang lên, tiếp theo Máy bay đâm mạnh vào nóc tòa nhà đài truyền hình, một tiếng nổ cực lớn vang lên, một số tầng gần trên cùng tức thì rơi vào trong biển lửa

Lại là trạng thái nửa tỉnh nửa mê quen thuộc đó, không biết thời gian trôi qua bao lâu, có lẽ là trong nháy mắt, lại có khi là rất lâu rồi, tóm lại khi Trịnh Xá mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là hình ảnh Chủ Thần không gian quen thuộc, một quang cầu thật lớn phiêu phù trên đầu mọi người, xung quanh hư không vĩnh hằng đen kịt, trên quảng trường có hai cô gái đang đứng, Trương Hằng cùng Tiêu Hoàn Luật thì nằm té trên mặt đất, trừ số này ra thì Trương Kiệt cùng cổ điển mỹ nữ rốt cục là biến mất không thấy đâu nữa.....

Trịnh Xá yên lặng nhìn đầu lọc thuốc lá còn sót lại trên ngón tay, hắn lặng lẽ cất tiếng thở dài, dứt đầu lọc vào trong túi áo, sau đó mới chậm rãi bắt đầu tổng kết lại các tin tức vừa thu vào trong đầu.

Cái gọi là quyền hạn của đội trưởng này cũng không phải đơn thuần chỉ là một danh hiệu mà thôi, mà là xác thực đã trở thành một đội trưởng chân chính!

Thứ nhất, đội trưởng có thể kiểm tra các thứ có thể hoán đổi từ Chủ Thần một cách phi thường nhanh chóng. Tỷ như Trương Hằng cường hóa huyết thống Tinh Linh, như vậy các thứ thích hợp nhất với huyết thống Tinh Linh đó : Kỹ năng, vũ khí, pháp thuật Mấy thứ này đều sẽ xuất hiện liên tiếp khi truy nhập Chủ Thần. Cũng loại trừ khả năng phát sinh tình huống lãng phí điểm thưởng và chi tiết kịch tình nhất. Đây là khả năng duy nhất trong cả đoàn đội chỉ mình đội trưởng mới có.

Thứ hai, đội trưởng có quyền lực biết bộ phim kinh dị tiếp theo là gì, như vậy hoàn toàn có thể bố trí vũ khí thích hợp trước khi bộ phim kinh dị tiếp theo ập tới, nghiên cứu kịch bản bộ phim đó, đồng thời căn cứ vào đó mà điều chỉnh sự bố trí trong đội. Đây có thể nói là quyền lực lớn nhất của đội trưởng.

Thứ ba, đội trưởng cũng biết rất nhiều chuyện đáng lẽ không được biết.

Tỷ như Trịnh Xá biết được trong thế giới phim kinh dị luân hồi này tổng cộng có 17 luân hồi tiểu đội, phân chia theo vị trí của các châu lục thời cổ đại, mà trong đó Trung châu đội kỳ thực xem như là một trong những tiểu đội mạnh nhất. Ngoại trừ điều này, còn có hai tiểu đội đặc thù, một là "Ác Ma tiểu đội", đây là Chủ Thần dùng ghen của người có thực lực trong các tiểu đội phục chế lại, nếu tiểu đội này được tổ hợp, có thể nói chính là tiểu đội có thực lực mạnh nhất. Đây là tin tức Chủ Thần cấp cho, cũng là vì thử xem dưới tình huống thế nào càng thích hợp tiến hóa hơn.

Một tiểu đội đặc thù khác, chính là Chủ Thần sẽ ở lúc người nào đó trở thành đội trưởng, mà hỏi người ấy có hay không gia nhập vào tiểu đội đó. Cho nên tiểu đội này gồm tất cả đều là người mạnh nhất của mỗi tiểu đội, cũng có thể nói như thế, đương nhiên, cũng có người sau khi trở thành đội trưởng sẽ cự tuyệt tiến vào tiểu đội này, nhưng hễ là người có thể tiến nhập vào tiểu đội này, đều là những người đã mở ra cơ nhân tỏa. Tiểu đội này gọi là "Thiên Thần tiểu đội", cũng là Chủ Thần thí nghiệm một trong các loại khả năng tiến hóa.

Tất cả mọi người bất quá chỉ là một sinh mệnh nhỏ nhoi trong thế giới luân hồi tàn khốc này mà thôi, tùy ý bị nhào nặn, tùy ý bị giẫm đạp, cho dù có là đội trưởng cũng vẫn phải vùng vẫy trong đó, tận lực cầu sinh

Trịnh Xá sờ sờ túi áo, nơi đó có mẫu đầu lọc thuốc lá Trương Kiệt lưu lại cho hắn.

Mà câu hỏi của Chủ Thần hỏi hắn có nguyện ý gia nhập "Thiên Thần tiểu đội" hay không vẫn đang vang vọng trong đầu hắn.

"Ta cự tuyệt....!"

144. Chuyển Biến! Luân Hồi Trung Châu Đội! (1)

Trong lòng Trịnh Xá hiểu rõ, với thực lực mới mở ra cơ nhân tỏa tầng thứ 3, cho dù hắn có gia nhập "Thiên thần tiểu đội" cũng tuyệt đối không phải là cường giả hàng đầu, từ những tin tức mà hắn thu được, ngoại trừ "Ác Ma tiểu đội" ra, thì kể cả "Thiên Thần tiểu đội" trong đó, người đạt tới trình độ có thể mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba chỉ có bốn người, mà hắn chính là một trong số đó, cho nên dù gia nhập "Thiên Thần tiểu đội" thì thực lực của hắn cũng tuyệt đối không thể so sánh với bất luận kẻ nào, đương nhiên không loại trừ trường hợp có người đã cường hóa thuộc tính cực kì cường đại, đây cũng là chuyện có khả năng.

Thế nhưng vô luận nói như thế nào, chỉ cần hắn đáp ứng gia nhập "Thiên Thần tiểu đội", như vậy như vậy hắn sẽ có thể có được cơ hội sống sót càng cao hơn. Đây là chuyện tuyệt đối không thể phủ nhận, nhưng đồng thời Trung Châu đội sẽ đổi một Dẫn đạo giả mới, tiếp tục lặp lại những việc đã trải qua trong luân hồi phim kinh dị, phim kinh dị kịch bản cải biến, hoặc là đối với luân hồi tiểu đội khác, vô luận là loại nào, kết quả cuối cùng chính là chết rất nhiều người, mà tình huống xấu nhất chính là Trung Châu đội hoàn toàn bị diệt sạch.

Có thể nói, đoàn đội có đội trưởng so với đoàn đội không có đội trưởng thì chênh lệch thực sự là quá lớn. Không chỉ là chênh lệch trên phương diện chiến lược mà còn chênh nhau ở chỗ: chuẩn bị trước giờ, chỉ dẫn về cường hóa và vũ khí ..v..v.. Có thể nói, đội trưởng của một đội kỳ thực mới chân chính xứng với danh hiệu Dẫn đạo giả. Hắn có thể triệt để tổ hợp một đoàn đội lại, hình thành một đội ngũ có sức chiến đấu cường đại, mà không phải là như Trung Châu đội lúc trước mù quáng cường hóa như vậy, lại tiến nhập trong phim kinh dị mà không hề có chuẩn bị trước. Chỉ cần Trịnh Xá không chết, Trung Châu đội sẽ ổn định từng bước từng bước trở nên cường đại. Đây chính là nguyên nhân hắn lựa chọn cự tuyệt. Nơi này có hồi ức của hắn, nơi này có đồng bọn của hắn, nơi này có những thứ hắn vĩnh viễn không thể nào quên được Trương Kiệt, Sở Hiên, Linh Điểm, Tề Đằng Nhất Có thể nói, những điều này đã khắc sâu trong lòng hắn, đã là một bộ phận của hắn, nếu lựa chọn đồng ý, đó chính là một loại phản bội!

Kỳ thực quy định của Chủ Thần coi như là tương đối còn chút nhân tình. Chỉ ít trước khi Trịnh Xá nói ra chuyện Dẫn đạo giả cùng đội trưởng, hắn vẫn có thể lựa chọn đồng ý, đương nhiên Trịnh Xá cũng nhất định sẽ cự tuyệt.

Trịnh Xá thở hắt ra, hần đi tới dưới quang cầu Chủ Thần, chậm rãi kết nối với Chủ Thần, kiểm tra sơ sơ điểm thưởng của hần: cộng với 1270 điểm thưởng vẫn còn lần trước thì hần có tổng cộng 4270 điểm thưởng. Xem ra bởi vì hoàn thành nhiệm vụ sớm trước một ngày, cho nên còn có bốn nhân vật trong kịch bản phim chưa chết, điều này cũng cho mỗi người trong đội 2000 điểm thưởng, hơn nữa cộng với 1000 điểm thưởng cố định, nên mỗi người đều có tổng cộng hơn 3000 điểm thưởng.

- Chủ Thần! Hãy chữa trị thân thể cho mọi người, điểm thưởng cứ khấu trừ vào phần của ta.

Trịnh Xá thở dài, nói với Chủ Thần.

Mấy đạo quang trụ từ trong quang cầu xạ xuống, mỗi người đều bị bao vây ở trong quang trụ. Ngoại trừ quang trụ của Triệu Anh Không và Tiêu Hoành Luật mờ nhạt nhất, còn quang trụ của mấy người kia đều tương đối sáng rõ, đặc biệt là của Trương Hằng và Chiêm Lam, ít nhất cũng phải chiếu xạ gần một giờ mới được hạ xuống. Trịnh Xá biết đây là di chứng sau khi bọn họ mở ra cơ nhân tỏa lần đầu tiên, cho nên khi chữa trị thân thể khó tránh khỏi việc hơi lâu một chút.

Sau khi tất cả mọi người chữa trị hoàn tất, Trương Hằng cũng từ trong trạng thái hôn mê tỉnh lại, hần vừa tỉnh đã lập tức quay phắt về sau, hai tay còn làm ra tư thế giương cung xạ tiễn, đợi đến khi hần thấy rõ tình hình xung quanh, gã thanh niên này mới ngưng ngừng cười nói:

- Ha ha, ngủ mê rồi, hình như là một giấc mộng rất dài, trong mộng ta đã biến thành địch nhân của Trịnh Xá, sau đó không ngừng từ xa ngắm bắn hần, thậm chí còn sử dụng kỹ năng Phong Chi Tiễn, uy lực đó thật đúng là rất cường hãn, ha ha

Trịnh Xá lập tức cười khỏ, hần lắc đầu nói:

- Không, đó không phải là nằm mơ À thôi, cứ coi như đó là một giấc mơ đi.

Tiêu Hoành Luật phản ứng nhanh nhất, hần nhìn nhìn xung quanh rồi nói:

- Nói như vậy, chúng ta đã hoàn thành tập phim Final Destination 2 này rồi sao? Trương Kiệt đâu? Ta rất muốn biết chân tướng.

Những người còn lại tức thì cũng nhìn nhìn bốn phía xung quanh, không hề thấy tung tích của Trương Kiệt cùng cổ điển mỹ nữ, trái lại là La Lệ và một cô gái xinh đẹp 28, 29 tuổi từ xa xa chạy tới, vì vậy mọi người liền hướng ánh mắt nhìn về phía Trịnh Xá.

Trịnh Xá sờ sờ mẩu đầu lọc thuốc lá trong túi áo, hần thở dài nói:

- Vào trong nhà ta đi ta sẽ đem tất cả chân tướng sự việc nói cho mọi người

Cho dù bộ phim kinh dị Final Destination 2 này, mọi người chỉ tốn ba ngày đã thoát ra, thế nhưng Trong không gian Chủ Thần này vẫn như cũ trôi qua một ngày một đêm. Mặc dù Tiêu Hoành Luật đã không ngừng căn dặn cô gái xinh đẹp kia không nên đi ra ngoài, nhưng nàng vẫn trong lúc buồn chán thì đi tới trên quảng trường Chủ Thần đợi hần trở về. Không ngờ lại gặp La Lệ cùng cảnh ngộ, sau đó các nàng liền cùng nhau nói chuyện, đồng thời cùng làm một bữa tiệc lớn đón chào sự trở về của mọi người

Tiêu Hoành Luật đỏ bừng mặt, hần cúi đầu không dám nhìn cô gái xinh đẹp đó và mọi người. Mà cô gái đó lại mười phần thản nhiên, dặt tay của Tiêu Hoành Luật đi tới bên cạnh bàn ăn, ngoại trừ nụ cười ôn nhu, khí chất thành thực xinh đẹp đó cũng hiển lộ rõ ràng, không ngờ Tiêu Hoành Luật lại chế tạo ra một đại mỹ nhân a.

Mọi người tuy rằng đều cười thầm trong bụng, nhưng mà ngoài mặt vẫn còn kiềm chế được. Nhìn một bàn sơn hào hải vị trước mắt này, mọi người cũng đều cúi đầu ăn lấy ăn để, cho đến khi mọi người đã ăn xong, Trịnh Xá và mấy người kia mới lẳng lặng nhìn nhau. Cô gái xinh đẹp cực kỳ hiểu chuyện, nàng kéo La Lệ cùng bắt đầu thu dọn bàn ăn, mà mấy người kia thì lẳng lặng chờ hai cô gái rời đi. Sau đó Trịnh Xá mới móc ra mẩu đầu lọc thuốc lá rồi nói ra lai lịch của Trương Kiệt, còn cả chuyện quyền lực của đội trưởng Trung Châu đội và lựa chọn của cùng hần.

- Trên cơ bản chính là như vậy, Chủ Thần tuy rằng ném nhân loại vào trong thế giới phim kinh dị tàn khốc, thế nhưng mong muốn của nó chính là sự tiến hóa, mà không phải là như chơi đùa ngược đãi con

người đến chết. Lúc trước chúng ta gặp phải mấy bộ phim kinh dị trắc trở như vậy, nguyên nhân chính là do Dẫn đạo giả và đội trưởng cùng tồn tại. Hiện tại có thể nói ta chính là đội trưởng của Trung Châu đội.

Sau khi Trịnh Xá nói xong một lượt, hắn lại đem mẫu đầu lọc thuốc lá đó cất vào trong túi áo, mà bốn người còn lại rõ ràng còn chưa có phục hồi tinh thần lại, mỗi người đều đang lẳng lặng trầm tư gì đó.

Tiêu Hoành Luật sau khi suy nghĩ nửa ngày rốt cục lên tiếng:

- Vì sao cự tuyệt? Bởi vì không nỡ bỏ lại bốn người chúng ta sao? Trên thực tế cho dù chỉ có bốn người chúng ta, nếu đối mặt với phim kinh dị bình thường thì chúng ta cũng vẫn có tỷ lệ sinh tồn cực lớn chứ? Thế nhưng người thì sao? Một khi nói cho chúng ta, người đã mất đi cơ hội, phải biết rằng sau khi gia nhập tiểu đội kia, trên cơ bản sẽ có thể bảo toàn sống sót trong đại bộ phận phim kinh dị

Trịnh Xá cười cười nói:

- Chuyện như vậy không cần phải nói nữa, nếu đã lựa chọn lưu lại, nói thêm cái gì khác cũng vô dụng. Người chỉ bằng suy nghĩ nhiều một chút về chuyện quyền lực đội trưởng này có thể mang đến chỗ tốt gì..... Nhưng mà trước đó, ta hy vọng có thể lập một khối thạch bích trên quảng trường của Trung Châu đội chúng ta, loại thạch bích vĩnh cửu bảo lưu này có thể hoán đổi ở chỗ Chủ Thần. Sau khi chúng ta hoán đổi nó, bất luận văn tự gì khắc ở trên mặt thạch bích đều sẽ được bảo lưu. Cho dù là toàn bộ chúng ta đều chết hết, hoặc là rời khỏi thế giới phim kinh dị luân hồi này thì khối thạch bích đó cũng vẫn được bảo lưu như cũ. Thời gian là 100 năm.

Tiêu Hoành Luật ngồi chồm hồm trên ghế, hắn ngắt một sợi tóc rồi nói:

- Thạch bích này có rất nhiều loại sao?

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Ừ, thạch bích này có rất nhiều loại, tỷ như loại lưu lời nói thì tốn hao mỗi thành viên một vạn điểm thưởng, thế nhưng thời gian lại là vĩnh viễn, hơn nữa còn có thể quy định thời gian hoặc là điều kiện xuất hiện của thạch bích. Ta chọn loại này là một loại rẻ nhất, chỉ cần tốn hao của mỗi thành viên 200 điểm thưởng, ta bây giờ còn có 3710, lúc trước vì chữa trị thân thể cho mọi người đã dùng 560 điểm thưởng, ta biết các người cũng hẳn là có hơn 3000 điểm thưởng phải không? Sử dụng có 200 điểm thì chắc cũng không quan trọng lắm.

Tiêu Hoành Luật thở hắt ra một hơi. Hắn suy nghĩ một chút nói:

- Những thứ có thể hoán đổi ở chỗ Chủ Thần đó thực sự quá nhiều: thuộc tính cường hóa, các loại kỹ năng, vũ khí công nghệ cao, vũ khí loại ma pháp truyền thuyết, các loại vật phẩm phụ trợ mấy thứ này chỉ ít có đến hơn mấy vạn món. Bằng vào nhân lực thật sự là vô pháp xem hết được, như thế cũng tốt, đã có cái máy duyệt siêu tốc nhà người, cũng sẽ không sợ lại lãng phí thêm điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình nào cả.

Trịnh Xá chỉ vào mình lẩm nhẩm "máy duyệt siêu tốc", hắn còn chưa kịp cười khổ, Tiêu Hoành Luật lại tiếp tục nói:

- Như vậy người xem phim kinh dị tiếp theo là cái gì? Không phải là lại là phim kinh dị phi thường khủng bố đấy chứ?

Nụ cười của Trịnh Xá vừa xuất ra đã lại méo xẹo, hắn thì thào nói:

- Lại không biết là họa hay phúc đây, khi Chủ Thần an bài độ khó phim kinh dị, lại là căn cứ vào thực lực của người mạnh nhất trong đoàn đội mà an bài. Hiện tại thực lực của ta là mở ra cơ nhân tỏa tầng thứ ba, mà bộ phim kinh dị tiếp theo là Alien 4.

Lúc trước mọi người đã nghe qua giải thích của Trịnh Xá, trong một loạt phim kinh dị thì độ khó trong phim tỉ lệ thuận với số tập, tập số càng cao tương ứng với độ khó càng lớn. Bộ phim kinh dị này tuy rằng độ khó tổng thể rõ ràng là thấp vì nó thuộc dòng phim khoa học viễn tưởng, thế nhưng lại là tập 4, cho nên trong lúc nhất thời mọi người cũng khó tránh khỏi có chút trầm mặc.

Tiêu Hoành Luật nhẹ nhàng bứt một sợi tóc xuống nói:

- Kỳ thực mọi người cũng không cần phải khẩn trương như vậy, chiếu theo thực lực trước mắt của chúng ta mà nói, chỉ có vài loại tình huống có thể sẽ uy hiếp tới chúng ta. Thứ nhất, phải đối chiến cùng luân hồi tiểu đội khác, đây có thể là nguy hiểm lớn nhất, cũng có thể là không hề nguy hiểm tý gì, bên này so với bên kia đều là có số điểm thưởng và chi tiết kịch tình rất nhiều, nhưng đồng dạng cũng phi thường dễ dàng bị đối phương giết chết, giống như lần gặp Ấn Châu đội vậy. Thứ hai, kịch bản của phim kinh dị đột nhiên bị thay đổi, giống như tình cảnh trong tập phim Alien 1 mà các người gặp phải vậy, thiếu chút nữa tất cả mọi người đều chết hết. Thứ ba, phim tai nạn, phim chiến tranh, phim khoa học viễn tưởng đại quy mô, còn có loại phim giống như Final Destination vậy, đây là tình huống có nhiều khả năng bị đoàn diệt nhất. Nhưng mà phỏng chừng từ quy tắc của Chủ Thần mà xem, trừ phi là thực lực chúng ta rất mạnh, bằng không nó sẽ không quăng chúng ta tới đó đâu. Cho nên mặc dù là tập phim Alien 4, ta cũng cảm thấy độ khó hẳn là không lớn, chỉ cần hoán đổi một số vũ khí công nghệ cao và vũ khí hạng nặng là được

Trình Xá vẫn tiếp tục cười khổ sở như cũ, hẳn thì thảo nói:

- Ngay sau khi một đoàn đội có được đội trưởng thì đoàn đội này khi trải qua trong phim kinh dị, nhất thiết phải đem tất cả những nhân viên được chế tạo ra cùng tham gia vào trong đó. Trừ phi sử dụng một cái chi tuyến kịch tình cấp D để chuộc thân cho họ. Nói cách khác, lượt phim kinh dị này, hai người bọn họ cũng phải cùng tham dự vào

Nói xong, hẳn chỉ về phía La Lệ cùng cô gái xinh đẹp đang dọn dẹp ở trong bếp.

Chiêm Lam chỉ nhu thuận gật đầu, không biết vì sao sau khi trải qua màn phim kinh dị Final Destination này, nàng tựa hồ đối với Trịnh Xá nhu thuận hơn rất nhiều cũng trở nên lãnh đạm đi rất nhiều, đây lại là một loại tâm tình khó hiểu nói không nên lời.

Trong lòng Trịnh Xá khe khẽ thở dài. Tiếp theo hắn liền nhìn về phía bốn người còn lại nói:

- Về cơ bản chính là như vậy, trước khi tập phim kinh dị tiếp theo tới, ta hy vọng mọi người có thể mau chóng thuần thục vũ khí của chúng ta. Tỷ như Trương Hằng, người và Tiêu Hoành Luật hãy sử dụng một phần ba số lượng đạn được để thuần thục với uy lực của nó, không chế tầm bắn cũng là chuyện cần phải làm ở bộ phim kinh dị tiếp theo. Đương nhiên "Tơ kim loại ký ức" là loại vũ khí không hạn chế, Triệu Anh Không có thể mặc sức sử dụng luyện tập cho thuần thục. Ha ha, Chiêm Lam, còn người chính là cần không ngừng sử dụng tinh thần lực tảo miêu để tôi luyện tinh thần lực của người, tinh thần lực cũng giống như là năng lượng, hoàn toàn có thể dựa vào huấn luyện của bản thân để nâng cao, chỉ là cần rất nhiều thời gian mà thôi

Trịnh Xá dừng lại một chút, tiếp theo hắn vừa ngẩng đầu nhìn về phía quang cầu Chủ Thần vừa nói:

- Đây là lần đầu tiên chúng ta dùng tư cách là luân hồi tiểu đội chính thức tới nghênh tiếp thế giới phim kinh dị. Có lẽ sau đó chúng ta còn có thể gặp phải luân hồi tiểu đội khác hoặc là các phim kinh dị nguy hiểm hơn, cũng có tân nhân không ngừng gia nhập hoặc là tử vong..... Thế nhưng ta hy vọng bốn người các người có thể luôn theo ta đi tới cuối cùng, đến tận lúc chúng ta kẻ vai chết trận hoặc là sống vai rời khỏi cái thế giới tàn khốc này hãy cùng kẻ vai nhau! Cho đến chết!

146. Gánh Nặng Trên Lưng Và... Tiên Nhập (1)

- Mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba? Nên hình dung như thế nào đây? Ách, hắn là đã gỡ ra chút trói buộc nào đó của đại não, nhưng mà vẫn chưa được toàn diện, phỏng chừng loại trói buộc này nếu muốn hoàn toàn gỡ ra thì còn phải đạt tới tầng thứ tư mới được.

Thời gian trở lại Chủ Thần không gian đã được mấy ngày, trong khoảng thời gian này mọi người đều chăm chú thí nghiệm uy lực vũ khí của mỗi người. Thế nhưng làm cho bọn họ kinh hãi chính là: ở trong phòng không ngờ có thể chế tạo ra pin điện thế cao. Theo phân tích của Tiêu Hoành Luật: bởi vì thế giới hiện thực hoặc là đang tiến hành nghiên cứu chế tạo loại pin năng lượng này, hoặc là đã có loại năng lượng này rồi, cho nên trong chỗ của chủ thần này có lẽ là có khả năng sẽ xuất hiện.

Mà Trịnh Xá cũng nhớ lại trước đây Sở Hiên đã từng lừa gạt hắn, đã cất giấu một con chip truyền tin trong vũ khí của hắn, mà trong con chip này toàn là các bản vẽ và tài liệu về khoa học kỹ thuật hoặc là vũ khí, làm cho hắn vô ý đem những thứ này mang theo trở về thế giới hiện thực. Mà nếu như thực sự tình huống như thế này, pin điện thế cao rất có thể đã được nghiên cứu phát minh ra rồi, mà bọn họ cũng chính là người được lợi đầu tiên từ những thứ khoa học kỹ thuật này, giờ đây có thể thoả thích thí nghiệm uy lực của súng Plasma trong không gian Chủ Thần.

Hôm nay, tất cả mọi người đều hoàn tất huấn luyện trong tầng hầm ngầm ở nhà Trịnh Xá. Triệu Anh Không đột nhiên hỏi về vấn đề tầng thứ ba của mở cơ nhân tỏa, mà chuyện này lại làm cho Trịnh Xá rất là khó trả lời.

Trịnh Xá suy nghĩ rất lâu, hắn mân mê trên trán, bứt một sợi tóc xuống rồi nói:

- Ta hình dung như thế này, trong đầu mỗi người đều sẽ không ngừng phóng xạ ra sóng điện não, mỗi thời mỗi khắc sóng điện não phóng ra của mỗi người đều là không giống nhau, mà tình huống mở ra cơ nhân tỏa tầng thứ ba chính là mở rộng ra một số khu vực trong não. Những khu vực này trong não bình thường chưa từng sử dụng, khi người tiến nhập vào trạng thái mở ra cơ nhân tỏa tầng thứ ba thì có thể mô phỏng sóng điện não của người mà người đã từng tiếp xúc qua, hơn nữa còn mô phỏng suy nghĩ của họ, động tác của bọn họ, một phần năng lực của bọn họ Về cơ bản mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba chính là năng lực mô phỏng như vậy.

Tiêu Hoành Luật vốn đang vân vê tóc trên trán, hắn trông thấy động tác của Trịnh Xá thì hơi ngẩn người, lập tức nói:

- Người đang bắt chước ta sao? Mức độ mô phỏng đại khái đạt được bao nhiêu?

Trịnh Xá cười cười nói:

- Đại khái có thể mô phỏng được 30% đến 40%, phải là người mà đã từng tiếp xúc trước đây, hơn nữa còn là khá quen thuộc, và còn phải là người đã gặp sau khi đã mở ra cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, bởi vì như vậy mới có thể đem sóng điện não của bọn họ ghi nhớ vào trong khu vực đại não chưa khởi động. Hiện nay có: Sở Hiên, Linh Điểm, Tề Đằng Nhất, các người, còn có Trương Kiệt Còn cần phải không ngừng huấn luyện và hoàn chỉnh nữa, bằng không mức độ mô phỏng hiện nay thật sự là hơi thấp. Nghe nói ở tầng thứ tư thì có thể mô phỏng 100%, hơn nữa không chỉ mô phỏng ra ý nghĩ của người quen mà còn có thể mô phỏng ra một số sinh vật cường hân đã từng thấy qua. Tầng thứ tư căn cứ theo tư liệu của Chủ Thần thì chỉ lưu lại một cái tên "khổng chế gen"! Ha ha!

cứ bảo trì tư thế đứng im tại chỗ như vậy chỉ khua khoáng cánh tay. Ước chừng mấy giây sau, cây cột thép đó bị cắt đứt ở giữa, phần trên của cột thép chậm rãi trượt xuống dưới, vết cắt trơn nhẵn trong như gương, lại không biết là bị thứ gì cắt ngọt như vậy.

Triệu Anh Không thở hắt ra một hơi, nằng thu hồi sợi tơ kim loại quấn quanh cây cột sắt trở về. Sau đó xoay người đi về phía lối cầu thang lên tầng, bỏ lại sau lưng là cây trụ to lớn bị chặt đứt thành hai đoạn.

Tình huống của mỗi người trước khi tiến vào phim kinh dị có lẽ đều bất đồng, mà tình huống của Chiêm Lam thì có vẻ cực kỳ quỷ dị. Nàng ngoại trừ lẳng lặng không chế tinh thần lực tảo miêu, còn thường xuyên vượt môi đỏ dẫn cả người ra, trên mặt hơi lộ ra vẻ tươi cười, nhưng mà lập tức nụ cười đó liền biến thành cay đắng. Biểu tình của cô gái này cứ như thế không ngừng xoay chuyển ngẩn người ra rồi lại cười ngây dại. Hơn nửa ngày sau nàng mới lẳng lẽ thở dài, nàng lại lỗi quyển nhật ký của bản thân ra.

"..... Hắn vì cứu ta mà đã hôn ta, nếu như chỉ là như vậy, ta sẽ không có cảm giác gì, thế nhưng ta rõ ràng có thể cảm giác được ở nụ hôn cuối cùng hắn tuyệt đối là đã động tâm..... Đúng vậy, hắn nhất định đã động tâm rồi....."

"Thế nhưng ta có thể như thế nào đây? Hắn và nàng..... vì sao phải tàn khốc với ta như vậy, mỗi lần đều để ta tuyệt vọng luôn không hơn sao? Lần nào cũng cấp cho ta hy vọng.... sau đó khi hy vọng sắp đạt được thì lại lâm vào tuyệt vọng..... Ta thực sự không muốn lại như vậy nữa"

"Có lẽ, nếu nàng chết đi, ta sẽ có thể Ta cảm thấy ta thật đáng ghê tởm, trong lòng không ngờ lại xuất hiện ý nghĩ như vậy, lẽ nào ta thực sự là một nữ nhân tâm địa ác độc như vậy sao? Không, ta không muốn nàng chết, Lệ nhi là cô gái tốt, là người mà hắn rất yêu, cũng là người rất yêu hắn..... Bọn họ hai người nên ở cùng nhau, người tốt hắn là sẽ có kết cục tốt, bọn họ phải được ở cùng nhau!"

Trên trang giấy trắng của quyển nhật ký, từng giọt từng giọt nước mắt thấm xuống, theo mỗi một chữ được viết lên đó, vết nước mắt loang lổ cũng không ngừng tăng lên

So ra thì Tiêu Hoành Luật bên này lại còn ám muội hơn nhiều. Thằng nhóc này cường hành ra lệnh cô gái xinh đẹp mặc vào bộ áo dài mà hắn thiết kế ra, cơ hồ cả bắp đùi đều như ẩn như hiện. Hơn nữa kích thước của bộ áo dài rõ ràng hơi bé, cứ như thể thân hình của cô gái xinh đẹp bó sát căng ra phồng phật như hiển lộ hết thấy những đường cong những chỗ lồi lõm của nàng, bộ ngực to lớn, cái eo thon nhỏ, cặp mông nảy nở, cô gái xinh đẹp này đồ bồng bềnh đứng ở trước mặt Tiêu Hoành Luật, nàng ngượng nghịu lúng túng nói:

- Để ta để ta mặc đồ lót vào có được không? Đề đề!

Tiêu Hoành Luật lại là mỉm cười nói:

- Vậy thì không được, bộ sườn xám này là ta đo ướm thân thể của người rất cẩn thận mới thiết kế chế tạo ra đó, người không cảm thấy nó rất thích hợp với người sao? Hi hi, yên tâm đi, khi chỉ có hai người chúng ta thì mới mặc nó..... Cầm đi, khối ngọc bội này đẹp không?

Cô gái xinh đẹp tuy rằng vẻ mặt đỏ bừng nhưng nàng vẫn là tiếp nhận khối ngọc bội đó từ trên tay Tiêu Hoành Luật, nàng tỉ mỉ vuốt ve khối ngọc bội nói:

- Ân, rất đẹp đấy là tặng cho ta sao?

Tiêu Hoành Luật gãi gãi đầu nói:

- Ân, cho tới nay cũng chưa từng tặng người vật gì. Ha ha, tuy rằng cũng không phải là ngọc bội cao cấp lắm nhưng mà ta sau này nhất định sẽ hoán đổi trang sức đẹp hơn cho người!

Thằng nhóc còn chưa dứt lời, cô gái xinh đẹp đã cảm động ôm lấy hắn, trong khi hắn còn đang sửng sốt thì thoáng cái đã hôn lên môi hắn. Hơn nửa ngày sau Tiêu Hoành Luật mới đỏ bừng cả mặt lùi ra nói:

- Làm cái gì đó, không thể thở được À, nhất định phải mang theo sát người, à không, bây giờ ta muốn xem người đem nó đeo lên cổ. Hi hi, nhanh lên một chút đi.

Cô gái xinh đẹp tròn mắt nhìn hắn một chút, sắc mặt càng ngày càng đỏ ửng lên, dung nhan mỹ lệ đó phảng phất như bị ứ huyết vậy. Nàng nhẹ nhàng cởi ra một nút cúc áo trên bộ áo dài, sau đó trong sự theo dõi

của Tiêu Hoành Luật, nàng run rẩy vén cổ áo ra, đem ngọc bội đeo lên trên cổ mình.....

Trịnh Xá tỉ mỉ kiểm tra tất cả đồ đạc trong Nạp giới của hắn, có súng Plasma, pin điện thế cao, thuốc phun cầm máu, băng vải hiệu quả cao, chút ít đạn linh loại cùng một khẩu súng tiểu liên, một thanh khảm đao quân dụng sắc bén, dùng để thay thế cho Prog Knife đã mất trong bộ phim kinh dị lần trước. Đương nhiên độ sắc bén của thanh khảm đao quân dụng này tất nhiên là kém hơn rất nhiều, bất quá chỉ là chất liệu của nó tựa hồ không sợ axit ăn mòn, đây chính là nguyên nhân Trịnh Xá lựa chọn nó.

Hơn chục khối vàng ròng để phòng ngừa khả năng tình huống bất ngờ sẽ xuất hiện, vài lá hộ thân phù dùng để dự phòng khả năng sẽ xuất hiện sinh vật linh loại. Tiếp theo chính là Cuốn sách của Anubis cùng chìa khóa, một bộ Phòng Hộ Thuần, đây là tất cả đồ trong Nạp giới của hắn.

Sau khi Trịnh Xá hoàn tất kiểm tra toàn bộ, hắn mới nhìn về phía La Lệ chăm chú nói:

- Còn nhớ rõ những gì anh đã nói qua không? Ngoan ngoan lặp lại một lần, nếu không cẩn thận anh đánh cái mông đấy.

La Lệ mỉm cười hơi đỏ mặt, nàng khẽ cong miệng nói:

- Nhớ kỹ rồi, luôn bảo trì tỉnh táo để Phòng Hộ Thuần có thể phát huy tác dụng, bởi vì một khi hôn mê hoặc là mất đi tri giác thì tất cả cũng đồng dạng sẽ mất đi hiệu lực. Sau đó là phải theo sát bên cạnh anh, luôn bảo trì ở cạnh anh trong phạm vi ba thước, không được tiếp xúc hoặc là tới gần bất luận vật gì có thể gây nguy hiểm, không được tùy tiện đi trợ giúp bất cứ nhân vật trong kịch bản nào. Là như thế phải không?

Trịnh Xá chăm chú gật đầu nói:

- Đúng vậy, những điều này phải làm được toàn bộ, bằng không bằng không anh sẽ Van em, đừng bỏ anh lại một mình lần nữa, anh đã hứa với em nhất định sẽ sống sót, lần này phải là em hứa với anh nhất định phải sống sót, để chúng ta cùng nhau sống sót Vô luận như thế nào cũng phải cùng sống sót, được không?

Nói xong, hắn đã xúc động ôm La Lệ vào lòng.

La Lệ dịu dàng vuốt tóc Trịnh Xá, nàng thấp giọng thủ thủ:

- Ân..... Chúng ta nhất định có thể cùng nhau sống sót, đợi đến khi già đi, em còn muốn anh dắt tay em chậm rãi tản bộ, chúng ta nhất định có thể cùng nhau sống sót.....

- Nhất định có thể, nhất định phải..... Cùng nhau sống sót.....

Ngày thứ hai, sáng sớm tất cả mọi người đều đã đứng trên quảng trường, tuy rằng Trương Kiệt và cổ điển mỹ nữ đã biến mất, thế nhưng lượng người lần này tiến nhập và thế giới phim kinh dị vẫn là bảy người, mà trong đó còn là có hai cô gái gần như không hề có chút sức chiến đấu gì..... Mà lần này lại là tập cuối của bộ phim kinh dị khoa học viễn tưởng Alien, chính là Alien 4!

"Trong vòng 30 giây tiến vào quang trụ, mục tiêu di chuyển tập trung, Alien 4 bắt đầu truyền tống"

148. Quyển 6 : Alien 4 -- Đột Ngột! Nửa Giờ (1)

Lại là cảm giác nửa tỉnh nửa mê đó, phẳng phất như chỉ trong chốc lát, cũng phẳng phất như đã qua bao nhiêu năm tháng, loại cảm giác này vô luận đã trải qua bao nhiêu lần vẫn làm người ta thấy không thoải mái... Hoặc là một nửa số lần trải qua không thoải mái, nếu như là từ thế giới phim kinh dị trở về Chủ Thần không gian mà nói, cảm giác này dù không dễ chịu nhưng tâm lý cũng không tệ...

Đến khi Trịnh Xá mở mắt ra hắn đã bị tình cảnh trước mắt dọa đến ngây người, bởi vì toàn thân hắn đã bị khóa sắt trói chặt, trên đầu cũng bị một vòng sắt giữ cố định, mà rước mặt hắn là một cái kén cực lớn hình trứng. Cái kén này rõ ràng là dạng sơ cấp của Alien, theo quá trình ký sinh trong cơ thể người rồi trưởng thành, cuối cùng sẽ trở thành Alien cự đại, khủng bố.

Trịnh Xá cố giương mắt nhìn bốn phía, từ hoàn cảnh trước mắt. hắn ngoài việc bị khóa chặt, xung quanh còn có một trụ thủy tinh bao trùm. Cách hơi xa một chút có nhiều người cũng đồng dạng ở trong trụ thủy tinh, trước mặt cũng đặt một kén của Alien. Gần nhất Trịnh Xá chỉ có thể thấy Trương Hằng cùng Tiêu Hoàn Luật cũng bị khóa, người bên cạnh bọn họ cũng không khá hơn bao nhiêu.

Kịch bản của Alien 4 là, nhân vật nữ chính tại Alien 3 đã bị ký sinh, sau một trường chiến đấu, nàng cuối cùng cũng phát hiện ra sự thật này. Vì vậy, nàng mang theo Alien trong cơ thể nhảy vào trong bể thép nóng chảy tự sát. Nhưng nhiều năm sau, một tổ chức quân sự biết được chuyện về Alien, hơn nữa tìm được DNA của nữ nhân vật, vì vậy sau đó, tổ chức ấy bắt đầu phục chế clone của nàng. Trải qua hơn mười lần thất bại, cuối cùng cũng tạo ra được một clone hoàn chỉnh... Một nữ nhân mang theo một bộ phận DNA của Alien, cùng với Alien mang theo một bộ phận DNA của loài người trong cơ thể, đây chính là clone mà tổ chức quân sự đó tạo được...

Cảnh phim này Trịnh Xá còn nhớ rất rõ, đây là cảnh bị ký sinh, chính là đám lính đánh thuê mang đến một vài người ngủ đông, do những người này vẫn sống nên bị tổ chức quân sự đó dùng làm lồng ấp ấu trùng Alien, chỉ chờ khi bọn họ tỉnh dậy, ấu trùng Alien sẽ có thể ký sinh vào.

Tại sao lại tiến vào cảnh này, ngay từ đầu đã là chỗ như thế này? Bọn họ vừa tới đã bị Alien ký sinh luôn sao?

Trịnh Xá trong lòng khẩn trương, hắn lập tức quát lớn:

- Mọi người tỉnh lại mau? Mẹ kiếp, đây là thứ quỷ gì vậy?

Cũng không biết là do thể giới phim kinh dị còn chưa bắt đầu hay là do vòng kim loại khóa đầu hắn quá chắc chắn, Trịnh Xá không ngờ không thể giãy ra được. Hơn nữa trụ thủy tinh này tựa hồ cũng có tác dụng cách ly, hắn cũng không nghe được rút cuộc là những người bên ngoài đang nói gì. Trong tâm mắt chỉ vờn vờn có thể nhìn thấy Tiêu Hoàn Luật và Trương Hằng đều đang lớn tiếng kêu la, nhưng với tổ chất thân thể của họ mà cũng không nghe được bọn họ đang nói gì, dù sao cũng cách hai lớp thủy tinh, không nghe thấy gì cũng là chuyện bình thường.

Trịnh Xá thở hắt ra một hơi, tiếp theo vận khởi kỹ năng Hồng Viêm. Nhưng mặc cho hỏa diễm đỏ rực như máu cuộn cuộn từ cơ thể hắn phát ra, khóa sắt và vòng kim loại trên người hắn không hề hư tổn, thậm chí đến nhiệt độ cũng không không thay đổi chút nào. Chuyện này căn bản khó có khả năng, vì thế cuối cùng Trịnh Xá chỉ có thể thừa nhận, bây giờ còn chưa tiến vào phim kinh dị, tất cả công kích ra xung quanh đều vẫn chưa có hiệu quả.

Trịnh Xá trong lòng mặc dù lo lắng nhưng cú giãy giữa như vậy cũng vô dụng, ngược lại còn làm cạn kiệt thể lực hắn trước khi phim kinh dị chính thức bắt đầu, cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn nhắm mắt đứng yên lặng trong đó. Cũng không biết qua bao lâu, kén Alien trước mặt hắn đột nhiên chậm rãi mở ra, tiếp đó một cái vuốt trong như sao biển từ trong kén vọt ra, nhắm thẳng vào mặt Trịnh Xá.

Trịnh Xá vụt mở hai mắt, kỹ năng Hồng Viêm một lần nữa bộc phát, móng vuốt hình sao biển đang lao tới kia... cũng là ấu trùng Alien, vừa tới gần liền bị thiêu đốt thành tro bụi trong nháy mắt, tiếp đó là khóa đầu và vòng kim loại. Cơ hồ chỉ mất mấy giây mà thôi, sau khi cường hóa tới huyết thống bá tước Vampire, uy lực kỹ năng Hồng Viêm của Trịnh Xá lại được đề cao một bậc, vô luận là nhiệt độ hay cường độ, so với kỹ năng lúc trước phải mạnh hơn gấp mấy lần, dễ dàng nung chảy khóa kim loại trên người hắn. Sau khi thân thể tự do, Trịnh Xá lập tức tập trung Hồng Viêm vào lòng bàn tay, tiếp đó đặt lên trụ thủy tinh.

Thủy tinh nhanh chóng đỏ lên, mềm ra, sau vài giây đã tan chảy thành chất lỏng nhỏ giọt trên đất. Lớp thủy tinh này cực dày, nếu dùng vũ khí bình thường bắn vào, căn bản không thể phá vỡ, ít nhất đạn được phổ thông chắc chắn là không được.

Trịnh Xá vừa thoát khỏi trụ thủy tinh, hắn lập tức quan sát khắp bốn phía. Đúng như dự đoán, ngoài năm người bọn họ, phim kinh dị lần này còn thêm hơn sáu người. Sáu người này đã sớm bị ấu trùng Alien bao trùm lên mặt, hơn nữa từ mức độ giãy giụa của bọn họ, tựa hồ vẫn còn đang ngủ say.

Lần đầu tiên tiến nhập thế giới phim kinh dị, gần như tất cả mọi người đều ngủ say. Trịnh Xá lòng chợt động, ánh mắt vội vàng cẩn thận dò xét xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện bóng dáng La Lệ trong một

trụ thủy tinh, nàng cũng đã bị ấu trùng Alien bám lên mặt..... Do nàng vẫn đang ngủ say nên Phòng Hộ Thuần không khởi động, mà ấu trùng Alien cũng không gặp trở ngại gì trèo lên mặt nàng.

Trịnh Xá nghiêng chặt rằng, nhưng hẳn lại vội lao tới chỗ đội viên còn lại. Bọn họ cũng không có kỹ năng gì như Hồng Viêm, ngoại trừ Triệu Anh Không không biết dùng cách gì đã thoát khỏi trói buộc, ba người còn lại đều bị vây khốn trong trụ thủy tinh. Móng vuốt hình sao biển kia không ngừng đánh tới mặt họ, nhưng mỗi lần còn cách hơn mười phân thì lại bị một tầng phòng hộ nửa trong suốt có thể nhìn thấy bằng mắt thường chặn lại, cho nên đám người Tiêu Hoàn Luật tạm thời cũng không có việc gì, nhưng cũng phải mau chóng giải cứu bọn họ ra mới được.

Kỹ năng Hồng Viêm thật sự là hữu dụng dị thường, dễ dàng giải thoát mọi người khỏi trói buộc. Đương nhiên, Trịnh Xá không thể thiêu đốt toàn thân như khi tự hẳn giải cứu, hẳn chỉ có thể tập trung kỹ năng Hồng Viêm ở ngón tay, sau đó thiêu cháy chỗ nối phía sau khóa, như vậy đám Tiêu Hoàn Luật có thể dễ dàng giãy ra cũng không sợ bị bỏng. Nhưng chuyện làm hẳn kinh ngạc là nữ tử xinh đẹp vẫn đang ngủ say, trên người nàng không ngờ cũng có một tầng phòng hộ không ngừng ngăn cản ấu trùng Alien lao tới.

- Đừng nghĩ lung tung, ta giao ngọc bội của ta cho nàng... Ta cũng không muốn giữa chúng ta có nghi ngờ gì, ta tự sử dụng Phòng Hộ Thuần.

Tiêu Hoàn Luật ho khan một tiếng nói.

Trịnh Xá yên lặng gật đầu, hẳn dùng phương pháp cũ giải cứu tất cả mọi người, cuối cùng mới cẩn thận đỡ La Lệ từ trong trụ thủy tinh ra. Giờ phút này, trên mặt cô bé này đã bị một tầng cơ thịt hung ác bao trùm, thoát nhìn thật đáng sợ.

Trịnh Xá nhàn nhạt hỏi Tiêu Hoàn Luật:

- Trong loạt phim Alien, người bị ký sinh có thể sống sót không? Không, ý ta là có biện pháp giữ cho người ta sống sót sau khi bị ký sinh không?

Tiêu Hoàn Luật cũng thở dài nói:

- Trong bốn tập phim Alien, hình như không có trường hợp nào bị Alien ký sinh mà vẫn sống sót... Đương nhiên, chúng ta với bọn họ thì khác, chỉ cần sau khi trở lại Chủ Thần không gian, chúng ta sẽ có thể hoàn toàn tiêu trừ uy hiếp của Alien, nhưng đồng dạng... Chúng ta có nhiều thời gian để chờ đến khi trở lại Chủ Thần không gian sao? Phương pháp còn lại là phẫu thuật, trong Alien 4, cũng là tập phim kinh dị chúng ta đang trải qua đây, tổ chức quân sự này đã từng thu được Alien ký sinh trong cơ thể người ra, ta nghĩ nếu như vậy hẳn là có thể sống sót được.

Trịnh Xá vội vàng nhìn đồng hồ đeo trên tay, trên đồng hồ là nhiệm vụ của bộ phim kinh dị lần này.

Sau một giờ nữa, cửa tàu cứu sinh mở ra, người tới được đó sẽ hoàn thành nhiệm vụ tập phim kinh dị này, quay lại Chủ Thần không gian. Đồng thời, giết chết một Alien được 100 điểm thưởng, giết chết một Queen được 1000 điểm thưởng cũng 1 chi tiết kịch tình cấp D, giết chết một Alien thể tiến hóa được 5000 điểm và 1 chi tiết kịch tình cấp B.

Trịnh Xá thở ra một hơi, hẳn hung hăng gật đầu nói:

- Được, như vậy một giờ nữa sẽ tới chỗ cửa tàu cứu sinh đi, hiện tại ta phân chia nhiệm vụ cho mỗi người một lượt...

- Đại khái khoảng nửa giờ nữa, vật kia sẽ phá vỡ cơ thể thoát ra đó...

Đột nhiên một thanh âm truyền tới làm tất cả mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một thanh niên anh tuấn, tóc nhuộm ngồi trên nền, trên tay hẳn còn cầm một khối thịt dày mềm nhũn. Khối thịt đó đúng là ấu trùng Alien có thân hình như sao biển mà lúc trước vẫn bao phủ lên mặt hẳn. Gã thanh niên tóc nhuộm này lấy khối thịt dày trên mặt xuống, trông nó cũng có vẻ mềm nhũn, co quắp vô lực, hẳn đặt ngón tay lên cổ tay, sau một lát mới tiếp tục nói:

- Alien? Ta đã xem qua, nhưng tại sao ta lại ở đây chứ... Được rồi, trong cơ thể chúng ta có một thứ gì đó, thứ này tựa hồ cũng có mạch đập như nhịp tim, chỉ là tốc độ cực kỳ thông thả, nhưng tốc độ mạch đập của nó đang từ từ nhanh lên, cứ theo tốc độ này, sau khoảng nửa giờ nữa sẽ ngang bằng với tốc độ trái tim

chúng ta. Ta không biết khi đó nó có thể phá ngực chui ra hay không, nhưng sau nửa giờ nữa, mạch đập của nó sẽ đồng bộ với nhịp tim của chúng ta, chỉ vậy thôi.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hấn, Trịnh Xá run rẩy đưa tay kéo ấu trùng Alien trên mặt La Lệ, quả nhiên chỉ kéo nhẹ một cái, ấu trùng đã mềm nhũn rơi xuống, phảng phất như đã chết từ lúc nào.

- Kịch bản thay đổi... Là kịch bản thay đổi! Tốc độ ký sinh của ấu trùng Alien sao lại nhanh như vậy? Hơn nữa cho ký sinh xong cũng phải mất một hai ngày mới có thể phá ngực chui ra chứ? Mẹ kiếp, rút cuộc là thế nào đây? Chủ Thần, người quá mức rồi đó!

Trịnh Xá vụt đứng phắt dậy, hấn nắm ấu trùng Alien trong tay, hồng quang lóe lên, nội lực mang tính hủ thực lập tức ăn mòn sạch sẽ, đồng thời hấn cũng điên cuồng gào lên.

149. Đột Ngột! Nửa Giờ (2)

Tất cả mọi người đều thở dài, mà sắc mặt Chiêm Lam lại có chút biến đổi mạc danh kỳ diệu, trong lòng nàng cũng hơi chột dạ, cũng không biết có phải vì lúc trước nàng nghĩ tới La Lệ không, như vậy nàng có thể... Mặc dù nghĩ không thì chẳng có liên quan gì, nhưng khi La Lệ thật sự gặp chuyện không may, trong lòng vẫn không nhịn được có chút áy náy, hơn nữa càng lúc càng phát hiện ra khuôn mặt mình thật đáng ghét.

Người xung quanh cũng không để ý tới sắc mặt của Chiêm Lam có thay đổi, chỉ có Tiêu Hoành Luật yên lặng ngắt ngắt tóc nói:

- Vậy thì... Nhân lúc Alien còn chưa thoát khỏi nơi giam giữ, bắt cóc vài nhân viên nghiên cứu đi, để bọn họ lấy Alien non trong cơ thể La Lệ và đám tân nhân ra. Nếu như vậy, chúng ta nói không chừng còn có thể khống chế phi thuyền này, chậm rãi giết từng con Alien thoát khỏi nhà giam. A a, các người nghe qua chuyện cây diêm chưa? Trong nhiều trò chơi đều xuất hiện...

Còn chưa dứt lời, đột nhiên tất cả nghe thấy một tiếng còi hú sắc nhọn, phảng phất như cảnh báo phòng không, nhưng nơi đây là giữa vũ trụ a, hơn nữa còn là phi thuyền của tổ chức quân sự, chỗ này sao có khả năng bị cảnh báo phòng không chứ? Tiếng còi hú sắc nhọn như vậy chỉ có thể có một khả năng... Alien đã thoát khỏi nhà giam!

Trịnh Xá hiện tại đã từ từ lãnh tĩnh lại, hấn thở dài nói:

- Vô luận thế nào, xem ra lần phim kinh dị này thật sự đã bị thay đổi kịch bản, hơn nữa mức độ thay đổi cũng không nhỏ... Sau người các người, tên tuổi, nghề nghiệp trước kia, am hiểu phương diện nào, ta cho mỗi người ba mươi giây để nói.

Giờ phút này, năm tên tân nhân còn lại cũng đã tỉnh dậy, ngoại trừ gã thanh niên tóc nhuộm lúc đầu, năm người đó nhất thời nháo nhác cả lên, trong đó có ba nam hai nữ, thoạt nhìn đều là thanh niên khoảng hai mươi tuổi không chênh lệch nhau lắm, lần này không có người nào là trung niên hay thiếu niên cả.

Gã thanh niên nhuộm tóc ngáp một cái nói:

- Trình Khiếu, hai mươi mốt tuổi, chưa lập gia đình. Ách, là hậu duệ của một gia tộc Trung y nghèo, xem như thầy thuốc Đông y nửa mùa đi, vì cuộc sống chỉ có thể học chút kỹ xảo phẫu thuật ngoại khoa kiếm miếng ăn... Các người không phải cũng nên nói một chút về nơi này sao?

Trịnh Xá liếc mắt nhìn Trình Khiếu thật sâu, mà đám tân nhân còn lại căn bản không hề để ý tới lời của hấn, chỉ không ngừng bắt nháo hỏi han nơi này là nơi nào, bọn họ làm thế nào đến được đây. Năm phút sau, Trịnh Xá mới nhàn nhạt nói:

- Tiêu Hoành Luật, giới thiệu tình huống đại khái cho họ một chút, không nên trì hoãn thời gian, chỉ cần kiếm được điểm thưởng là được... Cứ vậy đi, bỏ qua năm người kia, Trình Khiếu đi theo chúng ta, Trương Hằng phụ trách công kích tầm xa, trong tình huống người tự tin có thể giết chết Alien thì cứ trực tiếp ra tay, ngoài ra bảo vệ chúng ta khỏi bất cứ thứ gì có thể đột kích xung quanh. Triệu Anh Không bảo vệ Tiêu Hoành Luật và nữ nhân của hấn cho tốt, còn có Trình Khiếu nữa, Chiêm Lam... Sự an toàn của chúng ta

đều phải dựa vào người rồi. Vô luận thể nào cũng nhất định phải kiểm tra hoàn cảnh xung quanh cẩn thận, có người ở đây, Alien hẳn là không thể đột kích chúng ta bất ngờ.

Tất cả mọi người gật đầu, Tiêu Hoành Luật cũng bắt đầu giảng giải cho đám tân nhân về luân hồi phim kinh dị cùng tập phim hiện tại. Khoảng hai phút sau, Tiêu Hoành Luật phát phát tay lui lại giữa mọi người, mà đám tân nhân kia vẫn ngây ngốc nhìn ngó xung quanh, chỉ có Trình Khiếu phi thường sáng suốt đứng sang cạnh mọi người.

Trình Xá thở ra một hơi nói:

- Tốt, còn hơn hai mươi phút, Chiêm Lam, quét hình tình huống cụ thể trên chiến hạm này. Ta muốn biết chỗ tập trung đông người nhất, đứng rồi, chọn chỗ gần chúng ta một chút.

Chiêm Lam vội vàng gật đầu, nàng yên lặng nhắm mắt lại, khoảng một phút sau mới mở mắt nói:

- Chiến hạm này hoàn cảnh rất phức tạp, tổng cộng chia làm sáu tầng, mỗi tầng đều là một khu vực rất rộng lớn. Tàu cứu sinh đặt ở tầng cao nhất, còn chúng ta đang ở tầng thứ năm, cũng tức là tầng thứ hai từ dưới lên, ngay bên ngoài đang có một đám người mang vũ khí chạy tới đây. Về cơ bản là như vậy, tình hình của Alien ta còn chưa quét tới...

Trình Xá nói:

- Tình hình Alien để lát nữa hãy nói, lập tức bắt đầu tác tiến... Để ta tiến hành chiến đấu đi, hai người các người ra tay đều không biết nặng nhẹ, Lệ nhi, tỉnh dậy chưa?

La Lệ lúc này đã tỉnh lại, nàng mơ hồ đưa mắt nhìn bốn phía, đến khi thấy mình đang nằm trong lòng Trình Xá, mà mọi người xung quanh đều nhìn lại, nàng lập tức đỏ mặt đứng dậy, cười cười nói:

- Vừa rồi ngủ thiếp đi mất, đây là thế giới phim kinh dị sao?

Trình Xá trong lòng đau xót, hần vuốt vuốt tóc La Lệ nói:

- Nha đầu ngốc, ở đây chờ anh một lát, nhớ kỹ, đứng giữa đội ngũ, đừng có chạy loạn, biết không?

La Lệ nhu thuận gật đầu, còn Trình Xá quay đầu đi tới trước một tấm cửa thép, hần vận khởi Hồng Viêm toàn thân, khổng chế hỏa diễm lên tay, thiêu đốt cánh cửa. Chỉ mất hơn mười giây, cửa thép đã bị hòa tan ra một thông đạo, Chiêm Lam vội vàng nói:

- Bên ngoài là đường thẳng, bọn họ đang ở chỗ rẽ chạy tới đây, khoảng mười giây nữa sẽ vượt qua góc quặt...

Trình Xá gật đầu, hần vận hành khinh công từ bên trong xông ra ngoài, mọi người sau cửa chỉ có thể thấy tốc độ Trình Xá nhanh chóng dị thường, sau vài giây đã vọt tới chỗ ngã rẽ. Tiếp đó hần yên lặng nhắm tính thời gian, khi đến tới mười, đôi mắt hần lập tức biến thành mờ mịt, đồng thời dưới chân đạp mạnh một phát lao tới chỗ rẽ.

Bởi vì tốc độ lao ra của hần thật sự quá nhanh, nên vọt thẳng tới vách tường chỗ ngã rẽ. Chỉ thấy Trình Xá xoay người một cái, cơ hồ đứng hần lên vách tường, sau đó dưới chân dùng sức đạp một cái, nương theo lực đạo của hai chân, tốc đ h

Trịnh Xá nhìn về phía Chiêm Lam, nàng lập tức hiểu chuyện gật đầu, tiếp theo đem tinh thần tảo miêu chuyển hướng về phía chỗ cầu thang, vài giây sau mới nói:

- Không thành vấn đề, trong cầu thang không có bất kỳ Ailen hay người nào, từ nơi này đi lên chính là phòng số một. Chạy về phía bên cạnh khoảng năm phút đồng hồ, chúng ta có thể tới được phòng điều trị...
Mấy nhân viên nghiên cứu khoa học kia ở trong phòng số mười ba, bọn họ đóng kín cửa chính, đang ở bên trong điều khiển máy tính trung ương của con tàu từ xa.

Trịnh Xá thở phào một hơi, tiếp đó hắn nói với mọi người:

- Bắt đầu chạy đi! Một khi gặp Ailen xuất hiện, mọi người tự triển khai toàn bộ hỏa lực của mình, không có gì khác đáng để nói... Trông cậy vào mọi người đó!

Mọi người cũng không nói nhiều, đều theo Trịnh Xá hướng về phía trên lầu chạy đi. Đoạn cầu thang này bảo ngăn cũng không ngăn, nói dài cũng không dài, mọi người tốt xấu gì cũng chạy mất trên dưới ba phút đồng hồ, giờ phút này chỉ còn cách thời điểm cực hạn ba mươi phút của hai người có mười hai mươi ba phút ngắn ngủi, không biết bọn họ còn có thể kiên trì đến lúc đó hay không.

Trình Khiếu đối với sinh tử phản ứng vẫn đứng đưng như vậy, hắn không ngừng cười cợt bắt chuyện cùng hai cô gái Triệu Anh Không và Chiêm Lam. Nhưng mà đẳng cấp bắt chuyện của hắn lại không quá nổi bật, hơn nữa dưới tình huống này ai có lòng nào để ý đến hắn a, cho nên không bao lâu, mặt hắn đã đầy thương tích, thoát nhìn tựa như bị mây đại hán cao lớn khỏe mạnh quây lại đánh cho vậy.

Đợi cho mọi người chạy đến đại sảnh tầng hai. Một mùi vị cay nồng nhất thời xông thẳng tới mũi bọn họ, Chiêm Lam lập tức nói:

- Ailen đã bắt đầu ăn mòn thân tàu, tựa như Ailen định cứ như vậy thay đổi kết cấu thân tàu, nhanh lên một chút! Tại phòng mười ba ngoài cửa lớn có hai Ailen đang công kích cửa chính, mọi người mau lên!

Trịnh Xá trong lòng lo lắng, phải biết rằng những nhân viên nghiên cứu khoa học này cơ bản chính là hy vọng duy nhất của hắn, nếu như bọn họ chết, chuyện La Lệ phải chết gần như đã xác định... Hắn không muốn chuyện như vậy xảy ra! Hắn tuyệt đối không muốn như vậy! Cho nên vừa nghe Chiêm Lam nói ra, hắn lập tức giao La Lệ cho Chiêm Lam, cả người vận chuyển khinh công hồi hải hướng về phía bên kia vọt qua.

Tốc độ của Trịnh Xá vốn đã cực nhanh, cộng thêm khinh công và phép thuật cường hóa tốc độ của Chiêm Lam, tốc độ của hắn đạt đến mức người bình thường không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ chỉ vỏn vẹn hai phút sau, hắn đã chạy xong đoạn đường mọi người cần năm phút đồng hồ mới chạy hết. Nhất thời hai con Ailen cao ba thước toàn thân đen thui xuất hiện trước mắt hắn, con Ailen cầm đầu đang liên tục dùng cái đuôi công kích cánh cửa sắt, mà cánh cửa sắt kia đã bị đánh cho lõm vào bên trong.

Cảm giác áp bức quen thuộc, so với con Ailen trong tập một, hai con Ailen này vô luận là lớn nhỏ, hay là cảm giác nguy hiểm mà chúng phát ra, so với Ailen trong tập một đều mạnh hơn rất nhiều, xem ra quái vật trong phim kinh dị này, đều là theo số tập phim kinh dị tăng lên mà được làm mạnh thêm... Cũng không biết, so sánh với Trịnh Xá cường hóa đến bây giờ, rốt cuộc ai cường hơn? Câu trả lời không cần nói cũng biết.!

Trịnh Xá từ trong nấp giới lấy ra súng Plasma, hắn đưa nòng súng nhắm thẳng vào hai Ailen. Hai con Ailen này rõ ràng cũng phát hiện sự tồn tại của hắn, hơn nữa chúng nó cũng đồng thời hướng về phía Trịnh Xá đánh tới, tốc độ nhanh kinh người, gần như trong nháy mắt, chúng nó đã cách Trịnh Xá chỉ hơn chục thước, mà Trịnh Xá đồng thời cũng ẩn cò súng, một quả cầu năng lượng từ nòng súng bay ra, tiếp theo chụp lấy người con Ailen cầm đầu, một đạo thiểm điện lóe lên, con Ailen này liền biến thành hư không.

Trịnh Xá bị thiểm điện làm lóa mắt một chút, hắn vội vàng quan sát bốn phía, chỗ đó chỉ còn thân ảnh của một con Ailen khác. Đúng lúc này, hắn bỗng ngẩng đầu nhìn về phía trên, con Ailen kia đã treo trên đỉnh đầu hắn, hàm răng sắc bén cùng đầu lưỡi không ngừng thò ra thụt vào, tiếp theo, nó nhào mạnh về phía Trịnh Xá !

151. Thời Gian Tuyệt Cảnh! (2)

Bây giờ lại giờ súng lên bắn thì đã hơi muộn, tuy rằng uy lực của súng đủ lớn, nhưng Trịnh Xá lại quên mất rằng tốc độ của Alien linh hoạt nhanh nhẹn vô cùng, có thể nói, Alien vốn là sinh vật có sức mạnh cận chiến siêu cường, nếu như không thể giết chết trước khi chúng nó tới gần, thì một khi bị tiếp cận, với tốc độ siêu nhanh cùng lực công kích siêu cường đó, nhân loại cơ bản là sẽ bị giết trong chớp mắt. Đương nhiên, điều đó chỉ đúng với nhân loại bình thường hoặc bộ đội đặc chủng thông thường mà thôi, với thực lực của Trịnh Xá hiện nay, đối diện với Alien trước mặt cũng có lực đánh một trận, so với trong bộ phim kinh dị Alien 1, chỉ ít hần sẽ không bị giết trong chiến đấu cận chiến.

Khi Alien càng lúc càng đến gần Trịnh Xá, hần cũng cảm giác được mối nguy hiểm đe dọa đến tính mạng, mối nguy hiểm này vẫn không vì thực lực của hần đề cao mà yếu bớt đi, bởi vì với thực lực hiện tại của hần mà nói, bị Alien dùng đuôi đâm xuyên qua trái tim, hoặc là bị nó dùng đầu lưỡi đánh xuyên qua đầu, vậy thì cũng sẽ chết như thường. Hơn nữa Alien kia đến nhanh kinh khủng, công kích của nó hần cũng tuyệt đối không dễ dàng đỡ được, chỉ có thể nói lực công kích hiện tại của hần so với Alien thì hần được đề cao rất nhiều mà thôi.

Một tiếng trầm đục, ngay lúc Trịnh Xá hai mắt mờ mịt bắt đầu tránh né, đầu lưỡi của Alien đột nhiên từ trên không đánh về phía hần, tại chỗ đó hình thành một tầng bảo vệ nửa trong suốt, chỉ là tầng phòng hộ nửa trong suốt này bỗng chốc run rẩy toàn bộ, giống như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào, Trịnh Xá đã biết, lực công kích của Alien trưởng thành so với công kích bám vào mặt người của ấu trùng Alien thì mạnh hơn rất nhiều lần, mất tầng bảo vệ tựa hồ cũng sắp bị phá vỡ, xem ra đại khái có thể ngăn cản uy lực của hàm răng Alien, nhưng không cách nào chống lại sức mạnh của cái đuôi Alien nữa, dù sao uy lực đó cũng lớn hơn rất nhiều lần.

Trịnh Xá đáy lòng phát lạnh, hần vứt súng Plasma sang một bên, rút chiến đao chém ngang tới, một tiếng xé rách vang lên, nhất thời chỗ bụng Alien bị chém mở ra một phần ba, vô số nội tạng cùng chất lỏng có tính ăn mòn mạnh bắt đầu không ngừng phun tung tóe ra. Nhưng Trịnh Xá cũng không ngại những chất lỏng này, mặc dù áo ngoài của hần trong nháy mắt cũng bắt đầu bị ăn mòn, nhưng những giọt chất lỏng rơi trên da thậm chí đến một chút tính ăn mòn từng có trong tập phim Alien 1 cũng không có, phẳng phất như chất lỏng bình thường, từ trên người hần chảy xuống những giọt không ngừng ăn mòn trên mặt đất.

Alien gào lên một tiếng, thân thể to lớn của nó run lên đồng thời đưa đầu lưỡi bắn về phía đầu Trịnh Xá. Đầu lưỡi bắn ra thực sự quá nhanh, thậm chí cả Trịnh Xá cũng không thể hoàn toàn thấy rõ quỹ đạo chuyển động của nó, tiếp theo là một tiếng vỡ vụn vang lên, đầu lưỡi này lại một lần nữa bị tầng bảo vệ cản lại, thế nhưng tầng bảo vệ cũng đã mờ đến mức như ẩn như hiện, năng lượng của Phòng Hộ Thuần phỏng chừng đã sắp bị dùng hết.

Trịnh Xá trong lòng cả kinh, hần vọt phóng về phía vách tường bên cạnh, lấy tốc độ cực nhanh dùng sức đập một cái lên tường, xoay ngược toàn bộ cơ thể nhảy về trên đầu Alien, cùng lúc đó, cái đuôi Alien cũng hướng về phía chỗ Trịnh Xá đâm đến. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong nháy mắt khi cái đuôi đâm vỡ nát tầng bảo vệ, Trịnh Xá đã vận khởi kỹ năng Hồng Viêm, tiếp theo đưa cây dao mang theo ngọn lửa chém vào giữa đầu Alien. Nương theo lực đạo khi hần hạ xuống, không ngờ có thể chế đôi Alien, nhất thời một bãi lớn chất lỏng ăn mòn màu vàng văng ra tung tóe, lại thêm vô số nội tạng hoặc là thịt nát, tình cảnh nơi này chỉ có thể dùng từ khủng bố và kinh tởm để hình dung.

Trịnh Xá sau khi dừng lại mới phát hiện trên cánh tay hơi hơi có chút cảm giác đau. Hần cúi xuống nhìn, uy lực của đoạn đuôi kia không ngờ lại lớn như vậy, không chỉ phá vỡ Phòng Hộ Thuần, mà còn đâm xuyên vào thịt cánh tay hần vài phân, may mà còn chưa bị thương tổn tới xương hoặc động mạch lớn, nhìn qua cũng chỉ như bị thương ngoài da mà thôi.

Chiến đấu vừa rồi bất quá chỉ phát sinh ở trong vài giây mà thôi, tuy rằng thoát nhìn Trịnh Xá với tốc độ cực nhanh tiêu diệt Alien, nhưng cũng không phải dễ dàng như trong tưởng tượng. Ít nhất nếu như không phải

có sử dụng Phòng Hộ Thuần, chỉ bằng vào tốc độ phản ứng thần kinh của hần khi mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất thì tuyệt đối không theo kịp tốc độ tấn công của Alien, có lẽ Alien trong tập phim kinh dị này so với tập phim Alien 1 đã mạnh mẽ hơn không ít.

Trịnh Xá nhặt súng Plasma từ trên mặt đất lên, hần thở dài, uy lực của khẩu súng này quả thực không tầm thường, bắn trúng Alien một cái tuyệt đối là giết chết ngay tức khắc. Nhưng thứ nhất là tần suất công kích chậm, thứ hai chỉ là vũ khí bắn một phát một, nếu giống súng tự động vũ khí liên thanh như thế, phỏng chừng uy hiếp với Alien sẽ lớn hơn rất nhiều.

Bất quá hần lại thay đổi ý nghĩ, vũ khí này chính là vũ khí năng lượng a, cũng không tốn chi tiết kịch tính, vền vẹn chỉ sử dụng điểm thường có thể hoán đổi hàng loạt, với lại uy lực cũng cực kì to lớn, nếu là súng năng lượng tự động như như hần nói, phỏng chừng ít nhất cũng yêu cầu chi tiết kịch tính cấp C hoặc là hơn nữa ấy chứ.

Trịnh Xá lặng lẽ đi tới trước cánh cửa đã bị phá hủy phần lớn, hần gào vọng vào bên trong:

- Người ở bên trong đều lui ra một chút! Đừng tới gần cửa chính!

Ngay tức khắc từ trong cánh cửa vang lên một trận tiếng va chạm hỗn loạn, không bao lâu bên trong lại là một loạt tiếng gào khóc, vài người ở bên trong khóc lóc không thôi.

Trịnh Xá lùi lại một chút, cầm súng Plasma ngắm vào cửa chính, một đạo tia chớp lóe lên, cánh cổng thép kiên cố kia ngay tức khắc bị hòa tan thành dòng nước thép, một cái lỗ hình tròn thật lớn xuất hiện ở vị trí vốn là cánh cửa sắt, cái lỗ này thậm chí còn lõm xuống dưới mặt đất hơn chục phân, uy lực súng Plasma lập tức hiển lộ không thể nghi ngờ.

Bên trong có bốn nhân viên nghiên cứu, ba nam một nữ, tất cả đều là người da trắng tóc vàng, bọn họ vừa nhìn thấy Trịnh Xá thì lập tức ngây ngốc, đặc biệt là khi chứng kiến uy lực khủng bố của súng Plasma, biểu tình của bọn họ càng thêm sững sờ, mà Trịnh Xá cũng mặc kệ, chỗ thông đạo bây giờ hết sức nóng bức, hần suy nghĩ một chút nói với bọn họ:

- Bên trong có nước không? Dem toàn bộ nước bên trong ra đây.

Bốn nhân viên nghiên cứu khoa học sững sốt một chút, nhưng bọn họ vẫn nghe theo từ trong phòng cầm một ít khối lập phương trạng thái rắn đi ra. Chỉ vừa đem những khối lập phương trạng thái rắn kia nhét vào trong thông đạo nóng rực, ngay tức khắc những khối lập phương đó liền biến thành rất nhiều nước lã, chỉ đem vài khối lập phương ném vào, toàn bộ chỗ cửa chính nhất thời đã bị hơi nước màu trắng bốc lên bao phủ.

Trịnh Xá vẫn yên lặng đứng ở ngoài thông đạo, khoảng một phút sau, hần mới nhìn thấy những người còn lại hướng về phía bên này chạy tới, mà khi bọn họ vừa nhìn thấy trên mặt đất hiện ra những hố sâu thật lớn do bị ăn mòn thì mọi người nhất thời đều ngây ngốc.

- Có gì lát nữa chúng ta vừa đi vừa nói, Chiêm Lam.

Trịnh Xá vừa nói vừa hướng về phía chỗ thông đạo kia dò xét, nhiệt độ chỗ đó tuy rằng vẫn còn hơi cao, thế nhưng cùng với chất lỏng ở trạng thái rắn không ngừng đổ vào, cọi như miễn cưỡng có thể cho phép người đi qua được.

Chiêm Lam hình như cũng hiểu Trịnh Xá muốn nói gì, nằng vội vàng nhắm mắt lại đứng ở chỗ đó, vài giây sau thì vội vàng nói rằng:

- Không thành vấn đề, vùng phụ cận không có Alien, nhưng mà có ba con Alien đang từ trên lầu không ngừng đến gần phía tầng một này, có khả năng là chúng đã nhận ra sự tồn tại của chúng ta.

- Chắc chắn, mùi vị của Alien này đặc biệt như thế, khứu giác của chúng tự nhiên là có thể dễ dàng ngửi thấy được mùi vị của đồng bọn.

Trịnh Xá thở phào một hơi, tiếp đó hần lớn tiếng nói với bốn người bên trong:

Ra đi, nhanh lên một chút, vừa rồi đối thoại của chúng ta các người đã nghe thấy rồi phải không? Nếu không ra thì Alien sắp tới rồi!

Ngay tức khắc gian phòng lại liên tiếp vang lên tiếng va chạm, không bao lâu, từ bên trong bốn nhân viên nghiên cứu đi ra, bọn họ vừa nhìn thấy mọi người lập tức sững sờ, trong đó nữ nhân viên nghiên cứu khoa học kia thì thào hỏi:

- Các người không phải đã bị kí sinh hay sao? Sao lại có thể vẫn còn

Nàng nhất thời ngậm chặt miệng, có lẽ cũng hiểu được mình đã lỡ lời.

Trịnh Xá vừa nghe đến kí sinh thì lửa giận bốc lên, cánh tay cầm chiến đao kia của hắn run lên mấy cái mãnh liệt, dọa cho nữ nhân viên nghiên cứu khoa học kia cuống quýt lui lại, trốn phía sau một nam nhân, nam nhân kia tựa hồ giống như là chồng của nàng, tuy là cũng bị dọa đến khùng khiếp, nhưng vẫn rất kiên định che chắn trước của mặt nàng.

Trịnh Xá thở ra một hơi nói:

- Những chuyện khác ta cũng không nói nhiều, chúng ta ở đây có hai người bị ký sinh, cần sự hỗ trợ của các người lấy Alien bên trong ra. Ta biết rõ các người đã từng làm giải phẫu giống như vậy, đừng nói với ta các người sẽ không làm, nếu không ta không mỗ sống các người ra không xong!

Bốn người này sắc mặt đều hơi đổi, trong đó một người nhất thời sắc mặt đau khổ nói:

- Còn không mau chạy nhanh đi, phi thuyền này còn có năm mươi phút sẽ nổ tung, từ nơi này đến phòng cứu hộ gần đây ít nhất cần bốn mươi phút đồng hồ, nếu như làm phẫu thuật này, vậy phải cần thời gian ba mươi phút... Chúng ta chạy cũng không kịp a! Nhất định sẽ chết!

Trịnh Xá trong lòng rung động, hắn túm người nọ nhắc lên nói:

- Người có ý gì? Vì sao phi thuyền còn có năm mươi phút sẽ nổ tung? Mẹ nó, người không nói rõ ràng ta sẽ...

Nhân viên nghiên cứu khoa học kia cũng quát lớn:

- Lẽ nào người muốn cho những Alien này trở lại trái đất hay sao? Phi thuyền này đã được thiết lập mệnh lệnh là nếu như thí nghiệm xảy ra vấn đề, thì sẽ bay trở về trái đất ... Chỉ có vài người bọn ta mới biết được mật mã tự hủy, chẳng nhẽ bọn ta không muốn có thêm cơ hội sống sót hay sao? Thế nhưng nếu mang theo Alien trở lại trái đất, ta ngược lại thà chết ở chỗ này còn hơn, đã hẹn giờ một tiếng đồng hồ là nổ, người cho dù có giết bọn ta cũng không cách nào thay đổi được!

Trịnh Xá hít vào mấy hơi thật sâu, hắn cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, thế nhưng trong lòng vô luận thế nào cũng không cách nào tỉnh táo lại. Từ nơi này đến phòng thoát hiểm cần bốn mươi phút, có thể nếu là bọn họ chạy thì thời gian sẽ ngắn hơn một chút, nhưng cũng tuyệt đối không cách nào thừa ra ba mươi phút thời gian để yên ổn phẫu thuật. Đặc biệt những nhân viên nghiên cứu khoa học này thì càng không thể có khả năng vứt bỏ mạng sống của mình để tới giúp hắn cứu người, dù cho giết chết bọn họ cũng vô dụng, cho dù giết chết bọn họ cũng sẽ chết, giải phẫu cứu người cũng sẽ chết, như vậy thì làm sao mới có thể cứu La Lệ đây?

Tiêu Hoành Luật hạ giọng quát:

- Triệu Anh Không!

Triệu Anh Không đã sớm đặt nữ tử xinh đẹp xuống, nàng nhẹ nhàng lao đến trước mặt mọi người, một tay vung lên. Mấy tên lính nhất thời kỳ quái nhìn nhau, tiếp đó phi thường sợ hãi nhìn cơ thể mình từ chỗ ngực chậm rãi đổ xuống đất, cả người bị chia thành hai nửa, chỗ cắt phẳng lì như gương, phẳng phất như trời sinh đã như vậy. Đến lúc ba người bị rời hẳn thành hai đoạn, máu từ vết thương mới bắt đầu trào ra ồ ạt, nội tạng rơi rụng đầy đất.

Cô bé này thu hồi vũ khí nhỏ như sợi tóc lại, món vũ khí này vừa tung ra thì vừa dai bền, vừa sắc bén, nhưng khi thu hồi lại trên tay thì mềm mịn như tơ. Vũ khí dễ dàng cắt đôi ba tên lính lúc này cuốn quýt trên cánh tay nàng trông như một món trang sức dệt bằng tơ tằm.

Hai gã nhân viên nghiên cứu đơn giản là sợ đến choáng váng, bọn họ ngây ngốc nhìn Triệu Anh Không, cả nửa ngày vẫn không dám nói gì. Không chỉ có hai người bọn họ, mấy người còn lại cũng bị dọa đến trợn mắt há mồm, cũng có người không bị kinh hãi bởi đám thi thể tan nát này, dù sao trải qua mấy bộ phim kinh dị, tâm lý mấy người coi như đã được khảo nghiệm, chỉ có Trương Hằng nhất thời sắc mặt tái xanh, toàn thân không ngừng run rẩy. Căn bệnh của hắn xem ra chẳng có chút thuyên giảm nào, ngược lại có vẻ càng lúc càng nghiêm trọng, ít nhất từ biểu hiện của hắn, cái kiểu cả người run rẩy này tuyệt đối không phải sợ hãi bình thường.

Biểu hiện của những người còn lại cơ bản là phi thường kinh ngạc, vô luận là Trình Khiếu hay nữ tử xinh đẹp cũng vậy, bọn họ vô cùng ngạc nhiên nhìn ba cỗ thi thể trước mắt. Về phần Tiêu Hoành Luật thì lại bất ngờ vì uy lực của vũ khí cùng mức độ thuần thực của Triệu Anh Không, xét từ tình huống một kích bất thần vừa rồi, vũ khí này căn bản cực khó phòng bị, ít nhất, xem uy lực, giết chết một người cực kỳ dễ dàng. Cự ly cũng được khoảng bảy thước, coi như là vũ khí chiến đấu tầm trung.

Tiêu Hoành Luật bình hạ tâm thần, hắn lập tức nhìn hai gã nhân viên nghiên cứu nói:

- Đây là thang máy chính phải không? Các người khẳng định thang máy này còn có thể vận hành?

Hai gã nhân viên nghiên cứu vội vàng nhìn kỹ bảng điều khiển thang máy, trên đó báo hiệu thang đang không ngừng di xuống, một người vội vàng gạt đầu:

- Đúng vậy, thang máy chính thật sự vẫn có thể sử dụng, xét tình hình vừa rồi họ đứng chờ thang máy, phía trên hẳn là cũng có người vậy? Phù, như vậy cũng tốt, chỉ sợ chúng ta vừa đặt chân lên tầng trên đã thấy Alien đầy đất, như thế không khỏi làm người ta quá tuyệt vọng mất...

Tiêu Hoành Luật ngắt ngắt tóc, hắn kỳ quái nói:

- Kỳ thật ta thật rất quái lạ, các người không cảm thấy thang máy chạy xuống hơi lâu sao? Trình Khiếu, người bế ta, Trương Hằng, còn nhớ lời ta đã nói không? Vô luận thế nào, lâm địch chỉ cần một kích, không phải người sống thì là ta chết.... Người đừng sợ hãi, chỉ cần muốn giết chết địch nhân là được, như vậy bản thân sẽ có thể an toàn, như vậy địch nhân căn bản khó có thể gây thương tổn đến người.

Trương Hằng thật không dám nhìn tới chỗ ba cỗ thi thể kia, thân thể hắn vẫn hơi run run, sau khi giao Tiêu Hoành Luật cho Trình Khiếu, hắn kỳ quái hỏi:

- Sẽ có chuyện gì sao? Người nói rõ ràng một chút, nếu không ta không chuẩn bị tâm lý chiến đấu, chỉ sợ sẽ sợ đến không kéo nổi dây cung!

Tiêu Hoành Luật cười hì hì nói:

- Vậy không tốt sao? Nếu đã không phải tận lực chiến đấu, lúc chiến đấu người cũng sẽ không có nhiều cố kỵ, chỉ cần một kích bắn ra là được. Còn về chuyện có bắn trúng mục tiêu hay không, sau khi bắn trúng sẽ có chuyện gì, bản thân rút cuộc có chết hay không, những chuyện này người không cần quan tâm tới, người chỉ cần quan tâm đến một thứ thôi... Tên của người đã đặt trên cung chưa?

Trương Hằng hít một hơi thật sâu, hắn lấy một mũi phụ ma tiễn +3 sắc bén ra, một tay cầm mũi tên, tay kia nắm chặt Cổ cung Xạ Thiên Lang. Giống như Tiêu Hoành Luật đã nói, giờ phút này trong đầu hắn không nghĩ tới bất cứ chuyện gì, dù là sợ hãi cũng được, tử vong cũng được, chiến đấu cũng được, dù sao

khi nguy hiểm xuất hiện sẽ một tiền bắn tới, mọi chuyện cứ sau khi bắn rồi tính sau. Như vậy có thể cũng là phương thức chiến đấu thích hợp với hắn nhất, ít nhất, hắn tuyệt đối sẽ không lại sợ hãi bị địch nhân công kích hoặc tử vong.

Chờ đến khi cửa thang máy chính chậm rãi từ tầng trên hạ xuống, Trương Hằng lập tức kéo căng trường cung, chỉ chờ cửa thang máy mở ra là một tiền bắn tới. Bởi vì hắn đã ngửi được mùi hôi của Alien và mùi máu tanh từ trong thang máy truyền tới, mùi này so với mùi máu tươi từ đám thi thể sau lưng hắn không khác nhau lắm.

Mà Triệu Anh Không cũng đã đồng dạng chuẩn bị chiến đấu, nòng một tay nắm chuôi chủy thủ, tay kia cuốn kim chúc tợ, vô luận trong thang máy có cái gì, nàng cũng đã chuẩn bị đối mặt với loại nguy hiểm đó, là loài người cũng thế, mà là Alien cũng thế.

Trên thực tế, đến cả Tiêu Hoành Luật cũng cầm súng Plasma chìa thẳng vào cửa thang máy. Khi cánh cửa từ từ mở ra, đập vào mắt mọi người lại là một cỗ thi thể vỡ vụn, phảng phất như bị một cái miệng cực lớn cắn xé, nhìn vừa tanh tưởi vừa ghê rợn. Tất cả mọi người đều chấn động không nói nên lời, chỉ có Trình Khiếu và Triệu Anh Không bước lên trước, đương nhiên do bị Trình Khiếu ôm, Tiêu Hoành Luật cũng bị kéo vào, làm thẳng nhóc này sợ điếng người, hắn lập tức gào lên:

- Bỏ ta xuống trước đã, bỏ ta xuống trước đã... Mặc dù ta không sợ người chết, nhưng nhìn mấy thứ này không phải quá ghê tởm sao? Đừng để ta tới gần họ!

Trình Khiếu phảng phất như đang đùa giỡn, giả bộ muốn ném Tiêu Hoành Luật vào đồng thịt nát vụn đó, đến khi làm thẳng bé này sợ đến run rẩy cả người, hắn mới cười ha ha, thả Tiêu Hoành Luật xuống, tiếp đó cũng Triệu Anh Không đi tới đồng thịt kia.

-Còn rất mới, có lẽ mới chết không quá mười phút trước, hơn nữa từ vết cắn này, a a, chúng ta có lẽ sắp phát to rồi, từ độ lớn mà nói, phỏng chừng ở phía trên chính là...

Trình Khiếu cười ha ha nói.

Triệu Anh Không gậ đầu nói:

- Không sai, bọn họ thật sự chết do bị một vật lớn cắn xé nội tạng, hơn nữa mới chết không quá mười phút trước, phía trên thật sự có thể có...

-Là Queen sao?

Tiêu Hoành Luật hơi mỉm cười khổ sở.

Queen, lớn gấp mấy lần Alien bình thường, hơn nữa chẳng những thân thể lớn như thế, mà cả vỏ ngoài cứng rắn của Alien cũng dày gấp mấy lần. Nói cách khác, vũ khí bình thường rất có thể không gây được chút thương tổn nào tới nó, mà uy lực của vũ khí năng lượng quả thật rất lớn, nhưng không biết bọn họ có chịu nổi một kích từ cái đuôi của Queen hay không, phải biết rằng, ngay cả lực lượng cũng nhân lên mấy lần. Đây cũng là nguyên nhân vì sao đi đường Tiêu Hoành Luật một mực tính toán làm cách nào tránh được Queen, nhưng người tính không bằng trời tính, bọn họ cuối cùng vẫn gặp phải sinh vật cự đại mà khủng bố, Queen.

-Vậy chiến đi, nhìn mọi người xem... Ta đã nghe Trịnh Xá kể qua về chiến lực đáng sợ của Queen, nghe nói lúc ấy bọn họ gần như lâm vào đoàn diệt mới miễn cưỡng vượt qua được. Với thực lực của chúng ta hiện tại so với họ hẳn là mạnh hơn nhiều, liều mạng với Queen một trận cũng không phải không có khả năng, mặc dù Queen ở đây so với trong phim thì kinh khủng hơn nhiều, nhưng chúng ta cũng không đến mức chắc chắn phải thua!

-Triệu Anh Không, người quấy rối động tác của Queen, Trương Hằng... Tam trọng Bạo liệt tiến! Gặp địch chỉ một kích, tính mệnh của chúng ta giao hết cho người đó!

155. Chiến Đấu Ở Phía Còn Lại! (2)

Mọi người trong lòng đều thấp thỏm không yên, dù sao bất cứ ai đứng cạnh một đồng thịt bị cắn xé nát vụn cũng sẽ cảm thấy bất an. Không nói tới những người khác, chính Trương Hằng là người khó chịu nhất, hắn vốn sợ thấy máu, sợ chiến đấu, nhưng giờ phút này hắn hai chân đứng giữa xương thịt người, cảm giác thịt tươi chất đầy xung quanh thật sự quá kinh khủng, đây cũng chưa tính là gì, nếu bình thường hắn cứ trực tiếp hôn mê là xong, nhưng lúc này lại bị phó thác trách nhiệm.

Tính mạng của tất cả đồng bọn a, tất cả đều phó thác lên Tam trọng Bạo liệt tiến của hắn, áp lực như thế làm hắn đến cả tư cách để ngắt xiú như trước cũng chẳng còn.

Trước đó, sau khi hắn luyện được Tam trọng Bạo liệt tiến đã nói cho Tiêu Hoành Luật uy lực của kỹ năng này, khuyết điểm lớn nhất chính là, độ chính xác hoàn toàn không đủ. Có thể nói, nếu như một tiến bình thường độ chính xác là 100%, Bạo liệt tiến thông thường độ chính xác là 90%, vậy Tam trọng Bạo liệt tiến chỉ có độ chính xác là 50%, hắn chỉ có một nửa xác suất bắn trúng mục tiêu, mà hơn nữa rất có thể một nửa xác suất này cũng không bắn trúng chỗ yếu hại. Nói tóm lại, với uy lực cực lớn của Tam trọng Bạo Liệt tiến, được bao nhiêu lại mất bấy nhiêu, có được uy lực khổng lồ thì cũng mất đi độ chính xác.

Trương Hằng hít sâu một hơi, hắn ổn định lại thân thể đang run rẩy, tiếp đó cẩn thận hỏi:

- Tiêu Hoành Luật, uy lực của Tam trọng Bạo liệt tiến quả thật rất lớn, nhưng đồng dạng, nguy hiểm cũng quá cao, vạn nhất không bắn trúng thì làm sao bây giờ? Tin ta đi, có phụ ma tiến +3 này rồi, chỉ cần uy lực của Bạo liệt tiến phổ thông là đã đủ lớn rồi, đừng sử dụng Tam trọng Bạo liệt tiến nữa!

Tiêu Hoành Luật lại lắc lắc đầu, mắt thấy đã sắp lên tầng trên, hắn mới từ từ nói:

- Được rồi, người có thể vứt bỏ chúng ta, một mình chạy trốn mà... Giống như người vứt bỏ nữ nhân của người vậy, để nàng bị luân phiên...

Trương Hằng một quyền đánh bay cả Trình Khiếu đang ôm Tiêu Hoành Luật lên, rơi thẳng xuống đồng thịt vụn. Vậy còn chưa đủ, hắn vứt xác Tiêu Hoành Luật lên, nhưng chỉ thấy tiểu nam hài này nhìn hắn cười nhạt, hơn nữa Trình Khiếu cũng lao tới ôm lấy Tiêu Hoành Luật, hắn lạnh lùng nói:

- Nam nhân không được đem sai lầm của mình biến thành đau đớn của người khác!

Trương Hằng gục đầu xuống, hắn thở dài nói:

- Không, hắn nói đúng, ta là kẻ nhát gan... Bỏ nàng lại một mình, bỏ nàng lại một mình mà chạy trốn! Đây không phải kẻ nhát gan thì là gì? Hắn nói rất đúng a!

Tiêu Hoành Luật sờ sờ mặt, hắn lẩm bẩm mấy tiếng "đánh đau quá a", vừa không ngừng nói:

- Biết Xạ Thiên Lang từ đâu mà có không? Hội văn điều cung như mãn nguyệt, Tây Bắc vọng, Xạ Thiên Lang(*), chính là lúc này!

Một tiếng đình khê vang lên, thang máy chính cuối cùng cũng tới tầng cao nhất, Trương Hằng hai mắt mờ mịt, hắn không chút nghĩ ngợi giương Xạ Thiên Lang cong vòng như trăng tròn, tay cầm chặt ba mũi phụ ma tiến, một tiếng rít lên, một tiến đẩy một tiến bắn ra. Đến mũi tên thứ ba, mấy mũi tên đã lấp lóe quang mang chói mắt, thuộc tính ma pháp phụ trợ của mỗi mũi tên đều bộc phát, tiếp đó hung hăng bắn thẳng vào một cái đầu cực lớn đang thò ra. Thịch một tiếng trầm đục, mũi tên phá không bay mất, cái đầu khổng lồ kia phẳng phất như bằng bùn đất, từ từ biến thành bụi phấn, phiêu tán giữa không trung. Đến khi cả cái đầu đã biến mất không thấy nữa, thân thể to lớn kia mới chậm rãi đổ xuống đất.

- Đây, đây là uy lực đặc thù của phụ ma tiến + 3, vô luận là thứ gì cũng có thể dễ dàng hóa thành tro bụi, biết mất không thấy nữa, không chỉ như thế, còn gia tăng tầm bắn và lực phá hoại. Vì vậy ta mới nói, chỉ cần một tiến bắn ra là được, hà tất phải sử dụng Tam trọng Bạo liệt tiến chứ?

Trương Hằng từ trong thang máy đi ra, hắn vừa nói vừa kỳ quái nhìn xung quanh. Loại cảm giác tiến nhập vào trạng thái mở cơ nhân tỏa này, mặc dù là hắn ngẫu nhiên phát hiện ra, nhưng vô luận thế nào, loại cảm giác này cũng cực kỳ tuyệt vời, trực giác chiến đấu không ngừng cuộn cuộn truyền tới, làm hắn thấy bản

thân như trong chốc lát biến thành siêu. Cảm giác này thật sự không thể diễn tả với người khác, đương nhiên, đau khổ sau khi giải trừ trạng thái mở cơ nhân tỏa cũng không thể nói với người khác được.

Tiêu Hoành Luật thấy Trương Hằng vụt đau đớn, hấn dựa vào cửa thang máy không ngừng co quắp, nhìn cả người đơn giản chỉ có thống khổ. Thậm chí đến Trình Khiếu điểm mấy huyết đạo của hắn cũng vô dụng, Tiêu Hoành Luật gãi gãi đầu nói:

- Hóa ra là như vậy a, thật đúng là làm người ta phải tiếc nuối. Kỳ thật bạo liệt tiền bình thường có lẽ cũng đủ rồi, ta đã đánh giá thấp uy lực của vũ khí phụ trợ ma pháp này, đúng rồi, người không soa chứ?

Trương Hằng chỉ hận không thể cắt Tiêu Hoành Luật thành từng miếng ăn thịt, hấn ha miệng hợp từng ngụm không khí, nói:

- Người... Người rất đáng ghét!

Tiêu Hoành Luật cười ha ha nói:

- Cũng không đúng, ta không phải đã bị người đánh một phát sao? Mọi người coi như hòa, người hiện tại không phải cảm thấy tốt hơn nhiều sao? Đúng không? Chỉ cần không sợ hãi là sẽ không sợ hãi, ha ha, địch nhân tất cả chỉ là hồ giấy thôi, nhìn qua có vẻ đáng sợ, kỳ thật cũng chẳng có gì, chỉ cần người giết chết đối phương là được rồi, đối phương căn bản vô pháp làm hại đến người, ha ha ha...

Trương Hằng được Trình Khiếu dìu đỡ chậm rãi đứng lên. Hắn thật sự muốn hung hăng đập cho Tiêu Hoành Luật một quyền, nhưng giờ phút này toàn thân vô lực. Giải trừ trạng thái mở cơ nhân tỏa tiền kỳ đều là như vậy, một khi sử dụng sau đó sẽ là một thời gian vô lực, cho nên bất đắc dĩ chỉ có thể để một nhân viên nghiên cứu bé Tiêu Hoành Luật, còn Trình Khiếu công Trương Hằng, dù sao mọi người cũng đều phải chạy đua với thời gian, vô luận thế nào cũng phải trong thời gian nhất định tới được bên trong tàu cứu sinh.

-Ha ha, cho dù thế nào đi nữa, người cũng đã dễ dàng giải quyết một Queen có thể khiến đoàn diệt đó? Các người chẳng phải đã nói đội ngũ của đội trưởng lúc trước không phải thiếu chút nữa thì đoàn diệt sao? Lúc đó thực lực của mọi người rất yếu sao?

Trình Khiếu vừa chạy vừa cười ha ha nói.

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên từ thông đạo cạnh thang máy một bóng đen to lớn xông ra, ba một tiếng trầm đục, Triệu Anh Không lao tới ngăn cản bóng đen đó đi đánh bay ra hơn mười thước, tiếp đó Trương Hằng thoảng cái đã đập lên vách tường. Người vốn phải trúng công kích lúc này là Trình Khiếu, hấn ngay người nhìn Triệu Anh Không phía xa, liền đó vút Trương Hằng xuống đất, đoạt lấy súng Plasma trên tay Tiêu Hoành Luật, vụt lao tới phía trước.

Trong thông đạo, một Alien khổng lồ lớn gần mười thước đứng đó, thân nó dài ít nhất cũng hơn mười thước, vỏ ngoài đen sì phẳng phát như sắt thép, bất cứ ai đối diện với nó sẽ cảm thấy một luồng áp bức to lớn. Tuy nhiên Trình Khiếu rõ ràng là ngoại lệ, hấn phẳng phát như không cảm thấy áp lực khổng lồ của Queen, khi cái đuôi Queen còn đang rút về, hấn đã đưa súng nhắm vào đuôi nó bóp cò. Một đạo thiểm quang lóe lên, Trình Khiếu bị đánh bay, đồng thời trên đuôi Queen chỉ vờn vờn xuất hiện một cái lỗ bị hào tan lõm và, tựa hồ đến khớp xương cũng không bị thương. Bất quá, cảm giác đau đớn này đủ để kích thích Queen đại khai sát giới rồi.

Trình Khiếu bị đánh bay ra xa, nhưng hấn lại nhảy bật dậy như chẳng hề hấn gì, chỉ có súng Plasma trên tay hấn đã nát vụn. Vừa rồi một kích của cái đuôi đáng trúng khẩu súng, nếu không chỉ một phát là đủ đáng gây tan tành xương ngực hấn, thậm chí cắt đứt đôi người.

Queen gào lên, nó nhắc chân xông về phía mọi người, hai chân to lớn tạo cho tất cả một loại ảo giác, phẳng phát như nó chỉ đập nhẹ một phát, mọi người sẽ bị áp thành bánh thịt. Vì thế, khi Queen xông tới, mấy người đối diện đều vô thức lùi lại phía sau, bọn họ không nhìn thấy Triệu Anh Không từ xa lao tới chỗ Queen, khi cái đuôi quét về phía mọi người, nang đã đến cạnh chân nó, phần đuôi to lớn lập tức bị nhẹ nhàng cắt đứt, vô số dịch acid màu vàng từ chỗ đó phun ra, mà Queen cũng mất trọng tâm ngã xuống đất.

Triệu Anh Không không nói tiếng nào, nhảy tới trên người Queen, trước khi nó kịp quay đầu bắn lưỡi ra, trong tay nang đã xuất hiện thêm một thanh chủy thủ đầy lửa. Chỉ thấy nang nhảy tới trong nháy mắt,

thanh chủ thủ đã hung hăng đâm thẳng vào giữa đầu Queen, hỏa diễm kịch liệt cũng đồng dạng thiêu đốt đại não Queen.

Alien có linh không không? Chẳng ai dám khẳng định chuyện này, nhưng từ tiếng kêu thê thảm cùng cực của Queen có thể thấy, nó tuyệt đối đang phải chịu khổ khổ khủng khiếp. Nó điên cuồng giãy dụa, mặt đất đã bị dịch thể có tính ăn mòn mạnh của nó khoét thành một lỗ lớn, tổng lượng dịch acid mà nó phun ra cơ hồ ăn mòn cả sàn tàu thành một cái ao nhỏ, chỉ cần bước một bước là sẽ mắc kẹt trong đó. Đến cả nửa ngày sau, con Alien khổng lồ này mới từ từ ngừng giãy dụa, cứ như vậy chết giữa đương trường.

Triệu Anh Không yên lặng đi tới cạnh Queen, sợi tơ kim loại trong tay nàng hơi vung ra, tiếp đó dùng sức kéo một phát, cây hỏa diễm chủ thủ đã được nàng kéo về. Triệu Anh Không cẩn thận quan sát chủ thủ, hoàn hảo, vô luận là tài liệu chế tạo bản thân chủ thủ hay tài liệu chế tạo chuỗi, đều là kim loại nàng chưa từng thấy qua, mà thứ kim loại này tựa hồ không sợ acid ăn mòn, cứ như vậy cắm vào trong não Queen mà vẫn không hao tổn chút nào, làm Triệu Anh Không khẽ mỉm cười.

Trình Khiếu cùng những người còn lại cùng chạy tới, bọn họ đều lớn tiếng hoan hô, mà bộ dạng Trình Khiếu lại càng khoa trương, hắn đưa tay ôm lấy Triệu Anh Không vào lòng, độ dạng rất là quan tâm chăm sóc:

- Nữ hài tử sao có thể đánh đắm như vậy được? Bất quá.... Người vừa rồi đánh rất sáng khoái a, ha ha ha, tiếc là ta không có vũ khí vừa tay, nếu không ta có thể cùng chiến đấu với người rồi... Triệu Anh Không? Triệu Anh Không!

Triệu Anh Không không ngờ đã không còn chút cử động nào, cô bé này vừa tra chủ thủ vào vỏ, nàng đã đứng như vậy hôn mê bất tỉnh, khóe miệng không ngừng rỉ máu, cả người yếu ớt. Trình Khiếu vội vàng cẩn thận chạm vào vai nàng, từ vai trái đến bụng trái đã dính đòn nghiêm trọng, khớp xương cơ hồ nát vụn, không chỉ như thế, nội tạng cũng đã trọng thương, Trình Khiếu lập tức nói:

- Mau lên! Chúng ta cùng nhau chạy, mẹ kiếp, mau lên a! Nàng tối đa chỉ sống được mười phút nữa, đã bị chấu máu trong rồi, ta đã điểm mấy huyết đạo, nhưng không có kim châm, không thể hoàn toàn ngăn chặn được, mau chạy a!

Chưa dứt lời, hắn đã ôm Triệu Anh Không điên cuồng chạy đi.

Những người còn lại đều sững sờ, Trương Hằng vốn toàn thân đã như nhũn ra, sau khi nghe vậy hắn cũng cắn răng bắt đầu đi theo mọi người. Tất cả nối tiếp nhau chạy đi, chỉ có Tiêu Hoành Luật vẫn hưởng thụ đặc quyền được bế đi, bất quá sắc mặt hắn đã xanh mét, không ngừng ngắt ngắt tóc suy nghĩ.

"Nếu như đã có hai Queen, vậy Alien thể tiến hóa... Sẽ có mấy con đây?"

*: Câu trong bài: Giang thành tử - Mặt châu xuất lập của Tô Đông Pha

156. Alien Thể Tiến Hóa (1)

Trịnh Xá đến giờ vẫn đầy một bụng tà hỏa, từ lúc tiến vào bộ phim kinh dị này, trong lòng hắn đã rất buồn bực cần phát tiết. Loại cảm giác này kéo dài từ đầu phim, đến bây giờ khi đám Alien này định ăn mòn lớp thép phía trên phòng cách ly đã làm cổ tà hỏa trong bụng hắn triệt để bạo phát, vì thế hắn lập tức không để ý tới mọi thứ, lao lên chỗ tiếp giáp giữa hai tầng.

Đảo người lao lên từ lỗ bị ăn mòn, hành động này rõ ràng làm đám Alien hơi ngạc nhiên, đến khi Alien đầu tiên bị Trịnh Xá đánh trúng, ba con còn lại cũng vội vàng xông tới. Trịnh Xá khi lao lên đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai, cơ nhục toàn thân không ngừng mau chóng bành trướng, tiếp đó hắn cuối cùng cũng nhìn thấy rõ động tác bắn đầu lưỡi của Alien.

Alien bị hắn đánh trúng quay đầu lại, đưa miệng nhắm chuẩn vào đầu hắn, sau đó phảng phất như phim quay chậm, hàm răng dính đầy nước dãi chậm chậm mở ra, từ bên trong bắn ra một đầu lưỡi đầy răng sắc bén. Tiếp theo, đầu lưỡi giống như đạn pháo bắn ra, chỉ một kích thôi là đủ tạo thành một lỗ lớn trên đầu người.

Trịnh Xá lúc này cũng đã điên cuồng, trạng thái này trước kia từng xuất hiện một lần, đó là khi đối diện với đội trưởng Ấn Châu đội. Bởi vì hảo huynh đệ bị giết, bởi vì tân nhân bị ngược sát, bởi vì cừu hận thấu xương, Trịnh Xá gần như nuốt sống tiểu hòa thượng, lúc này khi bốn con Alien ý đồ tiến vào gian cách ly, uy hiếp đến tính mạng La Lệ... Sự điên cuồng này không hề thua kém chút nào so với lần trước.

Trịnh Xá Trịnh Xá đưa tay cầm xuống, thuận thế ấn vào trong cái miệng há rộng của Alien. Không đợi nó nhe răng ra, hắn không ngờ lại điên cuồng gào lên ấn cả cánh tay vào, đồng thời vận năng lượng huyết tộc lên, hỏa diễm đỏ như máu thiêu đốt trong mồm Alien. Ngọn lửa đó cực kỳ mãnh liệt, chỉ trong chốc lát đã thiêu từ trong đầu Alien ra đến bên ngoài, mà Trịnh Xá lại càng hung hăng lôi thẳng đầu lưỡi của nó ra, hỏa diễm lại bùng phát, đầu lưỡi lập tức bị thiêu thành tro bụi.

Alien đúng là sinh vật khủng bố, bọn chúng kỳ thật cũng có trí tuệ rất cao, nhưng bản năng giết chóc càng thể hiện nhiều hơn, do đó, khi thấy Trịnh Xá giết chết một con, bọn chúng ngược lại, toàn bộ đánh tới, trong đó một con vừa lao tới đồng thời đầu lưỡi trong miệng cũng bắn ra, phương hướng chính là đầu Trịnh Xá. Một con Alien khác uống người quét đuôi tới, cái đuôi phăng phất như trường mâu, nhắm thẳng vào ngực ỹ, chỉ có Alien ở xa nhất trước đó đang ăn mòn tường thép nên lúc này còn cách Trịnh Xá một đoạn.

Trịnh Xá giờ phút này đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai, chẳng những lực lượng mau chóng biến cường, hơn thế nữa, lực phản ứng thần kinh, tốc độ, độ chính xác khi công kích, tất cả các phương diện đều được đề cao cực độ. Vì thế, trước khi hai Alien một trước một sau công kích tới, hắn đã hoàn toàn nhìn ta quỹ tích đầu lưỡi bắn ra cùng phương hướng cái đuôi đánh tới, hắn vận khinh công, dưới chân đạp một phát, cả người

mảng đổ nát, cơ hồ không còn một chỗ thép nào nguyên vẹn, nhiều nơi cường thiết bị xé hẳn ra, lực phá hoại thật kinh người.

”.....Vậy, hảo hảo bảo trọng nhé, sau này không thể đi cùng người nữa rồi...”

Chiêm Lam hai mắt hoa lên, nàng chỉ cảm thấy tinh thần lực hoàn toàn bị tiêu hao hết, cả người như đang lơ lửng giữa hư vô, an tĩnh như vậy ngủ đi...

.....

-Phẫu thuật hoàn thành....

Trong phòng y tế, nam tử kia cuối cùng cũng nói câu Trịnh Xá đã chờ từ lâu. Khi hắn thấy La Lệ được đưa ra từ trong gian cách ly, cô bé này vẫn ngủ say như cũ, nhìn bộ dạng tựa hồ không hề biết những hung hiểm phát sinh bên ngoài, bộ dạng thanh tú đáng yêu làm Trịnh Xá không nhận được, khê hôn một cái, tiếp đó hắn mới nhìn lại nam tử kia.

-Cám ơn người... Nợ người một cái nhân tình, yên tâm đi, đồng đội của ta nhất định sẽ đem thê tử người an toàn tới được tàu cứu sinh!

Trịnh Xá chậm rãi nói, hắn vốn còn muốn nói nữa nhưng đã bị nam tử ngắt lời.

Nam tử kia thì thào nói:

- Chuyện này rất công bằng, một mạng đổi một mạng, vậy bây giờ xin cho ta một khẩu súng với một viên đạn đi. Người cũng phải mau chóng lên đường, tối đa khoảng hai mươi phút nữa cảm chiến hạm này sẽ nổ tung, trong mười phút nữa sẽ xuất hiện tín hiệu cảnh báo... Nhanh lên đi.

Trịnh Xá ôm La Lệ vào lòng, hắn từ trong Nạp giới lấy ra rất nhiều băng vải hiệu quả cao, cuốn từng vòng từng vòng buộc La Lệ vào người mình. Đến khi chuẩn bị hết thấy, hắn mới đưa súng tiểu liên và một băng đạn ra, yên lặng đặt lên bàn, tiếp đó, bước khỏi cửa phòng y tế.

Vừa bước ra khỏi cửa, bên trong lập tức truyền đến tiếng súng, Trịnh Xá trong lòng hơi âm đạm, nhưng hắn cũng không dám suy nghĩ nhiều, chỉ nâng La Lệ lên, bắt đầu chạy đi. Mới chạy không quá trăm mét, hắn trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt, hai con quái vật hình người to lớn cùng Chiêm Lam ngã ở bên cạnh.

Trịnh Xá vội vàng đỡ nàng dậy, bấy giờ hắn mới phát hiện, thân thể nàng đã lạnh ngắt, hô hấp cực kỳ yếu ớt, mạch đập như có như không, như vậy coi như đã chết lâm sàng rồi, mà Trịnh Xá tịnh không phát hiện thương thế gì trên người nàng.

”Sẽ không chết, chúng ta đều sẽ không chết... Chiêm Lam, chúng ta nhất định sẽ đều sống sót!

Trịnh Xá nhìn bột kim loại trong tay nàng, công thêm hai con quái vật đều cầm thanh thép nhắm chuẩn vào đầu nhau, như vậy chỉ cần suy nghĩ một chút là biết Chiêm Lam đã dùng cách nào. Đây chính là tinh thần lực khổng lồ, để hai quái vật tự tương tàn, mà cũng lúc khổng lồ hai quái vật, như vậy một khi tinh thần lực chịu áp lực quá độ, sẽ khiến người sử dụng tử vong.

Trịnh Xá khóe mắt đau xót, hắn biết Chiêm Lam là vì muốn trì hoãn thời gian cho hắn nên mới một mình rời khỏi phòng y tế, mà hai quái vật hình người to lớn trước mắt hắn là Alien thể tiến hóa, từ cảnh chiến đấu kinh khủng tại hiện trường có thể thấy, cho dù là hắn gặp phải cũng chỉ có chết mà thôi, không ngờ lại bị Chiêm Lam cứng rắn giết chết hai con....

Trịnh Xá cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, hắn dùng băng vải buộc Chiêm Lam ra sau lưng, giống như lúc trước đã đáp ứng nàng, nhất định công nàng trên lưng, cũng nhau quay về Chủ Thần không gian!

”Đi thôi! Để chúng ta cùng nhau sống sót trở về!”

Trịnh Xá vận khinh công, cả người bắt đầu điên cuồng chạy về phía trước, tốc độ của hắn đã nhanh đến mức không thể tưởng tượng được, nhưng lại phải đối mặt với một cái nan đề, hắn không quen thuộc đường lối ở đây, mà người biết đường là Chiêm Lam thì đã hôn mê mất rồi. Do vậy, rất bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể liều mạng chạy tới, không có hoa tiêu, thấy cầu thang nào hướng lên tầng trên là lập tức chạy lên, thấy thang máy nào là mặc kệ tiến vào. Cuối cùng sau khi không ngừng chạy hướng lên trên một hồi lâu, hắn lại

ngoài ý muốn gặp được hai nữ, ba nam, hai nữ ba nam này hình dạng phi thường quen thuộc, nhưng tính

Trịnh Xá trong lòng thầm thở phào một hơi, bởi vì thời gian vẫn còn khoảng năm phút, hoàn toàn đủ để bọn họ chạy tới tàu cứu sinh, chuyện này không cần lo nữa. Bây giờ trong lòng hắn chỉ còn lo lắng đến tình hình của Chiêm Lam, tinh thần lực của nàng không biết đã hoàn toàn khô kiệt hay chưa, nhiệt độ cơ thể nàng từ sau lưng hắn truyền tới đã càng lúc càng thấp, hô hấp càng lúc càng yếu, nhịp tim lúc có lúc không, tất cả biểu hiện rõ ràng, tính mạng Chiêm Lam đã chỉ còn trong sớm tối.

-Mọi người chạy mau lên! Ngàn vạn lần không được dừng lại!

Trịnh Xá gào lên, hắn chỉ hận không thể tăng tốc chạy đi, vẫn phải ở cùng một chỗ với đám kịch tình nhân vật. Nhưng hắn cũng chỉ nghĩ như vậy thôi, không có bọn họ chỉ dẫn phương hướng, chưa kể đến thời gian tiêu hao thêm, nói không chừng hắn cũng sẽ phải táng thân trên con thuyền này, cho nên sau khi rống lên, hắn vẫn chỉ có thể bất đắc dĩ chạy cùng bọn họ.

Tên nữ người máy kia đột nhiên nói:

- Mọi người chạy thẳng theo thông đạo này là được, khoang cứu sinh ở ngay phía cuối thông đạo, không mất nhiều thời gian là tới rồi, mọi người chạy nhanh lên!

Trịnh Xá hơi sững sốt, hắn lập tức không chịu nổi chờ đợi một câu, sau đó chuẩn bị vận hành nội lực điên cuồng tăng tốc. Đột nhiên từ thông đạo phía sau truyền đến một tiếng gầm điên cuồng, thanh âm cực lớn làm mọi người đều vô thức ngoái lại nhìn. Không nhìn còn tốt, vừa nhìn không bị dọa khiếp không xong, một quái vật hình người khổng lồ, cao gần năm thước bắt đầu điên cuồng đuổi theo phía sau bọn họ, trong tay nó còn có một đám huyết nhục mơ hồ, ngoại trừ cái đầu còn tương đối hoàn chỉnh, cả thân thể đã hoàn toàn nát nát, thi thể này đúng là nữ nhân vật chính Ripley.

-Mẹ kiếp, lại là kịch bản thay đổi! Chủ Thần, người đi chết đi!

Trịnh Xá vội mắng, hắn sao còn dám chần chờ, toàn lực vận hành khinh công, điên cuồng phóng đi.

Cùng lúc đó, quái vật hình người khổng lồ kia đã nhanh chóng vọt tới, tốc độ của nó thật sự quá nhanh, cự li một bước chân lớn gấp ba lần người bình thường, nhưng tần suất di động lại nhanh hơn người bình thường chạy rất nhiều, cơ hồ chỉ sau mười giây nó đã đuổi tới chỗ ba nam một nữ kia. Tiếp đó chỉ thấy nó giơ chưởng dùng sức quét qua, ba nam tử chạy phía sau lập tức bị đó hung hăng đánh ập vào vách tường thép. Uy lực một chưởng này thật quá lớn, đánh cho cả vách tường lõm vào, nhìn qua giống như bị một nắm đấm cực lớn đánh trúng, đến khi Alien bỏ tay ra, ba người đã bị ép thành thịt nát, một đồng máu thịt bầy nhầy rơi xuống đất.

Tên nữ người máy kia là người có tình cảm, nàng lập tức hét lên nhưng chưa được mấy giây, Alien thể tiến hóa đã hung hăng đập một cước xuống đầu nàng, sàn thép lập tức lõm xuống, nữ robot không kịp rên một tiếng, trực tiếp bị ép xuống biển mất giữa đám sắt thép.

-Ngao!

Alien thể tiến hóa ngẩng đầu gào lớn, nó nhắc chân điên cuồng truy đuổi phía sau Trịnh Xá, dọa hắn sợ đến phát khiếp. Nam nhân này càng không cần mạng chạy tới phía trước, uy lực của hai kích vừa rồi hắn đã thấy tận mắt, thật sự quá kinh khủng, không còn đầu lưỡi công kích, không còn cái đuôi, nhưng Alien thể tiến hóa lại có được lực lượng khủng bố, so với Alien nguyên bản trong phim, lực lượng của Alien trước mắt này không nghi ngờ gì càng thêm kinh khủng.

Trong tình huống thông thường, Trịnh Xá tự tin có thể đối mặt ngạnh chiến với Alien phổ thông, bởi vì một kích của Alien căn bản không giết nổi hắn, mà công kích của hắn nếu như đánh thật, Alien tuyệt đối chết chắc, cho dù là đối mặt với Queen, hắn cũng cảm thấy xác suất thắng lợi của mình cao hơn nhiều. Nhưng Trịnh Xá không có chút tin tưởng nào có thể đối chiến với Alien thể tiến hóa trước mặt, lực lượng khủng bố của nó đã siêu việt tất cả, nếu đánh chắc chắn là chết, cho dù là hắn, nếu bị một chưởng như vừa rồi đánh trúng, cho dù không biến thành thịt vụn thì cũng chẳng khác hơn được bao nhiêu, vì thế, hiện tại chuyện duy nhất hắn có thể làm là tận lực chạy trốn, tiếp tục chạy trốn!

Alien thể tiến hóa kêu gào như phát điên, tiếng chạy ầm ầm như một cỗ chiến xa, hơn nữa tốc độ cực nhanh, thậm chí vượt quá cả Trịnh Xá đã vận khinh công, chỉ là độ linh hoạt của nó hơi kém, tại các chỗ ngoặt thường đập mạnh vào vách tường, mà Trịnh Xá khi tới các ngã rẽ thường lao thẳng lên tường, hai chân

dùng sức đập mạnh bắn về phía trước. Cứ như vậy, tốc độ trong nháy mắt thật kinh người, mà Alien thể tiến hóa không ngừng bị trì hoãn tại các chỗ ngoặt nên hai bên thủy chung vẫn bảo trì khoảng cách hai mươi mét, dần dần, Alien càng lúc càng kiên nhẫn hơn.

Trịnh Xá cẩn thận cảm nhận cảm giác uy hiếp kinh khủng từ sau lưng truyền đến, khi thực lực của hắn từ từ tăng trưởng, loại cảm giác uy hiếp này đã càng lúc càng nhạt, đến bây giờ cảm giác uy hiếp khủng khiếp đó lại một lần nữa xuất hiện, khoảng cách càng lúc càng tiếp cận hắn, làm hắn cảm thấy như tử thần đang theo sát phía sau, lưỡi hái chết chóc đã dần dần đuổi tới đầu hắn, chỉ cần hắn hơi dừng lại một chút thôi, tử thần sẽ lấy mạng hắn trong nháy mắt.

-Mẹ kiếp, nhanh lên nữa a! Không thể chết ở đây a!

Trịnh Xá điên cuồng gào lên, khinh công đã được vận hành đến cực hạn, đồng thời mở cơ nhân tỏa đến tầng thứ ba, hắn không ngừng mô phỏng bộ pháp cực tốc của Triệu Anh Không, dùng khinh công cộng thêm bộ pháp, không ngừng chạy tới. Khi hắn chạy qua ngã rẽ cuối cùng, trước mắt rút cuộc cũng xuất hiện một lối đi lớn, phía cuối lối đi chính là cửa khoang cứu sinh đang mở rộng.

Lối đi này dài hơn trăm mét, Trịnh Xá đã bắt chấp tất cả, hắn nhấc chân chạy tới đầu bên kia, không ngừng chạy như điên, mà phía sau lại truyền đến một tiếng vang lớn, Alien thể tiến hóa hung hăng đập mạnh vào vách tường, sau đó nó từ trong vọt ra, lại một lần nữa điên cuồng đuổi theo Trịnh Xá. Tốc độ của Alien so với Trịnh Xá thật sự nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa đoạn đường này lại thẳng tắp, một đường đuổi tới, mắt thấy khoảng cách giữa hai bên đã càng lúc càng gần.

"Không thể chết, không thể chết... Ba người chúng ta nhất định phải sống sót trở về a!"

Trịnh Xá không ngừng tính toán nên làm thế nào, nếu bị đánh trúng đồng thời nhảy về phía trước, như vậy một chương này vẫn vô pháp trí mạng, nhưng chỗ bị đánh trúng tuyệt đối nát vụn. Đương nhiên, nếu như hắn ngoan độc hơn một chút dùng nữ tử phía sau hoặc phía trước để ngăn cản thì hoàn toàn có thể lợi dụng được cổ lực lượng đó...

Trịnh Xá nghiêng chặt răng, hắn yên lặng tính toán khoảng cách với Alien thể tiến hóa phía sau, khoảng cách giữa hai bên không ngừng thu hẹp lại, giờ phút này, Trịnh Xá còn cách tàu cứu sinh hơn năm mươi mét, khoảng cách song phương chỉ còn hơn bốn mươi mét, chênh lệch đang không ngừng nhỏ lại.

"Liều thôi!"

Trịnh Xá giờ phút này vẫn đang mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên đậm đặc, khả năng suy nghĩ lạnh tĩnh của Sở Hiên chính là thứ hắn cần hiện tại, ứng dụng bản năng tính toán sau khi mở cơ nhân tỏa, sau đó điều chỉnh góc độ và vị trí của bản thân, tiếp theo hắn nghiêng người nhảy lên.

Alien thể tiến hóa vừa vặn đáng tới một chương, hung hăng vồ vào bên phải Trịnh Xá, mà hắn đã nhảy nghiêng người lên tước giảm bớt một phần lực lượng của chương này. Nhưng dù là như thế, Trịnh Xá vẫn cảm thấy một cổ cự lực truyền tới, đẩy hắn bay vọt về phía tàu cứu sinh, cả người hắn bị đánh bay lên, cứ như vậy bay thẳng tới, trong tiếng gào thét của Alien thể tiến hóa trước mắt hắn tối đen, lọt vào trong khoang cứu sinh. Vừa nhìn thấy quái vật hình người khổng lồ chạy tới, hắn đã tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê....

"Tập cuối cùng trong loạt phim Alien kết thúc, hoàn thành độ khó cao nhất, đạt điểm thưởng 5000, một chi tiết kịch tình cấp B, loạt phim Alien sẽ không xuất hiện lại..."

Đây là thanh âm cuối cùng Trịnh Xá nghe được, hắn liền lập tức lâm vào hôn mê....

160. Thập Tự Hồi Sinh (1)

Trịnh Xá từ từ mở mắt ra, giờ phút này hắn đang chìm trong một đạo quang trụ, cả người vừa đau vừa ngứa, cực kỳ khó chịu, nhưng đồng thời với cảm giác khó chịu này, vết thương trên người cũng bắt đầu không ngừng khép lại, tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. Đặc biệt phần thân bên phải hắn cơ hồ đã biến mất hết từ bả vai đến bụng, tóm lại cả người hắn nhìn qua chỉ còn hai phần ba bình thường, lúc này một phần ba cơ thể còn thiếu đang không ngừng khôi phục.

Hắn đưa mắt nhìn lại, không chỉ mình hắn, những người còn lại cũng đồng dạng đang ở trong cột sáng, Triệu Anh Không ở phía xa, La Lệ ở cạnh hắn, còn có Chiêm Lam ở bên đang chìm trong một cột sáng màu tím. Tuy nhiên cũng chỉ có Chiêm Lam ở trong quang mang màu tím, còn quang trụ của những người khác đều đồng sắc.

Vô luận thế nào, có thể trở lại Chủ Thần không gian chứng tỏ nàng vẫn còn sống, mà trên đất ba nam nhân đang không ngừng thảo luận gì đó, ba người này chính là Tiêu Hoành Luật, Trương Hằng, Trình Khiếu, cộng thêm cả nữ tử xinh đẹp đang đứng phía sau Tiêu Hoành Luật, tiểu đội bên đó không ngờ không chết ai cả, đây đúng là đại hạnh trong bất hạnh.

Nghĩ đến đó, Trình Xá nhắm mắt lại, đắm chìm trong cột sáng, mặc dù thân thể vẫn đau ngứa khó chịu như cũ nhưng không biết tại sao, hắn lại cảm thấy nơi đây đúng là thiên đường....

Không lâu sau, cột sáng của những người khác bắt đầu nhạt đi, chỉ có Trình Xá vẫn ở trong cột sáng một lúc lâu. Đến khi hắn hạ xuống đất, La Lệ lập tức nhào vào lòng hắn khóc lớn, trải qua bộ phim kinh dị lần này đã làm cô bé này cực kỳ sợ hãi, sợ phải chia lìa Trình Xá, sợ mình sẽ phải chết, sợ Trình Xá vì lo lắng cho mình mà cũng chết, rất nhiều chuyện một mực đè nặng lên nàng, mãi đến bây giờ La Lệ mới thực sự được giải phóng, nàng bắt đầu khóc lóc để giảm bớt nỗi sợ.

Trình Xá nhẹ nhàng vuốt tóc La Lệ, hắn đưa mắt nhìn về phía Chiêm Lam, nữ hài này mỉm cười nhìn hắn, vẻ mặt nàng không có chút khó chịu, ngược lại ánh mắt nàng tựa hồ tràn ngập vui mừng.

-Được rồi, được rồi, muốn hôn hít gì thì vào phòng nhé, hay là các người muốn giáo dục giới tính tại chỗ hả?

Tiêu Hoành Luật cười hì hì nói, bất quá hắn vừa dứt lời, nữ tử xinh đẹp bên cạnh lập tức đưa tay gõ đầu hắn một phát, thằng nhóc này lập tức ra vẻ rất là vô tội.

Trình Xá buông La Lệ về mặt đã đỏ bừng ra, hắn thở phào nói:

- Ta thật sự sợ các người toàn bộ tử vong, lần này đúng là may mắn... Tất cả mọi người có thể sống sót thật sự là quá may mắn.

Tiêu Hoành Luật cười hắc hắc nói:

- Chúng ta lần này đúng là phi thường may mắn a, chẳng lẽ người không nghe tin tức cuối cùng Chủ Thần truyền đến sau khi hoàn thành nhiệm vụ phim kinh dị sao? Kết thúc tập phim cuối cùng, hoàn thành độ khó cao nhất, hơn nữa sau này loạt phim Alien sẽ không xuất hiện lại, đồng thời còn được 5000 điểm thưởng và một chi tiết kịch tình cấp B,, chẳng lẽ người không thấy đây là may mắn cực độ sao? Ha ha ha.

Trình Xá bấy giờ mới nhớ lại câu nói trước khi hắn hôn mê, "Tập cuối cùng trong loạt phim Alien kết thúc, hoàn thành độ khó cao nhất, đạt điểm thưởng 5000, một chi tiết kịch tình cấp B, loạt phim Alien sẽ không xuất hiện lại", đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn làm hắn hơi có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Hoành Luật ngắt ngắt tóc nói:

- Tình huống này người chưa hề nhắc qua với chúng ta, chỉ nói độ khó của một loạt phim sẽ gia tăng theo số tập, nói cách khác, chúng ta trải qua Alien 4 đã là độ khó cao nhất của loạt phim này rồi phải không? Chẳng lẽ người không cảm thấy sự may mắn của chúng ta sao? Có thể sống sót dưới độ khó cao nhất... Người thật sự không biết hoàn thành một loạt phim sẽ nhận được điểm thưởng và chi tiết kịch tình sao?

Trình Xá cười khổ lắc đầu:

- Phương diện này ta thật sự không biết. Ta có thể từ chỗ Chủ Thần biết được rất nhiều chuyện, nhưng về nhiệm vụ ẩn trong phim kinh dị thì Chủ Thần không nói cho ta biết. Người thử nghĩ xem, nếu như ta thật sự biết chỗ nào có nhiệm vụ ẩn, cùng phương pháp và điều kiện hoàn thành, Trung Châu đội chúng ta không biết sẽ mạnh đến mức nào đây, hoàn toàn có thể không ngừng hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong một bộ phim kinh dị, cái này với cây điểm mà người nói có gì khác nhau đâu?

Vừa nói chuyện, Trình Xá đã tới phía dưới Chủ Thần, hắn chậm rãi nhắm mắt liên lạc, xem lướt qua một lần. Điểm thưởng của hắn là 6300 điểm, một chi tiết kịch tình cấp B, chỗ điểm này đã vượt quá kỳ vọng của hắn lúc đầu, có thể nói, hoàn thành loạt phim Alien, điểm thưởng mỗi người đạt được cũng đủ để triệt tiêu cảm giác khủng bố của Alien thể tiến hóa.

Sau đó, mọi người vẫn theo lệ cũ nghỉ ngơi một đêm, mọi loại thuộc tính cường hóa đều phải chờ đến ngày thứ hai mới thương lượng lại. Nhưng làm tất cả không ngờ tới là Trình Khiếu mặc dù luôn miệng ba hoa, nói cái gì chế tạo loại nữ nhân này, chế tạo loại nữ nhân kia, đến khi hắn thật sự chế tạo thì lại tạo ra một cô gái thanh tú, trên mặt hơi có chút tàn nhang, tóc tết thành bím, nói về độ mỹ lệ thật sự vẫn còn kém mấy nữ tử ở đây một ít, nhưng khi nhìn thấy thiếu nữ này, trong mắt Trình Khiếu lại thoáng qua một tia ôn nhu.

Trong số mọi người vẫn còn Trương Hằng, Chiêm Lam cũng Triệu Anh Không ba người chưa hề chế tạo sinh mạng thể, đáp án của Triệu Anh Không phi thường trực tiếp, làm một thích khách mà cần chế tạo người để tự an ủi mình thì kẻ đó không xứng làm thích khách, nếu cứ cố cường hành chiến đấu vậy chắc chắn phải chết, không nghĩ ngợi gì.

Trương Hằng và Chiêm Lam lại cùng không nói ra lý do, mọi người cũng không tiếp tục hỏi han, mỗi người trong lòng đều có bí mật của riêng mình, khi họ muốn nói thì tự nhiên sẽ nói, cứ cường hành truy vấn sẽ rất không có đạo lý.

Đêm đó mọi người tập trung liên hoan tại nhà Tiêu Hoàn Luật, dù sao so với kỹ xảo nấu nướng của La Lệ, tay nghề của nữ tử xinh đẹp cao hơn nhiều, mọi người cứ tự nhiên tụ lại ở nhà Tiêu Hoàn Luật. Mặc dù nhìn bộ dạng thẳng nhóc này rất không vui vẻ nhưng bây giờ nữ tử xinh đẹp cũng chẳng thừa mặt mũi cho hắn, vẫn nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

-Nói như vậy, trên đường các người gặp hai Queen? Vậy thật sự là may mắn a.

Trình Xá há mồm cắn một miếng thức ăn, hắn lớn tiếng cảm thán.

Về mặt mấy người còn lại đều nhìn hắn về mặc danh kỳ diệu, chỉ có Tiêu Hoàn Luật tựa hồ hiểu được cái gì đó, hắn đang muốn ngắt ngắt tóc lại bị nữ tử xinh đẹp cầm đũa gõ cho một cái, bây giờ thẳng nhóc này mới mở miệng:

- Lúc trước ta vẫn thấy rất kỳ quái, thương thể bên phần thân bên phải người nhìn thật quá khoa trương, dù là thả một chùy sắt lớn từ trên tầng thượng xuống trúng người cũng không thể đánh người ra thành bộ dạng như vậy, phương diện này tự người cũng biết phải không? Với tổ chất thân thể không ngừng được tăng cường, độ bền cơ thể người tự nhiên cũng được đề cao, cho dù bị xe tải lớn chạy tốc độ cao đâm trúng phỏng chừng cơ nhục người cũng không vỡ nát, cổ lực lượng này thật quá kinh khủng, là do sinh vật gọi là Alien thể tiến hóa gây ra phải không?

Trình Xá gật đầu nói:

- Dù là bây giờ nghĩ lại lúc ấy, ta vẫn cảm thấy trong lòng phát lạnh a, cảm giác đó thật quá kinh khủng, người đơn giản là không cách nào tưởng tượng được lực lượng khủng bố của Alien thể tiến hóa. Hợp kim kim loại chế tạo phi thuyền đó, dù là ta cũng phải sử dụng nội lực ăn mòn hoặc Hồng viêm mới có thể phá vỡ, nhưng Alien thể tiến hóa chẳng thêm để ý, nó chỉ cần đánh nhẹ một chưởng là trực tiếp xé rách cương thiết. Có thể nói, nếu như lực lượng của người bình thường là một, lực lượng thông thường của ta là ba đến bốn, cường hóa thêm nội lực là năm đến bảy, mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai là mười, vậy Alien thể tiến hóa ít nhất cũng phải một trăm...

Những người còn lại đều lạnh cả người, Tiêu Hoàn Luật lại gật đầu khẳng định:

- Quả thật phải đến mức như vậy mới đáng giá 5000 điểm thưởng và một chi tiết kịch tình cấp B một con. Trước đó ta luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao Queen đã khó khăn như vậy mà chỉ được 1000 điểm thưởng và một chi tiết kịch tình cấp D trong khi Alien thể tiến hóa lại được đến 5000 điểm thưởng và một chi tiết kịch tình cấp B. Đối lập như vậy thật quá khoa trương, bất quá so sánh thực lực thì dễ hiểu hơn, ha ha ha, vì thế ta mới luôn nói vận khí của chúng ta rất tốt a.

-Ngay từ đầu đã bị đặt trong nhà giam, nếu không phải chúng ta may mắn sử dụng Phòng Hộ Thuần, rất có thể đã bị ấu trùng Alien bám lấy, trong tình huống đó, nếu không có phương pháp phòng hộ hữu hiệu, đoàn đội này căn bản chỉ có thể đoàn diệt, đây là may mắn thứ nhất của chúng ta... Thứ hai, chúng ta phân chia ra vừa cứu giúp thành viên đoàn đội, vừa tiếp tục tiến tới, mặc dù nhìn qua thực lực bị giảm xuống nhưng cũng làm Alien chỉ có thể lựa chọn công kích chính vào một đội ngũ, mà đội ngũ đó rõ ràng là Trình Xá mấy người các người, còn chúng ta chỉ vốn vẹn bị hai Queen chặn đường, sau đó cũng rất nhẹ nhàng vượt

qua bộ phim này. Thứ ba, Trịnh Xá người gần như chắc chắn phải chết, ta cũng không biết khi người làn đầu gặp phải Alien thể tiến hóa làm thế nào mà sống sót được?

Trịnh Xá yên lặng nhìn về phía Chiêm Lam, cô bé này từ khi trở về vẫn một mực trầm lặng, hơn nữa vẻ mặt so với bản thân nàng trước kia thì lạnh nhạt hơn nhiều, khi Trịnh Xá nhìn về phía nàng, nữ hài này mới vội vàng cười nói:

- Alien thể tiến hóa này mặc dù nhục thể rất mạnh nhưng tinh thần lực lại rất yếu ớt. Lúc đó ta khống chế tinh thần chúng, để hai Alien thể tiến hóa tàn sát lẫn nhau, mặc dù ta cũng bị thương một chút nhưng cuối cùng vẫn giết được hai con.

Nghe đến đó, Tiêu Hoàn búng tay đánh chóc, nói:

- Đã hiểu, vậy tất cả đều được giải thích hết, các người nghỉ xem, mục đích của Chủ Thần tịnh không phải là sát hại chúng ta, mà là để chúng ta không ngừng tiến hóa càng mạnh mẽ hơn, vậy tại sao trong tập phim kinh dị này lại gặp nhiều nguy hiểm như vậy? Giải thích của ta là, bất cứ phim kinh dị nào cũng đều có phương pháp giải quyết, cũng không phải cực kỳ khó khăn, chỉ là chúng ta không tìm ra thôi, nếu như tinh thần lực khống chế của Chiêm Lam mạnh hơn một chút, vậy hoàn toàn có thể khống chế hai Alien thể tiến hóa mở đường cho chúng ta, vậy đúng là gặp người giết người, gặp phật giết phật rồi, không phải sao? Ha ha ha, nếu như vớ nhân tài tinh thông vi tính, hoàn toàn có thể thay đổi trình tự phá hủy, phong tỏa toàn bộ chiến hạm, sau đó quay về trái đất, tìm người tiêu diệt Alien...

-Vì thế, bất cứ nhiệm vụ gì, kỳ thật cũng có thể trở nên đơn giản, kiếm được càng nhiều điểm thưởng, cũng như chi tiết kịch tình, quan trọng nhất chính là chúng ta tự tìm ra cách giải quyết, không tuân theo ý đồ của Chủ Thần! Đây mới là tiến hóa chính thức!

161. Thập Tự Hồi Sinh (2)

Ăn cơm xong, mọi người đều tự đi nghỉ ngơi, chỉ có Chiêm Lam yên lặng một mình tới dưới Chủ Thần, trước tiên nàng tra thử điểm thưởng và chi tiết kịch tình của bản thân, lập tức bị dọa đến nhảy dựng lên. 15000 điểm thưởng và một chi tiết kịch tình cấp A, đây đúng là một cái kinh hỉ ngoài ý muốn, hai Alien thể tiến hóa tàn sát lẫn nhau, không ngờ điểm thưởng lại tính hết cho nàng. Có thể nói, số điểm thưởng và chi tiết kịch tình này đủ để thực lực cả nàng đề cao một mức lớn.

"Cường hóa kỹ năng tâm linh tỏa liên, có thể kết nối ý thức của bản thân và đồng đội, đưa tất cả những gì mình thấy được trong đầu truyền đến chỗ họ, đồng thời có thể nối liền ba người. Nói cách khác, có thể để ba người cộng thêm nàng, bốn phía chia sẻ phạm vi tầm nhìn, đồng thời có thể khống chế một phần người có tinh thần lực nhược tiểu, nhưng nếu gặp đối phương có tinh thần lực quá cường đại có thể lâm vào tinh thần lực phản phệ, cần một chi tiết kịch tình cấp B, 5000 điểm thưởng."

Đây là kỹ năng Chiêm Lam muốn cường hóa, ngoài ra nàng còn muốn hóa đổi một đạo cụ, nàng từng thấy nó từ rất lâu trước đây.

"Thập tự giá hồi sinh, cần 7000 điểm thưởng, hai chi tiết kịch tình cấp B, người đeo vật này có thể hồi sinh trong vòng năm phút sau khi tử vong, thân thể thương thể khôi phục đến một nửa trạng thái tốt nhất, đồng thời có thể lựa chọn thoát ly tập phim kinh dị, không thể đạt được 1000 điểm thưởng cố định của tập phim kinh dị đó."

Đây là thứ Chiêm Lam muốn tặng Trịnh Xá.

Trải qua bộ phim kinh dị lần này, khi tinh thần lực tiêu hao quá độ, nàng chợt phảng phất như tỉnh ngộ, thật sự thích một người không cần phải chiếm hữu được người ấy, để người ấy hạnh phúc cũng là một biểu hiện của tình yêu, nàng đột nhiên rất muốn Trịnh Xá và La Lệ có được hạnh phúc. Đặc biệt sau khi trải qua tập phim kinh dị này, nàng đột nhiên cảm thấy, sinh mạng thật quá yếu ớt, cho dù cường đại như Trịnh Xá, trong nháy mắt cũng có thể bị một chương.... Nàng không muốn hắn phải chết, hoặc là nói, nàng không muốn nhìn thấy người mình thích lại phải chết trước mặt mình. Vì thế, nàng quyết định sau khi cường hóa tâm linh tỏa liên sẽ hoá đổi một cây thập tự giá hồi sinh, cho dù xác suất chỉ là một phần vạn, nàng cũng không muốn hắn chết.

đều rất ít, ta sợ trong phim kinh dị rất có thể sẽ không có tác dụng lớn...

Trịnh Xá nhìn về thất vọng của Tiêu Hoành Luật, chỉ có thể cười ha ha xoa đầu hần, đứa bé này cho dù thông minh đến mức nào nhiều lúc biểu hiện vẫn chỉ là một đứa bé con. Trịnh Xá cười nói:

- So với người hiện tại chẳng có chút chiến lược nào thì không mạnh hơn sao? Không sao cả, mọi người chúng ta đều có thể từ từ mạnh mẽ lên, đến cuối cùng cùng nhau rời khỏi thế giới luân hồi phim kinh dị này. Ha ha, người không cảm thấy đây là một khởi đầu tốt sao?

Tiêu hoành Luật gật gật đầu, cuối cùng cũng đồng ý lựa chọn hướng cường hóa này, hần chia một chi tiết kịch tình cấp B thành ba chi tiết kịch tình cấp C, sau đó dùng một chi tiết kịch tình cấp D cường hóa thể chất tiếp xúc ma võng sơ cấp, rồi lại cường hóa thể chất tiếp xúc ma võng trung cấp bằng một chi tiết kịch tình cấp C. Như vậy, hần có thể sử dụng ma pháp thuật bút pháp từ cấp 0 đến cấp 5. Tiếp theo hần còn hai chi tiết kịch tình cấp D và một chi tiết kịch tình cấp D, nhưng điểm thưởng chỉ còn 2500 điểm do lúc trước cường hóa đã tiêu hết 2500 điểm, vì thế hần chỉ có thể hóa đổi một pháp thuật cấp 0 và một pháp thuật cấp một, vừa khéo tiêu hóa hai chi tiết kịch tình cấp D. Tên hai pháp thuật đó là tia đóng băng và triệu hồi quái vật cấp một, hiện tại mỗi ngày hần có thể sử dụng tia đóng băng 7 lần, triệu hoán quái vật cấp một 5 lần.

Mọi người yên lặng nhìn Tiêu Hoành Luật cường hóa hoàn tất, sau đó, thằng bé này hưng phấn đến đỏ cả mặt, hần nhắm mắt đứng ngây ra đó, nhìn bộ dạng tựa hồ cũng không phải là đang giao tiếp với Chủ Thần. Tiếp đó, mọi người thấy hần vụt mở mắt, giờ tay chỉ vào không trung, một đạo quang tuyến lóe lên trên đầu ngón tay, mặt đất chỗ đó lập tức biến thành màu trắng, ước chừng khoảng một mét vuông đã bị đóng băng, chỉ là mức độ đóng băng cũng chẳng ra sao, thậm chí còn kém băng đá lấy từ tủ lạnh ra.

Tiêu Hoành Luật lại hưng phấn nói:

- Ha ha, kỹ năng này thật quá tuyệt, các người biết không? Trong quy tắc, phép thuật cấp 0 này chỉ coi như trò chơi, tùy theo đẳng cấp đề cao, lực phá hoại cũng càng tăng. Được rồi, để xem thử triệu hoán quái vật cấp một mạnh đến mức nào.

Nói đoạn, hần liền nhắm mắt, một tay giơ lên, trong miệng không ngừng lẩm bẩm mấy thanh âm kỳ quái.

Trước mặt Tiêu Hoành Luật từ từ xuất hiện một ma pháp trận hình sao sáu cánh, ma pháp quang mang từ trong ma pháp trận bắn ra. Tiếp đó, một cái đầu sói từ trung tâm pháp trận thò ra, khoảng mấy giây sau, một con sói lớn khoảng một thước bảy, thước tám xuất hiện, trên đầu nó không ngờ còn có một cái sừng nhỏ kỳ dị, bất quá từ hình dạng con sói này tuyệt đối là một sinh vật uy mãnh.

Tiêu Hoành Luật mở mắt nhìn kỹ con sói này, hần thậm chí còn đi vòng quanh con sói hai vòng, bấy giờ mới cười hì hì nói:

- Ha ha ha, đây là quái vật triệu hồi cấp một trong ma pháp, thế nào? Mọi người thấy sao? Trông có oách không?

Theo ý niệm của Tiêu Hoành Luật, con sói này liền cúi xuống trước mặt hần, Tiêu Hoành Luật ngồi lên lưng nó, rồi cứ thế phóng đi, nhất thời, trong Chủ Thần không gian tràn ngập tiếng cười của thằng nhóc, truyền đi thật xa....

163. Lại Cường Hóa (2)

Sau khi Tiêu Hoành Luật cường hóa xong, những người còn lại đều cảm thấy kích động, nhìn về phía Trịnh Xá, mà Trịnh Xá thì nhìn Trương Hằng nói:

- Người hần là đã có thể cường hóa thuộc tính cấp B, tinh linh tộc điện hệ xạ thủ phải không? Nhưng ta thấy người không nên cường hóa thuộc tính này, bởi vì trước mắt thực lực của người cũng đủ rồi, cái người thiếu không phải là thực lực mà là cái tâm dũng cảm mà lãnh tinh. Vì thế ta kiến nghị người cường hóa kỹ năng tâm thần ngưng tụ.

-Tâm thần ngưng tụ, đánh giá 79 điểm, thích hợp với người thực lực cường đại nhưng ý chí yếu ớt, thích hợp tu luyện tâm lý cá nhân. Khi sử dụng kỹ năng này, cả người sẽ tiến vào trạng thái tâm thần ngưng tụ,

lực chú ý được đề cao, có hiệu quả bị động cải tạo tâm linh, sau mỗi lần sử dụng sẽ cải biến tâm linh một mức nhất định. Trường kỳ sử dụng sẽ nâng cao lực chú ý và mức độ lãnh tình vĩnh viễn, cần một chi tiết kịch tình cấp B và 5000 điểm thưởng.

Trịnh Xá giới thiệu kỹ năng này xong, hần mới nói tiếp:

- Ta hy vọng, người có thể cường hóa kỹ năng này, thời gian duy trì và mức độ yếu đuối của người có liên quan, bất quá trong thời gian duy trì, người có thể lãnh tình đối mặt với bất cứ tình huống nào. Trên thực tế, kỹ năng này cơ bản không có chút lực công kích nào, nhưng từ giải thích của nó, ta cảm thấy rất tương tự với mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, chỉ không mạnh được như vậy thôi. Bản thân người cũng có thể mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, chỉ là tính cách người có vấn đề, cho nên cứ cường hóa kỹ năng này đi.

Bản thân Trương Hằng cũng vừa mừng vừa sợ, hần vội vài liên lạc với Chủ Thần, tiếp đó sau khi cường hóa xong, hần mở mắt kỳ quái nhìn xung quanh mà mọi người cũng đồng dạng kỳ quái nhìn hần.

-Trịnh Xá, cho ta mượn con dao.

Trương Hằng nhìn Trịnh Xá nói.

Trịnh Xá kỳ quái rút quân đao ra, tung sang cho Trương Hằng. Mọi người chỉ thấy Trương Hằng tiếp nhận con dao, qua sát cẩn thận, tiếp đó không ngờ cắt một vết ngắn trên ngón tay, máu tươi từ chỗ đó lập tức chảy ra, Trương Hằng đưa lưỡi liếm liếm vết thương rồi cười ha hả nói:

- Ha ha ha, ta cuối cùng cũng không sợ máu, cũng không sợ đau đớn, quá tuyệt vời, cuối cùng thì cũng không sợ máu nữa, ha ha ha...

Mọi người hơi mỉm cười, nhưng động tác kế tiếp của Trương Hằng lại dọa bọn họ nhảy dựng lên. Chỉ thấy Trương Hằng cầm dao không ngừng cắt lên tay, thậm chí động mạch bị cắt đứt cũng không biết, hần nhìn máu tươi phim lên mặt cười ha ha, bộ dạng thập phần điên cuồng.

.....

Mọi người đầy vẻ quỷ dị, vội vã tới cản Trương Hằng lại, hần không ngờ lại bắt đầu khóc, vừa khóc vừa nói "không sợ, không sợ...", làm mọi người không biết khuyên giải thế nào cho phải.

Trình Khiếu cười khổ nói:

- Đội ngũ này thật đúng là có ý tứ, tiểu hài tử, đại hung muội (ngực to), lại còn hai tên...

Bốp!

Trình khiếu xoa xoa hai vành mắt tím đen tiếp tục nói:

- ... Còn cả gã thích SM này, thêm tên sắc lang ta đây... Đội trưởng, đúng là cực khổ cho người rồi.

-Người tự biết mình là tốt rồi.

Trịnh Xá cười khổ nhìn về phía Trương Hằng, lúc này Trương Hằng đã khôi phục khỏi trạng thái tâm thần ngưng tụ, hần vuốt vuốt máu trên người rồi lại bắt đầu run rẩy, đồng thời để Chủ Thần chữa trị toàn thân.

Trịnh Xá không biết nói gì mới phải, hiển nhiên là hần đã đánh giá thấp áp lực của Trương Hằng đối với tính cách của bản thân. Bất quá, nghĩ cũng phải, vì sự hèn nhát này mà bỏ lại nữ nhân mình yêu thương, một mình chạy trốn, mặc dù sau đó cố lấy dũng khí quay lại nhưng hần như vậy thật sự làm người ta thất vọng. Có lẽ hần cũng thất vọng sự hèn nhát của bản thân, nếu không điên cuồng phát tiết thì chắc cũng muốn được như vậy, nếu lúc ấy có kỹ năng tâm thần ngưng tụ này, có lẽ tương lai của hần đã hoàn toàn thay đổi....

Trương Hằng ngồi xuống đất cả người run rẩy, mọi người đều chăm chú nhìn, chỉ sợ hần lại làm chuyện điên cuồng, Trương Hằng cười khổ nói:

- Yên tâm đi, ta vẫn tự kiềm chế được, vừa rồi đã quá hưng phấn, sau này sẽ không thế nữa, ta thề, sau này nhất định sẽ không như thế nữa.

Trịnh Xá ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ vai hần nói:

- Kỳ thật kỹ năng này bất quá cũng chỉ là lực lượng ngoại lai, tâm bệnh... thủy chung vẫn cần phải tự mình khắc phục, khi người tự mình khắc phục tâm bệnh của mình, lúc đó người mới chân chính kiên cường, không phải như bây giờ cần có kỹ năng này để chống đỡ lòng tin...

Trương Hằng siết chặt hai tay nói:

- Là..... lòng tin sao?

- Ân, vì sống sót, vì đồng đội, vì các huynh đệ, vì người yêu, vì thân nhân, vì quốc gia, hoặc chỉ vì niềm tin của bản thân.... Đến khi người hoàn toàn quán triệt được lòng tin như vậy, người sẽ trở nên kiên cường hơn.

Trịnh Xá chậm rãi nói:

Mọi người đợi đến lúc Trương Hằng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, Trịnh Xá mới nhìn Triệu Anh Không nói:

- Anh Không, ta đã suy nghĩ về việc cường hóa của người, có hai phương diện, không biết người chọn loại nào, một là cường hóa vũ khí, hai là cường hóa kỹ năng. Ta thiên về bên cường hóa kỹ năng, bởi vì bộ phi kinh dị tiếp theo chúng ta sẽ phải đối mặt chiến đấu với đội ngũ khác, cho nên nếu như là kỹ năng thì càng có thể sớm biểu hiện uy lực, hơn nữa có đến mấy cái kỹ năng đặc hữu của gen thiếu linh.

Triệu Anh Không cũng không chần chừ, nằng thản nhiên gật đầu nói:

- Được rồi, có là tốt rồi.

Trịnh Xá mỉm cười nói:

- Mấy kỹ năng này phân biệt là tật phong bộ, cường hóa thiếu linh, thiếu linh cộng sinh, ta thấy ba kỹ năng này là thích hợp nhất với người. Đáng tiếc hai kỹ năng kia đều quá đắt đỏ, cho nên chọn cường hóa thiếu linh đi, có thể tăng thời gian kỹ năng thiếu linh của người từ mười giây lên một phút. Người nghĩ xem, tốc độ của người tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa duy trì liên tục tốc độ này hơn một phút, uy lực cận chiến của người thậm chí có thể đánh bại ta, cần một chi tiết kịch tình cấp B, 3000 điểm thưởng, so với hiệu quả đem lại thì còn lãi chán.

Triệu Anh Không dứt khoát gật đầu, nằng tựa hồ còn định hoán đổi gì đó, chỉ thấy hỏi:

- Hai kỹ năng kia có hiệu quả gì, cần bao nhiêu điểm thưởng và chi tiết kịch tình?

- Tật phong bộ, cần một chi tiết kịch tình cấp A, 8000 điểm thưởng, có thể để da người chiết xạ ánh sáng trong ba phút, người khác không nhìn thấy người, người cũng không nhìn thấy xung quanh, tốc độ di động tăng gấp ba. Với trạng thái đó, phối hợp thêm với Chiêm Lam quét hình hoàn cảnh xung quanh rồi truyền vào não người, vậy người chính là vô địch rồi, chỉ cần không để người khác ngửi thấy mùi cơ thể người là được.

Trịnh Xá cười nói, chỉ là hắn không thấy sắc mặt Triệu Anh Không hơi hồng lên, cái mũi hơi động đậy, tựa hồ như muốn ngửi xem người mình có mùi gì không.

- Thiếu linh cộng sinh, cần một chi tiết kịch tình cấp A, 10000 điểm thưởng, có thể sinh ra một vật thể hộ thân thuộc loại linh hồn, có thể giúp người ngăn cản bất kỳ mọi công kích, bất kỳ loại công kích nào, vô luận là công kích vật lý hay công kích linh dị, thời gian duy trì trong một phút. Kỹ năng này cũng phi thường hữu dụng, đương nhiên, lực công kích quá mạnh cũng có thể phá hủy linh hồn này, phỏng chừng có liên quan tới tổ chất thân thể người vậy.

Triệu Anh Không gật gù đầu, nằng yên lặng đi tới dưới Chủ Thần, chờ đến khi cường hóa hoàn tất, nằng xoay người lại nhìn mọi người, phẳng phất như trong mắt lóe lên một đạo thiếu điện màu bạc. Tiếp đó, nằng bước qua hơn mười mét, nhìn qua chỉ như mới bước có một bước mà thôi, giống như cao nhân trong tiểu thuyết võ hiệp vậy. Mới bước hai bước như thế, nằng đã tới trước mặt mọi người, chưa có ai nhìn thấy rõ ràng động tác của nằng, Triệu Anh Không đã ngồi xuống, miệng nói liến thoắng hai câu, mọi người chẳng ai nghe thấy rút cuộc là nằng nói cái gì.

Đại khái khoảng một phút sau, Triệu Anh Không mới nói lại:

- Kỹ năng này cũng tốt, bất quá không nắm chắc được cự ly, bởi vì ta thấy động tác bản thân hơi nhanh, nếu muốn hoàn toàn nắm giữ có thể phải cần chút thời gian. Còn nữa, khi ta sử dụng kỹ năng này cũng

không thể nói chuyện với người khác do đầu lưỡi chuyển động quá nhanh, hơi phát ra quá gấp, có hai điểm không ổn đó.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn nàng, Trịnh Xá cười khỏ nói:

- Như vậy là tốt lắm rồi, tốc độ so với khinh công của ta tuyệt đối còn nhanh hơn nhiều, huấn luyện thêm đi, dù sao bộ phim kinh dị tiếp theo còn lâu mới tới mà. Chờ đến khi ngươi luyện tốt, bộ phim tiếp theo cũng vừa bắt đầu thôi, không sao cả.

Triệu Anh Không gật gật đầu, tiếp theo nàng an tĩnh ngồi đó, phẳng phất như một câu dư thừa cũng không nguyện ý nói ra.

- Đừng nhìn bề ngoài con suối này chỉ rộng có sáu mét mà coi thường, sâu đến mấy mét đấy, nước trong nên không cảm giác được thôi, nếu không biết bơi thì tốt nhất cậu nên ngồi xa một chút. Trong đó có cá chép Túng giang, cá trôi, cá quả, cá trắm và nhiều loại cá hiếm, dẫu sao cũng miễn phí nên rất nhiều. Dọc theo suối xuống dưới kia có cá sấu hồ, nghe nói thịt rất ngọt, khi nào rảnh cũng nên thử.

Tiêu Hoành Luật thở dài nói:

- Thật ra em không thích ăn cá, dễ hóc xương, ăn còn tròng hay hơn, khi nào mọi người thử xem, châu chấu rang, bò cạp rán hay là nhện nướng đều rất ngon, chẹp chẹp, tuyệt...

Trịnh xá và Trương Hằng len lén xoa bụng, im re, chỉ có Trình Khiếu mắt sáng lên xán đến:

- Nguyên bữa còn tròng hủ, hay đấy, ngày xưa các cụ thường hay kiểm cho tở ăn, nói là càng độc càng ngon, càng bổ, ha ha ha, có rảnh bọn ta giao lưu, giao lưu.

Tiêu Hoành Luật cũng gật đầu lấy gật đầu để, đúng lúc đó cần câu trữu xuống, Trương hằng phản ứng rất nhanh, nắm chặt cần câu kéo lên, Trịnh xá cũng đến giúp, cười nói:

- Dây câu bằng sợi thủy tinh tổng hợp, cá mập cũng không kéo đứt được.. ha ha.. lên rồi..

Mọi người hợp lực kéo câu, một con cá lớn hình dạng như cá chép vây đỏ bị lôi lên, Trịnh xá đã nghiên cứu qua các loại cá vui sướng kêu lên:

- Ha, gặp may rồi, đây là cá Hoa man li, nghe nói rất ngon và không có xương nhỏ, thoát miễn chưa?

Tiêu Hoành Luật chưa kịp đáp Trương hằng đã lại câu lên một con cá bèn bẹt to đùng, mỗi câu của Chủ Thần quả là đáng sợ, chưa đầy mười phút mọi người đã câu được cả một xô cá, thậm chí còn phải thả bớt một số. Thời gian còn sớm, các cô gái chưa về nên đám đàn ông nằm trên bãi cỏ tán phét, gió hiu hiu khiến ai nấy đều cảm thấy buồn ngủ...

-Nói vậy, chính phủ không phải tuyển toàn diện trong quân đội mà chỉ có Đặc công và một số ít người có đặc dị công năng phải không?

Trịnh Xá rít một hơi thuốc nói, Trình Khiếu cũng rít thuốc đuổi người trên cỏ trả lời:

- Đúng vậy, đó là yêu cầu do đại tá Sở Hiên chuyển tới chính phủ, nói thật tôi rất kinh ngạc khi tiến vào đây thấy đại tá đã chết, đại tá là một con người vô cùng xuất sắc, trừ đánh cận chiến, còn lại thì tôi thua ông ấy về mọi mặt, đặc biệt là trí tuệ...Ông ấy là người tôi rất sùng bái.

Trịnh xá im lặng hồi lâu rồi nói:

- Cậu cũng là người trong căn cứ đó phải không? Nếu không sao lại biết Sở Hiên?

— Bác cả của tôi là công nhân quân giới, khi còn bé đưa tôi đến vòng ngoài căn cứ, vì thế tôi gặp đại tá, ông ấy là điển hình của loại người lạ đừng đến gần, tuy không nói gì nhưng thái độ lạnh lùng...nói chung thì tôi rất sùng bái đại tá..

Trịnh xá thở dài ngừng nói, đằng xa có tiếng chim hót, cảm giác thanh thản này đã lâu không có rồi...

166. Kỳ Nghỉ Và Tiến Nhập (2)

Đến khi mấy cô gái mang mấy cái rổ đầy nấm về, Trình Khiếu đáng thương lại bị sai ra lựa xem có nấm độc không mà ba người còn lại thì được cùng mấy cô gái chuẩn bị nướng cả, nam nhân này trong bụng đầy oán thán.

-Ta khinh các ngươi! Không ngờ có nữ nhân rồi thì đến huynh đệ cũng không cần, ta nhìn lầm các ngươi, lũ các ngươi...

Trình Khiếu không ngừng lải nhải, nhưng hắn mới nói được mấy câu cô gái nhà bên đã tới cạnh hắn, trong mắt Trình Khiếu lập tức thoáng qua một tia ôn nhu nói:

- Nha đầu, đừng chạy lung tung, sang bên kia đi, ta rửa xong chỗ nấm này là qua ngay mà.

Cô gái vẫn ôn nhu đỡ lấy mấy cây nấm trên tay Trình Khiếu, khi hắn lại bắt đầu lải nhải, nàng chợt hôn phớt lên mặt hắn một cái rồi mới chạy về chỗ mọi người. Trình Khiếu im bật, chỉ mỉm cười tính toán số nấm...

Xiên cá lại, sau đó quét các loại hương liệu và gia vị lên trên, tiếp theo đặt lên đồng lửa để nướng từ từ, trên một cái nồi lớn trên lửa còn nấu canh cá với nấm, dù còn chưa chín nhưng mùi thơm đã nhẹ nhàng tỏa ra làm mọi người vô thức nuốt nước miếng.

Chờ đến khi nữ tử xinh đẹp lấy một muổng nhỏ canh cá nếm thử, nàng mới nhẹ nhàng gạt đầu, mọi người lập tức hoan hô, mỗi người một bát lớn. Thịt cá, nấm, còn có nước canh trắng như sữa, vị hơi ngạt nhưng lại mang theo vị tươi, vị tươi tự nhiên so với mùi vị nào cũng cực kỳ khó kiếm, ít nhất trong thành thị ô nhiễm trầm trọng, ở đó mọi người không thể được ăn canh cá tươi ngon như vậy.

Vừa uống canh mọi người vừa ăn cá tươi, trong lúc trò chuyện vui vẻ, tất cả đều phảng phất như đã quên đi thế giới phim kinh dị, quên đi trận đoàn chiến sắp phải đối mặt tiếp theo, quên đi mỗi khắc đều có thể phải đối mặt với tử vong, tất cả đều vui cười, sung sướng tận hưởng giây phút thư thái khó mà có được này.

Đến quá trưa, mọi người đều lười biếng không muốn đi lại, cho nên nằm ngủ luôn trên thảo nguyên. Đến lúc mọi người tỉnh lại trên trời đã đầy sao sáng, mấy cô gái kêu lên vui vẻ chạy ra phía xa, thậm chí cả Triệu Anh Không vẫn một mực phi thường lạnh nhạt cũng đầy vẻ hứng thú, còn bốn nam nhân cứ nằm đó, yên lặng nhìn bọn họ.

Trương Hằng thì thào nói:

- Trước kia khi ta ở cùng với nàng... Ở cùng với nàng, khi về quê, ta cũng đưa nàng đến đó, nàng nói nàng rất thích đom đóm, một điểm sáng nhỏ, không ngừng lấp lánh, phảng phất như đôi mắt của tình nhân, ha ha ha... Ta lại là tội nhân phá hoại đôi mắt ấy.

Trịnh Xá thở dài, hắn từ mấy lần nói chuyện, vô ý biết được người yêu của Trương Hằng chính là nữ nhân đã tử vong trong The Grudge. Không nghĩ rằng nữ nhân nhìn có vẻ phóng đảng ấy lại là vì Trương Hằng sợ hãi bỏ chạy, làm nàng bị người khác cưỡng bức nên mới sa ngã phóng đảng như vậy, nhưng chuyện này thì có thể trách được ai? Kỳ thật bản tính của Trương Hằng rất lương thiện, chỉ có sự nh nhược đã thành thói quen của hắn đã hại hắn, cũng hại cả người hắn yêu, cũng khó trách sau khi hắn cường hóa tâm thần ngưng tụ lại vui sướng điên cuồng như vậy, thật sự hắn đã tự hận mình đến chết rồi.

Trịnh Xá hơi có chút khổ sở hỏi:

- Tại sao không chế tạo ra nàng? Giống nàng y như đúc...

Trương Hằng lập tức nói:

- Không, không giống nhau, đó đã không phải thật sự là nàng. Ta biết nguyên tắc chế tạo này, là do suy nghĩ của bản thân người chế tạo phải không? Ta nghĩ nàng đã hận ta đến chết, nếu như thật sự chế tạo nàng như vậy, ta lại càng không dám đối mặt... Để nàng an tĩnh sống tại thế giới hiện thực, hy vọng nàng có thể quên đi hết cả, cũng quên ta, hy vọng nàng hạnh phúc...

"Là hạnh phúc sao?"

"Là hạnh phúc sao? Hay là so với yên lặng chết đi, tình yêu trong hoạn nạn cũng là một loại hạnh phúc chứ..."

Trịnh Xá trong lòng nghĩ như vậy, lại vô ý nhìn thấy Tiêu Hoàn Luật thở dài, xoay người qua, trong bộ dạng hắn tựa hồ tâm tình có chút buồn bực. Trịnh Xá kỳ quái hỏi:

- Tiêu Hoàn Luật, ngươi sao vậy? Sao tự nhiên tâm tình lại không tốt thế?

Tiêu Hoàn Luật cười ha ha, tiện mồm nói:

- Không có, sao ta có thể tự nhiên lại tâm tình... tâm tình không tốt chứ...

Trịnh Xá vỗ vỗ đầu Tiêu Hoàn Luật nói:

- Trẻ con thì có tâm sự gì đây, hay là tại hôm nay không có côn trùng ăn hả?

Tiêu Hoành Luật gạt tay hắt ra nói:

- Đừng có nói năng lung tung, ai quy định trẻ con không được có tâm sự? Chỉ là... Nói thế nào đây? Người đã mất cũng sẽ không thể trở lại được, hơn nữa ta cũng biết người ta sáng tạo ra là giả, không, không thể nói là giả, chỉ là bọn họ thật sự cũng không phải là người mà người đã biết. Tất cả chỉ là tự an ủi bản thân thôi... Ta thật sự là đồ ngốc mà.

-Ta từ nhỏ là cô nhi, nghe nói khi ta sinh ra phía sau gáy có một khe hở, nhìn thế nào cũng không ổn. Cha mẹ cũng chẳng biết là loại người gì, bọn họ bỏ ta lại bệnh viện... A a, ta biết các người thấy ta đáng thương, đáng thương cái quái gì? Ta chỉ cảm thấy kẻ đáng thương chân chính là bọn họ, tự nhiên vứt bỏ một đứa bé thiên tài, tự nhiên vứt bỏ nhi tử của họ...

-Sau đó bác sỹ kiểm tra, chỗ đó cũng không phải là thương tổn gì, mà là do thần kinh trong não phát triển biến dị, làm cho một bộ phận tổ chức tràn ra ngoài cơ thể, sau này lớn lên sẽ dần dần thu hồi vào trong cơ thể. Nhưng loại bệnh này trên thế giới cũng hiếm gặp, cộng thêm ta không ngừng thể hiện trí lực cao siêu nên cuối cùng họ giữ ta lại viện nghiên cứu, phải một y tá chăm sóc ta, khi đó cô ấy mới 22 tuổi, ta mới sáu tuổi...

Mọi chuyện yên ổn, đến vài năm sau, viện nghiên cứu đó bị hỏa hoạn, ngọn lửa thiêu một mạch đến phòng ta, khi đó, người đầu tiên lao vào phòng chính là cô ấy...

-Cô ấy mỉm cười ôn nhu, cầm theo một bình dưỡng khí, tiếp đó đánh ngất ta, đến khi ta tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện...

-Nghe kể lại, lúc ấy lửa rất lớn, tất cả mọi lối đi khỏi phòng ta đều bị lửa ngăn chặn, chỗ đó lại là tầng tám, căn bản không thể nhảy xuống, đến cầu thang cũng đầy lửa. Cô ấy chỉ tìm được một bình dưỡng, đã sử dụng mất một nửa, kho chứa lại ở tận tầng một... Cô ấy đánh ngất ta, cho ta thở oxy, còn bản thân bị khói độc từ các loại thuốc tắc thở mà chết, đúng thế, cô ấy bỏ qua cơ hội sống sót của mình, trao dưỡng khí cho ta! Ta hận a, tại sao ta lại là một đứa bé! Tại sao ta không có năng lực cứu cô ấy? Để nữ nhân lâm vào nguy hiểm, đây là loại nam nhân gì! Ta, oa...

Tiêu Hoành Luật cong người bật khóc, ba nam nhân còn lại cũng không biết nói gì để an ủi hắn, không ai nghĩ rằng một thiếu niên thiên tài như hắn, lúc nhỏ lại gặp chuyện như vậy. Hắn cũng là người có tâm sự, so với nhiều người bình thường còn mạnh hơn, phần lớn mọi người sống đến lúc chết cũng chẳng có tâm sự gì... Đúng vậy, chuyện của hắn làm người ta chua xót không thôi.

Trịnh Xá thở dài nói:

- Đều đã qua rồi, tất cả đều đã qua rồi, ở đây... Người chính là người nhà với chúng ta, tất cả chúng ta là thân nhân của người, chúng ta đồng sinh cộng tử, nương tựa lẫn nhau! Không cần nói gì nữa, cố gắng sống sót đi, mang theo hạnh phúc bây giờ của người!

Tiêu Hoành Luật từ từ ngừng khóc, hắn cũng nhìn về nữ tử xinh đẹp ở phía xa, lúc này, nụ cười của nàng xinh đẹp như thế...

Mấy ngày sau, mọi người đều ở trong phòng làm chuyện riêng, ví dụ như Trương Hằng lúc trước rất thích chơi game online, vì thế hắn đặc biệt hoán đổi một chiếc máy tính mô phỏng từ Chủ Thần, game bên trong toàn các nhân vật do máy mô phỏng, bọn họ tương tác với nhau như người thật, thậm chí nghe nói Trương Hằng cùng một nhân vật nữ bên trong chơi rất thân

Sở thích của Triệu Anh Không lại là đọc sách, rất nhiều rất nhiều sách, tác phẩm nổi tiếng thế giới cũng được, các loại tiểu thuyết cũng được, hay là tạp chí khoa học cũng được, đến tản văn thuần túy văn học không có nội dung gì cũng được. Triệu Anh Không xem rất hứng thú, không chỉ như thế, nàng còn thích một mình ngồi giữa quảng trường, thấp giọng đọc lời văn, uyển chuyển, hào sảng, rung động, trữ tình, tất cả đều từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng đọc ra. Một cô bé như vậy, người không biết nhất định sẽ cho rằng đây là một thiếu nữ nho nhã, tú lệ, ai mà ngờ nàng là một thích khách chứ?

Tiêu Hoành Luật cùng Trình Khiếu bắt đầu nghiên cứu ẩm thực côn trùng, một số phương pháp ăn quả thực làm người ta không thể tưởng tượng nổi, ví dụ như kiến trắng ăn sống, ví dụ như salat thịt dòi, ví dụ

như sâu rau ăn gỏi... Các loại đồ ăn này thật sự là đủ dọa chết người bình thường, mà xem vẻ mặt hai kẻ này lại rất thích thú.

Thời gian còn lại, Tiêu Hoành Luật tiếp tục nghiên cứu các bản vẽ vũ khí, chỉ là tri thức bản thân hắn cũng không đủ nên không thể tự nghiên cứu ra một vài tri thức cao cấp, quá trình học tập như vậy cũng không thể hoàn thành trong một hai ngày.

Cuối cùng là Trịnh Xá, hắn ngoại trừ mỗi ngày cũng La Lệ tản bộ trên bãi cỏ, lúc bình thường đều yên lặng huấn luyện, đương nhiên, đây chỉ là trong tình huống không quá sức, dù sao hắn cũng cần chiến lực mạnh mẽ để nghênh tiếp lần chiến đấu tới.... Người khác có lẽ có thể thư giãn, nhưng làm đội trưởng đoàn đội như hắn mà nói, vô luận là phụ trách với bản thân hay phụ trách với đội viên, hắn cũng không có tư cách và lý do để nghỉ ngơi, dù sao hắn cũng là người mạnh nhất của Trung Châu đội!

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, thẳng đến hôm đó, mọi người lại đứng tại quảng trường Chủ Thần, yên lặng đợi cột sáng xuất hiện.

”Trong vòng ba mươi giây tiến vào trong cột sáng, Resident Evil 2 bắt đầu truyền tống...”

167. Quyển 7 : Resident Evil 2 -- Tiểu Đội Luân Hồi Ác Ma (thượng)

Lại cảm giác nửa mê nửa tỉnh, Trịnh Xá trong lòng hoàn toàn bình tĩnh, không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã không còn e ngại với chiến đấu cùng sống chết, thứ hắn nghĩ tới nhiều hơn là nỗ lực chiến thắng khó khăn, hoặc có lẽ, ẩn nấp trong đáy lòng hắn vẫn còn một chút hồi hộp không thể nói ra, tâm tình vì sinh tử mà phấn đấu.....

Lúc Trịnh Xá mở mắt ra một lần nữa thì cái nhìn đầu tiên của hắn là hướng xuống đất, lần này lại chỉ có hai gã tân nhân, một nam một nữ. Xem qua từ trang phục đến bộ dáng họ đều có vẻ phổ thông, nam nhân tuổi ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, nữ nhân tuổi ước chừng hai mươi, chắc hẳn họ cũng đều là người bình thường.

Đây là một văn phòng cũng không rộng lắm, có một bộ bàn ghế, trên bàn ngoài máy tính còn thì cả mặt bàn đều phủ kín các loại hồ sơ giấy tờ lung tung. Trừ Trịnh Xá cùng năm đồng bạn của hắn ra, còn lại cũng chỉ có hai tân nhân trên đất, độ khó của phim kinh dị lần này cực kỳ nhỏ, mức độ khó khăn cũng chỉ cần có tám người mà thôi, so với Resident Evil 1 thì độ khó của bộ phim kinh dị lần này không cao hơn bao nhiêu.

- Nơi này chắc là..... cục cảnh sát đúng không?

Tiêu Hoành Luật nhìn ra ngoài từ trong phòng làm việc bốn phía đều có cửa sổ kính, hắn ngất tóc lắm lắm nói.

Mọi người cũng đều nhìn ra ngoài, bên ngoài phòng làm việc là một mảng hỗn loạn, không ngừng có người kêu gào xé họng. Cũng có một số cảnh sát đến trấn an bọn họ, nhưng những người này bất kể là ai tiến đến đều cần người đó, xem bộ dáng thật sự giống như đã phát điên. Cũng có một đám người đứng một bên chứng kiến trong hoảng sợ, toàn bộ quang cảnh bên ngoài cục cảnh sát là một đồng hỗn loạn.

Trịnh Xá nhìn tình hình bên ngoài, hắn cũng không quay đầu lại hỏi:

- Tiêu Hoành Luật, hiện tại cốt truyện phim đang phát triển đến đâu rồi?

Tiêu Hoành Luật nhìn ra bên ngoài, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta không biết vị trí hiện tại của chúng ta, trong phim cũng không thấy xuất hiện cục cảnh sát nào vẫn có người công tác như ở đây. Ta cảm thấy cốt truyện phim hẳn là đã bắt đầu triển khai, cũng có nghĩa là virus sinh hóa mới từ phòng thí nghiệm thoát ra ngoài, vì vậy chỉ có một số người sớm bị lây nhiễm, đại đa số vẫn tiếp tục cuộc sống như bình thường, chỉ có Công ty Umbrella là biết đã có chuyện lớn xảy ra. Cốt truyện phim hiện tại hẳn là còn đang trong giai đoạn đầu khi một số người bị lây từ sớm và một lượng lớn nhân viên bắt đầu di tản.....

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Nếu nói như vậy thì ít nhất tạm thời chúng ta không có nguy hiểm. Được rồi, Trình Khiếu, mua thuốc giải chưa? Là cái loại thuốc nước, chỉ cần tiêm vào người là trong vòng ba mươi giây sau liền có hiệu quả.

Trình Khiếu rất là khó chịu miệng lẩm bẩm:

- Ta nói rồi chỉ cần dùng kim châm tiêm lực cũng đủ giải quyết đại bộ phận virus, các người hết lần này tới lần khác đều không tin, ta nói cho các người biết a.....

- Mua rồi hay chưa?

Trịnh Xá và Tiêu Hoành Luật đồng thời lớn tiếng quát hỏi, dọa Trình Khiếu sợ đến nhảy dựng lên, hấn vội vàng không ngừng gật đầu nói mua rồi.

Trịnh Xá thở ra một hơi, hấn thu lại ánh mắt đang nhìn ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh mọi người nói:

- Trước mắt cứ xem coi đại khái nhiệm vụ là cái gì đã, có lẽ chúng ta hấn là.....

Câu tiếp theo của Trịnh Xá đã không nói ra được nữa, bởi vì trên đồng hồ đeo tay hiện lên vài dòng chữ, làm cho hấn chẳng còn chút tâm trạng để nói gì tiếp nữa.

"Tìm kiếm được con gái tiến sĩ, mang theo cô bé chạy thoát khỏi trạm kiểm tra trong thành phố Raccoon. Thưởng cho toàn đội mỗi thành viên một chi tiết kịch tình cấp d....."

"Sau khi tìm được con gái tiến sĩ, Tiểu đội Ác ma luân hồi sẽ tiến vào thế giới phim Resident Evil 2, vị trí tiến vào ngẫu nhiên..... Giết chết thành viên chưa mở cơ nhân tỏa của tiểu đội đối phương sẽ được một ngàn điểm thưởng, một chi tiết kịch tình cấp C; giết chết thành viên đã mở cơ nhân tỏa của tiểu đội đối phương được bảy nghìn điểm thưởng, một chi tiết kịch tình cấp B. Mỗi thành viên trong đội bị giết sẽ bị âm một điểm; giết chết mỗi thành viên đội đối phương sẽ được cộng một điểm. Lấy số dư cuối cùng nhân với 2000, kết quả sẽ được chia đều cho những thành viên còn lại trong đội; luật này áp dụng đối với cả đôi bên.

Tất cả mọi người ngây ngốc nhìn đoạn tin tức này, mỗi người trong lòng đều âm thầm kêu khổ. Sau khi Trịnh Xá biết sự tồn tại của hai tiểu đội đặc biệt, mọi người ai cũng đều không nghĩ đến chuyện chạm mặt bọn chúng, nhưng không ngờ rằng thật sự gặp một trong hai tiểu đội đặc biệt đó. Như vậy xác suất và vận may thật sự là quá hẻo.

Tiêu Hoành Luật hung hăng bứt xuống mấy cọng tóc, vừa có thở gấp vừa nói:

- Làm sao có thể như vậy chứ? Hai đội đặc biệt này làm sao lại có thể được cho đấu với một tiểu đội bình thường chứ? Chuyện này căn bản là không phù hợp lẽ thường a!

Tất cả mọi người đều không nói gì, bọn họ chỉ trầm mặc nhìn Trịnh Xá, còn hấn thở dài một hơi rồi nói:

- Chuyện này, tất cả đều là sai lầm của ta Tiểu đội luân hồi Ác Ma và Tiểu đội luân hồi Thiên Thần đều sẽ đấu với các tiểu đội luân hồi khác. Chủ Thần mặc dù không nói ra điểm này, nhưng từ việc bọn họ cũng được gọi là tiểu đội mà suy, ta nghĩ chắc chắn phải là như vậy. Nếu không bọn họ cũng chẳng phải là tiểu đội luân hồi..... Tiêu Hoành Luật, phân tích một chút thực lực của bọn họ.

Tiêu Hoành Luật giờ phút này cũng dần dần tỉnh táo lại, hấn khổ sở nói:

- Kì thật từ lúc người nhắc qua hai tiểu đội này, ta cũng có nghĩ qua chuyện bọn họ hấn là có chạm mặt các tiểu đội khác, chỉ là không nghĩ đến chuyện chạm mặt bọn họ nhanh đến thế. Hơn nữa so với Tiểu đội Thiên Thần..... ta cảm thấy Tiểu đội Ác Ma còn khủng bố hơn.

- Các người tự mình nghĩ mà xem, nền tảng của Tiểu đội Thiên Thần chính là từng thành viên đều có thể cơ nhân tỏa tầng thứ hai. Đây là ưu thế của bọn họ, điểm này tuyệt đối không nghi ngờ gì, có thể nói, nếu như Tiểu đội Thiên thần vừa mới thành lập giao chiến với Tiểu đội Ác Ma cũng mới được lập thì như vậy phe thắng lợi chắc chắn là Tiểu đội Thiên Thần..... Nhưng có điều là, sức phát triển của Tiểu đội Ác Ma lại mạnh hơn rất nhiều.

- Từ tin tức mà Chủ Thần cung cấp có thể thấy tất cả thành viên của Tiểu đội Ác Ma chính là những thành viên có thực lực tiềm tàng nhất, có lực lượng phát triển triển nhất trong các đội ngũ. Chẳng hạn như đội trưởng chúng ta, Trịnh Xá, người là người có gen đã được nhân bản, mà tiềm lực của người cho tới bây giờ ta còn chưa có hiểu hết. Điểm này kì thật không cần ta nhiều lời, người tự suy nghĩ thử xem, từ một người

bình thường, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi trong thế giới phim kinh dị, đã phát triển đến vị trí hiện tại, hơn nữa trong tình huống dẫn đạo giả xuất hiện chẳng những người có thể sống sót mà còn từ từ hình thành đội ngũ. Có thể nói, tiềm lực của người đã hoàn toàn vượt qua mọi người chúng ta.

Trịnh Xá không nói gì, hắn chỉ cúi thấp đầu hỏi tiếp:

- Vấn đề của ta tạm thời không bàn tới. Tiểu đội Ác Ma luân hồi mạnh cỡ nào. Đây mới là vấn đề ta quan tâm.

Tiêu Hoành Luật lắc đầu cười khổ nói:

- Nếu như Tiểu đội luân hồi Ác Ma có mười thành viên trong đó có ba tên có tiềm lực cường đại giống như người, rồi ba tên mạnh ít nhất bằng 80% thực lực của người, rồi ba tên mạnh bằng 50% thực lực của người, rồi một tên so với người còn mạnh hơn. Mà đội ngũ đó đã trải qua năm bộ phim kinh dị, như vậy..... chúng ta hắn phải chết không thể nghi ngờ. Hơn nữa bọn họ tuyệt đối sẽ không cho một đội ngũ nhỏ yếu có cơ hội đàm phán. Bọn họ chỉ biết tìm mọi biện pháp tàn sát chúng ta để vừa được điểm thưởng đáng kể vừa được một mớ chi tiết kịch tình. Đây là câu trả lời của ta!

Trịnh Xá thở hắt ra một hơi, hắn cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói:

- Kỳ thật so với việc chúng ta đi trước một bước tiến vào bộ phim kinh dị, điều này đã nêu rõ thực lực chúng ta so với bọn hắn rất yếu ớt. Điểm ấy không là chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa. Như vậy chúng ta

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta làm đội trưởng Trung Châu đội, tự nhiên phải phụ trách lời nói và việc làm của bọn họ. Nếu như thành viên nào trong đoàn đội của ta vô cớ ra tay thương tổn các người trước..... thì ta sẽ đem hắn ra băm làm vạn mảnh (thiên đao vạn quả)! Hơn nữa các người cũng có quyền tự lựa chọn. Nếu như không cần đoàn đội chúng ta bảo vệ thì như vậy sẽ không nhất định làm liên lụy chúng ta, hoặc là làm cho chúng ta liên lụy các người..... Lựa chọn đi, trong thế giới này, chỉ có sống và chết, không có chuyện phức tạp như người tưởng tượng.

Khương Triết cùng Miêu Nhược Lãnh liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ còn chưa kịp nói thì đột nhiên từ ngoài phòng làm việc vang lên tiếng súng, đám người Trịnh Xá nhìn nhau, bọn họ biết..... kịch bản phim bắt đầu rồi!

169. Tiểu Đội Luân Hồi Ác Ma (hạ)

Trong hành lang bên ngoài phòng làm việc, một mỹ nữ cầm súng lục bắn liên tục về phía bọn zombie đang cắn người. Sau khi nàng vừa bắn chết một tên, một kẻ thoát nhìn tựa như là cấp trên của nàng chạy lại quát:

-Người điên rồi sao? Giết người bừa bãi!

Mỹ nữ lạnh lùng trả lời:

- Bọn chúng có còn được tính là người không?

Lời còn chưa dứt, nàng lại nâng súng bắn về phía một zombie là nữ nhân đang đứng kề bên một nam nhân da đen, đồng thời nàng cũng giơ súng nhắm ngay tên da đen này.

Gã da đen nhất thời bị dọa đến phát khiếp, hắn liên tục lắc đầu nói:

- Không, xin đừng giết ta, ta không phải là bọn nó a, xin đừng.....

Pằng!

Mỹ nữ nâng súng bắn trúng sợi dây xích gã da đen vào cái ghế gã đang ngồi, bắn xong nàng mới thản nhiên nói:

- Ta chỉ bắn quái vật thôi!

Nói xong liền đi vào trong cục cảnh sát.

Tên sĩ quan cảnh sát kia lập tức rống lớn:

- Người ***! Đi đâu đó? Hiện tại nơi này đã hỗn loạn đến phát điên lên rồi!

Mỹ nữ cũng không thèm quay đầu lại, chỉ nói:

- Đi tới trạm kiểm tra! Đám người của đội phó đã tới đó duy trì trật tự, nghe nói công ty Umbrella mới dựng lên một trạm kiểm tra quân sự. Ta đi xem một chút coi có phải đúng là có việc như vậy hay không!

Lúc này, một thanh âm xen vào nói:

-Như vậy cho chúng ta cùng đi nhé, được không?

Đám người Trịnh Xá lúc này đã từ trong phòng làm việc đi ra, vừa khéo nghe được mỹ nữ cảnh sát kia nói muốn tới trạm kiểm tra, Trịnh Xá cùng những người còn lại đều gật đầu, hắn vội vàng nói.

Mỹ nữ cảnh sát lấy làm lạ nhìn chằm chằm bọn tám người này, tiếp theo nàng cũng không quay đầu lại nói tiếp:

- Muốn đi thì làm ơn nhanh nhanh lên một chút mới kịp..... Vốn là có xe cảnh sát mở đường đi thì có thể tới đó lúc hoàng hôn xuống, nhưng điều này xem ra phải chậm lại rồi.....

Chín người tự nhiên là khó có thể cùng ngồi trên xe cảnh sát cho nên cô nàng cảnh sát xinh đẹp tên là Jill Valentine này, đành phải lái một chiếc xe chở phạm nhân chạy về hướng trạm kiểm tra. Vì thế cuối cùng cả tám người đều chỉ có thể ngồi vào chỗ phạm nhân ngồi trong xe.

-Các người quả là rất đáng ghét! Rõ ràng có cơ hội ngồi vào cabin chung với tài xế mà. Nàng quả là một đại mỹ nữ a! Hơn nữa trang phục và động tác cũng cực kỳ gợi cảm. Các người nghĩ xem, xác suất ta có thể cua được nàng là bao nhiêu? Ngắm thân hình của nàng mà xem, mặc dù bộ ngực cũng không có bằng trong đội chúng ta.....

Bốp!

Rầm!

Sau khi bị đánh bay ra ngoài, Trình Khiếu nhanh chóng nhổm dậy từ dưới đất, trên mặt hắn hiện rõ dấu bàn tay đỏ lừ và con mắt tím đen như mắt gấu trúc, thế mà hắn vẫn tiếp tục không ngừng cười dâm hắc hắc.

Trình Xá cũng chẳng muốn nói tới hắn làm gì, chỉ nói với mọi người:

- Cũng không cần phải nhiều lời, mọi người cẩn thận kiểm tra lại một lần vũ khí của bản thân. Nhớ kỹ, đám zombie chỉ là sản phẩm của virus khoa học kỹ thuật tạo thành, chẳng có quan hệ gì với những sinh vật thần bí. Đừng sợ chúng nó, dùng súng hoặc vũ khí nào khác đập nát đầu bọn chúng. Ngoài ra tốt nhất là đừng để bị bọn chúng gây thương tổn, mặc dù chúng ta cũng có thuốc giải độc loại mạnh, nhưng không biết có thể trị được T-Virus hay không. Bây giờ mọi người kiểm tra vũ khí của mình đi!

Mọi người nghe vậy đều lấy balô của mình đeo trên lưng xuống, Trương Hằng vẫn luôn cầm trong tay Cổ cung Xạ Thiên Lang, chỉ là có thêm một lớp vải dày bao quanh. Chỉ thấy hắn cẩn thận mở lớp vải dày ra, lấy từ bên trong ra một cây loan cung mang cổ phác, chính là Cổ Cung Xạ Thiên Lang. Nếu chỉ nhìn ngoại hình của chiếc trường cung này, từ màu sắc cổ xưa thì tuyệt đối không thể tưởng tượng được cây cổ cung này lại có được uy lực lớn đến thế. Mà Trương Hằng lại càng cẩn thận chăm sóc cây cung tựa như chiếu cố con ruột mình, sau đó Trương Hằng đem mấy mũi phụ ma tiễn+3 sắc nhọn ra, cẩn thận dùng vải dày lau chùi.

Triệu Anh Không vẫn như cũ chỉ có mấy món vũ khí: một cây chủy thủ bừa bừa lửa đỏ, hơn mười cây phi đao bạc, một sợi kim loại mảnh như tơ, ngoài ra nàng cũng chỉ có một cái khiên phòng hộ mà tất cả mọi người đều có. Chỉ là giờ phút này cô bé này lại cầm một cuốn thơ văn đứng đó nhẹ nhàng lẩm bẩm, tựa hồ chẳng thêm để ý gì đến động tác của những người khác. Dung mạo lãnh đạm mà xinh đẹp như thế lại càng làm cho Trình Khiếu chảy nước miếng ròng ròng.

Khẩu súng của Tiêu Hoàn Luật trong phim kinh dị lần trước đã bị Trình Khiếu dùng để ngăn cản công kích của Queen; kết quả là khẩu súng đó bị đánh cho nát bét. Lần này hắn dứt khoát trực tiếp đổi một cây ma pháp pháp trượng, theo lời giải thích thì chỉ có người đã khai mở cường hóa tiếp xúc mạng lưới ma pháp mới có thể sử dụng. Cái này lại đúng hợp với hắn vừa lúc. Một cây ma pháp pháp trượng có dung lượng sử dụng bốn mươi lần, hắn liền đổi ngay hai cây; đây cũng xem như là đủ tiêu hao cho những cuộc chiến đấu bình thường.

Chiêm Lam thì cầm một cây tiểu liên, đối với nàng, là một tinh thần lực khổng lồ chế giả mà nói, thì phương diện công kích ngược lại chỉ là thứ yếu đích. Tác dụng lớn nhất của nàng cũng không thể hiện ở phương diện lực công kích mà chủ yếu là ở khả năng dùng tinh thần lực tảo miêu và tâm linh tỏa liên, đoàn đội thành viên dù có bị phân tán thì trước hết cũng sẽ ưu tiên hộ vệ nàng, bảo vệ nàng không chết trong loạn chiến.

Cây Heat Hawk cũng vẫn nằm trên lưng Trình Khiếu, giống như Trương Hằng cây đại phủ của hắn cũng được bó bằng vải dày. Mặc dù thoát nhìn quả thật rất lớn, nhưng trên thực tế trọng lượng rất nhẹ, cho nên hắn không ngờ vẫn cứ vác cây đại phủ trên lưng, phảng phất như lời Trình Xá nói, thể hiện mình với hình tượng một nam nhân thiết huyết. Trên thực tế, việc này không có hiệu quả, ngược lại chỉ gây tức cười mà thôi.

Trình Xá mang vũ khí lại tương đối nhiều một chút, một khẩu súng máy cỡ nhỏ, một lượng lớn đạn súng máy, một khẩu súng ngắm bắn tia, một khẩu tiểu liên, cộng thêm hơn mười mấy khối thuốc nổ siêu mạnh, một thanh quân đao. Trang bị như thế này làm cho hắn thoát nhìn phảng phất như là chiến sĩ trong tương

lai dạng người máy robot cường hãn, may mắn là, hắn còn có nạp giới, có thể chứa một lượng lớn đồ vật. Ít nhất vấn đề mang các loại vũ khí này là không thành vấn đề, việc này cũng làm cho hắn trở thành người bận rộn nhất trong mọi người.

Sau khi mọi người đều kiểm tra vũ khí xong xuôi, Trịnh Xá trong miệng lầm bầm kêu khổ, gõ gõ lên cánh cửa sổ nhỏ thông với buồng lái. Một lát sau, Jill mở cánh cửa ra liếc nhìn mọi người một cái.

Trịnh Xá cười cười nói:

-Xin hỏi đại khái lúc nào có thể tới trạm kiểm tra?

Jill vừa lái xe vừa đáp:

- Cứ yên tâm ngồi đi, từ đây tới trạm kiểm tra bên rìa thành phố còn lâu mới tới. Nếu như căn cứ theo tốc độ xe chạy như vậy mà tính thì đại khái có thể trong vòng khoảng bảy tiếng đồng hồ sẽ tới..... Có quá nhiều xe hư nát ngáng đường, nếu không thì tốc độ còn có thể nhanh hơn nhiều.

Trịnh Xá nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên trên đường phố có nhiều xe cộ hư hỏng nằm ngổn ngang. Bất quá may mắn là đường xá tương đối thoáng rộng, hơn nữa xe cộ bị hư hỏng cũng không quá nhiều, cho nên trong lúc nhất thời cũng không thể ngăn cản chiếc xe chở tù này tiếp tục tiến về phía trước. Mãi đến lúc cửa sổ nhỏ đóng lại, hắn mới quay đầu lại nói:

- Mọi người nghỉ ngơi một chút đi..... Xem ra bộ phim kinh dị này cũng sẽ phải kéo dài. Mặc kệ thế nào, bây giờ cần nghỉ ngơi bảo tồn thể lực cho tốt.

Tất cả mọi người đều gật đầu, trừ Triệu Anh Không vẫn nhẹ nhàng lẩm nhẩm thơ văn, những người còn lại đều nhắm hai mắt lại chợp mắt một chút, chỉ có Khương Triết lại mở miệng nói:

- Xin lỗi, có thể cho chúng ta một vũ khí được không? Thế giới này nếu như đúng thật là thế giới trong Resident Evil thì có vẻ chúng ta cũng không biết sẽ bị nguy hiểm vào lúc nào đúng không? Cho dù là một khẩu súng uy lực rất nhỏ cũng được, ta cũng không muốn khi gặp phải nguy hiểm thì ngay cả một chút năng lực tự vệ đều không có.

Trịnh Xá cùng số đoàn đội thành viên liếc mắt nhìn nhau, trừ Triệu Anh Không không để ý tới người khác ra, còn lại những người còn lại đều phi thường sáng khoái gật đầu đồng ý. Vì vậy hắn lại lấy từ trong nạp giới hai khẩu Desert Eagle và bốn băng đạn nói:

- Mỗi người cần sử dụng thật cẩn thận. Mặc dù đây là vũ khí cho các người nhưng trên cơ bản các người không có nhiều khả năng tách khỏi đoàn đội để hành động riêng lẻ. Dù sao thực lực của các người phải nói là quá yếu, hơn nữa bộ phim kinh dị này yêu cầu phải tác chiến theo đoàn đội..... Ai, tóm lại các người phải tự mình cẩn thận, theo sát đoàn đội chúng ta mà đi.

Tiêu Hoành Luật lại ngắt ngắt tóc, hắn tựa như muốn nói cái gì, nhưng suy nghĩ một chút rồi lại chẳng nói, chỉ là nhắm mắt như ngủ.

Thời gian cứ như vậy không ngừng trôi qua, trên đường đi cũng an tĩnh vô sự. Mọi người từ cục cảnh sát đi ra lúc khoảng gần chín giờ, đến khoảng mười hai giờ thì Jill đã đậu xe chở tù ở ven đường cạnh một siêu thị. Xung quanh chỗ này một mảnh yên tĩnh, dường như là xe cộ gì đó, mà ngay cả một người đi đường cũng không có, còn siêu thị kia đã bị đập bể nát, mảnh thủy tinh vương vãi khắp nơi, cửa chính mở toang hoác.

Mọi người từ trong xe chở phạm nhân đi ra, lúc này Jill mới nói:

- Chúng ta vào trong siêu thị lấy vài thứ đồ ăn, nhớ kĩ, chỉ có thể ăn đồ hộp hoặc là thực phẩm chứa trong hộp, nước uống thì cũng chỉ lấy đồ uống trong bình được đóng kín, ngàn vạn lần đừng ăn thứ gì đó lộ ra ngoài không khí. Nghe nói ăn những thứ đó sẽ biến thành mấy thứ quái vật ăn thịt người này.....

Trịnh Xá đang đi ngay phía trước toàn đội, hắn cười cười nói:

- Sao hồi sáng sớm người lại nổ súng chứ? Nếu như bọn họ nhờ ơn trời lại là người sống mà nói, vậy thì không phải là người mạo hiểm sát hại người bình thường sao? Người lúc ấy thật sự là không sợ hãi sao?

Jill lắc đầu nói:

- Trên đường đi ta chứng kiến một tên bị xe cán đứt mất nửa người dưới, vậy mà hắn vẫn cố gắng dùng nửa người trên không ngừng lết tới trước, sau đó tấp vào một cái xác ngoác mồm gặm lấy gặm để. Từ lúc ấy ta biết rằng chúng nó không phải là sinh vật còn sống, ít nhất ta biết sẽ không ai nói có người nào đó không còn chút máu đọng lại mà còn có thể sống sót..... Đi thôi.

Mọi người cũng không hỏi nhiều làm gì, mà cứ như vậy theo Jill tiến vào trong siêu thị. Có thể thấy siêu thị này chắc chắn là đã bị cướp bóc rất nhiều, về cơ bản đại bộ phận đồ hộp thực phẩm và nước uống bao kín đều bị cướp bóc không còn tí nào. Nếu còn lại chút gì thì cũng chỉ là một ít đồ ăn vặt đóng gói hoặc bình nước uống nằm rải rác, tóm lại mọi người không tìm được thực phẩm đóng hộp.

Jill thở dài nói:

- Quên đi, coi như nhện một chút đi, lát nữa tới trạm kiểm tra rồi cùng với bọn họ ăn cơm. Mọi người cần đi toilet không? Trước tiên cứ thỏa thuận như vậy, nhưng lần sau ta sẽ không dừng xe lại đâu.

Trịnh Xá cười cười nói:

- Coi như xong, cứ ăn thực phẩm chúng ta mang theo cũng được, coi như là cảm tạ người đã dẫn chúng ta cùng đi tới trạm kiểm tra.

Vừa mừng vừa ngạc nhiên, Jill thấy Trịnh Xá lấy từ trong Nạp giới ra hai cái bình thủy tinh nhỏ, hắn lấy

- Các người không phải là đã tới đây từ sớm sao? Tại sao còn không chịu đi ra ngoài? Trong thành phố đều hỗn loạn, chỗ nào cũng tràn ngập quái vật như tên mới vừa rồi vậy, các người nên mau đi ra ngoài trước đi.

Dại hán da đen cười khở nói:

- Chúng ta thật sự rất muốn mau mau rời khỏi chỗ này từ sớm rồi nhưng bị đám thủ vệ chỗ trạm kiểm tra này ngăn trở. Bọn chúng nói ý tứ của cấp trên là tạm thời không cho chúng ta ra khỏi thành phố, trước tiên ở đây duy trì một chút trật tự. Mẹ kiếp, duy trì trật tự cái con mẹ gì a. Chỉ có tổ chức an bài cho mọi người ra khỏi thành phố này mới là chuyện đúng lý a!

Đang khi hai người nói chuyện, cổng lớn bằng sắt thép chỗ trạm kiểm tra bắt đầu đóng lại, khiến cả hai lập tức đều ngăn cả người. Không chỉ có bọn hán ngậy ra mà ngay cả mọi người bên cạnh cũng đều ngơ ngác, nhất thời tất cả mọi người bắt đầu liều mạng chạy về hướng cửa lớn bằng sắt thép. Mặc dù còn có cảnh sát ngăn trở, nhưng ngày càng có nhiều cảnh sát cũng bị ngậy ra nhìn về phía trên.

Trên tường vây bằng sắt thép một nam tử cầm loa phóng thanh lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi người nghe đây. Trạm kiểm tra tạm thời đóng cửa, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào. Mọi người cứ yên tâm, chúng ta chỉ là vì bảo vệ sự an toàn cho người khác cho nên mới mọi người ở lại trong thành phố đi.

Một nữ nhân tay cầm máy quay phim video lớn tiếng hỏi ngược lại:

- Người muốn chúng ta làm cái gì ở chỗ này? Trong thành phố khắp nơi đều là quái vật a!

Tên nam tử kia tiếp tục nói:

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ áp dụng biện pháp thích hợp. Sẽ cho thả thực phẩm bằng dù cho mọi người duy trì cuộc sống, cũng sẽ có thuốc men và đồ vật này nọ, vì không để tình huống tiếp tục bị mất kiểm soát, bây giờ mới mọi người về nhà đi thôi.

Mặc dù hán nói như vậy nhưng quần chúng phía dưới chỉ càng kích động thêm, không ngừng có người xô đẩy về phía trước. Trong khoảng cách chỉ có ngàn mét này tất cả đều là người với người, không ngừng chen lấn xô đẩy lại một chỗ, đám cảnh sát đứng ngay phía trước căn bản là đã không thể ngăn cản được nữa. Mắt thấy đám người không ngừng ùn ùn đổ về hướng cửa lớn bằng sắt thép.

Mặt tên nam tử kia trở nên lạnh lùng, hán đột nhiên móc ra một khẩu súng bắn chỉ thiên một phát, rồi hướng xuống đám dân chúng ở dưới la to:

- Các người còn có thời gian là năm giây đồng hồ để rời xa nơi này!

Mọi người đứng dưới tất cả đều ngậy ra nhìn hán, ánh mắt những người này đều trở nên mờ mịt, không ai biết tiếp theo phải làm cái gì. Chỉ thấy nam tử kia quay đầu sang một tên lính đánh thuê bên cạnh hán nói:

- Theo lời ta mà làm! Thời gian là năm giây!

Tên lính đánh thuê kia thầm thở dài một tiếng rồi rút súng ra quát:

- Tránh khỏi chỗ này, thời gian là năm giây!

Trong lúc hán nói xung quanh có hơn mười tên lính đánh thuê cũng đều rút súng ra, tất cả bọn họ đều chia súng ra hướng về phía đám dân thường đứng phía dưới.

Bấy giờ Jill và đám cảnh sát mới biết điều bọn họ vừa nói cũng không phải là giỡn chơi, Jill lập tức xô đẩy đám dân thường hướng ra ngoài chạy đi, vừa đẩy nằng vừa hét to:

- Các người chạy nhanh lên a, còn đứng đợi ở chỗ này làm gì? Toàn bộ đều rời đi nhanh lên a!

Còn bọn cảnh sát cũng đều phục hồi tinh thần lại, bọn họ cũng bắt đầu không ngừng xô đẩy đám đông dân thường chen chúc, chỉ có mấy người Trịnh Xá lẳng lẳng nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh. Trịnh Xá thần nhiên vung tay chỉ về phía đám lính giữ cửa nói:

- Tình huống như vậy, đoàn đội chúng ta nắm chắc được bao nhiêu phần vượt qua được trạm kiểm tra này? Trương Hằng, sử dụng kỹ năng Phong chi tiễn, phối hợp cùng với phụ ma tiễn+3 có bao nhiêu phần trăm phá được cánh cửa thép này?

Trương Hằng suy nghĩ một chút nói:

- Chưa thử qua, không biết cửa thép này có độ dày cùng độ cứng như thế nào. Nhưng đúng là phụ ma tiễn có uy lực rất lớn, kèm theo tác dụng hủy diệt phần bắn trúng, ta nghĩ hẳn là có thể phá tan cái cửa lớn này mới đúng. Hơn nữa kỹ năng Phong chi tiễn của ta cũng có tác dụng tăng thêm uy lực.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Chỉ cần có thể phá vỡ cái cửa lớn này vậy thì sẽ không có chuyện gì nữa. Mặc dù chúng ta đề nghị là dùng máy bay trực thăng bay qua khỏi chỗ này nhưng bất cứ chuyện gì đều có rủi ro, cho nên tốt nhất là trước hết hãy nghĩ cách làm thế nào chính diện phá vỡ cái cửa này. Trình Khiếu, người dùng súng tiểu liên của ta chi viện hỏa lực. Trương Hằng, sau khi phá vỡ cửa lớn xong, tiến hành ngắm bắn công kích. Ma pháp của Tiêu Hoàn Luật cũng có thể tạo ra một ít hỏa lực áp chế. Sau đó ta cùng Triệu Anh Không đột kích vào. Về phương diện này cần phải làm phiền tới Chiêm Lam, người có thể khống chế một chút đám người ở trong, rà quét vị trí phân bố của bọn họ cho ta và Triệu Anh Không. Miễn là cận chiến, ta không hề e ngại bọn họ.....

-Về cơ bản chính là như vậy, nhưng nếu không tới mức bắt buộc dĩ thì cũng không nên quá lạm dụng chiến đấu với nhân vật trong phim, đặc biệt là các nhân vật chính trong phim. Nếu không vạn nhất kịch bản bị thay đổi thì rất có thể sẽ không có cách nào tìm được Angela, con gái tiên sĩ.....

Trong lúc Trịnh Xá đang nói chuyện thì đám lính đánh thuê đã nổ súng, bất quá cũng may là bọn họ cũng không dám tùy tiện bắn chết dân thường. Vì thế bọn họ đều chỉ nâng súng ngang tầm, mới nhìn qua thì tựa như bắn, nhưng kì thật cũng bất quá chỉ là để đe dọa mà thôi.

Đám người bắt đầu chen nhau chạy tứ tán, ngay cả bọn cảnh sát cũng chỉ có thể bắt buộc dĩ chạy theo, bởi vì sau khi qua thời gian năm giây đó, tựa hồ đối xử với bọn họ cũng không khác dân thường, đám lính đánh thuê này lần nữa nâng súng nhắm ngay bọn họ. Bất đắc dĩ, đám cảnh sát cũng chỉ có thể chạy trốn theo dân thường.

Jill đột nhiên nhìn về phía bọn Trịnh Xá lớn tiếng nói:

- Đến giúp ta, chân hần bị zombie cắn trúng!

Trịnh Xá không nói một tiếng liền đi qua nâng đại hán da đen dậy rồi nói:

- Chúng ta cũng nhanh nhanh rời khỏi chỗ này đi..... Jill, người đi trước chạy xe chở phạm nhân đến đây đi.

Jill im lặng gật gật đầu. Nàng đứng lên đi trước mọi người, cùng lúc đó, nữ nhân tay cầm máy quay phim video lúc này vừa lên tiếng cũng nói:

- Các người nhiều người như vậy, có thể cho ta theo được không? Ta không có vũ khí, cũng sợ phải gặp lại đám quái vật ăn thịt người này. Các người có thể cho ta theo cùng được không?

Trịnh Xá vừa cười vừa nói:

- Như vậy người chỉ cần chạy theo chúng ta. Chỉ cần người không lạc là được.

Đang lúc vừa nói vừa đi thì Jill đang ở phía trước mọi người đột nhiên chạy trở lại, mặt nàng xanh mét nói:

- Xe của chúng ta bị người lấy đi rồi, nhất định là mới vừa rời trong lúc hỗn loạn đã có người cướp mất xe chở tù, làm sao bây giờ? Gần đây toàn là quốc lộ, phải đi mất vài giờ mới có thể tới khu vực nội thành. Nhưng trong nội thành tất cả đều tràn ngập quái vật ăn thịt người, phải làm sao bây giờ?

Đại hán da đen đột nhiên nói:

- Tiến về phía trước đi, lộ trình mất sáu tiếng. Chỗ đó một đại giáo đường gần quốc lộ, tại đó chúng ta có thể nghỉ ngơi một đêm. Có chuyện gì thì đợi tới hừng đông ngày mai rồi chúng ta hẵng quyết định, mọi

người thấy thế có được không? Không còn biện pháp khác, chỗ đó theo ta biết là nơi an toàn nhất gần bằng chỗ này.

Đây vốn chính là quá trình diễn ra kịch bản, đám người Jill chắc chắn sẽ tới đại giáo đường nọ, hơn nữa thời gian cũng đã gần rạng sáng nên Trịnh Xá chỉ yên lặng gật đầu, liền nghe theo chỉ thị của đại hán da đen, theo quốc lộ tiến về phía trước.

Dọc theo đường đi khắp nơi đều thấy dân thường lang thang, có người mới từ trong thành phố chạy ra, cũng có người mới từ trạm kiểm tra trở ngược lại. Một số đông dân thường cứ như vậy ngồi bên ngã tư đường chờ trạm kiểm tra mở cửa, nhưng theo đúng kịch bản phim thì điều bọn họ chờ đợi không phải là người tới cứu viện hoặc đưa đi, mà chính là một trái bom vô tình hủy diệt hết thảy mọi thứ.

Mọi người cứ như vậy lẳng lặng đi về phía trước. Ước chừng đi được khoảng hơn một tiếng thì xuất hiện một tiệm sửa xe cửa đóng chặt ven đường, Trịnh Xá cười hắc hắc nói:

- Mọi người cùng đoán thử xem sao, trong nhà xe ở đây có để lại xe cộ gì không?

Tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, Trịnh Xá lấy từ trong Nạp giới ra cây quân đao hắt tới chỗ cửa đóng chặt đó chém ngang một phát rồi thọc tay vào khe hở vừa bị chém rách. Trong tiếng sắt thép rên lên ken két thì hắn đã xé rách xong khối sắt thép đó. Đối với các thành viên trong tiểu đội thật ra không có gì, hai gã tân nhân và nữ nhân cầm máy quay phim cũng không có cảm giác gì lạ, chỉ có Jill và đại hán da đen lại biến sắc. Bọn họ yên lặng liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng không nói câu nào.

Người thường xem náo nhiệt, dân chuyên nghiệp xem cách thức. Không phải dân trong nghề chỉ biết cứ như vậy mà nhìn, còn người hiểu biết thì mới hiểu vừa rồi lực lượng của Trịnh Xá mạnh đến mức nào. Vén vén chỉ là một cái khe nhỏ mà thôi vậy mà hắn có thể kéo xuống cả một khối sắt thép lớn từ trên cửa, cổ lực lượng này người bình thường tuyệt đối khó có khả năng có được. Ít nhất thì cũng không phải là với thể hình hiện tại của Trịnh Xá, hắn khó có thể có được lực lượng đó. Nếu như Trịnh Xá là một người thân cao hai mét tư - hai mét rưỡi, là một gã đại hán cân nặng từ ba trăm cân trở lên thì mới có khả năng làm được như vậy.

Đại hán da đen chờ đến khi những người còn lại đều đi ra hướng nhà để xe, lúc này hắn mới thấp giọng nói:

- Jill, người tìm được bọn họ ở đâu ra vậy? Người chẳng lẽ không phát hiện là trên người bọn họ có mùi huyết tinh sao? Trong đám đó có vài tên chắc chắn đều đã trải qua sống chết trên chiến trường, khẳng định so với bọn lính đánh thuê mà ta gặp qua kia càng giàu kinh nghiệm chiến đấu hơn nhiều. Người nhìn động tác của bọn họ có thể biết ngay, vài người trong đám, cho dù chỉ là đi đứng bình thường mà cũng ra dáng động tác phòng vệ, chỉ cần có động tĩnh liền lập tức phát động công kích..... Người tin chắc bọn họ sẽ không gây bất lợi cho chúng ta chứ?

Jill cũng thấp giọng hồi đáp:

- Tin chắc thì không thể, nhưng ta cảm giác được bọn họ sẽ không gây bất lợi cho chúng ta. Có mấy người này đi cùng, chẳng lẽ người không cảm thấy ở trong thành phố chúng ta cũng sẽ an toàn rất nhiều sao? Hơn nữa ta cảm giác được đám người bọn họ thật ra cũng không tệ lắm.....

Đại hán da đen gật đầu không nói thêm gì nữa. Lúc này, từ trong nhà để xe phụt sáng ánh đèn xe, một loạt tiếng động cơ vang lên, một chiếc xe tải vận chuyển hàng hóa cỡ nhỏ từ từ chạy ra khỏi nhà để xe.

Trịnh Xá tấp xe ở bên đường, hắn cười nói với đại hán da đen:

- Người biết giáo đường đó ở đâu nên người ngồi cạnh chỗ tài xế đi, để Jill lái xe, người ra giúp hắn chỉ đường. Tiếp theo thì ta phải trông cậy vào hai người các người rồi.

Jill và đại hán da đen nhìn nhau, bọn họ yên lặng gật đầu rồi ngồi vào chỗ tài xế và phụ lái. Các thành viên trong luân hồi tiểu đội và nữ nhân cầm máy quay video thì ngồi phía sau trong gian để hàng trên xe tải. Tiếp đó chiếc xe từ từ lăn bánh tiến về phía con đường xa xa phía trước chìm trong bóng tối.

- Nguồn điện trong thành phố bị cắt rồi sao?

Trịnh Xá hỏi nhỏ.

Tiêu Hoành Luật gật đầu nói:

- Khăng định là vậy. Trong tình huống này mà còn có điện mới càng thêm kì lạ đúng không?

-Đúng vậy..... Thật là tối.....

Bên ngoài xe tải, bóng đêm đen kịt như mực.....

172. Màn Đêm Buông Xuống (3)

Chiếc xe tải không ngừng tiến về phía trước, dọc đường mọi người cũng dần dần nhìn thấy đám zombie đang lê lét. Bất quá, khi nghe tiếng xe tải ầm ầm chạy qua, đám zombie tựa hồ cũng không cảm thấy hứng thú với mấy móc, mặc kệ chiếc xe chạy đi, bóng dáng thành phố đã dần dần xuất hiện trước mắt mọi người.

Jill nhìn thành phố trước mặt, thở dài nói:

-Thành phố này... đã chết rồi.

Đại hán da đen cũng đồng dạng thở dài:

- Đúng vậy, không chỉ đã chết, ta cảm thấy rất có thể nơi này sẽ biến mất không thấy nữa. Mấy thứ quỷ quái này quá đáng sợ, trong vòng mười năm tới căn bản không có ai dám đi vào trong.

Trong lúc nói chuyện, hai bên đường đã dần xuất hiện cửa hàng hoặc nhà dân, chiếc xe lại chạy tới một lúc, tiếp đó, Jill theo hướng dẫn của đại hán da đen từ từ dừng lại. Quả nhiên, phía trước xuất hiện một khối kiến trúc dạng giáo đường, nhìn qua nơi này là chỗ còn nguyên vẹn nhất so với xung quanh.

Jill cũng Trịnh Xá một trái một phải dìu đại hán da đen, nàng yên lặng nhìn một vài người dân bình thường phía sau, tiếp đó nói:

- Không có cách giúp bọn họ, giáo đường này có vẻ cũng không chứa được bao nhiêu người, ai....

Nói đoạn, nàng dìu đại hán da đen vào trong giáo đường.

Nhìn bên trong cũng rất bình thường, cửa kính xung quanh vẫn còn nguyên vẹn, chỗ ngồi, giá nến cũng không bị đập phá, chỉ có ánh nến không ngừng lập lòe làm cả giáo đường đầy cảm giác âm trầm.

Mọi người yên lặng bước vào trong giáo đường, đang đi tới đột nhiên từ bên cạnh truyền đến tiếng người trầm giọng quát:

- Các người nghe ta nói đây!

Tất cả bị dọa đến phát sợ, dù là đám người Trịnh Xá đã biết trước kịch bản cũng giật nảy mình, thiếu chút nữa đã lòi vũ khí của bản thân ra. Đến khi quay đầu lại, họ nhìn thấy một nam tử trung niên đang chìa một khẩu súng về phía mọi người, hắn nói về hoảng hốt:

- Chỗ này là địa bàn của ta, các người từ đây tới đây thì rút về chỗ đó cho ta!

Jill vội vàng nói:

- Chúng ta chỉ cần một chỗ nhỏ thôi, bên ngoài quá hỗn loạn, để chúng ta chờ đến bình minh được không, người thấy thế nào?

Nam tử trung niên tựa hồ bị kích thích thêm, hắn lập tức chìa súng vào Jill quát:

- Người, người cầm mồi đi cho ta!

Hắn tử da đen lập tức nói:

- Bình tĩnh, bình tĩnh một chút, chúng ta sẽ không gây nguy hiểm cho người, người xem, chúng ta cũng không phải đám quái vật ăn thịt người như ngoài kia, người xem đi, chúng ta đều là người bình thường!

Nam tử trung niên kia bấy giờ mới hồi phục tinh thần, hắn chần chừ không muốn bỏ súng xuống, mãi đến khi Trịnh Xá thản nhiên nói:

- Người xem chúng ta nhiều người ở cùng một chỗ thì an toàn hơn? Hay là một mình người ở lại đây thì an toàn hơn? Nhiều người cũng có thể chiều cổ lẫn nhau, không phải sao?

Bấy giờ nam tử kia mới từ từ bỏ súng xuống, nhưng bộ dạng hắn vẫn có vẻ đề phòng như cũ, yên lặng nhìn mọi người đi vào trong giáo đường, mãi đến khi tất cả mọi người ngồi xuống hắn mới đi tới.

Jill chờ đến lúc tất cả ngồi xuống, nàng lấy hai cái bình nhỏ ra, tiếp đó đưa cho đại hán da đen, cô gái mang máy quay, nam tử trung niên mỗi người một viên thực phẩm dạng nén và nước uống cố định. Mọi người Trịnh Xá tự lấy thức ăn và nước uống của mình ra, chỉ cho hai tân nhân rồi cũng bắt đầu ăn uống.

Ba người đại hán da đen lần đầu tiên ăn mấy thứ này, bọn họ vốn tưởng là uống thuốc men gì đó, đến khi ăn vào miệng mới phát hiện cảm giác đối bụng đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa trong miệng vẫn thoang thoảng mùi thức ăn. Nhất thời ba người kinh ngạc nhìn Jill, mỹ nữ cảnh sát này lại chỉ tay về phía Trịnh Xá nói:

- Đừng nhìn ta, thứ này là của bọn họ, ta chỉ thuận tiện lấy được một ít thôi.

Nói xong, nàng rút trong túi ra một bao thuốc lá.

Trịnh Xá nhìn mấy người còn lại cười cười, khi hắn nhìn thấy Jill rút thuốc lá ra, trong lòng không hiểu sao lại thấy nhói đau, hắn cười nói:

- Ném thử thuốc của ta xem.

Jill kỳ quái nhìn Trịnh Xá cũng rút ra một bao thuốc lá, nàng nhận lấy một điếu, châm lên hít một hơi, tiếp đó kinh ngạc nói:

- Ngon thật a, hương vị loại thuốc này rất tuyệt, hiệu gì vậy?

Trịnh Xá cũng châm một điếu rồi đưa thuốc cho mấy nam nhân còn lại trong đội, nói:

- Thuốc lá tư nhân, không có nhãn hiệu, ở đây còn một bao chưa mở, người cầm đi.

Nói đoạn, hắn lấy từ trong Nạp giới ra một bao thuốc lá ném cho Jill.

Lúc này, cô gái cầm máy quay kia có vẻ đã bớt kinh ngạc sau khi ăn thực phẩm dạng nén và nước uống trạng thái cố định, nàng cầm máy quay chĩa về phía mọi người, vừa quay vừa nói:

- Xin hỏi có ai biết chuyện gì đang xảy ra ở thành phố này không? Ta tự nhiên bị hàng xóm lôi kéo đến đây, dọc đường lại nhìn thấy rất nhiều quái vật ăn thịt người, đúng rồi, các người có thấy đám quái vật ấy không?

Lúc này, bên ngoài cửa kính lóe lên một tia chớp, phảng phất như sắp có mưa.

Đại hán da đen lại kỳ quái nhìn xung quanh giáo đường hỏi:

- Chỗ này không còn ai sao?

Vừa dứt lời, một loạt âm thanh sột soạt truyền tới, mọi người nhìn quanh bốn phía, Trịnh Xá cùng đám đội viên liếc mắt với nhau, mỗi người đều lấy ra vũ khí của mình. Đặc biệt Trình Khiếu trực tiếp cầm thanh Heat Hawk ra, uy thế thập phần kinh người.

Jill và đại hán áo đen nhìn nhau, tiếp đó nàng cẩn thận đi vào phía sâu trong giáo đường, còn mọi người cần đứng ở giữa sảnh lớn như cũ. Khoảng một phút sau, cô gái cầm máy quay kia rút cuộc không nhìn được kêu lên:

- Ta, ta muốn rời khỏi đây, chỗ này nhìn quá âm trầm, quá kinh khủng...

Nói đoạn, nàng quay người chạy ra cửa.

Trịnh Xá thấp giọng nói:

- Trình Khiếu, Trương Hằngm các người tới bảo vệ Jill, nhìn thấy Licker.... giết. Trên đồng hồ có ghi, giết chết một Licker được thưởng 50 điểm, cứ tận lực giết đi. Cẩn thận đừng để chúng đến quá gần, cận chiến giao cho Trình Khiếu.

-Triệu Anh Không, bảo vệ mọi người cùng tân nhân, chiến đấu ở đây giao cho ta.

Nói xong, Trịnh Xá lấy từ trong Nạp giới ra quân đao và súng tiểu liên cỡ nhỏ, tiếp đó hắn nhìn cô gái cầm máy quay quát lớn:

- Không được mở cửa!

Đáng tiếc, hắn nói chậm mất một nhịp, cô gái kia đã mở toang cửa ra, hơn nữa, vì nghe tiếng Trịnh Xá nói nên cô ta ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hắn. Tiếp theo, từ ngoài cửa, một đàn zombie không ngừng xông tới, lôi kéo cô gái kia ra ngoài cửa. Trịnh Xá phản ứng cũng rất nhanh, hắn từ trước mặt đại hán da đen lao tới chỗ cô gái, một tay kéo nàng ra khỏi đám zombie, sau đó tay kia cầm quân đao nhẹ nhàng vung lên. Đám zombie kia nhất thời khựng lại, đầu chúng đạ bị một đao của Trịnh Xá chém bay, đồng thời hắn vội vã đóng cửa lại.

Mọi người tụ tập tại giữa giáo đường, Chiêm Lam đã sớm nhắm mắt lại, nàng thì thào nói:

- Ân, Trương Hằng và Trình Khiếu đã tìm được Jill. Ta cấp cho Trình Khiếu một chỗ trong tâm linh tòa liên, còn lại là Trịnh Xá và Triệu Anh Không. Các người cứ yên tâm công kích, ta đã xác định được Licker lên vào trong này.

Trong đầu Trịnh Xá hiện lên bản đồ vị trí toàn bộ giáo đường, còn có hơn năm mươi con Licker lớn nhỏ, so với Resident Evil 1 thì to hơn không ít, hơn nữa số lượng cũng không phải là bốn con như trong kịch bản, xem ra độ khó lại bị thay đổi.

-Làm tốt lắm, tiếp tục giám sát vị trí của chúng, các người trước tiên cũng không cần công kích, vũ khí bình thường có vẻ cũng không có hiệu quả nhiều với chúng.

Trịnh Xá suy nghĩ một chút, hắn trực tiếp lấy súng máy hạng nặng từ trong Nạp giới ra, tiếp đó, nói liền một băng đạn vào.

Đúng lúc này, mấy cái bóng cực lớn không ngừng lướt qua trên đầu mọi người. Hai tân nhân bị dọa đến run bần bật, cô gái cầm máy quay kia nắm chặt camera, đến khi một con Licker từ trong bóng tối bước ra chỗ có ánh đèn, những người nhìn thấy thân hình khổng lồ của nó mới thật sự bị chấn động.

Thân hình gần như không có da dẻ, cơ nhục toàn thân vòng lên, móng vuốt cực lớn tuyệt đối có thể xé rách sắt thép, cơ thể dài hơn năm mét, đầu lưỡi thò ra ngoài miệng, mơ hồ phía trên còn đang nhỏ máu.

Nam tử trung niên lập tức hét lên kinh khủng, hắn vừa la vừa chạy vào trong giáo đường, thanh âm Trịnh Xá quát bảo dừng lại cũng không nghe được. chỉ có đại hán da đen và cô gái cầm máy quay còn đang chần chừ, bất quá bọn họ thấy đám người Trịnh Xá tựa hồ rất bình tĩnh, nên cũng cẩn thận đứng cùng mọi người một chỗ.

-Triệu Anh Không, bảo vệ mọi người và tân nhân, bọn họ căn bản không có sức chiến đấu! Mọi việc ở đây cứ giao cho ta!

Trịnh Xá hít sâu một hơi, hắn không biết đám Licker này so với Alien thì ai đáng sợ hơn, bây giờ cũng không phải là lúc để nghĩ mấy chuyện này. Ánh mắt Trịnh Xá trở nên mờ mịt, tiếp đó, giờ súng máy ngấm thẳng vào Licker gần nhất.

Pằng pằng pằng!

Khẩu súng máy này là vũ khí đã được tăng cường uy lực, hoá đổi từ chỗ Chủ Thần, cũng coi như gần đất đổ bằng vũ khí khoa học viễn tưởng, ngọn lửa phụt ra từ nòng súng dài gần nửa mét. Con Licker kia còn chưa kịp động đậy cả đầu đã bị bắn thành thịt vụn, uy lực cự đại của súng còn chưa kết thúc, không ngờ bắn xuyên qua nóc giáo đường thành một cái lỗ lớn, mọi người thậm chí còn thấy được cả sao trên trời.

Đám Licker còn lại cũng nhanh chóng di động, trong đó có hai con từ nóc nhà bò tới, ý đồ đánh úp Trịnh Xá từ trên cao. Nhưng khi chúng vừa nhảy tới, Trịnh Xá đã nhắm bắn thẳng tới, uy lực cực lớn không ngờ cắt đứt chúng thành hai đoạn, một ít thịt nát và nội tạng rơi vãi đầy đất.

"Lực lượng cực lớn, đầu lưỡi không có lực công kích, móng vuốt phải tới gần mới có thể tấn công. Về cơ bản cận chiến mạnh hơn Alien một chút nhưng độ linh hoạt kém, chỉ cần có đủ vũ khí hạng nặng hoàn toàn có

thể bắn chết bọn chúng từ xa”

Trong đầu Trịnh Xá liên tục có tin tức, hình ảnh do Chiêm Lam truyền tới, vì vậy hắn gần như không cần ngắm đã có thể nổ súng công kích. Đến khi giết chết bảy tám con Licker, Chiêm Lam đột nhiên thấp giọng kêu lên, đồng thời, Trịnh Xá cũng nhận được hình ảnh...

Một con Licker dài đến tám chín mét, nó không ngờ lại vung trảo xé tan một con Licker khác đang chạy trốn. Tiếp đó đầu lưỡi cực lớn cuốn qua, nuốt xác của đám Licker trước vào bụng, thân hình nó tựa hồ càng lúc càng lớn, hơn nữa bắt đầu từ từ bò tới chỗ mọi người.

”Tiến hóa sao? Giống như trong Resident Evil 1, sau khi ăn thịt người sẽ tự cải tạo gen của bản thân, cho nên... cũng là thể tiến hóa sao?”

Trịnh Xá nuốt nuốt nước bọt, tiếp đó hắn đưa súng máy nhắm vào phía đó, con Licker khổng lồ cũng dần dần lộ ra khỏi bóng tối, to lớn mà dữ tợn....

173. Hai Phần Ăn Khớp (1)

Nghĩa địa đã biến thành một biển lửa, vô số zombie lúc trước đã hoàn toàn biến mất, không chỉ như thế, uy lực của lựu đạn thật quá khủng bố, chưa nói tới trung tâm vụ nổ xuất hiện một cái hố sâu hoắm, đến cả kiến trúc xung quanh cũng bị lan tới. Phạm vi lực của vụ nổ không ngờ đạt tới khoảng một trăm mét, chỉ một quả lựu đạn to bằng nắm tay, không ngờ lại có uy lực lớn đến vậy, quả nhiên không hổ là lựu đạn siêu mạnh.

Trịnh Xá từ dưới đất đứng dậy, nhún vai nói:

- Mẹ nó, quả nhiên không hổ là thành phẩm của Chủ Thần, thật sự không có đồ dỏm a.

Mấy tên tư thâm giả đều hiểu ý mỉm cười, Alice chăm chú nhìn Trịnh Xá rồi nói:

- Đi thôi, tiếng nổ và ánh lửa ở chỗ này không chừng sẽ hấp dẫn một lượng lớn zombie và Licker, cứ nên rời khỏi đây trước đã.

Mọi người không nói gì thêm chỉ theo Alice đi ra đường, cả con đường trống không, không ngờ vẫn còn một chút ánh sáng từ mấy tòa nhà cao tầng truyền xuống, hẳn là máy phát điện bên trong vẫn đang hoạt động, vì vậy đi trên đường có ánh sáng, mọi người cũng không sợ đột nhiên có một con zombie từ bóng tối xông ra.

- Nói như vậy, các người cũng không biết Matt bọn họ đi đâu phải không?

Alice thì thào hỏi.

Trịnh Xá cười khỏ nói:

- Đúng vậy, chúng ta từ trong Hive chạy ra là nhờ xảo hợp, tóm lại một lời khó nói hết được, vậy người thì sao? Tỉnh lại từ bệnh viện liền tới trạm kiểm tra sao?

Alice gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta nhìn thấy rất nhiều zombie và Licker, nhân lúc đạn được vẫn còn sung túc phải mau thoát khỏi thành phố này nếu không chúng ta rất có thể sẽ không đi nổi....

Mỹ nữ cảnh sát Jill đột nhiên lớn tiếng nói:

- Đây, các người đã có chiến lực rất mạnh, lại có vũ khí tốt như thế, nhiều như thế, sao không tới cứu viện dân thường? Trung tâm thành phố hẳn là có rất nhiều dân thường, tại sao lại không đi cứu họ chứ?

Trịnh Xá cũng không nói thêm, hẳn chỉ yên lặng đi tới, ngược lại, Alice nhìn Jill nói:

- Biết tại sao không? Bởi vì trung tâm thành phố đã không còn ai sống sót nữa, chúng ta chính là... chính là những người sống sót cuối cùng!

Jill há mồm muốn nói gì đó nhưng đại hán da đen cười khỏ, vỗ vỗ vai nàng, ra hiệu không nên nói thêm nữa, Jill cũng chỉ có thể thở dài yên lặng đi theo đội ngũ. Alice vừa đi vừa nói:

- Vậy nói tiếp, các người mới từ trạm kiểm tra trở về phải không? Nơi đó thật sự đã bị phong tỏa sao?

Trịnh Xá đang định trả lời đột nhiên một chuông điện thoại bên đường đột ngột reo lên, tiếng chuông giữa ban đêm âm trầm làm mọi người bị dọa giật người. Cũng may Trịnh Xá phản ứng nhanh, hắn trực tiếp tới chuông điện thoại nhắc tai nghe lên, từ bên trong truyền đến một thanh âm nói:

- Các người muốn rời khỏi thành phố này không? Ta có thể giúp các người.

Trịnh Xá suy nghĩ một chút, hắn ấn nút loa ngoài rồi hạ tai nghe xuống, chỉ thấy thanh âm của nam nhân kia tiếp tục vang lên:

- Nếu các người muốn rời khỏi thành phố này, vậy hãy làm một cuộc giao dịch với ta đi. Ta hỗ trợ các người rời khỏi chỗ chết tiệt này, nhưng các người phải giúp ta tìm một người.

Alice nhìn Trịnh Xá một chút, khi thấy hắn gật đầu đồng ý nàng lập tức hỏi:

- Người là ai? Sao lại biết chúng ta ở đây? Còn nữa, chúng ta dựa vào cái gì để tin tưởng người?

Nam nhân kia đáp:

- Ta là nhân viên nghiên cứu trọng yếu trong công ty Umbrella, tên ta là Ashford, các người có thể gọi ta là tiến sỹ. Người ta muốn các người tìm chính là con gái ta, các người nghĩ ta có làm mọi cách để đưa nó rời khỏi đây không? Vì thế, ta cam đoan với các người, các người chỉ cần tới trường học trung tâm tìm con gái ta, ta sẽ tìm mọi biện pháp để trước hoàn hôn ngày mai tất cả có thể rời khỏi thành phố này, thế nào?

Alice kỳ quái hỏi:

- Người biết vị trí hiện tại của chúng ta? Từ đây đến trung tâm thành phố tìm một cô bé? Hơn nữa người còn muốn trước hoàn hôn ngày mai đón chúng ta rời đi... Chẳng lẽ người nghĩ tất cả chúng ta đều biết bay sao?

Nam nhân kia thở dài nói:

- Công ty Umbrella đã ra lệnh, trước hoàn hôn ngày mai phải phá hủy hoàn toàn thành phố này, dùng không quân tập kích... Vì vậy nếu các người không muốn chết thì cứ làm theo lời ta nói, tìm con gái ta trước hoàn hôn ngày mai, sau đó cùng nó rời khỏi thành phố này, nếu không... các người cứ việc chết ở đây đi!

Đến lúc này điện thoại cũng mất tính hiệu, chỉ còn mấy tiếng tút tút, Alice đá thẳng một cước vào buồng điện thoại, không ngờ đá cong vẹo cả cái cột sắt chân điện thoại, nàg lớn tiếng nói:

- Mẹ kiếp, tên hồn đản, sao không nói cho chúng ta biết xung quanh có xe cộ gì không? Chẳng lẽ muốn chúng ta đi bộ về trung tâm thành phố sao? Mẹ kiếp!

Trịnh Xá vội vàng nói:

- Không sao cả, chúng ta có bản đồ vùng phụ cận, Chiêm Lam, quét hình khu vực xung quanh một chút xem có xe cộ thích hợp không? Xe cỡ lớn không hư hỏng...

Chiêm Lam lập tức nhắm mắt lại, một lát sau nàg mở mắt ra nói:

- Đi về chỗ rẽ phía trước, sau mười phút sẽ thấy một chiếc xe bus cỡ vừa, có vẻ còn nguyên vẹn, chỗ đó rất yên tĩnh, không có zombie.

-Được rồi, chúng ta tới chỗ xe bus.

Đến khi mọi người theo chỉ dẫn tới chỗ xe bus, bọn Alice bắt giờ mới tin tưởng Chiêm Lam thật sự có thể biết được địa hình khu vực xung quanh, Alice ánh mắt kỳ quái nhìn mấy người Trịnh Xá nói:

- Các người càng lúc càng thần bí đó... Bỏ đi, các người có gì ăn không? Ta đã nhịn một ngày một đêm rồi.

Chờ đến khi mọi người ngồi lên xe busm Trịnh Xá mới lấy ra một viên thức ăn dạng nén và nước uống trạng thái cố định, kết quả là Alice sau khi ăn xong càng dùng ánh mắt quái lạ nhìn bọn họ. Trịnh Xá cười cười, cố ý bỏ qua ánh mắt của nàg, hần nhìn mọi người nói:

- Như vậy hiện tại mục đích của chúng ta cũng rất đơn giản, tới trường học ở trung tâm thành phố, tìm Angela, con gái của tiến sỹ. Từ chỗ chúng ta đến trường của Angela còn rất xa, trong thời gian đó có thể sẽ gặp nhiều vấn đề, không thể không xuống xe đi bộ, vậy các người nên nghỉ ngơi, cố gắng ngủ một chút, bảo tồn thể lực. trên đường đi nhất thiết đều nghe ta chỉ huy, đồng dạng, có lực xuất lực, những người có thực lực trong số chúng ta cũng sẽ bảo vệ tốt mọi người. Cơ bản là như vậy, cứ thế đi, mọi người đã mệt mỏi cả một ngày rồi, ngủ một chút đi, đoạn này do ta lái xe, Chiêm Lam, người chỉ đường cho ta.

Chiêm Lam gật đầu, những người còn lại cũng không phản đối gì, dù sao muốn sống sót trong thành phố này, đầu tiên nhất định phải có thực lực đối kháng với zombie, mà từ điểm này, Trịnh Xá và đoàn đội của hần có lực lượng hoàn toàn áp đảo. Vì vậy, cả Alice cũng nhắm mắt đi ngủ, thậm chí Alice còn càng yên tâm, dù sao nàg cùng hai người Trịnh Xá, Chiêm Lam cũng đã từng trải qua một tập phim kinh dị, cũng có thể coi như là cố nhân.

Trịnh Xá ngồi xuống chỗ lái, khởi động xe, tiếp đó lái đi, Chiêm Lam nhắm mắt quét hình một lượt con đường, nàg thấp giọng nói:

- Từ chỗ này đi thẳng khoảng sáu mươi km có một cây cầu, chỗ đó bị một ít xe cộ chắn mất đường, đến đây bắt đầu phải đi bộ, mà cây cầu đó...

”Ta biết, đó là cây cầu sẽ gặp Nemesis phải không? Tiêu Hoành Luật, người cảm thấy sao? Kế hoạch đề nghị lúc trước thế nào?”

Tiêu Hoành Luật lúc này đang nhắm mắt ngủ nhưng ý thức hẳn đã liên lạc với Trịnh Xá.

”Nếu như là kế hoạch đó... Rất tuyệt, ta cảm thấy đáng để thử một lần, nếu như có thể thành công, như vậy chúng ta đối kháng với Ác Ma đội, ít nhất công kích của bọn họ cũng không tuyệt đối chiếm hết tiên cơ!”

175. Giao Dịch (1)

Trịnh Xá lái xe chạy thẳng tới phía trước, đoạn đường này có rất ít xe cộ chắn ngang nên hẳn đẩy tốc độ lên rất cao, khoảng một giờ sau đã thấy phía trước có vô số xe chắn hết cả đường.

Khi hẳn quay đầu lại, Chiêm Lam đã nhắm mắt yên lặng dựa vào vai hẳn, từ sau tập phim Alien 4, cô gái này có vẻ rất khách khí với hẳn, bộ dạng lạnh nhạt đó làm hẳn có cảm giác như đang đối mặt với người xa lạ, mỗi lần nàng biểu hiện như vậy đều làm hẳn chỉ có thể thở dài.

-Được rồi,tất cả mọi người tỉnh dậy đi, tiếp theo chúng ta phải đi bộ, mọi người tỉnh dậy đi!

Trịnh Xá thấp giọng quát, thanh âm này nhất thời đánh thức phần lớn mọi người, ngoài cô gái cầm máy quay và hai gã tân nhân ra, những người khác đều ngồi dậy.

Trịnh Xá nhìn về phía trước có rất nhiều xe cộ chắn ngang làm tắc đường, nói:

- Từ chỗ này chúng ta đi bộ qua cầu, sang bên kia chúng ta xe tìm xe khác... Mọi người tự chuẩn bị, từ đây chúng ta có thể sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Cô gái cầm máy quay kỳ quái hỏi:

- Có gì nguy hiểm? Chẳng lẽ sẽ gặp phải zombie sao?

Trịnh Xá lại không thể nói hẳn biết Nemesis sẽ xuất hiện dưới cầu, hơn nữa còn tập kích mọi người, vì vậy hẳn chỉ có thể nói:

- Tóm lại tất cả cẩn thận một chút.

Nói xong hẳn dẫn đầu đi ra khỏi xe bus.

Mọi người đi qua mấy chiếc xe đang bốc cháy, một cây cầu lớn xuất hiện trước mặt họ, Trịnh Xá bước lên trước đi lên cầu, theo sau hẳn là Alice, Jill, đại hán da đen, cô gái cầm máy quay, sau đó mới là đội viên Trung Châu đội. Bọn họ đều biết kích bản, tự nhiên là cố ý đi chậm lại một chút, cố gắng tạo một khoảng cách với mọi người phía trước.

Đang đi, đột nhiên Alice nhìn về phía cây cầu nói:

- Chỗ ấy có thứ gì đó, đúng thế, chỗ ấy có thứ gì đó đang nhìn chúng ta...

Đồng thời, Chiêm Lam cũng thông qua tâm linh tỏa liên, nối tiếp tinh thần lực tảo miêu của nàng với ý thức của Trịnh Xá. Thông qua hình quét, dưới cầu cách bọn họ khoảng ba trăm mét có một sinh vật hình người đang tiến đến, khẩu súng máy sáu nòng hạng nặng trong tay nó tựa hồ đang nhắm sang bên này.

-Cẩn thận!

Trịnh Xá quát lên, hẳn đồng thời nằm rạp xuống đất, mấy người còn lại cũng làm động tác tương tự, chỉ có đại hán da đen vận khí chẳng ra sao, một viên đạn đập vào lan can thép, chệch hướng bắn thẳng vào đầu hẳn. Xác suất bị đạn lạc bắn trúng như vậy quả thật rất nhỏ nhưng cũng đủ nguy hiểm trí mạng.

Jill gầm nhẹ, lập tức tới kéo thi thể đại hán da đen lên, Alice nghe thấy tiếng rống vội chạy tới. Nàng còn chưa kịp nhảy xuống cầu đã thấy Trịnh Xá giẫm lên lan can cầu bằng théo, dưới chân dùng sức đạp, cả người không ngờ bay ra xa hơn mười mét, sau đó mới nghiêng người hạ xuống. Tiếp theo, Trịnh Xá bắt đầu tăng tốc xông tới chỗ quái vật hình người cao gần hai mét kia.

-Công ty Umbrella! Ta biết các người nhất định đang thông qua nó giám thị chúng ta! Hơn nữa các người cũng nghe thấy âm thanh của chúng ta!

-Như vậy, bây giờ ta muốn làm một cuộc giao dịch với các người!

-Nhớ kỹ, là giao dịch, chúng ta bình đẳng, không phải là bố thí!

-Trên người ta có T-Virus siêu tiến hóa, ta nghĩ các người nhất định sẽ thấy rất hứng thú với gen của ta. Bây giờ ta sẽ cho các người thấy lực lượng của gen này, sau đó, nếu như ngày mai có tên lửa công kích thành phố này, vậy ta sẽ chết tại đây, T-Virus thể siêu tiến hóa có thể cường hóa cho bất kỳ ai trên người ta cũng đồng thời biến mất. Vì thế các người tự mình cân nhắc đi...

Trịnh Xá vừa chạy vừa gào lên, sau khi hấn vận hành khinh công, đặc biệt là với người có nội công cao cấp như hấn hiện tại, mỗi bước chạy dài hơn bảy tám mét. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Trịnh Xá đã vượt qua khoảng cách hơn ba trăm mét, dễ dàng tiến tới trước mặt quái vật hình người cao lớn, trước khi quái vật kịp gờ súng chĩa về phía hấn, Trịnh Xá đã hung hăng nện một quyền lên ngực nó.

Thể hình song phương thoát nhìn rõ ràng không thể so sánh được, vóc người Trịnh Xá thuộc loại nam nhân cao gầy, nhưng so sánh với Nemesis, thân thể hấn cũng không có chút ưu thế. So với thân hình cự đại, to gấp hai người bình thường của Nemesis, thân thể Trịnh Xá cũng chỉ như người thường, có cảm giác như chẳng có chút cơ bắp nào, một quyền đánh vào thân hình cường tráng của Nemesis trông chỉ như gãi ngứa, càng không cần nói đến lớp thép dày trên người nó.

Thịch!

Một âm thanh trầm đục, phẳng phất như tiếng nắm tay đánh vào boia cát dày, Nemesis không ngờ bị đánh bay ra bốn năm mét. Không chỉ như thế, Trịnh Xá hai mắt vụt trở nên mờ mịt, đồng thời với một quyền đánh ra, hấn đã đột phá cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, trực tiếp tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai. Vì để đề cao vị trí bản thân trong công ty Umbrella đến mức tối đa, hấn nhất định phải dùng chiến lực cường hãn nhất, đánh bại chiến sỹ mà công ty Umbrella cho là mạnh mẽ nhất - Nemesis!

"Matt! Tạm thời xin lỗi".

Trịnh Xá trong lòng thầm nói, khi Nemesis ngã đánh thịch xuống đất, hấn đã vọt tới, một cước đạp thẳng vào cánh tay phải của nó, cũng chính là cánh tay cầm súng máy. Ầm một tiếng, một cước này lại đạp lên mặt đất, phản ứng của Nemesis cũng cực nhanh, có lẽ nó cũng đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, mà mặt đất chỗ bị đâm trúng lập tức nứt ra một đường rãnh.

Nemesis nhảy dựng lên, một quyền hung hăng đánh thẳng về phía Trịnh Xá, nắm tay cự đại nhìn to ngang đầu hấn. Tiếng quyền phong rít lên, uy thế như muốn đánh cho Trịnh Xá thành thịt vụn, nhưng không ngờ, cơ nhục toàn thân hấn chợt phồng lên, trước khi nắm tay to lớn đánh tới, Trịnh Xá cũng hăng hăng đưa một quyền lên nghênh tiếp. Tiếng thân thể va chạm nhau đánh uỳnh một cái, Nemesis không ngờ kêu thảm một tiếng rụt tay về.

Giờ phút này, trong một doanh trại bên ngoài thành phố, mấy nhân viên công tác trợn mắt há một nhìn một lượng lớn số liệu trên màn hình. Ở đó có mức độ bị thương của Nemesis, các loại số liệu của đối thủ, nhưng những số liệu này làm bọn họ ngây ngốc.

-Tay, tay trái gãy vụn, xương sườn lồng ngực gãy, lực chiến đấu giảm xuống còn khoảng bảy phần, máy tính dự báo không đủ... không đủ năm phần trăm. Đối phương có lực lượng áp đảo, tốc độ gấp bảy lần Nemesis số một, lực lượng gấp ba lần, tổng hợp thực lực gấp... tám lần Nemesis, xác suất thắng quá thấp!

Một nhân viên nghiên cứu nhìn chằm chằm vào máy tính, gào lên.

Sau lưng họ, một nam tử trẻ tuổi thoát nhìn giống như chỉ huy mặt đầy mồ hôi nói

- Không, không thể nào, Nemesis là vũ khí sinh hóa có chiến lực mạnh mẽ nhất mà chúng ta chế tạo ra, chỉ cần trong tình huống có vũ khí có thể một mình khiêu chiến đội quân hơn trăm người, sao có thể bị một gã vô danh nào đó đánh bại? Hơn nữa, sao thân thể có thể không biến đổi mà vẫn có lực lượng lớn như vậy?

Trong lúc đó, Trịnh Xá đã lui về phía sau Nemesis, hấn thủy chung không để cho nó thoát ra khỏi phạm vi cách hấn một mét, bởi vì một khi thoát ra được,

Nemesis sẽ có thể sử dụng vũ khí hạng nặng nó mang theo người. Mà Trịnh Xá lại không muốn làm thương tổn tính mạng của Nemesis cũng chính là Matt, cho nên hắn vẫn tiến sát nó không ngừng công kích, sau vài quyền hắn đã thuận lợi đánh trật khớp cánh tay còn lại của Nemesis, đến lúc này Nemesis mới hoàn toàn mất chiến lực.

Jill nhìn mấy người còn lại gật đầu, Trình Khiếu huýt sáo một tiếng rồi mở cửa xe, gã da đen lập tức vui vẻ nhảy lên, hần nói lớn:

- Rất cảm tạ mọi người, ha ha ha, dọc đường đi không thể dừng lại được, cứ dừng lại là thấy zombie tụ tập về phía ta, đi đến mức tê cả chân rồi, cuối cùng cũng tìm được chỗ có thể ngồi xuống... Tên ta là Jason, bình thường mọi người cứ gọi ta là J cũng được.

Tên da đen này rõ ràng là một gã lẩm mồm, hần vừa lên xe miệng đã không ngừng thao thao bất tuyệt. Trong hoàn cảnh nặng nề như thế này sự tồn tại của hần cũng làm không khí hoàn hảo hơn một chút, bất quá, hiện tại chẳng ai có hứng thú nói chuyện cả nên cả đoạn đường chỉ nghe Jason một mình tự biên tự diễn.

- Trước khi gặp các người ta còn gặp một con zombie trông như con chó ngao chạy qua đường. Con chó này thật là kinh khủng, so với sư tử còn lớn hơn, mấy con chó zombie khác bị nó nhẹ nhàng cắn chết sạch, còn may nó không nhìn thấy ta, nếu không sợ là ta chết thế nào cũng không biết.

Jason trong lòng vẫn còn sợ hãi, thì thào nói.

Alice cuối cùng cũng không nhịn được nói:

- Được rồi, người ngậm miệng lại đi, trong thành phố này đều là zombie, người thấy thứ gì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Jason cười hắc hắc nói:

- Cũng chưa chắc, ta còn thấy một zombie cầm vũ khí, cao đến hơn hai mét a, cả người đầy cơ nhục. Nó cũng không ăn thịt người, chỉ cầm súng máy và tên lửa giết người, uy lực quả thực là quá khủng bố, nếu như ta không phản ứng kịp có lẽ đã biến thành đồng thịt vụn ngay tại chỗ cũng chưa biết chừng, hắc hắc...

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, bọn họ biết Jason đang nói về Nemesis, tiếp đó họ lại liếc nhìn Trịnh Xá, nam nhân này rõ ràng so với Nemesis còn đáng sợ hơn, không ngờ có thể đối mặt đánh bại Nemesis, lực lượng này đã siêu việt người bình thường rồi.

Trong lúc nói chuyện, xe bus đã dần dần vượt qua trung tâm thành phố, bắt đầu chạy về hướng trường tiểu học. Đoạn đường này cũng dần dần có thêm nhiều zombie, xe bus mặc dù cứ chạy thẳng nhưng không phải zombie nào cũng bị đâm văng ra, có rất nhiều con bị ép dưới bánh xe, tiếp đó biến thành một khối huyết nhục mơ hồ trên đường. Mọi người rất bất đắc dĩ chỉ có thể không ngừng giơ súng bắn vào những zombie tới quá gần, trên đường zombie lại càng lúc càng nhiều, may mắn là xe bus đến nhanh đi cũng nhanh, trước zombie tụ tập quy mô lớn đã chở mọi người nghênh ngang rời đi, dần dần mọi người cách trường tiểu học càng lúc càng gần.

Chạy khoảng hơn mười phút, trường tiểu học đã từ từ xuất hiện phía trước, con đường này lại rất yên tĩnh, đừng nói zombie, mà một điểm ánh sáng cũng không có, nhìn qua chỗ này cảm thấy rất yên tĩnh bình hòa.

Mọi người đi xuống khỏi xe bus, dần dần vẫn như cũ là hai người Trịnh Xá và Alice, thành viên còn lại trong đội đi cùng những người khác, bọn họ theo sau hai người xuống xe. Ở bên đường hai chiếc xe bắt chó hoang cửa mở toang hoác, mấy chiếc lồng sắt nhốt chó hoang cũng mở tung, nói cách khác, mấy con chó hoang bình thường giờ phút này về cơ bản chắc chắn là đã biến thành Cerberus.

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi nói:

- Không cần tất cả mọi người đi tìm Angela, như vậy đi, ta, Alice, Triệu Anh Không, ba người chúng ta đi tìm cô bé, những người còn lại tất cả đều ở đây chờ lệnh. Trình Khiếu, Trương Hằng, Jill, ba người các người phụ trách bảo vệ mọi người cho tốt. Về cơ bản là như vậy, Chiêm Lam, có thể tìm được cô bé không?

Chiêm Lam nhắm mắt lại rồi lắc đầu nói

- Không được, quả nhiên là không tìm được tung tích cô bé... Các người phải tự đi tìm thôi, chú ý an toàn bản thân.

Jason và hai gã tân nhân, bọn họ vốn nhìn thấy ngôi trường âm trầm đáng sợ này là đã không muốn vào rồi, sau khi nghe Trịnh Xá nói càng gật đầu liên tục, còn ba người Trương Hằng cũng đều yên lặng gật đầu,

cầm vũ khí của mình, chia làm ba hướng bắt đầu canh gác. Trông thấy vậy, Trịnh Xá mới gật gật đầu đi vào bên trong.

Trịnh Xá vừa đi vừa nói với Triệu Anh Không:

- Triệu Anh Không, tốc độ của đám Cerberus này rất nhanh, vì vậy không nên cận chiến với chúng, sử dụng tơ kim loại là được rồi... Đúng rồi, các người chờ một chút.

Trịnh Xá đột nhiên cười hắc hắc, hần lấy từ trong Nạp giới ra mấy khối xương vụn và một nắm cát. Tiếp đó hần lấy Cuốn sách của Anubis ra, ngâm một chú ngữ Ai Cập cổ, nhất thời hỗn hợp xương và cát bắt đầu dung hợp biến đổi, sau mấy giây, bốn tên xác ướp thị vệ đã đứng trước mặt ba người.

Về mặt Triệu Anh Không vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng Alice lại bị dọa đến nhảy dựng lên, nàng vội đưa súng nhắm về phía bốn xác ướp thị vệ, miệng quát:

- Trịnh Xá! người làm trò gì vậy, đó là thứ gì? Là zombie sao? Là T-Virus thể siêu tiến hóa mà người nói sao?

Trịnh Xá vội vàng kéo tay cầm súng của nàng xuống, nói:

- A a, yên tâm đi, mấy thứ này đều do ta khống chế, bọn chúng sẽ không gây uy hiếp với người đâu, cứ yên tâm. Đi đi, giết chết tất cả zombie trong sân trường!

Bốn xác ướp thị vệ tất cả đều cầm vũ khí xoay người, tiếp đó liền thấy chúng nhanh chóng chạy vào trong sân trường. Tốc độ của chúng nhanh chóng dị thường, chạy lên vách tường, trần nhà, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

Alice nhìn đến khi đáp xác ướp thị vệ hoàn toàn biến mất, nàng bấy giờ mới từ từ hạ súng xuống nói:

- Đây, đó là thứ gì vậy? Trịnh Xá, chẳng lẽ người là cái gì ma pháp sư sao? Sao lại có thể làm mấy trò ma thuật như vậy, nói cho ta biết. rút cuộc mấy thứ vừa rồi là gì?

Trịnh Xá khoát khoát tay nói:

- Một ít tiểu kỹ thôi mà, đừng quá lo lắng, a a...

Hần còn chưa dứt lời, đột nhiên từ phòng học tầng hai truyền đến tiếng súng kịch liệt, đồng thời còn có tiếng một nam nhân gào lên, ba người liếc mắt nhìn nhau sau đó đồng thời lao lên tầng hai.

Ba người vừa mới bước lên lầu, một khẩu súng máy đã chĩa thẳng vào họ, ánh đèn laser ngắm chuẩn vào trán, trước mặt họ, một nam tử mặc trang phục lính đánh thuê hung hăng nói:

- Mẹ kiếp, định dọa chết người sao? Là người sống thì lên tiếng a! Cái thứ lúc nãy là thứ gì? Một bộ xương mặc áo giáp không ngờ lại cầm vũ khí chạy trên trần nhà... Ta còn tưởng là Licker, lúc các người đi lên đây chẳng lẽ không thấy nó chạy qua?

Ba người nhất thời cười khổ, bởi vì theo lời nam nhân này nói, rõ ràng là xác ướp thị vệ Trịnh Xá vừa chế tạo ra, không nghĩ rằng còn chưa giết nổi nửa con zombie đã bị nam nhân này bắn nát. Bất quá cũng không thể trách hần, dù sao cả thế giới này đã tràn ngập zombie, đột nhiên có thêm một bộ hài cốt mặc áo giáp, cầm vũ khí chạy tới, trong tình huống này ai cũng sẽ bị dọa đến phát khiếp. Còn may, định lực của nam nhân này cũng coi như không kém, ít nhất hần chưa đến mức thấy thứ gì di động là bắn liền, nếu quả thật như vậy thì ba người thật sự là muốn khóc cũng không khóc nổi.

Tên lính đánh thuê này hung hăng phát tiết một hồi, chờ đến khi hết kinh hãi, hần mới thở ra một hơi nói:

- Mẹ nó, vừa rồi đúng là bị dọa sợ... Có thuốc không?

Trịnh Xá cười khổ, móc thuốc lá từ trong Nạp giới ra, lấy một cây đưa cho nam tử kia, tiếp đó hỏi:

- Người cũng tới tìm cô bé kia phải không? Thế nào rồi? Tìm được chưa?

Tên nam nhân kia châm thuốc rít một hơi dài nói:

- Thuốc ngon... Không, còn chưa tìm thấy, bắt quá đội trưởng đã đi lên lầu... Có lẽ hi vọng của chúng ta rất nhỏ, dọc đường các học sinh đều biến thành zombie, cô bé kia rất có khả năng cũng đã biến thành zombie rồi. Ai, tóm lại vẫn phải tận lực tìm kiếm một lần thôi...

-Xin lỗi, cho hỏi các người tới tìm ta phải không?

Một thanh âm rụt rè của nữ hài từ trong bóng tối vang lên, trong hoàn cảnh yên lặng này, mọi người càng bị dọa sợ, Alice và gã lính đánh thuê kia lập tức gơ súng chĩa thẳng về phía đó.

Một bé gái từ trong bóng tối rụt rè đi ra, mặt nàng cũng có vẻ hoảng sợ nhưng nhiều hơn là kích động, nhẹ nhõm...

178. Ác Ma Lên Đài (2)

Trịnh Xá hít sâu một hơi, hẳn biết chuyện này thế nào rồi cũng sẽ đến nhưng không nghĩ rằng nó lại đến nhanh như vậy, không hiểu tại sao, hẳn cảm thấy từ phía tây bắc xa xôi tựa hồ có thứ gì đang quét qua bên này.

"Chiêm Lam! Phía tây bắc, quét hình theo đường thẳng, chỗ đó có gì?"

Trịnh Xá thấp giọng quát trong ý thức.

Không lâu sau, thanh âm của Chiêm Lam truyền tới, nàng thì thào nói: "Nhưng nếu quét hình theo đường thẳng thì ngôi trường này sẽ không nằm trong phạm vi kiểm soát của ta nữa. Lúc này ta phát hiện có một ít Licker cùng Cerberus, trong đó còn có một con Cerberus cực lớn, ta sợ chúng sẽ công kích các người..."

Trịnh Xá thở dài nói: "Đã không quản được nhiều như thế nữa rồi, quan sát tình huống bên đó trước đi... Vừa xong có lẽ chúng ta đã bị quét hình rồi".

Cách đám người Trịnh Xá gần một trăm km, trên nóc một tòa cao ốc có hơn mười người cả nam cả nữ đột nhiên xuất hiện, trên tầng thượng này còn có một số zombie, bọn chúng giống như ruồi thấy thịt tươi, mau chóng lê lét tụ tập lại.

Pằng, pằng pằng!

Mấy tiếng súng vang lên, mấy con zombie lập tức bị bắn vỡ đầu, thân hình cũng nhanh chóng bốc cháy, hơn mười giây sau đã biến thành tro bụi.

Tám nam, hai nữ, đoàn đội này có tổng cộng mười người, tất cả đều mặc trang phục bó sát người màu đen, thậm chí cả giày cũng cùng một kiểu, nhìn từ khí thế đã mạnh hơn Trung Châu đội rất nhiều.

Một nam tử cùng một nữ tử nắm tay nhau đứng, bọn họ cùng nhắm mắt nhìn về một hướng, sau một lát, nam tử kia mới nói:

- Đội trưởng, đã xác định phương hướng, vị trí cách chỗ này 93 km, ngoài tám người trong đội, Trung Châu đội còn ở cùng một vài nhân vật trong phim, ngờ ra chúng ta còn phát hiện có xác ướp thị vệ xuất hiện, sơ bộ xác định bọn chúng đã có Cuốn sách của Anubis.

Một nam tử ngồi xổm dưới đất thản nhiên nói:

- Cuốn sách của Anubis sao? Chỉ có xác ướp thị vệ thôi, hẳn hẳn là còn chưa có thực lực triệu hồi tượng nhân sư, càng không cần nói đến đội quân của thần Anubis... Bọn chúng có tinh thần khổng chế giả phải không? Thực lực thế nào?

Nam nhân kia nói:

- Đúng thế, đã xác định có tinh thần khổng chế giả, bắt quá chỉ có một người, hơn nữa thực lực cũng chỉ tương đương Amiya, kém hơn ta, phương diện kỹ năng đã xác định được có tâm linh tỏa liên và tinh thần lực tẩy miêu...

Nam tử kia vẫn ngồi dưới đất lẩm bẩm:

- Thực lực cũng rất không tệ, nếu có tâm linh tỏa liên, vậy tinh thần lực khống chế của các người sẽ rất khó thực hiện... Sở Hiên, phân tích chiến lược của bọn chúng một chút đi, Thomas, đưa hình ảnh chuyển đến ý thức của mọi người!

Đứng cạnh nam tử này là một nam nhân bình thường đeo kính, vẻ mặt hắc một mực lạnh nhạt, sau khi hình ảnh xuất hiện trong đầu, hơn nửa ngày sau hắc mới lên tiếng:

- Phương diện chiến lược... bọn chúng có bốn thành viên chủ chiến. Đội trưởng Trung Châu đội, căn cứ theo tình báo của Chủ Thần, hắc là một trong bốn người đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, thực lực tự nhiên là không kém, sơ bộ phỏng chừng là cận chiến cùng một ít kỹ năng ma pháp, so với năng lực cận chiến của hắc, cô gái đứng cạnh... Triệu Chuế Không, cô ta cũng là thích khách phải không?

Đứng cạnh nam nhân đeo kính này có một nam tử cao khoảng mét bảy mét tám, dung mạo cực kỳ anh tuấn, hắc một mực mỉm cười, đặc biệt là khi nhìn thấy cô bé kia, tiểu dung trên mặt càng đậm, đến lúc này hắc mới tò mò hỏi:

- Người làm sao biết nàng là người của gia tộc thích khách?

Nam nhân tên Sở Hiên nhẹ nhàng gỡ kính xuống, hắc thần nhiên nói:

- Động tác khi đi đứng có bảy phần giống người, đây là tập quán được nuôi dưỡng qua nhiều năm, người muốn cố ý thay đổi cũng không được... Như vậy cô ta cũng là người của gia tộc thích khách? Về cận chiến lực, ta đề nghị không nên chính diện giao chiến với cô ta, vì thế dùng vũ khí tầm xa...

Triệu Chuế Không lập tức cười nói:

- Chờ chút, giao nàng cho ta... Đây chính muội muội thân yêu của ta mà, giao nàng cho ta đi...

Sở Hiên gật đầu nói:

- Nếu như người tự tin... Tiếp theo là nam nhân cầm trường cung kia, các người có để ý không, hắc liên tục run rẩy... Nhưng vị trí của hắc rõ ràng là một trong những người bảo vệ, điều này đại biểu cho cái gì? Nó đại biểu cho bản thân hắc đang sợ hãi, những đồng đội lại tin tưởng lực lượng của hắc, đây là một người ý chí rất bạc nhược, nhưng thực lực lại rất mạnh, vì vậy nếu có thể thì thử khống chế hắc. Mà trong thế giới này, có người còn sử dụng vũ khí nguyên thủy, vậy thì hoặc là kẻ gốc, hoặc là kẻ có chiến lực rất mạnh mẽ, ta nghiêng về khả năng thứ hai. Ngoài ba người này ra, người chúng ta cần chú ý nhất...

-Người cuối cùng, Trình Khiếu, theo ký ức trước khi tiến vào không gian này lưu lại khi ta được nhân bản ra, thân thể hắc rất mơ hồ, đến cả ta cũng không biết lai lịch của hắc. Nhưng thực lực của hắc về phương diện cận chiến rất mạnh, người mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất đều không phải là đối thủ, đây là người trời sinh đã có nội lực, không giống với nội lực chúng ta cường hóa, kỹ xảo chiến đấu của hắc hoàn toàn từ sử dụng nội lực mà có, cho nên về phương diện cận chiến, hắc là người thứ ba sau đội trưởng Trung Châu đội và thích khách kia...

-Cuối cùng là những người còn lại, nữ nhân nhắm mắt kia rõ ràng là tinh thần khống chế giả, còn đứa bé cầm một cây ma pháp trượng kia có lẽ là người cường hóa lĩnh vực ma pháp truyền thuyết, tư liệu không đủ, không thể tiếp tục suy luận...

Nam tử đang ngồi kia nói:

- Khổ cực cho người rồi, Sở Hiên, nhiệm vụ của Chủ Thần lần này là bảo vệ năm người Jill, Angela, Alice, Jason, Carlos rời khỏi thành phố, nhưng hiện tại bọn họ đều ở cạnh Trung Châu đội, tất cả còn ở trong trường tiểu học... Ngày mai tên lửa tới công kích thì làm thế nào? Có biện pháp ngăn cản tên lửa công kích không?

Sở Hiên suy nghĩ một chút, hắc lạnh nhạt nói:

- Không có biện pháp ngăn cản, cũng không cần ngăn cản. Bây giờ là gần bốn giờ, từ thời gian và độ lớn của thành phố, bọn chúng đã không còn cách nào để rời khỏi thành phố trước khi tên lửa công kích, nhưng bọn chúng vẫn ở trong trường tiểu học hoàn thành nhiệm vụ của Chủ Thần. Như vậy ta chỉ có thể cho rằng trước đó bọn chúng đã thay đổi thời gian tên lửa công kích, nói cách khác, bọn chúng đã tiến hành liên lạc hoặc giao dịch với công ty Umbrella, nếu như tiếp tục suy luận theo hướng này... Những kẻ chúng ta có thể

phải đối mặt không đơn giản chỉ có Trung Châu đội mà còn cả lính đánh thuê do công ty Umbrella phái đi, thậm chí công kích từ trực thăng vũ trang... Mặt khác nhân số chúng ta nhiều hơn hai người, mà còn là tiểu đội Ác Ma, cho nên ta cảm thấy một khi chúng ta triển khai công kích, bọn chúng rất có thể sẽ tiến hành chia đội chạy trốn, cứ như vậy, lực chiến đấu phối hợp đoàn đội của hai bên đều bị giảm đi, mà chiến lực đội chúng ta mất đi càng nhiều hơn.

Nam tử ngồi dưới đất kia chậm rãi đứng lên, hắn có chút hưng phấn nói:

- Đúng vậy không? Vậy thì tốt, nếu không tập phim kinh dị này quá nhàm chán rồi... Triệu Chuế Không, muội muội của người sẽ sao cho người, ta không muốn nghe có chuyện gì ngoài ý muốn. Minh Yên Vi, nam tử cầm cung kia giao cho người, dùng tên của người xuyên thủng hắn đi...

-Sở Hiên, người mang Thomas và Amiya cùng Frodo (sao lại có Frodo nào ở đây >_<) bốn người tấn công Trình Khiếu và tân nhân của Trung Châu đội cạnh hắn, tốt nhất là có thể giết chết tinh thần lực không chế giả kia. Để Frodo giết được nhiều hơn một hai người, hắn cần nhiều điểm thưởng và chi tiết kịch tình để cường hóa thực lực, dù sao hắn cũng là tân nhân mới gia nhập đội ngũ...

-Ta, Dekchai, Richard, Francis, bốn người chúng ta tới gặp đội trưởng Trung Châu đội, Sở Hiên làm thành viên chỉ huy chiến trường, người có thể điều động tất cả thành viên nào trừ ta làm bất cứ chuyện gì... Sau đó là đội trưởng Trung Châu đội, hắn là đội trưởng một phương, với tang lễ của hắn không thể quá vô lễ...

Nam tử này quay đầu lại, hắn chính là... Trình Xá, chỉ có một vết sẹo đáng sợ xuất hiện trên mặt hắn từ bên trái khuôn mặt xuống đến mép phải, nhìn như một con rết lớn, vết sẹo này làm khi hắn nói chuyện đều mang theo mùi máu tươi... Đây là một loại cảm giác chết chóc...

Chiêm Lam nhắm mắt một lúc, tiếp đó nàng mở mắt truyền tin tức lại cho Trình Xá nói: "Chỉ sơ bộ phát hiện bị trí bọn chúng, cách chúng ta khoảng hơn 90 km, khoảng cách quá xa, không có biện pháp thăm dò tỷ mỉ từng thành viên, chỉ biết có tám nam, hai nữ, Ác Ma đội có tổng cộng mười thành viên... Hồngбет, bọn họ đã che phủ vị trí..."

Trình Xá trầm mặc một chút rồi nói: "Che phủ phải không? Bên chúng ta thì sao?"

Chiêm Lam chần chừ trong chốc lát rồi nói: "Cũng che phủ, chỉ cần thu tinh lần lực tảo miêu lại trong phạm vi bảy km, tinh thần lực trường sẽ đủ dày để che phủ sự quan sát của họ. Nhưng mà bọn chúng có đến mười người a, sao còn nhiều hơn chúng ta đến hai người chứ?"

Thanh âm của Tiêu Hoành Luật chen vào: "Chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, các người suy nghĩ một chút a. Nếu như chúng ta liên tục trải qua mấy bộ phim kinh dị không chết một tân nhân nào, đặc biệt là hoành thành một bộ phim kinh dị độ khó mười lăm người, đột nhiên có một bộ phim độ khó mười người, chẳng lẽ Chủ Thần lại delete một người trong số chúng ta sao? Cho nên đây cũng không phải vấn đề, hơn nữa vị trí của bọn chúng là hướng tây bắc, chỗ chúng ta sắp tới là trụ sở công ty Umbrella ở phía đông nam, vì thế bọn chúng hắn là không thể đuổi kịp chúng ta trong thời gian ngắn, như vậy thật sự rất khó, vị trí của chúng ta sơ với chúng cũng tốt hơn nhiều... cơ hội như vậy chúng ta nhất định phải nắm chắc, vô luận thế nào cũng phải nhanh chóng tới trụ sở công ty Umbrella mới được!"

Trình Xá gật đầu, bấy giờ hắn mới thu hồi ý thức khỏi cuộc trao đổi, gần như đồng thời, một cỗ dự cảm nguy hiểm ào tới, hắn lập tức lặn người ra xa, Triệu Anh Không và Alice cũng làm động tác tương tự. Chỉ có tên lính đánh thuê kia phản ứng không kịp, một cái bóng khổng lồ màu đỏ sẫm ập xuống đầu hắn, trong nháy mắt đã chụp lấy tên lính đánh thuê đó, hai móng vuốt trực tiếp xé toạc hắn thành mảnh nhỏ.

Quanh bốn người, mấy con Licker xuất hiện trên vách tường và trần nhà, đồng thời, từ trong chỗ ngoặt lối đi xuất hiện mấy con Cerberus, ở phía sau bọn chúng còn có một Cerberus cực lớn giống như sư tử, một tiếng gầm điên cuồng, Ceberus và Licker cùng lao về phía mọi người....

179. Nguy Cơ Sinh Hóa Đại Bộc Phát (1)

"Xét thấy chiến lực của đoàn đội hai bên đã vượt qua giới hạn độ khó của Resident Evil 2, T-Virus tiến hóa bắt đầu, sau một phút sẽ hoàn tất tiến hóa..."

Đây là âm thanh Trịnh Xá nghe được khi con Licker kia ập xuống, thanh âm trang nghiêm, lạnh lẽo rõ ràng là của Chủ Thần, mặc dù hắn không biết rút cuộc là có chuyện gì nhưng trong tiềm thức hắn cảm giác thấy nguy hiểm, hy vọng có thể trước khi nguy hiểm này ào tới, giải quyết triệt để đám sinh vật trước mắt!

Nghĩ như vậy, Trịnh Xá còn đang lặn dưới đất đã lôi súng máy hạng nặng từ trong Nạp giới ra, cả người vừa chạm xuống đất đã lập tức giơ súng bắn lên Licker đang lao tới giữa không trung. Uy lực khổng lồ của súng trong nháy mắt bắn Licker bay ngược lại, khi nó rơi xuống cả người đã lộ chỗ vết đạn như tổ ong. Trịnh Xá cũng không hề tiếc đạn, hắn giơ súng nhắm về đám Licker và Cerberus xung quanh siết cò, nhất thời đá vụn bay tung tóe, Licker và Cerberus căn bản không thể đến gần bốn người nữa bước, dễ dàng bị uy lực của súng máy biến thành mảnh vụn. Hơn mười giây sau, cả hiện trường chỉ còn con Cerberus khổng lồ kia.

Trịnh Xá giơ súng nhắm thẳng vào đầu nó, vừa mới bắn được hơn mười phát, đẩy nó lùi lại mấy mét thì đạn trong súng đã hết sạch, không chỉ như vậy, chỗ Cerberus bị bắn trúng không ngờ lại thò ra mấy cái xúc tu như vòi bạch tuộc, đồng thời Cerberus cũng bắt đầu lao tới chỗ mọi người.

”Đây là cái Chủ Thần gọi là T-Virus thể tiến hóa sao? Hóa ra là như vậy...”

Trịnh Xá rút quân đao trong Nạp giới ra, tiếp đó đối mặt với con Cerberus to lớn đang lao tới, gần như đồng thời hai bên hung hăng đâm sầm vào nhau. Trịnh Xá đưa quân đao đâm thẳng vào cổ Cerberus, không đợi hắn kịp dùng lực xe xuống, trên người Cerberus đã truyền đến một cỗ lực lượng khổng lồ, đẩy hắn đập thẳng vào vách tường, tiếp đó vai phải hắn đau đớn kịch liệt, có thứ gì đó từ phía sau xuyên thẳng qua.

-Hong... Hong viêm!

Trịnh Xá mất thấy con Cerberus to lớn đang cắn tới đầu hắn, trong tình huống cấp bách, hắn bất chấp tất

"Biện pháp duy nhất là người giả bộ bị bắt làm tù binh, sau đó bị mang vào trong công ty Umbrella, từ bên trong bắt đầu phá hoại, tìm kiếm. Sau khi lấy được tư liệu và phương pháp nuôi cấy Progenitor virus, người rời khỏi công ty Umbrella, trở lại trạm kiểm tra... Dù sao nếu như mọi việc thuận lợi, chúng ta đi trước một bước mang Angela tới trạm kiểm tra, tới lúc đó người chỉ cần một mình liều mạng chạy về là được rồi. Nhưng cách này có quá nhiều biến số, mà vạn nhất Ác Ma đội không quay lại mà một đường truy sát người thì làm thế nào? Hay là thôi đi, sau khi chúng ta trở về sẽ thương lượng". Tiêu Hoành Luật thở dài nói.

Trịnh Xá nghiêng răng nói: "Mặc kệ nói thế nào cũng phải đánh cược một ván, trước tiên đưa các người trở lại Chủ Thần không gian, sau đó ta một người, dù đánh dù trốn cũng tiện hơn nhiều. Ta không tin thực lực của Ác Ma đội thật sự cường đại như vậy, mà bọn chúng cũng nhất định truy đuổi theo ta, quyết không tha... Tóm lại, trước tiên phải đưa các người trở lại Chủ Thần không gian rồi mới nói tiếp".

Tiêu Hoành Luật trầm mặc một lúc rồi nói: "Nếu như vạn bất đắc dĩ phát sinh chiến đấu, vậy chúng ta vẫn phân đội chạy về phía trạm kiểm tra. Trịnh Xá.... ta hy vọng người có thể đảm nhận trách nhiệm của một thủ lĩnh đoàn đội, nếu như chúng ta quả thật bị truy sát, vậy chỉ hy vọng người có thể ở lại ngăn chặn đại bộ phận bọn chúng, ít nhất cấp cho chúng ta một đoạn khoảng cách an toàn. Mặc dù ta không muốn nói... nhưng tử khí trên người tất cả chúng ta đều vô cùng đậm đặc, phảng phất như cả người bốc khói đen, ta có dự cảm..."

"Ta... cũng có dự cảm không tốt!"

Những lời này Trịnh Xá cũng không dám nói ra miệng, bởi vì hắn là thủ lĩnh đoàn đội, hắn nhất định phải dùng tín tâm của bản thân để cổ vũ tín tâm của cả đội, mặc dù... hắn gần như không có chút tự tin nào.

Xe bus tiếp tục chạy về phía trước, Trịnh Xá từ tinh thần tảo miêu của Chiêm Lam "nhìn" thấy phía trước có một đàn zombie đông đúc, đám zombie này làm hắn nhớ lại phim The Mummy, trận chiến khi bọn họ chạy khỏi Cairo cũng gặp phải một đàn zombie. Tuy nhiên đám zombie trước mắt này rõ ràng là mạnh hơn rất nhiều, trên người không ngừng có xúc tu vươn ra, hơn nữa có thể thấy, thân thể chúng rõ ràng là đã cường tráng hơn nhiều, thân thể tràn đầy lực lượng.

Trên xe mọi người có vẻ còn chưa phát hiện ra, chỉ có Alice chậm rãi đứng dậy, nàng tựa hồ có thể cảm ứng được phía trước có một lượng lớn zombie.

Trịnh Xá hít vào một hơi, tiếp đó hắn thấp giọng quát:

- Mọi người lấy tất cả vũ khí ra cho ta! Hiện tại không cần để ý đạn dược, bắn nát đầu tất cả zombie tới gần xe, ngàn vạn lần không được để xe gặp vấn đề gì a, nếu bị ép dừng lại tại đây, chúng ta mới đúng là chết không có chỗ chôn! Chiêm Lam, người tới lái xe!

Vừa dứt lời, xe bus đã rẽ qua chỗ ngoặt, phía trước dày đặc zombie đang di động, trên hai bên đường có rất nhiều Licker, trên người chúng tịnh không có xúc tu thò ra như zombie, nhưng không ngờ lại vươn ra rất nhiều gai nhọn, gai nhọn bằng xương đỏ như máu làm người nhìn thấy đáy lòng phát lạnh.

Chờ đến khi Chiêm Lam bắt đầu lái xe bus, Trịnh Xá thấp giọng nói bên tai nàng:

- Toàn lực chạy tới, vô luận có chuyện gì xảy ra cũng không được dừng lại! Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ được chiếc xe này! Chạy đi!

Chiêm Lam nghe vậy gật đầu, nàng nhắm mắt lại rồi nhún nhảy chân ga, tinh thần lực tảo miêu đưa tất cả mọi vật trên mặt đường cũng xe cộ chắn ngang hiện lên rõ ràng, dưới sự điều khiển của nàng, xe bus dùng tốc độ nhanh nhất lao tới phía trước.

Đám zombie phảng phất như cũng phát hiện ra sự tồn tại của xe bus, chúng bắt đầu lắc lư, tiến tới chỗ chiếc xe. Mấy con zombie đi đầu bị hung hăng đánh bay đi, sao đó là một loạt đạn bắn tới, đẩy tất cả đám zombie chắn đường đổ ập xuống đất, tiếp đó bánh xe to lớn của xe bus chèn thẳng lên.

-Không được!

Chiêm Lam đột nhiên hét lên:

- Không được a, xúc tu trong cơ nhục của đám zombie này là bằng thứ gì đó, không thể ép vỡ, có rất nhiều xúc tu dính lên bánh xe, xe bus không thể chèn lên zombie nữa!

Trịnh Xá vội vàng lấy lựu đạn siêu mạnh trong Nạp giới ra, hấn quát lớn:

- Trương Hằng Alice, các người tấn công Licker nhảy tới xe! Ngàn vạn lần không được để bọn chúng bò lên nóc xe! Trình Khiếu, người phụ trách dùng lưỡi búa công kích zombie xung quanh treo lên mép xe! Triệu Anh Không phụ trách bảo vệ mọi người! Những người còn lại dùng súng bắn zombie!

Vừa dứt lời, Trịnh Xá hung hăng giật chốt một khối lựu đạn siêu mạnh, tiếp đó cơ nhục trên một tay hấn nhanh trống phồng lên. Trịnh Xá gào lên một tiếng ném lựu đạn ra xa, quả lựu đạn bay thẳng ra phía trước, được hơn một trăm mét thì nổ tung ngay giữa không trung. Một luồng sóng nhiệt lập tức ập thẳng về phía xe bus, đến khi luồng khí nóng đi qua, một khoảng đất lớn trước mặt đã chỉ còn một đám huyết nhục mơ hồ, đám zombie đã sớm bị lựu đạn siêu mạnh tẩy sạch...

181. Nguy Cơ Sinh Hóa Đại Bộc Phát (3)

Trịnh Xá hai mắt đã đỏ ngầu, hấn gào lên:

- Chạy đi, may chạy đi!

Nói xong, hấn cầm quân đao hung hăng chém thẳng xuống chỗ mép xe, một cánh tay zombie lập tức bị cắt thành hai đoạn. Ở phía sau hấn, mọi người đều lấy vũ khí không ngừng bắn về phía đám zombie, may mắn là lựu đạn nổ kịp thời, xe bus không ngừng chạy, khi tiến vào trong phạm vi vụ nổ, lượng zombie đã ít hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, Trương Hằng hai mắt đã biến thành mờ mịt, sau khi sử dụng tâm thần ngưng tụ, hấn đã không còn cảm thấy sợ hãi với cảnh tượng huyết nhục mơ hồ này. Hơn thế nữa, Chiêm Lam đã cấp cho hấn một vị trí trong tâm linh tỏa liên, hai chỗ còn lại phân biệt là Trịnh Xá và Triệu Anh Không, cho nên Trương Hằng lúc này ngấm bấn gần như chính xác trăm phần trăm. Khi con Licker đầu tiên thân thể đầy gai nhọn nhảy tới, Trương Hằng đã xoay người giương cung tròn như vàng trắng, một điểm hàn tinh lóe qua, khi Licker rơi xuống nóc xe toàn thân nó đã biến thành một đám tro bụi.

Alice cùng mấy nhân vật trong phim đều tròn mắt nhìn uy lực của cung tên, bọn họ nhìn Trương Hằng bắn ra một mũi tên nữa về không dám tin. Bọn họ căn bản không nhìn thấy nổi bóng đánh mũi tên, sau đó là Licker trong nháy mắt biến thành tro bụi, phảng phất như thứ bắn ra là laser, uy lực này, tốc độ này, độ chính xác này, làm mấy nhân vật trong phim đều ngây ngốc.

Trước đó, rất nhiều người nhìn thấy Trương Hằng vẫn luôn mang theo một cây trường cung cổ phác, không ai biết thanh trường cung này rút cuộc có uy lực gì, mãi đến lúc này, đám nhân vật trong phim mới nhìn Trương Hằng với ánh mắt gần như là kính sợ.

- Mọi người đứng vững!

Trịnh Xá căn bản đã không thể quan tâm tới mọi người chiến đấu với Licker và zombie phía sau, hấn vẫn gắt gao ngăn cản vô số zombie đang từ từ xuất hiện phía trước. Thành phố khổng lồ này ít nhất cũng phải có mấy chục vạn người, trong đó một nửa biến thành zombie, vậy số lượng zombie chắc chắn cũng phải hơn mười vạn. Giờ phút này, số lượng zombie tụ tập xung quanh bọn họ tuyệt đối phải hơn một vạn, zombie dày đặc, không chỉ như thế, còn Licker, Cerberus, thậm chí còn lác đác có một hai con zombie biến dị cả người đầy xúc tu, những thứ này đủ khiến mọi người chết không có chỗ chôn... nếu như xe bus dừng lại.

Trịnh Xá nghiêng rằng, hấn lại lấy ra một quả lựu đạn siêu mạnh, giật chốt, tiếp đó ném mạnh ra xa...

Một đoạn đường này chỉ vốn vài km, nhưng bên ngoài xe đã vương đầy máu thịt rữa nát, mọi người cũng gần như sắp kiệt sức, mãi đến lúc này, tổng số zombie xung quanh mới dần dần thưa thớt.

Trịnh Xá thở ra một hơi, hấn vội vàng quát:

- Mọi người kiểm tra lại một lượt vũ khí của bản thân, súng ống, đạn dược ta còn rất nhiều. Trương Hằng, người còn bao nhiêu tên? Có ai bị thương không?

Mọi người đều thông báo tình huống đạn dược của mình, đạn của Trịnh Xá chỉ có Alice và mấy người dùng súng lục là sử dụng được, đạn súng máy Carlos còn hai băng, cũng may thân thủ hấn cũng không tệ, cho

dù không có đạn vẫn có chiến lược cơ bản, Trương Hằng còn 64 mũi tên, ma pháp trượng của Tiêu Hoàn Luật đã dùng hết một cây. Nói tóm lại, đạn dược và tinh lực của mọi người cơ hồ đã tiêu hao hơn một nửa, đặc biệt là hai gã tân nhân, còn có cô gái cầm máy quay, Jason, bốn người bị hù dọa một trận thê thảm, nhìn sắc mặt bọn họ đều trắng bệch. So với họ, Angela còn kiên cường hơn nhiều, ít nhất cổ bé này một mực ngồi yên trên ghế, phẳng phất như không cảm thấy sự uy hiếp của đám zombie đông đặc.

Khi mọi người nghỉ ngơi, Jill lấy thuốc lá Trịnh Xá tặng nàng ra cho mọi người, sau khi châm nàng vội vàng rít một hơi thật dài, hết gần một phần tư điếu, bấy giờ mới thở hắt ra một hơi, nói:

- Quá đáng sợ, nếu như loại virus này lây lan ra ngoài thành phố.... Loài người chúng ta có lẽ chỉ có đường diệt vong thôi, đơn giản là quá đáng sợ....

Alice cũng hút một hơi thuốc nói:

- Đã không chỉ là đáng sợ, T-Virus này không biết vì nguyên nhân gì đã bắt đầu tiến hóa. Không biết các người có để ý không, trong đàn zombie, ta còn thấy có mấy con chuyên đi ăn các zombie khác, cả người đầy xúc tu to như cánh tay, không ngừng tóm lấy zombie nuốt vào, sau đó cơ thể liền lớn lên một chút. Trong vô số zombie, ta nhìn thấy rõ ràng có mấy con biến dị như thế... Cũng không biết đến cuối cùng T-Virus sẽ biến thành cái gì, thật hy vọng chúng ta sẽ không biến thành thịt vụn dưới đám xúc tu ấy...

Trịnh Xá cũng rít mấy hơi dài, hắt bấy giờ mới nói:

- Vô luận thế nào, sống sót mới là chuyện cấp bách nhất... Bọn chúng đã tiến vào trung tâm thành phố rồi, không biết chúng có gặp vô số zombie tập kích không?

.....

Trong một bãi đỗ xe ở phía tây bắc mọi người, một chiếc xe du lịch chợt sáng đèn, tiếp đó đâm tung cửa sắt chạy ra. Đồng thời, gã lái xe còn gào lên mấy câu, chửi mắng mấy người đứng phía sau, bắt quá nhìn bộ dạng cả người run rẩy của hắn, có lẽ hắn đang chờ theo thứ gì rất đáng sợ.

Ý thức của mọi người đều được hai gã tinh thần khổng lồ giả liên kết lại, cho nên sau khi tinh thần lực tẩy miêu phát hiện phía trước có một lượng lớn zombie và một con zombie khổng lồ kỳ dị, tất cả đều ồ lên một tiếng ngạc nhiên.

Trịnh Xá mặt mang vết sẹo cười lạnh nói:

- Trò đùa chó chết của Chủ Thần đây, mượn tay đám zombie này cản bước chúng ta, gia tăng thêm nguy hiểm... Trận chiến nhàm chán này, mọi người ở đây chờ một chút.

Nói xong, hắn trực tiếp đá văng cửa sổ thủy tinh ở bên cạnh xe, sau đó xoay người nhảy lên, cả người đã đứng trên nóc chiếc xe đang chạy.

Trịnh Xá mặt có vết sẹo hai tay vung lên, từ sau lưng hắn từ từ thò ra hai đoạn xương, hai đoạn xương này càng lúc càng dài, đến cuối cùng không ngờ vụt duỗi ra, biến thành một đôi cánh màu đen, lớp da trên cánh đen bóng, có thể nhìn thấy mạch máu khớp xương ở dưới da, đôi cánh này tựa hồ là cơ thịt bao phủ quanh khớp xương, cứ như vậy mà hình thành.

Trịnh Xá mỉm cười lạnh lùng, dưới chân dùng sức đạp một cái, tiếp đó nhanh chóng vọt tới chỗ rẽ ở ngã tư trước mặt...

Đến khi xe du lịch chạy tới nơi, Trịnh Xá hai tay bùng lên hai ngọn lửa màu đen kịt, trước mặt hắn khắp nơi đều là dấu vết bị thiêu đốt, vô số mảnh vụn zombie đang bốc cháy dưới đất. Đó còn chưa tính là gì, rất nhiều Licker và một ít zombie khổng lồ đầy xúc tu, bọn chúng đều bị chém thành vô số đoạn, đương trường ngoại trừ Trịnh Xá coi như hoàn hảo, mỗi đám thi thể tan nát dưới đất đều có ngọn lửa đen đang cháy, ngoài ra, thậm chí một con zombie bình thường cũng không có.

-Chúng ta không gặp nhiều zombie, nhưng trong đó có mấy con biến dị, có lẽ Chủ Thần muốn hạn chế thực lực của chúng ta cho nên phải phân lớn lực lượng tới công kích....

Trịnh Xá chậm rãi vung vẩy đôi cánh đen, hắn bay lên nóc xe hạ xuống, vết sẹo hung ác trên mặt thật sự làm người khác trông thấy phải kinh hãi, hắn ngồi xuống nói:

- Tiến lên, đuổi theo bọn chúng... Giết chết tất cả!

.....

Cùng lúc ấy, cách đó hơn mười km, đám người Trịnh Xá cũng gặp một con zombie cực lớn cả người đầy xúc tu chặn lại. Con zombie này phẳng nhất như một con bạch tuộc quái vật, cả người đều là vòi hút,, một khi bị bắt trúng, da thịt, xương cốt chỗ đó sẽ bị hút vào cơ thể nó. Mọi người từng tro mắt nhìn một zombie bị hút sạch sẽ, mà mỗi lần ăn thịt một zombie, con quái vật bạch tuộc này lại lớn lên một chút, chỉ từ hình dáng bây giờ, con quái vật này đã cao hơn ba mét.

Con quái vật bạch tuộc này trực tiếp từ mái nhà rơi xuống, khi Trương Hằng phát hiện ra, chuẩn bị nhắm bắn, nó đã rơi lên nóc xe, căn bản vô pháp bắn tới, chỉ có mấy người Alice bắt đầu liều mạng siết cò súng. Khi bọn họ đang liều mạng công kích, một cái xúc tu từ bên cạnh xe xuyên thẳng vào, thoáng cái đã bắt trúng tay Khương Triết, tiếng kêu thảm của nam nhân này còn chưa kịp phát ra, cả người hắn đã bị hung hăng kéo tuột ra phía cửa kính, chỗ cánh tay cơ hồ đã bị hút mất một nửa vào xúc tu.

May mắn Trịnh Xá vẫn trong tình thần lực tảo miêu chú ý tới động tĩnh của những người còn lại, khi Khương Triết bị kéo ra chỗ cửa sổ, hắn đã vọt tới, một đao chém thẳng, nhưng không thể chém vào xúc tu đã rụt ra ngoài cửa kính mà là chém cụt cánh tay Khương Triết. Máu tươi lập tức bay tung tóe, còn Khương Triết rút cuộc cũng đổ vật xuống.

-Trương Hằng, dựa vào quét hình nhắm bắn, mau bắn đi!

Trịnh Xá gào lên, bởi vì hắn nhìn thấy rõ ràng, bốn phía xung quanh xe đều là xúc tu đang vung vẩy, chuẩn bị tùy lúc tập kích mọi người trong xe.

Phản ứng của Trương Hằng cũng cực nhanh, Trịnh Xá vừa hét lên, hắn đã giương cung nhất tiễn, trực tiếp bắn thủng nóc xe, đám xúc tu đang lao vào trong xe mới đi được nửa đường, tiếp đó từ từ khô quắt lại, khi cơ thể bạch tuộc tan vỡ, những xúc tu này cũng rơi xuống đất.

-Cẩn thận! Trương Hằng, điên cuồng bắn đi, không cần cố kỵ gì nữa, chỉ cần lưu lại hai mươi mũi, không, mười mũi là đủ rồi! Bắn đi!

Trên thực tế một đoạn này kịch bản cũng đã thay đổi, đó chính là số phận của cha Angela rất có thể sẽ không bị súng bắn chết, bởi vì trước đó hắn đã liên lạc với quản lý công ty, hắn không tin quản lý công ty trong tình huống vội vã xử lý thông tin về hắn mà vẫn còn tinh lực đi quản xem một bác sỹ nghiên cứu đang làm cái gì. Vì thế rất có khả năng cha Angela sẽ không chết, ngược lại, có thể ở ngoài trạm kiểm tra chờ cô bé.

-Cho dù thế nào trước tiên cứ tới trụ sở công ty đã, Alice, yên tâm đi, nhất định ta sẽ để mọi người có thể an toàn rời khỏi thành phố này...

Trịnh Xá thì thào nói.

Cùng lúc đó, sáu chiếc trực thăng cũng nhanh chóng tới gần Ác Ma đội, bay không lâu, bọn họ đã thấy một chiếc xe du lịch đang chạy trên đường, trực thăng đi đầu lập tức đưa tên lửa nhắm vào chiếc xe. Tuy nhiên, chưa đợi phi công ấn nút, trước mặt bọn hắn chợt tối đen, một đạo hắc sắc hỏa diễm bùng lên, chiếc trực thăng ở giữa không trung bị cắt thành hai đoạn, tiếp đó nổ tan tành.

Trịnh Xá mặt có vết sẹo tay cầm một thanh cự kiếm mang theo ngọn lửa màu đen bốc cháy bùng bùng, sau lưng hắn phe phẩy một đôi cánh thịt màu đen, cả người lơ lửng giữa không trung, chiếc trực thăng vừa rồi rõ ràng là bị hắn dùng kiếm chém vỡ.

Gã phi công trên một chiếc trực thăng khác hoàn toàn sửng sò, hắn nghĩ người ra mấy giây cuối cùng cũng gào lên, đồng thời đưa súng máy nhắm thẳng về phía Trịnh Xá. Ngay lập tức, ngọn lửa từ họng súng phụt ra dài hơn nửa mét, vô số đường đạn có thể thấy được bằng mắt thường lao về phía hướng Trịnh Xá, nhưng trước khi đầu đạn tới nơi toàn thân Trịnh Xá đột nhiên ảm đạm, cả người biến thành vô số con dơi nhỏ bay ra xung quanh. Đám dơi này cực kỳ linh hoạt, bay lướt qua chỗ trực thăng rồi lại tập hợp lại, hai tay vừa mới hồi phục đã giữ cự kiếm chém xuống chiếc trực thăng. Một luồng lửa đỏ lại bùng lên giữa không trung, ánh lửa từ vụ nổ sáng rực thậm chí cách xa mấy km cũng có thể nhìn thấy.

Trịnh Xá cười lạnh nói:

- Giết chết tất cả... Không để lại người sống!

Thanh âm của Sở Hiên vang lên trong ý thức hắn nói: "Không để lại một chiếc trực thăng sao? Phỏng chừng trong nửa giờ có thể đuổi kịp bọn chúng".

Trịnh Xá nở một nụ cười dữ tợn nói: "Không cần, cứ chậm rãi chơi đùa đi, giải quyết đối phương quá nhanh thì chẳng có ý nghĩa gì nữa, hơn nữa còn là bản chính của ta a, người không cảm thấy chuyện này làm người ta rất mong chờ sao?"

"Giống như mèo vờn chuột vậy, để bọn chúng nghĩ rằng sắp có thể hoàn thành nhiệm vụ, chạy đúng đường sống, đến lúc đó... Ha ha ha ha..."

Trịnh Xá cười lớn, tiếng cười mang theo sát ý âm trầm, đặc biệt phối hợp với vết sẹo như con rết trên mặt hắn, còn có đôi cánh đen không ngừng ve vẩy sau lưng, lúc này trông hắn giống như ác ma khủng bố, dữ tợn...

Khoảng mấy phút sau, trên chiếc xe bus chở Trung Châu đội, điện thoại vệ tinh đột nhiên vang lên, Trịnh Xá kỳ quái nhấc máy lên, thanh âm băng lãnh kia lại vang lên trong máy:

- Trịnh Xá tiên sinh phải không? Ta thay mặt hội đồng hỏi người một chuyện... Đội lính đánh thuê truy lùng người, bọn chúng rút cuộc là thuộc thể lực nào? Thật sự là đối thủ giấu mặt của công ty sao? Ta hy vọng người có thể thành thật trả lời.

Trịnh Xá trong lòng nhảy lên, hắn vội vàng nói:

- Không sai, thật sự là lính đánh thuê của một thể lực khác, bọn chúng cũng là thể lực nghiên cứu về phương diện sinh hóa, ý đồ lật đổ công ty Umbrella, còn chúng thì nhân cơ hội nổi lên, có vấn đề gì sao?

Thanh âm kia trầm mặc một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói:

- Sau chiếc trực thăng vũ trang... tất cả bị tiêu diệt trong vòng hai tiếng đồng hồ. Đây là số liệu ta vừa nhận được, trong băng ghi hình hai phút này cho thấy, đội ngũ đó cũng không phải con người, ít nhất trong

đó có một tên có hình dáng và lực lượng không phải của loài người, còn có vũ khí của bọn chúng cũng làm công ty phải chú ý, loại vũ khí có lửa bao quanh đó tựa hồ chính là vũ khí năng lượng mà công ty sắp nghiên cứu ra... Tóm lại, vị trí của các người hiện giờ cực kỳ không an toàn, hội đồng đã nhanh chóng điều trực thăng tới trụ sở công ty, các người cần nhanh chóng tới đó, chờ đến lúc các người rời khỏi thành phố, chúng ta sẽ sử dụng tên lửa công kích toàn bộ khu vực.

Lời nói vừa dứt, thanh âm băng lãnh cũng phi thường dứt khoát cúp điện thoại, tin tức hần vừa tiết lộ ra làm Trịnh Xá trong lòng lạnh ngắt.

Trong vòng hai phút tiêu diệt chiếc trực thăng vũ trang, hơn nữa có vẻ như sáu chiếc trực thăng này không gây được chút thương tổn nào đối với Ác Ma đội, lực lượng này không khỏi quá kinh khủng sao? Nếu ngư đối lại là Trung Châu đội thì sao đây? Đừng nói là sáu chiếc trực thăng, ngoài nỗ lực hết sức còn phải dựa vào địa hình phục kích thì mới có thể, nhưng nếu cứ trực tiếp đối mặt ngạnh chiến, Trịnh Xá biết đội ngũ của mình căn bản không làm nổi. Tiểu đội Ác Ma.... quá cường đại.

”Không được, cho dù thế nào cũng không thể ngạnh chiến với chúng, cho dù thế nào cũng không được...”

Trịnh Xá trong lòng đã quyết định, hần vội vàng nói với Chiêm Lam:

- Để ta lái xe đi, hy vọng có thể mau tới trụ sở công ty một chút.

Chiêm Lam ngạc nhiên nhìn hần, sau đó nhấn phanh dừng xe rồi đứng lên, Trịnh Xá ngồi lên ghế lái xe, hần hít một hơi thật sâu, tiếp theo hai mắt vụt biến thành mờ mịt, đạp mạnh chân ga, chiếc xe bus điên cuồng lao đi.

Sử dụng vào trạng thái mở cơ nhân tỏa để lái xe, cách dùng này đối với người không mở cơ nhân tỏa mà nói không khỏi có chút quá xa xỉ, bất quá, giờ phút này Trịnh Xá đã bất chấp tất cả, chân ga gần như không ngả ra chút nào, tốc độ chiếc xe lên tới cực hạn. Đường đi rất rộng nhưng không ngừng có xe cộ hồng chấn ngang, tốc độ như vậy không khỏi làm người ta có chút sững sờ, mấy người trong xe đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, còn mấy tên phi công lái trực thăng đều phải cảm thấy xấu hổ.

Chờ đến khi mọi người xuống xe bus, từ xung quanh hơn mười tên cảnh vệ mặc sắc phục màu đen của công ty đã giơ nhắm vào bọn họ, trong đó một tên cầm một chiếc còng tay có vẻ muốn còng Trịnh Xá lại.

Trịnh Xá cười lạnh nói:

- Ta biết ý của các người nhưng ta cũng cũng không muốn nói nhiều, chỉ một câu thôi. Ta không phải thứ để cho các người tùy ý nhào nặn mà chúng ta là hai bên giao dịch bình đẳng... Để dự phòng các người không thể để ý tới ý kiến của ta, ta quyết định cho người và hội đồng xem một trò hay.

-Triệu Anh Không... trạng thái thiếu linh.

-Trương Hằng, bắn rụng cái trực thăng kia xuống.

Hiện tại đã không còn gì cấm kỵ nữa, tính mạng quái gì, dù sao cũng là nhân vật trong phim, hơn nữa còn là nhân vật thuộc thể lực đối địch, nếu chúng uy hiếp đến tính mạng bản thân, biện pháp tốt nhất chính là triệt để tiêu diệt... Đồng thời cũng cho người của công ty Umbrella một cái cảnh tỉnh, nói cho chúng biết, trước mắt chúng không phải là một khối thịt béo miễn phí mà là một miếng thịt khô phải trả tiền mới mua được... như thế mà thôi.

Triệu Anh Không trong mắt lóe lên quang mang, tiếp theo trong chốc lát đã biến mất trước mặt mọi người, cùng lúc đó, đầu của ba người gần mọi người nhất chợt bay lên, hơn nữa chỗ vết thương còn có ngọn lửa thiêu đốt, mà Triệu Anh Không lại xuất hiện phía sau bọn họ, tay làm động tác tung thứ gì đó, tiếp theo chỉ thấy nòng súng kéo một cái, lại thêm mấy người bị cắt đứt đầu. Đến khi mấy người Alice phục hồi tinh thần chuẩn bị công kích thì hiện trường đã chỉ còn lại gã cầm còng tay đang run rẩy đứng đó, còn Trương Hằng đã sớm giơ cung xạ kích, lai mũi tên đồng thời bắn ra, một trước một sau bay về phía trực thăng, tiếp đó mũi tên phía sau đánh lên mũi tên phía trước nổ tung lên. Một đạo ánh sáng mạnh liệt bùng lên, đến khi mọi người tỉnh táo lại mũi tên đã xuyên phá trực thăng bay ra xa tít tắp, còn chiếc trực thăng ngừng lại giữa không trung một chút rồi nổ tung....

Trịnh Xá lạnh lùng nói vào điện thoại:

- Đừng bắt ta lặp lại lần nữa, chúng ta đang hợp tác, muốn có được lực lượng mạnh mẽ của bọn ta... Vậy xuất thành ý của các người đi!

184. Rơi Xuống Và..... Hy Vọng Bảy Mười Km (1)

Thanh âm băng lãnh không nói cái gì, căn cứ theo những gì nhìn thấy qua camera giám sát, chiến lực mà Trung Châu đội vừa bạo phát trong chốc lát này trên thực tế cũng mạnh đến đáng sợ. Đương nhiên, công ty Umbrella tự nhiên là không biết loại trạng thái này không thể kéo dài, cộng thêm trong quá trình gián đoạn giữa những lần bắn của Trương Hằng, bản thân hắn cực kỳ yếu ớt, bọn họ không biết nên chỉ có thể cho rằng những người còn lại không hành động gì cũng có lực lượng tương đương hoặc ít nhất cũng không thua kém quá nhiều. Cứ như thế, thực lực của Trung Châu đội thật sự quá khủng bố.

Hơn nửa ngày sa, thanh âm băng lãnh kia mới nói:

- Hiểu rồi, chúng ta sẽ không cố ý không chế tự do của người và đồng đội, nhưng xin chú ý một chút, công ty cũng không thích bị uy hiếp...

Trịnh Xá cười nói

- Không ai uy hiếp công ty, chúng ta không phải hai bên giao dịch công bằng sao? Chỉ vốn vẹn như thế thôi.

Thanh âm kia không đáp lại, một lát sau, điện thoại tự động ngắt.

Trịnh Xá thở ra một hơi, hắn nhìn mọi người nói:

- Đi thôi, lên tầng thượng tòa nhà chờ trực thăng tới, luôn tiện ăn chút gì đi. A a, mọi người đừng lo lắng, cùng nhau lên lầu đi.

Mọi người không nhìn đám thi thể trên mặt đất nữa, tất cả đi theo Trịnh Xá vào trong trụ sở công ty. Alice đã từng làm bảo vệ trong công ty, tự nhiên là vô cùng quen thuộc với tòa nhà to lớn này. Sau khi mọi người vào trong không lâu, hơn hai mươi cảnh vệ từ phía trong chạy ra, có lẽ bọn chúng đã nhận lệnh trước nên cũng không chia súng vào mọi người, chỉ có hơn mười cảnh vệ bảo vệ cửa chính, những người còn lại theo đám Trịnh Xá đi về phía cửa thang máy.

Mấy phút sau, mọi người cùng đám cảnh vệ đã lên tầng thượng công ty, lúc này trực thăng còn chưa tới, nhưng trên nền có một cái bàn tròn lớn, trên bàn có các loại đồ hộp và thực phẩm đóng gói đã được mở sẵn. Trong điều kiện như thế này không ngờ còn có thể mang lên nhiều như vậy, có thể thấy đám cảnh vệ đã vận dụng hết sức.

Trịnh Xá cũng không khách khí, hắn đi đầu tới chỗ chiếc bàn tròn ngồi xuống, tiếp đó cầm lấy một hộp thực phẩm bắt đầu ăn uống nhồm nhoàm. Thấy như vậy, mấy nam nhân cũng lần lượt ngồi xuống, có vẻ khi với ăn thì còn có chút ngắc ngứ nhưng sau đó thì cả nhóm đều ngẫu nhiên như hùm như sói. Vất vả suốt một ngày một đêm, mắt thấy sắc trời đã dần sáng, bụng đã đói đến không chịu nổi nữa, tất cả đều ngồi xuống cần quét không ngừng.

Bộp bộp bộp!

Mấy tiếng vỗ tay truyền đến, một nam tử trẻ tuổi dẫn theo Nemesis to lớn từ từ tiến tới, hắn vỗ tay nói:

- Quả nhiên không hổ danh là người mang T-Virus thể siêu tiến hóa, đến cả thức ăn chứa T-Virus cũng có thể ăn ngon lành như vậy.

Trịnh Xá cũng không ngần ngại đầu lên đáp:

- Người có tin ta lập tức cắt đầu người xuống làm bóng đá không? Đừng tưởng rằng thứ phía sau kia có thể bảo vệ người, đừng tưởng đám cảnh vệ này có thể bảo vệ người, người hắn đã biết trước cửa tòa nhà đã có chuyện gì phải không? Nếu như người không biết, ta không ngại diễn lại một lần trước mặt cho người xem.

Về mặt tươi cười của nam tử kia chợt cứng lại, hắn cười khan hai tiếng nói:

- Đùa chút thôi mà, người và đồng bọn rất mạnh mẽ, ta tự nhiên là rõ ràng, bất quá.... Bất quá ta rất tò mò a, người mang T-Virus mạnh mẽ như các người, sao lại có thể có người dám đến truy sát các người chứ?

Ta cảm thấy những trực thăng đi tấn công này đã gặp vấn đề, nếu không sao ta lại không thu được chút tin tức nào? Có thể nói cho ta biết một chút, những kẻ đó là ai không?

Nam tử này chắc chắn là không nhận được tin tức từ thượng tầng công ty truyền tới, cho nên hắn chỉ biết sáu trực thăng tới công kích Ác Ma đội mà không biết Ác Ma đội đã tiêu diệt cả sáu chiếc trực thăng đó, mà Trịnh Xá cũng không muốn nói nhiều, hắn dốc nốt một hộp thiet vào mồm rồi mới nói:

- Những chuyện này người có thể đi hỏi thượng tầng công ty, hiện tại đừng quấy rầy ta nữa, đã rõ chưa?

Khóe miệng nam tử kia hơi giật giật, trong mắt đầy lửa giận không kìm nén nổi, nhưng nhìn thấy cánh tay Trịnh Xá hơi động đậy, hắn vẫn hoảng sợ lùi lại phía sau, bấy giờ mới hằm hằm rời đi.

Trịnh Xá nhìn hắn đi xa, bấy giờ mới nhìn mọi người nói:

- Mọi người yên lặng nghe ta nói, sau khi lên trực thăng, việc lái sẽ do người phe ta đảm nhận, Trình Khiếu, người lái được trực thăng không?

Trình Khiếu vội vàng lắc đầu nói:

- Người nghĩ ta là đặc công siêu cấp sao? Ta chỉ là một quân y bình thường a, người đã thấy quân ý đi lái trực thăng bao giờ chưa? Đây không phải tiểu thuyết yy a, không có cái loại nhân vật như người nói đâu.

Gã lính đánh thuê Carlos kia nói:

- Ta biết lái trực thăng, nhưng kỹ thuật điều khiển có thể không tốt lắm... Nếu như mọi người không chê, lát nữa để ta lái được không?

Trịnh Xá gật đầu đồng ý nói:

- Vậy thì tốt, trực thăng do người lái, sau đó trực tiếp bay tới chỗ trạm kiểm tra ngoài cửa ngõ thành phố... Không cần làm gì nữa, chỉ cần tới trạm kiểm tra là được.

Carlos gật đầu, trực thăng còn chưa đến nơi, mọi người yên lặng ăn thức ăn, đột nhiên Tiêu Hoành Luật khẽ kéo áo Chiêm Lam, đồng thời chỉ chỉ vào Trịnh Xá đang vui đầu ăn uống.

Chiêm Lam hiểu ý gật đầu, nàng yên lặng liên kết ý thức của hai người lại.

Tiêu Hoành Luật nói trước:

"Trịnh Xá, ta cảm thấy chúng ta phải chuẩn bị kế hoạch một chút, nếu như trực thăng rơi, chúng ta phải làm thế nào mới tốt.... Nếu như cách trạm kiểm tra hơn 100km, ta kiến nghị mọi người trong đội hợp lại một chỗ, sau đó tìm một nơi kiên cố có thể phòng thủ chờ Ác Ma đội, như vậy dù là chiến hay là thủ bọn chúng cũng sẽ gặp phải một vấn đề... Đó chính là bị bom nguyên tử công kích. Đối với công ty Umbrella, nếu như có thể đạt được cũng sẽ toàn lực tranh đoạt, nếu như thật sự không thể, vậy bọn chúng thà rằng phá hủy tất cả cũng không để thế lực khác có được. Đặc biệt trong tình huống bọn chúng nghĩ rằng có thể lực khác tồn tại, sau khi trực thăng của chúng ta rơi, hơn nữa người lại không trả lời điện thoại, rất có thể bom nguyên tử sẽ được sử dụng..."

"Trong tình huống này, ta cảm thấy Ác Ma đội khó có thể tốn quá nhiều thời gian để toàn diệt chúng ta, bọn chúng rất có thể sẽ đàm phán, hơn nữa cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ. Trên thực tế, hiện tại chúng ta vẫn chưa biết nhiệm vụ của Ác Ma đội là gì, nhưng có lẽ không ngoài giết chết nhân vật trong kịch bản hoặc đem các nhân vật đi. Ta không tin nhiệm vụ của bọn chúng là ngăn cản bom nguyên tử, bởi vì chuyện này thật quá sức tưởng tượng, nếu như thật sự là ngăn cản bom nguyên tử vậy bọn chúng lại không thể đuổi tận giết tuyệt với lính đánh thuê của công ty Umbrella như vậy. Vì thế ta cảm giác được nhiệm vụ của chúng hắn là giết nhân vật trong phim hoặc đem họ đi, hai khả năng này là lớn nhất."

"Nói cách khác, chúng ta có lẽ có thể chung sống hòa bình, chúng ta đem đám nhân vật tới trạm kiểm tra, sau đó tùy bọn chúng xử trí, giết hết, mang theo, tóm lại, chúng ta rất có khả năng có thể hòa bình."

Trịnh Xá thở dài đáp:

”Không thể chung sống hòa bình, mặc dù chưa gặp chúng nhưng áp lực và sát ý đáng sợ từ hướng đó truyền tới, ta có thể cảm thấy rõ ràng, Ác Ma đội muốn toàn diệt chúng ta, điểm ấy căn bản không thể chung sống hòa bình... Người nói tiếp đi.”

Tiêu Hoành Luật thở dài nói tiếp:

”Được rồi, cho dù không thể chung sống hòa bình vậy ít nhất chúng ta cũng có thể thủ vững ở đó. Không cần phải không chết một người, chỉ cần để bọn chúng cảm thấy nếu công kích chúng ta, toàn diệt chúng ta sẽ gây ảnh hưởng rất lớn tới bản thân thế là chúng ta cũng có tiền vốn để đàm phán. Khi đó có thể tiến hành đàm phán, ngoài ra có thể chịu ủy khuất cầu toàn, để bọn chúng hoàn thành nhiệm vụ trước, chỉ cần để tất cả đội viên chúng ta còn sống là được. Nếu không, cứ để bọn chúng xơi bom nguyên tử với chúng ta cũng tốt.”

Trịnh Xá kỳ quái hỏi:

”Vậy sao không trực tiếp tìm một chỗ mà cố thủ? Bằng vào lực lượng của công ty Umbrella, xác suất sống sót của chúng ta không phải là lớn hơn không ít sao?”

Tiêu Hoành Luật lắc lắc đầu nói:

”Ta cũng đang đánh cược a, chúng ta cũng không thể chắc chắn Ác Ma đội không có vũ khí sát thương trên quy mô lớn, hoặc là các loại kỹ năng, ma pháp tương tự hay là không. Nếu như bọn chúng thật sự có, vậy chúng ta chỉ còn một đường là chạy thôi, tụ tập lại một chỗ cố thủ lại ngược lại đúng với ý bọn chúng, một phát vũ khí hoặc một kỹ năng đánh tới, chúng ta chết sạch... Cho nên nếu thật sự chạy không thoát, ví dụ cách trạm kiểm tra hơn 100km, vậy thì cố thủ đánh cược một phen, nếu như rất gần trạm kiểm tra, vậy ta thả lựa chọn chia đội tiến tới, như vậy hy vọng sống sót còn lớn hơn được một ít...”

Trịnh Xá suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng kế hoạch, nhưng đồng thời hắn cũng tò mò hỏi:

”Thế nào cũng phải chia đội sao? Không thể sử dụng biện pháp nào, hoặc cạm bẫy nào để bọn chúng mắc vào? Sau đó dựa vào chúng ta phối hợp chiến đấu chống cự lại hay thủ thắng sao? Bị động phân tích biện pháp chạy trốn, đây có vẻ không giống người a.”

Tiêu Hoành Luật ngắt tóc cười khổ nói:

”Người nghĩ ta muốn thế sao, trước lực lượng tuyệt đối, âm mưu, trí tuệ đều chỉ là mấy trò đùa vặt vãnh thôi. Ví dụ như, khi người nhìn một con thỏ bị nhốt chặt trong lồng, người sẽ nghĩ tới mọi biện pháp, dùng mọi âm mưu, sử hết hoa chiêu, chỉ vồn vện để đưa nó ra khỏi lồng rồi giết sao? Không đâu, người chỉ cần tự mình đưa nó từ trong lồng ra là được, cái gọi là trí tuệ và mưu kế, đó là khi thực lực cách biệt nhau không nhiều, hoặc là trong tình huống các phương diện khác rất có lợi với chúng ta mới có thể sử dụng, ví dụ như người liên lạc với công ty Umbrella... Đây là mưu kế, nhưng có hữu dụng không? Sáu chiếc trực thăng vũ trang đã thể hiện rõ mưu kế này thế nào rồi...”

”Vì thế, đến cuối cùng cần phải chạy trốn... vẫn là chia đội ra mà chạy thôi.”

185. Rơi Xuống Và..... Hy Vọng Bảy Mươi Km (2)

-So sánh thực lực giữa hai bên... Ta nghĩ bọn chúng hắn là đã lên tầng thượng trụ sở công ty đón trực thăng, việc này có thể suy luận từ tinh thần lực tảo miêu. Mặc dù có một khu vực khoảng 70km vuông không thể quan sát được nhưng đồng dạng, khu vực này cũng là vị trí đại khái của bọn chúng, trước mắt trung tâm của khu vực này chính là trụ sở công ty Umbrella, bọn chúng đã dừng lại đó hơn mười phút, chỉ có thể là đang chờ trực thăng.

Sở Hiền ngồi trong xe, hắn lẩm bẩm nói với những người xung quanh, đồng thời trong tay hắn cầm một tấm bản đồ đơn giản, hắn chỉ vào vị trí công ty Umbrella trên bản đồ nói:

- Từ một vài dấu hiệu có thể thấy, đội trưởng Trung Châu đội có một chút năng lực suy luận bố cục, hoặc là trong bọn chúng có người có năng lực này. Lúc trước sáu chiếc trực thăng tới tấn công đã thể hiện rõ

ràng kế hoạch, bọn chúng có ý lôi công ty Umbrella vào cuộc chiến giữa hai đội, nhưng chúng quên mất một chuyện, đó là lợi ích.

Sở Hiên đẩy đẩy mắt kính, hần lạnh nhạt nhìn mấy người xung quanh nói:

- Bố cục này quá cầu kỳ phương diện nhân tính. Hần cho rằng, hoặc có thể hần quá coi trọng phương diện nhân tính, hần biết mục đích của công ty Umbrella, có lẽ là dùng vũ khí công nghệ cao mà bọn chúng sử dụng hoặc biểu hiện thực lực cường đại để dụ dỗ công ty Umbrella triển khai công kích chúng ta. Cách suy nghĩ này cũng không sai, nhưng bọn chúng quên tính đến lợi ích thuần túy, nỗ lực lớn thì mới thu hoạch được lớn, hơn nữa thu hoạch này nhìn qua cũng không dễ mà có được. Công ty Umbrella nếu không lấy được thì sẽ phá hủy, chỉ đơn giản như vậy, nếu công ty Umbrella thật sự dốc toàn lực công kích chúng ta, vậy bây giờ đã có mấy chục, thậm chí cả trăm chiếc trực thăng tới tấn công rồi. Gặp phải công kích như vậy, ngoài đội trưởng ra tất cả chúng ta đều chết hết, nhưng chuyện đó không xảy ra, vậy hành động của chúng đã thất bại.

-Tiếp đó bọn chúng chạy trốn...

Trịnh Xá mặt có vết sẹo đột nhiên hỏi:

- Thomas, trình độ tinh thần lực khống chế kim loại của người thế nào rồi? Có thể khống chế trực thăng phát nổ không?

Thomas lắc đầu nói:

- Khoảng cách quá xa, cho dù Amiya cung cấp tinh thần lực tảo miêu và tinh thần lực hỗ trợ thì ta cũng không thể khống chế được trực thăng phát nổ, nhiều nhất chỉ có thể khống chế hướng di động của trực thăng, ví dụ kéo nó hạ xuống.

Trịnh Xá gật gật đầu, hần nhìn Sở Hiên nói:

- Người nói tiếp đi.

Về mặt Sở Hiên vẫn đạm mạc lãnh tĩnh như cũ, hần thản nhiên nói:

- Về cơ bản, phương thức bọn chúng chạy trốn rất đơn giản, đối mặt với thực lực tuyệt đối, bọn chúng chỉ có hai lựa chọn. Thứ nhất là chia đội chạy trốn, đưa mấy tân nhân, nhân viên phụ trợ không có chiến lực hoặc bố cục giả kia vào một tổ chạy trước, lưu lại nữ thích khách, cung thủ, đội trưởng ba người làm thành viên bắn tỉa phía sau. Trong địa hình thành phố như thế này, từng người riêng lẻ càng dễ chạy hơn cả đội, cho nên nếu chúng ta gặp tình huống như vậy, Trung Châu đội đại khái sẽ chia làm bốn đội, trong đó một đội nhân số đông, còn lại ba đội chiến lực mạnh... Trên thực tế, ta cho rằng chiến đấu lực của ba người này không thua gì đại bộ phận thành viên trong đội chúng ta, cho nên nếu muốn giải quyết bọn chúng, ta nghĩ cần phải....

Trịnh Xá lại lắc đầu nói:

- Không cần phức tạp như vậy, ba người này đã... Nói nốt đi, đây là một lựa chọn của chúng, lựa chọn kia là gì?

Sở Hiên gật đầu nói:

- Lựa chọn còn lại chính là cố thủ! Tìm một chỗ vững chắc thủ tại đó, chờ chúng ta tới rồi tiến hành đàm phán hòa bình, có lẽ đây là điều bọn chúng muốn.

-Đàm phán?

Vài người trong Ác Ma đội tò mò hỏi.

-Đúng vậy, đàm phán, khi chiến lực của chúng ta có tính áp đảo, đàm phán là chuyện duy nhất bọn chúng có thể làm, hơn nữa không sợ chúng ta không đáp ứng. Chỉ cần chúng ta không thể tiến công chỗ bọn chúng cố thủ, hoặc là sau khi tấn công bị tử thương thảm trọng, vậy chúng ta phải đồng ý kiến nghị hòa bình trong thời gian ngắn, sau đó căn cứ vào yêu cầu của chúng ta hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không, một khi kéo dài quá lâu, công ty Umbrella quyết định bỏ mặc bọn chúng, dùng bom nguyên tử tấn công, vậy song phương đều sẽ chôn xác ở đây.

Trịnh Xá yên lặng thở dài, hần nhìn mấy người còn lại thật sâu, cho dù là Chiêm Lam hay Tiêu Hoàn Luật, cho dù là hai tân nhân hay các nhân vật trong phim, những người này đều là đồng đội đã từng nương tựa lẫn nhau, từ giờ phút này, hần sẽ vì đồng đội mà liều chết chiến đấu...

Trận chiến này, không chết không thôi!

187. Bốn Đội Ngũ! (2)

Cách trạm kiểm tra khoảng 200km, Trịnh Xá mặt có vết sẹo đang yên lặng ngồi trên sàn xe, chiếc xe tải đường dài này đang chạy như rùa bò tới trước, hơn nửa ngày sau, Trịnh Xá mới ngẩng đầu lên nói:

- Thời gian không sai biệt lắm, Thomas, vị trí hiện tại của bọn chúng đang ở đâu?

Thomas xua tay bắt đầu nói:

- Không có biện pháp truy tung, vừa rồi không chế kim loại tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, hiện tại chỉ cần kê động một cái là đau hết cả đầu.

-Amiya, người thì sao? Vẫn đang theo sát chúng chứ?

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi nói.

Cô gái tên Amiya là một thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp, nàng cười hì hì nói:

- Đương nhiên là vẫn truy theo, chỉ là dựa vào lực lượng một mình ta thì không thể phá vỡ tinh thần lực trường của cô ta, vì thế chỉ đại khái biết được vị trí của chúng, có lẽ là cách trạm kiểm tra khoảng hơn hai mươi km.

Trịnh Xá đứng dậy, hần lấy ra một chiếc nhẫn giống như Nạp giới nói:

- Vậy chúng ta cũng nên hành động thôi. Vẫn quy củ như cũ, thành viên chủ chiến bắt được địch nhân được phép giết một người, những người còn lại phải sung công, thành viên mở cơ nhân tỏa của đối phương phải lưu lại để ta phân phối.

Nói đoạn hần lấy từ trong Nạp giới ra mấy tấm ván trượt bằng kim loại.

Một hán tử Bắc Âu cao lớn lập tức cười nói:

- Mấy chiếc Goblin Glider này đúng là đồ tốt a, Sở Hiên cũng lười đó, sao không làm thêm mấy chiếc? Mỗi đội viên một cái chẳng phải tốt hơn sao? Làm bây giờ phải hai người cưỡi một chiếc, sử dụng cũng không thống khoái...

Sở Hiên cầm một chiếc Goblin Glider lãnh đạm nói:

- Chế tạo rắc rối, tài liệu đắt đỏ, thời gian chế tại quá dài... Sau khi bộ phim này kết thúc có thể cân nhắc mỗi thành viên một cái...

Hán tử Bắc Âu này lập tức cười lớn, hần kéo cô gái tóc vàng xinh đẹp Amiya vào lòng, hôn đánh chụt một cái, nói:

- Ha ha ha, đây là người nói nhé, mẹ kiếp, sớm đã muốn có một chiếc Goblin Glider rồi, nhưng hoán đổi lại mất đứt một chỉ tiết kịch tình cấp B, nếu không lão tử đã sớm làm một cái bay chơi rồi... Nói chuyện trở về, lần trước hoàn thành phim Thực Sơn, người từ trong đó lấy được văn tự tu chân, kết quả phân tích thế nào? Mẹ nó, đám người đó thật sự biến thái a, may mắn là nhiệm vụ của chúng ta không xung đột với bọn chúng, nếu không tùy tiện phải ra một tên nhóc con cũng đủ toàn diệt cả đội rồi. ta muốn học công phu trong phim đó a!

Sở Hiên một mình đứng lên Goblin Glider, hần lạnh nhạt nói:

- Kết quả phân tích... Nếu như không sử dụng cường hóa từ Chủ Thần, dựa theo biện pháp trong đó luyện tập khoảng năm mươi năm sẽ hoàn thành giai đoạn trúc cơ, nếu như người muốn học đến lúc về ta sẽ đưa phương pháp tu luyện cho người...

Nói dứt lời, Sở Hiên rung hai tay, hai khẩu súng lục to lớn rơi xuống, tiếp theo hai tay hất vung lên liên tục, nóc xe bị bắn thành một cái lỗ lớn. Sao đó Sở Hiên đạp lên Golbin Glider lao thẳng trên, vọt ra khỏi nóc xe dần dần bay xa.

Cùng lúc đó, cách trạm kiểm tra hơn 20km.

Mọi người lái mấy chiếc xe con đang trên đường tới chỗ trạm kiểm tra, mặc dù tốc độ của xe con rất cao nhưng trên đường chỗ nào cũng có xe cộ hỏng đứng lộn xộn, mấy chỗ còn bốc cháy nên xe không thể chạy quá nhanh, cứ quanh quẩn khoảng 20km/h. Đến hơn một giờ sau, ba người Trịnh Xá cuối cùng cũng tới chỗ kiến trúc cuối cùng trước khi tới trạm kiểm tra, đi ra bên ngoài sẽ là một con đường cao tốc chạy thẳng, địa hình trống trải như vậy căn bản không có vị trí giao chiến thích hợp.

Với tinh thần lực của Chiêm Lam hiện tại, tâm linh tỏa liên chỉ có thể liên kết được ý thức của ba người, bất quá với trình trạng trước mắt của Trung Châu đội mà nói, như thế cũng đã đủ rồi. Ba người Trịnh Xá là người ngăn cản, chỉ cần để bọn họ có địa đồ từ tinh thần lực tảo miêu là được, mục tiêu còn lại là không ngừng chạy tới, chỉ cần đến trạm kiểm tra chính là thắng lợi.

Ba người Trịnh Xá yên lặng nhìn mấy chiếc xe còn lại từ từ đi xa, sau đó bắt đầu cẩn thận đánh giá mấy tòa nhà trước mắt.

Xung quanh có bốn năm tòa cao ốc lớn, ngoài ra còn có rất nhiều nhà cao hơn mười mét hoặc biệt thự, bên đường cũng có rất nhiều cửa hàng, cùng một vài con đường lát sỏi. Dựa theo kịch bản, khu vực này cũng không quá lớn, nhưng Chủ Thần đã thay đổi tình tiết, phóng lớn cả thành phố, đoạn đường này rất rộng rãi, vô số ngõ ngách hoàn cảnh xung quanh cực kỳ thích hợp cho việc bắn tỉa, một khi Ác Ma đội tiến qua đây, ba người Trịnh Xá rất có cơ hội ngăn cản chúng lại.

Từ chỗ này tới trạm kiểm tra chỉ khoảng hơn 20km, với tốc độ của mọi người, trong vòng một giờ có thể tới nơi, đương nhiên, đây là trong tình huống không gặp phải cạm bẫy gì. May mắn là còn có hỗ trợ của nhân vật trong phim, trong đó Alice còn mở cơ nhân tỏa, với đội ngũ như vậy, chỉ cần không gặp phải thành viên Ác Ma đội, về cơ bản đối mặt với vấn đề gì cũng có thể nhẹ nhàng vượt qua.

Ba người Trịnh Xá tự tìm cho mình địa điểm chiếm đầu, Triệu Anh Không tiến vào một ngã rẽ rồi biến mất không thấy nữa, còn Trịnh Xá trực tiếp lên tầng thượng một cao ốc, Trương Hằng leo lên nó một tháp chuông, khoảng cách từ hân tới chỗ Trịnh Xá khoảng 2,3 km, hơn nữa từ đó có thể nhìn thấy phần lớn con đường.

Trịnh Xá ngồi trên bờ tường, nhìn xuống vô số con đường ngoắt ngoéo phía dưới làm hân cảm thấy có chút bất an nên chỉ có thể bình tĩnh quan sát phái xa. Lúc này xung quanh tối đen nhưng phía chân trời đã mơ hồ có chút ánh sáng, lúc này đúng như người ta nói, là giờ phút đen tối nhất trong một ngày, thời khắc tối tăm trước ánh bình minh.

Trịnh Xá lấy trong túi ra một bao thuốc lá, hân lấy một điếu châm lên, nhưng một lúc lâu sau vẫn chưa cất bao thuốc lại, bởi vì hân đưa tay tìm thấy trong lòng một mẩu đầu lọc, đó là di vật duy nhất của một người từng là đồng đội lưu lại, nam nhân tên là Trương Kiệt đó đã biến mất không để lại thứ gì.

Hân suy nghĩ một chút rồi cất mẩu đầu lọc vào trong Nạp giới, mà trong Nạp giới hân lại phát hiện một cái túi con, đây là món quà Chiêm Lam tặng hân trước khi tiến vào bộ phim này, một cái túi người ta tự thêu, nhi nữ tình hoài, một nam nhân như hân biết làm thế nào... càng huống chi hân đã có La Lệ lại càng làm cho Chiêm Lam không thể nói ra được. Chuyện chối bỏ tình cảm của người khác này vẫn làm hân cảm thấy bức bối, cho dù Chiêm Lam có tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng hân biết, cái vẻ lạnh nhạt đó giả tạo đến thế nào...

Trịnh Xá ngả người ra sau, hân nhìn lên tinh không sắp biến mất trên trời, trăm nghìn suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, không biết tại sao, lúc này trong lòng hân có cảm giác không thể nói nên lời, phẳng phất như ngày hôm nay qua đi, hân sẽ có thay đổi, rất lớn. Loại cảm giác này thật sự không thể diễn tả, không thể gọi tên, hình ảnh những đồng đội đã mất đi lúc trước không ngừng hiện lên, Sở Hiên, Zero, Tề Đằng Nhất, Trương Kiệt...

Mỗi đồng đội đều cho hân một bước trưởng thành, cũng không biết đã nghe một câu nói cách đây bao lâu rồi, lớn lên là một loại thống khổ vì thế trải qua quá trình thống khổ này, cũng gọi là trưởng thành...

Khi hắn vừa tiến vào thế giới này, suy nghĩ duy nhất là sợ phải chết, tâm lý chỉ có sự sợ hãi với tử vong, cho nên hắn phản kháng, hắn liều mạng tìm cách sống sót, loại cảm giác này chỉ là muốn được sống...

Đến khi chế tạo ra La Lệ, ý nghĩ muốn sống sót đơn thuần của hắn lại được tăng cường một lần nữa, muốn sống sót, muốn cùng nàng sống sót, dù chỉ vì cơ hội được sống thêm với nàng vốn vẹn mười ngày ngắn ngủi thôi, hắn cũng phải mạnh mẽ lên để sống sót.

Mà hành vi của Sở Hiên nói cho hắn biết, làm một cường giả, đơn thuần vì muốn mình sống sót với đơn thuần muốn mọi người cùng sống sót, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, làm một thượng vị giả, làm một thủ lĩnh đoàn đội, tàn khốc và lạnh lùng, hay là bao dung và hi sinh? Lựa chọn của hắn theo con đường nào...

Nếu như nói Sở Hiên cho hắn bài học đầu tiên về thủ lĩnh đoàn đội, vậy Zero và Tề Đằng Nhất cho hắn biết... Đồng đội, sẽ vì đồng đội mà hy sinh.

"Mẹ kiếp! Ta bảo người cầm sách đi!"

"Có thể sánh vai cùng với người không?"

".... Cho đến chết!"

Giá trị của đồng đội rút cục là cái gì, giao sau lưng cho đối phương, sau đó tập trung toàn bộ tinh thần vào địch nhân trước mắt, mặc cho sau lưng không hề có chút phòng ngự nào, bởi vì bản thân tin tưởng, đồng đội có thể ngăn trở tất cả công kích phía sau, cho dù có phải liều cả tính mạng của họ, sau lưng mình cũng sẽ không phải chịu chút thương hại nào!

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì hiện tại, mấy người Chiêm Lam đã giao phía sau lưng bọn họ cho mình, mà chỉ có liều chết ngăn trở tại đây, hoàn toàn ngăn cản Ác Ma đội thì đồng đội mình mới có thể trở lại Chủ Thần không gian, ở đây tuyệt đối không thể thua!

Nếu như nói đồng đội giúp hắn học được cái gì, hoặc làm hắn cảm động ghi nhớ cái gì, vậy sự tồn tại của Trương Kiệt lại làm hắn bị ai cái đó, đây là cảm giác mà hắn không thể trốn tránh.

Nếu như không phải chính tai nghe được từ miệng Trương Kiệt, hắn tuyệt đối không tin Trương Kiệt là cái gì Dẫn đạo giả. Một nam nhân hào sảng, thích cười thích nói, không ngờ lại là một chương trình Chủ Thần chế tạo ra? Nếu như một con người chân thực như vậy là chỉ một chương trình, vậy vô số người khác đang sống một cách vô vị trên đời này không biết sẽ phải gọi là gì đây? Đám nam nam nữ nữ đi lại như những cái xác không hồn tìm kiếm lạc thú, bọn họ tính là thứ gì đây?

Hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được lần đầu tiên tiến vào thế giới kinh dị này, mùi vị của điều thuốc lá ấy.... Hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được, sau khi đánh bại Trương Kiệt, hắn hút một điều thuốc thật thơm, thật thoải mái, thật buồn...

Trịnh Xá yên lặng lấy từ trong Nạp giới khẩu M82A1, hắn biết bản thân không hề cô độc, trong thế giới luân hồi này, bằng vào lực lượng của một người cho dù thế nào cũng không thể sống sót... Cho nên hắn nhất định phải nhận được trợ giúp của đồng đội, mà chính nhờ vô số trợ giúp của đồng đội mới giúp hắn từ từ cường đại lên, từ từ mạnh mẽ, bởi vì sau lưng hắn mang theo lực lượng của đồng đội đã hy sinh, hắn không cô độc! Mãi mãi không cô độc!

188. Bắt Đầu Tử Chiến! (1)

Trịnh Xá yên lặng đặt khẩu M82A1 xuống dưới chân, bên cạnh là hơn mười viên đạn súng ngắm thôn dài, đây là vũ khí hắn sắp dùng để chiến đấu, cũng là vũ khí tầm xa duy nhất có thể áp chế Ác Ma đội.

Nhân tài bắn tỉa rất khó kiếm, mặc dù nghe qua rất đơn giản, dùng ống ngắm trên súng nhắm chuẩn vào địch nhân, muốn trúng đầu là trúng đầu, muốn trúng tim là trúng tim, nghe dễ ợt a, có vẻ như ai cũng bắn tỉa được. trên thực tế khi thao tác thật sự, chỉ ngắm sai 1mm thôi, bắn đến chỗ mục tiêu đã lệch đến cả mét rồi, bắn tỉa căn bản không cho phép có một chút sai sót nào, cho nên mới nói trong phương diện này ngàn người không được một.

Lúc trước Zero còn ở trong đội, mặc dù không mở cơ nhân tảo các loại, nhưng hắn sử dụng súng ngắn Gauss, chỉ cần có khoảng cách và thời gian thích hợp, lực công kích của Zero vượt xa bất kỳ ai hắn từng gặp, thậm chí cả bản thân hắn. Khi giao chiến với Ấn Châu đội, chính do thực lực của Zero đại bộc phát mới có thể một mực áp chế Ấn Châu đội, đến tận khi đoàn diệt, có thể nói, chiến lực của một tay bắn tỉa tuyệt đối vượt xa thành viên còn lại trong đoàn đội.

Nhưng cũng đồng dạng, người bắn tỉa cũng cực kỳ yếu ớt, một khi tiếp cận, Triệu Anh Không và hắn chỉ một kích là kết liễu lính bắn tỉa cho dù người kia cũng có chút năng lực cận chiến như Zero. Có thể nói, tay bắn tỉa là một thể mâu thuẫn cực mạnh và cực yếu.

thì cú nói cho ta biết, ta sẽ kết thúc trận chiến này.

Hán tử bị một cước đá ngã lúc trước cũng đứng lên, hắn cũng một kẻ rất cao lớn, đến 1m8, tóc màu nâu sáng, da vừa vàng vừa đen, cả người phẳng phất như một khối sắt đúc liền, bộ dạng giống như người ở khu vực Đông Nam Á, hắn lạnh lùng nhìn Trịnh Xá nói:

- Không cần đội trưởng ra tay, chỉ cần một mình ta là đủ đánh bại hắn rồi, Francis, người muốn tranh với ta sao?

Gã đại hán da trắng tên là Francis kia cười ha ha nói:

- đương nhiên là phải tranh rồi, đây là cường giả đã mở cơ nhân tỏa a, hơn nữa nhìn qua có vẻ rất tinh thông kỹ xảo cận chiến, đúng là một dụng cụ huấn luyện khó kiếm a. Dekchai, người nói ta có muốn tranh với người không đây?

Gã nam tử da vàng kia hừ lạnh một tiếng, hắn lấy trong túi ra một ít vải bắt đầu quần lấy đầu quyền.

Trịnh Xá vẫn lạnh lùng nhìn bọn họ, lực chú ý của hắn vẫn phân ra một phần đề phòng Phục chế thể ở phía trên cách đó không xa, Trịnh Xá mặt có vết sẹo cười ha ha nói:

- Bản gốc của ta, có cần ta giới thiệu cho người một lượt chiến lược và kỹ năng cường hóa của họ không? Ha ha, Dekchai là người Thái Lan, hắn tinh thông kỹ xảo Muay Thái, phương diện cường hóa là hai đầu bốn tay, có thực lực mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai, phương diện cận chiến mạnh đến mức đáng sợ a, nếu như ta là người sẽ không muốn cận thân chiến đấu với hắn.

- Francis là người châu Âu, hắn trời sinh có khả năng giao tiếp với một số loài động vật, cường hóa thuật biến hình Druid, căn cứ vào tổ chất thân thể và kỹ năng của hắn, cận chiến lực thực sự không kém Dekchai, mặc dù chỉ có lực lượng mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, ta muốn hỏi một câu, người thật sự muốn giao chiến với họ sao? Ha ha ha...

Trịnh Xá cũng không nói tiếng nào, hắn chỉ yên lặng lấy quân đao từ trong Nạp giới ra, sau đó bắt đầu tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai, cả cơ thể bắt đầu căng phồng lên. Gần như đồng thời, dưới chân Dekchai lóe lên, tốc độ tiếp cận hắn, đầu gối dựng thẳng đánh tới mặt Trịnh Xá.

Khi phía Trịnh Xá đã bắt đầu công kích, tình huống phía Trương Hằng lại rất quỷ dị, hắn cứ ngây ngốc nhìn cô gái sau lưng có đôi cánh ánh sáng tới gần, cổ gái này chính là bạn gái mà hắn tưởng rằng đã hoàn toàn mất đi... Minh Yên Vi. Nữ nhân đáng thương vì sự nhu nhược của hắn mà bị hắn bỏ lại, cuối cùng bị kẻ khác cưỡng gian, sau đó vì vô vọng với sinh tồn mà tiến vào Chủ Thần không gian rồi bị giết trong phim The Grudge, đương nhiên, tất cả những chuyện này Trương Hằng cũng không biết.

Trương Hằng vừa nãy còn chưa bắn ra một mũi Phong chi tiễn, luồng lực vạn quân nhất thời từ trên cung phản lại trên người làm hắn trọng thương, vào thời khắc mấu chốt, hắn đưa tên bắn xuống dưới đất nếu không lực lượng phản phệ từ một tiễn này đủ khiến hắn mất hết sức chiến đấu. Mặc dù vậy, lúc này cả người hắn đau đớn như muốn xé ra, toàn thân phẳng phất như chỗ nào cũng có vết thương đang nứt rách, lực lượng của Phong chi tiễn đã làm cơ thể hắn tổn thương rất nặng.

Minh Yên Vi cầm theo một thanh tiểu cung màu bạc, nhìn qua phẳng phất như cây cung của thần tình yêu Cupid, thậm chí chỗ uốn trên thân cung cũng do những hình trái tim tạo thành. So sánh hai bên, Cổ cung Xạ Thiên Lang của Trương Hằng mặc dù nhìn có vẻ cổ phác, thanh nhã nhưng mùi máu tươi ẩn chứa bên trong lại thấp phần cường liệt, so với cây tiểu cung trên tay Minh Yên Vi không biết là nồng liệt hơn bao nhiêu lần.

Trương Hằng ngây ngốc nhìn Minh Yên Vi càng lúc càng tiến tới gần, miệng hắn hơi giật giật nhưng nhất thời không biết nên hỏi cái gì, đặc biệt là khi hắn nhìn thấy lệ quang trong mắt nàng. Trương Hằng càng không biết nên nói gì mới phải, hắn muốn nói hắn sai rồi, hắn muốn nói hắn xin lỗi, nhưng lại không dám ngược mắt nhìn Minh Yên Vi, cứ ngây ngốc đứng đó, đầu hắn cũng từ từ gục xuống.

-Hằng, còn nhớ ta đã từng nói với người không? Ta có dự cảm cực kỳ mãnh liệt đối với một vài chuyện, đặc biệt là chuyện mà một số người sắp làm tiếp theo...

-Nhưng ta lại không dự cảm được, người không ngờ lại bỏ ta lại, chạy trốn một mình, đó là lần đầu tiên ta đoán sai...

Một đạo ngân quang cực nhỏ lóe lên, một mũi tên màu bạc trông như một món đồ chơi bắn trúng tay phải Trương Hằng, tiếp đó xuyên qua xương, bắn sâu vào chiếc chuông đồng lớn sau lưng hắn...

190. Bắt Đầu Tử Chiến! (3)

Trương Hằng chỉ cảm thấy cả cánh tay phải vừa chua xót vừa co cứng, ẩn ước lại thấy vừa đau vừa ngứa, cảm giác khó chịu làm hắn không thể nhịn nổi vừa muốn cười lớn lại muốn khóc rống lên. Cảm giác này thật khó chịu quá mức, Trương Hằng thật sự hận không thể lấy dao chặt đứt cả cánh tay mình.

Minh Yên Vi mắt ngấn lệ vừa khóc vừa cười nói:

- Đây là vũ khí ma pháp truyền thuyết cấp B, cung của thần tình yêu, có thể khiến người bị bắn cảm nhận được cảm giác tình yêu phụ bạc, a a, có phải thấy vừa chua xót vừa đau đớn không? Lúc thì muốn cười, lúc lại muốn khóc, đây là mùi vị của ái tình a... Đương nhiên, đó cũng không phải là tất cả tác dụng của cây cung này, ta nghĩ người chắc cũng muốn ném thử một lượt chứ... Trương Hằng thời gian này người có nhớ đến ta không?

Nói đoạn, lại đưa tiễn bắn sang bên cạnh vết thương lúc trước, ba một tiếng, lại một mũi tên xuyên qua tay Trương Hằng bay ra xa.

Trương Hằng gào thảm một tiếng, hắn dùng lực xé miệng vết thương ra một chút, thống khổ ngược lại lại khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cảm giác vừa chua xót vừa căng cứng thật sự khiến người ta muốn tự sát, hắn cắn đầu đầu lưỡi, cố gắng thì thào nói:

- Vi, Vi.... Xin lỗi người, lúc ấy anh đã quay lại, nhưng...

Trong mắt Minh Yên Vi đột nhiên bộc phát sát ý, nàng dùng sức giương cung, khi thả tay ra một đạo quang mang màu bạc lập tức bắn trúng chiếc chuông lớn bên cạnh Trương Hằng. Tiếng kim loại vang lên thanh thúy, chiếc chuông tan chảy thành nước, mũi tên bắn ra từ cung không ngờ còn mang theo hỏa diễm cường liệt, chỉ là mũi tên này lại không bắn về phía Trương Hằng.

-Người quay lại? Quay lại làm gì? Nhìn ta bị mấy kẻ đó khi phụ sao? Sau đó nhìn ta giống như một con chó bị bọn chúng hành hạ, sau đó nhìn ta... A!

Minh Yên Vi òa khóc, nhưng tay nàng không hề hạ xuống, từng mũi từng mũi tên không ngừng bắn về phía Trương Hằng, mỗi lần bắn trúng đều xuyên thành một lỗ trên người hắn, mỗi vết thương đều làm hắn phải gào lên thảm thiết. Chỉ mấy chục giây trôi qua, toàn thân Trương Hằng đã đầy mồ hôi, thân thể phảng phất như hư thoát.

Trương Hằng thì thào nói:

- Vi, sao em lại ở trong Ác Ma đội.... Em đã ra nước ngoài sao? Đã đến nước nào? Em không biết, lúc ấy anh thật sự rất muốn, rất muốn đi tìm em, nhưng anh không gom nổi dũng khí. Cho nên anh chỉ có thể giết mấy kẻ đã khinh nhục em... Nhưng anh thật sự không biết em đã tới thế giới phim kinh dị này.

Minh Yên Vi chợt cười lạnh nói:

- Chủ thể của ta chính là ở trong Trung Châu đội, ký ức của ta chỉ tới chỗ xuất hiện trong Trung Châu đội là hết, bộ phim đó là gì cũng không biết. Nhìn tình huống hiện tại, chủ thể của ta nhất định là đã chết rồi phải không? Hừ, ta làm sao biết, người kia của ta không phải sau khi người bỏ chạy mới chết chứ?

Sắc mặt Trương Hằng vừa xanh vừa trắng, miệng hắn không ngừng run rẩy muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không thốt lên được, trong lòng chỉ còn thống khổ và đau đớn. Không phải đau đớn cho bản thân mà là đau đớn cho cô gái vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này... Không lâu trước đây, cô gái này giống như một đứa bé, vừa cười vừa nói, hai người tâm sự với nhau sau này sẽ cùng nhau đi du lịch, cùng nhau nghỉ ngơi, cùng nhau xây dựng gia đình, cùng nhau hướng tới mộng ước tương lai.... Nhưng không lâu trước đây, mộng

ước đó đã tan vỡ, tất cả là vì sự nhu nhược đáng ghê tởm của hắn, đối mặt với đám người đó không ngờ lại một mình chạy trốn...

Trong lòng Trương Hằng tất cả mọi chuyện không ngừng quay cuồng, hơn nửa ngày sau hắn mới nghĩ rằng nói:

- Vi... Anh nhất định sẽ đền bù cho em! Nhưng trước đó anh nhất định phải làm một chuyện, nếu như không làm được chuyện này.... Anh sẽ lại một lần nữa làm một kẻ chạy trốn hèn nhát. Anh không muốn làm một kẻ hèn nhát như vậy nữa, vì thế cho anh xin lỗi không thể bồi tiếp em được nữa...

Nói xong, Trương Hằng dứt khoát giương cung nhắm thẳng vào Minh Yên Vi, trước sự ngạc nhiên của nàng, hắn không ngờ lại bắn ra một mũi Bạo liệt tiễn. Ánh sáng ma pháp phụ trợ trên mũi tên bùng lên, nhưng mũi tên lại lướt qua mặt Minh Yên Vi bắn thẳng ra xa, đến khi nàng phục hồi tinh thần Trương Hằng đã biến mất khỏi đỉnh tháp chuông...

.....

Triệu Anh Không yên lặng đi trong ngách con, từ lúc màn sương màu đen tràn ra, nàng đã thông qua tâm linh tỏa liên trao đổi ý thức với Trịnh Xá, mà nàng đang như định ước tới dưới chân tòa nhà cao tầng. Màn sương tối mịt như thế này chính là chỗ tốt nhất để thích khách phát huy lực lượng, cho nên nàng mới tự tin đề nghị với Trịnh Xá.

-A a, thân thủ vẫn linh mẫn như vậy, giống như một con mèo con vậy, tiểu biểu muội đồng nhan cự nhũ khả ái của ta.

Khi Triệu Anh Không đang vô thanh vô tức chạy tới phía trước, đột nhiên một thanh âm cùng một cỗ khí thế từ phía chính diện ập tới. Cô bé này lập tức xoay người nhảy về phía sau, cả người giống như một con mèo nhỏ gặp phải chuyện gì đó đáng sợ quan sát xung quanh. Nhưng khi Triệu Anh Không vừa nghe rõ thanh âm này, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã rút hỏa diễm chủ thủ, về mặt nàng mặc dù không có chút biến đổi nhưng những người quen thuộc với nàng sẽ đều cảm nhận được, giờ phút này Triệu Anh Không đang cuồng nộ

Một nam tử trẻ tuổi vô cùng anh tuấn từ trong bóng tối đi ra, tóc hắn dài đến vai, người cao khoảng 1m8, vóc dáng tuyệt đối có thể so sánh với người mẫu, cộng thêm nụ cười mỉm ôn nhu vô bì trên mặt, đây tuyệt đối là một lãng tử sát thủ có thể hạ gục vô số nữ nhân.

-Triệu! Chuế! Không!

Triệu Anh Không gào lên giận giữ, nàng vừa hét vừa dụng sức lao đến chỗ nam tử kia, hỏa diễm chủ thủ trong tay nhắm thẳng vào tâm tạng hắn. Một Triệu Anh Không cuồng nộ như vậy, đám người Trịnh Xá chưa từng gặp qua, nộ hỏa trong mắt nàng phảng phất như muốn hoàn toàn thiêu đốt cả bản thân, một kích này mang khí thế một đi không trở lại.

Triệu Chuế Không nhún vai bất đắc dĩ, không ngờ lại không có động tác nào, tùy ý để chủ thủ đâm vào tim. Tuy vậy Triệu Anh Không lại không hề có cảm giác chủ thủ đâm vào thực thể, cả người nàng xuyên qua thân thể Triệu Chuế Không, nhìn có vẻ như vừa lao tới một ảo ảnh, còn Triệu Chuế Không vẫn thông dong như cũ quay người lại.

-Tiểu biểu muội, động tác của muội vẫn tuyệt như cũ... Âm sát đơn giản mà trực tiếp, thích khách trời sinh gần như hoàn mỹ vô khuyết. Đương nhiên, nếu như trong tình huống muội bảo trì tâm lý như bình thường, ta nghĩ dù là ta cũng phải tiêu hao tinh lực rất lớn mới chiến thắng được đó... Rất giận giữ sao? Rất phẫn nộ với ta sao?

Triệu Chuế Không ôn nhu cười nói.

Triệu Anh Không cũng không quay lại, trực tiếp lao tới bức tường đối diện, hai cước dụng sức đập lên tường, cả người lại lao về phía Triệu Chuế Không. Nhưng lại một lần nữa, đòn tấn công của nàng lại xuyên qua thân thể Triệu Chuế Không, đến lúc này Triệu Anh Không mới lạnh lùng hỏi:

- Vì sao lại phải làm như vậy... Người vì sao lại phải làm như vậy?

Triệu Chuế Không gãi gãi đầu về bất đắc dĩ nói:

- Chuyện ta từng làm thật sự quá nhiều, ta cũng không biết tiểu biểu muốn nói chuyện gì, muội nhắc ta một chút được không?

Nói xong, trên mặt hắn vẫn bảo trì nụ cười như cũ, nhưng nụ cười này lại ẩn chứa cảm giác băng lãnh vô bì, không có chút ấm áp nào như những nụ cười bình thường.

Triệu Anh Không hít một hơi thật sâu nói:

- Tại sao lại phải giết Ngự Không ca ca... Người và Ngự Không ca ca là hai người ta tôn kính nhất, tại sao người phải giết huynh ấy, còn cả Minh Không tỷ tỷ, Nỵ Không muội muội... Tại sao người lại phải giết họ!

Triệu Chuế Không lại gãi đầu nói:

- Ai nha, vấn đề này ta biết trả lời thế nào đây? Muội đúng là biết hỏi đó. A a, ta vốn cứ tưởng muội sẽ hỏi ta tại sao lại ly khai thích khách thế gia chứ, không ngờ muội lại hỏi một vấn đề nhằm chán như vậy. Vì sao ta phải giết bọn họ phải không? Đáp án rất đơn giản a...

-Ta muốn thử xem trình độ của mình...

-Nếu như ngay cả họ ta cũng hạ thủ được, vậy ta hà tất phải ly khai thích khách thế gia chứ? Ha ha ha ha....

Triệu Anh Không hít sâu một hơi, nàng chỉ cảm thấy một luồng máu nóng trào lên lồng ngực, không đợi nàng hồi phục tinh thần, luồng máu nóng này đã phun ra miệng, tiếp đó nàng cảm thấy thủ liệu mạng lao về phía Triệu Chuế Không.

.....

Lúc này, ở cách chiến trường mấy km, trên một chiếc trực thăng vũ trang một bóng đen cao lớn đột nhiên nhảy xuống, bóng đen này cao phải đến ba mét, cơ nhục toàn thân như thép đúc, không chỉ như thế chỗ lồng ngực nó còn có một con mắt cực lớn, nhìn giống như mắt mèo phóng đại sau đó khảm vào ngực nó.

Thân ảnh to lớn này từ trên trực thăng bay cao hai mươi mét nhảy xuống, độ cao này đủ khiến sinh vật bình thường toi mạng, nhưng thân ảnh phẳng phất như chẳng có chút ảnh hưởng gì, chỉ bình tĩnh đứng lên, trên mặt đất chỗ nó hạ xuống xuất hiện hai vết nứt sâu, giống như một quả cầu sắt lớn vừa đập lên.

Thân ảnh to lớn vung vẩy tay chân, đột nhiên thấy nó nhẹ nhàng vung một quyền đánh lên một chiếc xe đang bốc cháy, trực tiếp đánh văng chiếc xe ra hơn mười mét, đè lên một con zombie xúc tu đang đứng gần. Sau khi đánh ra một quyền, nó ngẩng đầu rống lên một tiếng, con mắt to lớn trước ngực chớp chớp mấy cái.

Trực thăng vũ trang thả xuống một cái rương sắt lớn, thân ảnh to lớn cầm khóa rương giật nhẹ một cái, ở khóa phẳng phất như một sợi chỉ con đứt tung. Bên trong rương đặt một khẩu súng sáu nòng to lớn, cộng thêm một bộ hỏa tiễn vác vai, chỉ thấy thân ảnh đó nhẹ nhàng nhắc hai món vũ khí lên sau đó tiến về phía đám sương mù màu đen, dưới chân nó từng bước lưu lại từng vết nứt sâu....

191. Huyết Chiến! (1)

Trịnh Xá cũng không cảm thấy Dekchai có vẻ mạnh mẽ gì, có lẽ thực lực của hắn so với người bình thường mà nói thì đúng là mạnh hơn, nhưng so với Trịnh Xá, cận chiến tuyệt đối thua kém. Trước khi đầu gối công kích tới, Trịnh Xá đã lùi ra sau nửa bước đồng thời đưa chân đá thẳng tới, nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, một cước của Trịnh Xá hung hăng đánh thẳng lên đầu gối Dekchai, lực lượng còn mạnh mẽ hơn nhiều, đẩy bật đầu gối ra, làm cả người hắn như quỵ xuống đất. Nhưng không đợi Trịnh Xá tiếp tục công kích, từ sau lưng một đạo kinh phong ập tới, làm hắn không thể không xoay người nhào sang một bên.

Từ sau lưng hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con gấu đen khổng lồ cao đến năm mét, thân hình con gấu to lớn vô cùng, chỉ vung nhẹ một chưởng đánh xuống chỗ hắn vừa đứng đã tạo thành một cái hố rộng hơn nửa mét. Cái này còn chưa tính là gì, con gấu đen rống lên một tiếng lao tới chỗ Trịnh Xá, ngay lúc hắn đang định tránh sang một bên thì đột nhiên xung quanh xuất hiện mấy mũi chông nhọn bằng đá, làm hắn chỉ có thể trực diện nghênh đón cú lao này, lực lượng cực lớn đẩy người hắn đập vào một tấm thép lớn, đến khi con gấu lùi ra, cả người Trịnh Xá đã như nột miếng trứng rán ép lên tấm thép.

Con gấu đen lại rống lên một tiếng, nó giơ móng vuốt hung hăng tát thẳng về phía Trịnh Xá, nhưng nó chưa kịp đánh trúng đã thấy hần giơ tay tóm chặt lấy ngón tay cái. Tiếp đó cơ nhục toàn thân Trịnh Xá căng phồng lên, hần gào lớn vận mạnh một cái, kéo ngã con gấu sau đó đá thẳng một cước, ba một tiếng, đẩy bắn con gấu đen ra xa mấy mét.

Ngay lúc Trịnh Xá chuẩn bị xông lên liều mạng với con gấu này, một thân ảnh đột nhiên vọt tới, hai nắm quyền một trên một dưới đánh thẳng về phía đầu và lồng ngực hần. Bất đắc dĩ, Trịnh Xá chỉ có thể đưa cánh tay lên cản lại, hai nắm quyền như hai trụ thép oanh kích, chỉ đỡ hai phát cánh tay Trịnh Xá đã có chút tê dại, vì thế hần nương theo luồng lực đạo này lùi lại phía sau. Đến lúc này Trịnh Xá mới nhìn thấy rõ ràng, Dekchai không biết từ lúc nào đã đứng đó, trên người hần không ngờ có bốn cánh tay, mà bên cạnh đầu lại một thêm một cái đầu nữa giống hệt.

Thấy Dekchai cùng Trịnh Xá quẩn lấy nhau, từ miệng con gấu đen không ngờ lại phát ra tiếng người:

- Đội trưởng, quả nhiên không hổ là chủ thể của người a, chiến lực rất mạnh, phản ứng nhanh đến kinh người, lực lượng so với ta còn lớn hơn. Chỉ sợ ta và Dekchai cũng phải phí một phen công phu mới có thể thu thập được hần.

Trịnh Xá mặt mang vết sẹo cũng không nhìn lại chỉ lẩm bẩm nói:

- Phương hướng phát triển của người và Dekchai đều không sai, nhưng mới tiến vào Ác Ma đội được ba bộ phim kinh dị, còn chưa thuần thục mất thuộc tính cường hóa này. Ví dụ người là Druid, cường hóa biến hình mạnh nhất có thể biến thành cự long phương tây, thân dài hơn mười mét, như vậy người mới có thể dễ dàng đối mặt với phim kinh dị loại chiến tranh kỳ bí. Nói về Dekchai, đầu khí của hần mới là sơ cấp, hơn nữa hai đầu bốn tay cũng hoàn toàn không đủ, đến khi đầu khí của hần mạnh mẽ, phối hợp với thuộc tính cường hóa ba đầu sáu tay, như vậy cận chiến của hần tuyệt đối thập phân khủng bố.... Coi hần là mục tiêu huấn luyện đi, nếu như các người chiến tử, vậy chỉ có thể nói các người thực lực không đủ, chết sớm một chút cũng tốt... Đương nhiên ta có thể sử dụng Cuốn sách của thần Ra hồi sinh các người, dù sao thì điểm thưởng và chi tiết kịch tình cần thiết cũng có thể do cả đội góp lại. Tuy nhiên cơ hội sống lại như vậy chỉ có một lần, nếu như không muốn lãng phí cơ hội đó thì mau giết hần đi!

Con gấu đen to lớn có vẻ rất e ngại Trịnh Xá mặt có vết sẹo, chỉ thấy nó rống lên rồi lại lao về phía Trịnh Xá, lần này lực lượng nó sử dụng càng lớn, trong lúc chạy thẳng phát như cả mặt đất đều run chuyển.

Trịnh Xá vừa định lùi về phía sau đột nhiên sau lưng hần lại có mấy mũi chông đá lao ra, lại nhìn về phía Trịnh Xá có cánh đang lơ lửng phía trên, tay hần cầm Cuốn sách của Anubis đen xì, dày cộp. Thoạt nhìn có vẻ không ảnh hưởng chút nào đến trường chiến đấu này nhưng mỗi lần hần phát động ma pháp đều làm hành động tiếp theo của Trịnh Xá hoàn toàn rối loạn, khiến hần chỉ có thể trực tiếp ngạnh kháng công kích, ví dụ như hiện tại bị đánh thẳng lên cột đá, hần lập tức oa một tiếng phun ra một ngụm máu lớn, cú đánh này đã làm hần bị nội thương.

"Không được, cứ như vậy sẽ bị bọn chúng dùng xa luân chiến làm cho mệt chết... Đúng rồi, quét hình của Chiêm Lam đã biến mất, như vậy đồng dạng, quét hình của chúng hần là cũng mất hiệu lực... Có cách rồi!"

Trịnh Xá định chủ ý, hần liều mạng chịu nguy hiểm để móng vuốt của gấu đen đánh trúng, quay hần lưng về phía nó, tiếp đó hai chân đạp lên người con gấu, lưng hần cũng đồng thời bị đánh, cả người như một con diều đứt dây bay khỏi mái nhà, trong ánh mắt của ba kẻ kia, hần cố gắng xoay người, quay mặt xuống dưới.

Con gấu đen khổng lồ thì thào nói:

- Chết rồi sao? Quá yếu ớt a? Trình độ như vậy cũng xứng với Ác Ma đội bọn ta...

Hần còn chưa dứt lời, đột nhiên cả người bị một luồng cự lực đánh bay lên, Trịnh Xá mặt có vết sẹo đã đứng ở chỗ hần vừa nãy.

Nam nhân này bằng lãnh nói:

- Người cũng xứng làm thành viên Ác Ma đội? Đừng tưởng thực lực người mạnh mẽ lắm, trong mắt ta, trong cả đoàn đội không quá bốn người xứng với danh hiệu này, mà người thì tuyệt đối không đủ tư cách. So với thành viên tiểu đội luân hồi bình thường mạnh hơn được một chút, nhìn bộ dạng gấu chó của người....

Trịnh Xá mặt mang vết sẹo tựa hồ cũng biết câu cuối mình nói thừa, Francis thật sự đang trong lốt gấu, con gấu đen này bò dậy, lau vết máu bên mép, đứng yên ở đó không dám cử động.

Trịnh Xá mặt mang vết sẹo không kiên nhẫn được nữa nói:

- Nếu muốn trở thành thành viên chân chính của Ác Ma đội phải không ngừng mạnh mẽ, không ngừng tiến bộ, hiện tại cả đội chỉ có ta Sở Hiên, Triệu Chuế Không ba người có tư cách mang danh hiệu này. Biết tại sao lần trước va chạm với Thiên Thần đội chúng ta lại là nhược giả được tiến vào phim trước không? Chính là vì có lũ yếu ớt các người làm liên lụy, mẹ kiếp, tất cả phải dựa vào trí tuệ của Sở Hiên mới có thể không phải giao chiến với chúng, chạy được về... Tóm lại, trước hết toàn diệt Trung Châu đội đi, Francis, Dekchai, hai người các người dùng chiếc Goblin Glider, nhớ kỹ, tìm được gắn nhất định phải bám chặt, dù thế nào cũng không được để hấn chạy thoát... Ta cũng không muốn nhà tù bóng tối trở thành nhà giam đoàn đội chúng ta, cứ vậy đi.

Nói xong hấn giương đôi cánh dơi bay xuống bóng tối phía dưới truy tìm.

Lại nói về Trịnh Xá bị đánh văng lên không trung, hấn cố gắng điều chỉnh thân thể hướng mặt xuống đất, trọng tâm toàn thân cũng hoàn toàn thay đổi, đồng thời lấy pháo không khí từ trong Nạp giới ra. Giờ phút này hấn đang trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, vừa bay vừa đánh giá khoảng cách giữa mình và mặt đất, đến cự ly thích hợp, hấn vụt bấm chốt pháo không khí, khi còn cách đất mấy mét, luồng sóng từ pháo không

Cho đến khi thân thể hắn không tự chủ, chạy trốn khỏi đó, khi hắn phục hồi tinh thần, hắn cơ hồ hận không thể đưa mình thiên đao vạn quả. Vứt bỏ một cô gái, vứt bỏ cô gái mà mình yêu giữa một đám lưu manh và một tên tội phạm cường gian giết người, hắn sợ hãi chạy trốn, giống như không phải hắn không chế thân thể mà thân thể hắn tự có ý thức chạy trốn, điều này làm hắn gần như tuyệt vọng.

Chờ đến khi hắn không chế được thân thể mình, liều mạng chạy về thì, nàng.... còn cả đám lưu manh kia đã biến mất không thấy nữa, hắn hoàn toàn đoán được nàng đã gặp phải chuyện gì rất kinh khủng.

Có thể thân thể không đến mức như vậy, nhưng tâm nàng nhất định đã tuyệt vọng cùng cực, nam nhân mình yêu thương không ngờ gặp nguy hiểm lại bỏ mặc nàng bỏ chạy một mình. Nam nhân như vậy nếu không yêu, hay chỉ yêu một chút thôi thì còn đỡ, nhưng hắn biết, nàng thật sự đã yêu hắn sâu sắc, tình cảm như vậy không còn nghi ngờ gì, vì thế khi nàng bị bỏ rơi, sự tuyệt vọng thực sự không thể tưởng tượng nổi....

Trương Hằng nhiều lần muốn tự sát, hắn nhiều lần muốn đi tìm nàng, nhưng hắn không cam lòng tự sát, bởi vì hắn còn chưa báo thù, tìm nàng thì hắn lại không dám... Hắn không dám nhìn vào đôi mắt nàng, dù là bình tĩnh, hay là phẫn nộ, dù là lạnh nhạt, hay là tuyệt vọng, hắn cũng không dám gặp lại nàng....

Cho nên hắn lựa chọn báo thù, hạ sát kẻ thù bằng cung tên của mình, mặc dù mỗi lần hắn đều sợ hãi đến cả cung cũng không cầm chắc được, mặc dù mỗi lần bắn xong hắn đều nôn mửa đến gần ngất xỉu, nhưng mỗi khi nghĩ tới tào ngộ, cùng sự tuyệt vọng của nàng, Trương Hằng lại tiếp tục giương cung. Đến khi giết chết tất cả bọn chúng, trong lòng đã tuyệt vọng, Trương Hằng mới tiến vào thế giới kinh dị luân hồi này....

Ai mà biết được, trong nơi kinh khủng này còn có thể gặp lại người hắn vẫn yêu thương, rồi sau đó như lời nàng nói, chủ thể của nàng còn từng xuất hiện tại Trung Châu đội...

"Anh không vứt bỏ em! Khi anh tiến vào Trung Châu đội, em đã..."

Trịnh Xá vô cùng muốn gào lên như vậy, nhưng nghĩ tới vẻ mặt đạm mạc rơi lệ của Minh Yên Vi, nhất thời hắn lại không có dũng khí để mở miệng. Mặc dù hắn muốn giải thích, nhưng sự thật khó biện bạch hơn cả trăm lần, lúc trước, chính là do hắn bỏ rơi nàng mới làm tương lai hạnh phúc của hai người hoàn toàn tan vỡ, tất cả thống khổ đều do sai lầm, tội lỗi của hắn, nếu như hắn không nhu nhược, nếu như hắn có thể giang rộng hai tay bảo vệ cho nàng, tất cả đều đã có thể thay đổi.

Trương Hằng chạy vào trong một ngõ nhỏ, trên người máu tươi lâm râm, vừa nãy uy lực của mấy mũi tên cũng không mạnh, hơn nữa lần nào cũng xuyên hắn qua cơ thể nên gánh nặng với thân thể hắn càng nhỏ. Có thể thấy mấy mũi tên đó chỉ để trừng phạt hoặc hành hạ hắn, nếu không cứ xem mũi tên Minh Yên Vi bắn về phía chiếc chuông, một phát như vậy ở cự ly gần đủ để hắn tiêu đời trong nháy mắt, cần gì phải bắn xuyên qua người hắn chứ? Nàng đang hành hạ hắn, dùng nó để tiêu trừ cừu hận và thống khổ trong nội tâm...

Vụt!

Một đạo quang mang màu bạc lóe qua, vách tường chỗ Trương Hằng lập tức bị bắn thủng một lỗ, trong lỗ thủng ngân sắc hỏa diễm không ngừng thiêu đốt, xi măng chỗ đó cũng bị thiêu chảy ra, có thể thấy uy lực đáng sợ của ngọn lửa này.

-Lại muốn chạy nữa sao? Chạy trốn như lần đó người bỏ ta lại sao? Người đúng là một kẻ hèn nhát, chỉ biết chạy trốn...

Thanh âm của Minh Yên Vi vang lên giữa không trung sau lưng Trương Hằng, trong giọng nàng đầy châm chọc cùng phẫn nộ, không chỉ như thế, nàng không chút lưu tình bắn ra ngân sắc hỏa diễm, mỗi lần ngọn lửa bắn ra đều làm vách tường tan chảy một mảng, uy lực thật sự kinh người, đương nhiên nếu chỉ xét về lực lượng của tên thì còn kém Bạo Liệt tiến của Trương Hằng nhiều.

Trương Hằng nghiêng rằng không nói nữa câu, nghiêng chặt đến mức bên khóe miện máu tươi bắt đầu không ngừng chảy ra, hắn vừa nuốt máu tươi của chính mình vừa liên tục, mỗi lần luồng sáng ngân sắc bắn tới hắn đổi hướng lại lao vào một con gạch. Bất tri bất giác, hai mắt Trương Hằng đã biến thành mở mịt, trong lúc chạy đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tóa.

-Nếu sợ chết như vậy sao một tiễn vừa rồi không bắn vào đầu ta chứ, như vậy người không cần chạy trốn nữa, cũng không cần sợ hãi nữa, chỉ cần bắn trúng đầu ta. Ta đã mở cơ nhân tỏa, chẳng lẽ người không muốn có điểm thưởng và chi tiết kịch tình sao?

Minh Yên Vi nghiêng răng rít lên, cung tên trong tay không ngừng bắn về phía Trương Hằng nhưng lần nào cũng chỉ lệch một ly thôi, cô gái này thấy hần không hồi đáp, lệ quang trong mắt càng lúc càng dày.

Minh Yên Vi đột nhiên bay lên không trung, nàng đứng trên cao hơn mười mét nhìn xuống, tiếp đó cao giọng nói:

- Trương Hằng, người có nhớ ta từng nói ta có dự cảm rất mạnh với một số chuyện không? Đối với cung tiễn càng mạnh, ta có thể dễ dàng dự đoán được hướng đi của mũi tên cùng phương hướng của mục tiêu, nhiều lúc ta thậm chí không cần nhìn.... cũng có thể bắn trúng mục tiêu.

Minh Yên Vi chợt nhắm mắt lại, nàng đưa cây tiểu cung màu bạc nhắm về hướng Trương Hằng chạy trốn, trong một chớp mắt khi hần cong người lại, cây ngân sắc tiểu cung vụt buông ra, một mũi tên xuyên thẳng qua đùi hần. Cũng may một tiễn này Minh Yên Vi cũng không sử dụng ngọn lửa màu bạc tấn công, chỉ có cảm giác đau đớn khó chịu muốn chết từ chân truyền đến, Trương Hằng hơi tập tễnh một chút nhưng vẫn liều mạng chạy tới.

".... Anh nhất định sẽ đền bù hết cho em, nhưng anh không thể để đồng đội bị trừ âm điểm, cho nên anh nhất định phải giết một thành viên trong Ác Ma đội.... Trong ý thức Trịnh Xá ở bên đó có thể thấy một gã da trắng đang bay trên không, giết chết hần.... Sau đó anh sẽ đền bù tất cả cho em.."

Trương Hằng nghiêng chặt răng, hần tiếp tục liều mạng chạy tới, lúc này đã tới rất gần con đường kia. Mắt thấy hần sắp tới nơi, Minh Yên Vi rút cuộc nhú mảy gương cung, một đạo ngân sắc hỏa diễm bắn vào khoảng trống trước mặt Trương Hằng, đến khi hần tới nơi, đoàn hỏa diễm này trực tiếp bắn trúng cổ chân hần, lập tức cả bản chân bị thiêu cháy, hơn nữa ngọn lửa còn bắt đầu theo cổ chân lan dần lên trên.

Đoàng!

Một tiếng sùng cực lớn vang lên, cách đó hơn một nghìn mét, một đạo hỏa quang lóe lên trong lớp sương đen, tiếp đó trên mặt đất truyền đến tiếng đạn xuyên phá. Trương Hằng vốn đang định tiếp tục bò tới, đến lúc này hần cuối cùng mỉm cười đứng dậy, còn Minh Yên Vi cũng đã bay tới trước mặt hần.

Minh Yên Vi cười châm chọc:

- Sao không chạy? Sao không chạy nữa đi? Sao bây giờ người lại ra bộ trấn tĩnh thế? Lúc trước nếu người có được nửa phần trấn định như thế này, chúng ta đã....

Nữ hài này cũng không nói được nữa.

Trương Hằng nhìn Minh Yên Vi, mỉm cười ôn nhu, hần chợt đứng thẳng dậy, gương cung căng tròn nhắm về phía nàng, đồng thời trên người hần cũng xuất hiện một luồng uy áp, đây là biểu hiện hần sắp sử dụng Phong chi tiễn.

Minh Yên Vi lại mỉm cười như được giải thoát, nàng cũng kéo cây tiểu cung tới cực hạn, một đoàn ngân sắc hỏa diễm xuất hiện trên dây cung, nàng khẽ thì thầm:

- Để chúng ta cùng giải thoát đi, Hằng...

"....Xin lỗi, anh yêu em, hãy sống...."

Một đạo khinh tiễn phá không bắn ra, thật sự là Hội vân điều cung như mãn nguyệt, tây bắc vọng, xạ Thiên Lang....

Một tiễn bay lướt qua mặt Minh Yên Vi, khi nàng quay đầu nhìn đã không biết mũi tên bay tới tận đâu, nhìn lại Trương Hằng, chỗ trái tim gã đã biến thành một phiến quang mang màu bạc... Nhưng trên mặt hần đang mỉm cười...

194. Thích Khách Chi Đạo

Triệu Anh Không được gọi là thiên tài, từ lúc nàng mới sinh đã được mọi người trong tộc tán tụng, không chỉ vì nàng là con gái của tộc trưởng mà chủ yếu do thiên phú thích khách trời sinh của nàng.

Thích khách là một nghề rất cổ xưa, trong đó cũng có những quy tắc riêng, mặc dù những quy tắc này người ngoài nhìn vào có vẻ rất tàn khốc, hắc ám, nhưng nếu như muốn để thích khách tiếp tục được tiếp nối những quy tắc này nhất định phải được thực hiện vĩnh viễn. Một trong số đó là để trẻ con trong tộc tự tàn sát lẫn nhau từ nhỏ, không cần giết chết đối phương, nhưng buộc phải đánh bại đối phương, đương nhiên, trong các cuộc chiến như vậy dù có giết chết đối thủ cũng chẳng sao, dù sao cũng chỉ là một cái mạng mà thôi.

Từ lúc năm tuổi, con em trong thích khách thế gia sẽ được đưa tới một nơi hoàn toàn xa lạ, tiến hành chiến đấu huấn luyện. Tùy theo tuổi tác tăng lên, hoàn cảnh huấn luyện cũng càng lúc càng tàn khốc, từ đầu mỗi người được cấp một phần tiếp tế, về sau là mỗi người nửa phần rồi mười người mới được một phần. Đến khi người đói, khi người khát, khi người lạnh, đều chỉ có cách chiến đấu, đánh lén, chém giết để cướp phần tiếp tế của người khác, thích khách thế gia gọi đây là cách để buộc đám hài tử chiến đấu.

Triệu Anh Không là một bé con, trong hoàn cảnh như thế vậy nàng sống cực kỳ thoải mái, chẳng có kẻ nào là đối thủ của nàng, chẳng có kẻ nào thắng nổi nàng, nàng chính là thiên tài trăm năm hiếm gặp của thích khách thế gia. Dù vậy nàng lại có một nhược điểm trí mạng, chỉ cần là người đã được nàng tiếp tế, nàng sẽ cực kỳ trọng tình trọng nghĩa... Nhưng một thích khách không cần tình nghĩa, họ chỉ cần trái tim băng lạnh, quyết tâm nhất kích tất sát, chỉ vậy thôi.

Trong hoàn cảnh phong bế huấn luyện như vậy, Triệu Anh Không đã gặp rất nhiều người, trong đó có địch nhân, có kẻ bị nàng giết, bị đánh lén, cũng có vài người trở thành bằng hữu hay gọi là tùy tùng cũng được, một trong số đó là Triệu Chuế Không.

Hắn cũng là một thiên tài, nhưng không phải là sử dụng thuần thực kỹ xảo thích khách giống như nàng, hắn là thiên tài khống chế nhân tâm, dù dưới tình huống như thế nào cũng có thể bảo trì một trái tim băng lạnh, đồng thời có thể cảm nhận được rõ ràng tâm lý của đối phương, hơn nữa còn dùng biện pháp dẫn dụ làm đối phương rối loạn, sau đó... nhất kích tất sát.

Đám thiếu niên này trong hoàn cảnh ác liệt như thế vẫn sống rất dễ chịu, bởi vì thực lực của họ rất mạnh nên không chỉ có thể cướp đoạt đồ tiếp tế của người khác mà còn có thể tự tìm kiếm thức ăn, ví như săn bắt mãnh thú hoặc tìm kiếm các loại rau quả dại, hơn nữa lại không có những trói buộc của thế giới thích khách bên ngoài, đám người này thật sự coi nơi đây là thiên đường.

Cho đến khi được mười ba tuổi, những người bắt đầu trưởng thành sẽ được thích khách thế gia đưa về, bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ gia tộc phân phó, tuổi thơ vui vẻ kết thúc như vậy. Tất cả đều chôn sau trái tim thơ bé vào tận đáy lòng, giờ phút này, họ đã không còn là trẻ con tươi cười vô tư, giờ phút này, họ là thích khách...

Đó là một nhiệm vụ rất lớn, do một người Do Thái phát hành, ám sát dự đảng phát xít trốn trong một căn cứ quân sự tại Châu Phi. Tổng cộng có mười thích khách, ngoài ba thích khách trưởng thành, bảy người còn lại đều là thiếu niên, kết quả chỉ có một gã thích khách trưởng thành mang thương tích trở về. Theo lời hắc kể Triệu Chuế Không đột nhiên phản bội, giết chết tám người còn lại, mà hắn phải dựa vào vận khí tốt mới nhân cơ hội chạy được về.

-Ngự Không ca ca, Minh Không tỷ tỷ, Ny Không muội muội, còn cả Huyết Không, Minh Không....Người vì sao phải giết họ!

Triệu Anh Không hai mắt đã đỏ ngầu, thật sự là nộ hỏa trung quan, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Triệu Chuế Không.

Gã thanh niên anh tuấn này mỉm cười tránh khỏi cú đâm của Triệu Anh Không, trên tay hắn chẳng có vũ khí gì, mặt vẫn mang nụ cười ôn nhu như trước, nhìn như một người anh hiền hòa. Khi Triệu Anh Không không ngừng tấn công tới, hắn cười nhẹ lắc đầu nói:

- Ta không muốn giết muối mà, biểu muối thân yêu của ta, bây giờ muối còn quá yếu.... Không chỉ kỹ xảo thích khách, còn cả thuộc tính cường hóa của thế giới này nữa. Không biết muối đã phát hiện ra chưa, thuộc tính cường hóa càng mạnh thì càng cần phải mở cơ nhân tỏa tầng cao hơn mà muối có vẻ mới mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất a. Nhớ năm xưa muối là người mở cơ nhân tỏa sớm nhất trong chúng ta, đến bây giờ không ngờ vẫn dậm chân tại chỗ... Thế là không được đâu đấy, tiểu biểu muối đáng yêu của ta.

Nói đoạn gã thanh niên anh tuấn này không ngờ lại thần nhiên quay người đi vào trong bóng tối, tốc độ của hắn như chậm mà cực nhanh, chỉ mấy bước đã tiến vào trong màn sương dày đặc.

”...Gãy sống mũi.”

Trịnh Xá tại vách tường hôn mê ít nhất là một giây, khi hắn tỉnh táo lại liền cảm thấy chỗ mũi đau đớn, dù với tổ chất thân thể hắn cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu lực công kích của gấu đen, hơn nữa còn là một kích chính diện đúng lúc hắn không đề phòng, lần này hắn không bị trực tiếp đánh chết đã là vạn hạnh rồi.

Đang lúc Trịnh Xá đang từ từ xoay người đứng dậy từ đồng gạch vỡ, đột nhiên hắn mơ hồ nghe thấy tiếng chuyển động của đại liên sáu nòng, ngay lập tức hắn không nghĩ ngợi gì hết, liều mạng lao sang một bên. Ngay khi hắn lao vào một bức tường, chỗ đùi và bắp chân phát ra một trận đau đớn, ít nhất cũng có bốn năm viên đạn bắn trúng chân hắn, bất quá hắn cũng đâm xuyên qua tường xông ra ngoài. Bên ngoài là một bãi đất tương đối bằng phẳng, Trịnh Xá nhìn thấy Nemesis cao lớn đang nâng súng bắn tên lửa, tia ngắm màu đỏ đã chỉ thẳng về phía hắn, chỉ chờ ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống hắn sẽ không thể tránh được.

-Matt Anderson! Ta là Trịnh Xá đây!

Trịnh Xá bất đắc dĩ chỉ có thể gào lên, lúc này hắn đã không còn cách nào tránh nổi, cho nên chỉ có thể hoàn toàn đánh cược một ván, xem Matt Anderson có nhớ hắn không...

Nemesis tựa hồ hơi sững sốt, súng bắn tên lửa vốn đang giơ lên cũng từ từ hạ xuống, nó có vẻ rất chần chừ, mấy lần muốn giơ súng lên rồi lại hạ xuống. qua mấy lần như vậy, Nemesis gầm lên một tiếng, giơ vũ khí nhắm vào con gấu đen đang phá tường chạy trốn ở phía xa, bức nó phải quay lại.

Trịnh Xá thở phào một hơi, hắn xoay người ngồi dậy, dùng quân đao nhẹ nhàng rạch chân và bắp đùi, tiếp đó thò tay vào trong thịt dùng sức moi ra mấy viên đạn lớn. Hắn cũng không cầm máu, dù sao vết thương cũng bắt đầu chậm rãi khép lại, hắn nhảy lên vận khinh công lao về phía con gấu đen.

Không biết tại sao Phục chế thể của Trịnh Xá trong Ác Ma đội còn chưa xuất hiện, có thể là bị chuyện gì cấp bách trì hoãn, cũng có thể là đang ẩn nấp ở gần đó chờ cho hắn một kích trí mạng. Nhưng cho dù là thế nào, đây cũng là cơ hội tốt nhất của hắn, hắn nhất định phải trong thời gian này giải quyết triệt để con gấu đen kia, nếu không khi Phục chế thể của hắn xuất hiện, Trịnh Xá sẽ không có chút phần thắng nào.

Trước khi lao tới chỗ gấu đen, Trịnh Xá đã bóp cò pháo không khí, đồng thời dưới chân cũng không dừng lại, cả người vẫn như cũ lao tới trước. Mắt thấy khoảng cách đã càng lúc càng gần, giữa hai chưởng của gấu đen mơ hồ có thể nhìn thấy quang mang màu lục.

Trịnh Xá nhìn rõ ràng, chờ đến khi gấu đen đánh hai chưởng xuống đất, sóng xung kích từ pháo không khí cũng đồng dạng đánh tới. Hai luồng sóng va vào nhau nhưng hiển nhiên là uy lực của pháo không khí lớn hơn nhiều, hoàn toàn triệt tiêu luồng sóng kia đồng thời vẫn còn một phần lớn bắn về phía con gấu. Chỉ là sau khi luồng sóng từ pháo không khí triệt tiêu luồng sóng kia, uy lực của nó đã giảm khá nhiều, hơn nữa phương hướng cũng biến đổi, chỉ đánh trúng cánh tay phải của gấu đen, tiếp đó bắn lên vách tường phía sau.

Con gấu đen gào thảm một tiếng, nó còn chưa kịp có động tác tiếp theo, Trịnh Xá đã nắm chặt quân đao đâm thẳng vào ngực, chỉ là nó da thô thịt dày quá mức, một nhát đâm này bất quá cũng chỉ đến chỗ xương sườn, còn cách nội tạng một đoạn ngắn. Quân đao không đâm vào tiếp được nhưng Trịnh Xá cũng nhanh trí, hắn rống lên, nắm quân đao kéo thẳng xuống, cho dù quân đao cũng không sắc bén nhưng dưới lực lượng mạnh mẽ của hắn cũng đưa vết đầu biến thành một vết rạch lớn, nếu như thật sự để hắn rạch hết ra con gấu đen to lớn sẽ trực tiếp bị phanh ngực phanh bụng, chỉ riêng chảy máu cũng đủ chết rồi.

Sinh mệnh lực của con gấu đen thật sự là ương ngạnh dị thường, nó huy động cánh tay phải còn chưa bị thương, vồ thẳng một chưởng vào bên trái Trịnh Xá, đáng vắng cả hắn và quân đao ra ngoài. Gấu đen rõ ràng là đã bị đánh đến phát hỏa, hai mắt nó đỏ ngầu, rống lên lao tới, hung hăng áp thẳng vào người Trịnh Xá vừa bị đánh bay ra, đẩy hắn đập vào trong một tòa nhà, tiếp đó há cái miệng to như chậu máu cắn vào đầu hắn.

Trịnh Xá bị đập đến thê thảm, đặc biệt chỗ đầu còn bị va mạnh vào một góc tường nhọn làm hắn hôn mê mất một hai giây, khi hắn tỉnh lại đã thấy một cái mồm đỏ như máu cắn tới, hơn nữa cả người còn bị áp vào vách tường không thể cử động được. Mắt thấy sắp toi mạng dưới nanh gấu, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trên người Trịnh Xá bùng lên ngọn lửa màu đỏ máu, thiêu đốt con gấu đen phải thả lỏng người hắn ra một chút, tiếp đó hắn vận nội lực hung hăng đánh một quyền vào hàm dưới con gấu. Một quyền mang theo

nội lực ăn mòn gần như đập nát cả hàm dưới gấu đen, không chỉ như thế, lực lượng khổng lồ còn đánh nó bay ra hơn mười mét, con gấu đen dài hơn năm mét lúc này giống như một món đồ chơi bị đánh tung lên, sau đó xuyên thủng cả bức tường rơi vào giữa màn sương.

Hộc, hộc....

Trịnh Xá há miệng thở dốc, vừa này va chạm và nén ép kịch liệt gần như đã ép hết cả không khí trong phổi hẳn ra, bất quá hiện tại không phải là lúc nghỉ ngơi, dưới chân hắn đạp một cái, nhanh chóng lao qua lỗ thủng trên tường ra ngoài. Chỉ thấy con gấu đen cũng đã bò dậy nhìn về phía này, bộ dạng nó nhìn cũng khá thê thảm, hàm dưới bị ăn mòn đến gần như chỉ còn trơ xương, trên bụng có một vết thương lớn, từ đó cơ hồ có thể thấy được nội tạng bên trong đang động đậy, cánh tay trái không ngừng chảy máu, nhìn qua cánh tay đã hoàn toàn nát bấy.

Con gấu đen to lớn trong mắt đã không còn chút dã tính nào, ngược lại đầy kinh hoàng, sợ hãi, sau khi nó nhìn thấy Trịnh Xá xuất hiện vội vã quay người chạy trốn, thân thể to lớn không ngừng chảy máu. Bộ dạng này đâu phải là gấu đen a, rõ ràng là một con chó nhà có tang, một con cẩu hùng thuần túy mà thôi.

Trịnh Xá không hề buông lỏng chút nào, hắn cũng đã sớm phát cuồng, thấy con gấu đen to lớn đang chạy trốn, hắn vận khinh công lao thẳng tới sau lưng nó, hàm răng hung hăng cắn thẳng vào sau cổ, dùng sức rút ra một miếng thịt lớn đỏ hồng. Vẫn chưa thôi, Trịnh Xá nắm chặt quân đao, đâm mạnh vào chỗ xương sống, hơn nữa sau khi đâm vào còn dùng sức vặn một cái, bẻ gãy xương sống đồng thời cũng một nửa lưỡi quân đao cũng gãy rời, mắc lại đó. Con gấu đen chỉ kịp kêu thảm một tiếng, thân hình to lớn lắc lư mấy cái rồi đổ ập xuống đất, không ngừng co rút.

Trịnh Xá từ dưới đất bò dậy, hắn không ngừng thở dốc, trên người toàn là máu đen, cũng không rõ là máu của hắn hay là máu của gấu đen. Bất quá, lúc này hắn cũng bất chấp thương thế trên người, từng bước tiến tới trước mặt gấu đen, nhìn con gấu này cả người đang không ngừng co rút lại, hắn chậm rãi giơ pháo không khí lên.

Trong mắt con gấu đen đầy hoảng sợ, thân hình nó bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, hai ba giây sau đã biến lại thành bộ dạng như bình thường. Gã đại hán da trắng đáng thương này hàm dưới đã bị ăn mòn hơn một nửa cho nên nói chuyện cũng không rõ ràng, nhưng hắn vẫn vội vàng lớn tiếng nói:

- Tha cho ta đi, ta có thể xin đội trưởng....

Trịnh Xá không thèm để ý tới hắn, chỉ nhẹ nhàng bóp cò pháo không khí, tiếp đó, hắn yên lặng nhìn về mặt từ cầu khẩn chuyển sang hoảng sợ, từ hoảng sợ chuyển sang tuyệt vọng của nam tử da trắng kia. Hai giây sau, từ miệng pháo không khí, một luồng sóng xung kích bắn ra, bắn thẳng vào mặt nam nhân da trắng kia, lập tức cả đầu hắn cùng đất đá xung quanh bị bắn nát vụn...

Trịnh Xá quỵ xuống đất há miệng thở hồng hộc, một lượt chiến đấu vừa rồi hắn đã dùng toàn lực liều mạng, có thể nói không phải ta sống thì người chết, mấy lần chấp chới giữa ranh sinh tử làm toàn bộ tinh thần của hắn đều căng thẳng tới cùng, bây giờ hơi thả lỏng một chút là lập tức cảm thấy mệt mỏi hết sức. Cái này còn chưa tính là gì, cả người hắn chỗ nào cũng là vết thương, toàn thân đau đớn khó mà diễn tả được, hiện tại cho dù cử động một ngón tay cũng vô cùng khó khăn.

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện sau lưng Trịnh Xá, hắn quay đầu nhìn lại liền thấy Nemesis đang yên lặng đứng đó, hai thanh vũ khí cũng không chỉ vào hắn. Xem ra Matt Aderson đã khôi phục trí nhớ hay ít nhất cũng có ấn tượng sâu sắc về hắn, nếu không tên Nemesis này khó có khả năng bỏ qua cơ hội dễ dàng giết hắn, giờ phút này, nó chỉ cần bắn một loạt đạn là có thể xử lý Trịnh Xá gọn ghẽ.

-Quả nhiên khổng hồ là chủ thể của ta, ẩn giấu bản chất tàn nhẫn giống như ta... Ta còn tưởng sự tàn khốc của mình là do Chủ Thần áp đặt lên khi nhân bản, xem ra sự thật cũng không phải như thế...

Một giọng nói băng lãnh vang lên, một nam nhân vũ lòng đôi cánh đen từ trên không hạ xuống, trên tay hắn cầm một thanh cự kiếm bốc lửa đen kịt, đôi cánh đen sau lưng không ngừng phe phẩy.

Đó chính là Trịnh Xá mặt có vết sẹo dữ tợn, đội trưởng tiểu đội luân hồi Ác Ma....

197. Ánh Sáng Và Bóng Tối..... Khởi Đầu Của Tiểu Đội Luân Hồi Mạnh Nhất! (1)

Trịnh Xá chỉ cảm thấy một luồng áp lực ập thẳng tới, đó không chỉ đơn thuần là cảm giác áp bức từ lực lượng mạnh yếu mà còn là một loại áp lực từ tâm linh. Rất khó để diễn tả cảm giác này, hình dáng người trước mặt gần như giống hệt hắn, ngoài một vết sẹo hung ác như một con rết trên mặt ra, hình dạng hai người hoàn toàn giống nhau.

Nhưng chỉ là bề ngoài thôi, Trịnh Xá có vết sẹo mang theo một cỗ khí tức bạo lệ khó tưởng tượng nổi, khí tức này sắc bén như mũi nhọn của một thanh chủy thủ, chỉ nhìn hần thôi cũng khiến người khác phát run, đây là khí thể....

Nếu như coi Trịnh Xá mạnh hơn người bình thường một chút, hơn nữa cũng dần dần có khí chất của thủ lĩnh đội ngũ thì Trịnh Xá mặt mang vết sẹo này hoàn toàn là ác ma trần trụi, chỉ nhìn hần thôi đã khiến Nemesis to lớn sau lưng Trịnh Xá găm thét lên, cảm giác nguy hiểm khó có thể diễn tả bằng lời.

-Ta rất thất vọng, thật sự không thể tưởng tượng nổi, bằng vào thực lực của ngươi sao có thể sống đến bây giờ? Mấy bộ phim kinh dị trước đều không giết được ngươi sao? Vận khí tốt thật...

Phục chế thể cười lạnh nói (tác giả: để không nhầm lẫn, từ bây giờ khi hai người cũng xuất hiện, Trịnh Xá trong Ác Ma đội sẽ được gọi là Phục chế thể), đồng thời hần đứng giữa không trung vung tay lên, Trịnh Xá đang đứng dưới đất đột nhiên bị đánh văng đi một cách quỷ dị, thật sự không thấy thứ gì đánh trúng mặt hắn.

Trịnh Xá cứ thế bị đánh bay đi mấy mét một quyền này tuy đột ngột nhưng uy lực cũng không lớn, cho nên hắn lập tức đứng thẳng dậy, vừa kịp thấy Nemesis đưa súng nhắm vào Phục chế thể. Đường đạn có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ngọn lửa phụt ra từ nòng súng dài đến nửa mét, dưới loạt đạn mạnh liệt như vậy bất kỳ kẻ nào cũng chỉ có thể tránh né hoặc chạy trốn, giống như Trịnh Xá hoặc con gấu đen to lớn lúc trước....

Nhưng chỉ thấy Phục chế thể đưa thanh hỏa diễm cự kiếm chắn trước mặt, ngọn lửa màu đen phẳng phất như lông phồng hộ, ngăn chặn tất cả đầu đạn bắn vào. Mỗi viên đạn vừa tiếp xúc với ngọn lửa màu đen liền lập tức bị thiêu đến bốc hơi, có thể thấy nhiệt độ ngọn lửa kinh khủng đến mức nào, cho dù tay Phục chế thể hoàn toàn chìm trong ngọn lửa này.

Trịnh Xá biết lửa do bản thân phát ra sẽ không thiêu cháy chính mình, hơn nữa khi sử dụng hỏa diễm còn có thể ngăn cản nhiệt độ cao xung quanh nên hắn cũng không cảm thấy Phục chế thể đặt tay trong lửa có gì kỳ lạ, chỉ là ngọn lửa giống như tự có ý thức ngăn cản luồng đạn, kỹ xảo khống chế như vậy làm Trịnh Xá kinh hãi không thôi.

-Ngươi cái gì cũng không biết, sao vẫn sống sót được... Nhìn bộ dạng ngờ nghệch của ngươi, ta thật muốn cho ngươi thiên đao vạn quả, cô gái của ngươi... La lệ vẫn chưa chết chứ? Ha ha ha, nhìn bộ dạng ngươi vừa ngây thơ vừa ngờ nghệch, lấy gì để trở thành đội trưởng được? Còn có thể từ trưởng thành? Sau đó mạng theo cô gái ngươi yêu và đồng đội trở về thế giới hiện thực... Nằm mơ!

Phục chế thể ngẩn ngơ vô số phát đạn, hần không ngờ lại tung một quyền về phía Trịnh Xá, mà từ giọng nói của hần thật sự là cực kỳ thù hận. Trịnh Xá không thể hiểu nổi loại hận ý này, hận ý này đã vượt quá sát ý với địch nhân hay bất cứ thứ gì khác, giống như một loại cử hận bất cộng đại thiên (không đội trời chung).

Nemesis thấy súng đại liên không có hiệu quả, nó nâng súng bắn tên lửa nhắm về phía Phục chế thể, bắn ra ba phát liên tiếp, mỗi phát tên lửa đều bắn trúng Phục chế thể giữa không trung. Ba tiếng nổ lớn vang lên, trên trời lập tức xuất hiện một luồng lửa kịch liệt, nhất thời đến cả màn sương hắc ám xung quanh cũng được chiếu sáng. Chỉ là đám lửa này chỉ duy trì trong mấy giây tiếp đó ngọn lửa màu đen lóe lên, cả đám lửa lập tức bị hút vào trong, còn Phục chế thể vẫn phe phẩy đôi cánh bình yên vô sự giữa không trung.

-Trịnh Xá, ngươi chẳng biết gì hết!

Phục chế thể lạnh lùng nhìn Trịnh Xá nói:

- Cho nên ngươi không có tư cách sống sót, kể cả đồng bọn của ngươi... Tất cả các ngươi đều phải chết!

Phục chế thể vung thanh cự kiếm về phía Trịnh Xá lẳng không chém xuống, hắc sắc hỏa diễm liền kéo dài ra mấy chục mét, thanh kiếm phẳng phát như cũng dài ra từng ấy. Tiếp đó thanh cự kiếm chém thẳng tới, mặc dù tốc độ phản ứng của Trịnh Xá cực nhanh nhưng một kiếm này vẫn sượt qua cánh tay hắn chém xuống đất, lập tức đất cát chỗ đó bốc khói, trong nháy mắt, cát trên mặt đất bắt đầu biến thành thủy tinh...

A!

Cánh tay trái Trịnh Xá bị một kiếm sượt qua, mặc dù không bị thương đến khớp xương nhưng một mảng da lớn và cơ thịt đã bị chém rụng xuống, hơn nữa ngọn lửa màu đen đó thật quá bá đạo, chỉ khẽ chạm vào thôi mà da thịt trên tay hắn sâu vào ba phân bên trong đều cháy bỏng, phần ngoài cùng còn biến thành than đen, cánh tay đau đớn đến bắt đầu tê dại.

Phục chế thể đang tiếp tục công kích, không nghĩ tới Nemesis đột nhiên gầm lên, chỉ thấy nó chạy âm âm dưới đất, mỗi bước hạ xuống đều để lại một vết chân sâu hoắm. Sao đó, nó nhảy lên cao gần mười mét, tóm lấy chân Phục chế thể, hung hăng kéo hắn xuống đất.

Hai người từ trên cao rơi thẳng xuống, ầm một tiếng, chỗ hạ xuống lập tức lõm thành một hố sâu, sức mạnh của Nemesis không ngờ lại khủng bố đến vậy, tuyệt đối phải gấp mấy lần so với Trịnh Xá, mặc dù còn kém Alien thể tiến hóa trong Alien 4 nhiều nhưng cũng đã rất kinh khủng rồi. Chỉ thấy Nemesis lại xốc Phục chế thể lên, nhưng không đợi nó có cử động gì khác, Phục chế thể đã đặt tay ngực nó, đẩy văng Nemesis về phía mấy căn nhà đằng xa, ầm một tiếng, hai bóng một lớn một nhỏ lao vào trong một căn nhà, trong đám bụi mù mịt chỉ còn truyền đến tiếng nắm tay oanh kích và tiếng cười cuồng dại của Phục chế thể.

Trịnh Xá đứng tại chỗ không ngừng vận chuyển nội lực trong cơ thể, lúc này hắn đang kiệt sức, sau khi liên tục giết chết hai gã cường giả cận chiến đã mở cơ nhân tỏa, nếu như không nhờ khả năng hồi phục mạnh mẽ của huyết thống Vampire giờ phút này chỉ cần mất máu cũng đủ làm hắn toi đời rồi, cho nên hắn chỉ có thể liều mạng thôi động nội lực khôi phục thân thể.

Hai loại năng lượng, năng lượng Vampire có thể sử dụng kỹ năng ma pháp, đặc biệt là hồng viêm uy lực cực lớn, còn nội lực ngoài tính ăn mòn khi vận hành có thể tăng cường tổ chất cơ thể, đặc biệt là khi cả người suy yếu vô lực, nội lực gần như chính là năng lượng dự trữ, trong thời điểm sắp phải liều mạng thể này công hiệu của nội lực hoàn toàn được thể hiện.

Mấy giây sau, Trịnh Xá nghiêng răng lao tới hai người kia xem xét thử, nhưng không đợi hắn tới nói, một thân ảnh cao lớn đã bị đánh văng ra. Lực lượng của Nemesis rất mạnh nhưng lực lượng đó không ngờ lại không thể bì được với Phục chế thể, chỉ thấy hắn một cước đá văng Nemesis, tiếp theo biến thành vô số con dơi bay ra sau lưng nó. Từ phía sau, Phục chế thể tóm lấy Nemesis, hai tay dùng sức kéo một cái, cứng rắn xé cụt cả cánh tay của nó xuống, máu tươi và một ít xúc tu lập tức phun ra không ngừng, làn máu phun lên người Phục chế thể trong nháy mắt đã bốc hơi, trên người hắn đã bốc lên hắc sắc hỏa diễm, bất cứ thứ gì tới gần đều bị thiêu đốt sạch sẽ.

Ngay lúc Phục chế thể cuồng tiếu, đưa tay nhắm về phía đầu Nemesis, Trịnh Xá đã hung hăng lao tới trước mặt hắn, trên người Trịnh Xá cũng bùng lên ngọn lửa màu đỏ máu, hai người một trước một sau quay cuồng lẫn ra ngoài. Hai ngọn lửa màu đen và màu đỏ trộn lẫn vào nhau, giữa đám bụi mù mịt chỉ nhìn thấy hai màu này.

Cơ thể Trịnh Xá nhanh chóng phòng lên, hắn gầm lên đánh một quyền về phía Phục chế thể, nhưng một quyền này dễ dàng bị chặn lại, tiếp đó một cổ cự lực ập tới. Lực lượng này không hổ là sức mạnh có thể áp chế Nemesis, ít nhất cũng mạnh hơn bản thân Trịnh Xá mấy lần, chỉ thấy Phục chế thể tóm lấy nắm tay Trịnh Xá, kéo mạnh một cái, quyền phải của hắn liền bị kéo trật khớp. Không đợi Trịnh Xá kịp cảm thấy đau đớn, Phục chế thể đã cường hành nắm lấy cánh tay hắn dùng sức vận mạnh, cả cánh tay phải lập tức bị vận gãy, khớp xương gãy tan, đâm thủng cả da thịt xuyên ra ngoài.

A!

Trịnh Xá kêu thảm một tiếng, lực lượng trên tay trái lập tức lỏng ra, Phục chế thể cũng nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách. Không biết hắn vung tay lấy thanh cự kiếm hắc sắc hỏa diễm từ đâu ra, chỉ thấy hắn dùng sức chém xuống, cánh tay phải Trịnh Xá lập tức bị chặt đứt, cơ đau khủng khiếp rút cuộc làm Trịnh Xá ngã quỵ xuống đất..

-Cứ như vậy sao? Lực lượng của người chỉ vụn vụn đến trình độ này thôi sao? Làm ta quá thất vọng đó... Người mà cũng là chủ thể của ta....

Phục chế thể nhìn Trịnh Xá yếu ớt nằm thở hồng hộc dưới đất. Hắn đưa tay kéo Trịnh Xá lên, hồng viêm rõ ràng không thể địch lại ngọn lửa đen kia, hai bên thiêu đốt lẫn nhau không lâu, ngọn lửa đỏ đã tiêu tan hết, còn Phục chế thể cũng thu hồi lại ngọn lửa đen. Giờ phút này, năng lượng Vampire trong người Trịnh Xá cơ hồ đã hao tận, nội lực cũng gần như khô kiệt, thậm chí cả trạng thái mở cơ nhân tỏa cũng không thể duy trì, chỉ có thể miễn cưỡng mở mắt nhìn nam nhân giống mình như đúc này.

Phục chế thể lắc đầu khinh miệt, hắn một tay giơ Trịnh Xá lên, mắt thấy hắc hỏa cự kiếm sắp chém xuống, Trịnh Xá vẫn khó nhọc hỏi:

- Người vừa nhắc tới La Lệ... người cũng tạo ra cô ấy sao? Cô ấy của người... làm sao vậy?

Phục chế thể hít một hơi thật sâu, hắn rú lên cuồng nộ.

-Người còn dám nhắc đến cô ấy!

198. Ánh Sáng Và Bóng Tối..... Khởi Đầu Của Tiểu Đội Luân Hồi Mạnh Nhất! (2)

Sau khi gào lên, Phục chế thể thở nặng nhọc mấy hơi mới bình tĩnh lại được, chỉ Trịnh Xá mới rõ vừa rồi tâm tình Phục chế thể kịch liệt đến mức nào, vì bàn tay đang nắm vừa này dùng sức mạnh đến mức phẳng phất như muốn bóp chết hắn. May mắn là Phục chế thể khôi phục tâm tình nhanh mới miễn cưỡng không chế được lực đạo, dù vậy cũng đã bóp nát một mảng thịt cũng mấy khớp xương trước ngực Trịnh Xá.

-Sau khi người hoàn thành bộ phim kinh dị đầu tiên, cũng tức là Resident Evil 1 thì ta bị nhân bản ra, thời gian cụ thể là sau khi người chế tạo ra cô ấy thì bị Chủ Thần nhân bản... Do trước đó người không có tiềm lực quá lớn, nhưng sau khi chế tạo ra nàng, tiềm lực sinh tồn của người đột nhiên đề cao lên rất nhiều nên ta trở thành tân nhân trong tiểu đội luân hồi Ác Ma, mang theo tất cả điểm thưởng, thuộc tính cường hóa, vật phẩm hoán đổi, thậm chí cả người người chế tạo ra...

Phục chế thể để lộ ra Nạp giới đeo trên tay trái, tiếp tục nói:

- Lúc đó, trong Ác Ma đội.... người châu Á chỉ có Triệu Chuế Không, một người Hàn Quốc, một người Nhật Bản, cộng thêm ta. Mười bảy thành viên của Ác Ma đội, hai gã da đen, bốn gã da vàng, còn lại tất cả đều là người da trắng, mà chiến lực tối cường lúc đó chính là đội trưởng Ác Ma đội cùng thủ hạ của hắn, một đám clone da trắng...

-Bọn chúng nói với ta, gia nhập Ác Ma đội, nhất định phải có tâm địa của Ác Ma, bọn chúng cướp Nạp giới của ta, hơn nữa còn cho ta biết điểm thưởng và chi tiết kịch tình đạt được sau mỗi bộ phim nhất định phải cường hóa một số thứ cho nhân vật trung tâm đoàn đội hoặc hoán đổi một vài vật phẩm. Nếu chỉ vụn vụn như vậy, có lẽ cũng ch ết

b khiử đs

Tâm linh tỏa liên từ từ biến mất, Trịnh Xá cũng không cảm nhận được sự tồn tại của đồng đội, hắn chỉ có thể nghiêng chặt rằng, không ngừng thôi động Goblin glider dưới chân bay tới chỗ trạm kiểm tra, cũng không biết đã qua bao lâu... mọi người trong Trung Châu đội, ngoài hắn ra, đều đã chết tại đây!

A!

Trịnh Xá nhìn thi thể đồng đội, gầm lên điên cuồng, hắn cầm thanh Heat Hawk bên cạnh Trình Khiếu, đạp lên Goblin glider lao về phía trạm kiểm tra. Lúc này, hắn chỉ cách chỗ đó vài km, đưa mắt nhìn cũng có thể mở hồ trông thấy mấy người trong Ác Ma đội, glider của họ đang bay qua trạm kiểm tra.

Phục chế thể bay phía trước đội ngũ, hắn chợt ngạc nhiên nhìn lại phía sau, đúng lúc thấy Trịnh Xá gào thét lao tới. Lúc này Ác Ma đội đã bay qua trạm kiểm tra, bóng dáng lập tức trở nên mơ hồ như ẩn như hiện, Phục chế thể chỉ kịp đưa tay làm động tác cửa cổ, tiếp đó, hắn và tất cả thành viên Ác Ma đội sau lưng đều biến mất không thấy nữa, chỉ lưu lại mấy nhân vật trong phim từ trên cao rơi xuống....

Trịnh Xá sụp xuống giữa Chủ Thần không gian, hắn nghiêng chặt rằng, chặt đến mức máu chảy đầy miệng, dù vậy hắn cũng chẳng có ý muốn nhả ra, ở phía sau La Lệ vừa khóc vừa an ủi....

"... Ta phải hồi sinh tất cả mọi người.... Ta phải báo thù... Phải làm cho Trung châu đội trở thành tiểu đội luân hồi mạnh nhất! Ác Ma đội, kẻ kia của ta.... Sẽ không thua các người nữa! Nhất định!"

Trịnh Xá đứng dậy, đồng thời kết nối ý thức với Chủ Thần...

199. Quyển 8 : The Mummy Returns -- Toan Tính Và Gặp Lại (1)

Trong Resident Evil 2, Trịnh Xá giết chết hai thành viên đã mở cơ nhân tỏa của Ác Ma đội được thưởng 14000 điểm, 2 chi tiết kịch tình cấp B, đồng thời cả đội thua 4 điểm, hắn bị trừ 8000 điểm thưởng, cộng thêm điểm còn lại từ nhiệm vụ lần trước, thưởng giết quái vật trong phim, trừ đi trị liệu toàn thân, cuối cùng hắn còn 8500 điểm , 2 chi tiết kịch tình cấp B.

Mặc dù nói là chữa trị hoàn toàn nhưng hắn cố ý yêu cầu Chủ Thần không hồi phục vết sẹo từ mi phải đến mép trái. Vết sẹo này cũng không rõ như của Phục chế thể, chỉ có một đường màu đỏ nhạt nhưng nó lưu lại để hắn phải ghi nhớ, vì hồi sinh mọi người, vì báo thù, vì để không lặp lại bi thương này một lần nữa.... Phải lưu lại vết sẹo đến bao giờ bao giờ đánh bại Ác Ma đội mới chữa trị.

"Muốn hồi sinh mọi người nhất định phải có Cuốn sách của Amun-Ra trong phim The Mummy, nhưng nó lại bị chôn vùi trong lăng mộ ở Hamunaptra, nếu muốn lấy ra phải có một lượng nhân công lớn để khai quật chỗ đó. Trong The Mummy Returns có 1 tổ chức khai quật lăng.... nhưng như vậy phải mất rất nhiều thời gian."

"Trở lại thế giới trong phim kinh dị chỉ cần 10 điểm thưởng một ngày, nhưng trở lại một bộ phim kinh dị đã trải qua phải mất 50 điểm thưởng mới đổi được một ngày hơn nữa còn phải tốn một chi tiết kịch tình cấp D để mở ra cửa vào thế giới đó. Chi tiết kịch tình thì không cần lo, nhưng điểm thưởng của ta lại không đủ...."

Trịnh Xá thở dài, hắn tính toán thời gian tới The Mummy một chút, nếu như không có gì bất ngờ thì cũng phải mất hai tháng mới có thể khai quật được lăng mộ. Nói cách khác, hắn phải chuẩn bị 5000 điểm thưởng mới có thể tìm được Cuốn sách của Amun-Ra, đây là còn chưa tính đến điểm thưởng cần thiết để hồi sinh lại đội viên.

Giờ phút này trong Chủ Thần không gian yên ắng dị thường, khung cảnh ngày xưa giữa quảng trường này, mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện với nhau đã chẳng còn lại gì. Chỉ là hình ảnh đó phẳng phất như vẫn đang hiện lên trước mắt, giống như chỉ vừa mới xảy ra hôm qua, mỗi lần nhớ tới những khuôn mặt ấy, Trịnh Xá lại cảm thấy đau đớn như xé nát tâm can.

Trịnh Xá lần đầu tiên kể lại chuyện xảy ra trong phim kinh dị cho La Lệ nghe, bởi vì bây giờ chỉ có mình nàng có thể nghe hắn nói chuyện, hơn nữa cũng để ổn định tâm lý cho nàng. Lúc trước La Lệ ở lại Chủ Thần không gian, tận mắt nhìn thấy hai cô gái do Tiêu Hành Luật và Trình Khiếu tạo ra biến mất, cảm giác sợ hãi lúc đó thật khó mà diễn tả được, cho nên nhân lúc này chỉ có hai người bọn họ, Trịnh Xá kể lại

mọi chuyện trong phim kinh dị lần trước cho nàng nghe. Đương nhiên, hắn không nói ra chuyện về clone của nàng, đây cũng là bí mật giữa hắn và Phục chế thể.

Ngoài dự đoán của Trịnh Xá, La Lệ không ngờ vẫn đủ tỉnh táo để phân tích một số chuyện giúp hắn, lúc này La Lệ nghiêng đầu tò mò nói:

- Anh nói còn một biện pháp dễ dàng hơn để hồi sinh đội viên? Sử dụng tế đàn trong The Mummy sao? Làm thế nào để hồi sinh?

Trịnh Xá cười cười nói:

- Em từng xem The Mummy rồi, trong đó có đoạn sử dụng chú ngữ trong Cuốn sách của Anubis cộng thêm thân thể cùng ngũ tạng, còn có một người sống làm tế phẩm, như thế có thể hồi sinh một người phải không? Nếu như người kia thân thể vẫn sống hoặc là chưa chết lâu thì người sống làm tế phẩm cũng không cần..... Nhưng bọn anh đã tìm qua, trong Cuốn sách của Anubis này không hề có chú ngữ như vậy, cho nên đối với chúng ta mà nói Cuốn sách của Anubis chỉ vốn vẹn là một món vũ khí, có lẽ Cuốn sách của Amun-ra mới là mấu chốt cho để hồi sinh mọi người. Hồi sinh tại tế đàn cần thân thể và nội tạng, 1000 điểm thưởng cùng một chi tiết kịch tình cấp B. Nói cách khác.... Nếu chúng ta muốn hồi sinh Trương Hằng chẳng hạn, sẽ chế tạo một thân thể Trương Hằng, không có tư tưởng, chỉ chế tạo một thân thể thuần túy thôi. Sau đó mang hắn tới tế đàn trong The Mummy, sử dụng Cuốn sách của thần Ra yêu cầu Chủ Thần hồi sinh. Đây là biện pháp duy nhất anh có thể nghĩ đến, Phục chế thể nói lúc đó đại khái cũng là ý này, mỗi người đều có một cơ hội sống lại.....

La lệ suy nghĩ 1 chút nói:

- Bây giờ chi tiết kịch tình của anh cũng đủ rồi nhưng điểm thưởng thì không. Khai quật lăng mộ tìm lại Cuốn sách của Amun-ra cũng phải mất khoảng 4000 đến 5000 điểm thưởng,

hơn nữa còn phải chuẩn bị cho bộ phim kinh dị tiếp theo, còn phải hồi sinh mọi người.... Thật sự phải tiến vào trong thế giới The Mummy ngay bây giờ sao?

Trịnh xá gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy, nhất định phải tiến vào, anh còn muốn kiểm chứng mấy chuyện. Nếu như Phục chế thể chỉ cần 1, 2 bộ phim kinh dị đã trở nên mạnh mẽ như thế, vậy suy nghĩ của anh rất có thể thành sự thật... Cho nên anh nhất định phải kiểm nghiệm tính chân thật của biện pháp này một lần!

La Lệ đột nhiên đứng lên, nàng tới trước mặt Trịnh Xá, bình tĩnh nhìn hắn nói:

- Có thể mang em cùng tới The Mummy không?

Nếu anh phải mạo hiểm hoặc là làm chuyện gì đó, vậy em nhất định sẽ ở lại chỗ an toàn chờ anh trở về, như vậy được không? Em rất sợ ở lại Chủ Thần không gian này một mình... Trước kia còn tỷ tỷ, bọn họ....

Trịnh xá thở dài, hắn nhìn khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp trước mắt, đây là cô gái đáng yêu nhất trong ký ức hắn, chỉ cần có nàng bên cạnh tâm hắn nhất định sẽ không dọ lạc..... Hắn có thể tưởng tượng được vì sao Phục chế thể lại trở thành người như hiện tại, đó là bởi vì đã không còn ánh sáng ngăn cản hắn sa ngã, hắn chỉ có thể trầm luân trong bóng tối.....

- Được rồi, ngày mai chúng ta cùng tới The Mummy!

Từ sau khi hoàn thành Resident Evil 2 về tới Chủ Thần không gian, hôm nay đã là ngày thứ hai. Trong hai ngày này Trịnh Xá không ngừng tìm tòi những thứ có thể hoán đổi từ Chủ Thần, hơn nữa cũng không ngừng sửa sang, hoán đổi những vũ khí tương thích. So với chi tiết kịch tình thì điểm thưởng của hắn rất ít, cho nên những vật phẩm hắn hướng đến đều thiên về loại tổn hao nhiều chi tiết kịch tình mà ít điểm thưởng.

Đến đêm hắn cũng không ôm La Lệ ngủ như bình thường mà ngồi một mình trên quảng trường không ngừng tính toán cái gì đó. Đến khi La lệ từ trong phòng đi tới cạnh, bấy giờ hắn mới hồi phục tinh thần, nhìn nàng mỉm cười áy náy.

- Cần phải bận rộn như vậy sao? Trước kia chưa từng thấy snh như vậy.

La lệ ngồi cạnh hắn nói, cô bé này này trong tay vẫn cầm một cái gối ôm to, nhìn qua có vẻ cũng không ngủ được.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhất định cần phải như thế, từ sau khi giao chiến với Ác Ma đội, anh mới biết bọn anh yếu kém đến thế nào... Không, chính xác mà nói là thiếu đi khả năng lý trí hệ thống của Sở Hiên. Tiêu Hoàn Linh Luật mặc dù cũng rất tuyệt nhưng cái hắn am hiểu là phân tích đối với kế hoạch tác chiến và yếu lĩnh sinh tồn thì không tốt lắm... Những thứ cần thiết trong mọi bộ phim kinh dị thật quá nhiều, tỉ như trong đó quan trọng nhất chính là phương tiện giao thông.

- Phim kinh dị kì thật chia làm hai loại, một loại diễn ra khu vực nhỏ hẹp, một loại diễn ra trên phạm vi rộng. Phim trong khu vực nhỏ thì không cần nói, nhưng khi diễn ra ở khu vực rộng lớn thì nhất định phải có công cụ giao thông hoàn thiện. Anh đã xem xét một lượt trong danh mục hoán đổi của Chủ Thần, một chiếc Goblin glider như thế này cần một tiết kịch tình cấp B và 4500 điểm thưởng, có thể mang được tải trọng một tấn, hơn nữa còn mang 12 quả tên lửa mini, súng tự động 5000 phát. Ngoài ra nó còn có khả năng chiếu sáng và phun lửa, tốc độ có thể đạt tới gần 1000km/h, đây là dụng cụ giao thông phi thường tốt.

Trịnh Xá từ trong Nạp giới lấy ra một chiếc Goblin glider nói:

- Chiếc này thuộc tính lạng lách kém hơn rất nhiều, tên lửa chỉ bắn được 8 phát, súng tự động không có, thiết bị chiếu sáng vẫn còn những hệ thống phun lửa cũng biến mất, tốc độ bay 700km/h. Đây hẳn là do clone của Sở Hiên trong Ác Ma đội chế tạo, cũng đã là công cụ giao thông rất mạnh rồi, sau này hồi sinh lại mọi người cũng phải trang bị cho bọn họ mỗi người một chiếc. Resident Evil 2 lần này, kì thật Ác Ma đội cách chúng ta rất xa, nếu như ngay lúc đầu chúng ta có thứ này không biết chừng mọi người đã có thể....

Nói đến đây, Trịnh xá thầm thở dài.

La lệ nhẹ nắm tay hắn an ủi, nàng còn chưa kịp nói thì hắn lại cười tiếp tục:

- Tiếp theo là từ Ác Ma đội biết được rất nhiều chuyện về luân hồi phim kinh dị. Một là chuyện hồi sinh, hai là lần này tiến vào The mummy anh nhất định phải hoàn thành phỏng đoán kia, ba là có thể tự chủ hoàn thành nhiệm vụ trong thế giới phim kinh dị mà không phải giống như bị chủ thần uy hiếp cố hoàn thành nhiệm vụ để sống sót. Điểm này Phục chế thể ít nhiều đã nói qua với anh, tiến vào thế giới phim kinh dị lần này anh cũng sẽ nỗ lực làm được.

La Lệ chợt cười nói

- Anh thay đổi thật nhiều đấy, trước kia anh đâu thể nghĩ ra được những việc thế này, bây giờ thì... À, mà so với trước kia thì đẹp giai hơn nhiều đó.

Trịnh xá lại cười khổ nói:

- Đây không phải là anh thay đổi, trước kia mấy chuyện này đều đem ra bàn cả nhóm, hơn nữa lần này để hoàn hảo anh đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba mô phỏng Sở Hiên, đây là phân tích hoàn thiện từ trí tuệ của hắn để..... Nếu như muốn hồi sinh mọi người thì người đầu tiên nhất định phải là hắn. Cần phải có trí tuệ và sự phân tích của hắn trợ giúp, cộng thêm hắn có khả năng chế tạo vũ khí hoặc đạo cụ công nghệ cao, lúc đó mới đủ thực lực để tìm kiếm chi tiết kịch tình trong phim kinh dị...

Trịnh xá nói tới đây, hắn nhìn chiếc notebook trên tay, lẩm bẩm:

- Xong phương tiện giao thông, đạo cụ phụ trợ này trước nay bọn anh chưa từng nghĩ đến, tiếp theo là vũ khí...

- Chúng ta nên hoán đổi vũ khí hạng nặng mới đúng, ít nhất cũng phải có một chút...

200. Toán Tính Và Gặp Lại (2)

Trịnh Xá nhìn ánh mắt khó hiểu của La Lệ, hắn vừa cười vừa nói:

- Theo phân tích, trong giai đoạn tiền kỳ, không, phải nói là đối với thuộc tính cường hóa, ngoài thuộc tính cường hóa hậu kỳ rất mạnh mẽ, rất đáng sợ ra thì ở tiền kỳ, trung kỳ, thậm chí trung hậu kỳ, vũ khí khoa học vẫn mạnh hơn thuộc tính cường hóa. Cũng có thể nói, trước khi cường hóa thuộc tính cấp A, cho dù là thuộc tính cường hóa cấp B cũng không thể chống cự trước một lượng lớn vũ khí hạng nặng oanh kích, cho nên khi bị tiểu đội khác uy hiếp, vũ khí hạng nặng cực mạnh rất có thể sẽ là biện pháp giải quyết tuyệt vời. Chỉ đến khi đạt tới cường hóa cấp A, hoặc cấp 2A thậm chí cấp S, một người mới có thể tiến hóa đến mức vượt qua được uy lực của vũ khí khoa học. Tạm thời chưa nói đến phương diện này, nhưng anh cảm thấy đoàn đội ít nhất phải có từ một đến hai kiện vũ khí hạng nặng. Ở đây anh đã chọn tên lửa hạt nhân siêu nhỏ, bắn từng phát một, lớn khoảng bằng tên lửa rác vai phổ thông, tầm bắn theo thiết kế khoảng 10km, phạm vi vụ nổ là 5km, cần 3000 điểm thưởng và một chỉ tiết kịch tình cấp C, không tốn nhiều điểm thưởng nhưng phải mất một chỉ tiết kịch tình cấp C, hơn nữa mỗi phát bắn lại tiêu hao một lần, thứ này coi như đồ giữ nhà vậy.

-Ngoài vũ khí hạng nặng, tiếp theo sẽ đến vũ khí vô hạn đạn. Trước đó anh còn không hiểu tại sao lại cần có vũ khí vô hạn đạn, bởi vì để hoàn thành nhiệm vụ của Chủ Thần căn bản không cần đến nhiều đạn được như vậy. Hơn nữa, giá đạn cũng rất rẻ, so với hoán đổi vũ khí vô hạn đạn đắt đỏ, không bằng dùng để cường hóa thuộc tính cho bản thân hoặc hoán đổi vũ khí khác tốt hơn....

-Nhưng nếu như để tìm kiếm chỉ tiết kịch tình, vậy nhất định phải tiêu hao một lượng lớn đạn được, trong phim kinh dị lượng đạn mỗi người mang theo được chỉ có hạn, hơn nữa còn phải mang theo vật phẩm phụ trợ, trong tình huống này giá trị của vũ khí vô hạn đạn mới được thể hiện rõ. Xong vũ khí hạng nặng và vũ khí vô hạn đạn, tiếp theo mà vũ khí đặc thù của mỗi cá nhân, cái này thì mỗi người phải tự mình lựa chọn. Lần này đối chiến với Ác Ma đội, thực lực của bọn anh thật sự là thua kém chúng quá nhiều, điểm ấy buộc phải thừa nhận, cho nên anh phải tiến vào The Mummy kiểm nghiệm xem phỏng đoán của mình rút cuộc đúng hay sai. Không chỉ như vậy, những bộ phim kinh dị tiếp theo cũng phải liều mạng tìm kiếm các loại chỉ tiết kịch tình, nói tóm lại... Anh không muốn phải chứng kiến đồng đội ngã xuống nữa! Cho dù thế nào cũng phải mạnh mẽ lên!

La Lệ nhìn Trịnh Xá lại bắt đầu trầm mặc nhìn máy tính, nàng ngẫm nghĩ một chút rồi tò mò hỏi:

- Anh đến cùng là muốn vào The Mummy làm gì vậy? Vẫn thấy anh nói phải vào đó thử nghiệm một chuyện, nhưng lại chẳng nói rõ ra, đừng có đùa như thế chứ!

Trịnh Xá ngăn người rồi cười ha hả, nhìn bộ dạng La Lệ thật sự quá đáng yêu, hẳn không nhận được hôn nàng một cái, nói:

- Đương nhiên là tìm... kho báu của Vua bọ cạp! Em nhớ chuyện trong The Mummy Returns không? Ai có thể đánh bại Vua bọ cạp sẽ chỉ huy được đội quân của thần Anubis, như ý của Phục chế thể, trong phim nếu như có thể đoạt được kho báu của Vua bọ cạp sẽ được một chỉ tiết kịch tình cấp A và 15000 điểm thưởng. Anh đang nghĩ nếu quay lại thế giới trong phim thì sao đây? Nếu vẫn là thế giới đó, vậy chắc chắn Vua bọ cạp sẽ tồn tại, nếu như anh không thông qua Chủ Thần mà đoạt được kho báu thì có được điểm và chỉ tiết kịch tình không? Đây chính là chuyện anh muốn thử nghiệm!

”Cho dù không được điểm thưởng và chỉ tiết kịch tình thì vẫn nhất định phải tiến vào thế giới trong phim

- Ngân hàng Citibank đi, ta nghe nói đây là ngân hàng nổi tiếng toàn thế giới.... Viện trưởng, ông giúp ta chuẩn bị một căn phòng kín được không, a a, dù sao cũng không thể mang vàng tới gặp đại diện chi nhánh ngân hàng phải không?

Viện trưởng mặc gì thấy kỳ lạ với yêu cầu của Trịnh Xá nhưng vẫn đưa hắn đến một căn hầm trống dưới đất. Tiếp theo chỉ thấy Trịnh Xá lấy trong ngực ra một cái túi, hắn dốc ngược túi xuống đất rồi giống như ảo thuật từ trong một cái túi cuộn lại được, vàng khối đổ ra cuộn cuộn. Khi được khoảng một mét khối vàng đổ ra, hắn mới đóng miệng túi lại, nhìn viện trưởng cười nói:

- Một mét khối chắc là đủ rồi. Nặng hơn 19 tấn chứ ít đâu, chẳng biết ngân hàng có nuốt trôi được đồng vàng này không?

Viện trưởng nhìn đến trợn mắt há mồm, có điều, sự chú ý của lão không phải ở đồng vàng mà giống như sắc lang thấy gái đẹp dán chặt vào túi không gian. Không đợi Trịnh Xá phản ứng, lão đã nhào tới cạnh hắn, vớ lấy chiếc túi.

Trịnh Xá cũng không để ý, trực tiếp đưa túi không gian cho lão nói:

- Cầm xem đi, cẩn thận đừng dốc túi xuống, đồ bên trong rơi ra hết đó.

Viện trưởng rõ ràng đã chẳng nghe thấy hắn nói gì nữa, chỉ tập trung toàn bộ tinh thần nghiên cứu cái túi này, cứ như si như cuồng cả nửa ngày, còn cố ý đưa tay vào trong sờ mó thử xem, bộ dạng như một đứa trẻ tò mò. Trịnh Xá cũng mặc kệ, kéo lão ra ngoài, thời gian của hắn không phải để chơi đùa, phải đi bán vàng, phải thuê một lượng lớn nhân công, phải sắp xếp lộ trình, phải chuẩn bị dụng cụ cho công nhân, phải thương lượng với bộ tộc Medjai bảo đảm an toàn cho công nhân như thế nào, giám sát tốc độ khai quật của họ như thế nào, một đồng phiền phức đang chờ hắn....

Trịnh Xá kéo viện trưởng vừa đi vừa nói chuyện, mà đồng thời hắn càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình, Chủ Thần tuyệt đối sẽ không lưu lại một thế giới phim kinh dị vô dụng. Nếu cần một lượng lớn điểm thưởng và một chi tiết kịch tình cấp D mới có thể tiến vào, vậy thế giới này tuyệt đối không vô dụng.... Cho nên hắn càng lúc càng chắc chắn có thể tìm được kho báu của Vua bộ cạp, cho dù không được điểm thưởng hay chi tiết kịch tình cũng chẳng sao, chỉ Đội quân của thần Anubis thôi cũng đáng để hắn mạo hiểm lần này.

"Cố gắng phấn đấu mạnh mẽ lên... Vì sống sót, vì báo thù!"

202. Trở Lại Hamunaptra (2)

Với quy mô của ngân hàng quốc tế như Citibank, tiêu thụ hơn 19 tấn vàng một lúc cũng có chút khó khăn, dù sao nơi đây cũng chỉ là chi nhánh của Citibank mở tại Cairo mà thôi, cho nên Trịnh Xá nghe theo đề nghị của viện trưởng chia số vàng làm ba phần, phân biệt bán cho ba ngân hàng của Anh, Pháp, Mỹ. Đường nhiên, hắn lấy danh nghĩa của một tổ chức dân tộc Ai Cập, đây cũng là một tổ chức rất lớn, bất quá kỳ thật nó chỉ là một vỏ bọc, là công cụ kiếm tiền của bộ tộc Medjai mà thôi. Để cảm ơn sự giúp đỡ, Trịnh Xá đặc ý xuất ra một mét khối vàng tặng bọn họ, việc này khiến người được cử đến thương lượng mừng rỡ vạn phần.

-Mặc dù chúng ta là con dân của Pharaon giàu có nhưng thực tế tộc nhân chúng ta đều khổ sở vì miếng cơm manh áo. Cũng chẳng có cách nào, ở giữa sa mạc này căn bản không có nhiều đất đai và điều kiện để tiến hành sản xuất... Ta thay mặt cho bộ tộc Medjai, thủ vệ của Pharaon cảm tạ người, bằng hữu.

Ardeth Bay (thằng mặc áo đen ấy) người cùng Trịnh Xá xôn pha mạo hiểm trong The Mummy cũng tới, hơn nữa hắn còn dẫn theo mấy vị trưởng lão mặc trường bào.

Mấy trưởng lão này nhìn thấy hơn 19 tấn vàng lập tức trợn tròn mắt, đồng loạt nhất trí chuyện Trịnh Xá khai quật Hamunaptra, hơn nữa còn bảo đảm tộc nhân của mình sẽ bảo hộ cho các công nhân, cũng bảo vệ an toàn cho đường tiếp tế. Nếu không phải Trịnh Xá thông thuộc kịch bản phim, biết bọn họ là nam nhân ngay thẳng, dám sống dám chết thì rất có thể sẽ nghĩ mấy ông lão này toàn là một lũ gian thương.

Ardeth không ngừng cười khổ giải thích nhưng Trịnh Xá lại thẳng thắn cười nói:

- Đương nhiên là ta hiểu, chuyện như vậy chẳng có gì đáng mất mặt cả, hơn nữa trong Hamunaptra còn có một lượng vàng lớn chưa khai quật được, chờ khi đào hết ra điều kiện sinh sống của bộ tộc các người chắc hẳn có thể cải thiện, yên tâm đi.

Ardeth cười khở lắc đầu, hơn nửa ngày sau mới đột nhiên lên tiếng:

- Nghe nói người biết truyền thuyết về kho báu của Vua bạo chúa... Có một tin tốt và một tin xấu, người muốn nghe cái nào trước?

Trịnh Xá hơi sững sốt, hẳn cũng không biết ở thế giới này mình thì có tin gì gọi là tốt với không tốt. Hiện tại mọi chuyện liên quan đến tương lai cũng chỉ có hai việc, một là kho báu của Vua bạo chúa, hai là khai quật thành phố của người chết Hamunaptra mà thôi. Kể cả ba ngàn hàng kia đồng thời đóng cửa cũng chẳng sao, cùng lắm là hẳn lại mang vàng đi bán là được rồi, vì thế hẳn lắc lắc đầu nói:

- Người anh em, người cứ nói thẳng ra đi, chính ta còn chẳng biết mình ở đây còn có tin gì là tốt với không tốt nữa cả.

Ardeth nói:

- Tin tốt là người trong tộc ta đã thảo luận có để người tìm kiếm kho báu của Vua bạo chúa không, bởi vì dù sao chúng ta chỉ đề phòng được một lúc, không giữ được cả đời. Giống như một câu ngạn ngữ của phương Đông các người, làm gì có đạo lý nào cả ngàn ngày chống trộm, vì thế các trưởng lão rất có thể sẽ quyết định giải quyết triệt để chuyện của Vua bạo chúa. Chúng ta cũng không muốn chờ đến tương lai, dưới âm mưu của ai đó Vua bạo chúa lại sống lại, nếu như thực lực của người đủ để các trưởng lão tán thành, hơn nữa còn lấy được Ngọn giáo của thần Osiris, vậy chúng ta sẽ đồng ý để người đi tìm kho báu của Vua bạo chúa, triệt để giải quyết bóng ma vẫn ám ảnh trong lòng chúng ta...

Trịnh Xá lập tức hưng phấn, cao giọng nói:

- Nếu thật sự được như vậy thì tốt rồi, có thể nhận được sự giúp đỡ của các người đúng là quá may mắn!

Ardeth lại cười khở nói:

- Tin xấu là... Mặc dù thảo luận như vậy được thông qua nhưng Ngọn giáo của thần Osiris đã biến mất hơn hai nghìn năm, lần cuối cùng nó xuất hiện là khi Pharaon chiến đấu với một bộ lạc xâm lược châu Phi. Pharaon đã dùng nó đâm xuyên trái tim của thủ lĩnh bộ lạc kia nhưng mũi giáo cũng đồng thời mất tích.... Xin lỗi, nếu như không có Ngọn giáo, ta nghĩ các trưởng lão tuyệt đối sẽ không đồng ý để người đi tìm kim tự tháp của Vua bạo chúa.

Trịnh Xá nghe vậy cũng mặt mũi đau khổ, trong phim The Mummy Returns, Ngọn giáo của thần Osiris đột nhiên xuất hiện trong tay Carnahan, anh trai Evelyn, trong kịch bản chẳng nói gì tới chuyện mũi giáo này từ đâu đến, thậm chí cả lăng mộ cất giấu Vòng tay của thần Anubis cũng không nhắc đến. Tóm lại mọi chuyện đến giờ đều rất mơ hồ, hẳn rất có thể không cách nào tìm được kho báu của Vua bạo chúa, cũng không biết Phục chế thể chỉ trong một phim The Mummy đã hoàn thành xong chi tiết kịch tình kho báu của Vua bạo chúa là thế nào.

-Ai, quả thật, đến cả vòng tay còn không có, nói gì đến Ngọn giáo của thần Osiris.... Mọi chuyện tựa hồ đã không thể hoàn thành rồi.

Trịnh Xá ủ oải nói.

Ardeth vừa cười vừa nói:

- Chúng ta lại biết vòng tay đó đang ở đâu, đó là một lăng mộ bí ẩn dưới lòng đất, đáng tiếc là chúng ta đã mất chìa khóa mở cửa, chính là chiếc chìa khóa mở Cuốn sách của thần Anubis và Cuốn sách của thần Ra. Nếu không chúng ta có thể lấy Vòng tay của thần Anubis ra trước, cho dù người không tìm được mũi giáo thì cũng có thể yên tâm giấu nó đi, không để người khác dễ dàng lấy được.

Trịnh Xá cười khở, lấy chiếc chìa khóa mở cổ thư từ trong Nạp giới ra, lẩm bẩm nói:

- Chìa khóa thì đúng là ta có, nhưng không có Ngọn giáo của thần Osiris, ta nghĩ súng đạn bình thường cũng không thể đánh bại Vua bạo chúa được.... Thôi bỏ đi, trước tiên bàn xem làm thế nào an bài chuyển

khai quật Hamunaptra đã.

Kỳ thật bộ tộc Medjai đã sớm muốn khai quật Hamunaptra, chỉ là chi phí cho việc này thật sự quá lớn, không phải một mình họ có thể độc lập gánh vác nên vẫn trì hoãn.

Trước kia tộc Medjai kiêng kỵ lời nguyền của bất tử tế tự Imhotep nên bọn họ tuyệt đối không bước vào trong lăng mộ nửa bước, phải sau khi kịch bản trong The Mummy triển khai thuận lợi, bộ tộc mới biết trong thành phố của người chết thật sự có một lượng lớn vàng bạc như trong truyền thuyết. Chỉ là theo thời gian, cả Hamunaptra đã hoàn toàn suy sụp, số vàng bên trong cũng bị chôn vùi, cho nên khi tộc Medjai biết Trịnh Xá tự nguyện đưa đầu chịu báng, khai quật thành phố của người chết, những người này tự nhiên là vô cùng vui vẻ, đối với chuyện về kho báu của Vua họ cũng thoải mái hơn.

Trịnh Xá được Ardeth thông báo cho biết, hắn bắt đầu cảm thấy thế giới này, quả đúng là thế giới kim tiền là tối thượng, ít nhất sức mạnh của đồng tiền so với suy nghĩ của hắn còn lớn hơn, mà hắn cái gì cũng thiếu, chỉ có tiền là thừa, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Mặc kệ thế nào, dưới sự giúp đỡ của bộ tộc Medjai, ngay trong ngày Trịnh Xá gửi điện báo cho vợ chồng O Connell, đồng thời bắt đầu lấy danh nghĩa của tổ chức dân tộc kia, chiêu mộ nhân công từ Cairo và mấy thành phố lớn, phương diện đãi ngộ coi như thuộc loại tốt nhất trên thị trường. Dù sao Trịnh Xá cũng chẳng có cái gì, chỉ có một đồng tiền đang cần tiêu, cuối cùng chỉ trong một tuần đã hoàn thành công tác chiêu mộ và sắp xếp hậu cần, mấy chuyện lật vật đều do người của bộ tộc an bài. Tiếp theo hơn ba ngàn công nhân cộng thêm hơn một nghìn con lạc đà, mang theo lượng lớn công cụ và một ít máy móc bắt đầu rầm rộ tiến về thành phố của người chết Hamunaptra. Ở giữa sa mạc, hậu cần bổ sung liên tục không thể đo đếm nổi, tiền tiêu vào như nước, Trịnh Xá chỉ có thể liên tục bán ra ba mét khối vàng, đưa số tiền này cho viện trưởng để lão chỉ huy hệ thống hậu cần ở Cairo còn hắn cùng Ardeth tới Hamunaptra trước.

Ardeth nhìn đám người đông đúc trước mắt, hắn cười khổ (lại khổ, khổ lắm thế) nói:

- Người đứng là bạo tay a, kỳ thật căn bản không cần khoa trương như vậy, ta và tộc nhân đều rất có kinh nghiệm khai quật di tích, một đội khoảng một, hai trăm công nhân chỉ cần mấy tháng, tối đa là nửa năm có thể đào sạch sẽ một di tích. Dù Hamunaptra hơi lớn, chỗ sụp đổ cũng khá sâu nhưng người thật sự không cần thuê nhiều người như vậy, đồng tiền này tiêu hoang quá.... đúng là quá lãng phí.

Trịnh Xá cười ha ha, hắn chăm chú nói:

- Thứ ta thiếu chính là thời gian, ta nghĩ viện trưởng hẳn là đã nói với ngươi rồi, ta và đồng đội đều không phải là người của thế giới này. Trong một nhiệm vụ, tất cả họ đã hi sinh, chỉ còn mình ta sống sót... Vì thế ta không thể lãng phí thời gian, ta phải nỗ lực hết sức mới đến được thế giới này, hơn nữa vì giá phải trả quá lớn nên ta chỉ có thể ở lại đây ba tháng, đây đã là cực hạn rồi. Vô luận thế nào, Hamunaptra nhất định phải được khai quật thành công trong vòng ba tháng, ta phải lấy được Cuốn sách của Amun-Ra rơi dưới vách đá, nhất định phải lấy được, ta phải dùng nó để hồi sinh đồng đội... Chính vì như vậy ta mới phải dày mặt nhờ các ngươi trợ giúp, lực lượng của mình ta thật quá nhỏ bé, ta cần các ngươi, chiến hữu....

Ardeth cắn răng nói:

- Ta hiểu, nam nhi sa mạc không phải loại tạp chủng vong ân phụ nghĩa! Ta sẽ dùng quyền lực của mình gây ảnh hưởng tới quyết định của các trưởng lão.... Lúc trước có tộc nhân nói ở mấy quốc gia nhỏ tại châu Phi từng phát hiện Ngọn giáo của thần Osiris xuất hiện, nhưng hình như đã bị người ta trộm mất, ta sẽ để tộc nhân nhanh chóng dò la chuyện này. Tóm lại trước hết chúng ta cứ làm tốt chuyện trước mắt đã, yên tâm đi, chiến hữu, nhất định sẽ lấy được Cuốn sách của thần Ra trong vòng ba tháng, nếu như tiến độ không kịp, ta sẽ để tộc nhân cùng hỗ trợ, yên tâm đi! Nam nhi sa mạc sẽ không quên chiến hữu từng sống vai chiến đấu!

Châu Phi, trộm... Không hiểu vì sao, trong lòng Trịnh Xá đột nhiên xuất hiện một suy luận mơ hồ, mặc dù suy luận này nghe qua có chút nực cười, hoặc có thể nói là hoang đường, nhưng vô xảo bất thành thư (không trùng hợp thì không thành truyện) chẳng lẽ thật sự trùng hợp như vậy sao?

"Chỉ mong được như vậy... Hy vọng trời cao có thể phù hộ ta."

Trịnh Xá nhìn trời xanh vạn tượng, hắn thì thầm tự nhủ.

203. Cường Hãn! Ngọn Giáo Của Thần Osiris (1)

Là thủ lĩnh một bộ tộc, đối với việc lãnh đạo số đông Ardeth Bay tự nhiên là khá hơn Trịnh Xá nhiều, không phải năng lực lãnh đạo của hắn hơn hẳn Trịnh Xá, mà là do lĩnh vực hai người thông thạo khác nhau, nếu phải chỉ huy một đoàn đội chiến đấu khoảng dưới hai mươi người, thì rõ ràng là Trịnh Xá làm tốt hơn.

Vì thế với việc Ardeth Bay tự nguyện lãnh đạo những người này, Trịnh Xá cũng thoải mái chấp nhận. Trong mười mấy ngày này, vợ chồng O Connell còn chưa tới, nên hắn bắt đầu tự khổ luyện nội lực cùng năng lượng Vampire. Từ sau khi giao chiến với Phục chế thể, hắn cảm nhận được rõ ràng thực lực bản thân không đủ, không chỉ thuần túy thực lực không đủ mà cả tâm tính, ý chí, cộng thêm kỹ năng chiến đấu, tất cả đều hoàn toàn không thể so sánh với Phục chế thể được.

Chỉ có chấp niệm sống sót là chưa đủ, hắn phải có những ý niệm khác cao hơn, mạnh mẽ hơn, đó là ý chí quyết thắng, ý chí bảo vệ đồng đội, là chấp niệm không để mất đồng đội nữa!

Nội lực có thể rèn luyện cho mạnh hơn, năng lượng Vampire có thể sử dụng linh hoạt hơn, thậm chí ngay cả hồng viêm cũng không chỉ có một tác dụng là để đốt cháy địch nhân mà thôi. Trong thời gian nhất định càng phát ra nhiều năng lượng Vampire thì màu sắc của ngọn lửa cũng càng lúc càng đậm, với trình độ của Trịnh Xá hiện tại, hắn có thể biến màu của hồng viêm trở nên đỏ thẫm. Vậy mới nói lúc trước Phục chế thể vốn chỉ là hồng viêm bình thường cực kỳ đơn giản, nhưng hắn có thể gia tăng năng lượng Vampire lên rất nhiều lần trong nháy mắt nên hồng viêm mới trở thành ngọn lửa hắc ám, thực lực như thế đáng sợ đến thế nào!

Cho nên những kỹ năng và thuộc tính cường hóa đối từ Chủ Thần đều chỉ là nguyên hình, có thể dựa vào bản thân thuộc tính đó mà tự thay đổi vận dụng, đây mới là điểm mấu chốt, nếu không chỉ dựa vào các kỹ năng và thuộc tính hoán đổi từ Chủ Thần thì căn bản là không thể có sự thay đổi lớn đến thế.

Trịnh Xá không có năng lượng Vampire cường đại như vậy, nên chỉ có thể sử dụng hồng viêm và nội lực cùng lúc, khi đó nội lực và năng lượng Vampire đều có tính ăn mòn giống nhau, hai luồng năng lượng hòa trộn dung hợp lẫn nhau, cuối cùng sinh ra một ít tia lửa kim sắc lẫn trong hồng viêm, tuy rằng không thể kiểm tra cụ thể, nhưng uy lực của ngọn lửa màu vàng này hẳn là hơn xa hồng viêm ban đầu.

Sau đó hắn thử đem nội lực quán chú vào vũ khí, giống như trong những phim võ hiệp hắn xem trước kia, tuy rằng hắn không cường hóa các chiêu thức võ công gì gì đó, nhưng mà nhất lý thông tắc bách lý thông (một đường thông thì trăm lối đều thông), vận dụng nội lực vào hắn là cũng không kém.

Nhưng hắn thử nhiều lần, ngoại trừ Heat Hawk có thể chịu đựng được, tất cả vũ khí còn lại đều bị nội lực ăn mòn chấn gãy. Hơn nữa mấu chốt là theo phương pháp này nội lực nhanh chóng thoát ra ngoài không khí, cho dù với nội lực cao cấp của hắn hiện tại, tốc độ tiêu hao cũng rất lớn, cho nên loại công pháp này không dùng vẫn hơn.

Đương nhiên, uy lực cũng cường đại vô cùng.....

Thấm thoát đã hơn mười ngày trôi qua, một hôm Trịnh Xá ngồi trong lều tu luyện nội lực, chợt thấy Ardeth Bay từ bên ngoài tiến vào, trên tay có một con chim ưng nhỏ rất khéo léo linh hoạt, hắn cười cười nói:

- Bọn O Connell gần tới rồi, hiện tại họ đang ở thành Cairo chuẩn bị cùng đoàn tiếp viện đến đây, chừng vài ngày là có thể tới chỗ chúng ta.

Trịnh Xá sửng sốt một chút, rồi vui mừng nói:

- Thật không? Quá tuyệt vời! Ta phải tới đón bọn họ.... Đúng rồi, quá trình khai quật Hamunaptra tới đâu rồi?

Ardeth Bay nghe Trịnh Xá nói muốn đi đón bọn O Connell, cũng không có ý ngăn cản, chỉ đáp:

- Hamunaptra mới đào tới giữa tầng thứ nhất do phía ngoài phải chuyển đi khá nhiều khối đá lớn. Tiếp theo việc khai quật sẽ nhẹ nhàng hơn, trước mắt tìm được rất nhiều đồ dùng bằng vàng.....

Trịnh Xá xoa tay ngắt lời hắn, cười nói:

- Không cần nói, tất cả vàng bạc trong Hamunaptra đều là của các người, dùng chúng để cải thiện điều kiện sống của bộ lạc đi, tốt nhất là cho bọn nhỏ đi học, không thể để miệng ăn núi lửa, để bọn nhỏ có văn hóa, sau này mới có thể làm cho bộ tộc trở nên càng ngày càng cường đại, càng hoàn mỹ..... Ta đi đón bọn họ đây.

Nói xong, Trịnh Xá lấy Goblin Glider từ trong túi không gian ra.

Ardeth cùng đám người chung quanh ngây ngốc nhìn Trịnh Xá dùng ván trượt lẳng không bay đi, tốc độ thật sự là hơn hẳn tốc độ của phi cơ họ từng gặp (tốc độ máy bay từ Thế Chiến I đến Thế Chiến II), không lâu sau đã biến mất tại chân trời, mọi người đều xôn xao.

- Nhìn đi đi, khoa học kỹ thuật của nước ngoài cao thật, một tấm thép cũng có thể bay cao, bay nhanh như vậy.....

- Nói vậy, đó là ván trượt, ta từng thấy có người chơi rồi, nghe nói trẻ con nước ngoài đứa nào cũng có một cái.....

.....

Ardeth Bay nghe mấy người chung quanh không ngừng bàn tán, bỗng nhiên cười phá lên rồi xoay người đi tới Hamunaptra.....

Trịnh Xá dùng glider bay đi, cảm giác này giống như là chính mình đang bay giữa không trung, thật sự là làm cho người ta vui vẻ sảng khoái, nhất thời mấy chuyện âm ức về nội lực của hắn cũng tiêu tán rất nhiều. Bay vù vù giữa cát vàng trời xanh, hắn thoáng khoái hét to lên, mà tốc độ phụ hành thật sự nhanh đến kinh người, chỉ bay hơn một giờ, thành phố Cairo đã từ từ xuất hiện trước mắt.

Trịnh Xá vừa đáp xuống cổng chính nhà bảo tàng ở Cai-rô đã nghe thấy âm thanh từ bên trong truyền ra, có vẻ Carnahan đang tranh luận không ngừng với ai đó về một vật.

- Đừng nói giỡn, đây là cổ vật trân quý ta phải dùng dùng một ngàn bảng Anh mới mua được, trộm là trộm thế nào? Được rồi, được rồi, chúng ta không phải bằng hữu sao? Cổ vật này bán cho nhà bảo tàng này là tốt nhất, ta chỉ lấy một ngàn năm trăm bảng..... Không thì một ngàn bảng cũng được, ông không thể để ta lỗ vốn mà!

Carnahan ở trong phòng khách của nhà bảo tàng lớn tiếng trả giá, dĩ nhiên là trao đổi với viện trưởng viện bảo tàng.

Trịnh Xá vừa đi vào phòng khách là thấy ngay Carnahan đang cầm một cây hoàng kim đoản trường không biết có từ đâu múa may, hắn nhanh tay lẹ mắt, xông lên cướp ngay cây hoàng kim đoản trường đó, tiếp đó một mặt quan sát thật kỹ, một mặt cố nhớ lại tình tiết trong phim như thế nào, đưa tay vận thử.

Roạt một tiếng, đoản trường chợt duỗi dài ra, từ đoản trường biến thành một thanh hoàng kim trường mâu, đồng thời trong đầu Trịnh Xá vang lên thanh âm trang nghiêm của Chủ Thần.

”Lấy được vật phẩm trong kịch bản..... Ngọn giáo của thần Orisis, có thể căn cứ theo mức năng lượng từ thân thể truyền vào để quyết định uy lực ném, có thể sử dụng nội lực, năng lượng Vampire, ma lực, niệm động lực, tu chân lực, tiên linh lực..... Có thể sử dụng ngay.”

Trịnh Xá nghe âm thanh này có chút sững sờ, sau đó liền bị Carnahan níu tay nói:

- Tốt, cuối cùng cũng gặp người, lần trước người còn thiếu ta ba khối vàng nhé? Bây giờ trả được chưa? Đúng rồi, có thêm món này nữa, thì tính gộp lại thành 5 khối vàng mới đủ.....

Trịnh Xá vận ngọn giáo trở lại thành đoản trường rồi cười ha hả, trút trong túi không gian ra vô số khối vàng, đến khi viện trưởng phải kêu ầm lên mới thôi, hắn vừa ôm Carnahan vừa nói:

-Mẹ nó, ta rất thích người, người anh em! Ha ha ha ha.....

Chính Carnahan cũng ngây ngốc, hắn nhìn vàng khối đầy đất mà sững sờ, sau đó lại cầm một khối gỗ thật mạnh vào đầu mình, nam nhân này liền bị khối vàng đánh hôn mê bất tỉnh, bất quá về mặt của hắn thì thật sự là hạnh phúc..... Có lẽ trong lòng hắn bị vàng đập chết cũng là một loại hạnh phúc.

-Ôi Chúa ơi.

O Conneil nhìn đồng vàng dưới đất, sợ hãi than:

- Gần đây người cướp Ngân hàng Hoàng Gia Anh sao? Tiêu hoang như vậy, hơn nữa cái túi miệng nhỏ này là cái gì, bên trong nó làm thế nào có thể chứa được nhiều vàng như vậy?

Trịnh Xá cười ha hả, hất bỏ Ngọn giáo của thần Orisis vào nẹp gối, rồi mới ngồi ở sofa nhìn O Connell và Evelyn nói:

- Muốn cùng ta cùng đi mạo hiểm không? Muốn đi tìm kho báu của Vua bạo chúa không? Hai bạn, cùng ta cùng đi thôi!

Evelyn lập tức hưng phấn kêu lên:

- Hay lắm, người thật sự biết kho báu của Vua bạo chúa ở chỗ nào sao? Ta vẫn nghĩ là người xưa nói sai, thì ra trong lịch sử Ai Cập thật sự có Vua bạo chúa tồn tại sao? Ôi Chúa ơi, tin này thật sự là làm cho người ta rất hưng phấn!

Nhưng sắc mặt O Connell thì trầm xuống:

- Thật xin lỗi, Trịnh Xá, chúng ta không thể cùng người mạo hiểm được, kỳ thật nhìn người vung ra nhiều vàng như vậy, có thể biết người chắc chắn là không thiếu tiền, vì sao còn phải mạo hiểm? Chúng ta sống một cuộc sống bình yên không được sao? Việc này cực kỳ nguy hiểm, Evelyn đang mang thai, ta không nghĩ bây giờ là lúc thích hợp để tổ chức, thật xin lỗi.....

Evelyn bĩu môi la lên:

- Anh nói gì đấy, O Connell, anh để em quyết định việc này được không, em mới mang thai chưa đầy hai tháng, bác sĩ cũng không yêu cầu tính dưỡng gì hết. Em cảnh cáo anh, anh đang xâm phạm của quyền tự do của em đó!

O Connell hung hăng quay đầu lại phía nàng nói:

- Bởi vì không có phụ nữ nào khi mang thai mà đua đòi làm mấy chuyện nguy hiểm như em cả! Có Chúa mới biết tại sao anh lại đồng ý cùng em đi hưởng tuần trăng mật tại Phi Châu, không chỉ để Carnahan trộm mất hoàng kim đoản trượng của người ta, cả em cũng không ngừng la hét đòi mạo hiểm đi vào hang cá sấu khổng lồ trong truyền thuyết, lúc ấy anh thật sự hận không thể tự sát cho xong!

Trịnh Xá cười khở, thở dài nói:

- Xem ra cũng không còn cách nào khác, như vậy ta tự mình đi tìm kho báu cũng được... O Connell, ta không thiếu vàng, chỉ là ta thiếu một vật mà so với vàng còn quan trọng hơn gấp ngàn lần, đồng đội của ta trong một lần làm nhiệm vụ đều đã hy sinh, ta muốn khai quật Cuốn sách của Amun-Ra chính là để hồi sinh bọn họ, đồng thời ta cũng phải đi tìm kho báu của Vua bạo chúa

O Conneil cười ha hả:

- Tuy rằng cô ấy không thể đi, nhưng ta chắc chắn sẽ đi cùng người. Ha ha, lần trước thiếu người một đoạn ân tình, bây giờ ta không thể bỏ qua

Trịnh Xá cười gơ tay ra, Ardeth cũng cười lớn nắm chặt tay hắn.

Sau khi thương lượng một chút, O Connell đề nghị Trịnh Xá sử dụng Goblin glider quay lại Cairo một chuyến, do hắn chuẩn bị tìm một bằng hữu ở đó, nghe nói người đó có một chiếc khí cầu, có thể chở mọi người tới lăng mộ bí mật kia, còn mọi người ở lại đây chờ bọn họ quay lại.

Khi đứng lên glider, Trịnh Xá chợt thấy vẻ hâm mộ của O Connell, hắn liền cười nói:

- Người cũng thử chơi một lần xem, cảm giác giống như tự mình có thể bay lượn, chỉ cần cẩn thận bảo trì thăng bằng, hơn nữa ta cũng kiến nghị người nên bay thử thấp thấp một chút.

O Connell cũng không từ chối, ra vẻ người phương Tây không thích làm bộ làm tịch, hắn cười hờ hững bước lên Goblin glider, đáng tiếc bay mấy lần đều bị ép rơi xuống, không lên được nổi mấy mét, bấy giờ mới cười khổ nói:

- Khó quá đi mất, người đứng là quái vật, thăng bằng vi diệu như vậy cũng có thể nắm giữ được sao?

Trịnh Xá cũng không để ý, vốn trong phim, chiếc glider này là đồ của Goblin cường hóa ngang với nửa siêu nhân rồi, lực lượng và phản ứng thần kinh nhạy bén đến kinh người mới có thể điều khiển được, hắn chỉ ừ ào mấy tiếng, chờ O Connell đứng vào trong rồi điều khiển Goblin glider nhanh chóng bay đi.

Bỏ qua chuyện O Connell làm thế nào tìm được bạn của hắn, tóm lại là khi Trịnh Xá, O Connell và gã bạn da đen của hắn cùng cười khí cầu trở Hamunaptra thì trời đã tối. Cả khu di tích nhìn vẫn sáng rực, hơn một nghìn công nhân tạo thành một ca, tổng cộng ba ca làm việc liên tục, thế mới có thể hoàn thành nhiệm vụ. Trịnh Xá giao trong thời gian ngắn nhất, đương nhiên, kết quả của việc hoàn thành sớm chính là mỗi công nhân sẽ được nhận một khoản tiền thưởng khá lớn, chính vì vậy, tiến độ khai quật thành phố của người chết mới có thể nhanh chóng như đã thấy.

Sau khi mọi người xuống khỏi khí cầu, Evelyn đã cầm một tấm bản đồ hưng phấn chạy tới, hóa ra sau khi nghe các trưởng lão miêu tả đại khái vị trí địa lý, nàng đã tìm ra vị trí cụ thể của lăng mộ trên bản đồ, chỉ chờ mọi người lên khí cầu là nàng có thể căn cứ vào bản đồ để chỉ đường.

-Em đừng có mơ tới chuyện này nữa, đừng trách anh không nói với em, lần nay anh nói cẩn thận cho em biết, tóm lại...

Trong căn lều tiếng O Connell không ngừng gầm gừ truyền ra, nhưng âm thanh càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cả căn lều bắt đầu rung động.

Trịnh Xá và Carnahan cùng lắc lắc đầu, họ dám khẳng định, ngày mai O Connell sẽ trưng bộ mặt bất đắc dĩ ra, còn Evelyn gần như chắc chắn sẽ theo họ tới lăng mộ, thế mới nói, làm nam nhi thật chẳng dễ dàng gì.

Hai người ngồi uống rượu với nhau, Carnahan nhấp một ngụm Brandy, nói:

- Nói như vậy, tất cả bọn họ đều chết dưới tay một đội ngũ khác? Giống Ấn Châu đội lúc trước à?

Trịnh Xá cũng uống một ngụm, hắn khẽ đáp:

- Đúng vậy, bọn họ.... thật sự đã chết trong tay một đội ngũ khác, giống như Ấn Châu đội lúc trước. Bất quá, đội ngũ này mạnh hơn rất nhiều, mạnh hơn Ấn Châu đội, mạnh hơn đội ngũ bọn ta.... Tóm lại, trước hết ta phải hồi sinh mọi người, sau đó tương lai nhất định sẽ đối mặt với đội ngũ đó một lần nữa... nhất định phải đánh bại bọn chúng!

Carnahan lại uống một ngụm rượu nói:

- Như bọn ta vẫn là hạnh phúc a, có rượu thì say, có tiền thì lấy, có mỹ nữ thì ôm. A a, mặc dù có chút tầm thường nhưng kỳ thật cuộc sống như thế mới chính là cuộc sống hạnh phúc nhất.

Trịnh Xá yên lặng nhìn bầu trời đáp:

- Có lẽ vậy, nói không chừng đó mới chính là cuộc sống hạnh phúc nhất...

Ngày thứ hai, tất cả mọi người tụ họp cạnh khí cầu, bốn gã dẫn đường của tộc Medjai, ba người O Connell, Ardeth Bay, công thêm gã da đen lái khí cầu, tổng cộng mười người. May là khí cầu này thuộc loại khí cầu tầm trung, miễn cưỡng cũng chở được mười người, gã da đen vẻ mặt không tình nguyện, điều khiển khí cầu bay đi, đưa mọi người tới chỗ lăng mộ bí mật.

- Nghe nói lăng mộ này cũng sử dụng phương pháp xây dựng giống Hamunaptra, bên trong có rất nhiều cơ quan và cạm bẫy, vì thế sau khi vào trong, mọi người ngàn vạn lần không được chạy loạn lên, tất cả phải nghe chỉ huy mới được hành động. Đặc biệt một vài chỗ không được phép di động, nếu không có thể sẽ xuất hiện sụp đổ quy mô lớn như ở Hamunaptra, tất cả đã rõ chưa?

Đến lúc khí cầu hạ xuống, trước mắt mọi người xuất hiện một động nhô chẳng hề bắt mắt, bên ngoài gần như không có một kiến trúc nào. So với di tích thành phố của người chết Hamunaptra sau mấy nghìn năm vẫn cực kỳ hùng vĩ, lăng mộ này có thể coi là rất bí mật, đến chính phần mười những người nhìn thấy sẽ không nghĩ cái động nhô này là lăng mộ gì hết, tối đa cũng chỉ cho rằng còn cát di động tạo thành hang mà thôi.

Evelyn đứng trước cửa động, bộ dạng như hướng dẫn viên chỉ đạo mọi người, O Connell nhéo mũi nàng, nói:

- Nói mấy chuyện vô bổ này làm gì, có ai ở đây không biết mấy quy tắc mạo hiểm này đâu hả? Ách, Evelyn, em ở ngoài trông khí cầu đi, những người còn lại cùng lăng mộ.

Carnahan vội vàng tỏ thái độ:

- Kỳ thật ta cũng không ngại ở ngoài trông khí cầu, mặc dù hơi vất vả nhưng nếu để phục vụ mọi người...

Hắn còn chưa dứt lời đã bị Trịnh Xá và Ardeth trực tiếp lôi vào trong lăng mộ.

Evelyn gãi gãi mũi, hơn nửa ngày sau nàng mới khẽ kêu một tiếng chạy theo vào bên trong, cuối cùng bốn gã thủ vệ dẫn đường nhìn nhau rồi cũng tiến vào.

Lăng mộ này không thể so sánh với Hamunaptra, một là độ lớn, ngoài sảnh lúc mới vào hơi rộng một chút ra, thông đạo, phòng ốc bên trong đều không lớn lắm. Hai là chỗ này có vẻ hơi ẩm ướt nên có rất nhiều côn trùng sinh trưởng, ít nhất mọi người cũng nhìn thấy nhện và bọ cạp.

- ...Vua bọ cạp, chúng ta cũng có thể gọi là Hoàng đế bọ cạp quý, nghe nói đó là một dũng sỹ châu phi. Hắn thống lĩnh một đội quân, ý đồ thôn tính thế giới, mà quốc gia đầu tiên cần chinh phục chính là Ai Cập cổ, vì thế hắn dẫn quân tấn công. Nhưng hắn bị chặn lại tại thành Thebes, trận chiến này kéo dài suốt một năm cuối cùng Vua bọ cạp thất bại, chỉ có thể mang tàn quân chạy trốn vào sa mạc Ahm Shere.

- Trong sa mạc, từng người, từng người tử vong, cuối cùng chỉ còn một mình Vua bọ cạp còn sống sót. Đến lúc bản thân cũng sắp phải chết, hắn cầu xin thần Anubis, chỉ cần tha cho hắn một mạng, giúp hắn chinh phục định nhân, hắn sẽ hiến dâng linh hồn mình, vì thế....

Evelyn vừa đi vừa kể truyền thuyết về Vua bọ cạp.

Đột nhiên, Trịnh Xá vụt ngắt lời nàng, nói:

- Chờ, chờ một chút!

"Tiến vào kịch bản phim kinh dị trước thời hạn, hệ số khó khăn tăng lên mức cao nhất, khi hoàn thành được gấp đôi điểm thưởng và chỉ tiết kịch tình. Trong vòng mười phút lấy được Vòng tay của thần Anubis, được 4000 điểm và hai chỉ tiết kịch tình cấp C, sau mười phút không hoàn thành, lăng mộ sụp đổ, trừ 5000 điểm..."

Thanh âm của Trịnh Xá lạnh lùng vang lên bên tai Trịnh Xá, đáy lòng hắn chợt lạnh ngắt....

206. Mười Phút Đoạt Mệnh (1)

Trịnh Xá nghe âm thanh này mà ngây ngẩn, một lúc sau mới phục hồi tinh thần, vội vã quát lớn:

- Mẹ nó, nhanh lên đi! Mọi người nhanh chóng thăm dò bên trong!

Evelyn nhìn bốn phía xung quanh nói:

- Kiên nhẫn là một đức tính tốt đó, hơn nữa chúng ta đang thám hiểm lăng mộ, chỗ nào cũng là cơ quan, cạm bẫy, nếu quá nóng vội mọi người có thể đều mất mạng ở đây.

Trịnh Xá một mình chạy thẳng tới, vừa chạy vừa quát:

- Mẹ nó, ta vừa nhận được thông báo nhiệm vụ, trong vòng mười phút nếu không lấy được Vòng tay của thần Anubis thì lăng mộ này sẽ sụp đổ! Khốn kiếp, tại sao ta hao tổn điểm thưởng tiến vào thế giới này mà vẫn nhận được thông báo nhiệm vụ chứ? Chuyện này căn bản không hợp lý tí nào, Chủ Thần, người thật khốn nạn...

Những người còn lại đều sững sờ, ngây ngốc nhìn Trịnh Xá chạy càng lúc càng xa, lập tức tất cả cũng vùng chạy, chỉ có Carnahan kêu lên:

- Tự nhiên ta đau bụng quá, để ta đi giải quyết đã, trong vòng mười phút ta nhất định sẽ quay lại, xin lỗi nhé, để ta lên mặt đất giải quyết đi...

Đáng tiếc hai bên hần là O Connell và Ardeth, căn bản không chạy đi đâu nổi, cuối cùng vẫn bị kéo vào trong lăng mộ.

Lăng mộ này nhìn rất âm trầm, cộng thêm điều kiện rất ẩm ướt, trên đất thỉnh thoảng lại có nhện và bọ cạp bò ngang qua, đi đứng trong hoàn cảnh như vậy thật sự có chút không tự nhiên. Dù vậy, Trịnh Xá chạy phía trước lại chẳng cảm thấy có gì khác lạ, hiện tại hần phải tranh thủ từng giây từng phút, nếu hết mười giây thì căn bản không cần lăng mộ sụp đổ, 5000 điểm thưởng, đem bán hết cả người hần cũng chẳng được đến từng ấy điểm. Hơn nữa, lần này kiếm được chi tiết kịch tình hoàn toàn là may mắn, ai dám đảm bảo lần sau hần lại có thể gặp chi tiết kịch tình? Vì thế hần không thể nghĩ tới chuyện rời khỏi lăng mộ, chỉ biết liều mạng chạy tới.

Đột nhiên một luồng dự cảm nguy hiểm ập tới, dự cảm cực kỳ mãnh liệt khiến hần không hề nghĩ ngợi, thuật thế lặn xuống đất. Quả nhiên từ chỗ hần vừa chạy qua xuất hiện một cánh tay nắm một món vũ khí lớn hình trường đao, mà cánh tay này cũng không phải tay của loài người.

Không ngoài dự liệu, từ trong thông đạo, một con quái vật thân người đầu chó cao lớn bước ra, con quái vật này cao đến gần ba mét, cả người đen ngòm, trên tay cầm một thanh vũ khí lớn hình trường đao, đây rõ ràng là quái vật trong Đội quân của thần Anubis đã xuất hiện trên phim.

Tốc độ của quái vật cực kỳ nhanh chóng, so với xác ướp thị vệ lúc đầu còn nhanh hơn nhiều, trong chớp mắt khi Trịnh Xá lặn xuống đất, nó đã vung trường đao chém về phía hần. Thanh vũ khí chém vào vách tường, phát ra âm thanh kim loại ma sát chói tai, hoa lửa bắn tung tóe, có thể thấy, vũ khí này thật sự làm bằng kim loại.

Phản ứng của Trịnh Xá càng nhanh, trong khoảng khắc ngã xuống đã lấy Heat Hawk từ trong Nạp giới ra. Nhìn Heat Hawk to lớn không kém gì cây trường đao kia, hơn nữa phía trên còn lấp lóe điện quang, lúc vung lên giống như chiến phủ của lời thần, Trịnh Xá lộn người một cái, khi hai chân chạm xuống đất, Heat Hawk đã dễ dàng chặn được cú chém, sau đó giống như phá vỡ thủy tinh, chém tan thanh vũ khí hình trường đao đồng thời biến con quái vật thành một đồng cát bụi.

- Mọi người cẩn thận! Trong lăng mộ này có quái vật!

Trịnh Xá chưa kịp thở ra, đã vội vàng hô lớn cho mọi người phía sau. Nhưng hần còn chưa dứt lời đã thấy mọi người vội vã chạy tới, tốc độ phải nhanh gấp đôi lúc này, Carnahan vừa chạy vừa kêu gào:

- Không cần người phải nhắc, mẹ kiếp, phía sau có cả đồng quái vật rồi!

Đúng như dự đoán, Trịnh Xá liếc qua thông đạo phía sau, chỗ đó quả nhiên đã có mấy con quái vật đuổi theo, chúng cầm theo vũ khí hình trường đao, chạy trong lăng mộ cực kỳ nhẹ nhàng, tốc độ và thể hình tuyệt đối mạnh hơn xác ướp thị vệ lúc trước rất nhiều, nhìn bộ dạng mạnh mẽ có thừa này, chiến lược có lẽ cũng cường hần hơn nhiều.

Trịnh Xá thở dài, vốn với chiến lược của hần mà nói, cho dù không mở cơ nhân tỏa cũng tuyệt đối không sợ quái vật trong Đội quân của thần Anubis. Nhưng hiện tại Chủ Thần chỉ cho hần có mười phút, lại còn đưa

quái vật vào hộ vệ trong làng mộ, rõ ràng là muốn liên tục trì hoãn hắn...

"Nếu có mấy người Triệu Anh Không ở đây thì tốt quá, sau lưng hoàn toàn có thể phó thác cho bọn họ..."

Trịnh Xá than thở, hắn lấy súng tiểu liên cỡ nhỏ ra, dưới chân vận khinh công lao lên đầu đoàn, quát lớn:

- Ta đi trước mở đường, mọi người tự cẩn thận bản thân!

Vừa nói xong, hắn đã thấy một con quái vật cầm đao xông tới trước mặt.

Thanh âm Trịnh Xá vừa dứt, hắn đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa, động tác của quái vật trước mắt lập tức trở nên cực kỳ rõ ràng, không chỉ như thế, vô số tin tức cũng cuộn cuộn tiến vào đầu hắn. Trịnh Xá lập tức cầm súng tiểu liên bắn vào đuôi quái vật, trong nháy mắt bắn đứt một chân của nó, con quái vật ngã xuống, vừa đứng rơi vào lưới thanh Heat Hawk, trực tiếp biến thành tro bụi.

Tốc độ chạy của Carnahan không ngờ chỉ kém Trịnh Xá có một mét, hắn vội vàng nói:

- Không tồi, có phong độ nam nhân đấy, không ngờ còn dùng búa làm vũ khí.

"Phong độ nam nhân?"

Trịnh Xá chợt nhớ tới chủ nhân trước của món vũ khí này cũng từng nói y hệt, hắn nhất thời không nói nên lời, chỉ càng thêm liều mạng chạy tới. Thẳng một đường gặp ba con quái vật, mỗi con gầu như đều bị hắn bắn chết từ xa, dù sao linh loại đạn cũng có hiệu quả đặc biệt với chúng nên cuối cùng Trịnh Xá dứt khoát cầm súng tiểu liên vừa chạy vừa bắn mở đường.

- Còn bao lâu nữa ! Ai biết còn bao nhiêu thời gian không?

Trịnh Xá hô lớn, hắn không ngừng chạy tới, cũng không dám quay đầu lại nhìn mọi người đằng sau.

Thanh âm của Evelyn truyền tới:

- Sáu, sáu phút, còn sáu phút nữa!

Trong lòng Trịnh Xá càng lúc càng cấp bách, hắn rống lên:

- Mấy tên dẫn đường kia đâu? Bọn chúng không phải là chuyên gia sao? Mẹ kiếp, vào trong rút cuộc là phải vượt qua cửa nào hay tường nào, nói mau đi!

Carnahan ở phía sau thở dài nói:

- Rất là đen đủi, bọn họ có lẽ chưa từng gặp qua tình huống như thế này, vì thế chạy một lúc đã không thấy đâu nữa, ta cảm thấy bọn họ có thể đã chạy vào trong thông đạo nào đó, đại khái là lành ít dữ nhiều rồi.

-....Sao không thấy người rẽ nhầm vào ngõ nào?

Thuận miệng đáp lại một câu, hắn chưa kịp nói gì thêm đã thấy một cây trường đao cực lớn bay thẳng tới trước mặt. Lần này đám quái vật đã khôn ra, chúng đứng từ xa ném vũ khí lại, dù sao sau lưng Trịnh Xá cũng là mấy người O Connell, nên hắn không thể trốn nổi, nếu hắn bị ném trúng cũng không sao, nhưng mấy người phía sau thì một phát cũng đủ xong nửa cái mạng.

- Mẹ kiếp!

Trịnh Xá bất đắc dĩ chỉ có thể giơ Heat Hawk lên ngăn cản. Lực ném tới rất mạnh, công thêm trong lượng của vũ khí, Trịnh Xá đỡ một phát đã bị đẩy lùi lại một mét, đâm sâu vào Carnahan, mấy người phía sau đồng thời lăn quay ra đất.

-Mọi người nằm xuống!

Trịnh Xá cắn răng gào lên, dù sao thì mười phút qua đi hắn chỉ còn một đường chết, cho nên tốt nhất là bắt đầu liều mạng. Hắn trực tiếp lấy khẩu đại liên sau nòng từ Nạp giới ra, bắt đầu điên cuồng bắn vào thông đạo phía trước và phía sau, tiếng đạn vang lên liên tục, tốc độ cực kỳ kinh khủng chỉ trong một phút đã bắn ra mấy nghìn phát, công thêm uy lực cực mạnh, chỉ hai lượt đã biến hơn mười con quái vật thành tro bụi, còn mọi người chỉ biết nhìn mà trợn mắt há mồm.

-Ngơ ngẩn cái gì nữa? Còn không mau chạy đi!

Trịnh Xá cất súng vào trong Nạp giới, hấn rống lên rồi lại điên cuồng chạy tới, mọi người liếc mắt nhìn nhau rồi cũng theo gót hấn. Một đường chạy tới, theo đường vào sâu trong lãg mộ, Trịnh Xá cũng liên tục

-Độc tính mạnh thật, may mà người bị đâm trúng là ta, với tố chất thân thể ta không ngờ cũng phải có thuốc giải độc mới chống đỡ được...

Trịnh Xá thở phào, những người còn lại cũng ngồi dậy, Carnahan vuốt vuốt quần áo ướt sũng nước nói:

- Maoh hiểm lần này chẳng thú vì gì cả, trước kia tốt xấu gì cũng được mấy món mang về, lần này ngoài nước ra chẳng vớ được thứ gì cả.

Trịnh Xá cười hắc hắc nói:

- Ai nói không được đồ tốt? Vòng tay của thần Anubis chính là bảo vật... Dù ta nói người cũng không hiểu, nhưng nếu đoạt được kho báu của Vua bọ cạp, người có thể tìm thấy ở đó một viên kim cương cực lớn, khối kim cương này so với bất cứ vàng bạc nào cũng trân quý hơn nhiều, ha ha ha....

Carnahan lập tức hứng thú, hưng phấn hỏi:

- Kim cương? Kim cương lớn chừng nào? Có to như viên đạn không? Không, vậy to quá, có to bằng đầu ngón tay út không?

Trịnh Xá đưa tay đo đo nói:

- To như quả bóng đá, có lẽ còn lớn hơn. Ha ha ha, đó chính là viên kim cương khổng lồ duy nhất trên thế giới này!

Carnahan lập tức ỉu xiu nói:

- Người lại đùa ta rồi, đánh chết ta cũng không moi ra viên kim cương lớn như thế, trong truyền thuyết còn có thể nhưng thế giới hiện thực thì kiếm đâu ra?

Trịnh Xá cười nói:

- Xin lỗi à, sự tích Vua bọ cạp vốn chính là truyền thuyết.... Có gì nói sau, chúng ta quay lại khí cầu trước đã, ở đây mãi ta thấy buồn nôn quá, chẳng lẽ mọi người thích khung cảnh chỗ này sao?

O Connell bế Evelyn lên, hần cười ha ha nói:

- Lần này em đã thấy mạo hiểm đáng sợ chưa? Xem ra lần sau em không chạy loạn theo bọn anh được đâu, đã biết chưa? Quay lại Hamunaptra, chờ bọn anh mạo hiểm xong sẽ về, biết không?

Vừa nói hần vừa theo Trịnh Xá ra khỏi lăng mộ.

Evelyn lại mỉm cười lém lỉnh:

-Không phải đã có anh rồi sao.... Em không muốn chôn chân một chỗ lo lắng cho anh. Hì hì, lần này nguy hiểm như thế mà chúng ta vẫn an toàn vô sự, sau này mạo hiểm chỉ cần cẩn thận chút là được mà.

Trịnh Xá vừa nghe họ nói vừa cười khở, nói thật, chính hần cũng không dám đảm bảo đi tìm Vua bọ cạp có an toàn không, vạn nhất Chủ Thần lại đột nhiên cho mấy cú ngoài ý muốn. Hơn nữa, lần trước Chủ Thần đã thông báo tăng độ khó lên đến mức cao nhất, nếu thất sự như vậy đi tìm kho báu Vua bọ cạp cũng có thể có độ khó tối đa, một minh hần có thể hoàn thành không?

Ngẫm nghĩ một chút, mới tìm Vòng tay của thần Anubis đã khó khăn kinh thiên động địa như vậy, chưa cần tính đến chuyện tiến vào kịch bản The Mummy Returns sớm, độ khó tăng lên đến mức tối đa, hiện tại hần không có đồng đội hỗ trợ, mấy người O Connell có lẽ rất mạnh so với người bình thường, nhưng đối với tiểu đội luân hồi, trình độ bọn họ chỉ ở mức tân nhân. Tính mạng của hần chỉ còn lại sáu mươi ngày, đúng là chuyện này tiếp chuyện kia, bắt đầu từ lúc đi tìm vòng tay, phải hoàn thành kịch bản trong mười phút, sau đó trong vòng 60 ngày giết chết Vua bọ cạp, hần căn bản không có cơ hội đối ý, mà.... đây chính là chuyện Phục chế thể đã trải qua sao? Khó trách hần lại cường đại như vậy....

Chờ mọi người trở về khí cầu đầy đủ, Trịnh Xá mới cẩn thận nói:

- Mọi người, việc tìm kiếm vua bọ cạp để một mình ta đi là được rồi, chỗ đó rõ ràng là quá nguy hiểm, ta không thể để tất cả đều mạo hiểm... Từ chuyện lần này có thể thấy, đi cùng với ta chỗ bằng phẳng sẽ biến thành gập ghềnh, chỗ hơi gập ghềnh sẽ biến thành hiểm cảnh, thực lực của ta mạnh hơn mọi người rất

nhiều, nếu như cả ta cũng chết tạo đó thì tất cả chắc chắn không thể còn sống trở về. Vì thế, chuyện tìm kiếm Vua bọ cạp để một mình ta gánh vác thôi.

Nhất thời mọi người đều sững sờ, Ardeth là người đầu tiên nói:

- Như vậy không được, dù không trợ giúp được cho người ta cũng phải cùng người đối mặt với hắc. Bởi vì một khi người khiêu chiến thất bại ta phải nhanh chóng báo lại cho tộc nhân, sau đó dùng lực lượng của chúng ta gánh vác việc tiêu diệt hắc. Dù nguy hiểm trùng trùng nhưng ta nhất định phải theo người đi tìm Vua bọ cạp.

Trịnh Xá cảm kích nhìn Ardeth, hắc biết Ardeth nói sự thật nhưng tình huống này hắc không cần tự mình đi, dù sao cũng là tộc trưởng, tùy tiện phái một số người là được. Nguyên nhân lớn nhất mà Ardeth không nói ra chính là hắc muốn hỗ trợ chiến hữu của mình.

Carnahan chần chờ một chút rồi cũng nói:

- Mẹ kiếp, dù thế nào ta cũng muốn được thấy viên kim cương to bằng hai quả bóng đá, tóm lại một câu, chỉ cần được nhìn thấy dù có chết ta cũng cam lòng...

-.... Thật xin lỗi, ta nói kim cương to bằng một quả bóng đá mà?

Trịnh Xá phát phát tay, bắt quá trong lòng hắc thật sự rất cảm động.

O Connell cũng gật đầu nói:

- Lúc trước đã đáp ứng nhất định sẽ trợ giúp người, nên cứ yên tâm đi, ta sẽ cùng người đi tìm kho báu của Vua bọ cạp... Cùng đi, cùng về!

Evelyn đang muốn nói lại bị O Connell trừng mắt nhìn, nàng nghĩ ngợi một chút, rồi giả hoạt nói:

- Như vậy đi, em không cùng mọi người tiến vào trong kim tự tháp, nhưng ít nhất cũng để em ở lại khí cầu nhìn tất cả hành động..... Em xin anh mà, cho em nhìn một chút thôi....

Trịnh Xá và Carnahan nhìn về mặt lưng lưng của O Connell, hai người cùng lắc đầu, lắc bả.

-Ôi, đàn ông....

209. Chuẩn Bị Bắt Đầu (1)

Mọi người lại cười khí cầu bay về thành phố của người chết Hamunaptra, dù sao thì lần thám hiểm lăng mộ này đã khiến tất cả thật sự kinh hoàng, chẳng những người đầy thương tích mà mọi người còn đều phải nghỉ ngơi lấy sức mới có thể tiếp tục mạo hiểm. Dù sao thì mười phút định mệnh trong lăng mộ đã khiến tinh thần cả bọn căng như dây đàn, giờ ngồi bình tĩnh suy nghĩ lại, mọi người đều thấy là phải nghỉ ngơi thật thoải mái một phen.

Điểm này cả Trịnh Xá cũng không thể phản đối, dù sao thời gian để giết Vua bọ cạp vẫn còn tới 60 ngày, mà ở trong phim thật, bọn họ chỉ cần có bảy ngày mà thôi, cho nên hắc cũng cảm thấy không nên quá nóng vội, ngộ nhỡ lại bị Chủ Thần chơi khăm, tạo thêm tình huống mới, thì hắc thật sự ngay cả muốn khóc cũng không xong.

-Ngọn giáo của thần Osiris này đúng là bảo bối, uy lực thật lớn, hơn nữa sử dụng cũng rất tiện, chỉ có mỗi lần phóng ra là phải tự mình đến nhặt lại, bắt quá tại Chủ Thần không gian có thể hoán đổi một cái đạo cụ phụ trợ cấp C, hình như tên là đồ thu hồi tên là có thể triệu hồi ngọn giáo bay về. Lúc trở về nhất định phải nghiên cứu thật kỹ tại Chủ Thần không gian để đổi đạo cụ phụ trợ này mới được.

Trịnh Xá dựa vào thành khí cầu, vừa nhìn sa mạc mênh mông vừa lắc bả.

-Chủ thần? Đó là cái gì vậy?

Tiếng của Carnahan vang lên cạnh Trịnh Xá, hắc đang cầm một chai rượu tequila vừa uống vừa nói.

Trịnh Xá quay đầu nhìn, cười nói:

-Không sao chứ? Người và em gái ngủ mê mệt từ hôm qua cho tới sáng nay Đã khoẻ hẳn chưa?

Carnahan cười ha hả, vỗ vỗ vai hắn nói:

-Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là đã lâu không trải qua tình cảnh hiểm nghèo như vậy, đột ngột đối diện chắc chắn là thấy chưa quen, chỉ vài lần là ổn ngay ấy mà, yên tâm đi, ha ha.....

Trịnh Xá kinh dị nhìn y nói:

-Người còn muốn thử thêm vài lần nữa à?

Carnahan vội vàng xua tay:

-Ặc, đùa thôi đùa thôi, người đừng tưởng là thật chứ....

Trịnh Xá cũng cười ha hả, hắn cho tay vào trong ngực lấy ra một điều thuốc đưa cho Carnahan, tự mình cũng châm một điều, vừa hút vừa nói:

-Lần này thật sự là khó cho các người, kỳ thật cuộc mạo hiểm này chỉ một mình ta đi là được. Chỉ là ta không tinh thông văn tự Ai Cập cổ, tuy rằng có thể mô phỏng Tề Đằng Nhất nhưng là cũng chỉ có thể vận dụng linh hoạt những chữ hán đã dạy ta mà thôi, mà nếu như vậy thì Ôi.

Carnahan cũng châm thuốc hút, y vừa kéo một hơi đã ngạc nhiên nói:

-Thuốc thơm thật. Cái kiểu mô phỏng gì đó của người ta không biết, dù sao người cũng không phải người của thế giới này, nhưng cũng là dạng người thích mạo hiểm. Thực lòng mà nói, từ lần trước thám hiểm ở Hamunaptra, ta cảm thấy hình như chúng ta thiếu thiếu cái gì đó ...

Trịnh Xá vỗ vai hắn:

-Là thiếu kho báu tìm được khi thám hiểm đúng không? Ha ha, lần này thật cảm ơn các người, nếu không thì một mình ta thật không biết nên làm thế nào mới tốt nữa.....

Lúc này Carnahan cũng hứng thú, hắn vừa nhìn về phía trước vừa nói:

-Không cần cảm ơn. Bất quá trong kho báu của Vua bọ cạp, thật sự có một viên kim cương to bằng ba quả bóng đá sao? Quả là khiến người ta chờ mong đó.

-..... Ngại quá, ta nói là chỉ to bằng một quả thôi mà?

Dù sao đi nữa mọi người cũng đã thuận lợi trở về thành phố của người chết Hamunaptra, tại đó công việc khai quật hiển nhiên là vẫn rất thuận lợi, được bộ tộc Medjai hỗ trợ, dù là bên trong sa mạc cũng không lo đồ tiếp tế đến không kịp, hơn nữa thổ phỉ trên sa mạc cũng không dám tấn công đoàn thi công. Tóm lại, tất cả mọi người toàn lực một lòng tiến hành khai quật, lúc bọn Trịnh Xá quay về thì tầng thứ hai đã được khai mở rất nhiều.

-... Nhưng chúng tôi cũng gặp một chút nguy hiểm, ví dụ như hôm qua có một gã công nhân đào phải một con bọ hung, lòng bàn tay trái hắn lập tức bị cắn nát, may mắn là con bọ ấy bỏ đi, bằng không công nhân này rất có thể sẽ bị bọ hung chui vào trong bụng....

Một trưởng lão báo cáo với Ardeth Bay tình hình công việc mấy ngày qua, bất quá khi nói đến con bọ thánh này, nhất thời trên mặt lão lộ ra vẻ kinh hãi.

Trịnh Xá vỗ vỗ trán, vội vàng nói:

-Đúng rồi, điểm này là ta không suy nghĩ cẩn thận. Thế này đi, nhờ viện trưởng ở Cairo mua một ít súng phun lửa. Đây là tầng thứ hai phải không? Khi đào đến những tầng mấy tầng dưới, rất có thể sẽ xuất hiện vô số bọ hung, vì thế khi đó nhất định phải dùng súng phun lửa để đối phó chúng.. Mặt khác khẩn trương khai quật vách núi chỗ có thần tượng, Cuốn sách của Amun-Ra bị rơi ở phía đó. Ngoài ra, về sau phải cẩn thận bảo vệ tế đàn cho hoàn hảo, dù có phá hủy hoàn toàn nơi này cũng phải bảo tồn tế đàn. Tóm lại, trong những ngày chúng ta rời đi, nhớ là phải cẩn thận bảo tồn hai thứ, một là tế đàn, hai là cuốn sách Amun-Ra, nhớ kỹ đó.

Trưởng lão kia tự nhiên là gật đầu liên tục, Trịnh Xá nghĩ nghĩ một chút rồi lại nói với Ardeth:

-Người có thể giúp ta tìm một số đồ vật không? Ta cần thuốc nổ, thật nhiều thuốc nổ..... Đúng rồi, nếu các người cũng muốn đi tìm tìm bảo tàng Vua Bò Cạp, ta cảm thấy các người không phải cũng nên mang một chút vũ khí sao?

Ardeth cười đáp:

-Yên tâm đi, bằng hữu của ta, ta đã yêu cầu làm tộc nhân mang đến rất nhiều vũ khí, về phần thuốc nổ cũng tuyệt đối không thành vấn đề. Đương nhiên, uy lực của thuốc nổ so với lựu đạn của người thì chắc chắn là yếu hơn nhiều.

Trịnh Xá cười cười không nói thêm gì nữa, chỉ để lại Ardeth ở lại sắp xếp công việc cho các tộc nhân, hẩn trở về lều của mình nghiên cứu Ngọn giáo của thần Osiris và Vòng tay của thần Anubis. Lần này tiến vào thế giới The Mummy, hai món vật phẩm kịch bản này chính là thu hoạch lớn nhất, không cần nói cái khác, giá trị của Ngọn giáo Osiris tuyệt đối không thấp hơn những loại vũ khí ma pháp truyền thuyết cấp B.

Uy lực Ngọn giáo của thần Osiris hoàn toàn phụ thuộc vào năng lượng Vampire và nội lực của hẩn, nói cách khác, vũ khí này khác hẩn những loại súng đạn khác mà hẩn có. Thực lực của hẩn càng mạnh, uy lực của ngọn giáo này sẽ càng mạnh, lần trước hẩn chỉ cần quán chú năm thành năng lượng Vampire cùng với năm thành nội lực là đã có thể phóng ngọn giáo ra xa hơn ngàn mét, phạm vi uy lực cũng đạt tới gần mười mét, nếu hẩn truyền tất cả Vampire năng lượng cùng nội lực vào ngọn giáo thì uy lực của nó không phải sẽ tăng gấp bội sao?

Một món vật phẩm kịch tình khác là Vòng tay của thần Anubis, chỉ cần giết chết được Vua bọ cạp là có thể dùng nó để triệu hồi Đội quân của thần Anubis, số lượng triệu hồi gấp năm mươi lần số xác ướp thị vệ. Với năng lượng Vampire hiện tại hẩn có thể gọi về tổng cộng sáu xác ướp thị vệ, mà đó là phải dốc toàn lực mới đạt được, trước đây hẩn cũng đã từng thử qua, là sau khi sử dụng ma pháp để triệu hồi sáu xác ướp, nếu sử dụng ma pháp triệu hồi khác thì sáu thị vệ đều biến mất, lại xuất hiện sáu thị vệ khác. Nói cách khác là hẩn không thể triệu hồi xác ướp thị vệ nhiều lần để tạo thành một quân đoàn rồi đem quân đoàn đó càn quét trong phim được, tình huống như vậy trước đây rõ ràng không có khả năng xảy ra, nhưng giờ đây hẩn đã có vòng tay Anubis thì thế nào?

Đội quân gồm ba trăm quái vật của Anubis, loại quái vật này thân cao gần ba mét, tay cầm trường đao khổng lồ, lực phá hoại cùng sức chiến đấu tuyệt đối là kinh khủng hơn xác ướp thị vệ rất nhiều, hơn nữa có thể triệu hồi ba trăm con cùng lúc. Nói cách khác, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ để có thể sử dụng vòng tay này, sức chiến đấu của toàn đội có thể gia tăng đến mức đáng sợ trong chớp mắt, ít nhất là không phải sợ hãi cái gì trong rất nhiều phim kinh dị.

Đương nhiên nhiên có thể đoán được là nếu vật phẩm kịch bản này có uy lực lớn như thế, thì độ khó của nhiệm vụ phải hoàn thành lần này cũng sẽ cực kỳ khủng bố.

Trịnh Xá cẩn thận vuốt ve hai món vật phẩm, đột nhiên trong lòng chợt động, vội vàng nhìn kỹ thì hoa văn trên bề mặt hai vật phẩm, trên hai vật phẩm có khắc vô số ký hiệu kỳ lạ và phù chú thần bí, trong đó một ít phù chú Trịnh Xá từng thấy trên tấm bùa hộ mệnh. Hẩn từ từ đưa nội lực cùng năng lượng Vampire quán chú vào Ngọn giáo Orisis, nội lực cùng năng lượng Vampire cũng chậm rãi vận hành trên bề mặt những ký hiệu và phù chú này, phẳng phất như có một dòng nước chảy qua, đến sau đó, ngọn giáo mới chớp động, phát ra hào quang màu vàng, đây đại khái chính là nguồn năng lượng mà từ đó phát ra uy lực ném của ngọn giáo.

Trịnh Xá chợt nhớ lại một câu mà Sở Hiên đã từng nói, thời viễn cổ thật sự rất có thể có một số ít nhân loại đã tiến hóa và tạo ra Chủ Thần, mà nếu như vậy thì bọn quái vật trong phim kinh dị này có thể chính là kẻ thù mà nhân loại viễn cổ đã gặp phải. Như vậy ngọn giáo và vòng tay này rất có thể là những vũ khí hay vật phẩm mà bọn họ từng tạo ra, giống như là Hoa Hạ thời cổ đại từng có truyền thuyết tiên nhân chế khí vậy, chỉ là sử dụng những phương pháp và lý thuyết khoa học kỹ thuật khác nhau, lấy những ký hiệu thần bí và những phù chú điều khiển để chế tạo ra vật phẩm..... Nói cách khác, Ngọn giáo của thần Osiris hoặc Vòng tay của Anubis đều có thể đã được chế tạo ra.

-Mẹ nó, nếu thật sự như vậy thì khủng bố quá? Thành viên trong đội mỗi người cầm một ngọn giáo, tay đeo vòng tay, trước tiên triệu hồi mấy ngàn quân đội Anubis, sau đó mỗi người cầm trường mâu ném ra. Cứ như vậy thì cho dù địch nhân có mạnh mẽ đến bao nhiêu đi nữa thì cũng vô dụng, ha ha

Trịnh Xá cười tự giễu, chính hắn cũng biết suy nghĩ này của mình hoàn toàn không có khả năng. Chuyện khác không nói, chỉ nội việc hiểu rõ những ký hiệu cùng các phù chú thần bí này đã đủ khiến hắn bó tay, nếu Tề Đằng Nhất còn sống thì may ra, có lẽ nam nhân này có thể nhận ra chút ít ký tự, sau đó dựa vào năng lực phân tích cường hãn của Sở Hiên cùng với kiến thức và năng lực chế tạo của hắn thì có lẽ có được chút ít hy vọng. Nhưng nếu để hắn tự tay chế tạo Ngọn giáo của thần Osiris cùng Vòng tay của thần Anubis rất có thể là đến cả khâu đúc vàng cũng không xong.

-Mặc kệ, thế nào cũng phải hồi sinh mọi người, thực lực của mình ta thật sự là.... Sở Hiên, trước tiên hồi sinh người đã, ngàn vạn lần đừng từ chối ta.... Cho ta mượn sức mạnh của người đi!

Trịnh Xá đem hai vật phẩm kích bản để vào trong Nạp giới rồi đi ra khỏi trường bông, hướng về công trường tại Hamunaptra đang khai quật với khí thế ngất trời, từ từ đi tới....

210. Chuẩn Bị Bắt Đầu (2)

-Đúng vậy, chiếu theo tiến độ này, nhiều nhất là một tháng chúng tôi có thể đào đến tế đàn hoặc đến vị trí tượng thần, chỉ là..... Yêu cầu của ngài quá hà khắc, một vách núi sâu đến mấy chục mét, kể cả chỉ rộng có nửa mét thôi thì trong vòng hai tháng làm sao có thể xong được? Trừ phi dùng thuốc nổ, nếu không chúng tôi không có cách nào nhanh chóng khai quật đến vách núi đen đó được.

Một gã chỉ huy công trình khai quật bắt đầu nói với Trịnh Xá.

Trịnh Xá cũng biết là khai quật một miệng vực sâu mấy chục mét, thậm chí có thể là hơn trăm mét, nếu không dùng thuốc nổ thì không dễ dàng chút nào. Nhưng mà dưới đó có Cuốn sách của Amun-Ra, nếu thật sự dùng thuốc nổ, lỡ khiến sách cổ bị phá hỏng thì hỏng hết, đó là chuyện hắn tuyệt đối không cho phép. Vì thế hắn lập tức nghiêm giọng nói:

-Trước giờ ta vẫn nói là phải tìm cho ra một quyển sách cổ chôn vùi trong di tích này, những chuyện khác ta không quan tâm, các người cần công cụ gì ta sẽ mua thứ tốt nhất, các người cần đồ tiếp tế ta sẽ mang thịt ngon, cá tươi đến, các người cần rượu ta liền cho người đi mua thứ rượu ngon nhất Châu Âu. Cần đàn bà sao? Ta thậm chí có thể cho người sắp xếp một đám kỹ nữ đến đây phục vụ các người. Nhưng ta cảnh cáo các người một lần nữa, nếu vì đẩy nhanh tốc độ mà sử dụng thuốc nổ hay những phương pháp thô bạo khác làm sách cổ ở bên dưới bị hỏng.... Ta nhất định bắt tất cả các người đền mạng!

Công trình sư lau mồ hôi trán, đối với yêu cầu vô lý này của Trịnh Xá, hắn nhất thời cũng không dám nói thêm điều gì, thật ra không phải vì lúc này Trịnh Xá khí thế bức nhân mà quan trọng hơn là mấy ngày nay hắn cũng thấy người của bộ tộc Medjai, vàng bạc châu báu đào ra càng lúc càng nhiều, nhân số bộ tộc xuất hiện tại Hamunaptra cũng ngày càng đông. Hơn thế nữa bọn họ còn mang theo rất nhiều súng ống đạn dược, cách đây không lâu cũng có công nhân định ăn trộm vàng bạc đào lên nhưng sau khi bị bắt giữ liền biến mất giữa sa mạc hoang vu, không ai còn thấy y xuất hiện nữa, vì vậy công trình sư tuyệt không dám hoài nghi những lời Trịnh Xá vừa nói.

Công trình sư lau mồ hôi nói:

-Tôi hiểu, mong ngài cho chúng tôi thời gian chừng hai tháng, bắt đầu tính từ hôm nay..... Mặt khác mong ngài cấp thêm cho nhóm công nhân này thù lao gấp ba lần. Nếu bọn họ không liều mạng thì chắc chắn là trong hai tháng căn bản không thể đào đến chỗ đáy vực. Ngoài ra, tôi còn cần một ít công cụ máy móc mới, mấy thứ này không bán tại Ai Cập, nếu đến Châu Âu mua thì mất khoảng một tháng là có thể về tới. Khi đó có thể chúng tôi cũng đã đào đến gần vách đá rồi.....

Trịnh Xá gật đầu:

-Ta hiểu, ta sẽ tăng gấp mười thù lao cho các tất cả công nhân ở đây, chỉ cần các người có thể hoàn thành trong hai tháng, chỉ cần ta có thể lấy được Cuốn sách Amun-R ... Có mang tiền đem theo không?

Trịnh Xá quay lại hỏi Ardeth Bay đang đứng bên cạnh.

Ardeth gật gù đầu, hắn vỗ vỗ tay, lập tức từ bên ngoài trường bông có vài người áo đen đi vào, người nào trong tay cũng cầm một túi lớn. Tiếp đó, bọn họ mở túi rồi trút ra cơ man nào là vàng thỏi cùng tiền giấy,

Trịnh Xá chỉ vào đồng vàng và tiền trên mặt đất nói:

-Vàng thỏi, đô la Mỹ, bảng Anh, frăng Pháp, các người muốn thứ gì ta cũng có thể ban cho thứ đó! Nhưng là, trong thời gian quy định phải tìm bằng được Cuốn sách của thần Ra cho ta!

Đợi cho công trình sư mang đồng vàng rời đi, Ardeth cười khỏ nói:

-Phương đông các người có câu ngạn ngữ, cứ trọng thưởng tất có dũng phu, xem ra đám công nhân cũng bắt đầu liều mạng rồi, hoàn thành vụ này đại khái cũng đủ để họ sống sung sướng một thời gian.

-Không sao cả, ở thế giới chúng ta vàng căn bản không quan trọng, nếu so ra thì Cuốn sách của Amun-Ra này mới là bảo bối ngàn vàng khó mua. Ha ha, cứ như vậy đi, người trong tộc người đã đưa thuốc nổ cùng những thứ khác đến chưa?

Ardeth gật đầu nói:

-Chỉ vũ khí thôi thì không sao, nhưng người cần nhiều thuốc nổ có sức công phá mạnh, thuốc nổ của chúng ta ở đây rõ ràng không phù hợp, cho nên ta đã phái người đi Châu Âu bí mật mua thuốc nổ hiệu suất cao TNT về đây. Có thể phải mất nhiều ngày nữa mới chuyển đến, nhưng ta đã thông báo với họ, bất kể thế nào cũng phải xong trước cuối tháng, cho nên người cứ ở đây nghỉ ngơi thêm khoảng năm sáu ngày đi.

Kỳ thật Trịnh Xá chỉ vừa mới nảy ra ý muốn có thuốc nổ uy lực cao, lúc trước khi tìm Vòng tay của thần Anubis, hắn mới biết là khi tự mình đổi điểm tiến vào phim kinh dị, Chủ Thần sẽ vẫn tiến hành thao túng những địa điểm có liên quan tới kịch bản trong phim như cũ, hơn nữa còn nâng mức khó khăn lên cao nhất. Ví dụ như trong phim thật, bọn O Conneil có thể nói là hữu kinh vô hiểm mà hoàn thành bộ phim, nhưng sau khi hắn gia nhập đội ngũ rồi cùng đi tìm vòng tay thì tuy rằng được 4000 điểm thưởng cùng hai chi tiết kịch tình cấp C, nhưng hắn phải trải qua những thời khắc hiểm nghèo, sinh mệnh bị đe dọa. Cái đó so với cái loại hữu kinh vô hiểm kia hoàn toàn khác biệt, thật sự là lúc nào cũng có thể tiêu đời, thời gian tối

-Mẹ nó, chỉ một bức tượng thôi đã suýt toi cái mạng già này rồi, nếu ba bức tượng xuất hiện cùng lúc, thì chúng ta không phải sẽ trực tiếp bị biến thành thịt băm sao?

Trịnh Xá nhất thời cười khở, nhưng đồng thời trong lòng hần chột động, vội rút từ trong Nạp giới ra Cuốn sách của Anubis. Evelyn vừa nhìn thấy quyển sách cổ màu đen dày cộp này lập tức hai mắt sáng rõ, nhìn chăm chú vào nó.

Trịnh Xá rút chìa khóa mở sách ra, hần chỉ vào mớ văn tự Ai Cập cổ đại chi chít bên trong nói:

-Evelyn, phiền người giúp ta phiên dịch một chút ma pháp chú ngữ bên trong quyển sách này, ta muốn tìm ma pháp để tạo cát lún hoặc những loại địa hình tương tự. Bởi vì ma pháp trong quyển sách này phần lớn có liên quan sa mạc hoặc tử vong, cho nên rất có thể có ma pháp tạo ra cát lún, người giúp ta phiên dịch một chút đi.

Evelyn gật đầu liên tục, vội vồ lấy cuốn sách rồi lật như một đứa trẻ, vừa xem vừa lẩm nhẩm vô số chú ngữ bên trong:

-Người chết trở về... không phải. Xác ướp thị vệ, không phải ... Bão cát, không phải... Kết hợp với Cuốn sách Amun-Ra khiến bất tử sinh vật sống lại, không phải...

Evelyn nhắc đến chú ngữ nào phải đọc đầy đủ ra, trong đó có một câu đọc lên khiến Trịnh Xá cảm thấy có gì đó không đúng, tuy nhiên chỉ vài giây sau Evelyn đã tìm ra chú ngữ tạo cát lún. Hần mừng rỡ như điên, vội vàng nhờ Evelyn chỉ dẫn cách tụng niệm chú ngữ đó.

Cùng lúc đó, ở một nơi gần Hamunaptra cách mọi người rất xa, một đội nhân mã hối hả thoát ly thành phố của người chết, trong nhóm đó có một nữ nhân, nàng hướng về phía lão nhân đang cười ngửa đầu hỏi:

-Tế tự, đại tế tự có thể hồi sinh được không? Chúng ta không tìm được Cuốn sách của thần Anubis mà.....

Lão nhân kia thì thào nói:

-Chủ nhân chắc chắn sẽ sống lại ... Lần này thừa dịp bộ tộc Medjai khai quật Hamunaptra, chúng ta vất vả lắm mới trà trộn vào đám công nhân đào trộm chủ nhân ra. Bọn ngu ngốc này chỉ quan tâm đến vàng bạc châu báu ở tầng thứ nhất và tầng thứ hai, ha ha ha, hiện tại chỉ cần tìm cách trộm lấy Cuốn sách Anubis, sau đó..... Chủ nhân nhất định sẽ trở lại thế giới!

Trong khi nói chuyện, một chiếc túi trên lưng lạc đà bỗng rung lên kịch liệt, một cánh tay khô héo từ trong túi vụt bắn ra, hướng thẳng lên trời.

212. Hành Trình Và Bất Tử Tế Tự (2)

-Mọi người nghe đây, lần này chúng ta phải đối mặt với ba bức tượng đá, dù ta cũng không chắc mấy tượng đá này có chuyển động giống như ở ngôi đền lúc trước hay không, nhưng đề phòng vạn nhất, tất cả mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Trịnh Xá cùng mọi người đứng cách đền thờ Abu Simbel vài trăm mét, trên mặt đất có mấy hố sâu lớn, những cái hố này đều do Trịnh Xá dùng lựu đạn siêu mạnh tạo ra. Do vùng này là sa mạc, hơn nữa trước khi cho nổ, Trịnh Xá còn dùng Ngọn giáo của thần Orisis cắm xuống tạo ra một hố nhỏ sâu hơn ba mét, sau đó thả lựu đạn vào; trong điều kiện nổ chèn ép như vậy, uy lực của lựu đạn siêu mạnh được thể hiện đến mức tối đa, tạo ra một hố sâu tới hơn mười mét, đường kính hơn 20 mét, một khi các tượng đá này rơi xuống, chúng tuyệt đối không thể bò lên được.

-Chính vì chúng không bò lên được nên ta mới lo, nhiệm vụ này chắc chắn là không đơn giản như vậy. Mọi người nghĩ mà xem, chúng vẫn có thể leo lên được đó, một bức tượng lớn cao tám mét, đứng trong một cái hố sâu mười ba mươi bốn mét, cùng lắm là chỉ cần đưa tay cầm thẳng vào vách cát, dùng sức một phát là được, chỉ ít người bình thường cũng sẽ không bị nhốt trong một cái hố con con sâu hơn hai mét.

Trịnh Xá khẳng định với mọi người.

Carnahan lúc này đang cầm một chai rượu nhỏ, hần vừa uống vừa nói:

-Ta thì không tin tượng đá lớn như vậy có thể nhảy lên, người không thấy là với trọng lượng của bọn chúng, vừa bật lên là đã chìm sâu vào trong cát rồi sao?

Trịnh Xá cười cười nói:

-Điều này ta cũng không dám chắc, nhưng vì không dám chắc, nên mới thấy cần phải sử dụng ma pháp tạo cát lún. Khi tất cả bọn chúng ngã xuống những hố sâu này, ta cần mọi người cho ta ba giây, trong thời gian này nhất định không được để chúng nhảy ra hoặc làm trò gì khác. Ta sẽ dốc toàn lực niệm chú ngữ thật mau, còn mọi người phải sử dụng thuốc nổ tấn công chúng nó. Nhớ kỹ, một khi chúng nó rơi xuống hố thì không cần quan tâm là chúng có thể nhảy ra được hay không, chỉ cần liên tục ném thuốc nổ xuống hố là được. Tóm lại một câu thôi, tranh thủ giữ chân chúng trong ba giây cho ta!

Cả bọn toát mồ hôi hột khi nhìn bên cạnh mình, Trịnh Xá cũng không khác trước nhiều lắm, chỉ là lần này hấn lún ra hơn mười mét khối thuốc nổ TNT cực mạnh, dù sao khoảng trống trong túi không gian của hắn cũng đủ lớn, hơn nữa hắn cũng đã bán đi hết bảy mét khối vàng, nên đương nhiên có đủ không gian để chứa lượng thuốc nổ này. Cảnh người nào cũng có ít nhất là mười bao thuốc nổ, nếu không cẩn thận làm cho một bao trong số đó phát hỏa thì cả bọn liền trực tiếp bay thẳng lên thiên đường gặp Thượng Đế mất.

Evelyn sắc mặt có chút tái nhợt, nàng cười cười nói:

-Trịnh Xá, người cất bớt vài bao thuốc nổ đi. Người không thấy là bày ra hơi nhiều sao?

Trịnh Xá nhìn phía bên cạnh mọi người, lượng thuốc nổ này quả thật hơi nhiều một chút, không riêng gì Evelyn sắc mặt khó coi, đến O Connell và Ardeth Bay vẻ mặt đều có chút không ổn, ngay cả bước đi cũng thật nhẹ nhàng và chậm rãi, giống như là đi lạc vào bãi mìn vậy, trên thực tế uy lực của những bao thuốc nổ này so với mìn còn lớn hơn nhiều, dù gì cũng là thuốc nổ TNT cực mạnh.

Bất đắc dĩ Trịnh Xá đành phải thu hồi một số bao thuốc nổ, dưới chân mỗi người chỉ để lại ba bao, ước tính thời gian niệm xong đoạn chú ngữ này cũng khoảng từ hai giây đến gần ba giây, mỗi giây mỗi người ném xuống hố một bao thuốc nổ, như vậy ba giây thời gian cũng là vừa đủ... Vừa đủ có nghĩa là hắn sẽ hơi mạo hiểm một chút, dù sao đối thủ phải đối mặt lần này là ba bức tượng lớn uy lực khủng khiếp, trong lòng hắn thật sự là vô cùng lo lắng.

Đợi cho mọi người đứng hết ở bên kia hố, Trịnh Xá mới hít một hơi thật sâu, chậm rãi tiến về phía thần miếu, khu thờ tự này đã bị tàn phá hết sức nghiêm trọng, cánh cổng lớn trước cửa đền gần như đã hoàn toàn biến mất, tuy nhiên ba bức tượng đá ngồi bên vách núi cạnh đền vẫn còn nguyên. Đứng tại đây nhìn lại liền cảm thấy được một cam giác tang thương, rung động, rõ ràng là khác với bức tượng lúc trước, ba bức này ít nhất cũng gần mười mét, Evelyn nói chỉ cao tám mét thật sự là quá coi thường chúng.

Trịnh Xá trong lòng cười khỏ, lần trước chơi đuổi bắt với tượng đá cao khoảng bảy tám mét, khi đó hắn đã nhận ra hai chân của tượng đá vận hành rất có quy luật, cũng chính là trong một thời gian tượng chỉ bước được mấy bước, vì thế tốc độ của tượng cao bảy tám mét chậm hơn hắn một chút. Nhưng nếu tượng cao tới mười mét thì hai chân sẽ dài hơn hắn, tốc độ lập tức cao hơn ba phần ... Hắn cũng không dám khẳng định có thể thoát được hay không nữa.

Vô luận thế nào, Trịnh Xá cũng chỉ có thể kiên trì đi về phía ngôi đền, hắn đã đến gần ba bức tượng năm mươi mét mà ba bức tượng này vẫn chưa có động tĩnh gì. Khoảng cách giữa hắn và tượng càng ngày càng gần cho đến khi hai bên cách nhau mười mét, thì cuối cùng ba tượng đá cũng run rẩy dao động, sau đó tượng đồng thời dựa vào vách núi, mạnh mẽ đứng lên, mỗi bước đi dài đến mấy mét, bức tượng đi đầu đã vung nắm tay hung hăng tấn công về phía Trịnh Xá.

Nắm tay này còn lớn hơn cả người Trịnh Xá, hắn dùng sức dưới chân dậm xuống một cái, vận hành khinh công chạy trốn về phía hố sâu. Hắn vừa chạy phía sau đã truyền đến một âm thanh rung động kịch liệt, còn có cả quyền phong khủng bố thổi tới, không cần nhìn cũng biết, một quyền này giáng xuống, chỗ bị đánh tuyệt đối là bị tượng đá phá thủng ra tạo thành một cái hố lớn, uy lực này thật sự làm người ta cực kỳ sợ hãi.

Trịnh Xá lại hướng về phía trước mà chạy bán sống bán chết, mà tốc độ ba bức tượng sau này quả nhiên so với tượng đá lúc trước nhanh hơn rất nhiều, chỉ cần bước một bước là đã đi được vài mét, khinh công của

Trịnh Xá cùng lắm cũng chỉ một cú nhảy được mấy mét mà thôi, hai bên gần như tịnh tiến, hướng hố sâu chạy đến.

Khoảng cách vài trăm mét chỉ trong nháy mắt là tới, Trịnh Xá căn bản không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, khi còn cách hố to một đoạn, hắn đạp lên mặt đất một cái thật mạnh, cúi người lăn sang bên cạnh. Khi lăn ra ngoài đến được mấy mét, mấy bức tượng đá đã lao tới chỗ hắn vừa đứng, theo quán tính từng bức tượng lần lượt rơi xuống hố, âm thanh chạm đất rất lớn, tựa như là thiên thạch giáng xuống vậy. Cùng lúc đó, ba người O Conneil đã bắt đầu châm kíp nổ rồi quăng từng bao thuốc nổ TNT cực mạnh xuống hố.

Ngay lập tức toàn bộ hố giống như một cái lò bị nổ, bụi đất không ngừng bay lên mù mịt, trong khói bụi lại truyền đến những tiếng nổ kịch liệt cùng với âm thanh vật nặng rơi xuống đất. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trịnh Xá, ba bức tượng thật sự nhảy lên phía miệng hố, nhưng chúng vừa nhảy lên thì đỉnh đầu liền trúng phải bao những thuốc nổ ném ra, sau đó bị oanh tạc rớt lại xuống hố, sự việc chỉ có vậy nhưng thật sự là những bức tượng đá khổng lồ đã dọa cho cả bọn sợ chết khiếp.

Trịnh Xá vội vàng lấy Cuốn sách của thần Anubis trong Nạp giới ra, hắn lớn tiếng tụng niệm một đoạn ma pháp tạo cát lún. Theo năng lượng Vampire trong người mất đi, một khu vực lớn phía trước mặt hắn bắt đầu phát sinh biến hóa, cát nhanh chóng nhuyễn ra, phạm vi không ngừng được mở rộng, cho đến khi lan ra toàn bộ hố sâu đám cát lún này mới thôi mở rộng. Những bức tượng kia vẫn đang nhảy dựng lên rồi lại ngã xuống, chỉ là lần ngã xuống cũng là lúc chúng rơi vào bên trong cát lún, bởi vì trọng lượng quá nặng, nên cũng giống như bức tượng lúc trước, cả ba nhanh chóng chìm xuống, không bao lâu, ba bức tượng khổng lồ đã hoàn toàn biến mất vô tung vô tích.

Trịnh Xá còn không việc gì, mấy người O Conneil thì nằm vật ra đất, những bao thuốc nổ dưới chân đã hết sạch. Mấy giây vừa rồi đối bọn họ dài như một năm vậy, mỗi lần thấy tượng đá nhảy lên, hay mỗi lần thấy khuôn mặt to lớn của bức tượng dần dần tới gần, đối người thường mà nói đều là một loại áp lực vô cùng khủng bố. Sự thực là bọn họ còn có thể đứng đó mà cầm bao thuốc nổ quăng xuống hoàn toàn là do bản năng cầu sinh, nếu như ba bức tượng cao mười mét kia nhảy ra khỏi hố được, bọn họ thậm chí bị đè nhẹ một cái cũng không chịu nổi, chết so với tan xương nát thịt còn đáng sợ hơn.

Trịnh Xá cười cười đến bên mọi người, Carnahan thở hổn hển nói:

-Trịnh, Trịnh Xá, người chắc chắn là Kim Tự Tháp kia có kim cương thật lớn không? Hơn nữa to bằng bầy...

Trịnh Xá vội vàng ngắt lời hắn:

-Chắc chắn có kim cương, tin ta đi, hơn nữa còn to bằng một quả bóng đá, lạ người, ta chưa hề nói là có viên nào to bằng bầy quả cả ..

Cả đám người O Connell cười vang, đến lúc này họ mới miễn cưỡng ngồi thẳng được, bất quá có vẻ như trong thời gian ngắn cả bọn cũng sẽ không có hành động gì. Cùng lúc đó, vòng tay của Trịnh Xá bỗng nhiên rung động mạnh, bên trong lại bắn ra một đạo hào quang, lần này không xuất hiện hình ảnh địa điểm tiếp theo như những lần trước mà trực tiếp hiện mặt cảnh trước cửa khu đền Abu Simbel. Tiếp đó hình ảnh từ từ di chuyển về phía sau khu đền, đầu tiên là xuyên qua một khe núi lớn, dưới khe sâu toàn là nước sông đang chảy. Thẳng đến cuối khe thì một mảng rừng rậm xuất hiện trước mắt mọi người, ngay tại trung tâm cánh rừng, lóe lên vầng hào quang màu vàng từ một tòa Kim Tự Tháp.

-Kho báu của Vua Bò Cạp

Cả bọn đều lăm lăm, rồi liếc mắt nhìn nhau, cùng phá lên cười rồi đứng dậy, một phen vất vả này quả nhiên không phí công, mọi người đã thấy rõ con đường dẫn đến Kim Tự Tháp của Vua Bò Cạp, chỉ cần lên khí cầu là có thể vượt qua khe núi đến nơi. Nói cách khác, mục tiêu đã ở trước mắt!

Trịnh Xá nhìn sắc trời, lúc này mặt trời đã ngã về tây, chân trời một mảnh đỏ rực như máu. Tuy rằng đã rõ đường đi đến Kim Tự Tháp, nhưng cả bọn không thể đầu tư lỗ vốn như vậy, thân thể đang mệt mỏi vô cùng mà đã đi ngay, cho nên Trịnh Xá cười ha hả nói:

-Mọi người, hôm nay nghỉ ngơi ngay tại thần miếu này một đêm đi, ngày mai tinh thần thoải mái liền xông vào Kim Tự Tháp kia. Ha ha, chúng ta cùng đối mặt với Vua Bò Cạp cái gì gì kia.... sau đó cướp luôn Đội quân Anubis của hắn!

Mọi người yên lặng nở nụ cười, liên tục mấy lần đồng sinh cộng tử, giữa họ lúc này đã có một loại cảm giác vượt qua cảm tình thông thường, cho nên khi Trịnh Xá hưng phấn nói xong, từ sâu trong tâm khảm, mấy người còn lại cũng vì hắn mà cảm thấy vui lây. Đặc biệt là Carnahan, hắn vừa uống rượu vừa vỗ vai Trịnh Xá, sau đó lại cùng Trịnh Xá kề vai sát cánh đi thẳng về phía khí cầu, những người còn lại cũng cười, họ phát hiện ra là Carnahan và Trịnh Xá có vẻ cực kỳ hợp ý, tất cả vừa cười vừa chậm rãi đi theo.

Nhưng không đợi mọi người đi đến chỗ khí cầu, từ chân trời phía xa đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy

giới này một ngày đã mất 50 điểm thưởng, hần cũng không phải là nhiều điểm tiêu không hết, nên đương nhiên không đáp ứng.

Chờ tất cả ngủ say, Trịnh Xá lại đứng dậy bắt đầu tiếp tục rèn luyện nội lực và năng lượng Vampire. Với tố chất thân thể và cường độ tinh thần của hần hiện tại, không ngủ một hai ngày cũng chẳng sao, mà rèn luyện nội lực và năng lượng Vampire mỗi ngày lại không thể ngừng nghỉ, cho dù thế nào, hần cũng hy vọng có thể nâng cao thực lực bản thân.

-Không định ngủ sao?

Thanh âm bình tĩnh của Ardeth Bay chợt truyền tới.

Trịnh Xá cũng không quay đầu lại, hần vẫn đứng yên như cũ vận hành nội lực, thản nhiên đáp:

- À, hai ngày này là thời khắc mấu chốt, để ta gác đêm là được, luôn tiện rèn luyện một chút nội lực và năng lượng Vampire...

Ardeth có vẻ lại cảm thấy rất hứng thú, hần kỳ quái hỏi:

- Hai loại năng lượng này đã nghe người nhắc qua, năng lượng Vampire có thể sử dụng ma pháp kỳ diệu vô cùng phải không? Vậy nội lực có tác dụng gì? Chưa từng thấy người dùng qua...

Trịnh Xá cười khổ một chút nói:

- Bởi vì ta không có biện pháp cụ thể sử dụng nội lực. Ở Trung Quốc chúng ta có một thứ gọi là võ công, cần nội lực làm năng lượng điều động sức mạnh. Có thể hình dung nó như một loại ma pháp cận chiến đi, nhưng mà ta cũng không biết các loại võ công ấy, Đúng rồi, khinh công của ta cũng coi như là một loại võ công, là một kỹ xảo vận dụng nội lực.

Ardeth giật mình nhớ lại nói:

- Chính là kỹ năng giúp người nhún một cái nhảy cao mấy mét, chạy cực nhanh sao? Kỹ năng này thật quá mạnh mẽ.... Đồng phương thần bí, nếu tộc nhân của ta học được khinh công của người, có lẽ lực lượng của chúng ta sẽ đủ để xua đuổi tất cả những kẻ xâm lược Ai Cập, ôi....

Trịnh Xá yên lặng một chút rồi thì thào nói:

- Khinh công này cũng là kỹ năng hoán đổi từ chỗ Chủ Thần, thực tế ta vẫn hoài nghi một việc, đó là tình huống khiến Chủ Thần điều chỉnh độ khó của nhiệm vụ. Rất có thể là căn cứ vào thực lực của ta để điều chỉnh, bởi vì ta biết một người, khi đó thực lực của hần so với ta bây giờ còn kém hơn nhưng lại có thể một mình hoàn thành nhiệm vụ này. Hơn nữa hần cũng không phải là trở về rồi mới quay lại, mà hoàn thành nhiệm vụ ngay trong phim... Nếu như phần thưởng cơ sở khi hoàn thành nhiệm vụ là một chi tiết kịch tình cấp B và 5000 điểm thưởng, ta quay lại thế giới này hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn sẽ được thưởng gấp đôi nhưng độ khó cũng tăng lên 100%. Mà như số điểm thưởng mà hần nói rõ ràng là được gấp ba lần, vậy độ khó mà hần tiếp nhận rất có thể càng đáng sợ... nhưng lúc đó thực lực hần hần phải thấp hơn ta.

-Vì thế ta có thể cho rằng Chủ Thần căn cứ vào lực lượng mạnh nhất của ta, sau đó tính khả năng tử vong tối đa đối với lực lượng này để xác định độ khó. Như vậy làm ta không chết mà lại rất có thể sẽ phải chết, để ta chấp chới giữa ranh giới sinh tử rồi tiến hóa, nhưng nó làm thế nào tính được lực lượng cực hạn của ta đây? Ta có thể cho rằng vấn đề này được tổng hợp từ bốn phương diện, điểm tố chất, thuộc tính cường hóa, kỹ năng cường hóa, cùng vũ khí hoán đổi. Nói cách khác, nếu như bản thân có thể lĩnh ngộ được kỹ năng ẩn giấu nào đó, thuộc loại tự sáng tạo thì rất có khả năng Chủ Thần sẽ không thể dùng khó khăn như cũ uy hiếp ta....

Trong lúc nói, hai mắt Trịnh Xá đã biến thành mờ mịt, hần mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba mô phỏng nhân cách của Sở Hiền, suy luận một lượt rồi đột nhiên hét lớn. Tiếp theo từ mi tâm một đường màu đỏ chạy xuống dưới, đồng thời tại đan điền chỗ bụng có thể thấy một cỗ khí lưu chạy thẳng lên trên, hai đường hội tụ tại trái tim. Trịnh Xá vụt biến mất khỏi chỗ tảng đá đang đứng, Ardeth chỉ nhìn thấy trên một gốc đại thụ to lớn ở phía xa đột nhiên xuất hiện một cái hố sâu đến cả mét. Tiếp đó, tiếng nham thạch vang lên âm

âm, khi hấn tỉnh táo lại thì cả thân cây đã bị Trịnh Xá dùng nắm tay chặt đứt, cỗ lực lượng này thật khiến cho người ta phải sợ hãi.

-Đưa năng lượng Vampire và nội lực trong thân thể bạo phát trong nháy mắt, để chúng tương hỗ kích động lẫn nhau vận chuyển toàn thân. Luồng lực lượng mang tính nổ mạnh này có thể giúp ta trong vòng mười giây tăng sức mạnh và tốc độ lên gấp mười lần, thậm chí nhiều hơn, phối hợp với lực phản ứng thần kinh khi mở cơ nhân tỏa tăng thứ ba... Đây là kỹ năng ta lĩnh ngộ được sau hơn mười ngày tiến vào thế giới này, ta gọi nó là....

-Bạo tạc!

Trịnh Xá xuất hiện cạnh gốc cây gãy, quay đầu nhìn Ardeth cười cười. Sau đó, từ trên người hấn một dòng máu tươi bắn vọt ra, tiếp theo một miếng da chỗ khác cũng nứt toác, sau mấy giây, Trịnh Xá cơ hồ đã hoàn toàn biến thành một người máu. Không chỉ Ardeth, những người còn lại vừa bị tiếng động đánh thức đều hô lên chạy tới, nhất thời Trịnh Xá cảm thấy trong lòng ấm áp, nhìn về mặt khẩn trương của mấy người trước mắt, hấn có thể cảm nhận rõ ràng sự lo lắng của họ, đây là đồng đội a....

"Không có khách nào, lực lượng sinh ra từ hai luồng năng lượng kích động xung đột lẫn nhau thật sự là quá lớn, cơ thể ta căn bản không thể chịu đựng nổi. Trong vòng nửa tiếng sau khi sử dụng, di động một ngón tay cũng khó khăn, hơn nữa tất cả mạch máu nhỏ toàn thân, thậm chí một số mạch máu lớn cũng vỡ tan, nếu là người bình thường thì đã sớm mất máu mà chết rồi..."

Trịnh Xá cười khổ, toàn thân phun đầy thuốc cầm máu, cộng thêm thể chất Vampire của hấn, chỉ mười phút sau đã không còn vết thương nào, cả người đến một vết nứt da cũng không có, ngoài những vết máu dính lại, không thể nhận ra hấn đã từng bị thương. Đây cũng là ý trời, chiêu thực hoàn toàn có tính bùng nổ, cần phải có thể chất khô phục mạnh mẽ của Vampire mới chịu đựng nổi, nếu đổi lại một loại thuộc tính cường hóa khác, rất có thể chỉ sử dụng một hai lần đã toi mạng rồi, sao có thể như Trịnh Xá, sau khi sử dụng vẫn có thể miễn cưỡng tới chỗ bờ suối tẩy rửa, nhìn tinh thần hấn lại cực kỳ tốt.

"Bạo tạc.... Kỹ năng của ta, tới đi, Chủ Thần, để ta xem rút cuộc người chuẩn bị độ khó gì đây!"

215. Đây Là Khi? Khốn Kiếp... Chủ Thần! (2)

Một đêm yên ổn, mọi người ngủ một mạch đến bình minh, chỉ có Trịnh Xá là không, nhưng tinh thần hấn lại rất phấn chấn. Vận hành nội lực một đêm càng làm người ta khôi phục tinh lực nhiều hơn so với ngủ, thương thể và mệt mỏi sau khi sử dụng Bạo tạc tối hôm trước đã hoàn toàn biến mất, khi mọi người trở dậy hấn cũng xoay người đứng dậy, thần sắc thoải mái bất chuyết.

Mọi người tùy ý tới khe suối rửa mặt một chút, tiếp đó Trịnh Xá lấy nước trạng thái cố định và thức ăn dạng nén ra đưa cho họ. Mặc dù rất tò mò không biết đây là thứ gì nhưng bọn họ vẫn nuốt hai viên thuốc, nhất thời tất cả chỉ cảm thấy trong miệng đầy mùi thơm, cảm giác đói khát lập tức biến mất.

-Tuyệt, đúng là đồ tốt, thứ này đem bán cho phụ nữ cần giảm béo ở London, mỗi khi đói cho ăn một viên, chắc chắn là kiếm được rất khá.

Carnahan đột nhiên hưng phấn nói.

Trịnh Xá chỉ thấy nhức hết cả đầu, hấn cảm thán nói:

- Không thể không thừa nhận, người đúng là một nhân tài, ta thề là ta không nói điều, khả năng nắm bắt cơ hội buôn bán của người thật sự quá cường hấn.... Bất quá, cái này cũng có thể giải thích cho việc người cực độ miễn cảm với tiền.

Nhân lúc mọi người sửa soạn hành lý, Trịnh Xá nhảy lên tán cây quan sát xung quanh. Hiện tại là lúc sương mù buổi sáng, trong sa mạc có một mảnh rừng rậm lớn như thế này cũng là một sự lạ, nên khi Ardeth nhìn thấy đám sương mù này đương nhiên là rất kích động, không ngừng ngẩng đầu hít thở màn sương. Trịnh Xá thì lại khổ sở vì màn sương này, sương mù quá dày làm hấn gần như không nhìn xa quá một nghìn mét, bắt đầu dĩ chỉ có thể nhảy xuống.

Trịnh Xá cười khổ nói:

- Không có cách nào, chỉ biết tận lực đi tới thôi... Đáng ghét, không ngờ ta lại quên mang la bàn, không biết là làm thế nào mới qua được khu rừng này đây...

Carnahan chợt rút trong ngực ra một chiếc la bàn dạng đồng hồ, vẻ mặt quỷ dị nói:

- Nếu chỉ là la bàn.... vậy ta không ngại bán rẻ giá một khối vàng cho người.

Trịnh Xá đưa tay đoạt lấy chiếc la bàn, cười ha ha nói:

- Quá tuyệt vời, không thành vấn đề, đến lúc về ta khắc sẽ trả tiền cho người... Có điều, người lấy chiếc la bàn này ở đâu đấy? Ta nhớ là người cũng đâu có mua mấy thứ này?

O Connell đứng cạnh kỳ quái nói:

- Sao ta thấy chiếc la bàn này nhìn quen lắm? Hình như trên khí cầu ta thấy Izzy vẫn hay cầm?

Carnahan vội vàng cười lớn nói:

- Đâu, đâu, chắc chắn là người hoan mắt, ha ha, chắc chắn là hoa mắt rồi.

Vừa nói vừa bước trước vào trong rừng.

Mọi người trong lòng đều biết tổng chuyện gì đã xảy ra, cùng cười lắc đầu đi theo hướng Carnahan. Không nghĩ tới, mới đi được mấy chục mét đã thấy Carnahan kêu la chạy ngược lại, sau lưng hắn là một con báo vằn to lớn, con báo này có vẻ rất đói bụng, toàn lực chạy về phía họ.

O Connell thở dài, rút khẩu súng lục bên hông ra, quát:

- Đây Carnahan, người không biết dùng súng sao? Gặp một con báo nhỏ nhỏ mà cũng...

Carnahan vừa chạy vừa gào lên:

- Chạy mau đi, rất nhiều, rất nhiều... Rất nhiều kẻ đáng sợ!

Nói đoạn hắn đã vọt qua mọi người chạy biến, hơn nữa vì lời hắn nói quá mức chấn động làm tất cả cũng quên không công kích con báo, để nó chạy lướt qua bên người. Nhìn lại thì báo gì mà báo, rõ ràng phải gọi là một con chó nhà có tang mới đúng.

Mọi người kỳ quái nhìn về phía trước, thấy mấy con lợn rừng cũng tiếp nhau chạy ra, phía sau lưng chính liên tục có những con khỉ lùn từ trong rừng lao ra. Trên tay nắm khỉ cầm... Ấy, không nhìn nhầm, chúng thật sự cầm súng trường bắn liên tục vào đám lợn rừng. Không chỉ thế, đám khỉ càng lúc càng đông, không bao lâu, trong rừng đã có ít nhất hơn trăm con khỉ đổ ra.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cực kỳ trực tiếp xoay người chạy trốn, bởi vì họ nhìn thấy trong tay vài con khỉ thậm chí còn cầm cả đại liên. Một bầy khỉ đông đúc, hơn nữa còn cầm vũ khí hiện đại, tất cả không thể không chạy bán sống bán chết.

Trịnh Xá thật sự đã hận đến mức nghiêng võ cả răng, hắn thấp giọng gào lên:

- Khốn kiếp, Chủ Thần, mẹ nó, đã ai nghe khỉ biết chơi súng chưa? Người nói có nhiều khỉ như thế còn chưa đủ sao? Giờ chúng nó còn chơi cả súng nữa... Người muốn chơi chết ta mới cam tâm sao?

Mặc dù có câu trong núi không có hổ, khỉ xưng vương, nhưng đã ai nghe nói có khỉ cầm súng chạy khắp rừng đuổi theo lợn rừng với con người chưa? Trịnh Xá thật muốn nôn ra tại chỗ, nhưng lực phản ứng của hắn cũng không chậm, vừa chạy vừa lấy lựu đạn siêu mạnh ra, tay kia cầm súng tiểu liên cỡ nhỏ. Hắn không thèm quay đầu, rút chốt lựu đạn, ngược tay ném về phía sau, khi một viên đạn bắn trúng vai, hắn đã vọt tới trước đẩy mọi người nằm rạp xuống đất. Gần như đồng thời, sóng ba động từ vụ nổ phía sau ập tới, chấn động kịch liệt cơ hồ ném mọi người lăn đi mấy vòng rồi mới rơi xuống đất, mà phía sau hơn trăm gốc cổ thụ đã không còn cây nào đứng thẳng, uy lực lựu đạn siêu mạnh quả nhiên đủ khiến người ta sợ hãi.

"Giết chết 264 thủ vệ giả trong rừng, được thưởng 264 điểm."

Ngay lúc khẩn cấp này, thanh âm của Chủ Thần đột ngột vang lên làm Trịnh Xá ngẩn người, mãi đến khi từ trên vai truyền đến một trận đau đớn hắn mới phục hồi tinh thần. Sau vai lúc trước bị trúng một phát

súng, uy lực phát đạn này cũng không lớn nhưng đủ xuyên qua da hắc chạy thẳng vào cơ nhục, hơi động đập một chút là đau như xé thịt, sau vai máu chảy đầm đìa.

Những người còn lại cũng từ dưới đất bò dậy, bọn họ như mới cùng phục hồi tinh thần sau loạt đạn của đám khỉ. Dù sao ngấm lại, cho dù gặp phải quái vật trong Đội quân của thần Anubis, hay là tượng đá khổng lồ di động, hay bộ cạp dài hai ba mét, mấy thứ này vẫn còn hiểu được, dù sao thì trên thế giới, những điều con người không thể giải thích thật sự quá nhiều, nhưng cho dù là ai thì khi nhìn thấy một bầy khỉ cầm súng truy đuổi người và lợn rừng cũng chỉ có thể cảm thấy quỷ dị tuyệt đối.

Mọi người ngẩn ra một lúc, O Connell là người đầu tiên phát hiện Trịnh Xá trúng đạn, hắc vội vàng rút dao găm ra nói:

- Đừng động đập, cẩn thận chút....

Vừa nói, hắc vừa lấy dao cẩn thận đâm vào vết thương, sau đó dùng lực khều đầu đạn ở trong ra, tiếp theo hắc nhận bình thuốc cầm máu Trịnh Xá đưa cho phun mấy phát, rồi cầm băng vải hiệu quả cao quấn hai vòng qua vai Trịnh Xá, đến lúc này, O Connell mới cười nói:

- Người đứng là may mắn, lần nào cũng phải toàn thân bị thương mới chịu được... Bất quá, người có thể giải thích một chút vì sao lũ khỉ này lại cầm súng được không? Đừng có nói với ta kho báu của Vua bộ cạp vốn là một xưởng vũ khí cổ đại....

Trịnh Xá cười khan, nói không nên lời, chỉ có thể đáp:

- Ta vốn tưởng chỗ này chỉ có rất nhiều khỉ, ai mà biết lũ khỉ này còn dùng súng... Chuyện như vậy nếu biết trước ta đã sớm báo với mọi người rồi, cũng không để chỉ có mấy người thế này đến đây. nếu sớm biết ta đã tổ chức hẳn mấy đội lính đánh thuê tới, haizzz....

Không chỉ như thế, theo đúng kịch bản, khu rừng bên ngoài kim tự tháp cũng không quá lớn, ít nhất cũng không lớn đến mức làm người ta lạc đường, không phân biệt nổi phương hướng. Nhưng chỗ này lại biến thành một khu rừng nguyên sinh, diện tích cũng chẳng nhỏ, chắc chắn là Chủ Thần đã tiến hành thay đổi khó khăn ở đây. Ngoài ra, nhìn đám khỉ cầm súng này... chẳng cần nghĩ cũng biết, nhất định là trò của Chủ Thần....

Trịnh Xá hít vào một hơi, hắc đứng dậy rút Goblin glider ra, nhìn mọi người cười nói:

- Tất cả ở đây chờ ta một chút, ta bay lên quan sát địa hình phụ cận, xem xem có đường nào tắt tới kim tự tháp không, tốt nhất là có thể đi vượt qua lũ khỉ này.

Nói đoạn, hắc cười glider bay lên không.

Lúc này mặt trời đã xuất hiện, màn sương trong rừng cũng nhạt đi nhiều, Trịnh Xá bay lên cao đưa mắt quan sát xung quanh. Quả nhiên hắc thấy ở xa một tòa kim tự tháp hùng vĩ, nhìn giống như dùng vàng xây thành. Trên đỉnh kim tự tháp còn có một viên kim cương trong suốt cực lớn, theo kịch bản, đây chính là khối kim cương bị Carnahan lúc cuối cùng ôm đi.

Cũng không biết có phải là hoa mắt không, hắc đột nhiên cảm nhận được kim cương đang phản xạ ánh sáng, chưa kịp phản ứng, một chùm ánh sáng đã từ khối kim cương bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng ngực trái hắc. May mắn là Trịnh Xá đang đứng trên Goblin glider, để đảm bảo thăng bằng phải liên tục lắc lư qua hai bên nên chùm ánh sáng cũng không bắn trúng tim hắc, nhưng cũng tạo thành một lỗ trời bên phổi trái, trong nháy mắt Trịnh Xá mất thăng bằng từ trên cao rơi xuống.

Mọi người dưới chân hắc đã sợ đến ngây ngốc, họ chỉ thấy một chùm quang mang bắn qua, sao đó cả Trịnh Xá và glider đồng loạt từ trên không rơi xuống. Hắc vốn đang bay trên cao hơn hai mươi mét, còn may dưới chân là một gốc cây lớn, khi ngã xuống không ngừng va quệt vào cành cây, đến khi hạ xuống đất, trên người hắc đã đầy vết thương, chỗ lồng ngực còn thủng một lỗ lớn. Mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy trái tim đang đập qua lỗ thủng, nhất thời không ai có hành động gì, mãi đến khi Trịnh Xá ọc lên, phun ra một ngụm máu lớn, O Connell và Ardeth mới vội đỡ hắc nằm xuống. Tiếp đó hai người kích động dùng thuốc cầm máu và băng vải hiệu quả cao băng bó cho Trịnh Xá, Evelyn cũng rất sợ hãi, dùng một bên giúp đỡ.

h? +?'i #€ iQÈ+ o KTB`2 +O h`M? s€ [mª M?B M H" +Q`iM; ?½M- i`€B iBK p" ç
i?•M i? iU +| +€+? F?¬B T?K+ H¢BX a m F?B ?„M T?mM` K'v M;KK K€m S ç2M M
ç½ iW iW F?ûT H¢B- K†+ /M pšM +?Q `ä`M; M?QM; h`M? s€ #B i iQM? K¢M; F?
i¢B ?„M +?d T?ªB +?ì p i i?QÆM; T?K+ ?²B M?Q +kX

*kM; H9+ ç| - * `M ? M p®M ç½ +?¢v t H¢B [m v p - #'i [m€- #° /¢M; ?„M +kM; F?¬
pW i?î ?'M ? M- +| i? i?'v H" F?¬M; ;†T M;mv ?B K ç M iQM? K¢M;X

* `M ? M +ÁM +?Q +?¢v iÈB ; -M ç½ F m H M,

@ " M FB +| K°i +€B F?2 `i HÈM- pW `²B i?B m +?9i M[H" i `ÆB tm®M; /QÈB ç'
?® +?9M; i i¢Q M M i`QÈ+ i? -M çB M H9+ i`QÈ+XXX *€+ M;QÆB M?bM i M?Q i?

J¼B M;Q`iB [m, /` M?bM h`M? s€- K" ?„M ç½ +| +?9i M|B F?¬M; i?¬M; - F?| F?,M H

@ L m +| i? HM K°i HQÈM; HÈM ç€K F?d M"v H¢B K°i MÆBXXX *?¶ i?m®+ M' +
+QMXXXX

kReX h¢K h?`iB GMB "QÈ+ o`XXX >²B aBM? aÎ >B M5 URV

h?QÆM; i? +O h`M? s€ +U+ F€ M;?B K i`¼M; - i`QM; i?`iB; B M M; „M çWM; M;?o
+?| M; M?Q i`QÈ+ - M m F?¬M; p i i?QÆM; H9+ M"Q +kM; +| i? H¢B `€+? `X hB T
/²M p"Q T?'B- +?Q /M M m ?„M pšM +| i? p" M ç°M; K¢M?- K°i F?B K€m +?ªv p"Q
?Qi i?î F?¬M; i?¬M; - H" T iS+ #` ç`+? M?•M # Q p•v ;B i +? iX

@GU+ ?²B T?K+ i?"i ç€M; bÊ- +Æ i?`i ç½ #„i ç-m ?ÊT H¢B- i®B ç½ H" b m p" B M
KB M;XXX L;QÆB +| i?"i H" HQ`B M;Q`iB F?¬M; ç'v\ h i?'v iÁ KÁ H„KX

`/2i? pW #,M; #| +?Q h`M? s€ pW M|BX

h`M? s€ +Q`iB F?' F?¬M; M;WM; - ?„M +?d +| i? ç€T,

@ *ÁM T?ªB M|B i?S- i iU ?"Q M?'i +kM; +?d +| HU+ T?K+ ?²B M"v i?¬B- M?QM
F?¬M; +| i?`iB; B M p" B M; "vXXXX L m Km®M ç€M? i?S+ om #¼ +¢T- M?'i ç`M? T
Mm#Bb- i iBM +?„+ AK?Qi2T ç M; F?¬M; M;WM; i`mv iBK +?9M; i X J†+ /M F?m`
T?€T HU+ +O ?„M +| H) b) `i / /`M; iBK iÈB- ç†+ #B i H" +?9M; i F?¬M; +| *m®
F?B #` ?„M iBK çQÈ+ H" +QB M?Q tQM; - +?d +ÁM #B i +?¢v i`®M- F?¬M; +| +€+?

@ob i? +?9M; i T?ªB M? M? +?| M; iÈB çQÈ+ FBK iU i?€T- iBK F?Q #€m +O ?„M-
Mm#Bb- +?d +| M?Q p"v KÈB +| i? ç®B F?€M; pÈB AK?Qi2T X a m ç| +?9M; i M?•
M? M? +?| M; ç"Q *m®M b€+? +O i? -M _ - iB m /B i AK?Qi2T K°i H-M M[5

P *QMM2HH M?9M p B #'i ç„+ /o M|B,

@ ob i? F ?Q¢+? +O M;QÆB KÈB çB M +m²M; M?Q p"v\

.Si H`iB- ?„M M?bM b M; ç®M; i?m®+ M' hLh HQ¢B K¢M?- ç•v H" F ?Q¢+ +O h`M
:B®M; M?Q H9+ i`QÈ+ /K # #S+ iQÈM; ç€ `ÆB tm®M; /QÈB ?®- +?ªM; [m H-M M
iB M ?¼ +?¬M ? i b® i?m®+ M' tm®M; F?2 M9B- ?ÆM KQ`iB Kûi F?®B i?m®+ M' ç
çQ`iM; - b m ç| h`M? s€ T?K i`€+? /šM /K ç€K F?dX ?„M + -M T?ªB /šM /K çQÈ+ K°
/¼M b¢+? +?QÈM; M;¢B i` M çQ`iM; K¼B M;Q`iB çBX hB T ç| - /šM #¼M F?d iÈB F
i`QM; pÁM; p" B; B•v ?„M M?'i ç`M? T?ªB +?¢v F?ÄB F?2 M9B- i?`iB; B M QÈ+ +?W

@.Q ç•v H" /šv /šM M' +'T i®+ M M b m F?QªM; ? B ç M # ;B•v b) M' - K" H9+ ç| p`
ç€v F?2 M9B- M|B +€+? F?€+ - i T?ªB i`QM; pÁM; # ;B•v +?¢v ` t # i`,K KûiX >
F?B bY /KM; F?BM? +¬M; +?¢v K°i i`,K Kûi K'i F?QªM; b€m; B•v- +ÁM M m bY /KM
b) M? M? ?ÆM ;'T KQ`iB H-M- H9+ ç| +?¢v # i`,K Kûi K'i F?QªM; R-3 ;B•vX *?Q
+kM; +| i? +?¢v F?ÄB F?2 M9B i`QÈ+ F?B pK M' tªv ` - pb i? K¼B M;Q`iB +?d +
p"Q F?2 M9B H" T?ªB H" T iS+ +?•K HY - i`¬M; + "v p"Q K¼B M;Q`iB ç'v5

h``M? s€ M;?B K +?dM? M|BX

J†+ /M F ?Q¢+? M¨v M;?2 [m ¸O KQ`B T?–M ¸B M +m²M;- M?QM; i`QÈ+ ¸| K¼B
mv HU+ +O h``M? s€ F?B bY /KM; F,, M,M; "¢Q i¢+- i®+ ¸° F?OM; #® +,M #ªM F?¬
i?Q`M;- +ÁM +ª HU+ HQÊM;;B®M; M?Q HU m ¸¢M M´ imM;X h`QM; K¼B ibM? ?m
F?2 M9B i`QÈ+ F?B /•v /šM HY +?€v ? i- K¨ ¸•v iU ?² +kM; H¨ T?QÆM; T?€T /mv
i? M? Hw ¸€K F?d FB X

h``M? s€ F?¬B T?K+ H¢B iW i`¢M; i?€B K¬ T?ÄM; aÎ >B M- ?,,M i?Î /®+ K'v ?ÆB `²

H'v *m®M b€+?- pB + ç-m iB M çQÆM; M?B M H" +?çv iÈB +?¶ i ç" M çQÊ+ F? E
K°i +?9i t2K S?K+ +? i? +| M|B /®B ? v F?¬M; - M m F?¬M; i'i +ª M?[M; ;b ?„M H'
ôXXX>²B bBM? i?"M? pB M iWM; tm'i ?B M i`QM; h`mM; *?•m ç°B- +| i?B i? +¬M
dyyy çB K i?QÎM; - F?¬M; +| i?B i? ?Q†+ i?B i? çQÊ+ +? içQ i`QM; *?O h?¬M F?
F`+? ibM? +'T "- 3yyy çB K i?QÎM; - i?B i? çQÊ+ T?K+ +? i`QM; i`çM; i?€B i`QÊ+
ô*| ?²B bBM? i?"M? pB M çQ" M ç°B ? v F?¬M; \ô

kR3X hçK h?ÌB GMB "QÈ+ o"XXX >²B aBM? aÎ >B M5 UjV

h`M? s€ çSM; içB i ç" M +~M i?"M H„M; M; ?2- ?„M bmv M; ?o ?²B H•m `²B +?Êi #W
?„M H9+ i`QÊ+ ?Q" M iQ" M b BX "ÎB pb F?B +? içQ i?"M? pB M çQ" M ç°B i`QM; *
+| i? ç #¼M ?¼ i`Î i?"M? K°i i?•M i? F?¬M; +| w i?S+¬ M?QM; ?„M HçB [m M K'i
M?ì *?O h?¬M +? içQ- ç| H" +?d +| i? içQ ` M; QÌB ?„M [m2M i?m°+ ?Q†+ #B i ç
oQ /K M?Q ?„M +| i? iQÎM; iQÊM; ` i?•M i? p" ?bM? /çM; ?Q" M iQ" M ;B®M; i?"M
?„M H"K b Q iQÎM; iQÊM; ` #ªM ç²; 2M +?S\ >„M H"K b Q +| i? çªK #ªQ +'m içB #
;B®M; i?"M? pB M i`QM; ç°B\ >„M H"K b Q +| i? çªK #ªQ M?|K K€m ? v +Æ +'m i?•
h` M i? ;BÈB F?¬M; i? ibK çQÊ+ ? B +?B +H€ ?Q" M iQ" M ;B®M; M? m- ç²M; /çM
H" ôiQÆM; iUô M?Q i?"M? pB M i`QM; ç°B i?¬B +?S F?¬M; T?ªB H" i?•M i? +?QM
ôL|B +€+? F?€+- i`W T?B M; v H9+ i?"M? pB M i`QM; ç°B +? i çB T?ªB ç2K t€+ QÊ
i`ª i? K K°i M; ?bM çB K i?QÎM; ç ?²B bBM?XXX \*kM; i®i- bQ pÈB Î i`QM; *?O h?¬
; 'T ç¬B çB K i?QÎM; p" +?B iB i F`+? ibM? KÈB +| i? b®M; HçB i?b F?€ ?ÆM M?B
h`M? s€ i?Î` K°i ?ÈM- i`QM; HÁM; ?„M +?Êi ç°M; - #„i ç-m iQM? iQ€M çB K i?QÎM
FBM? /` M"vX

L; Q" B 9yyy çB K b m F?B H'v çQÊ+ oÁM; i v +O i?¬M Mm#Bb- i`QM; `WM; F?¬M
M?B m çB K- +¬K b9M; ççB HB M F?¬M; M; WM; ;B i F?d- ççB F?€B +kM; T?ªB tY
+~M; M?B m ?ÆM- F?¬M; #B i +°M; HçB +| çQÊ+ ç M ?ÆM 9yyy +QM F?¬M; X

ôL; ?o F„ i?b aÎ >B M +| F?QªM; jyyy çB K i?QÎM; - M; Q" B ` +?B iB i F`+? ibM? ?Š
h?¬M F?¬M; ;B M +| i? i`ª; B€ ``i i?'T ç ?²B bBM? ?„M- M?QM; K"XXXô

h`M? s€ i?"i bU +| +?9i +?¬M +?W- /Q ?„M F?¬M; #B i çB K i?QÎM; +O KbM? ?B
?Q" M iQ" M çO `²B- F?B `ÌB F?ÄB *?O h?¬M F?¬M; ;B M ?„M ç½ +| K°i +?B iB i +'
M[b m F?B ?Q" M i?"M? ibM? iB i F`+? #ªM oÁM; i v +O i?¬M Mm#Bb ?„M HçB ç
M|B +€+? F?€+- +?d +¬M çB K i?QÎM; çO H" ?„M ?Q" M iQ" M +| i? ?²B bBM? aÎ >B

"ÎB pbXXX HU+ HQÊM; +O K°i KbM? ?„M- K°i KbM? ?„M +?Q /M KçM? K) ç M i?
i? M?ì +~v- F?¬M; +| ç²M; ç°B +| i? i`Ê; B9T- ?„M F?¬M; çO iU iBM ç F?B m +?F
#¼ +çT- ?„M +¬M aÎ >B M5

h`M? s€ +„M `„M; - K†+ /M H½M; T?Q K°i +?B iB i F`+? ibM? +'T # M?QM; M m +
ibM? iB i F`+? #ªM pm #¼ +çT- ?„M b) çQÊ+ Ryyyy çB K i?QÎM; +kM; ? B +?B iB
;B[HçB K°i +?B iB i +'T " `²B b m ç| iÈB MÆB HçB #`tm p ?Q†+ #`; B i- F?¬M; #
+MM; M? m ç®B K†i pÈB om #¼ +çT5

ô*?O h?¬M- ?²B bBM? aÎ >B MXô

h`M? s€ +¬K \*m®M b€+? +O KmM@\_ - i`QM; HÁM; v M H†M; M|B- ç•v H" i`bM? i
+?Q ?„M H9+ i`QÊ+- +?d +¬M çO çB K i?QÎM; p" +?B iB i F`+? ibM? - M m i M M; Q
K°i H¬M i?b p¬ ?B m- M m +?Q i?b b) çQÊ+ ?²B bBM? X

ôE?'m i`W 3yyy çB K i?QÎM; - K°i +?B iB i F`+? ibM? +'T "- F?ÎB ç°M; ?²B bBM? X

h? M? •K HçM? HMM; +O *?O h?¬M p M; H M i`QM; ç-m- h`M? s€ M?bM i?'v T?Q
?B M ?bM? ªM? M?Q T?BK M'BX J°i i?•M ªM? BK H†M; çSM; i` M M|+ M?" + Q i¬M

HK+ +U+ HÈM- F?¬M; M;WM; #„M p¨Q ç€K [m, ?²M # Q p•v tmM; [m M?- ç M +m®B
+?o i?ŠM; p¨Q #KM; KbM? #|T +Á- iB T ç| - M K iY ç| v M H†M; M^K /QÈB ç'i- çQ
M?Q Km®M +?¢K ç M p-M; i`„M; i` M i`lBXxxx

>bM? aM? T?BK M´B M¨v #B M K'i- K°i Qi iBM iS+ i`U+ iB T BM p¨Q ç-m h¨`M? s€
i? K°i çS #û- i`QM; HÁM; F?¬M; M;WM; F?|+ M?QM; /M i? M¨Q MQÊ+ K„i +kM;
çS #û ? B # im´B iW iW T?€i i`B M- b m ç| #B M i?¨M? aÎ >B M i`QÎM; i?¨M?- M
Hm¬M #oM? ioM? H¢M? M?¢i- M?QM; i`QM; i`€B iBK H¢M? H)Q +O ?„M F€i?¨i ç
im¬M ` XXX E?¬M; +| +ªK ;B€+ ç m çÈM- F?¬M; +| p` ;B€+- F?¬M; +| F?Sm ;B€+
+?ÈT K„i M¨v h¨`M? s€ KÈB ?B m- pb b Q K°i F?„+ i`QÊ+ F?B ;K+ M; ½ i`QM; h?2
M|B i?S+ „M M?bM i?¨i M;QM K„i- ç9M; p¨v- ?„M +?d +| i? M?bMxxx

E?¬M; ?B m i¢B b Q h¨`M? s€ +ªK i?¨v i`QM; HÁM; M?“M ` çB m ;b ç| - iW çQ¢M iE
M?¨i¨i ;b- K¨ H¨ i`QM; ;2M ç½ ?Q¨M iQ¨M H¢B #Ä +ªK ;B€+- i`W T?B +| i? i? v ç

h?2Q ?bM? +?B m H¨T i? #B M K'i- aÎ >B M iW iW tm'i ?B M i`QÊ+ K†i ?„M- ?„M
@ XXXXaÎ >B M- ?½v ;B9T i X

@h +ÁM +?Q +? iXXXX >Q†+ H¨ çQÊ+ ?²B bBM? \ h¢B b Q i T?ªB ;B9T M;QÆB \

@¨iB pb i +| +€+? ç M;QÆB +| i? +ªK M?“M çQÊ+ ç m çÈM- +ªK M?“M çQÊ+ pm
+MM; i`i +ª +ªK ;B€+ K¨ K°i M;QlB #bM? i?QlM; +| çQÊ+XXX h +| +€+? ;B9T M;Q

¨° /¢M; aÎ >B M pšM M?Q +k- F?¬M; +| #B M ?| ;b- p½M ç2Q FQM? K„i- ?„M F?) +
i?ªM M?B M ?ÄB h¨`M? s€X

*.m i`ª HlB +O h¨`M? s€ H¢B H¨K aÎ >B M H-M ç-m iB M H° ` p K†i F?¬M; +ÁM
i v ?„M +| +?9i `mM¨`v- ?„M pm®i pm®i #l ç€ H¢M? #„M; i` M i ç¨M- b m ç| H¢M?

@ L|B i?Y t2K- M m #B M T?€T +O M;QÆB i?“i bU +| i? H¨K çQÊ+XXX Pi M?“i +| t
M;¢B i`Ê ;B9T M;QÆBX

h¨`M? s€ KWM; `Ð- ?„M #B M KbM? ç½ ibK çQÊ+ +?¶ K K v m M?“i i`QM; HÁM; aÎ
/mv M?“i +O M K iY M¨v- ?„M p°B p¨M; MlB,

@ JÎ +Æ M?•M iÄ i´M; +°M; +?B H¨K M,K i-M; - i-M; i?S M?“i H¨ i„M; +QlM; #ªM
M;QlB- F€i?“i +?QM? H¨ T?|M; tm'i #ªM M„M; +?B M ç'm +O HQ¨B M;QlB iW i?lB
F?B M i` M NyW HU+ HQÊM; p¨ i?•M i? - pQ /K M?Q çB m F?B M i®+ ç°- çB m F
#„Txxx

L|B ÈB ç•v- K°i +€M? i v +O h¨`M? s€ F?¬M; M;WM; T?²M; H M- iQ ç M ;'T ? B #
aÎ >B M iU ?² ç½ M?“M ` çB m ;b ç| - ?„M ?ÆB M?Qm K¨v `²B MlB,

@ hB T iK+X

@h-M; i?S # +| [m M ? ç M ç¢B M½Q- M½Q M;QlB +?d çQÊ+ bY /KM; çQÊ+ F?Q
ç-m i-M; i?S # b) #„i ç-m F? B T?€ iWM; F?m pU+ # M i`QM;X oQ /K M?Q i +|
M„M; bmv Hm¨M iQM? iQ€M +O M;QÆB- ?B m [mª F?QªM; 9yW ç M 8yW- KÎ +Æ M
T?ÄM;X

@h-M; i?S iQ- ç•v +?QM? H¨ i-M; +| i? i? v ç´B b® K M? +O M;QÆBxxx JÎ +Æ
i? v ç´B ;2M i`QM; M;QlB- i?“K +?Q i-M; i?S iQ +U+ ?¢M M;QÆB +ÁM +| i? +¨m i
KbM?X *ÁM M?È i`QM; *?O h?¬M F?¬M; ;B M +| M?B m i?m°+ iQM? +QlM; ?| M
M?[M; +?m¶B ;2M K¢M? K) K¨ M?[M; M;QlB ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ i?lB +
+?d +¬M M„K p[M; +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ H¨ +| i? +ªB i¢Q ;2M +O #ªM i?•M- b
;b HQ¨B M;QlB M M +|xxx *MM; #¼M i ç m çÈM- +MM; #¼M i F?|+- +MM; #¼M
+QlB çM XXX >½v ;B9T i - aÎ >B M- i +¬M i`Q im +O M;QÆB5

aÎ >B M ç¨v ç¨v FQM?- ?„M ç°i M?B M ?ÄB,

@ JÎ +Æ M?•M iÄ i´M; +°M; +| M,K i-M; T?ªB F?¬M; \ h•M; i?S M,K H¨ HU+ HQÊM;

h`M? s€ ?ÆB bYM; b@i- ?„M bmv M;?o K°i +?9i`²B ç€T,

@ h-M; i?S M,K H` F?®M; +? M,M; HQÊM;- i-M; M`v i F?¬M; ?B m +| w ;b- ç¢B F
@L°B +¬M;- im +?•M- M,M; HQÊM; o KTB`2- K T?€TXXX

aÎ>B M iW i` M i ç M; #QÊ+ tm®M;- ?„M pW çB pW M|B,

@ L?[M; i?S M`v ç m H` F„ M,M; M,M; HQÊM; +| i? F?®M; +? - M m M?Q M|B T?C
i?®M;- ;2M H` +,M+S iW KÎ+Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ- p`v i-M; i?S M,K F?®M; +?
b€M; i¢Q M?[M; F„ M,M; M,M; HQÊM; F?®M; +? çQÊ+X L m Hw Hm”M p KÎ+Æ M
M;?B ?Q†+ +O i H9+ i`QÊ+ ?Q”M iQ”M +| i? çQÊ+ bmv Hm”M`ä`”M;XXX

aÎ>B M pW M|B pW ` F?ÄB /B iQ+?X

h`M? s€ M;•v M;®+ M?bM aÎ>B M- ?ÆM MY M;”v b m KÈB ;B”i KbM? KWM;`Ð M

@ o”v H` M;QÆB ç²M; w ;B9T i \ > ? ? - M;QÆB ç²M; w ;B9T i T?ªB F?¬M;\ > ?

@æWM; +| -K „- i`QÊ+ iB M F H¢B K°i HQÊi M?[M; +?mv M b m F?B i +? i ç½XX

@XXXXo +Æ #ªM H` M?Q p”v- p®M i iQÎM;`^M; *m®M b€+? +O KmM@_ ç½`Æ
[m v H¢B ibKX L?QM; ç`²B bBM? +¬M ;’T ç¬B ;B€ i`- +| i? +ª çÌB i +kM; ;QK
J ç°B FQ+? i?Q+?- +| H) i +kM; F?¬M; ?¢ [mv i i•K iÎ p ç•vX

Í i`QM; H m- h`M? s€ F H¢B`”M? K¢+? K¼B +?mv M tªv` iW b m h?2 :`m/;2- p
i`¼M; i`QM; ç°B- p i?•M T?”M .šM ç¢Q ;Bª +O h`QÆM; EB i- p +?S+ pK ç°B i`QÎ
pÈB *?O h?¬M F?¬M; ;B M- p çQ”M ç°B i€+ +?B M- p ? B ç°B M;k ç†+ i?M- iB m ç
Hm•M ?²B h?B M h?¬M- i’i +ª ç m M|B` ? i- i?”K +?Q +ª +?mv M ;B[?„M p” S?K-
b m ç! h`M? s€ i?’v aÎ>B M v M H†M; M;²B pB i ;b ç!X

@S?•M iQ+? iW ç-m iÈB +m®B K°i HQÊi- ç-m iB M H9+ i`QÊ+ i ç½ ç†i ;Bª i?mv i
+?9M; i K” H` #S+ #€+? +?9M; i iB M ?Q - +?Q M M K¶B H-M ç m +® ç`M? ç~v +
G9+ ç| +€+ M;QÆB ;B Q +?B M pÈB ‘M *?•m ç°B- i?U+ HU+ ?ÆB M?dM? ?ÆM h`m
H9+ ’v h`mM; \*?•m ç°B +ÁM +?Q +| ç°B i`QÎM;- M?Q p”v +Æ ?²+| i? F?ŠM; ç`M?
*?•v ç°B H¢B +?B M i?„M; ;¬M M?Q ?Q”M K„- M;Q”B H9+ K’m +?®i i?„M; HÈB w2`C

aÎ>B M pW M|B pW p) p) i` M ;B’vX

@æ€M? ;B€ +O *?O h?¬M pÈB h`mM; *?•m ç°B i,M; K°i KS+- b m ç! iB M p”Q HQ¢
i?Q+?- ?Q”M iQ”M +| i? /šM iÈB çQ”M /B i 6BM H .2biBM iBQM kX L m +,M+S i?
b® i”T +| HB M [m M- p”v 6BM H .2biBM iBQM k +?„+ +?„M +?ŠM; F?| F?,M ;b ç
i?U+ i h`QÆM; EB i iU ;BªB i?Q€i M M çQ”M ç°B +Æ #ªM +ÁM b®M; K” F?¬M; #` i
+? i ç m H` T?€Q ?¬BXXX

@L?Q p”v ç€M? ;B€ pÈB h`mM; *?•m ç°B i,M; i? K K°i KS+- iB T ç! H¢B iB M p”Q
F?¬M; T?M ?ÊT- ç° F?| F?¬M; T?M ?ÊT- i?U+ HU+ [m€B p”i F?¬M; T?M ?ÊT- i?
F?¬M; T?M ?ÊT ?Q”M iQ”M +| i? /šM ç M çQ”M /B i M?QM; h`mM; *?•m ç°B pšM M
+| i?QÆM; i’M [m€ HÈM- M?[M; F +? i pšM +?d H` T?€Q ?¬BX h`QM; ibM? ?m®M

i?b ç€M? ;B€ p h`mM; *?•m ç°B ç½ ?Q”M iQ”M €T çªQ •+ J ç°B p” h?B M h?¬M ç°
#pB ç` h`mM; *?•m ç°B i?B pF?¬M; pÈB •+ J ç°BX L`m h`mM; *?•m ç°B iB T iK+ +?
`’i +| i? b) iQ”M HU+ #²B /QÐM;- +kM; iS+ H` F?¬M; M;WM; ;B i,M; ç° F?| ç h`m
pb iB K HU+ +O h`mM; *?•m ç°B ç½ pQÊi [m iB m ç°B +| iB K HU+ HÈM K” M| iQ
1eX

@L?QM; h`mM; *?•m ç°B i?’i #¢B- M|B +€+? F?€+- ç€M? ;B€ i?B i H”T H¢B- M m
T?BK FBM? /` iB T i?2Q +?9M; i b) ç®B K†i pÈB ç° F?| M; M; #^M; iB m ç°B Hm•M
+ÁM #` *?O h?¬M ç†+ #B i +?B m +® ç M KS+ ç° F?| F?,M M[XXXX

aÎ>B M`9i +m°+ +kM; p) pÌB tQM;- ?„M M?bM iÌ ;B’v M|B,

aÎ>B M + - K K°i iî i B HB m - + kM; F?¬M; M;~M; ç - m H M - ?ÄBX

h`M? s€ i?Î` K'v ?ÆB M|B,

@ æ9M; i? - i?B m bç+? - K M| - ç½ +| +^a J3k R`²B - F?¬M; ç®i +? i? i +?9M; M| T?^aB ç®B K†i pÊB K°i ç°B [m•M ?B M ççB ?| +^aX *| çB m - i +kM; iÁ KÁ - AK?Qi2

aÎ>B M pšM M?Q +k - F?¬M; i? K M;~M; H M - ç€T,

@ *| dyW ç½ iB M p`Q FBK iU i?€T - kyW ç M; Î; - M ç•v [m M b€i +?9M; i - RyW i`Î +^aK i?'v +€B M`Q pÊB +?9M; i i?b HÊB ?ÆM\

h`M? s€ F?¬M; +?9i M;?o M;ÊB ç€T,

@ æQÆM; M?B M H` ç½ p`Q i`QM; FBK iU i?€T - M?Q p`v +?9M; i +| i? i?m`M çQ F?¬M; ? B ibM? ?m®M; +ÁM HçB F?B +?9M; i +?B M ç'm - ?„M ç m +| i? ç°i M?B K°i H9+ - M;QÆB ç M; t2K +€B ;b ç'v\

aÎ>B M M;~M; ç - m H M M|B,

@ hQ HB m p B *`T +` 1p2HvM K M; i?2Q - K°i b®i? - M i?QçB i`mv M i?mv i B \*` +| i? i²M içB i?"i bU i`QM; ç|XXXX L m M?Q M|B ç•v H` K°i i? ;BÊB - p`v +?„ +?„ F?Q #€m M`v - K` K¶B F?Q #€m ç m`i +| i? +| +€+ HQçB pk F?Q iQÆM; iU ?Q† +| i`Ê ;B9T `i HÊM pÊB pB +i,M; +QÎM; i?U + HU + +O +?9M; i X

h`M? s€ p°B p`M; ?ÄB,

@ E i [m^a i? M`Q\

@ "Ä [m ? iX

aÎ>B M ç~v ç~v FQM? K„i - + - K +® + MQÊ + m®M; K°i M;KK`²B M|B,

@ hQM? ` F?¬M; +| HÎB - #ÎB pb ç®B pÊB M?[M; i? - M i?QçB i`mv M i?mv i M`v + M?"M iQM? +?•M i?"iX hB T i?2Q H` +€+ HQçB iB m ? Q +?9M; i T?^aB ;€M? +?` ççM /QÊ + +MM; +€+ HQçB ççQ +K - i? K M[ H` T?^aB ç®B K†i pÊB M?[M; M;mv ?B T?^aB H` M?[M; F`+? #^aM K` +?9M; i #B i`ä - F?¬M; i? /U çQ€M i`QÊ + Î ç| b) +| bY /KM; i? M`Q - M|B +€+? F?€+ - i`W T?B +| F?<sup>a</sup>M,M; i` M 8yW - M m F?¬M; i im i? - M i?QçB i`mv M i?mv i M`vXXXX

h`M? s€ ?ÆB #m²M +QÎB M?Q i?"i F?¬M; +QÎB M´B - ?„M iÁ KÁ ?ÄB,

@ o`v M;QÆB t2K M?"T i•K M?Q p`v H`K ;b\ h?S M`v ç®B pÊB M;QÆB F?¬M; T?^aB

aÎ>B M HçB M;?B K i9+ ç€T,

@ h ç 1p2HvM pB i iB M; B *`T +` p` iB M; M? +MM; K°i HQÊi - t2K K'v H - M çç T?QÆM; i?S + T?B M /`+? - i`QM; ibM? ?m®M; M`Q +kM; + - M iB T i?m FB M i?S +

h`M? s€ p°B p`M; ;"i ç - m M|B,

@ æ9M; i? - ç9M; i? - i`QM; ibM? ?m®M; M`Q +kM; + - M iB T i?m FB M i?S + KÊBX ?`M? ç®i i? M`Q ç•v\ L;QÆB F?¬M; bÊ ?QÈM; ;B| +| p`M ç` \

aÎ>B M F?¬M; M;?o M;ÊB - H'v i`QM; ç®M; i`B HB m` K°i iî ;B'v i`¬M; ;B®M; M? çQÊ + p) i v - i`¬M; M?Q K°i #<sup>a</sup>M i?B i F #`i [mv i„ + - ?„M M|B,

@ G9+ M;QÆB p`Q`WM; i ç½ /MM; :Q#HBM ;HB/2` # v HQÊi [m K°i pÁM; `²B p) çQÊ + +?QM? [mv H„K M?QM; +?9M; i +kM; +| i? t2K çQÊ + X E?m`WM; M`v H` K°i i?2Q T?•M iQ+? + - M T?<sup>a</sup>B bY /KM; #QK t,M; Î +?¶ M`v - +?¶ M`v - +?¶ M`v - +^a +?¶ M S?QÆM; T?€T +K i? H` bY /KM; HUM ççM +O M;QÆB /šM M´K°i HQÊM; HÊM #Q F?Q<sup>a</sup>M; Ryy Kûi pm¬M; - M?Q p`v b) içQ i?"M? ?B m [m^a i?B m ç®i + Q M?'i - +?Q i +kM; +| i? K°i HQÊi i?B m +?€v iQ`M #° F?m`WM; X h`W T?B \*?O h? - M HçB H`K b m F?Q^aM; # M;`v i?B m ç®i +?9M; i b) +| i? mM; /mM; iB M p`Q FBK iU i?€TX

@L;?2[m +|p`i / /`M;- M?QM; +€B M;QÆB ;¼B H` M;Q`B w Km®M H` Km®M €
+ªK F?¬M; i®iX

h`M? s€ bmv M;?o K°i +?9i`²B +?Êi iÁ KÁ ?ÄBX

@§- b® HQÊM; F?d +? i +?€v [m€ M?B m- *?O h?-M H`K +?9M; M| iB M ?| i?"M
EQM;- p"v +?9M; i F?¬M; T?ªB +? i +?„+ b Q\

aÎ >B M H¢B #¶M; KdK +Q`B M?"M M?¢i- ?„M M|B iB T,

@obi? - ¢•v H` K°ip€M +QÊ+ i'ii v- M mi?m - +?9M; i M?'i ¢`M? T?ªB +? i- #ÎB
T?€T F?€+ ¢ iB M p"Q FBK iU i?€T K" +kM; F?¬M; +¬M; B i b¢+? Hk F?d- M?QM;
#-v F?d H`K ¢B m FB M ¢ iB M p"Q FBK iU i?€T- t€+ bm'i i?„M; i?m H`XXX *| dy
*?O h?-M +| ¢°i #B M K" ¢Q" M /B i- +Æ #ªM H` M?Q p"vX

h`M? s€ i?"i F?¬M; M;?o ¢ M +?mv M EBM; EQM;; b; b ¢'v- ?„M +?d iQÎM; iQÊM; `
v [m M +¢M?- ?ÆM M[+ÁM H` w:J6@sRj K" ?„M i?Q +? M?'iXXXX ?„M H„+ H„

@ h|K H¢B- +S H`K ? i bS+ ¢½XXX L;QÆB- 2 ? K- M;QÆB +| i? +Q`B` \

aÎ >B M pW +Q`B pW M|B,

@ *| i? - +?O ¢°M; FûQ +Æ i` M K†it m®M;- i`QM; iB M? ?m®M; i?Q +? ?ÊT +kM; +|
iQÆM; ¢®B F?| K¬ T?ÄM;- K†+ /M +| i? i¢Q p K†i i?Q +? ?ÊT M?QM; MQÊ+ K„i i?
/KM; +K FQ +? i?Q +? +K i? i?b p F?| + H| + i?"i bU +kM; +| F?ªM,M;XXX

h`M? s€ ?mM; ?,M; p¶ p B ?„M K°i +€B- b m ¢| ¢B` F?ÄB H m- pW M|B,

@ u M i•K ¢BXXXX L?'i ¢`M? +| i? KÎ +Æ M?•M iÄ iÈB i¬M; i?S iQ- b m ¢|XXX *S

@*?B M ?[mXXXX b Q\

*| K'v M;Q`B P \*QMM2HH i`Ê ;B9T- +m®B +MM; i`QÊ+ ?Q`M; ?¬M +kM; ¢½ #® i`Q
bY /KM; K€v /šM M' ¢ÆM; BªM aÎ >B M iU +? - +?Q i'i +ª #QK t,M; Î #®M p` i`Q ¢²
F?Q +¬m- K¼B M;Q`B M?bM #®M T?Q F?m`WM; ¢²M; i?`B #®+ +?€v- M;¼M HY
? i K°i F?QªM; `WM; HÈM- F?|B ¢2M +`M; H9+ +`M; + Q +ÁM M;¼M HY pšM iB T

@o +Æ #ªM H` M?Q p"v- iW /B M iQ +? F?m`WM; M"v- M m ¢®i iW #®M T?Q +¬M #
FBK iU i?€T Î i`mM; i•K- b m ¢| +?`M M`WM; M;m°B ¢B +kM; +¬M F?QªM; # ¢ M
+?9M; i +¬M +?`i`M; +°M; F?QªM; i€K M;"v- h`M? s€ ?B M i¢B M;QÆB +ÁM # Q

h`M? s€ ?ÆB M;~M M;Q`B- ¢€T,

@ *ÁM KQ`B H,K M"v- M m iQM? +ª i€K M;"v M"v i?b +ÁM F?QªM; i€K M;"v M[- i M
¸O i?`B;B M iB M p"Q FBK iU i?€T;B i om #¼ +¢TX

aÎ >B M i?ÎB` K°i ?ÆB- M|B,

@o +Æ #ªM H` M?Q p"v- t€+ bm'i i bmv Hm"MH9+ i`QÊ+ +| i? i,M; H M K°i Qi- +
iU i?€T +O +?9M; i H` 38W- t€+ bm'i F?d #B M /` H` R8W- #ÎB pb *?O h?-M +?Q
H` i?`B;B M ¢ M;QÆB ¢®i +?€v F?m`WM; b m ¢| +?`M;m°BXXXX

*¢M? ? B M;Q`B- `/2i? H¢B i?Î /`B M|B,

@ *?d ¢€M; iB + F?m`WM; `K M"v- M m +| i? #ªQ i²M H¢B- +ª B *"T +?9M; i XXX

L|B ¢ M ¢•v ?„M H„+ ¢¬m iB + Mm®B F?¬M; i?¬BX

h`M? s€ p¶ p¶ p B ?„M M|B,

@ S?|M; F?Q€M; K°i +?9i ¢B- +?Q /M F?¬M; i?B m ? i F?m`WM;- +?d +¬M # M i`Q
i?b i°+ M?•M +O M;QÆB +kM; F?¬M; +| #B M T?€T [mªM Hw M|X >ÆM M[- M m
+¢T- F?m`WM; M"v`i +| i? pb K HU+ +O i?-M Mm#Bb i M #B M K" ¢²M; i?`B #
F?¬M; H'v ¢QÊ+ M M F?¬M; M;?o ¢ M M|H` ?ÆMX

`/2i? +kM; +?d +| i? M?bM F?m`WM; H„+ ç-m +^aK i?€M- K°i F iW bBM?` HÈM
pÈB K`m t M? +O`WM; M; QÌB F?€+ F?¬M; i? ?B m çQÊ+- M m F?¬M; T?^aB ?„M
+?B K çQÊ+- M|B F?¬M; +?WM; +ÁM +?O ç°M; M; ,M +^aM #¼M h`M? s€ ç®i`WM; X

*?Q /M i? M`Q- HY i`QM;`WM; +kM; +?€v bm®i K'v M;`v- +?¶ #`i?B m +?d +ÁM
`i M?B m +?¶ çti +?•M p`Q`i +| i? ç¢Ti`9M; ç®M; i? M- # M /QÈB pšM +ÁM M; ¼
+| i? #`i ç„+ /o iB TiK+ +?ì çÊBX S?¬M HÈM F?m`WM; #`i?B m +?€i M?QM; h`M
M; ?2 i?'v *?O h?¬M i?¬M; #€Q çQÊ+ i?QÎM; K°i çB K M`Q- bY /KM; #B M T?€T i?
M?“M çQÊ+ çB K i?QÎM; ; B i F?dX

h`QM; K'v M;`v +?ì çÊB M`v- h`M? s€ +MM; aÎ>B M ç m +?Q iWM; M; ?d M; ÆB- K
F„M, M; "¢Q i¢+ p`F„t^aQ +”M +?B M- M; QÌB FB i?b F?¬M; M; WM; M; ?B M +Sm iQ
p, M iU B *”T +´- +?mv M M`v H`K 1p2HvM Q€M i?€M F?¬M; i?¬B- ç ç€T SM; v m +
H9+ M`M; +<sup>a</sup>K i?'v M?Q KbM? i`Î H¢B +¬M; pB + ?² bÆ +?€M M; „i i`QÊ+ FB XXXX

.M ; b i?b i€K M;`v +kM; i`¬B [m`i M? M?- b m F?B h`M? s€ K°i i?•M K°i KbM? i
K'v M;`M Kûi K` pšM #bM? v M p¬ bU- K¼B M; QÌB +m®B +MM; +kM; [mv i ç`M? p`Q
i`mM; i•K ç¬B +?¶ ?bM? M?Q pšM +ÁM HY HÈM M M +?¶ ç| ç-v F?|B #KB- M?'i i?ì
+O FBK iU i?€TX

@æB p`Q i`mM; i•K F?m`WM; - i M; ?o FBK iU i?€T T?^aB Î M; v ; -M ç| KÈB ç9M; X
h`M? s€` [mv i ç`M?- iB T ç| ?„M /šM ç-m iB M p`Q # M i`QM; - K°i KbM? çB i`C
i` ,K Kûi X

.¼+ çQÌM; çB- K¼B M; QÌB HB M iK+ M?bM i?'v K°i Qi i?B i? ç°M; p`i #`i?B m +
i?B i? ç°M; p`i +”M; Qi çB- #„i ç-m iW iW i?'v t€+ Hk F?dX ”¼M +?9M; +? i /²M
M +¢M? +ÁM +| +€+ HQ¢B b9M; ®M; ç½ #B M /¢M; - p¬ b® b9M; ç¢M- iW b9M; H
i?'v +^aK^aM? pĐ i M HY X æB K K'm +?®i H`- b® HQÊM; F?d i?“i bU [m€M?B m- /¼
çQÊ+ Qi M?'i H` K'v p¢M +QM- M m M?Q i'i +^a #¼M +?9M; ç m +| b9M; i?b +?ŠM;
M[+ÁM H` #° /°B /m FQ +? +U+ F€i?¬M; i?m°+ ç` ?bM?X

L?bM i?'v b® HQÊM; F?d- i'i +^a +?d +^aK i?'v / ç-m i /¢B- ç†+ #B i H` h`M? s€-
?“M- iW iW /MM; i?m®+ M´- ?Q†+ #B M T?€T F?€+ iB m /B i ç€K F?d M`v- F?¬M; #
M| i?“i bU +| i? p€+ +^a :mM/ K` - ç M H9+ ç| i?b ?„M +| Km®M i?B m +?€v +^a F?
M`B #¼M +?9M; M[ X J v K„M H` K°i #QÊ+ +m®B +MM; +ÁM +?Q t^av` - b m F?B
M; QÌB`9i +m°+ +kM; M iQ`M iB M p`Q- +| i? M|B- i'i +<sup>a</sup> ç m H` +¬M; H Q +O aÎ
hB T i?2Q H` iÁ FBK iU i?€T H`T H€M? ?”Q [m M; b€M; +?|B- T?^aM; T?'i M?Q çQ

kkRX GU+ GQÊM; ”` hQÊ+ æQ¢i URV

L?bM i?'v FBK iU i?€T- i'i +^a ç m i?Î T?“Q M? M?äK- /¼+ çQÌM; K¼B M; QÌB ç m i
B /€K +?“+ T?Q i`QÊ+ +| +ÁM +QM M`Q +ÁM b®M; F?¬M; - M m [m^a H` +| i?b b®
M?|KX E?¬M; T?^aB K°i i` ,K- ? B i` ,K +QM- K` H` ?”M; M; ”M p¢M +QM- +| i`B KÈ
`WM; M`v H¢B M?B m F?d ç M p`v- +?9M; M|`®i +m°+ ç½ ,M M?[M; i?S [m€B ; b\

.M i? M`Q çB M[ - b m F?B i?'v FBK iU i?€T i'i +<sup>a</sup> ç m M?Q i`9i çQÊ+ K°i ; €M? M†M
?“M pW i?Î T?^aQ pW F m H M,

@ h`B ¢- ç9M; H` +| pB M FBK +QÆM; iQ #^M; [m^a #|M; ç€- ç T [m€ çBXXX h`M?
ç€M? #¢B çQÊ+ om #¼ +¢T- çQ¢i çQÊ+ [m•M ç°B p`F?Q #€m +O ?„M5 > ? ? X

h`M? s€ +QÌB ?„+ ?„+ ç€T,

@ h +¬M [m•M ç°B- F?Q #€m i?bXXX i +| H'v +kM; p¬ /KM; - pSi çB +kM; +?ŠM; b

*`M ? M H”T iS+ +QÌB +¬m i`B,

@ > B i + ÁM T?ªB M|B K'v +?mv M M"v H"K ;b- ç² +O M;QÆB F?€+ ;b ç² +O i X
#ªQ [mªM b® p" M; #¢+ +?•m #€m p¬ /KM; M"v p"vX

h`M? s€ +kM; K†+ F ?„M- /šM ç-m iB M p T?Q FBK iU i?€T- M?QM; ?„M pW #Q
i?`v i?•M i? ç°i M?B M i`-K tm®M; - ;B®M; M?Q +| i? ;b ç| i`QM; +Æ i? ?„M #B M
F?| +?`m H¢ i?QÌM; X E?¬M; +?d M?Q i? - F?B ?„M M; Q€B ç-m H¢B H"TiS+ M; ¢+ M
H¢B i`QÊ+ +Y p"Q FBK iU i?€T- F?¬M; iB M p"Q çQÊ+ - ?„M çQ i v b`i?Y HB M
M; QÌB +ÁM H¢B +| K°i i-M; T?ÁM; ?° i`QM; bm®i- F?¬M; # M M"Q tmv M [m çQÊ

ôm #¼ +¢T ?²B bBM?- iQÊ+ #Ä i?m° + iQM? p" F„ M,M; ç½ +QÌM; ?| +O M; QÌB
[m•M +O i?¬M Mm#Bb F?ÌB ç°M; - iB m /B i i' i +ª bBM? p"i i`QM; T?¢K p`8yFKtm
ç M F?B om #¼ +¢T #` ;B iXXXô

h? M?•K +O *?O h?¬M #¶M; p M; H M i`QM; w i?S+ h`M? s€- ?„M +?d F`T M?bM
F?~m b9M; HK+ HÊM- M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B +kM; /U HQM; p FBK iU i?€T iU H'v
ç'i +€i ç M; iW iW M´B H M- ç€K [m€B p"i i`QM; æ°B [m•M +O i?¬M Mm#Bb tm'i

h`M? s€ ;"Q H M- #•v ;Bì ?„M KÈB i?"i bU ?B m w iS +O *?O h?¬M- H'v HU+ HQÊM
om #¼ +¢TX L|B +€+? F?€+- L; ¼M; B€Q i?¬M PbB`Bb +O ?„M +kM; F?¬M; +€+?
M; QÌB- +?d +| i? çÆM; BªM MûK` M?Q i?QÌM; X >ÆM M[F?¬M; +| F?BM? +¬M;
i? K ç²M; ç°B # M M; Q`B #` #B M i?"M? +QM iBM- +?Q /M ?¼ +| pk F?Q i-K t ç ç
?m®M; b® HQÊM; +? M? H +? [m€ t - ?„M i?"K +?Q +| i? iQÌM; iQÊM; ` ibM? +ª
i?`i pKM- F?¬M; +?d M?•M p"i i`QM; T?BK +? i çB F?¬M; i? ?²B bBM? H¢B K" +ª
bBM?- K°i F?B #` ;B iXXXX p"v K¼B +?mv M +QB M?Q tQM; 5

h`M? s€ çB M +m²M; ;¬K i?ûi- ?„M p°B p½ +?¢v i?ŠM; p"Q i`QM; FBK iU i?€T- iW
iÈB iB M; b9M; ç¢MX o¬Hm" M i? M"Q ?„M +kM; F?¬M; Km®M ç²M; ç°B T?ªB +? i
ç½ çQÊ+ ?„M i?W M?"MXXX >„M F?¬M; Km®M ?¼ T?ªB +? i5

æ½ F?¬M; +ÁM F?BM? +¬M; - pÈB M; QÌB ç½ +| i?|B [m2M p" M ?"M? F?BM? +¬M; F
F?¬M; [m2M i?m°+- K'v #QÊ+ ç-m i?"K +?Q +ÁM +| +?9i +? +? +?Q¢+- +ªK ;B€+
F?| +?`mX "i [m€- ?„M pšM +ªK i?`v ?ÆB KWM; `Đ pb i`QM; +Æ i? pšM ?ÆB i?W
o KTB`2- T?¬M M,M; HQÊM; i?W ` M"v +| H) ç½ F?¬M; i?m°+ T?¢K i`M +QÌM; ?
Hmv M` X J†+ /M ? B Hm²M; HU+ HQÊM; M"v `i v m Èi M?QM; ç®B pÈB F i`„M; i
+QB M?Q +¼M; `ÆK +Sm K¢M; X

h`M? s€ pW +?¢v pW +~M i?"M FB K i` pk F?Q p" F„ M,M; KbM? +| - b9M; ç¢B HB
i? bY /KM; çQÊ+ - bS+ K¢M? +O ?„M ?B M i¢B ç½ F?¬B T?K+ M?Q M; QÌB #bM? i?
i?€B KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S ? B- iQ" M HU+ +QÌM; ?| +Æ #„T ?„M KÈB +| i? F?ª
+?'M +Y b9M; - KB M +QĐM; bY /KM; X

L; ?o iÈB ç•v- h`M? s€ p°B p" M; KÎ +Æ M?•M iÄ - K v K„M H" i`¢M; i?€B M"v +kM; F
HÊB KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S M?`iX \*| i? F?ŠM; ç`M? çQÊ+ *?O h?¬M +?d iQÊ+ #
iQM? +QÌM; ?| - +ÁM i`¢M; i?€B #ªM i?•M HoM? M; ° çQÊ+ b) F?¬M; #B M K'i- M°E
` M Hmv M` +kM; F?¬M; #B M K'i- M|B +€+? F?€+XXX F„ M,M; "¢Q i¢+ +kM; b) +

L; ?o ç M ç| - h`M? s€ H"TiS+ v M i•K ?ÆM `i M?B m- ?„M iB TiK+ /mv i`b i`¢M; i?
M; WM; H Q çBX *MM; H9+ ç| - ?„M ç°i M?B M M; ?2 i?`v iW b•m i`QM; FBK iU i?€T
M m M?Q ç9M; i?2Q F`+? #ªM T?BK- ç•v ?ŠM H" AK?Qi2T ç M; F m ;¼B om #¼ +
F?¬M; +€+? t +?¶ ?„M H„KX

h`M? s€ +?¢v i? K p`B #QÊ+ - ?B M i¢B i®+ ç° +O ?„M +kM; ç½ bÈK iÈB ;BÈB ?
+?'i i?•M i? - F?¬M; +ÁM ?mv i i?®M; o KTB`2 p" M°B HU+- F?¬M; +ÁM F„ M,M; F?
M; QÌB #bM? i?QÌM; i?b F?¬M; K¢M? ?ÆM # Q M?B m- M m #Ä [m #ªM M,M; +?B
KÎ +Æ M?•M iÄ i?"i bU `i K¢M? K) ` i?b iQM? `B M; p i® +?'i i?•M i? - +| H) bQ
i? ;BÈB #bM? i?QÌM; ?„M +kM; F?¬M; #^M; X

*MM; H9+ ç| - # M M; Q`B FBK iU i?€T- K¼B M; QÌB ç½ #„i ç-m ;B Q +?B M pÈB æ°
K„M H" p` i`Q ?¼ ç M; çSM; +U+ F€i?Q+? ?ÊT +?Q pB + T?ÁM; i?OX æ•v H" K°i ?

iB M p"Q FBK iU i?€-T M;Q" B K†i i`QÈ+ T?ªB T?ÁM; i?O` - T?Q b m +?QM? H" i
[m - +! b9M; ç¢M- ç€K [m€B p"i +, M #ªM F?¬M; i? iB M H¢B ; -M K¼B M; QìB- +?d
+?¢v iÈBX *?d +! çB m b® HQÈM; +?9M; i?"i bU [m€ F?OM; #®- M M ç¢M çQÈ+ #, I
M?Q p"v- i®B ç b m K'v T?9i M[H" K¼B M; QÆB b) #` #B M i?"M? i?"i pKMx

> B F?~m b9M; HK+ HÈM +O bî >B M +! mv HU+ +U+ K¢M?- ?„M +kM; H" M; QìB+
#¼M- M?QM; pW #„M ?„M pW HB M iK+ M?bM ç¬M; M; ! i•v- ç†+ #B i H" F?¬M; M
? T M"vX hB T i?2Q- ?„M F?¬M; M!B MY +•m- i`U+ iB T`9i # Q i?m®+ M' b m HQM
`²B i?ªM M?B M M!B,

@ hU #ªQ p KbM?XXXX

oW M!B- pW +?•K M; ÁB b® i?m®+ M'X *?d i?'v ?„M + -K K'v i? M? i?m®+ M' i`QM
+?€v ? i KÈB pKi MûK H M M!+ ?"M? H M; `²B i`U+ iB T¬K ç¬m M^K tm®M; ç'iX

J'v iB M; M' K¢M? p M; H M- ?"M? H M; H"TiS+ #` +? 'M ç°M; K¢M? K)- M; v F?B
iÈB- +ª ?"M? H M; HB M bKT ç´- p€+? iQìM; p" +°i ç€ ç´ "T p"Q M? m- +?†M FQM
F?¬M; #` i?QÆM; - F?m pU+ M?Ä ? T +?¶ ?¼ çSM; ç½ #` iQìM; p" +°i ç€ M; ,M +€+
M?'i i?ìB- ç€K [m€B p"i +?„+ +?„M F?¬M; iB M p"Q çQÈ+X

h'i +ª çSM; H M ç m i?î` K°i ?ÆB- HB + M?bM aî >B M p FQM? M X L?QM; ç9M;
i?'v iB M; ç€ bÄB i M pÐ- ;B®M; M?Q +! M; QìB ç M; + -K +?Mv b„i ç" T p"Q ç€- p¬ b
F€ [m, /`- M?'i i?ìB i'i +ª ç m +! /U +ªK F?¬M; ? vX

@*?„+ +?„M H" æ°B [m•M +O i?¬M Mm#Bb ç M; T?€ HÈT ç€ # M M; Q" B- iW ibM?
ç€ M"v /"v F?QªM; ? B ç M # Kûi- M m iQM? i?2Q b® HQÈM; p" bS+ K¢M? +O #¼
ç M #ªv T?9i- ç•v H" i?ìB ;B M ç +?9M; T?€ tmv M [m p€+? ç€- iQM? i?2Q HQÈM;
i +! i? i?O p[M; î ç•v F?QªM; i€K ç M +?QM T?9iX *-m M; mv M çB- ?v p¼M; h`
pm #¼ +¢T i`QM; i€K ç M +?QM T?9iX

h`M? s€ +kM; F?¬M; #B i`9i +m°+ # M M; Q" B ç½ tªv` +?mv M ;b- ?„M #•v ;Bì
hB M; b„i i?ûT p +?¢K p M; H M F?¬M; M; WM; - ç M F?B ?„M +?¢v [m K°i ?"M? H
iÈB K°i ;B M T?ÁM; HÈM- +! #²M HY #®M T?Q - ;B[T?ÁM; +! ç†i K°i +?B + +?B
AK?Qi2T ç M; /²M bS+ ;ä +?B M; - K" çSM; +¢M? ;½ ç¬m i`¼+ im'M i9 M"v H" K°i M

h?2Q F`+? #ªM- AK?Qi2T ;Bì T?9i M"v +kM; ç½ #` iQÈ+ çQ¢i T?€T HU+ - M m F?-
KbM? çB ;ä +?B M; - pb i? h`M? s€ +, M #ªM F?¬M; 2 M; ¢B ?„M- +?d H'v >2 i > r
K" #B i- +?d +! M?Q p"v i?¬B ç½ H"K M°B HU+ i`QM; M; QìB ?„M iB m ? Q ç M ; -M
ç M M!B T?ªB p°B p" M; çbM? +?d ? K Km®M H'v ç²- +S + -K +•v #9 HÈM iB M p T
AK?Qi2T ?B M M?B M +kM; ç½ i?'v h`M? s€ tm'i ?B M- ?„M +QìB ? ? M!B,

@ L; QÆB +kM; ç½ #` iQÈ+ #Ä HU+ HQÈM; T?ªB F?¬M; \ aS+ K¢M? po ç¢B +O i?¬M
+MM; i ?B M i¢B +?d H" M; QìB #bM? i?QìM; i?¬B- i F?¬M; + -M T?ªB 2 M; ¢B i®
M; QÆB- M; QÆB +kM; F?¬M; + -M bÉ ?½B T?€T HU+ p" i?•M i? #'i iY +O i X *?9
ç•v çB5

L!B çQ¢M- ?„M pSi +?B + +?Mv HÈM i`QM; i v +m®M; - tQ v M; QìB ;Ð K°i i? M? i
i` M iQìM; tm®M; X

h`M? s€ ?Qi K°i ?ÆB M!B,

@ AK?Qi2T- i F?¬M; +! i?W i?ìB ;B M K" +?ÆB çM pÈB M; QÆB- +?Q M M i +?d
pB + ;B i om #¼ +¢T F?¬M; \ h +kM; F?¬M; ;B i M; QÆB- ç M; QÆB p" M; QìB T?
æWM; +U imv i i - M m F?¬M; i b) F?¬M; HQm ibM? pÈB ? B M; QÆB M[ç•mX

:½ ç¬m i`¼+ AK?Qi2T ?ÆB bYM; b®i- ?„M +QìB ? ? ç€T,

@ h + -M M; QÆB i? K¢M; Q\ >B M i¢B M; QÆB ç½ F?¬M; +ÁM HU+ HQÈM; ç€M; bÉ
HU+ HQÈM; ç! +O M; QÆB iW ç•m K" +! M?QM; i`QM; ibM? ?m®M; +?9M; i ç m H

i? H'v K°i ç`+? ? B b Q\ M+F@bm@L KmM H" M[+?B M #BM? KçM? M?'i B *"T-
aU pk /kM; +O i K¼B M;QìB ç m #B i5 L;QÆB Km®M F?B m +?B M ? B M;QìB +?
h`M? s€ ?Qì b•m K°i ?ÆB- ?„M F?¬M; M|B M[- +¬K >2 i > rF H Q p T?Q ? B F F
HÈM Î +?QM? /B M +,M T?ÁM; +?Êi KÎ` - # M i`QM; €M? €M; #MM; H MXXXX

kkkX GU+ GQÊM; " ` hQÈ+ æQç i UkV

h`M? s€ +MM; AK?Qi2T ç²M; i?ìB M?av HMB ` b m- K†+ /M i?U+ HU+ ç½; BªK Kç
M?•M iÄ +O h`M? s€ F?¬M; ? #`ªM? ?QìM; - i`QM; i`çM; i?€B M`v- ?„M +U+ F€
iÈB ;¬MX h`QM; M?€v K„i F?B +€M? +Y pW KÎ- ?„M ç½ +ªK i?'v # M i`QM; +| M; n
?B K +U+ ç°- ;B®M; M?Q iW b m +€M? +Y #'i +?Êi b) +| K°i pB M ççM #„M ` çQç i
?`M w HçM? H)QX

Gw /Q AK?Qi2T HMB p HçB +`M; i`U+ iB T- ?„M p®M +?QM? H` bBM? p"i #'i iYU
i?m°+ pÈB F?Q iS+ +O +€+ bBM? p"i ç²M; /çM; X E?B +€M? +Y FB KÎ` - ?„M HB
pQM; ç€M; bÊ iªM K€i- F?Q iS+ M`v H`K bBM? p"i #'i iY ?²B bBM? iW ?bM? T?ç i`
T?ªB 2 M;çB- pb i? ?„M KÈB F?¬M; iU +?O- HMB HçB T?Q b mX

h`QÈ+ K„i ? B M;QìB- K°i bBM? p"i MY M;QìB MY #¼ +çT iW # M i`QM; +?"K ¼
;¬M bêm Kûi- i?•M KbM? H` K°i M K M?•M +U+ F€ +QìM; i`€M; - +ÁM iS +?B H` i?
æ†+ #B i- ? B +€B +`M; iQ HÈM +O M|;B®M; M?Q ? B +?B + FûQ F?'M; H²- F?¬M
F?¬M; +?d M?Q i? - M| +ÁM M?bM +?`K +?†T p`Q # M;QìB- #° /çM; M?Q +ªK i?'v
@XXXAK?Qi2T- +| ?SM; ?ÊT i€+ pÈB i K°i H¬M F?¬M; \ *?9M; i ;B i +QM [m€B p
h`M? s€ M„K +?†i >2 i > rF- Mm®i MQÈ+ #¼i M|BX

B K` M;ì çQÊ+ - AK?Qi2T M?bM KçM? K) i? FB K` H9+ M`v +ªM;QìB `mM #¬M #"
;b- M[M?•M +O ?„M M+F@am@L KmM ç½ +?çv i`®M p K°i T?Q i?¬M; ççQ- +|
F€ [m€B M?bM HçB +?¶ om #¼ +çT- +?d FBM? ?½B i?'v iW i`QM; T?ÁM; F?¬M; M
Kûi #Á ` - +?QM? H` Hk #¼ +çT ?„M ç½ i?'v F?B ibK pÁM; i v +O i?¬M Mm#Bb- i
F?OM; #® +MM; F`+? ç°+- pÈB i?m°+ iQM? +QìM; ?| +O ?„M +ÁM F?¬M; +?`m
T?ÁM; +?WM; K°i T?€i H` i`U+ iB T K'i KçM; X

*| p M?Q om #¼ +çT +m®B +MM; +kM; ibK çQÊ+ KK+ iB m- F?m¬M K†i M;QìB +
+`M; H Q p T?Q M+F@am@L KmM- /€M; çB m iU ?² +U+ F€ ?QM; T?'M- i` M ç
HY - €T HU+ iW i?•M ?bM? ;¬M bêm Kûi i?"i FBM? F?OM; X

M+F@am@L KmM F?€ H` tmB t Q- ç½ b„T +?çv p`Q i`QM; i?¬M; ççQ- F?¬M; #B
F?¬M; - ;B®M; M?Q #` K°i #S+ iQìM; +?†M HçB- M;½ [m v ` ç'i- om #¼ +çT +QìB
;¬MX

AK?Qi2T H"TiS+ ?ûi H M- +| i? i`QM; T?BK ?„M iWM; bÊ ?½B [m€ tm®M; +¬m tB
M`v +kM; +QB H` tSM; pÈB ? B +?[ç`M ¬M; - H,M; F?¬M; H Q p T?Q pm #¼ +çT-
H M M;QìB M| - pç+? ` K°i çQìM; /`BX

om #¼ +çT ;¬K H M- M?QM; pb AK?Qi2T H Q p`Q b m HQM; ?„M M M M?'i i?ìB ?
i`9M; - M;QÊ+ HçB ç AK?Qi2T +?ûK HB M iB T p`Q HQM; ?„MX a m K'v ç Q- om #
HçB- #Á H M K°i +•v +°i i`QM; bªM?- H2Q i?ŠM; ç M i`¬M M?'- ;B®M; M?Q F?¬M;
+ÁM AK?Qi2T i?b M;½ tm®M; ç'iX

h` M K†i om #¼ +çT H° ` K°i MK +QìB i`M F?®+- ç M; H9+ ?„M ;BÆ ? B +`M; ç`M
HQç i ççM p M; H M F`+? HB i- #„M M€i ? B +?B + +`M; - ?ÆM M[ç`v ?„M `ÆB iW
9% °đ A@À ° ` K°i ò9++?B- Ðàb ?¬b

@L!B i!K H¢B- ?B M i¢B i +! Qi M? 'i Ryyyy çB K i?QÎM; p" K°i +?B iB i +'T - M; Q
i? -M PbB`Bb- oÁM; i v +O i? -M Mm#BbXXX S? -M i?QÎM; H -M M"v ç9M; H" M?B
F?,MX

aÎ >B M ;"i ç -m ç€T,

@ o"v i`B m ?²B æ°B [m•M +O i? -M Mm#Bb çB- /MM; iQ"MHU+ i`B m ?²B- b® HQ
#° T?BK b m- i b) +! iQM? iQ€M pÈB #® +K+ i? ;BÈB i`QM; T?BKXXX "„i ç -m çB
h`M? s€ ;"i ç -m- ?„M v M H†M; çQ M,M; HQÊM; o KTB`2 p"Q i`QM; oÁM; i vX

kk9X J°i h?Q€M; L?`M >¢ o"XXX >SM; h?9 *O aÎ >B M5\ UkV

E?B [m M; K M; ?B M H M- h`M? s€ +ªK i?'v ; -M M?Q iQ" M #° M,M; HQÊM; o KTB
H9+ M"v ?„M ç½ +! ?mv i i?®M; #€ iQÈ+ o KTB`2- M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? ç•m+
?! iY iQÈ+ +'T *- p"v K" #`9i b¢+? #€+? +?ŠM; +ÁM H¢B ;bX \*ªK ;B€+ i`®M; `¶
F? -M; +?d M?Q i? - +ªM°B HU+ +kM; ?ÆB +! +?9i [m€B /B- +! çB m M°B HU+ +kM

J'v ;B•v b m- iWM; +QM [m€B p"i i`QM; æ°B [m•M +O i? -M Mm#Bb iW /QÈB ç'i i
+ -K i`QÎM; ç Q +U+ HÈM- + Q ç M# Kûi- iQ" M i?•M bmM; K½M HU+ HQÊM; - M?Q
T?ªB H" ?bM? /€M; ? v bS+ K¢M? +O +?9M; K" H" b® HQÊM; ç¬M; ç9+ tmM; [m M
+kM; T?ªB iÈB K'v i`,K +QM X

hQM? +€+? aÎ >B M pšM `i +~M i`¼M; - ?„M v M H†M; ç K iWM; ?"M; - iWM; ?"M; -
KÈB H M iB M; ,

@ " i`,K +QM- Î ç•v +! # i`,K +QM [m€B p"i- i?2Q M?Q M; QÆB M!B- ?B M i¢B M; C
?²B b€m t€+ QÈT i?`p T?ªB F? -M; \ h®i H„K- `i K¢M?XXX b® HQÊM; M?Q i? M
+kM; çO ç i? v ç`B +~M F? -M `²B- i?"K +?Q H" F?B ç®B +?B M pÈB çQ" M ç°B F?€
/QM; ;BªB [mv i +?9M; X

h`M? s€ H m K² ?¬B i`€M- +Q!B F?`M!B,

@ æWM; +! H"K #° /¢M; •K i`-K ç€M; bÊ i? - +S M?Q +?9M; i H" t½ ?°B ç2M F? -M
+?B M HU+ æ°B [m•M +O i? -M Mm#Bb M"v i? M"Q\ h M!B H" +?B M HU+ F?B ;E

aÎ >B M i?ªM M?B M ç€T,

@ ošM çQÊ+ - M m bY /KM; M?!K #BM? HQM? M"v b m F?B ç½ #® i`Q i®i- +?9M; ?
+€M? [m•M i`¼M; v mX >ÆM M[- F? -M; T?ªB iB m ç°B Hm•M ?²B M"Q +kM; K¢M
#¼M ?¼ `i v m M?QÊ+ - M m F? -M; \*?O h? -M ç½ F? -M; ç†+ #B i +?9 w iÈB h`mM
i?"K +?Q h`mM; \*?•m ç°B i`QÈ+ ç•v `i +! i? H" K°i i`QM; M,K ç°B M;k K¢M? M?'
h?B M h? -M ç°B X L m +ª h`mM; *?•m ç°B F?B ç®B K†i pÈB æ°B [m•M +O i? -M M
;†T F?! F?„M i?b +€+ iB m ç°B F?€+ +! H) b) F? -M; / /"M; iB m /B M M' B #¼M +?9
;B M bY /KM; +?9M; H" # Q M?B m- i`B m ?²B +?9M; +!ªM? ?QÎM; ;b HÈM pÈB M;

h`M? s€ ?ÆB M; ¢+ M?B M- ?„M p°B ç€T,

@ E? -M; +! i?`B ;B M bY /KM; - +?d + -M F? -M; +? i i?b +! i? i²M i¢B K½B- M?QM
+?9M; X E?B i`B m ?²B- M,M; HQÊM; o TB`2 +O i ; -M M?Q #`iB m ?Q ? i- M!B +
"¢Q i¢+ p" L; ¼M ;B€Q +O i? -M PbB`Bb b) F? -M; i? bY /KM; çQÊ+X *€+ T?QÆM
;b- /M b Q F?B i`B m ?²B +kM; F? -M;ªM? ?QÎM; ç M bS+ K¢M? p" M°B HU+ M M
F? -M; b QX

aÎ >B M bmv M; ?o K°i +?9i `²B M!B,

@ *Æ #ªM H" ?B m `²B- F„M,M; M"v +kM; F? -M; T?ªB ;•M ;"- i`QM; K°i b® ibM? ?r
bBM? ` F€ ?B mXXX "Ä [m K'v +?mv M M"v- M; QÆB +ÁM Î H¢B i? ;BÈB M"v # Q

h`M? s€ H¢B M; ~M M; Q!B- ?„M bmv M; ?o K°i H€i `²B ç€T,

@ *ÁM ?ÆM KQÌB M; "v- M; QÆB +| pB + + - M H"K b Q\

aÎ >B M ; "i ç - m ç € T,

@ h + ? m ~ M # ` T ? • M i Q + ? + ' m i ç Q : Q # H B M ; H B / 2 ` - / M b Q b È K K m ° M ; b + k M ; T ? a p È B ç Q " M ç ° B F ? - M ; ` ä ` " M ; H „ K - i ® i M ? ' i H " + | i ? + a ç ° B K ¶ B M ; Q Ì B K ° i + € B - p b i b m F ? B i ` Î H ç B \* ? O h ? - M F ? - M ; ; B M - F ? - M ; # ^ M ; i ` M ? i ? O i ? Ì B ; B M + Á M H ç B F ? B i ` Î p \* B ` Q - M ; Q Æ B i ® i M ? ' i M M i B T i K + ` M H m v M F „ M , M ; " ç Q i ç + - i + | K [ m € Î ç • v F ? - M ; i ? H ' v ç Q Ê + b ® H B m i ? Q M ; ? B K - b m F ? B i ` Î p i b) ; B 9 T M ; Q A ; B 9 T + ? B M H U + + O M ; Q Æ B i ` Q M ; M ? € v K „ i M • M ; + Q ; ' T M ? B m H - M X L ? Q M ; ç F Û Q / " B i ? Ì B ; B M b Y / K M ; F „ M , M ; H M ç M # K Q Æ B ; B • v - i ? " K + ? Q H • m ? Æ M - i ?

h ` M ? s € i ? Î ` K ° i ? Æ B M | B ,

@ L ; Q Æ B F ? - M ; + ? m ~ M # ` M ; ? d M ; Æ B K ° i + ? 9 i b Q \ v i H " b m F ? B T ? • M i Q + ? t Q H " i ` U + i B T i ` Î H ç B * ? O h ? - M F ? - M ; ; B M ? Q € M ç ´ B K ° i # a M p) i ? B i F \ L ; Q Æ B i M ; Æ B K ° i + ? 9 i + ? S \ G - M M " v H B M i K + + ? B M ç ' m - # v i È B # v H m B - F ? - M ; M ; W M H ç B M " v M ; Q " B ? m ' M H m v M + ® ç " M ? i ç ½ i Q M ? i Q € M M ; ? d M ; Æ B K ° i H Q Ê i ` 2 B - M

aÎ >B M M ? Q m K " v - + | p ç M ; + • M M ? „ + ç M ; ? ` + O h ` M ? s € - ? Æ M M Y M ; " v b m

@ L ; ? d M ; Æ B X X X H " K m ® M H " K ; b \

h ` M ? s € + ~ M i ? " M b m v M ; ? o - # ' v ; B Ì ? „ M K È B M ? È ` i W H 9 + # B i aÎ >B M - M K M ? Q i M ? ' i i ` Q M ; F w S + + O ? „ M - aÎ >B M ; B ® M ; M ? Q H 9 + M " Q + k M ; # " M ` ° M - + | + a K ç ½ H M / • v + | i F ? - M ; i ? / W M ; H ç B ç Q Ê + X X X æ Q Æ M ; M ? B M - M ? b M b • m p " Q i • K + k M ; F ? - M ; T ? a B F ? - M ; / W M ; H ç B ç Q Ê + - K " H " ? „ M F ? - M ; # B i i B T i ? 2 Q T ? a B H " i b K + ? Q K b M ? K ° i K K + i B m ? Q † + K ° i M ? B K p K ç ? Q " M i ? " M ? - ? „ M b) F ? - M ; i b K b B M ? i 2 M - ç • v K È B H " i ? ; B È B M ° B i • K + ? • M i ? " i + O aÎ >B M X

@ >B m ` 2 B - p " v # „ i ç - m i W # • v ; B Ì - K Q Ì B K ' v M ; " v M " v F ? - M ; + - M T ? a B [ m a M i • K i • K M ; ? d M ; Æ B K ° i + ? 9 i b m ç | i ? 2 Q i ` b - M ; L B H 2 + • m + € X

h ` M ? s € ; " i ç - m - M | B + ? „ + + ? „ M X

@ * • m + € \

aÎ >B M M ? Q m K " v M ; Š K M ; ? o - + S M ? Q H " p ' M ç M " v b Q p È B b m v H m " M p " # ® i ` Q b m ? „ M K È B ; " i ç - m ç € T,

@ æ Q Ê + ` 2 B - ç M b - M ; L B H 2 + • m + € X

* | : # H B M ; H B / 2 ` H " K ç ° M ; + Æ - F ? Q + - m + ? d K ' i ? B M ; " v K ° i ç K ç ½ p i È B \* B ` Q H " K i ? M H Q H " T i S + + Q Ì B i Q û i + a K B M ; M ? Q M ; H ç B p ° B p ½ + ? m 2 M ç B - ; B ® M ; M ? h ` M ? s € + Á M K ' v K û i F ? ® B p " M ; ç m + ? m v M ? i + ? Q ç € K M ; Q Ì B P \* Q M M 2 H H - i ` ç Q Ê + K ° i K û i F ? ® B - + ? ¶ + Á M H ç B ç Q + a + ? Q ` / 2 i ? - / M b Q ? ¼ + k M ; # B i h ` M ? s € M ? Q p - / K M ; M M ç m p m B p p " + Q ? S M ; M ? " M H ' v X

h B T i ? 2 Q H " ? Æ B O v K ` + ? B i v - b m M ? B m H - M + M M ; K ç Q ? B K ç 2 M ; b B M ? + ° i ? " i ç m ç ½ + Q B ç ® B T ? Q Æ M ; H " ç 2 M ; ç ° B - ç 2 M ; ç ° B + ? • M + ? Q M ? + M M ; b | M ; p B + + | + ? 9 i T ? B M K m 2 M - # ' i [ m € + Á M + | \* ` M ? M + ? 2 M p " Q K ' v + • m H " K i • K i ` ç M ; K ½ ? Æ M M ? B m X

@ o + Æ # a M H " M ? Q p " v - + ? 9 M ; i b) / M M ; b ® i B M M " v K m K ° i i ` M ; p B M H È M Î + k M ; + | i ? ç H ç B + ? Q + Q M + ? € m Q i i " B b a M X X X X h | K H ç B + | ç € M ? + ? i i + k M ; F M [ - + € B ; b M ? " i F w F ? a Q + ´ " - i " m v M i ? m v i " - i ? - M i ? Q ç B " - ç K ' v i ? S ç | i ` € M ?

P * Q M M 2 H H M | B X

a U i ? " i i ? b - h ` M ? s € / / " M ; M ? b M i ? ' v i B M ? [ m M ; H | 2 H M i ` Q M ; K „ i 1 p 2 H v M - ? B + ? m v M P * Q M M 2 H H M | B - H ç B M ? È i È B K ' v ç i " B M ? Q + € B ; b K † i M ç p " M ; # B M M ; b # a v + ? B + b ¼ i ? O v i B M ? + O p , M K B M ? J v - h ` M ? s € + ? d # B i • K i ? - K + - m M ; i

* `M ? M i?b HÈM iB M; M|B,

@ h [mv i ç`M? iÈB T?QÆM; ç¬M; - M; ?2 M|B Î ç| `i / T?€i i" BXXX h +kM; F?¬M; i`¼M; H" Km®M /m H`+? F?„T K°i pÁM; i`€B ç'iX

L; QÆB F?¬M; +¬M iB M KÈB H" Hç- i` M K†i K¼B M; QÌB ;¬M M?Q ç²M; HQç i ?B M iU i?`v KbM? ?ÆB [m€ K²K M M ?„M /Si F?Q€i M; "K KB M; HçBX

`/2i? i?b M|B,

@ h`M? s€- i?`M? T?® +O M; QÌB +? i pšM b) /Q #° i°+ J2/D B +?9M; i #ªQ p - M; QÌB + M? ; €+- M; QÆB +S v M i•KX æ M F?B M; QÆB HçB iÈB i? ;BÈB M"v- +? iB T M; QÆB- ççB •M M?•M +O i°+ i X

h`M? s€ +QÌB +QÌB F?¬M; M|B ;b i? K- i?U+ i +?QM? ?„M +kM; +ªK i?`v `i [m, /` #çM i®i pÈB M?•M p"i i`QM; T?BK- ?ÆM M[ i`QM; HÁM; ?„M i?"i bU +| +?9i F?¬M +| #[iB + M"Q HçB F?¬M; i`M- ? i M; "v ?¬K ç| - K¼B M; QÌB `9i +m°+ +kM; `iB F?/ tm®M; i?mv M- M; QÌB +QÐB M; U i?b H M M; U - h`M? s€ +MM; aÎ ?B M iÈB [m€ M M"v- i?m ? B +, M T?ÁM; Î HçB- /M b Q i?b h`M? s€ +kM; +ÁM `i M?B m ç¬ H J„ ?ÆM KQÌB M; "v +ÁM HçB- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB HQ H„M; ç M +?mv M iB M #ç+X

J°i ç K v Mª- aÎ >B M çQÆM; M?B M H" #„i ç¬m T?•M iQ+? :Q#HBM ;HB/2`- +ÁM h M°B HU+ p" M,M; HQÊM; o KTB`2- #m`B ç K +S i? #bM? ioM? i`¬B [m X

L; "v ?¬K b m- F?B h`M? s€ idM? /"v ç½ i?`v aÎ >B M +U+ F€ M; v M; „M M;²B i`QÊ ?„M ,M tQM; - aÎ >B M KÈB p K†i F€ [m€B H`v ` K°i +?B + +¬M +•m M|B,

@ æ•v H" +¬M +•m i M?l T?K+ pK çB Km i®B [m - i M®B M| pÈB #° M,M; HQÊM; K²B i`QM; M?€v K„i b) bBM? ` çB M €T KQÌB pçM pQHi- b m ç| +€ ;b +kM; +| i? ?B m bm'i +•m +€ b) i,M; H M `i M?B mXXX

h`M? s€ M; ?2 M; ?2- KB M; ?„M p¬ i?S+ ?€ ?®+ ` - +ªMY M; "v b m KÈB H m K² ?

@ *€B M"vXXX *•m +€ +kM; F?¬M; T?ªB +?d ç #„i +€- K" H" Km®M ?QÎM; i?K F?C i?¬BX •+?- i ?bM? /mM; M?Q p"v çB- M; QÆB +•m +€ H"K ;b\

aÎ >B M i?ªM M?B M ç€T,

@ h F?¬M; +•m +€- i?lB ;B M +•m +| +| i? T?•M iQ+? F i +`m :Q#HBM ;HB/2`- +? iB T i?2Q +O +?9M; i XXX

h`M? s€ p°B p" M; M|B,

@ .WM; HçB- w i H" +?9M; i +•m +€ F?¬M; T?ªB pb ?B m bm'i- K" H" ç ?QÎM; i? M"v F?¬M; i? bY /KM; - +?9M; i +S iÈB # M i"m i`QÊ+ ç½X

L|B çQçM- h`M? s€ i`U+ iB T i?m :Q#HBM ;HB/2` p"Q i9B F?¬M; ;B M- b m ç| [m >B M ?ÆB M; ~M M; QÌB `²B +kM; #QÊ+ M? M? i?2Q b mX

kk8X J°i h?Q€M; L?`M >ç o"XXX >SM; h?9 *O aÎ >B M5\ UjV

*ªM; :Bx - # M +ªM; HÈM M?`i \* B`Q- +kM; H" +?¶ #¼M h`M? s€ H M i?mv M +?ç `M *?•m ç°B H¬M i`QÊ+- pW iÈB MÆB- h`M? s€ HB M F?¬M; M; WM; +ªK i?€MX

@ G9+ `v +?9M; i #„i ç¬m +?çv i`®M +?QM? iW +?¶ M"v- ç`+? M?•M i`QM; h?2 JmK ç°B- #¼M i +| i? +?çv i?Q€i F?ÁB ç•v ç9M; H" T?B i?QÎM; K v K„MX L; QÆB +,M H9+ ç| FBM? F?OM; ç M i? M"Q- i` M çQÌM; ç¬M; M; ?bM M; ?`i iQ" M xQK#B2 AK? i?b +QÊT K°i +?B +t2 #mb- #„i ç¬m T?l M; M?Q çB MX L; QÆB F?¬M; #B i +?S- H9 ç½ ? i bç+? +?d +| i? ;¼B H" #B i?ªK- ç M çQÊ+ ç•v ?Q" M iQ" M H" /U p"Q F?ª M, p" h`B m M? E?¬M; - KB M +QÐM; ç M çQÊ+ ç•vX \*| i?`v F?®B ç€ /UM; H M FB F?

`^M; M! H¢B Î ¢'v- H9+ ¢! t2 #mb H Q H M ?ÁM ¢€- # v p¼i [m K†i b¬M;- ?¢ tm®M;
? ? XXXX

.¼+ ¢Q`M; ¢B- h``M? s€ HB M iK+ # ?Q pÈB aÎ >B M- M m M!B i`QÈ+ ¢•v ?„M `'
>B M +QB i?Q`M; iQM? K¢M; M;Q`B F?€+ i?b b m F?B #B i +® bU +O aÎ >B M- ?„
i?“i `i ¢€M; i?QÆM;XXX E?¬M;- ¢®B pÈB M;Q`B K¢M? K) M?Q aÎ >B M /MM; iW
?“M- ;¼B H” #'i ?¢M? i?b i®i ?ÆMXXX

@æQÆM; M?B M i +kM; b) bY /KM; pk F?Q F?Q ?¼+ F„ i?m"i- ç†+ #B i H" bY /
T?BK i iWM; t2K +| i`QÌM; T?€B +?B M ç'm /MM; b9M; - ç| H" F„ i?m"i: mMF i - bY /
i? #„M iÈB #'i F€ ;|+ ç° M"Q tmM; [m M? +Æ i? - M•M; + Q mv HU+ +O b9M; ç¢M
M"v M; ?2 [m +| p ?Q M; çQÌM; M?QM; i`QÈ+ FB i iWM; i?'v KK+ ?Q€M ç'B F„ M,
+T "X JK+ iB m i`mM; F€ +O i H" bY /KM; ? B F?~m *QBH; mM p" F„ M, M; :mMF i

aÎ >B M M?bM h`M? s€ M|BX

h`M? s€ ;"i ç-m- ?„M #„i ç-m HB M H¢+ pÈB *?O h?-M- iB T i?2Q HU +?¼M ?²B
p" ?bM? /€M; +O "€ oQÆM; p" oQÆM; >B T iW iW ?B M H M i`QM; ç-m ?„M- F?-
M; QÌB ç½ tm'i ?B MX

h`QM; K°i ?"M? H M; #^M; i?ûT- # M; QÌB "€ oQÆM; - aÎ >B M- w2`Q ç M; HB m K
p"Q b m K°i +€M? +Y i?ûTX æ| H" K°i +, M T?QM; +?S ç-v pk F?Q- +?d i?'v "€ oQ
ç¢B HB M +U+ HÈM- +?o i?ŠM; p"Q +Y b„i- M?QM; F?-M; çÈB ?„M F`T +?m~M #`
+€B çm-B +O HB2M tmv M i?ŠM; [m - i`U+ iB T ç•K p"Q M; U+ "€ oQÆM; - K" ç²M
?„M +kM; #|T +ÁXXXX

XXXXa m F?B HB M # M; s¬ oB i bKT ç´ - #¼M ?¼ H" K°i M?|K #° ç°B ç†+ +?OM; H
i`Î p [m ?QÆM; - +?d +| i? ?ÊT H¢B i? "M? K°i ç°B HQM? ç€M? i?m - +?B M ç'm ?
i`QÌM; F?€+X E?-M; +| M; QÌB i?•M- F?-M; +| i´ [m®+- F?-M; +| iQÆM; H B- #¼M
p B M? m- ?¼ ?9i i?m®+ H€- iQ iB M; # "M Hm" M p ç" M #"- iQM? iQ€M iB M MQM
M[XXXX æ•v H" i? ;BÈB +O ç" M -M; - i? ;BÈB +O HQM? ç€M? i?m XXXX

a m F?B iB T M?"M M?B K pK iB m /B i K'v i M i`MK K i9v- ç°B HQM? ç€M? i?m +
FQ+? +?¶ #¼M +?9M; iK ?ÊT- ;B i +? i K'v M; QÌB- +?d +| K°i i M i`®M çQÈ+X L?
i?m #` i M i`MK K i9v i`a i?M- i`QM; ç| i`Ê i?O i®i M?'i +O "€ oQÆM; #` #„i çB- K
çQÈ+ +€B ç-m +O i`Ê i?OXXXX

æ°B HQM? ç€M? i?m +O "€ oQÆM; H"TiS+ iB M ?"M? +m° +i`mv b€i HB m K¢M;
i9v FB - +m®B +MM; ;B i +? i ?„M i`QM; K°i +, M +SX h" M +?B M 'v- "€ oQÆM; iQ
M?m°K K€m- +?¶ ç| Î ; -M #B M ;BÈB ç¬M; #„+h`mM; Zm®+XXX

h?•M i? "€ oQÆM; +?Êi tm'i ?B M; B[?Q F?-M; - i` M M; QÌB ?„M pšM +ÁM K°i p i
` b m HQM; - M?QM; p i i?QÆM; H"TiS+ ?²B T?K+ #^M; i®+ ç° +| i? i?'v #^M; K
H†M; i?Î /"B `²B H¢B HB M H¢+ pÈB *?O h?-MX

æ•v H" K°i F?Q ?"M; `i HÈM- i®B i, K- +Y F?Q KÎ` - K°i ç€K M; QÌB iB M p"Q- h`
oQÆM; >B T +kM; Î i`QM; ç|X h`M? s€ +MM; oQÆM; >B T #„i ç-m +?¼M b9M; -
¬K H'v *?B K G Q H Q` M; Q" B- K" oQÆM; >B TiU ?² +kM; M?"M` çB m; b- ?„M
M; ¼M HY ç½ #MM; H M iW T?Q b mXXX

XXXX æ| H" K°i T?ÁM; i?Q M; ?B K ?B M ç¢B- K°i HQ¢i [m•M M?•M iB m +?m~M-
i`QÈ+ K†i ?¼ H" K°i M?•M pB M M; ?B M +Sm i|+ ?Q `•K- ?„M F?-M; M; WM; i?-B
HU+- i® +?`i i?•M i? - iB M p"Q K°i i? ;BÈB T?BK FBM? /` F?-M; #B i`ä- +QÌM; ?
?¼+ F„ i?m"i- i`Î p i´ [m®+XXX

XXX Í K°i i?-M i` M; MQM t M? MQÈ+ #B +- K°i M; m`B K i|+ #¢+ v M H†M; pm®i p
çS #û ç½ H" K°i [m•M M?•M K¢M? K)- ?B M M; M; - M?QM; MQÈ+ K„i M; QÌB K p
J ;B" ;Đ tm®M; K°i K^M? M; ¼+ #°B- #` `mM `~v ç2Q M| H M +´ M; QÌB +QM- MQÈ
ç½ b€m KQÆB im´B- M; QÌB +QM #B i- H" M M"v çB `i +| i? b) F?-M; [m v H¢B çQ
K M[- /M M K M?B F?-M; / `ÆB H - M?QM; çS +QM pšM v M H†M; +9B ç-m- ?„M
K€m iQÆB i`"M` XXX

ôXXX*| H) [m®+ ;B M"v +| `i M?B m F ç½ b M; ½- M?QM; K`5 h XXXX pšM +?Q

h?•M ^M? +O oQÆM; >B T +kM; iW iW tm'i ?B M- +^M; QÌB #` i?B m +?€v i?"M?
+kM; ;B®M; p i i?QÆM; i`QÈ+ M; U+ "€ oQÆM; - K„i i?QÌM; M?bM +kM; i?'v ç M; F?
T?9i- / i?'i ?„M ç½ F?-B T?K+ M?Q M; QÌB #bM? i?QÌM; - ;B®M; M?Q +?Q iWM; #

kkdX L;mv M Jšm h`mM; *?•m æ°B UkV

h`M? s€ +?Êi +^aK i?'v b®M; KkB + v + v- F?B ?²B bBM? "€ oQÆM; +kM; F?¬M; +
+kM; ;B®M; K¼B M;QÌB- i•K i`M w H¢M? KÈB iB M p`Q i? ;BÈB T?BK FBM? /`M`v
M?QM; F?¬M; T?^aB i?QÆM; +^aK K°i KbM? "€ oQÆM;X oQÆM; >B T H¢B ;•v +?Q?
ç•v H`K°i M K M?B i•K ?<sup>2</sup>M i`QM; b€M; - ;B®M; M?Q +•m M|B i`M ç€v HÁM; ?„M- i

h`QM; i? ;BÈB ?B M i?U+- `i M?B m M;QÌB b®M; K°i +€+? p¬ p`- b®M; M?Q +?d ç
M;QÌB ç M; b®M; +?•M +?QM?- i`QM; HÁM; ç m +| MB K iBM- MB K iBM ç| +kM; +
+°i i•K ?²MX h?S [mw ;B€ M`v H9+ M?Ä B +kM; +| - ?ÆM M[+ÁM iWM; T?€i b€M;
çÌB i`QÎM; i?`M? i`M F?®+ +MM; ?B M i?U+ ç<sup>a</sup> FQ+?- i`QM; HÁM; K°i b®M;QÌB i
h`M? s€ i`QÈ+ FB +?QM? H`K°i F p¬ p` +?Ì +? i- +?Q ç M F?B iB M p`Q i? ;BÈ
?B M i¢B MB K iBM HÈM M?'i +O ?„M +?QM? H` ?²B bBM? ç²M; ç°B- b m ç| +MM;

*?Q /M i? M`Q- M;QÌB M?Q oQÆM; >B T +kM; ç€M; ç F F?€+ T?^aB i¬M FQM?- €
M?'i i?ÌB +kM; +| +?9i #'i ç²M; - +ÁM aÎ >B M pšM i`QÆM; #° K†i H¢M? HMM; i?^aM
+?9i /'m ?B m M`Q t2K i•K iBM? ?„M +| #B M ç´B ? v F?¬M;X

E?¬M; H•m b m- "€ oQÆM; KÎ K„i` i`QÈ+- ?„M p°B çSM; #°i /•v- ç M F?B M?bM `ä
>B M p` h`M? s€- ;½ M;QÌB L; + Q HÈM M`v KÈB +QÌB ? ?^a M|B,

@ oQÊi [m T?BK HB2M `²B b Q\ > ? ? - [m€ K v K„M- i F?¬M; M;ì pšM +?Q +
ç²M; ç°B iÈB ç|M i çB- F?¬M; M;?o `M; KbM? pšM +ÁM b®M;XXX

>„M +QÌB HÈM- +QÌB ç M +?av +^a MQÈ+ K„i- #'i [m€- h`M? s€ i?b #B i- MQÈ+ K„i
+QÌB K` `ÆBXXX

oQÆM; >B T #'v ;BÌ +kM; ç²M; /¢M; KÎ K„i` - ?„M +kM; pKi çSM; /"v- i v T?^aB M? i
ç M F?B M?bM `ä h`M? s€ +MM; aÎ >B M ?„M KÈB M;•v M;QÌB- b m ç| ? B +?•M /
iÈB aÎ >B M M|B,

@ æ¢B i€5 h`mM; 9v oQÆM; >B T ç½ iÈB ç` çB K +?d ç`M?- tBM çQÈ+ #B i F ?Q
aÎ ?B M +kM; ç€T H - M|B,

@ L;?dXXX LÆB M`v F?¬M; T?^aB [m•M /Q M?- +kM; F?¬M; T?^aB i? ;BÈB ?B M i
M|B [m - M;QÌB iB M p`Q ç•v i¢K i?ÌB K'i [m•M +?S+- i'i +<sup>a</sup> H'v b®M; b|i H`K KK+ i
i?`M? pB M h`mM; *?•m ç°B- oQÆM; >B TX

oQÆM; >B T ?ÆB bYM; b®i- ?„M p®M +?m`M #` H¢B H`K [m•M H +?'K /Si ç®B i?C
iB T i?m i v H¢B M M +kM; +?d +| i? ;QÈM; ;"T ?¢ i v tm®M; - b m ç| iÁ KÁ [m M i
H` [m M; +-m \*?O h?-M i` M ç-m- ç•v H` i?S H`K ?„M +^aK i?'v ?SM; i?9 M?'iX

"€ oQÆM; M;•v M;®+ M?bM oQÆM; >B T- ?„M +?d +?d p`Q oQÆM; >B T `²B H¢B +
#®M T?Q - M;Q`B G G pšM ç M; M;O M;QM H`M? /QÈB ç'i- i` M [m<sup>a</sup>M; i`QÎM; +?
M?'i i?ÌB ?€ ?®+ KB M; M|B,

@ E?¬M; i? M`Q\ J'v M;QÌB h`QÆM; EB i ç•m\ >ÆM M[p` i`mM; 9v oQÆM; >B T
M;QÌB i`QM; çQ`M ç°B +?9M; i b Q\ >„M +kM; +ÁM b®M;\

h`M? s€ F?) +QÌB F?´- ç€T,

@ *?mv M M`v M|B ` i?b ?ÆB T?S+ i¢T- i|K H¢B ? B M;QÌB +S çB i„K `Y - i? v ç´B
ç½X L?bM i?'v K'v +Y T?ÁM; Î`b [m<sup>a</sup>M; i`QÎM; FB F?¬M;\ :B[i v M„K +Y - iQÎM
T?ÁM; M;QÆB Km®M Î- +^a ç² ç¢+ p` i` M; i`Q +kM; +kM; +| i? iQÎM; iQÎM; iQÈM;
b) H` MÆB +€+ M;QÆB Î b m M`vX •+?- aÎ >B M- M;QÆB +kM; çB i? v [m-M €Q ç
i?Q^aB KÈB +?9i M`QX

h?ÌB ;B M M`v- ? B M;QÌB ç m bBM? ?Q¢i i¢B \* B`Q- /M b Q i?b b m HB M iB T K'
+^a ? B ç m `€+? M€i M M F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+- +?d +| i? Km ? B #° i`QÎM;
Zm-M €Q M`v i?"i bU F?¬M; T?M ?ÉT [m M MB K i?`K K„ +O M;QÌB h`mM; Zm®+

F?¬M; i?Q^aB K€B / +?`m- /M aÎ >B M +?ŠM; +| +^aK ;B€+ ;b M?QM; ?„M +kM; F?¬M; QÌB çB iÈB K°i +,M T?ÁM;X

h`M? s€ M?bM # M;QÌB [m v çB- #`v ;BÌ ?„M KÈB +QÌB F?´ iÈB +çM? G G - F€i? M?Q p`v- G G F?| K` pšM +?Q idM?- i` M i?U+ i /Q /€M; M^K +O +¬ #û F?¬M; +~M i?“M F?) F?) +Y ç°M; +€M? i v- +?d +| çB m ç°M; i€+ M`v ç½ bÈK #` h`M? s€ [m +?d H` M^K /QÈB ç`i F?¬M; +?`m /`v i?¬BX

@L^K /QÈB ç`i H`K ;b ç•v\ æ M; ;B”M M? ”- +¬ M;®+ \

h`M? s€ v M H†M; M;²B tm®M; +çM? G G - H`v i`QM; i9B ` K°i çB m i?m®+- +?• pW M?ª F?|B pW i?b i?¬K M|BX

G G pKi tQ v M;QÌB HçB- +„M KçM? p`Q i v h`M? s€- pÈB HU+ T?ªM SM; +O ?„M çQÊ+- M?QM; +¬ #û M`v /MM; bS+ [m€ KçM?- h`M? s€ bÊ ?„M Mû [m b) H`K M`M ç v M +€M? i v Î ç|X

G G +„M `i KçM?- ç M KS+ HQm HçB i` M i v h`M? s€ ? B /`m `M; KÌM?ç i- /M + ç½ H`K ? B ?`K G G pW ç m pW t|i- ç M H9+ M`v M`M; KÈB M?ª ` - M;~M; ç-m H

h`M? s€ ?9i K°i i?m®+- +QÌB F?´ M|B,

@ æ M; i`€+? M? F?¬M; +?Q 2K +MM; iÈB i? ;BÈB T?BK FBM? /` T?ªB F?¬M; \ M?B- 2K T?ªB iBM iQÎM; M?- M? Hm¬M +® ;„M; ç +?9M; i +| i? +MM; M? m i`Î M?È K`v +?` 2K +MM; Î pÈB 2K i`QÊ+ FB F?¬M; \ M? T?ªB ?²B bBM? M K M?•M + pb M?[M; M;QÌB ç`M ¬M; `v- M? T?ªB HB m KçM; T?`M ç`m- pb i? G M?B- çWM;

G H tQ tQ ? B # M?`K- pW M|B,

@ E€i?“i /M M? +| Km®M çQ 2K çB +MM;- 2K +kM; b) iW +?®BXXX G-M i`QÊ+ + 9- 2K ç½ #B i- 2K +?d H`; €M? M†M; +?Q M?- H-M M`v çÁB çB i?2Q +?d H` Km®M ? M pÈB 2K F?¬M;X M? H` ç² #çB ?QçB- +m®B +MM; i?b pšM HW M;QÌB i XXX :? bm- pW /`v pW / B- M m F?¬M; i? i?b 2K F?¬M; +„M +?Q M? #` i?QÆM; ç-v M;C

h`M? s€ M;~M M;QÌB- iB T ç| ?„M +QÌB ? ? - # #`M; G G H M- pW +QÌB pW ç

ôZmª M?B M H` iQ`M #° h`mM; \*?•m ç°B ç m ç M; H°i t€+- F +ª G G +kM; ç M; H p¼M; h`mM; *?•m ç°B b) M;`v +`M; KçM? K)- ç°B pB M M;`v +`M; çQ`M F i- p`v i?b M;?oX

@XXXhbM? ?m®M; +Æ #ªM M?Q i pW M|B- +€+ M;QÆB ç½ +? i iW K`v #° T?BK F h`mM; *?•m ç°B +?d +| K°i KbM? i b®M; b|i- F?B ç®B +?B M pÈB •+ J ç°BXXX +? bÊ +? i- +ÁM H v H„i HçB ç•vX ob i? - +?9M; i T?ªB ?²B bBM? HçB i?“M? pB M iW h`mM; \*?•m ç°B i`Î i?“M? iB m ç°B Hm•M ?²B KçM? M?`i5

h`QM; M?“ h`M? s€- # M;QÌB FB ç m ç½ +?dM? i` M; tQM;- #®M M;QÌB ç`M ¬M oQÆM; p` oQÆM; >B T ç m #B i K°i +?9i +€+? i?S+ M`m ,M [m•M ç°B M?QM; KMB M`B- K v K` G G #B i M`m MQÈM; +?9i Qi M M # M;QÌB +ÁM HçB çQÊ+ h`M? s€ F?B ,M- h`M? s€ F HçB ççB F?€B M?[M; +?mv M ç½ tªv i - ç†+ #B i H` i?¬M; #€Q +?d çQÊ+ K°i H-M- +kM; +| M;?o H` M m #¼M ?¼ HçB +? i i?b M?`i ç`M? H` iY p

L;Q`B /U çQ€M +O ?„M H` oQÆM; >B T +MM; "€ oQÆM; iU ?² `i i?ªM M?B M- F? bÊ ;b ? i K` +U+ F€i?ŠM; i?“M +ªK ÆM h`M? s€- b m ç| M;²B v M H†M; m®M; i`X

h`M? s€ +QÌB F?´ M|B,

@ *€+ M;QÆB +| p +kM; F?¬M; +ªK i?`v FQ+? ç°M; ;b +ª- ? ? ? X "Ä çB- +?d +| i hbM? ?m®M; +Æ #ªM H` M?Q p`v- iB T i?2Q H` #° T?BK FBM? /` iÈB p` pk F?Q +€

@`° T?BK FBM? /` iB T i?2Q H` Cm` bbB+ S `F kX Zmª ç9M; M?Q aÎ >B M /U çQ€M i` M?“M çQÊ+ ç°i M?B M ;BªK tm®M;X æ•v H` T?BK FBM? /` i?m°+ HQçB F?Q ?? bBM? p`i i?QÌM; ç° F?| `i M?Ä- K†+ /M b® HQÈM; p` FQ+?i?QÈ+ F?OM; HQM; +|

F?|- M?QM; ?Q`M iQ`M +| i? bY /KM; pk F?Q ;B^B [mv i- ?ÆM M[+?Q /M +| bY /
i?Q`M; +kM; ?Q`M iQ`M +| i? iB m /B i F?OM; HQM; - çB K [m M i`¼M; M?'i +?d H
T?BKXXX æ•v`'i +| i? +kM; H` +Æ ?°B HÈM M?'i +O +?9M; i - F?¬M; #B i; B i F
F?¬M; - M m +| i? - +S iB m /B i iQ`M #° F?OM; HQM; i` M ?ÁM ç^aQ i`QM; T?BK ç
pk F?Q KbM? Km®M` X

J†+ /M aî >B M +kM; iU KbM? HB M Hç+ pÈB *?O h?¬M t2K [m`'i M?B m p`i T?~K
i?b ?„M +kM; F?¬M; +| [mv M ç°B i`QÊM; - F?¬M; +| +€+? M`Q M? M? +?| M; - iB M
M M T?QÆM; /B M M`v +?d +| i? ;B Q +?Q h`M? s€X .M b Q ç•v +kM; H` K°i i`Q
+O ç°B i`QÎM; - M? M? +?| M; i` /mv M / M? KK+ +Q`M; ?| - ?Q€M ç´B +O *?O h?

"€ oQÆM; H M iB M; ç¬m iB M,

@ h +¬M K°i i? M? pk F?Q ?çM; M†M; - M m M?Q +| b9M; ççB HB M b€m MÁM; - i
h`M? s€ HçB +Q`B ç€T,

@ ok F?Q M;`v M v i?b F?¬M; +¬M M|B- i`QÊ+ K„i çB K i?QÎM; +O i #•v; B| +QB M
F`+? ibM? +kM; F?¬M; i?B m- K` /M b Q +€+ M; QÆB +kM; F?¬M; +ÁM F?^a M, M; ?2
çQÊ+ pk i` M; i?`i i®iX J¶B M; Q`B +€+ M; QÆB +| i? bY /KM; K°i +?B iB i +`T * +
iQM? iQ€M M?Q p`v- M; QÆB ?Q`M iQ`M +| i? ?Q€M ç´B K°i F?~m _ BH; mM- bY /K
*QBH; mM- /MM; T?QÆM; i?S+ Kç+? tmM; ç i, M; i®+ +?Q pB M ççM- mv HU+ + Q
+€B H` i? v ççM`'i T?B M T?B M T?S+¬S #„M çQÊ+ F?Q^a M; # ;B•v H` T?^a B i?
?ÊT pÈB i?•M T?`M ?Ä HU+ +?QM? +O M; QÆB- i iQM? /MM; K°i +?B iB i +`T *
ç´B K°i F?~m _ BH; mM p¬ ?çM ççMX

"€ oQÆM; M; ?2 ç M M; Æ M; ~M +^a M; Q`B- #'i [m€ ?„M +kM; F?¬M; M|B ;b i? K- +?
ç¬mX

oQÆM; >B T F?) HB + M?bM aî >B M- #'v; B| KÈB ;"i ç¬m M|B,

@ S?QÆM; /B M i K ?B m H` +`B ç†i ç` H¬B p`i?m®+ M´- +?mv M M;`M? T?€ ?O
i¬K ;¬M KB M +QÐM; +kM; +| +?9i i•K ç„+X

h`M? s€ ;"i ç¬m M|B,

@ ob i? i b) ?Q€M ç´B +?Q M; QÆB M, K KQÆB [m^a ç` H¬B bB m KçM?¬KQ`B [m^a
+MM; # [m^a ç` H¬B i`¼M; HU+ + Q T?^a B /MM; K°i +?B iB i +`T . p` M, K i`, K çB i
i?"i- i?S M`v +^a i +kM; F?¬M; #B i mv HU+ HÈM ç M KS+ M`Q- pb i? F?B M; QÆB
iQÊM; H` mv HU+ +O M| +U+ F€ HÈM KÈB çQÊ+X L; Q`B` - ç i, M; +Q`M; ç° HBM
?Q†+ i?m®+ M´- H¬M M`v i b) ;B9T M; QÆB +Q`M; ?| +Æ i? - M•M; + Q +Q`M; ç°
H M K¶B HQçB K°i i`, K çB KXXX h?"i t`m ?´- F i i?9+ K°i #° T?BK FBM? /¬- K¶B M
i?QÎM; p` +?B iB i F`+? ibM? +O KbM? +Q`M; ?| +?Q M; Q`B F?€+ çQÊ+ K°i H¬M-
i?¬BX

oQÆM; >B T +kM; +?d v M H†M; ;"i ç¬m- ç°M; i€+ +O ?„M p` "€ oQÆM;`'i ;B®M
+O ?„M i`¬M; M; ?B K i9+ ?ÆM M?B m- M?bM [m ç½ i?`v F?Q +?`i [m•M M?•M- +A
T?| M; F?Q€M; p` HQm K M?¬t2K` +m°+ b®M; HQM? ç€M? i?m +kM; ç½ F?„+ b•i

a m F?B ? B M; Q`B +?¼M pk F?Q tQM; - aî >B M KÈB M?`M M?çi M|B,

@ h F?¬M; +¬M +Q`M; ?| ;b ç†+ #B i- ? B F?~m b9M; *QBH; mM p¬ ?çM ççM- K¶B
p` R8yy çB KXXXX

h`M? s€ ;"i ç¬m- ?„M M?~K M? M? HçB +?B iB m +O KbM?¬+?d HQÊi ç¬m ç½ iB
K°i +?B iB i +`T \*c oQÆM; >B T9yyy çB K- K°i +?B iB i +`T *c aî >B M jyyy çB K
+°M; - ?„M iB m ? Q Nyyy çB K- +?B iB i F`+? ibM? +`T * p` +`T . K¶B HQçB ? B +€
? B ? B +?B iB i +`T "- K°i +?B iB i +`T . X

@ æ9M; H` iB M +?ŠM; çO iB mXXXX \*| H) H` çB K i?QÎM; +?ŠM; çO iB m çBX >C
K` ç½ ;¬M M?Q iW T?9¬M; i?`M? ,M K`v`²BX

h`M? s€ pW ?Q€M ç´B pW i? M i?Î- #´i [m€ F?B ?„M ?Q€M ç´B i´i +ª +€+ i?S ` p
i` M; #` +¬M; M;? + Q M`v i?“i bU çO ç +?´M M?B T M?•M i•KX

E?~m _ BH;mM /`B ;¬M ? B Kûi- ç° HÈM bQ pÈB ç¢B HB M b€m MÁM; +O ?„M +ÁM
+kM; + Q ?ÆM M?B m- M M +?Q iQM? ç M +?mv M mv HU+- +?d ?Q p,M m®M HQ
HB m FBK HQç i H´T HÈM? K`m #¢+ +MM; i?B i F `´i +| T?QM; +€+? ç½ H`K "€ oQÆ
p`Q HÁM;- #° /¢M; ;B®M; M?Q i`MK / ;B` M?bM i?´v K„ M[ +U+ T?~K p`v- i?B m K
H M F?~m b9M; i?¬BX

oQÆM; >B T M?bM F?~m _ BH;mM +| +?9i ?•K K°- ç M F?B ç` H¬B p` i?m®+ M´ ?
K´v [mª ç` H¬B i´¼M; HU+ + Q ?„M KQM; +?ì M?´i H¢B H` # [mª +¬m i`ÁM ç2M i?r
F?Q mv HU+ HÈM- H`K oQÆM; >B T M?´i i?ÌB M?Qm K`v

*ÁM H¢B H` ? B F?~m *QBH;mM +O aÎ >B M- bQ pÈB F?~m b9M; +k +O ?„M i?b M
+| ?Q p,M b€M; #|M;- M?bM `´i ` /€M; b9M; ®M; i`QM; T?BK F?Q ?Q+ pB M iQÌ
+?ŠM; ç€M? ;B€ +~M i?“M ? B F?~m b9M;- M? M?“M; +´i p`Q i`QM; i v €Q- ;B®M; i
M; QÌB +ÁM H¢B

@æB i?¬B- +?9M; i iÈB i¬M; ?¬K i?Y M; ?B K mv HU+ pk F?Q F?Q ?¼+ F„ i?m”i Q
F€FBM? M; QÌBX

kk3X S?QÆM; >QÈM; hQÆM; G B o`XXX hB M o`Q URV

h¬M; ?¬K +| i? i? v ç´B HÈM M?Ä p` i,M; +QÌM; i` M; i?B i #`- K†+ /M F?¬M; i? i
+ Q p` pk F?Q K T?€T i`mv M i?mv i M?QM; i` M; #` #bM? i?QÌM; +MM; +€+ K€v K
M[p` i`Q +| i? i?B i F +kM; `´i `°M; `½B M M #®M M; QÌB +kM; v M i•K iB M p`Q
iB M ?“M? H`K [m2M pÈB pk F?Q ?Q†+ ?m´M Hmv M +?B M ç´mX

æ¬m iB M H` "€ oQÆM; +| pk F?Q #„i K„i M?´i- F?~m \_ BH;mM M?bM /`B ç M ? B
F?¬M; [m€ M†M;- Qì M?´i bQ pÈB b9M; ç¢B HB M b m MÁM; i?b M? ?ÆM M?B m-
#„M b) çQÊ+ +?mv M i?“M? K°i Hm²M; F?Q ç~v ` b m H`K i`B i iB m T?¬M HÈM M
b9M; M`v #„M +kM; F?¬M; +ªK i?´v +| M?B m F?| F?,MX

@*€B ;¼B H` ?Ä HU+ i?O F?¬M; T?ªB HQ¢B K°i KbM? +¬K b9M; ?¢M; M†M; çB #„
HU+ i?O K` ;¼B H` i?^M; M;m +¬M T?€i iB iXXX >Ä HU+ i?O- H` +| i? ç M; QÆE
?„M- #„M i`9M; K¼B i?S tmM; [m M? M?QM; #ªM i?•M M; QÆB H¢B M iQ`M p¬ bUX
ç`M? T?ªB +U+ F€ [m2M i?m°+ pÈB pk F?Q +O KbM?- iWM; iB +?´M ç°M;- [m„iQ
ç¢M iWM; H¬M #„M- #ÎB pb ç¢M F?¬M; T?ªB M?Q M; |M i v M; QÆB- K¶B H¬M #„M
iQ`M M„K +?„+ T?QÆM; ?QÈM;- M?QM; M; QÆB H¢B T?ªB /QÈB H`M KQ ç¢M ´v K
i?O +?QM? H` çQÊ+ i? ?B M Î ç|X

æ| H` ;BªB i?Q+? +O "€ oQÆM; pÈB K¼B M; QÌB- ?„M +kM; i?Y M; ?B K _ BH;mM
tQ v i`ÁM- HQÐB HY T?Ki` +| K`m H K ç”K- [mª M?B M H` F?¬M; T?ªB pk F?Q bY
F?Q ?¼+ F„ i?m”i iQÆM; H B +?•M +?QM?- [m M; K M; T?€i ` H` €M? b€M; iW b|
HY tm´i ?B M- p¬ b® p i ç¢M i`QM; M?€v #„M #„M i`9M; F?®B i?ûT ?ÊT FBK /`v ?
M; QÌBX

*?d i?´v i` M i´K ?ÊT FBK- +| H) M M ;¼B H` #S+ iQÌM; ?ÊT FBK i?b ç9M; ?ÆM- F?
p i ç¢M M?Ä tQm- +ª #S+ iQÌM; p M; H M iB M; MSi pÐ +?|B i BX *MM; H9+ ç| - #B
iB T #` #„M M€i- iW ç¬m ç M +m®B F?¬M; iÈB K°i ;B•v- mv HU++m ` _ BH;mM [mª

"€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T ?B M M?B M ç m b[M; b| i`QÊ+ mv HU+ +O b9M;-
M; QÊ+ H¢B- v M H†M; ;”i ç¬m M?Q +?ŠM; +| +?mv M ;b tªv i X "¼M ?¼ K°i M; QÌB
mv HU+ HÈM- i M FB i?b iQM? +€+? H¢M? HMM; #~K bBM?- pb i? +kM; +?ŠM; i?´
#® M`vX

@æ•v- ç•v H` \_ BH;mM b Q\ lv HU+ ?ÆB #` [m€ F?OM; ç|5

"€ oQÆM; M;•v M;®+ M?bM K|M pk F?Q i`QM; i v KbM?- T?Q b m F?~m b9M; +ÁM
H K H`K "€ oQÆM; çSM; i`QM; ç|M?bM imv i ç®B H`KQÌB T?-M T?QM; +€+?X E?`
#B i H`pk F?Q +¬M; M;? + Q- +°M; i? K i?•M ?bM? iQ + Q M?Q ;'m +O "€ oQÆM
+| K°i Hm²M; F?Q i? F?B T M;QÌB iÄ ` X

h``M? s€ +QÌB +QÌB M|B,

@ E?~m b9M; M`v i`QM; K°i ;B•v +| i? #„M dyyyy pB M- K¶B pB M +?d M?Ä M?Q ç
iB m- +?d `B M; ç°M; M,M; ç½ çO +„i ç¬B ç®B T?QÆM; i?`M? ? B çQçMX obi? - M
F?B #„M K'v ;B•v ç½ T?ªB ç´B #,M; ççM- +kM; H` ?çM +? HÈM M?'i +O M|- M?QM
?çM ççM i?b HçB F?€+- [mª M?B M H`pk F?Q +¬M; M;? + Q tSM; pÈB K°i +?B iB

"€ oQÆM; +QÌB ? ? K'v iB M; `²B +?Êi iÁ KÁ ?ÄB,

@ ok F?Q +¬M; M;? + Q +'T * ç½ +| mv HU+ KçM? M?Q i? M`v- i?"i F?¬M; #B i p
FBM? F?OM; ç M i? M`QXXX

h``M? s€ M;šK M;?o K°i H€i `²B ç€T,

@ L|B +?mM;- pk F?Q F?Q ?¼+ F„ i?m"i +¬M Qi +?B iB i F`+? ibM? M?'i- #bM? i?
+?B iB i F`+? ibM? ç m H`pk F?Q p¬ ?çM ççM- +?Q M M b9M; KçM? i? M`v +kM; +
pk F?Q K T?€T i`mv Mi?mv i +kM; K°i b® HQçB ççQ +K- WK- ççQ +K Î ç•v H` +?d
[mv M i`K+ K T?€TX L?[M; i?S M`v M m Km®M ççi çQÊ+ mv HU+ iQÆM; çQÆM; p

E?¬M; çÊB h`M? s€ F`T M?bM`äi` M K†i?ÊT FBK i? M`Q- ?„M +?d i?`v M°B HU+ F?Q tmM; [m M? iW +?`i HÄM; #B M i?“M? ç”K ç†+- iW ç”K /†+ #B M i?“M? p¬ ?b i?ŠM; tm®M; ç’i- K” ç²M; i?İB / / #„i ç-m`€+? iQç+- K€m iQÆB #„M imM; - i`¬M M; Q`B K’v Kç+? K€m +?QM?- iQ”M i?•M F?¬M; +ÁM K°i +?¶ M`Q M; mv M p MX h`M? s€ +?d +ªK i?`v +ªM; QİB pW ç m pW M; S - +ªK; B€+ F?| +?`m ç M KS+ ; - K½B ç M H9+ # M; QİB aÎ >B M iW t +?çv iÈB M•M; ?„M` +?¶ [mªM; i`QİM; - HB i?•M i? XXXX *| çB m ?„M +MM; # M; QİB FB ç m F?¬M; i?`v- +?¶ M M ?ÊT FBK # ?B M K°i p i +„i b•m /`B ç M ? B Kûi- K” ç•v +?d H`K°i +QÊ+ i?¬BX

kjyX S?QÆM; >QÈM; hQÆM; G B o`XXX hB M o`Q UjV

@ L|B +€+? F?€+- M,M; HQÊM; o KTB`2 p` M°B HU+ +O M; QÆB F?¬M; çO ç ; €M M; QÆB +| i? /mv i`b F„ M,M; ”çQ iç+ i`QM; pÁM; KQİB; B•v i?b F?B bY /KM; i`çM i? /mv i`b çQÊ+ # ç M #®M; B•v- ççB F?€B H`M?Q p”v T?ªB F?¬M; \

aÎ >B M i?ªM M?B M M|BX

h`M? s€ ;”i ç-m ç€T,

@ E?¬M; b B- i® +?`i i?•M i? o KTB`2 ;B9T i +| çQÊ+ HU+ F?¬B T?K+ `’i KçM? - i,M; +QİM; bS+ +?®M; çĐ p` ç° / Q / B +O +Æ i? - ? B # M F i?ÊT HçB KÈB +| i? æ•v +?ŠM; [m +?d H`K°i F„ M,M; i M; šm M?B M b€M; içQ` i?¬B- ` ?v p¼M; + H² i`QM; +?®+ H€i- +?Q /M iU M´ +?QM? KbM? +kM; F?¬M; b Q M M KÈB içQ` M HQÊM; p®M ç½`’i i?,M; #^M; - M?QM; H-M M”v +QİM; ?”M? €T b9+- bY /KM; HU+ +,M #ªM F?¬M; +?`m çUM; M`BX

aÎ >B M bmv M; ?o K°i +?9i`²B M|B,

@ æ•v H` +?„+ +?„M- M m Km®M +| çQÊ+ bS+ KçM? +”M; HÈM- M; QÆB #m°+ T?ªB pQM; X \*ÁM M m M; QÆB F?¬M; +| ; B€+ M; ° ç| - p”v i?b +S /Si F?Q€i /U i`[çB K i? F?¬M; M; WM; +QİM; ?| - ç M H9+ M?`i ç`M? i?b`İB F?ÄB i? ; BÈB Hm•M ?²B M”v

h`M? s€ HB + M?bM M„K i v KbM?- ç€T,

@ E?¬M; T?ªB bÊ+? i- K” H` bÊ+? i K°i +€+? p¬ M; ?o XXX h M?`i ç`M? T?ªB b®M ?ÆM M[ XXX h M?`i ç`M? T?ªB ç®B K†i pÈB S?K+ +? i? K°i H-M M[ - M m ?„M i?b i M?`i ç`M? T?ªB ;B9T ?„M çQÊ+ ; BªB i?Q€iXXX

aÎ >B M M; šK M; ?o`²B M|B,

@ L m M?Q i?2Q HİB M; QÆB M|B- iW +QİM; ?| +’T * ç M +QİM; ?| +’T ”- M°B HU M; QÆB ; -M M?Q i,M; H M; ’T KQİB H-M- p”v i?b iW +QİM; ?| +’T ” H M +QİM; ? HQÊM; o KTB`2 +O M; QÆB +?„+ +?„M F?¬M; +?d i,M; H M; ’T KQİB H-M- F?B ç| F„ M,M; ”çQ iç+ K°i +€+? ?Q”M K„- i?“K +?Q +?B m i?S+ iB M ?| +kM; +| i? M„K p bY /KM; HU+ HQÊM; M”v- p”v i?b +QİM; ?| +ª M°B HU+ p” M,M; HQÊM; o KTB`2 + *QİM; ?| o KT`B2 +’T H` ?mv i i?®M; ?-m iQÈ+- +’T k H` ?mv i i?®M; i?•M p ?mv i i?®M; ç pQÆM; - +ÁM M°B HU+ iW b m M°B HU+ + Q +’T +’T ”i?b F?¬M; + M°B HU+ +’T +| i? +QİM; ?| i?2Q`’i M?B m ?QÈM; - i’i +ª ç m H` +€+ HQçB M°E F` ”,M; >Ä +Ym i`¼M; i?B M i?¬M +¬M; - >mv i K ; BªB i? ççB T?€T- h?B M æ` .QÆM; +?•M FBM?- *Ym •K i?¬M +¬M; - p•M p•M- ç m iW +’T ç M +’T a- +QİM; ?| HçB`’i T?S+ içTX

h`M? s€ +QİB F?` M|B,

@ *QİM; ?| +’T - K” +ÁM T?ªB H` ? B +QİM; ?| +’T XXX +ÁM T?ªB iQ+? Hkv çE ibM? ç ?²B bBM? i?“M? pB M i`QM; ç°B M[- i bÊ H` b) `’i F?| F?,MXXX

aÎ >B M i?ªM M?B M ç€T,

@ >²B bBM? i?`M? pB M i`QM; ç°B +kM; F?¬M; +¬M M; QÆB iQ+? Hkv çB K i?QÎM;
?| i® +?`i i?•M i? +?Q pQÆM; >B T- K¶B M; QÌB +?9M; i +kM; +| i? #Ä` K°i T
+€+? F?€+ - i?`M? pB M i`QM; ç°B +`M; M?B m- ?²B bBM? K°i M; QÌB +`M; çÆM ;B
` 3yyy çB K- p`v KQÌB M; QÌB +?9M; i K¶B M; QÌB +?d T?ªB #Ä` 3yy çB K H` çO
h`M? s€ i`QM; HÁM; +?Êi ç°M; ,

@ *?ŠM; i`€+? M; QÆB HçB #Ä [m pB + ?²B bBM? M; QÌB +| i?U+ HU+ KçM? K) K
M; mv M M?•M M`v T?ªB F?¬M; \ > ? ? XXX \*S p`v çB- b m #° T?BK FBM? /` H¬M
çç i çQÊ+ +`M; M?B m çB K i?QÎM; - b® HQÊM; i?`M? pB M çQÊ+ ?²B bBM? F?¬M;
aÎ >B M ;`i ç¬m- ?„M +ÁM +?Q ç€T HÌB i?b +€M? +Y /šM` [mªM; i`QÌM; #`M; KÎ
@ "®M M; QÌB F?¬M; Km®M ,M +ÆK ` \ h?S+ ,M tQM; ? i`²B ç`v- ?B ?B- 2K H`K K`v
K¼B M; QÌB K m p`Q ,M çBX

"®M M; QÌB ç`M ¬M; M?bM M? m- M; Q`B aÎ >B M p K†i +?ŠM; +?9i #B M ç`B- M M
p`Q i`QM; T?ÁM; X Zmª M?B M- i` M #`v ç½ #`v #B M bçM K`v K|M ,M iBM? tªQ- o
M?bM M?bM- çQ K„i b M; M? m`²B +QÌB ? ? - oQÆM; >B T H`T iS+ M|B ,

@ h`M? s€- F?¬M; #B iÎ ç°v +| ç`B çQÊ+ `QÊm F?¬M; \ G`v K`v #bM? `QÊm i`„M; ç
+O M|X

h`M? s€ KdK +QÌB- ?„M i`U+ iB T iÈB +?¶ *?O h?¬M- ?Q€M ç`B K`v #bM? `QÊm J
K`v +? B pQ/F HQçB M†M; - +?ŠM; [m +kM; +?d K`i K`v çB K i?¬BX E?B "€ oQÆM
K`v #bM? `QÊm H`T iS+ p K†i #B M ç`B- K¶B M; QÌB pÈ K°i +? B- KÎM„T` - M?`i i
i?m¬M?`m- +?d `QÊm J Q æ`B +?QM? i¬M; KÈB +| iÄ` - +ÁM +? B pQ/F i` M i v
+²M `i ç†+ i`QM; X > B M; QÌB ;?û KB M; - ?ÊT K°i M; KK HÈM- `²B +MM; F?` K°i iÈ
i?Ä K½MX

oQÆM; >B T +¬K #bM? `QÊm J Q æ`B- H`K #~K ,

@ æ9M; H` [m®+ iYm- M|B KÈB M?È- i`QÈ+ FB i`QM; [m•M M; kiWM; çQÊ+ m®M;
+Đ ç¬m M; |M i v- KMB p` ç M #•v ;BÌ pšM F?¬M; [m M çQÊ+X "bM? `QÊm M`v bQ p
?ÆM- M m çQÊ+ K°i +? B ç2K p ?B M i?U+ - ;B€ F?¬M; T?ªB ç M +ª +?K+ pçM b Q
.Si HÌB HçB M; Y +` m®M; K°i M; KXX

"€ oQÆM; +kM; H`K p`B ?ÆB- i v M; QÌB L; + Q HÈM i`€M; FB M M`v i`QM; K„i F?
pW m®M; pQ/F pW M|B ,

@ h`QÈ+ FB +ÁM Î i`QM; MQÈ+XXXX æ²M; ç°B i` `i i?Q+? p`Q [m€M `QÊm H`K i
ç`M #`- i` m çM M? m- iQM? iQ€M iB M #ç+ - +?B M ç`mXXX J FB T- M?[M; M;`v
`²BXXX

>„M M; Y +` im WM; U+X

L?[M; M; QÌB ç½ iB M p`Q i? ;BÈB Hm•M ?²B T?BK FBM? /`- +| B i`QM; HÁM; H
JQÊm `QÊm ;BªB b¬m- b¬m +`M; b¬m i? K i?¬BXXX

æ M F?B F i i?9+ #[+ÆK- "€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T ? B M; QÌB ç½ b v ç M #
p` aÎ >B M K¶B M; QÌB t®+ K°i i M [mŠM; p`Q +,M T?ÁM; i`®M; KÈB b€M; içQ` - ç
M?bM h`M? s€ M|B ,

@ L; QÆB F?¬M; +ªK i?`v +`M; H9+ +`M; i?Q+? SM; pÈB i`çM; i?€B KÎ +Æ M?•M i
iQÎM; H`- i`M /KM; K`v M; `v M`v- M; QÆB M M HB M iK+ bY /KM; i`çM; i?€B +U+ ?
+| i`¼M; i?QÆM; +kM; ç½ +| \*?O h?¬M +?[ i`- F?¬M; +¬M HQ p`M ç i?•M i? - K`
i?K+ i`çM; i?€B M`v- ç M KS+ ;B®M; M?Q ?B M içB M; QÆB iB M p`Q i`çM; i?€B KÎ
çO HU+ HQÊM; ç bY /KM; i`çM; i?€B M`v- +S` M Hmv M M| ç M KS+ ?Q`M K„ ç½
HU+ HQÊM; - M; QÆB b) i`Î i?`M? i?`M? pB M KçM? M?`i i`QM; ç°B5

ôh?`M? pB M KçM? M?`i b QÌô

"m'Bi@B çB M;O- h`M? s€ ¬K G G - v M H†M; M?bM H M i`-M- M;?o M;ÊBX
h`QM; K'v M;`v iB T i?2Q- K¼B M;QìB +kM; F?¬M; iB M ?`M? i` Q ç´B- aî>B M
M;?B M +Sm +'m i¢Q p`i?B i F +O :Q#HBM ;HB/2`X .M ç½+! #ªM p) i?B i F M?
i¢Q i?`M? T?~K pšM +U+ F€ F?; F?,M- ç†+ #B i H` F i +'m #° T?"M M,M; HQÊM; F
/KM; p,M iU +'i`QM; +€+ HQ¢B K T?€Ti`mv Mi?mv i- +kM; H` #° T?"M aî>B M F
#ªM; ?Q€M ç´B- #° T?"M M`v +¬M K°i +?B iB i +'T . p` ?ÆM K°i M;?bM çB K i?Qî
K¼B M;QìB F?¬M; ;€M? M´B- M M b m F?B i?QÆM; HQÊM;- +m®B +MM; i?®M; M?
pšM i¢K bY /KM; :Q#HBM ;HB/2` +O h`M? s€X

"€ oQÆM; p` oQÆM; >B T K¶B M;QìB ç m î i`QM; i¬M; ?¬K T?ÁM; KbM? Hmv M #
+?B M- ;B€M iB T` M Hmv M i® +?'i i?•M i? X > B M;QìB M`v K°i H` HQM? ç€M?
HQM? ç†+ +¬M; [m®+ ;B imv M +?¼M- i® +?'i i?•M i? bQ pÈB M;QìB #bM? i?Qì
H` iQ i?•K ;Bª ç½ [m K°i ? B #° T?BK FBM? /`- M;QìB +! i? +?B M i?„M; ?¼ +kM
i? K pk F?Q +¬M; M;? + Q- ?Q†+ F„ M,M; ç†+ i?M- +! i? M|B- ? B M;QìB M`v i`Q
ç`M?- HU+ T?€ ?Q¢B i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM +ª h`M? s€X

*ÁM h`M? s€ i?b i?2Q HìB aî>B M- i`QM; K'v M;`v +ÁM H¢B F?¬M; M;WM; bY /KM
i¢+- ?„M +kM; ç†i +?Q i`¢M; i?€B M`v K°i +€B i M KÈB- >Ov /B i5

L m M?Q M|B- "¢Q i¢+ H` ç ? B HQ¢B M,M; HQÊM; p`M ?`M? F`+? HB i i`QM; +Æ
ûT ? i iQ`M #° bS+ K¢M? iW M,M; HQÊM; ç|` - +,M #ªM #'i +?'T i?•M i? `9i+m°+
#ªM i?•M p` ç`+? M?•M p`Q +ªM? ?Ov /B i5

*ÁM K'v +?B m i?S+ FB - ?„M +kM; F?¬M; Km®M T?B M iQ€B- iU+ iB T bY /KM; i
L;mv i #°5

h? 5

G K +QÈ+5

Zmv M i?QÆM;5

h`M T?O5

.MM; L;mv M #° #QÈ+ H M F?¬M; F?Q- M? M? +?!M; i? v ç´B i®+ ç° p` F?QªM; +€
h? i`QM; M?€v K„i i,M; i®+ ç° #ªM i?•M ç M KS+ K„i i?QìM; F?¬M; i? M?bM i?'v
+QÈ+ +„i;B| i'M +¬M; iW t - ?Q†+ ç M ;¬M `²B i`U+ iB T /MM; M„K ç´K i¢Q i?`M?
H€i- +ÁM +! i? ç°i M?B M`9i` >2 i> rFK +?ŠM; M?[M; #ªM i?•M HQÐB #9 +! i
tm®M; ç´i +ÁM ;•v` pK M´i`QM; T?¢K pB M?'i ç`M?XX

J†+ /M K¶B H`M +?d +! i? bY /KM; i`¢M; i?€B >Ov /B i çQÈ+ K'v ;B•v- ?ÆM M[
K'i ? i bS+ +?B M ç'm- M?QM; i`QM; K'v ;B'v ç|XXX >„M H` F p¬ ç`+?- F?¬M; B
çQÈ+ ?„M i`QM; i`¢M; i?€B M`v- +?Q /M H` h`B m M? E?¬M; i`QÈ+ FB +kM; p`v>
b•m F?¬M; i? HQìM; çQÈ+ FB KÈB +! i? ;B Q ç'm pÈB ?„M i`QM; i`¢M; i?€B >Ov

h?ìB ;B M K'v M;`v i`¬B [m `´i M? M?- M?[M; i?S ;b +¬M ?Q€M ç´B +kM; +Æ #ªM ?
K¼B M;QìB /"v bÈK iÈB i`QÈ+ [mªM; i`QìM;- #„i ç¬m v M H†M; +?ì çÈB- K°i H9+
+kM; +?B m tm®M; M?[M; +°i b€M;- i? M? •K H¢M? HMM; +kM; ç²M; i?ìB p M; H M

ôh`QM; pÁM; # KQÆB ;B•v iB M p`Q +°i b€M;- t€+ ç`M? KK+ iB m /B +?mv M- Cn
i®M;Xô

kjRX Zmv M N , Cm` bbB+ S `F k @@ æ` æB K hB M o`Q o` æ° E?;

ošM H` +ªK ;B€+ MY idM? MY K - F?B h`M? s€ Kî K„i` - ç"Tp`Q i¬K K„i F?¬M;
#B +?Q†+ +€B ;b iQÆM; iU M?Q ?„M iQîM; iQÊM; K` H` K°i M?" F?Q i®B ç2MX o`
;B M b€M; bO +?mv M iÈB +?¶ i®B i,K M`v- h`M? s€ K'i K°i H9+ KÈB M?bM `ä ?Q

F?-M; HÈM H„K- K†+ /M M?Ä M?QM; ``i b¢+? b)- F?-M; +?S ?"M; ?! ;b +^a K" +?
 K°i M K ? B M[- +! H) H" i•M M?•M i`QM; #° T?BK H-M M"vX
 h`M? s€ M?bM [m M?- # M; QÌB aÎ >B M +kM; ¸½ M?bM `ä ibM? ?m®M; i`QM; T?Á
 aÎ >B M H M iB M; i`QÊ+ ,
 @ *€+ M; QÆB +! M; ?2 i?'v •K i? M? # M M; Q" B F?-M; \ >bM? M?Q H"XXXX
 @ hB M; t2\
 "®M M; QÌB ¸²M; i? M?- `²B M?bM M? m p [m, /`- €M? K„i H"TiS+ i"Ti`mM; p T?C
 L K M?•M M"v M"v H¢B M?bM +?^K +?†T p"Q # M; QÌB M^K /QÈB ¸'i p bmv M; ?o-
 @ h M; ?o iÈB K°i p'M ¸ ``i [m M i`¼M; - ¸! H" +?9M; i Km®M ?²B bBM? i?"M? pE
 i`QÊ+ FB T?ªB F?-M; \ J†+ /M HU +?¼M i?"M? pB M +! i?U+ HU+ K¢M? ¸ ?²B bB
 ;†T K°i p'M ¸ XXX æ! H" M m b® HQÊM; M; QÌB i`QM; ¸°B pQÊi [m€ ? B KQÆB M; Q
 b) tªv ` +?mv M ;b- M?QM; i`QM; *?O h?-M F?-M; ;B M +?d +! ? B KQÆB +, M T?
 H" b) /2H2i2 K°i i?"M? pB M i`QM; ¸°B +?9M; i - ?Q†+ H"XXXX /2H2i2 M; QÌB ¸QF
 ``i +! i? b) #` K'i i?"M? pB M i`¼M; v mXXX
 h`M? s€ #B M b„+ - i`QM; HÁM; ?„M +kM; ¸½ iWM; M; ?o ¸ M F?^a M, M; M"v M?QM;
 [mv i- ?„M bmv M; ?o K°i H9+ H•m `²B KÈB H M iB M; ,
 @ *?O h?-M b) F?-M; M; WM; imv M +?¼M i•M M?•M iB M p"Q- +?9M; i ``i +! i? b
 M?Q p"v- aÎ >B M M; QÆB +! #B M T?€T M"Q i®i F?-M; \
 aÎ >B M ¸~v ¸~v K„i FQM? M!B ,
 @ *! ? B +€+? - K°i H" ;B i +? i i?"M? pB M p- /KM; i`QM; ¸°B- ? B H" i" M HU+ ?Q
 F`+? #ªM i`QM; iWM; #° T?BK FBM? /`- iQM? iÈB i'i +^a +€+ F?^a M, M; +! i? - M?Q i
 H¢B +€+ i?"M? pB M i`¼M; v m i`QM; ¸°B i`QÊ+ F?B ;†T T?ªB T?BK FBM? /` +! ¸°
 i +?Q ``M; F i?ÊT ¸B m K°i p" ¸B m ? B H" i®i M?'iX
 h`M? s€ v M H†M; i?Î /"B- ?„M M?bM # M; QÌB i` im´B ¸ M; M^K /QÈB ¸'i- K°i H€
 @ E?-M; - +?¼M +€+? i?S ? B ¸B- i" M HU+ ?Q" M i?"M? T?-M HÈM ibM? iB i F`+?
 L m i?"i bU F?-M; ¸O- +?9M; i +ÁM +! i? i`Î p +€+ #° T?BK FBM? /` H-M i`QÊ+
 ?Q" M i?"M? F?! F?, M i`QÊ+ T?-M T?BK iB Ti?2Q- +?9M; i ``i +! i? b) M?"M ¸QÊ
 M?B K pKX
 aÎ >B M H„+ ¸-m- ?„M HB + M?bM h`M? s€ H¢M? HMM; M!B ,
 @ hQM? iQ€M M?Q p"v ``i F?-M; +! HÈB- ¸-m iB M T?ªB iB m i®M +?B iB i F`+? ib
 /` ¸½ i`ªB [m - iB Ti?2Q + -M ;'T M, K H-M ¸B Ki?QÎM; ¸ iB M p"Q i? ;BÈB ¸!- ?
 ibM? iB i F`+? #ªM H" 8y@8y- K" +?Q /M M; QÆB M?"M ¸QÊ+ M?B K pKi?b ¸° F?!
 F?-M; i?'v i?U+ HU+ +O +?9M; i +! i? F?B m +?B M T?-M HÈM T?BK FBM? /` +
 ?Q" M iQ" M F?-M; i? ¸²M; wXXX
 h`M? s€ F?Q€i i v M!B ,
 @ L?[M; +?mv M F?€+ F?-M; M!B- M?QM; #„i i +?O ¸°M; iB M ?"M? ¸² b€i M?[M;
 +O KbM?- +?mv M M"v i F?-M; H"K M´BXXX h`W T?B H" ?¼ ;•v M; mv ?B K +?Q ¸
 +?d pb bU i²M i¢B +O ?¼ ;•v T?B M ?" ¸ M K°i b® +?mv M ?Q†+ K°i b® M; QÌB K"
 +! iQ +€+? ;•v i?QÆM; i´M #¼M ?¼ b Q\ *S M?Q i? K" ` i v- i F?-M; H"K ¸QÊ+5
 aÎ >B M M!B ,
 @ L m Km®M +?¼M T?QÆM; T?€Ti?S ? B- p"v #° T?BK M"v i +! K°i FB M M; ?` F?
 i +! F?^a M, M; ibK ¸QÊ+ K°i ibM? iB i F`+? #ªM XXX L!B H¢B +?mv M H9+ i`QÊ+ - M
 >ÆM M[# M M; Q" B +! ``i M?B m iB M; t2 ²M "Q- /M F?-M; T?ªB i`QM; i?"M? T?®
 t H„K- +?9M; i +?„+ +?„M +kM; F?-M; T?ªB Îi` M ¸ªQ aQ`M - MÆB Cm` bbB+ S
 ¸²M; ?² ?B M i?'XXXX

"® M M; QÌB ç m M? bM ç²M; ?² ç2Q i v- iB T ç!- aÎ > B M ç¼+ HçB iWM; +•m,
 @ hÈB çªQ aQ`M - ibK # [mª i`SM; h@`2t- ç2K M; mv M p M p p`i`Q ? B M içB i`Q
 K°i +•m M? Q p"v- F?¬M; ç +`T ç M çB K i? QÎM; ? v +€B ; b- "- ; B i K°i +QM FB K
 M, K çB K- K°i +QM o2HQ +B` TiQ` çQÊ+ M, K çB K- K°i +QM H¬B HQM; U`QM iQb
 h@`2t çQÊ+ # KQÆB çB KXXX L; Q`B K'v i? S M`v` - F?¬M; M?„+ ç M #`i F€ T?¬M
 M?B K pK- M!B +€+? F?€+ - *?O h?¬M M?`M ç`M? M?B K pK M`v +U+ F€ çÆM ; Bª
 T?BK FBM? /` M`v +kM; +?d +! #ªv M; QÌB XXXX
 @ Zmª M?B M ç9M; M?Q i bmv Hm`M- \*?O h?¬M ç½`2b2i ç€M? ; B€- ?B M içB h`r
 ç°B Hm•M ?²B #bM? i?QÌM; - iB T M?`M M?B K pK #bM? i?QÌM; - ?Q`M i?`M? M?B
 ibM? iB i F`+? #ªM XXXX æ° F?! +O +?9M; i ç½ ?ç i?`TX
 h`M? s€ i?Î T?`Q K°i ?ÆB- ?„M iB T M?`M +?O ç - M!B,
 @ L?Q p"v- #•v ; B! +?d +¬M +?! ç M F?B T?BK FBM? /` #„i ç¬m- b m ç! ibK i?mv M
 L m ; B i F?OM; HQM; b) çQÊ+ çB K- p"v F?¬M; TªB H`pW F?ûQ T?M ?ÊT pÈB +?
 ç° F?! T?BK FBM? /` ?ç i?`T- i?W /`T FB K i? K K°i +?9i çB K çB- ; B i ? i iQ`M #
 b m ç! K M; i`SM; F?OM; HQM; i`Î p F?Q ?`M; M`vXXX *?Î ç½- F?¬M; TªB +S ;
 F?OM; HQM; H€B :mM/ K # v` ç'v +?S\
 aÎ > B M HçB i?ªM M?B M +QÌB ç€T,
 @ a) F?¬M; - b® HQÊM; F?OM; HQM; ?ŠM H` +?d +! ?çM- ç•v H` M?B K pK +?O imv
 b®M; b!i K` +kM; ;•v #B M ç`B ç° F?! i?b *?O h?¬M b) F?¬M; i? +?d çQ # i•M M
 T?BK FBM? /` M`v +kM; F?¬M; i? +?d +! K°i +?9i M?Q p"v- +! i? F?ŠM; ç`M? ; B
 i` M çªQ +kM; +?d H` K°i ibM? iB i F`+? #ªM M?Q M?Ä i?¬B XXXX
 æ M; H9+ ? B M; QÌB M!B +?mv M- # M; QÌB M^K /QÈB ç'i +MM; iW iW idM? HçB-
 /€M; p`i #bM? i?QÌM; - F?B idM? HçB pŠM p¬i?S+ çQ i v [mÆ b M; # M +çM?¬
 i?¬M KÈB ç°i M?B M T?€i ?B M- F?mM; +ªM? tmM; [m M? ç½ ?Q`M iQ`M #B M ç`E
 T?Q b m- ç M F?B +?çK p`Q #!iQÌM; KÈB ?QªM; bÊ M?bM #®M T?Q X
 > B M; QÌB +ÁM HçB +kM; idM? /"v- M K iY FB H`M; QÌB i?S ? B çSM; /"v- F?B çSM
 M?bM`ä ç•v H` K°i i? M? MB M F?QªM; KQÌB b€m- KQÌB #ªv im´B- #° /çM; +kM; #
 HBM? ç°M; - HB M iK+ [m M b€i tmM; [m M?¬ ?„M +kM; F?¬M; FBM? ?Q`M; - +?d v
 L; QÌB i?S # H` K°i M[ +¬M; +?S+ ? B iQ- ? B H, K im´B- +¬ M`M; M?bM` tmM; [m
 #`i [m€ +kM; F?¬M; HMB HçB T?Q b m- K` H` F?¬M; M; WM; FB K i` +Æ i? - ç M
 çO- +¬ i KÈB v M H†M; çSM; H M- p FBM? ?Q`M; +kM; iW iW #B M K'i- #„i ç¬m #
 h`M? s€ M; ŠK M; ?o K°i H€i`²B M!B,
 aÎ > B M- M; QÆB iÈB ; BªM; ; BªB +?mv M *?O h?¬M F?¬M; ; B M +?Q #¼M ?¼- +?¶
 .M b Q F?B ; B i F?OM; HQM; i?b pk F?Q +O M; QÆB H` v m M?`i- i M; ?o i`QM; K'
 +O M; QÆB +! H) b) Qi M?`iX
 aÎ > B M +kM; F?¬M; +?¬M +?W- M m h`M? s€ ç½ M!B M?Q p"v- ?„M +kM; i?ªM M?
 @ *! TªB +€+ p`ç m ç M; H M KçM; \ æ M; H`K pB + +kM; çQÊ+ - ç M; +?ÆB çB M
 +kM; çQÊ+ - +! TªB i'i +ª ç m ç M; H M KçM; \
 " M; QÌB p K†i ç m +! +?9i ç TªÁM; - M[+¬M; +?S+ FB H M iB M; ç¬m iB M,
 @ E?¬M; b B- i ç M; +?dM? Hw i`B HB m i`QM; +¬M; iv- M?QM; ç M; ç€M? K€v i?
 @ ôu2bô p`ôLQô\ " M; QÌB +€+ p` +MM; ; †T +?mv M ; B®M; M? m TªB F?¬M; \
 aÎ > B M KdK +QÌB i?ªM M?B M- M!B,
 @ o"v +?9+ KWM; +€+ p`- +?9M; i +kM; ; †T +?mv M iQÆM; iU M M KÈB iÈB ç•v- ç
 FBM? /`XXX

h`M? s€ M;?2 aÎ>B M ;B^B i?Q+? M?[M; +?mv M i`QM; *?O h?-M F?-M; ;B M- +
i? ;BÈB T?BK FBM? /`- +MM; #° T?BK Cm` bbB+ S `F k i`QÊ+ K„i- K¼B +?mv M
i?“i ç| F?-M; T?^B H` çB m ?„M M;ç+ M?B M- +?mv M F?B M ?„M T?^B +^K i?€M H
+?mv M iQÆM; iUô+O aÎ>B M- +?d K°i+•m i?-B ç½ H`K # M;QÌB FB #Êi+^M? ;
+?Q ?¼ K°i+?9i v M i•KXXX +?9M; i +MM; ;B®M; M? mX

ošM F?-M; i? v ç´B- T?QM; +€+? +O aÎ>B M pšM poM? pB M H` T?QM; +€+? +O
KbM? i?“M? T?2 ç b®- +?Q /M # M;QÌB FB i?Qç i M?bM pšM +| +?9i F?-M; iBM i
+O ?¼ +kM; ç½ #bM? ibM?- +?“m M;?2 ?„M ;B^B i?Q+? F„ +“M; p` i?-M; #€Q i M
:½ i? M? MB M +QÌB M;QÊM; M;MM;- M|B,

@ h M i H` G \* K æçQ- i`QÊ+ K„i pšM H` ?¼+ bBM? +’T # - - i `i i?Q+? çB m F
?ÆM M[p K†i M`v +kM; `i+| i?B M T?9X Í K’v i`mM; i•K i`Á +?ÆB- K’v i`Á H€B
+| i? i?“M; çQÊ+ i - H` t2 +° K- T?ÄM; #€M +?•M i?“i ç’vXXX

L?[M; M;QÌB +ÁM HçB +kM; F?-M; M?bM G *çK æçQ- çQ K„i b M; M[+¬M; +?S+
b^M; F?Q€B M|B,

@ oQÆM; L;^B L;^B- i`B pK +¬M; iv- `i K ?B m i`B +?QM?X

*Q ;€B ?ÆB K”T +ÁM HçB- K†i i?Q€M; çÄ H M- +9B ç-m M|B,

@ h XXX i H` #^Q Kšm- p”Q i`°K K€v iQM? i`QM; T?ÁM; +?O M?“XXX *QB M?Q #B

h`M? s€ H”T iS+ p¬ +MM; i?“i p¼M; - # M;QÌB M`v +Æ #^M ç m H` M;QÌB #bM? i?Q
M”Q- K v K” T?BK FBM? /` H-M M`v +kM; F?-M; +-M ?¼ i? K ;B - +?d pB +çÊB Î
;b- M m F?-M; ?¼ +| i? b®M; [m #° T?BK FBM? /` ç-m iB M M`v F?-M; +kM; H` K
L; v H9+ h`M? s€ ç M; +?€M M^M i?b +€M? +Y #¶M; #”i KÎ` - +^F?Q ?”M; b€M;

kjkX æ` æB K hB M o”Q o” æ° E?| >ç h?’T UkV

h`M? s€ ?Q i b•m K°i ?ÆB- v M H†M; ç~v `°M; +Y F?Q ?”M; - # M M;Q”B €M? K†i
M^K i` M K°i F?m ç’i i`®M; - Î t t +| `i M?B m çQÌM; `) p” M?“ +Y X

h`M? s€ M?bM €M? /QÆM; `U+ `Ð # M M;Q”B- çQçM [m v HçB M|B pÈB aÎ>B M,

@ aÎ>B M- T?•M iQ+? [m ibM? ?m®M; ?B M içB çB- p` i`Q +O +?9M; i - H`K i?
M;mv ?B K +| i? ;†T T?^B- M;QÆB +S T?•M iQ+? i’i+^+€+ T?QÆM; /B M K°i HQI
aÎ>B M ;”i ç-m M|B,

@ o` +?Q +O +?9M; i ?šM H` i?“M? T?® p2M #B M ;¬M ç^Q aQ`M - Qi M?’i +kM;
i +kM; F?-M; #B i p` i`Q ?ÁM ç^Q FB M M pB +ç-m iB M +-M H`K H` ibK FB K
i` M KçM; H` çQÊ+- /M b Q i?b ?ÁM ç^Q ç| T?^B H` K°i #° T?“M +O [m®+ ;B M”
çQÊ+ p` i`Q- +?9M; i +| i? i?m K°i+?B +i?mv M /m H`+? iÈB ç| - +?d H` i +^K i?
ç9M; - +ÁM F?-M; ç9M; +?¶ M”Q i?b i`QÊ+ K„i pšM +?Q M;?o` - ?Q†+ H` çB m FE
çOX h|K HçB- +?9M; i +S ibK +?¶ ç ç´B p”M; i?“M? ç¬ H „ ç½X

h`M? s€ ;”i ;”i ç-m- M?bM M?[M; M;QÌB +ÁM HçB M|B,

@ o”v ?B M içB b) b„T t Ti? M`v- i - aÎ>B M- ”€ oQÆM; # M;QÌB ` M;Q”B ibK +?
HçB çÊB Îç v- M m +| ibM? ?m®M; F?“M +’T- oQÆM; >B T +| i? bY /KM; K€v #°
+ÁM HçB M;QÆB +| i? ?”M? ç°M; iMv i?2Q ?Q”M +^M?X

oQÆM; >B T ;”i ç-m- ?„M +ÁM +?Q H M iB M; - ;½ i? M? MB M G * K æçQ FB ç½

@ *| i? ç i çB +MM; # M;QÌB çQÊ+ F?-M; \ L m +?¶ M`v H” MQÊ+ J„- p”v +| i? -
+?9i çQÊ+ F?-M; \ h #B i+€+ p` T?^B iÈB +?Ê ç2M ç9M; F?-M; \ E?-M; b Q +^i
+?mv M ;b- +?d H” Km®M t2K [m t½ ?°B ç2M MQÊ+ J„ i?¬BX

h`M? s€ HB + M?bM ?„M- M?'i i?`ìB iÁ KÁ ?ÄB,

@ E?¬M; bÊ +?¶ +?9M; i b„TiÈB b Q\ E?¬M; #B i +?WM; +| i? b) t<sup>av`</sup> i` M? ç'm H9+ ç| +?9M; i #Ä K†+ M; QÆB i?b H`K b Q\ o¬ /mv M p¬ +Ê #` ;B i\

G * K æ¢Q +Q`B ?„+ ?„+ ç€T,

@ h `i iBM iQÎM; p`Q M?½M HU+ +O KbM?- +€+ p`H` M; Q`B M?Q i? M`Q i F?¬M +O K'v M; Q`B +U+ F€+Q`M; ?½MX L?bM ? B M; Q`B M`v- M?'i ç`M? H` M; Q`B i`Q i +^aK i?'v i?U+ HU+ +O M; QÆB +| i? +ÁM K¢M? ?ÆM- K†+ /M F?¬M; #B i i¢B b M; QÆB i ç½ +| i`U+ ;B€+ M?Q p`vX

h`M? s€ i?Q€M; bmv M; ?o`²B +Q`B ç²M; w- iB Ti?2Q ?„M +kM; K'v M; Q`B aÎ >B pW ?ÄB,

@ h`U+ ;B€+ \ G` K°i HQ¢B /U +^aK pÈB M; Q`B +| i?U+ HU+ K¢M? K) ``\ L,M; HU+ / b Q\

G * K æ¢Q i?2Q b m # M; Q`B ?„M +kM; +Q`B ç€T,

@ E?¬M; T?^aB M,M; HU+ /U +^aK K¢M? ? v F?¬M; K¢M?- +?d pÄM p M H`i`U+ ;B€+ M?B m F?B i`U+ ;B€+ +ÁM [m M i`¼M; ?ÆM F„ t^aQ- i`U+ ;B€+ +O i `i K¢M?- M? M; Q`B +| F„ t<sup>a</sup>Q ?ÆM t KbM? +?QM? H` M?ì HQ¢B i`U+ ;B€+ M`v i`Ê ;B9TX

h`M? s€ i`QM; HÁM; +?Êi ç°M; - ?„M HB M p°B ?ÄB,

@ L; QÆB ç½ H€B `i M?B m HQ¢B K€v K| + t2 +° b Q\ \*| M?[M; HQ¢B t2 ;b\ æ½ H€ o K†i G \* K æ¢Q M?'i i?`ìB çÄ H M- ?„M +Q`B +Q`B M|B,

@ h +?d H` K°i i?^M; ?¼+ bBM? [m M i?¬B- H`K b Q K` H€B çQÊ+ `i M?B m HQ¢B ?¼+ i`QM; K•v i`mM; i•K i`Á +?ÆB- +| i? bY /KM; K¬ i¬- t2 çm - t2 i<sup>a</sup>B- i`U+ i?,M ç - M?QM; M?[M; i?S+ F?€+ i?b +?Q i?Y # Q ;BìXXX

h`M? s€ i?Î` K°i ?ÆB ç€T,

@ E?¬M; b Q +^a- b m F?B i`î H¢B \*?O h?¬M F?¬M; ;B M- M; QÆB +| i? Hmv Mi" T ?¬K- T?QÆM; /B M M`v i +kM; F?¬M; K ?B m H„K- aÎ >B M- "€ oQÆM; - +€+ M; QÆ iB M F?¬M; \

"€ oQÆM; M; M; M?B M ç€T,

@ h +?d H` K°i ?Ä HU+ i?O- M; QÆB M; ?o ?Ä HU+ i?O +| i?¬M; i?¢Q T?QÆM; /B 'v i KM i`iX

h`M? s€ H~K #~K,

@ E?¬M; ?B m i?b +S M|B H` F?¬M; ?B m- H`K #° H`K i`+? p`v H`K ;b\ aÎ >B M* K€v K| + F?¬M; \

aÎ >B M H¢B ç M; +9B ç-K i`-K iQ- ç M F?B h`M? s€ ?ÄB iÈB ?„M KÈB ;"i ç-m ç€

@ L?[M; p`M ç F?€+ i¢K i?`ìB +?Q M; ?o ç M M?QM; M m ?„M i?"i bU +| i`U+ ;B€+ +<sup>a</sup>K i?'v +| K°i HQ¢B +Q`M; ?| +¬M; M; ? + Q `i ?ÊT pÈB ?„M- K†+ /M ;B€+ <sup>a</sup>?Æ #QÊ+ iWM; #QÊ+ +Q`M; ?| ?„M b) i`î i?"M? +Q`M; ;B^a F?¬M; FûK ;b M; QÆB- Qi M K„i +| i? M„K +?„+ çQÊ+ dyWX

@ « \

h`M? s€ +MM; "€ oQÆM; ç m +| +?9i M; ¢+ M?B M M?bM aÎ ?B M- H9+ ?„M M|B t M?¢i- ;B®M; M?Q M; Q`B pW M|B +?mv M F?¬M; T?^aB H` ?„M- +ÁM G \* K ç¢Ti? p`Q KbM? ?ÄB,

@ h?"i b Q\ h +kM; +| i? i`î i?"M? +Q`M; ;B^a M?Q K¼B M; Q`B \\_9i +m°+ H` i?S ; i`U+ i?,M; ? v t2 i,M; b Q\ > ? ? - M m i? i?b [m€ imv iX

aÎ > B M i?ªM M?B M ç€T,

@ E?¬M; i? - Qi M?'i +?9M; i +kM; F?¬M; +| +€+? i`U+ iB T çQ K°i +?B + t2 i,M ;BÈB T?B KBM? /`- /M b Qi?b +°i b€M; *?O h?¬M +?B m tm®M; +kM; +?d +| K°i F M;QÆB +?d K M; K°i +€B ;? T?B +¬M; p`QXXXX G¬Mi`QÊ+ F?B t2K [m K°i p`B b / M? b€+? p`i T?~K ?Q€M ç`B +`T * +| K°i +QM `Q#Qi +?B M ç`m +Ð M?Ä- M?bM M F?QªM; K°i Kûi +?QM- +Æ #ªM M;QÆB +| i? Î# Mi`QM; iB M p`Qi? ;BÈB T?BK F i`QM; J +`Qbb- +`T +| :mM/ K M;mv M ?bM?- i +ªK i?'vXXX

*?Q M;;2 tQM;- G * K æ¢Q ç½ FBM? ?d F m H M,

@ E?¬M; i? M`Q\ \*€B ;b \*?O h?¬M F?¬M; ;B M +ÁM +| i? ?Q€M ç`B çQÊ+ :mM/ T?ªB F?¬M;\ L;QÆB #B ii?U+ HU+ +O :mM/ K F?¬M;\ L m i?"i bU H€B K°i +?B + T?BK FBM? /` M`Q +kM;XXX

aÎ > B M H¢B MÄB i?ŠM; ,

@ æ¬m iB M H` p`M ç M,M; HQÊM;- K`v +QM `Q#Qi M`v ç m F?¬M; i? +| M,M; HQ M,M; HQÊM; K`M;QQB +?Q i`Îp \*?O h?¬M F?¬M; ;B Mi?b +€B :mM/ K ç| +kM; hB Ti?2Q H` T?QÆM; /B M pk F?Q- M m +?d #ªMi?•M `Q#Qii?¬Bi?b +kM; H„K +` i`QM; ``i M?B mi? ;BÈB- +`M +?B M [m€M;mv ?B K- pQ /K M?Qi? ;BÈB T?BK ai /` +,M #ªM F?¬M; i? iU #ªQ p M`B KbM?- pQ /K h?2 :`m/;2 ?Q†+ 6BM H .2biBM M`v /M M;QÆB +| :mM/ K +kM; tQM; çìBX E +ªF?¬M; +| M?[M; i?S M`v- M;QÆB T?BK FBM? /` H` p¬ ç`+? b Q\

L|B ç M ç•v- h``M? s€ +kM; ;"i ç¬m HB H` ,

@ *?mv M M`v +kM; ;B®M; M?Q F i [mª i?ªQ Hm"M +O +?9M; i K`v ?¬K i`QÊ+- ; ;B[ /U p`Q pk F?Q +¬M; M;? + Q ç pQÊi [m T?BK FBM? /`- ç M ;B B çQ¢M +n i?m°+ iQM? p`F„ M,M;X L m +?d H```Q#Qi ?Q†+ +€+ pk F?Q +¬M; M;? + Q F?€+ iB m ç°B Hm•M ?²B F?€+ ``i +| i? #` ;B ii`QM; +?ÊT K„i- pQ /K M?Q *?B K G K + iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? +O +¬ `v imv i ç®B +| i? / /`M; F?®M; +? M;QÌB çB HU+ v mX *€B M`v +kM; ;B®M; M?Q HB2Mi? iB M ?| i ;†Ti`QÊ+ FB - HU+ HQÊ /`M; H`v K¢M; i - M?QM; iBM? i?¬M HU+ +O +?9M; M| H¢B p¬ +MM; v m M?QÊ+- +? / /`M;- M?Q p`v i KÈB +| i? b®M; b|i i?Q€i çQÊ+ T?BK HB2M 9- K`F?B M;C +?Q M;QÌB i +| +ªK ;B€+ iQÆM; iUX

G * K æ¢Q v M H†M; ;"i ç¬m M?QM; ?„M pšM ?QM; T?'M M|B,

@ *?Q /M i? M`Qi?b çB m F?B M `Q#Qi pšM H` QÊ+ KÆ +O i - i Hm¬M ?v p¼M; +?B M ç`m- ? ? ? X æWM; +QÌB i - B K`F?¬M; +| QÊ+ KÆ +?S\ æ| H` QÊ+ KÆ M`Q- +?Q /M H`+QM `Q#Qi KBMB FûK +ÄB M?'i FB +kM; çQÊ+- /M +? ii +kM; K J¼B M;QÌB +kM; F?¬M; M|B ;b M[ - # M;QÌB FB ?B M M?B M ç½ +| +?9i F€ p¼M /M H€B `Q#Qi +?¢v HmM; imM; i`QM; T?BK FBM? /` M;;2 [m +| p F?¬M; i? iQÎM bU ç„i çÄ +O `Q#Qi- bmv M;?o +kM; `M ç`M? H¢B- p¬ Hm"M i? M`Q- # M;QÌB +k H B T?€i i`B M +O ?„MX

*MM; H9+ `v- K¼B M;QÌB +kM; ç½ iW #½B ç`i i`®M; çB iÈB çQÌM; HÈM- +| i? M?b K°i +•v +¬m H` K°ii?`M? T?® ?B M ç¢B- +€+? ?¼ K°i +•v +¬m- ``i ?B M M?B M- p ? Q H€M?X

h``M? s€ M?bM F?QªM; +€+? ;B[+•v +¬m p` K¼B M;QÌB- i?Î /`B M|B,

@ æQÊ+ `²B- +?9M; i M? M? iÈB +¬m çB- T?ªB iÈB i?"M? T?® i`QM; i?ÌB ;B M M +| iB MXXXX

J¼B M;QÌB +kM; ``i #`i ç„+ /o- #„i ç¬m +?¢v #°- G \* K æ¢Q K†+ /M +| +?9i i?B M çB m F?B M M?QM; i® +?`ii?•Mi? ?„Mi?"i bU +?ŠM; ` b Q- +?¢v çQÊ+ K`v T?9i M;QÌB h``M? s€ +kM; F?¬M; #B iH`Ki? M`Q- +?d +| "€ oQÆM; #„i ç¬m M?bM ç¬M +?B + t2 +?¢v iÈB- ?„M p°B p`M; KWM; `Ð +?¢v ` +?†M H¢BX *?B +¬i¬ T? M? F

/ i`„M; ç-m i`¼+ iW i`QM; t2 +?çv` - ?„M ç M; M´B; B”M çMM; çMM; Km®M KÎ KB
i?´v p|+ M; QÌB "€ oQÆM; H”T iS+ i„+ ?¼M; - F?¬M; M|B çQÊ+ +•m M”Q- +?d M; •v`
@L; QÌB M? 2K- Km®M FB K iB M F?¬M; \ æQ #¼M i iÈB #ì# M FB - #¼M i b) i`

kjjX >ÁM æªQ "` S?QM; hÄ URV

:½ ççB ?€M ç-m i`¼+ p Kti M; ?B M; ì- ?„M +~M i?”M M|B,

@ L; QÌB M? 2K- M; QÆB`9i +m°+ Km®M H”K; b- +S M|B i?ŠM; i çB- i H”M; QÌB
çWM; M; ?o ç M +?mv M; BÎ i`Á pÈB i - ç½ ?B m +?Q \

"€ oQÆM; +QÌB ? ? - #”M i v ç b m HQM; +?Êi pšv pšv p T?Q h`M? s€- #° /çM
çQ i?S; b ç| +?Q ?„MX h`M? s€ T?ªM SM; +kM; M? M?- p°B p”M; H´v K°i F?®B p”
M°B HU+ ,M KÁM M; „i` K°i F?®B F?QªM; #^M; K|M; i v- b Q ç| ?„M H”K #° #QÊ+ H
çti +K+ p”M; p”Q i vX

LK +QÌB i` M Kti "€ oQÆM; +”M; i? K i?•M i?B M- ?„M` p K|+ K|+ i`QM; i9B`²B-
+?¶; ½ ç-m i`¼+ X :½ FB ?ÆB bYM; b®i ç|M H´v +K+ p”M; `²B H”T iS+ M; •v M; QÌB
`²B M?bM # M; QÌB "€ oQÆM; p F?¬M; ?B mX

"€ oQÆM; ` p i?•M i?B M #QÊ+ HçB ; -M- ?ç; B¼M; M|B,

@ L; QÌB M? 2K- +?9M; i H” HQM? ç€M? i?m [m®+ i - v M i•K çB- iÈB /•v +kM; +
H” ç M HQÊi çQÊ+ çB M; ?d T?ûT i?¬BX L?QM; K” H9+ i`QÊ+ #¼M i F?¬M; +~M i
; B| i` M M; QÌB M; Q”B p”M; ` +?ŠM; +ÁM i?S; b- Km®M iB K K°i #, M; M?|K +| i? HU
i•K çB- +?9M; i b) ç´B KQÌB H, K +•v p”M; pÈB ; B€ #^M; dyW ; B€ i?` i`QÌM; - ç•v H”
+| - F?¬M; #B i #, M; M?|K +€+ M; QÆB +| ?SM; i?9 FB K +?¶ iB M M”v F?¬M; \

JQÌB H, K +•v p”M; +kM; F?¬M; T?ªB H” K°i K|M iB M M?Ä- ç®B pÈB K°i b® #, M; M
+? M? H +? jyW ç½ H” +U+ F€ F?¬M; i M M ; ½ ç-m i`¼+ `i M; ç+ M?B MX >„M M
M; QÌB ç^M; b m- G * K æçQ içK i?ÌB F?¬M; iQM?- h`M? s€ +MM; aÎ >B M ç m
M; QÌB H”K i?O HoM? çQ”M ç°B ç½ H•m- iU +| F?Q i? +O i?QÊM; p` ; Bª- i M FB
+| i? #` M; QÌB #bM? i?QÌM; +QB i?”M? FB m M; çQ p” H½M? ioM?X :½ ç-m i`¼+
K|+ çB M i?QçB /B ç°M; ` M|B K°i i”M; X

E?QªM; K´v T?9i b m ?„M KÈB M?bM "€ oQÆM; M|B,

@ «M; i`MK +O #¼M i Km®M ; †T +€+ p`- M; v Î F?m ç¬M; - çQÆM; M?B M- K´v M;

"€ oQÆM; +QÌB ?„+ ?„+ - ç€T,

@ æB- b Q HçB F?¬M; +?S\ *?9M; H”M; QÌB ç M; + -M #€M K”X æQÊ+ `²B- M; QÌB
L|B çQçM- "€ oQÆM; +QÌB HÈM- M; ²B Hm¬M p”Q ; ? i`QÊ+X

h`M? s€ +kM; F?¬M; ç w- ?„M +MM; aÎ >B M #QÊ+ p”Q i`QM; - +?d +| G * K æçQ
H€i b m KÈB +?çK`½B +?mB p”Q i`QM; t2- pW p”Q i`QM; ?„M HB M M|B i?¬K pÈB

@ *€+ M; QÆB F?¬M; bÊ ; b b Q\ æ•v H” t½ ?°B ç2M K”- i` M i v +€+ M; QÆB +| KQ
#, M; M?|K M”v` i v` S?ªB #B i`^M; +?9M; i i`U+ iB T iÈB i´M; #° #¼M +?9M; - Î
F?~m b9M; +kM; çO tY Hw +?9M; i `²B XXX

aÎ >B M HçB i?ªM M?B M ç€T,

@ h?U+ HU+ +O i p” "€ oQÆM; pšM +?Q i? i v F?¬M; ç®B T?| pÈB b9M; ®M; - M
#¼M i M?Q M; QÆB ç½ M|B H9+ i`QÊ+ - h`M? s€ XXXX >„M ç½ i`ªB [m p¬ b® H-M
#B i iW H9+ M”Q ç½ i`Î i?”M? K°i +QÌM; ; Bª- p´M ç M”v H€i M [M; QÆB iU /MM; ?

hU /MM; ? B K„i KbM? t€+ M?”M\ L|B K°i H9+ ?| ` Km®M ç€M? i?”i\ L?’i i?ÌB G
i?’v +?B +t2 M”v +| p ?ÆB +?”i- M; ²B # M i`QM; `i F?¬M; i?QªB K€BX >„M HB
i?QªM; HçB HB + M?bM ; ½ ç-m i`¼+ - "€ oQÆM; + Q iQ M?Q ; ´m- aÎ >B M H½M? ç

h`M? s€ ç M; i?Q€M; KdK +QìB- # M;QìB M`v [m^a i?"i +?ŠM; +| +?9i HQ H„M; M
i`QÈ+ ? i i?av- M?QM; ?„M pšM çKM; ç"v F?¬M; M;WM;XXXX

*?B +t2 `i M? M? +?|M; pQÊi [m +¬m- b M; #ì # MFB [m^a M?B M H" K°i i?"M? T
b¬M; - +?¶ M`v H" MÆB +?av` #B M- î`b i?"M? T?® K¼B M;QìB i`¬M; i?'v K°i #
i`m i?mv M HB M iK+` p`QX æ| +?QM? H" +QM çQìM; K¼B M;QìB M?'i ç`M? T?ª
i?mv M- K¼B M;QìB KÈB +| i? iÈB ?ÁM ç^aQ ç¬v F?OM; HQM; - ç^aQ aQ`M X

:½ ç¬m i`¼+ /¼+ çQìM; Hm¬M KB M; M|B +?mv M pÈB "€ oQÆM; - +| i? i?'v ?„M
i? K ;B [m•M ç°B- F?¬M; M;ì +ÁM ç¼+` çQÊ+ K°i Qi €K ?B m +O HQM? ç€M? i
oQÆM; p®M H" +?QM? H" HQM? ç€M? i?m [m®+ i - ?ÆM M[+ÁM H" ?Ä HU+ i?O
HB M iK+ i`a HìB ç€T €MX a m F?Q<sup>a</sup>M; ? B KQÆB T?9i çB t2- ;½ ç¬m i`¼+ +m®B +
iÁ + Q ®+ - i` M i?U+ i - #®M M;QìB ç m ç½ T?€i ?B M- ?„M F€i?U+ +?d H€B t2 ç
K'v €K ?B m M`vX

:½ ç¬m i`¼+ /WM; t2 H¢B- ?„M +QìB p €v M€v,

@ h?"i bU `i tBM H¶B- ¬M; +?O Km®M i T?•M #B i i?"i ;B<sup>a</sup> K°i +?9iX > ? - ç`K T
çbM?- M m t^{av}` i`mv M ;b M;Q`B w Km®M i +kM; ;€M? M'Bi`€+? M?B K- p`v M M

J¼B M;QìB #'v ;Bì KÈB M?bM i?'v tmM; [m M? t2 ç½ +| K'v i M + Q HÈM +¬K b9M;

h`M? s€ i`QÈ+ F?B ;BÆ i v H M ç½ H'v # F?®B p`M; i`QM; L¢T ;BÈB ç p`Q HÁM;
F?®B p`M; H"TiS+`ÆB tm®M; b`M t2X •M? K„i K'v F tmM; [m M? ç m t Q ç°M; - ;
tm®M; t2- ?„M KÈB +QìB ?b ?b +9B tm®M; M?fi K'v F?®B p`M;X L?QM; pW +?¢
?„M H"TiS+ +SM; H¢B- iW T?Q b m i`mv M ç M K'v iB M; ç'K ç€- ç M F?B ?„M M
#®M M;QìB ç M; çSM; ç| #bM? v M p¬ bU- +ÁM K'v ;½ +¬K b9M; i?b M^K i?ŠM; +Š

:½ ç¬m i`¼+ t'm ?' +QìB M|B,

@ >„+¬M;QìB M? 2K- i +kM; /U i?2Q i?¬M; H K" H`K pB +i?¬B K"- ¬M; +?O M|E
+€+ M;QÆB +| K M; pk F?Q F?¬M; - +€+ M;QÆB H`K i? M`v F?¬M; T?ªB +?ÆB F
M?" Mi?QMv +?9M; i ç| - /M i?U+ HU+ +€+ M;QÆB i?"i bU `i K¢M? M?QM; M m K
F?| F?,M T?ªB F?¬M; \

h`M? s€ H¢B F?Q€i i v +QìB ç€T,

@ u M i•K çB- i` M M;QìB +?9M; i F?¬M; +| pk F?Q- M;QÆB +| i? T?€B M;QìB iÈ
+?o b9M; p`Q #¼M i - H`K i? b) F?B M #¼M i i?'v #`mv ?B TX `i tBM H¶B- +?9
i K"- M m i?'v #`mv ?B T- +| i? t<sup>av</sup>` +?mv M ;b #¼M i +kM; F?¬M; #B i çQÊ+X

:½ ç¬m i`¼+ F?|2 KB M; F?) ;B"i ;B"i- iW i`QM; iÁ M?" K'v M;QìB K†+ €Q ç2M +
ç`M? çQ i v p`Q HÁM; i?b ;½ ç¬m i`¼+ ç½ p°B tm i v M; ,M H¢B- ?„M [m v b M; M?
M|B,

@ o"v i b) ç K'v 2K iÈB FB K i` K°i +?9i- M m +€+ p` F?¬M; K M; pk F?Q i?b b) i

L|B tQM; - ?„M #¶M; ;BÆ K°i F?®B p`M; H M- i` M ç| +| BM H¢B ?bM? ? B M; |M i v '
#`# ` - #'i [m€ ?„M +kM; +?d M?bM i?Q€M; [m `²B K°i KbM? p`Q i`QM; iÁ M?"X

J¼B +?mv M b m ç| +kM; iQÆM; ç®B / /`M; - /M b Q i?b pk F?Q +kM; ç m ç i`QM;
"€ oQÆM; M?bM ç½ T?¬ i`QÆM; M?Q p"v- M m F?¬M; #Ä p`Q i`QM; L¢T ;BÈB i?b
M[+?Q tQM;X

*?ì ç M H9+ K'v +¬ ;€B tBM? ç T ç M HK+ bQ€i #®M M;QìB- M;Q`B G * K æ¢Q ç
ç m v M H†M; +?`m FB K i` X a m F?B tQM; tm¬B- K'v +¬ ;€B M?bM +?¶ M`Q ç| i`
M|B iW i`QM; T?ÁM; KÈB p M; H M,

@ " p` KìB i?2Q +€+ +¬ 'v iÈB ç°v- i ç M; +?ì +€+ p` i`QM; T?ÁM; F?€+?X

*?O M?•M ;B¼M; M|B M`v +| p +ÁM `i i` - K" #®M M;QìB +kM; +?d +| i? i?2Q K'
E?¬M; H•m b m- K¼B M;QìB +m®B +kM; +kM; iÈB K°i ç¢B b^aM? t ?Q - K°i i? M?

i?"M M;²B i` M b H¬M;- ;½ ç-m i`¼+ v M H†M; çSM; ç^M; b m- i` M +?B + #`M i`Q
ç†i # F?®B p`M;X

L;Q`B G \* K æ¢Q #B m ?B M +| +?9i M;QÊM; M;"T- # M;Q`B +ÁM H¢B ç m`i i?ŠM
ç®B /B M pÈB i? M? MB M i|+ p`M; FB - M?bM ?`M? ç°M; +O ?¼- ?„M +kM; KdK +

@ M? #¢M FB tBM K`B +kM; M;²B tm®M; çB- F?¬M; +-M +•m M - M;`v ?¬K M v +?9
K€BX

h`M? s€ +kM; F?¬M; [mªM ;½ i? M? MB M M|B ;b- ?„M +?d M?bM "€ oQÆM; F?);"
KÎ KB M; ,

@ æ•v H` # +•v p`M;- +?¶ +ÁM H¢B +?9M; i +`i Î MÆB F?€+- +?mv M F?€+ i +kM
KÎB M;QÆB ` ;B€ +?¶ p`M; M`vX

:½ i? M? MB M i|+ p`M; H¢B +Q`B - ç€T,

@ æ9M; H` p`M; iBM? F?B i- ?`K HQÊM; ç M F?QªM; NNW- M?QM; i M;?o +€+ p`?
+?9M; i +kM; F?¬M; i?B m +?9i iB M i? M`vX >¬K M v i M;?2 H M M|B- +€+ p`H
T?ûT- K` ;¬M ç•v i +kM; +| +?9i T?B M iQ€B M?Ä- M M Km®M M?ì +€+ #` ?¶ i`Ê-

oW M|B ?„M pW +?d p`Q ? B p i M;|M i v BM i` M F?®B p`M;X

:½ i? M? MB M i|+ p`M; ç°i M?B M ?QM; T?'M M|B,

@ Zm€ imv i p`B5 h iW M?Ä ç½ iBM `^M; M?'i ç`M? +| +¬M; T?m h`mM; Zm®+ +?•
pä i?m"i #B m /B M HW ç`Q- +€B ;b FB+F #QtBM; ç m H` ;Bª ? i- +?d +| +€B M`v
+?QM?X h? M`Q\ \_9i +m°+ B i`QM; +€+ p` #B i +¬M; T?m h`mM; Zm®+- /¢v +?Q
i`ª +€+ p`M,K i`B m la. M?û\ E?¬M;- KQ`B i`B m la. Hm¬M\

h`M? s€ M?'i i?`B +Q`B F?´- ?„M tm'i` F?®B p`M; M`v H` p®M H` Km®M +?'M M
K°i +?9i- ?„M +kM; F?¬M; ?SM; i?9 çB ;B Q HQm pÈB M?•M p"i i`QM; T?BK- B K`
K°i ;½ bB K pä +¬M; MQÊ+ M;Q`B- ç9M; H` M;Q`B /U çQ€M- +| çB m F?¬M; çÊB ?
H M iB M; ,

@ L;QÆB #B i çªQ aQ`M F?¬M;\ Í ;¬M ç| +| T?ªB ç½ tªv ` +?mv M ;b F?¬M;\ Í i`
+| i`m F?m i`K+ HQ¢B M?Ä ç`m Î # M +ªM;X

:½ i? M? MB M i|+ p`M; M;~M M;Q`B- #'i [m€ pšM p°B p`M; ç€T,

@ æQÆM; M?B M H` #B i- +?¶ ç| ç½ #` ?ªB [m•M T?QM; iÄ - M;?2 M|B i` M çªQ M
T?€i bBM? #B M ?| - ?bM? M?Q ç M; #B M i?`M? ?bM? /€M; i?`B +´ ç¢BX *ÁM +ª
ç-m +`M; H9+ +`M; HÈMX •+?¬ +| p'M ç ;b b Q\

ôo'M ç `i HÈMXXXô

kj9X >ÁM æªQ "` S?QM; hÄ UkV

h`M? s€ KB M; ç„M; M;„i- F?´ bÎ M|B,

@ G`XXX H` ç° F?| M•M; + Q b Q\ aÎ >B M- +?ŠM; H) *?O h?¬M pšM +?Q #m¬M; i
aÎ >B M ç~v ç~v K„i FQM?- ?„M #¶M; [m b M; ;½ i? M? MB M i|+ p`M; M|B,

@ *| K€v pB iQM? F?¬M;\ *?Q i KQÊM K°i +?9iX

h M i? M? MB M ç M; M;ÆM; €+ M?bM K¼B M;Q`B- ç M F?B aÎ >B M H M iB M; ?„
b m #`M H`K pB +X aÎ >B M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- i`U+ iB T iÈB #`M v M H†M;

:½ ç-m i`¼+ +| p Km®M M; ,M +ªM aÎ >B M M?QM; i M i? M? MB M ç½ M?Qm K`v M

@ *| i? +?Q i #B i +| +?mv M ;b F?¬M;\ J†+ /M i? HU+ +O ;B çbM? i +?d ?[m ?
M?QM; i M;?o ç®B pÈB +€+ p` +kM; +| i? +| i`Ê ;B9T `i HÈMX

h`M? s€ +Q`B F?´ H„+ H„+ ç-m- ?„M i?´i F?¬M; #B i T?ªB M|B i? M`Q- K†+ /M iV
FBM? /` ?„M iªB [m ç m +| ç° F?| ç°i #B M- M?QM; H9+ M`v ?„M +U+ F€ i?´i p¼M
FB K çQÊ+ K°i HQÊM; çB K HÈM i`QM; i? ;BÈB M`v M M ?„M ç½ ç†i `´i M?B m F€
+| i? ç†i çQÊ+ ç M +ª p¢M çB K- H9+ p ?²B bBM? i? K K´v ç²M; ç°B- M?QM; K`X

@•K5

h`M? s€ iS+ ;B`M ç`T K°i [mv M H M #`M- `¬K K°i iB M; - K°i [mv M ç½ ç`T ;šv ç¬B
i?´i p¼M; +U+ ç° ?„M [m M +ª F?®M; +? HU+ HQÊM; - [mv M M`v F?¬M; +?d ç€M?
p`M; M;`T tm®M; b`M- M?bM M?Q #` + Q i?O M°B HU+ `M tm®M; - mv HU+ M`v ç®B
H`FBM? i? ?½B iK+X

:½ ç-m i`¼+ H`T iS+ FBM? ?Q`M; - i?Á i v p`Q M;U+- ç²M; i?`B iW # M M;Q`B K´v ;
i? M? MB M i|+ p`M; p°B p`M; [m€i H M,

@ *€+ M;QÆB ç`M? H`K ;b\ S?ªM ``\ *9i` M;Q`B- +9i ? i5 L;QÆB +kM; çB ` 5

>„M +?d p`Q i M ç-m i`¼+

:½ ç-m i`¼+ M;~M M;Q`B- p°B M|B,

@ *`m +?O- +`m +?O- b T M|BXXXX

h? M? MB M i|+ p`M; H¢M? HMM; ç€T,

@ *?mv M F?€+ i F?¬M; [m M i•K- M?QM; ?B M i¢B- +?¶ M`v /Q i [mªM Hw5 *9i
M?„+ H¢BXXXX >ÆM M[M;QÆB M;?o K°i F?~m b9M; +| i? ç®B T?| pÈB + Q i?O
#B i- i iWM; ç¼+ i`QM; b€+?- + Q i?O +¬M; T?m +?•M +?QM? /MM; i v +kM; çO ;
K°i i? M? T?B ç Q M?Ä +| i? #„M i`9M; ç®B i?O +€+? t K´v +•v b®X >„M Km®M; F
/ /`M; - K m #B M` M;Q`B5

:½ ç-m i`¼+ ?mM; ?„M; HB + M?bM h`M? s€- +m®B +MM; +?d +| i? v M H†M; H†
i? M? MB M i|+ p`M; H`T iS+ [m€ ;®B- pW /`T ç-m pW M|B,

@ *-m tBM bQ T?K i?m M?“M +QM- +QM +| i? +?`m F?´ - +?`m +U+X æ ?¼+ +¬M;
T?|M; ?Ä - T?€ M?“ +QÈT +O - +€B ;b +kM; çQÊ+- +?d +¬M bQ T?K i?m M?“M- +Q

h`M? s€ [mª M?B M +Q`B F?´ F?¬M; i?¬B- +ÁM “€ oQÆM; +MM; G * K æ¢Q # M
K²K- iB T i?2Q ç²M; i?`B T?€ H M +Q`B M;†i M;?)Q- ç†+ #B i H` “€ oQÆM; +Q`B
K v- ;½ i? M? MB M i|+ p`M; FB +U+ F€ i`U+ iB T- [m€ `¢T /QÈB ç´i- F?¬M; +| +?
/`v- +`M; H`K h`M? s€ i? K F?| tYX

@L;QÆB F?¬M; T?ªB #B i H° imv M p`M ?`M? M°B HU+ b Q\ *S i`mv M H° imv M M
hB M; +O aî >B M #¶M; p M; H MX

h`M? s€ i`QM; HÁM; +?Êi ç°M; - ?„M #B i aî >B M imv i ç®B b) F?¬M; H`K +?mv M
p`v i?b M?“i ç`M? H` +| Hw /Q- M M h`M? s€ H`T iS+ çÐ ;½ i? M? MB M i|+ p`M;
;BªM; ;BªB H° imv M p`M ?`M? M°B HU+ i?b ;½ i? M? MB M ç½ p°B p`M; M; ,M H¢
T? i` ``²B H¢B [m v p +mM; FQM? M|B,

@ aQ T?K- +QM #B i H` ?¼+ i`T +¬M; T?m h`mM; Zm®+ i`QÈ+ ? i T?ªB K`B i` bQ
+QM ç m +?m`M #` K°i # Q "Q+? GQ sm•M HQ¢B i?QÊM; ?¢M; - ? ? ? - H€i M[K

“€ oQÆM; p` G \* K æ¢Q H¢B +Q`B ç M ç m +ª #KM; - K` h`M? s€ +kM; M?S+ ? i +
+m²M; M?B i +O i M i? M? MB M i`QÈ+ K†i- Km®M +Q`B F?´ +kM; F?¬M; tQM; X

*?`T?€i +?€M MQÈ+ i` KÈB T? tQM; - aî >B M +kM; iW #`M K€v iQM? çSM; /`v- ?

@ æ° F?| +kM; F?¬M; i,M; H M- i?`B ;B M +kM; F?¬M; +ÁM H` H9+ i`QM; T?BK Cm
` b m ç| - +?mv M F?OM; HQM; ç½ çQÊ+ `´i M?B m M;Q`B #B i ç MX h` M K¢M; ç
F?OM; HQM; - +€+? ç•v F?¬M; H•m- M;?2 M|B +| K°i ;½ #€+ ?¼+ çB M çB p`Q çªQ a
i?Q M;?B K #Q K`i ;b ç| i` M çªQX J°i i?`B ;B M b m- b® HQÊM; F?OM; HQM; #¶M;

M?Q i? - +¬M i`MM;- +•v +®B +kM; #„i ç-m iB M ?| M;QÊ+ H¢B i?iB +´ ç¢B- +¬M i
+`M; H9+ +`M; +´ tQ X E?OM; HQM; p` +¬M i`MM; F?´M; H² tm`i ?B M H`K [m•M ç°
ç•v H`ibM? ?m®M; +?9M; i ;†T T?ªB- h`M? s€- +ÁM M?È K°i +•m i ç½ M|B pÈB
Q M?B m iQÆM; çQÆM; pÈB M;mv ?B K #`v M?B mXXX h`QÊ+ K„i ç½ +| i? F?
#ªM- ibK çQÊ+ i M #€+ ?¼+ çB M FB ?Q†+ ibK ` #Q K`i b® HQÊM; F?OM; HQM; i
ç-m iB M +?9M; i TªB ç®B K†iX

h`M? s€ i?Î T?`Q K°i ?ÆB- M?QM; +kM; HQ H„M; M|B,

@ *?Q /M H` M?Q p`v- T?-M i?QÎM; # Q M?B m iQÆM; çQÆM; pÈB M;mv ?B K #`v M
ç`M? p`v- F?-M; i? #Ä [m #`i +S ibM? iB i F`+? #ªM M`Q- +ÁM ;b M[F?-M; \ L;Q

aÎ >B M ç`v K„i FQM? i?ªM M?B M ç€T,

@ *ÁM K°i ibM? iB i F`+? #ªMXXX i` M çªQ Lm#H ` - MÆB T?€i bBM? Cm` bbB+ S
çªQ F?-M; +| #€Q +€Q ;b i`mv M p - M?QM; [m M? ç| H¢B +| K°i ?¢K ç°B ?`M; F?-
M[+?QM? T?O +ÁM #Q K`i i´ +?S+ M?•M pB M M;?B M +SmX \*| i? i` M çªQ ç| +|
+ÁM ç€M; bÊ ?ÆM ?Q†+ [m M i`¼M; ?ÆM- ç•v imv i ç®B H` K°i ibM? iB i F`+? #ª
K°i +?B iB i F`+? #ªM +U+ M?B m çB K i?QÎM;X

L;?2 tQM;- h`M? s€ i?Î ` K°i ?ÆB- ?„M ?mM; ?„M; M|B,

@ J FB T- H`K çB5 J°i ibM? iB i +kM; +?ÆB K` M?B m ibM? iB i +kM; +?ÆB5 G`
M?B m iQÆM; çQÆM; pÈB M;mv ?B K #`v M?B mXXX L?QM; #° T?BK M`v F?-M; T
M;QÆB M|B p`v K`

aÎ >B M ;`i ç-m- ç€T,

@ æ9M; p`v- `i çÆM ;BªM- i`QÊ+ K„i i?2Q i?-M; #€Q +O ?ªB [m•M- #¼M ?¼ ibK ç
çªQ aQ`M - K`v M;`v b m b) ;B Q +?Q ç°B i?mv M p`M iªB çQ p pB M #ªQ i`M; H`
ç| M;`v K B b) F?ÎB ?`M?- M;QÆB ?B m w i +?S\

L?B K pK *?O h?-M ;B Q +?Q- F€ i?`i i`QM; K¶B T?BK FBM? /` ç m +| K°i +€+? +
+?d +¬M ibK çQÊ+ T?QÆM; T?€T ç| H` +| i? mM; /mM; pQÊi [m T?BK FBM? /` - +?
F?-M; i? M;?o iÈB +?mv M M`v i?-BX L?QM; i pšM M?„+ H¢B +•m M|B FB - T?-M
pÈB M;mv ?B K #`v M?B mXXX L m M;QÆB Km®M +| i? K i?`i M?B m çB K i?QÎM
ç°B- FB M M;?` +O i H` çB p`Q çªQ aQ`M - b m ç| ibK ?B m #Q K`i F?B M b® HC
M?`i H` +| i? ibK çQÊ+ i v #€+ ?¼+ çB M FB - b®M; i?`v M;QÌB- +? i i?`v t€+- ?Q
M`vXXXX L m Km®M ?Q`M i?`M? i? K M[ - p`v +?9M; i b) i`Î H¢B çªQ Lm#H ` - t2
+?mv M ;bX

h`M? s€ +„M K¬B bmv M;?o- ?„M M?bM "€ oQÆM; `²B H¢B M?bM b M; bÎ >B M- +

@ *?9M; i ç½ b„T t T K¼B +?mv M +MM; ?Q€M ç´B +ª ç®M; pk F?Q M?Q p`v- M m +
TªB HQ¢B M?€i ; M ;†T F?| F?,M H` #Ä +?çv b QXXXX \*?9M; i iÈB çªQ aQ`M -
i` M ç|- ibK i v #€+ ?¼+ ?Q†+ M;mv M M?•M F?B M b® HQÊM; F?OM; HQM; ;B i,M

aÎ ?B M ;`i ç-m- +ÁM "€ oQÆM; +kM; +QÌB ? ? M|B,

@ æ9M; p`v- i ç M; M;?o t2K H9+ F?OM; HQM; ;†T F?`m b9M; bB m mv HU+ +O
i?`i pKM F?-M;- ? ? ? XXX

aÎ >B M #`v ;B| [m v b M; ;½ i? M? MB M i|+ p`M;- ?„M H¢M? M?¢i M|B,

@ æ h`M? s€ /çv M;QÆB +¬M; T?m h`mM; Zm®+ ?Q`M iQ`M F?-M; i?`M? p`M ç
;B9T K°i pB +- +?d +¬M H`K tQM; b) /çv i`i +ª +¬M; T?m +?Q M;QÆBX

:½ i? M? MB M M;?2 K¼B M;QÌB M|B +?mv M ç½ ?B m ç¢B F?€B- ?„M p°B p¶ M;U

@ *?mv M F?€+ i F?-M; /€K M|B- M?QM; +?mv M i`QM; i?`M? T?® M`v i?b M;QÆ
i?`M? T?® M`v +kM; +QB M?Q +| +?9iªM? ?QÎM;- +| TªB M;QÆB Km®M i ;B9T K
iªB\

aÎ >B M #9M; i v ç€M? +?|+,

@ *?QM? H" M?Q p"v- M m H" M?" Mi?QMv- pW M½v F?B ibK FB KiQ HB m i +kM çbM? M;QÆB- ?bM? M?Q +| K°i M;?` b„ K M; ?¼ M"v TªB F?¬M; \ h M;?o M;QÆB +?9M; i - +S M|B #¼M i H" +?mv M;B iB m #ªM +O pB M #ªQ i" M;- Km®M H M ç pQ /K T?•M F?OM; HQM;- H€ +•v +´ ç¢B- t€+ +¬M i`MM; F?´M; H²- iMv iB M H'v K F?¬M; i?ªM? ?QÎM; iÈB [m•M ç°B- M?QM; +?d K°i +€B pB M #ªQ i" M; M?Q M?Ä- H) `i / /" M; TªB F?¬M; \

:½ i? M? MB M i|+ p" M; +kM; F?¬M; M|B; b i? K- ?„M H'v i`QM; i9B ` K°i +?B + çB M|B +?mv MX " M ç-m +| H) ?„M #` iW +?®B- M?QM; b m F?B F?´ bÎ M, M Md K°i ? +kM; iQÆB +QÌB- K°i H9+ H•m b m KÈB i„i K€v +QÌB ? ? M|B,

@ E?¬M; +| p'M ç ;b- ¬M; ;B" i M|B b) H"TiS+ ;¼B çB M +?Q pB M i`QÎM; pB M # /çv +QM +¬M; T?m h`mM; Zm®+ +| çQÊ+ F?¬M; \

kj8X >ÁM æªQ " ` S?QM; hÄ UjV

æ•v H" K°i +m°+ ;B Q /`+?- /M K°i ?²B ? B M;QÌB +?d i? M? iQ€M pÈB M? m #^M; F?¬M; i? +U imv i;½ i? M? MB M i|+ p" M;- ?„M +?d p"Q +Æ i? KbM?- #„i ç-m;B K¢+? +| M°B HU+ /B ç°M;X :BªM; ;BªB ?ÆM KQÌB T?9i- ?„M çQ M°B HU+ iB M p MB M- i?U+ i ?„M +kM; F?¬M; iB M ?"M? +¬M; FQ+? M M F?B M°B HU+ iB M p"Q- +| K°i Hm²M; F?Q 'K /m ç°M; i`QM; +Æ i? - i?2Q M?Q HÌB ?„M i?b Hm²M; F?Q M" M?Q +| K°i +QM +€ M?Ä i`QM; M;QÌBX

o'i pª çQ M°B HU+ +?çv K°i pÁM; i`QM; +Æ i? ;½ i? M? MB M- h`M? s€ M;QÌB ç- b H¬M;- +ÁM i M i? M? MB M ;B®M; M?Q M?"T K - M;²B t T #^M; M; v M;„M /QÈB p" M; +MM; b®M; KkB + Q i?b iQ i?€B ?„M #•v ;BÌ;B®M; ? i ?B T F?€+? i?B m MB ?B TX

h`M? s€ M;²B tm®M;- M?, M M?| M?bM K¼B M;QÌB- "€ oQÆM; +MM; G * K æ¢Q i aÎ >B M H¢M? M?ç i M|B,

@ L?Q p"v +?9M; i +?m`M #` b¢M b" M;- M;`v K B H M i?mv M p" M iªB tm'i T?€i ç ? B +?mv M +¬M M?„+ M?Î K¼B M;QÌBX

@h?S M?'i- KK+ iB m +O +?9M; i H" H'v pB +ibK FB K #€+ ?¼+ çB M H"K i`¼M; i?"i M?B m F?OM; HQM;X æB Ki?QÎM; ;B i F?OM; HQM; [m€ Qi- K†+ /M b® HQÊM ;B i çQÊ+ K'v M;?bM +QM- M m F?¬M; i?b +kM; +?ŠM; ç€M; ;bX >ÆM M[ - H"K p" T?QM; iÄ ?ÁM çªQ- M m ç #¼M ?¼ iB M ?"M? i'M +¬M; +?9M; i i?b +| i? b) `i M

@h?S ? B- K°i F?B #` #S+ iÈB H9+ F?¬M; i? F?¬M; F? B +?B M- i ?v p¼M; K¼B M F?¬M; +¬M #B i ç®B i?O H" B- F +ª H" #BM? HQM? ?ªB [m•M p¬ i°BXXXX +kM; M[- M m +?9M; i?"i bU ;B Q +?B M pÈB ?¼- p•v v m +¬m +O i H"XXXX Qi M?'i T G"K iQ" M #° ?ªB [m•M ç M; T?QM; iÄ F?m pU+ ?¶M HQ¢M- /šM /K ?¢K ç°B ?"M; F +?9M; i M?•M +Æ ?°B /MM; ;Q#HBM ;HB/2` iÈB çªQ Lm#H ` - ?Q" M i?"M? ibM? iB

@obi? - K°i F?B F? B +?B M- i" M HU+ T?€ ?Q¢B- +| i? T?€ çQÊ+ +?B M ?¢K HÈM H" T?€X *?9M; i +| i? i¢Q ` KS+ ç° T?€ ?Q¢B +" M; HÈM- M?•M b® iY pQM; +" M ç°B ?"M; F?¬M; Kšm ?¢K #` /šM /K iÈB +" M; + QXXX *Æ #ªM H" M?Q p"vX

h`M? s€- "€ oQÆM;- G * K æ¢Q- # M;QÌB M?'i i Mm®i MQÊ+ #¼i- F?¬M; B M|B #B i M?[M; M;QÌB FB ç M; Km®M M|B +€B ;bX

ôh?"i [m€ +QM K M| çB M +m²M;XXXX æ9M; H" çB M +m²M; iÈB +U+ çB K `²B5ô

@æB M +m²M; \ E?¬M;- ç•v H" F ?Q¢+? +| t€+ bm'i ?Q" M i?"M? KK+ iB m HÈM M i" T FQ+? # M ç K- +?9M; i imv i ç®B +| i? ;•v ` ?Q ?¢B F?´M; H²X >ÆM M[- +?9

+| ç` H¬B i`¼M; HU+ + Q- #B i M?[M; i?S M`v ççB #B m +?Q +€B ;b F?¬M; \ *?d +
M m ç€M? HûM- +?9M; ` `i +| i? i`U+ iB T ç€M? +?bK +ª ?`M; F?¬M; Kšm ?çKX>
aî >B M F?) +Q`B M?çi- i?"K +?Q MK +Q`B +O ?„M +ÁM T? +?9i F?BM? i?Q`M; p
ô*| H) ç•v KÈB H` aî >B M i`QM; Fw S+ +O i - pšM p`v- çB M +m²M; p` Hw i`QXXX
M?QM; [mª i?"i +?QM? H` ?„MXô
h`M? s€ ?mM; ?,M; M|B,
@ G`K çB5 J FB T- /M b Q i +kM; +?ŠM; +ÁM ;b ç K'i- ç½ [mv i ç`M? ?Q`M i?"
F?¬M; i? [m v HçB çQÊ+ M[- +?d +ÁM çQ`M; HB m KçM; +?B M ç'm i?¬BX G`K
ibK i v #€+ ?¼+ çB M FB +MM; #Q K"i b® HQÊM; F?OM; HQM; ;B i,M;- b m ç| ç€M
æB5
"€ oQÆM; +kM; ?Qi b•m K°i ?ÆB- M|B,
@ J M| - ç€K HQM? J„XXX ç®B i?O +k- M m ç½ [mv i ç`M? +?ÆB i?b M?'i ç`M? T?ª
Km®M t2K _ BH;mM ç'm pÈB +?B M ?çK +| ?[m /KM; F?¬M;- ? ? ? XXX
G * K æçQ HçB F?¬M; M;WM; çQ K„i M?bM ;½ i? M? MB M i|+ p`M;- ?„M i?b i?"C
@ *?ŠM; H) +€+ M;QÆB +?m`M #` ;B i M;Q`B /B i F?~m\ h`QÊ+ K†i ?„M M|B K'v +
" oQÆM; H`T iS+ +Q`B ? ? - ?„M ç`v ;½ i? M? MB M K°i +€B- i M M`v [mª M?B M
p ç½ ?¬M K #`i idM?- +ÁM h`M? s€ i?b ;½B ;½B ç-m ?ÄB,
@ >ÄB +€B- +€+ M;QÆB T?€i ?B M i ç€M; M;'i ?„M iW H9+ M`Q\
aî >B M i?ªM M?B M ç€T,
@ hW H9+ M;QÆB F?) 'M ç°M; Kç+? +´ ?„M H` i ç½ #B i`²B- KS+ ç° ?¬M K M?Q
MY iB M; M M +?9M; i +| i? i?ªQ Hm`M i? K K°i p`B p'M ç +?B iB i- b m ç| çÈB
h`M? s€ +Q`B M|B,
@ h|K HçB H` +?mv M H-M M`v ç½ çQÊ+ [mv i ç`M?- M;`v K B /MM; i`m p`M iªB iÈ
i?"M? ibM? iB i F`+? #ªM Î ç| - b m ç| i"TFQ+?XXX 1 ? K- i"TFQ+? ?ªB [m•M J„- b
HQçM- +MM; ?çK ç°B ?`M; F?¬M; Kšm ?çK #` /šM /K iÈB- +?9M; i M?•M +Æ ?°B
Lm#H `i`QM; T?¬M RX o +Æ #ªM H`+? i`bM? H` M?Q p`v- #•v ;B| +?d +ÁM K'v p`M
+?Q # M;Q`B i•M M?•M M?Q i? M`Q- T?QÆM; €M +?B M ç'm F?B i"TFQ+? ?ªB [
pšM +ªK i?'v F ?Qç+? M`v [m€ F?Q i`QÆM; M?QM; ? ? ? - M;?o ç M +kM; H`K
?"Q F?Q- K FB T- H-M M`v HB m KçM; çBX
aî >B M ;"i ç-m M|B,
@ h` M i?U+ i - i pšM +?Q`M; ç€M? +?bK +?B M ?çK `i +| F?ª M,M; +kM; H` ibM?
#B i çQÊ+ i?Q`M; # Q M?B m- /M b Q +kM; +| i? i?Y K°i +?mv MX L m M?Q bY /K
+¬M i'M +¬M; ç9M; p`i`Q- +| i? / /`M; ç€M? +?bK K°i +?B M ?çK- K†i F?€+ F?B
K†i #B M b) i`€M? çQÊ+ ` / `i?,K /Á- ?ÆM M[ i` M :Q#HBM ;HB/2` +ÁM T?O K°i
+?d +¬M i`B i®B- K¼B M;Q`B +kM; F?¬M; HQ #` T?€i ?B MX
æ M; H9+ M|B +?mv M- ;½ i? M? MB M i|+ p`M; #¶M; ` M `d /m¶B M;Q`B- K°i H9+
p°B p`M; ?¬bQ T?K [m€ `çT tm®M; ç'iX h M M;QçB [m®+ M`v F?¬M; M;| ?¼+ çQÊ
h`mM; >Q +´- b m ç| +Q`B HÈM M|B,
@ > ? - bQ T?K- [m€ imv i p|B- +QM Hmv M K°i H9+ H` M;O K'i- [mª M?B M ;B®M;
i`QM; i`mv M i?mv iX
ôXXXXL;O K'iXXXXô
h`M? s€ +MM; K'v M;Q`B tmM; [m M? M?bM ?„M p [m€B /`- +| K¶B aî >B M i?¬M b
ç`B- F?) +Q`B- M|B,

@ L m M; QÆB ç½ ?¼+ çQÊ+ M°B +¬M; i•K T?€T- #•v ; Bì+kM; +QB M?Q ç iY +O ?
H¨ ç² ç T?ªB i¬M FQM? pÈB bQ T?K +?Q \

:½ i? M? MB M i!+ p¨M; H¨T iS+ ;¨i ç-m HB H¨ ,

@ æ! H¨ çQÆM; M?B M- K°i M;¨v H¨K i?-v- +ª çÌB H¨K +? - bQ T?K #ªQ i çB ;B i M
aÎ >B M p°B p½ M;¨i HÌB ?„M- M!B ,

@ E?¬M; +-M M; QÆB çB H¨K K'v +?mv M M¨v- ?B M i¢B #¼M i +-M M; QÆB i bK +
+?9M; i +ÁM # M; QÌB +?Q iÈBX J†+ F?€+ M; QÆB H¨K +?Q i®i +?mv M FB - M;
H M i?mv MX

:½ i? M? MB M i!+ p¨M; ;¨i ç-m HQM; i`¼M; ç€T SM; - ?„M F?¬M; M!B +•m M¨Q ç½
b m [m v H¢B +QÌB M!B ,

@ aQ T?K- +QM ç½ M #¨B +?Q M; QÌB K'v ;B M T?ÁM; - îi-M; ? B KQÆB #ªv iÁ M
+kM; K'v #` #^M; ?[m +! i? iMv w +?¼M HU T?ÁM; i`QM; i-M; ç!XXX aQ T?K +S
pã +¬M; `i +U+ F?´- K'v M, K ç-m F?¬M; i?´v +! #B M ?! ;b- +-M T?ªB F?¬M; M; W
i•K- +QM b) F?¬M; H¨K H½Q M?•M ;B M; QÌB T?ªB K'i K†i ç•m- ? ? ? XXXX

J'v +•m +ªK i bM? M¨v M!B ` iW KB M; ?„M H¨K h¨M? s€ F?!2 KB M; ;B"i; B"i- ;B
T?ªB K°i 7 M +m²M; - b m F?B ;†T çQÊ+ +¬M; T?m +?•M +?QM? - i M i? M? MB M t
Hw i`Q M¨v #¶M; #B M i?¨M? +m²M; M?B i- ç•v +, M #ªM H¨ +?mv M ?„M F?¬M; i?
h¨M? s€ +?d +! i? M?šM M?¨M M?bM "€ oQÆM; p¨G * K æ¢Q +QÌB M; †i M; (?)Q-
pÈB # M; QÌB oQÆM; >B T- iB T ç! ç ;½ i? M? MB M i!+ p¨M; T?€B M; QÌB çB ç!M
M; QÌB +QB M?Q i¢K ´MX

a m #[+ÆK i®B- ;½ i? M? MB M H¢B +-K #®M i! ;B'v +?SM; M?"M +¬M; i€+ iÈB +
i€+ ç½ çQÊ+ pB M i`QÎM; pB M #ªQ i€+ t€+ M?"M X hB T ç!- ?„M H¢B i?dM? +-m h
+?Q ?„M K°i H-M M[- #'i ç„+ /o- h¨M? s€ +?d +! i? /MM; M°B HU+ tmv M [m iQ¨
M; 'i ?„M Hm¬M- ç M F?B idM? /"v ;½ i? M? MB M M¨v H¢B +ªK i?€M +¬M; T?m h¨m
K'v M; QÌB +ÁM H¢B +QÌB ç M ;"T +ª M; QÌB- +ÁM h¨M? s€ i?b +QÌB F?¬M; M´B- K

*?Q /M i? M¨Q- ç M i`Q M;¨v i?S ? B- #®M M; QÌB h¨M? s€ pšM i¢K #B i i M i? M
M; QÆB G * K æ¢Q çQÊ+ b„T t TÎH¢B + Q®+- i`QÊ+ F?B `ÌB çB- h¨M? s€ ç½ ç
#° ç¨K- ? B # M; B Q ? M- +?d +-M H'v çQÊ+ i`SM; h@`2t b) iÈB ç!M # M; QÌB +M
ç M H9+ ç!- ? B # M b) /MM; K€v #° ç¨K /mv i`b HB M H¢+X

h¨m p¨M iªB T?ªB iÈB ?ÆM ? B ;Bì +?B m KÈB F?ÎB ?¨M?- K¨ çªQ aQ`M F€i?"i +k
i®B ç +O i¨m- F?QªM; i€K ;Bì i®B ç½ iÈB çQÊ+ ?ÁM çªQ F, Cm` - ç-v F?OM; HQM
F?´M; H² b®M; +°M; bBM? pÈB M? m- +kM; H¨ MÆB #®M M; QÌB h¨M? s€ b„T iÈB

h¨m p¨M iªB pW iÈB ;¬M- iW i` M çªQ ç½ i¨mv M iÈB iB M; /½ i?9 ;¬K`Qi- +ÁM K'
+kM; M?bMi?'v ?¢K ç°B ç M; T?QM; iÄ ?ÁM çªQ X o¨B +?B +im¬M /QÆM; ?¢K- p
K'v +?B +i¨m F?m i`K+ HQ¢B M?Ä ?¼T i?¨M? ?¢K ç°B- i`QM; i-K K„i K¼B M; QÌB
+QM i?mv M M?Ä ` p¨Q ?ÁM çªQ- t2K` H¨ K°i Qi #BM? HQM? p¨M?•M pB M M; ?E

@*?m¨M #` tQM; +?Q \ æB i?¬BXXX p¨Q çªQ F?OM; HQM; 5

kjeX J v J„M o¨XXXX æªQ E?OM; GQM; URV

h¨m p¨M iªB `ä¨¨M; +kM; i?m°+ #B M +? ?¢K ç°B M¨v- b m F?B M! iÈB F?¬M; H•m
HQ¢B M?Ä iB T +¨M ? B # M- b m ç! H¨ [m•M ç°B ;B Q iB TX J'v +?mv M M¨v ç€K
+?šM; Km®M [m M i•K- /M b Q i?b F?¬M; H•m b m ç½ +! K°i i M [m•M M?•M iÈB ;¬
+?m¨M #`- iMv H9+ +! i? çQ ?¼ p¨Q +, M +S # M i`QM; çªQ X

h M HQM? ç! +kM; H¨ K°i b„ [m M +'T 9v- ?„M /šM çQÌM; pW M!B ,

@ *€+ p` H` M?•M pB M pB M #^aQ i`M; iÈB i?m i?"T iB m #<sup>a</sup>M T?<sup>a</sup>B F?¬M; \ L?È F,- F?¬M; çQÊ+` F?ÄB; BÈB imv M- Î ç•v F?¬M; +?d +| F?OM; HQM; iQ HÈM ?Q†+ o HQΦB +¬M i`MM; ç€M; bÊ bQ pÈB F?OM; HQM; +kM; M; mv ?B K F?¬M; FûKXXX Í; HQÊM; HÈM i?m¬+ /B i p` tm çm´B +¬M i`MM; - M m F?¬M; M; v +<sup>a</sup> [m•M ç°B +kM h`M? s€ M; šK M; ?o- ç M; ç`M? KÎ KB M; i?b aÎ >B M ç½ FûQ FûQ €Q ?„M`²B KdK

@ L|B ç M +¬M i`MM; XXX \*€+ p` bÊ b® HQÊM; +QM i`MM; ? v H` ç° HÈM\ h?2QM +U+ F€ iQ HÈM T?^aB F?¬M; \

h M b„ [m M M`v ;"i ç-m M|B,

@ æ9M; "v- ç€K +¬M i`MM; M`v p®M`i #bM? i?QÌM; - M?QM; iW K'v i?€M; i`QÈ+ H M- ?ÆM M[b® HQÊM; +kM; ;B i,M; ç M +?|M; K†iX E?Q^aM; K°i i?€M; i`QÈ+ - H iQ #^M; +<sup>a</sup> +€M? i v- #` M| ?9i K€m- i` M M; QÌB +| i? tm'i ?B M K°i H¶ #^M; pB M H` iW ç-m i?€M; M`v ç€K +¬M i`MM; #„i ç-m iY pQM; ?`M; HQΦi- +?9M; M| +S +? +?QM? pb i? K` +'T i` M KÈB +?Q T?ûT +€+ M; QÆB ç M i?m i?"T i?B i? +¬M i`M aÎ >B M H9+ M`v ç½ i`-K iQ bmv M; ?o- h`M? s€ T?<sup>a</sup>B p°B p`M; iB T HÌB,

@ E?¬M; b B- +?QM? H` M?Q p"v- +| çB m +'T i` M +kM; ` H M? T?^aB i?m i?"T i? +MM; K'v HQΦB M[X

h M b„ [m M i?m" M KB M; ç€T,

@ *€B ç| i F?¬M; #B i- /M b Q #¼M i +kM; imv i ç®B F?¬M; Km®M #QÈ+ H M ?ÁM ç ;B`M? H'v K°i K<sup>a</sup>M? ç'i ; -M #Ì- +?9M; i +Æ ?² T?<sup>a</sup>B /MM; T?€Q + Q tΦ Q M? iç+ +<sup>a</sup> ç'i ç B +kM; i M M€i- p"v K` pšM +? i ç M K'v +?K+ M; QÌBXXX

h`QM; H9+ M|B +?mv M- K¼B M; QÌB ç½ iÈB #QQM; i`m p" M i^aB- Î ç| [m^a M?B M +| bÆM- b m F?B +^a #®M M; QÌB H M i`m- i M b„ [m M FB HB M H€B + M¬p T?Q ç

hW t M?bM HΦB- ç^aQ aQ`M ç9M; H` K°i i?„M; +^aM? - i` M ç<sup>a</sup>Q +•v +®B mK iMK- ? M`v ç½ F?Q^aM; i€K; BÌi®B M?QM; €M? +?B m i` çÄ`U+ pšM ç M; +?B m`¼B- ?ÁM +^aM?X

h v b„ [m M i?b i?"Q,

@ L?bM`i ç T T?<sup>a</sup>B F?¬M; \ >ÁM ç<sup>a</sup>Q M`v H9+ i`QÈ+ +|`i M?B m ç` T?QÆM; i` b Q- ; -M ç•v F?¬M; +?d K°i HQÊM; HÈM F?OM; HQM; +MM; +¬M i`MM; +´ çΦB tm' +kM; #„i ç-m H M i`MX *€+ M; QÆB çWM; M?bM K'v +•v çΦB i?K FB - i`QÈ+ ç•v + ç|iQ`M #° #B M i?"M? +•v HÈM- + Q ç M K'v +?K+ Kûi- ?ÆM M[+?i; ¶ i®i ç M F€ +?S- K'v i M M?•M pB M M; ?B M +Sm +ÁM ç M; M; ?o +| i? H'v K'v HQΦB /QÆM; t ;B^aB [mv i p`M ç M ΦM ç|B i? ;BÈBXXX J°i Hk i?- M FBM?X

J¼B M; QÌB +kM; F?¬M; ?ÄB M?B m- +?B + + M¬ç M; +?çv iÈB- ç°i M?B M K°i + p¼i H M K†i #B MX *QM +€ iQ ç M #®M M, K Kûi- +kM; K v H` M| F?¬M; p T?^aB- M 9TX

@ h?b` H` i? XXX

aÎ >B M +9B ç-m H`K #~K- i? M? •K +O ?„M +?d +| h`M? s€ M;²B +ΦM? pW p†M i?'T; B¼M; ?ÄB,

@ L; QÆB T?€i ?B M` +?mv M; b b Q\ L|B i?Y t2KX

aÎ >B M; "i ç-m ç€T,

@ E€i?"i +¬M i`MM; +´ çΦB p` F?OM; HQM; pb b Q HΦB iQ HÈM M?Q p"v- K†+ /M # i`QM; ç| +| K°i H" T Hm" M H` /Q ?`K HQÊM; /QΦM; F?Q i?ÌB ç| + Q ?ÆM #•v; BÌM? #B M ç´B +U+ HÈMX J` ç²M; i?ÌB- iW K°i p`B T?QÆM; /B M- bS+ b®M; +O +¬M i bQ pÈB bBM? p"i #Á b€i- M?QM; +kM; i?2Q K°i p`B T?QÆM; /B M- bBM? KΦM; +O oQ /K M?Q- pÈB /QΦM; F?Q M?Q ?B M iΦB ç /mv i`b i?•M ?bM? F?'M; H²- +€+ HQ

ç'i i?'T #Á H M + Q M;mv M h•v hçM; b) +ªK i?'v i?•M i? F?| +?'m- + -M i?lB ;B M
+¬M i`MM; M m M?Q i?•M i? iB T iK+ HÈM H M- ç M K°i KS+ ç° M?'i ç`M? +?d +| i
i? M;?B M;lXXX

@h +kM; ççB F?€B çQ€M çQÊ+ M;?B M +Sm +O ;½ #€+ ?¼+ çB M FB - ?„M ?ŠM H
?Q†+ +?'i ;b ç| F?B M bBM? p"i i?Q€B ?| - H`K +?Q +€+ HQ`B #Á b€i i` M çªQ M`v
ç bBM? b¬B Mªv MÎ- +€+ HQçB /QÆM; td +kM; #„i ç-m i`Î M M F?'M; H²- p T?-M
ççBXXX +| H) +ÁM +€+ /'m ?B m F?€+ M?QM; tûi i'M; i? - +?9M; i `i K v K„MX

h`M? s€ iÁ KÁ ?ÄB,

@ J v K„M\ J v K„M +€B FB m ;b\ L?Q +?9M; i ?B M içB K` +kM; ;¼B H`K v K„M b
aÎ >B M ;"i ç-m ç€T,

@ E?-M; b B- +?9M; i ?B M içB i?"i bU H`K v K„M- M;QÆB +| #B i H`bQ pÈB F?
+? i- +?QM? i?S+ ç€M; bÊ HçB H`Hk +¬M i`MM; FB X "¼M +?9M; +| H) F?-M; i?
i?•M i? F?'M; H²- ;B®M; M?Q K°i +QM Km¶B K„i ç®i +?9M; i p"v- M?QM; M m M?
#¼M i i?b b Q ç•v\ o¬b® +¬i`MM; - i?•M ?bM? HçB iQ HÈM +kM; çO H`K i?'i #¼M
M?Q i? b) H`K°i HQçB F?| F?, M F?€+ p` +¬M +€+? ;BªB [mv i F?€+X

h`M? s€ ;"i ç-m- ?„M +ÁM +?Q F`T H M iB M; ;½ b„ [m M ç½ H€B + M¬ç M #Î +
?„M [m i K² ?¬B HçM?- M|B,

@ oW `²B ç9M; H`K v K„M- i`QM; #B M +| `i M?B m bBM? p"i +' [m€B- pQ /K M?
M;QÆB K`M; ½ tm®M; +?d +¬M #` M| ?9i i`9M; - H9+ ç| M| F?-M; ,M ç M i`M tQÆ
çQÊ+ +€B +?9M; i ç½ H M #Î `²BXXXX J FB T- i?"i Km®M +?m²M F?ÄB +€B ç` M
iB T #„M ?ÁM çªQ i?"M? #bM? ç` F?-M; çQÊ+ b Q\ *ÁM T?ªB iB T iK+ +®i?O M?

æ M; H9+ M|B +?mv M- iW i`QM; H¬ +®i +€+? ç| F?-M; t - ? B i M HQM? +?çv iÈ
[m M #v ;B| KÈB M|B,

@ *€+ p` i?2Q i çB- Î +?¶ ç'i + Q ç`M; FB ç½ +?m`M #` T?ÁM; +?Q K'v M;QlBXXX
J¼B M;QlB #'v ;B| KÈB +| /`T ç€M? ;B€ +`M i?"M #½B +€i M`v- iW #½B +€i ç M i`
Kûi- ç` ?bM? /¬M /¬M + Q H M- ç M +?¶ ççi +U+ ççB HçB iW iW ?ç tm®M; X Í +?
+?,M; K°i i'K HQÈB i?ûT HÈM- i` M HQÈB +ÁM K„+ HçB K°i Qi i?'i i?®B `[+MM;
M?bM [m F?B M M;QlB i i?'v #m²M M¬MX

J'v M;QlB h`M? s€ M?bM M? m- v M H†M; ;"i ç-m çB i?2Q pB M b„ [m M iÈB +?¶
;B[#½B ç'i + QX J†+ /M M?bM # M M;Q`B F?-M; #„i K„i H„K- M?QM; # M i`QM;
M[+ÁM +| K°i b® ç² /MM; i`QM; M?"- i?"K +?Q K¼B M;QlB +ÁM i?'v +ªK°i b® ç²

*?mv M iB T i?2Q H`FB K i` i?2Q i?O iK+ - i`bM? ;B'v +?SM; KBM? +¬M; i€+ - b
T?ÁM; M;?d M;ÆB p` çQÊ+ i?-M; #€Q K'v HQçB M°B [mv- b m KQlB ;B| i®B F?-M
F?-M; çQÊ+ pQÊi [m HQÈB i?ûT- F?-M; çQÊ+ ?`M? ç°M; çÆM ç°+ - +€+ HQçBX L
+kM; `i M? M?- #®M M;QlB çQÊ+ +`T K°i #[+ÆK i?'M? bQçM- M m F?-M; M|B
+?d `B M; çB m FB M Î ç•v ç½ i®i ?ÆM Î M?" M;?d ?Q†+ K°i b® F?€+? bçM HQçB

•M [m [mwi tQM; #[+ÆK- +?l ç M KQlB ;B| - ç M ç|K i„i /¬M- h`M? s€ KÈB H'v
iWM; M;QlB iW i`QM; LçT ;BÈB p` i9B F?-M; ;B M `X

æ-m iB M h`M? s€ K°i i v +¬K ççB HB M b€m MÁM; - K°i i v +¬K L;¼M ;B€Q +O
iQÊM; M?bM +?ŠM; ` i? i?®M; ;b M?QM; M?[M; B iWM; i?'v [m ?„M bY /KM; /KM
b) #B i- mv HU+ +O +?9M; i`QM; i v h`M? s€ b) çQÊ+ T?€i ?mv ç M KS+ FBM? F
L;¼M ;B€Q +O i?-M P bB`Bb MûK` ;B i +? i K°i ? B +QM h@`2t H`imv i ç®B F?-

oQÆM; >B T +¬K K°i F?~m b9M; iB m HB M #bM? i?QlM; - M?B K pK +O ?„M H`+?
? M ;B| - +ÁM b9M; iB m HB M ç ç®B T?| pÈB p2HQ+B` TiQ` T?'i ?¬M; - +€+ HQçB
+ÁM HçB- b9M; iB m HB M +O ?„M +,M #ªM F?| ;•v çQÊ+ i?QÆM; i`M HÈM +?Q h

"€ oQÆM; p€+ i?2Q F?~m` BH;mM +U+ F€ T?QM; +€+? +O ?„M- F?~m b9M; M`v
M;QìB tmM; [m M? ç m HB + K„i i? K K'v +€B- +ÁM "€ oQÆM; i?b +U+ F€ i?Ä K½
o T?–M aî>B M i?b +?ŠM; +| p ;b H` ç M; +?m~M #` +a- ? B F?~m +QBH;mM +O ?
+–M ;†T +?mv M H` +| i? iMv w i'M +¬M;X
h`M? s€ i?'v K¼B M;QìB ç½ +?m~M #` tQM;- ?„M KdK +QìB- H'v :Q#HBM ;HB/2`
M?[M; M;QìB +ÁM HçB ç m H'v K°i bÊ /•v ;B +®- #m°+ p`Q M|- b m ç| K¼B M;QìB
>M? ç°M; +O "€ oQÆM; p` oQÆM; >B T +U+ F€ ;B®M; M? m- ~M M'T- H2M HûM
+Y X a m ç| +?d i?'v ? B M;QìB F?) çQ i v p¶ p`Q +´- ? B M;QìB HQM? H"TiS+ ?
çQ i v` /'m ;BªB [mv i tQM;- h`M? s€ +MM; aî>B M KÈB iW i`QM; #|M; i®B çB`
@æB i?¬B- #„i ç–m +?B M ç'm5
h`M? s€ #QÈ+ H M :Q#HBM ;HB/2`- FûQ # M;QìB # v iÈB +?¶ ç'i + Q- F?¬M; H•n
i`QM; `WM;- +ÁM ç M FB K bQ€i tmM; [m M? H¬ +®i F?¬M; ? +| +?9i T?ªM SM;-
tm'i ?B MXXX

kjdX J v J„M o`XXXX æªQ E?OM; GQM; UkV

@Zmª M?B M H` +•v i?m°+ ?¼ /QÆM; tdXXXX
aî>B M F?) +?çK p`Q K°i ;®+ +•v HÈM- M|BX
*€B +•v M`v +| H€ ;B®M; ? i /QÆM; td- ?ÆM M[ +?'i ;¶ `i K`M- F?B +?çK p`Q F?
i v- ;B®M; M?Q b| p`Q K°i i'K ;¶ ç½ ç€M? #|M;X
G9+ M`v K¼B M;QìB KÈB iB M p`Q `WM; çQÊ+ F?QªM; K°i M;?bM Kûi- ç iB i FB
çQìM; ;B i çQÊ+ M?B m F?OM; HQM;- b m F?B i?QÆM; HQÊM; i'i +ª ç m i?'v ?ç
?ÆM M[- i`QM; F?m`WM; `”K`çTM?Q i? M`v- ?B m bm'i T?B ?`M? +O :Q#HBM
çB #° +kM; F?¬M; M? M? ?ÆM çQÊ+ # Q M?B mX
@L;Q`B ? B M;mv M M?•M M`v- i +ÁM HQ +| /U+ HQM; USi2`Qb m`bV tm'i ?B M-
K` M|B +?„+ +?„M F?¬M; bÊ +?9M;- M?QM; F?B +?9M; i #„i ç–m i'M +¬M; b) `i M?
?B M` X L m M?Q +Y F?¬M; [m•M ?Qt+ #„M i M HY ç`M? p`- +?9M; i +kM; F?¬M
i i?b Km®M ? i bS+ i`€M? ibM? ?m®M; M`v- i`QÈ+ F?B çç i çQÊ+ ibM? iB i F`+? #
M?'i F?¬M; M M T?€i bBM? tmM; ç°i pÈB ?ªB [m•MX
aî>B M M|BX

h`QM; b® pk F?Q +O K¼B M;QìB- +?d +| +QBH;mM +O ?„M p` L;¼M; B€Q +O i?–
?B m [mª ioM? •K- /M K¼B M;QìB i?"i bU +?Q iWM; i?'v ?„M bY /KM;- +kM; F?¬M
i? M`Q M?QM; +?„+ +?„M F?¬M; i? FûK çQÊ+- M m ç½ i?m°+ HQçB pk F?Q : mb
T?ªB çç i ç M K°i KS+ M?'i ç`M?X

G9+ M`v K¼B M;QìB çB i`QM; `WM;- /U i?2Q #ªM ç² T?•M #® ç` ?bM? aî>B M i
çªQ ;B®M; M?Q K°i +€B #€i- ? B # M ç m H` ç²B M9B ?Q†+ `WM; +•v + Q- +`M; çB
K` Î +?¶ ç| +| K°i pB M M;?B M +Sm ç½ #` #ª ?Q M; iW H•mX JK+ iB m +O K¼B
+Sm 'v- bQ pÈB çB HQ M? [m M? F?¬M; KK+ çQ+? F?“T +ª çªQ- F?¬M; #^M; ibK K
i v #€+ ?¼+ çB M FB H9+ ç–m +?QM? H` K°i KbM? iÈB ?ÁM çªQ M`v- M m ?„M Km
/KM; F?m M?“ #Ä ?Q M; ç|X

@hbM? ?bM? H` M?Q p`v- +?9M; i T?ªB [m pQÊi [m # F?m pU+ ?Q`M iQ`M #'i ç
`”K- Î ;B[ H` i?ªQ M;mv M #^M; T?ŠM;- iB Ti?2Q H` ç–K H–v ~Ki?'T +?¶ pB M M;
M;Q`B w Km®M- i`QÈ+ b€M; M;`v K B +?9M; i +| i? iÈB +?¶ pB M M;?B M +Sm #
aî>B M M?bM #ªM ç² ?ÁM çªQ- pW çB pW M|BX

"€ oQÆM; pšM F?¬M; M;WM; M;| M;?B M; tmM; [m M?- M|B,

@ L?QM; b Q H¢B F?¬M; i?´v F?OM; HQM; \ E?¬M; T?ªB M|B MÆB M"v +|´´i M?B m
[m, +kM; F?¬M; i?´v M[X

aÎ >B M +kM; F?¬M; M; ~M; ¸-m H M- ¸€T,

@ sm'i ?B M i`QM; `WM; ¸¢B ¸ b® H" F?OM; HQM; ,M i?U+ p"i- ¸ M i®B +?9M; M|
F?m pU+ #bM? M; mv M i?b T?¬M M?B m H" F?OM; HQM; ,M i?`i- M m M; QÆB Km®
i?b ¸ M #bM? M; mv M b) ¸QÊ+ M?Q wX *?d +| ¸B m H" mv HU+ b9M; +O M; QÆB [r
i`W T?B; †T i bM? ?m®M; F?~M +'T- M m F?¬M; T?ªB ? i bS+ i`€M? bY /KM; - KK+ i
?Q" M i?"M? i bM? iB i F`+? #ªM- b m ¸| i" T FQ+? ?ªB [m•M- b m ¸| XXX

"€ oQÆM; ;½B ;½B ¸-m M|B,

@ a m ¸| iÈB ?ÁM ¸ªQ i`QM; T?¬M K°i T?ªB F?¬M; \ *?mv M M"v i +kM; #B i K"- ?
F?B M"Q +-M i +mM; +'T ?Ä HU+ i?b i KÈB #„i ¸-m iQ" M HU+ +-M; FQ+?- M?Q

L|B tQM; - ?„M p€+ F?~m b9M; H M p B- +QÌB ? ?ªX

h`M? s€ K°i KU+ v M H†M; M; ?2 #¼M ?¼ M|B +?mv M- #¶M; ?„M +?Êi i?'T ;B¼M;

@ >WXXX *€+ M; QÆB +| M; ?2 i?'v ;b F?¬M; \

" M; QÌB +ÁM H¢B H" T iS+ +ªM? ;B€+ [m M b€i tmM; [m M?- M?QM; #®M T?Q iQ
i? M? +kM; F?¬M; +| - M?'i i?ÌB +ª # F€ [m€B M?bM p T?Q h`M? s€- M?QM; ?„M
+•v [mv i +´ ¸¢BX *?d i?'v h`M? s€ +-K L; ¼M ;B€Q +O i?-M P bB`Bb +„K K¢M?
F€ H¢ p M; H M- ¸ M F?B ?„M [m v H¢B- K¼B M; QÌB #'v ;BÌ KÈB M?bM i?'v i` M +
i`MM; HÈM #^M; +€M? i vXXX M?bM ?bM? /€M; - `ä`"M; H" K°i +QM ;B€M J„ T?|M

@*¬M i`MM; #B M HÈM- [mª M?B M H" +| +-M i`MM; #B M HÈM X

h`M? s€ + m K"v- p b iW KkB ;B€Q i`mv M ¸ M K°i KMB i M? ?¬B- K" +~M; H" K ?„M
F?'M; H² M"v #` tmv M [m F?¬M; M; Ì pšM +?Q +? i- i?•M i? M| ¸ M; F?¬M; M; W

aÎ >B M F?¬M; i? K ¸ w iÈB KMB i M? iQÌB T?€i` - ?„M +9B tm®M; [m M b€i +~M

@ E?¬M; b B- H" ;B€MXXX æ•v H" K¼i i`QM; b® Q i M?[M; +-M i`MM; +´ ¸¢B +| i? -
F?Q i?'TX aS+ b®M; +O HQ" B ;B€M +| i? M|B H" K¢M? ¸ M ¸€M; bÊ- ?ÆM M[- H
/M +?d +?9i ;¶ +kM; +| i? b®M; b|i XXX h +ªK i?'v +| +?9i HQ H„M; pÈB ?"M? i`bM

h`M? s€ p" M F„ M, M; ?²M; pB K- ¸ Hm²M; HY K"m ¸Ä K€m i?m" M i?2Q KkB ;B€Q +
+QM ;B€M F?¬M; ;B½v M' B K°i +€B- H" T iS+ #` i?B m +?€v i?"M? i? M- +ÁM h`M

@ h #B i M; QÆB ¸ M; Km®M M|B +?9M; i +| i? b) #` +-M i`MM; i'M +-M; T?ªB F
+kM; F?¬M; +| ;b ¸€M; HQ- /M b Q M m +?d +| ;B€M i?b ?šM H" F?¬M; i? ;•v i?
T?ªB- ?ÆM M[;B i ¸€K +-M i`MM; M"v +kM; F?¬M; ¸QÊ+ ¸B K- bQ` - F?¬M; #^
#bM? M; mv M- #„i ¸-m b, M F?OM; HQM; ¸BX

aÎ >B M ¸SM; /"v M|B,

@ æB i?¬B- F?¬M; ¸O iBM iS+ i?b F?¬M; i? bmv Hm" M` ¸€T €M +?QM? t€+- #•v
?Q¢+? K" H" KX

" M; QÌB ;"i ¸-m +MM; M? m ¸B` F?ÄB F?m`WM; - #•v ;BÌ ¸½ ?ÆM KQÌB ;BÌ- tmM
iB M; +-M i`MM; p®M pšM ? v M; ?2 ¸QÊ+ Î M¬M; i?¬M +kM; F?¬M; +| - M; Q" B i?dM
`®M; H M iW`it i`mv M iÈB- #®M T?Q ¸½v M H†M; ¸ M KS+ +| i? M; ?2 ¸QÊ+
M?Q i? - M; Q" B aÎ >B M` - # M; QÌB +ÁM H¢B ¸ m +ªK i?'v`i F?~M i`QÆM; X

o'i pª H„K KÈB tmv M [m ¸QÊ+ ¸€K`WM; - i`QÊ+ K„i ?¼ H" K°i #½B +Ä`°M; - F?¬M
+m®B +MM; +kM; ¸½ M?bM i?'v F?OM; HQM; X " M #b`WM; - K'v +QM FB K HQM;
FB K HQM; M"v i` M HQM; +| M?[M; ; B tQÆM; M?Q FB K- i?•M /"B F?QªM; #ªv KÙ
? B ; B tQÆM; HÈM M?Q +?B + +?Mv- #¼M +?9M; M^K i` M +| M; O`i M; QM H" M?-
K'v M; QÌB h`M? s€ ¸ M ;-MX

h`M? s€- "€ oQÆM;- oQÆM; >B T # M;QlB ç m`i?QM; T?'M- M;Q`B pB + +| i?
ç•v H`H-M ç-m iB M ?¼ M?bM i?'v F?OM; HQM; ç M; b®M; i?"i bU- h`M? s€ + -K
+?¶ +QM FB K HQM; i?b aÎ >B M ç½ p°B M; ,M HçB,

@ *?l ç½- i`QÊ+ K„i +?9M; i +S ?Q`M i?`M? iB i F`+? #ªM b m ç! b) #„i ç-m
?ªB [m•M +| T?€i ?B M` bU i²M içB +O +?9M; i +kM; F?¬M; i? çm´B i?2Q :Q#H
F?OM; HQM; M`v +kM; +?d H`K´v +QM ,M +Ä- çB K i?QÎM; `i Qi- +?9M; i +kM; F
K` T?ªB KçQ ?B K- +S çB iB T çB- M m ;†T F?OM; HQM; ,M i?`i b) i'M +¬M; X

h`M? s€ M?9M p B,

@ XXXX o"v i?b- +?9M; i #„i ç-m +¬M; FQ+? çB- M m ç•v H` o2HQ+B` TiQ`- +?9M

h`QM; #®M M;QlB- i® +?'i i?•M i? p`KS+ ç° +QlM; ?| +O h`M? s€ H` + Q M?'i
i®B ç2M M`v +kM; +?d +| ?„M KÊB +| i? M?bM çQÊ+ ` t X h`QM; i-K K„i ?„M- i` M
M?B M +| ?ÆM KQlB +QM o2TQ+B` TiQ` ç M; +?çv i` M ? B +?•M- #¼M +?9M; + Q
;B®M; K°i +QM h@`2t i?m M?Ä- F?¬M; +?d M?Q i? - i` M M;QlB +ÁM +| çO HQçB
#° /çM; +?9M; iU ?² ç M; i`mv çm´B K°i +QM F?OM; HQM; # bWM; #` i?QÆM; - T
+?¶ K¼B M;QlB ç M; çSM; X

h`M? s€ i®i t'm ;b +kM; H` ç°B i`QÎM; çQ`M ç°B- +| H) M,M; HU+ T?•M iQ+? #®
>B M M?QM; M m p p'M ç b„T t T +?B M ç'm- ?„M ?Q`M iQ`M tSM; ç€M; H` ç°B i`

h`M? s€ + -K L;¼M ;B€Q +O i?¬M PbB`Bb- i?Q€M; T?•M iQ+? iB M? ?m®M; `²B H

@ aÎ >B M- o2HQ+B` TiQ` ;B Q +?Q M;QÆB- +QM # bWM; ç i XXX

LlB çQçM- ?„M ç~v M°B HU+ p`Q i`QM; +•v i`QlM; K•m- ç M F?B KkB ;B€Q pW ptM
FBK b„+ - ?„M H`T iS+ MûK i?ŠM; iÊB +?¶ +QM F?OM; HQM; # bWM; ç M; H Q iÊB

*QM F?OM; HQM; # bWM; M`v /`B ?ÆM #ªv Kûi- i`¼M; HQÊM; Qi M?'i +kM; T?ªM
;B®M; M?Q K°i +?B +t2 i,M; +U+ KçM?- i ;B€+ i`QÊ+ K†i M! +,M #ªM +?d M?Q K°
KÊB H` HQçB bBM? p"i +?çv- ?9+ mv HU+ F?'M; H² +?•M +?QM?- K` +MM; H9+ L;½
` - aÎ >B M +kM; ç°i M;°i +?çv b M; K°i # M- ? B K„i #B M i?`M? Kl K`iX

*•v ;B€Q K M; i?2Q iB €M? b€M; K`m p`M; / /`M; M; "T p`Q b¼ +QM F?OM; HQM; +
H M K°i iB M; ç½ M;½ p"i tm®M;- K` i?•M i? F?'M; H² pšM i?2Q [m€M iQM? H Q i?
+?K+ Kûi KÊB iW iW /WM; HçB- +?¶ M! i`QÊi [m i` M ç'i ?B M H M K°i `½M? b•m
#` K€v K! + M¬M; M; ?B T FûQ [m X

*ÁM aÎ >B M +kM; ç½ [m v p T?Q ç€K o2HQ+B` TiQ`- ? B F?~m +QBH;mM iW i`C
#¶M; M?„K K„i K°i +€+? F€ /`- ? B F?~m +QBH;mM #„i ç-m HB MiK+ +?o ` tmM;
FQ+? ;B®M; M?Q ç M; #B m /B M pä i?m"i- F?¬M; M;WM; +?d ` #®M T?Q X

kj3X J v J„M o`XXXX æªQ E?OM; GQM; UjV

S?ªM SM; +O ç€K p2HQ+B` TiQ` M`v +U+ F€ M? M?- +?9M; pšM çQÊ+ +€+ +?m
i?¬M; KBM? M?'i- F?B +?9M; M?bM i?'v #®M M;QlB aÎ >B M i?b`ä`M; +| +?9i +?
+| K°i KbM? aÎ >B M H Q iÊB- ç€K F?OM; HQM; M`v H`T iS+ iªM` - # Q #•v H'v ?„
M?Q Km®M tû t€+ ?„M` X

L?QM; çB m F?B M M;QlB i i?'v F€ [m€B H`- aÎ >B M K†+ /M M?„K K„i M?QM; K¶E
tmv M ç-m ?Q†+ i?•M i? K°i +QM p2HQ+B` TiQ`X lv HU+ +O +QBH;mM [mª i?"i #
? T?€i` •K i? M? M`Q- ;B®M; M?Q H` b9M; HK+ ;BªK i? M?- M?QM; mv HU+ HçB
ççM M? ? m- ç-m +QM F?OM; HQM; ç½ #` #„M pĐ i M- /M ç€M? i`9M; i?•M i? +
#^M; KB M; #€iX

*`M; F?| iQÎM; iQÊM; ?ÆM H` F„i?m"i #„M +O aÎ >B M- ?„M +S M?„K K„i HçB- M
i`QÊi- #'i +S +QM p2HQ+B` TiQ` M`Q H Q iÊB +?¶ ?„M ç m #` #„M +? i- M?bM i?
*?d +| h`M? s€ H` #B i- aÎ >B M F?¬M; ? +| M,M; HU+ /U +ªK- ?„M ç M; F?¬M;

;B M tmM; [m M?- +¬M; FQ+? +O ?„M +U+ F€ +| [mv Hm”i- ;B®M; M?Q +?B m i?2
 #„M F?„T #®M T?Q - M M h`M? s€ p°B p”M; ç~v ”€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T M`
 +QBH;mM M”v mv HU+ +U+ K¢M?- M m #` ç¢M H¢+ #„M i`9M; i?b ç9M; H” Q M m`M
 ab m F?B #„M +? i #^v i€K +QM p2HQ+B` TiQ`- aÎ >B M KÈB KÎ K„i` - `²B i`QM;
 +ÁM H¢B- iB T ç| - ?„M çSM; v M i¢B +?¶- i`-K iQ- # M;QÌB FB çB iÈB ; -M- ?„M p
 h`M? s€ çB ç M +?¶ t€+ +QM F?OM; HQM; # bWM; `9i L;¼M ;B€Q +O i?-M PbB`
 >B M- ?ÄB,
 @ *€B ç| ;¼B H” :mM F i b Q\ *| p H” /U i?2Q [mv Hm”i i’M +¬M; F?„T #®M T?Q
 T?^B M?„K K„i +?S\
 h`M? s€ H9+ M”v KÈB `ìB F?ÄB i`¢M; i?€B i`-K M;•K- i?^M M?B M ç€T,
 @ *€B M”v +?Q T?^B H” :mM F i - ;B€ +^ ?Q€M ç´B F„ M,M; M”v i¢B *?O h?-M F?
 M[M;mv M Hw +Æ #^M i +kM; M„K çQÊ+ ç¢B F?€B- pW M½v +?d H” i?Y M;?B K
 +?QM? t€+ ? v F?¬M; i?¬BX h`QÊ+ K„i +| i? t€+ ç`M?- M;mv M Hw :mM F i H” ?O
 +ÁM p`B çB K +¬M T?^B iB T iK+ +^B iB MXXX
 E?B ? B M;QÌB M|B +?mv M- ”€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T M?bM p2HQ+B` TiQ`
 +^K i?€M F?¬M; i?¬B- ? B M;QÌB ç m +| pk F?Q+O `B M; KbM?- M?QM; pb •K i?
 ?¼+ kM; F?¬M; /€K iMv iB M H¬B` - ç†+ #B iH” b m F?B +?SM; FB M h`M? s€ p`
 ç M +?mv M ;B i +?9M; b) çQÊ+ çB K i?QÎM;- ? B M;QÌB M?`i i?ìB ?•K K° F?¬M; i
 J¼B M;QÌB H¢B iB T iK+ iB M b•m p”Q i?^Q M;mv M- aÎ >B M pšM K°i KU+ i`-K iQ
 M?B M H M iB M;,
 @ h`M? s€- i M?È M;QÌB iWM; M|B +| i? ?Q€M ç´B K°i HQ¢B ç²M; ?² çQ M?•M
 F?¬M; ;B M T?^B F?¬M;\ L m p”v +| i? çQ bBM? p”i i`QM; T?BK p”Q *?O h?-M
 oQ /K M?QXXX /U+ HQM; ?Q†+ p2HQ+B` TiQ`- i?“K +?Q H”XXX h@`2t\
 h`M? s€ H”T iS+ M;~M M;QÌB- ?„M M;šK M;?o K°i +?9i `²B ç€T,
 @ *€B M”v F?¬M; `ä H„K- +¬M; /KM; +O ç²M; ?² ?Q€M ç´B iW *?O h?-M i?2Q M?Q
 p”i i`QM; T?BK p”Q \*?O h?-M F?¬M; ;B M- +ÁM +| i? çQ bBM? p”i i`QM; T?BK p
 M”v p +?9M; i b) i?Y t2K- M?QM; +?mv M M”v i?b +| Q+? HÊB ;b\ *| p +kM; +?Š
 aÎ >B M H„+ ç-m M|B,
 @ J¶B #° T?BK FBM? /` ç m +| +€+ HQ¢B bBM? p”i ?[m /KM;XXX L;QÆB #B i T?B
 M?Q +?9M; i ibK çQÊ+ K°i HQ”B #¼ `”i HÊB ?¢B i`QM; T?BK- K” +?9M; i H¢B /
 h?-M F?¬M; ;B M- ?ÆM M[+| i? F?®M; +? M| K°i +€+? ?Q”M ?^Q- M;QÆB M|B H
 F?¬M;\ *?mv M i [m M i•K F?¬M; +?d H” +| i? K M; +?9M; M| p *?O h?-M F?¬M
 +ÁM +^ F?B M m +| i? i?m-M T?K+- K M; p `²B i?b H”K +€+? M”Q ç çQ +?9M; p
 oÈB i? ?bM? +O +?9M;- M;QÆB M;?o +| i? H¼i pW +°i b€MM; F?¬M;\ L m i?“i
 p’M ç M”v- p”v i +ÁM +| HU +?¼M i®i ?ÆM M[- pQ /K i`QM; h?2 GQ`/ Q7 i?2 _BM
 ç M KQÌB Kûi- i?“K +?Q H” ç€K pQB +?B M F?’M; H²X h|K H¢B- i`QM; *?O h?-M
 F?^M,M; p¬ ?¢M- +?d t2K M;QÆB +| i? F? B [m”i çQÊ+ ` ? v F?¬M; i?¬BX
 h`M? s€ ;”i ç-m- ?„M +ÁM +?Q F`T M|B ;b- aÎ >B M ç½ iB T iK+,
 @ L,M; HQÊM; o KTB`2 +O M;QÆB #•v ;Bì M m iB m ? Q b¢+?b) +¬M # Q H•m ç
 M|B pÈB KS+ M,M; HQÊM; M?Q ?B M i¢BXXX
 h`M? s€ bmv M;?o K°i H€i `²B ç€T,
 @ E?Q^M; M,K ç M b€m ;Bì- M?Q p”v ç½ H” `”i M? M? `²B- M;QÆB ?ÄB p”v H”K ;b
 /KM; ”¢Q i¢+ b Q\
 aÎ >B M F?¬M; i`^ HìB- ?„M H’v ç` ç² ?ÁM ç^Q i`QM; i9B` - çQ ç¢+ bÆ [m K°i +?

@ h`B m ?²B æ°B [m•M +O i?–M Mm#Bb çB- bY /KM; +?9M; ç b,M F?OM; HQM; i`
+€+ HQçB F?OM; HQM; ,M i?U+ p"i p" F?OM; HQM; +Đ M?Ä- #Ä [m +€+ HQçB F?OM;
+?¶ +?9M; i ?B M içB ç M i`mM; i•K çªQ +–M F?QªM; M,K iB M; ç²M; ?²- ç M H9+
+O M; QÆB +ÁM +?Q F?–B T?K+ ?Q" M iQ" M i?b +?„+ +kM; çO bY /KM; F„ M,M; "C
H½M; T?Q +?B M HU+ æ°B [m•M +O i?–M Mm#Bb- +S HÊB /KM; +?9M; M! ç b,M
çBX

æ•v H" K°i #B M T?€T +U+ F€ ?[m ?B m- /M b Q æ°B [m•M +O i?–M Mm#Bb ç m
+?B M- ?ÆM M[+?d +–M T?–M ç–m +ÁM M; mv M H" +?9M; M! b) F?–M; +? i- [m M
p"i M"v ç m + Q ç M # Kûi- i?•M ?bM? ç–v bS+ KçM?– bQ pÊB p2HQ+B` TiQ`- ç€
?ÆMX

h`M? s€ #•v ;B! KÊB +ªK i?€M KS+ ç° F?¶ F?,M +O T?BK BM? /` #bM? i?Q!M; -
T?BK ?„M iªB [m ç m +¶ ç° F?¶ bB m +'T- +Æ ?² /šM ç M çQ" M /B iX æWM; M!B
iB i F`+? #ªM ?Q†+ FB K i? K M?B m çB K i?Q!M; - +¶ i? b®M; b!i ? v F?–M; ç½
#"B `²B- b Q +¶ i? M?Q ?B M içB- çB HçB i?QªB K€B- F?–M; +?9i M; mv ?B K- ?A
i?Q!M; p" +?B iB i F`+? ibM?– +ªK ;B€+ M"vXXX i?"i p– +MM; i?Q i?ªMX

h`M? s€ pW +ªK i?€M pW H'v oÁM; i v +O i?–M Mm#Bb ` - b m F?B ?Q" M i?"M
#¼ +çT- ?„M +¶ i? i?QªB K€B #Ä` - ç M H9+ +–M bY /KM; KÊB T?ªB ç2Q p"QX h
? Q- i` M K†i ç'i /–M /–M i`²B H M K'v i`,K +QM [m€B p"i- i'i +ª ç m KbM? M; Q!B-
F'i- + Q ç M # Kûi- i v +–K i`Q!M; ç Q HÊM- #° /çM; +U+ F€ #çQ HU+X

h`M? s€ i`mv M H M? b,M ;B i F?OM; HQM; - æ°B [m•M +O i?–M Mm#Bb M? M?
K¶B ç°B +¶ M,K KQÆB +QM [m€B p"i + Q HÊM- +–K pk F?Q- i`–M; `i +¶ T?QM; +€
ç°i M?B M tm'i ?B M ;B[çªQ F?OM; HQM; - ?ÆM M[?bM? i?"M? ç°B ?bM? [m•M
,M +Ä i` M i?ªQ M; mv M- ibM? +ªM? [mª i?"i [m€B /` p– +MM; - +ÁM h`M? s€ HçB /
#ÎB pb ?„M ç½ M?bM i?'v K°i +QM FB K HQM; ç M; M; O #` ?ÆM KQ!B +QM [m€B
tm®M; - H"TiS+ #` T?•M i?"M? K'v çQçMX J†+ /M i?•M ?bM? F?OM; HQM; `i HÊM
HQÊM; H`K +?O +O æ°B [m•M i?–M Mm#Bb- Hk F?OM; HQM; ,M i?U+ p"i M"v ;–M
F?€M; - M; Q" B K'v +QM [m€B p"i M; šm M?B M #` ç"Ti`9M; - `i M?B m F?OM; HQM

h`M? s€- "€ oQÆM; - oQÆM; >B T +`M; H9+ +`M; ?QM; T?'M- K" a! >B M HçB H–M
çB çQÊ+ ?ÆM K°i ;B!- h`M? s€ +m®B +MM; F?–M; M?'M çQÊ+ ?ÄB,

@ "° T?BK FBM? /` H–M M"v F?–M; T?ªB `i çÆM ;BªM b Q\ J†+ /M pšM +?Q ibK ç
KçM? K) +O +?9M; i - +,M #ªM F?–M; +–M bÊ +?9M; - M; QÆB `9i +m°+ H" ç M; HC

@GQ H" H–M M"v [m€ çÆM ;BªMX

a! >B M ç€T i?ŠM; ,

@ æ° F?¶ H–M M"v i?"i bU `i çÆM ;BªM- +¶ H) ç®B pÊB M; Q!B ?Q†+ [m•M HQM? #
ç m H" bBM? p"i +¶ F?ª M,M; +–M; FQ+? ç€M; bÊ- M?QM; pÊB ç°B M; k +¶ ?Ä HU+
+ÁM +¶ K T?€T p" æ°B [m•M +O i?–M Mm#Bb- ç° F?¶ M?Q i? M"v +¶ i? M!B H" [
?ÊT pÊB bmv Hm" M +O i H9+ i`QÊ+– +kM; iS+ H" ç° F?¶ #ªv M; Q!B- ç° F?¶ +O iB
L?QM; K"- i +`M; H9+ +`M; +ªK i?'v- ibM? iB i F`+? #ªM M"v F?–M; çÆM ;BªMX

@L m +?d b®M; b!i i`Î p - ?Q†+ H" ;B i K°i HQÊM; HÊM F?OM; HQM; FB K çB K`²
+?9M; i K" M!B çÆM ;BªM M?Q ç M; /çQ +?ÆB- K¶B M; Q!B ç m +¶ i? FB K çQÊ+ C
H M- K†+ /M F?–M; çQÊ+ +?B iB i F`+? ibM? M?QM; +kM; +QB M?Q H" ?"m ?oM?X
i?b b Q\ > B ibM? iB i F`+? #ªM +?9M; i +–M ?Q" M i?"M? i?b b Q\ J°i H" ibK FB
ç M çªQ Lm#H `XX h +`M; H9+ +`M; +ªK i?'v- ? B ibM? iB i F`+? #ªM M"v +¶ i? b
F?,M- `i +¶ i? b) i`U+ iB T F?B M +?9M; i çQ" M /B iX J†+ /M i F?–M; /€K F?ŠM
?B m i`QÊ+ K„i- ibM? iB i F`+? #ªM ç–m iB M +O +?9M; i `i +¶ i? H" T?ªB ç®B

kjNX hbM? hB i E`+? "aM h?S L?'i URV

*?mv M M"v ;¼B H" pÄ [mwi /"v +| K|M; i v M?¼M- HQ"B M;QìB M m +—K pk F?Q ?
M;¢B +€+ bBM? p"i M?Q F?OM; HQM;- ;B®M; M?Q +?mv M /B M` i`QM; T?BK- M
çQÊ+ ?m'M Hmv M- ?ÆM M[+—K pk F?Q HQ¢B K¢M? i'M +—M; iW t - F?OM; HQM;
H" h@`2t +kM; p"v- +?d +—M +~M i?"M ç F?—M; #` ç€M? HûM i?b F?OM; HQM; p®
F?—M; +| Qm i? €T çªQ bQ pÈB +QM M;QìBX

*kM; M?Q p"v- ç®B pÈB F?OM; HQM;- ç€K +—M i`MM; #B M HÈM M"v #'i [m€ +?d H
F?—M; +| bS+ b€i i?QÆM; ? v i€+ ç°M; ;b HÈM- +?Q /M ;B i çQÊ+ K°i Qi F?OM; H
i?€B im—M ?Q`M i?—BX

L?QM; ç®B pÈB HQ"B M;QìB K" M|B- p— b® +—M i`MM; #B M HÈM `i +| i? ç¢B #E
?¢M; M†M; +O HQ"B M;QìB ç®B pÈB +—M i`MM; +kM; F?—M; +| HU+ b€i i?QÆM; K
HÈM +| i? #„M +? i çQÊ+ M?QM; M m ;†T b® HQÊM; F?'M; H² i?b b Q ç•v\ hbM?
iÈB +kM; çO F?B M M;QìB i i?'v +?'M ç°M;X

@æ9M; p"v- M m i?"i bU Î +?¶ ç'i i?'T pšM +ÁM K°i HQÊM; HÈM +—M i`MM; +´ ç¢E
i? b) ;†T T?ªB M;mv ?B K HÈM M?'i i` M çªQ aQ`M - +ÁM M?Ê +•m M|B H—M i`QÊ
çQÆM; pÈB M;mv ?B KXXXX ošM M?Q +k- M;QÆB Km®M #bM? v M pQÊi [m \ > v
iB i F`+? ibM? p"çB K i?QîM; ç ?²B bBM? i?"M? pB M i`QM; ç°B\

aÎ >B M M?bM h`M? s€- H¢M? M?¢i M|BX

h`M? s€ F?—M; +?9i /Q /U- ç€T,

@ æ½ iÈB #QÊ+ M"v `²B +ÁM M|B K'v +?mv M 'v H"K ;b\ Í i? ;BÈB T?BK FBM? /`
+| i? +QB H" M iQ`M- M m +S ?v p¼M; #° T?BK FBM? /` iB Ti?2Q +| i? b®M; b|i
?Q`M i?"M? ibM? iB i F`+? #ªM- M•M; + Q i?U+ HU+ #ªM i?•M ç M KS+ F?—M; +—
T?BKXXXX *HQM2 +O i +| H) +kM; ç½ H" M?Q p"vX

aÎ >B M ;"i ç—m M|B,

@ >B m `²BXXX o"v i?b ?Q`M i?"M? ibM? iB i F`+? #ªM M"v çB- t2K t2K ;½ #€+ ?¼
;bX

h v #€+ ?¼+ çB M ç| H"K ;b +ÁM +?Q #B i- M?QM; æ°B [m•M +O i?—M Mm#Bb
çQìM; M?bM i?'v i?B i? F?OM; HQM;- K" ;B i F?OM; HQM; +kM; F?—M; tm'i ?B M
*?O h?—M- M|B +€+? F?€+- h`M? s€ çQÊ+ # Q M?B m çB K +kM; F?—M; #B i- M?Q
i?'v- b® çB K ?„M ç¢i çQÊ+ imv i ç®B F?—M; /QÈB K°i M;?bMX

æ9M; H9+ M"v- K°i iB M; `®M; HÈM ç°i M?B M iW t i`mv M H¢B- iB Ti?2Q K†i
M;QìB H"TiS+ +MM; M;?o ç M ? B +?[h@`2t- F?OM; HQM; #¢Q +?9 5

E?—M; M;Q`B /U HB m- Î T?Q t - K°i ç€K [m€B p"i ç M; p•v +—M; K°i +QM F?OM; H
çQ`M i`Q #KB #®+ H M- K°i +QM F?OM; HQM; + Q ;—M KQìB Kûi tm'i ?B M- +?QM
ç'i `mM; +?mv M- /¼+ i?2Q çQìM; çB- [m€B p"i i`QM; æ°B [m•M +O i?—M Mm#Bb
ç¢T +? i- F?B M| +9B ç—m tm®M; - K°i M?€i +„M H" # #®M +QM [m€B p"i tQM; çìB-
+?B M t - ç°B M;k M,K KQÆB +QM [m€B p"i i`QM; +?®+ H€i ç½ +? i ?ÆM MY - K"
M;QìB h`M? s€- M| ;—K H M- t—M; iÈBX

h`M? s€ p°B M; ,M "€ oQÆM; ç M; ç`M? M•M; b9M; H M #„M H¢B- ?„M ;BÆ L;¼M
[m€M M?"T M°B HU+ p" M,M; HQÊM; o KTB`2 p"Q i`QM;- ç M F?B +•v ;B€Q T?€i b
K¼B M;QìB K'v +?K+ Kûi- h`M? s€ KÈB pmM; i v MûK i?šM; iÈBX \*•v i`QìM; K•m
ç K ç•K p"Q ç—m h@`2t- iB T ç| FBK [m M; H|2 H M- ç M F?B K¼B M;QìB M?bM H¢
ç½ #B M K'i- i?•M ?bM? +kM; ç´ "T tm®M;X

lv HU+ L;¼M ;B€Q +O i?—M PbB`Bb [mª M?B M H" +U+ F€ K¢M? - +?d H" TªB iB r
HU+ M?QM; mv HU+ imv i ç®B +| i? bQ pÈB i M HY +Ð M?Ä- i?"K +?Q F?B M°B

H M- mv HU+ +O M| +kM; +~M; çQÊ+ çQÊ+ M•M; + QX o'M ç /mv M?'i H" +?d +~M
 MûK çB- i`W T?B +?B M ç'm F i i?9+- M m F?~M; i?b çWM; M;?o ç M +?mv M bY /
 h`M? s€ ;B i +? i +QM h@`2t tQM; - ?„M p" M F?BM? +~M; +?çv` t M?†i KkB ;B€
 iÈB MÆB- K†i ç'i ç°i M?B M HçB`mM; +?mv M F`+? HB iX æ M F?B K¼B M; QÌB M
 iQ HÈM ç M; -K -K +?çv iÈB- "€ oQÆM; p" oQÆM; >B T ç²M; HQç; BÆ b9M; M?Q
 @ "•v ;Bì pšM +?Q +~M +~M; FQ+?- h`M? s€5 .MM; :Q#HBM ;HB/2` çQ +?9M; i
 ;B i,M;- +?9M; i +~M; H9+ +~M; iÈB ;~M iB M? iB i F`+? #ªM`²B- +?ì ç M F?B +?9
 H9+ 'v b) i" M HU+ +~M; FQ+?- +?Q /M +| #` ?ªB [m•M T?€i ?B M +kM; F?~M; b QX
 h`M? s€ pW +?çv pW H'v :Q#HBM ;HB/2` iW i`QM; i9B F?~M; ;B M` - T?Q i` M
 ç M F?B # M; QÌB FB çSM; H M pÁM; #m°+ /•v- ?„M KÈB F?ÎB ç°M; ;HB/2` # v H M
 #®M M; QÌB ç½ # v t p" B i`, K KûiX
 *| ;HB/2` ç9M; H" iB M ?ÆM`'i M?B m- /M i`QÊ+ K„i +?d +| K°i +?B + M?QM; pÈB
 +kM; ç½ çO ç ?¼ M? M? +?| M; /B +?mv M- M m F?~M; i?b i?"i bU F?~M; +| +€+?
 F`+? #ªM i` M ?ÁM çªQ ÎT?~M RX
 oW # v H M- i®+ ç° K¼B M; QÌB H" T iS+ i,M; KçM?- /QÈB ç'i i?dM? i?QªM; HçB M
 ,M +Ä p" ,M i?`i- ?ÆM M[ +~M; ç M ;~M T?Q i`mM; i•K- b® HQÊM; F?OM; HQM
 p2HQ+B` TiQ` T?` i?~M; ` - h@`2t +MM; K°i b® HQçB F?OM; HQM; ,M i?`i iQ HÈ
 ?B M- K" +m®B +MM; i'i +ª +kM; M?bM i?'v +QM /U+ HQM; ç-m iB MX
 æ| H" K°i bBM? p"i +| p ;B®M; M?Q M; QÌB +?BK- H9+ # v HçB ;B®M; M?Q /ÆB-
 / M; `°M; ç M KQÌB K°i Kûi- +?B + KÄ b„ + M?¼M p~ +MM; - i'i +ª +?SM; KBM? `^M;
 HQ`B ,M i?U+ p"iX E?B +QM /U+ HQM; T?€i ?B M` #®M M; QÌB- M|` Qi H M K°i i
 >B M H" T iS+ ;BÆ +QBH; mM #„M i?ŠM; p T?Q M| - K†+ /M b9M; M' p~ i? M? p~ iS
 /U+ HQM; HçB T?€i` iB M; #KT #KTX *QM /U+ HQM; +ÁM +€+? K¼B M; QÌB ?ÆM
 #„M i?OM; ?ÆM KQÌB H¶ iQ #^M; KB M; #€i- ç†+ #B i H" +?QM? ;B[ç-m #` #„M i`
 H M K°i iB M; - `ÆB tm®M; ç'iX
 J¼B M; QÌB i?ÎT?`Q M? M?äK- ç²M; i?ÌB aÎ >B M H'v #ªM ç²` - [m M b€i ç` ?bM
 çÈB ?„M H" K tQM; - iW T?Q t HçB i`mv M ç M K'v iB M; `Qi- ;B®M; ? i iB M; +O
 M?B M- iW t - ;~M KQÌB #| M; ç2M iQ HÈM # v` - +?9M; M|` Qi H M- H Q p T?Q K
 aÎ >B M pšM #bM? iB M? [m M b€i #ªM ç²- +kM; F?~M; M;~M; ç-m H M- M|B,
 @ "€ oQÆM; - oQÆM; >B T- h`M? s€XXX i" M HU+ +~M; FQ+? çB5 æ½ iÈB i`mM; i
 2 M; çB ;b M[5
 "€ oQÆM; H" T iS+ `®M; H M ?QM; T?'M- ` BH; mM i`QM; i v ?„M ç½ M•M; H M`²B H
 H9+ M"v M; ?2 çQÊ+ K'v HìB +O aÎ >B M- ?„M H" T iS+ [m€i HÈM- +?o` BH; mM p
 M"v- #-v /U+ HQM; +ÁM +€+? K¼B M; QÌB #ªv- i€K FK- +U Hv t M?Q p"v- +ª b9M;
 F?~M; #„M iÈB- M?QM; +?d i?'v "€ oQÆM; +QÌB ? ?ª- çQ` BH; mM M?„K p # M
 T?mM` - iB T ç| iWM; HQç iWM; HQç i ççM #„M p T?Q Hk /U+ HQM; X *QM /U+
 #„M i?`M? KªM? pKM- +QM # M +çM? +kM; #` ççM? i M +çM? - mv HU+ +O` BH; m
 #ªv- i€K FK K" F?B #„M i`9M; pšM tmv M [m +Æ i? - ?ÆM M[KB M; p i i?QÆM;
 i?"i bU H" #„M i`9M; H" +? iX
 oQÆM; >B T +kM; çQ b9M; iB m HB m [mûitm®M; ç'i- pÈB mv HU+ b9M; +O ?„M- ;
 +kM; F?~M; i?`M? p' M ç M M K°i çQÌM; iB M iÈB- b9M; iB m HB M i`QM; i v ?„M
 L?'i i?ÌB- iW +?¶ :Q#HBM ;HB/2` p M; H M iB M; b9M; F`+? HB i- K" iB M; M' iV
 i`QÆM; - i? M? •K M"v M? M? +?| M; iW i`mM; i•K ?ÁM çªQ i`mv M` #®M T?Q - ç
 iÄ çªQ +kM; KÆ ?² M; ?2 çQÊ+ +?S çWM; M|B ç M ççK HQM? i`QM; H~ +®i # M #Ì
 h` M çªQ- #®M M; QÌB iB M i?ŠM; iÈB- b m F?QªM; K'v T?9i b® HQÊM; F?OM; HC
 M?QM; b® HQÊM; tQÆM; F?OM; HQM; HçB +~M; H9+ +~M; i,M;- ?ÆM M[M M ç'i
 HQçB i?U+ p"i i?ªQ M; mv M #„i ç-m #B i K'i- M?QÌM; +?¶ +?Q K°i Qi +•v #KB i?
 HQÊM; +~M i`MM; F?'M; H² +kM; #„i ç-m ;B i,M; X

G9+i`QÊ+- F?B ;B i F?OM; HQM;- M;Q`B aÎ>B M` - # M;QÌB +ÁM H¢B ç m +ªK i
F?B +?SM; FB M i bM? ?bM? ?B M i ¢B- i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB M?Q +| K°i #|M; K
+?d`B M; bU tm'i ?B M +O Hk +¬M i`MM; F?´M; H² ç½ çO +?SM; KBM? bU ?ÊT H
ç ?Q`M i?`M? i bM? iB i F`+? #ªM ?¼`i +| i? TªB ç®B Kti pÈB ç€K +¬M i`MM;
M?`M; ;B i F?OM; HQM;X

k9yX hbM? hB i E`+? "ªM h?S L?'i UkV

aÎ>B M +?d K°i iÁ M?` ç2M F`i ÎT?Q t M|B- h`M? s€ +kM; i?2Q ?QÈM; ?„M +?
v iÈB- M?QM; +ÁM +?Q ç M MÆB- #®M M;QÌB ç½ M;?2 çQÊ+ iW # M i`QM; i`mv
p¬ b® +¬M i`MM; ç M; ç`T +€M?X

L;Q`B aÎ>B M` - +ª # M;QÌB +ÁM H¢B M;?2 p`v ç m /UM; +ª i|+ ;€v- ç M F?B ;H
KÈB M?bM`ä iQ`M #° #S+ iQÌM; iÁ M?` F?¬M; M;| ç½ #` # Q T?O K°i i-M; #MM ç
QM; F?´M; H²- p`B +QM +¬M i`MM; iQ #^M; #`M i v HB M iK+ # v` # v p`Q iW +Y
M`v bQ pÈB •K i? M? H9+ i`QÊ+ +`M; F?B M M;QÌB i M´B / ;`X

ôhbM? iB i F`+? #ªM Cm` bbB+ S`F k h?2 GQbi qQ`H/- i`QM; pÁM; K°i ;BÌ ç²M;
M;?B M +Sm i`QM; iÁ M?` p` ;B i +? i QM; +?9 - K¶B M;QÌB çQÊ+ ? B +?B iB i
i?QÎM;X a m K°i ;BÌ F?¬M; H'v çQÊ+ ;?B +?ûT M;?B M +Sm- F?´m i`W K¶B M;QÌ
+? i QM; +?9 - F?´m i`W ? B +?B iB i +`T *Xô

o Kti K¼B M;QÌB H`T iS+ #B M ç´B- +?¶ M`v [mª M?B M H` i bM? iB i F`+? #ªM +
F?€+ i`QM; T?BK FBM? /`- ?Q`M iQ`M +| i? i bK FB K i bM? iB i F`+? #ªM- F?¬M; +
K°i T?BK ç m +|`i M?B m +?¶ +| i? i²M i ¢B i bM? iB i F`+? #ªM- pQ /K S`Q;2M Bi
k`i +| i? +?QM? H` K°i M?B K pK +| ç° F?| +U+ + QX

h`M? s€ HB + M?bM aÎ>B M- ?„M #B i`^M; H-M M`v +QB M?Q +QÊ+ +?m`M- i`
M;WM; i bK FB K i bM? iB i F`+? #ªM- i?b +?QM? M?Q aÎ>B M M|B-M;mv ?B K +`M
h`QÊ+ K„i i?U+ HU+ +O h`mM; *?•m ç°B iU M?B M H` FûK t •+ J ç°B- K` Km®M i`
F`T ?Q†+ H` +?d ç F?¬M; #` FûQ ;B½M F?QªM; +€+? i?¬B i?b +kM; F?¬M; +ÁM
#¼M ?„M +?d +| i? F?¬M; M;WM; i bK FB K i bM? iB i F`+? #ªM- ;BªB [mv i +?9M
ç°B- F?¬M; M;WM; K¢M? K) H MXXX æ M F?B ;†T H¢B F K M; M;¼M HY K`m ç2
çQÊ+ [mv i ç`M? p`Q H9+ `v5

h`M? s€ M?bM pB M M;?B M +Sm M|B,

@ J°i ;BÌXXX *?O h?¬M b) F?¬M; p¬ /mv M p¬ +È +`T +?Q +?9M; i i?ÌB ;B M K°i
+?„+ +?„M H` pW ç9M; KS+ K` +?9M; i +¬M- `i ;'T ;€T- H` K°i çB K i`Q K¢M; M
i?`M? M?B K pKXXX aÎ>B M- T?•M iQ+? [m i bM? ?m®M; +O +?9M; i ?B M H¢B

aÎ>B M ;"i ç-m- ?„M M?bM tmM; [m M? K°i +?9i- ?ÆM KQÌB ;B•v b m ç€T,

@ *¬M i`MM; H` QM; K"i +´ ç¢B- b® HQÈM; p` ç° HÈM ç m F?¬M; T?M ?ÊT /MM; b
pk F?Q +¬M; M;? + Q p¬ ?¢M ç¢M i pšM F?¬M; M;?o`^M; +?9M; i +| i? ç®B T?
`9i HmB M iQ`M çQÊ+- M m i?ÌB ;B M H` K°i ;BÌXXX h M;?o H` +| +€+?XXX

ôZmª M?B MXXX æQ`M ç°B TªB H` K°i ç°B M;k ?Q`M +?dM?- K¶B M;QÌB ç m +| p
p`v i?b h`mM; *?•m ç°B KÈB +| i? XXX +| i? çO bS+ ç®B F?€M; pÈB •+ J ç°BXXX

@*€+ +•v i?•M +Ä p` +•v #KB b m F?B ç F?¬`²B ç2K ?mM b) bBM? ` F?|B ç†+- +
+´ ç¢B M`v- +kM; ;B®M; M?Q QM; M;`v M v- #•v ;BÌM;QÌB H'v K"i iQ`M H`K M?Q p
QM; M`v [m€ HÈM- +?9M; i TªB pQÊi [m H`M F?|B iB M p`Q pB M M;?B M +SmX
F?QªM; # T?9iXXX

aÎ>B M iªM M?B M M|B- M;|M i v ?„M p¢+? p¢+? i` M ç'i ç€M? /'m K'v p` i`Q +
T?`Q M? M?äK- ?„M pW +QÌB pW M|B,

@ *?mv M M°v F?¬M; +| p'M ç - b m F?B p" M M°B HU+- F?¬M; +?d i®+ ç° K" +ª F?
i,M; H M- K†+ /M +ÁM +?Q i?Y M?QM; i +?„+ H" +| i? MQM i?Î F?QªM; M,K T?9i
aÎ >B M H¢B ç€T p i`"Q T?9M; ,

@ h +?d M|B H" b m F?B iB M p"Q T?ªB MQM i?Î F?QªM; # T?9i- p'M ç K'm +?®i
M;?B M +Sm H" i" T M"Q F?¬M; \ E?¬M; - M; QÆB F?¬M; +| FB M i?S+ p T?QÆM; /B
ç9M; #ªM K" +?9M; i +¬M i`QM; i?ÎB ;B M M; „MX ob p"v # T?9i +, M #ªM +?d H" i?
+ÁM ibK FB K ;?B +?ûT M;?B M +Sm- M m F?¬M; +| i ?¶ i`Ê i?b M; QÆB T?ªB K
KÊB çQÊ+- M?QM; +?mv M M°v +, M #ªM F?¬M; i? H" K çQÊ+XXX *ÁM K°i #B M T?
pÁM; ? B T?9i i b) ibK` T?¬M K'm +?|i- M?QM; K"XXX i?ÎB ;B M M?`M i?Î + Q M
T?9i- ?ÆM M[b m ? B T?9i # KQÆB ;B•v- i`¢M; i?€B bmv Hm" M +O i b) ?¶M H

@L; QÆB M?`i ç`M? T?ªB çQ i p"Q pB M M;?B M +Sm i`QM; pÁM; K°i T?9i- iB T
KQÆB ;B•v ibK` i" T ;?B +?ûT ç| - b m ç| i`QÊ+ F?B i M; ? i i?Î K" +? i- M; QÆB H
ç| KÊB +?d H" #„i ç-mXXX

h`M? s€ #|T #|T i`€M- ?„M M; šK M; ?o K°i H€i`²B M|B,

@ *?Î +?9i- +?9M; i +kM; F?¬M; +| M,M; HU+ F ?Q¢+? #® i`Q M? M? +?|M; M?Q M
ç`M? T?ªB iB M p"Q # M pB M M;?B M +Sm i`QM; pÁM; K°i T?9i- b m ç| i`QM; pÁ
M; QÆB Km®M i bY /KM; F„ M,M; "¢Q i¢+ \ J†+ /M F?B /MM; F„ M,M; +?„+ +?„M +|
+Sm i`QM; pÁM; K°i T?9i- M?QM; p"Q iÊB`²B i b) F?¬M; +ÁM +?9i +?B M HU+ M
aÎ >B M i?Q€M; KdK +Q`B ç€T,

@ v iS ç¢B F?€B H" p"v- M?QM; H9+ çB i +kM; F?¬M; +¬M M; QÆB bY /KM; F„ M,M
+¬M; +°M; i? K i`¢M; i?€B KÎ+Æ M?•M iÄ - iQ" M HU+ +?¢v- i iB M M; QÆB M?`i ç`
tm®M; ? B ç M # H-M- M?Q p"v +| i? iB M p"Q pB M M;?B M +Sm i`QM; pÁM; K°i
+? i QM; +?9 i`QM; H9+ i ;BªB K½ i`B HB mXXX h M|B H"- ç M F?B +?9M; i K M
+?d H" T?¬M F? B K¢+5

G-M M°v i?b F?¬M; +?d h`M? s€ M; ~M M; Q`B K" +ª "€ oQÆM; - oQÆM; >B T +kM
p" #® +K+ M?Q pW`²B- F?ª M,M; bmv Hm" M +O aÎ >B M bQ pÊB M; Q`B #bM? i?Q
bB m +`T- b® ?| i'i +ª +€+ ibM? ?m®M; p" F i[mª- +?d` `ä`"M; X L?QM; F i[mª #
K¼B M; Q`B K°i M; ?B p'M KÊB- M m M?Q pQÊi[m K°i HQ¢i F?| F?, M M?Q pW`²B
+MM; b); †T T?ªB +€B ;b\ *?ŠM; H)XXX

@*¬M i`MM; i" T FQ+? \

" M; Q`B ç²M; i? M?X

aÎ >B M ;"i ç-m ç€T,

@ E?¬M; b B- ç€K QM; K"i F?´M; H² M°v b m F?B #` F?|B ?mM +kM; +?Q +? i- K"
i +kM; F?¬M; T?ªB i?QªB K€B çB p"Q`²B H¢B`9i` K" T?ªB ;B i +? i QM; +?9 - M
#B i iB T i?2Q +?9M; i b) i? M"Q T?ªB F?¬M; \ " K°i ç" MXXX

@> ? ? - #` K°i ç" M QM; K"i F?´M; H² i`mv FQ+? - +ÁM +?9M; i +QÐB :Q#HBM; H
M[+ÁM T?ªB /QÊB ibM? ?m®M; #` i`mv FQ+? i? M°v i'M +¬M; ?¢K ç°B ?ªB [m•M
Lm#H`- ? ? ? XXXX \*?ÆB çB5 \*?mv M FQ+? i?Q+? M?Q p"v- M?`i ç`M? T?ªB +?

"€ oQÆM; ;BÆ F?~m` BH;m M H M- ;½ T?QÆM; "„+ M°v +Q`B HÈM X

oQÆM; >B T +kM; T?€ H M +Q`B- M|B,

@ L m ç½ #` [mv ç`M? i`QM; K°i ;B|p"v i?b F?| F?, M ç M KS+ M"Q +kM; T?ªB H"K

@æQÊ+5 G"K çB5

h`M? s€ +kM; ?mM; ?,M; ;"i ç-m- ?„M i v i`€B +-K ç¢B HB M b€m MÁM; - i v T?ª
PbB`Bb- [m€i HÈM X

"ÎB pb i?ÎB ;B M +?d +| K°i ;BÌ- M;Q" B K'v T?9i i?ªQ Hm" M- i?ÎB ;B M +ÁM H¢B T
+€+ HQ¢B +•v #KB p" +Ä- b m ç| h`M? s€ /MM; ?²M; pB K H"K F?¬- `²B iB M ?"M?
#QK F?|BXXX h|K H¢B b m F?B H"K ? i K¼B +?mv M- i?ÎB ;B M +ÁM H¢B +?d +| K
i®+ ç° M? M? M?'i +O #®M M;QÌBX

@XXXE?|B i`QM; pB M M;?B M +Sm b) `i /`v ç†+ +?2 K'i i-K K„i- pb i? +—M T?ªE
M?bM `äX hmv M?B M i`¢M; i?€B KÎ +Æ M?•MiÄ +O i F?¬M; i? bQ çQÊ+ pÊB M
i?®M; F?' M?QM; b m F?B bY /KM; çQÊ+ p" B T?9i b) H•K p"Q i`¢M; i?€B p¬ HU+-
i p"Q M;QÌBX

aÎ >B M H¢M? M?¢i M|BX

"€ oQÆM; ç M; çSM; i` M :Q#HBM ;HB/2`- oQÆM; >B T i?b ç M; +?¬M #QK F?|B p
#QK F?|B p" #QK ? M ;BÌ tmM; [m M? pB M M;?B M +Sm M' +MM; K°i H9+- +ÁM h`
#QK F?|B +| M;ÁB HY - b) /Q ?„M T?K i`€+? MûK ? B [mª #QK M"v p"Q pB M M;?B

>B M i¢B- K¼B M;QÌB ç M; çSM; +€+? pB M M;?B M +Sm F?QªM; ?ÆM K°i M;"M K
iU ?²+kM; F?¬M; ç w iÊB ?"M? ç°M; +O ?¼- +?d +—M F?¬M; iB M p"Q T?¢K pB
pB M M;?B M +Sm- ç€K QM; K"i M"v b) F?¬M; +| ç°M; i?€B +¬M; FQ+? M"Q- pb i?
/QM; iB M ?"M? #® i`QX hmv M?B M- +?Q /M K¼B pB + +| p `i M? M?"M;- M?QM
M"v +?d +—M ?ÆB +?O [m M K°i +?9i H" +? i F?¬M; +| +?¶ +?¬M- mv HU+ +O #—v
i`QÊ+ i'i +ª+kM; ç½ çQÊ+ i?'v [m X J°i +QM FB KHQM; iQ # #®M Kûi- M†M; ç M
QM; ç2M F`i FûQ iÊB #ì pB M M;?B M +Sm- iB T i?2Q H" ?"M; p¢M- ?"M; +?K+ p¢
?ÆM #„i ç—m T?•M ;BªB +QM F?OM; HQM;- ç2K K€m i?`i M| i`°M pÊB #MM ç'i i`€i

J¼B M;QÌB ;BÌ KÊB #B i- HÈT pÄ K"m ç2M # M M;Q" B F?¬M; M;Ì H¢B /Q K€m i?`i
+O #—v QM; i?"i [m€ FBM? F?OM;- Qi M?'i- i`QÊ+ b® HQÊM; ç€M; bÊ M"v- F?O
M,M; T?ªM F?€M;XXX h?"K +?Q HQ" B M;QÌB- i`QÊ+ F?B ibK ` i?m®+ /B i +—M i`M
imv i ç®B F?¬M; i? +?®M; +UX

L?bM p¬ b® +QM QM; iQ ?ÆM #`M i v F?¬M; M;WM; # v [m # v H¢B- K¼B M;QÌB iC
h`M? s€ +äM; aÎ >B M b m HQM;- ?Qi b•m K°i ?ÆB `²B M|B,

@ "„i ç—m çB5

oW /Si HÌB- ?„M ç½ çQ b9M; ç¢B HB M #„M p T?Q +Y pB M M;?B M +Sm- T?€
ç²M; i?ÎB +?•K HY #QK F?|B MûK p"Q i`QM;X

k9RX :B€ h` `*O oB + GB m J¢M; URV

æ€K QM; K"i F?'M; H² M?'i i?ÎB +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; H¢B- b m K'v ;B•v K¼B
HQ¢i •K i? M? ;? M;QÌB- ç| H"•K i? M? +O p¬ b® +QM QM; F?'M; H²+kM; p¶ +€M
H"K M;QÌB #bM? i?QÌM; bÊ M?kM +ª ` - +MM; H9+ 'v- ç€K QM; # M M;Q" B pB M M
+?¶ #®M M;QÌBX

h`M? s€ [m€i HÈM,

@ .šM M' çB5

oQÆM; >B T [mª i?"i +| i?B M T?9 p pB + #`v #® p" +`B ç†i i?m¬+ M' - i`QM; KQÌ
?Q" M iQ" M +ªB i¢Q tQM; K'v [mª #QK F?|B- bY ç`B ç²M; ?²+O K'v [mª #QK ? M
#QK çB m F?B M çQÊ+- ?ÆM M[+ÁM H'v ` K°i HQÊM; HÈM i?m®+ M' - ç F?B #Q
F?|B K" +?d /šM +?€vX h?B M T?9 M?Q p"v H"K h`M? s€ +| +?9i F?¬M; i? iQÎM
>B M p" "€ oQÆM; H¢B +| p `i i?ªM M?B M- +| H) i`QM; K„i ?¼- HQ¢B i?B M T?9 i
M?B M- M m F?¬M; i?b F?¬M; +| iQ +€+? H"K HQM? ç†+ +?OM; bY /KM; i?m®+ M'

E?B h`M? s€ ?ûi H M- oQÆM; >B T H"TiS+ #'K M9i- M?'i i?ÎB [m M? pB M M;?E
F?|B /`v ç†+- +?šM; M?[M; +?„M ? i ?„M +MM; "€ oQÆM; K" +ÁM # Q T?O F?„T pE

G9+ M"v iB M; pM pM +O # -v QM; /-M /-M i`Î M M`ä`"M; - M?bM HçB- K¼B M; QÌB
ç2M iW i`QM; pB M M; ?B M +Sm çB M +m²M; H Q` X E?¬M; M; WM; +| QM; iQ #^M
b m- i? iQ+? QM; +`M; HÈM- ç€K QM; HQM? HÈM M?'i +| +QM iQ #^M; +ª +€M? i v
ç`M QM; - iW i`QM; pB M M; ?B M +Sm +m®B +MM; +kM; +| ``i M?B m F?|B #®+ H M
aÎ >B M b m HQM; H Q çBX

> B M; QÌB pW ` F?ÄB K`M F?|B- tmM; [m M? ç½ +| ?ÆM i`, K +QM QM; i?Ê H Q
+QBH; mM- M; Q`B K†i i`QÊ+ - ?„M çQ b9M; HB M iK+ #„M b M; ? B # M p` ç^M; b
ç†+ M?Q p`v K` F?¬M; K°i +QM M`Q +| i? iÈB ; -M ?„M- iQ`M #° #` ççM #„M ` iS i
E?B h`M? s€ H Q` F?ÄB K`M F?|B ç½ iB M p`Q i`çM; i?€B KÎ +Æ M?•M iÄ - ç²M
; B®M; M?Q K°i i`M ; B| `Q iÈB i`QÊ+X *?d b m K'v ; B•v ?„M ç½ t¬M; ç M +?¶ +€M
p¼i p`Q i`QM; X

h`QM; pB M M; ?B M +Sm F?|B #KB /`v ç†+ - M m H` M; QÌB #bM? i?QÌM; +, M #ªM +
M?bM i?'v ; bX E?¬M; +?d M?Q i? - i` M iQÌM; +ÁM i`"M M?"T +?'i HÄM; M?ÈT M?€
M; ¼i M; `Q +O K`i QM; i?¬M; i?QÌM; H`K iW T?'M ?Q - +?'i HÄM; M`v K M; i?2Q K
+MM; - M m M?bM F„ b) T?€i ?B M +?'i M| ?Q`M iQ`M çQÊ+ içQ i?`M? #ÎB ?mv i iQ

h`M? s€ #`i +?'T i`i +ª- i®+ ç° i, M; ç M KS+ +U+ ?çM- H Q iÈB i`QÊ+ - ?ÆM M[p b
F?¬M; M; WM; ççT p`Q p€+? iQÌM; ?Q†+ +°i KQÊM T?ªM HU+ iB M iÈBX *S M?Q
i, M; ``i M?B m- i®B ç +?d K'i ? B KQÆB ; B•v- ?„M ç½ iW +´M; pB M M; ?B M +Sm

E?mM; +ªM? i`QM; ççB bªM? ç½ ?Q`M iQ`M #B M ç´B- +?¶ M`Q +kM; i?'v +€+ F?ç
+| ç†i M?[M; [mª i`SM; QM; iQ M?Q i`SM; ç` çB m- ?Q†+ `m i`MM; F?´M; H²- ç¬M;
i`QM; HÁM; T?€i HçM?X E?¬M; +?d M?Q i? - /Q K†i ç'i +kM; iQ`M +€+ i´ ?bM? H
M?'i i?ÎB ; BªK tm®M; - K°i #QÊ+ ç†i tm®M; H` H`T iS+ M; `T i`QM; ?mv i iQÆM; - M
HB2M +ÁM F?B M M; QÌB i /UM; i|+ ; €v ?ÆMX

:BÌT?9i M`v- ?„M p` aÎ >B M ç m F?¬M; i? M|B +?mv M- F?B ?„M çSM; HçB M?bM
T?Q # M i`€B- h`M? s€ ?B m w- /QÊB +?•M ççT KçM? K°i +?B + i´ pĐ i M- ç²M; i
" v` t ; -M #ªv Kûi- ?„M HçB çQ +?•M ççT p`Q p€+? iQÌM; - b m F?B T?€ pĐ K°i i
>B M ç½ H¼i b M; T?Q b m- +?¶ ç| H` K°i +, M T?ÁM; +?S i`B HB m M?Ä- H9+ M
M?bM` #° /çM; ; b- i`i +ª i`B HB m ç½ #B M K'i- i` M M M ?mv i iQÆM; K`m çÄ M
F?¬M; F?Q M; Q`B F?|B ç2M +ÁM K M; i?2Q K°i KMB i?®B FBM? F?OM; X

h`M? s€ F?¬M; + -M aÎ >B M M?„+ M?Î- ?„M H`T iS+ H'v >2 i > rF i`QM; LçT; BÈB
bç+? +€+ i´ QM; tmM; [m M? +, M T?ÁM; X æ°i M?B M- çBM? K°i iB M; - ? B M; QÌB
i v p`Q i`QM; ?mv i iQÆM; /MM; bS+ FûQ KçM?- H¬B ` K°i Fûi #ªQ ?B K ç½ #` ,M

>B M içB ç½ [m K°i T?9i- h`M? s€ F?¬M; +? -M +?W pmM; >2 i > rF +?ûK tm®M; -
Fûi #ªQ ?B K- aÎ >B M +kM; M?ªv tm®M; - ? B # M F?¬M; + -M i` Q ç´B- h`M? s€ H
i?b #„i ç-m FB K i` ?ÆM i`, K i`T ?² bÆ # M i`QM; FûiXXXX

ôh?ÌB ; B MXXX h?ÌB ; B M5ô

"ªM i?•M h`M? s€ +| i? MQM i?Î M, K T?9i i?"K +?Q H•m ?ÆM- M?QM; aÎ >B M i?
/`B M?Q p`v- H9+ M`v ç½ [m K°i T?9i KQÌB ; B•v- ?„M T?ªB ; BªB ; BªB [mv i QM; +
ç| K M; aÎ >B M `ÌB F?ÄB ç•v- M m F?¬M; F +ª F?¬M; #` # -v QM; K`i F?´M; H² M
+kM; +?„+ +?„M b) #` F?|B H`K M; ç i +? i?Q†+ #Q i?Î K` +? iXXX

h?U+ i - ççB bªM? pB M M; ?B M +Sm `i`°M; - Qi M?'i +kM; T?ªB ?ÆM K°i MY b•M
H` i`K bÎ M; ?B M +Sm p` ?²B bBM? F?OM; HQM; - M m [m€ M?Ä i?b KÈB F?B M M; ç
MÆB M`v `i iQ HÈM K` +?¶ M`Q +kM; ç-v +€+ i´ QM; ?bM? HK+ ; B€+ M M KÈB F?
i-K K„i- ç•m ç•m +kM; H` M?[M; H¶ M?Ä- +ªK ; B€+ i?"i bU `i F?| +?`m- h`M? s€
M?Q p`v K` ?„M pšM T?ªB F?¬M; M; WM; iB K FB K QM; +?9 X

æ°i M?B M- K°i i`M; iB M; pM pM i`mv M iÈB- h`M? s€ p°B M; ~M; ç-m M?bM H M
ç M; iW i`-M M?" # v iÈB +?¶ ?„MX J'v +QM QM; M`v i?"i bU [m€ iQ HÈM- bQ pÈB

HÈM ?ÆM M?B m- ; -M #^M; MY M; QÌB ?„M- ?ÆM M[`ä`M; +?9M; F?¬M; #`F?|
+| i? M?bM i?`v h`M? s€- HB M iK+ H Q iÈB- ?ÆM M[i®+ ç° +kM; M? M? p¬ +M
h`M? s€ #¶M; M?È H¢B i`QÈ+ F?B iB M p`Q- aÎ >B M +| M|B [m pÈB pÈB ?„M- QM
+?9 imv i F?¬M; T?^B H` K°i +QM #¼ +€B +?d #B i bBM? b^M K`M; QÈ+ H¢B- F?
M| + Q M?`i i`QM; ç`MX >ÆM M[ - M; Q`B QM; +?9 ` - i?2Q ç†+ iQM? +O QM; K`
QM; çU+ ?Q†+ M?B m ?ÆM #^Q p M| - #¼M +?9M; H` QM; pm - i? iQ+? +kM; HÈM
p QM; +?9 X

@XXX E?¬M; +?d M?Q i? - F€ i?“i- HU+ HQÊM; p` bS+ T?^M SM; +O +¬M i`MM;
+?9M; i M?B mX J°i +QM FB M +| i? M•M; çQÈ+ p`i M†M; ;'T KQÌB H-M #^M i?•M
M; QÌB- K` F?¬M; +?d HQ`B M; QÌB- i`i +^ +€+ bBM? p`i F?€+ ç m F?¬M; i? H`K ç
+?„M b m F?B +¬M i`MM; #B M HÈM- i®+ ç° p` HU+ HQÊM; +O +?9M; M| +kM; i,M;
+| i? F?ŠM; ç`M? - Î +MM; i? iQ+? - HU+ HQÊM; p` bS+ T?^M SM; +O ç°M; p`i +
b€M; pÈB +¬M i`MM; - imv i ç®B F?¬M; 5

h`M? s€ +?d F`T M?È iÈB çQ¢M ç®B i?Q¢B M`v- F +^ pÈB bS+ T?^M SM; +O ?„M
M?`i +kM; F?¬M; F`T idM? i€Q H¢B- ?„M pW çQ >2 i > rF +?„M i`QÈ+ M; QÌB- K°
ç€M? i?ŠM; iÈBX J°i +¶ +U HU+ i`mv M ç M- h`M? s€ F?¬M; M; | i?B m +?9i M[H
HU+ HQÊM; M`v [m€ K¢M? - M m M?Q ?„M +?d bY /KM; M°B HU+ p`i`¢M; i?€B KÎ -
ibM? ?m®M; ?B M i¢B- HU+ HQÊM; +O ?„M; 'T p`B H-M M; QÌB #bM? i?QÌM; i?b
K¢M? ;'T KQÌB H-M M; QÌB #bM? i?QÌM; 5

@ 5

h`M? s€ #` ç~v HMB H¢B K`v Kûi- K†+ /M +?B M HU+ +O ç€K +¬M i`MM; M`v pQÈ
/M b Q ?„M +kM; ç½ i`^B [m p¬ b® H-M F?^Q M; ?B K bBM? iY- KÎ çQÌM; K€m; B[
>^M- xQK#B2` - GB+F2` - L2K2bBb- i?“K +?Q H` +€+ +QÌM; ;B^ F?€+X *| i? M|B-
K†i F?¬M; i? FûK ?ÆM ç€K +¬M i`MM; F?`M; H^ i`QÈ+ K†i- M M b m F?B #` ç~v p,
iÈB- ?„M ç½ iB M p`Q i`¢M; i?€B KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S ? B- +€M? i v +,M; T?
SM; i?¬M FBM? +kM; #,i ç-m M? M? +?|M; i,M; +QÌM; - F?B K°i +QM QM; çU+ F?€
HQÐB #9 [mûi [m - +?ûK M| i?“M? ? B çQ¢MX

L;mv ?B K M; ?o H` T?¬M i?QÎM; - ?ÆM M[ i`^B [m p¬ b® H-M bBM? iY i^2M pQM
ç½ K¢M? ?ÆM- K¢M? ?ÆM- +`M; K¢M? ?ÆM5 *?Q /M F?¬M; bY /KM; F„ M,M; "¢Q
?| +O "¢Q i¢+- bS+ +?B M ç`m +O ?„M pŠM çO ç ç®B F?€M; pÈB ç€K +¬M i`MM
L m ç`B b M; i?“M? pB M F?€+ i`QM; ç°B- pQ /K M?Q "€ oQÆM; K` iÈB ç•v- F +^ n
K¢M? - M?QM; pÈB HU+ T?^M SM; i?¬M FBM? +O ?„M +| H) F?¬M; i? M?bM `ä ç°
+kM; #` M; ÁB QM; tmv M i?OM; `^2BXXX

E?Q ?¼+ +| i? bY /KM; - M?QM; F?¬M; T?^B H` i`i +^ - iB M ?| p` K¢M? K) H M-
M?`i ç ç®B K†i pÈB ?B K M; mv5

h`M? s€ H¢B ?mM; ?,M; +?ûK ç¬B K°i +QM QM; çU+- /QÈB +?•M /MM; bS+ ç¢T K¢
v` H9+ i`QÈ+XXX

k9kX :B€ h`` *O oB + GB m J¢M; UkV

h®+ ç° +O QM; çU+ i?“i bU [m€ M? M? - M m +?d M|B p i®+ ç° - bQ pÈB h`M? s€
M?`i +^M ?ÆM # T?¬M- i®+ ç° p` HU+ T?^M SM; +O +¬M i`MM; i?U+ bU H` + Q ?
>ÆM i? M[- K`v +QM QM; M`v i?•M i? iQ HÈM- HU+ HQÊM; +kM; ç^2M; /¢M; K¢M?
+QM H Q iÈB ç€M? HûM h`M? s€ - #` ?„M /U +^K çQÈ+ i`€M? b M; K°i # M- M| ç•
?ÆM KQÌB Kûi- ¼+ çQÌM; +€+ i`QM; ç m #` ç`T M€i- K` +QM QM; çU+ M`v F?¬M;
i`QM; ?mv i iQÆM; # v` - +QÌM; ç° i?•M i? i?“i bU ç½ pQÈi [m€ bU iQÎM; iQÈM;

h`M? s€ pW iB M iÈB pW +¬M; FQ+? - pW F?¬M; M; WM; M?`K iQM? i?ÌB ;B M +A
[m^i?U+ H` F?¬M; F`T- ?„M +?d +| i? bY /KM; F„ M,M; "¢Q i¢+ iB M ?`M? +¬M; F
>Ov /B i- #B M +^ pB M M; ?B M +Sm M`v i?“M? #bM? ç` X

ô*ÁM#@M KQÆB ? B ;B•vXXX "ªv +QM QM; çU+XXXô

h`M? s€ F?¬M; M;WM; ç K M;QÊ+- F€i?"i- b m F?B iB M p"Q i`çM; i?€B KÎ+Æ M
+O ?„M ç½ pQÊi t ç€K QM; çU+ M"v- M?QM; ?„M F?¬M; /€K pQÊi ?ŠM [m +?9M
F?B Hk QM; M"v F?¬M; çm' B F`T ?„M i?b +! [m v HçB i'M +¬M; aÎ>B M ç M; Îi`Q
p"v- ?„M +?d +! i? H M iK+ /•v /Q +¬M; FQ+? Hk QM; - F?B M +?9M; F?¬M; i? T
FB X

E?¬M; i? F?¬M; M|B- b m F?B KÎ+Æ M?•M iÄ i¬M; i?S+ ? B- HU+ HQÊM; p"i®+
KS+ ç€M; bÊ- ç†+ #B i H" b m F?B i`ªB [m `i M?B m F?ªQ M; ?B K- M?"M i?S+ p
i?S ? B +O ?„M ç½ p¬ +MM; i?m¬M i?K+X J¶B H¬M #` ç€K QM; i'M +¬M; - ?„M ç
i`€M? Mû- b m ç| [m v >2 i > rF HçB T?ªM +¬M; - i`QÊ+ F?B +?9M; F`T HMB HçB-
çSi ç¬B K°i +QM X

h?ÎB ;B M +ÁM HçB ? B KQÆB #ªv ;B•v- #ªv +QM QM; çU+ +kM; +?d +ÁM +! ? B- M
M?B M H, M; F?¬M; # v H M- i`QM; HÁM; h`M? s€ HB M bBM? ` /U+ªK +U+ F€ M;
M; ?o M; ÊB ;b HMB HçB T?Q b m X L?QM; i®+ ç° i?®B HmB +O h`M? s€ pšM ?Æ
+?•M i`€B ?„M ç½ ç m çÈM F`+? HB i- MY i?•M /QÊB +QM QM; ç°i M?B M çSi ` - T
M; ÁB ç°+ ç•K p"Q çMB ?„M- K v K„M H" ?„M i`€M? F`T- T?¬M çm¬B çSi ` +O +QM
?„M- ç" T i M p" B Kûi i' ?bM? HK+ ;B€+X

h`M? s€ F?¬M; bmv M; ?o- H" T iS+ `9i KkB +?•K ` - +€B M; ÁB M"v M®B pÈB imv
HB M iK+ #ÆK +?i ç°+ p"Q- +?d i`QM; M?€v K„i +ª #„T çMB ?„M ç½ i /çB- +ÁM
b®M; i #`Q +O ?„M `i FBM? M; QÎB- M m F?¬M; i?d F?¬M; TªB +?d +! K¶B #„T ç

ôh?ÎB ;B MXXX *ÁM ? B KQÆB H, K ;B•v- F?¬M; +ÁM M?B m M[XXXô

h`M? s€ +`M; H9+ +`M; HQ H„M; - +?•M ççT H M ?mv i iQÆM; F?¬M; M;WM; H Q
#„T +?•MX *?çv ` T?Q b m ?QÈM; ç€K QM; çU+ K'v ;B•v- +m®B +MM; ?„M +kM; M
H² iQ ?ÆM +ª i?•M M; QÎB ÎT?Q i` M ç¬m- +QM QM; M"v i`2Q M; QÊ+ i` M i`¬M M?
s€ pW M?bM i?'v- M| ç½ t¬M; iÈBX

hB M; b„i i?ûT p +?çK M? m ç€M? +?Q M; K°i +€B- h`M? s€ pW çQ >2 i > rF +
QM; ç½ ç•K p"Q- M?QM; +?mv M H"K ?„M i?'v FBM? F?OM; H"- +?B + +?•K F?¬M;
> rF H"K #`M; ?ÊT FBK :mM/ `BmK /"v iÈB K'v +KX JkB +?•K +€+? K†i h`M? s€ +!
+! i? i?'v M¼+ ç°+ K"m ç2M M?Ä ` - M m F?¬M; çĐ F`T K°i +9 M"v- `i +! i? ç¬m ?

ô>²M; XXX ?²M; pB K5ô

h`M? s€ i•K MB K +?Êi ç°M; - ?„M p°B bY ` F„ M, M; ?²M; pB K- M?QM; +QM QM;
?„M #¶M; HMB #„M HçB- i®+ ç° bQ pÈB h`M? s€ KÎ+Æ M?•M iÄ i¬M; i?S ? B +Á
pB K #„M ` +, M #ªM F?¬M; i?B m ç M M; QÎB M|X

*QM QM; K"i F?´M; H² F?¬M; +?d +! i®+ ç° FBM? M; QÎB K" ?bM? M?Q +ÁM `i #B
i` M M; QÎB h`M? s€ +! M; ¼M HY çÄ K€m H" M| HB M iK+ HMB ` #S+ ?„M F?¬M; i
K" K¶B H¬M +?•K ç°+ ç•K iÈB +?¶ ?„M H" HçB HQm HçB K°i H¶ i?OM; M?Ä i` M >2
s€ p¬ +MM; bÊ ?½BX > B # M ;B`M; +Q ?ÆM KQÎB ;B•v- i®+ ç° h`M? s€ i?"i bU F?
pB + T?ÁM; M; U ç½ F?B M ?„M i?¬M FBM? +, M; i?ŠM; - K" b m K'v H¬M +¬M; FQ+
`9i +m°+ +kM; #` QM; +?9 ç•K i`9M; K°i +?9iX \*?d i`QM; M?€v K„i- i` M p B ?„M
M[+ª +€M? i v +kM; #B M i?"M? ç2M i?mB- # m F?¬M; TªB ?„M H" T iS+ bY /KM
+?çv ` - M?bM +€B KB M; ç-v ` , M; HÈM +„M iÈB UQM; +! ` , M; \V i?b ç¬m ?„M +?
F?¬M; çQÊ+ ç M K°i MY XXXX

ôE?¬M; +ÁM +€+? M"Q- bY /KM; "çQ iç+ çBXXX L m +?d bY /KM; ? B- # ;B•v- +Æ
ç M +?çv i`®MXXXô

h?ÎB ;B M F?¬M; +ÁM iÈB KQÎB ;B•v- ç°M; i€+ +O h`M? s€ ç°i M; °i /WM; HçB- K
F?¬M; i? K ç w- H" T iS+ H Q iÈBX æ9M; H9+ M| b„T iÈB ;¬M- iW ;B[i`€M h`M?
tm®M; - K°i ççQ F?Q HQm iW T?Q /QÊB #®+ H M- ? B # M ?°B iK içB i`€B iBK- iB

h`M? s€ +?d +<sup>a</sup>K i?'v tmM; [m M? T?<sup>a</sup>M; T?'i M?Q +?"K ?ŠM H¢B- H9+ i`QÊ+ ?„M
ç°M; i€+ +O QM; +?9 - ; -MM?Q +?d M?bM çQÊ+ K°i MY K°i MY /U p`Q +^aK ;B€+
ç°M; i€+ +O M| bQ pÈB M; QÌB #bM? i?QÌM; +ÁM +?"K ?ÆMX L; ? M? iB T +?•K ç°+
çQ >2 i > rF +?„M i`QÊ+ M; QÌB- K†+ +?Q KkB +?•K ç°K p`Q- iB T ç| - i v ?„M p`M ç
K¢M? +?B + +?•K K°i T?€i- FûQ M| +QM; pÁM; i` M HQÐB >2 i > rFX PM; +?9 H
M?QM; +€B M; ÁB +O M| ç½ /QM? +SM; H¢B- pk F?Q HÊB ?¢B #•v ; Bì i`Î i?`M? i`
HU+ HQÊM; +U+ K¢M? H-B FûQ +^a h`M? s€ # v H MX

G9+ M`v h`M? s€ ç M; i`QM; i`¢M; i?€B "¢Q i¢+ - i?ÌB ; B M pÈB ?„M +?QM? H`i Q
ç°M; i€+ +O QM; +?9 - /QÊB +?•M /MM; bS+ ç¢T K¢M? - H Q iÈB i` M M; QÌB M| -
h`QM; i`¢M; i?€B HU+ HQÊM; K¢M? ; 'T KQÌB H-M #^aM i?•M ?„M H9+ #bM? i?QÌM;
T?'i M?Q ç¢M T?€Q- +?d ? B T?€i- QM; +?9 ç½ #` HU+ HQÊM; F?'M; H² +„i çSi i?
h`M? s€ /MM; K°i +?•M ç¢T K¢M? - #B M +<sup>a</sup>i?•M i`QÊ+ QM; +?9 +MM; M?[M; i` ?
pB K`v Kûi i?`M? #KB T?'M- i?"K +?Q +^a M M ?ÊT FBK /QÊB i` QM; +kM; #` ç¢T H

J†+ /M +?d FûQ /`B # ; B•v- M?QM; pW ; B<sup>a</sup>B i`W i`¢M; i?€B- h`M? s€ pšM +^aK i?'
Km®M M; ½ [m} tm®M; ç'iX o B p` çMB i`€B ?„M pW ç m pW i /¢B- +^aK ;B€+ F?|
Km®M `®M; H M- #'i [m€ ?„M pšM /U p`Q w +?Q ç m F?' +?®M; çÐ- #„i ç-m çB M

G-M M`v F?¬M; +-M i bK FB K ; b +<sup>a</sup>- iQ`M HU+ +?¢v- F i [m^a H` b m p`B ; B•v ?„M ç
+^a M; QÌB `mM `~v +-K K°i i`T i`B HB mX " M +¢M? Fûi #^aQ ?B K H9+ i`QÊ+ +| i?
QM; i` M M M +kM; +| /'m #` H-B H M- t2K` aÎ >B M F?¬M; i bK çQÊ+ i`B HB m i
i`QÊ+ M M ?„M +?d +| i? i bK FB K +€+ p` i`Q i`QM; T?ÁM; +m®B +MM; KÈB H`v ç

h`M? s€ K†+ F ç°v +| T?<sup>a</sup>B H` #^aM ; ?B +?ûT +?QM? i?S+ ? v F?¬M; - i?'v aÎ ?B M
?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; - ?„M p°B p`M; ¬K H`v aÎ >B M- ?ÆM M[#„i ç-m F?¬M; M; WM
M`v ?„M ç½ i?Q M; ?B K i` M M; QÌB ; ½ i? M? MB M i| + p`M; - M°B HU+ [m^a M?B M ;
?B T- F?¬M; M; i +| i? i? "i bU i`mv M b M; +Æ i? M; QÌB F?€+- K` +MM; H9+ ç| ?„
+?¢v çBX

aÎ >B M iW iW #Èi +Q`9i- ? B K„i +m®B +MM; +kM; KÎ` - F?B ?„M KÎ K„i H`T iS+
ç M F?B i?'v i`B HB m pšM M; mv M p M- ?„M KÈB ?QÊM; b M; # M M; Q`B pB M M
` - +| çB m +€M? i v +-K b9M; +O ?„M M?bM [m +| p `mM `~v p¬ HU+X

h`M? s€ +S M?Q p`v- ¬K i?2Q K°i M; QÌB +QÈT çQÌM; K` +?¢v- K„i i?'v F?| B iW i`
` ç½ +`M; H9+ +`M; M?¢i- ?„M i?"K +?Q +| i? M; ?2 çQÊ+ iB M; ç`T +€M? pM pM
M; Q`BX h? M? •K M`v i?"i bU F?B M M; QÌB M; ?2 H¢M? ; €v- +| i? F?B M M; QÌB i
?`M; p¢M +QM +-M; i`MM; ç M; # Q [m M? +„M tû +Æ i? X J†+ /M QM; çU+ p`QM
M?QM; bQ` - çB K F?OM; #® +?•M +?QM? +O QM; K`i T?^aB H` ç€K QM; i?É iQ #

> B M; QÌB h`M? s€ F?¬M; M; WM; +?¢v i`®M- K†+ /M M°B HU+ +O ?„M HB M iK+ i
b„+ K†i aÎ >B M ç½ #„i ç-m iW iW i`„M; # +?- i?"K +?Q +^a ?„M +kM; i?'v H²M; M; U+
F?Q i`QM; +Æ i? ç½ b„T ? Q ? iX æ M H9+ M`v ? B M; QÌB `9i +m°+ +kM; tmv M [
F?ÁB pB M M; ?B M +SmX

ô>Q`M i?"M? i bM? iB i F`+? #^aM- K¶B M; QÌB i` M ç^aQ çQÊ+ 9yyy çB K i?QÎM; - ? B
çQÊ+ p`i T?`K F`+? #<sup>a</sup>M- bÆ ç<sup>2</sup> iB M ?| ; 2M bBM? p`iXXXô

k9jX :B€ h`` *O oB + GB m J¢M; UjV

> B M; QÌB h`M? s€ pW H Q` M; Q`B p°B ?€ K<sup>2</sup>K i?Î p`B ?ÆB i?"i K¢M? - ?B M i¢
i?€B KÎ +Æ M?•M iÄ M M b m F?B ?Qi +?9i F?¬M; F?Q p`Q ç½ M?bM i?'v K`M F?
K€iX o¬ b® QM; K`i F?'M; H<sup>2</sup> tmM; [m M? ç M; +® H Q iÈB- K v K„M H` pšM +ÁM
H¢B +ÁM +€+? ç| F?¬M; t - oQÆM; >B T +MM; "€ oQÆM; ç M; ; BÆ b9M; H M i`ÌB

h`M? s€ /MM; bS+ /QÊB +?•M- i?•M i? M?Q HQm T?QM; H Q iÈB +?¶ ? B M; QÌB
pW ç†i aÎ >B M tm®M; H`T iS+ çSM; H M :Q#HBM ; HB/2`XL?QM; pW ç†i +?•M H

F`+? HB i- # M;Q`B +ÁM HCB #`v ;B` KEB M?bM `ä #„T çMB p` p B i`EB ?„M pW ç
b„T ?QCB iYX

"€ oQÆM; p` oQÆM; >B T ç²M; i?`B K|+ +?Ov i?O [m•M /KM;- HB + K„i i` Q ç´B `²
oQÆM; >B T #QÊ+ iEB +?¶ h`M? s€- `ç+? ? B M?€i H M p B ?„M- +?¶ bQM; ç²M #
i?"T- ?mv i /`+? K`m ç²M H"TiS+ +?av ` - ?ÆM M[ K€m ç²M M`v +ÁM K M; i?²Q K
>B T +MM; "€ oQÆM; ç m #B M b„+ - oQÆM; >B T ç M; ç`M? ;?û KB M; ?9i p i i?Q
i v +ÁM HCB H`v K`v ®M; i?m®+ ;BªB ç°+ - M|B,

@ E?¬M; b Q +ª- +„i KB M; p i i?QÆM; ` H` çQÊ+ `²B- i +| i?m®+ ;BªB ç°+XXX
i? çB m F?B M ;HB/2` çQÊ+X

aÎ >B M v M H†M; çSM; H M ;HB/2`- ? B K„i K`K`i- M|B,

@ h ç½ KÎ+Æ M?•MiÄ i-M; i?S M?'iXXX æ i çB m F?B MX

*?`b m F?B oQÆM; >B T `ç+? K`v +?¶ bQM; ç²M i` M p B p` çMB h`M? s€ ` - ?„
i?m®+ ;BªB ç°+ - # M;Q`B KEB #QÊ+ H M pÁM; /•v i?WM;X hB T ç| +?d i?'v aÎ >B
v H M i`B- iW i`QM; pÁM; p•v +O p¬ b® QM; K"i iQ #^M; #`M i v- i?²Q ?QÊM; ç
M;Q`B- F„i?m`i çB m F?B M i?"K +?Q +| i? bQ çQÊ+ pEB h`M? s€ ç½ i?m-M i?K
v i?ŠM; iEB i`QÊ+ - +?d b m K`v ;B•v ç½ ççi iEB i®+ ç° i®B ç X

@E?¬M; çQÊ+XXX aQ pEB +?9M; M| - i®+ ç° +?9M; i ?ÆB +?"KXXX

aÎ >B M pW çB m F?B M ;HB/2` pW H`K #~KX

" M;Q`B T?Q /QEB M;?² p`v ç²M; i?`B [m v ç-m HCB- [mª M?B M M?bM i?'v K°i K
çm´B i?²Q- ibM? +ªM? FBM? F?OM; ç M KS+ M`Q\ L m M?Q K†i i`B ç M; Î?QÊM;
+| i? +?² H`T ? i €M? b€M;- çWM; M|B H` #®M M;Q`B- F +ª H` F?OM; HQM; `ÆB
ç®B +? i F?¬M; +| +?¶ +?¬MX

"€ oQÆM; [m€i HÈM- tm v M;Q`B- çQ ` BH;mM M?„K i?ŠM; p ?QÊM; ç|X æ•v H`
;B i®+ bY /KM; ççM ?bM? +?•K- p M;mv M Hw F€ i?"i`'i ;B®M; pk F?Q : mbb- #`i
çQÊ+ ç´B i?"M? b|M; tmM; Kç+? M M HU+ TªM +?'M ;BªK #Èi- K`mv HU+ +kM; K
+?9iX

*?d i?'v "€ oQÆM; pW #|T +Á- iB M; b9M; H"TiS+ p M; H M -K -K- bQ pEB ççM
M?B m- pB M ççM T?€ pÐ #S+ iQ`M; •K i? M? ;•v ` iB M; M´ +U+ HÈM- ?ÆM M[
T?€ pÐ F?¬M; F?QX hW ;|+ M?bM +O K¼B M;Q`B- F?¬M; F?Q Î +?¶ MÁM; b9M; F
i? M?bM i?'v #^M; K„i i?Q`M;- ;B®M; M?Q M?bM [m # T HY ` t - F?¬M; F?Q i`
Í T?Q t H"Ti9+ +| ?"M; HQçi QM; K"i #` ççM #„M i`9M;- mv HU+ +O ` BH;mM i?"
M?Q KQ `ÆB `Q `Q tm®M; ç'iX L?QM; /M M?Q p`v- +?¶ QM; M`v bQ pEB +ª K°i i
T?¬M +U+ F€ Qi- K`Hk QM; Î M; v T?Q ç-m pšM M?Q +k- F?¬M; M;WM; iB T +`M
#®M M;Q`B p`B i`,K Kûi- oQÆM; >B T +?Êi H`v ` K°i [mª #QK ? M;B`- `M K`v T?€i
p T?Q ç`M QM;X

:Q#HBM ;HB/2` pW # v ` K°i çQçM- iW T?Q b m HB M i`mv M iEB K°i iB M; M´
Hm²M; F?Q #®+ H M +ÁM +m®M iEB +?¶ #®M M;Q`B H`K ;HB/2` ?ÆB K`i i?,M; #`
M? M?- +?•M F?) ççT- HCB `M ç`M? HCBX

@lv HU+ M`vXXX

h`M? s€ ?Qi p`Q K°i ?ÆB- b„+ K†i [m€B /` ?ÄB,

@ lv HU+ `v F?¬M; F?ÄB [m€ FBM? F?OM; +?S\ Pi M?'i +kM; TªB +| # [mª #QK
M?Q i? M`vX

hW p` i`Q K¼B M;Q`B M?bM HCB- K°i ççK K•v M?Ä ?bM? M`K pšM ç M; #®+ H M +
ç½ bÈK #` M´ imM; ?Q†+ +? i +?€v- +kM; +| `i M?B m QM; Î tmM; [m M? pK M´ #`
h|K HCB- K°i T?€i M´ M`v ;¬M M?Q ;B i+? i i`i +ª Hk QM; ç M; çm´B T?Q b m :Q#H
?ÆM i?b HCB +€+? t - i`QM; i?`B ;B M M;„M F?¬M; i? çm´B F`T K¼B M;Q`BX

oQÆM; >B T +QÌB ?„+ ?„+ ç€T,

@ E?¬M; b B- H" HQÊM; i?m®+ M' +O # [m^a #QK ? M; Bì- +?d +¬M +^aB iB M K°i + HQΦB #QK M"v- +?d +| çB m H" T?^aB MûK` ``i t - ?Q†+ T?^aB /B ç°M; pÈB i®+ ç° i? bY /KM; - M m F?¬M; +?d tmM; ç°M; H M ç M iW pK M' +kM; çO ;B i +?9M; i`2

h`M? s€ i?Î T?`Q K°i ?ÆB- p¶ p¶ p B oQÆM; >B T- +€M? i v p" çMB ?„M ç½ F?¬B [m^a +O i?m®+ ;B^aB ç°+ +U+ F€ i®i- ?ÆM M[- K'm +?®i H" bS+ KB M /`+? p" F?^a ?„M +kM; ``i KΦM?- i`QM; F?Q^aM; i?ÌB ;B M M; „M M; OB M"v ç½ +Æ #^aM F?¬B T?K

h`M? s€ ç M; +QÌB #¶M; ?QM; T?'M M|B pÈB aÎ >B M,

@ Zm€ imv i pÌB5 HΦB çQÊ+ K°i p"i T?~K F`+? #^aM M[- K m M|B #^aM bÆ ç² iB M /KM; ;b çB5 G" +| i? iU /Q b„T t T ;2M +O #^aM i?•M b Q\ o"v F?¬M; T?^aB KÎ +Æ M

aÎ >B T ç€T,

@ E?¬M; +| F?^a M,M;- +?ŠM; [m +?d H" #^aM +¬M; i?S+ ;B^aB i?Q+? H"K i? M"Q ç bBM? p"i p i?ÌB +' çΦB i?¬B- i®B ç H" i? K K'v T?¬M T?K+ ?²B ;2M +O +€+ /çM; T?€T H"K #B i K'i +€+ çQΦM ;2M M; „i [m½M; - M?QM; K`XXX M| ?ŠM H" +| HB M [n # +O #° T?BK FBM? /` M"vX

" M; QÌB ç m b[M; bì- ?¼ M; •v M; ®+ M?bM M? m- i?2Q M?Q ibM? ?m®M; ç½ #B i i +?d +| ? B ibM? iB i F`+? #<sup>a</sup>M- K°i H" +?mv M t<sup>av</sup>` b m Cm` bbB+ S`F k- +kM; M"vX > B H" +?mv M T?€i bBM? i` M ?ÁM ç<sup>a</sup>Q /B M` T?BK Cm` bbB+ S`F R- ç^a #B i +?¶ ç| ç½ t^{av}` +?mv M ;b- M?QM; ?ŠM +kM; T?<sup>a</sup>B H" ibM? iB i F`+? #^aM KÈB ç^aQ M"v` - +?ŠM; H) +ÁM +| ç^aQ i?S # M[b Q\

hB M; +O aÎ ?B M iB T iK+ p M; H M,

@ h`M? s€- M; QÆB +| +<sup>a</sup>K i?'v i?B m K°i +?mv M F?¬M; \ h'i +<sup>a</sup> +?9M; i ç m F?¬ +?Q M?B K pK H¬M M"v- M|B +€+? F?€+ - +?Q /M +?9M; i Î HΦB i? ;BÈB M"v M; F?<sup>a</sup> M,M; pŠM b®M; b|i- +?d +¬M F?¬M; iÈB ç<sup>a</sup>Q aQ`M ?Q†+ H"K +?mv M ;b^aM? ? F?¬M; \

h`M? s€ M; ~M M; QÌB- ?„M +~M i?"M bmv M; ?o K°i +?9i`²B M; ç+ M?B M M|B,

@ æ9M; H" M?B K pK T?BK FBM? /` H¬M M"v F?¬M; ? ?çM +? i?ÌB ;B M- M m M ç•v` M Hmv M K°i i?ÌB ;B M F?¬M; \ J†+ /M M°B HU+ p" M,M; HQÊM; o KTB`2 i`QM M?QM; i?"i U +?d +| iU KbM? ` M Hmv M iB M #° H M KÈB +| i? bB m pB i +QÌM; i?bXXX

@ E?¬M; i? - i`QÊ+ ç•v K†+ /M i ç½ iWM; ?Q`B M; ?B M?Q p"v M?QM; #B i iΦB b +?¶M; H M i`m p" M i€B iÈB ?ÁM ç<sup>a</sup>Q M"v F?¬M; \ "ÎB pb i +<sup>a</sup>K i?'v +| +?mv M [m, \*?O h?¬M i`QÊ+ ç•v- bÆ ?Î HÈM M?Q p"v F?¶ +| i? tm'i ?B M- K" i`QM; i? ;BÈB +?d +¬M HûM p"Q pB M #<sup>a</sup>Q i`M; i`°K K'v [m<sup>a</sup> i`SM; h@`2t H" +?9M; i +| i? M iC M"v- M?B K pK / /`M; M?Q p"v M?QM; b Q *?O h?¬M HΦB F?¬M; [mv ç`M? ?çM +? M; ?o iÈB `i M?B m F?^a M,M;- i`QM; ç| ibM? ?m®M; F?^a i?B +?d +| K°i XXX æ| +? ?Q†+ +?Ì iΦB i? ;BÈB M"v- +?9M; i b) +U+ F€- +U+ F€ M; mv ?B K5

aÎ >B M +?"K`½B M|B,

@ E?¬M; #B i +€+ M; QÆB +| +?9 w F?¬M; - +?9M; i +`M; çB b•m p"Q ç<sup>a</sup>Q aQ`M - b M?B m- ?ÆM M[F?¬M; +?d +| QM; K"i F?'M; H²- i`QÊ+ ç| +?9M; i +kM; p" B HQ i`MM; #bM? i?QÌM; +`M; M?B m- +`M; ç¬M; ç9+ - i?•M i? F?'M; H²- ?ÆM M[b® M"v M|B H M çB m ;b F?¬M; \ L|B H M`^M; +?9M; M| +ÁM ç M; iB M ?| XXX iB M ? /QÐM; F?Q iΦB i? ;BÈB M"v KÈB i?¬BX æÈB ç M F?B ç€K +¬M i`MM; M"v ?Q`M i bBM? b<sup>a</sup>M ?`M; HQΦi- ?ÆM M[F i [m^a +?d +| K°i- +?QM? H" `i +| i? ?Ov /B i iQ p"v KÈB M|B- M m M?Q +?9M; i +?Ì çÈB iΦB i? ;BÈB M"v i?b i?ÌB ;B M +`M; H•m- +?9M; i +?Ì M,K M,K- p"v F?"T i? ;BÈB +?¶ M"Q +kM; iQ`M H" +¬M i`MM; F?'M; H H'v çQÊ+ i`SM; h@`2t- F i [m^a H" ?QÌM; i?K K'v M,K #bM? v M`²B +? i ? i iΦB i?

;B^aM M?Q p"v- M;mv ?B K M; M; #^M; pÈB T?-M i?QÎM;- +•m M!B M"v +kM; ç²M; /
M iQ" M ?QÎM; i?KX

h`M? s€ i`QM; HÂM; +?Êi ç°M;- ?„M H"TiS+ ç¢B M;°,

@ h #B i`<sup>2</sup>B- iBM? iB iF`+? #^aM i?S # K" M;QÆB M!B +—M T?^aB ?Q" M i?"M? iBM?
?B M-?ÆM M[T?^aB ?Q" M iQ" M ?B m çQÊ+ bU M;mv ?B K +O ç€K +¬M i`MM; M"v
K½ w M;?o +O #^aM ;?B +?ûT M"v KÈB +! i? ?Q" M i?"M?XXX

@ E?¬M; b B- ;B Q i" B HB m ;?B +?ûT M"v +?Q +?QM? T?O HQ" B M;Q!B +O i? ;
iQÆM; H B +¬M i`MM; +´ ç¢B +! i? ?Ov /B i t½ ?°B HQ" B M;Q!B- ç•v H" ?"K w +O
?QÈM; T?€i i`B M +O F`+? #^aMXXX

aÎ >B M H¢M? HMM; ç~v FQM? K„i- çSM; i` M ;HB/2`- i?^aM M?B M M!BX
, E HB tv Mm E*L

k99X >¶M *?B M5 URV

J¼B M;Q!B M;?2 aÎ >B M M!B p"v i`QM; HQM; pšM +U+ F€ #bM? ioM?- ç•v H" +^aK
çQ M pÈB ç²M; /°B- i`QÈ+ K„i M;Q!B +! i? M?"M çQÊ+ bU iQM M?B K M"v- K°i H" h
p,M K°i pāX h`M? s€ M;Q" B +?B M HU+ +O ?„M çO ç M?"M çQÊ+ bU iQM M?B K
F?-M; #Â`ÆB ç²M; ç°B +O ?„M- iBM? i?-M çO ç F?B M ç²M; ç°B +! i? v M i•K
?„MX Jt+ /M i`QM; i? ;BÈB FBM? /` Hm•M ?²B M;Q!B +? i M?Q`QÆB M"v- iBM? i
+•m +?mv M çM - ?Qt+ +! i? M!B H" 'm i`o- M?QM; +?QM? bU M;•v i?Æ 'm i`o M"
çQ" M F i çQÊ+ K°i çQ" M ç°B5 *! i? M!B- M m M?Q F?-M; +! h`M? s€- h`mM; *?
pB M iQÎM;- +?Q /M pÈB i?U+ HU+ +O aÎ >B M +kM; F?-M; i? çQ" M F i çQÊ+ K¼

*ÁM bU iQM M?B K pÈB aÎ >B M i?b ?Q" M iQ" M #`i ç<sup>2</sup>M;- Kt+ /M ?„M F?-M; +! K`
H¢B- F?-M; +! iBM? i?-M çO F?B M ç²M; ç°B iBM + "v ;B Q b m HQM; +?Q ?„M- M
F?^a M,M; #® i`Q ;—M M?Q ?Q" M K„ F?-M; +?9i i€ p i- +! M,M; HU+ T?•M iQ++ +Æ
K°i i`Q ;B<sup>a</sup> i®B +Q!M;- +! ?„M # M +¢M? b) +! +<sup>a</sup>K ;B€+ F?-M; #` #`i F€ F?®M +^aM
H`K F?i- +?Q /M ç! +! H" imv i +^aM? ç M KS+ M"QXXXX

obi? - F?B aÎ >B M p" h`M? s€ F i?ÊT H¢B K°i +?¶- bU F i?ÊT ç! KÈB H" ?¢+? i
*?•m ç°BX *! F?^a M,M; H½M? ç¢Q çO ç çQ" M F i M?•M i•K- i`mv M +?Q ç²M; ç°B b
K•m +?B M ç' m b„+ #ûM M?'i- ç! H" pā +O h`M? s€5 \*! i`Q im imv i çdM?- +! i?
i`QM; F`+? #^aM T?BK- +€+ F?^a M,M; M;mv ?B K- i?"K +?Q H" T?•M iQ++ ` T?QÆM
+SM; `„M M?'i- ç! H" i`Q +O aÎ >B M5 æ•v KÈB H" ?¢+? i•K +O h`mM; *?•m ç°B K

h`M? s€ +Q!B ? ? M!B,

@ >B m`<sup>2</sup>B- p"v ?B M i¢B +?9M; i iÈB i" T FQ+? i`m +?B M çB- FûQ Hm¬M ç€K QM
b m F?B M;?B M +Sm :Q#HBM;HB/2`- M;QÆB i?'v M! +! +?`m çQÊ+ MQÈ+ F?-M;

aÎ >B M ?ÆB bYM; b®i- ?„M #¶M; i?Q€M; KdK +Q!B- ç€T,

@ E?¬M; i?"M? p'M ç - ? i?®M; M,M; HQÈM; +O M! H" €T /KM; ? i?®M; M,M; HQÈ
K T?€T- F?€+ #B i`i HÈM bQ pÈB ;HB/2` ;®+ i`QM; T?BKX h ?B m w M;QÆB`²

h`M? s€ +Q!B ? ? - M!B,

@ hB Ti?2Q\ hB Ti?2Q çQÆM; M?B M H" i`U+ iB TiÈB ç<sup>a</sup>Q Lm#H`²BX > ? ?
F`+? #<sup>a</sup>M Î ç! - +?9M; i b) iB TiK+ ?Q" M i?"M? iBM? iB iF`+? #^aM i?S # - +S M?Q
T?BK FBM? /` +?9M; i FB K çQÊ+ # +?¶ +! iBM? iB iF`+? #^aM- i?"M? iQ++ i?"i [

aÎ >B M çSM; i` M ;HB/2` i?^aM M?B M ?ÄB,

@ E?¬M; bÊ +? i b Q\ S?^aB #B i`M; M;mv ?B K M; M; #^M; pÈB T?-M i?QÎM;XXX
M;QÆB bmwi +? i- +?ŠM; H) M;QÆB +?Q`^M; ?ÁM ç^aQ +! ?¢K ç°B ?"M; F?-M; K
F`+? #<sup>a</sup>M Î ç! b) / /"M; M?Q pW`²B b Q\

h`M? s€ F?¬M; +?9i HÛT p - ?„M M;~M; ç-m +Q`B p M; ,

@ L m F?¬M; M;mv ?B K ;b pQÊi [m T?BK FBM? /`XXXX +?9M; i +S M;²B v M i`Q
i`U+ iB T pQÊi [m H` çQÊ+- +¬M ;b T?ªB +?çv iÈB ç•v ibK +€B ;b ibM? iB i F`+?
ç`M? ?²B bBM? i?¬M? pB M çQ`M ç°B- [mv i ç`M? HB m KçM; ibK FB K ibM? iB i
i?•M- i ç½ bÊK F?¬M; ç w iÈB +?mv M b®M; +? i M[`²BXXX L m F?¬M; +| ;B€+
ç½ F?¬M; çSM; Î ç•v5

oW /Si H`B- h`M? s€ ç½ [m v ççB HB M b€m MÁM; M;„K p T?Q #|M; ç K i`QÊ+
b m K°i çdM? M9B M?Ä ? B +?B + i`U+ i?,M; pk i` M; # v` - ç M i?,K /Á F?¬M; M;V
J„i i?'v i`U+ i?,M; ç½ b„T +?mv M p T?Q ?¼- h`M? s€ M;?B M `„M; #|T +Á b9M; -
MY K„i #„M` - p¬ b® T?€i ççM +| i? i?'v çQÊ+ #^M; K„i i?Q`M; i?2Q M;¼M HY H
ç-m iB M H”T iS+ i`mv M ç M iB M;- # # X ”i [m€- +?d b m K’v ;B•v M;„M M;OB-
p†M p Q- T?B +¬M; # M i`QM; +? i M; v içB +?¶- i`U+ i?,M; #„i ç-m tQ v i`ÁM `Æ
ç’i p M; H M iB M; M’ -K „X

"€ oQÆM; #'v ;B`KÈB idM? i€Q HçB- ?„M +Q`B ? ?ª- ;BÆ `BH;mM M?„K iÈB +?
*?B + `U+ i?,M; +kM; ç²M; i?`B #„M` K°i [mª i M HY - M?QM; i M HY pW # v çç
ççM ?bM? +?•K +O `BH;mM #„M tmv M +MM; pÈB i`U+ i?,M;X *? M? H +? mv HU
`²B h`M? s€ +?ŠM; [m H` #„M`ÆB i`U+ i?,M; tm®M; ç’i- +ÁM "€ oQÆM; i?b KÈB
i`U+ i?,M; p`i M HY ç½ ç²M; i?`B T?€i M’- M’i M? #¬M?- #B M i?“M? K°i [mª +¬m
i`mM;X

@> ? ? XXXX ”„i ç-m çB- F?¬M; T?ªB bÊ +€B ;b- F?¬M; T?ªB iB + +€B ;b- /MM;
K°i ?çK ç°B- +ÁM T?ªB ç€M? +?bK K°i +?B M ?çKXXX hB M H M- bÎ>B M- i’i +ª +

h`M? s€ +Q`B ? ? - [m€i HÈMX

:Q#HBM ;HB/2`HQÈi [m #-m i`B- i`QM; M?€v K„i ç½ +¬M; H9+ +¬M; iB T +¬M #
iWM; ç€K iWM; ç€K QM; K”i ç¬M; ç†+ pšM F?¬M; M;WM; i`mv çm’BX .¼+ i?2Q çQ
K¼B M;Q`B bç+? M?ÆM- i’i +ª F?OM; HQM; F?¬M; i`®M F`T ç m #`Hk QM; F?’M; H
i?b ç€K F?OM; HQM; ç½ bÊK #` ;†K i?“M? tQÆM; i`„M; ? mX E?¬M; +¬M #B i F?C

k9eX >¶M *?B M5 UjV

h¢+? i¢+? i¢+?- iB M; b9M; p M; H M HB M iB T- #®M M; QìB +?d i?'v i M HY # v
M' imM; ;B[F?¬M; i`mM; - K" aî >B M T?ªM; T?'i M?Q ç½ #B i i`QÊ+ h`M? s€ b)
/WM; H¢B- pšM iB T iK+ çB m F?B M :Q#HBM ;HB/2` # v iÊB T?Q +?B M ?¢KX L; (¢
ç M KS+ i`ÊM K„i ?€ K²K- HQ¢B p"i i? # v M?Ä tQm M"v ?¼ M?bM +ÁM F?¬M; `ä
p"v ?¼ +kM; F?¬M; /€K M; ?o iÊB M?QM; ç®B K†i pÊB ; -M KQìB [mª i M HY +MM;
Km®M +? i- T?ªB #B i`^M; F?¬M; +?d +| ç° +?m~M t€+ F?B #„M K" [m M i`¼M; ?Æ
i? +| bS+ T?ªM SM; M? M? M?Q p"v- pW #„M M' K°i [mª i M HY H"TiS+ +?mv M

L?QM; h`M? s€ H¢B H`K çQÊ+ - b m F?B Kî +Æ M?•M iÄ i-M; i?S ? B- i,M; +QìM
;B•v ç½ ?¢ ? i i' i +ª b® i M HY #„M iÊB- M; QìB i` M +?B M ?¢K +?d i?'v #®M M; Q
tmv M ` F?ÄB ç€K HY - +ÁM F?~m ç¢B HB M +O h`M? s€ +kM; ç½ +?mv M ?QÊM

E?B F?~m b9M; H¢B çQÊ+ T?€i ç°M; - HQÐB HY /`B MY Kûi T?mM ` - p¬ b® çQì
K„i i?QìM; i`U+ iB T #„M i`9M; +?B M ?¢KX æ€M; iB + H`- mv HU+ F?~m b9M; M
oQÆM; p¬ b® H-M- i?"K +?Q ç M pÄ i?ûT +O +QM i`m +kM; F?¬M; tmv M [m çQ
M?•M pB M çSM; i` M #QQM; - +MM; H9+ ç| - oQÆM; >B T +kM; MûK ` K°i [mª #QK
a m F?B aî >B M H€B ;HB/2` # v [m F?Ä +?B M ?¢K- iW T?Q b m KÊB i`mv M ç
Hm²M; b|M; M?B i +Æ ?² +m®M T?,M; #®M M; QìB p T?Q i`QÊ+ - pK M' M"v +ÁM
M½v `i M?B mX E?B K¼B M; QìB [m v ç-m H¢B M?bM- +?d i?'v #QQM; i`m ç½ ; -M
H-M M"v +?d T?€i ` # M M; Q" B pÄ i`m- T?-M HÈM bS+ M' #` H½M; T?Q M m F?¬
ç¬B +?B M ?¢KX

aî >B M H M iB M; ,

@ E?¬M; çQÊ+ - +?Q +| i?¬M; #€Q i?QìM; çB K- +?B M ?¢K M"v +ÁM +?Q #` imv
oQÆM; >B T- bY /KM; ç` H¬B i`¼M; HU+ + Q5

" M; QìB M; ?2 p"v ç m b[M; bÐ- M?QM; oQÆM; >B T pšM H"TiS+ H'v ç` H¬B i`¼M
i`ÁM ç2M i?mB- #° /¢M; F?¬M; ? #„i K„i- M?QM; B K" M; ì- K°i pB M M?Ä i Q M?
KS+ F?OM; #®\ *?d K°i [mª +QM +QM çO ç ?Ov /B i i' i +ª K¼B i?S i`QM; T?¢K pB

h`M? s€ M?"M [mª ç` H¬B iW i v oQÆM; >B T- M| ç½ çQÊ+ i?B i H"TiS+ M†M; T
M; ?o K°i H€i `²B #ªQ aî >B M,

@ Zm v H¢B- aî >B M- i T?ªB MûK iW i` M tm®M; X

aî >B M +kM; F?¬M; ç€T- +?d ?ÆM M?'M +?•M- :Q#HBM ;HB/2` pÁM; H¢B- K°i H-
M' F?¬M; +ÁM ` ?bM? /¢M; ;bX h`M? s€ MûK [mª ç` H¬B i`¼M; HU+ + Q tm®M;
HUm ç¢M bB m K¢M? M?QM; F?¬M; `9i +?®i K" +S i? MûK i?2Q b m- F?B ç` H¬B
ç¢M +kM; ç"Ti`9M; H M ç` H¬B- M; v H"TiS+ K°i +¶ ?'T HU+ H'v ç` H¬B H`K i`n
i€K ?QÊM; - ç M +ª #®M M; QìB ç M; # v ;B[F?¬M; i`mM; +kM; +| i? +ªK M?"M çQ
K v H" ;HB/2` /U i?2Q [m€M iQM? H Q iÊB- +SM; `„i pQÊi [m HU+ ?9i M"v- +`M; i
` ; -M M; ?bM Kûi- K¼B M; QìB [m v H¢B M?bM KÊB ;B"i KbM? FBM? ?½BX

*?¶ ç` H¬B i`¼M; HU+ + Q MûK tm®M; - ?ÆM K°i MY +?B M ?¢K ç½ #` +m°M i?"M
F?¬M; ?Q" M +?dM? - Qi M?'i i`QM; ç| +| K°i #° T?"M F?€ HÈM /Q MQÊ+ #B M +`n
F?¬M; M; WM; #`M? i`QÊM; - K°i b® pK M' H|2 H M M?QM; M?€v K„i ç½ #` ?9i p"Q #
iW iW +?bK tm®M; ç€v #B MX

lv HU+ M"v i?"i bU [m€ FBM? F?OM; - #®M M; QìB M?'i i?ìB çSM; M; •v M; ®+ ;B[
tmM; [m M? i`mv M ç M iB M; pM pM ç€M; bÊ ?¼ KÊB ;B"i KbM? idM? H¢BX G9+ M
tmM; [m M? +MM; p M; H M iB M; F m; "Q i?ªK i?B i- p¬ b® QM; K"i F?'M; H² ç½ b
?¢K- ç€K HQM? ?ªB [m•M HB M iK+ T?€i ` iB M; F m i?ªK F?B M M; QìB i /UM;
M; WM; +?¢v i`®M M?QM; +?d ç FûQ /`B +?9i ?ÆB i`M- +?d + -M K°i ç€K QM; #•m
#B M i?"M? #° tQÆM; X

o®M +?Q /M #®M M; QìB ç€M? +?bK K°i +?B M ?¢K- +?d + -M #` FûQ ;B½M F?QªM

b) F?¬M; M; WM; i`mv FQ+? ?¼ M M ç•v +?QM? H` M; mv M M?•M aÎ>B M ç M; ?` ç
 H9+XXXXX .šM T?€i ?¶M HQçM- H`K ?ªB [m•M i`QM; i?İB ;B M M; „M F?¬M; i? :
 /KM; H9+ ?¶M HQçM ç İB M p`Q ?ÁM çªQ i`QM; T?¬M RX L?QM; i` M i?U+ i - ?"m
 ?çK ç°B #` ?Ov /B i- K` +€B M`v +, M ?Q`M iQ`M F?¬M; T?M ?ÊT pÈB F ?Qç+? +O
 J`v M; QİB h``M? s€ F?¬M; ç`M? HÁM; M?bM HçB- aÎ>B M +kM; çB m F?B M :Q#H
 T?Q F?€+ i` M #B M- iB T i?2Q #„i ç-m iW iW i`-K tm®M; Kfi #B M- ; -M M?Q ;B®
 +?bK p`Q HÁM; #B MX
 G-M M`v ;HB/2` # v i`QM; MQÈ+ #B M ?ÆB H•m K°i +?9i- F?QªM; K°i ? B T?9i K
 oQÆM; >B T H`T iS+ ?Q F?MM; F?K+X
 h``M? s€ i`-K K†+ K°i H9+ H•m- #`v ;Bİ KÈB ?ÄB aÎ>B M,
 @ L; QÆB XXX L; QÆB ç½ M; ?o iÈB ibM? ?m®M; M`v b) T?€i bBM? T?ªB F?¬M; \ æ
 ç°B ?ªB [m•M- b m çİ iB m /B i ?Q`M iQ`M- +ÁM +?9M; i i?b +İ i? i?W /`T ?¶M H
 h? M?•K +O aÎ>B M HçM? M?ç i i`mv M iÈB,
 @ E?¬M; - F?¬M; M; ?o iÈB ibM? ?m®M; M`v- bU pB + T?€i i`B M i?QİM; pQÊi [m
 F?¬M; T?ªB H` i?¬M- F?¬M; i? T?•M iQ+? ` i`i +ª #B M ?İ i`QM; i?İB ;B M- F?¬
 h?¬M +?•M +?QM? - i +?ŠM; [m +?d H` +QM M; QİB i?¬B XXXX
 @L m +İ i? XXXX
 h``M? s€ +9B ç-m v M H†M; MİB,
 @ J†+ /M MİB M?Q i? M`v +İ p /®B i`€- /M b Q M; v iW ç-m +?9M; i ç½ Km®M i`T
 h`QM; ibM? ?m®M; +?9M; i +İ i? b®M; bİi- +® ; „M; Qi ;B i +?İ + K°i +?9i- M m M
 KçM; - p`v ;B i +?İ + i +ÁM +İ i? ;BªB i?Q+?XXX M?QM; M m F?¬M; T?ªB ç² b€i-
 F?¬M; #B i ?¼ +?d H` K°i #° T?`M i`QM; T?BK FBM? /`- ?¼ +kM; ç m H` M; QİB b
 G-M b m i F?¬M; ?v p¼M; HçB tm`i ?B M i?ªK i`çM; M?Q p`v M[X
 aÎ>B M [mª [mv i +U imv i,
 @ E?¬M; i? - M m M?Q i #B i i`QÈ+- p`v i +?„+ +?„M b) /šM ç€K +¬M i`MM; M`v
 çİ H` i`Ê ;B9T +U+ HÈM pÈB +?9M; i - ?¶M HQçM- ?ÆM M[H` ?¶M HQçM pbiQ`M
 ?çK ç°B ?`M; F?¬M; Kšm ?çK # M FB +?„+ +?„M b) +İ T?ªM SM; - +?9M; i +kM; +İ
 çªQ Lm#H `XXX J` +?d +İ i? F?B M +?QM? T?O HQ`B M; QİB İi? ;BÈB M`v w i?S+
 p, M FB M i`QM; i v +?9M; i KİB çQÈ+ ?¼ +QB i`¼M; - ibM? iB i F`+? #ªM i?S #
 M M ç M; ?` +O M; QÆB ?Q`M iQ`M F?¬M; ?ÊT Hw- i F?¬M; i? ç€T SM; 5 h`W T?
 @h`W T?B\
 h``M? s€ +kM; #B i ç M; ?` +O ?„M +İ +?9i F?İ F?, M M M ?„M p®M +kM; F?¬M; M;
 aÎ>B M b) ç²M; w pÈB ç M; ?` M`v- ç M F?B M; ?2 bÎ>B M MİB ? B iW +m®B ?„MK
 aÎ>B M MİB +?„+ +?„M,
 @ aÎ/o T?ªB H`K M?[M; +?mv M M`v- +?QM? H` pbi?U+ HU+ +O +?9M; i F?¬M;
 +O K°i M; QİB ?Q`M i?`M? M?B K pK M`vX L m M?Q i?U+ HU+ +O M; QÆB ?Q†+ H
 KS+ F?¬M; +¬M ç w iÈB +€+ HQçB ?Q +?B m i?b iU M?B M b) F?¬M; +¬M T?ªB
 M?Q ; ½ +HQM2 +O M; QÆB M?Q ç½ F XXX M m M; QÆB +İ bS+ KçM? +Đ ?„M i?b
 +?mv M M`v tªv ` XXX
 LİB iİK HçB- pšM M?Q +k H` +? M? H +? i?U+ HU+- h``M? s€ +İ +?9i +?€M MªM-
 i?U+ HU+ F?¬M; T?ªB +?QM? H` i?S ?„M i?2Q çm`B b Q\ E?¬M; +¬M #B i H` ?Q`M
 FBM? /`- ? v H` ?²B bBM? ç°B pB M- ? B H` ç®B Kfi pÈB S?K+ +? i? XXX h`i +ª ç
 ?„M F?¬M; Km®M bBM? HBM? i`QM; T?BK FBM? /` #` iMv w HÈB /KM; - ç² b€i i?b-
 H` ç + Q i?U+ HU+ #ªM i?•M- ç + Q ç M KS+ +İ i? ?Q`M iQ`M K†+ F ibM? i`çM;

J†+ /M i`"M +?B M pW `²B ç M +m®B +MM; tm'i ?B M K°i K`M ;B i +?|+ #B i?ªK M
ç m +U+ F€ +SM; `„M- b m K°i ? B T?9i i`-K K†+- "€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T
F?¬B T?K+- #„i ç-m HÈM iB M; i?ªQ Hm" M Qm F?mv i çB K pk F?Q +O M? m-X æ
M; WM; M? „+ iÈB mv HU+ KçM? K) p` ?çM +? tç FQ+? +O ` BH; mM- +?QM? H` ibM
M?B i- K°i F?B #„M [m€ KS+- FBK HQçB +?¶ MÁM; b9M; `i +| i? #` #B M /çM; - ç
+?QM? t€+ K` M|B- ç•v imv i ç®B H` çB K i`Q KçM; - M M "€ oQÆM; KÎ KB M; H` F
ibK +€+? +ªB iB M +?Q F?~m b9M; X

@æ•v F?¬M; T?ªB +?mv M i +| i? H`K çQÊ+- F?~m b9M; M`v H` pk F?Q +¬M; M;
?¼+ F„ i?m"i i`QM; i? ;BÈB ?B M i?U+ T?ªB iÈB R8y M, K- bQ pÈB pk F?Q : mbb -
T?ªB iQÆM; çQÆM; pÈB +`T #`" + pk F?Q H b2`X J` #ªM i?•M F?~m b9M; M`v mv H
;„M HB M pÈB ?çM +? i?ÌB ;B M i? v ççM- pk F?Q p¬ ?çM ççM ç½ t| #Ä ?çM +? |
K°M; Km®M bY /KM; HB M iB T F?¬M; /WM; b Q\ L|B M?Q p"v- ;B€ i` K|M pk F?Q
i?"K +?Q + Q ?ÆM KÈB ?Q€M ç`B çQÊ+- pb i? - H`K M; QÌB T?ªB #B i i? M`Q H` ç

*?mv M M`v [mª i?"i H` M?Q p"v- /M b Q /MM; bS+ +O K°i M; QÌB- +-K K°i F?~m b9
+ª K°i +?B M ?çK- mv HU+ M`v i?"i +| +?9i [m€ KS+- pb p"v "€ oQÆM; H-K #-K p
æ M oQÆM; >B T iU ?² +| +?9i #`i K½M pÈB mv HU+ +?`i M´- ?„M ç M; ç`M? KÎ KB
M`Q ç [mª #QK iB M p`Q i`QM; p"i i? `²B KÈB T?€i M´ i?b +€+? ç| F?¬M; t #¶M
;B|X J¼B M; QÌB M; ~M; ç-m M?bM H M- î i` M i`B ?ÆM KQÌB +?B + K€v # v T?ªM
H` ?çK ç°B ç½ +| i? iQ`M /B i tmM; [m M? çªQ aQ`M X

k9dX hbM? hB i E`+? "ªM \*`T " URV

J€v # v T?ªM HU+ # v i?ŠM; iÈB- aÎ >B M H€B :Q#HBM ;HB/2` # v b€i K†i #B M-
i?Q€B K€B HQÈi [m T?Q /QÈB K`v +?B + K€v # vX S?B +¬M; ?B M M?B M H` F
çB K ç2M #û tQm M?Q p"v- ç†+ #B i H` i`QM; i`ÌB ç K i®B ç2M- HçB # v pÈB i®+
M; QÌB h`M? s€X

a m F?B K€v # v T?ªM HU+ # v [m - K¼B M; QÌB KÈB i?Î` K°i ?ÆB- aÎ >B M #`v ;E

@ o`v K¼B M; QÌB M; ?d M; ÆB K°i +?9i çB- iW ç•v iÈB çªQ Lm#H ` +ÁM +-M p`B +?
+O +?9M; i ?B M içB +kM; i?`T ?ÆM kyW bQ pÈB i®+ ç° i®B ç +O ;HB/2`- i`¼M;
i`QÎM; i?`M? - KS+ ç° bKi ;BªK M?Q p"v pšM +| i? +?`T M?"M çQÊ+X hW ç•v # v i
ççB F?€B +-M K`v +?K+ T?9i M[KÈB +| i? iÈB çªQX

J½B ç M H9+ M`v- i`i +ª +m®B +MM; KÈB +| i? i?Î T?"Q M? M?äK- i?ª HÄM; i?•
i?`v iW ç-m ç M +?•M #OM`OM- K°i çQÎM; +?B M ç`m F`+? HB i pW `²B- +MM; ;`T
i`i +ª i?¬M FBM? p` i?•M i? ç m +, M; i?ŠM; X *| i? M|B- F„ M, M; çB m F?B M +O
M?•M iÄ - ;B9T K¼B M; QÌB +| i? F?¬M; ? i?QÆM; iQ+?- ç€M? +?bK ? B +?B M ?
F?¬M; +| F„ tªQ i`€M? Mû HBM? ?Qç i- M?ç i+ªK M`v- K°i HQç i+¬M; FQ+? +O i`m
+?Q /M mv HU+ b9M; ®M; +| + Q ç M ç•m +kM; p¬ /KM; X

L; ?d M; ÆB i?ª HÄM; K`v T?9i tQM; - aÎ >B M KÈB HçM? M?ç i M|B,

@ o`v i?2Q [mv +O M?Q i`QÈ+- M?•M çQçM i?ÌB ;B M M`v- +?9M; i T?•M iQ+? ib
i?QÎM; +?Q ibM? iB i F`+? #ªM K°i +?9i X

" M; QÌB h`M? s€ M?bM M? m- i`QM; K„i ç m +| p pmB KWM; F?| FbK MûM- +ªK ;
K†+ /M i` M çQÎM; KçQ ?B K i?"i bU M; mv ?B K pçM T?¬M- i?"K +?Q +Æ ?² H•K p
F?B M?È HçB p¬ b® +QM QM; K"i F?`M; H² çO ç +?2 H`T +ª #-m i`ÌB- K¼B M; QÌ
i`QM; +®i iOvX

@S?¬M i?QÎM; ?Q`M i?`M? ibM? iB i F`+? #ªM H` ? B +?B iB i F`+? ibM? +`T *- çB
+?bK ? B +?B M ?çK çQÊ+ i?QÎM; kyyy çB K- M|B +€+? F?€+- F +ª F?¬M; iQM? (
+?9M; i +kM; çQÊ+ ? B +?B iB i +`T \*- eyyy çB K i?QÎM; X L?QM; ç²M; i?ÌB #` i`v
M`v- +?9M; i çQÊ+ ? B +?B iB i +`T *- F?QªM; kyyy çB K i?QÎM; XXX

" M;QìB h`M? s€ p®M ç M; ?,M; ?€B #WM; #WM;- M?QM; b m F?B aî>B M M|B tQ
b[M; b| - F€ [m€B M?bM M? m- K" i? M? •K +O aî>B M pšM M?Q +k- F?¬M; M? M?
H M,

@ *€+ M;QÆB i`QM; H9+ +?B M ç'm +?„+ +?„M H" F?¬M; ç w iÈB i?¬M; #€Q F?¬
`M; +?9M; i H"K K°i HQÊM; HÈM +¬M i`MM; +' ç¢B +?¢v` F?ÄB çªQ aQ`M bÈK
çB KX ošM +ÁM K v H" +?d #` i`W çB K i?¬B- +?B iB i F`+? ibM? pšM çQÊ+ #ªQ
#`i ?¢M? `²BXXXX J" ç•v +?QM? H" +?mv M i +¬M i?ªQ Hm" M pÈB K¼B M;QìBX

@h? v ç' B F`+? #ªM- ?Q†+ +| i? ;¼B H" +ªB #B M ibM? iB i tªv` i`QM; i? ;BÈB
M?`i ç`M?- imv i F?¬M; T?ªB #`i F€i? v ç' B M"Q +kM; +| i? çQÊ+ i?QîM; K" M;QÊ
+| i? /šM ç M T?ªM SM; /•v +?mv M- H"K *?O h?¬M i`WM; T?¢i +?9M; i - pQ /K M
>ÆM M[i?¬M; #€Q H9+ M½v H" +?d iQ`M #° i?`M? pB M h`mM; *?•m ç°BXXX "
F?¬M; +| +€+? M"Q ;B[H¢B çQÊ+X

" M;QìB #` iBM iS+ M"v H"K +?`M ç°M;- +| +?9i F?¬M; #B i H"K i? M"Q- +ªMY M

@ E?¬M; T?ªB pšM +ÁM ? B M?B K pK ibM? iB i F`+? #ªM b Q\ hÈB çªQ Lm#H`
F?¬M; i? ç #¼M ?¼ i? K ;B - M?QM; ibM? iB i F`+? #ªM i?S # +| i? ç ?¼ i? K ;
ç| K M; i?2Q #¼M ?¼ +MM; ?Q`M i?`M? M?B K pK- i M; ?o ?šM H`XXX

aî>B M H¢B H„+ ç-m M|B,

@ æ•v +?QM? H" +?mv M i Km®M M|B- i`QÊ+ F?B i?ªQ Hm" M- i b) i'M; ?ÊT K°i +
ç¢B F?€B p ibM? iB i F`+? #ªM K" i #B i iQM? ç M ?B M i¢BX æ-m iB M H" p'M
b) F?B M F`+? #ªM ;®+ i? v ç' B- H"K +?Q iQÆM; H B +O T?BK FBM? /` K" +?9M;
F?¬M; i? #B i i`QÊ+- K" #B M ?| +`M; HÈM- T?¬M i?QîM; +kM; +`M; HÈM- +| i? H
H" i?QîM; •KX L?QM; F?B ?Q`M i?`M? ibM? iB i F`+? #ªM- QîM?`i +?9M; i +?„+
/QÆM; iW #ªM i?•M ibM? iB i- ibM? ?m®M; /šM T?€i b m ç| KÈB +| i? M?"M i?Qî
iB M +O ibM? iB i F`+? #ªM- #B M ?| iB T i?2Q +O F`+? #ªM +`M; HÈM- T?¬M i
+`M; HÈM- p¬ Hm" M H" •K ? v /QÆM; XXX

@æB m i?S ? B- M;mv ?B K +`M; HÈM- T?¬M i?QîM; +`M; HÈM- iW H-M t¬M; p"Q
çQÊ+X o" M F?Q +O +?9M; i +?mv M M"v [mª i?"i`i i®i- K°i H" +?B K çQÊ+ i?B
F?ûQ ç M; iY pQM; ?`M; HQ¢i- K°i #° T?"M M?Ä #„i ç-m #B M /`- b® HQÊM; Qî M
H" +?B K çQÊ+ ç` HÈB- +?9M; i +| +¬M; +K /B +?mv M i®+ ç° + Q- :Q#HBM ;HB/
+¬M; +K p" M +?mv M #bM? i?QîM; F?€+- F +ª +| H" K€v K|+ T?B ?`M? M?Q i`U+
+kM; imv i ç®B b) #` ç€K QM; i`M` M"v ;B i b¢+?X " - +?9M; i +kM; +?B K çQÊ-
i? M? M? +?| M; ibK çQÊ+ #ªM ;?B +?ûT- +?B M HU+ +O h`M? s€ +kM; H" çB m
M?B K pK M"v- i?B m K°i +kM; F?¬M; çQÊ+- M m F?¬M;- /M +?9M; i +| iB M çQ
+kM; #` QM; çU+ p" QM; +?9 # M i`QM; ;B i +? iXXXX æ•v H" [mv Hm" i i?S ? B
?B K +`M; HÈM- T?¬M i?QîM; +`M; M?B mX

@æB m i?S # - +?QM? H" ?Q`M i?`M? ibM? iB i F`+? #ªM +¬M T?ªB T?®B ?ÊT +`M
i?QîM; +`M; M?B mX E?¬M; #B i +€+ M;QÆB +| T?€i ?B M` F?¬M;- b m F?B +?9
#ªM i` M çªQ- M?•M b® i?¬M; #€Q +?d pÄM p M +| #®M M;QìB- M?QM; b m F?B #
b® i?¬M; #€Q H¢B H" i`i +ª i?`M? pB M h`mM; \*?•m ç°BX >ÆM i? M[ - h`M? s€ M
i? ;BÈB h?2 JmKKv ç½ ?Q`M i?`M? bÈK M?B K pK +O T?¬M k- ;B i +? i om #¼
K°i KbM? M;QÆB M?"M çQÊ+ çB K i?QîM;- K†+ /M i +kM; i? K ;B ?ÊT i€+ M?QM
+O ibM? iB i F`+? #ªM M"vX ob p"v ç®B iQÊM; ?ÊT i€+ +¬M i?B i ç ?Q`M i?`M? i
+?9 w M; ?2 F„ HìB i M|B- H" b® M;QìB +¬M ?ÊT i€+ K" ibM? iB i v m +¬m- +?9 F?
ûT çB ç ?Q`M i?`M?X oQ /K M?Q K°i ibM? iB i F`+? ibM? +?d i?QîM; +?Q i®B ç
*?•m ç°B +?9M; i +| ? B KQÆB M;QìB i? K ;B - p"v T?¬M i?QîM; +kM; +?d /`M?
M?B m M?`i K" i?¬B- ç¢Q Hw +?d çÆM ;BªM M?Q p"vX æB m i?S # M"v +| i? i'M;
T?ªB ?ÊT i€+ ç ?Q`M i?`M? ibM? iB i F`+? #ªM +`M; M?B m- b® M;QìB M?"M çQÊ

h? M? •K +O aî>B M pšM ç m ç m M?Q +k- ?„M i?ªM M?B M M|B,

@ h|K H¢B # çB m- K°i- F`+? #ªM #B M ?| iB T i?2Q +`M; HÈM- T?¬M i?QîM; +?C

HÈM- F?¬M; +¬M #B i H" çQÊ+ +°M; i? K ? v i`W çBX > B- M; mv ?B K +¬M; HÈM- iQÊM; +¬M i?B i T?ªB ?ÊT i€+ ç ?Q"Mi?"M? ibM? iB i F`+? #ªM +¬M; M?B m- b® +¬M; M?B mX *, M+S p"Q # çB m i` M- ibM? iB i F`+? #ªM i?S # `i +| i? b) i?QÎ +?d +| i? i?QÎM; +?Q K°i M; QÌB K" i?¬B- H¬M M"v # i•M M?•M- M; QÆB +| i? +? +Sm çQÊ+ ? v F?¬M; i?b T?ªB t2K çB K i?QÎM; H" # Q M?B mXXX *€ M?•M i M; ?

"€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T M?bM b M; h`M? s€- ?„M ç M; +„M +?†i`, M; - v M H i?mšM i` M? ç'm M°B i•K M; QÌB tmM; [m M? +kM; +| i? +ªK M?"M çQÊ+ - ç•v ?Q" M çB M; QÊ+ HçB pÈB w M; mv M #ªM i?•MX J†+ /M F?¬M; Km®M pSi #Ä i•M M?•M M #€+? - ?„M #m°+ T?ªB ` [mv i ç`M? K" K°i ç°B i`QÎM; T?ªB H"KX

h`M? s€ i?b i?"Q M|B,

@ E?¬M; +ÁM +€+? M"Q b Q\ "¼M ?¼ i?"i bU +?d +| i? +| K°i M; QÌB b®M; b|iXXX

@*kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +ÁM +€+? M"Q- T?•M iQ+? iW ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„iXX

aÎ>B M K†+ +?Q ;B| HM [m i|+¬ M?bM €M? #bM? KBM? ç M; +?"K`½B M•M; H M

@ L m #•v ;BÌ +?9M; i [m v HçB ç|M #¼M ?¼ - b m ç| +MM; M? m iÈB çªQ Lm#H ` - i M?`i +| i? ç +ª #®M +?9M; i +MM; çQÊ+ i?QÎM; - p"v F?ª M,M; ibM? iB i i?S ? B i,M; H M H" +U+ F€ HÈM- +?d H" M?Q i? XXX h®+ ç° ;HB/2`b) ;BªK tm®M; +ÁM ç° +?mv M ?QÊM; p"KS+ HBM? ?Q"MiU M?B M +kM; +?"K HçBX æ| H" +?mv Mi?S M?B K pK ?Q†+ +¬M; FQ+?¬ M?[M; M; QÌB #bM? i?QÎM; +?Q iWM; [m ` M Hmv M bU +| i? #bM? ioM? ç®B K†i pÈB +€+ HQçB ibM? ?m®M; b Q\ h?"i bU b) F?¬M; H æ•v H" #B M T?€T /mv M?`i i +| i? M; ?o iÈB- M; QÆB iU HU +?¼M çBX

h`M? s€ #B i aÎ>B M +?d M|B bU i?"i- M?QM; bU i?"i M"v F?¬M; i? F?B M M; QÌB M?Q +| M; QÌB ç°i M?B M #ªQ pÈB M; QÆB- M; QÆB p" ? B M; QÌB t Hç # M +çM?¬ M; QÌB b) +?`m ç2K +Æ ?°B b®M; b|i M"v +?mv M +?Q M; QÌB F?€+ b Q\ E?¬M; - F? #ªM i?•M K" i` M? çQç i +Æ ?°B b®M; b|i `v- ç| H" #ªM +?`i +O +QM M; QÌB- F?¬M; Q+? F, ?Q†+ H" +€B ;b F?€+- #ÎB pb M m ç´B ç®B iQÊM; T?ªB HU +?¼M b®M; +? iQM? KçM; KbM? b Q\

aÎ>B M HçM? HMM; M|B,

@ XXXX L m M; QÆB F?¬M; i? ` K M? H M? M"v- p"v ç i XXXX

@E?¬M;5

h`M? s€ [mª [mv i +U i mv i,

@ h ?B m i`€+? M?B K +O ç°B i`QÎM; K°i çQ" M ç°B- ç| H" #ªQ p ç M KS+ i®B ç i?"M? pB M i`QM; ç°B KbM?¬ ?ÆM M[ h`mM; *?•m ç°B +?9M; i +ÁM ç M; i` M çQ M; QÆB +kM; F?¬M; +ÁM +Æ ?°B b®M; HçB- +?Q M M i F?¬M; i? /MM; bU M M; m M; mv +O K'v i•M M?•M #bM? i?QÎM; XXX Zmv i ç`M? `i i" M F?®+- F ?Qç+? pšM /Q #®M M; QÌB +?9M; i çB ?Q"Mi?"M? ibM? iB i F`+? #ªM i?S ? B- b m ç| ibM? iE +?Q G * K æçQ çB ?Q"Mi?"M?¬ ç•v H" K M? H M? +O i - ç°B i`QÎM; h`mM; *?•m

k93X hbM? hB i E`+? "ªM *'T " UkV

" M; QÌB +ÁM HçB- M; Q" B aÎ>B M ` - ? B M; QÌB FB ç m i?ÎT?"Q M? M?äK- K†+ M?QM; F?¬M; i? F?€+ çQÊ+ - +| ç¬B F?B- bU [mv i çQ€M +O i?O HoM? b) H" +, M +| i? b®M; b|iXXXX >ÆM M[ - # ;½ i•M M?•M FB i` M i?U+ i +kM; +?Q i?m°+ p ç®B pÈB iB m ç°B +?B M ç'm pb +| h`M? s€ H"K i?O HoM? K" çQ" M F i HçB M"v- i?m°+ p iB m ç°BX

h`M? s€ +?, K +?9 M|B,

@ h|K HϕB K°i +•m- HU+ HQÊM; +O +?9M; i pšM +ÁM [m€ v m- ç•v H" bU i?"i F?
H" HU+ HQÊM; +Q`M; ?| çQÊ+- ? v H" HU+ HQÊM; iU KbM? b€M; iϕQ ?Q†+ iU Ho
p +ÁM [m€ bÈKXXX L?QM; ç M iQÆM; H B- M m M?Q HU+ HQÊM; +O +?9M; i +|
T?BK FBM? /`- ç M H9+ 'v i b) #„i ç-m ?²B bBM? K°i Qi i•M i•M iWM; iB T t9+ [m
M[XXX - ?v p¼M; +?9M; i +| i? +| M; "v ç|X

hB M; +O aî >B M iW T?Q i` M p¼M; tm®M; ,

@ æQÊ+- +?mv M M"v ç½ [mv i ç`M?X hB T i?2Q H" HB M [m M ç M pB + T?•M HQ

i`a- M| ç½ ?mM; ?,M; çÈT i?ŠM; p`Q ç-m +QM h@`2t- K°i M?€i +Æ ?² +„M çSi +a
 h`M? s€`9i +m°+ +kM; ç½ #B iH B H`+? +O K'v H HÈM i` M T?-M tQÆM; ?bM?
 ôhbM? iB i F`+? #ªM Cm` bbB+ S`F k h?2 GQbi qQ`H/- ;B i+? i F?OM; HQM; i?
 +?B iB i F`+? ibM? +T`- 8yyy çB K i?QÎM; - M?[M; i?`M? pB M ?¶i`Ê çQÊ+ K°i +?
 çB K i?QÎM; X aBM? p`i i?m°+ HQçB i`mv M i?mv i K T?€T- pk F?Q i-K t +¬M; M;
 k9 ;B i F?-M; i? ;B i+? i bBM? p`i- /2H2i2 i'i +ª i?`M? pB M çQ`M ç°B i? K ;B +
 h`M? s€ M; ?2 çQçM i?-M; #€Q K` Mm®i MQÊ+ #¼i- #ÎB pb ?„M i`¬M; i?'v +QM`²M
 MY i?•M i` M +QM h@`2t- HU+ HQÊM; M`v i?`i [m€ ç€M; bÊ- ?ÆM M[?bM? /€M
 F?B M M; Q iB i +?'M FBM? X aBM? p`i /`B ç M # KQÆB Kûi ç'v- HU+ €T #S+ [m€ i
 ç°M; - +?Q /M +€+? `i t - h`M? s€ pšM +ªK ;B€+ çQÊ+ iQ`M i?•M F?) `mM`~v- `m
 i?•M i? ?„M i?2Q #ªM M, M; +ªK M?`M çQÊ+ M; mv ?B KX
 E?-M; +?9i M; ?o M; ÊB- h`M? s€ p°B p½ [m v M; Q iB M? M? +?¶M; +?çv p T?Q # i
 H9+ M`v ç M; i`T i`mM; ,M i?`i h@`2t- +, M #ªM F?-M; +?9w ç M K°i #¶M; M; Q iB M?
 F?m`WM; X h`M? s€ +?çv çQÊ+ ?ÆM K°i M;`M Kûi- iW T?Q b m #¶M; p M; H M
 TªB H`M| T?€i ?B M` ?„M M M`®M; H M- K` ;B®M; M?Q K°i HQçB i? M?•K p-
 hB M; ; -K +U+ HÈM- TªM; T?'i M?Q iB M; b`K -K b- +€+? t M?Q p`v K` h`M? s
 K`M; M?o- M?QM; ?„M +kM; K†+ F - +?d iQ`M HU+ p`M ?`M? F?BM? +¬M; - F?-M;
 æ M F?B` F?ÄB F?m`WM; - M?bM i?'v # M; Q iB aÎ>B M pšM #bM? v M i` M #½
 M?äK- p°B p`M; iB M iÊB +?¶ # M; Q iB X i` M #Î+€i +¶ i? M?bM i?'v`ä`M; /`m p
 H¬B M`v +kM; ç T?ÁM; M; U F?OM; HQM; - M m F?-M; i?b T?Q +¬M; i?B i H`T H`K
 bS+- iW # M M; Q`B #Î+€i +?çv iÊB +?¶ K¼B M; Q iB X
 "€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T H`T iS+ ç²M; i?`M?,
 @ hB M; ç°M; pW`²B H` +€+ ;b p`v\
 > B M; Q iB HçB HB + M?bM M? m- "€ oQÆM; KÎKB M; i`QÊ+ ,
 @ J M| - i?"i bU H` :Q/xBHH b Q\>|` b m F?B ;2M #B M /`- HçB içQ` bBM? p`
 h`M? s€ +Q iB F?` #`i ç„+ /o- ?„M +?d +¶ i? i?Î /`B ç€T,
 @ æ| H` bBM? p`i bQ pÈB :Q/xBHH +ÁM FBM? F?OM; ?ÆM- Î ç| i M?bM i?'v K°i +
 " M; Q iB +ÁM HçB F€ [m€B M?bM ?„M- aÎ>B M ;"i ç-m M|B ,
 @ E?-M; b B- bBM? p`i Î ç•v i'i +ª ç m H` F?OM; HQM; F?`M; H²- ç° HÈM +O +?9
 H` HQçB ççB [m€B p`i X U , h`M? s€ ;¼B +QM p`i M`v H` +U HQM; - ;B®M; iW HQ
 +ÁM HçB ?B m M?-KV
 h`M? s€ pÁ ç-m #Si i|+ - tm tm i v M|B ,
 @ E?-M; TªB F?OM; HQM; - K` H`²M; i?"i bU i`QM; i?-M i?QçB- H9+ i M?bM i?
 +O *?O h?-M p ibM? iB i F`+? #ªM- ;B i+? i +QM F?OM; HQM; #B M /`'v- M; Q iB
 8yyy çB K- M?[M; M; Q iB ?¶i`Ê b) çQÊ+ K°i +?B iB i +T`- çB K i?QÎM; 9yyyX L;
 *?O h?-M M|B M| H` bBM? p`i K T?€T i`mv M i?mv i- +€+ HQçB pk F?Q i-K t +¬
 [mª- M|B +€+? F?€+- +?9M; i +?d +¶ i? iB M ?`M? +`M +?B M +¬M; FQ+? pÈB M
 F?-M; M?bM i?'v +QM`²M; 'v- iQ ç M K'v +?K+ Kûi- K°i M?€i +„M ç¬B +QM h@`2
 F?-M; çQÊ+ /MM; pk F?Q i-K t XXX
 aÎ>B M K°i KU+ v M H†M; M?bM h`M? s€- ç M F?B h`M? s€ M|B tQM; - ?„M #„i ç
 v m +¬m F HçB +?B iB i K°i b® p`M ç p ibM? iB i F`+? #ªM- pQ /K M?Q i? iB ;B M
 M[F?-M; - b m F?B M; ?2 çQÊ+ i`QM; pÁM; k9 ;B i TªB ;B i çQÊ+ +QM`²M; - M K
 K†+X
 @XXX L; ¼M ;B€Q i?-M PbB`Bb +O M; QÆB F?-M; iQM? H` pk F?Q i-K t +¬M; M
 /M H` pk F?Q +¬M; M; ? + Q M?QM; HçB i?m°+ T?çK i`M pk F?Q +`M +?B M T?€i M
 +¶ +Æ ?°B`i HÈM- ?ÆM M[ i F?-M; #B i i`M +¬M; #^M; i M HY +€+ HQçB +¶ i€+

F?Q ;•v i?QÆM; i' M #^M; pK M' iW +U Fv ;-M- M?QM; H¢B T?|M; ` iW F?Q^M; +€ +?9iXXX

aÎ >B M H~K #~KX

a m K'v T?9i- ?„M KÊB KÎ KB M; M|B iB T,

@ *S M?Q p"v çB- +?9M; i i`QÊ+ iB M iÊB t2K +QM +U HQM; ç| K°i +?9i- b m ç|i i`QM; :Q#HBM ;HB/2` iB M ?"M? +¬M; FQ+?- M m M?Q i M HY +| i? ;•v i?QÆM; i ``i M? M?"M; ;B i +? i +QM `²M; M"v- M m i M HY F?¬M; i? H"K M| #` i?QÆM; - p /KM; L; ¼M ;B€Q +O i?¬M P bB`B bX \*?mv M M"v F?¬M; M M +?"K i` - M?•M H9+ ? FB +ÁM +?Q çB t - +?9M; i ?B M i¢B iÊB +?¶ +U HQM; - M m i M HY +¬M; FQ+ ?¢K ç°B ?"M; F?¬M; Kšm ?¢K- /MM; +?B M HU+ +O ?¼ ç ?mv /B i M| - M m i M H T?^B i`¬M; + "v p"Q M; QÆB- h`M? s€X

h`M? s€ bmv M; ?o K°i +?9i `²B ç€T,

@ > v ç K°i KbM? i çB H" çQÊ+- +€+ M; QÆB +ÁM +?Q i?'v +QM `²M; ç|- i bM? i ` - M m F?¬M; ?Q" M i?"M? M?B K pK K¼B M; QÌB ç m T?^B +? i- F?¬M; #^M; ç i M|X .M b Q i?b i +kM; +| i? çB m F?B M ;HB/2`- +kM; +| i? bY /KM; L; ¼M ;B€Q i?"M? +¬M; - +| +? i +kM; H" K°i KbM? i +? i- K¼B M; QÌB +| i? #bM? v M i`Î p XX ?²B bBM? i H¢B5 h?'v i? M"Q\ .M b Q i +kM; +?Q bY /KM; +Æ ?°B b®M; H¢BX

L|B çQ¢M- h`M? s€ H'v *m®M b€+? +O KmM@_ p" *m®M b€+? +O i?¬M Mm#B K¼B M; QÌBX

J¼B M; QÌB M?bM M? m p [m, /` - M?QM; F?¬M; +| B ç|M H'v ? B +m®M +' i?Q- "€ H M,

@ J FB T- M; QÆB M; ?o KbM? H" B\ aB m M?•M ?^ \ *ÁM K'v M; QÌB #¼M i i?b H" h`mM; *?•m ç°B +MM; M; QÆB +?B M ç'm5 a Q +| i? ç M; QÆB K°i KbM? çB HB m +?| ;? - +9T çm¬B +?¢v p *?O h?¬M F?¬M; ;B M\ J FB T- "€ oQÆM; i +?Q # Q p"v5

oQÆM; >B T +kM; i`-K ;B¼M; M|B,

@ E?¬M; b B- "€ oQÆM; M|B ç9M; - ?ÆM M[+?'i M' +O i +kM; F?¬M; T?^B pk ç9M; F?¬M; \ ob i? i ?Q" M iQ" M +| i? ;B9T çÐ M; QÆB- ç i çB i?2Q5

h`M? s€ v M H†M; F?¬M; M|B- ?„M M?bM p T?Q aÎ >B M- i` M i v pšM +¬K ? B ;B®M; M?Q +, M #^M F?¬M; i`¬M; i?'v ? B [mv M b€+?- M K M?•M M"v ç~v ç~v K„i F

@ XXXJ†+ /M M?[M; ;b M; QÆB M|B +| p ``i +?QM? t€+- M?QM; i H¢B F?¬M; /€K F i¢B i ç" M i`QM; i? ;BÊB h?2 JmKKv +| i? bY /KM; çB K i?QÎM; +O # M; QÌB +M M m F?¬M; çQÊ+- p"v #¼M i +kM; F?¬M; çO çB K i?QÎM; p" +?B iB i F`+? i bM? +€+? F?€+- # M; QÌB +?9M; i ``i +| i? b) K'i ç°B i`QÎM; i`QM; K°i i?ÌB ;B M /`B- #B i ;b p #° T?BK FBM? /` iB T i?2Q- M; QÆB +^K i?'v +?9M; i +| M?B m +Æ ?°B ç ?m®M; M?Q p"v F?¬M; +¬M +•M M?„+- bQ pÊB pB + h`mM; \*?•m ç°B K'i ç°B i`QÎM M?'iXXXX

@E?¬M; #^M; #®M M; QÌB +?9M; i +MM; HB m +? i K°i HQÊi çB5

k8yX E?OM; GQM; >"Q hbM? URV

J¼B pB + pšM M?Q +k- aÎ >B M H€B :Q#HBM ;HB/2`- # M; QÌB +ÁM H¢B /MM; /•v F?¬M; i`mM; X

o®M h`M? s€ Km®M ç ?„M çB m F?B M ;HB/2` M?QM; aÎ >B M KÎ KB M; H" T iS+

@ L; QÆB [m€ / t9+ ç°M; - çB m F?B M :Q#HBM ;HB/2` b) F?B M +?9M; i +| +^K ;

*?d K°i +•m #m°+ h`M? s€ T?ªB #°i ç„+ /o iB T M?“M bU i?“iX

Í i` M ;HB/2`- K¶B M;QìB ç m +~M i?“M iU FB K i` pk F?Q +O #ªM i?•M- HÊB F?O
HQM; H` ` BH;mM +O "€ oQÆM; ?B M i¢B ç½ p¬ /KM;- M m +?“i M´ +| i? +| i€+ /
[mª ç` H¬B i`¼M; HU+ + Q +m®B +MM; b) H` pk F?Q +| F?ª M,M; ;B i M| M?“i- pb
+kM; çO ç iB m /B i +QM `²M; M`v- K¼B M;QìB +?d +¬M /K M| ç¢T H M ç` H¬B-
H M ç•v\

@æ9M; i? - M| +| K°i ç¬B +€M? `°i HÈM- F?¬M; F?€+ +?9i M`Q bQ pÈB `²M; i`QM;
+kM; M|B +U HQM; M`v H` bBM? p°i K T?€T i`mv M i?mv i- pbi? i M;?o M| +?„+
Km®M M| ;BšK H M +?¶ +?9M; i +?¬M ç` H¬B H` pB + F?| ;BªB [mv i M?“iX

h`M? s€ i?Î /`B- M|BX

oQÆM; >B T pm®i pm®i [mª ç` H¬B ç2M i?mB- F?¬M; ? M´B #°i- ç°i M?B M H M

@ *?9M; i F?¬M; TªB +| k9 ;Bì ç ;B i +U HQM; TªB F?¬M; \ "B i ç•m ç•v H` i?ìB
Hm°i bBM? b®M; +O M| \ oQ /K M?Q K¶B M;`v M| b) ç M M?[M; +?¶ M`Q\ hbK i?S
M`Q\ a m ç| +?9M; i iB M?“M? +?Î Î +?¶ M| M?“i ç`M? TªB çB [m K¶B M;`v- +?
i` M çQìM;- +?d +¬M M| ;BšK H M i?b K°i [mª ç` H¬B H` çO ç ?Q`M iQ`M ?Ov /B

aÎ >B M ;°i ç¬m M|B,

@ _°i +| i? - iB M? ?m®M; M?Q p`v `°i +| i? H` i€+ /KM; +O k9 ;Bì- pbi? #•v ;Bì
[m M b€i +~M i?“M +QM `²M; M`vX æ9M; `²B- h`M? s€- H9+ i`QÊ+ M;QÆB M?bM i
G`v +U HB M`v H`K ;BÊB ?¢M i®B ç - F?B iB M? i`¢M; KK+ iB m +ÁM +?Q `ä- +?9
+kM; F?¬M; M M iMv iB M pQÊi [m€ +U Hv ;BÊB ?¢M M`vX

h`M? s€ M;šK M;?o K°i H€i `²B ç€T,

@ æ¢B F?€B +€+? F?QªM; ?ÆM ? B M;?bM Kûi i?b M?bM i?°v- H9+ °v M| ç M; b,
F?¬M; #B i`9i +m°+ M| +| i`¬M; i?°v i F?¬M;XXX

æ M; M|B +?mv M- iW T?Q M`Q ç| i` M çªQ H¢B i`mv M ç M K°i iB M; ç°M; i`-K i?
p M; iW F?“T iQ`M çªQ- K¼B M;QìB HB + K„i M?bM M? m- aÎ >B M ç½ H¢B ;HB/2
+?Q iÈB K°i T?9i- K¼B M;QìB ç½ M?bM i?°v K°i i?•MªM? K`m ç2M iQ HÈM ç M; H

æ•v H` K°i +QM `²M; T?QÆM; h•v F?´M; H²- iW +?| i çm¬B ç M çdM? ç¬m Qi M?“i -
KQÆB i€K Kûi- K` ç°+ Q +kM; ;¬M ? B KQÆB Kûi- pbi?•M i? [m€ iQ HÈM- K¶
ç°i M?Q ç M; `mM; +?mv MX

æ•v H` H¬M i?S ? B h`M? s€ M?bM i?°v +QM `²M; M`v- ?„M ç½ F?¬M; +ÁM p FB
ç¬m M?QM; p Kti oQÆM; >B T p` "€ oQÆM; i?b ç m +U +F€ +?“M ç°M;- Qi M?“i +
KB M;- ;B®M; M?Q Km®M;`Q H M K M| - ? v i`ìB ¢- ç¢B HQ¢B H` p`vX L|B i?“i i?b
#° /¢M; +O aÎ >B M H9+ M`v M?Q i? M`Q- K°i F ?Q`M iQ`M /MM; iQ /mv Hw i`Q
K°i bBM? p°i F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M´B- ?Q†+ +?mv M F?¬M; i? ;BªB i?Q+? çQ
H) +kM; b) `°i [m€B /\5

@h? M`Q\ æ½ M;?2 çQÊ+ *?O h?¬M i?¬M; #€Q M?B K pK pÈB +€+ M;QÆB +?Q \
h`M? s€ F?) ?ÄBX

"€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T ç²M; i?ìB ;°i ç¬m- p Kti i?“i bU +| +?9i F?| +QB- M
H¢B b) F?¬M; i? ?bM? /mM; çQÊ+ bU +?“M ç°M; +O bBM? p°i F?´M; H² M`v- TªB
HQM;- #¼M ?¼ +m®B +MM; KÈB KBM? #¢+? i B b Q H9+ i`QÊ+ h`M? s€H¢B TªB
pK iB M? iB i F`+? #ªM M`v `°i +| i? b) F?B M i°i +ª #¼M ?¼ TªB +? i Î ç•vXXX L r
ç` H¬B +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; pÈB +QM `²M; FB X

aÎ >B M ?B M i¢B ç½ +?mv M ?QÈM; :Q#HBM ;HB/2`- # v` t - b m F?B çQÊ+ F?Q
J†+ /M ç½ +€+? t M?Q p`v- K¼B M;QìB pšM M;?2 çQÊ+ iB M; ç°M; -K -K F?B +U
i?“i bU [m€ HÈM- ?ÆM M[ç°M; i€+ +kM; F?¬M; ? +| p +?“K +?¢T- M m bQ` i?b
iQÆM; çQÆM; pÈB M| M?“i H` H¬B HQM; ç9M; H` +?“K M?Q`M X

h`M? s€ +MM; # M; QìB +ÁM H¢B ç€T tm®M; ç'i- b„+ K†i K¶B M; QìB ç m`i F?| +
pšM + m K`v- +kM; F?¬M; #B i H` /Q ?„M ç½ H•K p`Q i`-K iQ ? v H` i•K ibM? F?¬M
+?d i?'v ?„M M;²B t´K tm®M; ç'i- +-K K°i çQ¢M +•v #„i ç-m p¢+? p) +€B ;b ç| /QÈ

@_²M; i`QM; i?-M i?Q¢BXXX *€+ M; QÆB +?ÆB ; K2- ?Q†+ ç¼+ i m i?mv i- t2K T?
i?S M`v- +?9M; M| #bM? i?QìM; +| M,M; HU+ ;b\ *U HQM; K¢M? M?'i çQÊ+ KB m i
i? M`Q\ h`M; ?ÊT i'i +ª M?[M; çB m K¼B M; QìB #B i H¢B K°i HQÊiX

aî >B M i?b i?`QX

" M; QìB +ÁM H¢B M?bM M? m- "€ oQÆM; Kî KB M; i`QÊ+ ,

@ h i?Q+? ç¼+ iB m i?mv i i?2Q [mv i„+ . . -`²M; #bM? i?QìM; ç m #B i K T?€T-
HQ¢B F„ M,M; ;¼B H` HQM; M; [ K T?€T- K` bS+ K¢M? +O `²M; HB M [m M ç M ç
[m€ HÈM- +?Q /M i`QM; [mv i„+ . . +kM; F?¬M; +| +QM +U HQM; M`Q iQ ç M i? M`
`²M; i?ìB i?€B +'- ?Q†+ i?"K +?Q +ÁM H•m çìB ?ÆMX h?2Q M?Q i`QM; #° [mv i„+
+| i? #^M; K T?€T / /`M; ?Ov /B i K°i i?`M? T?® M?Ä- /M H` T?mM F?Q +kM; çO
[m•MXXX ``i [m€- i?2Q [mv i„+ . . - +?Q /M H` `²M; MQM KÈB i?`M? MB M +kM; F?
+| i? i?„M; #^M; +`M +?B MX

aî >B M p¢+? p¢+? /QÈB ç'i p`B +€B- bmv M; ?o K°i H9+ H•m KÈB M|B ,

@ E?¬M; i? K¢M? ç M i? - +QM `²M; M`v F?¬M; i? K¢M? ç M KS+ M?Q M; QÆB M
i` M ç° F?| +O ibM? iB i F`+? #ªM +`T "X æ° HÈM p` +QìM; ç° i?•M i? M| i¢K i?ìB
+?„M H` F?¬M; +|- M m F?¬M; +?9M; i `i F?| ç ;B i çQÊ+ M|- /M H` ç€M? HûM +

L|B çQ¢M- ?„M H¢B M?bM b ; oQÆM; >B TX

oQÆM; >B T M; šK M; ?o K°i i?Q€M; `²B M|B ,

@ h F?¬M; +| F?€B MB K ;b p T?QÆM; /B M M`v- #bM? i?QìM; ç m H` ?m'M Hmv
;B M ç¼+ HQ¢B iB m i?mv i M`v- T?BKªM? +kM; p`vXXXX sBM H¶BX

@E?¬M; pB + ;b T?ªB tBM H¶BX

h`M? s€ p¶ p¶ p B oQÆM; ?B T- M|B ,

@ B +kM; +| +?mv M K¬M +O KbM?- pQ /KM; +¬M; FQ+? /U p`Q i - i?m®+ M´ /U
"€ oQÆM; - T?•M iQ+? /U p`Q aî >B M- +?9M; i H` K°i çQ`M ç°B- F?¬M; pB + ;b T?
K`v ?¬K i`QÊ+ i pW t2K K°i #° T?BK i M H` 1` ;QM- `²M; # M i`QM; +kM; F?¬M; -
+¬M; #^M; +€+? T?mM HY i?b +?d #B i # v HQÊM p` +`M +?B M- M?QM; ç° HÈM F
ç•v- i`QM; T?BK +kM; H„K +?d /`B K`v Kûi- M?bM ;B®M; K°i +QM i?^M H^M #B i #
p`i +?9M; i M?bM i?'v í ç•v i?b [mª i?"i H` FûK t X

aî >B M H¢B p¢+? p¢+? /QÈB ç'i K`v +€B `²B F?) M|B ,

@ h`M; ?ÊT H¢B- i?2Q i?¬M; #€Q +O \*?O h?-M +`T +?Q +?9M; i H9+ M½v- ôbBM
i`mv M i?mv i K T?€Tô- M|B +€+? F?€+- +?9M; i F?¬M; i? /MM; F?Q ?¼+ bBM
;B€ M|X *?Q /M i?•M ?bM? iQ HÈM M?Q p`v- +?9M; i i`QÊ+ ? i T?ªB M?"M ç`M? M|
`²M; i`QM; i'i +ª +€+ HQ¢B i?-M i?Q¢B- i`mv M i?mv i- iB T i?2Q H` #B i T?mM-
H` tQi- H` ç°+- i|K H¢B +¬M; FQ+? F?B T?mM` +O M| H` i`Q K¢M; - M|B +€+? F?
+O +?9M; i M? M? ?ÆM M| +kM; F?¬M; T?ªB # v i` M i`ìB H` imv i ç®B M iQ`MX
bY /KM; K T?€T H` KQìB T?-M i` ,K- M m M?Q M| #B i- +?9M; i +?„+ +?„M T?ªB
i`B ;B€+ +O +QM `²M; M`vXXX L| +| M,M; HU+ ç†+ i?M pQÊi [m€ F?ª M,M; ;BªB i
/K M?Q M m +?9M; i iÈB ;-M M| i`QM; F?QªM; # Q M?B m Kûi ç| i?b M| +?„+ +?„M
M?Q F?B +?9M; i +?¬M ç` H¬B i` M çQìM; - M| +?„+ +?„M b) T?€i ?B M` \ oQ /K M
F?Q ?¼+ F„ i?m`i pÈB M| i?b M| b) F?¬M; ? #` i?QÆM; \

aî >B M çSM; /`v M®B ,

@ hbM? ?m®M; +Æ #ªM H` M?Q p`v- FB M M; ?` +O i H` imv i ç®B F?¬M; i? ç®B K
? i T?ªB +?¬M ç` H¬B- i?Y +¬M; FQ+? M| K°i H¬M- M m çQÊ+ i?b M?B K pK ?Q`

+?QM? H` ç²M; ç°B +O ?„MXXXX ç²M; ç°B +| i? F p B K` +? i5 >„M b Q +| i? KbM? \

h`M? s€ F?¬M; +?9i M; ?o M; ÊB- H`T iS+ M•M; L; ¼M ;B€Q +O i?¬M PbB`Bb H M T?Q b m +U HQM; - ?ÆM M[ - ?ÆB F?Q M`v +O M| `ä ``M; ç½ b„T ?Q`M i?`M?¬ H ç M F`T- pb i? ?„M +?d +| i? HB m K¢M; [m€M +?9 ? B # i?`M? M, M; HQÊM; p K i` M +•v i`QÌM; K•m tm`i ?B M [m M; K M; FBK b„+¬ ?„M p°B çB M +m²M; MûK çB KB M; +QM `²M; ç½ b„T bY T?mM T?mM ` - i`QM; H9+ M; `M +•M i`2Q bÊB i| +¬ L tmv M i?ŠM; p`Q b m +´ M| - #„M ` ç^M; KB M; X

lv HU+ F?¬M; H² ;¬M M?Q tmv M [m +ª +QM `²M; - M; ¼M HY M?`i i?ÌB +kM; F?¬M # v ` M; Q`B KB M; - #° T?`M F?€+ T?mM ` [m +?B + H¶ b m ; €v- M| ;`Q H M i?ªK [m v +m²M; - +ª K†i ç`i ç m +?`M ç°M; F?¬M; M; WM; X h`M? s€ +kM; K†+ F +QM `² ?„M p°B H€B :B#HBM ;HB/2` # v p T?Q # M; QÌB aÎ >B M- ç M; Î ;B[F?¬M; i`mM ç¬m p`Q ;HB/2` - ç¬m FB MûK iÊB +?¶ # M; QÌBX

*| i? i?`v- # M; QÌB FB +kM; ç½ #` /¼ F?B T- pW `²B Î i` M M9B- +?„+ +?„M H` ? M; ¼M HY K` +U HQM; T?mM ` - pb i? i`QÊ+ F?B M| i`M +¬M; - i•K Hw i`i +ª ç½ +?r M?QM; F?¬M; M; Î i`QM; H9+ M; `M +•M i`2Q bÊB i| +¬ h`M? s€ ç½ iÊB +Sm F`TX \*ª +€B +? i M`v imv i ç®B çO F?B M M; QÌB i i•K i?¬M M; `M M; Æ- #`i [m€- ibM? ?m® # M; QÌB pšM `i M? M? T?K+ ?²B ibM? i?¬M- #QÊ+ H M /•v i?WM; ç h`M? s€ /M

J°i HQç i ç°M; i€+ +kM; H„K +?d tªv ` i`QM; pÁM; KQÌB ;B•v- i`QM; i?ÌB ;B M M`v- i`QÊ+ €T HU+ çO ç mv ?B T ç M iQM? K¢M; - bU +?9 w +O i`i +ª K¼B M; QÌB ç m ç M F?B :Q#HBM ;HB/2` # v H M F?¬M; K¼B M; QÌB KÊB M?bM i?`v +U HQM; iW /C K°i FQ+? +O L; ¼M ;B€Q i?¬M PbB`Bb [mª i?`i #`i T?`K- #„M ` K°i H¶ i?OM; HÈM `²M; - M?QM; +`M; H`K M; QÌB i FBM? ?½B H`- p i i?QÆM; F?¬M; M; Î ç½ #„i ç¬m F pÊB p`M i®+ +| i? i?`v çQÊ+ #^M; K„i i?QÌM; - HQM; ?mv i ç2M bb F?¬M; M; WM; M ?mv i M`v ;B®M; M?Q +| M?B i ç° `i + Q- +•v +®B /QM? T?ªB H`T iS+ #®+ +?€vX

*U HQM; ?€ K²K ;¬K H M K°i iB M; - iB T ç| M| H¢B #„i ç¬m M; `M; ç¬m H M i`ÌB ?9 +kM; M? M?¬ ç¢T ;HB/2` H Q p¼i çB- ç M H9+ K¼B M; QÌB [m v ç¬m H¢B M?bM- [i M9B H9+ i`QÊ+ i?`M? i`Q i? M- +QM `²M; pk ç°M; ? B +€M? iW /QÊB ç`i # v H M-

h`i +ª M?bM ç M HQm +ª HQÐB- h`M? s€ ;`Q H M,

@ "•v ;BÌ T?ªB H`K b Q\ L; ¼M ;B€Q +O i?¬M PbB`Bb F?¬M; #B i`ÆB ç M +?¶ M H¢B- ?ÆM M[ i®+ ç° +QM `²M; M`v [m€ M? M?¬ +?9M; i +, M #ªM F?¬M; +| +Æ ?°

J¼B M; QÌB QÊ+ çQ€M i®+ ç° +O +QM `²M; K°i +?9i- p`M i®+ # v +O M| i?`i bU [m :Q#HBM ;HB/2` +?Î i?2Q #®M M; QÌB +?d M? M? ?ÆM M| çQÊ+ K°i +?9i Qi- +?d +QÐM; F?¬M; #` M; ¼M HY i?B m ç M- Km®M i?Q€i F?ÄB M| i?b ç9M; H` p¼M; iQ

aÎ >B M +„M +„M K|M; i v- +Æ ?² +„M ç M #`i +ª K€m- H9+ M`v KÊB H M iB M; ,

@ æm´B i?2Q ?¢K ç°B ?`M; F?¬M; Kšm ?¢K- +?9M; i +?d +| i? M?•M H9+ ?¶ M HC T?ªB ibK H¢B çQÊ+ L; ¼M ;B€Q +O i?¬M PbB`BbX h`M? s€ M m +?Q M; QÆB +Æ ç€M? K°i FQ+? p`Q ç¬m- M; QÆB +| M„K +?„+ K°i FQ+? ;B i çQÊ+ M| F?¬M; \

h`M? s€ +QÌB F?´ M|B,

@ J°i FQ+? iQ`M HU+ `` M?Q p`v i +, M #ªM F?¬M; +ÁM bS+ +?B M ç`m- ?ÆM M[çQÊ+ +QM `²M; M`v ? v F?¬M; X h?2Q M?Q i #B i- Î +?¶ *?O h?¬M +| i? ?Q€M ç` HU+ ?²B T?K+ bB m +QÌM; - ;¼B H` ?mv i i?®M; +U K - +?Q /M ç¢B M½Q p`i`€B iB i? +ÁM K°i MY H` +| i? b®M; H¢B- M m M?Q +QM `²M; M`v +kM; +| bS+ b®M; K¢ iQ`M HU+ +, M #ªM pšM F?¬M; i? çªK #ªQ5

oQÆM; >B T ç°i M?B M t2M p`Q,

@ E?¬M; #B i +| M; QÆB +| i?¬M; i?¢Q i?m®+ M´F?¬M; \ L m M?Q iB M ?`M? +?Q i i? T?ªB +?`m i` M i?U+ i F?¬M; çQÊ+ K°i T?¬M KQÌB bS+ K¢M? +O pK M´- i?S

i?"i H" K^aM? ç¢M p" b|M; tmM; FQ+?X L?QM; M m +?Q M' i`QM; ibM? i`¢M; H'T FQ
b) çQÊ+ i? ?B M RyyW- +?Q /M pÄ M;Q" B +| +SM; `„M ç M KS+ M"Q +kM; +| i? /
h`M? s€ H„+ ç-m ç€T,

@ lv HU+ +O HUM ç¢M bB m K¢M? +kM; F?¬M; i? ç^aK #^aQ- M m M?Q H" ç` H¬B i
K°i H-MXXX h|K H¢B- i`QÊ+ ? i +S çm' B i?2Q ?¢K ç°B ?"M; F?¬M; Kšm ?¢K `²B?

"®M M;Q`B i•K Hw ç m +| +?9i M†M; M - M?bM +U HQM; F?¬M; M;WM; çm' B i?2Q
K€B M|B +?mv M +?Q çQÊ+- ? B # M K°i i`QÊ+ K°i b m- ç m #^M; i®+ ç°+ Q HB m
ç½ +| i? KÆ ?² M?bM i?'v ?"M; F?¬M; Kšm ?¢K- ?ÆM KQ`B +?B + K€v # v +?B M
i'i +^a ç m H" T^aM HU+ +?B M ç'm- i?2Q çQ`M; +?9M; # v +ÁM +| ?ÆM KQ`B [m^a i

h`M? s€ [m€i HÈM,

@ J¼B M;Q`B #€K +?†i5

*?Q /Si H`B- ?„M ç½ M;Q†i ?QÈM; :Q#HBM ;HB/2`- ç•K tm®M; K†i MQÊ+- -K K
;HB/2` +MM; +?mb p"Q HÁM; #B M- #¼i MQÊ+ #„M immM; i|2 H M + Q ;-M KQ`B K
K°i +?9i- M| +kM; +?m~M #` T?|M; tm®M; i?b i M HY ç½ +?d +ÁM +€+? ?ÆM i`,K
i? v ç' B T?QÆM; ?QÈM; i?b K°i [m^a i M HY ç½ #„M i`9M; M;Q`B M| - `²B H¢B K°i
i M HY M®B iB T M? m #„M i`9M; M;Q`B +QM `²M;- M?'i i?`B ;B[F?¬M; i`mM; tm
`U+- M|M; #ÄM;X

L?QM; i?•M ?bM? +U HQM; F?¬M; M;ì +?ŠM; +| +?9i i?QÆM; i' M M"Q- pšM M?Q
+?Q FûQ +^a K°i çQ" M HY tm®M; +MM;- iB T i?2Q -K K°i iB M;- M| H"K /"v H M K
i?•M +?bK tm®M; MQÊ+X *QM `²M; ;B®M; M?Q [mv i i•K T?^aB ;B i +?Q #^M; çQÊ-
w iÈB +€+ +¬M; FQ+? F?€+- +?d iQ" M HU+ i`mv çm' B tm®M; i" M /QÈB HÁM; #B M

h`M? s€ H9+ M"v pšM ç M; çSM; i` M ;HB/2`- ?"m [m^a T?B ?"M? i`QM; MQÊ+ `i
+?^v tB i [m H"K #®M M;Q`B F?¬M; i? +?`m çUM; çQÊ+ M[- +?Q M M h`M? s€
K†i MQÊ+ b m ç| iB T iK+ # v p T?Q ?"M; F?¬M; Kšm ?¢KX Í T?Q b m K¼B M;Q
+kM; i`²B H M F?ÄB K†i #B M- M?Q FûQ i?2Q +^a K†i MQÊ+ H M + Q- M| ;BQÆM; +
KB M; T?mM ` K°i [m-M; HY - +?¶ #` HY [mûi [m MQÊ+ #B M M?Q b¬B i`"Q- T?
s€ M,K KQÆB Kûi KÈB /-M /-M i„i çB- M?QM; +^a K ;B€+ M|M; `U+ pšM T?^a iÈB b m
bÊ ?½B T?^aB p°B p" M; i,M; i®+- H9+ M"v ?„M i?"i bU ?"M b Q ;HB/2` /QÈB +?•M
ç' B iW +?¶ *?O h?-MX

h? M? •K ;'T ;€T +O aÎ >B M iW T?Q /QÈB p¼M; ç M- ç-v p HQ H„M; ,

@ J m H M5 *?çv iÈB +?¶ ?"M; F?¬M; Kšm ?¢K- [m€M iQM? +O M| HÈM ?ÆM +?9
SM; F`T b) ç•K i`9M;5

h`M? s€ +kM; ;"Q H M,

@ >B m `²B5 oQÆM; >B T- H'v K°i [m^a #QK ? M ;B| ç½ +^a B i¢Q +?Q i XXX æ†i i?
i`¢M; i?€B >Ov /B i i?¬B5

k8jX E?OM; GQM; >"Q hbM? U9V

E?B #®M M;Q`B h`M? s€ +MM; +U HQM; F?¬M; M;WM; /•v /Q - ç€K b„ [m M +?d ?r
?¢K +?d #B i i`ÈM K„i ?€ K²K- H" M?•M p"i +'T + Q i`QM; ?¢K ç°B- #¼M ?¼ çQÆM
+QM `²M; M"vX

L;?2 M|B +U HQM; M"v +U+ F€i?M / B- ? H" bBM? p"i iWM; +¬M; FQ+? M| H" T?^a
+?`m #Ä çB- ?ÆM M[ F?B M M;Q`B i i?'v FBM? F?OM; H" +QM `²M; M"v F?¬M; M;
#i F€i M HY - b9M; ç¢M +¬M; FQ+? M"Q +kM; p¬ /KM;X _'i M?B m M?" F?Q ?¼+
t2K t2K i¢B b Q b9M; ç¢M F?¬M; i? H"K M| #` i?QÆM; M?QM; H¢B T?€i ?B M- F?B
iB m- # M M;Q" B i?•M i? +U HQM; #¶M; bBM? ` K°i i-M; T?ÁM; ?° #€M i`QM; bm
F?Q ?¼+ `i KWM; `Ð- i-M; T?ÁM; ?° M,M; HQÈM; p®M +?d +| i? i²M i¢B i` M Hv

?B M i` M M;QìB bBM? p`i M`v- ç•v +kM; H` Hw /Q pb b Q T?ªB T?€B ?¢K ç°B ?`M
M;Q`B çªQX

G9+ M`v +|` H M? ;b i?b +kM; ç½ Km°M- ç€K K€v # v +?B M ç'm F?¬M; M;WM; bY
HQM;- K†+ /M +kM; +| i M HY #„M p T?Q K'v M;QìB h``M? s€ M?QM; pb i? iQ+?
?Q¢i + Q- K'v H-M i M HY ç m bQÊi [m # M +¢M? `²B T?€i M' i` M K†i #B M M M
v ç m [m v b M; +¬M; FQ+? +QM `²M;X

•M? K„i h``M? s€ bÈK ç½ #B M i?`M? Kì K`i- #'i F€ M;mv ?B K M`Q i`QÊ+ F?B ç M
M,M; HU+ /U +ªK b m F?B Kî +Æ M?•M iÄ ç½ çQÊ+ ?„M T?€i ?mv ç M KS+ +U+ ?
F?¬M; Kšm ?¢K ?„M pW M|B HÈM pÈB # M;QìB T?Q /QÊB,

@ E?¬M; +ÁM +€+? M`Q M[ - +`M +?B M +¬M; FQ+? çB- +S iB T iK+ # v M?Q p`v-
;B€Q +O i?¬M PbB`Bb i?b M,M; HQÊM; +O ;HB/2` ç½ #` iB m ? Q b¢+? K'i `²BXX
*€+ M;QÆB ç½ ? i +Æ ?°B b®M; H¢B- i +kM; F?¬M; Km®M T?ªB +?`m çUM; i?®M;
M[X L?ÈF„ ç•v- H€i M[i b) ç *m®M b€+? +O KmM@_ p`

*m®M b€+? +O Mm#Bb H M #QQM; i`m- +€+ M;QÆB H'v çQÊ+ ? B [mv M +`i?Q
h F?¬M; #B i i`¢M; i?€B >Ov /B i +| i? ;B i +? i +QM `²M; M`v F?¬M;- M?QM; +?Q
K°i T?2M5

h``M? s€ M;WM; H¢B K°i +?9i- M|B,

@ oQÆM; >B T- çQ #QK +?Q i XXX

í /QÊB +?•M BK H†M;- h``M? s€ H¢B [m€i H M- K„i i?`v ?`M; F?¬M; Kšm ?¢K ç½ +
bY M`B ;B`M i?b #¶M; +| ? B [mª #QK ? M ;Bì çQÊ+ MûK H M- ;B¼M; M|B +O oQ

@ h?`v +€B M9i K`m çÄ F?¬M; \ 'M M9i ç| H` ç²M; ?² b) #„i ç-m ç K- M?ÈF„- i`QM
i`€M? çB- M m F?¬M; pÈB mv HU+ M`v F +ª M;QÆB +kM; b) #` M' i M t€+XXX

h``M? s€ +QìB ? ? - ç€T,

@ Zm€ çÆM ;BªM- +?d +¬M i`QÊ+ F?B #QK T?€i M' i?b MûK p`Q +Æ i? +QM `²M;
i•K çB- ? ? ? - i b) F?¬M; H`K pB + H¶ K½M; ç•mX

" M;QìB +ÁM H¢B +kM; F?¬M; M|B M[K ?`M; F?¬M; Kšm ?¢K ç½ +`M; H9+ +`M;
M;QìB +ÁM +?Q ç-v ? B i`,K Kûi- K` +U HQM; T?Q b m i?b +ÁM +€+? K°i i`,K M,K
i? M`v- :Q#HBM ;HB/2` +kM; +?d iÈB MÆB i`QÊ+ K°i i?Q€M; +?®+ K` i?¬BX h`l
w ç½ i`T i`mM; + Q ç°- ç°M; i€+ #®M T?Q T?ªM; T?'i M?Q +?`K ?„M H¢B- ?„M çB
?QÊM; ;HB/2` ç M i`¢M; i?€B i®i M?'i- b m ç| H Q i?ŠM; iÈB +?¶i?€T +?d ?mv i` M
H9+ M;`M +•M i`2Q bÈB i|+- # v p¼i H M +€+? i?€T +?d ?mv +| p`B KûiX

L; v F?B :Q#HBM ;HB/2` HQÊi [m - +QM `²M; ç½ H Q i?ŠM; +ª M;QìB p`Q i?€T +?
+?B +i?€T K` ;¬M M?Q +ÁM ç~v ?`M; F?¬M; Kšm ?¢K /UM; M;QÊ+ H M- M;?B M; ç
i`m KÈB `ÆB -K tm®M; MQÊ+- F?¬M; #B i +| # Q M?B m K€v K|+ # M i`QM; ç½ #`

L?•M H9+ +U HQM; ç M; p€M; p'i- h``M? s€ çB m F?B M ;HB/2` ?¢tm®M; K°i ç`B [
p°B p½ H'v ? B +m®M +`i?Q iW L¢T ;BÈB ` - iB T ç| KÈB M|B,

@ aî>B MXXX #Ä çB- F?¬M; +¬M M|B M?B m H`K ;b- M?[M; +?mv M iB T i?2Q M;C
;B€Q +O i?¬M PbB`Bb M?'i ç`M? TªB ibK p - mv HU+ +O K|M pk F?Q ç| bQ pÈB
?ÆMXXX *S M?Q p`v- +€+ M;QìB K m çB çB5

L?[M; HìB M`v +| +?9i w çQ¢M imv i- h``M? s€ ç½ +?m`M #` iBM? i?¬M +?„+ TªB
M`v H` /Q ?„M +QìM; ?`M? Km®M ç M ibK- M m F?¬M;- +?d ?Q`M i?`M? K°i ibM? i
`i M?B m `²B- M M +| i? M|B- M m # M;QìB #¼M ?¼ TªB +? i- +| K°i MY M;mv
#`BXXX

>ÆM M[- ?„M +ÁM +?Q +? i [m - +?d +¬M K'v M;QìB aî>B M +| i? ç`Q i?Q€i i?
M,M; b) ;B9T ?„M ?²B bBM? çQÊ+XXX

ôob p"v- HB m K¢M; i?¬B5ô

h`M? s€ ç½ [mv i ç`M? - i•K ibM? ?„M #¶M; i`Î M M`i #bM? ioM? - ç! H` K°i +aK ;
i'i +a ç m çQÊ+ BM p`Q ç-m ?„M- K€v # v +?B M ç'm ç M; iW t T?|M; iÊB- ç€K #aC
H„M; tmM; [m M? - # M; QÌB ç M; #QÊ+ H M ;HB/2` - +ÁM +|XXX +QM `²M; F?´M; H
i`ÌB- ?9i F?Q- i'i +a v M H†M; BM p`Q i`QM; M½QX

h`QÊ+ F?B iÊB #° T?BK FBM? /` M`v- i`aB [m ` M Hmv M p` HB m K¢M; ç *?O h? -
>Ov /B i +O ?„M ç½ +| i? bY /KM; çQÊ+ iÊB #®M ;B•v- ç•v H` +U+ ?¢M +O +Æ i?
i?•M i? +Æ #aM #` ?Ov K'i K°i MY - [mª F?¬M; ?´ pÊB i M ;¼B >Ov /B iX L m Km
p KTB`2 iU ?²B T?K+ - F?¬M; +| M, K b€m M; `v M; ?d M; ÆB- +, M #ªM çWM; M; ?o ç
ç'm- K` ç•v +?QM? H` +?mv M ?„M +?m`M #` H`K- bY /KM; >Ov /B i ç€M? +? i +Q
h•v M`v5

@> ? ? XXX

h`M? s€ +QÌB çB M +m²M; - H9+ +U HQM; ç M; M; ~M; ç-m ?9i F?Q- ?„M ç½ p`M
p KTB`2- ç²M; i?ÌB `M M9i #QK ? M; BÌ i`QM; i vX \*?d i?´v K°i çQÌM; K`m çÄ ç`K iW
Hm²M; M°B HU+ çB M +m²M; t¬M; H M- ? B ç¢Q M, M; HQÊM; p +?¢K F`+? HB i i
i?®M; #€ iQÊ+ p KTB`2 M?´i i?ÌB +kM; F?¬M; +?`m çUM; M´B- h`M? s€ H`T iS+ T
iB T ç! - bS+ K¢M? ?Ov /B i i`M M; `T iQ`M i?•MX

J¼B +?mv M tmM; [m M? ç m +?`K H¢B- /M H` +U HQM; ç M; +?`K `½B +9B ç-m- ?
+€M? # v ` ?ÆM # KQÆB Kûi b m HQM; ?„M - ? v H` i®+ ç° +O K€v # v T?ªM HU+
i€+ i`QM; K„i ?„M ç m i`Î M M +?`K +?¢TX hB T ç! - ?„M H Q p¼i iÊB +?¶ +QM `²M
T?ªM; T?´i M?Q #B M i?`M? +?´i HÄM; ç†+ b i- #QÊ+ +?•M +O ?„M ç M; ç¢T i` M
?¢ tm®M; ç m F?B M F?¬M; F?Q `mM; ç°M; - K` ?„M +kM; MQÆM; i?2Q HU+ HQÊ
+?QM? H` F„ M, M; ?„M HoM? M; ° çQÊ+ b m F?B M; ?2 aÎ >B M ;|T w- L; mv i #° - K
H M5

a m F?B +?¢v çQÊ+ ?ÆM ? B KQÆB Kûi - ?„M +Æ ?² ç½ M?bM i?´v Hm²M; HY F?
HQM; - +?d i?´v ?„M Î ;B[F?¬M; i`mM; - ?mM; ?, M; pmM; K°i +QÊ+X J°i +QÊ+ M
`€+? F?¬M; F?Q #„M iÊB- ç•v +?QM? H` F„ M, M; G K +QÊ+5

J°i ç¢Q +?•M F?¬M; +„i T?€ F?¬M; ;B M ç€M? p`Q ?`K /QÊB +QM `²M; - -K K°i iB
F?¬M; M; Ì F?¬M; +?`m M´B K°i +QÊ+ - F?ÊT tQÆM; HâK p`Q i`QM; - M; ¼M HY +?
M; v i`QM; KB M; - M?´i i?ÌB K°i Hm²M; F?|B ç2M ç†+ iW KB M; M! # v ` X

h`M? s€ H9+ M`v ç½ çSM; i` M +?•M i`QÊ+ +QM `²M; - ?„M ç¢T K¢M? /QÊB +?•M-
+¢M? ç-m M! - K°i [mv M i`M M?šM ç€M? iÊB- h? - Zmv M h?QÆM; - ? B +?B m ç
FQ+? M`v T?€ ` K°i H¶ iQ #`M; +€M? i v # M i?€B /QÆM; +U HQM; - H`K M! ;`Q H

h`M? s€ ç M; +?m`M #` ç~v #QK ? M; BÌ p`Q i`QM; i?€B /QÆM; - K` H9+ M`v- F„ M
;B•v- +| i? bY /KM; i®+ ç° bB m +QÌM; - çO ç ?„M +?¢v i?Q€i F?ÄB +?¶ +QM `²M
L?QM; F?B ?„M ç~v #QK ? M; BÌ p`Q ?mv i i?€B /QÆM; +Y +U HQM; i?b #¶M; +a
MY i`QM; bm®i- i¬M; T?ÁM; ?° M`v +kM; F?¬M; +ªM i`Î i?•M i? ?„M K` H` +?†M #
`²M; - M; , M +€+? [mª #QK Î # M M; Q`BXXXX

ô"Ä çB- p®M +ÁM Km®M HB m K¢M; b®M; b!i- F i [mª pšM +?d H`XXXXô

h`M? s€ F?) i?Î /`B- ?„M K°i H-M M[bY /KM; h? - pÊB i®+ ç° +U+ M? M? p¼i iÊB
ç! ?mM; ?, M; ç€M? K´v [mv M- HU+ HQÊM; F?´M; H² bÊK ç½ bB m pB i +U+ ?¢M +
[mv M ç€M? iÊB ç½ T?€ M€i ?`K /QÊB +QM `²M; X L?´i i?ÌB- K°i Hm²M; HY iW # M
T?¬M b!i H¢B +O M; ¼M HY F?¬M; T?mM ` çQÊ+ H9+ M½v- h`M? s€ v M H†M M
+?d F`T H!2 H M K°i i?•MªM? tBM? ç TXXX +MM; ?bM? /€M; +O +?QM? ?„M- +¬
M?QM; i`QM; HÁM; +?„+ +?„M`i i`+? K`+? - +¬ çÆMXXX

h`M? s€ bY /KM; i®+ ç° bB m +`T +O h? - H Q p`Q i`QM; KB M; `²M; - i®+ ç° F?¬M
M!M; - /¼+ i?2Q v i ?¬m +?¢v tm®M; /QÊB- h`M? s€ ç½ F?¬M; +ÁM +ªK i?´v K¼B
Hm²M; #¢+? [m M; H!2 H M- ?„M +kM; +?bK p`Q i`QM; #!M; i®BX

J¼B M;QlB tmM; [m M? +?d F`T M?bM i?'v K°i HQ¢i #!M; M;QlB /MM; i®+ ¸° K„i i?
HQM; K°i +€+? K½M? HB i- ¸-m `²M; K€m i?`i #„M imM; i!2- ¸ M F?B ?`K /QÈB +O
+MM; H Q p`Q i`QM; KB M; `²M;X a m ¸!- +U HQM; M;~M; K†i H M i`lB- T?ªM; T?`i
i?B m K'i ?`K /QÈB- M! H`K i? M`Q +kM; F?¬M; ;`Q H M M´B- +MM; H9+ ¸!- #KM
iB T i?2Q +QM ?„+ HQM; F?´M; H² M?Q #B M i?`M? K°i [mª #!M; # v #ÆK [m€ M?B
i M i?`M? KªM? M?Ä- +?d +ÁM +€B ¸-m iQ HÈM `ÆB tm®M; i`mXXXX

k89X L?'i æ`M? S?ªB >²B aBM? >„M URV

" M;QlB aÎ >B M pšM ¸SM; i` M :Q#HBM ;HB/2` v M H†M; M?bM h``M? s€ +?B M ¸
s€ M?ªv p`Q i`QM; M;QlB +U HQM; - ¸²M; [mv pm i`M- "€ oQÆM; p` oQÆM; >B T +k
iB M; H¢M? HMM; +kM; H° ` p HQ H„M; ?B K i?'v- M; !M i v +-K ? B +m®M +´ i?Q
æ M F?B +?B + ¸-m `²M; F?´M; H² `ÆB -K tm®M; - aÎ >B M ¸½ H€B ;HB/2` # v p¼i
® oQÆM; >B T FB K i` T?-M #` M´- "€ oQÆM;XXX #„M ? i i' i +ª ¸€K K€v # v M`v
"€ oQÆM; H`T iS+ im•M H M?- ;BÆ ` BH;mm [mûi p T?Q K€v # v T?ªM HU+ i` M i
bÊ ¸ M KS+ M`Q\ æ¢M #„M ` tmv M i?OM; ? B +?B + K€v # v ¸ M; H Q ¸ M- +?9M
¸½ M´ imM; ;B[F?¬M; i`mM; - K` "€ oQÆM; H9+ M`v i`QM; HÁM; ¸-v HY ;B`M- ?„
;B`M- bS+ K¢M? +O ` BH;mm ¸QÊ+ i? ?B M ¸ M KS+ i®B ¸ - K°i ¸QlM; iB M iÈB
¸ m #` #„M i MX

oQÆM; >B T +kM; p°B p½ +?¢v iÈB +?¶ ¸®M; K€m i?`i +O +U HQM; - M?QM; ¸®M
#B i iB K ¸•m ¸QÊ+ K°i +?9i /'m p i?bM? M;QlB\ h``M? s€XXX h``M? s€ i?"i bU ¸½
aÎ >B M i?'v p`v +kM; i`-K K†+- +?¶ M`v i?"i bU F?¬M; i? Î H•m- i`m +?B M tmM;
H¢B- M m #•v ;B! F?¬M; `lB ¸B i?b ¸WM; ?ÁM; +ÁM +Æ ?°B M[ X aÎ >B M ¸ M; ¸`M
p¬ iB M? M?bM H¢B +?B + ¸-m `²M; F?´M; H² T?-M HÈM pšM +ÁM M;mv M p M i` M
¸°M; - p°B ;¼B "€ oQÆM; ,

@ "€ oQÆM; - #„M i?Y +?B + ¸-m FB t2K5

"€ oQÆM; +kM; F?¬M; +?9i M;?o M;ÊB- ¸S b9M; #„M iÈB- iB M; b9M; p M; H M -
¸-m H¢B ?B M H M K°i i-M; T?ÁM; ?° #€M i`QM; bm®i- +?d H` i-M; T?ÁM; ?° M`v
M?Q b„T bY #B M K'iX

aÎ >B M p°B [m€i HÈM,

@ oQÆM; >B T- /MM; +?Ov i?O ¸`Q p`Q i`QM; ¸-m `²M; - M m M! H` +U HQM; i`QM;
i` M i`€M M?'i ¸`M? +! HQM; iBM?XXX h M; !`M; +?QM? H` p`i M`v ;B9T M! +! i?
t +-M; M;? + QX

oQÆM; >B T M;~M M;QlB- ?„M H` [m•M M?•M- ?ÆM M[ H` [m•M M?•M i`QM; [m•M
+?OM; - i?!B [m2M T?K+ iMM; K M? H M? ¸½ ; -M M?Q #ªM M,M; M M F?¬M; +?9i M
[m•M /KM; +?¢v iÈB +?¶ ¸¬B K„i F?´M; H²X hB T i?2Q ?„M #„i ¸-m iW ¸! ¸`Q p`Q #
M?B i ¸° HQM; ?mv i Qi M?'i +kM; T?ªB iÈB M,K- b€m KQÆB ¸° M?QM; ?„M F?¬M
¸`Q iÈB +?¶ i`€M `²M;X

a m ?ÆM KQlB ;B•v- oQÆM; >B T ?Q F?M F?K iW # M i`QM; +?mB ` - ?„M pW ` M

@ *€+ M;QÆB K m iÈB ¸•v5 J M!- i„K [m HQM; ?mv i K°i HQÊi- *?O h?-M i?¬M; #
i®+ ¸° T?ªM SM; i?-M FBM?- +QlM; ¸° i´ +?S+ i?•M i? - bS+ KB M /`+? - #®M KK+
i`,K ¸B K5 \*! ¸B m +ª M;QlB M;S F?¬M; +?`m ¸QÊ+- +?¶ K€m M`v M?Q H` i?'K [m

aÎ >B M +MM; "€ oQÆM; bYM; b®i +MM; M? m +?¢v iÈB- ¸QÆM; M?B M- "€ oQÆM
aÎ >B M ¸Q ? B [mv M b€+? +´ +?Q oQÆM; >B T- i``M? i`¼M; M!B,

@ *-K +~M i?"M- F?¬M; ¸QÊ+ ¸ K'i +?9M;XXX Jm®M ?²B bBM? h``M? s€- M?'i ¸`M
M`v5

L|B tQM;- ?„M i`U+ iB T H Q p`Q ?®+ K„i ç½ #`ç`Q`X

"€ oQÆM; H¢B çQ b9M; #„M p`B HQÊi H M i`ìB`²B K M; i?2Q +ª`BH;mM M?ªv p`K€m iW # M i`QM; i?Î ?²M; ?°+ +?çv` - "€ oQÆM; +QÌB ? ?ª- M|B,

@ J FB T- F?¬M; M;ì +ÁM +| pK i„K K€m`²M; M`v M[5 æ•v ç9M; H`ç² i®i5

aÎ >B M M?Qm K`v M|B,

@ h?"i ç€M; iB +- M m M?Q h``M? s€ +ÁM b®M;- /MM; L¢T ;BÈB ?Q†+ i9B F?¬M; i? K M; çQÊ+ # Q M?B m HQ¢B HQM; ?mv i M`v p XXX L m M?Q ç•v H`+U HQM; HQM; ?mv i` - HQM; M?K+- HQM; +®i- HQM; +•M- i'i +ª ç m H`ç² i®i- i?"i ç€M; i

>„M +ÁM +?Q /Si HÌB- oQÆM; >B T ç½ çQ i v p`Q i9B- K|+` K°i F?®B M;¼+ F?¬[m M; K M; F€ /`- F?®B M;¼+ M`v HÈM F?QªM; MY #`M i v- F?¬M; M;WM; T?€i` ?Á - aÎ >B M p¬ i?S+ M?"M H`v M| - i? M? •K H¢M? HMM; +O *?O h?¬MH"TiS+ p

ôG'v çQÊ+ p"i T?~K HQ¢B K T?€T i`mv M i?mv i HQM; iBM?- i`mv M M,M; HQÊM; i-K t +¬M; M;? + Q- +| i? +ªK SM; çQÊ+ tmM; ç°M; M,M; HQÊM;- tmM; ç°M; M,M K¢M; M;QÌB bÎ ?[m b) H`K HQM; iBM? T?€i M?B i- M,M; HQÊM; +| i? bY /KM; H`M,M; HQÊM; iBM? i?¬M- K HU+- MB K HU+- +?•M M;mv M HU+- iB M HBM? HU+X

aÎ >B M M|B H¢B iWM; +?[K°i i?¬M; #€Q K` ?„M M;?2 çQÊ+- +ª oQÆM; >B T HšM M;¢+- +| çB m- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +ÁM M?B m i?ÌB ;B M ç bmv M;?o- +?d +| i? :Q#HBM ;HB/2`X

hÈB MÆB- # M;QÌB /MM; i®+ ç° M? M? M?'i #QÊ+ H M ;HB/2`- # v H M F?¬M;- + i`U+ i?,M;- K€v # v ç½ iB M iÈB ;¬M- aÎ >B M H¢M? HMM; HB + M?bM`²B +?d M|E

@ "€ oQÆM; ?¶ i`Ê ?Ä HU+ +?Q i - K'm +?®i H` T?ªB #„M ? i i'i +ª +€+ i M HY i' "€K +?†i5

L|B çQ¢M- ?„M ç¢T ;HB/2` T?€ F?¬M; # v çBX

h®+ ç° +O ;HB/2` çQÆM; M?B M H` F?¬M; ?ÆM çQÊ+ K€v # v T?ªM HU+- M?QM ;¬M pb mv HU+` BH;mM +O "€ oQÆM; i?"i bU [m€ FBM? F?OM;- +?d ?ÆB H¢B ;- i?"K +?Q +ª i M HY #„M iÈB +kM; #` T?€ i M- mv HU+ [mª i?"i F?B M M;QÌB i T` K'm +?®i H` # M;QÌB +| i? H†M tm®M; HÁM; #B M- b m K'v H¬M- i¢B K°i ?ÁM ç +?B M ç'm +m®B +MM; +kM; K'i /'m # M;QÌB- #'i ç„+ /o- ?¼ F?¬M; #B i H`K ;b ?

i` ,K M ,KXXXX \*?9 ÆB- +QM `²M; ç| [mª i?U+ H` i?-M iQ+? K` +?9 # M +?Q +?9M
h`QM; T?ÁM; i?Q M; ?B K /QÈB F?Q M; i`m ?`M; F?-M; Kšm ?çK- K°i ç€K M?•M p
F?-M; M; WM; M; ?B M +Sm i #`Q +U HQM; i?m i?"T çQÊ+ - HQçB i #`Q M`v çQÊ+
KçM? K) p- +MM; p` ? i?®M; bªM bBM? M, M; HQÊM; - K°i F?B +Æ i? M; QÌB +| i?
M`v i?b T?-M HÈM # M? i"i b) i`î i?"M? [m€ F?S- i?•M i? M?•M HQçB b) +| F?ª ?,
?B M içBX æ€M; iB + H`- HQçB i #`Q s M`v [m€ +QÌM; ?Q`M?- i`W T?B i?•M i?
HQçB i #`Q M`v i?b KÈB +| i? /mM; ?ÊT M| pÈB i #`Q #ªM i?•M- M m F?-M; - K°i
/šM ç M i bM? ?m®M; ; B®M; M?Q m M; i?Q- K` +ÁM M; ?B K i`¼M; ?ÆM m M; i?Q ;'T
æ M ?B M içB- i #`Q +QM M; QÌB +MM; i #`Q +O K°i b® bBM? p"i F?`M; H² +kM
M?QM; ; -M M?Q F?-M; +| #'i F€ M; QçB H M`Q- M; QçB H /mv M?`i H` K°i MY +Æ
`²M; - i?•M i? ; -M M?Q ç½ /mM; ?ÊT pÈB K€m i?`i +U HQM; - ?„M +?QM? H` F /m
?| i #`QXXX

k8eX " M? "B M- *Sm *?[- h?ÌB :B M URV

" M; QÌB aî>B M i` M #B M i`î p i?"M? T?® H9+ ç-m- MÆB # i•M M?•M ç M; M|M
+ÁM F?€ K°i +?9i- ?„M +MM; pÈB i? M? MB M i|+ p`M; +| +MM; bÎ i?Q+?- ? B M; C
t2 +°- +| çB m i? M? MB M i|+ p`M; ç®B pÈB +-M; T?m h`mM; Zm®+ +`M; i? K çB
i?b +?d ?SM; i?9 pÈB t2 +° K` i?-BX o T?-M ? B +- ; €B i?b +U+ Fb F?| +?`m- oC
+?9i iB M; M?- M?QM; +kM; M|B çQÊ+ p`B +•m t½ ; B Q K` i?-B- Km®M çB ` M; Q
+| iB M- M?QM; M`M; p` l-M; hmv i +?d +| i? +MM; p`B i M t½ ?°B ç2M çB /çQ T?
i|+ p`M; M|B i?b ?„M çQÊ+ bQ T?K ; B Q T?| - TªB #ªQ çªK M iQ`M +?Q +€+ M`M;

J†+ /M ? B M; QÌB p- +MM; #'i K½M- M?QM; +?mM; [mv K`v M; `v M`v +m°+ b®M; i
+?Q +€+ M`M; iB m t`B- +| M; QÌB t€+? ç² KB M T?Q M`v M¼- +ÁM çQÊ+ î i?"M? T?
K`v M; mv M M?•M HçB H`K +€+ M`M; +QB /çQ T?® M?Q H` +-M; pB + +?QM? +O

æ M F?B # M; QÌB aî>B M iW i` M #B M i`î p - ; ½ i? M? MB M i|+ p`M; H`T iS+ pm
M; v p i`M; #°- F i [mª b m F?B ?„M M; ?2 M|B h`M? s€ ç½ +?B M iY- i M iB m iY
i?B i- M?bM #° /çM; +O ?„M [mª +| +?9i i?"i i bM? i?"i w- H`v iB m iY M`v K` M|B-
i?ÌB +kM; ?¼+ Hm-M iBM? i?-M ?B T F?€+? +`tQ - H`v +?[?B m H`K ç-m- +?mv
æçQ +S M; ~M ` K` M?bM- K½B +?Q idM? i€Q HçBX

æ M i®B b€m M; QÌB +MM; M; ²B K°i +?ä i?ªQ Hm`M K°i +?9i p i bM? ?m®M; i`QÈ+
+?Q # i•M M?•M #B i`M; ?¼ +| F?ª M, M; #` /2H2i2- +?d M|B H` i`QM; F?QªM; i?Ì
F?-M; †T TªB #'i +S M; mv ?B K M`Q- /M b Q +-M i`MM; +kM; T?€i i€M F?„T MÆ
iÈB i?"M? T?® M`v- i?b #¼M ?¼ +kM; ç½ +| :Q#HBM ; HB/2` ?ŠM H` b) F?-M; +| ; k

@*€+ M; QÆB +| i? iB T iK+ î içB +?`M`v- i`QM; F?QªM; i?ÌB ; B M M`v # M; QÌB
pB +- QÈ+ +?WM; # M; `v b m +| i? i`î p *?O h?-M F?-M; ; B MX *Æ #ªM H` M?Q
M; QÆB +| i? iU [mv i ç`M? +m°+ b®M; +O KbM?X

aî>B M ç`v ç`v K„i FQM?- KdK +QÌB M|B pÈB # i•M M?•MX

> B +- ; €B M [M?•M +?Q F`T KÎ KB M; - G * K æçQ ç½ ?QM; T?'M M|B,

@ h +| i? Km K°i +?B +t2 K€v ç2K p +?¶ *?O h?-M çQÊ+ F?-M; \ *?B +t2 `v i?"
M; QÆB F?-M; TªB M|B i`QM; \*?O h?-M F?-M; ; B M ; B€ p`M; +U+ F€ ` b Q\ o"v +
p +?¶ *?O h?-M çB- +?B +t2 `v K` F?-M; Km i?b ç9M; H` [m€ H½M; T?Q5

aî>B M ; "i ç-m M|B,

@ L; QÆB Km®M Km i?b +S Km - M?B m ç| p`M; çO +?Q M; QÆB Km K€v t2 +?SV
M; Q`B K°i H€i- # M; QÌB +?9M; i +| +?9i +?mv M +-M i?QÆM; HQÊM; - i|K HçB +
; B M +S [mv i ç`M? M?Q p"v- F?B [m v HçB +?9M; i iU M?B M b) iÈB ç|M +€+ M; Q

G * K æϕQ ?Q M ?¬ i? "M? iB M ; - ? „M +?ϕv /šM ç-m iW T?ÁM ; ?°B M ; ?` ` M ; Q`B-
i? M? MB M KQÌB #av KQÌB i€K K` i?¬B- K°i F?B KQM ; QÊ+ çQÊ+ i?U+ ?B M i?b /
i?¬BX

> B M ; QÌB +ÁM HϕB ç m +QÌB ?b ?b pW çB ` M ; Q`B pW M!B +?mv M- i`¬M ; # M
i?QÌM ; - "€ oQÆM ; M?bM i?2Q #!M ; HQM ; #¼M ?¼`ÌB çB +QÌB ? „+ ? „+ ,

@ h? "i ç9M ; H` K°i ç€K M ; •v i?Æ- `ä ` "M ; ç M ; î i`QM ; i? ; BÈB T?BK FBM? /`- K`
i? "M? i?` K` ?QÌM ; i?K- +! H) M m M?Q F?¬M ; T?ªB H-M M`v F`+? #ªM i? v ç´B- #
i?QªB K€B FB K çQÊ+ çB K i?QÌM ; - +?d H` F?¬M ; #B i #° T?BK iB T i?2Q p Kti?

aî >B M +kM ; F?¬M ; i`ª HÌB- +?d v M H†M ; M?bM i" T ; ?B +?ûT i`QM ; i v- M!B ,

@ Jm®M ; B Q p, M #ªM +?Q +?QM? T?O +! i? +! +?9i F?¬M ; çÆM ; BªM- ?ÆM M[M
T?ªB ç M pB M #ªQ i`M ; H`v i`°K # [mª i`SM ; h@`2t ç +?m`M #` i`î HϕB *?O h?-
i`QÊ+ K „i +! # pB + +¬M H`K- i?S M?`i +?QM? H` ibK K°i +€B K€v iQM? - i Km®M
ç°B +O +?QM? T?O- i?S ? B- +€+ M ; QÆB T?ªB # „i ç-m t2K tûi ç` çB K çti i`SM
?ÆM M[+¬M t2K tûi +! T?ªB H` iB m #ªM #` +? i€+ ? v F?¬M ; - M m M?Q F?¬M ;
?Q†+ i`U+ iB T çQϕi H`v- i`QÊ+ ç! T?ªB i?¬M ; #€Q pÈB i K°i iB M ; X h?S # - +?9
+ªM? #€Q p pB + +¬M i`MM ; t•K H`M i? "M? T?®- K°i b B H-K M?Ä +kM ; +! i? ; •v
+?9M ; i F?¬M ; B çQÊ+ T?ûT +? iXXXXX

"€ oQÆM ; +MM ; oQÆM ; >B T ç²M ; i?ÌB ; "i ç-m- Fb i? "i #¼M ?¼ çÆM ç°+ i`QÊ+ K
p M?Q [m•M M?•M- #ÎB pb # M ; QÌB i?U+ i ç m tm`i i?•M H` i? "M? pB M i`QM ; [r
i`Q- b „T t T +O aî >B M HϕB + "M ; K M ; ç "K i€+ T?QM ; [m•M ç°B- p +Æ #ªM M? [r
tQM ; - imv i F?¬M ; +?Q T?ûT M ; QÆB iW +?®B ? v /Q /U- çQÆM ; M?B M- F?B h`M
? „M M`v KÈB /€K +U imv i K°i b® F ?Qϕ+? ? v b „T t T +O aî >B MX

*?mv M +Æ #ªM H` çQÊ+ b „T t T M?Q p`v- oQÆM ; >B T T?K i`€+? H`v i`SM ; h@`
ç°B ç†+ +?OM ; i`BM? b€i- ç®B Kti pÈB +€B #ªQ i`M ; #bM? i?QÌM ; K` F?¬M ; ?Q`M
H` i`U+ iB T + „i +´ iU b€i çB +?Q tQM ; X

"€ oQÆM ; çB m F?B M :Q#HBM ; HB/2` Ub m F?B +QÌM ; ?! #®M i?m°+ iQM? Ryy
F?B MV # „i ç-m /Á tûi #! #B M- ibK t2K +! /'m p i +O +¬M i`MM ; /B +?mv M ç M i?

o T?¬M aî >B M i?b M?ìi? M? MB M i! + p`M ; ibK +?Q ? „M K°i +€B K€v iQM? + Q +
b® T?¬M K K ? +F2`- ? „M /MM ; K°i M ; `v K°i ç K iU KbM? pB i K°i +?QÆM ; i`bM? i
ç-m iW AMi2`M2i- t•K M? "T p`Q KϕM ; ? i?®M ; [m•M bU- pB + ç-m iB M +?QM? H`
+?QM? T?OX

" M ; QÌB ç m # „i ç-m ?Q`M i? "M? +¬M ; pB + #ªM i?•M- K` b m F?B h`M? s€+? i
; B€+ h`mM ; \*?•m ç°B T?ªM ; T?`i M?Q i?B m çB +€B ; b ç!- # M ; QÌB ; †T Kti M!B +
+?d +! K°i b® K M? H M? +SM ; M ; „+ - p®M #ªM +?`i aî >B M H` i? - +?d b m F?B iB
+?9i i? v ç´B- [m M ? # M ; QÌB ; B! T?9i M`v /QÌM ; M?Q #B M i? "M? [m M ? +`T i?

"m´B +?B m M ; `v i?S ? B- aî >B M `®i +m°+ +¬M ; T?€ çQÊ+ KϕM ; HQÈB #° [m®+
; BªB K½- i`QM ; ç! iBM iS+ p F?m +? i€M +¬M i`MM ; ?B M i? `ä ` "M ; M?`i- b® H
?ÆM M[bS+ bBM? bªM T?B i?QÌM ; FBM? F?OM ; - i`QÊ+ K „i ç½ tm`i ?B M #®M +C
QM ; # v iÈB K`v ç` T?QÆM ; # M #! #B M- M?•M b® iY pQM ; ç½ H M iÈB K`v i` , K M
#` [m•M ç°B T?QM ; iÄ - M m F?¬M ; F?m pU+ p2M #B M b) tm`i ?B M F?OM ; ?QªM ;

hW i?¬M ; iBM +M +?QM? T?O aî >B M ç½ ?Q`M iQ`M ?B m çQÊ+ KS+ ç° FBM? F?
b) T?€i bBM? K°i i`QÌM ; ?ϕQ FB T- i? "K +?Q +! M ; QÌB ç M ; ?` /MM ; #QK t, M ; ? v
/B i?Q`M iQ`M ç€K +¬M i`MM ; - M?QM ; #° T? "M M`v HϕB #` T? #bM? H` çB M +m
M ; QÌB F?¬M ; +! M? "M i?S+ ç9M ; ç „M p KS+ ç° +`T i?B i ç®B pÈB bU M ; mv ?ϕB +C
+?9M ; M?Q K°i i B MϕM bBM? i?€B K` i?¬BX

@ L ; m tm`MX

æ•v H` ç€M? ; B€+O aî >B M- ? „M H`v bmv Hw +MM ; T?•M iQ+? t2K tûi i?b ?B M i

ç ?Ov /B i +¬M i`MM; H` HU +?¼M i®i M?'i- M?Q p"v +| i? H`K ç¢B #° T?"M +¬M
+| i? K°i #QÊ+ ?| ;BªB ?Q`M iQ`M M;mv +Æ- M m M?Q F?¬M; i?U+ ?B M M?Q p"v
M;"v bU pB + b) +| #B M ç' B `i HÈMX

@æ9M; p"v- +?d +¬M p`B M;"v- ç€K QM; ç| b) iB M ?"M? i' ?ÊT- T?•M +?B H¬M M
#` t•K +?B K- i`QÊ+ K„i M?[M; MÆB +?9M; M| t•K M?"T +ÁM +?Q +| i?"M? T?®-
ç-m iB M #` iB m /B i i?b b) T?€i bBM? K°i HQ¢i T?ªM SM; /•v +?mv MX GQ`B M,
i?U+ +O +?9M;- +`M; M?B m M?" + Q i¬M; b) i`î i?"M? i' QM;-pÈB b® HQÊM; p`
ç€K +¬M i`MM; M`v b) F?¬M; M;WM; çQÊ+ ;B i,M;- QÊ+ +?WM; F?QªM; K°i i?€M;
?¢i M?•M i` M K°i MY /B M iQM? MQÊ+ Jo KÈB çQÊ+ - ?B M i¢B M m M?Q F?¬M;
H B +`M; F?¬M; i? tm®M; i vX

æ•v H` M?[M; ;b aî >B M M|B pÈB M,K M;QìB +ÁM H¢B- # i•M M?•M ç m î ç•v- +?
+| ?SM; i?9 pÈB +m° + i?ªQ Hm" M M`v- Qi M?'i H` ? B +¬; €B +kM; F?¬M; +| p +?9
i?Q+? i?9 çB /¢Q T?® Km ç² ?ÆMX

J¼B M;QìB #•v ;Bì ç M; ,M +ÆK- +kM; H` i?ìB ;B M ç b€m M;QìB i"Ti`mM; H¢B i?
M;"v- "€ oQÆM; ,M K°i F?®B i?'i #Á- pW M? B pW M|B,

@ *€B iBM iS+ M`v\ L;QÆB F?¬M; T?ªB M|B Km®M +MM; +?QM? T?O iB M ?"M? H
M`v +?ŠM; T?ªB H` tQM; `²B b Q\

aî >B M ,M K°i Qi ` m /B T K`m t M?- ?„M pW ,M pW ç€T,

@ GB M H¢+ çQÆM; M?B M H` T?ªB HB M H¢+ - M?QM; ?B M i¢B M m +?9M; i iÈB
+?Q `^M; ?¼ +| +QB i`¼M; i"Ti`B HB m M`v F?¬M;\ E?¬M; +| F?ª M,M;- +?d F?B
ç½ ç M KS+ ;¬M M?Q F?¬M; i? M; ,M +ªM- #¼M ?¼ KÈB i?'v çQÊ+ i-K [m M i`¼M
+?9M; i ç¢B F?€B +S î H¢B ç•v M;?d M;ÆB p`B M;"v- pÈB i®+ ç° H M iÄ +O ç`M
+?9M; i +Æ #ªM F?¬M; +| ;b M;mv ?B K +ª- #i [m€i iWiBM iS+ +O #¼M ?¼ ç½ T
imv iXXXX

L,K M;QìB +ÁM H¢B M?bM M? m pÈB €M? K„i Fb [m€B-#îB pb aî >B M M|B +?mv M
iWi`QM; KB M; ?„M M;?2 çQÊ+ K'v +?[ `i imv i; b ç| - F?¬M; i? M;?B M;î ;b iBM
;B€ i``- +?Q M M K¼B M;QìB ç m +?,K +?9 ?QÈM; p T?Q ?„MX

@ "¼M ?¼ T?€i ?B M i`QM; T?¬M ç-m +U HQM; K°i M;QìB i?•M /QÈB ;¬M M?Q #` M
M;QìB ç| +?ŠM; M?[M; +ÁM b®M;- +ÁM /U p`Q HU+ ?²B T?K+ +QìM; ç¢B K` /¬M
M;?oXXXX

aî >B M i?Q€M; KdK +QìB ç M; ç`M? M|B iB Ti?b ç°i M?B M i`QÊ+ K„i i®B b-K- H

k8dX " M? "B M- *Sm *?[- h?ìB :B M UkV

@E?¬M; b B- iW M;?B M +Sm +O +?9M; i +| i? M?"M i?'v- HQ¢B i #`Q s M`v K
+QM M;QìB ;'T KQìB ç M ? B KQÆB H¬M- M m M?Q çQÊ+ +Æ i? iB T M?"M- i® +
M;QìB #bM? i?QìM; ? B ç M # H¬MXXXX

J°i M?•M pB M M;?B M +Sm HÈM im' B M|BX

J°i pB M i?B m iQÈM; i`mM; MB M p°B M;„i HìB ?„M,

@ *?ì +?9i- M m M?Q i F?¬M; M;?2 H-K i?b ¬M; M|B M| / Q / B ?ÆM i #`Q +QM M
H¬M K`\ a Qi® +?'i i?•M i? +?9M; i +?d M•M; + Q H M +| K°i +?9i M?Q p"v\

@J°i +?9i M?Q p"v\

G½Q M;?B M +Sm pB M H"TiS+ ?¬H M,

@ S?ªB #B i`^M; i?•M i? +?9M; i ç½ T?ªB i`ªB [m ?ÆM i`,K p¢M M,K iB M ?| K
M?Q ?B M i¢B- ç½ M•M; + Qi® +?'i i?•M i? H M iW ? B ç M # H¬M- # Q ;²K +ªH

/`+? +€+ HQϕi K" F?¬M; H"K T?€ pĐ bU +•M #^M; +O +Æ i? - i?"M? iUm ç M i? K
p"v\ hQÊM; G2rBb- M m ;B€Q bQ çϕB ?¼+ +O M;"B K" M;?2 çQÊ+ - ¬M; i b) iS+ ç
:½ b„ [m M çQÊ+ ;¼B H" G2rBb +kM; F?¬M; iS+ ;B" M K" +QÌB ¬M ?Á ç€T,
@ L m M;QÌB +? i +kM; #B i ?°+ K€m- i M;?o ¬M; i çϕB F?€B +kM; b) T?mM ` ç'v
h M M?•M pB M + Q im´B HB + M?bM ?„M `²B + Q ;B¼M; M|B,
@ h?Q +€+ p`- ç•v +?QM? H" T?€i ?B M po çϕB M?'i +O i? F, M"v- +?d + -M +?
/mM; ?ÊT HQϕB i #""Q s M"v- M?•M HQϕB +?9M; i K¶B M;QÌB ç m b) H" K°i bB m
ç M # i`,K M,K i?"K +?Q +""M; H•m- +?9M; i b) +| i? bBM? i²M i`QM; ?Q""M +ªM? +
T?ªB bÊ ?½B M?B m HQϕB # M? i"i ?B K M;? QX *€+ p` +S M;?o K" t2K- ç•v H" bU
M?•M HQϕB +?9M; i b) iB M H M K°i #QÊ+ ?Q""M iQ""M KÊB5 ob i? - +€+ p` +ÁM /O
>°B i,M; M;•M b€+? +?Q +?9M; i çB- i,M; H M KS+ i®B ç - i M im´B +O +?9M; i b
iQÆM; H B ;?B M?Ê- çQÊ+ ç p"Q H`+? bYX
æ•v H" K°i T?ÁM; ?¼T #Q K"i i` M ?""M; F?¬M; Kšm ?ϕK- p®M +?B + i"m b m F?B #
+€Q `ä ibM? ?m®M; pÊB ;BÊB H½M? çϕQ [m•M bU- b m ç| i`îp +ªM; iB M ?""M? çϕ
+¬M i`MM; F?'M; H² +?B K +S- b m F?B ?ÆM K°i M;?bM #BM? b„ +? i i`"M- [m•M
ç°B ?""M; F?¬M; Kšm ?ϕK +?d +| i? iB T iK+ i`¬B M´B i` M #B M- i?m"MiB M ;B€K
a m F?B M?"M çQÊ+ #€Q +€Q KB m iª +O +€+ M?•M pB M M;?B M +Sm p i #""Q
i`QM; +?QM? T?O H"T iS+ w i?S+ çQÊ+ bS+ KϕM? +O HQϕB i #""Q M"v- K°i M;QÌ
+€+ p i i?QÆM; M;?B K i`¼M;- i® +?'i i?•M i? ;'T ? B ç M # H-M M;QÌB #bM? i?

h`M? s€ M;~M M;QÌB- ?„M H”T iS+ [m v p T?Q ç€K b„ [m M- M|B,
 @ L;?2 M|B- ç€K +¬M i`MM; F?´M; H² ç½ mv ?B T`i M?B m ç` T?QÆM; i` M #ì #E
 F?¬M; M;WM; ;B i,M;\ *€+ M;QÆB +| #B M T?€T M; ,M +ªM #¼M +?9M; F?¬M;\
 æ€K b„ [m M M`v +?d +| K°i b® #` h`M? s€ ç€M? M?´i- #ÎB pb ?¼ +| w i´M +¬M; ?„
 HÈM im´B pšM v M H†M; M;²B i¢B +?¶- ç M F?B h`M? s€ H M iB M;- K°i i M b„ [m
 ioM? ç€T,
 @ L;QÆB +| +€+? b Q\
 h`M? s€ ;”i ç-m M|B,
 @ E?¬M; b B- #¼M i +| bÆ ç² +´m i¢Q ;2M +O ç€K +¬M i`MM; F?´M; H² M`v- +kM;
 i M;?o i` M i?U+ i +?9M; i +| i? H`K K°i ;B Q /`+?XXX
 h M b„ [m M +QÌB H¢M? M|B,
 @ :B Q /`+?- ç€M? +?bK ? B i`m +?B M +O #¼M i - ;•v iY pQM; +?Q K´v M;?bM HQ
 +ÁM FûQ +U HQM; iÈB i”T FQ+? ?”M; F?¬M; Kšm ?¢K- K” i?”K +?Q +ª pB + +¬M i`
 i? H` /Q +€+ M;QÆB H`K- M;QÆB M;?o pÈB M?B m +€B ôbU i?”iô i? M`v +?9M; i
 h`M? s€ +kM; F?¬M; iS+ /”v- ?„M pÈB H´v K°i +€B ;? - M;QÌB tm®M;- +QÌB ?„+ ?„
 @ h? ;BÈB M`v F?¬M; +| ç`+? M?•M poM? pB M- i´i +ª +?d i`¬M; p”Q HÈB Q+?- M
 Q+? +?Q +€+ M;QÆB i?b b Q\ L;Q`B #ªM ç² ;2M` - #¼M i +ÁM +| i? i†M; +€+ M;
 [mª ç` H¬B i`¼M; HU+ çO bS+ ?Ov /B i K°i +?B M ?¢K i?b i? M`Q\
 æ€K b„ [m M ?ÆB +| +?9i ç°M; /mM;- #ÎB pb ?¼ +| t2K [m ;?B +?ûT p +m°+ +?B M
 ç†+ #B i´M iQÊM; pÈB HQ¢B #QK çO ç #B M +ª +?B M ?¢K i?”M? K°i F?®B +¬m F
 ç M ç€M; bÊX L m M?Q +| i? H´v çQÊ+ K°i [mª M?Q p”v- M|B F?¬M; +?WM; [m®+
 M„K ;B[çQÊ+ i`¼M; HU+- ç•v +| i? F?¬M; çÆM ;BªM H` ;B€ i` K°i [mª #QK- K” H
 H B +ª M?•M HQ¢BX
 ob i? i M b„ [m M M`v M;šK M;?o K°i H€i`²B M|B,
 @ L;QÆB +| v m +¬m ;b\ *S M|B` +?Q +?9M; i M;?2 i?Y- +| H) +?9M; i pšM +| +
 h`M? s€ +QÌB H¢M?- /M b Q [mª ç` H¬B ç| i`QM; i?ÌB ;B M M;„M +kM; F?¬M; i?
 +QÊ+ pK M`v +kM; +?ŠM; +| p´M ç ;b- pÈB F„ i?m”i +O oQÆM; >B T +kM; F?¬M; +
 ç•v +?QM? H` pk F?Q +¬M; M;? + Q +O iQÆM; H B K`X h?2Q HÌB oQÆM; >B T i
 çQÊ+ +? i¢Q ç†+ #B i- F?¬M; i? / /”M; T?€ pÐ- K°i F?B KÎ` mv HU+ +O M|b)
 +ª K¼B p”i i`QM; T?¢K pB K´v i`,K Kûi b) #` +m°M i?”M? K°i ç®M; M M ?„M +,M #
 i? H´v çQÊ+ F„ i?m”i +? i¢QX
 @.MM; i`U+ i?,M; çQ i iÈB çªQ +U HQM;- M;Q`B` T?€B M;QÌB ;B9T i ibK i´ h@

k8NX h`Î o URV

a m F?B +?´K /Si ç`K T?€M i¢B ?”M; F?¬M; Kšm ?¢K- h`M? s€ `®i +m°+ +kM; M
 i` M;- K” H`K +?Q ?„M +ªK i?´v M;¢+ M?B M H` i`QM; b® #BM? HQM? ?ªB [m•M ?°
 FB +ÁM +| +ª i M bo [m M ç½ +MM; ç`K T?€M pÈB ?„MX h?2Q HÌB ;½ M|B- bQM; T
 M¶ HU+ +?Q KbM?- +?Q M M ?„M M?´i ç`M? T?ªB i”M K„i +?SM; FB M #¼M HQM?
 h`M? s€ +kM; F?¬M; ç w- /M b Q ?„M +kM; F?¬M; Km®M iU KbM? K¢Q ?B K çB ç
 tm´i i?•M ?B M i¢B +O ?„M i?b F?¬M; ç€M; K¢Q ?B K M?Q p”vX *¬M i?”M iQM? H
 +kM; ç½ +| K°i +?B iB i F`+? ibM? +´T - ? B +€B +´T *- +°M; i? K K°i +€B +´T - +
 ?Q”M iQ”M +| i? +QB H` i`9M; HÈM- K` çB K i?QÎM; +kM; +| ?ÆM dyyy çB K- +€B
 i?QÎM; +| çQÊ+ b m F?B ?Q”M i?”M? #° T?BK FBM? /`- M|B i|K H¢B- ?„M ;BÌ H` M;
 F?B bY /KM; ?ÊT Hw b® çB K i?QÎM; p” +?B iB i F`+? ibM? ç| - ?„M i°B ;b T?ªB HB
 ;B€ +´T .X

L;QϕB i`W M?[M; +?B iB i F`+? ibM? p` b® ϕB K i?QÎM; FB ` - ?„M +`M; i? K ?B i?•MX

æ•v H` K°i HQϕB #B M ?| i?U+ HU+ +U+ HÈM- ?Q`MiQ`MiB Mi? K K°i #QÊ+ /`B +MM; M,M; HQÊM; p KTB`2 +O ?„M ; -M M?Q i,M; H M ; 'T ϕ¬B- iQÆM; iU i® +?`i T?QÆM; /B M HU+ HQÊM; ϕϕB F?€B i,M; ?ÆM ; 'T ϕ¬B H9+ i`QÊ+ - +€+ i® +?`i i?• #B M T?€T M?bM ` - i? M?QM; M; ?o ϕ M ?ŠM +kM; T?ªB i,M; `i HÈM KÈB ϕ9M; X ?„M F€ p¼M; M?`i H` HU+ F?¬B T?K+ +O i?•Mi? X

"ÎB pb M; ?2 ϕ€K M; ?B M +Sm F?Q ?¼+ M?„+ iÈB HU+ T?K+ ?²B +O i #`Q +U HQ +?SM; FB M- +?Q M M ?„Mi?Y /MM; K°i i? M? ϕ Q- +„i K°i KB M; i?`i M?Ä MÆB ϕ b m- p i i?QÆM; +?ªv K€m ϕ½ ?Q`MiQ`M M; WM; HϕB- F?¬M; +?d M?Q i? - i` M H pªvX \*?Q ϕ M F?B ϕ-m M; |M i v F?¬M; +ÁM ϕ m ϕÈM +?d +| bU M; S M; €v- h`M? s HÈT pªv `v ` - F i [mª T?Q /QÈB ϕ½ #„i ϕ-m tm`i ?B M / / K`m ϕÄ M?ϕi- K†+ /M + M?QM; +€B M`v HϕB imv i ϕ®B F?¬M; T?ªB p i i?QÆM; KÈB #` +„i ` - i?ÎB ;B Mt KÈB +?d # #®M T?9i ϕ²M; ?² K` i?¬BX

ôGU+ ?²B T?K+ i?•Mi? i?"i ϕ€M; bÊ- bQ pÈB i`QÊ+ ϕ| KϕM? ?ÆM # H-M- i?"K + h`M? s€ tB i +?†i M; |M i v- ?„Mi? -K M; ?o iÈB i`i +ªªM? ?QÎM; +O F?ª M,M; +Q H` HU+ HQÊM; +`M +?B M +O ?„M HϕB ϕQÊ+ i,M; +QÎM; - p¬ Hm`M H` bS+ KϕM? ? M?•MiÄ +kM; ?Q`MiQ`M F?¬M; pB + ; b- M; QÎB #bM? i?QÎM; i` M +Æ #ªM ϕ½ F?- *?d H` i®+ ϕ° T?ªM SM; i?¬M FBM? +O ?„M +ÁM +?Q M•M; + Q iQÆM; SM; - M m M?•MiÄ - pÈB i®+ ϕ° T?ªM SM; i?¬M FBM? M?Q ?B M iϕB ?„M `ä `M; ϕ½ F?¬M; i +O #ªM i?•M ?B M iϕBX

L;QϕB i`W bS+ KϕM? p` i®+ ϕ° - +MM; +`M +?B M /QÈB i`ϕM; i?€B #bM? i?QÎM; ` - ϕ m i,M; H M- ϕB m M`v bQ pÈB M`v i® +?`i i?•Mi? +`M; H`K +?Q ?„M +ªK i?`v ? K†i i` M b) H`K i,M; mv HU+ F„ M,M; +O ?„M H M KS+ ϕ° HÈM- M°B HU+ i,M; #B m i? K M? M? +?|M; - K` M,M; HQÊM; p KTB`2 i,M; i?b ϕϕB #B m ?„M +| i? i`B m ?Q€ i?¬M Mm#Bb- M m M?Q H` i,M; ; 'T ϕ¬B- p`v b® HQÊM; æ°B [m•M +O i?¬M Mm#B ϕ•v [mª i?U+ +?QM? H` K°i +?B #° ϕ°B +Ð M?ÄX

J` ? B K†i +MM; i,M; - +`M; ϕϕB #B m +?Q i?ÎB ;B M H9+ ?„M bY /KM; F„ M,M; "ϕQ H•m ?ÆM- K` pW K v iQÆM; tSM; pÈB M| H` HU+ ?²B T?K+ +O i?•Mi? ?„M ϕQÊ M,M; "ϕQ iϕ+ `i +| i? +| i? ϕϕi iÈB jy ;B•v- K` F„ M,M; >Ov /B i +kM; `i +| F?ª M,M

*?Q ?„M i?ÎB ;B M Ry ;B•v pÈB F„ M,M; >Ov .B i- ?„M i?"K +?Q +| i? ;B i +? i K°i æ€M; iB + H` ;BÎ T?9i M`v ?„M ϕ M; M; ²B i` M K€v # v i`U+ i?,M; - F?¬M; +| +Æ ?°B iϕB +| i? bY /KM; ? B F„ M,M; `v pÈB i?ÎB ;B M H•m M?Q i? ? v F?¬M; X >ÆM M[ i?b ?„M +kM; F?¬M; /€K iMv iB M /MM; HQϕM- H-M i`QÊ+ H` +| i #`Q +U HQM; M M`v +?ŠM; H) ?„M +ÁM +| i? + -m tBM ϕ€K M; QÎB J„ M`v ;B[KϕM; +?Q ?„M b Q\ "¼ i?`M? iB m #ªM ϕ½ t2K M?Q F?¬M; +| H¶B pÈB HQÆM; i•K `²BX

h|K HϕB- i`QM; ibM? ?m®M; bQM; T?QÆM; ϕ m i`-K K†+ F?¬M; M|B ;b- K€v # v i ?ÁM ϕªQ i`QM; \*¬M; pB M F, Cm` bb A- M; v F?B i`U+ i?,M; ϕ€T tm®M; - K°i ?`M; i`T ?ÈT tQM; `i M? M?- iB T i?2Q H`v KQÎB M; QÎB H`K K°i iB m i`- i?2Q bo [m M /

@ XXXXXX •+?- +?QM? H` MÆB M`v- ϕ` ϕB K +?¬M [mª ϕ` H¬B FB i`QM; ? K M +?9M; i iQÎM; `M; +QM +U HQM; FB b) F?¬M; M?bM ` ϕQÊ+ MÆB +?¬M- B / Hϕ i|K HϕB- [mª ϕ` H¬B ϕ| ϕQÊ+ +?¬M i`QM; ? K M9B M`vX u M i•K ϕB- +?9M; i ϕ½ `i + Q- HQ`B M; QÎB ;BŠK H M ?Q`MiQ`M F?¬M; +| p`M ϕ ;b- M?QM; i F?¬M; /€K ` pšM M iQ`M- /M b Q ϕ| H` ϕ` H¬B ϕQÊ+ #® i`Q i®iX

h`M? s€ +?d p`Q #ªM ϕ² M|B [m +?Q i M bo [m M FB T?ϕK pB ϕϕB i? +O ϕ` H¬ i?®M; HB M Hϕ+ - tQ v M; QÎB ϕB p ?QÈM; `WM; +•vX

Uϕ®B ;BªM; ? i?®M; , ? i?®M; ϕ®B i?QϕB ;B[+€+ ?° ;B ϕbM? /•M +Q i`QM; F?m ϕ•v /MM; iW ? i?®M; HB M Hϕ+V

h M bo [m M Fb [m€B ?ÄB,

@ L;QÆB çB ç•m p"v\ h` M çªQ M"v +| i? +| F?OM; HQM; ç'vX

h`M? s€ +QÌB ?„+ ?„+ ç€T,

@ h +kM; F?¬M; bÊ F?OM; HQM;XXXXXX

L|B tQM;- ?„M p" M ?"M? F?BM? +¬M; M?ªv Hm¬M K'v +€B H M +¬M? K°i i?•M +•v-
+•v `²B p¼i H M F?¬M;X h M bo [m M +?SM; FB M K°i K" M M"v K" i?'v i?€M T?K+
;b K" iQ" M +¬M; T?m h`mM; Zm®+X

J†+ /M F?¬M; +| :Q#HBM ;HB/2`- M?QM; h`M? s€ pšM M?È ç¢B F?€B ç` ?bM?
M?„K T?QÆM; ?QÈM; L;¼M ;B€Q +O i?¬M PbB`Bb T?|M; iÈB- ç•v H" pk F?Q K¢M
M?Q #¬M p mv HU+- i?"i bU F?¬M; i?m ;b b9M; +O "€ oQÆM;- i?"K +?Q +| T?Q/
M M i?S ?„M Km®M H'v H¢B ç-m iB M iU M?B M H" +•v ;B€Q M"vX

.QÈB ibM? ?m®M; M°B HU+ çQÊ+ ç + Q ;'T ç¬B- i®+ ç° F?BM? +¬M; +O ?„M H
i?"M?- M?QM; ?Q" M ?ªQ H" ç M; T?|M; M? M? i` M i" M; +•v- F?¬M; T?ªB i`€M? i?•
?bM? i`Î M;¢B F?€+- i®+ ç° +?¢v M?Q p"v ç½ +QB M?Q H" p¬ +MM; FBM? M;QÌB- K
i?®M; HB M H¢+ pÈB #BM? HQM? J„- M?Q p"v +kM; pW #ªQ çªK ?„M +| i? M? M?
h@`2tX æ†+ #B i?„M ç M; +| w Km®M i?Y bY /KM; F„ M,M; "¢Q i¢+ i`QÈ+ K°i +?9i
+€+? ;B[?„M pÈB [m•M J„ [m€ t - p"v ?„M imv i ç®B +| i? bY /KM; F„ M,M; "¢Q i¢

h` M çQÌM; +?¢v iÈB- F?¬M; # Q H•m h`M? s€ ç½ i?'v Î`i t tm'i ?B M K°i çQÌM
i?Q¢i M?bM ?ŠM H" p i iQ+? +O `WM; `K b m i`"M ?Ä ?Q¢M- +?d H" M?[M; /'m p
M;„M- +kM; iW K°i p i iQ+? K M; i?2Q ibM? i`¢M; - h`M? s€ #B i?„M ç½ iÈB çQÊ+
ç|X h`QÌM; +?B M ç'm 'v +?Q /M ?„M ?B M i¢B ?²B iQÌM; H¢B pšM i?'v FBM? ?²M #
bU H" +Ym iY M?i bBM?- K°i +QM +U HQM; F?'M; H² M?Q p"v- pW T?mM K°i +€B
K" ?„M F?¬M; M;Î H¢B /€K +® H'v /kM; F?Q M?ªv p"Q K²K M|XXXXXX

h`QM; M?€v K„i ç| - ?„M i?"i bU ç½ +| w M;?o ç²M; [mv pm i" M- Qi M?'i +kM; +| i?
b®M; b|i- ?ÆM M[?„M +kM; ç2K ?v p¼M; ;B Q +?Q ç²M; ç°B- +?Q /M ?„M ç½ +?
+| i? b®M; H¢B- +?d H" ç M +m®B +MM; ?„M F?¬M; M;Î +ÁM b®M; K°i +€+? i?¬M
i`Î M M K¢M? K)- +| i? M|B- çB m M"v H"K +?Q ?„M +| +ªK ;B€+ i'i +ª i`QÈ+ K„i M

h`QM; ç-m M;?o iÈB +?mv M ç| M?QM; +QÈ+ #° h`M? s€ H¢B F?¬M; /WM; H¢B +?
iÈB T?QÆM; ?QÈM; L;¼M ;B€Q +O i?¬M PbB`Bb F?ª M,M; ç½ [m,M; ` - H9+ 'v M
t - +?Q M M +9 MûK ç| ?ŠM H" F?| +| F?ª M,M; `ÆB p"Q i`QM; HÁM; #B M- +€B M
+O ?„M ;BªK çB `i M?B mX

G¢B +?¢v i? K K'v T?9i- h`M? s€ `®i +m°+ ç½ i?'v i` M i?•M K°i +•v ç¢B i?K T?Q
?„M p°B p" M; p" M ?"M? F?BM? +¬M; H Q çB pMM pKi- T?|M; p" B #QÈ+ [m - [mª M
i?¬M PbB`Bb +„K i` M i?•M +•v ç| - +?d +| çB m F?B +•v ;B€Q `ÆB tm®M; +?¶ M"v
tm®M; +?d M;"T +| MY i? M?- H'v KS+ b„+ #ûM +O M| ?ŠM H" F?| +| F?ª M,M; +?c
ç9M;X

h`M? s€ M? M?¬M; `9i L;¼M ;B€Q +O i?¬M PbB`Bb ` - €M? K†i i`ÌB T?ªM +?B m
i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q H" i?¬M F?Q F?¬M; M;WM; H|2` FBK [m M;- ?B M ç•v H"
h`M? s€- +?d +¬M +| i? HBM? ?Q¢i bY /KM; M| K°i +€+? ?[m ?B m- +?Q /M çKM;
bS+ ç€M? K°i i`"MX

@ æ½ ibK çQÊ+ b"Q ?mv i h@`2tXXXXXXXX \*| ? B +QM ç M; Î i`QM; ç| - p` i`Q +O +
hB M; ` ` iW ? i?®M; HB M H¢+ ç°i M?B M p M; H M- h`M? s€ p°B p" M; p M? i M
;?B H¢B p` i`Q ç| - ?bM? i?S+ #ªM ç² i` M çªQ M"v ç½ çQÊ+ T?Q +?QM? T?O p" [r
F?m- K" b m F?B t2K #ªM ç² KÈB pW `²B- h`M? s€ ç½ F?„+ b•m M?[M; F?m M"v i`
M"v ?„M F?¬M; +?9i M;?o M;ÈB- #Ä L;¼M ;B€Q +O i?¬M PbB`Bb p"Q L¢T ;BÈB-
T?Q ç|X L?QM; +?¢v +?Q çQÊ+ K'v T?9i- HBM? [m M; H|2 H M- ?„M ç°i M?B M H
?QÈM; ç| +?QM? H" +?¶ K" ?„M ç½ i?'v +U HQM; M;O H9+ i`QÈ+- +| K°i KªM; HÈM

ôJ†† /M +^aK ;B€+ F?¬M; M;šm M?B M ;†T çQÊ+ M?B m M?Q p"v- M?QM; M m H" a
t2K +?¶ ç| K°i +?9iXXXXXX hçK i?İB iBM iQİM; MÆB ç| +| i? b) +| F€ M;° ;b ç| i²M
_²M; i?2Q i`mv Mi?mv iK T?€T H" HQçB bBM? p"i i?Q+? iQ+? i`[F?Q i`M;- ?ÆM
?mv i ç°M; ?Q†+ H" i`QM; i?"M? /QÈB HÁM; ç'i- +?d H" +U HQM; H-M M"v +?B M
iQÊM; M?Q i? - K†+ /M +kM; T?mM +MM; pÈB # v- M?QM; HçB i?Q+? H,M H°M i`C
i` M H€ +•v +`M? +•v- ?bM? iQÊM; M?Q p"v ?ŠM F?¬M; T?ªB H" #° /çM; K°i +QM`
h`M? s€ i`QM; HÁM; K†+ /M i?b i?¬K F?¬M; M;WM; M?QM; ?„M pšM i,M; i®+ ç° +
+€B´ +•v +®B ç´`çT FB ç½ tm'i ?B M î i`QÊ+ K„i- K" +MM; H9+ ç|- ?„M +kM; M;?
bO XXXXXX

keyX h`Î o UkV

h`M? s€ i?"i bU ç½ M;?2 çQÊ+ iB M; +?| bO ;•m ;•m- +| çB m i? M? •K M"v M;?2
;B®M; M?Q K°i +QM +9M +QM ç M; F?|+ - ?„M p°B p`M; +?çv i? K p`B #QÊ+ - ç M F
+`M? +•v i?b [mª M?B M i?'v K°i +QM +?| M?Ä t'm tQ / K"m ç2M- M| ç M; M^K b'T
*?9 +?| M"v / / ?ÆB M?,M M?2Q- i` M / +ÁM K M; i?2Q iWM; +€B pªv K"m ç2M- M
?bM? iQÊM; ç| [mª i?"i ;B®M; #° /çM; +QM +9M +QM- M?B m M?i +?d H" K°i +?9
çB m i` M HQM; M| HçB +| i? K K°i ç¬B +€M? M?Ä F?¬M; M;WM; T?2 T?~v- +€B M
HQ`B- M m M?Q M?bM Fo- M;QçB i`W #° /€M; ?ÆB t'm tQ- i?"i bU M| +| p`B T?¬M
ç2M FB X
*QM`²M; M?Ä p®M pW M;?2 i?'v iB M; ç°M; H"TiS+ +?mB M; v p`Q i`QM; ç®M; H
HçB i?Á` M;Q`B M;YB M;YB- iB Ti?2Q M| H"TiS+ bO ;•m ;•m`Q` iWi`QM; ç®M
h`M? s€ - t2K #° /çM; +| p F?¬M; bÊ M;QİB Hç +?9i M`Q- `i i?•M i?B i pÈB ?„MX
h`M? s€ M?bM p +QM`²M; M?Ä ç M; p¼i iÈB i?Q€M; ç T?ÁM; - ç M F?B ?„M i?'v
H„+ H„+ pÈB KbM? - ?ÆM M[+ÁM +„M +„M ®M; [m-M ?„M i?b H9+ M"v KÈB M;²B t
M?Ä M"v +?Q KÎ K„i- QÈ+ +?WM; HÈM #^M; MY +€M? i v ?„M- ?ŠM H" KÈB bBM?
ç|B #KM; M?B m M;`v- M| +S +„M ®M; [m-M ?„M F m Q Y F?¬M; M;WM;X
h`M? s€ bmv M;?o K°i +?9i- ?„M p°B p½ H'v K°i pB M i?S+ ,M /çM; MûM iWi`QM; i
b€i +?|T KkB +QM`²M; M?Ä i?b KMB i?ÆK M;`Q M;çi M?i i?İB H`K +?Q M| i? HQ†
+€B ç½ +m®M pB M i?S+ ,M p`Q #KM; - K'v ;B•v b m- M| i?Ä K½M Ê`ä iQX
h`M? s€ M?i i?İB KdK +QİB- ?„M HçB H'v` M QÈ+ m®M; i`çM; i?€B +® ç`M? - ç†
M| +m°M pB M M QÈ+ p`Q #KM; - H9+ M"v ?„M KÈB # +QM`²M; M?Ä H M- K" M| /Q
h`M? s€ ¬K i`QM; HÁM; - M| pQÆM ç-m HQĐB HB K HB K K†i ?„M- F?¬M; H•m b
i?"i H" K°i +?9+9M KÈB bBM? +?Q çQÊ+ # Q H•mX
æ•v H" K°i +QM`²M; MQM- h`M? s€ i?¬K F?ŠM; ç`M? M?Q i? - çB m M"v +| H) aÎ
ç M- ç| +?QM? H" pB +i`SM; +U HQM; bBM?` +| i? Î M; v i`QM; b`Q ?mv i +O
M?QM; M m M?Q i bK çQÊ+ i`SM;`²M; - M?Q p"v`i +| F?ª M,M; h`mM; *?•m ç°B i`C
K°i F} bo`²M; - K†+ /M +ÁM +|`i M?B m p'M ç +?Q ;BªB [mv i çQÊ+ - pQ /K M?Q
HçB *?O h?¬M F?¬M; ;B M- H`K i? M`Q b m F?B M| HÈM H M ç2K` F?ÄB *?O h?
+°i b€M; [m€ M?Ä t| K'i\ oQ /K M?Q b m M"v HÈM H M H`K b Q +| i? F?B M +?Q M
iW M?Ä +?ŠM; \ >ÆM M[H`K b Q +?Q +QM`²M; MQM M"v M? M? +?| M; HÈM H M i
h|K HçB ? i i?ªv M? [M; i?S M"v ç m H" p'M ç +| i?"i- M m M?Q Km®M; BªB [mv i iW
;B M M; „M çWM; KÆ +| çQÊ+ K°i +QM +U HQM; +| bS+ +?B M ç'm +O çQ`M ç°BX
M m M?Q i`QM; iQÆM; H B F?B +?B M ç'm pÈB •+ J Hm•M ?²B iB m ç°B i?"i bU +
+?B M ç'm M?Q p"v i²M içB- ?v p¼M; +?B M i?„M; HçB HÈM ?ÆM K°i QiX
h`M? s€ ¬K 'm HQM; #„i ç-m T?B M?Q i M #„M p T?Q T?QÆM; ?QÈM; b`Q ?mv i
/KM; F„M,M; "çQ hç+ +?WM; KQİB ;B•v- #'i [m€ pB + M"v +?d iB m ? Q K°i T?¬M #

o KTB`2- i' +?S+ i?•M i? i?b +Æ #<sup>a</sup>M F?¬M; +?`m i?QÆM; i'M; b- +| i? M|B- i`¢M
i? bY /KM; M?Q F„ M,M; +?B M ç'm- K" +kM; F?¬M; T?^aB H" bY /KM; M?Q F„ M,M;
*S M?Q p"v- +?WM; b m ?ÆM KQÌB T?9i- h`M? s€ +m®B +MM; ç½ iÈB çQÊ+ ç` F
M; QÌB F?€+ +ÁM +?Q +?¢v iÈB M?QM; ?„M ç½ M; ?2 i?'v iW ?QÈM; ç| i`mv M ç M i
+ÁM +| iB M; h@_2t`®M; H M +MM; iB M; M' K¢M?X E?B ?„M +?¢v ç M MÆB i?b
i M HQM? ç M; +¬K b9M; iB m HB M çB M +m²M; #„M p"Q K°i +QM h@_2t iQ HÈM
i` M K†i ç'i- HQ¢B bBM? p"i M"v ?bM? i? [m<sup>a</sup>i?"i`'i HÈM- ?ÆM M[HU+ +¬M; FQ
T?"K- M?QM; +?9M; M| F?¬M; +| F?^aM,M; i`Î i?"M? #€ +?O i? ;BÈB H" /Q HQ" B M
M|M; - +?d +¬M T?Q [m•M bU ?"M? ç°M; +| i' +?S+ - ç®B T?| pÈB ç€K F?OM; HQM
*?| ç M b m F?B +QM h@_2t FB +kM; #` ;B i +? i- h`M? s€ `®i +m° + ç½ i?'v çQÊ
M,K [m^ai`SM; ç†i bQM; bQM; - i`SM; h@_2t K"m i`„M; M?Q imv i iQ +?WM; MY M;
H" i`SM; ç" çB m +| /¢M; Qp M T?|M; iQ H M K'v H-MX
*?mv M +ÁM H¢B F?ÄB +¬M h`M? s€ [m<sup>a</sup>M iÈB- ç€K #BM? HQM? J„ M"v `i +| i?S
M"v p"Q i`QM; K°i HQ¢B ?°T HÈM +?S ç-v M?[M; ?¢i TH biB+ #û iQ- b m ç| #`i FQ
M,K [m^ai`SM; H M `²B M? M? +?|M; `ìB çB- t2K ` #¼M ?¼ ç½ F?¬M; T?^aB H-M ç
æ M F?B h`M? s€ +`M i?"M ?ÄB H¢B- [m^aM ?B M KÈB #B i çQÊ+ M?[M; M; QÌB M"
M; ?B M +Sm F?Q ?¼+ b B #^aQ- ç½ [m H¢B ç^aQ M?B m H-M b,M; B i F?OM; HQM
HQM; - K" +€B /¢M; ?°T ç†+ +? M"v +?QM? H" ç¢Q +K #¼+ i`SM; H¢B i®i M?'i- +?
F?¬M; H"K pĐ i`SM; Î # M i`QM; X
J" M; v F?B #¼M ?„M p iÈB +?¶ #ì #B M i?b ç°B M; k+O i M bo [m M FB +kM; ç½
HU+ + Q- K'v M?•M pB M M; ?B M +Sm ç M; +¬K /KM; +K M; ?B M +Sm i?^aQ Hm" M
`i ?"B HÁM; pÈB i?<sup>a</sup>Q Hm" M +O #¼M ?¼- F?¬M; +?d M?Q i? - ?„M +`M; [m M b€i
@ XXXXXX æ•v H" bU i?"i- /KM; +K i?Q M; ?B K Î +?mM; [m M? ç` H¬B ç½ +| ?B
i²M i¢B HU+ ?9i pQÊi [m +?'i HQÈM; #^aM i? M- M m M?Q ?Q" M iQ" M bY /KM; çQÊ
?ÁM; K¼B i?S i`QM; pÁM; p" B i` ,K Kûi +kM; F?¬M; T?^aB M|B M; Q X
G9+ h`M? s€ ç M +¢M? #¼M ?¼- K°i M?•M pB M M; ?B M +Sm i`QM; ç| pW H9+ M
+ÁM H¢B +| p ç m ;"i ç-m F?¬M; i?¬BX h M bo [m M pW i?'v h`M? s€ ç M HB M
@ h`SM; +O M; QÆB i bK çQÊ+ `²B- +?9M; i +kM; i bK çQÊ+ ç` H¬B- ?B M i¢B +Á
M¼ XXXXXX
h M bo [m M F?¬M; M|B M®i HìB +ÁM H¢B çQÊ+ - #ÎB pb ?„M ç½ i?'v +QM 'm HQM
#° /¢M; t'm K°i +?9i- ;B®M; M?Q K°i +QM +?| M?Ä- M?QM; #`i F€ F M"Q +?d M?bM
?ÆM M[i`QM; ;?B +?ûT i`QÊ+ ç| ç½ i?'v +U HQM; - i?b ç m H"TiS+ #B i`^M; M| H
h`M? s€ iU M?B M #B i i M bo [m M M"v ç M; ç`M? H"K ;b- +ÁM F?¬M; T?^aB ?¼
#`i F€ B ç½ +?SM; FB M bS++ +?B M ç'm +O +QM +U HQM; FB - +°M; i? K /` M,M
+O M| i?b +?QM? T?O M"Q +kM; ç m Km®M +| çQÊ+ #Q K"i ç|X L m +U HQM; p®M
çQÊ+ ç M 'm HQM; +kM; H" +?mv M +| i? iB T M?"M çQÊ+ - K" i M bo [m M pW M
iK+ [m H¢B ç€K #BM? HQM? +?mM; [m M? +MM; h`M? s€- çB m M"v ç½ çO ç M|
@ E?KXXXXXXXXX h M; ?o M; QÆB i®i M?'i M M #B i çB m K°i +?9iX >B M i¢B +€+ M;
h`M? s€ ?Q F? M- ?„M KdK +QìB M|B pÈB i M bo [m MX
:½ M; ¢+ M?B M M?bM ?„M- h`M? s€ +?d +QìB +QìB- ?„M +?Êi bY /KM; F„ M,M; >
M?^av H M ;B[F?¬M; i`mM; ç€ K°i +QÈ+ p ?QÈM; `WM; +•v ç€ t t - mv HU+ +O
i`QÈ+ pÈB +U HQM; F?B ç½ i? ?B M F?¬M; i? M; ?B M; ÌX oW tm'i` K°i +QÈ+ -
p" B +€B- F?¬B T?K+ H¢B iW i`QM; i`¢M; i?€B >Ov /B i- K" mv HU+ K°i +QÈ+ M"v k
+•v +®B +?¶ `b `WM; #„i ç-m ç²M; HQ¢i ç` M; M; i?•M- ?ÆM M[b® HQÈM; +•v ç
K½B +?Q ç M F?B F?Q^aM; +€+? t•K M?"T p"Q `WM; +•v iÈB KQìB Kûi- K'v +?K+ +•
KÈB M; WM; H¢B- +^aK°i K^aM; +•v +®B ;½v- bKT ç' iS+ i?b p¼M; H¢B iB M; `¬K `¬

h`M? s€ M?bM p T?Q i M bo [m M- ;½ M"v p K†i FBM? ?½B M?bM p T?Q K^aM
T?Q h`M? s€- ?²B H•m b m ?„M KÊB i?b i?"Q M|B,

@ L;QÆB i?"i H" HQ"B M;QÌB b Q\

@ æQÆM; M?B MXXXXXX

@ > ? ? - [mª M?B M M[M?•M ?mv i i?®M; * m+ bmb +| bS+ b®M;- b€M; bÈK M
'v /"v i?¬B- p"v K" +ÁM +| i? H"K M?Q p"vXXXXXXXX > ? ? XXXXXX

hW p K†i+O ?„M +MM; ç°M; i€+ i v +O ?„M K" tûi- M?[M; ;b ?„M M|B iU M?B M
i` +QM- G G ôtbô K°i iB M;- çÄ K†i +?çv p T?ÁM; KbM?X

UF?m pU+ i?m°+ GB M s¬+k- K°i T?¬M +O L; - `K2MB - x2`# BD M- :2Q`;B V
h`M? s€ çÄ K†i ç'K ?„M K°i [mv M- ?„M pW +Q|B pW M|B,

@ h?•M i? M;QÆB +| HU+ M?Q p"v- F?¬M; bÊ ;B"v pÁ H"K ?Q ?ÄM; M;Q|B F?€+ b
;B| ç½ Km°M i? M"Q `²B- M;Q|B F?€+ iS+ ;B"M +?d bÊ +kM; /Q M;QÆB [m€ ç€M;

"€ oQÆM; +kM; `i ç„+ w +Q|B T?€ H M- /Q| M; M?Q H" F?Q2 F?Q M; M,M; HU+ M
aÎ >B M ç°i M?B M [m v ç¬m HçB- ?„M M|B pÈB K¼B M;Q|B,

@ *?B iB i F`+? ibM? +m®B +MM;- K¶B M;Q|B +?9M; i ç m çQÊ+ i?QÎM; Ryyy çB
iQÎM; iQÊM;- M?QM; +€B ibM? iB i F`+? #ªM M"v p +Æ #ªM F?¬M; +| #'i +S F?| F
çB K i?QÎM; M?Q p"v- iQM? ` i +ªK i?`v +kM; +QB M?Q H" ?ÊT HwX

@ h ?B M içB +| ?ÆM 3yyy çB K i?QÎM;- K°i +?B iB i F`+? ibM? +T"- ibM? iB i
çB K i?QÎM;- ? B +?B iB i +T* - b m F?B ç€M? +?bK ? B +?B M ?çK- K¶B M;Q|B
i?2Q ?Q" M i?`M? ibM? iB i F`+? #ªM i?S ? B- i çQÊ+ 9yyy çB K i?QÎM; p" K°i +?
ibM? iB i F`+? #ªM i?S # çQÊ+ Ryyy çB K i?QÎM;- ?Q" M i?`M? #° T?BK FBM? /` M
h'M; +°M; çQÊ+ Rkyyy çB K i?QÎM;- M?QM; b m F?B ?Q" M i?`M? ibM? iB i F`+? #
çB K i?QÎM;- i`QÊ+ K„i i +| ?ÆM 3yyy çB K +MM; K°i +?B iB i F`+? ibM? +T"X"
HB m +O ? B M;Q|B +€+ M;QÆB ?ŠM +kM; F?¬M; F?€+ #B i pÈB i H„K i?b T?ªB)

"€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T HB + K„i M?bM M? m- #¼M ?¼ ç²M; i?|B çSM; /QÈB
FB K i` çB K i?QÎM; +MM; +?B iB i F`+? ibM? +O `B M; KbM?- ?²B H•m b m- oQ
oQÆM; HçB M|B,

@ h +| ?ÆM Nyyy çB K i?QÎM; K°i +?9iXXXXXXXX G" #ÎB pb ;B i`i M?B m F?OM; H
h`M? s€ +kM; p°B p" M; çB iÈB T?Q /QÈB *?O i?¬M M?„K ? B K„i HçB- F?B ?„M i
T?K+ HçB- +ªM;Q|B HçB +| p M;•v M;®+ M|B F?¬M; ` H|B- K°i ?²B b m ?„M KÈB

@ h +| ?ÆM R9yyy çB K i?QÎM;- K FB T- H¬M M"v i`9M; ç"K `²B- i +ÁM +| K°i +?
+?B iB i +T* - K°i +?B iB i +T.X *QM K M| - H¬M M"v [mª i?"i H" T?€i HÈM `²B5 h
i?QÎM; M?Q p"v +?S\ Í ibM? iB i F`+? #ªM i?S ? B i +?d ?ÆM +€+ M;QÆB Ryyy ç
aÎ >B M ç~v ç~v +QM K„i M|B,

@ æ•v H" Qm i? #B M M;Q|BXXXXXXXX æ°B [m•M +O i?¬M Mm#Bb +O M;QÆB F?B
i?'T i` M [mv K¬ HÈM M"v +`M; +| i?O çQçM b€i i?QÆM; ?[m ?B m ?ÆM bQ pÈB +?
+Æ #ªM H¬M M"v Qi M?'i +| i? ?²B bBM? HçB K°i M;Q|BX

>²B bBM? HçB K°i i?`M? pB M çQ" M ç°B +| i?•K MB M +¬M 3yyy çB K i?QÎM; p" K
?ÆM M[+ÁM T?ªB iB m ? Q M,K H¬M çB K i?QÎM; ç ç´B H'v K°i M;"v b®M; i`QM
K°i +€+? iQÆM; ç®B- ?²B bBM? ç€K i?`M? pB M çQ" M ç°B i•M M?•M +Æ #ªM HçB
h`M? s€ ;"i ç¬m M|B,

@ h|K HçB- i ç´B i?m°+ iQM? +Q| M; ?| ?Q†+ H" ççQ +K i`QÈ+ - +?„+ +?„M b) ;B[H
+?B iB i F`+? ibM? +T"- M|B M?Q p"vXXXXXXXX L?Q p"v i +?d +| i? bY /KM; 8yyy
F`+? ibM? +T" ç9M; F?¬M;\

aÎ >B M HçB H„+ ç¬m M|B,

@ E?¬M;- i?U+ ` i i?'v +?9M; i ?ŠM H" M M çB p"Q i? ;BÈB h?2 JmKKv i`QÈ+ -
ç°B- iB T i?2Q i`Î p i?QÆM; HQÊM; ?Q€M ç´B i?m°+ iQM? +Q| M; ?| ?Q†+ H" çç

+kM; T?^B +MM; M? m iB M p`Q T?ϕK pB i?QÆM; HQÊM; +O çQ`M ç°B- M?Q p"v
i?U+ HU+ çQ`M ç°B i®i çQÊ+X

h`M? s€ bYM; b®i K°i +?9i ?ÄB,

@ h? i çB K°i M; QÌB +| çQÊ+ F?¬M; \ *€+ M; QÆB pšM +?Q F? B KÎi? ;BÈB h?
+MM; çB p`Q- +€+ M; QÆB b) T?^B iB m ? Q K°i +?B iB i F`+? ibM? +T - M?Q p"v
M; QÆB +kM; +| ?ÆM 3yyy çB K i?QÎM; K" i?¬B- b m F?B ?^B bBM? i?"M? pB M çQ
çB K i?QÎM; +?S \

aÎ >B M iB T iK+ H„+ ç-m M!B,

@ æ•v +kM; F?¬M; T?^B p'M ç - ?ÆM M[+?9M; i +kM; M M KÎ` i? ;BÈB M"v KÊ
M; QÆB +? i- +?9M; i +kM; b) F?¬M; #ÎB pb KÎ` #° T?BK FBM? /` Qi çB K°i +?B
L; QϕB i`W M; mv M M?•M M"v- i +?Q `^M; F?B ?^B bBM? HϕB i?"M? pB M çQ`M ç
F?¬M; ;B M ? v H`Îi? ;BÈB h?2 JmKKv- Fb i?"i ç m ?ŠM H` /Q K¼B M; QÌB +MM;
+MM; +?B iB i F`+? ibM? - /M b Q K°i M; QÌB +mM; +T 3yyy çB K i?QÎM; +MM; +?E
[m€ ?` F?„+ `^B- M m M?Q +?9M; i +| i? ?ÊT HU+ ?^B bBM? HϕB K¼B M; QÌB- b n
+| i? ?^B bBM? çQÊ+ ? B i?"M? pB M çQ`M ç°BX

@ L m M?Q +| i? ?ÊT HU+ ?^B bBM?- +K i? T?•M T?®B i? M"v- K¶B M; QÌB +?9M
+T *- b m ç! # M; QÌB #¼M i K¶B M; QÌB çQ ` 9yyy çB K i?QÎM; - K" M; QÆB M; C
* +ÁM T?^B H'v ` i? K eyyy çB K i?QÎM; X L?Q p"v- K¶B M; QÌB #¼M i +| i? +ÁM
+T - i?W ?ÆM 9yyy çB K i?QÎM; - K" M; QÆB +| i? +ÁM HϕB K°i +?B iB i F`+? ib
ibM? +T - /Q ?ÆM 3yyy çB K i?QÎM; X h?2Q M?Q i? - i +^K i?"v M; QÆB ?Q`M i
M°B +¬M; +T iB M ?"M? im Hmv MX

h`M? s€ pšM +| +?9i M; •v M; ®+ M!B F?¬M; ` HÌB- bQ pÈB i`ϕM; i?€B +O ?„M- oC
;"i ç-m F?ŠM; ç`M? - #¼M ?¼ ?B M M?B M +kM; +?Q `^M; M M ?ÊT HU+ +MM; M? i
+®M; ?B M K°i T?-M HU+ HQÊM; ç ?^B bBM? i?"M? pB M çQ`M ç°B- ?ÆM M[/Q #
M"v- h`M? s€ i?"K +?Q +| i? ç + Q i?U+ HU+ +M; KϕM?X

h`M? s€ p®M ç M; Km®M +U imv i- M?QM; ?„M K'T K€v KB M; HϕB F?¬M; M!B çQ
?„M +?d +| i? v M H†M; p¶ p¶ p B # M; QÌB- b m ç! HϕB M?bM p T?Q aÎ >B M- #
`M; +ÁM +| `i M?B m +?mv M +?Q M!B ` X

@ o i`bM? iU ?^B bBM?- M m M?Q +?9M; i +| i? H`K b®M; HϕB ? B M; QÌB- M?Q p
w2`Q- K†+ /M h`QÆM; >^M; i?2Q M?Q M; QÆB M!B i?U+ HU+ M; „K #„M +kM; `i Kϕ
i•K Hw ?„M F?¬M; çϕi v m +¬m- i`QM; +?B M ç'm / /`M; tm'i ?B M ibM? ?m®M; M;
p¼M; +| i? HU +?¼M ?^B bBM? w2`Q i`QÊ+X J" *?B K G K i?b T?^B b m F?B w2`
+S M?Q p"v- K'v M; QÌB +?9M; i +| t€+ bm'i dyW +| i? #^Q p ?Q`M K„ +?Q +¬'v-
HU+ i^Q KB m +MM; h•K HBM? iÄ HB M +O +¬'v i` M i?U+ i p¬+MM; ?[m /KM; -
i`QÊ+ +¬'v +| K†i- +?9M; i +kM; b) F?¬M; +?"i p"i ç M M¶B K'v H-M +?ϕv i`®M M

aÎ >B M M!B tQM; M?[M; HÌB M"v tQM; - ?„M ç°i M?B M HϕB K!+ iW i`QM; M; U+ ` K
i?S FBK HQϕB K"m #ç+ iϕQ i?"M?- i` M /•v ç2Q +ÁM i`2Q K°i F?®B M; ¼+ i?ç+? T
QÊ+ +?WM; iQ #^M; M; !M i v +€B- i?Qϕi M?bM M! i`QM; bm®i çQÊ+ ;¼i ;Bk - ?ŠM
M; ¼+ i?ç+? p¬+MM; + Q +TX

@ *€B M"v +? iϕQ iW HQM; iBM?- +^F?®B HQM; iBM? i +?B i?"M? ? B KQÆB T
? B KQÆB +€B pÁM; +´- FBK HQϕB H` /Q ?ÊT FBK +? iϕQ :mM/ K w iϕQ i?"M?- b
> B KQÆB +€B pÁM; +´ M"v i`M; +°M; i®M ?ÆM Ryy çB K i?QÎM; - ç•v F?¬M; T?^B
R8y çB K i?QÎM; #´ bmM; M, M; HQÊM; +?Q K°i +€B i`QM; b® ç! - +?mv M i?U+ bU

aÎ >B M ç H° +€B pÁM; +´ H'T H€M? #ç+? [m M; Î i`QÊ+ M; U+ - iB T i?2Q ?„M ;E
?mv i h?€B .QÆM; +O KbM? - i`QM; €M? K„i FBM? M; ç+ +O K¼B M; QÌB- M? M
HB M iB T K'v iB M; ôT^M; T^M; ô iW F?~m b9M; HK+ p¼M; ` XXXXXX

kejX a®M; GϕB æBXXX æ²M; æ°B5 URV

" M;QìB h`M? s€ +MM; ;"Q H M- h`M? s€ T?ªM SM; M? M? M?'i- t-M; iÈB ç€M? p /Mi®+ ç° +O ?„M +| M? M? ç M ç•m- M; |Mi v +O aÎ >B M ç½ ç†i bœM iϕB +Á b9M M?B mX æQ`M; K°i iB M;- p¬ b® pB M çϕM M?Ä #û #„M p`Q +?¶ i?€B /QÆM; aÎ > M;Q`B ?mv i i?€B /QÆM; #¶M; ?B M H M K°i i-M; T?ÁM; ?° MY i`QM; bm®i- M; ;M L; |Mi v aÎ >B M #` h`M? s€ ?mM; ?„M; ç€M? #`i` - +QBH; mM `ÆB t®M; - h`M? s p`itm®M; ç'i- ; -K H M,

@ J FB T- i #B i M;QÆB F?¬M; +| /K+ p¼M; b®M; b|i H M KÈB ?v p¼M; M;QÆB + p`Q; B B çQϕM KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ- M?QM; M;QÆB i?b b Q\ J M| - Km®M +| /MM; ?mv i i?€B /QÆM; +O KbM? K` i?Y +?S\ L;QÆB Km®M #¼M i M?bM ç²M b Q\

oW /Si HìB- h`M? s€ ç½ t®+ aÎ >B M /"v- pmM; i v ç'K i?ŠM; p`Q +^K ?„M- #®T H F?ÈT ?`K- +ÁM aÎ >B M i?b #„M ` t ; -M KQìB Kùix

h`M? s€ i?Î ?²M; ?°+- [m€i,

@ *?O h?-M- +?[i` ?Q`M iQ`M +?Q ?„M- çB K i?QìM; i`W +?Q i 5

"€ oQÆM; +MM; oQÆM; >B T p°B p`M; iÈB i€+? ? B M;QìB ` - #`i [m€ "€ oQÆM; +

@ aÎ >B M- M;QÆB ?ŠM ç½ #B i K°i b® [mv ç`M? +O HQM? ç€M? i?m T?ªB F?¬M ç®B T?QÆM; - #`i +S M;mv M M?•M M`Q F?€+ +kM; i? H`K Hw /Q iU b€iXXX L;Q iÈB ç²M; ç°B5

o i i?QÆM; +O aÎ >B M F?¬M; M;?B K i`¼M; H„K- +°i b€M; iW \*?O h?-M +?B m tr H` +?[i` tQM; - ?„M v M H†M; bì bì +^K `²B KÈB M|B,

@ XXXX æ€M? i H` pb [m M i•K b Q\ \*?mv M M`v F?¬M; +-M- ç K [m H9+ i?Q M; p M`v ç-m iB M H` ç†i î i v- b m ç| KÈB +?mv M b M; +€+ #° T?"M F?€+ i` M +Æ i? i` M M;QìB- F?B b9M; çϕM p` M,M; HQÊM; +-M; FQ+? ç M ; -M M;QÆB i`QM; T?ϕ T?ÁM; M;UX E?¬M; +?d M?Q i? - M,M; HQÊM; T?ÁM; ?° +| i? MϕT HϕB- +Æ #ªM R8y çB K- +| i? iQÆM; çQÆM; pÈB K°i çϕQ +K T?ÁM; M;U +`T k\*- +?Q /M /MM; + iK+ ? B KQÆB T?9i KÈB +| i? iB m ? Q ?Q`M iQ`M M,M; HQÊM; # M i`QM;X

h`M? s€ iS+ ;B`M M|B,

@ J M| - +?Q /M M?Q p`v +kM; F?¬M; i? çQ b9M; M?„K p`Q ç-m KbM? çQÊ+5 JQ i?b b Q\ .K+ p¼M; ;B9T M;QÆB Km®M b®M; b|i i?b b Q\ L;QÆB F?¬M; T?ªB Km M;QìB i?"i bU b Q\ L m M?Q M;QÆB +? i i?b +ÁM +| i? ?Q`M i?"M? M?[M; pB + M H-M M[ i F?¬M; ç€M? +?Q M;QÆB i`M T? F?¬M; tQM;5

aÎ >B M ç~v ç~v K„i FQM?- ?„M [mv ç-m çB- i?ªM M?B M M|B,

@ L;QÆB ç€M? i +kM; F?¬M; b QXXX .M b Q +kM; F?¬M; i?'v ç m çÈMXXX +| çB

h`M? s€- "€ oQÆM; - oQÆM; >B T # M;QìB F€ [m€B M?bM M? v- #¼M ?¼ +kM; F? H¶B- i`i +ª ç M; b[M; bì i?b aÎ >B M ç½ MùK +?Q K¶B M;QìB K°i +?B + pÁM; iÄ ` iB T,

@ E?®B HQM; iBM? M`v H` i?m ?Qϕ+? HÈM M?'i i`QM; i`QM; #° T?BK FBM? /` H-M F`+? iBM? +€+ HQϕB +ÁM ç€M; ;B€ ?ÆM- M m M?Q i?Q M;?B K i?"M? +-M;XXX h HQÊM; p KTB`2 +O M;QÆB p`Q HQM; iBM? çBX

h`M? s€ M;~M M;QìB-p°B p`M M°B HU+ p`Q i`QM; HQM; iBM?- bQ ` i?b M°B HU+ p KTB`2 K°i +?9i #ìB pb` M Hmv M M°B HU+ / /`M; ?ÆM- +?d +-M F?¬M; M;WM; FBM? Kϕ+? H` çQÊ+- +ÁM M,M; HQÊM; p KTB`2 Km®M ` M Hmv M T?ªB F?¬M; M; M| iU F?¬B T?K+ HϕB KÈB çQÊ+ K°i H-M- pb i? F?B M?"M çQÊ+ pÁM; +´- +?mv M°B HU+ p`QX

L°B HU+ K M; i?2Q iQM? ,M KÁM iB M p"Q i`QM; KB M; M;¼+ - M?QM; H¢B H"K F
K M; K"m i`„M; - M?m ?Á - F?¬M; H•m b m- €M? b€M; iW KªM? M;¼+ T?€i ` ç½ F
F?®B +O aÎ >B M- H9+ M"v h``M? s€ +kM; +ªK i?'v M°B HU+ F?¬M; i? iB M p"Q M
aÎ >B M H"TiS+ ?ÄB,
@ hB m ? Q ? i # Q M?B m M°B HU+ ?Q†+ M,M; HQÊM p KTB`2\ v i H"i'M; b® M,

i`ϕB HÈM- F?B ;HB/2`tm'i?B M- i`QM; i`ϕB H"TiS+ p M; H M iB M; [m•M?B m #
 h`M? s€ +MM; K'v M; QÌB +ÁM HϕB ϕQ K„i M?bM M? m- "€ oQÆM; +MM; oQÆM;
 T?ÁM; M; W M? [M; M; QÌB T?Q /QÈB +| /`ϕ°M; X
 a m F?B K°i M?|K M; QÌB €Q ϕ2M iW [m•M /Q M? +?ϕv` - h`M? s€ #'v ;BÌ KÈB T?
 Î i`QM; M?|K ϕ|- ?„M p°B M; ,M "€ oQÆM; p` oQÆM; >B T HϕB `²B ϕB m F?B M ;HB
 ` /2i? /šM i?2Q K'v i`,K M; QÌB €Q ϕ2M +?ϕv iÈB +?¶ K¼B M; QÌB- iÈB MÆB ?„M +Q
 +€B- `²B H"TiS+ #m¬M; ` - M|B,
 @ > ? ? - H•m H„K F?¬M; ;†T- M? 2K +ªK i?'v +,M +S M`v i? M`Q\ *€+ i`QÎM; H
 ?ÊT ϕ ?m'M Hmv M- pb i? ϕ´iB M #ϕ+ t•v /UM; i`K bÎ +MM; F? B i?€+ M; m²M MQ
 ? - ϕB i?¬B- p`Q i`QM; +,M +S M; ?d M; ÆB K°i +?9iX
 L|B ϕQϕM- ?„M FûQ h`M? s€ p`Q i`QM; /Q M? i`ϕBX
 "€ oQÆM; p` oQÆM; >B T ϕQ K„i M?bM M? m- M?QM; i?'v ϕ€K M; QÌB €Q ϕ2M M
 i?B M- +ª ? B +kM; pmB p ϕB i?2QX :B[ϕ€K M; QÌB +| F?Q T?€+? [m•M ϕ°B M`v
 i?'v +| ;b t Hϕ- Qi M?'i iW +ªK M?"M- ?`Q F?Q [m•M ϕ°B M; QÊ+ HϕB F?B M ? B
 [m2MX
 aÎ >B M pšM ;BÆ #° K†i HϕM? M?Q #,M; - v M H†M; [m M b€i tmM; [m M?- iMv +?
 # M i`QM; X
 Zm•M /Q M? M`v ϕQÊ+ t•v /UM; +QB M?Q +?QM? [mv- M; Q`B ϕQÌM; #,M; +?Q K€v
 +€+ FB M i`9+ F?€+ ϕ m bY /KM; +€+ F?®B ϕ€ HÈM H'v iW /B iQ+? > KmM Ti` - M
 HÈM iϕB +?¶ +€i p`M; K M? K¬M; M`v +kM; +| +?9i F?| F?„MX >B M iϕB i`ÌB ϕ½ ;
 ϕ M ϕ K i`QM; > KmM Ti` i?dM? i?QªM; HϕB tm'i?B M #¼ ?mM; ,M i?'i M M ?„M +
 ϕ M M; `v i?S ? B KÈB p`Q i`QM; bY /KM; i ϕ`M- K` i?ÌB ;B M KQÌB M; `v ?¬K M v K
 h`M? s€ +kM; ;"i ϕ-m ϕ²M; wX
 @XXXX hbM? ?bM? ?B M iϕB F?¬M; i®i +?9i M`Q- +€+ [m®+ ;B Î T?QÆM; h•v ϕ
 +?B M R+QB M?Q ϕ½ ?²B T?K+- M; ?2 M|B +€B ;b MQÊ+ æS+ #ϕB i`"M H-M i`QÊ+
 +O #¼M ?¼ +| p H` K°i M; QÌB F?€ i`B ;BÄB- i M H` >BiH2` i?b T?ªB\ h|K HϕB- ib
 F?~M i`QÆM; - B \*"T +?9M; i +kM; `i +| i? b) #` HB M HKvX J` iW b m F?B +?9i
 #° i°+ ϕ m ϕQÊ+ T?€i i`B M- i?2Q ;ÊB w +O M; QÆB- +?9M; i ϕ½ T?€B ;¬M M; ?b
 ?¼+- ?ÆM M[+ÁM t•v /UM; # +,M +S #Q K"i M?Q i? M`vX > ? - +€+ i`QÎM; H½C
 i M #° i°+ J2/D B- /Q +| M?B m +Æ bÎ i²M iϕB M M ;¼B H` H@Z 2/ XXX
 h`M? s€ ϕ M; m®M; K°i +®+ `QÊm ϕ†+ +? iW tQÆM; `²M; - F?B M; ?2 ϕ M K'v +?
 T?mM ? i +ª `QÊm i`QM; K²K` - M?bM ` /2i? p [m€B /`- ?ÄB,
 @ *€+ M; QÆB b) F?¬M; i?"i bU ϕ´B i?"M? +€B i M M`v ϕ´v +?S\
 ` /2i? +QÌB ? ?ª ϕ€T,
 @ æ| +?ŠM; [m +?d H` w FB M +O K°i b® i`QÎM; H½Q i?¬B- ϕQÆM; M?B M H` F
 F?€+ i?b ϕ M; ?` ϕ´B i?"M? CB? /XXX
 ôJ M| - b Q iQ`M i M i´ +?S+ F?OM; #®XXXXô
 h`M? s€ p°B p`M; ?ÄB,
 @ o`v F i [mª i? M`Q\ >ŠM H` b) F?¬M; H'v +€B i M M`v +?S\
 ` /2i? H„+ ϕ-m ϕ€T,
 @ æ€K i`QÎM; H½Q M`v i` M? +½B F?¬M; M; WM; - ϕ M +m®B +MM; i?b i?Ä ?B T-
 Zm®+ B *"T- M; ?2 M|B `i M?B m i´ +?S+ iϕB +€+ MQÊ+ F?€+ ϕ m ;¼B H` ?°B +€B
 ϕ´v- pb i? +?9M; i +kM; H'v K°i +€B i M M?Q i? - M; QÆB i?'v i? M`Q\
 h`M? s€ m®M; K°i ?ÊT `QÊm- pW +QÌB pW M|B,

@ G'v i M H" p"v- +?ŠM; H) +€+ M; QÆB ç`M? +?¼M KK+ iB m H" T?K+ ?QM; p" i?@
`/2i? ?mM; ?,M; ;"i ç-m- M!B,
@ h`QÊ+ FB /Q M,M; HU+ F?¬M; ç'- b m F?B +! HQÊM; p" M; M?B m M?Q p"v- +m°+
çQÊ+ +ªB i?B M K" +ÁM +! i? Km b„K K°i HQÊM; HÈM pk F?Q i` M; i?B i#`- ?B M
H" pb pW +! K°i M?!K #BM? b„ ?Q" M i?¬M? ?m'M Hmv M `!B çBX > ? ? - +€+ i
M?•M pB M F„ i?m"i iW MQÊ+ M; Q" B- +?m¬M #` t•v /UM; K°i [m•M tQÎM; içB ®+ çª
h•v ç M; +,M; i?ŠM; - F?¬M; #B i +?WM; i°+ M?•M +O i +! i? çQ B *T; B" M? çQ
bU F?¬M; +? X
h`M? s€ p¶ KçM? p B `/2i?- M!B,
@ M? 2K OM; ?° M; QÆB- ? ? - H-M M"v i K M; +?Q M; QÆB ç² i®i ç•vX
L!B tQM; - h`M? s€ iÈB K°i +?¶ ç'i i`¬M; - /®+ i9B F?¬M; ;B M tm®M; ç'i- M; v H"
im¬M ` F?¬M; M; WM; - ?„M pW ç' pW +Q!B M!B,
@ G-M M"v i K M; +?Q +€+ M; QÆB ? B KQÆB Kûi F?®B p" M; - ?v p¼M; b® p" M;
M; QÆB ?v p¼M; i?„M; HÊB i`QM; iQÆM; H BXXX Jti F?€+ #¼M i +ÁM K°i T?-M
aî>B M M; ?2 p"v H'v ` K°i i" T p, M FB M- çti H M #¬M `²B M!B,
@ a9M; E #ªM +ªB iB M- pÈB +¬M; M; ? i?!B M"v +kM; +! i? +? içQ ?Q" M ?ªQ- ç
HB M [m M ç m î# M i`QM; - çB i`QÊ+ F„ i?m"i b9M; ®M; +O i?!B ççB M"v F?QªM
`/2i? +QB M?Q H" +?mv M ;B p Kti b9M; ççM- ?„M M?bM HQÊi [m i" T i`B HB m
p"Q M; Q!B- FQ+? ç°M; F?¬M; #B i M!B ;b KÊB i®i- #ÎB pb ;B€ i` +O T?-M i`B HE
+! i? M!B- F?B M; Q!B +O ?„M +! i? iU +? içQ HQçB b9M; M"v- bS+ +?B M ç'm -
T?QÆM; /B M- i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM +ª #° ç°B +?QM? [mvX
h`M? s€ +Q!B ? ?ª- p¶ p B `/2i?- #'v ;B! KÊB i?m" M KB M; ?ÄB,
@ Gm¬M iB M- K'v M; Q!B P *QMM2HH #•v ;B! i? M"Q\ hbM? ?bM? MQÊ+ M? ;¬M
F?¬M; \ h` M; pB M +O ?¼ i?b b Q\
`/2i? M? 'i i?!B M?Q +?Êi M?È ` +?mv M ;b- ?„M p¶ i v ` ?B m +?Q K°i +ªM? p -
M; Q" B- #'v ;B! ?„M KÊB M!B,
@ h?Q +O ?¼ pW iÈB ç•v ?ÆM KQ!B M; "v i`QÊ+ - M!B H" pb ibM? ?bM? içB M?-
/•M M?"T +Q #„i ç-m i`Î M M ?" F?„+ - F?¬M; M?[M; T?ªB ;?B +?ûT / M? b€+? K" i?
M?" içK i?!B b M; J„X § K" 1p2HvM ç½ bBM? +QM i` B- çS #û F?€m H„K- #•v ;B!
`²BX "i [m€ M; Q" B T?QM; i?Q- #¼M ?¼ +ÁM ;YB i?2Q K°i KªM? p" M; M?Ä +mM; K
h`M? s€ F?¬M; ?B m ;b +ª- ?„M +?d +?d p"Q KbM?- F€ [m€B ?ÄB,
@ h?Q +?Q i \ "¼M ?¼ #B i i b) i`Î HçB\ J" ç½ [m ?ÆM K°i M, K`²B- ç€M; H) F?¬
[m v HçB +?S\
`/2i? ç M; ç`M? KÎ KB M; i?b i M +ªM? p ç½ +¬K H€ i?Q [m v HçB- +MM; pÈB M!
KÎ ?°T ` - # M i`QM; [mª M?B M +! K°i KªM? p" M; pKM- KÄM; - h`M? s€ +kM; +¬K
ôXXXL?Q H9+ i`QÊ+ ç½ M!B- +?9M; i iÈB J„- MÆB ç•v ç9M; H" ç'i MQÊ+ iU /Q- +?
+?9i H" / /" M; FB K çQÊ+ ;B'v M?"T +Q- çQÆM; M?B M- M; ?2 M!B H" /•M M? b M
K¶B i M F?®M * `M ? M- F?¬M; M; !+ÁM Km®M ç2K +ª ibM? M?•M b M; J„- i?"i Km
KbM?XXXXô
ôXXX *?9M; i M; šm M?B M ibK çQÊ+ +?B + Kti Mç #^M; p" M; M"v- i?2Q 1p2HvM ç
M M p, M KBM? J v - i` M +°i ç€ +?¶ Kti Mç +! F?„+ - +?B + Kti Mç p" M; M"v çQÊ+ +
i ôhB M ?! ô- F„ i?m"i iW i?-M HBM? i?!B pB M +'- b m F?B +€+ p` i?-M M; O b v-
i` M?•M HQçBXXXô

ôXXX"¼M i ç½ çQÊ+ i"MK„i +?SM; FB M mv M,M; +O +?B + Kti Mç p" M; M"v- K°i
ç2Q M! H M- b m F?B K°i ;B¼i K€m iQÆB `ÆB i`9M; Kti Mç- p¬ b® +?•K M?¼M iV
M; QìB ç!X o®M #¼M i iQîM; `^M; ?„M ç½ +? i- F?¬M; M; Ì ?„M HçB #B M i?¬M? K°
F€ KçM? K)- i®+ ç°- bS+ T?ªM SM; p" F?ª M,M; ?²B T?K+ ç m `i KçM?- H9+ 'v M
H) +?9M; i ç m ç½ +? iX

ôXXX*m®B +MM; #¼M i H'v çQÊ+ KªM? p" M; M"v- +?B + Kti Mç ç! b) F?¬M; i? b
iW KB M i•v MQÊ+ J„ #„i ç-m +?çv p #ì #B M T?Q ç¬M; - +! H) b) iW L2r uQ`F çB
+QM [m€B p"i FB pšM F?¬M; M; WM; çm´B i?2Q- ?ÆM M[?„M ?bM? M?Q +ÁM +! i
`²M; - i'i +ª ç m H" [m€B p"i #'i iY- +?d bÊ €M? b€M; Kti i`ìB p" #ç+XXXXô

ôh`M? s€- K†+ /M F?¬M; #B i ç M # Q ;Bì M; QÆB KÊB i`î HçB- M?QM; M m M?"M
;B9T #¼M i çBXXX +?d +! bS+ KçM? bB m +QìM; +O M; QÆB KÊB +! i? ç®B F?€
#¼M i +ÁM +?Q +? iXXXXô

h`M? s€ Mm®i MQÊ+ #¼i- ?„M F?¬M; M!B ;b çQ i?Q +?Q aî >B M t2K- b m ?ÆM K
ç†i H€ i?Q tm®M; #¬M- b m ç! [m v b M; ` /2i? - ?ÄB,

@ "S+ i?Q M"v iÈB ç•v H9+ M"Q- iW ç•m ;YB iÈB\

` /2i? bmv M; ?o K°i H€i `²B ç€T,

@ E?QªM; KQìB ? B M; "v i`QÊ+- iW K°i i?` i`'M M?Ä KB M i•v MQÊ+ J„ ;YB iÈB- M
[m"i /B iQ+? p,M KBM? J v - +MM; F? B i?€+ p" M; XXX

aî ?B M [m v HçB T?Q h`M? s€ M!B,

@ JQìB ? B M; "vXXX *ÁM F`T- h`M? s€ M; QÆB F?¬M; M?bM M?-K- ç•v +?QM? H
+ÁM H" ibM? iB i +! i? H'v çQÊ+ p"i T?~K F`+? #ªM5

keeX a®M; GçB æBXXX æ²M; æ°B5 U9V

@ hbM? iB i F`+? #ªM i`QM; i? ;BÈB h?2 JmKKv M"v F?¬M; M; Ì HçB M?B m ç M
+?B + Kti Mç M"v- i`mv M i?mv i p #ªv +?B + b¼ i?Ov iBM? ;B9T ççi çQÊ+ F?Q
KBM? iH MiB+ +kM; `i +! i? H" i?"i- +?d H" F?¬M; #B i ?Q" M i?"M? +€B ibM? iB

@*kM; T?ªB M!B HçB- K'v M; QìB P *QMM2HH ç9M; H" #` b Q [mª iç +?B m- çB ç
i B ?¼ X

a€M; bÈK M; "v i?S ? B- K¼B M; QìB çB p"Q i ç" M çQÊ+ #ªQ i²M +~M i?"M i`QM; /B
+MM; aî ?B M pšM ç M; i?QÆM; HQÊM; p ibM? iB i F`+? #ªM Kti Mç p" M; X

aî >B M M; šK M; ?o K°i i?Q€M; `²B M!B,

@ E?¬M; #B i +€+ M; QÆB ç½ t2K [m #° K M; M"v +?Q - i M M! H" CQCQöb "Bx `\
ç-m +?QM? H" iW +?B + Kti Mç p" M; M"v- H" K°i K!M ç² +! i? içQ ` [m, ?9i K€m k
p KTB`2 M"v #'i H½Q #'i iY- +?d +¬M ?9i çO K€m M; QìB H" çQÊ+- +?d bÊ €M? b€
i?QÆM; i´M b) #B M i?"M? i`Q #KB i`QM; M?€v K„i- M m +?B + Kti Mç î ç•v ;B®M;
`^M; +! K°i +?mv M +! i? i?"i bU i²M içBXXX

h`M? s€ M; ~M M; QìB- ?ÄB,

@ *?mv M ;b +! i? i?"i bU i²M içB\ L; QÆB M!B +?mv M `ä `¬M; K°i +?9i çB- +S K"

aî >B M H„+ ç-m ç€T,

@ æ b m M"v b) M!B- i`QÊ+ iB M +S ?²B bBM? ç°B pB M ç½X

h`M? s€ +kM; +?d +! i? ;"i ç-m- +?ì "€ oQÆM; p" oQÆM; ?B T +MM; iÈB +?¶ i
*m®M b€+? +O i?-M _ iW i`QM; LçT; BÈB ` - i? M? •K HçM? H)Q +O *?O h?-M p
?ÄB çB K i?QîM; p" +?B iB i F`+? ibM? +! i? /Q K¼B M; QìB +kM; #Ä ` F?¬M; X

ô*!i? +MM; #Ä`5 L|B +€+? F?€+XXXXô

h? M? •K +O *?O h?-M ç€T HçB- h`M? s€i`QM; HÁM; H"TiSM; M?av H M- ;B@M
HQÊM; - ?„M- aÎ >B M- "€ oQÆM; - oQÆM; >B T K¶B M; QÌB ;|T 9yyy çB K i?QÎM;
K¶B M; QÌB +mM; + 'T K°i +?B iB i + 'T *- aÎ >B M p" ?„M K¶B M; QÌB ? B +?B iB i + '
? B M; QÌBX

ô>²B bBM? w2`QXXXô

*?¶ ç| H" b Kç+- K°i ç€K M; QÌB +?çv F?¬M; M; WM; p T?Q i?"M? T?® +O M; QÌE
+-K b9M; M; „K : mbb /U K°i K°i +•v +°i ç€- HB MiK +tç FQ+? p ?QÊM; ç|X a m F
M?•M # M +çM?- +MM; F p B ç M +? i- K°i +?B + +?•K /¬B tmv M [m F?¬M; ; B M-
b9M; M; „K : mbb +kM; `ÆB tm®M; +€i p" M; XXXX

h`QM; F?m pQÌM +O K°i #B i i?U t ?Q - K°i + "m M?| + ç M; +?ÆB çM pmB p - M
ç" M ¬M; im' M i9 p" K°i M; QÌB T?K M [tBM? ç T- çS #û KB M; ; ¼B +? - K XXX ç9M
b9M; H Q p" Q #B i i?UX æS #û +?d i? 'v +? M| #` K°i T?€i b9M; #„M tmv M H²M; M
¬K M K M?•M ç| p" Q HÁM; - i` M Kti çS #û ç½ M?m®K ç-v K€m +O +? KbM? XXXX

E?¬M; M; WM; ?¼ + i" T- F?¬M; M; WM; F?´ Hmv M- F?¬M; M; WM; KçM? K) H M- ç
i?O F?¬M; #B i ç M MK +QÌB- ?„M [m v HçB +, M #B i i?U ç½ F?B M ?„M pW i?QÆ
?„M F?¬M; M?bMi? 'v M; QÌB ç" M #` p¬ HB K bd FB M[ - #` i ç½ +? iiW H•m- M?Q
`i tBM? ç TXXX h?"i MU+ +QÌB- ?„M v m +¬ 'v- i?"i MU+ +QÌB- +¬ 'v H" 2K i` B
; B i M; QÌB ç" M ¬M; FB - iB Ti?2Q +?m" M #` ç iU b€i XXXX

æ M F?B w2`Q tm' i?B MiçBi ç" M- h`M? s€ç½ iB Ti?m ? i çQçMiBMiS+ M"v- ?
i" M ç€v HÁM; XXX >| ` ?„M H" F p¬ p` M? 'i- +?ŠM; [m +?d H" +aKi? 'v i? ; BÈB ?
M M KÈB iB M p" Q +?®M Hm•M ?²B T?BK FBM? /` M"v- +ÁM M? [M; M; QÌB F?€+- #¼
M M KÈB iB M p" Q ç•vX

w2`Q pKi KÎ K„i- +?Q /Mi`QM; # 'i +S ibM? ?m®M; M"Q ?„M pšM /mvi`b bU +aM? ; E
M; ²B # "i /"v- b m F?B M?bMi? 'v h`M? s€ ?„M KÈB F?) i?Î T?"Q- M?QM; ç M H9+ i
p Kti? „M H" TiS+ +´ [m€B- çQ i v çti p" Q +?¶ i•KiçM; - MÆB ç| ç½ F?¬M; +ÁM /
i`9M; X

h`M? s€ M?bM w2`Q +a MY M; "v- K°i H9+ b m KÈB F?) ?ÄB,

@ h +ÁM +! i? +MM; M; QÆB b|M; p B F?¬M; \

@XXXX*?Q ç M F?B +? i5

w2`Q i`a HÌB +U+ F€ M; „M ; ¼M- ?„M [m M b€i tmM; [m M? K°i +?9i`²B v M H†M;
iÈB ?ÄB,

@ æ½ t`av ` +?mv M ; b- b Q > KmM Ti` HçBi`Î i?"M? #° /çM; i? M"v\ " ` 'M *?•m ç
b Q\ *ÁM +! aÎ >B M p" "€ oQÆM; - +a ?„M M [\

h`M? s€ /MM; bS+ p¶ p B w2`Q- M|B,

@ B- +?mv M M"v M|B ` i?b `i /¬B- M; „M ; ¼M HçB H" F?B +?B M ç' m pÈB 'M *?
/MM; K°i HQçB p" i T?~K F` +? #aM ç ?²B bBM? M; QÆB- ? ? ? - +! i? b®M; HçB ç

w2`Q F?) ; "i ç-m- ?„M p¬ i?S+ bÌ bÌ +çM? M; QÌB- # 'v ; BÌ KÈB +QÌB F?´ M|B,

@ E?~m b9M; M; „K : mbb +O i XXX "Ä çB- +! i? b®M; HçB ç½ H" K v K„M pçM T?
ç•m\

h`M? s€ i?Î /¬B- ç€T,

@ G€i M [i b) F HçB +?B iB i M? [M; +?mv M ç½ t`av ` - #•v ; BÌ +ÁM +¬M T?aB ?²E

L|B çQçM- ?„M HçB +-K *m®M b€+? +O KmM@_ iÈB +?¶ i ç" M- iB M; i?¬M; #€

ô>²B bBM? *?B K G KXXXXô

*?ì# M;QìB aî>B M çQ çB K i?QîM; p¨ +?B iB i F`+? ibM? ` - #ç+? [m M; H!2 H K°i Hm²M; iBM iS+ iB M p¨Q M½Q ?„MX

h` M K°i +QM çQìM; + Q i®+ i?ŠM; i„T- K'v M;QìB M^K i` M Kti ç'i- +kM; +! K°i b M? m- K°i ç€K M;QìB # Q p•v K°i M K ? B M[- M K M?•M FB +QìB ? ? - / M; `°M; +¬; €B T?Q b m- F?B ?„M M;½ tm®M; i`QM; pkM; K€m- ? B +¬; €B +kM; #` b9M; H i`QM; b® ?¼- K°i +¬; €B F?B +? i HçB KdK +QìBXXX

æ! H` K°i +QM çQìM; `ÊT #!M; +•v- K°i i? M? MB M + Q ;-v- M„K i v K°i +¬; €B #Q ? B M,K M?QM; ? B M;QìB KÈB +?d ç M KS+ M„K i v- pÈB +ª ? B ç•v ç m H` K®B ib +! +?9i M;QÈM; M;MM; +?S F?¬M; ç-v /K+ p¼M;- `WM; `U+ M?Q HY +?€v- ?ÆM M pÈB iB M ç° M?Q ?B M içB- ?¼ ç½ #„i ç-m +?m~M #` F i ?¬M- +?d +¬M /`M? çO iB T?9+ +ª çìBXXX

J°i H-M ? M ?Á- F?B K°i i M +QÈT ;B•i pQ +O K°i T?K M[+?çv [m i`QÈ+ Kti ?¼ +¬; €B H Q iÈB +?¶ i M +QÈT- F?B ?„M #„i çQÈ+ i M +QÈT- M?kM; M;QìB tmM; [n HçM? HMM; M?bM HçB ;B®M; M?Q ç M; t2K ? B +QM F?d ç M; /B M i`Á- +?Q ç M ç•K K°i M?€i / Q p¨Q #KM;- M;½ tm®M; i`QM; pkM; K€m- i M +QÈT i?b i`®M K'ixx

E?¬M; B M?È ç M ?„M- iÁ €M H9+ ç-m i?b M!B H` i M +QÈT p¬ w ;B i M;QìB- b F?B M ?„M iW M? ?MM; i`î i?`M? F i`M +¬M;- M;QìB #` ;B”i pQ FB +kM; ;B[ iÁ #çM i` B +O ª- +ÁM ?„M i?b i`î i?`M? F +QÈT +O - ç€M? M;QìBXXXX

*€B ;b H` +¬M; #^M; \ \*€B ;b H` +?QM? M;?o \ æSM; i`QÈ+ iB M #ç+ p¨ [mv M HU +?ŠM; B +ÁM M?È ç M ?„M- +?ŠM; B #B i iQM? KçM; ?„M +S M?Q p”v K”i M i?`M

ob i? M”M; i?”i i?”i p¼M; pÈB i? ;BÈB ?B M i?U+- imv i p¼M;- i?”K +?Q Km²M iU p` ôLQô tm'i ?B M- M”M; ç½ iÈB i? ;BÈB M”vX hçB ç•v- M”M; ;†T K°i M;QìB +kM; KçM? K) ?ÆM M?B m- F?¬M; +?d +! i? #ªQ p M”M;- +ÁM +! i? #ªQ p #ªM i?•M b®M; b!i- M m M?Q HìB ?„M M!B- ççB F?€B b) F?¬M; +? i i`QÈ+ Kti M”M; T?ªBF ?„MXXX

æ•v H` v m +?,M; \ æ•v F?¬M; T?ªB H` v m +?,M; \ *?QM? #ªM i?•M h`”M? s€+kM; F #!M; \*?B K G K iW iW tm'i ?B M i` M i ç”M- i?¬M b„+ T?S+ içTX *¬ #û M”v b„+ Kti i` M i ç”M- ç M F?B Kî K„i` - M;QìB ç-m iB M M”M; M?bM i?’v H` h`”M? s€- H”T i H M- Kî ? B i v M?Q Km®M ?„M ¬K H'v KbM?- i?”i H•m b m- M”M; KÈB çÁ Kti M;Q [m M? +ÁM +! M?[M; M;QìB F?€+¬ pbi? +¬; €B M”v H”T iS+ M;?B K Kti #QÈ+ tm

@*?¶ M”v H` +?¶ M”Q\ G` i?”M? T?® +O M;QìB +? i > KmM Ti` b Q\ hçB b Q i M?Q i`QM; _2bB/2Mi 1pBH k ç½ #` ;B i`²B K` \

*?B K G K p°B p”M; M?bM [m M? +?2 H'T bU t'm ?´- ç M F?B M?bM `ä #®M T?Q M h`”M? s€ +QìB ? ? - ;”i ç-m ç€T,

@ E?¬M; b B- +?¶ M”v ç9M; H` > KmM Ti` - M;QÆB +kM; i?”i bU ç½ +? i i`QM; \_ ?B M içB M;QÆB ç½ +?QM? i?S+ ?²B bBM?XXX +?mv M M”v F ` i?b ?ÆB /`B- çB `²B iW iW M!B +?mv MX

.Si HìB- h`”M? s€ /šM ç-m- çB ` F?ÄB /B iQ+?- F?¬M; #B i içB b Q- ?„M +! +?9 *?B K G K- ç¬B K„i T?ªM; T?’i pšM K M; i?2Q €M? H - H`K ?„M +?d +ªK i?’v ibM? M†M; 'v ?„M F?¬M; K M; M´BX

@æ•v KÈB +?d H` #„i ç-m i?¬B- i b) K°i H-M M[iK ?°B HçB +€+ ç²M; ç°B- b m F?¬M; M;WM; K½M? K)- ç M F?B çO bS+ ç ç®B F?€M; pÈB iB m ç°B •+ J KÈB i? +?B M i?„M; #¼M +?9M; çBô

h`”M? s€ /Si #Ä +ªK ;B€+ M†M; M - ?„M çB ` M;QìB /B iQ+?- ?ûi HÈM- i? M?•K H +O M;QìB +? i- p¼M; HçB F?¬M; M;WM;XXXX

kedX h`QÊ+ E?B sm'i S?€i- \*•m \*€ o" \*€B «K h`QM; h?Q€M; *?®+ U

@hbM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"v- ;B Q +?B M pÈB •+ J ç°B- h`mM; *?•m ç°B +? ç½ +? i- i M; ?o +€B i?"T iU ?²B bBM? 'v H" M;QÆB ?Q€M ç´B ;B9T i T?ªB F?¬M;

h``M? s€ M;²B i`QM; i`QÈM; HÈM i¢B [m•M /Q M? M|BX

w2`Q +MM; *?B K G K pšM +ÁM p #-Mi?-M- #'i F€ B #B i çQÊ+ ``M; KbM? ç½ +? i`¢M; +kM; b) F?¬M; i? F?€ çQÊ+- iQM? ` i?b i•K i`Q w2`Q +kM; F?€ FB M ç`M?- i?-M H¢B- +ÁM *?B K G K i?b pšM i?'i i?-M ?²B H•m- ç M F?B aÎ >B M ?ÄB HB M H¢B,

@ š- b Q p"v\

aÎ >B M ç~v ç~v K„i FQM? M|B,

@ h ç M; ?ÄB M;QÆB- i?Y /MM; iBM? i?-M HU+ iªQ KB m p" i•K HBM? iÄ HB M F b m ç| KÎ `°M; T?¢K pB ç M KS+ i®B ç `²B +?mv M ç M M½Q i X

*?B K G K +kM; ç½ bÈK ;†T M;QÌB M"v- ?„M H" aÎ >B M- iWM; ç H¢B +?Q M" M; ' R- M" M; F?¬M; M;Ì h``M? s€ +kM; ?²B bBM? +ª i M H½M? F?®+ M"v H¢B- K†+ /M i pšM H"K i?2Q v m +O +O aÎ >B M- #„i ç-m bY /KM; iBM? i?-M HU+ iªQ KB m- iB i`mv M p"Q i`QM; ç-m aÎ >B MX

aÎ >B M F?) M?Qm K"v M;šK M; ?o- ?ÆM M[M; "v b m KÈB ;B½M ` - M|B,

@ _'i F?¬M; i²B- F i ?ÊT iBM? i?-M HU+ iªQ KB m pÈB i•K HBM? iÄ HB M- ``i i? i` M +?B M i`QÌM;- i?"i bU +| i? [mv i ç`M? ç M bU b®M; +? i +O çQ" M ç°BX

*?B K G K M?bM aÎ >B M +QÌB +QÌB- b m ç| H¢B i`-K K†+ F?¬M; M|B- h``M? s€ F?€+,

@ aÎ >B M- H9+ M½v M;QÆB M|B M m M?Q K†i M¢ p" M; i²M i¢B i?"i bU- p"v +| K° i?"i bU- ç| H" +?mv M ;b\ L|B ` +?Q K¼B M;QÌB +kM; M; ?2 çBX

aÎ >B M ;"i ;"i ç-m ç€T,

@ æ•v +?QM? H" +?mv M i Km®M M|B `ä pÈB K¼B M;QÌB- ç| H" +€B ;¼B H" p"i T i? H" F?Q +K /Q p, M KBM? +´ ç¢B +? i¢Q M M-

@ oQÆM; >B T ç M; i`®M i`QM; F?Q M; i?mv M ç¼+ b€+?- i M b€+? H` S?"i "´M
?„M +?2 K'i- F?¬M; M?bM `äXXX "€ oQÆM; ç M; T?ÆB M„M; i` M #QQM; i?mv M
M; O `i i?QªB K€B- M; QÆB i?b b Q\ E?¬M; çB +•m +€ ` \ > v H`K +?mv M KbM? i?

h`M? s€ H„+ ç-m ç€T,

@ >B M i¢B i `i #bM? ioM?- /M +?d çSM; Î ç•v +kM; ç½ i?´v `i imv i- iU M?B M H
+?d Km®M çSM; v M K°i +?¶- ? ? - +| i? +QB H` ç M; T?€i M; ®+ +kM; çQÊ+X

*?B K G K F?) +?ÈT K„i `²B #¶M; +QÌB ?b ?b M|B,

@ L m M; QÆB ç½ F?¬M; +| pB + ; b H`K +?B #^M; M|B +?mv M T?B K pÈB i K°i +?
tªv ` b m M; `v ?¬K ç| çB- b m F?B #¼M i K'i K¢M; i`QM; i v •+ J ç°B- M; QÆB iB
; b\ G`K i? M`Q ?²B bBM? K´v M; QÌB aÎ >B M p"v\ h¢B b Q H¢B [mv i ç`M? ?²B bB

oW M|B M`M; pW FûQ h`M? s€ M; ²B tm®M; ;? X

h`M? s€ +kM; F?¬M; iW +?®B- ?„M M; ²B tm®M; K°i +€B ;? - iB T ç| *?B K G K +k
b m ç| +- ; €B M`v +S M?Q p"v M; •v M; QÌB M?bM ?„M- €M? K„i M?Q +| i`, K M; `M ç
+?S ibM? w M²M; M`M- KK+ [m M; M|M; #ÄM; H`K h`M? s€ #`i i`B #`i; B€+ [m v ç

@•+?- TªB M|B +€B ; b ç•v\ G9+ ´v +€+ M; QÆB ç m ç½ +? i ç9M; F?¬M; \ h i?b H
*?O h?¬M F?¬M; ; B M- #ÎB pb i iWM; ; B i ? B ç°B pB M ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ +O •
K„M F?¬M; #` \*?O h?¬M i`W b¢+? çB K `²B /2H2i2X J` i`QM; i`M +?B M ´v i +kM;
?„M +?Q i #B i +| i? ?²B bBM? +€+ M; QÆB- pb i? b m F?B i Î H¢B *?O h?¬M F?
*?O h?¬M ?Q€M ç´B i?ÌB ; B M # i?€M; iB M p`Q i? ; BÈB M`v- #„i ç-m F? B [m"i /
*m®M b€+? +O i?¬M _ ç½ #` +?¬M pMBXXX

@a m ç| i #„i ç-m HB m K¢M; ibK FB K ibM? iB i F`+? #ªM- TªB #B i`^M; Km®M
iªB +¬M K°i +?B iB i +´T " p` 3yyy çB K i?QÎM; - K` H9+ ´v +?d +| K°i KbM? i - +, M
pÈB M; QÌB F?€+ M M +?d +| i? HB m K¢M; - F?¬M; M; WM; ibK FB K ibM? iB i F`+
/MM; M„M; HU+ T?•M iQ+? +O ?„M ç bmv Hm" M ` +`M; M?B m ibM? iB i ?ÆM M[

h`M? s€ pšM +?Q M|B ? i- ?„M pšM HB M iK+ i?b i?`Q- i`QM; H9+ ´v- *?B K G
M?[M; pšM +QÌB- pW +QÌB pW M|B,

@ h?"i i®i [m€- M; QÆB pšM +?Q +? iXXX L; QÆB #B i F?¬M; \ G9+ ´v- F?B +? i i
p b m b) F?¬M; i? M?bM i?´v M; QÆB çQÊ+ M[- F?¬M; i? M; ?2 ; B¼M; M|B +O M
M®B pÈB w i?S + +O M; QÆB çQÊ+ M[- i `i bÊXXX

*¬ ; €B +ÁM ç M; M|B HB M i?Q„M; - B K` #B i h`M? s€ ç°i M?B M iÈB ; -M ¬K H´v
M; ¢+ +O M`M; - ?„M F?) bB i M? `²B [m v M; QÌB çB ` F?ÄB F?Q M; i?mv M- +¬
F?|+- pb i`QM; +€B ¬K M?€v K„i ´v- K¬B M`M; TªM; T?´i M?Q +| i?S ; b HQÊi [m - -
H`ªQ ; B€+ F?¬M; XXXX

h`M? s€ iW i`QM; F?Q M; i?mv M çB ` - H9+ M`v # M M; Q`B €M? K†i i`iB b€M; H

keNX >¶M L; mv M L?´i E?Q *¬M; URV

*?QM M; `v i¢B \* B`Q i`¬B [m i`QM; i?Q€M; +?®+- çQÆM; M?B M- i`QM; M?[M; M
?Q`M iQ`M M; ?d M; ÆB +?ÆB çM K` /`M? T?¬M HÈM ; B M ç i?ªQ Hm" M +€+ HQ¢B
çQÌM; iB T iK+ T?€i i`B MX

h?2Q T?•M iQ+? +O aÎ >B M- +?B M ç´m i`QM; iQÆM; H B b) pb bU tm`i ?B M +
/-M +| i?B M ?QÈM; +`M +?B M ?Q†+ bY /KM; K T?€T i`mv M i?mv i i-K t - çQÆ
+?mv M ç´B /Q ç¢Q +K T?ÁM; M; U iW +´T " i Î tm®M; +kM; F?¬M; TªB H` +| ?B m
F?Q ?¼+ F„i?m"i M M pk F?Q +¬M; M; ? + Q b) pšM i?Q+? ?ÈT i`QM; i?ÌB ; B M /

@J¶B ç¢Q +K T?ÁM; M; U ç m +| K°i ç†+ çB K ç| H` +| FªM„M; T?ÁM; ?° `i K¢M?
F„i?m"i + Q i-K t ?Q†+ +€+ i?QÆM; i´M K M; iQM? M´- M; QÊ+ H¢B- ?B m [mªT?

+?B M p" K T?€T i`mv M i?mv i i?b FûK ?ÆM `i M?B m- Qi M?'i H" ;B®M; M?Q pÁ
+?d +| i? T?ÁM; M;U +¬M; FQ+? iW pk F?Q +¬M; M;? + Qi-K t - M m ç M; ,M +
M;QìB i?b `i FûKX *?QM? pb p"v F?B +?9M; i +?B M ç'm pÈB ç°B F?€+- M m ç®B
M;U + 'T " ?Q†+ +kM; +| pÁM; + ' HQM; iBM? i?b pk F?Q +¬M; M;? + Q +O +?9M; i

aÎ >B M T?•M iQ+? +?Q K¼B M;QìB p ç†+ çB K +O pk F?Q p" +QìM; ?| iU i?•M i
Qm M?QÊ+ çB K +O +?9M; +kM; çQÊ+ ?„M M|B `ä `M;X

@oQ /K i? M"v çB- M m M?Q #®M M;QìB +?9M; i ?B M içB- i`W \*?B K G K ` - #®
pÈB h`M? s€- i`W T?B Î i` M ç²M; ?Q M; `°M; ½B- ?ÆM M[?„M F?¬M; +| ççQ +K
+€+ HQçB M?Q pÁM; + ' HQM; iBM?- +?9M; i KÈB +| i? ;B i+? i?„M i`QÊ+ F?B #
H" b9M; M;„K : mbb +O w2`Q ? v ` BH;mM +O "€ oQÆM; +kM; +| i? çç i iÈB ?B
M?Q ?„M +| ççQ +K T?QM; M;U + 'T " i?b b Q ç·v\ L m p"v M;QìB iY pQM; +?„+ +?
F?B #` ?„M iB T + "M- +?9M; i +?d +| +? i F?¬M; M;?B M;ì ;bX

@L m ç' B HçB ?Q" M +aM? +?B M ç'm H" i?"M? i?"M?" + Qi-M; b M b€i i?b b Q ç
+MM; +€+ HQçB ç` ?bM? F?€+ #B i- i`QM; iBM? ?m®M; M?Q p"v /M ?„M F?¬M; +
+kM; +| i? ;B i+? i +?9M; i XXX *?QM? pb i? - pk F?Q +?d H" +QìM; ?| # M M;ç
p +?9M; i ;B®M; M?Q M;QìB K€v i?b M?'i ç`M? T?ªB +QìM; ?| i?m°+ iQM? #aM i
?°B b®M; b|iX *?mv M M"v i [mv i ç`M? M?Q p"v- iQÆM; H B M;Q" B +QìM; ?| F„
i b) +QìM; ?| i? K K°i b® i?m°+ iQM? bBM? i²M + Q- pQ /K M?Q HU+ ??²B T?K+ +
+kM; F?¬M; i XXX

J¼B M;QìB M?'i i?ìB iQ€i +ª K² ?¬B- +ªK ;B€+ i?"i bU [m€ ç°i M;°i- #¼M ?¼F?¬M
+| K°i +QMh`QHH HçM? HMM;- i`Q im M?Q aÎ >B M i²M içB- +QM h`QHH 'v +ÁM -
iBM? ?m®M; +?Q K¼B M;QìB XXX *?mv M M?Q p"v +Æ #aM F?¬M; i? tªv `X

@h +?d H'v pQ /K i?¬B- +€+ M;QÆB F?¬M; +-M M;? i K†i ` i? XX h|K HçB- i`QÊ
i,M; +QìM; bS+ +?B M ç'm- b m ç| +QìM; ?| ?mv i i?®M; bBM? i²M KçM?- içB çQ
p` i`Q +O i ?ŠM T?ªB H" i?"M? pB M T?•M iQ+? p" #® +K+- F?¬M; +-M T?ªB i` M
M;QÆBX

h`M? s€ ;"i ç-m M|B,

@ L m M|B M?Q p"v- i b) iB TiK+ +QìM; ?| M°B HU+ p" ?mv i i?®M; p KTB`2- #Î
/B i+O i +-M? B HQçB M,M; HQÊM; M"v F i?ÊT HçB T?€i M' KÈB +| i? bY /KM;
+QìM; ?| M°B HU+- ?„M i?"K +?Q +ÁM K¼+ ` K°i ç¬B +€M? /ÆB- +?„+ H" ç½ +Q
ç M + 'T ç° `i + QXXXX L;Q" B ? B HQçB i?m°+ iQM? M"v- ççB F?€B ç M b m M"v ç
M?B m M?B m K°i +?9i b) ?Q€M ç' B K°i K|M pk F?Q K T?€T i`mv M i?mv i- b m
KçM? K) H M- +m®B +MM; M?'i ç`M? T?ªB ç®B K†i pÈB +HQM2 +O i XXXX

"€ oQÆM; i?'v h`M? s€ +MM; aÎ >B M ç m M|B p"v- ?„M +kM; M;šK M;?o K°i +?9i

@ h i?b +ªK i?'v mv HU+ +O F?~m ` BH;mM M"v `i F?¬M; i - M?QM; M m +€+ M;
+K T?ÁM; M;U F?„+ +? i?bXXXX /Si F?Q€i ?Q€M ç' B K°i i? M? pk F?Q K T?€T i
çB- ? ? X h`M? s€- H9+ p M;QÆB ;B9T i HU+ +?¼M K°i K|M pk F?o çB- +ÁM
i?•MXXX *€+ M;QÆB +ªK i?'v i +QìM; ?| ?mv i i?®M; M;QìB b|B i?b i? M"Q\ "° /
H€ M"v M?bM `i H" +QìM; ;½MX

aBM? p"i iQ HÈMXXX *ª M;QÆB ç-v H¬M; H€XXX L;QÆB ç M; iU KB m iª KbM? ç
p [m, /- ;½ M;QìB L; M"v M?bM [m i?"i bU `i ;B®M; K°i +QM ;'m HÈM çSM; i?Š
+QìM; ?| ?mv i i?®M; M;QìB b|B +?QM? H" #B M T?€T i®i M?'i ç M•M; + Q HU+

S?QÆM; ?QÈM; +QìM; ?| K" oQÆM; >B T KQM; Km®M HçB M^K M;Q" B /U çQ€M +
HU +?¼M +QìM; ?| i?m°+ iQM? M°B HU+- pk F?Q +kM; F?¬M; T?ªB +€+ HQçB ç
?| M°B HU+ M?QM; pk F?Q ?„M +?¼M HçB H" ççB T?€QX æ9M; p"v- ?„M ?v p¼M;
/B ç°M;- i®i M?'i H" i?m°+ HQçB K T?€T i`mv M i?mv i- çB K M"v i?"i bU M^K M;ç

S?QÆM; ?QÈM; +QìM; +O w2`Q +kM; M?Q oQÆM; >B T- +?d H" ?„M F?¬M; +-M M
+QìM; ?| + 'T ;¼B H" F„ M,M; . 'm ?B mX h?2Q M?Q w2`Q M|B i?b F?B ?„M +QìM

+?9 w iÈB M|- ç°v H" F,, M,M; K" HQM? #,,M id KQM; QÈ+ M?'i- +ÁM T?QÆM; /B M
M;,,K + Q +'T +| i? i²M içB i`QM; / M? KK+ K T?€T i`mv M i?mv iX

*QÌM; ?| +O *?B K G K +U+ F€ çÆM; BªM- +Æ #ªM M" M; +?d +-M +QÌM; ?| F,, M
F?¬M; +-M #B i H" MB K ç°M; HU+ ? v i•K HBM? F?®M; +? - i|K HçB M m +| i?
iBM? i?¬M HU+ +?Q M" M; - M|B F?¬M; +?WM; +?B M HU+ b) F?¬M; ? i?m FûK i?
i€+ /KM; pÈB +ª ç°B +| F?B +ÁM €T çªQ M?[M; M; QÌB +ÁM HçBX

h?ÌB ;B M +?QM M; "v- K¼B M; QÌB +Æ #ªM ç½ +| iQM? iQ€M pÈB pB + iB M ?" M? +
#ªM i?•M i`QM; iQÆM; H B- +?d H" b® çB K ?Q†+ +?B iB i F`+? iBM? K¶B M; QÌB
M; ÆB K'v ?¬K- h`" M? s€ HçB #,,i ç-m iU` M Hmv M F,, M,M; X

L?[M; F,, M,M; F?€+ içK i?ÌB +?Q M|B ç M- H9+ M"v h`" M? s€ [m M i•K M?'i iÈB ?
"çQ iç+ p" >Ov /B i- i`QM; ç| "çQ iç+ ç½ +| i? i?QÌM; tmv M bY /KM; F?B +?B M ç
iû +kM; T?B i?QÌM; FBM? M?•M- pÈB i® +?'i i?•M i? p" ? B HQç i M,M; HQÊM; ç½
K°i F?B bY /KM; "çQ iç+- HU+ +-M; FQ+? +O ?,,M b) çç i iÈB KS+ ç° +U+ çQ MX

hbM? i`çM; FBM? F?OM; ;¬M M?Q +| i? i`QM; p" B ;B•v /MM; M,,K i v ç€M? i M M€
[mv M / /" M; ç€M? +? i #'i +S M; QÌB #bM? i?QÌM; M"Q- i?ÌB ;B M /mv i`b HB M iK

o T?¬M >Ov /B i i?b H" F,, M,M; ;B,,i HQM; ç ;B[KçM; +O ?,,M- i`QM; M?€v K,,i
KS+ FBM? F?OM; +U+ ç°- i® + ç° +| i? #QÈ+ H M F?¬M; F?Q K" çB- K°i +QÈ+ ç€`
`€+? +?•M F?¬M; - M m M?Q iQ" M HU+ ç€M? p" B [mv M ?,,M +| i? M,,K +?,,+ +,,i /m
+kM; H" M; mv M M?•M i?•M i? K°i Kûi #ªv Kûi i€K +O ?,,M +| i? +SM; `,,M ç€M?
L?QM; ç²M; /çM; - i M F,, M,M; H" >Ov /B i i`QM; M?€v K,,i +| i? ?Q" M iQ" M ?Ov /E
/B i +?QM? #ªM i?•M KbM?¬ +Æ i? ?,,M +?d +| i? +?`m çUM; çQÈ+ F?QªM; KQÌB ;
+Æ #ªM b) i HB i MY M; QÌB- HU+ HQÊM; F?¬M; i? /mv i`b H•m- ç°v H" F?mv i ç

æ®B pÈB F?mv i çB K M"v h`" M? s€ i`QM; H9+ p¬ w HBM? +Æ M?'i ç°M; - Î çªQ Lm
i?B i`B M G K +QÈ+- M?Q p"v +| i? i? ?B M mv HU+ +O >Ov /B i- HçB F?¬M; pb
i`M [m€ HÈM +?Q i?•M i? - ç°v +kM; +?QM? H" T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm i`QÈ+ K
çQÈ+ ` - >Ov /B i i`QM; M?€v K,,iX

æ9M; p"v- i`QM; M?€v K,,i iB M p"Q i`çM; i?€B >Ov /B i- b m ç| bY` F,, M,M; M?
+QÈ+- i?B i`B M F,, M,M; tQM; HçB M? M? +?| M; i?Q€i Fv i`çM; i?€B >Ov /B i- +
F?B +¬M; FQ+? iÈB ç`+? M?•M KÈB T?€i ç°M; ?Ov /B iX *S M?Q p"v- +?ŠM; M?[M
i`b F,, M,M; >Ov /B i K" +ÁM +| i? M?•M H9+ i?ÌB ;B M M; ?d ç i?•M i? iU iB M ?"
?²B T?K+ M?Ì i #`Q `²M; +O ?,,M ?B M içB- +Æ #ªM +| i? M? M? +?| M; F?¬B T?k
>Ov /B i i`QM; M?€v K,,i ;•v` - i?ÌB ;B M +?B M ç'm +O ?,,M +kM; b) çQÈ+ FûQ /"

*S i? - h`" M? s€ #,,i ç-m iB M ?" M? i" T Hmv M F,, M,M; >Ov /B i- M?QM; p¬ Hm" M
?Q" M K,, ç m T?ªB ç°i T?€ K°i +?QÈM; M; çB- ç| H" H" K i? M"Q ç M°B HU+ p" M,M
?°B iK içB +?¶ i`B iBK- b m ç| ? B Hm²M; M,M; HQÊM; pW i?Q€M; iB T t9+ H" T?
i? M; QÌB +kM; F?¬M; T?ªB K€v çB m F?B M M; m²M çB MXXXX

*?Q /M i? M"Q i?b M?[M; M; "v i" T Hmv M +MM; i?dM? i?QªM; çB p mB +?ÆB +kM;
[m `i M? M?- M?Q +?d pW +?ÉT K,,i ç½ F i i?9+- K¼B M; QÌB +kM; iW i? ;BÈB h?
F?¬M; ;B M- H¼i p"Q K,,i K¼B M; QÌB H" #û ;€B i`¬M; M?Q K°i #û i` B i m' M i9 K" w
;B[[mªM; i`QÌM; - ;¬M M?Q i`Î p F?¬M; ;B M M"v +MM; H9+ pÈB K¼B M; QÌBX

h`QM; bU M; ç+ M?B M +O K¼B M; QÌB- +¬ #û H Q pKi p"Q HÁM; w2`Q- ;B®M; M?
M; U+ ?,,M `²B HçB p°B p½ i`®M` b m HQM; w2`Q- H2M HûM H°` MY Kti M?bM K

kdyX >¶M L; mv M L?'i E?Q *¬M; UkV

w2`Q /Î F?|+ /Î +QÌB- ?,,M +9B tm®M; M? M?" M; M|B ;b ç| - +ÁM +¬ #û i?b HB M i
H M i`€M M" M; K°i +€B- +¬ #û KÈB çÄ Kti ;"i ç-m ç€T SM; X

h`" M? s€ F€ [m€B i?'T ;B¼M; ?ÄB aÎ >B M,

@ E?¬M; i? M"Q- `MQH/ M; QÆB +? i¢Q i F?¬M; tm'i ?B M H¢B- i¢B b Q 2K ; €B v
+ªK i?'v H¢ b Q\

aÎ >B M i?ªM M?B M ç€T,

@ *?ŠM; +| ; b H" H¢ +ª- `MQH/ +? i i`QË+ i +?S F?¬M; T?ªB #` *?O h?¬M /2H2i
ç½ #` /2H2i2- M?Q p"v b m F?B w2`Q b®M; H¢B- +¬ 'v ?ŠM +kM; T?ªB çQË+ ?²B b

*¬ #û i`QM; HÁM; w2`Q #¶M; [m v M; QìB +?¢v p T?Q T?ÁM; ?„M i`QË+ FB - +¬ p
p"i ``i ç€M; v m- iB M; #QË+ +?•M p M; p¼M; i` M [mªM; i`QìM; - +¬ #û i`¬M; M?C
i?Q„i- ç M F?B iÈB +?¶ +Y T?ÁM; +?d [m v ç¬m H¢B M?bM w2`Q K°i +?9i `²B H" T
M?Q F?¬M; i? +?ì H•m- M" M; iU ?² ``i bÊ K'v M; QìB h``M? s€X

w2`Q [m v H¢B +QìB ?„+ ?„+- M|B,

@ *¬ 'v p i`QË+ ç¼+ b€+?- #° /¢M; +€+ M; QÆB H"K +¬ 'v bÊ- p"v #•v ; Bì +?9M; i

@ æ m i ? " i X X X h v M ; Q Æ B b Q + S M ? Q + Q b m p " v \ * „ M F B m ; b + k M ; F ? ¬ M ; ` \ h ` M ? s € i ? î ` K ° i ? Æ B - M | B ,

@ æ² M ; ® + - i ? m ° + i Q M ? + Q Ì M ; ? | + O i ç½ p Q Ê i t + € + M ; Q Æ B - M m + | i ? # ` ` , M M ; Q Æ B ç½ + | i ? + „ M ç S i +ª i ? û T `² B X

* ? B K G K ? Æ B ç Ä K † i M | B ,

@ L ; Q Æ B K È B ç B + „ M i ? û T ' v X X X a Q p W `² B T ?ª B H " K M ? Q p " v \ h F ? ¬ M ; + - M # M , M ; H U + ; b F ? € + - M ? Q M ; M ; Q Æ B H " K M ? Q p " v + ? Š M ; H ) F ? ¬ M ; # B i b ) H " K #¼ M h ` M ? s € + Q Ì B + Q Ì B ç M ; ç ` M ? M | B ; b ç | M ? Q M ; ? „ M ç ° i M ? B M M ? È i È B H 9 + a Î > B / Q Æ M ; - K † + / M H " ç | H " b m F ? B a Î > B M i ? Q M ; ? B K - i m v i ç ® B i B M i Q Î M ; K È B F ? ¬ M ; M ; ? B M ; Î ; b ç½ F ? B M ? „ M p ¬ + M M ; i S + ; B " M X " • v ; B Ì + k M ; p " v - K † + / M ? „ M b Y / K M ; L ; m v i # ° # Q Ê + H M M ? Q M ; p B + M " v + k M ; b) F ? B M ç² M ; ç ° B ? „ M H Q H „ M | B - + Æ #ª M ? „ M ç½ H † T H ¢ B ? " M ? ç ° M ; + O a Î > B M X

h ` M ? s € v M H † M ; ; " i ç - m - ç € T ,

@ s B M H ¶ B - + ? m v M M " v i ? " i b U H " i b B - i çª K #ª Q H - M b m b) F ? ¬ M ; T ? € i b B M H 9 + ; † T M ; m v ? B K ? Q † + H € i M [H ¢ B H M i ` M ; H B / 2 ` X X X L ? Q p " v ç Q Ê + + ? Q ?ª

* ? B K G K ç Ä K † i - + 9 B ç - m i ? b i ? " Q ,

@ a Q H ¢ B ;¼ B i H " M ? | + \ h M i H " * ? B K G K - F ? ¬ M ; ;¼ B i M i ` ç Q Ê + b Q \ h ` M ? s € + Q Ì B ? ? - M | B ,

@ E ? ¬ M ; - + ? d i ? ' v ;¼ B M ; Q Æ B H " + ¬ M ? | + i ? b ? v ? Æ M - ? ? ? X X X o W `² B M ; Q Æ +ª K ; B € + - M ; • K H ¢ B K ° i H - M / Q Ê + F ? ¬ M ; \

* ? B K G K M ? b M h ` M ? s € p m B p + Q Ì B - M | B ,

@ E ? 9 + M " v i M H " h ? B M E ? ¬ M ; X X X > b ? b - +ª K ; B € + ` ` i t t , K T ?ª B F ? ¬ M ; \ h + k i M ; • K + ? Q M ; Q Æ B M ; ? 2 X

* ? B K G K M | B t Q M ; H B M M ? „ K K „ i H ¢ B - # „ i ç - m M ; • M M ; F ? 9 + ? € i - h ` M ? s € + k M H „ M ; M ; ? 2 - i B M ; M ; • K [m M ? [m ~ M - [m ' M [m Q i [m M ? ? B M ; Q Ì B X X X

k d k X " v h È B L 2 r u Q ` F U k V

æ M F ? B K¼ B M ; Q Ì B i È B L 2 r u Q ` F - i ` Ì B ç½ p F ? m v - i W i ` M + Q M ? b M t m ® M ; - K # K Q Æ B - # ® M K Q Æ B M ? Q M ; M Æ B ç • v ç½ / - M / - M + | ? b M ? i Q Ê M ; + O i ? " M ? T ? ® F M " Q + k M ; H ' T H € M ? b € M ; M ? Q b Q i ` Ì B - + ? d H " € M ? b € M ; M " v + k M ; F ? ¬ M ; ` U + ` Ð + k M ; F ? ¬ M ; / Q Ê + M ? Q L 2 r u Q ` F i ? F , k R - M M K¼ B M ; Q Ì B + k M ; F ? ¬ M ; +ª K i ? ' v i B M F B K K ° i #½ B ç ' i i ` ® M ; `² B ? ¢ t m ® M ; X

* ? Ì K¼ B M ; Q Ì B # Q Ê + t m ® M ; - h ` M ? s € i ? m ? i ? B + ? B + : Q # H B M ; H B / 2 ` p " ; B Ä b Q - / M b Q H - M M " v ? „ M + k M ; F ? ¬ M ; + - M K M ; i ? 2 Q M ? B m p " M ; M M i 9 B F ? ¬ M ; +ª M ; Q " B K ° i K û i F ? ® B p " M ; ç / U T ? Á M ; - i ` Q M ; i ? ; B È B M " v ? „ M p š M + Á M ` ` i M ? + k M ; ç O ç K¼ B M ; Q Ì B i B m t " B i ` Q M ; i ? Ì B ; B M / " B X

s Q M ; t m ¬ B K¼ B p B + - " € o Q Æ M ; # ¶ M ; H M i B M ; ,

@ " • v ; B Ì ç½ K m ° M `² B - ? v H " i ` Q Ê + i B M + S i b K + ? ¶ M ; ? d H ¢ B ç½ \ h ` M ? s € ; " i ç - m `² B # ¶ M ; [m v b € M ; T ? Q * ? B K G K - M | B ,

@ * ? B K G K - + | i ? [m û i ç Q Ê + p ` i ` Q + O K ' v M ; Q Ì B P * Q M M 2 H H F ? ¬ M ; \ L m H 9 i ? b M ; Q Æ B + | + € + ? i b K ç Q Ê + ?¼ F ? ¬ M ; \

* ? B K G K ? Æ B b Y M ; b ® i ç € T ,

@ >ŠM H" +| i? - K†+ /M /•M b® i?"M? T?® M"v [m€ M?B m M?QM; iBM? i?–M HU+ i
b®- +?d +–M i" T i`mM; p"Q iBM? i?–M HU+ +O ?¼ H" çQÊ+XXX L?QM; K" i F?–M
;†T M? m i +ÁM +?Q ?¼+ çQÊ+ F„ M,M; M"v M M #•v ;Bì Km®M ibK` p` i`Q +O
h`M? s€ i?î /"B- ?„M M?bM b M; T?Q aî >B M M|B,
@ *| +€+? M"Q ibK` ?¼ i`QM; i?ìB ;B M M;„M F?–M; \ h?ìB ççB M"v +kM; F?–M; +
aî >B M M?Qm K"m bmv M; ?o K°i +?9i`²B M|B,
@ *| +€+?- M?QM; #B M T?€T M"v +–M T?ªB +| K°i +?9i i?ìB ;B M- K" #¼M ?¼M ?
KÈB çQÊ+X L?Q p"v çB- #•v ;Bì i`QÊ+ ? i +?9M; i çB ibK F?€+? bçM M; ?d M; ÆB-
T?€T M"vXXX
J¼B M; QìB i?QÆM; HQÊM; i? K p" B +•m`²B +ªM?|K FûQ M? m iW #½B ç'i i`®M;
b Q i?b ç–H J„ p" #ªM; M? K" h`M? s€ K M; i?2Q +kM; çO +?Q b€m M; QìB iB m
*MM; H9+ ç| - K°i +?B +i`m ?Ä ?ÆB MQÊ+ iW T?Q i•v MQÊ+ J„ ç M; +?çv tbM? t`
T?mM KM K`i- i`QM; F?Q M; ?çM; M?'i- ? B M K K°i M[M;²B v M H†M; M?bM M? r
@* `M ? MXXX L; QÆB F?ŠM; ç`M? ç½ ;YB KªM? p" M; ç| p" i?Q ;YB ç M pB M #ªQ
:YB +€+? ç•v K°i i?€M; \
J°i M; QìB ç`M –M; / i`„M; ;–M M?Q M; ?B M `„M; M|BX
:½ çQÊ+ ;¼B H" * `M ? M KB M +QĐM; +QìB ç€T,
@ P *QMM2HH- M; QÆB çWM; +„M; i?ŠM; i? +?S- +?mv M i iWM; M|B ç½ # Q ;B
pÈB i? /B M i?QÊM; HQm +O i b Q HçB T?ªB i? K H K K°i F?®B p" M; M?Ä M?Q
ç€M? #ç+ i?m K'i M| ç•m5
P *QMM2HH i?B m +?9i M[i?b t®+ +´ * `M ? M /"v- ?„M [m€ i H M ?mM; /[,
@ L|B M?Q p"v- M; QÆB [mª M?B M ç½ i?m #ç+ K'i KªM? p" M; ç| \ L m +QM i` B i ;
T?ªB H'v KçM; M; QÆB5
* `M ? M p°B p" M; H„+ ç–m M|B,
@ E?–M; - F?–M; - i i?"i bU F?–M; i?m #ç+ K"- /M i +| çQ M| +?Q K„ M[+kM; F?–
p" M; 'v ç•mX
G–M M"v i?b P *QMM2HH i?"i bU i9K +´ * `M ? M /UM; /"v- ;–K H M,
@ J FB T- ?| ` H" M; QÆB çQ M| +?Q F„ M[\ L; QÆB i?"i bU Km®M i MûK tm®M;
* `M ? M p°B p" M; ç´B ;B¼M; - M|B,
@ h i? +| *?9 - i +?„+ +?„M- +?„+ +?„M ç½ ;YB KªM? p" M; iÈB pB M #ªQ i`M; B
+–m +Sm #¼M h`M? s€ +kM; ;YB +MM; H9+- +?d +–M #¼M ?¼M ?"M çQÊ+ i?Q H
+?9M; i X
P *QMM2HH i?î` K°i ?ÆB M†M; M?¼+ - ?„M +?"K`½B i?ª * `M ? M tm®M; - 1p2M
iB M; ,
@ *€+ M? M|B i M [m€B p"i FB b) F?–M; #B M +ª+QM i` B 2K i?"M? [m€B p"i +?S\
çQÊ+ #B M M| i?"M? [m€B p"iX
L" M; pW M|B pW F?|+ - #° /çM; i?"i bU ç½ i?QÆM; i•K Km®M +? iX
P *QMM2HH p°B p" M; –K H'v M" M; - +® ;QÊM; +QìB M|B,
@ u M i•K çB- ç®B pÈB +QM [m€B p"i 'v +?B + K†i Mç p" M; +| w M; ?o +U+ HÈM- M
KªM? #` pĐ ?b ç½ bÈK ;B i bç+? +?9M; i içB i?` i`'M ç|`²B- +„M #ªM F?–M; +–M
> ? - M|B F?–M; +?WM; ?„M pW iÈB ç½ çKM; ç–m pÈB #¼M h`M? s€`²B +kM; M
[m€B p"i 'v +? i FB m ;bX

1p2HvM i?Î /"B M|B,

@ h`M? s€ p" ç²M; ç°B +O ?„M [mª i?"i`'i K¢M?- M?QM; [m€B p"i FB ;B ii? M" €M? K†i i`lB +| i? iB m /B i?„M` - +?d +| #¢+ H" +| i? KB M +QÐM; ;•v i?QÆM; ç m p¬ ?B mX >ÆM M[?„M F?¬M; ? #B i ç m çÈM- M;QlB #` ?„M ?9i K€m ç m #E ?ÆB v m K°i +?9i M?QM; +kM; #'i iYXXX 1K i?"i F?¬M; #B i +?9M; i +| T?ªB ç M F?¬M; M[X

P *QMM2HH i?Î /"B M|B,

@ >¢B ? v F?¬M; +kM; çWM; M|B M[- i`QÆ+ FB ç½ i?B m #¼M ?¼`'i M?B m`²B- ?¼ +| i? ;B9T +?9M; i K°i +?9i- +| i? ;B9T +?9M; i K°i +?9iXXX >„M H" ç²M; ç°B M;l ?„M i`È ;B9T i?b #B i M?l B ç•v\

@L|B M?Q p"vXXX E i M;?2 +•m +?mv M i?9 p`M"v çB5

J°i;B¼M; M|B ç°i M;°i p M; H M- ?ÆM M[i? M?•K M"v +ÁM +U+ F€ [m2M i?m°+- 1 i?lB +ÁM +?Q T?K+ ?²B iBM? i?¬M i?b M;QlB M?¢v +ªK bB m +'T pÈB M;mv ?B K F?¬M; i? K ç w +€B ;b- +?¢v pKi` i`®M b m HQM; P *QMM2HH p"1p2HvM- #° /¢ +ÁM ç" M #` ?ÆM M?B mX

J°i Hm²M; +€i p" M; i?´B [m - K°i ;½ ç-m i`¼+ p" K°i +¬ ;€B tBM? ç T tm'i ?B M i M;QlB- ;½ ç-m i`¼+ +| p`'i i?•M i?B M- ?„M M?bM # M;QlB +QlB +QlB M;²B tm@ +¬ ;€B tBM? ç T FB iU ?²`'i i?M ?"M 1p2HvM- M?bM M" M; i`WM; K„i`²B +kM; M;

@AK?Qi2T5

P *QMM2HH`®M; H M- ?„M çQ i v +?„M i`QÈ+ 1p2HvM- ç²M; i?lB`9i b9M; # M ?

@ AK?Qi2T- b Q M;QÆB H¢B ÎJ„\ *?ŠM; H) M;QÆB pšM i?2Q /äB #¼M i b Q\

:½ ç-m i`¼+ ç| +?QM? H" #'i iY i iU AK?Qi2T- ?„M +QlB +QlB ç€T,

@ G-M i`QÈ+ i M|B pÈB h`M? s€ H" Km®M iÈB J„- i iQÎM; ?„M ç½ M|B +?Q +€+ M m F¬M; T?ªB M?bM #° /¢M; +€+ M;QÆB +?"i p"i +?¢v i`®M H M i`m ?Ä - i +ÁM 'v +?S- ;B| +| i? M|B [m K°i +?9i F?¬M;\ _9i +m°+ +€+ M;QÆB ;†T +?mv M ç€M; H" i?S ;b\

G9+ M"v K¼B M;QlB ç M; ÎL2ruQ`F- çQÆM; M?B M H" F?¬M; #B i P \*QMM2HH + ?¼ iMv w ibK K°i F?€+? b¢M ÎH¢B- /M b Q F?¬M; T?ªB HQ H„M; p'M ç iB M #¢+ M +?¶t ?Q - K°i M„K ç¬ H pmM; ` - T?ÁM; ÎH"TiS+ i?m°+ HQ¢B + Q +'T M?'iX

J°i ç K v M´M- ç M M;¬v i?S ? B- K¼B M;QlB #„i ç-m M;²B M;?2 F ?Q¢+? ;¬M M? M´B +O bÎ >B M- F€ i?"i`'i çÆM ;BªM- ?®B H° pB M +?S+ ç` T?QÆM; - FB K ;B' p"i- ç² i`B M H½K iU M?B M H" ? B +m®M +´i?Q i`QM; i`mv M i?mv i B \*"T- \*m®l b€+? +O i?¬M Mm#BbX a m ç| - i"MHU+ imv M i`mv M ç MF?„Ti?"M? T?®L2ruç M?Q #¼M ?¼ ç M; Îi?"M? T?®M"v- 1p2HvM +?„+ +?„M b) F?¬M; #Ä [m +Æ ?°B- +?O M?•M çQÆM; M?B M H" K'v M;QlB h`M? s€- M m H" ç² ;Bª i?b pÈB iQM? +€+ ibK iÈB ç p¢+? i`¬MX

@>B M i¢B- ç•v H" #B M T?€T /mv M?'i i +| i? M;?o` - i?lB ç¢B M"v +kM; F?¬M; ibK M;QlB- Km®M ç,M; iBM +kM; F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM- pb i? +?d +| i? H'v +È #€QX L m +?9M; i F?¬M; ibK çQÈ+ ?¼ i?b +S ç ?¼ ç M ibK +?9M; i - i?lB ;B M +?9M; i b) i`U+ iB T çB ibK /B iQ+? J v - ibM? iB i F`+? #ªM M"v i¢K i?lB #Ä [m

aÎ >B M i?ªM M?B M M|BX

h`M? s€ i`QM; HÁM; i?"i` H¢B +ªK i?'v #°B T?K+- p®M ?„M +kM; +?d i?m" M KB F?QªM i?lB ;B M M;„M M?Q i? Km®M ibK` K'v M;QlB P *QMM2HH ;B[#B M M;Q M?QM; B K" M;l çQÈ+ aÎ >B M i?"i bU +| +€+? ibK çQÈ+ #¼M ?¼- /M H" ç ?¼ iU i çÈB i?Ä- #'i [m€ +ÁM i®i ?ÆM H" F?¬M; +| #B M T?€T M"Q- +?¢v HQ¢M çB ibKX

@æQÊ+- +S H`K M?Q p"v çB- #•v ;B`i`QÊ+ ? i +?9M; i çB #€M p" M; - b m ç! H'v iB
FB K ;B'v i`i' +?S+ i`B M H½K- i®i M?'i H" "€ oQÆM; p" oQÆM; >B T- ? B M; QÆB
M ç #ªQ p ? B +m®M + ' i?Q M"vXXX :B€ i` +O +?9M; bQ pÈB iB M? iB i F`+? #
i i?" +?mv M M"v çB F?¬M; +¬M; +?S i m v i ç®B F?¬M; i? ç K'i ? B [m v M b€+? M
+O KmM@_ XXX

h`M? s€ ;"i ;"i`²B [m v b M; T?Q K'v M; Q`B +ÁM HçB /†M /Á p" B +•mX

J¼B M; Q`B ;"i ç-m çB i?2Q h`M? s€ iÈB M; •M ?"M; L2r uQ`F- M?QM; #¼M ?¼ F?
M?•M pW çB HQÊi [m +?¶ ?¼- ?„M ¬K K°i #û i` B i`QM; HÁM; - K†i ç2Q K°i i`K K†
?„M p°B p½ iB M p"Q i`QM; +QM M; €+?- ?ÆM M[K†i Mç +O ?„M +ÁM F?mv i K°i

kdjX J°i L; Q`B- > B L; Q`B- " L; Q`BXXXX URV

hB M #ç+ F?¬M; T?ªB pçM M, M; M?QM; i`QM; NNW i`Q`M; ?ÊT- iB M i m v i ç®B
+?mM; +O K¼B M; Q`B- K" T?2 h`M? s€ +kM; +?d KQÊM K` HU+ +O ç²M; iB M ç½
ç²M; w +O +?QM? [m v M L2r uQ`F- iB T i?2Q i?m K°i Qi Hm"i bQ +MM; M; Q`B +€
+?B m +MM; M; "v ?¼ ç½ i?m Hm¬M +ª [mªM; i`Q`M; i`mM; i•K L2r uQ`F- b m ç! iB
i`m v M- +MM; HB M ? i b K FB K +€+ i' +?S+ - # M M?ç+ #B m /B M ; †T p m B- çQÆM
;B'v K`B +?Q +€+ M?•M p"i M`B iB M; F?m pU+ i?"M? T?® p" T?K + "MX h!K HçB- ç
s€ HçB +U+ F€ M?"M ?ç- K¼B +?mv M ç m /Q ç€K M?•M pB M i' +?S+ +?çv HQM; i
+m°+ i`B M H½K + ' p"i B \*"T M"v F?¬M; M; ì H`K`mM; ç°M; +ª L2r uQ`F- `i M?B m
F?¬M; M?"M çQÊ+ ;B'v K`B i?"K +?Q +ÁM ç M i" M MÆB tBMX "i ç„+ /o- ç€K M?•M
w FB M M?†K h`M? s€- +m®B +MM; M?•M çQÊ+ ç²M; w- [m v i ç`M? #m`B i®B ?¬K
iB + `QÊm HÈM- M; Q`B M?[M; M; Q`B +! iB M; i, K b) çQÊ+ p"Q i`QM; [mªM; i`Q`M
çQÊ+ T?•M T?€i `QÊm p" i?S+ ,M- /M b Q i?b iB M pÈB M?†K h`M? s€ +?ŠM; [m -

@E?¬M; M; ì HçB T?€i i`B M ç M i" M KS+ M"v- t2K` #•v ;B` +?9M; i ç•K H Q i?b

h`M? s€ çSM; i` M K°i iÁ + Q ®+ +€+? t [mªM; i`Q`M; - H`K #~K- # M +çM? ?„M +
a m F?B *?B K G K b®M; HçB- HB M Hç+ ;B[i?"M? pB M i`QM; ç°B HçB K°i H-M
*?B K G K +! ? B F„ M, M; iBM? i?¬M HU+ iªQ KB m p" i•K HBM? iÄ HB M- +?Q /M
M"Q i`QM; i?"M? T?® +kM; +! i? / /"M; i b K çQÊ+X >ÆM i? M[- /Q +! i•K HBM? iÄ
pB M çQ`M ç°B +?B b i-K M?bM +?Q M? m- i?"K +?Q i`U+ iB T M!B +?mv M ?Q†
?²B bBM? *?B K G K i`QM; M?€v K„i ç½ #B M +ª ç°B i?"M? K°i +?dM? i? - +! i-K M
i? i` Q ç`BX

h? M? •K +O aÎ >B M p M; H M i`QM; ç-m ?„M- M!B,

@ *kM; F?¬M; ?ŠM H` ç•K H Q i?b TªB i?2Q H Q- +?mv M M"v +kM; ;B®M; pÈB
M^K i`QM; F ?Qç+?X

h`M? s€ i`-K K†+ K°i H9+ H•m`²B KÈB H M iB M; c

@ XXXo"v M!B `ä F ?Qç+? +O M; QÆB çB- ?¬K ç! M; QÆB pŠM +?Q M!B ? i- F€ i?"
` +! `i M?B m #B M T?€T +! i? iB M ?"M?- i?"i bU F?¬M; +¬M ç2K ? B +m®M + ' i
;¬M M?Q ç€M? #ç+ pÈB K°i MY b® #ªQ #®B +O +?9M; i X >B M içB i`QM; ç°B +! :
b€+? +O i?¬M M m #Bb- *m®M b€+? +O i?¬M _ - oÁM; i v +O M m #Bb- L; ¼M ;B€
+! i? +QB H` K°i MY p"i T?~K F`+? #ªM- M?QM; M; QÆB HçB H'v ` K'i K°i M[XXX

aÎ >B M M; „i H`B ?„M- M!B,

@ L m +?d ç FûQ K'v M; Q`B P *QMM2HH ç M i?b [mª i?"i F?¬M; +¬M ? B +m®M
/ŠM +ª AK?Qi2T ç M i?b b Q\ G-M i`QÊ+ M; QÆB M!B AK?Qi2T [m v i ç`M? çQ M
TªB F?¬M; \ h M t€+ QÊT M"v +! i`U+ ;B€+ HB M ? pÈB ? B +m®M b€+?- M m ç†i
?„M F?¬M; +ªK M?"M çQÊ+- M?QM; M m H'v ` M; Q`B- `i +! i? ?„M b) i b K iÈB L2r
M?•M i ç M; ?` H'v ? B +m®M + ' i?Q ` X

h`M? s€ M;~M M;QÌB- ?„M M;Æ M;~M ?ÄB,

@ h¢B b Q H¢B Km®M ?'T /šM p^a AK?Qi2T H¢B\ *?ŠM; H) M;QÆB +?m~M #`iB m /
[m€ ç'v- ?„M F?¬M; i` m +?¼+ ;b iÈB +?9M; i - ?ÆM M[+kM; F?¬M; ç€M; T?ªB K
M?Q M;QÆB i?"i bU Km®M H`K M?Q p"v i?b i iW +?®B çQ ? B +m®M b€+?` 5

L|B iÈB ç•v- ;B¼M; ?„M ç½ #„i ç-m M;?B K H¢BX

h? M? •K +O aî >B M pšM H¢M? M?¢i M?Q i`QÈ+- +?ì h`M? s€ /WM; H¢B ?„M KÈ

@ E?¬M; - F?¬M; +¬M iB m /B i ?„M- ?ÆM M[+ÁM H`K°i M?•M p"i +| bS+ +?B M
?v p¼M; iB M? iB i F`+? #ªM H-M M"v +| i? çQÈ+ ?„M i`È ;B9T- +ÁM K°i +?mv M
+•M M?„+XXX L;QÆB M?È +€B ç²M; ?² +| i? çQ M?•M p"i i`QM; T?BK `ìB F?ÄB
*-M T?ªB çQÈ+ M?•M p"i ç| ç²M; w KÈB +| +| i? bY /KM; - +kM; iS+ H`M?•M p"i i`
i?b +`M; F?| çQ ` - ?ÆM M[i`QM; +€+ i? ;BÈB T?BK FBM? /` M?•M p"i +| i?U+ H
iB m M?B K pK +O +?9M; i X *?QM? pb p"v- AK?Qi2T +?ŠM; M?[M; i?U+ HU+ K¢M
+O +?9M; i - ç²M; i?ìB ?„M +kM; F?¬M; +| ;b [m€ [mv M Hmv M pÈB i? ;BÈB M"v-
i?QÆM; HQÈM; +?mv M M"v- ç•v H`M; mv M M?•M i Km®M /MM; ? B +m®M +`i?Q

æQ AK?Qi2T p *?O h?¬M F?¬M; ;B M\ v M;?o M"v i?"i bU pQÈi [m€ bS+ iQÎM;
/M b Q AK?Qi2T +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB i`QM; i? ;BÈB ?B M i?U+ iB M p"Q Hm•
L?QM; M m M?Q i?"i bU +| i? ç2K ;½ i iU #`i iY M"v p"Q *?O h?¬M F?¬M; ;B M- p
çQÈ+ i,M; i? K K°i K T?€T bQ #`i iY- ?„M +ÁM +| i? i`B m ?²B iQÈM; M?•M bQ F?
i®B ç +?d +| KQÌB +QM- i?m t æ°B [m•M +O h?¬M Mm#Bb M?QM; HQ¢B bBM?
?'T i?m bBM? K M? M;QÌB F?€+- ?ÆM M[+ÁM +| i? i`B m ?²B [m€B p"i M"v K` ç
M"Q +kM; F?¬M; +¬M T?ªB M|BX

h`M? s€ M;•v M;®+ çSM; i` M i-M; + Q ®+- M;šK M;?o K°i H9+ H•m `²B MÈB M|B,

@ æ M;?` M"v +kM; F?¬M; i²BXXX h H"TiS+ [m v p i?QÆM; HQÈM; pÈB K¼B M
;¼B +ª w2`Q p XXX

L|B çQ¢M- ?„M iW i` M i-M; i?QÈM; #QÈ+ iÈB- `ÆB i?ŠM; tm®M; ç'iX

>¢ tm®M; ?ÆM KQÌB Kûi- h`M? s€ ç½ H'v :Q#HBM ;HB/2` iW i`QM; i9B F?¬M; ;B
T?®- # v F?QªM; K'v T?9i- ?„M HB M ?¢ tm®M; K°i +QM ? K M?Ä- /M b Q H9+ M"v
i`QÈi M?Q M?Ä # v i` M i`ìB ?ŠM H` +kM; F?¬M; B iB M? +| i`¬M; i?'vX

Zmª i?"i- pÈB i?` HU+ +O M;QÌB #bM? i?QÌM; i?b `i F?| ç i?'v çQÈ+ ;HB/2` # v
+kM; +,M #ªM F?¬M; #B i ç| H` i?S ;b- +| H) +ÁM iQÎM; H`K°i ç€K /ÆB # v [m - M
bB m pB i M;QÌB i?QÌM; i?b b Q\

J°i M K M?•M i|+ M•m +U+ F€ M? im'M çSM; i` M M|+ K°i iÁ M?" + Q i-M; - ?„M
Kûi M?bM p ?QÈM; M"v- i`QÈ+ M;U+ ¬K K°i çS Mû F?QªM; ? B im'BX h` M Kti M
iB M? +ªK M"Q- b m HQM; ?„M- K'v #|M; M;QÌB M^K /QÈB ç'i iW iW çSM; /"v- K°i b®
M;QÌB M"v `9i p +?¶ M K iY i|+ M•mX

@—M M'T çB- çWM; ç Kti i`ìB +?B m p"QXXX æ¢B i`B M H½K +` p"i i`mv M i?mv

L K iY i|+ M•m F?) H`K #~K- K` b m HQM; ?„M- i?•M i? K'v M;QÌB FB M? M? +?|
#B M i?"M? M;QÌB F?¬M; H² + Q ç M ? B KûiXXX

@XXX :B®M; M?Q i ç½ T?•M iQ+?¬ AK?Qi2T p` M+F@am@L KmM +kM; F?¬M; T
T?•M iQ+? iW ;|+ ç° M;QÌB #bM? i?QÌM; - #¼M ?¼ ;B®M; ? i K'v HQ¢B F t•m i`Q
K¢M? K)- KQM; Km®M i?®M; i` i? ;BÈB- tûi i?2Q ;|+ ç° M?•M iQM?- #¼M ?¼ F€
i?QÌM; - ;B®M; pÈB ç¢B ç b® M;QÌB F?€+XXX æB K M"v +| i? i?'v i?QÌM; tmv M i
?mv M K` oQÆM; >B T ? v t2K- K°i i?B m MB M M?m M?QÈ+- i?QÌM; tmv M #` #„
HQÈM; - +?mv M M;?o iÈB ç-m iB M iU M?B M H` bS+ K¢M?- [mv M HU+- K„ M[- /
p¬ b® +€+? ç +?2 ç"v +€B #ªM +?'i M"v- M?QM; M;QÌB #bM? i?QÌM; K°i F?B ç°i M
+| i? bQ pÈB M;QÌB iW iW M¶ HU+ KÈB +| çQÈ+ bS+ K¢M? b) +`M; çB M +m²M; - +

F?¬M; #B i bU [mw ;B€ +O bS+ K¢M?- +?Q M M +?d M;?o ç M +?mv M T?€i iB i-
K„ M[- /K+ p¼M;XXX hQÆM; iU- AK?Qi2T p¨ M+F@am@L KmM +kM; +| i? +QB H
aÎ >B M M;²B i` M ;? b H¬M; i?ªM M?B M M|B,

@ L m M?Q ;†T T?ªB HQ¢B M?Q p¨v- i b) H¨ M;QÌB ç-m iB M iQ¨M HU+ ;B i +? i ?
çQÊ+ bS+ K¢M?- ?¼ HQÆM; i?B M i? M¨Q- p¬ i°B i? M¨Q- +?d +¬M t2K +€+? ?;
HÈM- M;mv ?¢B +?Q i? ;BÈB +¨M; HÈM- çQÆM; M?B M- iB M ç H¨ i p¨ ?¼ H¨ M
AK?Qi2T p¨ M;QÌB #bM? i?QÌM; ç°i M?B M M?“M çQÊ+ bS+ K¢M? +| F?€+ #B i`
K¢M? ç½ ?QÎM; ? i pBM? ?Q T?9 [mw- ?ÆM M[ç` p` +kM; + Q b M; p¬ +MM; +?
iÈB [mv M HU+ p¨ iB M #¢+X *kM; M?Q p¨v- bÎ /o ?„M #B M i?“M? M?Q p•v ;BÌ H¨
M M M[M?•M p¨ /K+ p¼M; +kM; F?¬M; TªB i?S ?„M i`mv +¬mXXX obi? i bmv ç
+?d +| i? H¨ ? B HQ¢B- K°i H¨ HU+ HQÊM; K¢M? K) p¬ +MM;- b m ç| i?®M; i` iQ
i? i?'v çQÊ+ iW ?¨M? i`bM? ?„M çB ibK ;B i om #¼ +¢TX > B H¨ ?„M i?2Q çm´B H
b m ç| ?v p¼M; /MM; HU+ HQÊM; M¨v ç #ªQ ?° #ªM i?•M p¨ M+F@am@L KmM-+?
Hm¨M` iW M?[M; +?mv M ?„M ç½ i`ªB [m i`QÊ+ ç•v- +?d +| HU+ bS+ K¢M? +QÌM
KbM? p¨ M;QÌB KbM? v m i?QÆM;X > B F?ª M,M; M¨v H¨ 8y@8y- +Æ ?°B +?9M; i
;B M +kM; +?d +| 8yWX

h`¨M? s€ +QÌB F?´ M|B,

@ *?d çQÊ+ K°i MY ç½ ç€M; ç +?9M; i #Ä ? B +m®M +´ i?Q` b Q\ h i?Ov +?m
*m®M b€+? +O KmM@ _ H¨ [m€ K¢Q ?B K- +?d +| çB K M¨v H¨ i F?¬M; iB T i?m
aÎ >B M ç~v ç~v K„i FQM?- ?„M M;šK M;?o K°i +?9i`²B ç€T,

i?ûi- M?`i i?lB +<sup>a</sup> [m<sup>a</sup>M; i`QlM; i`Î M M ?¶M HQ¢M- +?¶ M`Q +kM; i?`v +| M; QlB F?¬M; #B i +| # Q M?B m M; QlB #` /šK ¢¢T /QÊB ¢`iXXX

@JMB K€m iQÆB- KMB K€m `i M²M;XXX \*?B K G K- [mûi ?bM? # M FB t2K ¢½ +| h`M? s€ pšM +?2 +?„M i`QÊ+ Kti K¼B M; QlB- ¢²M; i?lB ?¬ HÈM pÈB *?B K G KX

*?B K G K W K°i iB M; `²B M?„K K„i H¢B- M?QM; +?d K°i H€i b m ¢½ F€ [m€B i?b

@ E?¬M; i? M`Q- F?¬M; i? +<sup>a</sup>K M?“M ¢QÊ+ +€B ;b Î ?QÈM; ¢|XXX S?Q `v F?¬M; # M ¢| ¢½ F?¬M; +ÁM bBM? K¢M; M[X

L`M; +ÁM ¢ M; MlB- ¢€K ¢¬M; i¢B # +?¶ T?€i` iB M; ?ûi +?|B i B H9+ i`QÊ+ ¢½ i + Q HÈM- i`lB ¢- # M; QlB ¢| F?¬M; M; l ¢ M; +„M tû K`v i?B i? i` M Kti ¢`i- M?bM M?•M p`i M`B iB M; H9+ i`QÊ+ ¢ M; m®M; `QÊm ¢`K iB m i`QM; iB + `QÊm- +| M #¼ # F FB #`K i?•v- K€m iQÆB- M°B i¢M; pmM; p½B ¢¬v ¢`iX

æ9M; H9+ M`v- K°i i M i`QM; b® ¢| ¢SM; H M M?bM p T?Q M?|K h`M? s€- F?m. iQ`M p†M p Q- M?bM M?Q K°i #S+ ¢B m F?„+ i`Wm iQÊM;- p` i`Q KkB- K„i- i B ¢ K²K ¢ M; ?€` i`Î M M iQ HÈM /`i?QlM; - ;¬M M?Q +?B K ? i K°i T?¬M # F?m¬M K `„M; M?¼M H° ? i +<sup>a</sup>` - i` M iWM; +?B + `„M; +ÁM HQm ¢B p i K€m p` tQÆM; i?` FBM? F?OM;X

h`M? s€ F?¬M; +?9i M; ?o M; ÊB H`T iS+ H`v ` BH; mM p` b9M; M; „K : mbb iW i`Q pÈB K`v M; QlB T?Q b m,

@ "¼M +?9M; ?ŠM H` bBM? K¢M; i? ¢½ ¢2Q Kti M¢ p`M;- M?QM; i F?¬M; M?“M iB i F`+? #<sup>a</sup>M M`Q +O *?O h?¬M- pb i? Kti M¢ p`M; +| H) F?¬M; T?<sup>a</sup>B iB M? iB i +?9M; Ml +ÁM # Q M?B m ¢²M; #¼M M M M m +| i? - i`M HU+ i`€M? tmM; ¢°i- "€ o iB M ?° i®M; \*?B K G K p` aÎ >B M p F?€+? b¢M- oQÆM; >B T- M; QÆB +MM; i +¬M i?B i- H€i M[i b) ¢ M; QÆB bY /KM; #QKXXX

æ M; H9+ MlB +?mv M- i M + Q HÈM FB ¢½ H Q p T?Q K¼B M; QlB- ;¬M M?Q ¢²M H¢B i`mv M ¢ M iB M; F m F?|+ FBM? F?OM;- +?d i?`v K°i M K M?•M M?im`M- i| i`QM; HÁM; ?„M ¢ M; ¬K K°i #û i` B F?Q<sup>a</sup>M; K°i ? B im`B ¢ M; M; O b vX J€B i|+ + M?Q iU +| bBM? K¢M;- F?¬M; M; WM; pk ¢°M; - K¶B M; QlB #` i|+ ¢•K i`9M; H`T iS+ H¢B ¢SM; /`v- `²B F?¬M; +¬M #B i ?bM? /€M; H9+ i`QÊ+ M?Q i? M`Q- i`i +^a #¼ i`QÊM;- ¢ M F?B F i i?9+ M; QlB M`Q +kM; + Q ;¬M ? B Kûi- +Æ #„T iQ T?²M;- F? F`+? HB i- i`Î i?“M? [m€B p`i FBM? F?OM; ;B®M; M?Q # i M H9+ i`QÊ+X

ôhbM? iB i F`+? #<sup>a</sup>M `M i`QM; i? ;BÈB h?2 JmKKv- ;B i bBM? K¢M; i? + Q +`T 1 +? i p` F?¬M; #B M i?“M? xQK#B2X :B i +? i 1bB/BbB ¢QÊ+ K°i +?B iB i F`+? iB K¶B i?“M? pB M +ÁM H¢B i`QM; ¢°B ¢QÊ+ K°i +?B iB i F`+? iB M? +`T \*- 9yyy ¢B #B M i?“M? xQK#B2- +<sup>a</sup> ¢°B #` i`W Ryyyy ¢B K- F?¬M; ?¢M +? i?lB ;B MXXXô

J`v M; QlB h`M? s€ HB + K„i M?bM M? m- i`i +<sup>a</sup> ¢ m +„M; i?ŠM;- ¢†+ #B i H` #®M +?B M pÈB +U HQM;- ¢€v HÁM; +`M; H9+ +`M; T?€i H¢M? - ;½ i|+ M•m / p`M; i`Q M; QlB #bM? i?QlM; M`v F?¬M; M; l H¢B +| i?U+ HU+ F?OM; iQÆM; ¢QÆM; pÈB `T?^aB #^aQ p K°i M; QlB t H¢ i?b mv ?B T+O ?„M ¢®B pÈB K¼B M; QlB +kM; imv i pÈB `²M;- ¢†+ #B i H` F?Q^aM T?¢i i`W Ryyyy ¢B K i`i +^a K¼B M; QlB FB H¢B +`M M; QlB t H¢ FB +? i ¢B- K¼B M; QlB +?d +| i? Î H¢B +€B i? ;BÈB M`v K`v +?K+ M F?¬M; ;B M ? v F?¬M; i?b +kM; +?„+ +?„M T?^aB +? iX

@ H2t H` B\ \*€B i M H2t M`v H` B\ a m ¢9M; H9+ M`v H¢B HÁB ` K°i ;½ +?ŠM; ; "€ oQÆM; ?MM; ?´ +?YB #ÈB- ¢²M; i?lB ¢Q ` BH; mM M?“K p T?Q ;½ i? M? MB M aÎ >B M ¢½ ¢°i M; °M ¢`v MÁM; b9M; H M i`lBX

aÎ >B M pm®i pm®i +?¶ i?€B /QÆM;- MlB,

@ H2t- H2t- +€B i M M"vXXX *?9M; i ç M; î i`QM; i? ; BÈB h?2 JmKKv- tûi p i?lÈ
i?S M?`i F i i?9+- +?m~M #` #„i ç-m H-M ? B- iQÆM; çQÆM; pÈB H9+ K†i M¢ [m,
/p Mim`2 iÈB MQÊ+ J„- i?2Q M?•M p"i +?QM? +O ? B i€+ T?~K M"v i?bXXX H2t
1p2HvM5 >B M i¢B M! çQÊ+ F?QªM; K°i- ? B im´B5

J¼B M; QlB çQ K„i M?bM p T?Q çS #û K°i- ? B im´B ç M; M; O i`QM; HÁM; ; ½i
p`MQÊ+ / +O M! `ä`M; H`K°i çS #û / i`„M; XXX L?bM `ä- i'i +ª ç°i M; °i i?Î ?„
H¢B +`M; ç´K² ?¬B H¢M?- i`QM; +?®+ H€i pW `²B M m M?Q ?„M i?`i bU M´b9M; -
mv HU+ +O `BH; mM imv i ç®B b) #B i i?`M; #û M"v i?`M? KªM? pKM- F?B ç! K¼
?„M- i`WM; T?¢i i`W i" M Ryyyy çB K ç!X

h`M? s€ i?Î` K°i ?ÆB- M!B,

@ *kM; i®i- ; BªB [mv i Hm¬M ibM? iB i F`+? #ªM i¢B ç•v çB- K†+ /M [m€B p"i M"v
ç®B K†i +?B M ç'm pšM i®i ?ÆM H` #` ?„M ç€M? HûMXXX *?B K G K- ;?B M?È / Q
M"v- iMv H9+ +?m~M #` i" T i`mM; p`Q ?„M- p¬Hm" M i? M`Q +kM; F?¬M; çQÊ+ç
iMv w #„M xQK#B2 çB- M?È F„TªB #ªQ p i®i *?B K G K p`aÎ >B MX w2`Q- M; QA
çB K M; „K #„M M`Q F?¬M; \ h +¬M Fªª M, M; #„M id +?QM? t€+ +O M; QÆB- /MM
+€B bBM? K¢M; i? + Q +`T 1bB/BbB M"v- +?d +¬M çªK #ªQ M iQ`M +?Q H2t H`çQ
ç°M; çB5

h? M? •K +O h`M? s€ pW /Si- K¼B M; QlB H" T iS+ #„i ç-m ?`M? ç°M; - "€ oQÆ
G K p`aÎ >B M +?¢v` M; Q`B [mªM; i`QlM; - +MM; H9+ ç!- *?B K G K +kM; [mûi ?
bY /KM; i•K HBM? iÄ HB M H¬M HQÊi F i M®B w i?S+ # M; QlB h`M? s€- w2`Q- ;
+QM xQK#B2- ; ½i? M? MB M i! + M•m M"v F?¬M; M; l F?¬M; +?`mªM? ?QlM; +O i
T?`i M?Q H`M; QlB +? i- +, M #ªM F?¬M; F?¬M; +! #`i +S /`m p i / Q ç°M; iBM? i?¬

G9+ M"v- i M xQK#B2 + Q HÈM +?¢v p T?Q h`M? s€ ç-m iB M ç½ +€+? ?„M`i; -
M?QM; HU+ HQÊM; H¢B `i K¢M?- K¶B #QÊ+ ?¢tm®M; ç m ç H¢B K°i /`m +?•M Kl
M! p¼i H M + Q ?ÆM # Kûi- iW ;B[F?¬M; i`mM; H Q tm®M; h`M? s€X

*QM xQK#B2 M"v ç®B pÈB M; QlB i?QlM; i v F?¬M; i' + b„i +! H) H`bBM? p"i +U+
K¢M? +kM; çO ç€M; M€i +ª +Æ i?`i tQÆM; +®i K°i M; QlB #bM? i?QlM; - M?QM; /M
M! +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; i? bQ b€M? pÈB h`M? s€X hªB [m FªªQ M; ?B K iW
F?¬M; M; WM; ; B½v ; Bk ; B[H`M` M? b®M; +? i- F?¬M; M; WM; ?Q€M ç´B HU+ HC
çQÊ+ i #`Q +U HQM; ; B9T ; B i, M; ; `T #°B- ; Bl T?9i M"v- h`M? s€ b Q TªB bÊ K

E?B xQK#B2 +ÁM +€+? h`M? s€ F?QªM; K°i Kûi- K°i ç¢Q FBK [m M; ç•K p`Q ç-m
` b m- +?d i?`v h`M? s€ +¬K K°i +•v i`QlM; K•m K`m p`M; - +?QM? H`L; ¼M ; B€Q
F?¬M; [m€M M?" T M°B HU+ p`M, M; HQÊM; o KTB`2 M?QM; pšM +U+ F€b„+ M?¼M
+O h`M? s€- +¬K M; ¼M ; B€Q /MM; bS+ pmM; H M- i`U+ iB T MûK +QM xQK#B2 i
T?Q t X

:½i? M? MB M i! + M•m ç M; çB iÈB +?¶ h`M? s€- ?„M M?bM i?`v +QM xQK#B2 F?
F?¬M; ? i`€M? Mû- iB T iK+ çB iÈBX \*?d i?`v ?„M ?„M çQ K°i i v ?QÈM; p T?Q
H'v ç-m M!- +kM; F?¬M; #B i ?„M H`K i? M`Q- i?•M i? xQK#B2 #„i ç-m ç!M; #, M;
i?`M? K°i iQÈM; #, M; - ; ½i? M? MB M M? M?`M; pmM; i v- #S+ iQÈM; `ÆB tm®M;

:½i? M? MB M v M H†M; #QÊ+ iÈB T?Q h`M? s€- F?B +€+? h`M? s€ F?QªM; ? B

@ æQ KªM? p`M; ç! +?Q i - i +ªK M?" M çQÊ+ KMB +O M! i`M M; QlB M; QÆB- +
i•K- +kM; çªK #ªQ ç²M; #¼M +O M; QÆB b) F?¬M; #` ; B iXXX

h`M? s€ F?) +QlB ç€T,

@ æ²M; ç°B +O i / #` ; B i p"v b Q\ L; QÆB +?Q /U p`Q ç€K xQK#B2 #B M /`M"v
H`MU+ +QlB- ç€K xQK#B2 M"v bQ pÈB h@`2ti?b H`+€B [m€B ; b\ oW F?¬M; +?Q
M; ? + Q- bS+ K¢M? #`i [m€+?d ; `T # - #®M H¬M M; QlB #bM? i?QlM; - i®+ ç°+kM
+?d iB +H` ; B i +?9M; M! F?¬M; çQÊ+ i? K çB K M m F?¬M; i?b ç9M; H`K°i ç®M;

:½ i? M? MB M i|+ M•m F?¬M; ?B m h`M? s€ M|B +€B ;b M?QM; ç¢B F?€B pšM +
i?ŠM; i?WM; +U imv i +MM; F?BM? #d- pB + M`v F?B M i M i? M? MB M M?Qm K
K€B i|+ /`B +kM; #„i ç-m +?mv M ç°M; - ;B®M; M?Q M?[M; +QM `„M +| bBM? K¢M;
H` H`T iS+ +„M iÈBX

h`M? s€ çSM; v M F?¬M; ? M?9+ M?Q+?- M;Q`B iU iBM p`Q #ªM i?•M- i`B + Q K`
i`mv M iÈB +?Q ?„M K°i iBM iS+ ç†+ #B i- iBM iS+ M`v #ªQ ?„M +S çSM; i¢B +?¶-
#QÈ+ i? K K°i #QÈ+- #QÈ+ i? K K°i #QÈ+XXX

æQ`M;5

J°i iB M; M´ +U+ HÈM p M; H M- K°i pB M ç¢M M?Ä /`B i`QM; M?€v K„i ç½ tmv M [r
[m€ K¢M?- i?Q€M; +?®+ ç½ ç€M? i M ç-m ?„MX J` +ÁM +?Q /WM; H¢B- pB M ç¢
tmv M +„i çSi K°i M;¼M ç M çQÌM; `²B KÈB ç•K b-K tm®M; ç'i- ç H¢B K°i ?® b•m

h? M? •K +O b9M; M;„K : mbb +m®B +MM; +kM; ç½ H¢B p M; H MX

kdeX *| h? æB m E?B M :2M URV

J°i iB M; b9M; p M; H M- i M i? M? MB M i|+ M•m #` #„M pĐ ç-m- h`M? s€ M;?2
i?m°+ H¢B pW t H¢- ?„M i?Î` K°i ?ÆB iB M p ;½ i? M? MB M- M?QM; +?Q çB ç
HMB H¢B- ç²M; i?lB i` M K†i tm'i ?B M K°i p i K€m KÌ M?¢iX h`QM; ;B•v H€i F?B
+| p`i; b ç| iW i`QM; ®M; i v €Q M K iY FB #„M p T?Q ç-m ?„M- K v K„M H` i`U+
?„M `i K¢M?- i`QM; M?€v K„i F?B p`i FB pW +?¢K p`Q ç-m ç½ HMB H¢B- M?QM
p¢+? ` K°i p i i?QÆM; M?ÄX

ôE?¬M; +? iXXX E?¬M; +| K€m #„M `X E?¬M; - F?¬M; +?d H` K€m- ?„M i?`K +?Q
ç¢M b9M; M;„K : mbb +U+ F€ HÈM- çO ç F?B M i?•M i? #` #„M pĐ ç-m [m v çB K`
çSM; ç|lô

h`M? s€ i`QM; HÁM; pW ç°M; - ?„M HB M F?¬M; /€K iÈB ;-M +?¶ i?•M M; QÌB ç M
ç M; M?bM +?^K +?^K p`Q i?•M i? ç|- /Q [m M; +?¶ F?|2 K„i M?bM i?`v ç°M; ioM
tQÆM; +®i- +Æ i?`i- M½Q #` #„M i M M€i F?¬M; M; l H¢B ç°M; ç`v HB M iK+- b m ç
b m ?ÆM KQÌB ;B•v- ;½ i? M? MB M i|+ M•m ç½ F?¬B T?K+ H¢B ?Q`M ?ªQX

h M i? M? MB M v M H†M; [m v ç-m H¢B- ?„M M?bM b M; ?QÈM; F?€+ H¢M? HMM
@ G` b9M; b Q\ lv HU+ F?¬M; M; l H¢B K¢M? ç M p`v- t2K ` i`QÈ+ iB M T?ªB ;B i

h`QM; H9+ ?„M M|B- K`v i?B i? #` ç€K xQK#B2 iQ HÈM +„M tû +kM; ç m çSM; H M
T?²M; H M- F?¬M; HÈM çQÈ+ M?Q K`v +QM H9+ i`QÈ+ #`i [m€ ?bM? /¢M; i?b ç9M
i?`i #-v M?-v- i?`K +?Q +| +?¶ H° +ª M°B i¢M; - +ª ç€K H Q p ?QÈM; w2`QX

h`M? s€ p°B p`M; i?¬M; [m i•K HBM? iÄ HB M i?¬M; #€Q +?Q w2`Q `lB F?ÄB p
F?¬M; /€K +QB i?QÌM; ;½ i? M? MB M i`QÈ+ K„i M[ - [mª F?¬M; ?´ H` iBM? iB i F
M[+ÁM H` iBM? iB i i?QÌM; +?Q +ª i`T i? - KS+ ç°M; mv ?B K +| i? bQ b€+? pÈB
+| iQ +€+? F?BM? i?QÌM; ç®B T?QÆM; X

J` K½B ç M #•v ;B l- h`M? s€ KÈB M?bM `ä pW `²B i M i? M? MB M i|+ M•m /MM;
` ç| H` K°i K¢+? K€m `i M?Ä- +?„+ +?„M H` K¢+? K€m- i`U+ iB T i€+? `lB iW i?•M
p`i M`v F?¬M; M; l /MM; K¢+? K€m +O +?QM? KbM? i?Á` M; Q`B +¬M; FQ+? M; Q
i?U+ F?B M h`M? s€ +| +?9i`MM; KbM?X

ôE?¬M; çQÈ+- HU+ €T #S+ ?„M ;•v ` pÈB i +ÁM H•m KÈB b€M? #^M; pÈB S?K+ *?
?„M F?¬M; i? #^M; S?K+ *? h? XXX L m #•v ;B l +?çv i`®M- i b) poM? pB M F?
*? h? M[5 *?B M i?„M; ?„M- +?QM? /B M +?B M i?„M; +QM [m€B p`i M`v5ô

h`M? s€ ?Qi b•m K°i ?ÆB- €M? K„i ?„M +?Èi #B M i?`M? K l K`i- iB M p`Q i`¢M; i
i?lB iBM iS+ tmM; [m M? HB M iK+ i`M p`Q ç-m ?„M- # Q ;²K F i`QÈ+ K„i +| i?

Kϕ+? K€m ?Q†+ i|+ b) +| i®+ ç° M?Q i? M"Q- +¬M; FQ+? FB m ;b KÈB +| i? ç€M?
H"K i' M iQÆM; ç M #û i` B- i'i +<sup>a</sup> iBM iS+ +m<sup>2</sup>M +m°M F?¬M; /Si iB M p"Q M½Q h`
h``M? s€ H'v pÁM; +´ HQM; iBM? iW i`QM; LϕT ;BÈB ` - ?„M M„K +?†i pÁM; +´ i`
KϕM?- H Q p¼i p T?Q [m€B p"iX hB T ç|M ?„M H" K'v çQϕM Kϕ+? K€m ç½ +?o p
i®+ ç° ? B # M ç m +U+ M? M?- +Æ ?² +?d i`QM; M?€i K†i K'v Kϕ+? K€m ç½ +?d
K'v T?•MX h``M? s€ F?¬M; ? i`€M? Mû- iB T iK+ H Q iÈB- F?B Kϕ+? K€m b„T ç•K
T?ÁM; ?° #€M i`QM; bm®i ?B M H M +?„M HϕB- K" ç²M; i?ÌB- h``M? s€ +kM; +¬K L
i?ŠM; p"Q ç-m +QM [m€B p"iX G-M M"v F?¬M; ;B®M; pÈB +QM xQK#B2 F?´M; H²
+kM; [m€M M?"K M°B HU+ p" M,M; HQÊM; p KTB`2 p"Q i`QM;- L;¼M ;B€Q H"TiS+
Lûi K†i i M i? M? MB M +m®B +MM; +kM; #B M ç´B- T?^aM SM; +O ?„M +kM; +U+ I
KkB ;€Q ç•K iÈB- ?„M ;BÆ K°i +QÈ+ H M +?†M HϕB- K†+ +?Q M| ç•K b•m p"Q i`QM;
;B€Q `9i +m°+ +kM; çQÊ+ i? ?B M- K†+ /M F?¬M; çQ p"Q # Q M?B m M°B HU+ p
KkB ;B€Q H'T H|2 [m M; K M; pšM ?mM; ?,M; tmv M i?ŠM; p"Q +?•M M K iY FB - ?
#B M K°i F?®B i?`i HÈM- F?¬M; T?^aB H" H"K M€i ? v ç•K i?OM; K" H" FBK [m M; i

a m F?B h`M? s€ ?°B ?ÊT pÈB K¼B M;QÌB HB M iÈB ;†T M?|K P *QMM2HH- F?B
H"TiS+ Á F?|+- ¬K +?-K H'v M|- P *QMM2HH+kM; #'i ç„+ /o- +?d +| i? ¬K H'v +
h`M? s€ iÈB F?€+? b¢MX

J¼B M;QÌB ;B9T çÐ 1p2HvM FB Ki` K°i+?9i- ç M F?B t€+ ç`M? çS #û F?¬M; b Q
`²B KÈB M;²B tm®M; i?ªQ Hm" M- ç†+ #B i H" M?[M; p'M ç HB M [m M ç M H B H`+
p"i FB X

@.Q ;-M ç•v ibM? ?bM? MQÈ+ M? #„i ç-m i`î M M +,M; i?ŠM;- #¼M i KÈB H"K ?
o®M +?m~M #`Km K°i i` M; pB M ÎKB M ç¬M;- pÈB b® iB M +O +?9M; i i?b +kM
HB M ? pÈB ;B€Q bQ ç¢B ?¼+ +O +¬ 'v- K°i M?" F?ªQ +´ H•m M,K ÎJ„i?b H¢B çQ
H"TK°i çQ" M F?ªQ +´ iÈB KB M i•v- ç M K°i /B iQ+? +O p,M KBM? J v +´X *?QI
i¢K i?ÌB ;€+ F ?Q¢+? Km M?"- çB t2 HY iÈB +?¶ /B iQ+? ç|XXX

P *QMM2HH M;²B i` M ;? b H¬M;- F H¢B M?[M; +?mv M ç½ tªv ` - M?QM; +¬M; F
* `M ? M H¢B Î+MM; +?¶ pÈB ?¼\

h`M? s€ HB M ?ÄB,

@ * `M ? M- F?¬M; T?ªB M;QÆB +?m~M #` iÈB h`mM; Zm®+ ``\ a Q H¢B Î+MM; pÈ
/B iQ+? J v M[\

* `M ? M m®M; K°i M;KK+¬ T? - #° /¢M; F?¬M; M;ì H¢B +| p ``i ?"Q bªM;- +QÌB ?

@ LQÆB +?Q `^M; i H" HQ¢B M? i` B M?Q p"v b Q- #Ä 2K ;€B +MM; +?€m i` B H
M[+S i?B m i H" ?¼ +?ŠM; H"K çQÊ+ +?mv M ;b ` ?²M- F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?
p ?¼ +?Q i®i i?¬BXXX

P *QMM2HH H¢B i`U+ iB T p¢+? K†i ?„M- M|B,

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB pb M;?2 M|B i¢B a M 6` M+Bb+Q pW ibK ` K°i KÄ p" M; M
b Q\ a m ç| H¢B M;?2 M;QÌB i F p,M KBM? J v +´ /MM; p" M; K B i€M; i¬M; HÊT
+?9M; i iÈB /B iQ+?X

* `M ? M p°B p" M; +QÌB ? ? M|B,

@ æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB- +€+ M;QÆB M;?o K°i [mw ¬M; +?QM? i`U+- ;B"m +
KÄ p" M; +QM +QM 'v- ?Q†+ çB ç"Q K° M;QÌB F?€+ b Q\ *€+ M;QÆB +QB i?QÎM; i

@h +ªK i?'v ?„M b) H"KXXX

h`M? s€ M?Ä ;B¼M;- M|B i?-K pÈB P *QMM2HHX

@*€B ;b K" +ªK i?'v- +?mv M 'v H" +?„+ +?„+XXX

*?Q /M i? M"Q- K'v M;QÌB P *QMM2HH #bM? M +kM; F?B M M?|K h`M? s€ i?Qª
F?B t€+ M?"M #û i` B H" +QM +O P \*QMM2HH p" 1p2HvM- h`M? s€ i?"K +?Q iWM
#¼M ?¼ ç½ +? i i`QM; i v [m€B p"i FB X

h`M? s€ H¢B M?bM P *QMM2HH M|B,

@ G¢B M|B p +QM [m€B p"i FB çB- b Q ?„M H¢B bBM? ` \ h¢B b Q H¢B H'v çQÊ
F?¬M; i? F?¬M; M|B `ä`" M; ` ç'vX

P *QMM2HH ;"i ç-m- iB TiK+ F ,

@ E?B +?9M; i iÈB /B iQ+? J v - ç°B F?ªQ +´ ç M; KÎ+Y p"Q- K" 1p2HvM +MM; ;B
KB M +QÐM; /`+? çQÊ+ K°i +?9i p,M iU i` M +€M? +Y X h?2Q wiS i?b +| ? B +€+?
+€M? +Y M"v +| ?v p¼M; +O HQ" B M;QÌB i`QM; iQÆM; H B- K°i +€+? ;BªB i?Q+
€+ K ?Ov /B i i? ;BÈBX æQÆM; M?B M- ç°B F?ªQ +´ b) F?¬M; /WM; H¢B Î ç| M M
p"Q FBK iU i?€TX

@L|B i?"i- +?¶ ç| +kM; F?¬M; ;B®M; K°i H,M; K°- K" M?Q H" K°i +¬M; tQÎM; ?Q†-
`i M?B m +¬M; +K #^M; ç²M;- +€M +¬K ç m #^M; ;¶ b m `i M?B m M,K ç½ KK+ M€

HQ M; H' i` M T?-M HQDBX M; Q`B` - Î ç| +ÁM T?€i ?B M K°i ?® HÈM- # M i`QM;
i?2Q HwHm"M +O ç°B F?ªQ +´ i?b ç| H" MÆB p,M KBM? J v +´ ?B M i p"i b®M; - /
M?QM; K`XXX

1p2HvM H9+ M`v KÈB T?K+ ?²B HçB- M`M; M|B t2M p`Q,

@ L?QM; i'i +ª i?B i? i`QM; ç| ç m ç½ #B M ?bM?- M?B m +€B i`-M; M?Q HQ`B M;
i?"K +?Q F?-M; +ÁM M?bM` çQÊ+ ?bM? /€M; +O +QM M; QÌB- p"v K" Hk M; ®+ç
i +ÁM +?Q i?'v MÆB M`Q /MM; [m€B p"i ç i b®M; +ªX

@hB T ç| +?9M; i çB iÈB- +m®B +MM; ç M i"M +MM; i`QM; FBK iU i?€T T?€i ?B M
p`M F?ªK i` M p€+? iQÌM; - tmM; [m M? +|` i M?B m #Q+? ?¼ p`p, M iU i?mv i KB
+´ bÈK F?-M; M?`M çQÊ+- bmM; bQÈM; +-K Kti Mç`ÌB çB- M?QM; +?9M; i i?b H
?B M çQÊ+ +`M; M?B m çB mX

1p2HvM iÈB M;²B +çM? P *QMM2HH- i?b i?"Q M|B,

@ h` M #Q+? ?¼ i?m"i HçB K°i +?9i bU ibM? i?ÌB pB M +´ - i?2Q ?bM? p) i?b HQ`
b m ç| iW iW iB M ?| iWM; #QÊ+ i?"M? +QM M; QÌB ?B M M vX E?B +QM M; QÌB p
+?9M; i +| p- b® [m€B p"i FBM? F?OM; -` i M?B m HQçB +| bS+ KçM? FBM? F?O
M; QÌB F?-M; i? +?®M; HçB çQÊ+X h`QM; H9+ ç| - ;B[ ç€K M; QÌB pQÈM bBM?`
K" H" K°i M?|K ôh?€M? M?•Mô- #¼M ?¼ /šM /„i HQ`B M; QÌB ;B®M; M?Q #-v pQÊ
p"ix hB T i?2Q- ç€K M; QÌB pQÈM iB T iK+ bBM? i²M- ?ÆM M[#„i ç-m iW iW T?•M

@L?QM; ôh?€M? M?•Mô #„i ç-m ;B` v m- iY pQM; - ?ÆM M[pb ç€K [m€B p"i ; -M M
M?•M HQçB F?-M; bªM bBM?` çQÊ+ôh?€M? M?•Mô KÈBX *?QM? pb p"v- +€+ ôh?
ibK FB K #B M T?€TX h`QM; ç| K°i M?|K ôh?€M? M?•Mô M|B T?ªB H`K +?Q HQ`
M?•Mô KÈBô- pb p"v #¼M ?¼ içQ` K°i F?-M; ;B M +U+ HÈM- HB M iK+ #Ä M?•M
Qi [m€B p"i p`Q i`QM; F?-M; ;B M ç| - H`K +QM M; QÌB # M i`QM; F?-M; M; WM; #`

@J°i M?|K F?€+ +ªK i?'v #B M T?€T M`v [m€ i`M F?®+- pb p"v #¼M ?¼ #„i ç-m +
F?B M +QM M; QÌB #B M i?"M? ôh?€M? M?•MôX *| K°i T?2 Kt+ i`QÌM; #`Q- ç-m ç°
/QÊ+ ?Q`M K`m p`M; - ,M M?[M; /QÊ+ ?Q`M M`v b) H`K HQ`B M; QÌB #B M i?"M? /ç
i'i +ª çB M?|K ôh?€M? M?•Mô M`v H M M9B + QX J°i T?2 ôh?€M? M?•Mô Kt+ €Q +
;BªB T?šm +?Q +QM M; QÌB- ç #¼M ?¼ F?-M; M; WM; K¼+ ` +€M? +?BK p` +€M?
?bM? M`v +kM; i?2Q +€+ ôh?€M? M?•Mô`ÌB çBX *ÁM K°i T?2 ôh?€M? M?•Mô ç2Q
Kti Mç p`M; M`v- b m F?B +QM M; QÌB ç2Q +?B + Kti Mç M`v p`Q b) #B M i?"M? ô>
pÈB ôh?€M? M?•MôX æ·v H` M?[M; +?mv M F HçB i` M #Q+? ?¼ X

@L?QM; iB T i?2Q ç| HçB +?Q i?'v M?[M; ;b ôh?€M? M?•Mô H`K ç m p- /KM; X L
HçB i` M M9B- #¼M ?¼ F?-M; M; Ì /`M /-M i`Ì M M ?mM; €+- #„i ç-m i`M +-M; +€+
ç°B Kk [m M- +ÁM +?B H`K ? B T?2 ;B i +?| +M? m içB K°i [m®+ ;B M`Q ç| - +m®
æ€K M; QÌB K¼+ ` +€M? i?b HçB K'i çB M, M; HU+ bBM? bªM- ?ÆM M[? B T?2 K¼
#„i ç-m ;B i HšM M? m- b® HQÈM; +`M; H9+ +`M; Qi çB- +m®B +MM; +kM; +? i ?
p`M; i?b #ªM i?•M iU #B M i?"M? [m€B p"i- HB M iK+ #„i +QM M; QÌB H`K i?S+ ,M-
K'i i`QÊ+ F?B KbM? ç2Q Kti Mç +kM; iWM; H` M?•M HQçBX "i [m€ #¼M ?¼ ?bM
Kti i`ÌB- K°i F?B #` +?B m p`Q b) H`T iS+ #B M i?"M? tQÆM; i`„M; - F?-M; i? T?K
+kXXX

@ob i? - ?`M? ç°M; +O +€+ ôh?€M? M?•Mô M`v ç m i?'i #çB- b m F?B ôh?€M? M
+ÁM HçB F?-M; ;B M iQ HÈM FB H` pšM i²M içB- ç·v H` i'i +ª M?[M; ;b #Q+? ?¼

1p2HvM ç½ M|B tQM; - M?QM; M?|K h`M? s€ ç½ M; ?2 ç M i`ÈM K„i ?€ K°i- i'i +ª M
i? iQÌM; iQÈM; M`B- #Q+? ?¼ ç| ; -M M?Q ç½ F` iQ`M #° H B H`+? +O *?O h?-
tªv` i`QÊ+ p`b m ç| - i'i +ª M?[M; iBM iS+ i?m ?Qç+? çQÊ+ M`v ç m H` +?mv M K
iWM; M; ?o iÈB- F?-M; M; Ì HçB tªv` M?B m +?mv M M?Q p"vX

aÎ ?B M ç~v ç~v K„i FQM?- M|B,

@ L m M|B M?Q p"v- +QM [m€B p"i ç| H" M;QÌB #bM? i?QÌM; ç2Q Kti Mç p" M; #B iQ+? ç| +ÁM M;mv M p M F?¬M;\

1p2HvM ;"i ç-m M|B,

@ .B iQ+? +ÁM M;mv M- M?QM; +^a ç°B F?^aQ +´ ç m #B M i?"M? xQK#B2XXX æ9M #bM? i?QÌM;- b m F?B ç2Q Kti Mç p" M; i?b #B M i?"M? #° /çM; M?Q ?B M içB- #' i`¼M p M- ?„M ?B M içB pšM H" K°i b^aM T?~K F?B K F?mv i- +ÁM +?Q +| çQÊ+ iQ

kdNX a^aM S?~K E?¬M; h`¼M o M UkV

h'i +^a K¼B M;QÌB ç m b[M; b| - çt+ #B i H" ç M +^a aî >B M +kM; M?Qm K"v- ?„M +„

@ a Q HçB M|B M?Q p"v\ h?U+ HU+ +QM [m€B p"i 'v #•v ;B| ç½ `i KçM? `²B- ?ŠM [m€B p"i K" M;QÆB ?bM? /mM; KÈB ç9M;X L m M?Q ç•v +?d H" b^aM T?~K F?¬M; i` +O +QM [m€B p"i M"v i?"i F?| K" iQÌM; iQÊM; M' B- M?QM; HQçB bBM? p"i KS+ 'v +?9i M?Q p"vXXX

1p2HvM M;~M M;QÌB,

@ h?QÌM; +€B ;b\ h|K HçB- i` M #Q+? ?¼ M|B M?Q p"v- ç| +?QM? H" Kti Mç p" M F?¬M; i? H"K +?Q bBM? KçM; i? iB M ?| ?Q" M iQ" M ç M +'T ç° M?Q /U iQM?X M"v K'i çB F?<sup>a</sup> M,M; F?®M; +? i•K i bM?- iMv i?2Q /K+ p¼M; Km®M ;b H" b) H"K M? ç /mv i`b #^aM M;mv M bBM? K M? i²M içB M?Q +k +¬M T?^aB HB M iK+ ?9i K€m M +kM; H" F?mv i çB K i`Q KçM;- #¼M +?9M; ?Q" M iQ" M F?¬M; +| bS+ +?®M; +U p +¬M #B i H" iB b€M; v m M?QÊ+ ç M KS+ M"Q- +?d +¬M #` +?B m p"Q H" b) T?^aB

h`M? s€ i`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- ?„M #¶M; H'v K^aM? p" M; M?Ä i`QM; LçT ;BÈB ` -

@ >ŠM H" /Q i?B m KB M; p" M; M"v T?^aB F?¬M;\ æ9M; `²B- +QM [m€B p"i ç| KçM? çQÊ+ K<sup>a</sup>M? p" M; M"v i`QM; i v ?„M\

P *QMM2HH M?"M H'v KB M; p" M;- +QÌB F?´ ç€T,

@ æ•v F?¬M; T?^aB +¬M; H Q +O +?9M; i - H" * `M ? M i?W +Æ ?°B H'v i`°K ` - H i`mv çm' B #¼M i - * `M ? M p b i? K p" M; M M HÙM i`Î HçB i?¬M i` M; i`°K H'v Kti i M [m€B p"i ç| F?¬M; M;Ì HçB +| K°i HQçB HB M ? çt+ i?M pÈB +?B + Kti Mç- F ?„M H"TiS+ [m v HçB i'M +¬M;- +kM; F?¬M; #B i +?mv M;b t^av ` - iÁ M?" #®+ +? i?b +m®B +MM; çQç i çQÊ+ K°i K^aM? p" M; M?Ä ç2K p X

h`M? s€ +QÌB F?´ M|B,

@ h +Æ #^aM ç½ ?B m M?[M; ;b t^av ` `²BXXX oÈB F?^a M,M; i`°K +„T H" M? M;? +C i? H'v çQÊ+ K°i K<sup>a</sup>M? M?Ä- +| i? i?'v +QM [m€B p"i ç| KçM? ç M KS+ M"QX Pi M i`°K i?S ;b ç| i` M M;QÌB i- i`W F?B M„K +?ti ?„M i`QM; i v- M m F?¬M; #` i M;E i?b F?¬M; +?„+ +?„M H'v HçB çQÊ+ p X

* `M ? M ` p F?B K i®M- KdK +QÌB i?"i i?"- ?„M F?¬M; M;Ì +ÁM /€K M|B ô[m€ F ç9M; H" /"v M?Q iQÌM; i?"M?- h`M? s€ +kM; F?¬M; ç w iÈB ?„M- ?ÄB iB T,

@ L m ?„M H'v çQÊ+ K^aM? p" M; M"v i?b +| i? #´ b m M; +?Q F?B K F?mv i F?¬M;\

1p2HvM H„+ ç-m M|B,

@ E?¬M; i? - M?QM; H'v çQÊ+ iQ" M #° Kti Mç p" M; H" #QÊ+ ç-m iB M ?„M +¬M T ?¼ - +¬M K°i pB M FBK +QÆM; +U+ HÈM H"K K€v i"Ti`mM; M,M; HQÊM;- ç2K €M? +?MK +?B m p"Q i`€M Kti Mç- M?Q p"v +| i? F?B M ?„M iB M ?| K°i H-M M[- çç M?•Mô- K" M;QÌB /mv M?'i i` M i? ;BÈB +| K°i F?®B FBK +QÆM; F?´M; H² M?Q p

h`M? s€ M;~M ` - M|B,

@ *€B M"v- +€B M"v F?¬M; T?ªB M|B pB M FBK +QÆM; +O * `M ? M b Q\ G'v ç Q om #¼ +¢T\ L?QM; i M [m€B p"i ç| b Q H¢B #B i +€+ M; QÆB +| pB M FBK +QÆM; P *QMM2HH ;"i ç-m ç€T,

@ E?¬M; b B- +?QM? H" F?®B FBK +QÆM; ç|- +kM; H" pB M /mv M?'i i` M i? ;BÈ ?ÆM M[ F?B M ?„M iB M ?| K°i H-M M[ - +ÁM p +?mv M i¢B b Q ?„M #B iXXX #¢+ pÆB ç€K F?ªQ +´ ç½ # ?Q `^M; KbM? +| K°i pB M M?Q p"v- i?"K +?Q #®+ T? #|M; ç€XXX

@Zmª M?B MXXX

h`M? s€ pm®i pm®i H¬M; K"v- ?„M [m v b M; T?Q *?B K G K- ?ÄB,

@ h? M"Q- [mûi ?bM? pšM F?¬M; +| F i [mª b Q\ *?B K G K H„+ ç-m +QÌB F?´,

@ E?¬M; +|- ç€K xQK#B2 +kM; +?çv i`®M F?„T i?"M? T?®- +,M #ªM F?¬M; i? ib +O i M [m€B p"i ç|X >B M i¢B- i +?d +| i? ;B€K b€i F?€+? b¢M p" F?m pU+ tmM p"Q i'M +¬M;X

h`M? s€ ;"i ç-m- ?„M H¢B [m v b M; T?Q aÎ >B M,

@ h? M"Q- +| T?€i ?B M; b KÈB p +'m i`9+ +Æ i? i M [m€B p"i ç| F?¬M; \ L; Q" B +| i? ;B i M| F?¬M; \

h`QÊ+ ç|- b m F?B [mªM; i`QÌM; M' imM; - h`M? s€ i?m ?²B L; ¼M ;B€Q +O i?¬M #^M; p" M; M"v F?¬M; ? +| +?9i i`M ?¢B M"Q iW pK M'X E?¬M; +?d M?Q i? - K¼B K°i F?®B i?`i M?Ä /QM? H¢B- F?®B i?`i F?¬M; M; WM; ç°M; ç"v- ;B®M; M?Q H" + F?ÄB +•v ;B€Q M?QM; #` F i H¢B Î +?¶ F?ÈT KÎ M M K¼B M; QÌB H'v çQÊ+ K°i F? 9i +O [m€B p"iX

aÎ >B M ;"i ç-m- H'v i`QM; K°i +?B +i9B HÈM b m HQM; ` K°i +€B #bM? i?Ov iBM

@ æ M; ?B M +Sm i?"M? T?¬M F?®B i?`i M"v- i ç½ M?l #ªQ p Km K°i #° +¬M; +H /M F?€ i?¬ bÆ M?QM; pšM H'v çQÊ+ K°i Qi b® HB mX æ-m iB M- F?®B i?`i M"v +?Q" M +?dM?X

h`QM; #bM? i?Ov iBM?- K°i F?®B i?`i K"m ?²M; HB M iK+ M?9+ M?Q+?- K" i` M K'v +QM K„i +U+ M?Ä- i?"K +?Q +| +ª K°i Qi t9+ im K¼+ ` - K" ç° HÈM +kM; F?¬M; H'v çQÊ+ ?B M i¢B M| ç½ iQ ;¬M #^M; M; |M i v +€BX

aÎ >B M iB T iK+ M|B,

@ E?B +?9M; i H'v çQÊ+- M| +?d H" K°i F?®B `i M?Ä- K" b m ç| i +ÁM +„i çB F? b m F?B M?Ä p"Q K°i Qi K€m #Á- M| ?'T i?m ? i +?¶ K€m `²B i¢B iW iW HÈM H M ç K†i M| +ÁM K¼+ ` K°i b® +Æ [m M +O bBM? K¢M; i? ´M ç`M? M?Q +Æ [m M i?` ; i? M|B F?®B i?`i M"v ç½ H" K°i bBM? K¢M; `B M; #B iX

L|B tQM; - aÎ >B M H¢B H'v ` K'v +?B + #bM? M[X

h`QM; #bM? ç m H" +€+ F?®B i?`i M; •K i`QM; /mM; /`+?- bÎ >B M M|B iB T,

@ h M; •K F?®B i?`i i`QM; +€+ HQ¢B /mM; /`+?- pQ /K /MM; tQi bmm7m`B+ ç"K F?® i?`i M"v HB M #` ,M KÁM b¢+? b) M?Q +€+ bBM? p"i #bM? i?QÌM; - M?QM; +?d K°i +?9i- +€+ M; QÆB M?bM F?®B i?`i M"v çBX

J¼B M; QÌB M?bM i?2Q M; |M i v aÎ >B M- i`QM; K°i #bM? i?Ov iBM? tm'i ?B M K°i M"v i` M K†i +| `i M?B m H¶ M?Ä- i?dM? i?QªM; H¢B +| #¼i F?Q iW i`QM; i?Q€i `

@ æ½ i?'v `ä +?Q \ E?®B i?`i i`QM; i?lB ;B M +U+ M; „M ç½ #„i ç-m iB M ?| ç +?Q L| #B M HÈT # M M; Q" B i?"M? K°i HÈT T? Q F?¬M; F?Q ;B®M; M?Q i-M; +€+? Hv ?Q" M iQ" M ?Q¢B iY- M?QM; Î i`mM; i•K F?®B i?`i pšM +ÁM b®M; XXX

@L;Q`B tQi- T?^M SM; pÈB +?'i FB K +kM; F?¬M; F?€+ #B i H„K- +?d +| i`QM; #B M ?| KÈB- pW `²B K¼B M;QìB ç m M?bM i?'v M| iB M ?| i`QM; K¬B i`QìM; F? æ•v H` F?®B i?'i iB M ?| i`QM; MQÊ+ Km®B bBM? HwXXX

aÎ >B M +?d p`Q +?B + #bM? i?Ov iBM? +m®B +MM;- i`QM; ç| +| K°i F?®B i?'i K ;B®M; M?Q K°i +QM bS M?ÄX L| HÆ HYM; i` M K†i HÈT MQÊ+ Km®B bBM? Hw- H bBM? p"i #B MX

aÎ >B M +?Q K¼B M;QìB t2K ? i K'v +€B #bM? `²B KÈB HçM? M?ç i M|B,

@ J¼B M;QìB M?bM `ä +^ +?Q \ E?®B i?'i M"v p #^M +?'i ç½ F?¬M; +ÁM ;B®M; M +| i? +?Q `^M; i€+ ;B^ +? içQ ` +?B + K†i Mç p`M; p®M H` Km®M M;QìB ç2Q K† ;B2M +O #^M i?•MX L?QM; i?U+ i /Q i?Q M;?B K i?'i #çB- bBM? KçM; i? ç2Q K i?€B bBM? K M? çÆM i? ;B®M; M?Q M;QìB #bM? i?QìM;- K` ;B®M; M?Q K°i i" T K¶B i #`Q ç m +| bS+ b®M; M?Q p"v- p¬ b® i #`Q i' ?ÊT HçB i?"M? i M [m€B p"i ç p"i F?®M; +? i #`Q iB M ?| K` H` i #`Q ;†T T?^B M;mv ?B K HB M iU iB M ?"M? F?®M; +? [m€B p"i- +?d M?Q p"v i?¬B- /Q ç| bU iB M ?| +O +QM [m€B p"i M"v H i? +QB M| H` /çM; b®M; H'v çÆM p` H` i #`Q- +?d +¬M K°i i #`Q +ÁM b®M;- p [m€B p"i +ÁM b®M;XXX

@Zm^ M?B M H` M?B K pK çQ`M ç°B ç° F?| +'T "- H¬M M"v +?9M; i ç½ [m€ iU iB i? ?Q`M i?"M?- K v K„M H` F?¬M; +| ?çM +? i?ìB ;B M- +kM; F?¬M; +| i`WM; T? M m F?¬M; i?b `i +| i? i' i +^ +?9M; i ç m T?^B +? iÎ ç•vX

J¼B M;QìB tmM; [m M? M?'i i?ìB ç m i`¬K K†+- ç†+ #B i H` K'v M;QìB P *QMM2 M;?2 K` F?¬M; +| ?B m- #'i [m€ w iS ççB F?€B i?b pšM M„K çQÊ+- ç| +?QM? H` bS KçM?- p +Æ #^M `i F?| ç ;B i +? i?„M- ?ÆM M[ K°i F?B ç2M çOB- `i +| i? b) t [m€B p"iX

h`M? s€ M;šK M;?o K°i +?9i `²B M|Bç

@ L m M|B M?Q p"v i?b ç9M; H` `i F?| - +| çB m i pšM +^K i?'v +| H) pšM +ÁM +A i` M M;QìB [m€B p"i ç| HçB F?¬M; iU KbM? `ìB çB +€+ MÆB\ *kM; F?¬M; +¬M; Fç ?ÊT i?"M? K°i +?dM? i? - +ÁM M?È H9+ +?9M; i +?B M ç'm i` M [m^M; i`QìM; F? +kM; +| i? iU [m v HçB +Æ i? ç T?K+ ?²B M?Q +k - M|B +€+? F?€+XXX *?9M; i F?®B i?'i M"v iB K +?¶ [m€B p"i FB b Q\

aÎ >B M +| +?9i i€M i?QîM; M?bM h`M? s€- M|B,

@ E?¬M; b B- +| +Æ ?°B `i HÈM /U p`Q F?®B i?'i M"v ç iB K [m€B p"i FB - M?Q K°i i?Q M;?B K F?€+X >9i F?¬ MQÊ+ +O F?®B i?'i M"v çB- i `i iÁ KÁ- M m M?Q M| +ÁM +| i? iB M ?| i?"M? /çM; b®M; F?¬M; +¬M MQÊ+ b Q\

k3yX æ€M? GûM h`QÊ+ "bM? JBM? URV

AK?Qi2T +MM; M+F@am@L KmM pšM M;²B v M i` M ;? b HQM- #îB pb AK?Qi2T +?Q M M +?d +| M+F@am@L KmM ,M +?9i çB K i•K m®M; +` T? - çÊB iÈB F?B a M;QìB FB iU ?² KÈB ?²B T?K+ iBM? i?¬M HçB- iB T i?2Q AK?Qi2T i`U+ iB T iW

@h`QÊ+ F?B çB m FB M +?9M; i çQÊ+ +?'T M?"M- +?9M; i F?¬M; +| M?B K pK ;

h`M? i`€ M?bM aÎ >B M +MM; M?[M; M;QìB +ÁM HçB- ?„M iÁ KÁ ?ÄB,

@ AK?Qi2T M"v- ç•v H` +?mv M i pšM +ÁM i?„+ K„+- içB b Q M;QÆB HçB +| i? \*?šM; H) M;QÆB +kM; Km®M H'v çQÊ+ +?B + K†i Mç p`M; FB b Q\ L;QÆB ç½ F? +Qb çQÊ+ K†i Mç +kM; F?¬M; #B M i?"M? [m€B p"i- M?Q p"v i?b M;QÆB H'v M| ç

AK?Qi2T ;"i ç¬m M|B,

@æ9M; p"v- i [m^a i?"i H" +| H'v çQÊ+ Kti M¢ p" M; +kM; +?ŠM; +| i€+ /KM; ;b- M?C
+| i? bY /KM; Kti M¢ p" M; X *?d +—M /MM; FBK +QÆM; HÈM T?K i`Ê- M+F@am@
#B M i?"M? p"i [m€B M?B K- M m F?¬M; +¬ 'v +?d +| i? M; "v K°i ;B" v mXXX *?Q
M; QÆB ç®B T?| [m€B p"i FB +kM; çQÊ+ - b m F?B ç®B T?| [m€B p"i tQM; - i'i +^a K

J'v M; Q`B h``M? i`€ M?'i i?`B M?bM M? m- 1p2HvM ?„M; ;B¼M; K°i iB M; i?m ?9i
H9+ M"v M" M; KÈB M|B,

@ *| i? i` M #S+ p) M|B i? K" i?¬B- +?mv M M"v +kM; +?Q +| B FB K M; ?B KX S
Kti M¢ M"v- ?Qt+ H" M; Q`B #` [m€B p"i #B M i?"M? xQK#B2- #¼M +?9M; +?d +—M
+?„M i`QM; M?€v K„i b) #` i?B m ç®i i?"M? i`Q #KBX L?QM; H" Kti M¢ FB H¢B +—
i` M i`€M- M; QÆB F?¬M; +^aK i?'v pB + M"v `i M; mv ?B K b Q\

AK?Qi2T +ÁM +?Q H M iB M; - p Kti M+F@am@L KmM ç½ #„i ç—m /Q /U- i`QÊ-
#B M ?bM? FBM? F?OM; - /M H" B +kM; ç m F?¬M; Km®M +| #'i +S [m M ? ;b pÈ
b m F?B ç2Q Kti M¢ +| i? bÎ ?[m i?U+ HU+ `i K¢M?- M?QM; H¢B T?^aB #B M i?"M
H" B +kM; ç m b) /Q /UX *"M; ?m®M; +?B i`QÊ+ K„i M" M; pšM H" ç¢B K„ M[tBM?
F?| +| F?^a M, M; + K i•K ibM? M; mv M K¢Q ?B K M?Q p"v- +| çB m ?B M M?B M H" /
çQÊ+ w iS +O M" M; - #° /¢M; M; QÊ+ H¢B +| p p¬ +MM; FB M [mv iX

hB M; F?ÈT tQÆM; #`# ;½v p M; H M- i?•Mi? xQK#B2 FB +,M #ªM F?¬M; +€+? M[ +kM; F?¬M; +! M,M; HU+ T?K+ ?²B FBM? F?OM;- `„+ K°i iB M;- +€M? i v M! ç i®+ ç° T?ªM SM; +O h`M? s€+kM; +U+ M? M?- +MM; H9+ # ;½v +€M? i v- ?„M ç i?2Q /MM; bS+ ççT KçM?- ?mM; ?,M; ççT +QM xQK#B2 iQ HÈM [m€`çT tm®M; ç'i h`M? s€ K„i i? 'v +€+ xQK#B2 F?€+ ç²M; i?ÌB ç€M? iÈB- ?„M pKi M?ªv H M- iB T PbB`Bb iW i`QM; LçT ;BÈB ` - +?d i? 'v ?„M [m€M +?9 M°B HU+ +MM; M,M; HQÊM K•m- b m F?B ç M +?¶ + Q M? 'i HB M MûK KkB ;B€Q tm®M; X J°i ççQ FBK [m M; ? +?•M ?„M H”T iS+ #`# „M tmv M [m M; QÌB- ?ÆM M[ [m M; K M; +ÁM iÄ ` tmM; F?¬M; +! i? +? 'i +QÌM; ?½M +O [m€B p”i- F?¬M; +-M M!B xQK#B2 #`# „M i`9M; K” xQK#B2 #` [m M; K M; +?B m tç +kM; #` i?B m ç®i ,M KÁM- t2K ` L; ¼M ;B€Q - +! ç†+ ?B m pÈB +?9M; X

h`M? s€ i`QM; HÁM; pW ç°M; - ?„M `ÆB tm®M; ç'i HB M `9i M; ¼M ;B€Q F?ÄB K†i HÁM; K°i +?9i- `²B HçB M?bM p T?Q ;½i? M? MB M ç M; î# M `b i` M M!+ iÄ ` # v i?ŠM; H MX

:½i? M? MB M i!+ M•m iU ?² F?¬M; +! K°i +?9i b®i`m°i- ?„M v M H†M; çSM; ç! M i` M i v +-K K°i +?B + Hv +?S +? 'i HÁM; K”m çÄ- ç M F?B h`M? s€ iW /QÈB H-m F?B M +?Q i`QM; HÁM; ?„M pKi Mªv H M- i` M M!+ iÄ + Q ®+ ?B M ççB M”v M?bM i`QM; €+ K°M; - F?mM; +ªM? [m€ KS+ F?OM; #®X

L!+ iÄ + Q ®+ +Æ ?² #` K€m iQÆB M?m°K çÄ- K” îT?Q b m i M i? M? MB M +! ? HB i- +ÁM +ª K°i ç€K i?B i? +? 'i i? ”M? ç®M; HÈM- KQÌB K’v M; QÌB +ÁM b®M; # #`+ „i çSi- i?dM? i?QªM; xQK#B2 HçB ç2K M; QÌB iW i` M iQÌM; ;Đ tm®M; - b m ç! M; QÌB ç! iW ç-m iÈB +?•M- K€m iQÆB i”T iS+ +?ªv ` H M? H€M; i` M F?„T M!+ M

h`M? s€ +~M i?”M M?bM HçB- ? B +?•M ;½i? M? MB M ç½ #B M i?”M? p¬ b® t9+ K€m iQÆB ç-v ç'i- ?'T i?K- ?„M +! p `i i?QªB K€B- K†+ +?Q p¬ b® t9+ im F?¬M. p`Q i`QM; +Æ i? - KB M; +ÁM ç M; m®M; K€m M; QÌB- /M h`M? s€ ç½ # v iÈB ;-M Kûi +kM; K†+ F - +?d M?2Q K„i M?bM HçBX

h`M? s€ M; ?B M ` ,M; M!B ,

@L; QÆB +?ŠM; M? [M; i?•M i? #B M i?”M? [m€B p”i- M; v +ª w i?S+ +MM; HQÆM [m€B p”iXXXX *! H) +€B +? i ç®B pÈB M; QÆB KÈB H” +€+? ;BªB i?Q€i i®i M? 'i5

L!B tQM; - ?„M ;BÆ L; ¼M ;B€Q +O i?-M PbB`Bb H M #„i ç-m [m€M +?9 M,M; HQ i? M? MB M i!+ M•m +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ M; mv ?B K- t9+ im /QÈB +?•M #„i ç-m i +?•M ?Q”M iQ”M i`î p M; mv M ?bM?X *MM; H9+ ç! - +•v i`QÌM; K•m i` M i v h`M €M? b€M; K”m p”M; - [m M; K M; +”M; H9+ +”M; +?!B K„i- ç M F?B +?•M i M i? M? M; mv M ?bM?- +?m~M #` /B ç°M; - h`M? s€ ?ûi HÈM K°i iB M; - /MM; bS+ MûK KçM T?Q ?„M XXX

k3kX o¬ æ`+?XXXX >Q†+ G” E?¬M; >Q”M >ªQ URV

L°B HU+ p” M,M; HQÊM; p KTB`2 +O h`M? s€ ?B M içB ç½ i,M; H M; 'T ç¬B bQ p +O i?-M PbB`Bb- i`QM; ç! M°B HU+ HçB +”M; #B M ?! p +? 'i M M H-M M”v /M + HU+ p” M,M; HQÊM; p KTB`2 M?QM; mv HK+ imv i ç®B ç½ iQÆM; çQÆM; pÈB iQ”M KçM; M”v ;-M M?Q +?d i`QM; M?€v K„i ç½ #„M ` [m M; K M; b€M; +?!B M?Q K°i K ç M; i?m i?”T K€m îT?Q t H”T iS+ #®+ +?€v- +?d +! ;½i? M? MB M i!+ M•m H” F p`Q H”K i`M i?QÆM; M?QM; F?B #` +•v ;B€Q T?€ F?¬M; #„M i`9M; M; U+- i?•M i? F?¬M; ? +! +?9i +ªM i`î M”Q- i`U+ iB T #B M i?”M? ?Q p¬X lv HU+ L; ¼M ;B€Q + [m ç-m MY i?•M i` M- MY i?•M /QÈB- ç M +ª ? B +?•M +O ?„M- b m ç! +„K i?Š T?€ b”M # v ` X æ M F?B h`M? s€ T?K+ ?²B iBM? i?-M- i` M M M ç½ tm' i?B M K° KQÌB # Kûi- ?ÆM M[ +! i? M?bM tmv M [m çQÊ+- ?! ` K°i FQ+? +O +•v ;B€Q ç ®+- #„M ` t - mv HU+ F?¬M; F?ÄB [m€ FBM? i? ?½B iK+X

h`M? s€ F?¬M; M;WM; i?Î /@+- K°i FQ+? M"v ;¬M M?Q iB m b¢+? K°i MY M°B HU
pÈB i® +?`i i?•M i? +O ?„M +kM; +| +?9i F?| +?`m- #'i [m€ ?Q" M ?ªQ- iB m /B i ç
+QB M?Q ç€M; ;B€XXXX

ôE?¬M; ç9M;5 ošM +?Q M?"M çQÊ+ i?¬M; #€Q- ?„M pšM +?Q +? iXXX G" pb K'v
b¢M b Q\ o"v #ªQ ç€K aÎ >B M /MM; HY ç®i ? i +?9M; çB H" çQÊ+XXXô

h`M? s€ i•K MB K +?Êi ç°M;- M?QM; ?„M +ÁM +?Q F`T /MM; w i?S+ HB M H¢+ p
K€m F?¬M; M;Î H¢B +| K°i F?®B i?`i HÈM +?mv M ç°M;- ç| H" i?`i iW i`QM; i?B i?
xQK#B2 #` i?B m +?€v +?mB ` X h`QM; pkM; K€m HÈM- +?9M; +?"K `½B +?mv M
s€ idM? i€Q H¢B F?®B i?`i ç½ i¢Q i?"M? ?bM? M;QÌB- iB T ç| H" ?Q" M i?B M #°
MB M ç½ H¢B çSM; ;B[# K€mX

:½ i? M? MB M i|+ M•m M?bM ?® HÈM i` M M M M?" M|B,

@ lv HU+ i?"i ç€M; bÊ- M m H" i H9+ KÈB i`Î i?"M? bBM? p"i +'T + Q i¢B i?¬M i` M
+?B m pW `²B +O M;QÆB ;B i+? i- ? ? ? XXX h ç M; F?¬M; M;WM; iB M ?| - i
b®M; +`M; + Q +'T ?ÆM- +?B +?® M"v +?QM? H" K°i #^M; +?SM;- M;QÆB F?¬M; ;
M"v F?¬M; B +| i? ;B i M' B i XXXX

h`M? s€ F?| ?B m ?ÄB,

@ h¢B b Q- H9+ i MûK i`QÌM; K•m ` i?b M;QÆB +kM; ç²M; i?ÌB i`€M? i?Q€i çQÊ
FQ+? ç| M; v +ª i i`QM; i`¢M; i?€B "¢Q i¢+ +kM; F?¬M; i?€M? M' B- M;QÆB H"K
M"Q5

h M i? M? MB M +QÌB - ?„M iÈB i`QÊ+ K†i K°i M;QÌB +ÁM b®M; ç M; #` ;K i`
?QªM; bÊ+O M;QÌB M"v- ?„M çQ i v tmv M p"Q #KM; M;QÌB ç| - iB T i?2Q M;QÌB ç
?ûQ- `²B H¢B #„i ç-m M? M? +?|M; iQ T?²M; H M- #B M i?"M? K°i +QM xQK#B2 H
M| H¢B #„i ç-m p„i ûT K€m iQÆB ` - +Y ç°M; M?Q p"v H"K h`M? s€ M?bM i?'v T?ª
:½ i? M? MB M i|+ M•m HB K HB K K€m iQÆB i` M M;|M i v- M|B,

@ G9+ i`QÊ+ +?B M ç'm pÈB M;QÆB i` M [mªM; i`QÌM;- +Æ i? i #` i?QÆM; `i i
iW +€+ HQ¢B i?`i F?€+ #` bmM; i?•M i? M?QM; pšM +¬M +| `i M?B m M,M; HQÊM
M;QÆB M M KÈB T?ªB +? i- ? ? ? - ç m H" pb +€+ M;QÆB M M KÈB T?ªB +? iX

h`M? s€ +QÌB H¢M? ç€T,

@ L|B M,M; M?Q ç€M? `„K- çWM; +| ç2K +?mv M M;QÆB H"K ç´ H M ç-m #¼M i - i
H" i°B H¶B +O M;QÆB- M m H9+ ç| M;QÆB #` #¼M i ;B i- #¼M ?¼ b) F?¬M; T?ª
T?ªB ;? iÎK M"v5

:½ i?"M? MB M M?bM +€M? i v K"m- M|B,

@ Zm€B p"i H"K M;QÌB i ;? iÎK b Q\ h?"i bU H"K M;QÌB i ;? iÎK b Q\ > ? ? - b
F?¬M; ?B m M' B +ªK ;B€+ +O bBM? p"i +'T + Q- K¶B F?B M;QÆB ?9i K€m iQÆB
;B€+ #¼M +?9M; #B M i?"M? +?`i /BM? /QÐM; +O M;QÆB- M;QÆB b) +ªK i?'v F?
bQ pÈB •M €B +ÁM i?Q i?€B ?ÆM ;'T p¢M H¬M- ? ? ? X >ÆM M[- M;QÆB +| #B
F?¬M;\ "ÍB pb i ç½ H" i²M i¢B p¬ ç`+?5

h M i? M? MB M #„i ç-m +QÌB H M çB M +m²M;- i`QM; iB M; +QÌB- /QÈB +?•M ?„
ç°M;- i`²B H M- K¶B F?®B i?`i ç m F?¬M; M;WM; HÈM H M- #B M ?bM?- ç M +m®
M?Q ?„M- M?bM F?¬M; F?€+ M? m K°i +?9i M"QX

h`M? s€ i?'v p"v i`QM; HÁM; i?'i FBM?- M?QM; pšM +® +QÌB H¢M? M|B,

@ æWM; +| H'v ç€K xQK#B2 ` HW i - +?ŠM; H) M;QÆB +| i? #B M i?"M? `i M?B
+?d +¬M i ibK çQÊ+ +•v ;B€Q p H" b) ;B i+? i M;QÆB i`QM; M?€v K„i5

h M i? M? MB M i|+ M•m H„+ ç-m M|B,

@.¢M; b®M; +'T i?'T M; m tm~M- M; QÆB i?"i bU M; ?o #¼M +?9M; H" ; Bª b Q- [m€ +O /¢M; b®M; +'T + Q M?Q i - i`QM; i?•M i? K¶B +QM xQK#B2 /Q i iU i¢Q` ç m +€+ xQK#B2 ç! +ÁM b®M; i?b i b) poM? pB M F?¬M; +? i- ? ? ? X J" M?[M; F F?B #¼M +?9M; #B M i?"M? xQK#B2 +kM; K M; i?2Q i #`Q +O i - M?Q p"v M; QÆ M; QÆB F?¬M; i? ; B i M' B i - ç! H" pb i`QM; i?"M? T?® M"v +?¶ M"Q +kM; +! i?•M xQK#B2 i?"K +?Q +`M; M?B m ?ÆM +ÁM ç M; F?¬M; M; WM; i bK #„i +QM M; QÌBX F?¬M; #B i H" - F?B i ; B Q +?B M pÈB M; QÆB K" K¢M? H M- ?Q†+ H" ?9i K€m +O +O i /M Î+€+? `i t +kM; ç²M; /¢M; iB M ?! - pb i? M; QÆB F?¬M; +—M p¼M; iQÎ i?•M i? iB M ?! +O i - M?Q p"v F?¬M; i? M; ,M +ªM i iB T iK+ K¢M? K) H M- ? h H" /¢M; b®M; K¢M? K) M?'i- + Q +'T M?'i- i H" iQÊM; i`QM; +?Q p¬ ç`+?5

h`M? s€ i`QM; HÁM; i?—K ?¬ ?ÄM; #ûi- ?„M +kM; F?¬M; #B i i M [m€B p"i M"v +! M m i?"i bU M?Q p"v- ?„M p" ç²M; ç°B b) `i M; mv ?B KX \*QM [m€B p"i M"v ;—M M F?¬M; tQM; - i`W T?B H" H9+ ?„M +ÁM +?Q iB M ?! T?€i i`B M T?ªB iB m /B i çQÊ +S /Si F?Q€i +?¢v i`®M +?Q tQM; - +?ŠM; i`€+? +€B i bM? iB i F`+? #ªM M"v H¢B F H" p` M; mv M M?•M M"v X

:½ i? M? MB M M?bM b„+ K†i h`M? s€- ?„M iB T iK+ +QÌB H¢M? M!B,

@ æWM; KÆ ç M +?mv M +?¢v i`®M- çS M?Ä i`QM; HÁM; M; QÆB i`QM; +Æ i? M +?d H" i #`Q ç! pšM ç M; i`QM; i`¢M; i?€B M; O ç¬M; i?¬BX *?d +—M [m KQÌB M; i?^M; #û M"v +kM; b) #B M i?"M? xQK#B2 KÈB XXX u m +—m +O i `i çÆM; BªM- p" KªM? K†i M¢ pÐ ç! +?Q i - i b) i? +?Q KQÌB K'v M; QÌB +€+ M; QÆBX h` M i?U ;B i +? i +€+ M; QÆB- i`QM; i?"M? T?® M"v +ÁM `i M?B m M?•M HQ¢B ç +mM; S i +?d Km®M iB T iK+ iB M ?! - i`Î i?"M? bBM? K M? i? +`M; ?Q" M K„+`M; +QÌM; [m€ HÈM pÈB +€+ M; QÆBX h? M"Q\ \*?9M; i ; B Q /`+? +?S\

h`M? s€ pšM iB T iK+ M!B +?mv M H" pb i`QÊ+ K„i +?mv M ?„M +—M H"K M?'i H" i #B i H" +?! #bM? KBM? ? v H" AK?Qi2T +?¢v iÈB ç m +—M i?ÌB ;B M- pb i? ?„M +

@ "Èi HW M; QÌB çB- H9+ i`QÊ+ M; QÆB M!B +QM çQÌM; iB M ?€Q +O M; QÆB ç½ ?9i K€m +O i ç9M; F?¬M; \ o"v K" #•v ;BÌ H¢B M!B i? +?Q +?9M; i - +?d +—M; E çQÊ+- M; QÆB +?Q `^M; M?[M; HÌB M"v F?B M i iBM çQÊ+ b Q\ >m®M; +?B #•v ;B ç M F?B M; QÆB #B M i?"M? /¢M; b®M; +`M; + Q +'T ?ÆM i?b b Q ç•v\ E?¬M; T?ª HQ" B M; QÌB +?9M; i b Q\ L^K KÆ5

:½ i? M? MB M H„+ ç—m i?Î /`B- iB T ç! p K†i ?mM; iÈM M!B,

@ h?"i H" F?ûQ [m€ ?! pKM; 5 o®M +ÁM Km®M +?d #B M M; QÆB i?"M? xQK#B2 F?€+ i?b ç +?9M; b®M; H•m i? K K°i +?9i +kM; çQÊ+- t2K` ?B M i¢B F?¬M; i? # hQÆM; H B i H" +?9 i +O +ª i? ;BÈB M"v- M; QÆB H" i?•M p +O i - ? ? ? - M

L!B çQ¢M- i M i? M? MB M +ª M; QÌB +?'M ç°M; - b m HQM; ?„M iW iW K¼+ ` K°i M?[M; i M F?€+ +kM; H"K ç°M; i€+ iQÆM; iU- M?'i i?ÌB M, K i M K M; +€M? /ÆB M; Q" B /U çQ€M +O h`M? s€X

:½ i? M? MB M i!+ M•m # v H M- ?„M pW # v pW +QÌB çB M +m²M; ,

@ h'i +ª ç m M?! +! #~M M; mv M bBM? K¢M; +O M; QÆB ç!- +?ŠM; M?[M; ;B9T i?•M K" +ÁM +! i? # v H MXXX J†+ /M i KÈB +! i? # v +€+? ç•v F?¬M; H•m M?QM; +ª M; QÌB i T?ªB ?QM; T?'M- ? ? ? - [m€i mv i pÌB XXX æ9M; `²B- F?¬M; M M #Ä [m i`QM; i?"M? T?® ç½ iÈB i'M +¬M; #¼M +?9M; - M m ;B i +? i [m€ M?B m xQK#B2 # i? ;B®M; M?Q i - K°i F?B bBM? K¢M; i? + Q +'T M?Q i tm'i ?B M H" #¼M +?9M;

h`M? s€ ç½ /—M /—M i mv i p¼M; - K„i i?'v M, K ;½ i? M? MB M ç M; # v iÈB- ?„M + ;HB/2` # v p T?Q M?!K *?B K G K- i`QM; ç—m +kM; #„i ç—m HB M iK+ F m ;¼B \*? iS+ M"v H¢B ç #¼M ?¼ i" M HU+ +?¢v i`®M- F?¬M; M M ;B i [m€ M?B m xQK#B2- ?B M +`M; H9+ +`M; M?B m XXXX

h`QM; H9+ h``M? s€ +?¢v i`®M- M,K i M i?`M? MB M F?¬M; M;WM; i`mv çm´B- K°
+m®M iÈB- F?B ç€K +€i # v [m M;Q`B h``M? s€- ?„M +?Êi M;?2 i?'v ;B¼M; M|B +C
i` B M¨v M|B,
@ E?| +QB [m€ ç'v- i®i t'm ;b M;QÆB +kM; H¨ F iWM; ç€M? #¢B i - b Q H¢B #` M,K
+?¢v i`®M i? \

"ϕQ iϕ+ i`QM; i`ϕM; i?€B #bM? i?QÌM;- bS+ KϕM? M`v i?"i bU [m€ FBM? F?OM;X
h`M? s€ T?^B +?`m ?ϕM +? i?ÌB ;B M M?QM; ;½ i? M? MB M i|+ M•m +?ŠM; M?
M?B m i?•M i? K` HU+ HQÊM; +O ?„M HϕB F?¬M; T?^B +?`m ?ϕM +? ;b- +?d M?
ç½ T?B i?QÌM; ç€M; bÊX

.M p"v- F?B h`M? s€ bY /KM; "ϕQ iϕ+- i?•M i? i M i? M? MB M pšM #`ç€M? i M M
+?d +| F„ M,M; "ϕQ iϕ+- i`ϕM; i?€B +?B M ç'm b m F?B KÎ+Æ M?•M iÄ +kM; H` K
?B M M?B M ;½ i? M? MB M M`v F?¬M; +| i`ϕM; i?€B KÎ+Æ M?•M iÄ - ?ÆM M[#
+?d /U p`Q i?•M i? - çŠM; +'T +?B M ç'm +O h`M? s€ `ä ``M; H` Î i`bM? ç° + Q?

L?QM; K` ;½ i? M? MB M pšM ç M; F?¬M; M;WM; iB M ?| - ç çm`B F`T i®+ ç° +O
+O #¼M +?9M; #„i ç-m F?¬M; M;WM; i,M; H M- ç T?ÁM; M;U HU+ +¬M; FQ+? +O
+`M; H9+ +`M; +SM; `„M- ç ç€M? #`i?QÆM;- T?€ M€i M,K i v h`M? s€- bS+ KϕM
H9+ +`M; HÈM- /M b Q i?b i?•M i? +O +?9M; +kM; #'i iY- #`ç€M? M€i # Q M?B m
+?[i` HϕB M?Q +kX "i [m€ +?d i`QM; +?®+ H€i- F?B h`M? s€ i?Î ?'M ? M`ÌB
i? M? MB M ç½ ?Q`M iQ`M i?Q+? SM; pÈB i®+ ç° p` HU+ HQÊM; +O i`ϕM; i?€B M`
ç€M? i`9M; M;U+- # v ` t K'v +?K+ Kûi- ç•K b-K p`Q K°i p€+? iQÌM;- +?bK ?ŠM p

J°i i M i? M? MB M FBM? ?, M?bM +€M? i v KbM?- ?„M pmM; [mv M ?mM; ?,M; ç€M
K†i ç'i tm'i ?B M K°i ?® HÈM- iB T i?2Q M;|M i v ?„M +QM; HϕB ç`Q K|+- +S M?Q
K^M? # i¬M; HÈM- `°M; ç M #®M M,K Kûi pm¬M;X

:½ i? M? MB M ?ûi HÈM- ?„M M?bM h`M? s€ +QÌB +?•K +?¼+,

@ h? M`Q\ æ½ i?'v +?Q \ æ•v H` mv HU+ F?OM; #® +O /ϕM; b®M; +'T + Q- ç½ M
bS+ `²B- M?QM; i pšM +ÁM bS+ KϕM? iQ HÈM p`i®+ ç° M? M? +?|M; M?Q p"v- i`Q
çQÊ+ ``M; i +| i? iB M ?| ç M KS+ ç° M`v- HU+ HQÊM; p`i?•M i? M`v ç m [m€ im
+?9 i +O pϕM p`i i` M i? ;BÈB M`v- iW #•v ;BÌ i`Î çB- i H` bBM? p`i çdM? +'T +O

h`M? s€ K„ + i`QM; p€+? iQÌM; F?) ç°M; ç"v i?•M i? - ;BÌ T?9i M`v ?„M i?"i bU ç½
HU+ p` M,M; HQÊM; p KTB`2 çQÊ+ ?„M +® w HQm HϕB M M pšM +ÁM `i M?B m-
+kM; çQÊ+ M°B HU+ #^Q ?° M M ?„M F?¬M; ? #`i?QÆM; i`Q KϕM;- K` i?U+ i #•
i?"i bUXXXX

h`M? s€ p"M ?`M? M°B HU+- ?Qϕi ç°M; i?•M i? K°i +?9i- b m ç| ?„M iW i` M p€+
Î t - i®+ ç° +O i M i? M? MB M ç½ H`K ?„M +| +?9i?Q K„i- i®+ ç° /B ç°M; i`QM;
i?"i H` ``i ?B m [m^a- F?B i M i? M? MB M i|+ M•m ;¬M M?`i iÈB +?¶ h`M? s€- ?„M

@ L?QM; M;QÆB +kM; i?'v `i F€ [m€B T?^B F?¬M;\ hϕB b Q pÈB i?•M i? K°i M;Q
i? +| i®+ ç° +U+ M? M? +MM; bS+ KϕM? bB m +QÌM; M?Q p"v\ S?QÆM; /B M M`v

:½ i? M? MB M ç| M;?2 p"v H`T iS+ /WM; HϕB- +?¬M +?W- +m®B +MM; iÁ KÁ ?ÄB,

@ o'M ç M`v ç9M; H` F?B M M;QÌB i i?'v [m€B Hϕ- K†+ /M M;QÆB +kM; F?¬M; T
;B€T i` M M;QÌB +MM; +€M? b m HQM; i +?QM? H` bS+ Kϕ+? T?€i` iW #^M M;mv
pÈB i®+ ?'i +O /ϕM; b®M; +'T i?'T M?Q M;QÆB b Q HϕB +| i? +| çQÊ+ HU+ HQÊ
M?Q i +?S\ *?ŠM; H) M;QÆB +| v m [mv i; b b Q\ L|B ` +?Q i M;?2 i?Y- M m M?
+| i? +?Q M;QÆB i`Î i?`M? K°i M¬H pšM ;B[çQÊ+ w i?S+ p` i?•M i? #bM? i?QÌM
?° p +O i H` çQÊ+- +?Q M;QÆB ;B[ HϕB i`i +^ +kM; F?¬M; b QX

h`M? s€ KdK +QÌB ç€T,

@ _'i tBM H¶B- i +U+ F€ /` SM; pÈB +€B iW M¬H M`v- ? ? ? XXX #ÎB pb ç•v F?-
+ÁM H` F i [m^a +O M,M; HQÊM; p +?ϕK- +?d #^M iB M ?| M?K+ i? i?b `i F?| ç
h` M i?U+ i - M m M?Q F?¬M; +| M,M; HQÊM; ç bY /KM;- +?d /U p`Q M,M; HQÊM
i`b i`ϕM; i?€B M`vXXX æ| +?„+ +?„M H` çB K i`Q KϕM;5 J` F?¬M; T?^B M;QÆB i
+S i`B i ç iB M ?| HB M iK+ çB- ?ÆM M[ i +kM; ç½ T?€i ?B M` F?mv i çB K HÈ
F?mv i çB K i`Q KϕM;- ç| +?QM? H` bU iB M ?| +O M;QÆB ?Q`M iQ`M H` #^M M,
F?¬M; +| +€+? M`Q F?®M; +? ?Q†+ ç^Q M;QÊ+ bU iB M ?| M`vX L|B +€+? F?€+-

i`ϕM; i?€B iB T i?2Q- i #`Q +O M; QÆB +| i? /mv i`b çQÊ+ M| # Q H•m\ h `i H` i
KQÆB ;B•v\

@> ? ? XXX s2K i?Y >Ov /B i çB5 *QM [m€B p"i ç€M; ;?ûiXXX

h`M? s€ ; -K HÈM- +<sup>a</sup> M; QÌB ? „M pKi iB M p`Q i`ϕM; i?€B >Ov /B i- i'i +^a M, M; HÇ
F`+? HB i- i'i +<sup>a</sup> ç°M; i€+ tmM; [m M? T?<sup>a</sup>M; T?`i M?Q #B M +?“K HÇB- +?d +| ç°M;
i|+ M•m H` F?¬M; +?“K HÇB [m€ M?B m- M?QM; p`v +kM; çO `²B5

Zmv M i?QÆM; 5

h`M? s€ ?mM; ? ,M; ç€M? K°i [mv M p`Q M; U+ K°i; ½ i? M? MB M i|+ M•m- iB T ç|
+?B m G K +QÊ+- + „i ç¬B M; QÌB ? B i M F?€+- b m ç| ? „M F?¬M; M; WM; Q M? FQ
J†+ +?Q M? [M; i M Î T?Q b m p¼i iÈB- h`M? s€ +kM; F?¬M; i? K ç w- +?d i`QM;
K'v i`, K [mv M- i?“K +?Q +ÁM M?B m ?ÆM- K¶B [mv M ç m çç i iÈB +U+ ?ϕM +O i
K¶B T?€i H` çO ç€M? i M K°i i MX L?QM; ç®B T?QÆM; +S HB M iK+ T?K+ ?²B M?
K` i®+ ç° +O M? [M; i M tmM; [m M? +kM; +`M; H9+ +`M; M? M?- +?d b m F?Q^aM;
+?9M; ç½ M? M? ?ÆM K°i T?¬M # i®+ ç° +O ? „M i`QM; i`ϕM; i?€B >Ov /B i- ?Æ
+ÁM ç M; F?¬M; M; WM; i, M; H MX

L; mv i #°5

h`M? s€ i9K H'v ç®M; i?`i i M M€i ç| H Q p¼i H M F?¬M; i`mM; - pW M?^av H M p
i v ç€M? p`Q- K` /QÈB K†i ç'i- ç€K i? M? MB M i|+ M•m +kM; # „i ç¬m pk H°M; +†
+?9M; +kM; +`M; H9+ +`M; M? M?- ; -M M?Q çç i iÈB K°i MY +O >Ov /B i- H9+ i`
F?¬M; M|B M; Q - [m^a M?B M H` K°i i M #` ç€M?- i'i +^a +MM; iB M #°XXX

h`M? s€ i`QM; HÁM; +^aK i?€M- ; BÌ T?9i M`v Kç+? K€m iQ`M i?•M ? „M ç½ # „i ç¬m
+?d +| i? ç~v F?`B i?`i H Q tm®M; ç'iX •K K°i iB M; - F?®B i?`i ç•K b-K tm®M; iϕ
K'v Kûi +ÁM h`M? s€ +m®B +MM; +kM; T?K+ ?²B HÇB iW i`ϕM; i?€B >Ov /B iX

E?¬B T?K+ HÇB M?Q +k- ? „M ç½ F?¬M; +ÁM M?bM i?`v ç°M; i€+ +O M? [M; F tmM
T?QM; HQÈi iÈB- i`QÊ+ K†i ? „M tm'i ?B M K°i i-M; T?ÁM; ?° #€M i`QM; bm®i- ç
+¬M; FQ+? iW t X L?QM; i` M K†i ç'i F?¬M; M; WM; +| ç'i ç€ i M pÐ- h`M? s€ #B
T?€B ? „M- +?d +¬M #` +`M i?•M ç€M? i`9M; - i`QM; i`ϕM; i?€B M`v ? „M b) #` ç€M?
F?Q€i M? „K K „i HÇB- +?Ì çÊB p`M K M? imv M T?€MXXX

J'v ;B•v b m- +ÆM ç m çÈM FBM? F?OM; M?Q iQÎM; iQÊM; +kM; F?¬M; tm'i ?B M-
#° tQÆM; ç M; i?®B `[ ?Q M€i [m€ i`QÊ+ K†i ? „M- K` #° tQÆM; M`v ;B®M; M?Q p
M; WM; ?€ K²K Km®M M|B ; b ç| M?QM; i?2Q HÈT i?`i i` M M; QÌB F?¬M; M; WM; i
+MM; ç´ T tm®M; ç'iXXX h?“i bU +? i i`QÊ+ K†i h`M? s€XXXX

k38X E?mv i æB K h`Q JϕM; o` .B hQ+? *´ UkV

@o +Æ #^aM p`M ç M`v `i / i`^a HÌB- ç| H` +?9M; i p`M ç°M; çQÊ+ M?Ì +| i?S ;¼B
h`M? s€ +QÌB M?bM M? [M; M; QÌB +ÁM HÇB- M|B ,

@L; QÌB #bM? i?QÌM; - i?“K +?Q +^a +?9M; i +kM; ç m M?Q p`v- ç| H` T?^aB ,M m®M
F?¬M; B +| i? iU [m M; ?ÊT çQÊ+ ç9M; F?¬M; \

@obi? - K¶B H-M +?9M; i iW i`QM; i? ; BÈB T?BK FBM? /` i`Î p *?O h?¬M F?¬M
K` ,M M?Q K'v +€B i`m ?€ K²K- ç| +kM; iQÆM; iU M?Q +?mv M M; QÌB H`K pB + M
æQÆM; M?B M- +kM; +| K°i b® ibM? ?m®M; ç†+ #B i tm'i ?B M- pQ /K M?Q i`QM
HQÊM; p KTB`2- +?QM? pb bY /KM; ? B HQÇB M, M; HQÊM; M`v K`i KÈB +| i? b
p` >Ov /B i- M m F?¬M; +?d bY /KM; M, M; HQÊM; +O i?•M i? ç bY /KM; ? B F „M
iB m ? Q M?Q p`v- i®B ç +?d K'v ;B•v H` çO #B M i i?“M? K°i t€+ QÈT ?Q†+ K°i #

h`M? s€ +QÌB +QÌB iB T iK+ ;B^aB i?Q+?,

@ *kM; ;B®M; M?Q p"v- K°i bBM? p"i- €+?- +?9M; i i¢K i?lB +S ;Bª bY [m€B p"i F
çB- +?d H" ?„M pQÊi [m bU iQÎM; iQÊM; +O +?9M; i K" i?¬BX J°i bBM? p"i F?¬M
p¬i" M- M°B HU+ p" M,M; HQÊM; p KTB`2 i`QM; +Æ i? i +kM; #` iB m ? Q b¢+?
#B i H" H¢B F?¬M; +| M°B HU+ +MM; M,M; HQÊM; p KTB`2 +?d /U p" Q M,M; HQÊ
H`K b Q +?`m çUM; M`BX \*?Q /M +€+ i #`Q ç| +| i? F?¬M; M; WM; ?'T i?m +€+ bB
M?Q M; v +ª i?lB ;B M ç ?'T i?m i +kM; F?¬M; +?Q ?„M i?b b Q ç·v\ J°i F?B ?„M ç
i?€B >Ov /B i- p"v H" T iS+ #` HQ¢B iB m ? Q F?OM; #® M"v ?9i b¢+? M,M; HQÊM
#`Q +O ?„M ç²M; HQ¢i iB M ?| - M|B +€+? F?€+- F +ª i #`Q iB K`M i`QM; +Æ i?
p"vX *?d +¬M pÄM p M KQlB ;B·v- i?"K +?Q H" Qi ?ÆM- M,M; HQÊM; i`QM; i #`Q
b) F?¬ FB i- +? i çB- F?¬M; HQm H¢B +?9i i" M /Q M"QXXX

@h M; ?o +€+ [m€B p"i ç2Q Kti M¢ i¢B F?B /B iQ+? J v ç¢B F?€B +kM; pb Hw /Q
iB M ?| M"v F?¬M; i? çªQ M; QÊ+- +kM; F?¬M; i? HU +?¼M- i'i +ª ç m +?d iB M
+m®B +MM; F?| i`€M? F?ÄB pB +i`î i?¬M? /¢M; b®M; F?¬M; i?Q+? ?ÊT ç bBM? i
i? T?O M?"M H"- HQ¢B bBM? p"i M"v `i K¢M? K)- +| H) ç½ ?Q" M iQ" M pQÊi [m€b
;¬M M?Q F?¬M; i? #` ;B i +? i- M?QM; +S F?¬M; M; WM; iB M ?| - HQ¢B bBM? p"
i? /šM ç M K°i ?"m [mª- ç| H" i #`Q F?¬M; i? +?`m çUM; çQÊ+ HU+ HQÊM; [m€
+?d `9i M; „M i?lB ;B M M"v tm®M; +ÁM KQlB ;B·v i?¬BX

æ·v H" # M? pB M i®i M?`i i¢B L2r uQ`F- iB M #¢+ F?¬M; TªB HQ H„M; M M K¼
T?ÁM; i®i M?`i ç +?[ i`- i`QM; i" M +?B M ç K ç| +?d +| h`M? s€ #` i`¼M; i?QÆ
H¢B +?d #` i?QÆM; [m HQ X h`QM; b® ç| i?QÆM; i? M; ?B K i`¼M; M?`i H" P *Q
+MM; XXXX * M ? M- TªB H¬B FûQ i M M"v i`€M? Mû M M +m®B +MM; #` xQK#B
p"v K" i?¬BX

aî /o K¼B M; QlB +?d #` i?QÆM; iQ+? M? M?Q p"v H" pb ?"M? ç°M; +O aî >B M
?„M +kM; F?¬M; i?2Q HlB h`M? s€ /šM K¼B M; QlB +?çv iÈB [mªM; i`QlM; K" M; Q
F?€+? b¢MX a m ç| ?„M` H M? +?Q oQÆM; >B T H„T çti #QK ? M; BìT?€ ?Ov i'i
H`K +?Q ç€K xQK#B2 F?¬M; i? iB M H M çQÊ+- +?d +| K°i p`B +QM xQK#B2 iQ H
iQlM; # M M; Q`B H M i` M M?QM; +?9M; +kM; M? M? +?| M; #` K¼B M; QlB #„M`Æ
+| i? i?O p[M; ç M F?B AK?Qi2T i`î p K" +kM; F?¬M; B #` i?QÆM; i`Q K¢M; X

hB T i?2Q K¼B M; QlB î H¢B # M? pB M +ÁM K°i b® +, M #ªM F?¬M; #` i?QÆM; i?b
FB iWM; tm`i ?B M iB K FB K Kti M¢ p" M; X

h`M? s€ [m v b M; 1p2MHvM- ?ÄB,

@ H2t F?¬M; b Q +?S\ æS #û M"v HÈM H M M?`i ç`M? b) H" K°i M?" i?€K ?B K p
;Bì ç½ i?2Q +?9M; i ;†T M; mv ?B K`²- ? ? ? XXX

> B K„i 1p2HvM ?ÆB çÄ H M- M?QM; F?m¬M Kti H¢B K M; w +QlB ç€T,

@ VK- +Æ #ªM F?¬M; +| i€+ /KM; T?K; b [m€M; ?B K i`¼M; - +?¶ #` i #`Q [m€B p"i
M; U+ M| pb ç€K i #`Q ç| ?Q" M iQ" M ?Q ?ÄM; ?ÆM M[ +ÁM #B M i?"M? /` +? KO +
+ÁM iQlM; `^M; M| +kM; b„T #B M i?"M? XXX *| çB m +ÁM K v- i®+ ç° ?Q ?ÄM; [m
[m M; QlB M| - h`M? s€- +€K ÆM M; QÆBXXX

h`M? s€ +QlB ? ? M|B,

@ L|B M?[M; +•m M"v H`K; b- +?9M; i F?¬M; TªB +?B M ?[m +MM; M? m +?B M
?[m K" +ÁM TªB F?€+? F?Q M?Q p"v- ? ? XXX +?d +¬M K`v M; "v M[+€+ M; QÆ
p, M KBM? J v FB H" çQÊ+ `²BX

1p2HvM ;"i ç¬m HB H` - i•K ?²M K¢Q ?B K +O +¬; €B M"v H¢B i`²B H M- ? B K„i

@ æ9M; p"v- H¬M i`QÊ+ +?d çQÊ+ t2K [m HQ - H¬M M"v M?`i ç`M? TªB M; ?B M

@E?¬M; b B- F?¬M; b B5

* `M ? M ? B K„i +kM; b€M; #WM; - +| çB m H" €M? b€M; +O FBK iB MX

@E?¬M; b B- +?9M; i M? 'i ç`M? T?ªB t2K tûi +~M i?"M M?[M; i?S i`QM; +€B /B iQ
+?¶ M`Q +kM; +| +? [ ôp`M; ô5

P *QMM2HH Î + M? F?¬M; M?BM çQÊ + t2M p`Q,

@ G` ôKti Mç p`M; ô +?S5 L; QÆB çWM; +| H9+ M`Q +kM; +„i #Èi ? B +?[ôKti Mç ô
* `M? M HçB +Q`B ? ? - ç€T,

@ u M i•K v M i•K- Kti Mç p`M; pÈB p`M; i?b ç m F?¬M; T?ªB H` p`M; b Q\ u M i•K
h``M? s€ p°B p`M; M; „i H`B ? „M- M|B,

@ *€B M`vXXX *| p +kM; F?¬M; ;B®M; M? m H„KX h|K HçB- +?9M; i +S +MM; M?
1p2HvM ? B K„i +`M; iÄ b€M; - iB T iK+ M|B,

@ L|B M?Q p`v- i +ÁM M; ?2 ;B€Q bQ +O i M|B- Î K°i MÆB M`Q ç| i` M MQÊ + J„ +
i`mv M i?mv i i?b +? 'i HÄM; çUM; i`QM; +?ûM +kM; +| i? ;B9T +QM M; Q`B iB M ?
K` çÆM ;BªM M? 'i H` i`Q`M; bBM? # 'i H½QX *?mv M M`v ;B€Q bQ +O i M; ?2 K°i M
HçB- +kM; F?¬M; #B i +| T?ªB bU i? "i ? v F?¬M; XXX E?¬M; #B i K¼B M; Q`B +| ?
i +S /Si F?Q€i çB ibK i?Y K°i +?mv M çBXXX

L?[M; M; Q`B tmM; [m M? ç m p¬ i?S+ `MM; KbM? K°i +€B- F?¬M; ?B m içB b Q- +
b®M; +`T + Q ç½ F?B M i' i +ª i`QM; HÄM; T?€i HçM? - +?B M M K¼B M; Q`B +S +Q`
wiÈB p Kti M¬M M|M; +O 1p2HvMX

AK?Qi2T Î # M +çM? HçB iÁ KÁ ?ÄB,

@ :B€Q bQ +O M; QÆB i?"i bU +| F p +? 'i HÄM; F?B M M; Q`B i i`Q`M; bBM? # 'i
H` \*?ûM h?€M? \ L; QÆB +? „+ +? „M p"i M`v ç M; Î MQÊ + J„ \

1p2HvM ; "i ç-m HB M iK+- M|B,

@ - F?¬M; b B- K†+ /M pšM +?Q +? „+ +?mv M M`v +| T?ªB H` i?"i ? v F?¬M; - # 'i
K®B ;B€Q bQ ç HçB- ibK M; Q`B i M H` AM/B M CQM2b FB - b m ç| iW +?¶ ? „M t€-
iBM iS+ H` ;Bª +kM; i®i- i|K HçB +kM; b) #B i M| H` ;BªX h? M`Q\ L; QÆB +kM; i?
`\

AK?Qi2T ; "i ç-m M|B,

@ æ9M; H` +| +?9i ?SM; i?9- M m M?Q +| i? i?"i bU ibK ` +€B *?ûM h?€M? M`v-
H` M| ;B9T M; Q`B i i`Q`M; bBM? # 'i H½Q F?¬M; XXX

h``M? s€ i?Î /`B M|B,

@ AK?Qi2T- M|B M?Q p`v- ?B T ç`M? +O +?9M; i ?Ov #Ä b Q\ L; QÆB F?¬M; +?m
;B M\

:½ ç-m i`¼+ M? im'M M`v +?¬M +?W +ª MY M; `v +m®B +MM; ? „M KÈB ?ç [mv i i•

@ "ÎB pb b m F?B iB M p`Q \*?O h?¬M F?¬M; ;B M- F?¬M; i? #B i H` F?B +?B M
T?ªB +MM; çB ? v F?¬M; - M m M?Q +€+ M; QÆB ;†T T?ªB #° T?BK FBM? /` +kM; ;
F?¬M; ç`M? b) iB M p`Q #•v ;B`X h|K HçB i`QÊ + iB M i b) çB ibK p` i`Q +O *?ûM
i? ;B9T M+F@am@L KmM i`Q`M; bBM? # 'i H½Q- i?b i b) iÈB B *`T +?Î +€+ M;
+?¶ *?O h?¬M F?¬M; ;B M FB - +| çB m M; QÆB i? `^M; MÆB ç| i?"i bU +| i?m®+
'i H½Q\

h``M? s€ ; "i ç-m ç€T,

@ E?¬M; b B- i i? `^M; i`QM; ç| +| HQçB i?m®+ F?B M M; Q`B i i`Q`M; bBM? # 'i H
i?Q`M; p` +?B iB i F`+? ibM? - pQ /K M?Q H-M M`v +?9M; i ç€M? #çB [m€B p"i M
+?B iB i +`T " +MM; 8yyy çB K i?Q`M; K` i?¬B- +, M #ªM F?¬M; i? Km M`B HQçB

pÈB i?•M i? #’i iY +MM; K T?€T +O M;QÆB- iB M p”Q i`QM; ç|- ?ŠM H” +| i? `’
M M M;QÆB i?”i bU F?¬M; i?2Q #¼M i +MM; [m v p \

AK?Qi2T +?¬M +?W K°i +?9i- +m®B +MM; /Si F?Q€i;”i ç¬m M|B,

@ æ9M; p”v- ç çªK #ªQ M iQ”M +?Q +¬ ’v- i`QÊ+ iB M i TªB i?Y i’i +ª K¼B +?r
F?¬M; i? çQÊ+ - H9+ ’v i KÈB +| i? +•M M?„+ pB + iB M p”Q *?O h?¬M F?¬M; ;
i`QM; pÁM; # M,K i M?’i ç`M? b) +?Q M;QÆB K°i +•m i`ª HÌB i?mv i T?K+XXX

h`M? s€ i`QM; HÁM; i?¬K iQM? iQ€M- K°i #° T?BK FBM? /` bQ pÈB i?ÌB ;B M +O
iW K°i ç M ? B M,K- M|B +€+? F?€+- i®B ç b m ? B #° T?BK FBM? /` H” +| i? ç A
F?¬M; ;B M- K†+ /M +?Ì çÊB ?ÆB H•m M?QM; +| K°i F M?Q p”v ;B M?”T- i?U+ H
ç + Q iU M?B M H” F?¬M; +¬M M|B- +?Q /M ç®B T?QÆM; +| *m®M b€+? +O i?¬M
b€+? +O i?¬M MmMBb- +| i? iMv H9+ ?²B bBM? AK?Qi2T M M +,M #ªM F?¬M; +

@o”v +?9M; i QÊ+ ç`M? M?Q i? 5 a m # M,K i b) +?Ì iBM iS+ +O M;QÆB 5

L|B tQM;- h`M? s€ M^K tm®M; +?B + ;BQÌM; # M? K €B- M?bM M M M?” i`„M; M
M;QÌB +m®B +MM; iW iW +?bK p”Q ;B’+ K°M;XXX h`”M +?B M M”v ç½ F?B M ?„M |
iB T b m ç| H” H¢B bY /KM; >Ov /B i- ?B M i¢B ?„M +?d i?’v i?•M i? HQÌB #B M;-

@L?Q p”vXXXX a m F?B ibK çQÊ+ K†i M¢ p”M;- +?9M; i b) iÈB /B iQ+? J v +’5

k3eX hbK EB K .B hQ+? URV

ôG’v çQÊ+ p”i T?~K F`+? #ªM- K†i M¢ iB M ?| - M;QÌB KÎ+Æ M?•M iÄ i¬M; i?S iQ
?°B i`ªB M;?B K +ªK ;B€+ +O i¬M; i?S M,K- #’i F€ B F?¬M; KÎ i¬M; i?S iQ ?Q†+
+? ;2MXXX E?¬M; ?¢M +? bY /KM;Xô

h`M? s€ +¬K +?B + K†i M¢ p”M; i`QM; i v- b m F?B ;?ûT H¢B KªM? #` #QM; ` - +?
FBK [m M; KÌªQ- #’i +S B M?bM i?’v +kM; #B i- ç•v +?„+ +?„M F?¬M; TªB K°i
#bM? i?QÌM;X >ÆM i? M[- M m [m M b€i F„- +| i? i?’v i` M K†i M¢ F?„+ ç¬v +€-
+MM; F€ [m€B- K” F?B h`M? s€ i?Y i`mv M M°B HU+ ?Q†+ M,M; HQÊM; p KTB`2
+ÁM T?€i` FBK [m M;- +| çB m +kM; +?d M?Q p”v- F?¬M; +| ?B M iQÊM; M”Q M[

aÎ >B M i?b M;QÊ+ H¢B- +U+ F€ iÁ KÁ pÈB +?B + K†i M¢- ?„M v m +¬m h`M? s€
H¬M- `²B +ÁM /MM; FQM? H9T [m M b€i i, Kd +?B + K†i M¢- i?”K +?Q ç t2K tûi`ª
iÄ FB K i` iWM; +K K°i- ?ÆM MY M;”v b m KÈB M?bM b M; h`M? s€- M|B,

@amv M;?o +O i [mª F?¬M; b B- +| i?’v M?[M; Fw ?B m p”p,M iU M”v F?¬M; \ *€B
K¢+? çB M iY +O +?9M; i - +?d H” M?[M; p,M iU Fw ?B m M”v +”M; [mv i„+ - +”M
M|B K¢+? çB M H” F„i?m”i /MM; /B M M,M; H”K +Æ bÎ i?b +?B + K†i M¢ M”v H” +¬
i`QM; +Æ i? H”K +Æ bÎX

h`M? s€ +MM; M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B ç m +| M;?2 K” F?¬M; +| ?B m- aÎ >B M ç~v
M|B,

@ L;QÆB KÎ+Æ M?•M iÄ b m ç| [m M b€i çB- K¶B H¬M +?d i`mv M p”Q K°i +?9i M

h`M? s€ F€ [m€B +¬K H’v K†i M¢- b m ç| ç~v M°B HU+ p”Q- M?’i i?ÌB +?B + K†i
#’v ;BÌ h`M? s€ KÈB M?bM i?’v- +?¶ M;|M i v ?„M +?¢K p”Q K†i M¢ tm’i ?B M €M?
MÆB Hm²M; €M? b€M; i`„M; M”v çB [m +€+ p,M iU Fw ?B m ç m iU M?B M T?€i b€
i?2Q +€+ p,M iU Fw ?B m i?•K M?”T p”Q # M i`QM;- b m F?B +€+ p,M iU Fw ?B m
b€M; i`„M; +?mB ` - M| ç½ #B M i?”M? €M? b€M; p”M;X

@æ½ ?B m +?Q \ *€B M”v +kM; ;B®M; M?Q i’ ?ÊT K¢M? çB M- i?B i #` çB M iY #
HQ¢B iQM ?B m +ÁM M?[M; Fw ?B m-p,M iU M”v i?b #B M ç´B ?bM? i?€B M,M; HC
K°i /¢M; #B m ?B M F?€+X h` M i?U+ i - p”i M”v +kM; +MM; M;mv M Hw pÈB L;¼M
+Æ +? +?mv M ?| +O M;¼M ;B€Q çQÊ+ ;B’M # M i`QM; +ÁM i?S M”v i?b i? ?B

aÎ>B M M|B p +m²M; M?B i- #° /¢M; +O ?„M H“K +?Q M; QÌB tmM; [m M? T?ªB ?Q
M; QÌB- b® +ÁM H¢B +Æ #ªM +?Q iWM; i?'v [m aÎ>B M +| #B m ?B M FQ+? ¸°M;
h`M? s€ +MM; M?[M; M; QÌB F?€+ M?bM M? m- ?¼ ¸ m M; ?2 K“ +?ŠM; ?B m ;b ?
¸„+ /o tm tm i v- M|B,

@ L?QM; +€B M“v ¸¢B #B m +?Q ¸B m ;b\ h +kM; F?¬M; i?¬M; i?¢Q +€+ FB M i?S
iB T M|B i?ŠM; ` - ¸WM; [m M? +Q HÁM; pÁM; M[X

aÎ>B M +kM; F?¬M; iS+ ;B”M- ?„M +¬K H'v K†i M¢- M|B,

@ v iS ¸¢B F?€B H“- +?d +¬M M„K ;B[+Æ +? +?mv M ?| M,M; HQÊM; M“v- +?9M;
K°i T?¬M KQÌB ôh?€M? M?•MôX *| H) +ÁM Qi ?ÆM i? M?B m M?QM; ¸•v +kM; ¸½
F?OM; `²B- i pQ /K i? M“v M?û- +€+ i?S M?Q M°B HU+¬M,M; HQÊM; p KTB`2- i?
i'i +ª ¸ m +| i? ?Q€M ¸´B +QÌM; ?| iW *?O h?¬M- K†+ /M ¸ M +'T + Q ¸ m +¬M iU
M?Q >¶M L;mv M M?'i F?Q +¬M; +O M; QÆB- M?QM; pŠM +| i? ;B9T +?9M; i iU
M,M; HQÊM; X J“ F?B M,M; HQÊM; +O +?9M; i +| i? +?mv M ?| bY /KM; M?ì +
;B®M; M?Q +?9M; i #B M i?“M? M;m²M ¸B M poM? +Ym- i` M i v H¢B +| K°i #ªM;

J†+ /M ?„M ¸½ M|B M?Q p”v M?QM; p K†i K¼B M; QÌB H¢B +”M; H9+ +”M; F?¬M; ?
/”B- i? M,

@ «B- i`Q im +O M; QÌB #bM? i?QÌM; XXX h|K H¢B H“i? M“v- +Æ +? +?mv M ¸´B
PbB`Bb +| i? #B M M°B HU+ p”M,M; HQÊM; p KTB`2 i?“M? HU+ T?€ ?Q¢BX h ¸½
+?'i T?€ ?Ov +O +•v ;B€Q M“v- i`QM; M?€v K„i F?B iB T t9+ pÊB p”i i? - M| b) T?
tm®M; +'T #”+ M;mv M iY T?•M iYX L m M?Q +?9M; i +| i? T?•M iQ+? ¸QÊ+ +Æ

M?im'M- M K M?•M M?Q p"v i`QM; i?lB F€ ç! [m^a i?"i +! bS+ ?'T /šM- +?Q /M H" #
çQÊ+ K°i HQÊM; HÊM T?K M[X

AK?Qi2T iB T iK+ M!B,

@ h`QM; +€+ i`B i?S+ +´ ç¢B K" +?9M; i HQm i`mv M H¢B +! K'v HQ¢B +? [iQÊM;
/KM; X æ9M; `²B- i`QM; ç! +! +^a +? [iQÊM; ?bM? +´ +O h`mM; Zm®+ ç'v- i iWM; i
i¢B J„ M?[M; K!M ç² ç²M; M; ?2 M!B H" iW ç!B M?" h?QÆM; i¢B h`mM; Zm®+ - M?[M
ç! i +kM; ?B m çQÊ+ ç¢B F?€BXXXX

a„+ K†i oQÆM; >B T +MM; h`M? s€ H"TiS+ #B M ç' B- i`Î M M `i H½M? ç¢K- ?ÆM
+Q!B F?´ M!B,

@ J FB T- ç9M; H" ç€M; +Q!B- ç² +O #¼M i H¢B #` M; QÆB M?bM i?'v Î J„XXX "A

AK?Qi2T +! +?9i F?! ?B m- ?„M M?bM b M; aÎ >B M- ?ÄB,

@ h M!B b B +?mv M; b b Q\ æ! i?"i bU H" +? [iQÊM; ?bM? h`mM; Zm®+ ç9M; F?¬

aÎ >B M H„+ ç-m ç€T,

@ E?¬M; - M; QÆB F?¬M; M!B b B +€B ;b +^a- +?d H" #^aM i?•M p'M ç M"v +! +?9i b
+?QM?- M; QÆB M!B i`QM; +€+ FB M i?S+ M; QÆB çQÊ+ i`mv M H¢B +! p, M iU i¢B +
o"v +! i? ç†i ;B^a i?mv i i? M"v- M?[M; M; Q!B HQm H¢B +€+ i`B i?S+ M"v ç½ iWM
ç`M? pÊB M? m- HQm H¢B +?b F?! +O M M p, M KBM? ç! i`QM; K°i b® t½ ?°B +´
+! i? /MM; M?[M; +?b F?! M"v ç i€B ?B M H¢B bU ?mv ?Q`M; +O +^a M M p, M K

aÎ >B M H~K #~K iU M!B K°i KbM?- iU ?² +kM; F?¬M; +-M B i`^a H!B +€B ;B^a i?mv
i?b +kM; pšM M?Q +k iB M p T?Q i`QÊ+ - iÊB F?B ç M +m®B çQ!M; - AK?Qi2T KÊ
K°i H9+ H•m b m ?„M +?d p`Q K°i p€+? iQ!M; #!M; HQ€M; M!B,

@ S?Q b m +?¶ M"v H" F?m /U i` [ M, M; HQÊM; p` T?ÁM; çB m F?B M- +! çB m #•v
i`QM; ç•v\

G-M M"v T?^aM SM; +O K¼B M; Q!B ç m M?'i i`Q- ç²M; HQ¢i [m v b M; M?bM h`M?
iÊB i`QÊ+ p€+? iQ!M; X *?d i?'v ?„M çQ ? B i v ç†i H M iQ!M; - #ÎB pb F?¬M; #B i
Q M?B m- T?Q b m +! ?bM? p) ?Q†+ p, M iU ;b F?¬M; - M m +Q!M; ?"M? bY /KM
`i +! i? b) H`K ?Q ?ÄM; i`B HB m [m M i`¼M; # M i`QM; pb i? ?„M +?d +! i? /MM
iB M ?"M? T?€ +Y K" p`QX

o" M M°B HU+ +O >¶ M L; mv M M?'i F?Q +¬M; p`Q i v- /MM; iWM; +?9i iWM; +?9i M
F?®B ç€- K¶B H-M M°B HU+ +?'M ç°M; H" +! i? +?'M K°i HÊT ç€ i?"M? +€i pKM X
p`Q iQ!M; ç€- b m F?Q^aM; K°i ? B T?9i- ? B i v p¢+? K°i T?€i +?d #^M; M°B HU+ t
ç! H" K°i ;B M K"i i?'i i®B ç2MX

L?Q i? M"v i?b / tY Hw ?ÆM M?B m- M m ç½ t€+ ç`M? T?Q b m H" K°i F?Q^aM; F
M[#S+ iQ!M; ç€ +kM; F?¬M; +SM; `„M- /`v ç†+ M?Q iQ!M; iQÊM; - p"v h`M? s€ +k
iWM; [mv M iWM; [mv M i`U+ iB T ç€M? p€+? iQ!M; X *?d b m K'v [mv M K°i K^aM?
/M b Q HU+ HQÊM; ;'T KQ!B H-M M; Q!B #bM? i?Q!M; +kM; H" K°i bS+ K¢M? `i +O

a m F?B p€+? iQ!M; #` tmv M i?OM; - K¼B M; Q!B p°B p`M; ;BÆ çm®+ p`Q i`QM; - Î
K°i +°i ç€ +U+ F€ M?ÆM #!M; - Î # M +¢M? +°i ç€ +! K'v +?B + +kM; #^M; ç€- M?[M
+! p `i #bM? i?Q!M; M; Q`B K†i i` M +! ? B /'m #`M i v BM b•m p`Q i?b F?¬M; +! ;

Í b•m i`QM; +, M T?ÁM; H" K°i ç®M; ç' M€i- K'v +•v +°i ç€ i`QM; ç! ç½ ç' bKT- pÐ
?bM? /¢M; ;b +O K°i MY b m +, M T?ÁM; - +! H) H" /Q ç°M; ç'i ?Q†+ M; mv M M?•
#` T?€ ?Ov ?Q`M iQ`M- i?S /mv M?'i +ÁM H¢B i`QM; +, M T?ÁM; M"v +?d +! +•v +°
+MM; K'v +?B + # FB i?¬BX

h`M? s€ #„i ç-m çB p`Q pÁM; [m M? +?B + # - t2K tûi F„ +`M; /'m p i i` M # ç€-
H`K i? K F?ªQ M M ?„M `i +~M i?"M [m M b€i t2K i` M # ç€ +! p, M iU- Fw ?B m ;

M;Q`B /U çQ€M- i` M # ç€ +kM; F?„+ /`v çt+ +€+ Fw ?B m p,M iU- /'m #`M i v + i`QÌM; i?`M? #bM? i?QÌM;X

aî >B M +~M i?`M t2K tûi +°i p` # ç€- ?ÆM MY M;`v b m ?ÈM KÈB [m v b M; T?Q @ h? M`Q\ Jm®M ç€M? +QÊ+ K°i T?€i F?¬M; \ s€+ b m'i +?d +! M,K M,K- b) b®M;- h`M? s€ M?'i i?`B KdK +QÌB- ç•v +?QM? H` +•m ?„M ç½ M!B F?B ?ÄB w aî >B M i ?„M H`T iS+ i?Î` K°i ?ÆB çSM; i`QÊ+ # ç€- iB T i?2Q çQ i v çt i p`Q ? B /'m i HU+ p`M ?`M?- +?¶ # ç€ iB T t9+ pÈB #`M i v H`T iS+ H'T H!2 FBK [m M;- K°i p- M;WM; i?m`M i?2Q M?[M; p,M iU Fw ?B m i`mv M iÈB +°i ç€- K` M°B HU+ H9+ K! M?QM; b m F?B çQÊ+ p¬ b® p,M iU Fw ?B m ;°i`Y HB M #B M i?`M? €M? b€M; p` iW # ç€ HB M iK+ i`mv M iÈB +°i ç€- ;B®M; M?Q K°i /ÁM; +?'i HÄM; K`m p`M; +? +•v +°i #¶M; T?€i` FBK [m M; M?m ?Á - ç²M; i?`B +ª iÁ FBK iU i?€T +kM; #„i ç F?2 ?Î i` M iQÌM; iW iW H'T H€M? FBK [m M;- K` # M i`QM; +kM; #„i ç-m b€M; H

k33X Zm v o - h?m s T- h?U+ GU+ URV

E?¬M; M;ÌM M p,M KBM? J v +´ ç¢B M`v H¢B bY /KM; ? i?®M; M,M; HQÊM; iB M H`K +?Q K¼B M;QÌB ? i bS+ FBM? M;¢+X *! H) ç€K M;QÌB 1p2HvM F?¬M; #B i M! pÈB #¼M h`M? s€ K` M!B- bU +?mv M ?Q€ M,M; HQÊM; p` +€+? i?S+ bY /KM; çÆ EBK hU h?€T M`v i?`i ç½ pQÊi t i`bM? ç° F?Q ?¼+ F„i?m`i +O i? F, ? B KQÆB

E?B ç½ +! €M? b€M;- i®+ ç° ç¼+ p` ;BªB M;?o p,M iU i` M iQÌM; +O AK?Qi2T H`T i?Q+? +O ?„M- K¼B M;QÌB ç¢B F?€B ?B m çQÊ+ i€+ /KM; +O /B iQ+? M`v- b m F p) p` p,M iU i` M iQÌM;- i?b çQ¢M H`+? bY H•m ç!B 'v +kM; /¬M H°` X

ôXXX a m F?B M?[M; ôh?€M? M?•Mö i`ªB [m +m°+ b®M; b m®i K'v M;`M- p¢M M,K i?W i`B i?S+ p` K°i T?¬M bS+ K¢M? +O #¼M ?¼ #„i ç-m T?•M i€M b M; +€+ M M i` M iQ`M i? ;BÈBX >¼ im•M i?2Q /B +?9+ +O ôh?€M? M?•Mö- +® ;„M; F?¬M; ; KBM? +´ ç!- pb p`v- K¶B K°i +?•m HK+ HÈM ç m +! K°i K°i M M p,M KBM? +´ i²M i¢ bS+ K¢M? M`v çQÊ+ i`mv M tm®M; iWM; i? ? X L?QM; +m®B +MM; +kM; +! M;QÌ p` bS+ K¢M? +O ôi?€M? M?•MöXô

@ XXX Í pMM; h`mM; +?•m #®M # `°M; HÈM- M M p,M KBM? +´ h`mM; +?•m ç½ tn HQÊi tQM; H` sB M ;B€Q p` h`B i;B€Q- #¼M ?¼ pb i` M? çQ¢i K'v +?K+ pB M i? ôh?€M? M?•Mö ç H¢B K` ç€M? M? m F`+? HB iX E i [mª +m®B +MM; H` bU bKT +?•m- M?[M; M;QÌB b®M; Í i` M M9B M`v +kM; +? i;-M ? i- K'v +?K+ pB M i?m®+ ç•m- M M p,M KBM? KÈB b m M`v +?d +! i? F i?W çQÊ+ K°i T?¬M M?Ä bS+ K¢M +´ K` iW ç! +kM; F?¬M; +ÁM M;QÌB b®M; i` M M9B KÈB M`Q çQÊ+ bBM? ` M[ X L bBM? K¢M; i? + Q +`T Î i`M M9B M`v H` ôiB MöXXX

@ XXX Í +?•m " #vHQM- T?•M i€M iÈB M M p,M KBM? +´ Î MÆB ç•v H` ? B bBM? K ç®B H`T çQÊ+ ôh?€M? M?•Mö +? i¢Q- `®i +m°+ ç½ ç®B +?B M i`QM; T?ÁM; i?Q ôh?€M? M?•MöX E i [mª F?B M +?Q ? B +?OM; i°+ K¢M? K) im´B i?¼ H•m /`B M? /B i pQM;X \*?OM; i°+ +€M? ç2M +MM; +?OM; i°+ +€M? i`„M; p` +ª M M p,M KBM? K'iX M M p,M KBM? M`v F?¬M; i bK çQÊ+ F F i?W - M?•M HQ¢B ç½ i`ªB [m i`Q] bBM? K¢M; i? + Q +`T M`v H` ô•+ K ô p` ôh?B M bSôXXX

@ XXX Í B *`T +?•m- ôh?€M? M?•Mö +O M M p,M KBM? +´ MÆB ç! +MM; pÈB ôh +´ 'M +?•m ç½ €T /KM; +?mM; K°i Hw Hm`M- ç! H` T? i`°M #ªM M;mv M bBM? K¢M M;mv M bBM? K¢M; +O M?[M; [m€B p`i p®M H` F ç`+? +O M?•M HQ¢B i`QÊ+ ç•v M?•Mö- ? B HQ¢B #ªM M;mv M bBM? K¢M; #'i ç²M; ç½ /mM; ?ÊT K°i +€+? ?Q`M K +`T pQÊi F?ÄB +`T ç° +QM M;QÌB ç½ çQÊ+ bBM? ` - #¼M ?¼ çQÊ+ M?•M HQ¢B M i?¬M ç m H` i?•M M;QÌB ç-m i?9X L?QM; b m F?B ôh?€M? M?•Mö +? i çB- #ªM M pB M +´ i`QM; +Æ i? M?[M; i?¬M M`v +kM; K'i çB bU F?®M; +? - i? H` F?¬M; K° #„i ç-m T?€ ?m, i`M F?®+ M M p,M KBM? Î MÆB ç!- pb i? K` p,M KBM? +´ +O B

'M +?•m +MM; #B M K'iX a m M"v M M p, M KBM? KÈB F i?W ? B M M p, M KBM? +
çQÊ+ K°i Qi i`B i?S+ p" bS+ KçM?XXX

@ XXX Í ", + +?•m- +€+ öh?€M? M?•Mö MÆB ç•v /MM; T?QÆM; T?€T F?¬M; +? ;
M; Q" B +Æ i? - bQM; pb HQçB bBM? KçM; M"v F?¬M; i? M"Q F?®M; +? çQÊ+ /K
HçB +°M; i? K F?mv i çB K i`Q KçM; F?¬M; i? +QĐM; ûT M; ?`+? +?mv M iB M ?Q
M?•Mö +? i çB- T?¬M HÈM i?"M? [m^a +O M M p, M KBM? +´ J v ç½ #` HQçB bBM
#^a M i?•M #¼M +?9M; +kM; #B M K'i i`QM; /ÁM; +?<sup>a</sup>v +O H`+? bYXXX

J¼B M; QÌB BK H†M; M; ?2 AK? Qi2T ç¼+ ? i çQçM H`+? bY ç½ K'i M"v- +?Q ç M F?

@ XXX *?9M; i H" M; QÌB ;?B +?ûT H`+? bY- ;?B HçB H`+? bY K°i +€+? +?•M i?"i M
i ç½ /B i pQM; - iBM? i?¬M +O +?9M; i b) K½B K½B #-m #çM +MM; pÈB M?[M; /Á
F?B M"Q #B M +çM ç€ KÁMXXX

h`M? s€ F?) i?Î /`B `²B M|B,

@ æ•v +?ŠM; T?^aB H" F i +K+ +O +•m i`mv M H-M i`QÊ+ ç| b Q\ >Q€` M; v +^a ö
#^M; pÈB i?¬M ç| +kM; T?^aB +? iX E?¬M; M; Ì M M p, M KBM? +´ b€M; HçM M"v +r
p"vXXX aÎ >B M- M; QÆB `i +| ?SM; i?9 pÈB M?[M; p, M iU M"v T?^aB F?¬M; \

aÎ >B M ; -M M?Q /€M +^a M; QÌB p"Q i QÌM; - F?¬M; M; WM; H†T çB H†T HçB M?[M; H
b•m w M; ?o K¶B K°i +?[iQÊM; ?bM? ççB #B m p"Q i`QM; ç-m- iQÆM; iU- 1p2Hv
i? K M; Q^aM? ç-m HçB- aÎ >B M M|B,

@ o +Æ #^aM pšM +ÁM ?ÆM K°i i`, K +?[iQÊM; ?bM? +-M ?B m M; ?o X AK? Qi2T-
M[çBXXX

h`M? s€ M?bM p T?Q AK? Qi2T i?Q€M; +QÌB ; QÊM; - ç®B pÈB K°i aÎ >B M ? K K
H" çB M +m²M; - ?„ M i?"i +?ŠM; +| #B M T?€T ; b- +?Q M M +kM; +?d +| i? M|B çĐ

@ æB i?¬B- +?9M; i ç M T?ÁM; +? içQ t2K K°i +?9i çB- ?v p¼M; +?¶ ç| b) +| i? -
M?B MXXX

æQÊ+ AK? Qi2T /šM çQÌM; - K¼B M; QÌB / /`M; ibK çQÊ+ T?ÁM; +? içQ Î b•m # M
M^K i`QM; ibM? i`çM; ç´ M€i K°i MY - M?[M; i?S # M i`QM; +, M #<sup>a</sup>M H" ç½ #` ?m, ?
+?d +| i? M?bM +, M T?ÁM; ç€ M"v K" i?Î /`B- `B M; +?d +| aÎ >B M H" H†M; H) +9
K'v pB M ç€ M?Ä i`QM; ç®M; ç´ M€i- b m K°i ?²B H•m- F?B K¼B M; QÌB ç M; +?m`
KÈB H'v ` K°i pB M ç€ M?Ä çQ +?Q AK? Qi2T ?ÄB,

@ *?[iQÊM; ?bM? M"v +| M; ?o H" ; b\

AK? Qi2T F€ [m€B M?"M H'v K^aM? ç€ M?Ä- ?„ M M?bM Fw ?B m Î i` M ç| - M|B,

@ E?¬M; - ç•v F?¬M; T?^aB +?[iQÊM; ?bM?XXX h F?¬M; #B i M| +| w M; ?o ; b- +|
M"v `i +| i? M; ?o H" €M? b€M; XXXX

aÎ >B M i?Î T?"Q K°i ?ÆB- #'v ; Bì ?„ M KÈB [m v b M; K'v M; QÌB h`M? s€- M|B,

@ XXXXhbK i?'v `²B- æ•v +?QM? H" i?m ?Qç+? HÈM M?'i +O +?9M; i H-M M"vXX
i`QM; +, M T?ÁM; M"v5

h?S aÎ >B M ibK i?'v +?QM? p, M #B ; B^aB i?Q+? p +€+ p, M iU Fw ?B m- i'K #B
F?B +, M T?ÁM; bKT ç´ ç½ pĐ i?"M? `i M?B m F?®B ç€ iQ M?Ä F?€+ M? m- i`QM
M€i pKM F?¬M; i? T?K+ ?²B HçBX æQÆM; M?B M- +kM; +ÁM K°i b® F?®B ç€ iQ
M?[M; K^aM? M"v H" T iS+ çQÊ+ aÎ >B M ; QK ; | T HçB M?Q #^aQ #®BX

h?ÌB ; B M +ÁM HçB çO F?B M K¼B M; QÌB #M `°M- ç +| i? ; B<sup>a</sup>B [mv i i`B i ç +,
M?'i- F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- h`M? s€ +?d +| i? iÈB i?"M? i?` HÈM M?'i ; -
+¬M; - b m ç| i`B m i" T K°i M?|K +?mv M pB M F?^aQ +´ - çB çB HçB HçB K'i iÈB #^a
+?mv M M?Q ?"m +-M- +¬M; +K +€+ HQçBX " M; QÌB aÎ >B M- 1p2HvM- AK? Qi2
>B M T?^aB T?•M iQ+? w M; ?o +O +€+ Fw ?B m p, M iU M"v- +ÁM 1p2HvM i?b imv

F?¬B T?K+ HϕB +^ai'K #B - +?d H" H"K M?Q p"v H QÊM; +¬M; pB + [m€ M?B m- T?
ç M KÊB +| i? iB T iK+X AK?Qi2T HϕB +¬M i" M HU+ T?B M /`+? K°i +€+? +?QM?
` - ç†+ #B i H" K°i b® + 'm i`9+ M; [T?€T ç†+ i?M F?B M ;½ ç-m i`¼+ M"v +S T?^aB
E?¬M; +¬M #B i i? M"Q- i?m ?Qϕ+? H¬M M"v i?"i bU ç½ pQÊi [m€ bU iQÎM; iQÊM
h``M? s€ M?"M çQÊ+ K°i +?B iB i F`+? ibM? +'T "- 8yyy çB K i?QÎM;- M?[M; i?"
çQÊ+ K°i +?B iB i +'T + p" 9yyy çB K i?QÎM;- +¬M; i? K b m F?B KÎ+Æ M?•M iÄ
M;?B K K°i H¬M +^aK ;B€+ +O i¬M; i?S M,K- i`QM; iQÆM; H B ç•v i?"K +?Q +| i?
ç°B K°i H¬MX h?m ?Qϕ+? i`¼M; v m M?'i H" F?®B ç€ ç2M i?mB F?| +QB M?'i FB -
K°i ;|+ M?Ä M?QM; i`B i?S+ i?m çQÊ+ i` M ç| +kM; çO F?B M K¼B M;Q`B KÆ K" M

U V ç•v H" HQÇB #Ç+ çQÊ+ ;BÈB i?B m i`QM; GQ`/ Q7 i?2 _BM;b, ôM? iU H¬M
*?B + €Q ;B€T 6`Q/Q K†+ H" H"K iW HQÇB p"i HB m M"vX

kNyX *^aB hÇQ L;QÌB J€v URV

a m F?B #B i çQÊ+ #° T?BK FBM? /` F iB T- ç<sup>2</sup>M; i?ÌB #B i`^M; KbM? b) #QÊ+ p
ibM? ``i F?; ;B^aB i?Q+? ç½ /'v H MX hW F?B #QÊ+ p"Q Hm•M ?²B T?BK FBM? /` - K
M;?û # M #l bBM? iY- +! ç M K'v H-M b mw i #Ä KÇM;- +?Q ç M ;BÌ pšM p"v- K†+ /M
HB M [m M iÈB h`QÆM; EB i M M KÈB F?B M +?Q ç°B #` M?Q i? - bQM; HQÇB +^a
ç°B h`mM; \*?•mX > B H-M +?B M ç'm pÈB ç°B F?€+ +kM; ç m H" h`mM; *?•m ç°B
b m ç! ç°B F?€+ KÈB #QÊ+ p"Q i`mv b€i #¼M ?¼X hbM? ?m®M; #•v ;BÌ`®i +m°+ ç

@ E?; M;?o [m€- i?"i F?¬M; #B i ç•v H" HQÇB +^aK ;B€+ ;b M[- ;B®M; M?Q H" M-
J†+ /M +kM; #B i M! +?ŠM; [m +?d H" K°i +€+? ç *?O h?-M +•M #^M; i?U+ HU+ ç
M;?o ç M HQÇB ç€M? ;B€ M"v- i?b K M!- i`QM; HÁM; HÇB ç +? i?'v i?Q^aB K€BX

h`M? s€ iS+ i®B #m¬M; KB M; +?YBX

h`QM; K'v M; "v +ÁM HÇB- M; QÇB i`W aÎ >B M bm®i M; "v Î i`QM; T?ÁM; i?Q M;?B
i`mv M i?mv i` - M, K M; QÌB +ÁM HÇB ç m i"Ti`mM; i`QM; +, M T?ÁM; M; -K /QÈB T
Hmv MX *S M?Q p"v- #®M M; "v ç½ i`¬B [m - b m K¶B H-M F i i?9+ ?m'M Hmv M-
M? m ,M m®M;- +•m +?mv M ç-m ç H9+ M"Q +kM; b) H" +m®B +MM; i?b H-M ç-m
h`mM; *?•m ç°B ç½ çQÊ+ +?¼M H"K T?2 +! i?U+ HU+ ?MM; KÇM?X

@ h?"i` pB + M"v +?ŠM; ç€M; ç p mB KWM;X

h`M? s€ M!B,

@ J†+ /M +! i? F?ŠM; ç`M? i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM; v m ?ÆM +?9M; i - M?QM
i? #B M ç`B i`QM; M?€v K„i- +?ŠM; B /€K +?„+ +?„M K°i ;B•v b m b) +! +?mv M ;b
H" i`QM; i? ;BÈB T?BK +?B M i` M? F?Q ?¼+ pB M iQÎM; aÎ `b?BT h`QQT2`b M
K'v i`B m- K'v +?K+ i`B m- i?"K +?Q +^ai`, K i`B m +QM #¼ i'M +¬M; +?9M; i - i`QM
+! bS+ +¬M; FQ+? p" T?€ ?m, +U+ HÈMX h!K HÇB- ç•v ç9M; H" K°i çÊi F?^aQ M;?B

@ hmv H" M!B M?Q p"v- M?QM; K`XXX i`¬M; €M? K„i +O M? `ä`¬M; H" ç M; ç„+ w

*?B K G K pW +QÌB pW +?d +?d p"Q K„iX

h`M? s€ ?„M; ;B¼M;- çQÇM #^aQ *?B K G K,

@ 1K ?½v HB M HÇ+ K°i +?9i pÈB aÎ >B M- M!B H" K¼B M; QÌB +?9M; i ibK ?„M +
ç² M?Q p"v +kM; F?¬M; T?^aB H" +€+? ? v- çB K i?QÎM; p" +?B iB i F`+? ibM? +O H
+?`? „M iÈB `²B i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i çBX .šm ;b i?b #° T?BK FBM? /` b„T iÈB
HÈM- HÇB pW H" çQ`M ç°B i€+ +?B M- ?„M H" [m•M bQ- HÇB +?ŠM; T?^aB H" F„ bC
i?QÆM; HQÊM; b Q çQÊ+ +?S\ "•v ;BÌ ç½ [m #®M M; "v `²B i?b T?^aB\

*?B K G K pW +QÌB pW F?Q€i i v M!B,

@ G9+ i`QÊ+ 2K ç½ i?Y [m `²B- i'i +^a+€+ T?ÁM; ç m F?¬M; i? /MM; iBM? i?-M
*?O h?-M #^aQ K"i `i F„ +?Q iWM; T?ÁM;- M M çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; i? bY /

@ E?¬M; b Q- i iÈB `²BX *! +?mv M ;b i?b +S M!B çBX

L; v H9+ h`M? s€ pW i?Î /`B ç M; ç`M? i? M p½M i?b ;B¼M; M!B +O aÎ >B M ç½
i M M"v K M; K°i +†T K„i i?•K [m¬M; çB iÈB- iB M i v MûK +?Q ?„M ? B +?B +M?š

@ æ•v H" M?šM KBi?`BH #' b mM; M,M; HQÊM;- i` M # K†i +! i'M; +°M; 39e [mv i„
i? +?S çQÊ+ iQ`M #° b® M°B HU+ ?Q†+ K'v H-M M,M; HQÊM; p KTB`2 K" M; QÆ
iÇQ [m€ T?S+ iÇT- +?B T?Q +? iÇQ ? B +?B +M?šM M"v K¶B +?B + ç½ i®M; -M R
HQÊM; HÈM KBi?`BHX J†+ /M KBi?`BH +! i? M mM; +?av ç i€B bY /KM;- M?QM;
K°i #° /KM; +K ;B +¬M; F?€+- ?ÆM M[+? iÇQ i®M [m€ M?B m i?ÌB ;B M- K¶B K

? B M; "v- +?Q /M b m M"v i? Q i€+ i?"M? i?¢Q i?b Qi M?'i +kM; b) +—M ?ÆM K°i
F?B ?Q" M i?"M? #° T?BK FBM? /'- i F?¬M; iQM? b) +? i¢Q iB TX

aî >B M M;²B p„i +?•M i` M ;? - i v +—K K°i i`€B i€Q pW ,M pW M!BX

h`M? s€ M?"M H'v M?šM tQM; i?b ç½`i ?QM; T?'M- #îB pb M°B HU+ +O ?„M F?
i`QM; M?šM- /M +?Q ?„M +! i`mv M p`Q # Q M?B m M°B HU+ i?b +?B + M?šM M`v
ç M F?B M°B HU+ +O ?„M i`mv M p`Q ;—M ? i i?b +?B + M?šM H9+ M`v KÈB +! +
MB K ?„M pW ç°M; - M°B HU+ # M i`QM; +?B + M?šM H¢B [m v i`î p +Æ i? ?„M- ;
i?Q€i M°B HU+ ? v H` +ªK ;B€+ F?|B +?`m ;b F?€+— M!B K°i +€+? F?€+— +?d +—M ?
ç—v „T M°B HU+— K` iU i?•M M°B HU+ +kM; b) iW iW F?¬B T?K+ ?Q" M iQ" M- p"v i
K°i T?—M M°B HU+ /U i`[ ?Q" M +?dM? F?€+c M,M; HQÊM; p KTB`2 +kM; M?Q p"v-
K°i +?9iX

@Zm€ ç½5

h`M? s€ çSM; /"v ?QM; T?'M`2Q H MX ?„M + Q ;B¼M; ;¼B K¼B M;Q!B tmM; [m M

@ E?B i`QÈ+ i +ÁM ç M; bmv M;?o H`K i? M`Q ç ç®B /B M pÈB ç€K #¼ p¬+MM; p
H`i +! oÁM; i v +O i?—M Mm#Bb`²B` \ \*?d +—M i +! M,M; HQÊM; p KTB`2 /U i`
æ°B [m•M +O Mm#Bb- pÈB b® M,M; HQÊM; p KTB`2 +O i #•v ;B! çO ç i`B m ?²
i? ç½ H` K°i ç€K i`È i?O`i ç¬M; `²BX L;Q`B` /U p`Q M,M; HQÊM; p KTB`2 # M
+ÁM +! i? iB TiK+ #ªQ i`b bS+ +?B M ç'm- p` +! i? bY /KM; +ª ö"¢Q i¢+ö p` ö>m

aî >B M +„M i? K p`B KB M;- [mª i€Q ç½ M`K ;¼M î i`QM; #KM;- /KB p—M; K„i i?•
i?ªM M?B M M!B,

@ E?¬M; b B- +?QM? pb p"v +?Q M M i KÈB i` M? i?O +? i¢Q ;'T ? B +?B + M?š
+?9M; ç½ i?m°+ HQ¢B p"i T?~K K T?€T i`mv M i?mv i`²BX amv çQ€M +O i [mª M
T?€T i`mv M i?mv i+kM; H` K°i HQ¢B F?Q ?¼+XXX i`¢M; i?€B ö>m, /B iö +O M;
i`b çQÈ+ KQ!B ;B•v ç9M; F?¬M; \ o"v +! ? B +?B + M?šM M`v`²B- i?b M;QÆB +! i?
æ! H` M m +Æ i? M;QÆB +?`m çQÈ+X

h`M? s€ ç2Q ? B +?B + M?šM p`Q M; !M i v- +?B + M?šM ç2Q # M i v i`€B b) /MM
M?šM ç2Q î i v T?ªB i?b /MM; ç M¢T M,M; HQÊM; p KTB`2- b m F?B M;?2 p"v- ?„

@ L m H` "¢Q i¢+ i?b +ÁM +! i? /mv i`b i?!B ;B M ç M K°i T?9i- i?"K +?Q H•m ?Æ
HQÊM; p KTB`2 +O i #•v ;B! +kM; Qi ?ÆM M?B m bQ pÈB M°B HU+— M m i`M; b
i`QM; M?šM t'T td M? m i?b p +Æ #ªM- i b) +! i? /mv i`b HB MiK+ F„M,M; "¢Q
T?9i ky ;B•vX L?QM; F„M,M; ö>m, /B iö i?b H¢B ?Q" M iQ" M F?¬M; çQÈ+— M! F?¬
HQÊM; M?B m ? v Qi- K` H` i?•M i? +O i ?Q" M iQ" M F?¬M; +?`m M`BX JQ!B ;B•
[m€ ;BÈB ?¢M M`v- i?•M i? +O i b) `ÆB p`Q i`¢M; i?€B #€M i HB i- M,M; HQÊM
+?mv M- ? B Hm²M; M,M; HQÊM; tmM; ç°i K½M? HB i`²B +MM; #B M K`iXXX L;QA
b) +!`i M?B m ibM? ?m®M; i T?ªB bY /KM; F„M,M; ö>m, /B iö b Q\

@ *~M i„+ p¬ €v M€vXXX J` i?¬B- +?9M; i b) #`M #¢+ F„pB + M`v ?ÆM K°i +?9iX
? M ;B! M`v çBXXX

aî >B M MûK K°i [mª #QK ç`M? ;B! M?Ä +Ð ? B M; !M i v [m +?Q oQÆM; >B TX

oQÆM; >B TiÁ KÁ +—K H'v [mª #QK- ?„M [m M b€i K°i +?9i H` ç½ #B i +€+? i?B i
? M ;B! M`v- bQM; çB m H`K +?Q ?„M +ªK i?`v F€ [m€B +?QM? H`- +?¶ ?¢i M?•M +
;B! H¢B H` K°i F?®B ç€ K`m ç2M- i` M F?®B ç€ M`v F?„+ ç—v +€+ HQ¢B p,M iU p`
i?¢+? K`m ç2M M`v F?¬M; t H` K°i F?®B FBK HQ¢B K`m #¢+ M?Ä +Ð K!M; i vX

aî >B M M!B,

@ h`M? s€- M;QÆB ?½v i`mv M p`Q [mª #QK ç`M? ;B! M`v K°i +?9i M°B HU+— M n
i`i +ª b® HQÊM; M°B HU+ +O M;QÆB- p"v i?b [mª #QK M`v ç¢B F?€B +—M F?QªM;
HB m ç +?mv M ?Q€ M,M; HQÊM; i?"M? çB M M,M; H` iBM? i?¢+? ç2M- +kM; +?Š
+? i¢Q F?Q +K i²M i`[ M`v H¢B +—M ç M KBi?`BH- K`i?S M`v i?b F?€ ç„i- +?Q M M

#QK ç`M? ;Bì M`v K°i H-MX L m M?Q ?B m [mª M´ i@i- i b) +? i¢Q iB T- M m M?
i +S ç´B H´v #QK + Q €T i`¼M; HU+ H` çQÊ+ `²BX

h`M? s€ pW KÈB +—K H´v [mª #QK ? M ;Bì- M; ?2 p`v tQM; i?b +kM; +~M i?"M ?ÆM
b) +| i? H` pk F?Q +¬M; T?€ +?QM? +O h`mM; *?•m ç°B i`QM; iQÆM; H B- F?¬M;
M°B HU+ p`Q KB M; FBK HQ¢B K`m #¢+ - i` M # K†i +O M| [mª M?B M ç½ tm´i ?B
M[- +kM; ç9M; M?Q aÎ >B M ç½ /U HB m- KB M; FBK HQ¢B K`m #¢+ M`v ç½ ?´T
M°B HU+ +O ?„MX a m F?B M°B HU+ çQÊ+ i`mv M tQM; - oQÆM; >B T +kM; b„+ K
? M ;BìX

æ` çB K /šM M´ H` K°i #QQM; @F2 T?Q t Î i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌB-oQÆM; >B T +
ç| ç`M? i?ÌB ;B M H` # T?9i- tQM; tm¬B HB M H`T iS+ +?¢v p X æ•v +kM; MÆB K¼
bS+ +¬M; T?€ +O #QK + Q €T i`¼M; HU+ - b m H-M´v- #¼M ?¼ H9+ M`Q +kM; ?
?¼+ F„ i?m`i +?Q ?B m `äX

æÊB b m F?B oQÆM; >B T [m v p +?¶ K¼B M; QÌB- i´i +ª ç m i`T i`mM; +?, K +?9
i¬B [m `i K m- K¼B M; QÌB ç m i?´v K°i Hm²M; b€M; v m Êi K`m H K HQû H M- b
i? ç½ ?Q`M i?`M? M?B K pK - +ª K´v ;B•v b m +kM; +?ŠM; tªv ` #´i +S +?mv M
ç m +| +?9i i?´i p¼M; - M?QM; F?¬M; K°i B i`€+? +S ;b aÎ >B M- /M b Q [mª #QK M
p pk F?Q K T?€T i`mv M i?mv i`²B- i?´i #¢B +kM; +QB M?Q ?ÊT Hw- M|B +?Q +M
H` M?•M p`i i?—M iB M ;bX

æ9M; H9+ K¼B M; QÌB ç M; i? M i?Î +?m~M #` çB ç M +?¶ #QQM; @F2- i?b ç°i M?
i`ÌB- iU M?Q +| b´K M´ # M iB- F?B M +?Q B M´v ç m +?Q€M; p€M; X h`QM; F?
K´v +?K+ [m M; +—m K`m H K çB M +m²M; tQ v i`ÁM #MM; M´- #´i +S p`i ;b +?¢K T?
H K ç| i`QM; M?€v K„i HB M +?ªv i M- i?"K +?Q #®+ ?ÆB- M; v +ª M M M?" #^M;
H X h`¢M; i?€B çB M +m²M; M?Q p`v FûQ /`B ?ÆM +?K+ ;B•v- b m F?B MÆB ç| ç½
M; QÌB pšM çSM; M; •v ` ç| ç M K´v T?9i ç²M; ?²- i?"K +?Q +ª aÎ >B M +kM; H° p b

aÎ >B M ç~v ;¼M; FQM?- `®i +m°+ ?„M +kM; ç½ ?²B idM? H¢B- M|B, ô>B M iQÊM
bÊ- F?¬M; M; Î +?9i M°B HU+ b m F?B +?mv M ?Q€ i?"M? çB M M,M; H¢B ç€M; bÊ
M?[M; i?—M iB M +| i? #„M ?`M; p¢M /ÁM; H¬B çB M tm®M; ç´i i`QM; i`mv M i?m
F?Q i`QÆM; XXX

@ L; Q`B ? B p`i M`v ` - i +ÁM /U iQM? i`QM; K´v M; `v iÈB b) +? i¢Q ` i? K # K|
i`¼M; HU+ ç H„T H M i` M :Q#HBM ;HB/2`- ? B H` K´v /KM; +K M¢T M,M; HQÊM;
i M M ?¬B bBM? G * K æ¢Q- +€B i M `´i i•K ç„+ pÊB bY /KM; K€v K|+ ´v- `²B ;Q
M; QÌB K€v ?bM? ;´m SQQ?U V +´T *- b m ç| i b) +| i? +ªB i¢Q M; QÌB K€v M`v i?"
+ Q i? XXX ¬M; FQ+? çB M + Q i? - ç²M; i?ÌB ;B i,M; M;m²M M,M; HQÊM; çB M
T?®B ?ÊT çQÊ+ pÊB M; QÌB K€v HQ¢B M`v- p`v i?b HU+ +?B M ç´m +O ?„M +?„+
p` w2`Q5

U V çB M iQÆM; ? v +ÁM ;¼B H`TH bK , i`¢M; i?€B F?B p`i +?´i #` BQM ?Q€ K¢M

U V :´m SQQ?- qBMMB2@i?2@SQQ?- +QM ;´m #ûQ #ûQ- K`m p`M; K†+ €Q h@b
?Q¢i ?bM? ´v

kNRX *ªB h¢Q L; QÌB J€v UKv

h?´v €M? K„i +O K¼B M; QÌB ç M; ?QÈM; p T?Q KbM?- aÎ >B M +QÌB M|B,

@ æ•v H` +€+ HQ¢B ç¢Q +K +| i? +? i¢Q iW # HQ¢B i´ ?ÊT [mv i„+ M`v K`i M; ?o
M?B m [mv i„+ - M m +| i? +| M?B m HQ¢B i´ ?ÊT ?ÆM- i b) +| i? +? i¢Q ` +`M;
i`mv M i?mv i ?ÆM pQ /K M?Q T?€T #ªQ h`mM; Zm®+ +´XXX

oQÆM; >B T #¶M; /QM; i`Î M M T?'M F?Q+?- i M M; ?B M iB m i?mv i i? HQ¢B ?r
+ªK pÊB F?Q +K K T?€T i`mv M i?mv i- +?Q M M F?B M; ?2 aÎ >B M M|B M?Q p`v-

@ S?€T #ªQ\ S?€T #ªQ FB m ;b\ *-M +| M?[M; [mv i„+ M`Q p`v\

aĭ > B M bmv M; ?o K°i + ?9i `²B ç€T,

@ L m M? Q H` T?€T #ªQ + ¬M; FQ + ? #^M; ? i?®M; çB M- i? b Qi M? 'i T?ªB + - M [mv t - + ÁM + | [mv i„ + F?®M; + ? M, M; HQÊM; + Ð M? Ä p` [mv i„ + K`i K½ M, M; HQÊM; - ç m #m° + T?ªB + | - ?Q† + + ÁM + - M i? K + € + HQçB M? Q [mv i„ + F?®M; + ? T?€i tç + ? içQ K°i T?€T #ªQ - [mv i„ + + - M + | + ? „ + + ? „ M H` `i M? B mX

@ E? Q M ?½v M|B ç M M? [M; + ?mv M M`vX

h`M? s€ H'v H`K F€ [m€B ?ÄB,

@ hçB b Q M; QÆB M|B Km®M ?²B bBM? G * K æçQ\ æ - m iB M H` + ?9M; i F?¬M; M|B iÈB T?~K ?çM? + € M?•M - ? „ M M|B H` ? „ M i?¬M; i?çQ çB m F?B M + Æ; BÈB - M pÈB + ?mv M KiQÎM; çB m F?B M M; QÎB K€v + ?S\ E?¬M; + | + ?mv M K°i M; QÎB ç b) ; BÄB çB m F?B M M; QÎB K€v ç9M; F?¬M; \ L; QÆB + | i? M|B Hw /Q KbM? Km®M

aĭ > B M ; "i ç - m - ç²M; i? ÌB H'v iW i`QM; M; QÎB ` K°i #ªM p) p` M|B,

@ æ•v H` ç°M; + Æ ?¶ i`Ê HQçB T?mM çB MU V K`i i?B iF - #ªM p) Î# M + çM? ç ?bM? ; 'm + 'T \* - pb p`v + - M i'i +ª + ?9M; i ; | T çB Ki?QÎM; p` + ?B iB iF` + ?ibM? ? hW ç•v + | i? i? 'v - b m F?B H„ T ç†i ç°M; + Æ ?¶ i`Ê T?mM çB M tQM; - i® + ç° /B + ? H M ; 'T # H - M ?B M içB - +kM; iS + H` i® + ç° /B + ?mv M #bM? i?QÎM; pW p†M H T?B ?`M? ; - M çç i iÈB b€m i`, K FKf?XXX

h`M? s€ bYM; b®i - iÁ KÁ ?ÄB,

@ GQçB M; QÎB K€v ç| i ç½ + | t2K [m - ?bM? M?Q F?¬M; # v çQÊ + K` \ L| + ?ŠM; [m + Ð M? Ä + | iQM? M, M; T?ÁM; M; U i`K içK K` i?¬B - ?ÆM M[ + ÁM + - M T?ªB ?Q€M ç i? "i M?û - i i? 'v bS + + ?B M ç'm + O M| + ?ŠM; ` ç•m p`Q ç•m +ªX

aĭ > B M ; "i ç - m M|B,

@ o®M H` F?¬M; i? # v - M?QM; + ?9M; i + | [mv i„ + + ?mv M ?Q€ M, M; HQÊM; T?ªM + MM; + € + HQçB M; QÎB K€v F?€ + b m M`v + | i? ?Q€M ç`B M?Q o6@y S?Q2MBt + ' :mM/ K M; mv M ?bM? + 'T ç m + | i? + `B ç†i [mv i„ + T?ªM i`¼M; HU + X E?B ç| - M; +kM; b) + | i? # v çQÊ + - + ÁM M; QÎB K€v ç½ + | i? # v i?b i® + ç° T?B ?`M? p` ç° H + °M; i? K pB + H„ T `€T ç°M; + Æ ?¶ i`Ê T?mM çB M - ? B i?S M`v ; °T HçB b) + | i? T?€i bBM? #B M ?Q€ p + ?'iX

@ L; Q`B M; mv M M?•M M`v ` - M? [M; M; QÎB K€v M`v ç m + | K°i F?mv i çB K` `i HÈ çB Ki`Q KçM; - ç| + ?QM? H` p'M ç p M, M; HQÊM; - M; QÎB K€v + 'T * + | i? + ?B M ç M? 'i ç`M? T?ªB i? v #bM? çB M M, M; HQÊM; - + ÁM M; QÎB K€v + 'T " i?b + ?d + ?B M + 'T + `M; T?ªB; BªB [mv i + m° + + ?B M i`QM; pÁM; Ry T?9iX L m H„ T + ?Q + ?9M; i`QM; ç| + ?S ç - v M°B HU + ?Q† + M, M; HQÊM; p KTB`2 - b m ç| H„ T i? K K°i /KM; i?`M? çB M M, M; i?b i? ÌB; B M + ?B M ç'm + O + ?9M; Qi M? 'i +kM; + | i? i, M; H M

@ h|K HçB - M m + | i? #Ä ` K°i + €B; B€ + U + ?ÌB ç i?m p K°i M; QÎB + | i? b) H` M p`v F?¬M; Hw /Q ; b K` F?¬M; ç€M? + QÊ + K°i T?2MX

aĭ > B M çB K M?B M M|BX

h`M? s€ M; ?o M; ÈB `²B M|B,

@ h ççB F?€B ç½ ?B m çQÊ + w M; QÆB - #ÎB pb G * K æçQ H` i•M M?•M + ?Q ?Q FBM? /` M`Q - + ?Q M M F?¬M; + - M # 'i F€ çB Ki?QÎM; ?Q† + + ?B iB iM`Q ç ?²B bB #` + ?Q ? „ M K°i M; QÎB K€v H` çQÊ + X L m i?`M? + ¬M; - çQ`M ç°B b) + | çQÊ + K°i M KçM? K) - M m i? 'i #çB b) + ?d i`M i? 'i K°i M; QÎB K€v ç½ çQÊ + M•M; + 'T - w M; QÆB

aĭ > B M ; "i ç - m M|B,

@ E?¬M; b B - bQ pÈB pB + T?ªB i®M çB Ki?QÎM; p` + ?B iB iF` + ?ibM? ç ?²B bBM HU + F?€ + - b m ç| + ÁM T?ªB #ªQ p ç #¼M ?¼F?¬M; + ? i - i?b ?²B bBM? i•M M?•

;b- ?ÆM M[M m ?„M çB m F?B M i?„M? +¬M;- ç°B +?9M; i b) +| i? +| i? K K°i
HU+X aQ p HÊB Q+?- i F?¬M; +| Hw /Q ;b F?¬M; ç€M? +QÊ+ p€M M°v- /M b Q i?
#’i Hm”M H” p T?QÆM; /B M M”Q +kM; b) K¢M? ?ÆM M;QÌB K€v M;mv M #ªM F?Q
i?b H” M?Q p”vX

h`M? s€ i?Î` K°i ?ÆB `²B M|B,

@ h ?B m `²B- p”v +S i?2Q ç M;?` +O M;QÆB K” H”K çBX *| çB m M;QÆB +kM;
Hm”M pB + +QÌM; ?Q€ p” ?| ç´B pk F?Q i`QÊ+ F?B #QÊ+ p”Q #° T?BK ai `b?BT h`
ç M;?` ;b p T?QÆM; /B M M”v F?¬M;\

aÎ >B M bmv M;?o `²B H„+ ç-m ç€T,

@ E?¬M; +| ç M;?` ;b- /M b Q i?b M;QÆB KÈB H” ç°B i`QÎM;- p”v K’v +?mv M Î T?Q
ç`M? H” çQÊ+ `²BXXX

h`M? s€ M;?2 p”v tQM; # M çSM; H M- KdK +QÌB M|B pÈB M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B

@ o”v i?b çB i?¬B- +?9M; i iÈB [ªM; i`QÌM; i?ªQ Hm”M F„ H¢B K°i +?9i- iB M i?
Hm¬MX

h? H” +ª M?|K çB ç M +?¶ [ªM; i`QÌM; \*?O h?¬M- K†+ /M i`¬M; #° /¢M; M?Q ç½
aÎ >B M pšM çB i?2Q K¼B M;QÌB M?Q F?¬M; +| +?mv M;bX *| çB m +†T K„i i?•K
M;QÌB HQ H„M; +?Q ?„M- ç†+ #B i H” h`M? s€- +?Q M M M; v F?B pW ç M [ªM;
?Q€M ç´B K°i #bM? i?m®+ M?Ä iW +?¶ *?O h?¬M `²B MûK +?Q aÎ >B MX

@ l®M; çB- H” i?m®+ ?Q€ ?¼+ ;BªB i`W i #”Q K i KÄBXXX

h`M? s€ #bM? i?ªM M|BX

E?¬M; +?9i F?€+? F?Q- aÎ >B M KÎ #bM? ` m®M; +¢M- +MM; H9+ ç| - h`M? s€ +kM
H’v ` \*m®M b€+? +O KmM@\_ X a m F?B ?„M M?„K K„i H¢B `²B KÎ` - G * K æ¢Q
FBM? /` H¬M i`QÊ+ ç½ tm’i ?B M i` M K†i ç’i- #° /¢M; pšM ç M; b v M;OX

@ *?9M; i i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i p +€+? T?•M T?®B çB K i?QÎM; p” +?B iB i
æ¬m iB M H” “€ oQÆM; p” w2`Q- +?B iB i +’T * +O ? B M;QÌB +?d +| i? +ÁM H¢B
+¬M /MM; R +?B iB i +’T . ç ö+?m° + i?•Mö +?Q M;QÌB ç”M #” ?Q†+ +¬ ;€B K” ? B
#¼M ?¼ b) T?ªB #QÊ+ p”Q #° T?BK FBM? /` F i iB T- ?B m F?¬M;\

h`M? s€ M;²B tm®M; b”M M?¬- b m ç| M?bM b”M ? B M;QÌB w2`Q p” “€ oQÆM;- M

> B M;QÌB #¼M ?¼ ;B”i KbM? M?bM M? m- b m ç| H”T iS+ ;”i ç¬mX h`M? s€ +kM
pÈB +?B iB i +’T . +O +€+ M;QÆB- w2`Q M;QÆB /mM; ? B +?B iB i M°v Km ç¢M n
çQÊ+ F?¬M;\ h ç½ FB K i` K°i +?9i- +| K°i HQ¢B ç¢M +’T . ;¼B H” ç¢M : mbb pB
` K°i +?B iB i +’T . p” 8yy çB K i?QÎM;- b m F?B #„M i`9M; KK+ iB m b) i¢Q` pK M
+| i? b M #^M; K¼B i?S i`QM; +?m pB k8y Kûi [m M? KK+ iB m- HU+ +¬M; T?€ i
/B M iQ+? +O ç` H¬B i`¼M; HU+ + Q- M;QÆB i?’v b Q M m ç´B H’v ? B pB M ç¢M
i®i M?’i M;QÆB +S +’i çB- /M ;b i?b #° T?BK iB T i?2Q H” i´ ç°B i€+ +?B M- F?¬M
#ªQ i•M M?•M b) F?¬M; #` ;B i- +?Q M M ;B[H¢B b® çB K i?W +kM; +QB M?Q H”

w2`Q H†M; H) ;”i ç¬m- M K M?•M Qi M|B M°v çB i?ŠM; ç M /QÈB +?¶ *?O h?¬M M
i`QM; i v ?„M HB M tm’i ?B M ? B pB M ç¢M /”B M?Ä i?m¬M K°i K”m p”M;X oB M ç
K„i- tQM; mv HU+ H¢B çO ç b M #^M; T?¢K pB k8y Kûi- M?Q p”v +kM; +| i? +QB M

h`M? s€ iB T iK+ ?QÈM; K„i p T?Q “€ oQÆM; M|B,

@ > B +?B iB i +’T . +O M;QÆB- i M;?o M;QÆB +| i? ç´B H’v K°i i?m° + iQM? +Q
Km®M +| i?m° + iQM? +QÌM; ?Q€ M;QÌB b|B “\ o”v ç´B H’v ?mv i i?®M; M;QÌB b|B
i? ç + Q ç€M; F i?m° + iQM? +O #ªM i?•M- ?ÆM M[b m F?B #B M /` i?¬M? M;C
ç’m +kM; b) i, M; H M `i M?B m

@ *€B FB XXX LÆB M"v +?QM? H" *?O i? -M F? -M; ;B M b Q\ P 5 h? M? ç Q M"v
J¼B M; QÌB Î ç •v ç m +U+ F€ ?SM; i?9 +?m~M #` i`Î H¢B i-M; ?-K i?b K°i ;B¼M; M
HB + M?bM M? m- H9+ M"v KÈB M?È iÈB G * K æ¢Q M^K i` M K†i ç'i- #ÎB pb KÈB
iQM? +QÌM; ?| +MM; p"i T?~K ?Q€M ç´B M M +Æ #ªM ç½ [m M #ûM; Hm¬M ?„MX C
?„M iW H9+ çSM; H M H"TiS+ ? B K„i iÄ €M? b€M; ;"Q H M- K"i`QM; K„i +O ?„M
M?Q F? -M; T?ªB #ÎB pb F?QªM; +€+? ;B[?„M p" h`M? s€ ?ÆB t - M|B F? -M; +?`
h`M? s€ ?Q F? M M|B,
@ L;QÆB b®M; H¢B `²B- G \* K æ¢QXXX >Q M M;? M? M;QÆB ;B M?"T h`mM; *?
G * K æ¢Q p®M ç M; +m²M; M?B i M?bM >´ ?²M- K½B ç M F?B h`M? s€ M|B M?[M
`²B M; •v M; ®+ +?d p"Q KbM? ?ÄB,
@ a®M; H¢B\ h b®M; H¢B\ h? H" b Q\
h`M? s€ ç M; Km®M ;BªB i?Q+? -i? M?QM; aÎ >B M çSM; +¢M? ?„M ç½ i` M? M|E
@ a®M; H¢B ;b ç| H€i M[b) ;BªB i?Q+? iB T- ?B M i¢B i ?ÄB M;QÆB K°i +•m- i`
F€+| i?B M T?9 ç®B pÈB pB + çB m F?B M K€v K|+- M?Q p"vXXX L;QÆB +| Km®M
F? -M; \

kNjX *?m~M " ` o" >m'M Gmv M UkV

G * K æ¢Q p®M `i KšM +ªK pÈB +?mv M +? i çB b®M; H¢B- M?QM; b m F?B M;?
`Q#Qi +?B M ç'mô i?b H¶ i B ;½ i? M? MB M M"v H"TiS+ /UM; çSM; - ?„M M?bM +
@ L;QÆB KÈB M|B H" çB m F?B M `Q#Qi +?B M ç'm ?ª\ *€B HQ¢B M;QÌB K€v +| i?
+-M çB m F?B M Î # M i`QM; - p" M?bM K" M ?bM? ç +?B M ç'm ç| ?ª\
aÎ >B M ;"i ç-m M|B,
@ E? -M; b B- +?QM? H" M|X >ÆM M[i +ÁM +| i? i?U+ ?B M M•M; +`T `Q#Qi +?B
ç° M?'i ç`M?- H"K +?Q M| +| i? # v- i®+ ç° M? M? ?ÆM- tm'i HU+ M?B m ?ÆM-
M?B M- i`bM? ç° çB m F?B M +kM; b) v m +-m + Q ?ÆMX h|K H¢B- oQÆM; >B T-
K€v +?B M ç•m çBX
E? -M; ++9i +? -M +?W- oQÆM; >B T çSM; # M /QÈB *?O h? -M M?„K K„i H¢B- K°i
ibM? +ªM? M"v H"TiS+ F?B M +?Q G * K æ¢Q F m H M FBM? M; ¢+X :½ i? M? M|
?QM; T?'M- iB T ç| - K°i M;QÌB K€v ?bM? ;'m + Q ?ÆM ? B Kûi tm'i ?B M # M +¢M
+QM qBMMB2@i?2@SQQ? i`QM; T?BK ?Q¢i ?bM? i` -M; p¬ +MM; +?`i T?€+ p" ç€
i? F?B M +?Q M;QÌB i HB M iQÌM; ç M ? B +?[ôM;QÌB K€vô çQÊ+X
G * K æ¢Q ?€ ?®+ KB M; [m v ç-m- M; •v M;QÌB +?d p T?Q M;QÌB K€v SQQ? ç| M
@ æ|XXX H" M;QÌB K€v +?B M ç'm K" M;QÆB M|B ?ª\
aÎ >B M çB [m M? M;QÌB K€v qBMMB2@i?2@SQQ? K'v pÁM; - b m ç| M|B K°i +€+?
@ E? -M; b B- iQ +Ð M"v M;QÆB M;²B p"Q b) F? -M; +| p'M ç X o"Q çB- +?Q +?9M;
M;QÆB M?Q i? M"QX
@ æWM; - çWM; çM FB m M"v +?S5
G * K æ¢Q H"TiS+ ;½v Mªv,
@ æ•v K" H" `Q#Qi +?B M ç'm "\ L;QÆB ç M; Km®M bd M?K+ i`€B iBK +O K°i 7 M
`^M; i?•M H" M;QÌB ç½ t2K iW :mM/ K yy3y +?Q ç M :mK/ K a22/ b) F? -M; #B i +€
"\ h®B i?B m +kM; T?ªB H" M;QÌB K€v #^M; b„i i?ûT + Q ç M K'v Kûi +?S5 h F? -
F?B M 1p ?Q†+ H" J xBMF Bb2` - +kM; F? -M; ?v p¼M; +| i? H"TiS+ çB m F?B M
H" 6`22/QK :mM/ K- M?QM; K" Qi M?'i M;QÆB +kM; T?ªB çQ +?Q i K°i +QM Ja@

*?ŠM; M?) M; QÆB Km®M ç i çB m F?B M +€B +QM ;'m ?Qç i ?bM? M"v` +?B M
6mHH J2i H S MB+ +kM; çQÊ+ - +?Q i K°i +QM `Q#Qi +| i? /MM; w MB K ç +¬M;
h|K HçB i XXX

aÎ >B M + m K"v- i v i`€B pmM; H M- F?~m +QBH; mM iW i`QM; ®M; i v €Q `ÆB tm
M; v ;B[? B +?•M K"v G * K æçQ- M|B,

@ E?¬M; T?ªB i ç M; i?QÆM; HQÊM; pÈB M; QÆB- ç•v H"K M? H M?- ?B m F?¬M;
çQÆM; M?B K pK çB m F?B M M; Q|B K€v- p"v i b) ;B i M; QÆB- b m ç| iU i b) çB
H"K M?Q p"v i b) F?¬M; i? # Q [m€i p" F?®M; +? iQ" M #° i? +K+ - M?QM; M| b)
K°i i?¬M? pB M +?B M ç'mX L; QÆB ç½ M; ?o F,, `²B +?S\

G * K æçQ H"TiS+ M|B K°i +€+? /Si F?Q€i,

@ E?¬M; i?"M? p'M ç - M?QM; ç•v H" H-M ç-m i çB m F?B M M; Q|B K€v- 'M M9i M
b Q i ç m F?¬M; #B i- +| i? çQ +?Q i K°i #ªM ?QÊM; /šM çQÊ+ F?¬M;\

aÎ >B M [m v b M; M?bM oQÆM; >B T- +Um [m•M M?•M #° ç°B ç†+ +?OM; M"v ;"i

@ "ªM ?QÊM; /šM pšM Î i`QM; F?Q M; çB m F?B M- +| i? H2Q iW b m HQM; p"QX
çQÊ+ ;?B •K HçB ;B¼M; M|B- b m M"v +?d +| F ç| KÈB +| i? çB m F?B M M; Q|B
iS+ K" *?O h?¬M ç½ i`mv M p"Q i`QM; ç-m i F?B M½vX

æ M H9+ M"v G * K æçQ KÈB i`Î M M M; ?B Ki9+ ?ÆM- b m F?B M; ?2 oQÆM; >B T
`Q#Qi ;'m SQQ?- çQ i v KÁ KšK # M i`QM; HÈT / H¬M; /"v- b m ç| +?d M; ?2 i?"v
HQM; M; Q|B K€v +?¬K +?"K KÎ` K°i i?¬M; ççQ çO ç +?Q K°i M; Q|B #QÊ+ p"QX
bm v M; ?o i`U+ iB T #QÊ+ i?ŠM; p"Q i`QM; - iB Ti?2Q +€B HQM; `Q#Qi iW iW F?û
pW `²B p®M +ÁM +| +?9i ç†+ i`QM; +O M; Q|B K€v ;B| ç½ H"TiS+ #B Mi?"M? K°
imw- M m +?d M?bM p # M M; Q" B- M| i?"i F?B M +?Q M; Q|B i +| +ªK ;B€+ F?|+ /

J¼B M; Q|B +S M?Q p"v BK H†M; M?bM +QM SQQ? çSM; Î ç| - +?Î F?QªM; KQ|B T?9
K'i FB M M?ŠM- +QM ;'m ?Qç i ?bM? ç| +m®B +MM; ç½ T?€i` iB M; +O M|XXX +|
i? M? +O +QM ;'m M"v ç m H" ôJQM2vXXXô

@ JQM2v- KQM2v- KQM2vXXX

*QM ;'m ?QM; T?'M pmM; ? B i v- ç²M; i?|B M| #„i ç-m i?Y #QÊ+ p" B #QÊ+ p T?Q
M; WM; T?€i` iB M; F m ôKQM2vô ç|X

h`M? s€ K†i KkB M?, M M?|- [m v b M; aÎ >B M ?ÄB,

@ *€B •K i? M? M"vXXX içB b Q M| HçB +S T?€i` K'v iB M; M"v p"v\

aÎ >B M F?Q€i i v M|B,

@ æ" M? +?"m i?¬B- i +?Q `^M; iW H9+ +? içQ` M| ç½ #` +€B H¶B `²B- F?¬M; M;
ç'BiW +?¶ *?O i?¬M +kM; +| H¶B M"vX o +Æ #ªM +| i? M|B `^M; H9+ i?B i F `Q#
+Q|M; ?"M? #B M ;B¼M; +O M; Q|B çB m F?B M i?"M? •K i? M? K" +?9M; i M; ?2
i? v ç' B K" i„i M| i?b H"TiS+ b) #` i`2Q K€v U+` b?VX J v K„M H" +?9M; i +ÁM +|
M M b) F?¬M; pb F?¬M; i? HB M Hç+ pÈB ?„M i K" T?ªB i`b ?Q½M +?mv M ;b +ª-
?„M ç9M; H" F?¬M; i XXX h`QM; pÁM; KQ|B T?9i ç½ ?B m çQÊ+ bÆ #° F„ i?m"i ç
i? v pb ;¼B ç| H" i?B M T?9- M|B ?„M +| i" B +?ÆB ; K2 çB m F?B M i?b ç9M; ?ÆM

æÊB +?Q bU ?QM; T?'M +O G * K æçQ F i i?9+ - h`M? s€ KÈB i?m"i HçB ibM? ?r
i M i? M? MB M M"v [mª M?B M çSM; M; •v M; Q|B K°i ?²B H-m- b m ç| KÈB HÈM i
? v- i•K ibM? T?|M; F?Q€M; ç| F?B M +?Q K¼B M; Q|B FBM? M; ç+- #'i [m€ +kM; p
Mªv bBM? ?ªQ +ªK pÈB ;½X

h?'v bU pB + çQÊ+ tY Hw F?¬M; i - aÎ >B M HB M H"TiS+ M?|K'v M; Q|B çQ +QM
?"M? M•M; +'T M| p" ç²M; i?|B +? içQ /KM; +K #` bmM; M, M; HQÊM; +?Q :Q#HBM
ççM TH bK +?Q oQÆM; >B TX aQM; K¼B M; Q|B ç½ K'v M; "v F?¬M; ;†T i M HçM

F?¬M; çÌB M"Q ç ?„M iU KbM? i€+? Hv- i? H" i?2Q v m +¬m +O +^a ç°B- aÎ>B M
, M i®B +MM; pÈB #¼M ?¼- +kM; M?•M iB M ç²M; i?ÌB ?Q" M i?¬M? ? B pB + F?€+X

@ æ¬m iB M H" òE ?Qç+? #²B /QÐM; K€m `²M; òX J¶B K°i i•M M?•M ç m T?ªB çQÉ
h?¬M F?¬M; ;B M- pB + M"v iQÆM; çQÆM; pÈB ?¼ M?"M çQÉ+ 9yyy çB K i?QÎM; U
iB K K€m `²M; T?ªB ç +?Q *?O h?¬M F?¬B T?K+ iQ" M i?•M- +?Q M M KÈB T?ªB i
F?¬M; ;B MX

@ hB T i?2Q H" òE ?Qç+? S`Q; 2MiBQ` pB`mböX S`Q; 2MBiQ` pB`mb +| i? F?B
ç M M, M; HU+ KÎ+Æ M?•M iQ^a +T R- +, M +S p"Q ç†+ iQM? M; mv ?B K +¬M; HÈM
pK iB M? iB i F`+? #ªM i`QM; _2bB/2Mi 1pBH k M"v Qi M?i H" +| ç° F?| +T k"X h`C
i imv i ç®B b) F?¬M; i€M i?¬M? pB + iB T +¬M M| - M?QM; ç½ +| i? pç+? ` +?m¬M

aÎ>B M pW , M pW i?ªM M?B M M|B pÈB M?[M; M; QÌB +ÁM HçBX

h`M? s€ H'v H`K F€ [m€B ?ÄB,

@ oQ /K M?Q\ h`W pB + +QÌM; ?Q€ p" ç´B pk F?Q ` - +?9M; i +ÁM T?ªB +?m¬M #`

aÎ>B M ;"i ç¬m M|B,

@ æQÆM; M?B M- çB m [m M i`¼M; M?'i +?QM? H" i? ;BÈB T?BK ai `b?BT h`QQT
F?Q ?¼+ pB M iQÎM; - ç M ;BÌ i ç½ t2K #° T?BK M"v kR H¬M- pk F?Q ç HçB +?Q
? B HQçB- K°i H" ç¬m ççM ?ç i M?•M KBMB- +| i? p€+ i` M p B ç #„M- ? B H" K°i
KçM? tm'i ?B M Î+m®B T?BK- +Æ #ªM K°i T?€i +| i? b M #^M; i'i +ª i`QM; T?çK p
? B HQçB pk F?Q M"v iQÆM; çQÆM; pÈB pk F?Q +¬M; M; ? + Q +T . +?9M; i +| i
F?¬M; ;B M- M?QM; HçB +| i? H'v çQÉ+ p¬ b® i`QM; F?¬M; ;B M ç| - +?Q M M +?
HQçB pk F?Q M"v pÈB b® HQÉM; F?¬M; ?çM +? - i?"K +?Q +| i? H" T çQÉ+ K°i K®
#ªM ç` i`QM; F?¬M; ;B M ç|XXX æQÆM; M?B M- ç| H" +?mv M K" b m M"v [m v H
+¬M H`K- iB M p"Q H¬M M"v +| # KK+ çQ+? - K°i- M iQ" M F?¬M; iY pQM; ?Q" M i
/M F?¬M; i? ;B i +?| + ç°B FB çQÉ+ M?B m +kM; F?¬M; b QX > B- i" M HU+ iB K
F`+? #ªM- M m +| i? ?Q" M i?¬M? iB i F`+? #ªM M; v içB +?¶ i?b +¬M; i®iX "
? B HQçB pk F?Q M"v- Qi M?i H" Km HQÉM; HÈM ç¬m ççM ?ç i M?•M +Ð M?Ä ç|X

J†+ /M aÎ>B M M|B M?[M; i?S M"v K°i +€+? `i H" i?ªM M?B M- M?Q ç M; ;BªB i?Q
b€M; - HÌB H) mM; /mM; i?QªB K€B- M?QM; K" ç€K M; QÌB [m M? ?„M ç m M; •v ` K"
#`i +QÌB M|B,

@ GÌB M; QÆB M|B i?"i H" i?9 p`- ;B®M; M?Q +?9M; i çB #m¬M pk F?Q ? v H" T?¬

aQM; aÎ>B M HçB ;"i ç¬m M; ?B K i9+ M|B,

@ E?¬M; b B- +?9M; i +?QM? H" çB #m¬M pk F?Q p" H" T?¬M iY F?OM; #®- i?"
F?¬M; ;B M- i `i Km®M Km K°i +?B M ?çK pk i`K +Ð M?Ä Î i? ;BÈB ç|X *| K°i b
ç'm i`QM; T?çK pB HÈM- [mv K¬ HÈM- ?ÆM M[ - /U i?2Q bU i, M; i`QÎM; +O i?U+
ç½ tm'i ?B M HQçB T?BK ai `b?BT h`QQT2`b`²B- b m M"v F?ŠM; ç`M? b) +ÁM +|
iU tm'i ?B M- p"v i?b Km K°i +?B M ?çK pk i`K +Ð M?Ä i`QM; i? ;BÈB T?BK ai `b
p'M ç ;b ç9M; F?¬M; \

G * K æçQ H" T iS+ K² ?¬B ç¬v ç¬m- ?„M i?'T ;B¼M; ;?û i B "€ oQÆM; Î # M +çM
?ÄB,

@ >„MXXX ?„M ç M; M|B çM T?ªB F?¬M; \

aQM; "€ oQÆM; HçB +QÌB F?´ ç€T,

@ æWM; ?ÄB ?„M K'v p'M ç M?Q p"v M[- i /€K i? H" ?„M ç M; M; ?B K i9+XXX >
+•M M?„+ t2K +| M M Km K°i i`m +?B M ?çK pk i`K +Ð M?Ä ? v F?¬M; X h?"i bU i?b
M"Q +?mv M ?„M +| [mv i i•K ? v i?U+ HU+ ç Km M´B i?S ç| ? v F?¬M; XXX L m
+m²M; M?B i i?b i /€K + K çQ M ?„M M?i ç`M? H" ç M; M; ?o` K'v F ?Qç+? çB M

h?QM? HU+ h``M? s€ +kM; çO M?çv #ûM- çQÆM; M?B M H` M;?2 çQÊ+ +m°+ ç®B
æçQ- p` +kM; +?d ç`M? +QìB F?` pÈB HìB #bM? M?Q p`vX E?¬M; i? T?O M?"M- Hç
+?mv M KÈB ç9M; i`çM; i?€B #bM? i?QìM; +O aî >B M- +ÁM M m M?Q ?„M i? ?B
;b- i?b i?QìM; H` ç M; iQM? iQ€M K°i p`B F ?Qç+? çB M +m²M;- pQ M?Q i?B m ç
h``M? s€ ?„M; ;B¼M;- `®i +m°+ ?„M +kM; + Q ;B¼M; M!B,
@ æQÊ+ `²B çQÊ+ `²B- H" T K°i F ?Qç+? ` +?Q M?[M; pB + M`v i`QÊ+ çB- ,M tQ
mv HU+ +O >` ?²M- K'v M;`v F iB T b m ç!XXX J¼B M;QìB M?'i ç`M? T?ªB i`B M
M;`v #° T?BK FBM? /` iB T i?2Q #„i ç-m KÈB i?-BXXX >m'M Hmv M bS+ bBM? i²M
U V +?Q M?[M; B FQ M?È- /mM; M?"T HQM; ?mv i p`Q +Æ i? b) i,M; #®M +?d b®
SM; i?-M FBM?- +QìM; ç° i´ +?S+ i?•M i? - bS+ KB M /`+?- K¶B HQçB H M Ryy-
çB K i®M Ryyy çB K i?QìM;X

kN9X *?m~M `` o` >m'M Gmv M UjV

•M +ÆK tQM;- h``M? s€ çB #„i +QM `²M; MQM +?m~M #` H'v K€mX L!B +kM; Hç- M
i!K H'v +?9 `²M; M`v H` b) #` M! +„M- K†+ /M K'v +€B `„M; M?Q M?Ä +,M #ªM F?¬M
M?QM; M! pšM +! p `i iS+ ;B" M pÈB #i F€ B +?çK p`Q- +?d +! h``M? s€ +MM; G
çSM; i`QÊ+ h``M? s€- M! ;B®M; M?Q i` +QM M?bM i?'v +? K - F?¬M; Km®M `ìB
?„M K½B- +€B çm¬B +kM; H„+ HQ HB M iK+ M?Q K°i +?9 +9M +QM ç M; pmB p X
J†+ /M M?bM #° /çM; +?9 `²M; M?Ä M`v pW ç€M; v m pW ç€M; i?QÆM; M?QM; h`
i•K ?9i` K°i ®M; K€m +QM- M?'i i?ìB H`K M! F?†+ `®M; H M Q Q - v ? i M?Q K°i
+¬; €B H" T iS+ KOB HÁM;- t9K p`Q MUM; M`mX
J'v i M ç`M ¬M; i?b F?¬M; +! iB M? +ªK M`v- ?¼ [m•v HçB +MM; M;?B M +Sm HQM
` iW +Æ i? +U HQM; +ÁM MQM M?QM; ?ŠM H` +kM; +! +MM; +¬M; ?B mX .M b Q M
;B M- ;b tªv ` p'M ç ;b +kM; +! i? +?[ i` iQ`M i?•M M; v H" T iS+- pb i? K¼B M
HQÊi `²B çQ # M;QìB +?Q bY /KM; K€m `²M; iÈB [mªM; i`QìM;X
L;QìB ç-m iB M iB K K€m H` w2`Q- ?„M +kM; F?¬M; M!B M?B m- v M H†M; pç+? ®
F?€B Zm M *¬M; +çQ tQÆM; +?[i?m®+- +ÁM h``M? s€ i`U+ iB T +¬K K°i ®M; iB
p`Q +€M? i v ?„M- K'v ;B•v b m- w2`Q ;"i ç-m- #bM? ioM? M!B,
@ E?¬M; b B- +! ?B m [mª- #®M KK+ i® +?'i i?•M i? - K¶B HQçB i,M; Ryy çB K- p'
i?•M ``\
h``M? s€ p¶B p½ ;BªB i?Q+?- w2`Q +kM; v M H†M; #QÊ+ iÈB +?¶ *?O h?-M- HU
ççQ Hw- i?•M i? ?„M ?Q`M ?ªQ F?¬M; i?QÆM; i`M; b HU +?¼M F?¬B T?K+ iQ`M i
tm®M; K°i +?9i €M? b€M; H` i?¬B M?QM; H-M M`v HçB +?B m tm®M; K°i +°i b€M
iQ`M #° w2`Q K` +ÁM H`K ?„M iW iW # v H M ;B[F?¬M; i`mM;X
@S?M- +?[i` iQ`M i?•M +kM; +! ?B m [mª- p`v H` F?¬M; +! p'M ç ;b M[- M;QìB
h``M? s€ M?bM w2`Q #bM? v M p¬ bU- ?„M i?î T?`Q K°i ?ÆB `²B pW +QìB pW M?
*¬ M`M; H" T iS+ M?„K i`i K„i HçB- `mM `ªv +?b i v ` ,
@ L? i v K°i +?9iXXXX 1K bÊ iB KX
"° /çM; #¬ #û M?bM pW v m FB m pW ç€M; i?QÆM;- M?QM; h``M? s€ HçB i?-M
pb i` M [mªM; i`QìM; F?¬M; +?d +! ? B M;QìB #¼M ?¼ K` +ÁM +ªK°i ç€K HQm K
i?"K +?Q b m HQM; +ÁM ? B €M? K„i M!M; `U+ ç M; +?B m i?ŠM; iÈB- G G pšM ç
*?QM? pb p`v- h``M? s€ +,M #ªM F?¬M; /€K +! +?9i ?`M? ç°M; F?€+ i?QìM;- M? M
H M +€M? i v +k Ð`Q+?•KF` ?#€i (W+i

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, theo nội lực không ngừng truyền vào cơ thể, toàn thân Vương Hiệp đã dần toát một lớp mồ hôi nóng rực, có điều lúc này là lúc vận công quan trọng, hần căn bản không dám động đây. Đến khi Trịnh Xá chậm chậm thu tay lại, Vương Hiệp mới nặng nề thở ra một hơi, bất quá, tâm trí hần coi như cũng thực sự kiên định, mặc dù Trịnh Xá đã rút tay lại, nhưng hần vẫn ngồi tại chỗ, liên tục vận nội lực, đem luồng nội lực còn lại chuyển qua kinh mạch mạch một vòng rồi mới mở mắt, kỳ quái nhìn Trịnh Xá nói:

- Trịnh Xá, ta đã ghi nhớ lộ tuyến kinh mạch vận hành này, ngoài ra phần nội lực người lưu lại trong cơ thể ta cũng có thể cảm nhận được, nhưng tại sao số nội lực này lại không ngừng giảm đi? mỗi lần vận hành một vòng kinh mạch, nội lực lại giảm đi một chút, không vận hành thì không có chuyện gì xảy ra.

Trịnh Xá nghe vậy cũng ngẩn người, hần tò mò hỏi:

- Sao lại thế? Hay là người vận hành sai kinh mạch? Thử lại xem sao?

Vương Hiệp cũng không nói, hần nhắm mắt lại vận hành nội lực mấy lần, đến khi mở mắt ra chỉ biết cười khổ nói:

- Không, nội lực thật sự giảm đi, hơn nữa mức độ giảm còn đang tăng lên, ngay cả khi không vận hành kinh mạch cũng làm nội lực biến mất, phỏng chừng không lâu nữa nội lực sẽ tiêu tan hoàn toàn.

Trịnh Xá nhất thời cảm thấy kỳ quái, hần lại đặt tay lên lưng Vương Hiệp, cẩn thận đưa nội lực vào dò xét thân thể. Lần này hần cũng không tự mình vận chuyển nội lực theo lộ tuyến kinh mạch mà để Vương Hiệp tự làm, ý niệm của hần thì thuận theo nội lực không ngừng thâm nhập, đến khi xác nhận nội lực thật sự đang liên tục biến mất, hần mới thở dài thu tay lại.

Cuối cùng hần cũng hiểu được giá trị của nội lực hoán đổi từ chỗ Chủ Thần. Không sai, nội lực thật sự có thể dạy lại được, nhưng giống như một người đi học nội lực từ đầu, nội lực muốn truyền sang cần phải liên tục luyện tập, lĩnh ngộ từng chút từng chút một, không thể như Chủ Thần, nhắm mắt lại là hoàn toàn có nội lực sơ cấp, trung cấp, hoặc Hồn Nguyên nhất khí công của hần hiện tại, những chuyện này chắc chắn không thể được.

Theo tình hình hần cảm nhận được, kinh mạch trong cơ thể Vương Hiệp đã khô rút lại, muốn vận hành thông suốt cần không ngừng tiêu hao nội lực để kích thích những kinh mạch này khôi phục lại, chẳng trách người ta thường nói tuổi thích hợp nhất để học tập nội công là lúc thiếu niên. Còn chuyện hoán đổi nội công từ chỗ Chủ Thần thì chính là do Chủ Thần giúp người kích thích kinh mạch đến khi đủ tư cách mới thôi, hơn nữa chuyển luôn lộ tuyến vận hành và nội lực cho người, người chỉ cần tự rèn luyện là sử dụng được.

Cho dù có thể truyền thụ, với tình huống trước mắt của Vương Hiệp, không thể có được nội lực của tự bản thân, ít nhất trước khi hần khổ luyện hơn mười năm là không thể, cho dù được Trịnh Xá hỗ trợ cũng vô dụng, ít nhất cần mấy tháng thậm chí nửa năm không ngừng dùng nội lực giúp hần kích thích kinh mạch, bấy giờ mới có thể giúp hần tự có được nội lực, hơn nữa thông qua kinh mạch vận hành sinh ra nội lực mới, nhưng bọn họ thân là tiểu đội luân hồi, thứ khó kiếm nhất chính là thời gian.

Trịnh Xá thở dài, hần biết hoán đổi loại nội công gì từ Chủ Thần thì nó sẽ chỉ kích thích cho một bộ phận kinh mạch tương ứng được thông suốt thôi, vì thế cho dù để Vương Hiệp đổi nội công sơ cấp sau đó học tập Hồn Nguyên nhất khí công cũng vô dụng, trừ phi có cơ duyên xảo hợp khác.

"Đúng rồi, nếu như mở được cơ nhân tảo tăng thứ nhất, hoặc tổ chất thân thể được tăng cường thêm một chút, nói không chừng cũng có thể kích thích kinh mạch sớm một chút... Progenitor virus, chính là thứ này!"

Trịnh Xá dùng sức vỗ vỗ vai Vương Hiệp, gã này mặt mũi đang như nhà có tang, Trịnh Xá vừa cười vừa nói:

- Yên tâm đi, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày ta sẽ truyền nội lực giúp người kích thích kinh mạch, hơn nữa không phải người còn chưa mở cơ nhân tảo sao? Đợi sau khi chúng ta lấy được Progenitor virus, người mở cơ nhân tảo không biết chừng sẽ có cơ hội mới....

Vương Hiệp cũng mỉm cười, hần đứng dậy cười ha ha hai tiếng rồi nhìn Trịnh Xá nói:

- Người cứ yên tâm, chút khó khăn này sao có thể đánh bại được ta? Yên tâm, yên tâm, ta không dễ dàng bị đánh gục thế đâu, nếu thật sự không được ta sẽ tích điểm và chi tiết kịch tình mua trúc cơ đàn. A a, ăn thứ đó vào có thể khiến tổ chất thân thể biến thành thể chất tu chân đó, ta không tin rằng đã tu chân được rồi mà còn không học nổi võ công!

Trịnh Xá cũng mỉm cười, hắn nói vài câu với Vương Hiệp rồi rút ra hai điều thuốc, Vương Hiệp chuẩn bị về phòng mình, hắn nghe Trịnh Xá nói còn có việc cần làm nên cũng không hoài nghi, phất phất tay rời đi.

"Nếu như không có gì bất ngờ... Tối nay hắn là người sẽ tra hết cả bảng hoán đổi của Chủ Thần phải không?"

Trịnh Xá trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi khi mọi người rời đi, hắn cố ý đem con robot gấu Pooh tới phòng La Cam Đạo, tên thanh niên này mặc dù vẻ mặt rất chán chường, bất quá có thể thấy trong lòng hắn kỳ thật rất thích thú.

La Cam Đạo, sinh ra trong cô nhi viện, không biết cũng chưa từng gặp cha mẹ, do không chịu nổi ngược đãi, kham khổ trong cô nhi viện nên cùng một người bạn thân từ nhỏ trốn khỏi đó, sau đây là xin ăn, móc túi, đánh bạc, thậm chí dùng mạng đi đua xe ngầm. Hắn một mực nói dối, kỹ xảo lái xe của hắn không phải học trong khu vui chơi, mà là học trong ranh giới sống chết của các cuộc đua xe ngầm cao tốc, năm hắn mười bảy tuổi, kinh nghiệm so với nhiều người trưởng thành còn phong phú hơn, cũng thống khổ hơn.

Gã thanh niên này tuyệt đối không phải một kẻ hào sảng như hắn thể hiện, sự hào sảng của hắn chẳng qua chỉ là một vỏ bọc, vỏ bọc che giấu ý nghĩ vô luân thể nào cũng phải sống sót. Người bạn thân từ nhỏ của hắn chết trong một vụ tai nạn trên đường đua xe ngầm, người bạn hơn hắn ba tuổi ấy chỉ để lại khoản tiền mười mấy vạn cùng một câu nói nhất định phải sống sót, vì thế, bắt đầu từ đó, hắn dù giết người, dù ăn phân cũng nhất định phải sống sót... Cho đến cuộc đua xe ngầm đó, xe máy của hắn bị người ta động tay động chân, vì sống sót hắn đâm thẳng vào đám người xem, làm chết cùng bị thương vài người, đối mắt mở to đầu đốn đầy nước mắt của cô gái ấy khiến tim hắn đau đớn, lần đầu tiên hắn tự hỏi... Chính mình tại sao lại sống...

Đó là những gì Trịnh Xá nhìn thấy khi hồi sinh hắn, người hồi sinh có thể nhìn thấy tất cả quá khứ, cùng những gì người được sống lại đã trải qua, bất quá, do có chút nguyên nhân nên Trịnh Xá cũng không nói ra tại chỗ, mà chọn cách yên lặng chờ đợi.

Với tính cách làm tất cả để sống sót như La Cam Đạo, hắn chắc chắn không muốn đem vận mệnh của mình phó thác cho người khác, vì thế hắn nhất định sẽ nhân lúc mọi người nghỉ ngơi ra quảng trường Chủ Thần tra xét danh sách hoán đổi. Trịnh Xá yên lặng ngồi giữa quảng trường, chờ đến khi cửa phòng La Cam Đạo bật mở, hắn mới khẽ mỉm cười, đồng thời ném một điều thuốc ra, nói:

- Lại đây, hút điều thuốc với ta....

296. Hoàn Tất Và Tiến Vào (2)

La Cam Đạo mới đầu hơi ngạc nhiên một chút rồi lập tức cười ha ha chạy tới chỗ Trịnh Xá, biểu hiện không có gì khác thường, rõ ràng chỉ là một thanh niên hào sảng.

Trịnh Xá cũng không nói gì thêm, hắn đưa một điều thuốc cho La Cam Đạo, tên này cũng không từ chối, cười nhận lấy điều thuốc cùng bật lửa, châm thuốc xong là lập tức trả bật lửa lại. Tiếp đó hắn kéo một hơi khói dài rồi lập tức hô lên kinh ngạc:

- Ngon thật, thứ này cũng mua từ Chủ Thần à? H ha ha, trong bộ phim tiếp theo phải mua mấy bao đem theo, có điều trong khoang lái cũng không thích hợp để hút thuốc...

Trịnh Xá cũng không để ý, hắn cười nói:

- La Cam Đạo, kỳ thật ngươi và ta có chút tương tự... Trong bao nhiêu người ở đây, ta cảm thấy ngươi là người duy nhất có dự vọng cầu sinh mãnh liệt, vô cùng mãnh liệt...

La Cam Đạo ngẩn người, hắn đang định cười nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Trịnh Xá, không biết tại sao, hắn chỉ yên lặng ngồi xuống bên cạnh.

Trịnh Xá hút một hơi khói, tiếp tục nói:

- Mỗi người được ta hỏi sinh, cuộc đời của hần, cái chết của hần, quá khứ của hần, đến cả nội tâm ta đều nhìn thấy được, đã hiểu chưa? Vì thế ta biết những gì người từng trải qua, cũng biết trong lòng người mang chấp niệm tuyệt đối không muốn chết, cho nên... Rất hận bọn ta phải không? Trong bộ phim kinh dị lần trước vì bọn ta nên phải chết?

La Cam Đạo im lặng cả nửa ngày, cũng không biết qua bao lâu hần mới khẽ ừm một tiếng. Trịnh Xá yên lặng nhìn về phía hần, gã thanh niên này đang cúi đầu hút thuốc, nhìn bộ dạng hần cùng kẻ vui vẻ cười nói lúc nãy như hai người hoàn toàn khác nhau.

Trịnh Xá vỗ vỗ vai hần nói:

- Đây là điểm chúng ta giống nhau, dự vọng cầu sinh vô cùng mãnh liệt. Từ khi ta bắt đầu luân hồi phim kinh dị đến giờ, ngoài bản thân ta ra, chỉ có người mới có dự vọng cầu sinh mạnh mẽ đến thế, ta phải phát như nghe được tiếng người đang không ngừng kêu gào phải sống sót, vô luận thế nào cũng phải sống sót... Rất tốt, ta nói thật đấy, nếu như người có thể trong bất kỳ tình huống nào cũng duy trì được ý chí như thế này thì người rất có khả năng trở thành người có thực lực cường đại số một số hai trong đoàn đội chúng ta. Như vậy, người có thể sống sót trong bất kỳ tình huống nào, nhưng mà...

Trịnh Xá nói đến đây thì không ngăn được sát ý bắn ra, hần lạnh lùng nói:

- Người cũng có một điểm hoàn toàn khác với ta, đó chính là người thật sự có thể vì sống sót mà làm bất kỳ chuyện gì, cho dù là đâm sau lưng đồng đội một đao cũng được.... Nếu như người thật sự làm như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người, ta thề... Cho dù người cũng giống như ta có dự vọng cầu sinh mãnh liệt, nhưng ta thề, thực lực của người trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể vượt qua được ta, đừng để ta biết được người làm chuyện gì gây bất lợi cho đoàn đội, nếu không, ta sẽ không nhắc nhở người lần nữa đâu.

Nói đoạn, Trịnh Xá lấy trong túi không gian ra một khối vàng, hần vận nội lực vào tay, bóp mạnh. Nhất thời khối vàng giống như một cục bùn bị ép vào trong, đến khi Trịnh Xá mở tay ra, khối vàng đã biến thành một hình thù kỳ dị in dấu năm ngón tay.

Trịnh Xá cất khối vàng vào trong túi không gian, sau đó hần chậm rãi về phòng mình, vừa đi vừa nói:

- Hoan nghênh người gia nhập Trung Châu đội... Đội ngũ này đủ để người yên tâm, ít nhất... Bọn ta tuyệt đối không bóp sò súng sau lưng người...

Theo tiếng nói, Trịnh Xá đã rời xa.

Cuộc nói chuyện này được hai người không hẹn mà gặp, giấu kín đi, ngày hôm sau khi mọi người cùng nhau huấn luyện, La Cam Đạo vẫn như trước không ngừng cười đùa, còn Trịnh Xá cũng sắm vai đội trưởng của hần như cũ, hướng dẫn mọi người huấn luyện, đưa ra kiến nghị riêng biệt cho từng thành viên. Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, sau mấy ngày, Sở Hiên lại mang đôi mắt thâm quầng xuất hiện, trong tay mang theo một đồng đồ vật hình dạng kỳ quái.

Tất cả đồng loạt ngừng huấn luyện, Bá Vương đang cầm côn điện đuổi theo La Cam Đạo đang tập động tác lăn tròn cũng đứng lại, mà động tác đầu tiên của Sở Hiên là đi về phía con gấu hoạt hình này.

Sở Hiên ngồi xuống cạnh con gấu Pooh, thản nhiên nói:

- Đi ra, giúp ta cải tạo con robot này...

-Hả?

La Cam Đạo hơi sững sốt, tiếp theo vội vàng ra khỏi khoang lái, nhìn mái tóc dựng đứng của hần đủ biến vừa nãy tập luyện lăn tròn đã ăn khổ không ít.

Sở Hiên cũng không khách khí, hần bảo mọi người hỗ trợ vạch lớp da ngoài của con gấu Pooh ra, sau đó mở khoang linh kiện chỗ thất lưng.

La Cam Đạo đứng bên cạnh liên tục nói về lo lắng:

- Không có việc gì chứ? Người có thành thạo về robot không? Không hiểu thì đừng làm bộ nhé, đây là vũ khí cấp C đấy...

Hắn cứ lăm nhăm suốt mấy phút, sở Hiên thần sắc lạnh nhạt thì chẳng sao, Bá Vương lại là người đầu tiên chịu hết nổi, trực tiếp túm cổ La Cam Đạo lôi ra xa, sau đó cũng không biết hắn mò đâu được một sợi dây, trói nghiêng La Cam Đạo vào một cây cột, đến lúc ấy cái vụ ô nhiễm âm thanh này mới kết thúc.

Tiếp theo mọi người yên lặng nhìn Sở Hiên lắp đặt máy móc vào trong người máy, mấy tiếng đồng hồ trôi qua việc cải tạo mới hoàn tất. Đến khi bọc lại lớp da cho con gấu Pooh, hình dạng của nó đã biến đổi, cũng không biết nên nói là đẹp hơn hay xấu hơn, vốn tạo hình của robot này đã chẳng ra sao rồi, cho dù cải biến một chút cũng chẳng khá hơn hay tệ hơn được, chỉ có thể gọi là trông ra dáng robot hơn một chút.

Sau lưng con gấu Pooh có thêm hai khối tròn, nhìn như hái cái bướu lạc đà vậy, phân biệt chia thành hai bên trái phải trên lưng, tiếp theo phía trước mặt và sau lưng có mấy miếng thép phẳng lì giống như mặt gương, chỉ là trên mặt các miếng thép này khắc đầy văn tự, ký hiệu, có thể coi như tổ hợp giữa đạo cụ ma pháp truyền thuyết và đạo cụ và đạo cụ khoa học kỹ thuật.

Bá Vương thấy đã cải tạo xong, hắn mới thả La Cam Đạo ra, tên này vội vàng chạy về chỗ người máy, rồi ngơ ngẩn nhìn con gấu hoạt hình biến dị, cả nửa ngày trời vẫn không có phản ứng gì.

Sở Hiên xoa xoa hai bên thái dương, nói:

- Ngồi vào thử đi, ta đã cải tiến ba chỗ cho robot này, theo số liệu thí nghiệm, tính cơ động cùng uy lực thực chiến của nó hẳn phải được tăng lên khá cao.

La Cam Đạo nghe vậy lập tức không thể chờ được nữa, chui vào sau lưng gấu Pooh, còn Sở Hiên nói tiếp:

- Đầu tiên là thay đổi hệ thống năng lượng, chuyển đổi nội lực thành điện năng cung cấp cho ác quy hoạt động, đương nhiên, bản thân người không có nội lực nên cần Trịnh Xá truyền vào cho người. Theo công thức chuyển hóa giữa nội lực và điện năng mà ta tính, với tổng lượng nội lực của Trịnh Xá hiện tại, một thành đủ để người hoạt động liên tục trong một tiếng đồng hồ, mà hệ thống dự trữ năng lượng của robot này có thể chứa được khoảng mười ba thành nội lực, nói cách khác, chỉ cần không có tình huống đặc biệt, nạp đầy hệ thống dự trữ năng lượng một lần là đủ để người có thể hoạt động trong một bộ phim kinh dị rồi.

Nói xong, Sở Hiên nhìn Trịnh Xá khoát khoát tay, chỉ về mây tấm thép sau lưng người máy.

Trịnh Xá cũng không chần chừ, hắn tiến tới đưa tay đặt lên tấm thép, yên lặng truyền vào hai thành nội lực, cùng lúc đó, robot gấu Pooh rút cuộc cũng hoạt động.

Sở Hiên tiếp tục nói:

- Cải tạo thứ hai là tăng cường hệ thống vận hành, nhìn thấy cái nút đỏ lớn mới xuất hiện không? Sau khi bọn ta đi ra năm mươi mét người hãy ấn nó.

Mọi người nghe sở Hiên nói vậy đều đi ra cách xa người máy hơn năm mươi mét, Sở Hiên cao giọng:

- Được rồi, ấn thử đi!

La Cam Đạo ngồi trong khoang lái hít một hơi thật sâu rồi dùng sức ấn xuống, dưới ánh mắt của mọi người, hai khối trong sau lưng robot gấu Pooh bỗng mở ra, sau đó một tiếng nổ vang rền, từ trong khối tròn bắn ra hai luồng điện quang màu lam. Luồng điện quang này phun dài tới gần hai mươi mét, con robot điên cuồng lao về phía trước, tốc độ nhanh đến kinh người, so với Trịnh Xá sử dụng khinh công còn nhanh hơn hai, ba lần, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã vọt tới cách bức tường hợp kim trước mặt khoảng hai trăm mét.

-Nhảy lên!

Sở Hiên quát lớn.

La Cam Đạo cũng đã sợ đến ngây ngốc, hắn vô thức điều khiển người máy nhảy lên, không ngờ cú nhảy này vọt lên cao gần mười mét, hóa ra luồng điện quang sau khi robot nhảy lên đã thay đổi góc độ, hơi hơi hướng xuống. La Cam Đạo cứ như vậy nhảy qua bức tường rồi tiếp tục điên cuồng phóng đi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã cách mọi người hơn một nghìn mét.

Sở Hiên quay sang Chiêm Lam đứng bên cạnh, nói:

- Bảo hấn ấn cái nút màu đỏ một lần nữa.

Chiêm Lam gật đầu, nòng khởi động tâm linh tỏa liên kết nối với ý thức La Cam Đạo, nòng vừa lặp lại câu nói này, La Cam Đạo đã cuồng quyết ấn bộp cái nút màu đỏ xuống. Không ngoài dự đoán, luồng điện quang màu lam nhanh chóng biến mất, khối tròn đang mở rộng từ từ khép lại, giống như tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Sở Hiên thông qua tâm linh tỏa liên thần nhiên nói:

- Đây là cải tạo thứ hai, có thể thay đổi phương hướng luồng điện bắn ra ở một mức độ nhất định, qua đó sinh ra động năng cực lớn. Có điều, trạng thái này cực kỳ tiêu tốn năng lượng, cho nên người nhất định phải sử dụng cẩn thận, đồng thời trong trạng thái đó, tốc độ phản ứng cùng trình độ điều khiển của người hiện tại còn chưa đủ, nếu như mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất... Vậy thử tiếp cải tạo thứ ba đi, công kích bằng điện năng...

297. Hoàn Tất Và Tiến Vào (3)

Robot gấu Pooh phều phào nói:

- Money... money...

Sở Hiên đẩy đẩy mắt kính, trực tiếp tới đứng cạnh Chiêm Lam, cô gái này lập tức nói:

- Ý hấn là công kích bằng điện năng này không phải sẽ nạp đầy điện vào người hấn rồi bắn ra chứ?

Sở Hiên quay đầu lại, lạnh nhạt nói:

- Yên tâm đi, sao ta có thể làm như vậy được? Nhìn thấy cái nút màu xanh bên cạnh nút đỏ lúc nãy không? Ấn nó xuống là được, thời gian giữ nút sẽ quyết định cường độ và thời gian duy trì điện năng công kích, đến khi người thả tay ra dòng điện sẽ tấn công...

Con gấu hoạt hình đứng đực tại chỗ, hơn mười giây sau trên mặt tấm thép trước ngực nó lấp lóe tia điện màu lam, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, lửa điện càng lúc càng kịch liệt, đến cuối cùng biến thành một luồng hồ quang sáng chói, toàn thân robot và phạm vi năm mét xung quanh đều bị luồng điện bao trùm. Đến khi mọi người phục hồi tinh thần, chỗ robot gấu Pooh đứng đã biến thành một mảng đen xì, thậm chí còn thấy được một chút khói đen nhẹ bốc lên.

Con gấu kêu mấy tiếng "money, money" rồi run rẩy ngã vật xuống đất, tiếng của Sở Hiên cũng đồng thời truyền tới:

- Quy tắc chuyển hóa chỉ có thể biến nội lực thành điện năng, hiện tại chúng ta thiếu mất quy tắc khống chế năng lượng vì thế không điều khiển được phương hướng cụ thể cho điện năng phóng ra, nếu không người đã có thể sử dụng pháo plasma rồi. Thật đáng tiếc, không có quy tắc khống chế, chỉ có thể để điện năng tán loạn khắp nơi, mặc dù được lớp vỏ bên ngoài robot cách ly nên người không bị điện giật, nhưng khí công kích bằng điện quá mạnh vẫn sẽ khiến cả người tê dại... Vì vậy, người nhất định phải nhanh chóng vượt qua sự tê dại này, nếu không rất có thể sẽ mất mạng trong chiến đấu.

Nói hết những lời này, người máy chỉ có thể phát ra mấy tiếng "money" rồi yên lặng nằm đó...

Mặc dù kiểu dáng con robot gấu Pooh này thật sự chẳng ra sao, nhưng khi chiến đấu cũng không vô dụng như bề ngoài, ít nhất sau khi được Sở Hiên cải tiến, trong trạng thái gia tốc điện quang, nó không chỉ có thể phi hành trong khoảng cách gần mà còn có thể tiến hành công kích với tốc độ cực cao. Hơn nữa, theo như La Cam Đạo nói, trên màn hình hệ thống điều khiển, bộ phận máy tính hỗ trợ chiến đấu sẽ tự động khóa chặt mục tiêu, chức năng này cực kỳ tiện lợi, ngoài ra người máy này có radar cỡ nhỏ, có thể phân tích và xác định tất cả các sinh vật hoạt động trong phạm vi một nghìn mét, cho nên có thể nói sức chiến đấu của robot gấu Pooh không hề kém, chỉ là do La Cam Đạo chưa thuần thục kỹ năng điều khiển thôi.

”Chạy, nhảy, lăn tròn, phi hành, còn cả lúc nào sử dụng điện quang gia tốc, lúc nào sử dụng công kích bằng điện năng, lúc nào sử dụng khẩu Gatling 6 nòng này... Tóm lại, còn rất nhiều thứ người cần phải thuần thục đấy.”

Trịnh Xá thông qua tâm linh tỏa liên nói với La Cam Đạo.

Sau khi Chiêm Lam cường hóa tâm linh tiên thất, đã có sức phòng ngự nhất định với người cường hóa tinh thần lực khác, ít nhất khi đối phương theo dõi đoàn đội hoặc có ý đồ khống chế thành viên trong đội, Chiêm Lam có thể dùng tâm linh tiên thất để phản ứng. Đương nhiên, nếu như tinh thần lực của đối phương mạnh hơn nàng quá nhiều thì tâm linh tiên thất của nàng cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng cho dù thế nào, khi Chiêm Lam từng bước mạnh lên, kỹ năng tinh thần lực của nàng sẽ càng lúc càng có nhiều trợ giúp cho đoàn đội.

Ngoài Chiêm Lam và tân nhân La Cam Đạo, hiệu quả cường hóa của Bá Vương cũng đã sơ bộ thể hiện ra, cường hóa huyết thống người sói mặc dù không có năng lượng như kiểu năng lượng vampire nhưng mức tăng cường tổ chất thân thể thì thật sự vượt qua cường hóa vampire. Mới chỉ là một cường hóa cấp D nhưng khi hấn biến thân thành người sói thì tổ chất thân thể tăng lên cực kỳ mạnh, lực phản xạ, sức mạnh, tốc độ, tất cả đều nâng lên một mức mới, theo ước đoán của Trịnh Xá, sau khi biến thành người sói sẽ có thực lực khoảng gấp năm lần người bình thường, trình độ này đối với người mới cường hóa bước đầu như Bá Vương đã là cực kỳ kinh người rồi.

Thu hoạch của Vương Hiệp cũng không nhỏ, mặc dù hấn vẫn chưa tu luyện thành công Hỗn Nguyên nhất khí công nhưng mỗi ngày Trịnh Xá đều truyền nội lực giúp hấn kích thích kinh mạch, liên tục mấy ngày, hấn đã có thể cảm thấy trong cơ thể mình ngẫu nhiên xuất hiện một luồng khí ấm thoảng qua. Mặc dù cảm giác này rất khó phát hiện, nhưng tổ chất thân thể hấn dần dần được nâng lên là chuyện không thể phủ nhận, việc này cũng khiến hấn hàng ngày càng thêm chăm chỉ tu luyện Hỗn Nguyên nhất khí công, mức độ cần cù khiến Trịnh Xá cũng phải xấu hổ.

Nhắc tới Vương Hiệp thì không thể không nhắc tới các loại vũ khí plasma, đầu tiên là lựu đạn, sau khi được Sở Hiên cải tiến hai lần, mỗi quả có thể chứa được một thành nội lực của Trịnh Xá, rút chốt ném ra sẽ sinh ra hiện tượng plasma phạm vi mười mét vuông, những vật trong phạm vi hai mươi mét vuông cũng bị công kích tới. Plasma này có nhiệt độ cực cao, sàn bằng hợp kim cũng bị hòa tan, chỉ cần bị nó lan đến thì dù là Trịnh Xá cũng không dám đảm bảo có thể sống sót. Đương nhiên, mọi người xung thí nghiệm sức phòng ngự của vòng cổ long tinh đối với vũ khí Plasma, kết quả khiến tất cả vừa hài lòng vừa lo lắng, trước hết là vòng cổ long tinh dễ dàng ngăn cản sự ăn mòn của plasma, tầng phòng hộ bán trong suốt thậm chí có thể phòng ngự được cả nhiệt độ cao sinh ra, nhưng đồng dạng, nếu như đoàn đội đối phương cũng có loại đạo cụ phòng ngự tương tự thì vũ khí plasma có thể coi như vô dụng.

Những người khác đều không có ý kiến gì, chỉ có La Cam Đạo mấy lần mấp máy miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói ra, chỉ yên lặng gật đầu.

Đúng lúc này, tiếng loa truyền thanh vang lên:

- Binh lính trong đội cơ động số bốn mời đến sảnh số ba tập hợp. Nhắc lại, binh lính trong đội cơ động số bốn đến sảnh số ba tập hợp, đang tiến hành phân chia tiểu đội, mười bốn giờ nữa sẽ đổ bộ tác chiến tại Klendathu. Nhắc lại...

Mọi người liếc nhìn nhau, tất cả đều biết bộ phim kinh dị lần này đã chính thức bắt đầu, quả nhiên, bốn phía bắt đầu có người tới gần họ, khoảng trống trên đại sảnh nhanh chóng bị đoàn người bao phủ. Bảy người vội vàng tập hợp lại thành một nhóm, theo dòng người đi ra khỏi đại sảnh.

- Quả nhiên chúng ta không ở cùng một chỗ với diễn viên nam chính trong phim, Johnny Rico là binh nhì trong đội cơ động số sáu...

Sở Hiên vừa đi vừa nói:

- Hơn nữa Klendathu là địa điểm tác chiến lần đầu tiên, đó là lãnh địa chính của lũ bọ, kết quả do số lượng và sức chiến đấu của bọ vượt xa sự tưởng tượng của Liên bang nên tử vong hơn 100000 người.. Hy vọng đội cơ động số 4 này không phải là đội bị tiêu diệt hoàn toàn trong phim...

- Yên tâm đi

Trịnh Xá khẽ nói:

- Thực lực của chúng ta cũng không ngừng tăng lên, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không thất bại... Thế giới phim kinh dị lần này, ta nhất định sẽ không để mọi người phải chết, tất cả chúng ta đều có thể sống sót trở về!

Trong khi nói, tất cả chậm rãi đi theo dòng người, càng lúc càng tới gần sảnh số 3...

Starship Troopes, đây là một bộ phim chiến tranh khoa học kỹ thuật miêu tả thế giới trong tương lai. Trong hệ ngân hà này ngoài con người sử dụng sức mạnh khoa học kỹ thuật, còn có loài bọ sử dụng tiến hóa thân thể làm sức mạnh, bọn chúng thậm chí có thể gửi trứng vào không gian vũ trụ, bay đến các hành tinh khác rồi nở ra, loài người không quen thuộc với chủng tộc này, cũng tưởng rằng chúng rất yếu ớt.

Loài bọ thừa lúc loài người không đề phòng, dùng thiên thạch đánh lên trái đất, hủy diệt một thành phố lớn, giết chết mấy triệu người, hơn nữa sau đó lại tiếp tục hai ba lần dùng thiên thạch tập kích loài người. Bởi vậy, Liên bang chính phủ phát động chiến tranh với loài bọ, đây chính là chủ đề của Starship Troopers. Trong phim, lần đầu con người dùng nhiều hạm đội tiến hành tấn công lãnh địa chính của loài bọ, nhưng do khinh thường sức mạnh của chúng nên rất nhiều hạm đội bị phá hủy, một trăm nghìn quân đổ bộ bị giết, quân đội bị đả kích cực mạnh. Đó là cuộc đổ bộ đầu tiên của loài người trong Starship Troopers, kế hoạch tác chiến tại Klendathu, cũng địa điểm nhóm Trịnh Xá tiến vào thế giới này.

Trịnh Xá nhìn vách thủy tinh trong suốt bên rìa đại sảnh, từ trong nhìn ra có thể nhìn thấy tin quang lấp lóe trong vũ trụ, cùng một tinh cầu màu vàng đất cách chiến hạm không xa, đó chính là hành tinh bọ mà họ sắp tiến vào.... Klendathu!

299. Vị Trí Tiến Vào (2)

Không ngoài dự đoán, bảy người quả nhiên đã được đăng ký trong danh sách, đều là binh nhì trong quân đội Liên bang, nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên là Sở Hiên không ngờ lại trở thành trưởng nhóm. Mặc dù hắn vẫn là binh nhì nhưng được một sỹ quan trung niên chỉ định làm trưởng nhóm, ngoài sáu người Trịnh Xá ra, còn có thêm ba tên lính khác, tổng cộng mười người trở thành một tiểu đội chiến đấu bình thường trong đội cơ động số bốn...

Nếu đã không phải lo lắng vấn đề thân phận, vậy những chuyện sau đó cũng được giải quyết dễ, mọi người đi theo ba tên lính kia về phòng của mình. Do còn mười bốn tiếng nữa mới đổ bộ nên sau khi ăn cơm tối

còn có thể ngủ một giấc, ngày hôm sau mới tiến hành chiến đấu, mà ba tên lính kia thì không nghi ngờ gì chính là người dẫn đường tốt nhất.

Sau khi tìm được phòng nghỉ, Sở Hiên cố ý điều ba người kia đi, nói là muốn xem tổng thể khu vực chiến đấu của các tiểu đội cơ động, cùng cầm nang chiến đấu của đội cơ động số bốn. Tin tức tình báo quân sự đơn giản như vậy tự nhiên là sẽ được thông báo cho mỗi sỹ quan, mà vừa khéo trưởng nhóm có quyền được xem cầm nang này.

-Không biết bao giờ bọn họ trở về nên ta sẽ nói ngắn gọn một chút.

Sở Hiên nhìn sáu người còn lại nói:

- Vấn đề đầu tiên là thời gian chúng ta tiến vào thế giới này.... Sớm hơn so với suy nghĩ của ta, địa điểm cũng an toàn hơn ta tưởng tượng, các người không cảm thấy kỳ quái sao? Nếu ba đoàn đội tiến vào thế giới phim kinh dị, căn cứ theo thực lực, đội có thực lực yếu nhất sẽ tiến vào đầu tiên, sau đó là đội thứ hai, nếu có đội thứ ba tiến vào nữa thì... Theo tình huống trước mắt, thời gian chúng ta xuất hiện vừa đúng lúc cuộc chiến này bắt đầu, bất kỳ thời gian nào trước thời điểm đó về cơ bản đều không có gì nguy hiểm. Đương nhiên, nếu như xuất hiện tại thành phố bị loài bọ dùng thiên thạch tập kích thì cũng rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Chủ Thần sẽ không để đoàn đội ở vào tình huống chắc chắn phải chết. Vì thế, ta có thể cho rằng, thực lực của hai đoàn đội kia không chênh với chúng ta lắm, cũng chỉ mới tiến vào trước khi trận chiến này bắt đầu một thời gian ngắn, còn chúng chúng ta bắt quá chỉ tiến vào sau mấy phút thôi. Một khả năng khác....

Trịnh Xá nghe tới đây cũng có dự cảm không tốt, hần thoáng suy nghĩ rồi hỏi:

- Một khả năng khác là gì?

Sở Hiên khoát tay đáp:

- Khả năng còn lại là... Bọn chúng đã tiến vào thế giới này rất sớm so với chúng ta, sau đó có thể làm được rất nhiều chuyện. Nếu như bọn chúng thật sự làm được chuyện đó, trong bộ phim này chúng ta sẽ ở vào thế yếu tuyệt đối.

Bá Vương hỏi về không hiểu:

- Ví dụ như chuyện gì? Cái gì có thể khiến chúng ta ở vào thế yếu tuyệt đối? Ví dụ như tu luyện võ công hoặc ma pháp trong thế giới này? Nếu như bọn chúng tiến vào thế giới này trước chúng ta mười ngày thì rất có thể làm chúng ta rơi vào thế yếu tuyệt đối...

Sở Hiên lắc đầu đáp:

- Không cần cực đoan như vậy, bọn chúng chỉ cần tiến vào thế giới này khi quân đội chiêu mộ binh lính là được... Nếu bọn chúng là sỹ quan cao cấp hơn chúng ta rất nhiều thì sao đây? Nếu như gặp trên chiến trường, bọn chúng có thể trực tiếp ra lệnh cho các binh lính khác tấn công chúng ta, thậm chí còn có thể xác định vị trí chúng ta, sau đó ra lệnh cho máy bay ném bom tới oanh tạc... Tóm lại, nếu thực lực ba phe chênh lệch không nhiều, vậy chúng ta sẽ giao tiếp hòa bình với hai đội còn lại, trao đổi tin tức lẫn nhau... Nếu là khả năng thứ hai, vậy phải xem trong đoàn đội bọn chúng có người nghĩ tới biện pháp như ta vừa nói không...

Chiêm Lam kỳ quái hỏi:

- Hẳn là khó có thể tiến lên sỹ quan cấp cao nhanh như vậy chứ? Ta nhớ rõ nam diễn viên chính trong phim trải qua mấy lần suýt chết mới được làm trung sỹ, bọn chúng nếu không phải sỹ quan cấp tá hoặc cao hơn thì sao có thể điều động nhiều quân lính trong thời gian ngắn? Nếu chỉ là một ít quân thì căn bản không thể làm khó chúng ta được đúng không?

Sở Hiên đang định nói, Trịnh Xá đã lên tiếng trước:

- Ta nghĩ ta hiểu ý của sở Hiên, tại sao không phải lúc nào mà cứ phải đúng lúc quân đội chiêu mộ thì tiến nhập? bởi vì có thể lựa chọn lĩnh vực người muốn tham gia, còn nhớ thế giới này có những người có khả năng cảm ứng tâm linh không? Cảm ứng tâm linh của họ so với những người cường hóa tinh thần lực như người cũng không chênh lệch bao nhiêu. Nếu người gia nhập bộ tham mưu, với sức cảm ứng cùng tâm linh

tỏa liên của người, rất có thể tốc độ thăng chức còn nhanh hơn tên đồng đội có khả năng cảm ứng tâm linh của nam diễn viên chính, ta nhớ hẳn hiện tại hình như đã là trung tá rồi đúng không?

Sở Hiền gật đầu đáp:

- Không sai, đây chính là chuyện ta lo lắng, nếu như để đoàn đội đối phương phát hiện sự tồn tại của chúng ta trước vậy chúng ta rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm đặc biệt. Ví dụ nếu bọn chúng thật sự có người trở thành quan chức cấp cao trong bộ tham mưu, vậy chỉ cần ra một mệnh lệnh buộc chúng ta ở lại chiến hạm của nữ diễn viên chính là được. Nếu chúng ta có hành động khác thường như không chế chiếm hạm này chạy trốn, bọn chúng có thể lập tức ra lệnh cho các tàu chiến xung quanh tiêu diệt chúng ta. Nếu chúng ta không chạy, ở lại chiến hạm, vậy theo kịch bản phim, khả năng tất cả chúng ta chết hết vượt quá 90%....

Trịnh Xá thở dài, ngồi xuống mép giường, hẩn tiện tay cầm một bình nước trong ngăn tủ, uống một ngụm rồi mới nói:

- Ta hiểu ý người rồi, nói cách khác, chúng ta không thể để lộ mình là thành viên tiểu đội luân hồi trước, là thế đúng không? Nhưng một khi chúng ta đổ bộ tác chiến, lấy vũ khí ra lập tức sẽ trở thành tiêu điểm cho mọi người nhìn vào, chẳng lẽ ý người là không sử dụng vũ khí của chúng ta mà dùng súng ống uy lực siêu thấp, chẳng có chút lực sát thương nào với loài bọ của đám lính cơ động này?

Sở Hiền gật đầu nói:

- Không sai, đây là một lựa chọn chúng ta có thể làm, còn một lựa chọn khác.... Nhưng rất có thể đi ngược lại với chính nghĩa của người.

Nói tới đây, Sở Hiền thoáng lộ ra nụ cười trào phúng.

Trịnh Xá ngẩn người, ký quái hỏi:

- Biện pháp đi ngược lại chính nghĩa của ta? Người nói thử xem...

Sở Hiền cười lạnh, đáp:

- Chia đều một đội ba trăm người đổ bộ chiến đấu, nhưng ba trăm người này cũng không ở cùng một chỗ, còn cả vũ khí khoa học công nghệ cao tầm xa của họ chúng ta hoàn toàn có thể dùng vòng cổ long tinh đỡ được, vì thế... Giết sạch tất cả những kẻ theo bên cạnh chúng ta... Có biết tại sao ta bắt bọn họ đi tìm cấm nang chiến đấu không? Bởi vì chúng ta nhất định phải tìm được đội cơ động số sáu, cũng tức là chỗ của diễn viên trong phim, sau đó tìm những người theo kịch bản sẽ không chết trong lần đổ bộ đầu tiên. Đến khi tìm được họ sẽ thu lại vũ khí vào túi không gian, như vậy chúng ta có thể trở về đây an toàn...

Thủ đoạn thật độc ác, giết sạch hai trăm binh sỹ, sau đó một đường gặp bọ giết bọ, gặp người giết người, tiêu diệt tất cả những kẻ nhìn thấy họ sử dụng vũ khí kỳ lạ, mà lúc đó đại bộ phận hạm đội ngoài vũ trụ cũng bị phá hủy, số ít còn lại cuống cuống mà chạy, tự nhiên khó có thể phát hiện ra sự khác lạ của họ. Mà cũng như vậy, Chiêm Lam sau khi học được tâm linh tiên thất có thể ngăn cản sự quét hình của tinh thần lực giả phe đối phương, làm đối phương biết bọn họ tồn tại, nhưng không tìm được vị trí của bảy người. Đến cuối cùng dựa theo kịch bản quen thuộc, cùng những nhân vật trong phim trở về chiến hạm trong vũ trụ... Gần như hoàn mỹ!

Trịnh Xá ngồi tại chỗ yên lặng uống nước, sau đó hẩn ngửa cổ dốc một hơi hết bình, nắm tay siết lại, bình nước bị ép bẹp dúm, bấy giờ Trịnh Xá mới lạnh nhạt nói:

- Ta hiểu rồi, vậy cứ làm như vậy, ba trăm binh lính đi cùng... giết chết tất cả, nếu đội cơ động số sáu cách chỗ chúng ta chiến đấu không xa thì cứ một đường giết thẳng tới đó....

-Vì sống sót... Ba chữ thật nặng nề. Sở Hiền, còn nhớ mâu thuẫn từng khiến chúng ta đối lập không? Vì sống sót có thể làm nhơ bẩn hai tay? Bấy giờ ta có thể trả lời người...

Ngày hôm đó, ba tên lính kia đem cấm nang về, theo bản đồ vị trí trong cuốn sách, khu vực tác chiến của đội cơ động số bốn cùng hai đội số năm, số sáu tạo thành một hình tam giác, cho nên khoảng cách giữa họ và đội số sáu cũng không xa lắm, nếu sử dụng Goblin glider thì có thể rất nhẹ nhàng tới được vị trí đội sáu.

Tiếp theo, khi mọi người đi ngủ, Trịnh Xá bảo Chiêm Lam sử dụng tâm linh tỏa liên kết nối ý thức của hắn và Sở Hiên lại.

"...Câu trả lời của ta là, có thể làm như bắn hai tay nhưng không thể như bắn trái tim... Ta có thể vì sự sống sót của đồng đội, của chính mình mà đại khai sát giới, giết chết tất cả những người ngăn cản chúng ta. Nhưng nếu như lần tác chiến này lại dùng một thành viên trong đội làm mồi dụ, vậy ta sẽ cho người một trận!

Trịnh Xá nằm trên giường nhìn trần nhà, khẽ nói.

Sở Hiên "ừ" một tiếng chẳng đồng ý, cũng chẳng phản đối, không biết trong đầu hắn rút cuộc đang nghĩ cái gì, tên này quay người nằm nghiêng rồi ngủ ngon lành, một lúc sau, Chiêm Lam cũng khẽ thở dài, quay người ngủ đi, nhất thời chỉ còn Trịnh Xá hai mắt mở to nhìn chằm chằm lên trần....

Giấc ngủ sáu tiếng trôi qua rất nhanh, mệnh lệnh báo thức phát ra, tất cả binh lính đều tỉnh dậy, rửa mặt rồi ào vào nhà ăn chuẩn bị dùng bữa, cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi đi. Sau khi ăn xong ba tiếng, lệnh đếm ngược bắt đầu chiến đấu cuối cùng cũng vang lên, tất cả tiểu đội đều tập trung tại mấy đại sảnh, mang theo vũ khí, giáp nhẹ, mũ liên lạc, từng tiểu đội bắt đầu tiến vào tàu vận chuyển.

Trong số này cũng có bảy người Trịnh Xá, họ cùng ba tên lính kia ở trong một con tàu đổ quân, khi cửa khoang thuyền đóng lại, một sỹ quan tiến lên phía trước, hắn lạnh lùng nhìn mọi người nói:

- Nhớ kỹ, giết chết tất cả những gì không đi bằng hai chân! Cố gắng giết! Cố gắng sống sót!

-Rõ, chỉ huy!

Ngoài ba tên lính kia, bảy người Trịnh Xá đều trầm mặc không nói, tên sỹ quan lập tức nổi giận, nhưng khi nhìn về phía đám Trịnh Xá, hắn lập tức rùng mình không dám nói gì nữa, bởi vì bảy người này, ngoài một cô gái và một thanh niên, năm người còn lại đều đờ đờ sát khí, hơn nữa sát khí này không ngờ lại nhằm vào hắn...

Một tiếng vang lớn, cả con tàu vận chuyển chấn động kịch liệt, theo tiếng vang, con tàu cuối cùng đã hạ xuống lãnh địa của loài bọ Klendathu...

300. Giết Chóc (1)

Theo chấn động của tàu vận chuyển, mọi người đều biết, cuộc đổ bộ chiến đấu đã bắt đầu. Tiếp đó cửa khoang tàu mở ra, đám binh lính lập tức nhảy xuống, ba tên lính kia cũng đi theo, chỉ còn bảy người vẫn yên lặng ngồi tại chỗ.

-Vũ khí của mọi người.... Cứ như chúng ta đã thảo luận, thấy bọ giết bọ, gặp người giết người, nếu gặp thành viên của đội khác cũng cho bọn chúng lên đường luôn! Tóm lại, mọi người dốc toàn lực sống sót, trước tiên quét sạch tất cả người và bọ quanh đây, sau đó chúng ta sẽ tới chỗ đội cơ động số sáu... Bắt đầu tác chiến!

Mọi người đều cầm lấy vũ khí của bản thân, Bá Vương tự nhiên là vác khẩu railgun cực kỳ phô trương của hắn. Nếu phải so sánh thì súng ngắm Gauss của Zero không được phong cách như vậy, nhưng nhìn hắn lẳng lặng ôm khẩu súng trong lòng, khuôn mặt lạnh lùng trông cũng thật sự rất ấn tượng.

Tiếp theo là Vương Hiệp cầm rất nhiều vũ khí plasma to khoảng nửa nắm tay, nào là lựu đạn, nào là địa lôi, nào là bom hẹn giờ, tất cả gài quanh người, nhìn toàn thân từ trên xuống dưới chỗ nào cũng là vũ khí. Cũng may là vũ khí plasma này cực kỳ ổn định, cho dù bị nung nhiệt độ cao hoặc va chạm kịch liệt cũng không có vấn đề gì.

Trịnh Xá thở ra một hơi, hần lấy hai chiếc Goblin glider từ trong túi không gian, chuẩn bị theo kế hoạch lúc trước, di chuyển đội ngũ, bảy người sử dụng glider bay tới gần đội cơ động số sáu, sau đó tìm kiếm tàn quân của đội bên đó, cùng lên tàu cứu viện trở lại vũ trụ.

Đúng lúc này, Chiêm Lam đột nhiên nhíu mày, vội vàng nói:

- Tạm thời ngừng tinh thần lực tảo miêu và tâm linh tỏa liên... Chúng ta đã bị phát hiện, bắt quá đối phương cũng không quét hình rõ ràng, cũng không khóa được tinh thần lực của chúng ta. Chờ một chút, ta sử dụng tâm linh tiên thất ngăn cản, cho ta ba mươi giây...

Trịnh Xá nghe vậy lập tức thả glider xuống, hần cầm trường đao Hổ hồn đứng cạnh Chiêm Lam, đồng thời hai mắt biến thành mờ mịt, tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất. Lúc này mọi người dễ bị đánh lén nhất, một khi đám bọ bất ngờ tấn công từ dưới lòng đất, họ căn bản khó có thể phát hiện ra sớm, chuyện duy nhất có thể làm là dựa vào dự cảm nguy hiểm của hần để đoán trước...

Bất giờ Trịnh Xá mới để ý, Sở Hiên cũng không ở cạnh mọi người mà lại chạy tới chỗ thi thể đám lính bị bắn chết, không ngừng tìm tòi lấy ra mấy đầu đạn màu đỏ lớn bằng nắm tay. Mấy đầu đạn này Trịnh Xá nhìn cực kỳ quen thuộc, chính là một trong những mục tiêu của họ khi tới thế giới này... tên lửa hạt nhân mini. Phóng bằng súng vác vai, chỉ to bằng một nắm tay nhưng uy lực lại có thể so sánh với vũ khí công nghệ cao cấp D, thậm chí cấp 2D.

Đúng lúc này, Sở Hiên bỗng thả mấy đầu đạn ra, hai tay rung lên, hai khẩu coilgun rơi xuống, mà Trịnh Xá bấy giờ mới cảm thấy dưới chân chấn động. hần còn chưa kịp hô lên, chỗ Sở Hiên đứng đã sụp xuống, chỗ sụp lại xuất hiện một hang động, đám bọ khổng lồ từ bên trong chui ra.

Trịnh Xá lập tức căng thẳng, từ chỗ con bọ lao ra đến nơi Sở Hiên đứng tối đa chỉ có hai ba mét, hai chiếc càng to lớn sắp kẹp vào người hần. Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, chỉ thấy Sở Hiên đặt súng lên vai, nòng súng chĩa thẳng vào con bọ sau lưng, pằng pằng mấy tiếng, uy lực của coilgun ít nhất cũng mạnh hơn Gatling, dễ dàng bắn thủng đầu con bọ. Hai khẩu súng lúc của Sở Hiên bắt đầu điên cuồng di động với tốc độ khiến người ta hoa cả mắt, tất cả bọ chui ra từ trong hang, không cần biết là từ vị trí nào quanh người hần đều bọ đạn coilgun bắn trúng. Sở Hiên cứ thản nhiên đứng đó, không ngừng thay đổi phương hướng súng, chỉ một mình hần mà khiến cho không một con bọ nào có thể tới gần trong phạm vi ba mét, trên mặt đất dần dần chất đồng hơn mười xác bọ...

Đến khi Chiêm Lam vội vàng nói "hoàn thành!", Sở Hiên đã đứng tại chỗ hơn mười giây, toàn thân không một vết thương nhưng Trịnh Xá nhận ra động tác của hần đã bắt đầu có chút không lưu loát, tốc độ dần dần chậm lại, có thể thấy động tác quay súng này cực kỳ tiêu hao thể lực. Khi hình ảnh quét hình của Chiêm Lam một lần nữa truyền vào trong đầu Trịnh Xá, hần đã cam vọt tới, đồng thời quát lớn:

- Chiêm Lam, kết nối ý thức của ta với Sở Hiên...

Trong tiếng hô, Trịnh Xá đã nhảy vọt lên, lẳng không hạ xuống miệng hang, cùng lúc ấy hần cũng thông qua tâm linh tỏa liên cắt đứt tiếng đếm súng của Sở Hiên.

"Ngừng!"

Ý thức Trịnh Xá vừa hô lên, hần đã hạ xuống sau lưng Sở Hiên, Hổ hồ trong tay quét ngang, mấy con bọ lao tới đã bị chém thành hai đoạn, mà Sở Hiên cũng khôi phục lại trạng thái như cũ, hần chỉ giơ súng bắn liên tục về phía trước mặt, sau lưng giao hết cho Trịnh Xá.

"Chiêm Lam, kết nối ý thức của ta với Vương Hiệp... Sở Hiên, lát nữa khi ta bảo dừng lại thì dừng bắn nữa, ta sẽ mang người ra khỏi cái hố này. Cứ ở đây đánh tiếp cũng không phải là biện pháp tốt, trong hình ảnh quét còn có vô cùng vô tận bọ đang chạy tới, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị xác bọ chôn vùi!"

Trịnh Xá vội vàng nói trong ý thức đồng thời hần cũng nói với Vương Hiệp:

"Vương Hiệp, ném bom hẹn giờ plasma về phía này, đặt thời gian bốn giây... Chuẩn bị xong chưa? Khi ta ra hiệu người hãy ném vào trong hố này!"

"Dừng!"

"Ném!"

Trịnh Xá quát lớn, đồng thời bắt đầu điên cuồng vận hành nội lực cùng năng lượng vampire, chưa tới một giây, hắn đã tiến vào trạng thái Bạo tạc. Lúc này tốc độ xung quanh phẳng phất như chậm lại, cho dù với tốc độ nhanh chóng của lũ bọ, trong mắt hắn cũng chỉ như phim quay chậm, hắn không chút nghĩ ngợi, nắm lấy vai Sở Hiên, tiếp đó kéo hắn lao vọt tới miệng hang.

Đất sụp xuống sâu khoảng bốn mét, Trịnh Xá dùng sức đập mạnh dưới chân, đồng thời chân kia giẫm lên bờ hang, nhảy vọt ra ngoài, lúc này bom hẹn giờ vừa mới rơi xuống đáy hang, dưới đó còn có bốn đầu đạn màu đỏ nằm trên mặt đất, bom hẹn giờ vừa khéo rơi đúng chỗ ấy...

Trịnh Xá nhìn thấy rõ ràng, hắn vận khinh công liều mạng lao về phía Chiêm Lam, trước khi cô gái này kịp định thần lại đã đẩy cả nàng lẫn Sở Hiên ngã rạp xuống đất. Đúng lúc này, từ phía sau một quả cầu điện vọt lên cao mấy mét, theo quả cầu là mấy tiếng nổ ầm ầm, một đám mây nhỏ hình nấm bốc lên cao gần trăm mét, tro bụi từ vụ nổ nhất thời che lấp hết mọi người....

302. Loài Bọ Kinh Khủng (1)

Đám mây nguyên tử bốc lên, trên người cả nhóm đều bao trùm một lớp tro bụi dày, ngoài Bá Vương cùng robot gấu Pooh vẫn đang đứng ở xa bắn giết đám bọ, những người còn lại đều nằm rạp xuống đất, nếu nhìn kỹ thì thân hình Bá Vương đã to lên một chút, trên da mơ hồ xuất hiện một lớp lông rậm.

-Biến thành người sói rồi à?

Trịnh Xá vỗ vỗ bùn đất trên người, tiếp đó hắn đứng dậy nói.

Sau lưng mọi người, chiếc hang lúc trước đã hoàn toàn biến thành một hố lớn vừa sâu vừa rộng, bùn đất trên người đều là tro bụi từ trong hố bắn lên, mà trong chiếc hang đó đã không còn con bọ nào xuất hiện.

Trịnh Xá bật dậy, lập tức lấy hai chiếc Goblin glider ra, sau đó ném cho Sở Hiên một chiếc rồi lấy trang bị lấp giáp giở gói cầu trong túi không gian, nói:

- Những chuyện khác để nói sau, cứ khởi động Goblin glider đã!

Trong lúc nói, nòng súng của Bá Vương đã bắt đầu từ từ biến màu, dần có dấu hiệu quá tải.

Sở Hiên cũng không nói nhiều, hắn gộp gói khí cầu với glider, sau đó đứng lên điều khiển glider bay lơ lửng trên không. Cùng lúc đó, trên trời bắt đầu liên tục xuất hiện ánh lửa như lưu tinh, chỉ có điều ánh lửa này nhìn sáng hơn rất nhiều, giống như có người bắn pháo hoa lên không, hơn nữa còn có các quang cầu màu lam từ dưới đất không ngừng bắn lên trời, uy thế mỗi quang cầu đều rất mạnh mẽ...

Trịnh Xá cùng Sở Hiên đưa mắt nhìn nhau, họ biết đại bộ phận chiến hạm ngoài không gian đã bị tiêu diệt trong trận không chiến này, lần đổ bộ chiến đầu đầu tiên đã hoàn toàn thất bại. Mặc dù trong phim không nhắc đến nhưng có thể tưởng tượng được, ngoài đội cơ động số sáu ra.... Chỉ sau vài giờ đã có một trăm nghìn người tử vong, đây mới chỉ là tính toán sơ bộ, nếu tính cả hạm đội số lượng tử vong phải lên tới hơn ba trăm nghìn....

-Mọi người lên khí cầu! Bá Vương cùng La Cam Đạo một chiếc, ba người kia một chiếc:

Trịnh Xá hạ giọng quát, hắn cũng đứng lên glider bay lên.

Vương Hiệp phản ứng nhanh nhẹn nhất, hắn rút ra một quả bom hẹn giờ, tiếp đó ném về phía đám bọ đang bị Bá Vương và La Cam Đạo bắn. Nhất thời quang mang màu lam lấp loáng, mấy quả cầu xanh lam không ngừng bay ra từ bom plasma, những con bọ tiếp xúc với cầu điện tự nhiên là bốc hơi trong nháy mắt, mà những con tới gần chỗ đó cũng lập tức bị thiêu cháy, phạm vi mấy chục mét giống như bị axit ăn mòn. Nhân cơ hội đó, Bá Vương và La Cam Đạo cũng chạy tới chiếc gói dưới chân Sở Hiên, bấy giờ Sở Hiên mới bay vọt lên không.

Trịnh Xá cũng bay lên ngay sau đó, hắn khởi động glider đồng thời nói với Chiêm Lam:

- Chiêm Lam, kết nối ý thức ta với Sở Hiên, luôn tiện chú ý quan sát xung quanh có quân đội gì không, nếu bọn họ nhìn thấy chúng ta thì truyền vị trí đến ý thức Zero...

Chiêm Lam gật đầu nặng nề, Trịnh Xá bấy giờ mới liên lạc với Sở Hiên:

"Sở Hiên, hiện tại hai đoàn đội kia đều đang tìm kiếm chúng ta đúng không? Nếu như chúng ta mạo muội chạy tới chỗ nam diễn viên chính, ta sợ rất có thể sẽ gặp phải hai đội kia. Ai cũng biết chỗ nam diễn viên chính rất sẽ an toàn, nếu như người của hai đội kia cũng chạy tới đó chờ cứu viện, hơn nữa còn đoàn kết lại đối phó với chúng ta, vậy cứ chạy tới đó không phải là chui đầu vào rọ sao?"

"Nếu là như vậy, ta ngược lại không cần lo lắng..."

Sở Hiên lạnh nhạt đáp trong ý thức:

"Bởi vì nếu như bọn chúng đều tới đó chờ cứu viện chúng tôi chúng cũng không trở thành quan chức cao cấp của Liên bang, cũng không nắm giữ quân đội hoặc quyền lực trong Liên Bang. Nếu là vậy, chỉ với chiến lực của chúng ta khả năng chiến thắng là 70%, phải biết rằng kỹ năng Bạo tạc cùng Hủy diệt tự sáng tạo của người không bị Chủ Thần tính toán vào độ khó, mà dù như thế, chúng ta cũng là đội mạnh nhất trong ba đội, nếu người sử dụng kỹ năng, thắng lợi của chúng ta là 70%..."

"Tình huống thật sự phải lo lắng là bọn chúng không xuất hiện ở chỗ nam diễn viên chính. Nếu như vậy thực lực bọn chúng khá yếu nhược nhưng lại có thể trong thế giới phim kinh dị này, giống như người từng lợi dụng công ty Umbrella trong Resident Evil 2, chỉ là các người làm quá ngớ ngẩn, nếu không thì..... Chuyện này tạm thời không nói đến, mục đích Chủ Thần để một số đội tiến vào sớm là để làm như vậy, giúp đội ngũ thực lực yếu có được thể để cân bằng thực lực hai bên, vì thế người tốt nhất là cầu cho bọn chúng ở ngay cạnh nam diễn viên chúng, như vậy bọn chúng sẽ phải trao đổi tin tức với chúng ta hoặc sẽ bị chúng ta tiêu diệt, không có con đường thứ ba...."

Trịnh Xá thở ta một hơi, nói:

"Hiểu rồi... Nếu là như thế, vậy ta nghĩ trước khi chúng ta tiếp cận đội cơ động số sáu, có lẽ là nên cứu một số thành viên của đội đó, dựa vào vũ khí của quân đội Liên bang để cứu viện, hoặc dung nhập với bọn họ cũng được. Làm như thế bảy người chúng ta mới không xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa khiến hai đội ngũ kia tiếp tục không thể tìm được chúng ta, người cảm thấy thế nào?"

Sở Hiên hơi ngạc nhiên, hần suy nghĩ một thoáng, rồi đáp:

"Chuyện này ta chưa nghĩ tới, con người vốn rất tò mò, khi bọn họ nhìn thấy bảy người chúng ta đi quãng đường xa như vậy tới chỗ đội số sáu đóng quân chắc chắn là sẽ rất hiếu kỳ chúng ta là thế nào tới được... Được rồi, dung nhập với một nhóm quân lính được chúng ta cứu viện, điều kiện đầu tiên là phải bảo đảm an toàn cho chúng ta, còn lại cứ theo lời người đi, sau khi phi thuyền cứu viện xuất hiện, chúng ta hãy bắt đầu dùng vũ khí của Liên bang tiến hành cứu viện, dung nhập..."

Trịnh Xá dừng cuộc liên lạc ý thức, vội vàng quay sang Chiêm Lam, nói:

- Chiêm Lam, chú ý tìm kiếm hướng di chuyển của quân lính còn sống sót trong đội cơ động số sáu, mặc khác chú ý tàu cứu viện có thể tùy lúc xuất hiện trên trời.... Chiêm Lam?

Tiếng của Chiêm Lam từ phía dưới truyền lên:

- Trịnh Xá, ở phía xa có rất nhiều sinh vật bay đang tiến về phía chúng ta, tốc độ của chúng quá nhanh, cùng lắm là sau một phút nữa sẽ tới đây. Chờ chút, ta chuyển hình ảnh quét được vào ý thức người!

Trịnh Xá sửng sốt, trong đầu hần lập tức hiện lên hình ảnh quét, khoảng mấy trăm con họ hopper đông đúc, chúng đang giang cánh bay về phía hai chiếc Goblin glider, tốc độ thật sự cực nhanh, so với glider đang bay với vận tốc 700km/h còn nhanh hơn. Theo hình ảnh, loài bọ này dài khoảng hai đến ba mét, cánh giang ra rộng sáu mét, nhìn giống như chuồn chuồn khổng lồ, chỉ là những cái chân của chúng có vẻ cực kỳ sắc bén, có thể dễ dàng xé nát con người thành mảnh nhỏ, bộ dạng dữ tợn khiến người ta phải phát run.

Chiêm Lam cũng nhanh trí, nòng chuyển luôn hình ảnh sang cho Bá Vương và La Cam Đạo, hai hỏa lực thủ hạng nặng này đều hơi giật mình. Bá Vương phản ứng rất nhanh, hần đưa súng bắn luôn về phía hình ảnh chỉ ra, mặc kệ có nhìn thấy gì bên đó hay không, còn La Cam Đạo thì thấy Bá Vương bắt đầu khai hỏa hần mới nâng súng điên cuồng bắn về phía đó, mà Zero cũng cầm súng ngắm Gauss hướng sang bên đó. Không lâu sau, mấy trăm con bọ to lớn xuất hiện, tốc độ của chúng thật sự quá nhanh, hơn nữa khả năng

phản ứng cũng kinh khủng, hơn mười con bay đầu bị đạn bắn tan là cả đàn lập tức tản sang hai bên, nhất thời tạo thành một chiếc lưới bao trùm khắp bốn phương tám hướng xung quanh hai chiếc glider, tối đa chỉ sau vài phút nữa sẽ nuốt trọn bảy người.

”Làm sao bây giờ! Sử dụng hệ thống phun điện chắc chắn có thể cắt đuôi lũ hopper này, nhưng ba người Sở Hiên lại không xong...”

-Hạ xuống đất! Tất cả hạ xuống đất! Chiêm Lam, lập tức quét hình xem dưới mặt đất có hang động hay khoảng trống nào không! Nhanh lên, sau khi xong chuyển vị trí tới ta và Vương Hiệp. Vương Hiệp, lập tức chuẩn bị bom hẹn giờ plasma cho tốt, từ đây ném xuống thì vừa kịp nổ, đánh sụp đất xuống, lộ hang bên dưới ra, ta giao cho người đó! Nhanh lên!

Trịnh Xá gấp đến độ toát cả mồ hôi, một khi bị đàn bọ đuổi kịp, ngoài hắn có thể chạy thoát ra những người còn lại chắc chắn sẽ phải chết. Bọn hắn đã quá coi thường loài bọ này, đứng trước số lượng khủng bố của chúng, bọn hắn chỉ có thể bị cả biển bọ chôn vùi, thời gian chỉ còn lại nhiều nhất là khoảng bốn mươi giây sẽ bị đuổi kịp, trong lòng Trịnh Xá đã bắt đầu điên cuồng gào lên.

Sở Hiên ở bên kia nhìn thấy glider của Trịnh Xá lao xuống đất, hắn tựa hồ cũng hiểu ra được chuyện gì phóng theo. Thời gian trôi qua, Chiêm Lam vẫn không nói tiếng nào, chỉ yên lặng đứng nhắm mắt, đến khi thân hình Chiêm Lam khê động, Vương Hiệp đã có phản ứng, hắn khê ấn bom hẹn giờ rồi ném luôn xuống đất, lúc này glider còn cách mặt đất khoảng hai mươi mét. Cũng phải khâm phục kỹ xảo của Vương Hiệp, bom hẹn giờ vừa chạm xuống đất là lập tức nổ tung, plasma màu lam không ngừng xung động, mặt đất bị chấn động cũng dần dần sụp đổ, quả nhiên lộ ra một miệng hang dưới lòng đất, hơn nữa bên trong còn có mấy con bọ bị plasma thiêu đốt thành tro bụi.

Chiếc hang này thông tới mấy lỗ đen ngòm nhưng lúc này Trịnh Xá đã không để ý gì nữa, hắn đạp Goblin glider lao vọt vào trong, hắn chỉ kịp hô một tiếng ”tốt” là cả người lẫn glider đã bay vào trong một hố đen sâu thẳm, theo sát sau đó là ba người Sở Hiên. Sau khi hai chiếc glider bay vào trong hang, đám bọ đông đặc trên trời cũng bay xuống theo, hai bên chỉ cách nhau có mấy chục mét mà thôi....

303. Loài Bọ Kinh Khủng (2)

Lúc sinh tử quan đầu này, Bá Vương và La Cam Đạo phản ứng cực nhanh, hai người gần như đồng thời đưa súng ngắm về phía miệng hang nhả đạn, sau khi bắn tan mấy con bọ hopper bay hàng đầu, từ sau lưng lập tức truyền đến tiếng đá vỡ ầm ầm. Hóa ra Trịnh Xá đã dùng Hồ hồn chém sập vách đá trong hang, như vậy lũ bọ warrior chui trong hang cũng không thể uy hiếp được họ nữa.

Bá Vương cùng La Cam Đạo liếc mắt trao đổi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã có thể hợp tác, hướng bắn của Bá Vương vẫn không thay đổi, còn La Cam Đạo đưa Gatling nhắm lên vách đá phía trên, liên tục nhả đạn. Các tảng đá sau khi bị chấn động nứt nẻ cuối cùng cũng không chịu đựng nổi sụp xuống ầm ầm, lấp kín hoàn toàn đoạn hang, mà bên ngoài lớp đá không ngừng có tiếng bọ va đập vào.

Mãi đến lúc này mọi người mới thở ra một hơi nặng nề, mặc dù trong hang đầy tro bụi, mặc dù nơi này tối tăm không nhìn thấy đầu ngón tay, so với các tình huống trước đó, bây giờ mọi người mới hơi cảm thấy có chút an toàn, dù sao cũng không phải đối mặt với cả đàn bọ đông nghịt cả bầu trời vậy công.

Mặc dù sức mạnh đã được nâng cao nhưng trong thế giới phim kinh dị vẫn như cũ chẳng có gì có thể coi là an toàn, sức mạnh của họ vẫn như cũ quá yếu ớt. Trong tình huống vừa rồi, ngoài Trịnh Xá có thể sử dụng Bạo tạc hoặc Hủy diệt chạy trốn, những người còn lại gần như chắc chắn phải chết, trước mặt đàn bọ với số lượng và uy lực như vậy, mọi người cơ hồ không có chút khả năng phản kháng nào, có lẽ chuyện duy nhất họ có thể làm là giết thêm nhiều bọ một chút thôi.

- Quá khinh địch rồi... Loài bọ không phải lúa gạo chờ chúng ta thu hoạch, nơi đây là thế giới phim kinh dị, sẽ không vì thực lực chúng ta tăng lên mà đơn giản hơn, Chủ Thần sẽ không bao giờ cho chúng ta một màn dạo chơi cày điểm... Sơ suất, là ta đã sơ suất!

Trịnh Xá thở dài, nặng nề nói.

Từ hai bên thông đạo truyền đến tiếng bọ đào móc đất đá, đặc biệt là chỗ lối vào cũ, tiếng ào ào vang lên loạn xạ, mọi người vừa hơi thả lỏng tâm tình giờ lại bắt đầu khẩn trương. Trịnh Xá nhận được thông tin từ Chiêm Lam truyền sang, có thể dễ dàng nhìn thấy đám bọ warrior bên trong hang và hopper bên ngoài tập trung đông đặc, không chỉ như thế, một con bọ khổng lồ dưới lòng đất đang bắt đầu từ từ trồi lên, khoảng năm phút sau sẽ tới chỗ họ đang đứng.

-Mức nguy hiểm là tương đối, thực lực của người tăng lên, Chủ Thần tự nhiên sẽ đẩy người vào thế giới phim kinh dị có nguy hiểm cao hơn, phần thưởng lớn hơn ví dụ như bộ phim Starship Troopers này. Tương lai thậm chí có thể xuất hiện phim như Star Wars, sức mạnh của con người cực kỳ nhỏ bé, lúc đó cho dù người mạnh thế nào cũng rất có thể bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Sở Hiên bộ dạng vẫn thản nhiên, đậm mạc, hần vừa nói vừa cầm hai khẩu coilgun trong tay.

Trịnh Xá hít sâu một hơi rồi quay sang những người còn lại, nói:

- Dưới chân chúng ta còn có một con bọ cực lớn đang trồi lên, theo hình dáng và kích thước của nó hẳn là bọ tanker. Nếu chúng ta dừng phải nó trong không gian hẹp như ở đây, chiếc hang này sẽ bị nó phá sập, vì thế nhất định phải diệt sạch bọ hopper bên ngoài trong năm phút.... Ta, Sở Hiên, La Cam Đạo ba người ra ngoài tấn công, vòng cổ long tinh sẽ giúp ngăn đạn, sau đó là Vương Hiệp, người phụ trách cài đặt bom hẹn giờ, thời gian bốn phút ba mươi giây, để tăng sức mạnh, có thể đặt thêm mấy quả địa lôi....

La Cam Đạo nghe vậy lập tức ngăn người, không đợi Trịnh Xá nói xong hần đã lập tức gào lên:

- Money, money, money...

Trịnh Xá cũng những người còn lại đều không hiểu gì cả, đưa mắt nhìn Chiêm Lam, cô gái này lại hạ giọng phiến dịch:

- Tại sao bắt ta cùng ra ngoài tấn công? Gatling của ta uy lực thấp như vậy, giết bọ căn bản không có uy lực mạnh như Bá Vương, tại sao lại bắt ta cũng phải ra ngoài? Đây rõ ràng là bắt ta đi chịu chết!

Trịnh Xá liếc mắt nhìn robot gấu Pooh, lạnh lùng nói:

- Ta không muốn nói nhiều, sức công kích của người không mạnh nhưng hệ thống phòng ngự của robot này cũng không yếu, vỏ thép hợp kim Gundarium không thể dễ dàng bị phá hỏng. Hơn nữa người còn có kỹ năng sát thương quy mô lớn, để bọ đậu quanh người rồi dùng công kích bằng điện, đó không phải là kỹ năng quân chiến tốt nhất sao? Chúng ta hiện tại là một đội, mỗi người đều có phải có giác ngộ hy sinh.... Nếu người không có giác ngộ này, ta không ngại giết người ngay bây giờ!

Nói đoạn, Trịnh Xá đã nâng trường đao Hổ hồn lên.

La Cam Đạo cũng phản ứng nhanh, hần vụt giơ súng đại liên nhắm về phía mọi người, trực tiếp đối mặt với cả nhóm, trong thời khắc này song phương không ngờ đều bảo trì trầm mặc, đến khi Sở Hiên lạnh nhạt nói:

- La Cam Đạo, ta đặt ba quả bom plasma trong robot của người, người rời xa ta quá năm mươi km sẽ phát nổ, sau khi tìm ta ngừng đập ba mươi giây cũng sẽ phát nổ, người chọn đi....

Robot gấu Pooh lập tức run rẩy kịch liệt, Gatling cũng từ từ hạ xuống, miệng không ngừng kêu "money", giờ phút này là tình huống khẩn cấp, Trịnh Xá cũng chẳng thèm nhìn hần nữa, chỉ nói:

- Đặt thời gian là bốn phút, Sở Hiên sử dụng cái gì Gun-kata của người bay lên trời tiến hành tấn công, nhớ phải mở cơ nhân tóa. La Cam Đạo phụ trách dẫn dụ một lượng lớn bọ tới sau đó sử dụng công kích bằng điện năng, ra ngoài đó ta sẽ sử dụng Bạo tặc.... Nhất định phải giải quyết lũ bọ trong bốn phút!

Thanh âm vừa dứt, Trịnh Xá đã cầm Hổ hồn hung hăng chém thẳng vào chỗ đá chắn đường, sau vài đao hần đưa chân đạp mạnh, khối đá lập tức bị đá vỡ thành bốn năm mảnh, nhảy ra ngoài. Bên ngoài hang, mấy con bọ bị đá vỡ đánh rơi xuống đất, không đợi chúng kịp bay lên, đao mang đỏ máu chém tới chặt đứt chúng thành hai đoạn! Theo ngay sau Trịnh Xá là Sở Hiên, hần lái Goblin glider bay thẳng lên trời, ngay lập tức hơn mười con bọ hopper lao tới chỗ hần, nhưng Sở Hiên lúc này đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tóa, hai tay cầm coilgun liên tục bắn ra bốn phương tám hướng.

Số bọ bao vây hắn càng nhiều, uy lực của cách bắn này càng lớn, giống như có thể bắn tới mọi vị trí xung quanh thân thể có khả năng công kích tới hắn, nhất thời bốn phía không ngừng có xác bọ rơi xuống. Hơn thế nữa, do mở cơ nhân tỏa, tính linh hoạt khi sử dụng glider thậm chí vượt xa lũ bọ, nên đám hopper căn bản không thể tới gần hắn mười mét, gần hơn sẽ bị đạn bắn chết! Người tiếp theo chui ra là La Cam Đạo, con robot hoạt hình dùng một tư thế rất tức cười phóng ra người, miệng cứ gào ầm lên "money", nếu không phải tay nó còn cầm Gatling sáu nòng, hình ảnh này thật sự giống như nhân vật gây cười trong phim hài.

Giống như dải ngọc với Trịnh Xá và Sở Hiên, La Cam Đạo vừa lao ra lập tức được hoan nghênh bằng vô số tập kích. Đám bọ hopper đông nghẹt bay thẳng về phía robot gấu Pooh, cặp cánh giương ra giống như lưỡi đao thép, người bình thường chỉ cần chạm vào là tuyệt đối phân thân hai mảnh, liên tục mấy nhát chém lên người robot làm tiếng kim thiết va chạm vang lên không ngớt, thậm chí lớp da dày của nó cũng bị chém rách.

Nhưng đúng như Trịnh Xá nói, vỏ robot này làm bằng hợp kim Gundarium, độ cứng rắn có thể gọi là cực kỳ cường hãn, cánh bọ quét qua đều rách tan còn vỏ robot chỉ lưu lại vài vết xước trắng. Liên tục mấy lần, đám hopper cũng không dám dùng cánh lao vào nữa mà chia ra dùng chân đâm tới trong cự ly gần.

La Cam Đạo vừa rồi lao đã cơ hồ đã xác định là phải chết, nhưng khi hắn phát hiện vỏ ngoài người máy mình cứng rắn như vậy, tâm tình lập tức được thả lỏng, nâng Gatling lên không ngừng bắn giết. Nhưng không đợi hắn giết được bao nhiêu, có tiếng ong ong truyền tới, một con bọ đã dùng cánh chém vào súng của hắn, tiếng kim loại rít lên, Gatling sáu nòng không ngờ bị chém đứt đôi, gần như đồng thời, cánh của một con khác đã chém vào chân robot, trong tiếng va chạm mãnh liệt, robot gấu Pooh bị đẩy ngã vật xuống đất. La Cam Đạo bị va đập tới nổ đom đóm mắt, hắn còn chưa kịp có động tác gì, mấy con bọ đã kéo dừng robot dậy, tiếp đó càng lúc càng nhiều bọ lao tới dần dần đậy kín cả robot. Đám hopper ở giữa không trung bắt đầu lôi kéo con gấu hoạt hình, mặc dù hợp kim Gundarium thật sự rất cứng rắn nhưng các bộ phận

- Khá lắm nhóc, không ngờ lần đầu tiên người chiến đấu đã mở cơ nhân tảo, không uống công ta cầm còn điện đuổi người chạy bao nhiêu lần, ha ha ha. Khá lắm, nếu không lần này chúng ta không thể dễ dàng trong thời gian ngắn giết chết nhiều bộ như vậy....

La Cam Đạo không nói gì, hắn chuyển màn hình nhìn xuống đất, chỗ đó sau khi chấn động kịch liệt, cuối cùng trời lên một đồng đất, sau đó là một con bộ đồ ngẫu, cao sáu, bảy mét, dài hơn mười mét xông ra. Nó vừa chui lên lập tức há mồm chĩa lên trời, phun ra một cột lửa cao tới năm, sáu mươi mét, cho dù cách cả nhóm rất xa nhưng mấy người Bá Vương vẫn cảm thấy luồng khí nóng bỏng phả tới, uy lực của cột lửa đồ rực này thật sự vô cùng kinh người.

Bá Vương và La Cam Đạo đưa mắt nhìn nhau, tiếp theo Bá Vương chuẩn bị giờ khẩu railgun còn đang nóng trắng của hắn hướng xuống thì thanh âm của Sở Hiền đã vang lên:

- Không cần nữa... Còn năm giây...

Bá Vương cùng La Cam Đạo đều sửng sốt, khi nhìn xuống dưới đất lần này ngoài con bộ tanker khổng lồ kia còn có vô số bộ warrior chui ra, nếu mọi người ở lại dưới đất thêm hai mươi giây thôi sẽ dễ dàng bị biển bộ này nuốt chửng.

-Đến lúc rồi!

-Thời gian....

Bên chiếc glider kia, Vương Hiệp khẽ ấn chỗ cổ tay, nhẹ giọng nói với những người còn lại. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, điện quang xanh lam hiện lên, vô số quả cầu plasma màu lam bay ra tứ tán, những con bộ bị cầu điện bắn trúng lập tức bốc hơi, đám bộ xung quanh cũng nhanh chóng bị thiêu thành tro bụi, uy lực của các quả cầu plasma này thật sự quá lớn, so với sấm sét và công kích bằng điện đều cao hơn rất nhiều, là biểu hiện cho điện năng ngưng tụ đến cực độ.

Một quả bom hẹn giờ plasma cùng vài quả địa lôi plasma tổ hợp lại một chỗ làm cho các quả cầu điện trải dài trên phạm vi gần một trăm mét, hơn nữa còn tán loạn ra xung quanh khiến phạm vi ba trăm mét đều có nhiệt độ cao đến đáng sợ. Mà vừa khéo là, sau khi con bộ tanker khổng lồ đầu tiên chui ra, tiếp theo nó là vô số bộ warrior cùng hai con bộ tanker khác, một loạt nổ này giết chết một đám lớn bộ, điểm thưởng Vương Hiệp nhận được lập tức nhảy vọt lên mấy trăm thậm chí gần một nghìn, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm nhưng hắn vẫn vười toe toét.

Trịnh Xá mặc dù đang điều khiển glider nhưng Chiêm Lam cũng đã chuyển hình ảnh vụ nổ vào đầu hắn, nhìn thấy nhiều bộ bị tiêu diệt như vậy, hắn cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn tiếp tục hỏi Chiêm Lam:

- Chiêm Lam, tình thấy binh lính còn sống gần đây không? Đội cơ động số sáu thì sao?

Chiêm Lam thở dài đáp:

- Không được rồi, đội cơ động số một đổ bộ xuống đầu tiên đã bị tiêu diệt hoàn toàn, tiếp theo đội cơ động số hai, số ba và số bốn của chúng ta còn lại tối đa không quá một hai nghìn người đang chống cự phía sau một dốc núi. Đội cơ động số năm đổ bộ sau chúng ta cũng chết không ít, bắt quả còn một nhóm khoảng mấy trăm người đang không ngừng thu nạp binh lính lưu tán, tiếp cận đội cơ động số sáu. Đội số sáu nhân số đông nhất... Nhưng phía sau bọn họ có rất nhiều bộ đang đuổi theo, họ đang chạy tới bên này....

Cũng tức là quân lính đổ bộ xuống càng sớm thì càng chết nhanh, Trịnh Xá gật đầu, hắn biết bọn họ thật sự đã coi thường khả năng công kích đáng sợ của loài bộ, chỉ trong vài giờ đã chết hơn trăm nghìn người, hơn nữa hoàn toàn là nhân số tử vong của lính đánh bộ, tất cả binh lính gần như vừa gặp bộ đã bị tiêu diệt. Mặc dù chuyện này có một phần do sơ hở của hỏa lực bộ binh, dù sao đây cũng là thời đại tương lai khoa học công nghệ cao nhưng chiến đấu trên bộ không ngờ lại không có lính cơ giới, cái này không biết có coi là sai sót của phim ảnh hay không nhưng dù sao trong vài giờ giết sạch một trăm nghìn người, cho dù bảy người bọn họ vừa rồi gặp mấy trăm con hopper cũng đã cực kỳ nguy hiểm, từ điểm ấy có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của loài bộ.

"Trịnh Xá, ta phát hiện ta một chuyện rất thú vị... Người cảm thấy tiểu đội luân hồi vừa dùng tinh thần lực tảo miêu dò xét chúng ta vừa nãy, bọn chúng đang ở đâu?"

Tiếng của Sở Hiên đột nhiên vang lên trong đầu Trịnh Xá, hẳn là Chiêm Lam đã dùng tâm linh tỏa liên kết nổi ý thức của hắn với Sở Hiên

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi tò mò đáp:

” Trong đội cơ động số sáu? Ý người là, bây giờ chúng ta tới chỗ đội cơ động số sáu sẽ gặp bọn chúng?”

Sở Hiên lạnh nhạt đáp:

”Không, bọn chúng khó có khả năng ở trong đội cơ động số sáu, bởi vì như vậy rất dễ chạm mặt chúng ta. Người phải biết rằng, chỗ dựa lớn nhất của bọn chúng chỉ là có thể tiến vào thế giới này trước chúng ta một bước, sau đó dùng quãng thời gian này để tạo ra thế lực, chứ không phải dùng cứng đầu cứng, đối mặt chiến đấu với chúng ta, bởi vì chúng ta mạnh hơn chúng! Khả năng lớn nhất khi đối mặt chiến đấu là đội chúng ta tiêu diệt hoàn toàn hai đội kia, chuyện này hoàn toàn có thể!”

”Vì vậy nếu như ta là bọn chúng, trong tình huống như hiện tại tuyệt đối không thể hy vọng đoàn đội tác chiến, một khi bộc lộ vị trí của bọn chúng, chúng ta chỉ cần cơ hội nhất định là có thể tìm thấy, hơn nữa toàn diệt bọn chúng, chuyện ngớ ngẩn này bất kỳ đoàn đội có kinh nghiệm nào đều không thể làm. Tiếp theo, bây giờ chiến trường cực kỳ nguy hiểm, giữa đám bọ vô cùng vô tận, đến chúng ta cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, ta không tin bọn chúng vốn yếu hơn chúng ta mà lại có thể dễ dàng ngăn chặn cả biển bọ hơn nữa còn thừa tình lực tiến hành đoàn đội chiến đấu. Vì vậy chỉ còn một khả năng khiến bọn chúng tìm kiếm chúng ta trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế, đó chính là bọn chúng cho rằng mình đang rất an toàn... Nếu suy luận theo hướng này, hiện tại trên chiến trường rất an toàn, không thể là ở cạnh diễn viên phim trong đội cơ động số sáu, bởi vì như thế sẽ có khả năng rất lớn đối mặt với chúng ta, một khi đối mặt bọn chúng coi như thất bại, Địa điểm an toàn duy nhất chỉ có... Giữa đàn bọ!

Lần này Trịnh Xá thật sự kinh ngạc, bọn họ bây giờ đang chiến đấu với loài bọ mà, tại sao ở giữa bầy bọ mà lại là an toàn? Vậy có ý gì đây? Hắn ngẫm nghĩ một chút, trong lòng chợt động, vội vã hỏi:

- Ý người là, Chủ Thần để bọn chúng...

Sở Hiên nói về khẳng định:

- Đúng vậy, Chủ Thần để chúng gia nhập vào phe loài bọ, giống như Ấn Châu đội hỗ trợ Imhotep lúc trước vậy! Có một đoàn đội là thành viên phe loài bọ!

Trịnh Xá hít sâu một hơi rồi mới nói:

- Nhưng theo như người nói, đám hopper vừa rồi là do tiểu đội kia quét hình được vị trí của chúng ta sau đó mới phái đến tấn công đúng không? Vậy chẳng phải chúng ta bây giờ cực kỳ nguy hiểm sao?

Sở Hiên lắc đầu đáp:

- Cực kỳ nguy hiểm thì không đến nỗi, bởi vì bọn chúng hẳn là không thể điều động được đại quân bọ, nếu không thì chúng ta phải đối mặt không thể chỉ là mấy trăm con bọ mà là cuộn cuộn không ngừng, hàng nghìn con. Vì thế kết quả suy luận của ta là, bọn chúng là thành viên phe loài bọ nhưng không thể điều động lũ bọ tấn công bình thường, chỉ có khả năng sử dụng tâm linh tỏa liên truyền kết quả quét hình tới chỗ Brain bug. Như vậy, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, bởi Brain bug biết hướng đi của chúng ta, nhưng không thể để nó bỏ qua mấy vạn đại quân mà chỉ tấn công chúng ta thôi, cho nên một khi chúng ta tới giữa đội cơ động số sáu, độ nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều... Nhưng sau khi ta suy luận ra đáp án, có một tiểu đội luân hồi thuộc phe loài bọ thì lại nảy sinh hai vấn đề không thể giải đáp.

-Một là, còn một tiểu đội luân hồi nữa ở đâu? Bọn chúng không ở bất kỳ nơi nào trên chiến trường này sao?

-Hai là.... Chủ Thần yêu cầu chúng ta sống sót hai mươi ngày, điều kiện sống sót như vậy đến cùng là có ý gì? Chẳng lẽ thật sự để chúng ta tìm cách tránh né sống sót hai mươi ngày, sau đó an toàn vượt qua bộ phim kinh dị này? Không, với hiểu biết của ta về Chủ Thần, chắc chắn còn chuyện gì đó không xảy ra trên phim, chuyện này sẽ khiến ba đội chúng ta không thể không liều mạng chiến đấu với nhau, nhất định sẽ có chuyện như vậy xảy ra! Nhưng đó rút cuộc là chuyện gì đây?

-Nhất định là còn chi tiết nào đó ta chưa phát hiện ra, nếu không suy luận này không thể tiếp tục... Rút cuộc là chuyện gì đây?

306. Vị Trí! (2)

Trao đổi của Trịnh Xá và Sở Hiên chỉ tồn tại trong ý thức hai người, cho nên các thành viên còn lại cũng không biết chuyện này, họ chỉ biết có chiến trường trước mắt, chiến trường máu tanh thảm khốc vô cùng này, có thể nói kể cả Bá Vương cũng chưa từng thấy chiến trường nào thảm liệt như vậy. Khắp nơi chỗ nào cũng là thi thể đầy máu, xác người chất thành núi, những mảnh thi thể không còn nguyên vẹn rải rác đầy đất, thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài con bọ nhưng lập tức bị Bá Vương và Zero xử lý sạch sẽ.

-Quá khốc liệt, số lượng lũ bọ này cũng quá kinh khủng, quả không hổ là đại quân bọ đã tiêu diệt một trăm nghìn quân trong vài tiếng đồng hồ...

Bá Vương nhìn những con bọ thỉnh thoảng xuất hiện dưới đất, số lượng tuy không nhiều nhưng liên tục trôi lên khắp nơi, không thể đếm nổi có bao nhiêu con, chính bọ này đã tiêu diệt một trăm nghìn quân trong vài giờ, chính chúng đã tạo thành chiến trường thảm liệt vô cùng này.

Zero yên lặng dựng súng ngắm Gauss lên, sau đó hội vọng lên Trịnh Xá đang đứng phía trên:

- Tiếp theo phải làm thế nào? Chúng ta không thể cứ thế này mà bay tới chỗ đội cơ động số sáu.

Trịnh Xá lúc này cũng đã định thần lại sau cuộc trao đổi với Sở Hiên, khi Zero nói xong, hần thoáng suy nghĩ rồi đáp:

- Chiêm Lam, đội ngũ mấy trăm người mà người nói đang ở đâu? Đã bị đám bọ tiêu diệt chưa?

Chiêm Lam nhắm mắt một lát rồi nói:

- Không, đội ngũ đó nhân số càng lúc càng đông, dọc đường thu thập thêm binh lính tàn mác, hơn nữa sỹ quan chỉ huy nhóm quân đó cũng rất khá, lần nào cũng lựa chọn di chuyển trên những khu vực đá nham thạch cứng rắn, đám bọ không thể từ dưới đất đánh lên lên. Hơn nữa khi bọ tới sẽ do rất nhiều người đồng loạt bắn, tập hợp nhiều súng như vậy cũng có thể giải quyết được những nhóm bọ không đông lắm, bọn họ đã sắp hội quân với số lính còn sót lại của đội cơ động số sáu, theo tình hình này, khoảng mười phút nữa chúng ta sẽ gặp họ.

Trịnh Xá ngẫm nghĩ rồi nói:

- Được rồi, vậy hạ xuống phía sau bọn họ, sau đó đuổi theo dấu vết họ để lại, dung nhập vào đội ngũ này, nhân cơ hội tiến vào đội cơ động số sáu....

Chiêm Lam chuyển những lời này tới ba người bên kia, không lâu sau liền nói:

- Ừm, đã chuyển lời tới bên kia, Trịnh Xá bây giờ ta sẽ truyền vị trí của nhóm lính kia, địa hình xung quanh và cả phân bố của loài bọ tới cho người....

Trịnh Xá gật gù đầu, tiếp đó mấy bức hình từ hư không xuất hiện trong ý thức hắn, tại một sườn núi cách bọn họ không xa, có một nhánh quân đội khoảng hơn một nghìn người còn sót lại, xem tình hình cũng không lạc quan lắm, đại bộ phận quân lính đều đã bị thương, số phải nằm cáng cũng không ít. Bất quá hơn một nghìn lính còn sót lại này đã trải qua tẩy lễ của chiến tranh và máu tươi, khi đối phó với lũ bọ không còn ngắc ngứ hoảng sợ như lúc vừa đổ bộ nữa mà phản kích rất có tổ chức, đàn bọ với số lượng nhất định không phải là uy hiếp quá lớn.

"Vậy thì.... Hạ xuống đây đi, vừa khéo có một con dốc, bọn họ không nhìn thấy chúng ta, thu hồi trang bị xong thì chạy tới, tối đa trong năm phút có thể đuổi kịp nhóm kia".

Trịnh Xá lựa chọn một con dốc trên đồ hình, ở đó vừa vặn không bị bên kia nhìn thấy, hơn nữa lại không cách đội kính kia quá xa, là địa điểm thích hợp nhất để hạ xuống.

Khi bảy người trên Goblin glider bay tới chỗ dốc đa, họ được cảnh tối tăm của hành tinh này yểm hộ, ít nhất người bình thường trong hoàn cảnh này chỉ có thể nhìn xa được khoảng một, hai trăm mét, hơn một nghìn mét gần như không thấy gì cả. Đám lính này cũng không phải người được cường hóa nên sau khi glider đáp xuống không ai phát hiện ra, tiếp đó mọi người đều cất vũ khí của mình vào trong túi không gian, Trịnh Xá cũng lấy vũ khí Liên bang chế tạo ra, mấy khẩu súng này uy lực nhỏ gần như chỉ ngang với

loại phé liệu như súng tiểu liên, không ngờ lại là vũ khí của thời đại công nghệ cao này, Bá Vương cầm khẩu súng như món đồ chơi, miệng cứ lèm bèm không ngừng.

-Được rồi được rồi, chạy tới sườn núi bên kia, cùng lắm là mất vài phút sẽ đuổi kịp nhóm lính đó... Trên đường chỉ có mấy con bọ, bảy người chúng ta dùng loại súng này cũng đủ giết chết chúng. Đi thôi, hợp lại với đội cơ động số sáu, chúng ta cơ bản coi như an toàn!

Trịnh Xá vỗ vỗ cai Bá Vương, liếc nhìn La Cam Đạo toàn thân vẫn đang run rẩy rồi mới nói với những người còn lại.

Sở Hiên bỗng lên tiếng:

thiếu một chức sỹ quan trưởng.... Trước khi người chết, vị trí đó sẽ do người tiếp nhận, Trịnh Xá, tổ chức đội ngũ tiếp tục tiến tới!

Viên trung úy tay sắt chính là chỉ huy của đám lính này, sau khi Trịnh Xá phá nổ con bọ tanker, hắn lập tức sai binh lính liều mạng cứu Trịnh Xá từ giữa đám bọ ra, sau đó để lính vừa lùi vừa bắn, đến khi tất cả cách hang bọ mấy trăm mét mới ra lệnh dùng tên lửa hạt nhân mini tấn công, một tiếng nổ vang trời, đám mây nhỏ hình nấm bay lên, hang bọ vừa lộ ra lập tức bị phá hủy triệt để.

Tình hình của Trịnh Xá cũng không khá lắm, cánh tay hắn bị răng nhọn của bọ xuyên qua, cả xương tay cũng bị thủng, trong thời gian ngắn không thể động đậy. Cho dù là với sức khôi phục biến thái của Trịnh Xá, nếu cả xương cũng bị tổn thương thì không thể hồi phục hoàn toàn trong thời gian ngắn, thương thế như vậy cần ít nhất một ngày mới lành lại được.

Ấn tượng của viên trung úy với Trịnh Xá rất tốt, trong lúc cực kỳ nguy cấp tự thân xông ra, không những giải quyết được con bọ to lớn mà còn giữ vững được đội ngũ tùy lúc có thể tan rã này, lại giúp mọi người sống sót, vì thế hắn lập tức giao quyền chỉ huy cho Trịnh Xá, thăng chức cho hắn lên hạ sỹ. Rất đáng tiếc là Trịnh Xá cũng không quen thuộc việc điều khiển quân đội quy mô lớn, hắn giống đội trưởng một nhóm lính đặc công hơn, sở trường điều khiển nhóm quân khoảng hơn mười người, loại việc tổ chức quân đội như thế này giao hết cho ba người Sở Hiên, Vương Hiệp, Bá Vương, không thể không thừa nhận, ba người vốn xuất thân từ quân ngũ này làm việc xuất sắc hơn hắn nhiều.

-Đúng là ngu xuẩn.

Sở Hiên lạnh lùng cười, vẻ châm biếm, hắn cực kỳ khinh thường quân đội của Liên bang trái đất, đối phó với loài bọ ngoài hành tinh chuyên dựa thân thể chiến đấu, đám chính khách và tướng lĩnh ở đây không ngờ lại cho bộ binh đổ bộ tác chiến, hơn nữa gần như không có loại máy móc, phương tiện chiến đấu cơ giới nào. Không có bộ binh pháo binh phối hợp, không có ưu thế hỏa lực từ không quân, không có vũ khí công nghệ cao, loại quân đội như vậy đơn giản là một mớ rác rưởi khoác cái vỏ kỹ thuật tương lai mà thôi, đám chính khách tướng lĩnh đó chỉ đang khiến bọn họ đi tìm cái chết!

-....Nếu chỉ như vậy cũng được, nhưng bọn họ không ngờ chẳng có một chút quy tắc cơ bản của quân đội nào cả.... Đúng là không thể tưởng tượng nổi, loại quân đội như vậy đúng ra không thể tồn tại trong hiện thực, nhất định là lịch sử của thế giới này còn có chuyện gì đó mà chúng ta chưa biết. Sau khi trở về chiến hạm, với thân phận hạ sỹ của người hắn là có thể tra duyệt mạng thông tin, ta phải kiểm tra cẩn thận xem cái gì đã gây ra tình hình này.

Sở Hiên ngồi gãi cằm, lẩm bẩm nói.

-Mặc dù nói như vậy trước mắt phải làm thế nào mới tốt đây? Đội cơ động số sáu bên kia thì thế nào?

Trịnh Xá cười khổ nói, đối với Sở Hiên trong trạng thái này hắn cũng đành bó tay.

Sở Hiên thần nhiên đáp:

- Còn khoảng hơn tám nghìn sáu trăm người, nhưng hơn ba nghìn người phía sau cơ bản đã bị bọ warrior cuốn lấy, tối đa chỉ có năm nghìn người là có thể hội quân với chúng ta. Hơn nữa trong số năm nghìn người đó, đại bộ phận là thương binh cùng lính đào ngũ không có ý chí chiến đấu... Nếu bị lũ bọ bao vây tấn công lần nữa khả năng tử vong của chúng ta lên tới hơn 80%, đây là nếu không sử dụng Goblin glider chạy trốn.

Trịnh Xá gật đầu, hắn lại quay sang phía Chiêm Lam, hỏi:

- Tìm được vị trí tiểu đội kia chưa? Bọn chúng đã có thể sử dụng màn chắn tinh thần lực, tức là cũng không cách chúng ta quá xa đúng không? Trừ phi tinh thần lực khổng lồ giả của chúng cường hóa mạnh hơn người rất nhiều, bất quá khả năng này không lớn....

Chiêm Lam gật đầu đáp:

- Ở cách chúng khoảng hai mươi km, dưới lòng đất chỗ đó có một phần ta không thể quan sát được, đại khái sâu chừng năm trăm mét, nhưng ngoài khu vực bị che phủ có rất nhiều bọ đang dò tới chỗ chúng ta... Trịnh Xá, người không tính chuyện chạy tới đó tấn công bọn chúng đây chứ?

Trịnh Xá cười a a, khẽ vuốt tóc Chiêm Lam nói:

- Đừng lo, ta không lỗ mãng đến thế đâu, nếu như ta không bị thương, nếu như bọn chúng cách mặt đất không xa, nếu như bên cạnh chúng không có lũ bọ, vậy ta có thể sẽ lái Goblin glider tới gặp chúng... Nhưng kiếm đâu ra nhiều nếu thế được, ha ha ha, bây giờ chúng ta chạy trốn còn chưa xong, đừng lo lắng, trước khi có thể trở về thế giới hiện thực ta còn chưa có hứng thú đi chịu chết đâu....

Bá Vương kiểm tra vết thương trên cánh tay Trịnh Xá một lần nữa, máu chỗ đó đã ngừng chảy nhưng vết thương sâu đến tận xương, Bá Vương lắc đầu nói:

- Không còn cách nào, xương tay bị xuyên thủng, nát vụn, với tốc độ hồi phục như hiện tại, nếu trong mười hai giờ tới không cố định tốt chỗ xương này, vậy trừ phi lại bẻ gãy xương tay rồi nối lại, nếu không sức hồi phục của ngươi sẽ khiến khớp xương bị biến dạng. Ha ha ha, Trịnh Xá, xem ra ngươi phải chịu đau lần nữa đi.

Trịnh Xá cười khổ không biết nói thế nào, mặc cho Bá Vương dùng băng vải băng bó chặt cánh tay hẳn lại.

Sau khi Trịnh Xá được thăng lên sỹ quan, về cơ bản hẳn đã bắt đầu chỉ huy toàn quân, mặc dù chỉ là hơn một nghìn quân còn sót lại nhưng được Sở Hiên chỉnh lý, phân bố lại binh lực hành quân cũng đã có rất nhiều khởi sắc. Không nói đến chuyện tốc độ hành quân tăng lên khá cao, tốc độ binh lính đoạn hậu tử thương không ngừng lúc trước cũng giảm xuống, đặc biệt là khi qua mấy chỗ vách núi, hẳn cùng Vương Hiệp bố trí tên lửa mini, phá đá chặn đường, giết chết không ít bọ. Điều khiến bọn họ vui mừng là bọ bị nổ chết không ngờ cũng tính vào điểm thưởng của toàn đội, chỉ là phải chia bình quân ra nên thực tế mỗi người cũng không được bao nhiêu.

Cho dù thế nào, đám sỹ quan cấp úy cũng nhìn thấy rất rõ ràng sức chiến đấu và hiệu suất hành quân của đội ngũ được nâng cao, trung úy tay sắt chứng kiến mấy pha ngắm bắn tại các vách núi đã giao hoàn toàn quyền lực cho Trịnh Xá, hẳn không còn là sỹ quan đại diện nữa.

Khoảng một giờ sau mọi người đã gặp những binh lính đầu tiên còn sót lại của đội cơ động số sáu, kỳ thật nói cái gì bộ đội tuyển đầu chứ, rõ ràng là một đám vứt súng chạy trốn, tốc độ nhanh hơn nhiều nên mới vượt qua nhóm lính chính quy. Một số người trong đó thậm chí đã phát điên, căn bản không thèm để ý tới người đội Roughnecks gào thét ngăn cản, cứ một mạch chạy tới, đến khi Sở Hiên trực tiếp sai một nhóm binh sỹ khai hỏa, bắn chết ít nhất hơn trăm người mới khiến đám lính đó bắt đầu tỉnh táo lại, hoặc gọi là bắt đầu sợ hãi thì đúng hơn.

La Cam Đạo nhìn hơn trăm thi thể không toàn vẹn dưới đất, máu tươi vung vãi, hẳn lập tức run bần bật, vừa run vừa nói:

- Hắn, hắn là ác quỷ sao? Hắn không chán chừ hay sợ hãi gì sao? Mẹ kiếp, thẳng thừng ra lệnh, bọn họ có phải là bọ đâu....

Trịnh Xá vỗ nhẹ vai hắn, nhưng cái vỗ này lại làm La Cam Đạo sợ đến nhảy dựng lên, khi hắn thấy rõ là Trịnh Xá mới tiếp tục đưa mắt nhìn ra xa, thần sắc phức tạp. Bây giờ Trịnh Xá mới chậm rãi nói:

- Biểu hiện của hắn bây giờ kỳ thật đã tốt hơn trước kia rất nhiều... Ài, ta cũng không biết phải diễn tả thế nào cho phải, nhưng ít nhất hiện tại hắn cũng không tính toán xử lý thành viên trong đội chúng ta, trước đây hẳn đối xử với chúng ta cũng như với đối phương, tính toán cả bản thân hắn trong đó... Ách, ta dám thề rằng trong đầu hắn nhất định đang lên kế hoạch làm thế nào trừng trị ngươi, ví dụ lập một âm mưu đẩy ngươi vào thế khó hoặc bố trí thế cục bắt ngươi đi chịu chết, mà hơn nữa tất cả đều diễn ra cứ như là chuyện đương nhiên vậy. A a, chắc chắn từ lúc ngươi giờ súng nhắm vào bọn ta hắn đã bắt đầu tính toán rồi.

La Cam Đạo lập tức bị dọa đến phát khiếp, hắn gần như gào lên:

- Không thể nào! Lúc đó hắn vẫn cứu ta mà!

Tiếng hắn quá lớn làm mọi người xung quanh nhất thời đều ngoái lại, bây giờ La Cam Đạo mới thở ra một hơi, thì thào nói.

- Tên này không phải là người, lúc trước chỉ một chút dấu hiệu rất nhỏ thôi đã lập tức phân tích ra rất nhiều chuyện, cùng cả bố cục máu lạnh vô cùng của hắn nữa, giết sạch mọi người ở đây.... Trịnh Xá, ta chưa làm

chuyện gì bất lợi cho đoàn đội mà, lúc trước đưa súng lên chỉ là động tác vô thức thôi, sau đó ta cũng tận lực chiến đấu vì cả đội rồi mà!

La Cam Đạo rõ ràng là cực kỳ sợ Sở Hiên, khi hắn ý thức được rằng chuyện mình làm lúc trước đã khiến Sở Hiên động sát tâm, tên thanh niên này lập tức run rẩy kịch liệt, chộp lấy tay Trịnh Xá vội vã nói.

Trịnh Xá chỉ cảm thấy cánh tay phải đau đớn, nhưng hắn cũng không gỡ tay La Cam Đạo ra, chỉ dùng tay trái lấy trong túi áo ra một bao thuốc lá, đưa một điếu cho La Cam Đạo, sau đó châm thuốc cho mình rồi chậm rãi nói:

- La Cam Đạo, những chuyện khác ta cũng không nói nhiều, chỉ có một điểm ngươi nhất định phải nhớ kỹ. Chúng ta là đều đồng đội sống vai chiến đấu, đều là chiến hữu đồng sinh cộng tử, bây giờ có lẽ ngươi vẫn chưa thể hoàn toàn hiểu được câu nói này, nhưng ngươi tự mình nghĩ mà xem, khi ngươi vì sống sót mà có thể vứt bỏ tất cả, phản bội tất cả, ngươi không cảm thấy cô đơn và mệt mỏi sao?

- Cho nên mặc kệ Sở Hiên có cho rằng ngươi là nhân tố bất ổn nhất trong đoàn đội đi chăng nữa, ta vẫn nghĩ như vậy... Dù là cô nhi cũng được, khi bị thương cũng sẽ cảm thấy cô đơn và mệt mỏi đúng không?

(khá là tối nghĩa)

309. Chỉ Huy Và Thủ Vững Bảy Giờ! (3)

Cô đơn và mệt mỏi?

La Cam Đạo yên lặng hút điếu thuốc lá, không biết tại sao, khi nghe Trịnh Xá nói vậy, hắn bỗng có chút e ngại, không dám nhìn thẳng vào Trịnh Xá, loại cảm giác này rất khó diễn tả, giống như sợ hãi một điều gì đó, lại giống như hy vọng có được thứ gì đó mà mình không có được. Cảm giác này thật đáng sợ, cho nên hắn dứt khoát đi tới giữa đội ngũ, như lúc trước đã an bài, hắn phải tiếp tục thực hiện nhiệm vụ bảo vệ Chiêm Lam.

Nhưng mà... Cô đơn và mệt mỏi sao?

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, đội Roughnecks cuối cùng cũng hợp lại với những binh lính còn sót lại của đội cơ động số sáu, đúng như Sở Hiên dự tính, đội cơ động số sáu còn khoảng sáu nghìn người, trong đó số lượng có thể chiến đấu chiếm 40% là hai nghìn người, còn lại đều là thương binh hoặc những kẻ đến vũ khí cũng vứt mất. Trong đó nam diễn viên chính Johnny Rico đã hôn mê, nguyên nhân là do mất máu khá nhiều, cũng không biết Sở Hiên làm cách nào tìm ra hắn giữa mấy nghìn người, bấp bênh Rico bị rằng bọ vạch qua, đáng tiếc là hắn không có sức hồi phục mạnh mẽ như Trịnh Xá, nếu không được chữa trị trong vòng mười hai tiếng đồng hồ tính mạng hắn có lẽ sẽ không xong.

Hai đội ngũ hợp lại, sỹ quan cao cấp nhất là một viên thiếu tá, chỉ là cánh tay hắn bị bọ xé rời, đã lâm vào hôn mê, vì thế sau khi chỉ huy hai bên hợp lại đã giao quyền chỉ huy tối cao cho trung úy tay sắt Jean Rasczak, Trịnh Xá cũng nhờ vậy trở thành sỹ quan trưởng của cả hai đội, quân hàm thăng từ hạ sỹ lên trung sỹ, được dùng tham gia vào hội nghị tạm thời cấp sỹ quan.

- Đó là đội trưởng người sắp xếp phải không?

Rasczak vỗ vai Trịnh Xá, cánh tay sắt chỉ về phía Sở Hiên đang trao đổi với mấy viên thông tin ở phía xa, rồi lại chỉ phía Vương Hiệp cùng Bá Vương đang tuyển chọn lính trinh sát và hỏa lực thủ, có thể thấy viên trung úy này rất chú ý tới ba gã quân nhân chuyên nghiệp kia.

Trịnh Xá gật đầu đáp:

- Đúng, bọn họ là chiến hữu cùng chạy trốn khỏi đàn bọ với ta, ý trung úy là?

Rasczak lại vỗ vai hắn rồi nói:

- Vậy nói với họ rằng... Từ giờ cho tới trước khi chết, họ sẽ đảm nhiệm chức hạ sỹ. Mặt khác nhanh chóng liên lạc với chiến hạm vũ trụ, bảo đảm chặn bả ấy, nếu không phải tàu cứu viện tới thì cứ chờ năm chữ to đùng "toàn quân bị tiêu diệt" trên báo cáo đập vào mặt đi!

Trịnh Xá cười khỏ, hần thông qua tâm linh tỏa liên của Chiêm Lam cũng đại khái biết được tình hình, trong nhóm lính của đội cơ động số sáu quả thật còn lưu lại dụng cụ liên lạc vệ tinh công suất lớn tương đối hoàn chỉnh nhưng đáng tiếc là chiến hạm vũ trụ nếu không phải đã chạy khỏi quỹ đạo Klendathu thì cũng lâm vào tình trạng hư hỏng quá nửa, căn bản không thể phóng tàu cứu sinh tới đón mọi người. Một câu truyền tới, hơn hai mươi phút sau vẫn chưa liên lạc tiếp, tâm lý những người biết rõ tình hình đều dần trở nên nặng nề, cảm giác bị chính phủ Liên bang trái đất bỏ rơi xuất hiện trong lòng các sỹ quan.

Thời gian chờ đợi cũng không tiếp tục quá lâu, khoảng mười phút sau, nhân viên thông tin cuối cùng cũng nhận được hồi đáp, tướng lĩnh cấp cao trong chính phủ Liên bang cũng không phải toàn là lũ ngốc, mất thấy tàu chiến vũ trụ bị phá hủy phần lớn, quân đổ bộ tử vong quá 80%, đám tướng lĩnh này cuối cùng cũng triệu tập binh lính dự bị vội vàng chạy tới. Theo tin tức từ máy liên lạc truyền tới, sau bảy giờ, nhóm tàu cứu viện và máy bay oanh tạc đầu tiên sẽ tới Klendathu, chuyện họ cần làm bây giờ chính là sống sót trên chiến trường bầy tiếng đồng hồ.

Sức kiểm chế của trung úy tay sắt Rasczak coi như còn khá, hần ít nhất cũng không mất tư cách đi chửi bới ầm ỹ, nhưng các sỹ quan khác thì không được như vậy, bọn họ to mồm mắng chửi tướng lĩnh cấp cao của chính phủ đều là lũ rác rưởi, ăn phân mà lớn. Những người này đã dần dần phát điên lên, chờ đợi tại hành tinh này thêm một phút cũng có nghĩa là có thêm hàng chục người tử vong, bọn họ đã dần dần bị lũ bọ bao vây, chờ đến lúc chúng tập hợp lại thì việc duy nhất mọi người có thể làm là bóp cò súng trong tay cho đến khi bị lũ bọ xé xác ăn thịt.

Rasczak nhìn Trịnh Xá nói:

- Sỹ quan trưởng của ta, người có kiến nghị gì không? Nhìn vẻ mặt người đầy tâm sự, có chuyện gì thì nói ra đi.

"Chiêm Lam, kết nối ý thức của ta với Sở Hiên..."

Trịnh Xá vừa bị Rasczak gọi, hần lập tức nói với Chiêm Lam trong ý thức, mà cô gái này rõ ràng là vẫn luôn chú ý tới hần, nên khi trong đầu hần vừa có suy nghĩ nàng đã lập tức kết nối ý thức hần với Sở Hiên.

"...Về cơ bản là như vậy, ta biết người nhất định đã nghĩ biện pháp nào đó, không cần biết là dùng mọi dụ, hay phân tán thương binh, tóm lại cứ nói kế hoạch trong đầu người ra đi..."

-Như vậy....

Trịnh Xá đứng sững ra khoảng hai mươi giây, mọi người xung quanh đều tưởng hần đang sắp xếp từ ngữ, tiếp đó hần liền lập tại từng lời của Sở Hiên:

- Không thể phân tán binh lực, binh lực hiện tại đã rất yếu ớt rồi, muốn đối phó với lũ bọ còn phải có ưu thế hỏa lực mới được, hơn nữa cũng không thể bỏ mặc thương binh, làm vậy sẽ đả kích sỹ khí nghiêm trọng, khiến đội quân đã không còn bao nhiêu ý chí này hoàn toàn tan rã.... Chúng ta chỉ có thể bị động phòng thủ, vừa rồi lính tinh sát đã phát hiện một ngọn núi nhỏ, chúng ta hành quân theo sườn núi khoảng một giờ sẽ tới đỉnh, chỉ có một đường lên núi, cũng không rộng rãi lắm nhưng trên ngọn cũng khá quang đãng. Địa thế bên trong rộng, đường vào nhỏ, chỉ cần chúng ta có thể giữ vững thông đạo lên núi, ngoài ra phân một bộ phận binh sỹ đối phó với bọ hopper trên trời, vậy rất có khả năng kiên trì được bảy giờ...

Rasczak nhú mày trầm tư mấy giây rồi mới nói:

- Trên đường hành quân là lúc binh lính tử vong nhiều nhất, rất nhiều chỗ đi qua sẽ sụp xuống, bọ ở phía dưới sẽ giết chết hoặc ăn thịt các binh sỹ rơi xuống... Hành quân một tiếng đồng hồ, chúng ta ít nhất cũng sẽ tử vong một nghìn tới hai nghìn lính tại sao không chọn cổ thủ gần đây? Địa hình ở đây mặc dù không tốt như trên đỉnh núi nhưng khá thông thoáng, không phải dễ tạo ưu thế hỏa lực sao?

Trịnh Xá nghe nói vậy lại thấy trong ý thức Sở Hiên khê thở dài, rất rõ ràng hần biểu hiện sự bất mãn với đề nghị này. Quân đội không có vũ khí hạng nặng, không có quy tắc tác chiến thông thường mà hình như cả đám sỹ quan này cũng không hiểu biết về các loại chiến thuật hay các quy tắc chiến tranh, bọn họ có lẽ được huấn luyện tốt nhưng chỉ vốn vịn ở phương diện chiến đấu, chẳng có tác dụng gì với đại cục, đây là suy nghĩ xuất hiện trong ý thức Sở Hiên

-Bởi vì trên mặt đất... Thứ chúng ta sợ nhất không phải là bộ xuất hiện tập thể từ xa tiến lại, tích lũy hỏa lực của hơn hai nghìn người bắn quét xuống, dù là bộ tanker cũng không thể từ xa xông tới, hỏa lực tích tiểu thành đại đủ tiêu diệt bất kỳ loài bộ chiến đấu cận thân nào, dù là bộ hopper tốc độ cực cao cũng vậy. Nhưng cũng tương tự như vậy, chúng ta cũng có nhược điểm của mình, khi cận thân chiến đấu, một con bộ warrior đủ sức xé xác hơn mười binh sỹ, mà lũ bộ làm thế nào mới có thể tiếp cận được chúng ta đây? Chỉ có thể là tiến hành đánh lên từ dưới đất, chỉ cần chúng ta cố định vị trí, đám bộ sẽ không ngừng tiến hành đột kích, chỗ quân đội phòng ngự gần như không có chút an toàn nào.... Nhưng nếu lên đỉnh núi thì không như vậy, với độ cao và số lượng đá mà nói chỉ ở đó mới có thể phòng ngự khả năng đánh lên của loài bộ, vì thế chúng ta phải lập tức bắt đầu hành động, không thể để đám bộ cố định vị trí chúng ta, cứ như thế này đột kích dưới lòng đất sẽ lập tức bắt đầu!

Lệnh hành quân lập tức được truyền đạt tới toàn quân trong vòng năm phút, đám sỹ quan cấp úy chỉ biết trợn mắt há mồm không tìm ra được ý kiến phản đối nào cho nên giao toàn quyền chỉ huy cho mấy người Trịnh Xá, sau khi Trịnh Xá rời đi một lúc lâu, trung úy tay sắt Jean Rasczak mới kinh hỉ nói với các sỹ quan còn lại:

- Xem ra ta tìm được một tên sỹ quan trưởng không tồi, tên nhóc này hoàn toàn có thể tiến vào bộ tham mưu. Không, lũ ngu ngốc trong bộ tham mưu có khi còn không bằng hắn....

Cho dù thế nào, Trịnh Xá, hoặc có thể nói là năng lực của Sở Hiên, rất dễ dàng được các sỹ quan thừa nhận, trên đường hành quân, quyền khống chế toàn bộ quân đội đã bị người của tiểu đội nắm giữ, cộng thêm tinh thần lực tảo miêu của Chiêm Lam, đội hỏa lực thủ của Bá Vương, nhóm trinh sát của Vương Hiệp, sau khi được mọi người tổ hợp lại, cánh quân này đã từ từ phát huy được thực lực vốn có của quân đội, dù sao thì những binh sỹ này cũng được huấn luyện không kém, chỉ là họ không biết phối hợp tác chiến thế nào thôi.

"Tình huống cơ bản đã rõ ràng."

Sở Hiên liên tục thông qua nhân viên thông tin khống chế hướng di chuyển của đoàn quân, không ngờ vẫn còn nhàn hạ nói chuyện với Trịnh Xá, nhìn vẻ mặt hắn cứ như đây là chuyện đương nhiên vậy.

"Nền văn minh trái đất thời đại vũ trụ này quả nhiên là có thiếu sót, lúc trước nói chuyện với một số người thì biết, chiến tranh thế giới thứ ba mấy trăm năm trước gần như hủy diệt cả địa cầu, sau đó chính phủ Liên bang trái đất thành lập cường hành khống chế những nhiệm vụ có khả năng kích động chiến tranh. Chính vì vậy, mấy trăm năm sau gần như không có chiến tranh phát sinh, cùng với khoa học kỹ thuật dân dụng nâng cao, khoa học kỹ thuật quân sự luôn bị chính phủ Liên bang trường kỳ áp chế, không chỉ như vậy, xây dựng và huấn luyện quân đội cũng đã trở nên cực kỳ quái lạ. Có thể nói, chính phủ trái đất thời đại này đã gần như quên mất chiến tranh, bởi vì họ tự biết khoa học quân sự cùng các tổ chức chiến tranh của mình thấp kém đến mức nào...."

"Đây là một tình tiết kịch bản, Trịnh Xá, mặc dù chưa thể khẳng định, nhưng trợ giúp Liên bang trái đất lại có được tổ chức và khoa học chiến tranh, tình tiết kịch bản như vậy ít nhất cũng phải cấp 2B, thậm chí là cấp A!"

310. Cuộc Phòng Thủ Khốc Liệt (1)

tiếng, cứ như vậy, họ chỉ cần cố gắng thêm hai mươi phút nữa là được, thức ăn nóng hổi cùng nước uống ngọt ngào đang đợi họ phía trước.

-Nghỉ ngơi một chút đi, việc trước mắt cần làm là phải nhanh chóng phần chấn tinh thần binh lính, hiệu quả hiện tại coi như không tệ, ít nhất cũng cho mọi người có hy vọng sống sót, thêm nghỉ ngơi thích hợp và bổ sung thức ăn có thể giúp những người chưa vị thương phục hồi khoảng 80% sức chiến đấu. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, chỉ có thể thì không cách nào vượt qua được sáu tiếng....

Sở Hiền vạch vạch gì đó trên giấy, hần vừa vẽ vừa nói với những người xung quanh.

Trịnh Xá ngạc nhiên hỏi:

- Còn có vấn đề gì nữa? Ở đây gió mạnh, đám hopper không thể bay lên được, hơn nữa lên núi chỉ có một đường, bốn phía đều là vách đá dựng đứng, nền đất toàn là đá cứng, chúng ta ở đây hẳn phải rất an toàn mới đúng chứ?

Sở Hiền chưa trả lời, Bá Vương và Vương Hiệp đã cùng cười khỏ, Vương Hiệp nói:

- Trịnh Xá, mặc dù người ở lâu trong hoàn cảnh sinh tử, đã luyện được cách nắm chắc thể cục, đặc biệt là khi tiểu đội tác chiến những sắp xếp của người thật sự rất nhạy cảm, kịp thời, nhưng phương diện quân đội lại không đơn giản như vậy... Chúng ta đang thiếu đạn dược.

-Thiếu đạn?

Sở Hiền ngẩng đầu lên, trên giấy là một đồng con số và phép tính, hần khẽ nói:

-Không sai, đạn dược của chúng ta chỉ còn rất ít, phương thức an toàn nhất để bảo vệ chỗ lẩn vào vốn là bố trí một nghìn người, như vậy dù có bộ tanker cũng không thể tới gần, nhưng không còn cách nào, lượng đạn không đủ. Tổng cộng toàn quân có 42 quả tên lửa hạt nhân mini, hơn 13000 băng đạn, chia ra mỗi người được hai, ba băng, muốn dùng số đạn đó để phòng thủ sáu tiếng đồng hồ, trừ phi số lượng bộ tấn công rất ít hoặc những đợt tấn công rất thưa, nhưng mà....

Trịnh Xá cũng im lặng, theo tin tức Chiêm Lam quét hình được, cả chân núi đã đông nghẹt những bộ, số lượng lan tràn ra hơn mười dặm, đó mới chỉ là trên mặt đất, vô số bộ còn đang xuyên qua dưới lòng đất, số lượng tuyệt đối phải hơn mấy triệu con. Ngoài bộ tanker ra còn có một giống bộ toàn thân đều là vỏ dày, trông giống như một chiếc xe bọc thép lớn có hai cái càng khổng lồ, số lượng giống bộ này cực ít, thậm chí còn ít hơn bộ tanker nhiều, hơn nữa chúng cũng không phải bộ mà Chủ Thần từng nhắc tới, có thể thấy chúng thuộc loại bộ ẩn, có sức uy hiếp cực mạnh.

Trịnh Xá cười khỏ nói:

- Không sai, số lượng bộ kinh khủng như thế chỉ cần tấn công liên tục trong sáu giờ cũng đủ để chôn vùi chúng ta rồi. Cũng may là tầm nhìn trên hành tinh này không xa, nếu không một khi để binh sỹ nhìn thấy nhiều bộ như vậy, có lẽ bọn họ sẽ lập tức mất hết tin tưởng sống sót rồi....

Bá Vương và Vương Hiệp cùng thở dài, Bá Vương bỗng lên tiếng:

- Vậy cứ dứt khoát lôi vũ khí của chúng ta ra là được rồi, nếu dùng được railgun vô hạn đạn của ta thì quá tốt, không phải sẽ giết sạch được lũ bộ này sao? Ha ha, chỉ không biết khi nòng súng nóng lên thì súng ống Liên bang này có chịu nổi không nữa....

-Không được!

Trịnh Xá cùng Sở Hiền gần như quát lên, nói xong hai người đưa mắt trao đổi, rồi Sở Hiền thần nhiên nói:

- Không thể lấy vũ khí của chúng ta ra, bởi vì cho dù đội đối phương biết có bốn người bọn ta, nhưng vì còn vài người ẩn giấu nên bọn chúng còn chưa dám đối phó với chúng ta. Nhưng nếu lấy vũ khí công nghệ cao ra thì thứ chúng ta phải đối mặt sẽ là toàn bộ chính phủ Liên bang của cái trái đất này, trước lợi ích, bộ máy quốc gia là cơ cấu vô tình nhất, phải biết rằng thế giới phim kinh dị này là thế giới chiến tranh độ khó cao, lại trong hoàn cảnh chiến trường vũ trụ và chiến trường hành tinh khác, khả năng chúng ta có thể đối kháng với chính phủ là.... bằng không!

Bá Vương nặng nề thở dài, nói:

- Chẳng lẽ cứ ngồi vậy chờ chết? Như thế khác gì chúng ta đơn độc ở ngoài rồi cũng chết?

Sở Hiên lại nhìn đám binh sỹ xung quanh, cười lạnh nói:

- Đương nhiên là khác nhau, ít nhất ở đây có... Có bao nhiêu kẻ chết cùng chúng ta, đương nhiên, phải tới khi bọn họ chết hết chúng ta mới chính thức gặp nguy hiểm có thể tử vong. Dạn được phỏng chừng có thể duy trì được bốn tiếng, năm trăm lính cùng bắn liên tục, hơn mười nghìn băng đạn không chịu nổi quả thời gian ấy, một giờ tiếp theo chúng sẽ phải sử dụng các biện pháp khác để chống cự. Đầu tiên là đá tảng, độ nghiêng từ chân núi đến đỉnh núi cũng đủ lớn, lăn đá từ trên này xuống, chỉ cần hình hơi tròn, đường kính từ một tới hai mét là đủ giết chết tất cả bộ warrior trên đường, uy lực so với súng đạn còn lớn hơn một chút, vài nhìn người liên tục đào móc, lăn đá xuống cũng đủ chống cự được mấy chục phút. Nhưng công kích bằng đá này cũng có một khuyết điểm rất lớn, đó là đối mặt với bộ khổng lồ, ví dụ như bộ tanker hoặc những con giống xe thiết giáp có hai càng kia thì không đủ để uy hiếp chúng nó, bốn mươi hai quả tên lửa mini sẽ được sử dụng ở đây....

Ba người Trịnh Xá, Bá Vương, Vương Hiệp nghe Sở Hiên giải thích tỷ mỉ, bọn họ cũng tự tính toán những vị trí mình có thể phải chiến đấu, xong xuôi Trịnh Xá gật đầu nói:

- Như vậy tiếp theo sẽ là phân chia nhiệm vụ. Bá Vương tiếp tục tại thông đạo dạy đám lính kia làm thế nào tiết kiệm đạn dược, hơn nữa còn phải nâng cao uy lực, không được bắn loạn không mục đích. Vương Hiệp, người thu thập tất cả lựu đạn trong quân lại, xem xem có thể cải tiến được gì không, ta muốn nâng cao uy lực lên, thể tích lớn nhỏ không quan trọng, uy lực lớn là được. Sở Hiên, người tiếp tục ở đây điều phối toàn quân tác chiến, ta sẽ thủ ở cửa vào, chỉ cần có bộ uy lực lớn đột phá phòng tuyến ta sẽ giải quyết... Còn Zero, người kết nối với ý thức ta được không? Nhiệm vụ của người là sử dụng súng hiệu suất cao của quân đội ngắm bắn tầm xa, mục tiêu là mắt của các con bộ khổng lồ uy lực lớn, chỉ có chỗ đó là điểm yếu nhất của chúng, ta biết sức bắn và xạ trình của súng quân đội rất thấp, nhưng nhiệm vụ này chỉ có thể giao cho người...

-Chiêm Lam, người tiếp tục phụ trách phối hợp liên kết ý thức mấy người bọn ta đồng thời quét hình bằng tinh thần lực, đặc biệt là khu vực vách đá xung quanh, mặc dù rất dốc nhưng vẫn phải chuẩn bị cho tốt, còn La Cam Đạo... Người phải liều mạng bảo vệ Chiêm Lam, trong đoàn đội cô ấy còn quan trọng hơn cả ta, nếu như gặp nguy hiểm người phải đưa Chiêm Lam rời xa, đến lúc bắt buộc... Ai, tóm lại là như vậy, mọi người làm tốt việc mình phụ trách là được, còn sáu tiếng nữa....

312. Cuộc Phòng Thủ Khốc Liệt (3)

Đối với con người khi còn sống, sáu tiếng thật quá ngắn ngủi, ngắn đến mức nhiều người không đủ ngủ một giấc, nhưng với mấy ngàn người này mà nói, sáu tiếng này chính là cửa ải xem họ có thể tiếp tục sống sót hay không, vượt qua được thì sống, không qua thì chết, chuyện này đã trở thành nhận thức chung của tất cả binh lính, mà để toàn quân hoàn toàn minh bạch trong mười mấy phút, nguyên nhân quan trọng là nhờ Sở Hiên sửa đổi một vài vị trí trong quân.

-Không thể không thừa nhận, tác dụng của người chỉ đạo trong quân vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ, trong quân đội của ta chưa bao giờ tồn tại vấn đề sỹ khí hạ thấp, điều một ít người làm chỉ đạo viên, sau đó cho họ biết làm thế nào thuyết phục binh sỹ, để bọn họ hiểu được đạo lý liều mạng thì sống, tuyệt vọng là chết! Ta cần một đội quân không biết sợ hãi tử vong, chính là như vậy...

Sở Hiên nói với Trịnh Xá về rất đơn giản, hẳn vừa nói chuyện vừa ra lệnh thông qua máy liên lạc, bộ dạng như vậy khiến mấy người Trịnh Xá đều cảm thấy mình như người thừa. Bất quá, đây cũng không phải là chuyện kỳ gì, kỳ thật, bất kỳ ai đối mặt với Sở Hiên đều sẽ có cảm giác tự ti, đó là cảm giác đối diện với một kẻ cái gì cũng biết, mặc dù nói ra có chút khoa trương, nhưng hẳn thật sự khiến người khác cảm thấy như vậy.

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Bọn chúng vẫn chưa tấn công, đang đợi Brain bug ra lệnh sao?

Sở Hiên cũng không ngần ngại đầu lên, đáp:

- Không, Brain bug hẳn là đã sớm ra lệnh, do đường lên núi không rộng rãi, cộng thêm hoàn cảnh phía trên không thích hợp cho bộ hopper tập kích, nếu bọn chúng cứ tấn công từng đợt từng đợt nhỏ, chúng ta sẽ không hề bị nguy hiểm đến tính mạng. Vì thế mệnh lệnh của Brain bug hẳn là thúc một tiếng trống, đem tất cả lực lượng ào ạt tiến công không quản thương vong, một trăm nghìn, hai trăm nghìn, năm trăm nghìn, một triệu, tới bao giờ giết sạch tất cả chúng ta mới thôi... Chiêm Lam, đã ngăn chặn toàn bộ đỉnh núi này phải không? Vậy bây giờ để lộ chỗ phòng ngự ra, để đội kia nhìn thấy chúng ta... Trịnh Xá, nếu như phòng tuyến bị phá, chúng ta đều có thể sẽ bị giết, vậy người phải theo hướng dẫn của Chiêm Lam, sử dụng Hủy diệt không chế tất cả bọn chúng, đó là cơ hội duy nhất để chúng ta có thể sống sót!

Trịnh Xá gật đầu, sắc mặt nghiêm túc, hẳn còn chưa kịp nói gì, từ chỗ thông đạo đa truyền đến tiếng súng liên thanh, tiếp đó là tiếng binh lính gào lên giận giữ, mang theo sợ hãi và dục vọng sống sót, những người bảo vệ thôn đạo đã bắt đầu điên cuồng, súng trong tay liên mạng bắn xuống dưới.

Sở Hiên lập tức quát vào máy liên lạc:

- Bá Vương! Người quản bộ đội kiểu gì đấy! Hỏa lực thế nào người tự biết, nếu còn phát sinh chuyện tương tự, người không cần đứng đó nữa đâu!

Tiếng Bá Vương cũng gào lên:

- Vâng, chỉ huy.... Con mẹ nó, đừng làm ta nhớ tới chuyện ngày xưa, nhiều bộ quá, bọn chúng ủa tới đông nghìn nghịt, không nói chuyện với người nữa, ta tự biết phải tiết kiệm đạn... Khốn kiếp, nhiều bộ quá đi mất!

Còn cách lúc tàu cứu viện tới năm giờ bốn mươi hai phút, cuộc tấn công tổng lực của loại bộ cuối cùng cũng bắt đầu, hàng trăm nghìn con bộ chen chúc theo thông đạo nhỏ hẹp, liều mạng lao tới, cảnh tượng khủng bố khiến mỗi binh sỹ đều không lạnh mà run, họ đã không còn nghe lệnh, chỉ theo bản năng bắn xuống chân núi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ làm đám bộ này biến mất đi!

Pằng, pằng!

Bá Vương nâng khẩu súng còn bốc khói lạnh lùng nhìn quanh, trước mặt hẳn là mấy tên lính đang nằm trong vũng máu, khi binh lính xung quanh kinh ngạc nhìn lại, hẳn mới gằm lên giận giữ:

- Tiến hành, ngắm chuẩn bắn phát một theo phương pháp đã dạy lúc trước, mười người một tổ phụ trách một hướng, kẻ nào dám bắn loạn, kẻ nào dám lãng phí đạn được... Xử theo quân pháp!

Đám lính còn ngây ngốc nhìn, tới khi Bá Vương cầm súng bắn một loạt chỉ thiên tất cả mới đột ngột tỉnh táo lại, nhanh chóng ngắm chuẩn hướng thông đạo, mười người một tổ phụ trách một hướng nhỏ, bắt đầu bắn phát một. Mặc dù tố chất quân sự không cao nhưng trình độ huấn luyện của họ cũng thật sự nghiêm khắc, trong yêu cầu thế này, mỗi người lính đều nhanh chóng xạ kích, độ chuẩn cũng không kém lắm. Bá Vương bấy giờ mới khẽ thở phào, sau đó hẳn mỗi tay cầm một khẩu súng quân dụng tự động, hét lớn bắn về phía chân núi, mặc dù gọi là bắn quét nhưng độ chính xác lại vượt xa những người khác, gần như mỗi lần bắn đều có một con bộ đổ xuống... Nhưng đối diện với cả biển bộ vàng rực vô cùng vô tận, đến cả Bá Vương trong lòng cũng từ từ tuyệt vọng.

-Đây... đây chính là thế giới phim kinh dị chiến tranh sao? Sức mạnh của một cá nhân ở đây thật quá nhỏ bé, quả nhiên những người được Chủ Thần lựa chọn không thể toàn là người hoàn mỹ, chúng ta cần đồng đội, cần kết hợp các loại lực lượng, cần mọi người đồng tâm hiệp lực mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này... Nếu như phim Starship Troopers này không có ba người các người, chúng ta sẽ chết rất nhanh, ha ha ha....

Trịnh Xá đứng tại chỗ phòng ngự, cười lớn nói, Chiêm Lam cũng đã truyền kết quả quét hình vào đầu hẳn, sâu dưới lòng đất cách đỉnh núi khoảng mười dặm có một số thứ đang được che giấu, có lẽ là một tiểu đội khác, có lẽ là Brain bug, tóm lại, trong lòng Trịnh Xá đã hạ quyết tâm, khi đoàn đội lâm nguy, chính là lúc hẳn bắt đầu liều mạng....

-Đó là thứ gì?

Đột nhiên có vài binh sỹ rống lên, ở phía xa, hơn mười con bộ tanker khổng lồ đang tiến tới, nhưng trước ưu thế hỏa lực tập trung, thân thể to lớn của chúng cũn không thể tới gần điểm phòng thủ dưới năm trăm mét. Không thể không thừa nhận, súng quân dụng Liên ban chế tạo uy lực chẳng ra sao nhưng tầm bắn

lại không tồi, bởi vì loại đạn này được thiết kế để bắn xa nên uy lực không được như các loại đạn dùng kỹ thuật xuyên phá trước đây.

Trên lưng bộ tanker có hơn mười khối u lớn, trước đây những khối u này chưa từng xuất hiện nên mọi người đều tập trung toàn bộ tinh thần, chăm chú quan sát, tới khi những con bộ tanker bị bắn chết, những khối u này bỗng bắn vọt lên, lao thẳng tới chỗ trận địa, giống như một loạt đạn pháo.

-Bắn! Bắn rơi những thứ kia xuống, không thể để chúng tới gần!

Bá Vương đứng giữa đám lính, gầm lên, tự hắn cũng giơ hai khẩu súng điên cuồng nhả đạn, nhưng đạn bắn trúng vào những khối u đó lại tạo ra tia lửa tung tóe, giống như bắn trúng thép khối, còn những khối u đó vọt qua mây trăm mét rơi thẳng vào giữa các binh sỹ trên trận địa.

-Nằm xuống!

Thanh âm của Vương Hiệp truyền tới, mọi người vô thức quay đầu lại, chỉ thấy hắn đang đứng cách đó không xa, tay cầm một quả tên lửa hạt nhân mini vác vai, quát lớn bắn thẳng lên trời, lập tức một số tên lính gào lên:

- Mẹ kiếp, tên lửa phải đập vào mới nổ, hoặc thời gian vượt quá một phút, bắn lên trời không phải muốn nổ chết tất cả chúng ta sao?

Tiếng hô chưa dứt, một luồng ánh sáng mãnh liệt đã bùng lên trên không, những người này lập tức ôm mắt kêu gào, còn số nằm xuống đất thì may mắn hơn nhiều, mặc dù cũng bị chấn động và sóng nhiệt tập kích nhưng tóm lại là không bị thương trí mạng.

Khi mọi người đứng lên, luồng lửa trên trời còn chưa tắt, Vương Hiệp bỏ súng phóng tên lửa vác vai xuống, thuận miệng nói:

- Ta đã sửa lại hệ thống định giờ bên trong một chút, có thể đặt thời gian ngắn nhất là ba giây... Cẩn thận!

Hai khối u cách vụ nổ xa nhất không bị phá hủy, trượt theo luồng lửa đập xuống đất, binh lính chỗ đó lập tức tránh ra bốn phía, nhưng hai khối u cũng không phát nổ mà từ dưới đất dựng thẳng lên, mở ra biến thành hai con bộ to lớn trông như con nhện có sáu chân. Hai con bộ này trực tiếp x c ã binh n

loại chất dạng khí màu lam, chính loại chất này tạo thành vòng sáng xanh lam, đây rõ ràng là một loại vòng bảo vệ, không ngờ có thể chặn được công kích từ tên lửa hạt nhân mini....

Con bọ thiết giáp không tổn hại gì tiếp tục tiến về phía trước, khi lớp vỏ hạ xuống vòng bảo vệ màu lam lập tức biến mất, mà bọ warrior theo sau nó bị tên lửa giết chết rất nhiều lại nhanh chóng được hàng vạn con khác bổ sung, đi theo con bọ khổng lồ từ từ áp sát trận địa.

-Khốn kiếp, khốn kiếp, đây mà là bọ sao? Xuất hiện cả vòng bảo vệ, thứ này cũng gọi là bọ à?

Trịnh Xá thấp giọng gầm lên, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn con bọ thiết giáp càn lúc càng tới gần, từ một nghìn năm trăm mét xuống một nghìn bốn trăm mét, một nghìn ba trăm mét, nó tiến thêm một mét là thời gian sống sót của mọi người bị rút ngắn một phần. Binh lính trên trận địa đơn giản là đã bắt đầu liều mạng, họ mặc kệ mệnh lệnh của Bá Vương, tất cả điên cuồng giương súng bắn thẳng về phía con bọ, nhưng vỏ ngoài đen xì của nó quả thật là vô cùng dày, từng luồng đạn bắn tới chỉ có thể không ngừng ma sát bắn ra hoa lửa, làm nó cần bản đến cả vòng bảo vệ cũng không thêm tạo ra, cứ như vậy càng lúc càng tiếp cận trận địa.

Trịnh Xá lúc này vẫn còn trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, trong đầu lập tức suy nghĩ, đối với chiến thuật này, cách phản công tốt nhất không nghi ngờ gì chính là sử dụng Hồ hồn, chỉ một đao thôi là con bọ này chắc chắn xong đời. Nhưng hắn lại không thể lấy Hồ hồn ra được, thanh trường đao cực kỳ ấn tượng này người khác nhìn thấy là tuyệt đối không thể quên được, sử dụng nó cũng có nghĩa là trong mắt binh sỹ hắn sẽ được dán hai chữ siêu nhân, quả thật quá khoa trương nên chiến thuật này chắc chắn không được.

Chiến thuật thứ hai là đồng thời bắn ra mấy quả tên lửa hạt nhân mini, bất cứ vòng bảo vệ nào cũng chỉ có thể chịu đựng được sức công kích tới một giới hạn nhất định, cho dù vẫn còn năng lượng để chống đỡ cũng vô dụng, bởi vì uy lực cực lớn trong nháy mắt sẽ xuyên thủng hoặc phá hủy vòng bảo vệ, nhưng nếu như vậy, số tên lửa dự trữ sẽ...”

”Nói cách khác, nó không sử dụng vòng bảo vệ khi vỏ ngoài đủ sức ngăn cản đạn bắn tới, có thể xác định lớp vỏ đó chắc chắn là cực kỳ cứng rắn, mà khi sử dụng vòng bảo vệ lại có thể ngăn cản tất cả công kích nổ cùng các loại đạn bên ngoài cơ thể... Thử một lần xem sao”.

Trịnh Xá lập tức lấy băng vải chất lượng cao từ trong Nạp giới ra, đồng thời quay sang Vương Hiệp nói:

- Vương Hiệp, lát nữa theo hiệu lệnh của ta hãy bắn tên lửa hạt nhân, ngàn vạn lần không được phóng sớm, nhưng cũng không được muộn, mặc dù chỉ thử một chút nhức xác suất thành công hắn là vẫn rất lớn....

Vừa nói hắn vừa ngồi xuống đất, buộc quả lựu đạn cải tạo vào chiếc móng vuốt sắc bén, tình cảnh này khiến hắn có cảm giác quen thuộc, nhớ lại lúc trải qua phim Alien 1, không phải cũng sử dụng một thanh thép lớn có buộc dây lựu đạn vào sao? Không ngờ rằng đến hôm nay hắn lại một lần nữa sử dụng biện pháp này.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, Trịnh Xá hít sâu một hơi rồi đứng dậy, lúc này con bọ thiết giáp đã chỉ còn cách trận địa một nghìn mét, tất cả binh sỹ đều hướng về phía nó điên cuồng nhả đạn, không chỉ có đội lính này mà hai tiểu đội chi viện phía sau cũng bắt đầu liều mạng khai hỏa tất cả mọi người đều đã gấp tới độ hai mắt đỏ ngầu....

Trịnh Xá yên lặng hướng móng vuốt sắc nhọn về phía con bọ khổng lồ, tiếp đó hắn giật chốt lựu đạn rồi vung tay ném thẳng tới, khi chiếc vuốt bay được nửa giây hắn quay sang Vương Hiệp quát lớn:

- Bắn!

Vương Hiệp vẫn nhắm chuẩn vào con bọ, khi Trịnh Xá quát lên, hắn cũng đồng thời bóp cò, một quả tên lửa theo sát móng vuốt bắn về phía con bọ. Khi tên lửa còn cách khoảng hơn mười mét, con bọ đột ngột dựng vỏ ngoài lên, vòng bảo vệ màu lam chặn quả tên lửa lại nhưng chiếc móng vuốt đã vọt qua trước khi vòng bảo vệ xuất hiện, tiếp đó.....

Trịnh Xá chỉ có thể nhìn tới đây, bởi vì trong khoảnh khắc tiếp theo ánh sáng mãnh liệt đã bùng lên, hắn cũng không chịu được phải nhắm mắt lại, do tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chăm chăm vào trung tâm vụ nổ nên sau khi ánh sáng lóe lên hắn có cảm giác như mình bị mù, hai mắt không những vừa đau vừa nhức mà còn chẳng nhìn thấy gì hết. Bất quá tinh thần lực tảo miêu của Chiêm Lam cũng kịp thời truyền

tới, khung cảnh xung quanh hiện lên rõ ràng trong đầu hắn, bao gồm cả con bọ khổng lồ đã bị biến thành mảnh vụn trong màn lửa, màn chắn che phủ nó đã bị đoàn đội kia giải trừ....

Vương Hiệp thấy Trịnh Xá nhắm nghiền mắt lại, nước mắt trào ra, hắn lập tức chạy tới, trước tiên giúp Trịnh Xá mở mi mắt rồi quan sát kỹ càng, một lúc lâu sau mới thở phào nói:

- Còn tốt, không có gì đáng ngại, dùng nước thuốc trị kích thích cường quang bên quân y, sau khi nhỏ mười phút không được mở mắt, tổ chất thân thể người tốt hơn người thường nhiều, chút ánh sáng ấy hắn là không nghiêm trọng...

Trịnh Xá bình tĩnh gật đầu, hắn dùng sức vỗ vai Vương Hiệp nói:

- Giết chết bọ thiết giáp... Mẹ nó, một nghìn điểm thưởng, một chi tiết kịch tình cấp D, nếu chúng nó tới thêm mấy con chúng ta cứ dứt khoát ở đây giết cho sướng tay, ha ha ha....

Vương Hiệp lại cười khổ nói:

- Phải có mấy quả lựu đạn cải tạo mới được, một là không đủ thời gian, hai là không đủ đạn được, hơn nữa lần sau chúng ta phối hợp không ai dám chắc là có tốt như lần này hay không, nếu như thất bại thì chắc chắn phải chết, không nên mạo hiểm thì hơn....

-Ha ha ha, nguy hiểm càng cao, phần thưởng càng lớn, tóm lại chúng ta coi như đã vượt qua đợt công kích lần này....

Trịnh Xá vừa nói vừa đi tới bên trận địa, đám lính đã nhìn thấy sau khi luồng lửa biến mất không hề xuất hiện vòng bảo vệ màu lam kia nữa, lần này họ mới thật sự điên cuồng hoan hô, thậm chí có người đem mũ bảo hiểm tung thẳng lên trời, mà Bá Vương cũng đứng đó thở ra một hơi nhẹ nhõm, đối diện với pháo đài di động khổng lồ đó, binh lính ở đây thiếu chút nữa đã tan rã toàn bộ.

-Nếu như phải chết.... Nếu như mọi người chúng ta phải chết, ta tin rằng tuyệt đối không phải hôm nay! Bởi vì chúng ta đều liều mạng chiến đấu, chúng ta chắc chắn sẽ không chết ở đây! Đội phòng ngự rút lui, đội thứ hai lên bổ sung! Bắt đầu bắn!

Trịnh Xá nhắm mắt hướng về phía thông đạo bên sườn núi, từ phía sau ngọn lửa đang tắt vô cùng vô tận con bọ warrior xông ra, không còn con bọ bảo vệ to lớn chắn đường, tốc độ của chúng lập tức được thể hiện, vô số con điên cuồng lao tới, mà theo mệnh lệnh của Trịnh Xá ban ra, súng trong tay đội thứ hai cũng bắt đầu gầm thét, bắn tới chỗ đàn bọ....

315. Huyết Chiến Và Trở Về (1)

Thời gian đã trôi qua được hơn ba tiếng đồng hồ, nhân số tử vong lên tới một ngàn ba trăm người, số người chết do các loại bọ khác chỉ có mấy chục, còn lại đại đa số là do những con bọ hình nhện phun bắn ra. Vài chục đợt đầu có thể dùng tên lửa hạt nhân mini công kích nhưng sau khi loại bọ hình nhện này xuất hiện càng lúc càng dày đặc, không thể không ngừng sử dụng tên lửa, hai chục quả còn lại phải để dành cho mấy tên gia hỏa khổng lồ khác, nếu cứ tiếp tục tiêu hao hết, đến lúc sinh tử quan đầu sẽ không còn chút sức công kích nào, đối với bất cứ ai có chút lý trí, cách sắp xếp như vậy không thể chấp nhận được.

Khi những con bọ hình nhện bắn lên không, chúng hoàn toàn cuộn lại thành một khối tròn, trạng thái như vậy thực sự là đao thương bất nhập, vỏ ngoài cứng rắn như thép, đạn bắn vào chỉ ma sát tạo ra vô số hoa lửa, trải qua mấy lần cùng Trịnh Xá chính diện nghênh địch, tử thương thảm trọng, đám lính cuối cùng cũng nắm được cách chiến đấu với loại bọ này như thế nào.

Đầu tiên tốt nhất là có thể bắn chết cả bọ hình nhện lẫn bọ tanker từ xa, chỉ cần bắt chết tất cả bọ tanker từ cách xa hơn năm trăm mét thì những con bọ hình nhện gần như không có tính uy hiếp. Nếu như vì số lượng bọ tanker quá nhiều, không cách nào tiêu diệt từ xa, vậy các binh sỹ sẽ bắt đầu liều mạng lùi về sau, chỉ cần cách xa những con bọ hình nhện hơn ba mươi mét thì có thể nói chúng không có khả năng công kích tới chỗ họ, sau đó chỉ cần chờ đến lúc chúng mở thân hình ra, vô số khẩu súng sẽ biến lũ bọ này thành mảnh vụn.

Trước khi tìm ra chiến thuật này, đã có một nghìn ba trăm người chết dưới vuốt của đám bọ hình nhện đó, trên trận địa tràn ngập một lớp máu thịt, chân tay gãy đổ ngổn ngang, nhưng chiến tranh đã diễn ra đến lúc này, mỗi binh sỹ chỉ còn là một cỗ máy hoàn thành mệnh lệnh, bắn, đổi lượt, chuẩn bị đạn dược, vận chuyển thi thể, tất cả đều cảm thấy tê bại, cả thể xác lẫn tâm hồn...

".....Số lượng đạn? Sở Hiên, còn bao nhiêu đạn?"

Trịnh Xá có chút vô lực ngồi trên một tảng đá lớn, vừa rồi hắn lại cùng Vương Hiệp hợp tác giết chết một con bọ tanker nữa. Liên tục chiến đấu kịch liệt suốt mấy giờ trước đó, với bọ tanker, bọ hình nhện, thậm chí với cả một số con bọ warrior thiếu chút nữa thì tiếp cận, thần kinh và cơ bắp hắn đã bắt đầu không chịu đựng nổi, dù sao mức tiêu hao năng lượng của hắn đã vượt hơn gấp mười lần người bình thường, cả số lượng lẫn chất lượng.

"Còn hơn hai nghìn băng đạn, mười một quả tên lửa, hơn bốn trăm quả lựu đạn.... Đó là tổng lượng đạn được hiện tại của chúng ta, cách lúc tàu cứu viện tới ít nhất là nửa tiếng nữa..."

Thanh âm lạnh nhạt của Sở Hiên đáp lại.

Trịnh Xá thở dài, hắn nhìn chỗ chân núi dưới trận địa đã chất đống vô số xác bọ, có điều mỗi lần loài bọ tấn công đều phá hủy phần lớn số xác này, bọ tanker phun một loạt lửa là đủ thiêu cháy tất cả thành tro bụi hoặc khé giẫm lên là biến cả đống xác thành mảnh vụn dưới chân nó. Vừa qua một lượt bọ tanker xông lên, loài bọ tạm thời xuất hiện một khoảng thời gian không tấn công, vừa kịp cho binh lính vận chuyển đạn dược và đổi lượt phòng ngự, khoảng lặng ngắn ngủi cho mọi người thở phào một hơi, Trịnh Xá cũng lấy ra bao thuốc lá, dùng một tay run run châm điếu thuốc, ngồi trên một tảng đá cao trước trận địa, yên lặng nhìn xuống.

"Yên tâm đi, chúng ta nhất định có thể sống sót.... Chúng ta nhất định phải sống sót, trên lưng còn quá nhiều gánh nặng, còn quá nhiều chuyện chưa làm được, dù phải liều mạng chiến đấu, dù đối đến mức phải ăn phân mà sống, chúng ta cũng nhất định phải sống sót!"

Trịnh Xá rít một hơi thật dài, yên lặng thông qua ý thức nói với mấy người còn lại, tiếp đó hắn ngậm điếu thuốc, tay trái run rẩy lấy mẩu đầu lọc hút dở trong Nạp giới ra, nhìn nó một lúc rồi lại cất vào trong, bấy giờ hắn đứng dậy trên tảng đá nói:

- Các binh sỹ, chuẩn bị bắt đầu chiến đấu! Để cho đám bọ này biết chúng ta không phải loại ăn không, cho lũ đáng chết này nhớ rằng.... Ở ngọn núi này, chúng ta đã anh dũng chiến đấu!

"Bây giờ mới hiểu những người trên Thượng Cam Lĩnh (*) đại diện cho điều gì.... Đây còn là chiến đấu trong tình huống không bị tập kích từ trên trời, không có đạn pháo tầm xa, hơn nữa còn có ưu thế hỏa lực nữa. Ha ha, nếu Chủ Thần để chúng ta sang phim kia thì bảy người chúng ta tuyệt đối chết chắc..."

Trịnh Xá nhìn xuống thông đạo dưới chân núi, nơi đám bọ warrior đang cuộn cuộn tràn ra không ngừng, phía sau lưng chúng là bọ tanker, thậm chí còn xuất hiện hai con bọ thiết giáp, hắn biết rằng loài bọ cuối cùng cũng bắt đầu tổng tấn công. Bây giờ mới là lúc tổng công kích thật sự, mặc dù loài bọ không sợ chết, số lượng của chúng nhiều đến kinh khủng nhưng số bọ chết trong chiến dịch này cũng đã khiến Brain bug cảm thấy đau đớn hoặc là tức giận, tóm lại, Brain bug trên hành tinh này chắc chắn đã ra lệnh bắt kể hy sinh, tấn công toàn diện phá tan chiến tuyến của loài người!

"Trịnh Xá, điểm che chắn kia bắt đầu chuyển động, chúng theo thông đạo tiến lên gần mặt đất, đoàn đội kia... chuẩn bị tham chiến sao?"

Ánh mắt Trịnh Xá vụt lóe sáng, hắn lạnh lùng nói:

"Tôi thì cứ tới đi, đã lâu như vậy rồi, đến lúc này mà bọn chúng còn không xuất hiện, vậy khi tàu cứu viện tới chúng ta có thể thuận lợi đào thoát.... Bọn chúng cho rằng chúng ta dễ bắt nạt sao? Không được dùng vũ khí của bản thân, không cách nào toàn lực chiến đấu, hoàn cảnh như vậy chúng lấy tư cách gì mà coi chúng ta là yếu? Hừ... Sở Hiên, nhìn thấy chuyển động của đám bọ đằng xa kia không? Bọn chúng bắt đầu tổng tấn công rồi, người nghĩ biện pháp lập phương án phòng thủ, giữ cân bằng lượng đạn là được..."

Ý thức Sở Hiên cũng có chút gấp gáp, hắn thì thào nói:

”Ta sớm đã phát hiện hành động của chúng, vừa rồi thời gian ngừng tấn công quá lâu, hơn nữa theo tình thần lực tảo miêu, có bộ hopper gia nhập, nhưng hoàn cảnh địa hình núi như thế này căn bản không phù hợp để bộ hopper công kích, chẳng lẽ bọn chúng chuẩn bị bất chấp thương vong tấn công chúng ta? Một trăm con hopper, có một con bay được lên đây đã là tốt lắm rồi... Tóm lại, người ở đó thủ vững lối vào trận địa, phía sau cứ để ta sắp xếp...”

Trịnh Xá gật đầu nói:

”Hiểu rồi... Mọi người liều mạng, cố gắng sống sót nhé!”

Còn đang nói chuyện, tiếng súng đầu tiên đã vang lên, trên trận địa, cách binh sỹ đã bắt đầu liên tục bóp cò, những con bộ warrior đi đầu tiên bắt đầu gục xuống liên tiếp. Nhưng số lượng bộ thật sự quá nhiều, cứ con nọ tiếp nối con kia giống như từng đợt sóng trào không ngừng ập tới, hình thức cả biện bộ cùng tấn công thế này trước đây chưa từng xuất hiện, rất nhiều con chỉ vì hơi chậm chân cũng bị đồng bọn phía sau đạp chết. Bất quá do tràn tới bất kể tử vong, hỏa lực trên trận địa nhất thời có vẻ yếu đi, đám bộ warrior cứ lần tới từng mét từng mét một, mỗi mét đều phải trả bằng vô số xác bộ nhưng cự ly cũng không ngừng rút ngắn, làm trong tâm trạng mỗi người lính đều càng lúc càng nặng nề.

Khoảng mấy phút sau, mấy trăm người của đội số hai đã vội vã chạy tới, mang theo đạn dược, họ cũng gia nhập chiến đấu, hỏa lực từ một nghìn người phòng thủ cuối cùng cũng áp chế được cả biển bộ đang ào tới, mà bấy giờ, bộ tanker cũng đã xuất hiện giữa từng đợt sóng công kích.

Mỗi bước chân của một bộ tanker hạ xuống đều giẫm nát vài con bộ warrior thành thịt vụn, nhưng tất cả đám bộ vẫn không hề sợ hãi lao về phía thông đạo, mà lũ warrior lại càng có ý thức chắn trước mặt bộ tanker, không ngừng tiếp cận trận địa. Khoảng cách từ năm trăm mét rút xuống còn bốn trăm mét, rồi ba trăm mét, tiếp đó bộ tanker phun ra một loạt khối u tròn giống như đạn pháo về phía trận địa, nhưng lúc này bất kỳ ai cũng không thể lùi lại, so với chục con bộ hình nhện, hàng vạn con warrior dồn dập tràn tới trước mặt càng kinh khủng hơn nhiều. Tất cả binh sỹ đều đã đánh đến đỏ ngầu cả mắt, đối diện với tử thần đang ập tới, rất nhiều người thậm chí không tránh né một phân, cứ đứng sừng sững tại chỗ nâng súng bắn đi.

Trịnh Xá gầm lên:

- Vương Hiệp, sử dụng tên lửa hạt nhân, hai quả, trên trời một dưới đất một, cứ đẩy lùi trận tuyến của bọn chúng lại rồi tính sau!

Trong lúc nói, Trịnh Xá đã cầm móng vuốt sắc bén lao tới, hắn vừa bẻ thứ này từ xác một con bộ hình nhện lúc trước, cũng là vũ khí cận chiến có thể sử dụng duy nhất hiện tại có độ cứng cao hơn dao găm quân dụng.

Vương Hiệp nghe vậy lập tức bắn tên lửa hạt nhân mini lên trời, trong thoáng chốc khi tên lửa phát nổ, ánh sáng mãnh liệt bùng lên, trong ý thức Trịnh Xá đột nhiên vang lên âm thanh gấp gáp của Chiêm La:

”Không hay rồi! Trịnh Xá, trên vách đá xung quanh đây bộ hopper đang trèo lên, bọn chúng cứ bám vào vách đá bò tới, nếu bị gió mạnh bật ra thì lại bay xuống tiếp tục trèo lên, có tới mấy nghìn con đấy!”

(*)nơi diễn ra một trong những trận chiến nổi tiếng nhất trong chiến tranh 2 miền Triều Tiên giữa quân Mỹ và Trung Quốc, cũng có 1 bộ phim về trận chiến này

cái độ lag đạo này thật vô đối.....

316. Huyết Chiến Và Trở Về (2)

Trịnh Xá trong lòng trầm xuống, hắn hít sâu một hơi vội vã nói với Zero:

”Zero, người dẫn một nhóm tuần tra bốn phía, phát hiện bộ hopper đơn lẻ lập tức tiêu diệt, gió trên đỉnh núi rất mạnh, bọn chúng không bay lên được thì còn kém bộ warrior, cố gắng giết một ít đi. Sở Hiên, người cũng sắp xếp điều binh lính bên sườn núi về chỗ trung tâm, còn La Cam Đạo! Nhớ kỹ, phải bảo vệ Chiêm Lam cho tốt, đưa cô ấy tới chính giữa trung tâm.... Trước hết cứ làm vậy đi, tạm thời chưa thể ngăn cản được bộ hopper, chỉ có thể đi trước một bước, tấn công trước khi bọn chúng lên tới đỉnh núi”.

Thời gian vẫn còn lại một tiếng đồng hồ, theo chỉ dẫn của Sở Hiên, đã có ba đội lính bắt đầu tìm kiếm và vận chuyển đá tảng, theo lượng đạn tiêu hao liên tục, lại thêm phải chi một phần cho binh sỹ tuần tra sườn núi, dần dần chỉ còn một nghìn băng đạn. Nhưng các đợt công kích của đám bọ vẫn hung mãnh như trước, vô số bọ warrior giống như từng đợt sóng cuộn cuộn đổ tới, ngoài ra còn có bọ tanker và bọ hình nhện, thỉnh thoảng còn có một con bọ thiết giáp kéo tới, trận địa mấy lần suýt chút nữa đã bị đám bọ tiếp cận, phải tiêu tốn mấy quả tên lửa hạt nhân mini cùng gần như toàn bộ số lựu đạn mới có thể giữ vững được.

Nhưng số lượng bọ thật sự quá nhiều, dù bị tanker đốt thành tro bụi hàng đồng, bị cả đàn bọ đập thành thịt vụn thì chỗ thịt đó vẫn đắp cả con đường cao lên. Do cách trận địa nằm trăm mét là nơi lũ bọ tử vong phần lớn nên tại thông đạo chỗ đó xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái, từ dưới chân núi tới gần năm trăm mét con đường cao dần lên tới tận hai mươi mét sau đó lại dần dần thấp xuống, rồi mới trở về như thường. Địa hình như vậy kéo dài quãng đường phải di chuyển của lũ bọ, từ trên cao bắn xuống, điểm nhô cao lên cách năm trăm mét đó giúp đám lính nhắm bắn chính xác hơn, uy lực đạn cũng tăng cao, chỉ là có lợi thì cũng có hại, uy lực đạn được con dốc tăng cường nhưng với tầm cao như vậy cũng khiến các khối đá bị hạn chế, không thể lăn từ đỉnh núi xuống tận chân núi, sẽ bị con dốc cản lại nên sức sát thương chỉ giới hạn trong phạm vi năm trăm mét...

Trịnh Xá quan sát cẩn thận đồng xác bọ, ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Vương Hiệp, để lại năm quả tên lửa không sử dụng, trước khi hết đạn không cần phải dùng tên lửa phá hủy con dốc kia, cứ như vậy đã... Mẹ nó, không được sử dụng vũ khí plasma, nếu không mấy quả địa lôi hoặc bom hẹn giờ uy lực chắc chắn không kém loại tên lửa hạt nhân mini này, sức bắn railgun của Bá Vương chắc chắn đủ để xử đẹp số lượng bọ như thế này, dù gặp bọ tanker cũng không sợ, Hồ hồn của ta cũng hoàn toàn có thể dễ dàng chém giết, khôn thật....

Wang Hiep cũng chỉ biết cười khổ, uy lực vũ khí plasma vượt xa mấy loại lựu đạn này, nếu như có thể chế tạo loại lựu đạn chưa được năm thành nội lực của Trịnh Xá thì uy lực thật sự không kém tên lửa hạt nhân mini này bao nhiêu. Tuy nhiên, điều quan trọng chính là tên lửa mini là loại vũ khí dùng sức nổ và sóng xung kích làm biện pháp sát thương chủ yếu, như vậy uy lực rất mạnh nhưng càng lan ra xung quanh thì càng yếu, dù có thể nói là sóng xung kích lan rộng tới mấy trăm mét nhưng phạm vi sát thương chính thức cũng lắm chỉ được một trăm mét vuông quanh tâm nổ. Vũ khí plasma thì không như thế, chỉ cần nằm trong phạm vi lan truyền của plasma là tất cả mọi sinh vật sẽ bị thiêu thành tro bụi, có thể nói chắc chắn phạm vi bao nhiêu là lực sát thương bấy nhiêu.

Thời gian liên tục trôi đi, số lượng đạn còn lại cũng càng lúc càng ít, trong lòng tất cả các binh sỹ biết được sự tình đều cảm thấy quẫn bách, mà đồng thời đám bọ hopper sau khi bò mấy chục phút cuối cùng cũng lộ diện trên vách đá. Bọn chúng lúc đầu vẫn muốn bay lên nhưng vừa bay cao ba mét lập tức bị những cơn gió kịch liệt cuốn bay, cho nên lũ bọ này chỉ có thể cúi thấp bò về phía binh lính, tốc độ như vậy tự nhiên là bị tiểu đội tuần tra dễ dàng bắn chết, chỉ có điều số lượng bọ hopper lên tới mấy nghìn con, sau khi con đầu tiên lộ mặt, càng lúc càng có nhiều con khác chui lên từ vách núi.

-Thời gian còn bao lâu? Tàu cứu viện đâu? Sở Hiên, chỉ còn hơn hai trăm băng đạn! Còn bao lâu nữa đây?

Trịnh Xá gần như đã gào lên, từ hình quét trong ý thức hắn nhìn thấy vài con bọ thiết giáp đang tiến về phía thông đạo, mặc dù tốc độ rất chậm nhưng thể hình to lớn cùng năng lực đặc thù của chúng có thể quyết định tất cả, một khi bị những con bọ khổng lồ này tiếp cận trận địa cũng có nghĩa là họ chắc chắn thất thủ!

-Bây giờ tính thời gian cũng vô dụng, vừa rồi đã liên lạc tới đội chi viện trên vũ trụ, bên đó đã phái mấy chục tàu cứu viện, đủ mang được vài vạn người.... Đúng là một đám ngu ngốc, nếu thật sự có mấy vạn người cho mà chở thì còn cần cố sống cố chết cầu cứu bọn chúng sao? Đúng là trí tuệ của kẻ tầm thường, luôn khiến người ta thấy nhục cười.... Tình huống cơ bản là như vậy, khoảng ba mươi phút nữa, tàu cứu viện đại khái có thể từ ngoài vũ trụ tiến nhập bầu khí quyển, còn đến bao giờ chúng ta có thể lên phi thuyền.... Khoảng ba mươi đến bốn mươi phút nữa, đây chỉ là ước lượng thôi.

Giọng nói của Sở Hiên không xuất hiện trong ha /

Vương Hiệp nghe vậy lập tức dùng tên lửa hạt nhân mini bắn về phía bộ thiết giáp, ánh sáng lóe lên, ngoài con bộ khổng lồ cùng hơn mười con warrior trong vòng bảo vệ của nó, tất cả bộ trong phạm vi hai, ba trăm mét đều bị tiêu diệt, mà do ngọn lửa còn đang thiêu đốt nên lũ bộ trong thời gian ngắn không thể tới gần.

Nhưng dù Trịnh Xá nói như vậy, vẫn xóc vãi tên lính bắt đầu chạy về phía sau, bởi vì sau khi tàu cứu viện đầu tiên hạ xuống, chiếc thứ hai, thứ ba cũng đáp xuống, cơ hội chạy trốn lập tức tăng lên, không ai có thể chống cự được dục vọng như thế, đặc biệt là trong hoàn cảnh như hiện tại.

Từ lúc mấy tên lính đầu tiên bắt đầu chạy trốn, càng lúc càng có nhiều binh lính chạy về phía sau, Trịnh Xá nổi giận gầm lên một tiếng vận khinh công vọt tới trước mấy tên chạy trốn đầu tiên, trước khi họ kịp phản ứng đã đá ngã tất cả, trong đó một người còn bị hấn dùng chiếc móng vuốt sắc bén đâm xuyên ngực, hấn quát lớn:

- Tất cả những kẻ chạy trốn đều xử theo quân pháp! Ai dám chạy nữa?

Có khoảng hơn bốn mươi tên lính chạy trốn, họ liếc mắt nhìn nhau, trong đó mười mấy người lộ vẻ hung ác, rống lên lao về phía Trịnh Xá. Dù sao Trịnh Xá đang đứng trước mặt họ lúc này chỉ là một kẻ tay không tấc sắt, thậm chí là một phế nhân, một tay đã gãy, toàn thân đều là vết thương, nhưng khi họ vừa xông lên, mỗi kẻ tiếp cận lập tức bị Trịnh Xá tung một cước, đá vỡ tan đầu. Tất cả chỉ xảy ra trong có mấy chục giây ngắn ngủi, khi tất cả những kẻ chạy trốn ngừng lại, họ mới sợ hãi phát hiện ra trên mặt đất có thêm hơn mười thi thể, tất cả đều bị một cước đá chết....

-Ta nói rồi! Chạy là chết! Các ngươi ai còn muốn chết nữa!

Trịnh Xá lúc này trong lòng cũng đã đầy lửa giận, hấn đập lên một tên lính còn chưa chết, trong tiếng kêu thảm thiết, hấn nắm đầu người này dùng sức kéo mạnh, xé đôi kẻ đó thành hai đoạn, máu tươi bắn ra tung tóe. Đám binh lính chạy trốn lập tức chạy về chỗ trận địa, không dám nhìn Trịnh Xá một cái, điên cuồng nâng đá ném xuống chân núi... Lúc này, tàu cứu viện thứ tư cũng đã hạ xuống....

318. Tạo 'thế' (1)

Trong đầu Trịnh Xá liên tiếp nhận thông tin quét hình do Chiêm Lam truyền tới, đặc biệt là động tĩnh của lũ bộ dưới chân núi, vị trí đoàn đội bên kia, bộ hopper đang bò trên vách đá cùng tình hình sắp xếp lên tàu cứu viện. Sau khi nhóm lính do Sở Hiên dẫn đầu giết chết gần một trăm người, thứ tự lên tàu rút cuộc cũng được xác định, tất cả mọi người theo trình tự yên lặng bước lên tàu, mà trên mỗi tàu cứu viện còn có một trăm binh lính chi viện, bọn họ chưa từng trải qua chiến đấu nên sau khi thấy thủ đoạn máu lạnh của đám Sở Hiên liền lập tức bị chấn trụ, tiếp đó rầm rập nghe Sở Hiên điều khiển, bắt đầu phối hợp nhường đường cho các binh lính một mỗi, đồng thời phân chia bảo vệ các vách đá bốn phía.

So với tình huống trận địa chính diện sắp sửa bị phá vỡ, lũ bộ hopper liên tục trồi lên từ các vách đá càng đáng sợ hơn, khi phải cận chiến không có đạn dược, loài người phải sử dụng số lượng gấp mười, thậm chí là nhiều hơn để liều mạng với lũ bộ, mức tử vong như vậy rất nhanh chóng khiến binh sỹ phải lên tục thối lui. Dù sao thì đám lính này là người của thời đại đã không sử dụng vũ khí lạnh suốt mấy nghìn năm, trong hoàn cảnh không có vũ khí, đạn dược, muốn họ liều mạng chiến đấu là chuyện không tưởng, mà người đứng đầu bọn họ lại là Zero, hấn cũng không quen thuộc với phương diện quan đội, cho nên khi thế bại bắt đầu, đã có hơn một trăm con bộ hopper xuất hiện xung quanh đỉnh núi.

Các binh sỹ trên tàu cứu viện dưới sự chỉ huy của Sở Hiên bắt đầu tấn công lũ bộ hopper xung quanh, mà bốn sỹ quan cấp úy lúc trước đã giao quyền chỉ huy cho bốn người Trịnh Xá, đến lúc nguy hiểm cận kề này cũng đều đứng ra, mỗi người chỉ huy một tiểu đội tới ngăn chặn lũ bộ hopper. Có điều bọn họ vẫn nghe theo sắp xếp của Sở Hiên, trong suốt mấy giờ chiến đấu trước, những sỹ quan này đều đã hiểu sự chênh lệch giữa họ và bốn người Trịnh Xá, không cần biết là độ nghiêm khắc khi chấp hành quân pháp hay các cách điều phối sắp xếp và phòng thủ trận địa, họ đều thua kém không ít nên hiện tại, những cái gì quân hàm các loại đều vớ vẩn, máu chốt vẫn là kẻ có năng lực thì đứng trên.

Ngoài vách núi bốn phía càng lúc càng nhiều bộ hopper, trận địa chính diện rút cuộc đã bị công phá, con bộ thiết giáp từng bước từng tiếp cận, hai chiếc càng to lớn của nó vung lên, Trịnh Xá cuối cùng cũng gào lên:

- Lùi về phía sau! Tất cả quay về đội tàu cứu viện ở đỉnh núi!

Tất cả binh sỹ như được đại xá, bắt đầu điên cuồng chạy về phía đội tàu cứu viện, còn Trịnh Xá quay sang Vương Hiệp quát:

- Bắn, Vương Hiệp, hai quả tên lửa còn lại, phóng vào đám bọ phía sau con bọ khổng lồ kia, nhất định phải ngăn cản không cho cả đàn tiếp cận!

Vương Hiệp gật đầu, hắn nâng ống phóng tên lửa vác vai lên bắn về đàn bọ phía sau lưng bọ thiết giáp, sau khi luồng ánh sáng kịch liệt bùng lên, Vương Hiệp vứt khẩu súng đang mang xuống, cúi người cầm một khẩu khác lên. Nhưng đúng lúc hắn cúi người, đám warrior theo sát con bọ thiết giáp đã điên cuồng xông lên, lúc này khoảng cách chỉ tầm năm mươi mét, mặc dù tốc độ bọ thiết giáp không nhanh nhưng hơn mười con warrior bên cạnh nó thì vô cùng linh hoạt, gần như chỉ trong nháy mắt đã lao tới cách Vương Hiệp không xa, cùng lúc ấy, một bóng người cũng chắn trước mặt Vương Hiệp.

Trịnh Xá quát lớn:

- Vương Hiệp! nhanh phóng tên lửa ra đi! Ta không giữ được lũ bọ này lâu đâu!

Vương Hiệp vốn là đặc công được huấn luyện tâm trí cực kỳ kiên nghị, khi hơn mười con bọ xông đến, hắn nghe lời Trịnh Xá lập tức thả lỏng thân thể, tập trung toàn bộ tinh thần vào ống phóng tên lửa, khi Trịnh Xá chặn đám bọ kia, Vương Hiệp cũng bóp cò súng, quả tên lửa hạt nhân mini cuối cùng bắn về phía luồng lửa còn chưa tắt phía xa, sau đó Vương Hiệp vứt súng, hô lên:

- Chạy thôi! Trịnh Xá! Mau chạy!

Trịnh Xá đang cầm một chiếc móng vuốt đâm vào giữa miệng một con bọ warrior, trước khi hai chiếc răng to lớn khép lại, hắn đã rút móng vuốt ra, sau đó nhanh nhẹn tránh qua đòn tấn công của một con khác. Tiếp theo Trịnh Xá đạp mạnh dưới chân, tung cước đá thẳng vào đầu con bọ trước mặt, một cước phá vỡ lớn ngoài của nó, chất lỏng xanh lục nhớp nháp từ trong đầu bọ tràn ra ngoài.

Trịnh Xá cũng nghe tiếng của Vương Hiệp nhưng lúc này hắn đang bị hơn mười con bọ vây quanh, kiếm đâu ra chỗ mà chạy, hắn chỉ có thể liều mạng quát:

- Vương Hiệp! Người chạy trước đi, người cận chiến với lũ bọ này chắc chắn sẽ chết, tin ta đi.... Đây là mệnh lệnh!

Vương Hiệp chần chờ một chút rồi quay người chạy về phía tàu cứu viện, con tàu đầu tiên đã bắt đầu cất cánh, rất nhiều binh lính đang hò reo vui sướng, chỉ còn Trịnh Xá đang ở xa không ngừng du đấu với lũ bọ, vừa đánh vừa lùi về phía tàu cứu viện. Tuy nhiên độ linh hoạt của đám bọ này cũng không phải vô dụng, sức công kích và răng nhọn sắc bén cũng vô cùng khủng bố, vừa đánh vừa chạy, trên người Trịnh Xá đã bị xé xuống vài khối thịt lớn.

Pằng, pằng, pằng!

Một loạt tiếng súng điểm xạ vang lên, hai con bọ theo sát Trịnh Xá nhất lập tức bị bắn ngã xuống, đều bị bắn trúng mắt mà chết, cạnh một tàu cứu viện ở phía xa, Zero cầm một khẩu súng quân dụng bình thường, nhắm một mắt yên lặng ngắm bắn, đồng thời tiếng nói của hắn cũng thông qua ý thức truyền tới:

- Tiếp tục chạy! Đừng dừng lại, ta sẽ giúp người xử lý lũ bọ này!

Trịnh Xá nghe vậy liền hít sâu một hơi, không tránh né đòn tấn công của lũ bọ mà vận khinh công điên cuồng chạy tới chỗ tàu cứu viện cạnh Zero, bỏ mặc phía sau về phía lũ bọ. Khi nghe tiếng rít xé gió truyền tới hắn biết rõ đó là đám bọ dùng móng vuốt tấn công nhưng cũng không thềm quay đầu hay tránh né, hoàn toàn giao hết sự an toàn của mình cho Zero.

Quả nhiên, Zero không phụ sự tín nhiệm của hắn, trước khi con bọ kịp đánh tới chỗ Trịnh Xá, viên đạn từ khẩu súng trong tay Zero đã bắn trúng mắt nó, mà chỉ chạy một hai giây, Trịnh Xá đã cách lũ bọ hơn năm mét, khi toàn lực chực, tốc độ tuyệt đối nhanh hơn đám bọ này nhiều, chỉ sau một thoáng đã thoát khỏi khu vực nguy hiểm. Tiếp đó, rất nhiều binh lính đang chờ cả người bên cạnh Zero bây giờ mới định thần lại, giờ súng trong tay, tập trung hỏa lực, hơn mười con bọ warrior lập tức bị bắn thành tổ ong.

Trịnh Xá nhanh chóng chạy tới chỗ Zero, nắm vai hấn hỏi:

- Mọi người đâu? Sau người còn chưa lên tàu? Chiêm Lam, thể hiện vị trí của tất cả thành viên trong đội ra!

Chiêm Lam rõ ràng là vẫn luôn chú ý tới sự an nguy của Trịnh Xá, hấn vừa lên tiếng, nàng lập tức quét hình vị trí của tất cả các thành viên trong đội sau đó chuyển vào ý thức Trịnh Xá. Ngoài Bá Vương đã lên phi thuyền, Chiêm Lam cùng La Cam Đạo đang ở cách Trịnh Xá không xa, yên lặng đi theo một đám lính bình thường xếp hàng lên tàu, theo số lượng hiện tại, sau khoảng mười giây họ sẽ lên tàu cứu viện thứ hai, đây cũng là những gì Sở Hiên yêu cầu, không nổi bật, không khiến người khác chú ý, làm đoàn đội kia không biết vị trí của họ....

Trịnh Xá thấy hai người sắp lên tàu cứu viện, hấn thở ra một hơi rồi quay sang phía Sở Hiên, tên này đang ở chỗ tàu cứu viện thứ ba chỉ huy binh sỹ lên tàu, Vương Hiệp thì đang ở cạnh Sở Hiên, cuối cùng chỉ còn Trịnh Xá và Zero, Zero yên lặng trả súng cho một lính chỉ viện rồi cũng đứng xếp hàng vào đội lên tàu cứu viện số hai.

Mãi tới lúc này, Trịnh Xá mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, con bọ thiết giáp còn cách mọi người hơn trăm mét, tốc độ của nó cực chậm, đám bọ ở dưới chân núi mặc dù tốc độ cao nhưng do hai quả tên lửa cuối cùng đã phá hủy đường lên núi, chỉ cần tàu cứu viện kịp thời cất cánh là mọi người có thể an toàn trở về vũ trụ.

Cùng lúc ấy, một tên lính vội vã chạy tới cạnh Trịnh Xá, hấn làm quân lễ rồi nói:

- Chỉ huy, trung úy Rasczak muốn ngài lên tàu cứu viện số hai ngay bây giờ, ông ấy nói ngài cần chữa trị khẩn cấp...

Bây giờ Trịnh Xá mới nhìn lại toàn thân hấn đã đầy vết thương, máu tươi đông lại gần như nhuộm đỏ cả người, người bình thường bị thương như vậy chắc chắn là chết lâu rồi nên hấn chỉ có thể cười tự giễu, quay người đi về phía tàu cứu viện số hai. Đây cũng là đặc quyền của sỹ quan, vượt qua nhóm lính xếp hàng, trực tiếp lên thẳng tàu cứu viện, mà những binh lính xếp hàng không hề nói một câu nào, bởi vì họ biết, viên sỹ quan trưởng gây một cánh tay này chính là người đã cứu cả cánh quân đang lâm vào tuyệt cảnh.... Đó là suy nghĩ chung của tất cả mọi người.

Bên trong phi thuyền cứu viện cực kỳ rộng lớn, nếu không đã không thể chứa được hơn một nghìn người, tổng cộng chia làm bốn tầng, vị trí chính thức của sỹ quan là tầng ba Trịnh Xá cùng tên lính kia lên cầu thang máy, khi hấn lên tầng ba cả con tàu bắt đầu từ từ rung động, tên lính đó vội nói:

- Rút cuộc cũng chuẩn bị cất cánh rồi....

Trịnh Xá chậm rãi tới cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, con tàu đang rung động cuối cùng cũng rời khỏi mặt đất, mà trong ý thức Trịnh Xá, bảy người của đội cũng đều đã ở trên phi thuyền, một người trong tàu số một, bốn người trong tàu số hai, hai người trong tàu số ba, sau khi thấy tàu cứu viện số ba cũng thuận lợi cất cánh, tảng đá lớn trong lòng hấn cuối cùng cũng được trút xuống. Ngay khi hấn chuẩn bị thu hồi tầm mắt, lại vừa lúc nhìn thấy con bọ thiết giáp tiến tới sát tàu cứu viện số bốn, khi con tàu này chuẩn bị cất cánh, vỏ ngoài con bọ đã dựng lên, tiếp đó vòng sáng màu lam bao trùm một phần tư phi thuyền....

319. Tạo 'thế' (2)

"Đó là cái gì?"

Trịnh Xá và Sở Hiên đang ở trên tàu cứu viện số ba cùng tự hỏi, hai người vội vàng quan sát kỹ phi thuyền số bốn chuẩn bị cất cánh, lúc này vòng sáng màu xanh đang bao phủ một phần tư con tàu, sau khoảng nửa giây, cả phi thuyền ầm ầm đổ xuống đất, phần bị vòng sáng bao vào tách rời hấn ra, vết cắt phẳng lì giống như bị laser quét qua.

Vòng sáng màu lam không ngờ ngoài khả năng phòng ngự còn có công dụng này, có thể cắt đứt một vật thể, chỉ cần bị vòng sáng bao trùm sẽ giống như bị tia laser bắn trúng, tàu cứu viện mất đi một phần tư thân thuyền không thể bay lên được nữa. Con tàu rơi xuống trong khi những tàu còn lại bay càng lúc càng xa,

nhìn qua cửa sổ mọi người có thể trông thấy, sau khi đoàn lửa tắt, vô số bộ warrior bắt đầu lao lên đỉnh núi, tàu cứu viện nhanh chóng bị cả biển bộ bao trùm....

Trịnh Xá thấy vậy trong lòng thầm kinh sợ, may mắn là mọi người trong đội đều đã lên ba chiếc tàu cứu viện trước, nếu ở trong tàu cuối cùng, cự li xa như thế căn bản không thể tới cứu kịp, vì thế hắn vừa sợ hãi vừa thầm thở phào tự thấy may mắn, sau đó chỉ thấy trước mắt tối đen, ngã quỵ xuống đất.

Không biết đã trải qua bao lâu, Trịnh Xá mới từ từ mở mắt ra, điều đầu tiên hắn nhìn thấy là một màn nước mơ hồ, hơn nữa khi mở mắt còn cảm thấy hơi đau nhức, hắn vội nháy mắt mấy cái mới thích ứng được với hoàn cảnh kỳ quái này. Hóa ra hắn đang ngâm cả người trong một loại chất lỏng, lỗ mũi cảm hai ống thở, cánh tay phải mơ hồ có cảm giác đau đớn, khi nhìn lại thì thấy hai thiết bị kỳ lạ đang liên tục chữa trị cánh tay hắn, vết thương đang phục hồi không ngừng.

Hoàn cảnh này hắn cũng đã xem qua trong phim, chính là khi nam diễn viên chính Johnny Rico bị đâm xuyên bấp dùi cũng được ngâm trong bình chất lỏng, tiếp nhận chữa trị. Không thể không thừa nhận, cái thời đại này mặc dù tổ chất quân sự đúng là rác rưởi nhưng trình độ khoa học cùng kỹ thuật dân dụng đều rất tiên tiến, tuyệt đối thuộc thế giới công nghệ cao.

Ngay khi Trịnh Xá mở mắt ra, trên bình dung dịch lập tức phát ra tiếng báo hiệu, hai cô y tá chạy tới, kiểm tra số liệu trên bình một chút, mỉm cười thân thiện với hắn rồi quay đi. Trịnh Xá còn chưa kịp có động tác gì, giọng nói của Sở Hiên đã thông qua ý thức truyền tới:

”Trịnh Xá, đừng làm gì cả, cẩn thận nghe ta nói đây... Chúng ta bây giờ còn ở trên tàu cứu viện khoảng hai mươi phút nữa sẽ tới chỗ hạm đội vũ trụ chi viện. Vừa rồi Chiêm Lam đã sử dụng tinh thần lực tảo miêu, xác định trên ba tàu cứu viện này không có tinh thần lực khống chế giả, nhưng chúng ta không biết trong hạm đội vũ trụ có tinh thần lực khống chế giả hay không. Nếu như có, vậy khi chúng ta sử dụng tâm linh tỏa liên hoặc tinh thần lực tảo miêu, người của đối phương có thể phát hiện, vì thế sau khi chúng ta tới hạm đội vũ trụ không được sử dụng các kỹ năng này nữa, đó là chuyện thứ nhất...”

”Thứ hai, bốn người đã lộ diện của đội ta lần lượt là người, ta, Bá Vương, Vương Hiệp, người có khả năng bại lộ là Zero, những người không để lộ dấu vết chỉ có Chiêm Lam cùng La Cam Đạo. La Cam Đạo là thành viên chiến đấu đặc thù, khi không có người máy sức chiến đấu cực yếu, còn Chiêm Lam thì gần như không có, bất quá đây là chuyện của đoàn đội chúng ta, đối phương thì không biết tình huống này. Hơn nữa, bọn chúng cũng không thể chắc chắn nhân số chúng ta chỉ có bảy người, cho nên lấy số lượng thành viên cơ bản

nói tính mạng của họ được chính phủ cứu là không chính xác, mà phải gọi được bốn người kia cứu ra mới thích hợp.

-....Vì thế mới nói, có thể thấy loài người chúng ta là một chủng vĩnh viễn không thiếu anh hùng. So với chủng tộc dã man chỉ biết sử dụng thân thể như loài bọ, loài người chúng ta hơn ở tinh thần và ý chí cao thượng. Quý vị chắc khó có thể tưởng tượng được, một người bị xuyên thủng cả cánh tay lại có thể đứng ở tiền tuyến chỉ huy binh sỹ suốt sáu tiếng đồng hồ, đó chính là nhân vật anh hùng của chúng ta... Trịnh Xá!

- Thật đáng tiếc theo tin tức của phía quân đội, vị anh hùng của chúng ta vì bị thương quá nặng, nỗ lực quá nhiều nên khi toàn quân thoát khỏi hiểm cảnh anh đã lập tức hôn mê. Người quân nhân cao thượng như vậy chính là người bảo vệ cho nhân dân, bảo vệ cho chính phủ, quý vị hãy cùng chúng tôi thể hiện sự kính trọng sâu sắc với họ!

Phụp!

Trong phòng nghỉ của sỹ quan, một thanh niên tóc vàng đang yên lặng vừa ăn chocolate vừa xem tin tức về lần đổ bộ chiến đấu đầu tiên của quân đội thì bỗng nhiên một cánh tay nhỏ bé thò ra tắt phụt tivi.

Hắn quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn, đó là một cô bé mười một, mười hai tuổi, cô bé đang kéo kéo tay áo hắn, nói vẻ đáng thương:

-Anh Nyos, Tuyết Nhi không quen sử dụng tinh thần lực tảo miêu, cảm giác giác như mắt không nhìn thấy gì hết í, chán lắm. Anh đừng xem tivi nữa, chơi bài với em đi.

Nyos cau mày, giật tay ra, nhưng cô bé lại cười hì hì tóm lấy tay áo hắn, nói:

- Đi chơi với em đi, chơi với em...

Nyos gỡ gỡ đầu vẽ khổ sở, hắn tọng cả miếng chocolate vào miệng rồi mới nói:

- Tuyết Linh Nhi, anh nói với em nhiều lần rồi, lúc anh đang ăn chocolate thì đừng làm phiền! Lần sau mà còn thế nữa coi chừng anh đánh vào mông đấy! Aya, đưa nó ra chỗ khác... Lấy cho ta mấy tờ báo nữa, ta muốn xem kỹ xem bọn chúng nói gì với báo chí về chuyện này.

Một cô gái tóc vàng bước tới, cười dắt Tuyết Linh Nhi ra chỗ khác, còn một gã cao gầy mặc áo đen lạnh lùng nói:

- Có chuyện gì không hợp lý à? Nyos, nói cho bọn ta biết có chuyện gì?

Tên thanh niên tóc vàng Nyos lại cầm lấy một miếng chocolate, hắn cười lạnh, mắt lóe lên vẻ hung ác nói:

- Các người không cảm thấy bọn chúng quá nổi bật sao? Đối với một tiểu đội luân hồi mà nói, dù là trong phim kinh dị bình thường cũng không cố gắng làm nổi bật bản thân bởi vì việc này sẽ dẫn tới rất nhiều phiền toái... Nhưng hiện tại bọn chúng lại quá chói mắt, mặc dù có phần bất đắc dĩ nhưng mà... Ta cảm thấy hình như bọn chúng đang chuẩn bị tạo thế. Ha ha, xem ra mọi chuyện bắt đầu trở nên thú vị...

Nói đoạn gã thanh niên đưa miếng chocolate lên miệng, vắn mạnh, rộp một tiếng, thanh kẹo bị bẻ làm đôi....

321. Không Ăn Ý..... Thể Hiện Sức Mạnh (1)

Tất cả binh lính viễn chinh đã trở về từ Klendathu, hơn ba trăm nghìn quân chỉ có chưa đầy năm nghìn người còn sống sót, tất cả đều nằm trong đám quân do mấy người Trịnh Xá chỉ huy, hơn nữa số liệu thực tế đã thể hiện rõ ràng, nhóm quân này đã sáng tạo nên kỳ tích kinh người, đủ giúp quân đội cấp cao vượt qua cửa ải khó khăn này. Kỳ thật, quân đội cấp cao đã chuẩn bị tinh thần phải thay đổi thống tướng, nhưng khi thấy đội quân đó thể hiện sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, chuyện thay đổi thống tướng lại được thảo luận nghiêm túc lại, vị tướng ủng hộ mạnh mẽ việc dùng cường lực tấn công rất có thể sẽ tiếp tục tại chức.

Quan điểm của giới truyền thông đối với cuộc chiến này xuất hiện hai hiện tượng đối lập, một mặt tận lực công kích sai lầm của quân đội cấp cao, không ngừng chỉ trích sự yếu kém của quân đội và chính phủ. Mặt khác lại dùng những từ ngữ có cánh miêu tả sự anh dũng của năm nghìn người còn sống, trong tình cảnh

chiến tranh chủng tộc thất bại phải làm thế nào để bảo vệ sự tôn nghiêm của nhân loại, loài đứng đầu vạn vật đây?

Biện pháp duy nhất là tuyên truyền về sức mạnh cùng lòng dũng cảm mà loài người biểu hiện trong trận chiến đó, mà cũng chỉ có nhóm quân này mới thể hiện được sức mạnh cùng dũng cảm nên gần như năm nghìn người ai ai cũng thành dũng sỹ, mỗi người được hai huân chương chiến tranh, trong số đó mấy trăm người còn được thăng làm sỹ quan, dẫn dắt quân lính cứu viện tiếp tục chiến đấu. Nhưng những người được nhắc tới nhiều nhất vẫn là bốn người do Trịnh Xá đứng đầu, họ được giới truyền thông gọi là nhóm kỳ tích.

-Rất khá, rất mạnh!

Tên thanh niên tóc vàng Nyos vừa đọc mấy tờ báo vừa cười lạnh nói, mà lúc này ở cạnh hắn chỉ có ba người, một gã trung niên cao lớn, một thiếu nữ và cô bé tên là Tuyết Linh Nhi kia.

Nyos thì thào nói:

- Từ mức độ nào đó mà nói, bước này của bọn chúng hoàn toàn chính xác, hào quan của chúng càng chói sáng thì khả năng chúng ta có thể đối phó với chúng càng nhỏ, đó gọi là so sánh về thế. Khi thế của bọn chúng tại thế giới này vượt quá phạm vi ảnh hưởng của chức vụ chúng ta hiện tại thì chuyện duy nhất chúng ta có thể làm là miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị trao đội tinh báo, không thể dễ dàng tiêu diệt bọn chúng nữa...

Người trung niên cao lớn trầm mặc một chút rồi nói:

- Nyos, có một chuyện ta không hiểu, tại sao người lại cứ muốn tiêu diệt Trung Châu đội vậy? Theo tình hình trước mắt, chúng ta cũng không phải là đã bị bức đến tình cảnh người sống ta chết, trước khi nhiệm vụ thật sự xuất hiện, chúng ta thực tế có thể thử tiếp xúc một chút, ta nghĩ bọn chúng hẳn là cũng có cố kỵ mới đúng. Hơn nữa, là đội ngũ mạnh nhất, bọn chúng chắc chắn là nắm được rất nhiều bí mật trong thế giới phim kinh dị mà chúng ta không biết, ví dụ như chuyện hai cuốn cổ thư mà lần trước Hải Dương đội nhắc tới, có lẽ có thể lấy được nhiều tin tức từ chỗ Trung Châu đội mà...

Nyos thở dài, lạnh lùng đáp:

- Đừng ngây thơ như vậy, ngoài yếu tố bọn chúng là đoàn đội mạnh nhất ra, còn một nguyên nhân nữa... Người cảm thấy tình hình đội chúng ta ra sao?

Tên trung niên cao lớn lập tức ngăn người, còn Nyos vẫn lạnh nhạt nói:

- Chuyện đó chẳng cần ta phải nói đúng không? Ta tới đội khá muộn, hơn nữa ngoài đầu óc ra gần như không có sức chiến đấu, huyết thống ba mắt vừa cường hóa trong giai đoạn đầu chỉ đề cao năng lực tính toán mà thôi, trừ phi cường hóa tới cấp A hoặc cấp 2A, nếu không khi niệm động lực chưa xuất hiện, sức chiến đấu của ta vẫn sẽ ở mức cực thấp... Ngoài ba người các người ra, năm người kia thì lại mơ hồ chưa làm hai phe, Manuel và Rose là người yêu, họ luôn có thói quen độc lai độc vãng, ba người khác thì do Hoffer đứng đầu. Đội ngũ này sở dĩ còn có thể cùng nhau chiến đấu chỉ vốn vẹn bởi vì mọi người sợ chết mà thôi, vì thế trong lần đoàn đội tác chiến này nếu chúng ta chiếm được ưu thế nhất định phải giành được càng nhiều điểm thưởng và chi tiết kịch tình càng tốt, đồng thời, ta cũng muốn có thể hết sức giành lấy địa vị đáng lẽ ta phải có....

-Ít nhất trước khi bị Trung Châu đội biết được đội ngũ này không đoàn kết, chúng ta nhất định phải tìm ra tất cả thành viên còn ẩn nấp của đối phương...

Cô gái kia lại nói về khó hiểu:

- Nhưng làm thế nào tìm được bọn chúng bây giờ? Tìm kiếm từng tên trong hơn năm nghìn người sao? Hơn nữa người lại không cho Tuyết Linh Nhi sử dụng tinh thần lực tảo miêu, như vậy khả năng tìm được bọn chúng coi như bằng không.

Nyos lại cầm một miếng chocolate trên bàn lên, hắn vừa ăn vừa nói:

- Đúng vậy, bất cứ chuyện gì đều cần cơ hội mới có thể thuận lợi tiến hành, ngoài ra theo dấu hiệu trước mắt, có thể giả định bộ phim kinh dị này có từ bảy đến chín người, như vậy chúng ta phải tìm được ba tới năm thành viên còn ẩn nấp của Trung Châu đội. Mặc dù có thể tìm kiếm manh mối từ các binh sỹ còn

sống cùng các tiểu đội nhưng phương diện này mạnh mỗi hơi ít, hơn nữa nếu muốn tra được rõ ràng tên tuổi, danh sách tiểu đội cần quân hàm ít nhất từ trung tá trở lên, tuy ta có thể tra duyệt hai phương diện này nhưng như vậy Trung Châu sẽ dễ dàng biết được có người đang điều tra bọn chúng, thân phận của ta sẽ bại lộ.... chính vì thế, ta cần một cơ hội!

-Cơ hội?

Tên trung niên cùng cô gái đồng thanh hỏi.

Nyos cười lạnh, ánh mắt đầy vẻ hung ác nói:

- Không sai, các người biết vì sao ta vẫn nhấn mạnh phải tiêu diệt toàn bộ Trung Châu đội không? Ngoài lý do như ta vừa nói, còn một nguyên nhân nữa chính là muốn đám Hoffer khinh thường Trung Châu đội, ta muốn chúng tự đi gây chuyện... Mặc dù ta vẫn một mực dặn dò bọn chúng không được trêu vào Trung Châu đội nhưng lại liên tục nhắc nhở chúng rằng phải toàn diệt Trung châu đội, ám chỉ như vậy ít nhất cũng sẽ khiến bọn chúng nảy ý thăm dò, đó chính là mục đích của ta....

- Cho bọn chúng đi làm tốt đen, dẫn phát cơ hội, bắt Trung Châu đội phải lộ sơ hở, ít nhất cũng giúp chúng ta biết được thực lực của Trung Châu đội đạt tới mức nào. Nếu như bọn chúng không mạnh hơn chúng ta quá nhiều, vậy không nhất định phải cố kỵ như hiện tại, nếu bọn chúng quá mạnh so với chúng ta... Các người không cảm thấy mấy người Hoffer quá vướng víu sao? Bớt đi bọn hần đội chúng ta sẽ càng mạnh mẽ hơn, ha ha ha.....

.....

-Trịnh Xá...

Trịnh Xá quay đầu nhìn Sở Hiên, tên này đang cầm một quả táo đỏ tươi, yên lặng ăn, hần cười cười nói:

- Không ăn thịt vào thì lấy đâu ra sức? Người ăn ít quá, lần nào cũng chỉ ăn hoa quả, rau củ, như thế không đủ dinh dưỡng đâu...

Đây là phòng ăn trên chiến hạm, tất cả binh lính và nhân viên trên tàu đều có thể tới đây dùng cơm, mà lúc này là giữa bữa ăn trưa, từ hai hôm trước khi Trịnh Xá rời tàu cứu viện lên chiến hạm vũ trụ, hần đã theo đề nghị của Sở Hiên, không tiếp xúc với ba người Chiêm Lam nữa, ngoài Vương Hiệp, Bá Vương, sở Hiên đã hào quang chói mắt, nhóm Chiêm Lam sẽ ẩn tàng giữa đám binh sỹ.

Sở Hiên nhú mày nhìn miếng thịt bò và salad trong đĩa Trịnh Xá, nói vẻ khó chịu:

- Màu sắc quá khó coi.... Không nói tới chuyện này, hay ngày hôm nay ta vẫn luôn chú ý xem có sỹ quan trong quân đội điều tra tài liệu của chúng ta hoặc đội viên chinh hay không. Thật đáng tiếc, không có quan chức cấp vừa nào xem xét hồ sơ về chúng ta, ngoài ra quân đội cấp cao đã phái mấy nhân viên tới hạm đội chi viện, hình như là để trao huân chương cho chúng ta. Khả năng đoàn đội kia trở thành sỹ quan cấp tướng gần như bằng không, chức vụ cao nhất bọn chúng có thể đạt tới hần là đại tá, nói cách khác, trong hai ngày này bọn chúng gần như không có động tĩnh gì...

Trịnh Xá ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì tốt rồi, có gì không hợp lý sao? Nếu đối phương không chuẩn bị chiến đấu với chúng ta, tự nhiên là không cần điều tra đúng không?

Sở Hiên lại cười lạnh đáp:

- Hoàn toàn ngược lại, nếu đối phương không chuẩn bị đấu với chúng ta, vậy bọn chúng chắc chắn cần phải điều tra, có thể mới đảm bảo an toàn khi tiếp xúc với chúng ta. Nếu bọn chúng không có hành động gì thì chỉ có hai cách giải thích, một là bọn chúng chuẩn bị chạy trốn, bởi vì sức chiến đấu mà chúng ta thể hiện đã khiến chúng sợ hãi, khả năng này là vô hạn tới không, bởi vì chúng ta còn chưa thể hiện rõ ràng sức mạnh trước mặt chúng, khả năng thứ hai... Bọn chúng có lẽ đang chuẩn bị chính diện dò xét thực lực của chúng ta.

Trịnh Xá ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Người không thấy lời nói có mâu thuẫn sao? Nếu Trung Châu đội chúng ta là tiểu đội mạnh nhất, bọn chúng sao còn có tự tin tới dò xét chúng ta? Hơn nữa nếu muốn chính diện khiêu chiến với chúng ta, vậy bọn chúng xây dựng thế để làm gì?

Sở Hiên gật đầu về tán thưởng, hần cười nói:

- Không sai, chính bởi vì chuyện này nghe có vẻ quá mâu thuẫn nên ta mới phỏng đoán một tình huống, đó chính là đội đối phương không đoàn kết, đội bọn chúng không giống đội chúng ta, tổ hợp bên đó vẫn đang có cạnh tranh quyền lực. Nếu suy luận theo hướng này, việc bọn chúng không tới điều tra chúng ta có thể được giải thích rất hợp lý, trong đội chúng có người mưu kế cam thâm, chuẩn bị vứt bỏ một vài thành viên trong đội, hoặc có thể nói là lợi dụng một vài thành viên để tìm cơ hội.

- Bất kỳ vấn đề nào cũng không thể hoàn thành trong tình huống không có cơ hội, cũng giống như thế đoàn đội hai bên không hề có tiếp xúc, bọn chúng chỉ biết bốn người chúng ta, mà nếu bọn chúng không điều tra tài liệu vậy gần như không có thêm manh mối nào cả, phải làm thế nào mới tìm ra những thành viên còn lại của đội ta đây?

Nhất định phải có giao tiếp với chúng ta, tình huống tiếp theo nếu như ta suy luận không sai bọn chúng nhất định sẽ có người ra mặt dò xét chúng ta, hoặc là người, hoặc là ta, hoặc là Bá Vương hay Vương Hiệp, có điều khả năng lớn nhất là dò xét người...

Trịnh Xá chỉ chỉ vào mình, kỳ quái hỏi:

- Tại sao lại là ta? Trông ta yếu ớt lắm sao?

Sở Hiên cười đáp:

- Không, là bởi vì ba người bọn ta nhìn qua có vẻ mạnh thôi, ít nhất là người kém bọn ta về khí chất quân nhân, vì thế bọn chúng nếu muốn chọn thì khả năng lớn nhất sẽ là người.... Đề nghị của ta là, kẻ nào tới dò xét lập tức giết luôn, khi bọn chúng chết mất một người tự nhiên sẽ lo lắng vì bị trừ điểm, mà lúc bọn chúng trong lòng nôn nóng thì cũng sẽ bắt đầu để lộ sơ hở.

322. Không Ăn Ý..... Thể Hiện Sức Mạnh (2)

Thần sắc Trịnh Xá từ từ trở nên nghiêm túc, hần suy nghĩ một thoáng rồi kéo Sở Hiên rời khỏi phòng ăn, tiếp đó ánh mắt hần dần biến thành mờ mịt, hơn mười giây sau mới thấp giọng nói:

- Chuyện này có hai vấn đề.... Một là đoàn đội đối phương thật sự có người tới gây hấn, hoặc gọi là dò xét chúng ta sao? Phải biết rằng chết một người sẽ bị trừ 2000 điểm, đối phương hẳn là không phải lần đầu tam gia đoàn chiến đúng không? Hai là chiến đấu trên chiến hạm thế này.... Người không sợ bị chính phủ Liên bang phát hiện sao?

Sở Hiên gỡ tay Trịnh Xá ra, đáp:

- Đối phương có biết sẽ bị trừ điểm hay không tạm thời chưa bàn tới, nếu nói là sợ bị chính phủ Liên bang phát hiện thì dễ giải quyết hơn nhiều. Đây là sơ đồ phân bố camera trên chiến hạm ta vừa lấy được trên máy tính sáng nay, đại khái ngoài phòng nghỉ của sỹ quan, phòng huấn luyện cùng mấy kho vũ khí ra thì những nơi khác đều không có máy quay. Nói cách khác nếu như bị tập kích tại những chỗ này thì dùng sức mạnh và tốc độ như người bình thường chạy trốn, hướng càng đông người càng an toàn, cũng có thể rút súng phản kích lại... Nếu như bị tập kích tại những điểm không có camera thì đối phương hẳn là khó có khả năng lại đi tấn công người lúc đang có người... Khi đó tận lực dùng sức mạnh tối đa, giải quyết trận chiến trong thời gian ngắn nhất đi, nhất định phải làm đối phương chấn động!

Trịnh Xá hơi sững sốt, hần tò mò hỏi:

- Làm đối phương chấn động? Tại sao phải làm như vậy? Làm thế không phải sẽ khiến bọn chúng đề phòng sao? Sau này đối phương sẽ không để lộ sơ hở nữa, muốn tìm ra bọn chúng thì khó khăn hơn nhiều.

Sở Hiên thần nhiên nói:

- Bởi vì thế mà Chủ Thần tạo cho chúng ta... Bọn chúng nếu đã có thể trong thời gian này đạt được chức vụ cao hơn chúng ta, lấy được thể bên quân đội, Chủ Thần để bồi thường cũng giao cho chúng ta thể tương ứng....

- Đó chính là việc Chủ Thần nhận định chúng ta mạnh hơn bọn chúng! Chủ Thần nói phe ta là đội mạnh nhất trong ba đội, còn mạnh đến mức nào thì bọn chúng không biết, đương nhiên, đối phương có khả năng cũng có một vài nhân vật có kỹ năng đặc thù. Ví dụ như một người có dị năng, thuộc tính bản thân kém cỏi nhưng lại có thể sử dụng niệm động lực khổng lồ chế nhạo tim đập của người, như thế một vật khắc chế một vật, hoặc tổ hợp cực mạnh cũng có khả năng xuất hiện. Nhưng theo tình huống bình thường mà nói, sức mạnh của người chắc phải vượt xa bọn chúng, những chuyện này người trong Trung Châu đội chúng ta biết, bọn chúng có biết không?

-Bọn chúng không biết những điều này, trong bốn người chúng ta chỉ có người là có vẻ yếu nhất nên mới tiến hành thử dò xét tấn công người. Nhưng nếu người trong nháy mắt thể hiện ra sức mạnh áp đảo, thậm chí sức mạnh này hoàn toàn có thể khắc chế chiến lực của cả đội bên đó thì phản ứng đầu tiên của đối phương sẽ là gì? Phản ứng đầu tiên của chúng chỉ có một, đó là cảm thấy bản thân đang đối mặt với một đội ngũ siêu cấp, mạnh hơn mình vô số lần, bởi vì Chủ Thần nói là chúng ta mạnh hơn bọn chúng, nhưng có nói chúng ta mạnh hơn bao nhiêu không? Không có, mạnh hơn một chút cũng là mạnh, mạnh hơn mười lần cũng là mạnh... Cho dù bọn chúng cho rằng người có thể là đội trưởng Trung Châu đội, là thành viên mạnh nhất, nhưng những người còn lại hẳn phải không thua kém người quá nhiều, đúng không? Vì thế khi bọn chúng nảy sinh suy nghĩ Trung Châu đội là đội ngũ siêu cấp, hành động tự nhiên sẽ để lộ sơ hở, lúc đó quyền chủ động sẽ nằm trong tay chúng ta rồi... Bọn chúng bị trừ điểm, trong lòng cũng sợ hãi, đồng dạng, nếu như dò xét thất bại, sự không ăn ý trong đoàn đội sẽ xuất hiện....

-Do vậy giết đi, bất cứ kẻ nào thăm dò hoặc động thủ với người đều phải giết....

Phân tích của Sở Hiên là như vậy, mà đề nghị này cũng được Trịnh Xá đáp ứng, nếu giết một người cả đội được cộng một điểm, khi có phạm sai lầm gì mà chết mất một người thì cả đội cũng không sợ bị delete vì điểm âm, càng huống chi đây là lúc sinh tử quan đầu, Trịnh Xá thật sự không có lý do gì để cự tuyệt đề nghị chính đáng như vậy.

Nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy thấp thỏm, lúc trước hắn đã thử mô phỏng ý thức của Sở Hiên để phân tích tình huống này, nhưng với trình độ mô phỏng như hiện tại, hắn căn bản không thể tái hiện lại hoặc có thể gọi là theo kịp phương thức suy luận của Sở Hiên. Chính vì vậy hắn chỉ có thể bắt đầu mô phỏng phương thức suy luận của Tiêu Hoàn Luật, lần này hắn đã phát hiện ra trong mạch phân tích của Sở Hiên có một số điểm chưa được xử lý, hoặc là hắn không nói tới.

Đó chính là tính người....

Khi đối phương lâm vào tuyệt cảnh, hoặc tiến đến mức hoàn toàn thất bại, bọn chúng thật sự sẽ không được ăn cả ngã về không, điên cuồng công kích chứ? Ví dụ như khởi động chương trình tự hủy của chiến hạm, thao túng một chiến hạm khác tấn công tàu của họ, hoặc một số chuyện khác, đây là một phương diện Sở Hiên chưa nghĩ tới, một phương diện khác là kế hoạch của hắn quên mất nhân tính bên phe mình.

Vương Hiệp cùng Bá Vương thì không cần nói, bọn họ là quân nhân, ý chí cực kỳ kiên định, hơn nữa bản thân cũng đã vô cùng quen thuộc với cuộc sống trong quân ngũ, ở trên chiến hạm này chẳng có gì là không thoải mái, nhưng Chiêm Lam, Zero, La Cam Đạo thì sao? Bọn họ vốn không ở trong phân đội, khí chất đó rất dễ dàng bị phát hiện, nếu đoàn đội đối phương thật sự chú ý tới một số tình huống bất thường, không biết chừng bọn chúng sẽ rất nhẹ nhàng tìm được ba người...

Cũng như vậy, muốn tìm được đối phương có lẽ cũng có thể xuống tay từ phương diện này....

"Khoan, khoan đã.... Với trí tuệ của Sở Hiên, khó có khả năng không chú ý tới những vấn đề này, tại sao hắn không đề cập chút nào tới chuyện đó? Là do chưa tìm được biện pháp giải quyết thích hợp? Hay là... hắn vẫn đang tính toán chuyện gì khác?"

Lúc này Trịnh Xá vẫn đang trong trạng thái suy luận của Tiêu Hoàn Luật, hắn ngất ngất tóc vừa đi vừa nghĩ ngợi. Suy nghĩ một lúc trong đầu hắn linh quang chợt lóe, chính là lúc nhớ tới bộ cục của trí giả bên đối phương mà Sở Hiên đã phân tích, trong đó có một khả năng là muốn giải quyết nhân tố không ăn ý

trong đội, có thể giết chết thành viên thành viên hấn coi là nhân tố gây hại cho đoàn đội, càng nhờ đó mà tìm kiếm cơ hội. Nếu đối phương thật sự đã chuẩn bị thanh toán người gây trở ngại trong đội vậy không phải là có thể chịu được chuyện bị trừ điểm sao? Hoặc là đối phương tự tin có thể tiêu diệt toàn bộ Trung Châu đội?

”Nếu tiếp tục suy luận theo hướng này, chuyện Sở Hiên đang làm là... Hấn chuẩn bị giết La Cam Đạo?”

Trịnh Xá còn nhớ kỹ, khi con robot gấu Pooh đưa súng chĩa vào bọn họ, trên người Sở Hiên thật sự có sát ý mơ hồ, tính cách tên này quyết tuyệt đến mức nào chứ, khi hấn cho rằng chuyện này sẽ gây họa cho đoàn đội, hấn sẽ lập tức quyết đoán cắt bỏ mầm họa đó, giống như trong Alien 1 vậy, trong lúc bất tri bất giác đã giải quyết ẩn họa có khả năng lưu lại nhất!

Nghĩ tới đây Trịnh Xá đã toát đầy mồ hôi lạnh, nếu không phải hấn đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, có thể mô phỏng trình độ suy luận gần tới mức như Sở Hiên thì căn bản không thể tính toán rõ ràng những chuyện này. Mặc dù tất cả mọi chuyện đều chỉ là có khả năng nhưng nếu như là Sở Hiên, nói không chừng hấn thật sự đã quyết định làm như vậy, đằng nào thì khi mọi việc xong xuôi hấn cũng chẳng phải chịu nửa điểm trách nhiệm còn La Cam Đạo thì đã bị đối phương phát hiện giết chết. Nếu La Cam Đạo không bị giết thì có thể dẫn dụ phần lớn hoặc một vài thành viên trong đội kia, sau đó bọn họ sẽ như cứu tinh hiện ra, như thế vấn đề La Cam Đạo có lẽ vẫn chưa được giải quyết nhưng ít nhất cũng hòa hoãn được mâu thuẫn giữa hấn và cả đội, thậm chí có thể được hấn cảm kích, thu hoạch khác là có thể giết chết thành viên đội đối phương....

”Mưu kế thật độc, thật tàn nhẫn.... Hoàn toàn không biết gì trở thành mồi dụ hoặc có thể nói tất cả mọi người Trung Châu đội đã trở thành con cờ trong tay hấn để tiến hành lần đấu trí này mà vẫn không nhận ra, sau đó thuận lợi tìm ra đối phương..”

Trịnh Xá hít sâu một hơi nói:

- Vậy người nói thật cho ta biết... Người thật tâm muốn để La Cam Đạo sống sót chứ? Không thiết lập cạm bẫy trí mạng để "kiểm tra" hân? Nếu như không có cạm bẫy nguy hiểm ta sẽ hoàn toàn tin tưởng người, hơn nữa y theo kế hoạch của người tiếp tục chiến đấu với đội bên kia, nhưng nếu như xếp đặt cạm bẫy như thế, ngay từ bây giờ ta sẽ ngăn cản người đặt La Cam Đạo vào chỗ nguy hiểm!

Sở Hiên lạnh nhạt đáp:

- Không có cạm bẫy gì hãm hại hân, cũng không có "kiểm tra" sinh tử nào bắt hân trải qua, chuyện ta cần người làm bây giờ là.... Tới gặp một người, thượng úy Rose, hai ngày trước cô ta đã viết một bản báo cáo, trong đó nói lúc trước vệ tinh tại Pluto phát hiện xác một con bọ, cái xác đó lại nằm trong não một tên lính loài người.... Cô ta nói rất có khả năng có một giống bọ có thể chui vào não người, sau đó khống chế hành động của người đó... Nếu như ta không nhầm, cô ta chính là người của đội kia, ta muốn người tới gặp cô ta một lần, không cần trao đổi gì cả, chỉ thấy mặt là được, như vậy sẽ khiến đội kia nảy biến hóa rất thú vị.

Trịnh Xá kỳ quái tiếp nhận tư liệu về viên thượng úy, mấy ngày này, quân đội đang nghỉ ngơi hồi phục, một là lớp quân kế tiếp của Liên bang còn chưa được triệu tập, hai là sỹ quan trung, cao cấp trong quân đội vẫn đang trên đường nên thời gian này các binh sỹ được đi lại rất tự do trên chiến hạm, còn Trịnh Xá cũng xem tư liệu tìm cách tới chỗ sỹ quan trên chiến hạm khác.

-Được, vậy ta đi trước.... Nhưng phải nói cho rõ, người chắc chắn không bày đặt cạm bẫy sinh tử "kiểm tra" La Cam Đạo chứ?

Trịnh Xá trầm giọng hỏi.

Sở Hiên gật đầu vẻ khẳng định, vẻ mặt hân vừa thần nhiên vừa lạnh lùng, nhìn chẳng có gì khác bình thường, Trịnh Xá chăm chú nhìn một lúc lâu rồi mới gật đầu đi ra khỏi phòng, sau khi Trịnh Xá rời đi cả nửa ngày, Sở Hiên mới cúi đầu nhìn mấy vi tính, miệng lẩm bẩm:

- Ta lừa người đấy... Bọn chúng quả nhiên đã hành động, bọ ký sinh khống chế bộ não ư? Như vậy muốn giết một vài người thật quá dễ dàng....

- Có điều muốn làm vậy cần có thời gian, mấy ngày nữa quân đội cấp cao sẽ tới, khi họ đến cũng là lúc chúng ta đạt được thế cực mạnh, do đó trong vài ngày tới phải xác định rõ thân phận chúng ta đúng không? Muốn tìm ra tất cả thành viên của Trung Châu đội ư? Tới đi, để ta xem xem người đang bày ra bố cục gì.....

.....

-Không sai, Trung Châu đội thật sự rất mạnh....

Gã thanh niên tóc vàng vừa ăn chocolate vừa nhìn băng ghi hình cảnh chiến đấu, trong đoạn phim, Trịnh Xá dùng tốc độ và sức mạnh kinh khủng dễ dàng giết chết tên thanh niên da đen, thời gian không quá hai, ba giây, thủ đoạn công kích dứt khoát, liên tục, tốc độ cùng lực lượng vượt xa sự tưởng tượng của họ cùng bộ dạng Trịnh Xá chỉ vào mắt mình nói câu cuối cùng. Gã thanh niên tóc vàng xem đi xem lại mười ấy lần, mỗi chi tiết mỗi động tác hân đều quan sát kỹ càng, tới khi ăn hết một hộp chocolate lớn hân mới búng tay tay ra hiệu cho một cô gái đứng cạnh, cô gái mỉm cười lấy trong ngăn kéo ra một hộp chocolate khác.

Gã thanh niên tóc vàng cầm một miếng chocolate đưa lên miệng, dùng sức bẻ mạnh rồi mới nói:

- Tình huống cấp bậc là thế này, Trung Châu đội rất mạnh, chuyện này không nghi ngờ gì nữa, nhưng mức độ mạnh có lẽ cũng không khoa trương như các người tưởng tượng. Về cơ bản theo băng ghi hình, sức chiến đấu của tên này có khả năng là lực lượng mang tính bộc phát, cũng tức là khi chiến đấu ngẫu nhiên sử dụng, khó có thể liên tục bảo trì sức mạnh như vậy, nếu không với tốc độ cùng lực lượng kinh khủng này hân hoàn toàn có thể một mình sống sót trên hành tinh bọ....

-Đó là việc thứ nhất, việc thứ hai chính là vấn đề các người lo lắng về các thành viên còn lại trong Trung Châu đội, sức chiến đấu của bọn chúng cũng có khả năng là rất mạnh, nhưng chắc chắn là có chênh lệch rất lớn với tên này, chuyện đó có thể suy luận ra từ việc hân vội vàng chiến đấu. Ủm, ta lấy ví dụ thế này nhé,

nếu như các người tự mình chiến đấu chẳng lẽ ngay từ đầu đã dốc toàn lực, trong chốc lát đem cả con bài cuối cùng đánh ra hết sao? Ít nhất ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy, ta sẽ ẩn giấu sức mạnh, trước tiên thử thăm dò thực lực và kỹ năng của đối phương, sau đó dùng thủ đoạn lôi đình toàn lực kích sát, nhưng tên này lại không chút chần chừ, ngay từ đầu đã dùng sức mạnh cao nhất tấn công, ngoài khả năng hấn chỉ có thể chiến đấu trong thời gian rất ngắn ra, khả năng lớn nhất là.... Hấn đang muốn nhất chiến lập uy, làm chúng ta cảm thấy sự uy hiếp, tưởng rằng Trung Châu đội cực kỳ mạnh, sau đó tìm kiếm những người để lộ sơ hở, còn thời gian này chúng ta cơ bản vì cố kỵ mà không dám tấn công những thành viên còn lại trong Trung Châu đội. Nói cách khác, những thành viên còn lại của Trung Châu đội cho dù rất mạnh cũng không mạnh hơn chúng ta bao nhiêu cả...

Mấy người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, trong đó một gã da trắng cao lớn và một người da đen cùng thở phào nhẹ nhõm, gã da trắng nói:

- Có điều mục đích của chúng cũng không thành công, Nyos, người quả là lợi hại, thoáng cái đã vạch trần trò quỷ của bọn chúng, nếu không bọn ta chắc chắn sẽ cho rằng Trung Châu đội cường đại vô cùng, chưa nói đến chuyện hy sinh vô ích một người mà còn để tuột mất miếng thịt béo này.

Nyos cười lại, hấn cắn nốt miếng chocolate trong tay rồi mới nói tiếp:

- Không, Trung Châu đội thật sự rất mạnh, bọn chúng không phải thịt béo, kẻ có thể nghĩ ra mưu kế này thật sự khiến người ta phải kinh sợ, hấn không những biết được đội chúng ta không ăn ý mà còn lợi dụng được sự không ăn ý này cùng sơ xuất của ta... Về cơ bản hấn đã tìm được chúng ta rồi....

Nhất thời mấy người xung quanh đều biến sắc, tất cả đều lộ vẻ kỳ quái, Nyos vừa xé vỏ một miếng chocolate vừa nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần tạm thời khiến các người tưởng rằng Trung Châu đội rất mạnh là được rồi, trước khi biết tình huống chính thức các người sẽ không có dũng khí đi dò xét những kẻ còn lại, mà sau khi bị chán nản, chuyện tiếp theo các người sẽ làm khả năng lớn nhất là quay lại tìm ta. Mặc dù không biết đối phương đã phân tích được những gì về phương thức hành động và hướng suy luận của ta nhưng có một điểm hấn đã tìm ra được đó chính là đội chúng ta chia làm mấy bộ phận vì thế mới xếp đặt tấn công một bộ phận để tìm kiếm bộ phận còn lại, khi các người bị uy hiếp, sợ hãi sẽ quay lại tìm bọn ta... Lúc này chỉ cần kiểm tra một chút các băng ghi hình những người sử dụng phi thuyền giao thông di chuyển giữa chiến hạm có người bị giết cùng các chiến hạm khác là được, mặc dù vẫn chưa thể dễ dàng tìm ra tất cả chúng ta, nhưng kẻ xếp đặt tất cả những chuyện này hấn là đã biết vị trí cố định của chúng ta là ở trên chiến hạm này.... Thủ đoạn thật cao minh!

Những lời này khiến mấy người xung quanh nổi hết cả da gà, họ đưa mắt nhìn quanh về bất an, phảng phất như đang bị một đôi mắt ở đâu đó âm thầm theo dõi, Nyos ăn mấy miếng chocolate liên tục rồi mới nói:

- Không cần lo lắng đến thế, trên chiến hạm này có hơn ba nghìn hai trăm người, hấn không thể dễ dàng tìm được tất cả chúng ta như vậy, hơn nữa không chỉ chúng ta để lộ sơ hở... Bọn chúng cũng đã để lộ sơ hở rồi!

Nói đoạn Nyos bật một chiếc laptop bên cạnh, hấn xoay màn hình về phía những người còn lại, trên hình là một thanh niên đang luống cuống nhìn ngó xung quanh, người này chính là thành viên mới nhất của Trung Châu đội.... La Cam Đạo!

325. Bố Cục (1)

Trịnh Xá cầm tập hồ sơ đi tới chiến hạm số bảy, dùng phi thuyền giao thông cỡ nhỏ có thể dễ dàng qua lại giữa các chiến hạm, loại phi thuyền này thậm chí còn có thể trở thành tàu cứu sinh. Mặc dù tàu chỉ có thể chở được hai người nhưng có thể chịu được cả nhiệt độ cao khi xuyên qua bầu khí quyển, hơn nữa tốc độ cũng không chậm, trong kịch bản phim, sau khi chiến hạm phát nổ nữ nhân vật chính cũng dùng phi thuyền này để chạy trốn, tiếc là loại tàu giao thông này chỉ thích hợp di chuyển trong vũ trụ, trong bầu khí quyển nó không bay lên được...

"Rose, thượng úy, tiến sỹ sinh vật, chuyên ngành bọ ngoài hành tinh, đã quan tâm và nghiên cứu loài bọ này từ rất sớm, người đầu tiên đưa ra lý thuyết về Brain bug, hai mươi một tuổi..."

Trịnh Xá nhìn tập hồ sơ trên tay vừa đi vừa lẩm nhẩm đọc, cũng không biết Sở Hiên lấy số tài liệu này từ đâu, mặc dù không quá chi tiết nhưng những điểm quan trọng đều nhắc tới, ví dụ như tên tuổi, quân hàm, lý do được thăng tới thượng úy, từng đưa ra những lý thuyết gì, các loại, chưa cần nói tới những chuyện khác, chỉ riêng việc đề cập tới sự tồn tại của Brain bug đã đủ chứng minh cô ta là thành viên của đội bên kia.

"Ý của Sở Hiên, đây là chủ bài ẩn giấu cuối cùng của bọn chúng? Chỉ cần đến lúc chúng tìm ra tất cả thành viên đội ta là sau đó sẽ tuyên bố chúng ta đã bị bọ ký sinh khống chế? Tiếp theo dùng lực lượng chính phủ giải quyết chúng ta?"

Trịnh Xá cẩn thận suy nghĩ kế hoạch này, nếu hắn là người cả đội kia thì chắc chắn cũng sẽ chọn kế hoạch đó, quả thật chỉ cần có thể xác định tên và vị trí của tất cả thành viên đội đối phương, dựa vào thể như hiện tại là bọn chúng chắc rồi, càng huống chi còn có danh hiệu tiến sỹ về loài bọ này nữa, lời cô ta nói sẽ được rất nhiều người tin tưởng. Mà điểm mấu chốt chính là, chiến tích của mấy người bọn hắn thật sự quá chói lọi, không việc gì còn đỡ, một khi bị coi là gian tế của loài bọ, chính phủ cấp cao nhất định sẽ thù giết lắm còn hơn bỏ sót, loài bọ có thể ký sinh vào não người, khống chế tư tưởng và hành động, biến người đó thành một nô lệ không có ý thức tuyệt đối có thể tạo ra khủng hoảng cho cả xã hội loài người.

"Lựa chọn duy nhất là không được để bọn chúng bắt đầu kế hoạch này, chính là vì bây giờ chúng còn chưa tìm ra tất cả mọi người trong đội, một khi tìm được rồi kế hoạch thanh trừ này sẽ lập tức tiến hành, chỉ cần bắt tất cả lại, sau đó tự tay giết chết là được, mà còn có thể khoát cái lý do mỹ miều là để giải phẫu... Thật ác độc, may mà trong đội chúng ta có Sở Hiên, nếu không đến lúc đó chết thể nào cũng không biết."

Trong lòng Trịnh Xá càng lúc càng lạnh lẽo, hắn thậm chí nảy ra ý định muốn giết chết Rose, nhưng khi nhớ tới những gì Sở Hiên dặn dò, chỉ bảo hắn tới gặp mặt cô gái này, nếu hắn mạo muội giết cô ta rất có thể sẽ làm rối loạn bố cục và hành động của Sở Hiên, như vậy ngược lại làm đứt mất đầu mối tìm kiếm đối phương...

"Theo tình huống trước mắt, đối phương nắm được thể toàn cục, chỉ cần tìm được tất cả thành viên đội chúng ta là có thể giết sạch một lượt, nguyên nhân khiến hiện tại chúng chưa ra tay là vì còn có cổ kị... Mà đội chúng ta cũng có thể, chỉ cần tìm ra bất kỳ kẻ nào bên đó là lập tức có thể giết chết, do sức mạnh của chúng ta mang tính áp đảo..."

Trịnh Xá nghĩ tới đây đã bắt đầu thấy đầu óc mê mang, vì thế hắn chỉ có thể bắt đắc dĩ sử dụng năng lực khi mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, bắt đầu sử dụng trình tự và phương pháp suy luận của Tiêu Hoàn Luật, tiếp tục phân tích những tình huống trước mắt.

"Nói cách khác, chúng ta có thể mỗi lần gặp một là lại giết một, mà nhân số một đội chỉ khoảng trên bảy người... Chờ đã, nếu như vậy không phải chúng ta cứ một mạch giết chết rất nhiều sỹ quan sao? Nhiều sỹ quan đột ngột tử vong trên chiến hạm không phải chính là bằng chứng chứng minh có người bị loài bọ khống chế, hơn nữa kẻ này còn liên tục giết chết những người nắm giữ chứng cứ sao?"

Trịnh Xá chợt bừng tỉnh, lúc trước hắn vẫn hoài nghi tại sao Sở Hiên nói trí giả bên đối phương chuẩn bị khiến người trong đội đi chịu chết, nhưng không giải thích rõ nguyên nhân, hóa ra là vì nguyên nhân này thật quá sức tưởng tượng, kẻ đó không ngờ tính toán dùng máu thịt của thành viên trong đội trải khắp chiến hạm để mở đường sống!

Mấy người trong đội đối phương nhất định thường ngày vẫn hay ở cùng một chỗ, chuyện đó những người xung quanh cũng đều biết, khi đội kia có người chết một cách kỳ dị trên chiến hạm, những kẻ còn sống sẽ lập tức tung tin có người bị bọ ký sinh khống chế, hơn nữa còn tố về là mấy người bị giết đang nắm giữ một số chứng cứ quan trọng, cứ như vậy những người vừa trải qua thời gian huy hàng, hoàn thành nhiệm vụ gần như bất khả thi là bọn họ chắc chắn sẽ bị chính phủ cấp cao nghi ngờ giám sát, hoặc bắt giữ!

"Thủ đoạn thật tàn nhẫn!"

Trịnh Xá chỉ biết dùng mấy chữ này mà than thở, hắn cuối cùng cũng hiểu được mưu kế mà người ở cấp độ như Sở Hiên nghĩ ra thật sự không phải thứ người bình thường có thể giải thích nổi. Xét trong số những

Tên thanh niên kia lại cười hắc hắc, hắn nhìn qua cũng là người lai, có điều huyết thống gần với người da trắng hơn, hắn lấy ra ba cái ghế, đưa một cái ra giữa rồi kéo Rose ngồi xuống, bây giờ mới vừa cười vừa giải thích:

- Đây là tin tức bọn ta lấy được trong phim kinh dị. Thế nào, mặc dù đoàn đội hai bên vẫn đang trong trạng thái đối địch nhưng ba người không có ý giao chiến chúng ta trao đổi tin tức với nhau chắc cũng không vấn đề gì phải không?

Trịnh Xá cũng có chút hảo cảm với hai người này, một là hắn không hề cảm thấy sát ý trên người họ, hai là sự thẳng thắn của họ khiến hắn cảm thấy thân thiết, ba là hắn kỳ thật cũng kiêng kỵ với năng lực ẩn tàng của hai người, ba phương diện kết hợp lại hắn dứt khoát ngồi xuống ghế, thản nhiên nhìn hai người.

Manuel cười nói:

- Hai người chúng ta thật ra là thành viên của Nam Viêm đội từ rất sớm, ta đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, bất quá chỉ mới mở cách đây hai bộ phim dưới thời đội trưởng cũ... Ai, đội trưởng của bọn ta lúc đó sau khi được Dẫn đạo giả công nhận tư cách đội trưởng hắn lựa chọn bỏ rơi chúng ta đi tới tiểu đội Thiên Thần về sau chỉ có thể bắt đầu tiến hành một lần Dẫn đạo giả kiểm tra nữa. Nhưng đội trưởng trước trong Thiên Thần đội còn chưa chết nên đội trưởng thứ hai chỉ được Chủ Thần giao quyền tra duyệt tin tức chứ không mở cơ nhân tỏa tầng hai, cũng không hỏi có muốn tới tiểu đội Thiên Thần hay không. Tóm lại, Nam Viêm đội bọn ta từ sau khi bị đội trưởng đầu tiên phản bội thực lực vẫn ở mức rất thấp.

Rose nhân lúc này bưng ba cốc cà phê tan tới, đưa một cốc cho Trịnh Xá nói:

- Cà phê này không có độc, sợ độc thì đừng uống...

Nói đoạn nàng cầm cốc của mình khẽ nhấp một ngụm.

Manuel âu yếm vỗ vỗ bàn tay nhỏ nhắn của Rose, tiếp tục nói:

- Bất quá vận khí của bọn ta cũng tương đối tốt, trải qua mấy bộ phim kinh dị độ khó tương đối nhỏ, trong đó có loạt phim Lord of the Rings, người biết phim này rồi chứ? Đó là lần đầu tiên bọn ta gặp đoàn chiến, có điều may mắn là tình hình đối phương cũng không khác bọn ta lắm, cũng vì đội trưởng tới tiểu đội Thiên Thần mà thực lực hạ thấp, vì thế hai bên sau khi tiếp xúc quyết định hòa bình, cùng nhau hoàn thành bộ phim kinh dị đó, cũng đạt được rất nhiều điểm thưởng và chi tiết kịch tình.... Càng may mắn hơn là khi cùng nhóm Gandalf qua đường hầm của người lùn, bọn ta xếp đặt giết được Balrog nên lấy được từ chỗ Gandalf mỗi người một mảnh đá có ký hiệu, đây là vật phẩm kịch bản, nghe nói nhờ nó mà Gandalf áo xám rơi xuống vách đá vẫn không chết, còn biến thành Gandalf áo trắng. Công dụng của nó là giúp bọn ta không bị Chủ Thần delete ba lần sau khi âm điểm, lần đoàn đội tác chiến này có lẽ là lượt đầu tiên chúng ta sử dụng.

Trịnh Xá nghe có chút sững sờ, tin tức này quá trọng yếu, trong nhiều tình huống công hiệu của món vật phẩm kịch bản này đơn giản là có thể cứu cả đoàn đội, hơn nữa còn biết được cả làm thế nào lấy được nó, trong bộ phim nào, hắn hít sâu vài hơi rồi mới nói với hai người:

- Tin tức quan trọng như vậy mà cũng nói với ta, các người không cảm thấy thiệt thòi sao? Phải biết rằng tin tức này đơn giản là báu vật vô giá...

Manuel khoát tay nói:

- Chẳng sao cả, dù sao nếu như chết, cái tin tức này có quan trọng hơn nữa cũng vô dụng, có thể thấy đoàn đội các người nhất định đã trải qua các bộ phim kinh dị còn nguy hiểm hơn bọn ta nhiều, thực lực cũng mạnh hơn chúng ta rất nhiều, vì thế hai người bọn ta không muốn chiến đấu với các người, dùng tin tức này để đổi lấy tự do cho cả hai có được không?

Trịnh Xá gật đầu đáp:

- Giữa chúng ta cũng không có xung đột, tình huống này chỉ cần ta đồng ý là được, nhưng ta vẫn cần dùng tin tức tương đương để trao đổi... Ừm, các người biết phim The Mummy chứ? Không biết các người đã trải qua loạt phim này chưa?

327. Bồ Cục (3)

Trịnh Xá nói biện pháp tiến hành nhiệm vụ Vua bọ cạp trước hạn định ra, đặc biệt là nhắc tới việc điểm thưởng tăng gấp đôi nhưng đồng dạng độ khó cũng bội tăng, cuối cùng hẳn còn cố ý bỏ thêm câu tổng kết khó khăn càng cao, phần thưởng càng lớn.

-....Mặc dù hệ số khó khăn thật sự là rất lớn nhưng trong thế giới phim The Mummy tràn ngập các loại tình tiết kịch bản, phần thưởng đều rất phong phú, hơn nữa còn có thể lấy được rất nhiều vật phẩm kịch bản, giống như loại đá mà các người có vậy. Những vật phẩm kịch bản này có thể là vũ khí mạnh mẽ, có thể là tri thức cực kỳ hữu dụng, có thể là đạo cụ vô cùng trọng yếu, ví dụ như trong phần 1 The Mummy có thể lấy được một cuốn sách công kích, một cuốn sách hồi sinh, đối với một đoàn đội mà nói, tầm quan trọng của hai cuốn cổ thư này không cần cần nói cũng biết.

Trịnh Xá cẩn thận giải thích rõ ràng những tình huống trong thế giới The Mummy, đôi tình nhân này cũng có vẻ rất hưng phấn, liên tục hỏi những vấn đề có thể gặp phải trong thế giới đó, mà Trịnh Xá cơ bản cũng không giấu giếm gì, cái gì cần nói, có thể nói hẳn đều kể ra.

Sau khi Trịnh Xá thuyết minh xong, Manuel mới thở dài nói:

- Xem ra bọn ta không thể hoàn thành được nhiệm vụ này, phương hướng cường hóa của ta mặc dù là cận chiến nhưng thực lực so với mức người nói còn kém xa, còn kỹ năng đặc thù của cô ấy lại chuyên dùng để đối phó với cá nhân, muốn hoàn thành tình tiết kịch bản trong thế giới phim kinh dị rộng lớn như The Mummy, với thực lực của bọn ta căn bản là không thể làm được....

Trịnh Xá thở dài đáp:

- Chuyện này ta cũng không giúp gì được, rất nhiều chuyện chỉ có thể dựa vào chính mình để giải quyết... Thật ra thực lực của các người cũng có thể coi là không tồi, lúc trước trên đường ta gặp một người trung niên cao lớn, thực lực của hắn cũng không kém phải không?

Manuel cười ha ha nói:

- Đúng vậy, thực lực hắn rất mạnh, là người mạnh nhất trong đội ta, hơn nữa còn là người duy nhất tự sáng tạo kỹ năng....

Rose vội kéo tay Manuel, tên này lập tức giật mình nhìn Trịnh Xá cười về áy náy:

- Xin lỗi, những lời này không nên lọt ra từ chỗ bọn ta, bọn ta tuyệt không muốn tham gia đoàn đội tác chiến do Trung Châu đội được Chủ Thần nhận định là mạnh nhất trong ba đội. Ngay từ đầu bọn ta đã đề nghị chung sống hòa bình với các người nhưng hiện tại đoàn đội rất bất ổn, giữa mấy người Nyos và Hoffer...

Cô gái lại kéo mạnh tay Manuel, hắn lại cười cười xin lỗi còn Rose dứt khoát nói:

- Trịnh Xá, kỳ thật chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu, đội chúng ta chia làm hai phe, một bên là đội trưởng mới được Chủ Thần công nhận, hẳn mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, sức chiến đấu cũng gần ngang với Richard tự sáng tạo kỹ năng, bên kia do Nyos đứng đầu, hẳn là một tội phạm thiên tài.... Tóm lại tình huống đại khái là như vậy, do hai phe đều muốn chiếm được quyền khống chế đoàn đội nên lần này ai có thể hạ được Trung Châu đội mạnh nhất trong cả ba, người đó sẽ có quyền điều khiển. Có điều ta cùng Manuel tự biết thân biết phận, chỉ cần Trung Châu đội không tấn công bọn ta, bọn ta cũng sẽ không sử dụng sức mạnh của mình để chiến đấu.... Điều kiện này người cũng đã đáp ứng phải không?

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Không sai, ta đã đáp ứng điều kiện này... Nhưng tình huống hiện tại có thể đã không còn trong tầm quyết định của ta nữa, Rose, danh hiệu của người hình như là tiến sỹ chuyên ngành bọ ngoài hình tinh phải không? Lý thuyết người đưa ra về bọ ký sinh... Đã hiểu ý ta chưa? Trong đội ta cũng có một cao thủ trí mưu, hẳn tuyệt đối mạnh hơn tên tội phạm thiên tài Nyos kia, bây giờ kỳ thực chúng ta đều là thân bất do kỷ, chiến đấu giữa hai bên đã sớm bắt đầu rồi, chỉ không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Rose đáp:

- Danh hiệu này là thân phận Chủ Thần an bài cho ta, khi bọn ta còn ở trái đất, Nyos đã yêu cầu ta dùng danh hiệu này công bố lý thuyết, hẳn nói làm vậy sẽ giúp chúng ta có thể cực mạnh, đảm bảo an toàn cho toàn bộ Nam Viêm đội.... Sau đó ta suy nghĩ cẩn thận vài ngày, cuối cùng cũng hiểu được ý của Nyos, hẳn hình như là muốn dùng lý luận này để tiêu diệt các người phải không? Có điều người cứ yên tâm, hai người bọn ta đã quyết định không gia nhập đoàn đội tác chiến, hơn nữa nhiệm vụ trong bộ phim này chỉ là sống sót, vậy bọn ta chỉ cần tránh xa chiến trường là được. Khoảng ba đến năm ngày nữa quân đội cấp cao sẽ đến đây, tới lúc đó ta cùng Manuel sẽ tìm lý do theo tàu hộ vệ của quân đội trở lại trái đất, như vậy sẽ tránh được lúc các người chiến đấu...

Trịnh Xá đứng dậy cười nói:

- Vậy cứ quyết định như thế đi, chỉ hy vọng quyết chiến không bắt đầu trong mấy ngày tới là được rồi. Có điều ta thật sự hâm mộ các người, có tâm thái bình tĩnh như vậy, bản thân lại có thể yên ổn lựa chọn đường sống.... Cố gắng nhé, hy vọng sau này chúng ta có thể gặp mặt, hơn khi gặp có thể giúp đỡ nhau cùng hoàn thành nhiệm vụ phim kinh dị...

Nói đoạn, hẳn quay người đi ra khỏi cửa.

Rose cùng Manuel đưa mắt nhìn nhau, Manuel bỗng lên tiếng:

- Trịnh Xá, coi như miễn phí tặng người một tin tức, lần trước khi bọn ta gặp một đội trong thế giới Lord of the Rings, theo tin tức trao đổi được với họ, có một số bộ phim kinh dị rất dễ gặp đoàn chiến, những phim này đều có phạm vi rất lớn cũng như có bối cảnh nhất định, mà trong những thế giới phim đó phần lớn đều ẩn chứa rất nhiều tình tiết kịch bản cùng vật phẩm kịch bản ví dụ như thế giới The Mummy mà người nói cùng phim Lord of the Rings mà bọn ta đã tham gia. Đúng rồi, theo như đội đó nói thế giới phim Transformer hình như khả năng đoàn chiến không cao... Tin tức này coi như khuyến mãi....

Trịnh Xá cẩn thận lắng nghe sau đó hẳn phát phát tay chào, đẩy cửa đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, tên trung niên cao lớn Richard của Nam Viêm châu đội cũng đã về chiến hạm của hẳn, hẳn không trực tiếp tới gặp mấy người Nyos mà về phòng mình. Do vị trí của họ đã bại lộ, dù sao người của Trung Châu đội cũng đã biết bọn họ ở trên chiến hạm này nên Nyos để tinh thần lực không chế giả của Nam Viêm đội là cô bé tên Tuyết Linh Nhi kia sử dụng kỹ năng che phủ toàn bộ chiến thuyền, nhờ thế Richard không cần mạo hiểm đi tìm mấy người Nyos, cứ dùng ý thức liên hệ là được.

"....Đúng vậy, ta không hề phóng đại, thực lực hẳn rất mạnh, vô cùng mạnh, mạnh đến mức kinh khủng... Hình dùng thế này nhé, sức chiến đấu của ta là năm, sử dụng kỹ năng tự sáng tạo là năm mươi, đội chúng ta phối hợp tác chiến là một trăm... Thực lực của hẳn như ta ước lượng ít nhất cũng phải bảy mươi, tám mươi, mà đây chỉ là sức chiến đấu của một mình hẳn thôi đấy.... Đã hiểu chưa? Nyos, ta bắt đầu thấy lo rồi, nếu như có thể, không nên đấu với hẳn."

Richard ở trong phòng mình, ngồi trên vương vừa hút thuốc vừa thì thào nói.

Một lúc lâu sau tiếng của Nyos mới truyền tới, hẳn lạnh lùng nói:

"Richard, đến cả người cũng bắt đầu không tin tưởng ta à? Sao không như lúc mới bắt đầu thí nghiệm kỹ năng tự sáng tạo, tin tưởng ta đến cùng? Cho dù thất bại chúng ta cũng không phải chết hết mà? Ta cũng sẽ không sống một mình độc chiếm hết thành quả của mọi người, đúng không?"

Richard yên lặng rút một điều thuốc khác ra rồi mới đáp:

"Nyos, đúng vậy, ta rất tin tưởng, ta tin với trí tuệ của người, thế giới này không ai có thể ngăn cản được, nhưng mà... Lần này ta thật sự có dự cảm không tốt, thủy chung vẫn cảm thấy Trung Châu đội không đơn giản như bọn chúng đang thể hiện, người không cảm thấy người phát hiện ra tên kia quá dễ dàng sao? Hơn nữa thoạt nhìn trông hẳn chẳng có gì khác người bình thường, nếu coi là thành viên Trung Châu đội, gọi hẳn là tân binh thì đúng hơn, Nyos...."

Nyos thở hắt ra nói:

"Không có gì để nói nữa đâu, kế hoạch đã bố trí xong rồi, kế hoạch này như áo trời không đường may, chỉ cần tìm ra tất cả thành viên của Trung Châu đội là chúng ta nhất định có thể hạ được đoàn đội mạnh nhất

này! Tin tưởng ta đi, Nam Viêm đội chúng ta quá yếu nhược, nếu không nhân cơ hội này để mạnh mẽ lên, chưa biết chừng đến lúc nào đó vận khí không tốt sẽ bị tiêu diệt.... Tin ta đi, Richard, sao ngươi không tin ta lần cuối này nữa?”

Richard thở một hơi khò, hấn chần chờ một lúc rồi mới khẽ nói:

”Nếu là tính mạng của một mình ta, trả lại cho ngươi cũng chẳng sao, lần trước chính là nhờ mưu trí của ngươi ta mới sống được, nhưng mà... Ngoài tính mạng của ta, tính mạng của tất cả mọi người đều đang trong tay ngươi, huống hồ chúng ta có đá ký hiệu, cho dù bị âm điểm cũng...”

Nyos tức giận nói:

”Sao lại âm điểm được! Nỗ lực của chúng ta đâu? Lý do chúng ta muốn mạnh mẽ lên để sống sót đâu? Lần này gặp đội mạnh là thối lui, lần sau lại gặp đội mạnh thì làm thế nào? Richard, đừng nói gì nữa, cứ nghe lời ta như trước đi! Ta đã để Aya đi bắt gã tân binh bại lộ của của Trung Châu đội rồi, so với bốn tên còn lại thực lực của hắn hẳn là yếu nhất, hơn nữa kỹ năng của Aya rất thích hợp để đánh lén, vì thế ngươi cứ yên tâm, bất kỳ chuyện gì cũng nằm trong tính toán của ta. Tin tưởng ta, chúng ta nhất định có thể giành được thắng lợi cuối cùng!”

Richard thở dài nói:

”VẬY THÌ.... Giúp ngươi đánh đến cùng vậy, Nyos, đừng làm chúng ta thất vọng...”

”Không thành vấn đề, tin ta đi! Bất kỳ chuyện gì cũng đều nằm trong tính toán của ta, ta không tin Trung Châu đội còn có người có thể tính ra được kế hoạch và bố cục của ta! Bất tên tân nhân này là khởi đầu, khi bọn chúng tới chiến hạm này tìm kiếm cũng là lúc chúng ta đưa ra chứng cứ để sử dụng thế! Cứ tin tưởng ta, chúng ta nhất định sẽ giành được thắng lợi cuối cùng!”

Cùng lúc ấy, trong một chiến hạm vũ trụ khác cách xa chỗ đó, Sở Hiên yên lặng nhìn màn hình máy tính trước mặt, trên màn hình truyền tới cảnh tượng qua camera, La Cam Đạo đang đi qua một ngã rẽ, xa xa theo sau lưng hắn là một thiếu nữ. Trong phòng ngoài Sở Hiên còn có hơn mười tên lính cấp đội trưởng, những người này đều đang đứng nghiêm, ánh mắt lộ vẻ kích động.

-....Như vậy, cứ tiến hành như những gì ta đã nói, giải tán!

328. Phá Cục (1)

- Tình huống cơ bản là như vậy, La Cam Đạo đã biến mất....

Sở Hiên vừa ăn một miếng dưa vừa thản nhiên nói.

Sau khi Trịnh Xá trở về từ chiến hạm chỗ Rose, trải qua một đêm yên bình, tới chiều ngày hôm sau lúc Sở Hiên, Bá Vương, Vương Hiệp cùng Trịnh Xá hẹn nhau cùng ăn cơm và trao đổi, Sở Hiên mới nói tin tức chấn động này ra, nhất thời khiến ba người còn lại sững sờ.

Trịnh Xá đứng vụt dậy, do động tác quá mạnh nên bắp chân đập vào chiếc ghế phía sau vang lên tiếng động rầm rầm, những người trong phòng ăn đều nhìn lại vẻ khó hiểu, tới khi họ thấy rõ là Trịnh Xá những người này mới cung kính gạt đầu về sùng bái, trong đó vài người thậm chí lập tức đứng dậy làm quân lễ.

Trịnh Xá nhìn các binh lính xung quanh cười áy náy rồi quay sang Sở Hiên thấp giọng hỏi:

- Vậy là có ý gì? Một người sống sờ sờ ra tại sao lại biến mất được? Ngươi đang đùa ta đấy à?

Sở Hiên vẫn chậm rãi ăn miếng dưa đỏ hồng của hắn, vừa ăn vừa đáp:

- Không nói đùa gì với ngươi hết, thật sự là đã biến mất, giữa trưa hôm nay khi ta kiểm tra hệ thống camera không phát hiện ra tung tích hắn, sau đó kiểm tra bên tiểu đội hắn thì hình như từ đêm qua hắn đã không về phòng, tình huống cụ thể là như vậy, ngươi có tính toán gì không?

Trịnh Xá thật sự là hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, hắn ngồi xuống hạ giọng nói:

- Rõ ràng là người đã phân tích, tính toán hết rồi, giờ lại hỏi ta muốn gì.... Hơn nữa ta còn nhớ kỹ những gì người nói, không bày cạm bẫy nào để khảo nghiệm La Cam Đạo, không bắt hấn phải chết.... Bây giờ thì sao? Tình huống hiện tại là thế nào? Hấn tự nhiên lại biến mất! Người....

Sở Hiên bỏ miếng vỏ dừa xuống sau đó lại cầm một quả táo đỏ lên cắn một miếng rồi mới nói:

- Hấn chết chưa?

Trịnh Xá đơn giản là bị chọc giận đến mức hồ đồ, hấn dùng dưng tức giận, cổ thấp giọng đáp:

- Ta làm sao mà biết hấn chết hay.... Ách, đúng là chưa chết.

Lời nói ra mồm Trịnh Xá mới giật mình nhận ra, nếu thành viên trong đội mà chết những người còn lại sẽ được thông báo bị trừ một điểm, nói cách khác, hiện tại đúng là La Cam Đạo đã biến mất nhưng hấn vẫn an toàn, ít nhất là trước mắt hấn còn chưa chết.

Sở Hiên vừa ăn táo vừa lạnh nhạt nói:

- Đã hiểu chưa? Bây giờ hấn vẫn chưa gặp chuyện gì, chúng ta chỉ cần cứu ra trước khi hấn chết là được, ta nghĩ việc này hấn là cũng không khó lắm!

Lúc trước Trịnh Xá vừa vội vừa tức, sau khi bình tĩnh lại hấn mới suy nghĩ rồi nói:

- Ý người là, hấn đang bị Nam Viêm đội khống chế? Hơn nữa vị trí là tại chiến hạm của bọn chúng? Còn chúng ta chỉ cần tới chiến hạm đó là tìm được à? Nam Viêm châu đội có thể bố trí một thế cục lớn như vậy, bọn chúng sẽ không làm chuyện đơn giản như thế... Ngoài ra ta còn có một số chuyện cần hỏi người, nếu người đã tự nói ra rồi vậy chờ lát nữa ba người bọn ta sẽ cẩn thận nghe người giải thích.

-Giải thích?

Sở Hiên buông thông một câu, vẻ mặt hấn cực kỳ thần nhiên, thần nhiên đến mức vô vị. Chờ sau khi cả Bá Vương và Vương Hiệp đều ăn xong, bốn người cùng tới phòng nghỉ cho sỹ quan của Trịnh Xá, tiếp đó Trịnh Xá cẩn thận trình bày suy luận của mình ra, Bá Vương cùng Vương Hiệp càng nghe càng kinh ngạc, vẻ mặt chấn động nhìn Trịnh Xá.

Trịnh Xá giải thích xong hấn mới nhìn hai người nói:

- Đúng thế, cảm giác rất chấn động phải không? Lúc đó ta cũng cảm thấy y như vậy, một kế hoạch quá to lớn, trong kế lại có kế, mặc dù còn rất nhiều chi tiết ta vẫn chưa minh bạch nên làm thế nào nhưng không thể nghi ngờ, kế hoạch này của Sở Hiên thật sự làm người ta phải kinh hãi.

-Cũng không hấn là vậy, ha ha....

Bá Vương cười cười vẻ thật thà.

Vương Hiệp cũng gãi gãi đầu nói:

- Đúng thế, so với việc Sở Hiên xếp đặt kế hoạch này, cách suy luận phân tích của người càng khiến ta chấn động hơn, ha ha. Lúc trước thật không ngờ người lại kinh khủng đến thế, còn biết được cả Sở Hiên đang nghĩ gì nữa! Người không cảm thấy quá sức tưởng tượng sao?

Trịnh Xá ngẩn người, một lúc sau mới hiểu ý của hai người này, đại khái là nói trí lực của hấn hấn là không đủ để biết Sở Hiên đang suy nghĩ gì, một khi hiểu được ý định thật sự của tên vô cảm này thì thứ không thể tưởng tượng được không phải mưu kế của Sở Hiên mà là việc hấn không ngờ có thể phân tích và suy luận ra, cái này đúng là có chút bất khả tư nghị.

-Ta xin các người đừng có được không... Bỏ qua việc này được, không nói đến chuyện trí lực của ta, Sở Hiên người thật sự đang nghĩ như vậy sao? Biến tất cả bọn ta thành con mồi, sau đó dựa theo bố cục của đối phương thiết kế một thế cục còn lớn hơn, thậm chí trực tiếp làm quân đội Liên bang khai chiến, nhưng không thể do chúng ta tự tay phá nổ chiến hạm, như vậy cũng có thể được điểm thưởng à? Vấn đề này tạm bỏ qua, ngoài ra người tuyệt đối nắm chắc có thể hoàn thành bố cục này sao? Vạn nhất có sơ suất gì, tất cả chúng ta không phải sẽ lâm vào nguy hiểm ư?

Sở Hiền vẫn ngồi yên nghe Trịnh Xá nói, sau khi hắn hỏi xong, Sở Hiền mới khẽ liếc hắn thoáng vẻ tán thưởng rồi thản nhiên nói:

- Bất cứ chuyện gì hay bất cứ kế hoạch nào đều có nguy hiểm, chỉ khác nhau là mức độ nguy hiểm cao hay thấp thôi. Trên thực tế, từ khi đối phương phái người tới dò xét người đã đại biểu cho việc bọn chúng thất bại rồi, không cần biết là có loại đá ký hiệu đó hay không, ta chẳng qua chỉ thuận thế mà làm thôi... Tin ta đi, lần này tỷ lệ thành công ít nhất cũng trên 70%, nếu theo đúng kế hoạch của ta.

Trịnh Xá vội nói:

- Mặc dù xác suất thành công rất cao nhưng lại lấy tính mạng của tất cả chúng ta đánh cược, người không cảm thấy nên để cho mọi người biết sắp phải đối mặt với cái gì sao, như thế mới coi như có chút công bằng với bọn ta! Nếu như cứ bị động chịu để người khác an bài xếp đặt, chuyện như thế....

Sở Hiền lạnh lùng nói:

- Thực hiện kế hoạch này tỷ lệ tất cả thành viên đoàn đội sống sót là trên 70%. Không thực hiện kế hoạch, tìm ra vị trí và thành viên đối phương, sau đó tới nơi chiến đấu, như vậy lại đúng sắp xếp của chúng, chờ đợi chúng ta là xác suất đoàn diệt trên 50%.... Nếu nói kế hoạch này cho mọi người biết, khả năng bại lộ kế hoạch là 100%!

-Tại sao?

Ba người Trịnh Xá, Bá Vương, Vương Hiệp đều tò mò hỏi.

Sở Hiền cười đáp:

- Nếu như La Cam Đạo bị bắt, để dự phòng đội đối phương có khả năng có cường giả khổng chế được tâm trí người khác, cũng dự phòng đối phương có thể trực tiếp tìm kiếm trong ký ức hắn, kế hoạch này tuyệt đối không thể cho tất cả mọi người trong đội cùng biết. Cho dù La Cam Đạo không bị khống chế hoặc truy lùng ký ức nhưng khả năng rất lớn là hắn sẽ khai ra tên của những người trong đội, đương nhiên, để giữ mạng hắn không thể kể một lượt ra hết, có lẽ trong khoảng ba đến năm ngày sẽ từ từ tiết lộ danh tính của chúng ta, đã hiểu chưa? Vì thế kế hoạch này không thể nói cho tất cả mọi người trong đội.

Trịnh Xá thở dài nói:

- Theo như người nói thì hình như ngay từ đầu người đã tính toán để La Cam Đạo bị bắt đúng không? Chẳng lẽ đây cũng là một phần trong kế hoạch của người? Tại sao? Người bày ra một thế cục lớn như vậy nhưng ta không nghĩ ra được cái thế cục này tiếp theo nên làm thế nào, đối phương cũng không phải tượng gỗ mà chờ chúng ta tới đánh. Hơn nữa theo tình huống trước mắt, đối phương chiếm cứ ưu thế, người làm thế nào khống chế đại bộ phận binh lính chứ? Đây cũng không phải là chuyện dễ dàng gì đúng không?

Sở Hiền cũng không nói gì, hắn yên lặng tới chỗ máy tính trong phòng, bật máy lên vừa nhìn màn hình vừa nói:

- Bố cục này.... Là do đối phương bố trí, mượn cơ bọ ký sinh, dùng quan chức và nghề nghiệp của chúng làm thế, một khi chúng ta bị người ta nhận định là người bị bọ ký sinh khống chế thì nhất định là thua. Mà điểm độc địa nhất của thế cục này là chúng ta chỉ có thể đi trước một bước, tìm ra tất cả thành viên bên đó trước khi bị bọn chúng tìm tới, hơn nữa giết chết cả đội bọn chúng mà không để ai hay biết, nếu không một khi bị bọn chúng tìm ra thì chúng ta không thể phản kích được nữa, hễ phản kích là lập tức bị nhận định chắc chắn đã bị ký sinh, vì thế....

-Ta chỉ có thể thuận theo thế cục này, bố trí một thế cục khác, lấy cục phá cục.... Trịnh Xá, mặc dù người đã tiến bộ rất nhiều nhưng vừa rồi người cũng mắc phải sai lầm, đó chính là vì sao chúng ta phải sợ chứ? Đây kỳ thật là một con dao hai lưỡi, bọn chúng chỉ biết điểm mấu chốt của chúng ta nằm ở chiến tích chói mắt, khi tất cả quân đội thất bại trong chớp lát, chúng ta lại có thể kiên trì bầy tiếng đồng hô, giết chết mấy trăm nghìn con bọ, khiến quân đội cấp cao thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng cảm thấy hoài nghi chúng ta, đây là chỗ dựa của bọn chúng, nhưng mà.... Chúng ta không có chỗ dựa sao? Không, chiến tích chói mắt này chính là chỗ dựa lớn nhất của chúng ta!

-Thân phận anh hùng đã bị nghi ngờ, nhưng nếu như là anh hùng thật sự, vậy kẻ được lợi là ai? Loài bọ! Đúng vậy, nếu chúng ta không bị ký sinh, như vậy sau khi quét sạch chúng ta, tất cả mọi người sẽ cho rằng loài bọ sẽ được lợi lớn nhất, so với việc để chúng ta bị tiêu diệt rồi sau này hối hận, không bằng để ta ngay từ bây giờ khiến họ phải chần chừ, đó là mấu chốt trong kế hoạch của ta.

-Còn khoảng ba đến năm ngày nữa quân đội cấp cao sẽ tới chỗ chúng ta, nếu như bọn chúng cảm thấy mình

mất ra, điều này cũng chứng minh thực lực của họ thật sự vượt xa hần, không có robot gấu Pooh, hần căn bản không thể so sánh được với những kẻ đã cường hóa tổ chất thân thể này, ít nhất là phương diện dùng cơ thể chiến đấu.

"...Phải chết sao? Cho dù thể nào cũng phải chết sao? Vậy nói ra bọn họ? Hay là không nói đây? Cứ chờ đi, trước sáng ngày mai...."

Trong đầu La Cam Đạo âm thầm suy nghĩ, hần không ngừng nghĩ tới chuyện có thể sẽ phải chết, đột nhiên ánh mắt lộ vẻ sững sốt, trên tivi bỗng vụt qua một vài văn tự ký hiệu, những văn tự này cũng không rõ ràng, chỉ xuất hiện tại dải chạy phía dưới màn hình, giống như một đoạn tin quảng cáo thường phát hàng ngày.

Lúc này đang là giờ phim ban đêm, những chương trình phát sóng đều là phim truyền hình hoặc phim điện ảnh đã hoàn thành, do hệ thống máy tính trên chiến hạm tự chọn truyền đi, đoạn văn tự ký hiệu này xuất hiện rất đột ngột, nhưng rõ ràng là loại văn tự quen thuộc La Cam Đạo đã từng học qua. Lúc trước khi họ trở về chiến hạm vũ trụ từ hành tinh bọ, Sở Hiên đã chuyển những văn tự ký hiệu này cho mọi người còn hần đã mở cơ nhân tỏa nên dễ dàng học tập, đến bây giờ hần vẫn nhớ kỹ ý nghĩa của các văn tự này.

"...Nói tên và vị trí của tất cả thành viên còn lại trong đội cho phe kia biết, trừ Chiêm Lam. Bảo rằng người muốn lấy tên và vị trí của tinh thần lực khống chế giả cuối cùng làm bùa hộ mạng, chỉ cần cho chúng biết người cuối cùng là tinh thần lực khống chế giả không có sức tấn công là được. Sau đó nói với bọn chúng, chỉ khi nào người an toàn mới nói ra người này...."

La Cam Đạo cẩn thận đọc lại đoạn tin nhắn, cũng may là đoạn tin này giống như tin quảng cáo chạy qua chạy lại nên không làm hần hiểu nhầm ý. Sau khi ghi nhớ hết đoạn văn tự này, trong lòng hần khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng bắt đầu cảm thấy khẩn trương, nếu chờ đợi không có một chút hy vọng nào còn đỡ, nhưng một khi đã có một tia hy vọng lại bắt đầu nghi thần nghi quỷ, đầu óc cũng bắt đầu nghi đông nghi tây, có thể đoán được, với hần đêm nay chắc chắn là một đêm không ngủ....

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy người Trịnh Xá đã dậy rửa mặt đánh răng, không phải vì cái nghi thức trao huân chương trang trọng gì, mọi chuyện ở thế giới này cũng không có liên quan gì lớn với bọn hần, quan trọng là hôm nay sẽ bắt đầu chiến đấu phá cục. Mặc dù Sở Hiên nói rất đơn giản nhưng Trịnh Xá là người thật sự phá giải bố cục chi tiết của hai bên lẫn này, hần cảm thấy rất khẩn trương, may mà suốt đêm hôm qua không nhận được thông báo La Cam Đạo bị giết nên hần cũng bớt lo lắng một chút.

"Còn một tiếng đồng hồ nữa.... Sở Hiên, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng!"

Trên một chiến hạm khác, Nyos cùng mấy người khác đang cẩn thận tra hỏi La Cam Đạo, tên thanh niên tóc vàng này vừa ăn chocolate vừa nhú mày nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, ta chỉ hỏi một lần thôi, nếu ngươi không nói thật hoặc dứt khoát không, vậy ta sẽ giết ngươi, sau đó bắt linh hồn kiểm tra ký ức.... Đầu tiên, Trung Châu đội tổng cộng còn bao nhiêu người?

La Cam Đạo đứng đó thản nhiên nói:

- Còn hai người, một là tinh thần lực khống chế giả, một là tay bắn tỉa. Tên bắn tỉa sử dụng súng ngắm Gauss, uy lực cực kỳ kinh khủng, thậm chí có thể xuyên qua cả chiến hạm này, tên hần là Zero, các người tìm kiếm trong sổ binh lính chắc là có thể tìm được....

Nyos yên lặng quay đầu về phía cô bé đứng bên cạnh, cô bé nhắm mắt gật đầu nói:

- Không sai, hần nói thật.

Nyos lại quay lại nơi tiếp:

- Tốt lắm, tinh thần lực khống chế giả kia thì sao? Nói tên hần ra, sau đó ngươi sẽ được tự do, bọn ta còn cho ngươi một khối đá ký hiệu, giúp ngươi không bị delete vì âm điểm.

La Cam Đạo lắc đầu đáp:

- Ta không tin tưởng các người, tên họ tinh thần lực khổng chế giả này ta sẽ giữ lại, nhưng cô ấy chỉ có ba loại kỹ năng, tâm linh tiên thất, tinh thần lực tảo miêu, tâm linh tảo liên, là con gái, bản thân không có sức chiến đấu đặc thù, mặc dù tố chất thân thể mạnh hơn người thường vài lần nhưng ta nghĩ một mình cô ấy cũng không đối phó nổi các người, chỉ cần các người để ta an toàn ta sẽ nói tên cô ấy ra, trước lúc đó ta tuyệt không khai.... Mặt khác cô ấy đã mở cơ nhân tảo, điểm thường cùng chi tiết kịch tình cao như vậy, ta nghĩ các người chắc cũng không muốn bỏ qua phải không?

Cô bé kia tiếp tục gật đầu nói:

- Không sai, hần nói thật.

Nyos bẻ một miếng chocolate cho vào miệng, sau đó hần cau mày nghĩ ngợi, một lúc sau mới nói:

- Được rồi, ta cho phép người giữ lại tên cô ta, ta cũng để người tiếp tục sống sót, nhưng hiện tại ta cần phải hỏi người một vài vấn đề khác, không trả lời lập tức giết, nói dối cũng lập tức giết... Đầu tiên, tại sao người đột nhiên suy nghĩ thông suốt, nói cho bọn ta biết những chuyện này? Có người thông báo cho người phải không? Kẻ đó là ai? Thông báo lúc nào? Khai thật những chuyện này đi!

331. Kết Cục (1)

La Cam Đạo giết thót người, cảm giác nguy hiểm vụt ập tới làm hần thiếu chút nữa tiến vào trạng thái mở cơ nhân tảo, không đáp là chết, nói dối là chết, nhưng cũng như vậy, nếu hần nói thật, kết quả cũng rất có thể là cái chết!

"Làm sao bây giờ? Không thể nói thật, những cũng buộc phải nói thật, Sở Hiên hần đã dự tính tới khả năng này rồi sao? Thời gian.... Không thể không trả lời!"

-Có người thông báo cho ta, tên hần là Sở Hiên, chính là người sắp được thăng lên trung tá, thời điểm hần nói cho ta là.... khi bọn ta ở trong không gian trở về chiến hạm từ hành tinh bọ.

La Cam Đạo bình tĩnh nói, hần chậm rãi thuật lại mọi việc, tiếp đó đến vấn đề cuối cùng hần ngẫm đặt một cái bẫy trong suy nghĩ... cũng tức là lẫn lộn thời gian thông báo văn tự ký hiệu với thời gian hần đọc được đoạn tin nhắn!

Hần cũng không biết đối phương kiểm tra nói dối bằng phương pháp nào nhưng tất cả những gì hần nói đều là thật, cùng lắm là trong mấy lời này có những thứ chưa thể hiện ra hết thôi, Sở Hiên lần đầu tiên nói với hần về văn tự ký hiệu là trong không gian lúc đang trở về vũ trụ từ Klendathu, đoạn tin nhắn trên tivi là thông báo lần thứ hai cho nên những gì hần nói cũng không thể coi là nói dối, chỉ là hần chưa nói hết cả câu thôi.

Đây cũng là một canh bạc, vì sống sót mà đánh bạc vào mặt từ ngữ, qua được thì sống, không qua được thì chết!

Cô bé kia gật đầu nói:

- Anh Nyos, hần nói thật, chỉ là hình như có gì đó chưa nói hết...

La Cam Đạo mỉm cười nói:

- Đương nhiên là chưa nói hết, còn chưa nói nội dung thông báo của hần cho ta. Việc này người cũng muốn biết à?

Câu sau là hần nói với Nyos.

Nyos cắn một miếng chocolate, yên lặng gật đầu.

"...Thành công! Nếu thông báo lúc từ hành tinh bọ trở lại chiến hạm thì nhất định hần sẽ nghĩ rằng ta được nói trực tiếp. Nếu thật sự hần hỏi biện pháp thông báo thì có thể sẽ lộ tẩy nhưng một khi bọn chúng tin rằng thời gian ta nhận được thông báo là lúc từ hành tinh bọ trở về chiến hạm vũ trụ thì biện pháp có thể là nói trực tiếp, có thể là viết tin nhắn, rất nhiều phương thức tiếp xúc, cách nào cũng được, vì thế vấn đề cách thức không còn quan trọng nữa.... Sống rồi!"

-Nội dung thông báo là bảo ta nói ra tất cả tên và vị trí của những thành viên còn lại trong đội, ngoài tinh thần lực khổng chế giả, thời gian là tới ngày hôm nay, đến bước cuối cùng không còn đường nào nữa thì nói.... Đây là tất cả nội dung mà ta biết, ta tuyệt đối không nói ngoa, chỉ cần để ta đảm bảo tính mạng, ta nhất định sẽ nói tên người kia ra!

Nyos yên lặng nhìn bé gái, cô bé cũng yên lặng gật đầu, ra dấu là La Cam Đạo nói thật, gã thanh niên này lại xé một bao chocolate, ngồi xuống suy nghĩ.

"Từ lâu như vậy đã nhắc nhở tên tân binh này thế sao? Ở đây sẽ có hai khả năng, hắn nói chuyện này với tất cả thành viên trong đội, hay chỉ là bảo riêng tên này thôi? Nếu là trường hợp đầu thì là hắn dự phòng có thể bị chúng ta bắt mất người nào đó trong đội, nếu là trường hợp sau thì chỉ có thể là hắn đã thiết kế một cạm bẫy chờ chúng ta tiến vào, hơn nữa mỗi dự trong bẫy chính là tên tân binh của Trung Châu đội này!"

Nyos nghĩ tới đây liền vội vàng hỏi:

- Lúc thông báo là chỉ báo cho một mình người hay tất cả mọi người trong đội? Vấn đề này rất quan trọng, người phải thành thật trả lời!

La Cam Đạo không chút do dự đáp:

- Lúc đó khi thông báo là nói với tất cả mọi người, không chỉ mình ta mà còn có những người còn lại trong đội nữa.

Bé gái lại gật đầu nói:

- Không sai, anh Nyos, hắn nói thật.

"...Từ sau sai lầm lúc đầu tiên là người đã thất bại rồi!"

La Cam Đạo yên lặng nghĩ, hắn nhìn gã thanh niên tóc vàng trước mặt đang vừa xé vỏ chocolate vừa ăn liên tục, mặc dù không biết tên này đang nghĩ cái gì nhưng ngay từ đầu đã bị hắn đưa vào đường rẽ, tiếp tục theo hướng này tên thanh niên tóc vàng này chắc chắn không thể tìm ra được suy nghĩ của Sở Hiên, đến lúc đó khả năng những thành viên còn lại trong Trung Châu đội tới cứu hắn sẽ cao lên rất nhiều.

Nyos thật sự đã suy luận nhằm hướng, trong ý nghĩ của hắn, nếu Sở Hiên đã nói chuyện này cho tất cả thành viên của Trung Châu đội từ nhiều ngày trước thì chỉ là để dự phòng khi thành viên trong đội bị bắt sẽ có cơ hội sống sót cao hơn. Dù sao Trung Châu đội cũng là phe mạnh nhất trong ba đội, khi một thành viên bị bắt, chỉ cần tìm được vị trí là những người còn lại đủ sức tới cứu ra, hơn nữa thậm chí còn có thể cho Nam Viêm Châu đội một kích trí mạng, vì thế Sở Hiên mới không cho nói ra tên của tinh thần lực khổng chế giả, cũng vừa khéo làm cơ để thành viên bị bắt có thể sống sót.

"Đương nhiên cũng có thể là chuẩn bị để tinh thần lực khổng chế giả quấy nhiễu liên hệ tinh thần lực của chúng ta, làm chúng ta đến lúc quan trọng không thể thuận lợi hoàn thành bố cục này. Nhưng làm như vậy chỉ phí công, chỉ cần chúng ta dùng tâm linh tỏa liên kết nối tất cả thành viên cùng một lúc, để họ đồng thời phát tán tin tức lên mạng truyền thông của cả hạm đội là được, chỉ cần chúng chiếm được thể, một khi Trung Châu đội bị nhận định là người bị ký sinh thì dù bọn chúng có phản kháng cũng chỉ càng củng cố cho luận điệu này thôi... Chúng ta thắng chắc rồi!"

-Chỉ như thế thôi.... Vậy không cần phải lo lắng gì nữa.

Nyos gật đầu, quay sang nói với những người xung quanh:

- Cứ theo đúng kế hoạch mà làm, dùng khóa hợp kim Gundarium giam hãm lại, sau đó do Tuyết Linh Nhi cùng Meria canh giữ còn chúng ta tiếp tục tiến hành bước tiếp theo. Richard, Hoffer, hai người các người tới kỳ hạm gặp quân đội cấp cao, để phòng ngừa bọn chúng quyết định liều mạng được ăn cả ngã về không, các người phải bảo vệ cho tốt quan chức cấp cao trên kỳ hạm. Ta và Aya sẽ vào mạng thông tin trên hai chiến hạm, nhờ Tuyết Linh Nhi dùng tâm linh tỏa liên kết nối ý thức lại, sau khi quân đội cấp cao nhận được bản đánh giá, chúng ta có thể phát thông báo toàn hạm đội để tất cả binh lính có thể tự do bắt giữ năm người này! Nếu như bọn chúng phản kháng thì tốt, một khi phản kháng cũng có nghĩa là chúng ta đã giành được thắng lợi tuyệt đối.... Ha ha ha!

.....

Ngày hôm nay đối với tất cả các binh sỹ viễn chinh còn sống sót mà nói, là một ngày vô cùng may mắn, bởi vì quân đội cấp cao sẽ trao huân chương cho sự chiến đấu anh dũng của họ, bất kỳ người lính viễn chinh nào còn sống đều trở thành sỹ quan sau lễ trao huy chương, họ sẽ dẫn dắt một trăm nghìn tân binh chi viện tiếp tục chiến đấu, mà mấy nghìn binh lính này không nghi ngờ gì đều trở thành anh hùng của cả Liên bang trái đất.

So với mấy nghìn anh hùng này, còn có bốn người là anh hùng trong các anh hùng, chính bốn người bọn họ đã cứu vớt mấy nghìn binh sỹ trong cơn nguy khốn, lại ngăn được cơn sóng dữ, khôi phục uy danh cho loài người, không làm nhân loại cảm thấy mình không bằng loài bọ. Chính bọn họ chỉ huy vài nghìn người tiêu

như vậy, mạn trái của nó bị tên lửa bắn trúng, nổ thành một lỗ lớn trên thân tàu, cũng không biết có bao nhiêu người chết trong vụ nổ....

-Tất cả chiến hạm phát tín hiệu đầu hàng vô điều kiện, bất kỳ chiến hạm nào không phát tín hiệu sẽ bị coi là đã có bộ ký sinh xâm nhập, mặt khác, tất cả quan chức trên kỳ hạm đều bị cách ly điều tra..... Đối mặt với loài bộ sức sinh sản kinh khủng, sức ký sinh kinh khủng, khả năng phá hoại, nguy hiểm cực kỳ đáng sợ này, chúng ta trước tiên phải đảm bảo sự an toàn cho trái đất! Không thể để một chiến hạm nào rời khỏi tầm mắt, không thể để bọn chúng về tới trái đất!

Trên màn hình, Sở Hiền gác chéo hai tay, lạnh lùng nói.

333. Kỹ Năng Tự Sáng Tạo (1)

Âm thanh không thể truyền được trong vũ trụ nếu không một chiến hạm bị tên lửa bắn trúng nhất định sẽ phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, Trịnh Xá đang hiện đang ở trong vũ trụ nên hẳn cũng chẳng biết những chuyện đã xảy ra, cứ bình thản bước xuống tàu giao thông.

Bên ngoài tàu giao thông chỗ nào cũng thấy binh lính đang bối rối chạy tới chạy lui, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng và sợ hãi. Trịnh Xá phát hiện những binh sỹ này đại đa số đều là tân binh theo quân đội cấp cao tới đây, họ chưa từng trải qua chiến trường thật sự nên khi gặp tình huống đột ngột phát sinh có vẻ không có kinh nghiệm xử lý, so với những lão binh thuần thực còn sống sót, họ chỉ biết nghe lệnh cấp trên mà thôi. Trịnh Xá nhìn thấy vài nhóm lính do một số binh sỹ có thâm niên chỉ huy hợp thành từng tiểu đội đang giằng co với một số tiểu đội khác, tiểu đội bên đó cũng có sỹ quan chỉ huy thậm chí còn có cả cấp úy, hẳn là sỹ quan có sẵn trong bộ đội chi viện.

Mấy tên lão binh chợt nhìn thấy Trịnh Xá đi đến, tất cả đều rất ngạc nhiên tiếp đó là vui mừng hướng về phía hắn làm quân lễ, trong đó một sỹ quan chạy tới cạnh hắn nói:

- Báo cáo chỉ huy, đại bộ phận binh sỹ trên kỳ hạm đã bị đám người ký sinh kích động, trước mắt mới huy động được một phần tư quân số trên kỳ hạm, nhưng chỉ huy cứ yên tâm, chúng tôi đang toàn lực đàm phán, tin rằng sẽ nhanh chóng có kết quả...

Trịnh Xá chào đáp lễ, nói:

- Nghĩ.... Không thể từ từ đàm phán với bọn chúng nữa, chúng ta nhất định phải ngăn cản trước khi chúng gây tổn thương cho mấy vị tướng quân, nếu như để bọn chúng ký sinh vào sỹ quan cấp tướng thì rất nhiều bí mật của quân đội sẽ lọt vào tay loài bộ. Thế này đi, quân đội do ta chỉ huy, bắt đầu xâm nhập tấn công, bất kỳ binh lính nào có ý cản trở chúng ta tiến vào trung ương kỳ hạm.... Giết không tha. Mặc dù có chút tàn nhẫn nhưng vì vô số dân thường trên trái đất, vì chiến thắng của loài người trong trận chiến này, cố gắng lên các anh em!

-Vâng!

Tên lính này lập tức hô lớn, hắn giơ tay chào rồi chạy ra xa, ra lệnh cho tiểu đội của hắn cùng mấy tiểu đội phía sau, nhóm người này liền giơ súng bắn thẳng vào nhóm quân đang cản đường.

Một người lính nếu chưa trải qua huyết tinh sát lục trên chiến trường thì hẳn còn cách lão binh chân chính rất xa, ít nhất một binh lính có kinh nghiệm khi giết người tuyệt đối không run tay, hơn nữa đối với những sinh vật uy hiếp tới tính mạng mình hoặc với mục tiêu đã được chỉ định, lão binh chắc chắn sẽ không nương tay nhân từ, đây là chênh lệch, chênh lệch đủ để gạt bỏ kỹ năng chiến đấu sang một bên.

Khi đội ngũ của nhóm binh lính có kinh nghiệm đột nhiên tập kích, nhóm lính cản đường lập tức hỗn loạn, bởi vì họ căn bản không thể tưởng tượng được những người kia lại đột ngột tấn công. Họ mới từ hoàn cảnh yên ổn hòa bình của trái đất tới đây, mặc dù nghề nghiệp vốn là quân nhân nhưng chưa từng trải qua chiến trường khủng bố đầy máu tươi, đối với họ chiến tranh bất quá chỉ là một mệnh lệnh của cấp trên mà thôi, bây giờ đám lão binh này dùng máu để thức tỉnh bọn họ, có điều, máu này là máu của chính họ.

Lúc Trịnh Xá đi về phía phòng hội nghị ở trung tâm kỳ hạm, đám lão binh ở xung quanh khu vực tàu giao thông đã bắt đầu công kích những binh lính khác, hơn thế nữa, mệnh lệnh của Trịnh Xá còn được họ không

ngừng tuyên truyền, khi những lão binh này nhìn thấy Trịnh Xá xuất hiện lập tức hoan hô, tiếp đó chỉ huy binh sỹ tấn công càng mãnh liệt, thường chỉ hô hạ vũ khí vài lần không có kết quả là lập tức quyết đoán ra lệnh công kích, tình huống như vậy Trịnh Xá thấy đến mấy lần.

”Nhưng thật sự có thể được không? Sở Hiên, ta đã ra lệnh như người yêu cầu, hiện tại cả kỳ hạm đã hoàn toàn hỗn loạn, nhưng ta vẫn thấy lo, trước mắt coi như phe ta chiếm ưu thế nhưng rút cuộc cũng không thể giết cả mấy vị tướng quân kia đúng không? Khi chúng ta không còn chiếm được thế có lợi nữa thì cuộc binh biến này sẽ không dễ giải quyết đâu, kích động binh lính tiến hành bạo loạn, đợi khi chính phủ Liên bang địa cầu bình tĩnh lại, chúng ta có thể sẽ không khống chế được đám lính này nữa, dù bộ ký sinh có kinh khủng đến mức nào cũng không thể ký sinh toàn bộ quan chức cấp cao của Liên bang mà?”

Trịnh Xá thông qua ý thức nói với Sở Hiên.

Sau khi Sở Hiên phát biểu, hơn 80% số lão binh đã tiếp nhận mệnh lệnh của hắn bắt đầu cướp đoạt quân quyền trong hạm đội, Chiêm Lam cũng sử dụng kỹ năng tinh thần lực tẩy miêu cùng tâm linh tỏa liên, hơn nữa nàng còn dùng tâm linh tiên thất tấn công tinh thần lực khống chế giả của Nam Viêm Châu đội. Đến lúc này, đối phương đã mất trợ giúp từ các kỹ năng tinh thần lực, từ mức độ nào đó mà nói, Trung Châu đội đang nắm ưu thế tuyệt đối, Zero và Chiêm Lam đang cùng Sở Hiên đi cứu La Cam Đạo.

”Không sao cả, chuyện lần này chẳng qua chỉ là một thí nghiệm của ta thôi, nhưng xem ra hiệu quả có vẻ cũng rất tốt... Ta được một nghìn điểm thưởng, người thì sao?”

Sở Hiên lại tránh né không trả lời thẳng vấn đề Trịnh Xá đề cập mà hỏi ngược lại, Trịnh Xá ngẩn người rồi đáp:

”Cái này, hình như vừa rồi có tiếng thông báo được thưởng một nghìn điểm. Ủa? Giết một người bên đội đối phương hay làm cái gì? Tại sao tự nhiên lại được thưởng một nghìn điểm?”

Sở Hiên thần nhiên đáp:

”Ừm, vừa rồi là lúc Bá Vương bắn tên lửa phá hủy một chiến hạm cỡ nhỏ, nên được một nghìn điểm, nếu là chủ chiến hạm cỡ lớn điểm thưởng ít nhất phải gấp đôi, thậm chí càng nhiều, vậy cứ làm thế đi....”

Trịnh Xá lập tức toát cả mồ hôi nói:

”Chờ, chờ chút, cái gì mà cứ làm như thế, tính toán của người làm ta run lẩy rồi đấy, trước hết không nên vội phá hủy chiến hạm, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.... Nếu như bọn họ bình tĩnh lại thì phải làm thế nào? Người giết quá nhiều người, nếu chiến dịch tiếp theo vì thế mà phải trì hoãn, khiến quân đội cấp cao truy cứu trách nhiệm thì chúng ở giữa vũ trụ biết làm sao? Không nên vừa mới đánh bại Nam Viêm châu đội mà đã đắc ý vong hình khiến cả đội thất bại!”

Thanh âm Sở Hiên thoáng mỉm cười đáp lại:

”Yên tâm đi, phương diện này ta đã suy tính kỹ rồi, nếu không đã không hành động lớn như vậy.... Người còn nhớ đoàn đội trên hành tinh bọ không? Bọn chúng không thể cứ an toàn đợi tại đó, Chủ Thần công bằng với tất cả các đội, thực lực càng cao thì nguy hiểm càng lớn nhưng cũng không có nghĩa là đoàn đội yếu sẽ không gặp nguy hiểm, nếu không nơi này đã không gọi là luân hồi phim kinh dị mà gọi là dạo chơi cây đu.... Nếu chiến trường đầu tiên tại Klendathu thì chiến trường thứ hai với loài bọ hẳn là tại Tango Urilla, vậy bọn chúng làm thế nào từ một hành tinh vượt qua khoảng không vũ trụ chạy tới hành tinh kia được? Ta không tin bọn chúng lại có nổi đạo cụ xa xỉ như tàu vũ trụ, khả năng duy nhất chỉ có thể là.... Loài bọ có thể sống được trong không gian vũ trụ sẽ xuất hiện, hơn nữa chúng nó nhất định sẽ tấn công chúng ta!”

Trịnh Xá nghe mà không hiểu gì cả, hắn kỳ quái hỏi:

”Có bọ xuất hiện trong vũ trụ, hơn nữa còn chắc chắn sẽ tấn công chúng ta, nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới tình huống của chúng ta hiện tại? Từ phi đám bọ này sẽ lập tức tấn công chúng ta.... Không phải chứ? Ý người là đám bọ sẽ tấn công ngay lập tức?”

”Mặc dù không phải ngay lập tức nhưng cũng không chênh lệch lắm... Người tính xem chúng ta đã tới thế giới này bao nhiêu lâu rồi? Cộng cả hôm nay tổng cộng đã được mười lăm ngày rồi, còn chưa tới năm ngày

nữa thôi, suy luận theo thời gian, nếu lũ bọ còn không xuất hiện chúng ta sẽ an toàn về tới Chủ Thần không gian, mà Chủ Thần chắc chắn sẽ không tính toán để chúng ta bình yên vô sự vượt qua phim kinh dị như vậy, nó chỉ có cách gia tăng độ khó, gia tăng mức nguy hiểm. Nếu đám bọ này cũng có trí tuệ, vậy đây là cơ hội tấn công tốt nhất mà ta tạo cho chúng.... Tới đi, để chúng ta xem xem, Chủ Thần rút cuộc là đề ra nhiệm vụ khó khăn tới mức nào!”

Trịnh Xá lại chỉ có thể thở dài, hẳn không có trí tuệ cùng khả năng suy luận gần như biến thái của Sở Hiên, cũng không có kiểu suy nghĩ cuồng nhiệt tìm kiếm khiêu chiến mới này, hẳn là muốn thành viên trong đội có thể an toàn sống sót, bản thân cùng mọi người có thể mạnh mẽ lên.... Chỉ là thực tại luôn đẩy hẳn ra chỗ đầu sóng ngọn gió.

Trịnh Xá vừa nói chuyện với Sở Hiên vừa đi tới, vốn hẳn đang muốn trao đổi thêm mấy chuyện nhưng phía trước bỗng nhiên có một đám binh sỹ đứng chắn đường. Đám lính này là những tiểu đội tân binh được các binh lính có kinh nghiệm dẫn đầu, phía trước họ tiếng súng đạn đối kích vang lên kịch liệt, lúc này một người lính chạy tới chỗ Trịnh Xá nói:

- Thượng tá, đi tiếp về phía trước chính là phòng hội nghị trung ương, nhưng trước mặt đã bị người của đối phương chặn lại, chúng ta vừa lộ ra là sẽ lập tức bị công kích.... Thượng tá, những kẻ này rất có thể đã bị bọ ký sinh khống chế, cho dù chúng tôi cảnh báo kiểu gì cũng không có tác dụng... Đáng ghét, lại không thể sử dụng tên lửa hạt nhân mini!

Lực lượng quân sự của Liên bang trái đất, đặc biệt là bộ binh thật sự quá yếu kém, vũ khí hạng nặng duy nhất là tên lửa hạt nhân mini uy lực cũng không tồi, nhưng loại uy lực này không phải có thể an toàn sử dụng trong bất kỳ tính huống nào, ví dụ như trong chiến hạm tuyệt đối không thể sử dụng vũ khí hạng nặng cỡ đó, một khi sử dụng, mọi người không liên quan trong chiến hạm cũng sẽ bị giết sạch.

Trịnh Xá đánh giá một chút đoạn rẽ vào phòng hội nghị, rồi lại quay đầu nhìn lối đi tương tự sau lưng, một lúc sau mới nhìn tên lính kia nói:

- Áo giáp chống đạn trên người người có thể chặn được đạn súng tự động không?

Tên lão binh hơi ngần người, gật đầu đáp:

- Có thể, nhưng không chặn được đạn súng ngắm, hơn nữa hai ba khẩu súng bắn liên tục cùng lúc cũng sẽ phá được áo giáp...

Trịnh Xá cười cười nói:

- Vậy cứ giao chỗ rẽ này cho ta... Giúp ta chuẩn bị hai chiếc áo giáp chống đạn còn nguyên vẹn.
chương tiếp để chiều

334. Kỹ Năng Tự Sáng Tạo (2)

Áo giáp chống đạn này cũng là đồ Liên bang chế tạo để thích ứng với chiến tranh vũ khí công nghệ cao, nhưng thật nực cười, loại áo giáp này chính là trang bị quân sự rác rưởi nhất, sức phòng ngự yếu đến đáng thương, người mặc nó bị súng tự động bắn chỉ được một thoáng là biến thành tổ ong nên công hiệu gần như bằng số không. Đương nhiên, so với kỹ thuật quân sự còn lạc hậu hơn các thời đại trước, kỹ thuật dân dụng lại có tiến bộ lớn, ví dụ những chiếc áo giáp này nhìn có vẻ nặng nhưng thực chất lại rất nhẹ, có thể tự con giăn theo thể hình của từng binh sỹ, phương diện này coi như cũng có chút đáng về công nghệ cao.

Trịnh Xá cầm hai chiếc áo giáp che trước người, giống như một tấm lá chắn, khi hẳn vừa bước vào lối rẽ trên tấm giáp đã truyền đến tiếng lộp bộp, lực bắn cũng liên tục truyền tới. Đoạn rẽ này dài khoảng hai mươi mét, phía bên kia là hơn mười người lính đang cầm súng bắn không ngừng, mục tiêu của họ lúc này chính là Trịnh Xá.

Kỳ thật Trịnh Xá căn bản không cần e ngại vũ khí công nghệ cao có uy lực kiểu này, vòng cổ long tinh đến cả tên lửa mini cũng ngăn được một hai phát tự nhiên là không cần quan tâm tới loại đạn này. Bất quá Trịnh Xá cũng có khổ mà khó nói, lúc này hẳn đang chiến đấu trước mặt cả đám binh sỹ, giống như lúc

trước không thể sử dụng Hồ hồn, bây giờ hẳn cũng không thể sử dụng long tinh để phòng ngự, nếu không sẽ có thể bị hiểu nhầm là kỹ năng vòng bảo vệ của loài bọ, đến lúc đó hẳn có trăm cái miệng cũng không nói lại nổi.

Trịnh Xá vừa lao vào trong lối rẽ lập tức có vô số viên đạn quét về phía hắn, sở dĩ Trịnh Xá cần hai tấm áo giáp là để một che thân trên, một che thân dưới, sau đó hai mắt hắn trở nên mờ mịt, lao vọt về phía trước, cự li hai mươi mét chỉ thoáng cái đã vọt qua. Tốc độ này đúng là hơi quá nhanh, đương nhiên, đây còn là Trịnh Xá đã bảo lưu thực lực nên cũng không đến mức người ta không thể chấp nhận nổi, hơn mười tên lính còn đang bắn thì hắn đã lao vào giữa cả đám, tên lính ở gần nhất còn chưa định thần lại đã thấy đầu đau đón trực tiếp hôn mê, một cước của Trịnh Xá đá trúng cằm, đẩy người này văng ra xa ba mét, không biết sống chết thế nào.

Hơn mười người kia đều sững sờ, không để họ kịp tỉnh táo lại, Trịnh Xá đã ném thẳng hai chiếc áo giáp rách nát tới, ba bốn người lập tức nghiêng người tránh qua nhưng ngay lúc họ vừa né sang Trịnh Xá đã lao vọt tới, hung hăng tung một cước vào giữa ngực, gần như đá bay một tên lính lên, người này chỉ kịp kêu hự một tiếng rồi đổ ập xuống đất.

Với tố chất thân thể của Trịnh Xá hiện tại, đám lính này căn bản không thể gây uy hiếp tới hắn, đặc biệt là trong tình huống cận chiến, tất cả dễ dàng bị hắn đánh gục, kể cả mấy sỹ quan cấp úy cũng chịu chung số phận, đối mặt với sức cận chiến đáng sợ của Trịnh Xá, cho dù không dốc toàn lực người bình thường cơ bản cũng không thể gây thương tổn cho hắn được.

Từng binh sỹ một ngất đi, Trịnh Xá cũng không hạ sát thủ, dù sao phía sau hắn cũng có rất nhiều binh lính đi theo, nếu thủ đoạn quá tàn bạo, đặc biệt là đối với binh sỹ thì khó tránh khỏi làm người ta phản cảm hoặc nghi ngờ, nhất là tình như hiện tại hắn không thể để binh lính nảy sinh bất kỳ nghi ngờ nào, ít nhất là không được để họ nghi rằng hắn bị bọ ký sinh.

Trịnh Xá tiếp tục đi tới phía trước, không lâu sau cửa phòng hội nghị đã xuất hiện trước mặt, nhưng chuyện khiến hắn kinh ngạc là trước cửa toàn binh sỹ Liên bang nằm la liệt, theo trang phục có thể thấy đây là tân binh vừa tới đây, tất cả đều bị người đánh ngã xuống đất, không biết đã bị giết hết chưa?

Cửa phòng hội nghị bật mở, một người trung niên cao lớn bước ra, hắn nhìn Trịnh Xá cùng hơn trăm binh sỹ theo sau, khẽ nói:

- Việc đã đến nước này cũng không cần cố kỵ bọn họ nữa.... Tên ngươi là Trịnh Xá phải không? Đội trưởng Trung Châu đội... Ta từng gặp ngươi trên chiến hạm lúc trước, chúng ta coi như đã có duyên gặp mặt, bây giờ cũng chẳng có gì để nói nữa, vào đi, ta biết ngươi tới để bắt thành viên đội ta tại chiến hạm này đúng không? À quên, ta đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, giết ta có thể được rất nhiều điểm cùng chi tiết kịch tình đó.

Nói đoạn, hắn cười ha hả đi vào trong phòng.

Trịnh Xá cau mày nhìn cánh cửa phòng hội nghị, hắn quay đầu về phía những binh lính còn lại nói:

- Mọi người tản ra tiếp tục áp chế những binh sỹ bị kích động không chịu hạ vũ khí, nhất định phải đảm bảo an toàn cho phòng hội nghị. Mặt khác lưu lại hai tiểu đội canh gác ở đây, bây giờ ta sẽ vào xem sự an toàn của các vị tướng quân, không có mệnh lệnh của ta không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào trong phòng hội nghị, tránh làm chọc giận mấy kẻ bị ký sinh này, khiến chúng hạ độc thủ với các tướng quân.

Tất cả binh lính đều gật đầu liên tục, từ lúc họ nhìn thấy những người nằm dưới đất không biết sống chết ra sao đã thật sự chắc chắn rằng mấy kẻ kia đã bị ký sinh, ngoài hai tiểu đội lưu lại những tiểu đội khác yên lặng rời đi, Trịnh Xá đưa mắt nhìn xung quanh rồi im lặng bước vào phòng hội nghị.

Trong phòng hội nghị chỗ nào cũng có binh lính bị đánh chết, trong đó có cả cấp úy, cấp tá, phóng viên, thuyền viên chiến hạm, thậm chí cả mấy vị tướng quân cũng bị giết tại chỗ, những người còn sống duy nhất là hai thành viên của Nam Viêm Châu đội, gồm người trung niên cao lớn kia và một người da trắng khác.

Tên da trắng đó nhìn thấy Trịnh Xá liền bật cười vẻ điên cuồng, hắn chỉ đám sỹ quan nằm dưới đất nói:

- Ha ha, các ngươi không biết sao? Giết môn sỹ quan cấp tá được ba trăm điểm, giết một viên tướng có thể được đến một nghìn điểm. Mẹ kiếp, quá sáng khoái, vừa này ta giết thật sướng tay, nhẹ như không bỏ

túi hơn năm, sáu nghìn điểm.... Ha ha ha, Trung Châu đội các người không phải rất mạnh sao? Các người không phải lợi hại muốn chết sao? Ta giành hết chỗ điểm thưởng này rồi, để xem các người còn kiếm được cái gì, ha ha ha....

Trịnh Xá cùng người trung niên kia đồng thời nhú mồm, bất quá hai bên cũng không tỏ vẻ gì khác, chỉ có người trung niên gật đầu nhìn Trịnh Xá nói:

- Chào người, đội trưởng Trung Châu đội, tên ta là Richard Robinson, người có sức chiến đấu mạnh nhất của Nam Viêm Châu đội... Ta muốn làm một cuộc giao dịch với Trung Châu đội.

Trịnh Xá ngạc nhiên hỏi:

- Giao dịch? Giao dịch kiểu gì? Ta không thấy đội các người bây giờ còn có thể giao dịch với chúng ta chuyện gì.... Ít nhất các người đã đẩy tình hình đến tuyệt lộ, bây giờ quân đội cấp cao đều đã bị giết, sự tình tiếp theo sẽ phức tạp hơn rất nhiều, hơn nữa cho dù lấy được điểm thưởng thì hẳn cũng không phải đội các người lấy được đúng không? Ta không cảm thấy hiện tại các người có cái gì đáng để giao dịch.

Người trung niên cao lớn thở dài, hẳn còn chưa kịp lên tiếng, gã kia đã gầm lên:

- ***, ông đây muốn giết là giết, người cản được à? Hay là muốn ta giết người đền mạng? ***, đừng có khinh người quá mức! Chính các người ép ta vào đường cùng, ***, còn cả tên *** Nyos kia nữa! Cái gì mà tội phạm thiên tài, ta xem chẳng qua chỉ là một thằng ***, *** thôi, nếu còn sống mà gặp, ta thật muốn tự tay giết.....

Hắn còn chưa nói hết câu, tên trung niên kia đã vung tay tát thẳng vào mặt, đánh hắn bay ra mấy mét, đập gãy mấy chiếc ghế nhựa, chỉ thấy hắn rên rỉ nằm gục xuống giữa đám đổ vỡ.

Người trung niên cao lớn nhìn Trịnh Xá cười vẻ áy náy:

- Trong mắt con người chỉ thấy sai lầm và khuyết điểm của người khác, sai lầm của bản thân lại chẳng hề nhắc tới.... Lần này đội bọn ta có vấn đề, vì chiếm được ưu thế nên muốn đoàn diệt các người, tham lam khiến bọn ta mờ mắt, bây giờ rơi xuống bước này cũng chẳng còn gì để nói, vốn chính là chuyện bọn ta đáng phải nhận, nếu bọn ta đã muốn giết các người trước thì bị các người phản công giết sạch cũng coi như hợp lý.... Chỉ là trong đội bọn ta, ngoài hai người Rose ở phe trung lập còn có một cô bé vô tội.... Thân thể nó rất đáng thương, từ nhỏ đã bị Aids, khi sắp hấp hối thì ngẫu nhiên đụng vào máy vi tính mới tiến vào thế giới phim kinh dị này....

-Cô bé này vô tội, tất cả quyết định đều do bọn ta làm, muốn giết các người, muốn chiến đấu đều là tham vọng của bọn ta, là sai lầm của bọn ta.... Ta chỉ xin người bỏ qua cho cô bé ấy, còn tính mạng ta giao cho người cũng được, chỉ cần người đồng ý ta có thể giúp người giải quyết sức chiến đấu của tên này, để người không tốn công sức cũng giết được hắn, thế nào? Có thể đáp ứng thỉnh cầu của ta không?

Gã da trắng chậm rãi đứng dậy, hắn lại bắt đầu cười lên điên cuồng:

- Mẹ kiếp, hai người các người đừng tưởng ta dễ bắt nạt, ta tốt xấu gì cũng là đội trưởng mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất được Chủ Thần công nhận...

Trịnh Xá nghe hai người nói, nhất thời nhú mồm, Richard lại tưởng hắn không muốn tiếp nhận đề nghị nên thở dài nói:

- Khi Nyos còn sống, ta từng nhận ân tình của hắn, sáng tạo ra một kỹ năng uy lực rất mạnh "Cuồng chiến sỹ", mặc dù thời gian duy trì liên tục không dài nhưng ta nghĩ chắc cũng có thể đối chiến với người. Nếu như người cảm thấy có thể dễ dàng giết được hai người chúng ta thì.... Cứ thử đi!

tối còn 1 chương

335. Kỹ Năng Tự Sáng Tạo (3)

Trịnh Xá nghe vậy trong lòng chợt động, hắn cũng có kỹ năng tự sáng tạo, hơn nữa còn là hai cái, chỉ không biết kỹ năng mà người trung niên trước mặt này nghĩ ra có mạnh như vậy không, hoặc có thể còn mạnh hơn?

-Vậy thì.... Đánh một trận sẽ biết, kỳ thật người cũng biết nói nhiều như thế cũng chẳng có nghĩa lý gì, khi đội các người mở đầu tấn công bọn ta, hơn nữa còn có ý đồ toàn diệt chúng ta thì cuộc chiến này đã không thể nhân từ được nữa rồi.... Thử hỏi, nếu như bây giờ là bọn ta thất bại, các người có bỏ qua một hai người vô tội trong đội ta không? Mỗi người tiến vào thế giới luân hồi phim kinh dị này nếu có quá khứ của riêng mình, chẳng có ai hoàn toàn vô tội cả.... Người dám nói cô bé đó hoàn toàn không tham gia vào cuộc chiến giữa hai đội chúng ta sao?

Trịnh Xá nhìn tên trung niên cao lớn khề nói:

- Nếu đã muốn kiếm được phần thưởng lớn thì cũng phải gánh chịu nguy hiểm tương đương, hiện tại chính là thất bại của các người, đừng vọng tưởng có thể được đổi đãi nhân từ... Tới đi, đánh bại ta, dùng ta để uy hiếp những người khác trong Trung Châu đội, như vậy cũng có thể bảo đảm an toàn cho đội các người, nếu không hãy ngoan ngoãn tiếp nhận số phận thất bại đi!

Người trung niên còn chưa có phản ứng gì còn lại đã gào lên lao về phía Trịnh Xá, tổ chất thân thể hắn khoảng gấp ba đến năm lần người bình thường, hơn nữa càng tới gần Trịnh Xá, hắn càng dần trở nên bình tĩnh, đặc biệt là hai mắt biến thành mở mịt. Khi còn cách Trịnh Xá khoảng mười mét, hắn đã hoàn toàn tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa, đồng thời hai tay hai tay hắn vang lên tiếng sấm nổ, ánh điện lập lòe, thoạt nhìn đúng là thanh thể kinh người.

Trịnh Xá lạnh lùng nhìn tên này tiếp cận, hắn vụt lấy Hồ hồn từ trong Nạp giới ra, thanh đao cực kỳ ấn tượng này vừa xuất hiện, người trung niên cao lớn và già da trắng kia lập tức chấn động, hai người ở Chủ Thần không gian của mình cũng đã nghe Nyos phân tích tỉ mỉ vũ khí trong đó, đặc biệt là các loại vũ khí ma pháp truyền thuyết cực kỳ mạnh mẽ, thanh đao này nhìn kiểu gì cũng là một món vũ khí ma pháp truyền thuyết siêu cường. Già da trắng còn chưa kịp tấn công đã kinh sợ, có điều hắn tốt xấu gì cũng ở trạng thái mở cơ nhân tỏa, khi Hồ hồn chém ngang tới, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc hắn đạp mạnh dưới chân lùi về phía sau, tránh không bị cắt thành hai đoạn.

Sắc mặt tên này càng tái nhợt, vội vã nói:

- Đây là vũ khí gì vậy? Dự cảm nguy hiểm nói với ta, một khi tới gần nó sẽ bị....

Thanh âm chưa dứt, tiếng xương thịt đứt gãy đã vang lên, già da trắng ngậy ngốc nhìn cánh tay mình bị chém đứt ngọt xót, đồng thời vết thương còn ăn sâu vào chỗ ngực trái hắn ba phân, thiếu chút nữa là chạm đến phổi.

Hắn vội vàng ôm lấy cánh tay bị chặt đứt, gào lên:

- Tại sao? Ta không bị chém trúng mà! Thanh đao này là vũ khí loại ma pháp truyền thuyết khổng chế gió sao? Vũ khí điều khiển gió giống như ta khổng chế dòng điện? Mẹ kiếp, Richard, ta chết người cũng đừng mong sống lâu, hai người chúng ta phải cùng tấn công!

Người trung niên cao lớn vẫn một mực quan sát Trịnh Xá, đến khi thấy tên kia kêu la hắn mới nói:

- Vừa rồi hắn truyền năng lượng vào đao.... Thứ chém trúng người không phải gió mà là một loại tăng năng

bọn ta...

Nói đoạn, hắn xoay người đi theo Chiêm Lam vào bên trong chiến hạm.

Tâm linh tiên thất của Chiêm Lam quả nhiên là có sức sát thương cực mạnh với thứ ong to bằng hai ngón tay cái này, đây là loại ong có cơ thể tạo bằng tinh thần lực thuần túy, trước khi chúng tấn công còn biến thành trạng thái bán trong suốt, hơn nữa số lượng cũng rất nhiều, nếu không nhờ tâm linh tiên thất của Chiêm Lam liên tục đánh tan thân thể bằng tinh thần lực của lũ ong này, có lẽ ba người căn bản không thể tới gần trung ương chiến hạm, cũng không có cách nào tấn công những người trong Nam Viêm Châu đội.

Ba người không ngừng tiếp cận trung tâm chiến hạm, đột nhiên Chiêm Lam nhướng mày, nhìn Sở Hiên nói về cổ quái:

- Sở Hiên, tinh thần lực khổng lồ chế giả của đối phương liên lạc với ta... Bọn chúng nói muốn trao đổi với người có khả năng quyết định của Trung Châu đội, nhưng Trịnh Xá đang chiến đấu, ta sợ kết nối tâm linh sẽ quá nhiều hấn. Thế này đi, ta sẽ kết nối ý thức của đối phương với ý thức người.

Sở Hiên búng tay một cái, nói với Zero:

- Zero, giết chế bất kỳ ai có ý đồ tới gần, không cần biết là binh lính hay là cái gì, ít nhất là trước khi chúng ta đàm phán xong với đối phương.... Chiêm Lam, thông báo với Bá Vương và Vương Hiệp, để họ chỉ huy chiến hạm của mình nhắm vào chiến hạm này nhưng không được tạo thành tổn hại trí mạng, thời gian công kích do ta quyết định.

Chiêm Lam và Zero cùng gật đầu, bấy giờ Sở Hiên mới nhắm mắt lại kết nối với ý thức của đối phương, đó là giọng nói của một cô gái trẻ:

"Xin chào, người là cấp cao trong Trung Châu đội phải không? Ta là thành viên trong Nam Viêm Châu đội, người phụ trách của đội ta đã chết, đội trưởng lại đang chiến đấu với đội trưởng của các người nên trước mắt sẽ do ta đàm phán."

"Đàm phán? Người đang kể chuyện cười à?"

Sở Hiên cười lạnh đáp:

"Đừng đùa với ta, nếu người coi thử tục đầu hàng cũng là đàm phán thì ta đồng ý hiện tại chúng ta đang đàm phán. Mặt khác đừng tưởng trên tay các người có con tin là có thể đắc ý, mặc dù đội chúng ta không có dấu ký hiệu như các người nhưng hiện tại bọn ta đang dương một điểm, bị các người giết mất một hai người cũng chẳng sao. Muốn thử xem ta nói thật hay giả không?"

Cô gái trẻ kia cũng không tức giận, chỉ thở dài đáp:

"Ta nghĩ người nói không sai, đúng vậy, bên ta đã hoàn toàn thất bại, nói là đàm phán không bằng cứ gọi thẳng là đầu hàng thì đúng hơn.... Bọn ta nguyện ý đầu hàng, nhưng hy vọng người có thể hiểu, bọn ta tuyệt không phải là không có sức đánh một trận, chỉ là chúng ta..."

"Là người có thể tập hợp các người lại tiếp tục chiến đấu đã chết đúng không?"

Sở Hiên trực tiếp cắt lời cô gái kia, nói:

"Vừa rồi người nói người phụ trách đã chết, đội trưởng lại đang đấu với đội trưởng bọn ta... Tới hiện tại, ngoài lúc mới đầu bọn ta giết một người bên người ra, không có người nào của Nam Viêm Châu đội chết trong tay bọn ta, theo đạo lý mà nói, Nam Viêm Châu đội có một nhân tài về phương diện bố trí đại cục, hẳn chết rồi phải không?"

Cô gái trẻ kia thở dài đáp:

"Đúng vậy, hẳn đã chết, nếu không với trí tuệ của hắn dẫn dắt bọn ta tiếp tục chiến đấu, bọn ta dù có chết các người cũng tuyệt đối không thể được như bây giờ, ung dung chiến thắng... Người phụ trách Trung Châu đội, xin tiếp nhận đề nghị của chúng ta đi! Chúng ta sẽ trả con tin này cho các người, đưa thêm một thành viên đã mở cơ nhân tỏa cùng một thành viên chưa mở cơ nhân tỏa để bồi tội, lúc đó bỏ qua cho những người còn lại được không? Hai người đó sẽ bị khống chế sức mạnh và khả năng uy hiếp, vì thế người không cần lo lắng âm mưu gì cả..."

”Không được!”

Sở Hiên cười lạnh nói:

”Ta nhắc lại lần nữa... Đừng đùa với ta, ta không quan tâm con tin kia có bị các người giết hay không, thậm chí không được cả điểm thưởng và chi tiết kịch tình từ mấy người các người cũng chẳng sao, người nghĩ ta sẽ bị uy hiếp chẳng?”

Dứt lời, Sở Hiên đã thông quan tâm linh tỏa liên trao đổi với Bá Vương và Vương Hiệp, mười giây sau, cả chiến hạm chấn động kịch liệt.

”Cảnh cáo các người lần cuối cùng, trong vòng năm phút phải đầu hàng vô điều kiện, nếu không bọn ta sẽ phá nổ chiến hạm, giết chết cả các người lẫn con tin... Ta không thích nói đùa.”

Sở Hiên đẩy đẩy mắt kính, dùng ý thức lạnh lùng nói với cô gái kia.

337. Bước Đường Cùng Của Nam Viêm Châu Đội (2)

Cô gái kia trầm mặc một chút rồi cũng tức giận nói:

”Người nói vậy là có ý gì? Không phải là ép người quá đáng sao? Người nghĩ ta ngoài ong mật ra không có kỹ năng nào nữa chẳng? Người nghĩ đội chúng ta không có thành viên có kỹ năng mạnh mẽ ư? Mặc dù ta thừa nhận đội các người là đội mạnh nhất trong ba đội, nhưng người cũng đừng vọng tưởng có thể giết chết tất cả bọn ta, kể cả Trung Châu đội có thể giết chết cả đội ta thì các người cũng đừng hòng toàn vẹn trở về!”

Sở Hiên lạnh lùng nói:

”Chẳng cần toàn vẹn trở về, chúng ta cũng không mơ mộng xa vời có thể lấy được điểm thưởng và chi tiết kịch tình từ các người, chỉ cần giải trừ nguy hiểm các người tạo ra là được, chẳng lẽ người quên còn một đội còn yếu nhược hơn các người tồn tại? Bọn ta kiếm điểm thưởng và chi tiết trên người bọn chúng là được. Còn bốn phút ba mươi giây... Các người tự mình lựa chọn đi.”

Cô gái kia hung hăng nói:

”Người thật sự muốn bức chúng ta tới tuyệt cảnh sao? Người thật sự muốn bọn ta giết đồng đội của người? Chẳng lẽ với các người mất hai nghìn điểm hoặc càng nhiều hơn căn bản không phải chuyện quan trọng? Vậy bây giờ ta sẽ giết tên này... Người nghĩ sao?”

Sở Hiên cười lạnh, đang định nói gì đó nhưng Zero lại chắn trước mặt hắn, nam nhân lãnh đạm này nhìn Sở Hiên, nói:

- Sở Hiên, đừng giết La Cam Đạo, giết hắn không có lợi gì cả... Hơn nữa ta nghĩ Trịnh Xá cũng muốn có thể cứu mạng La Cam Đạo, người làm vậy không nghĩ ngờ gì chính là bức hắn vào tuyệt lộ. Tha cho hắn đi, tình huống lúc trước ta đại khái cũng hiểu được, như vậy hơi không công bằng với hắn.

Sở Hiên yên lặng nhìn Zero, tên sát thủ này ngày thường quý lời như vàng, vậy mà bây giờ lại vì La Cam đạo mà nói nhiều như vậy. Thực tế, đối với Zero, Sở Hiên không thể bỏ qua được, giống như hắn không thể mặc kệ lời Trịnh Xá, vì thế hắn chỉ lặng lẽ gật đầu rồi dùng ý thức nói với người kia:

”Vậy thì nói tiếp.... Hiện tại chỗ người có mấy người? Trong đó có người người muốn đẩy đi chịu chết không? Mấy người các người có năng lực gì? Phương diện sức chiến đấu như thế nào? Trả lời ta, nếu không trong vòng bốn phút nữa ta sẽ rời khỏi chiến hạm này, đến lúc đó.... Không phải trách nhiệm của ta nữa.”

Câu cuối cùng là nói với Zero.

Cô gái kia trầm mặc hồi lâu rồi mới khẽ đáp:

”Bên cạnh ta còn hai người nữa, tổng cộng là ba, trên kỳ hạm có hai người khác đang chiến đấu với đội trưởng của các người, còn một người đã chết trên tàu thông tin.... Trong ba người ở đây có một người có thể giao cho các người giết. Tiếp theo năng lực của ta là vu thuật, cơ bản là có thể biến tinh thần lực thành ong mật để tấn công, đương nhiên, tinh thần lực khổng lồ chế giả có khả năng khắc chế trí mạng với loại ong

mật tinh thần lực này, ngoài ra ta còn có thể hy sinh tính mạng của mình để nguyên rửa một người trong số các người, ta nghĩ người bị ta nguyên rửa không thể kiên trì tới lúc trở về Chủ Thần không gian.... Tiếp tục là tinh thần lực khổng lồ chế giả của Nam Viêm Châu đội chúng ta, vì thế bọn ta cơ bản không có sức tấn công các người, chỉ cần các người bỏ qua cho bọn ta, ta cũng không phải kể công, sẽ không dễ dàng sử dụng nguyên rửa...

Sở Hiên gật gù đầu nói:

"...Chuyện này tạm thời bỏ qua, bây giờ nói cho ta biết, kẻ bị các người bắt đã thông báo tên tuổi và địa điểm những người trong đội ta cho các người như thế nào? Hắc nói những chuyện này vào hôm nào, nói như thế nào, các người còn hỏi hắc gì nữa không? Kể lại tất cả cho ta."

Cô gái kia lại trầm mặc một lát rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện sau khi bắt được La Cam Đạo, tra hỏi thế nào, dụ dỗ ra sao, uy hiếp kiểu gì, tiếp theo là kể việc tới sáng hôm nay La Cam Đạo mới khai hết tất cả thành viên trong Trung Châu đội ra trừ tinh thần lực khổng lồ chế giả, sau đó Nyos tra hỏi, La Cam Đạo trả lời, tất cả mọi chuyện đều được kể ra, do thời gian cấp bách nên có chút không rõ ràng nhưng ít nhất cũng đại khái nói hết được cả quá trình.

"...Là như vậy sao? Thú vị đấy, không ngờ lại có thể xảy ra chuyện thú vị như thế, hắc đã vượt qua sự tưởng tượng của ta."

Sở Hiên đẩy đẩy mắt kính, rồi mới nói với cô gái kia:

"Được rồi, ta đáp ứng các người đầu hàng, nhưng có hai điểm người cần chú ý, một là tinh thần lực khổng lồ chế giả của các người phải giao cho bọn ta bảo hộ, một khi các người làm bất kỳ chuyện gì có khả năng gây nguy hiểm cho Trung Châu đội, bọn ta sẽ giết chết người đó trước. Hai là những người còn lại trong đội các người phải theo bọn ta tham gia cuộc chiến với Sâm Châu đội, khi đó các người cũng rất có thể sẽ cứu tử nhất sinh.... Lựa chọn đi, nếu đồng ý thì trả lời ta."

Cô gái kia im lặng, hai phút sau mới một đáp:

"Được, ta đồng ý yêu cầu của người... Nhưng xin hỏi làm thế nào có thể đảm bảo sự an toàn cho bọn ta? Dù sao thì giết chết bọn ta cũng được điểm thưởng và chi tiết kịch tình, loại hấp dẫn ấy có thể dễ dàng bỏ qua sao? Trừ phi các người có thể cho bọn ta một hoàn cảnh có thể sống sót, nếu không bọn ta thà liều chết đến cùng...."

Sở Hiên lại gật gù đầu đáp:

"Chuyện này không thành vấn đề, sau khi người đồng ý đầu hàng, bọn ta sẽ rời khỏi chiến hạm này, ngoài hai tên sẽ bị bọn ta giết ra, trên kỳ hạm còn một người nữa chúng ta cũng sẽ để hắc trở về đây. Tiếp theo ta sẽ cho các người hai mươi bốn tiếng đồng hồ để thả La Cam Đạo, hơn nữa tinh thần lực khổng lồ chế giả của đội các người cũng phải đi cùng hắc, quá hai mươi bốn tiếng ta sẽ ra lệnh cho tất cả hạm đội tấn công các người, vì vậy đừng vọng tưởng có thể chạy trốn hay phản kháng. Nói thật cho người biết, các người hiện tại đã lâm vào tuyệt cảnh, có lẽ có thể kéo một người của đội ta cùng xuống địa ngục nhưng cũng như vậy, có thể mạo hiểm tin tưởng đề nghị của ta, giúp Nam Viêm Châu đội của các người tiếp tục tồn tại... Người tự mình lựa chọn đi."

Nói chuyện với Sở Hiên, thiếu nữ kia quả thực là đã cạn kiệt cả tâm lực, nàng nhìn bé gái bên cạnh cùng một người da đen đã hôn mê, lại nhìn sang La Cam Đạo đang ngồi một bên, bộ dạng như chẳng có việc gì nhưng thực chất trong lòng đã vô cùng lo lắng, bây giờ mới thì thào nói với cô bé con:

- Tuyết Linh Nhi, xin lỗi, chị phải làm như vậy.... Rose đã kể chuyện trong The Mummy cho chị biết, chỉ cần mấy người quan trọng trong đội chúng ta còn sống, chỉ cần chúng ta có thể sống sót tiến vào thế giới The Mummy là có thể hồi sinh Nyos... Tuyết Linh Nhi, tha lỗi cho chị, chị không thể để hắc chết ở đây!

Bé gái cười nhu thuận, kéo tay thiếu nữ, nói:

- Chị Aya, đừng lo, Tuyết Linh Nhi cũng không muốn anh Nyos phải chết, yên tâm đi, Tuyết Linh Nhi sẽ rất ngoan, nhất định sẽ không phản kháng chút nào, chị cứ yên tâm...

Ba người Sở Hiên đi theo thông đạo trở về, tới gần bãi đáp, Zero đột nhiên hỏi:

- Sở Hiền, giải thích mọi chuyện cho ta đi, ta không hiểu rút cuộc đã có chuyện gì, ta chỉ biết người chuẩn bị giết La Cam Đạo, nhưng tại sao đến cuối cùng lại bỏ qua cho hắn? Do hắn không tiết lộ tất cả danh tính thành viên trong đội chúng ta ư? Đây không phải là phong cách của người....

Sở Hiền lạnh nhạt đáp:

- Ta đúng là muốn giết La Cam Đạo, tại Klendathu hắn từng có hành vi chống đối mệnh lệnh của đoàn đội, là một biến số có hại, sự nguy hiểm của hắn cao hơn tác dụng, chuyện này ta không thể chấp nhận được nên giết hắn là một lựa chọn rất tốt... Ngay từ ban đầu bố trí đã quyết định dùng hắn làm mồi nhử để sắp xếp thế cục, vốn theo dự định của ta, La Cam Đạo có 50% là sẽ chết trong mấy ngày này, nhưng hắn lại không chết. Đây là khảo nghiệm đầu tiên của ta với hắn, có vì sợ chết mà khai hết chúng ta ra không, nếu như hắn khai ra chúng ta, hắn chắc chắn sẽ bị giết.... Thật phiền toái, không thể để Trịnh Xá biết ta muốn giết hắn, ít nhất trước khi giết được hắn không thể để Trịnh Xá biết, nếu không có đến trên 90% là kế hoạch sẽ bị ngăn cản, hơn nữa La Cam Đạo còn có tác dụng của hắn, chính là dùng hắn làm mồi nhử mê hoặc trí giả của đối phương.

-Tình huống tiến hành rất thuận lợi, La Cam Đạo thuận lợi thấy được tin tức ghi bằng ký hiệu ta phát ra, kỳ thật đây chẳng qua là một ván cược, xác suất 50-50, có điều La Cam Đạo cũng đủ may mắn, tiếp theo mới là khảo nghiệm thứ hai của ta với hắn, kiểm tra năng lực. Nếu đối phương thật sự có một trí giả có thể bố trí cục diện như thế này, vậy hắn chắc chắn sẽ hoài nghi vì sao La Cam Đạo lại thống khoái, nói hết tất cả tên tuổi thành viên Trung Châu đội ra như vậy mà chỉ lưu lại một tinh thần lực khổng lồ giả không nói, phản ứng của La Cam Đạo sẽ thế nào? Lập tức nói tin tức văn tự ký hiệu ra? Hay là dối trá lấp liếm? Hay làm kẻ nhát gan bán đứng chúng ta, hoàn toàn đối lập với chúng ta?

-Chỗ này kỳ thực là một cái bẫy ta bày ra, đối phương có hiểu tin tức ký hiệu đó cũng chẳng sao, bởi vì chuyện đã tới mức này, trừ phi bọn chúng chuẩn bị chúng sống hòa bình với chúng ta, nếu không chỉ có thể tiếp tục tiến hành. Người ta muốn khảo nghiệm thật sự là bản thân La Cam Đạo, hắn có thể sống sót hay không, có thể dùng cách nào để sống sót, giá trị sống sót có lớn hơn sự nguy hiểm hắn gây ra cho đoàn đội hay không.... Trịnh Xá từng nói, La Cam Đạo là một người ham muốn sống sót đến cực độ, điểm này cực kỳ giống với bản thân Trịnh Xá, vậy để ta xem thử cái chấp niệm muốn sống sót này đi, phản chấp niệm này thật sự có thể siêu việt hoàn cảnh tối nguy hiểm hay không? Nếu hắn làm được, ta không ngại sắp xếp một vài cục diện để hắn sinh lòng trung thành với đoàn đội, một người rất có thể mạnh mẽ lên như vậy đáng để ta bày bố cục như thế....

-...Theo dõi xét của ta vừa rồi, cùng những tình huống mà ta biết, hắn có chấp niệm muốn sống sót, có thực lực và trí lực đủ mạnh, cũng có đủ may mắn... Hắn vượt qua "kiểm tra" của ta, trở thành một thành viên trong Trung Châu đội.

338. Bước Đường Cùng Của Nam Viêm Châu Đội (3)

Bên Sở Hiền là đàm phán, trên kỳ hạm lại là đánh thật giết thật, hai bên đều sử dụng kỹ năng tự sáng tạo của mình, mà lĩnh vực chiến đấu cũng từ mức người bình thường lên đến mức cường giả và bây giờ là cấp độ siêu nhân.

Kỹ năng Bạo tạc của Trịnh Xá nhờ nhẫn mithril bổ sung năng lượng nên đã có thay đổi cực lớn, đầu tiên hắn có thêm nhiều thời gian hơn để sử dụng kỹ năng, tiếp đó hắn còn có thể lưu lại một bộ phận nội lực và năng lượng vampire để đề phòng, tới lúc nguy cấp hoàn toàn có thể sử dụng kỹ năng Hủy diệt văn hồi toàn cục.

Vì thế khi Trịnh Xá tìm hiểu rõ ràng kỹ năng tự sáng tạo của đối phương gần như tương đồng với năng lực Bạo tạc, hắn lập tức không cần cố kỵ sử dụng Bạo tạc, chiến đấu với người trung niên cao lớn kia.

Rất rõ ràng, kỹ năng Cuồng chiến sỹ sau khi sử dụng, chưa nói tới chuyện tác dụng phụ và di chứng nghiêm trọng đến đâu, chỉ tính từ sức mạnh thì đây thật sự là một loại lực lượng gần như hoàn mỹ, người trung niên kia tổ chất thân thể thấp hơn Trịnh Xá mấy lần, sau khi sử dụng Cuồng ch8 h8 ku khoảnXÁ

Trịnh Xá lúc trước vẫn yên lặng đã tọa hồi khí nên không thấy bản đồ phân bố đám bọ vũ trụ cùng một vài tin tức khác, hẳn tò mò hỏi:

- Vậy là có ý gì? Người muốn nói, loài bọ muốn làm chúng ta đáp xuống hành tinh đó tiếp theo lại tới vậy công chúng ta phải không? Chúng ta cũng không ngốc, tại sao lại phải bỏ chiến hạm hạ xuống? Như vậy không phải lại phải đối mặt với cả biển bọ tấn công sao?

Sở Hiên khoát tay đáp:

- Đây là điểm thông minh của chúng, ta dám đảm bảo nhất định còn rất nhiều bọ vũ trụ ở gần Tango Urilla, đội hạm đội của chúng ta chuẩn bị chạy trốn bằng hướng đó, đám bọ sẽ tiến hành bao vây chúng ta. Trong tình huống bị bao vây trên quy mô lớn như thế, hạm đội vũ trụ chắc chắn sẽ lâm vào khổ chiến, đến lúc đó chỉ cần chiến hạm phát nổ là chết chắc, mà hạ xuống Tango Urilla cũng không hẳn là nhất định phải chết, vậy người chọn thế nào đây? Mà theo tình hình hiện tại, trên Tango Urilla cũng không có nhiều bọ đến mức đông như biển, thật sự chính phủ Liên bang còn có vài căn cứ kiên cố tại đó, như vậy người cảm thấy nên hạ xuống hành tinh hay là tiếp tục ở lại vũ trụ?

Trịnh Xá cầm lấy một tấm ảnh chụp bọ vũ trụ đặt trên bàn, đó là một giống bọ dài khoảng hai mươi mét trông như con rết, thân hình to lớn kéo dài nhưng lại không có chân, lớp vỏ toàn thân tựa hồ đã kết tinh, cũng chỉ có loại tiến hóa như vậy mới có thể thích ứng được với hoàn cảnh ác liệt trong chân không, hơn nữa thân thể to lớn cộng thêm lớp vỏ ngoài dạng tinh thể rất dày, loại bọ thể này nếu di động trên mặt đất có trọng lực chắc chắn là vô cùng chậm chạp, chúng hẳn là đã tiến hóa để chỉ thích ứng với không gian vũ trụ

Ngoài loại bọ này, phía sau lưng chúng còn có một khối cầu thịt hình tròn cực lớn, trông giống như một vệt tinh tự nhiên nhỏ, lớp vỏ ngoài của khối cầu này cũng dạng tinh thể, hiện lên màu đồng xanh. Ngoài lớp vỏ kết tinh, trên khối cầu còn đầy những trụ thịt dựng đứng, trên ảnh chụp có thể thấy trong một số ống phun ra từng luồng plasma màu lam, chính những luồng plasma này cung cấp lực đẩy để nó bay tới trước.

-Loại sinh vật này.... Quá kinh khủng, chỉ dựa vào thân thể đã có thể tiến hóa đến mức này. Chẳng lẽ ý của bộ phim kinh dị lần này là Chủ Thần muốn nói cho chúng ta biết phương thức biểu hiện của hai loại tiến hóa, tiến hóa thân thể và tiến hóa trí tuệ đến cực hạn sao?

La Cam Đạo ngó sang bên Trịnh Xá, nhìn nhìn mấy tấm ảnh chụp rồi bỗng cười ha ha nói.

La Cam Đạo từ lúc được cứu về lại khôi phục tính cách vui vẻ như lúc trước, không hề nhắc một chữ nào tới việc bị bắt rồi lại được cứu lần này, giống như lần chấp chơi giữa lần ranh sinh tử vừa rồi chỉ là một trò đùa.

Sở Hiên lại gật đầu về khẳng định:

- Rất có khả năng, loài bọ này đã hoàn toàn vứt bỏ phương diện tiến hóa dùng khoa học kỹ thuật mà thể hiện cách tiến hóa bằng thân thể. Kết cấu xã hội của chúng là một quần thể sinh mệnh giống như ong hoặc kiến, do một ý chí làm chỉ huy, sau đó từng bộ phận hợp lại thành thân thể, trên thực tế, loài người đang chiến đấu với một sinh vật duy nhất, có thể gọi sinh vật này là dạng sống siêu cấp. Trình độ tiến hóa thân thể của loài bọ đã vượt xa trình độ tiến hóa khoa học kỹ thuật của loài người thời đại này, đây có lẽ là thông báo Chủ Thần muốn nói với chúng ta, cơ thể và khoa học kỹ thuật, ai nặng ai nhẹ!

Thiếu nữ mang dòng máu lai của Nam Viêm Châu đội thấy vậy trong lòng thầm thở dài, nàng coi như tâm phục khẩu phục trí tuệ của Sở Hiên, trí giả đã đánh bại Nyos. Cần thận phân tích quá trình hai bên đấu trí, lại thêm một vài tình tiết Sở Hiên để lộ ra, Aya cuối cùng cũng rõ ràng, kỳ thật Nyos thất bại cũng không oan uống, so với Trung Châu đội chiến đấu rất bình thản, Nyos ngay từ đầu đã ở vào thế bại. Hẳn muốn tiêu diệt toàn bộ Trung Châu đội, đây là mục tiêu từ ban đầu, sau đó lại muốn cùng lúc loại bỏ sự không đoàn kết trong đoàn đội, vừa bắt đầu hẳn đã thất bại rồi. Trung Châu đội lấy Trịnh Xá làm trung tâm đoàn kết, lấy Sở Hiên làm phụ trợ, các thành viên còn lại làm sức chiến đấu, đội ngũ như vậy... thật sự mạnh hơn Nam Viêm Châu đội rất, rất nhiều.

Trong lúc Aya không ngừng than thở, cuộc thương lượng của Trịnh Xá và Sở Hiên đã có kết quả, đó là trước mắt với thực lực liên hợp của hạm đội thật sự khó có thể phá hủy được khối cầu lớn kia, hơn nữa chiến đấu trong vũ trụ cũng không có phần cho họ tham dự, vì thế, kết quả cuối cùng là để hạm đội bắt đầu tiến về

phía Tango Urilla, ngoài việc phải liên lạc với chính phủ Liên bang trái đất còn cần liên lạc với binh lính tại vài căn cứ lớn trên hành tinh, để khi hạm đội hạ xuống có thể nhận được trợ giúp cần thiết.

-Trên thực tế sau khi chúng ta hạ cánh vẫn có ưu thế rất lớn, một là những con bọ vũ trụ này không thể hành động tự do trong trạng thái có trọng lực, cứ như vậy chiến hạm hạ xuống sẽ không phải sợ bị lũ bọ vũ trụ này tấn công. Ngoài ra, chiến hạm khổng lồ thực tế chính là một pháo đài bằng thép, chỉ cần khi hạ cánh chúng ta không phân tán lung tung là giữa các chiến hạm nhất định có thể hình thành thế trận hỗ trợ lẫn nhau, lại thêm mấy chục nghìn binh sỹ do chúng ta khống chế, trận chiến này cũng không phải lo lắng, chuyện duy nhất cần quan tâm là.... Chủ Thần sắp tuyên bố nhiệm vụ chính thức, suy luận theo thời gian, hành trình của chúng ta từ đây tới Tango Urilla, cộng thêm cả hạ cánh và chiến đấu nữa thì chúng ta vẫn phải lưu lại đó từ hai mươi tư đến bốn mươi tam tiếng đồng hồ, trong thời gian này Chủ Thần nhất định sẽ ban bố nhiệm vụ nào đó để chúng ta cùng Sâm Châu đội phải đối mặt tác chiến.... Chuẩn bị kỹ chưa? Trịnh Xá...

Sở Hiên nhìn Trịnh Xá nói.

Trịnh Xá gật đầu, hần đứng dậy nói:

- Vậy lệnh cho hạm đội bắt đầu tiến về phía Tango Urilla... Nếu đã ở hai bên đối địch thì toàn diệt Sâm Châu đội cũng không sao phải không?

340. Dự Đoán Thành Hiện Thực (2)

Có thể đoàn diệt Sâm Châu đội hay không tạm thời chưa nói, nhưng từ trưa hôm đó, đám bọ vũ trụ vẫn ở xa bao vây hạm đội lại một lần nữa gia tăng số lượng, từ trong quả cầu khổng lồ không ngừng có hàng đàn bọ chui ra, lực đẩy của chúng không ngờ cũng bằng plasma, chỉ là luồng plasma bắn ra từ gai đuôi. Do hình dáng thân thể, tốc độ và mức linh hoạt của đám bọ này đều rất không tồi, không có chân, hay móng vuốt, trông chúng giống như một bầy giun màu đồng xanh trôi nổi giữa không trung.

Theo số lượng bọ gia tăng, mọi người trên hạm đội liên hợp cũng càng lúc càng khẩn trương, mặc dù hai bên cách nhau rất xa, nhưng chiến đấu trong vũ trụ, khoảng cách như vậy kỳ thật cũng không phải quá xa, hơn nữa chiến đấu giữa không gian không hề giống với bất kỳ loại hình chiến tranh nào, sức lực của cá nhân ngoài bảy mư tính kể ra thì gần như không có tác dụng gì, mỗi người đều phó mặc vận mệnh của mình cho tương lai mờ mịt phía trước, cảm giác thật sự rất bất lực.

Sau khi Nam Viêm Châu đội giết hết quân đội cấp cao, quyền chỉ huy toàn bộ hạm đội rơi vào tay bốn người Trịnh Xá, đương nhiên, dù lấy Trịnh Xá là chỉ huy tối cao, thì người thật sự khống chế cả hạm đội là Sở Hiên, cũng chỉ có năng lực điều khiển của hần là có thể thao túng toàn cục, điều phối thật hoàn hảo đến từng chiến hạm.

-Kỳ thật đây cũng là một cơ hội của chúng ta, loài bọ không biết đã dùng thủ đoạn gì, không ngờ có thể chặn hết tất cả tín hiệu thông tin trong không gian vũ trụ xung quanh, tín hiệu từ chúng ta căn bản không thể truyền tới trái đất, ngoài tin tức xảy ra bạo loạn và bị tập kích lúc đầu ra thì, trước mắt hạm đội này chính là vũ khí trong tay chúng ta...

Sở Hiên cười lạnh, bộ mặt thoảng vẻ cuồng nhiệt khiến mọi người xung quanh đều phát run.

-Bình tĩnh, bình tĩnh!

Trịnh Xá vội vàng nói:

-Không phải người đang tính toán kế hoạch nào đó cực kỳ kinh khủng đấy chứ? Không được, ta tuyệt đối không cho phép người dùng tính mạng của mọi người để mạo hiểm. Mặc dù ta thừa nhận trí tuệ và bố cục của người đứng là vô cùng lợi hại, nhưng người hình như không bao giờ lưu lại đường lui cho mình cả? Lần nào cũng điên cuồng mạo hiểm, đấu trí với Nam Viêm Châu đội cũng vậy, nếu như thất bại toàn bộ chúng ta tất sẽ đều bị giết hoặc bị khống chế, nếu như thành công có thể khống chế hoặc tiêu diệt tất cả đối phương. Ta không tích tắc phong đánh cược như vậy của người, khiến tất cả phải cùng mạo hiểm!

Sở Hiên cũng không tức giận, hần thản nhiên đáp:

- Nếu tỷ lệ cao hơn 50% thì không phải là đánh cược, trên thế giới này không thể có chuyện tuyệt đối chắc chắn, nếu không đã không có công ty bảo hiểm tồn tại. Trong tình huống lợi ích tối đa, khả năng tối đa, chuyện như vậy đáng để làm.

Trịnh Xá thở dài nói:

- Ta hiểu ý người nói, nhưng ít nhất cũng phải lấy được lợi ích lớn nhất trong hoàn cảnh nguy hiểm nhỏ nhất chứ? Nguy hiểm càng cao, phần thưởng càng lớn, cái này ta hiểu... Nhưng người bây giờ đang muốn dùng hạm đối tới tấn công khối cầu đó đúng không? Ý nghĩ này không phải quá khoa trương sao? Cho dù phá hủy khối cầu đó là nhiệm vụ cấp S thì ta cũng tuyệt đối không cho phép người dùng an nguy của mọi người để tiến hành nhiệm vụ này, tuyệt đối không cho phép!

Trong lúc vô ý, Trịnh Xá nhìn thấy trên bàn Sở Hiên có đặt bản đồ phân bố số lượng bộ, đặc biệt là khu vực xung quanh khối cầu khổng lồ, còn cả cự ly giữa hai bên, chủng loại và số lượng vũ khí của hạm đội liên bang, bảng phân tích khả năng tác chiến, so sánh độ cơ động và bố cục chiến đấu của hai bên, những thứ này đều được Sở Hiên chú thích kỹ càng, thậm chí còn cả một bản báo cáo tác chiến đơn giản.

Sở Hiên vẫn trình trọng gật đầu đáp:

- Ừm, cần thận tính toán, nếu như chúng ta cường hành kéo toàn bộ hạm đội tấn công khối cầu đó, khả năng chiến thắng mặc dù chỉ có 20% nhưng một khi giành được thắng lợi rất có thể sẽ nhận được phần thưởng tình tiết kịch bản cấp A, thậm chí là cấp 2A. Ai, tình huống này đúng là ta đã không cân nhắc chu toàn, nếu bây giờ La Cam Đạo có thể lái một chiếc Gundam ZGMF-X10A Freedom hoặc kể cả là MSZ-006-X Zeta cũng sẽ có ảnh hưởng quyết định tới việc tác chiến trong không gian vũ trụ này... Có điều không phải quá hoang đường sao? Chủ Thần không ngờ còn có thể dự tính tới tác chiến trong không gian vũ trụ để cung cấp vũ khí?

Trịnh Xá cùng những người xung quanh đưa mắt nhìn nhau vẻ bất đắc dĩ, tiếp theo hẳn vai Sở Hiên nói:

- Thật ra so với an bài của Chủ Thần, ta cảm thấy kế hoạch của người còn hoang đường hơn nhiều... Tóm lại kế hoạch như vậy ta nhất định không đồng ý, người lập tức nghĩ một kế hoạch khác đi.

Sở Hiên cau mày, đẩy đẩy mắt kính, mấy giây sau mới nói:

- Vậy thì trước khi lũ bộ tấn công, chúng ta đi trước một bước tới Tango Urilla, trước mắt chúng ta còn bốn ngày nữa mới trở về Chủ Thần không gian, nếu như ta dự đoán không sai, nhiệm vụ của Chủ Thần rất có thể là....

Ánh mắt Sở Hiên nhìn về một tấm địa đồ trên bàn, đó là bảng phân bố cứ điểm của con người trên Tango Urilla, ngoài một số cứ điểm nhỏ, tổng cộng có bảy cứ điểm lớn đủ chỗ sinh hoạt cho năm mươi nghìn binh sỹ phòng thủ, bố trí trên một khu vực rộng tại hành tinh này, khoảng cách giữa các cứ điểm cũng không quá xa, nếu binh sỹ trên chiến hạm hợp với quân tại mỗi cứ điểm trên hành tinh thì số lượng tổng cộng hơn một trăm năm mươi nghìn người.

Cho dù thế nào hạm đội vẫn theo lệnh của Sở Hiên bay về phía Tango Urilla, ngoài mười con tàu cỡ nhỏ tốc độ cao lưu lại phía sau, tất cả chiến hạm khác đều bắt đầu tăng tốc tối đa.

- Đây là hình thức tiểu đội của họ, do một người có mị lực mạnh có thể ảnh hưởng, khống chế toàn đội làm thủ lĩnh, trí giả chỉ phụ trách bày mưu tính kế và hoạch định sách lược, phương hướng chính của đoàn đội do thủ lĩnh nắm giữ nhưng thủ lĩnh lại không can thiệp vào mưu kế của trí giả cũng như việc sắp xếp đội viên... Richard, người có cảm thấy mô hình tiểu đội như vậy tốt hơn tiểu đội của chúng ta không?

Mỹ nữ mang dòng máu lai quay sang người trung niên cao lớn bên cạnh nói.

Sau khi Sở Hiên tiếp nhận sự đầu hàng của Nam Viêm Châu đội, hẳn cũng không can thiệp gì thêm vào nội bộ bọn họ, hai người da đen da trắng cũng lần lượt để Chiêm Lam và Vương Hiệp giết. Đây là kết quả thương lượng của cả đội, đầu tiên là tinh thần lực khống chế giả quan trọng nhất phải được tăng cường, lấy được số điểm thưởng và chi tiết kịch tình này, ít nhất Chiêm Lam cũng có thể hoán đổi một kỹ năng hệ tinh thần, tiếp theo là vũ khí hoặc kỹ năng hệ nổ trên quy mô lớn, phương diện này chỉ có Vương Hiệp.

Quá trình giết người tạm thời không cần nói, ngoài giết thành viên của Nam Viêm đội, nhóm Trịnh Xá còn lấy được hai khối đá ký hiệu, chính là vật phẩm kích bản có thể giúp ba lần âm điểm không bị Chủ Thần delete. Cho dù lấy được trên người thành viên Nam Viêm Châu đội, nhưng khi mọi người vừa chạm vào vẫn nhận được thông báo tìm được vật phẩm kích bản của Chủ Thần, hơn nữa ba khối đá này là hàng nguyên, chưa từng sử dụng, có thể tránh không bị delete khi âm điểm ba lần.

Vẫn theo quy củ cũ, vật phẩm kích bản sẽ do Trịnh Xá bảo quản, tình huống như vậy đến La Cam Đạo cũng không có chút bất mãn, mà tất cả đều lọt vào mắt hai người Nam Viêm Châu đội.

Người trung niên cao lớn Richard thở dài nói:

- Đúng vậy, đội trưởng như vậy mới có sức tập hợp cả đội, cho dù giữa các đội viên có mâu thuẫn hoặc bất hòa gì thì chỉ cần đội trưởng còn tồn tại, Trung Châu đội sẽ có thể chiến đấu tới người cuối cùng mà không bị mâu thuẫn ảnh hưởng.... Đội trưởng của chúng ta thì....

Hai người cùng thở dài, họ nghĩ tới tên đội trưởng vừa bị giết là lập tức hận đến nghiến răng, nghĩ tới Nyos hai người lại than thở không thôi, người chỉ thua kém có Sở Hiên cuối cùng không ngờ lại tức giận mà chết, bụng dạ như vậy cùng sự quá tự tin vào bản thân chính là nguyên nhân lớn nhất khiến Nyos thua cuộc.

Aya yên lặng nhìn ra xa, Chiêm Lam đang ôm một bình kẹo, cười nói với Tuyết Linh Nhi, nàng nói về dứt khoát:

- Cho dù thế nào chúng ta cũng nhất định phải hồi sinh Nyos.... Chỉ có hắn mới có thể dẫn dắt Nam Viêm Châu đội chúng ta mạnh mẽ lên, ta cũng chỉ tin tưởng hắn.... Tin rằng sau thất bại lần này hắn nhất định sẽ hiểu ra nhiều chuyện, người thấy sao? Richard.

Richard yên lặng gật đầu, hắn vuốt vuốt ria mép, nói:

- Chúng ta có thể sống sót trở về Chủ Thần không gian hay không còn phải bàn, bất quá vậy cũng tốt, ít nhất cũng có một mục tiêu để nỗ lực. Cứ thế đi, chúng ta sẽ lấy việc hồi sinh Nyos làm mục tiêu.... Hắn không phải nói muốn gặp kẻ ép hắn từ thế giới hiện thực vào trong Chủ Thần không gian để báo thù sao? Cứ như vậy chết đi thật không phải phong cách của hắn, chờ tới khi chúng ta gặp phim The Mummy sẽ hồi sinh Nyos....

Hai đội cơ bản đều đã chuẩn bị xong xuôi, thời gian cũng đã trôi qua hơn mười tiếng đồng hồ, lúc này mọi người còn cách Tango Urilla hơn mười giờ bay, nhưng đám bọ vũ trụ vây quanh hạm đội đã bắt đầu tấn công, mục tiêu đầu tiên của chúng chính là mười tàu tốc độ cao cỡ nhỏ đoạn hậu. Hai bên còn cách nhau rất xa, phần bụng của đám bọ vũ trụ này đã bắt đầu phát sáng, tiếp đó xuất hiện một vòng màu trắng sáng, mấy giây sau, con bọ phun ra một khối cầu plasma đường kính khoảng hai, ba mét, những quả cầu đồng đặc bắn về phía mười con tàu.

Trong lần đổ bộ tác chiến đầu tiên, hạm đội trái đất đã được chứng kiến uy lực của những quả cầu plasma này, sức công kích thật sự rất lớn, nhưng nhược điểm cũng cực kỳ rõ ràng, đó là tốc độ chậm đến đáng thương, nếu trong tình huống bất ngờ không phòng bị thì còn có thể khiến hạm đội bị kích phá, ở trong hoàn cảnh tác chiến giữa vũ trụ, những quả cầu này cũng không quá đáng sợ, uy lực lớn đến đâu thì cũng phải đánh trúng mới gây thương tổn mà.

Ưu thế của tàu chiến cỡ nhỏ đương nhiên là tốc độ, dễ dàng tránh được mấy nghìn quả cầu plasma đầu tiên, trong có vài tàu còn bắn tên lửa phản công, nhiều con bọ lập tức bị biến thành tro bụi. Nhưng không đợi cho các tàu chiến tốc độ cao kịp ổn định lại, vô số bọ vũ trụ đông nghìn nghịt xung quanh lại một lần nữa bắn plasma, quả nọ tiếp quả kia, không chỉ như thế, những ống thật hướng về phía tàu chiến trên khối cầu thật khổng lồ kia cũng mở rộng, tiếp đó phun ra gần vạn quả cầu plasma, hợp với những quả cầu từ bốn phương tám hướng bắn tới. Nhất thời tất cả thuyền viên trên tàu chiến tốc độ cao đều sinh cảm giác không thể trốn tránh, không gian vũ trụ mặc dù rộng nhưng mười con tàu bé nhỏ gặp hàng trăm nghìn quả cầu plasma cùng bắn tới, vận mệnh của họ đã bị định đoạt....

-....Đã bị tiêu diệt, tất cả bộ đội đoạn hậu bị một lượt bắn của bọ vũ trụ tiêu diệt toàn bộ. Chẳng trách, các nhà khoa học vẫn không hiểu tại sao loài bọ lại có thể đẩy thiên thạch khổng lồ về phía trái đất, với uy lực này quả thật có thể huy động thiên thạch công kích.

Trong phòng chỉ huy tại kỳ hạm tác chiến, bốn người Trịnh Xá cùng một bộ phận sỹ quan cao cấp của hạm đội đang cùng thương lượng phương án hành động tiếp theo, vừa rồi là tình huống hạm đội gặp phải do một viên tham mưu nói ra.

Theo tình huống trước mắt tốc độ của loài bọ trung vũ trụ đã vượt qua chiến hạm của con người, khi hạm đội tới Tango Urilla thì nhóm đầu tiên của bọ vũ trụ cũng đã truy kích tới, nếu như phía trước thật sự có bọ mai phục thì hạm đội của loài người rất có thể sẽ bị vây công, một lần nữa bị những quả cầu plasma của loài bọ chôn vùi.

-Ừm.... Phóng to hình quả cầu plasma loài bọ bắn ra cho ta, phát chậm quá trình bắn lại.

Sở Hiên suy nghĩ một chút rồi bỗng quay sang viên tham mưu bên cạnh nói.

Viên tham mưu đó hơi sững sốt rồi vội vàng tới một chiếc bục ẩn vài cái, lập tức một vách tường trước mặt mọi người trở nên trong suốt, tiếp đó hiện lên cảnh đám bọ bắt đầu tấn công, dưới sự điều khiển của viên tham mưu, hình ảnh nhanh chóng tập trung vào quá trình phun cầu của một con bọ rồi dần dần phóng đại miệng con bọ đó.

Sở Hiên nhìn tới nhìn lui cả nửa ngày rồi mới đẩy đẩy mắt kính nói:

- Không có chất nhầy bao quanh.... Vậy tất cả tàu trong hạm đội cùng hạ xuống Tango Urilla, coi đây là mệnh lệnh ban bố khắp hạm đội, sau đó để những tàu từ x3 đến x7 chuyển về cuối hạm đội, một khi phát hiện bọ vũ trụ tiến vào tới phạm vi công kích lập tức bắn tên lửa tấn công...

Tiếp theo là một loạt mệnh lệnh của Sở Hiên, sắp xếp vị trí tất cả tàu chiến trong hạm đội một cách ổn thỏa, xong xuôi Trịnh Xá mới tò mò hỏi:

- Tại sao lại để hạm đội hạ xuống? Nhiều bọ như vậy chỉ cần ở ngoài vũ trụ dùng plasma tấn công, chúng ta ở dưới đất thật sự là muốn tránh cũng không xong, như vậy không phải chết chắc sao?

Sở Hiên lạnh nhạt đáp:

- Không sao cả, những quả cầu plasma này trong bầu khí quyển sẽ những chóng ma sát với không khí biến mất. Có một loại bọ ở trên mặt đất bắn plasma, chúng nó dùng một loại chất nhầy để bọc những quả cầu lại, nhờ thế có thể sử dụng cả ở trong bầu khí quyển, nhưng loại bọ vũ trụ này thì không được, nhiệt độ trong vũ trụ không cho phép dùng chất nhầy bao bọc các quả cầu plasma, mà không có chất nhầy thì không thể tiến vào bầu khí quyển được... Nói cách khác, khi chúng ta hạ xuống hành tinh đó, thứ duy nhất phải đối mặt chỉ là bọ dưới đất... Còn cả Sâm Châu đội!

-Nếu như ta đoán không sai, nhiệm vụ của chúng ta rất có thể là....

341. Tác Chiến Bầy Giữ Một (1)

Hạm đội liên hợp phi hành hơn mười tiếng đồng hồ, đến trưa ngày thứ hai cuối cùng cũng tới phụ cận Tango Urilla, mà phía sau họ cùng bốn xung quanh là hàng trăm nghìn con bọ vũ trụ, thậm chí càng nhiều hơn. Sức công kích của lũ bọ này không mạnh, chỉ biết phun các quả cầu plasma ra thôi, mà sức phòng ngự thì đến cả pháo cao xạ trên các chiến hạm cũng không ngăn chặn nổi, do vậy khi một chọi một, hoặc thậm chí một chọi mười, một chọi trăm, một chiến hạm của loài người cũng đủ tiêu diệt rất nhiều bọ, vẫn là câu nói cũ, quả cầu plasma uy lực dù mạnh, nhưng bắn không trúng thì có tác dụng gì?

Đây là tình huống so về thực lực khi từng nhóm nhỏ đối chiến, nhưng đến lúc thật sự biến thành chiến tranh trên quy mô lớn thì loài bọ lại có ưu thế cực lớn mà loài người tuyệt đối không thể địch nổi, ít nhất là trước mắt không cách nào địch nổi, đó chính là số lượng. Có thể một quả hai quả, trăm quả nghìn quả bắn không trúng người, nhưng nếu mười nghìn quả, trăm nghìn quả, thậm chí tới hàng triệu quả cầu plasma cùng công kích thì sao đây? Đến lúc đó vấn đề không phải là có tránh được hay không mà là sau khi chiến hạm phát nổ còn lưu lại được chút mảnh vụn nào không?

Vốn con người khi đối mặt với loài bọ luôn có cảm giác khinh thường, ngoài một số ít người, hầu như tất cả đều cho rằng loài bọ chỉ là một loại côn trùng có sức sinh sản cực mạnh mà thôi. Sau khi lần đầu bộ đầu tiên lên lãnh địa chính của loài bọ thất bại, mặc dù quân đội cấp cao thừa nhận đã đánh giá thấp sức tấn

công của chúng nhưng đồng dạng, con người chỉ cho rằng mình chuẩn bị chưa đầy đủ, cộng thêm số lượng quân lính ít ỏi hơn thôi, đặc biệt khi bốn vị anh hùng giúp văn hồi thế cục của chiến dịch, loài người không hề nhận ra rằng loài bọ có thể đối kháng với mình.... Đến khi lũ bọ vũ trụ này xuất hiện, sức công kích khủng bố, số lượng đáng sợ, cùng kỷ luật giống như trong quân đội và các mưu kế bao vây, mai phục như của con người, tất cả chứng minh rằng, loài bọ không phải sinh vật cấp thấp như con người nghĩ, trên thực tế, nếu nói về tính xâm lược cùng tính công kích trong chiến tranh, loài bọ có lẽ còn kinh khủng hơn con người nhiều.

-Không được, trung tá, chúng ta phải báo tình hình và ảnh chụp lũ bọ này về trái đất. Đúng thế, loài người chúng ta đã đến lúc nguy hiểm quan đầu, tất cả các ngành công nghiệp nặng trên trái đất đều sẽ được bố trí nhiệm vụ theo tình huống thời chiến, sức mạnh công nghiệp của chúng ta lũ bọ căn bản không thể so sánh được. Một năm, không, nửa năm, chúng ta có thể cho cất cánh mười nghìn chiến hạm vũ trụ, nếu như cả trái đất tham gia, chúng ta nhất định....

Một viên thiếu tá tham mưu trưởng nhìn biển bọ đồng nghìn nghịt, thần sắc kích động nói với Sở Hiên.

Sở Hiên bình tĩnh căn một miếng táo, nói:

- Vấn đề thứ nhất... Mười nghìn chiến hạm vũ trụ cần bao nhiêu thuyền viên có thể vận hành thuần thục?

ta có thể tận lực hoàn thành lựa chọn này..... Nguyên vọng muốn hồi sinh các thành viên còn lại trong đội, nguyên vọng muốn rút ngắn chênh lệch thực lực với tiểu đội luân hồi Ác Ma, tất cả những điều này đều có thể thực hiện được.

Trịnh Xá nhắm mắt yên lặng hồi tưởng, trong đầu hần hiện lên hình ảnh của những thành viên từng chiến đấu trong Trung Châu đội, Triệu Anh Không, Tiêu Hoàn Luật, Trương Hằng, Tề Đằng Nhất, Trình Khiếu..... Trong trận chiến với Ác Ma đội, mọi người đều chết hết, chỉ có hần tử nhục sống sót. Đến bây giờ hần đã đưa Trung Châu đội khôi phục thực lực, cũng hồi sinh lại từng đồng đội, đến lúc này hần bỗng cảm thấy có chút mê mang.

- Lựa chọn đi, vì tương lai có thể yên ổn cùng mọi người trở về thế giới hiện thực, tất cả chúng ta cùng trở về.... Hay là bước lên con đường gian khổ, dẫn dắt mọi người cùng mạnh mẽ lên, những kẻ cần đào thải sẽ chết, những người sống sót sẽ sát cánh cùng người báo thù tiểu đội luân hồi Ác Ma, người tự mình lựa chọn đi....

Giọng nói của Sở Hiên vang lên bên tai Trịnh Xá, hần ném mạnh điều thuốc xuống đất, dùng sức đạp hai cái rồi mới nói:

- Quyết định rồi.... Chọn đường thứ hai, nếu đã đi tới bước này thì không còn có thể an toàn yên ổn sống sót nữa, chò dù bây giờ an toàn, tương lai rất có thể lại gặp nguy hiểm mới.... Cứ như vậy đi, lựa chọn cách thứ hai, phương án cụ thể người nói rõ ràng cho ta nghe.

- Ô?

Sở Hiên có chút bất ngờ hỏi:

- Người làm ta thấy lạ đấy, ta còn tưởng với tính cách của người chắc chắn sẽ chọn cách thứ nhất mới đúng. Không ngờ người lại chọn cách thứ hai.... Tại sao vậy? Người không biết rằng cách này rất có thể sẽ khiến tất cả chúng ta lâm vào cảnh nguy hiểm sao?

- Bởi vì cảm giác bất lực....

Trịnh Xá dựa vào bức tường hợp kim, nhìn binh lính liên tục đi đi lại lại vận chuyển đạn dược, vũ khí, hần thì thào nói:

- Bởi vì cảm giác bất lực, từ khi tiến vào thế giới phim kinh dị rất nhiều lúc ta cảm thấy bất lực, chỉ biết liều mạng giữa đám quái vật mà sống sót, không thể lựa chọn phim kinh dị sẽ tiến vào, không thể cứu được đồng đội cùng sống vai chiến đấu, thậm chí bảo vệ người mình yêu quý cũng lực bất tòng tâm.... Đến khi gặp Phục Chế Thể, cảnh ngộ của hần khiến ta hiểu được, thế nào là cảm giác bất lực thật sự, trái tim hần chắc chắn đang không ngừng rỉ máu, ta như có thể nghe thấy tiếng hần gào thét muốn ai đó giết hần đi. Mặc dù ta chưa trải qua tình cảnh như vậy, nhưng chỉ nghĩ tới việc cô gái mình yêu bị..... Lúc đó ta lại không có sức chống cự..... Chuyện như thế ta không bao giờ muốn gặp phải! Cũng như thế, các người là đồng đội của ta, cũng phải cùng ta mạnh mẽ lên, đến khi có thể bảo vệ bản thân và người bên cạnh các người, phải có được sức mạnh như vậy! Chính người cũng đã nói nguy hiểm càng cao phần thưởng càng lớn, hiện tại chính là lúc chúng ta trực tiếp đối mặt với nguy hiểm!

Sở Hiên cắn một miếng táo, khẽ nói:

- Hiểu rồi.... Vậy mọi chuyện cứ giao cho ta.

Trước hoàng hôn ngày hôm đó, đợt tấn công đầu tiên của loài bọ bắt đầu.

343. Không Nương Tay (1)

Nếu đã quyết định đột kích, tấn công Sâm Châu đội, thậm chí có thể căn cứ theo tình huống tiến hành công kích Brain bug, vậy mọi người trong Trung Châu đội cần phải bảo tồn thể lực, đặc biệt là Trịnh Xá có thực lực mạnh nhất càng cần giữ sức khỏe ở trạng thái tốt nhất, kể cả hai loại năng lượng trong cơ thể hần cũng phải dự trữ hợp lý, để sức chiến đấu của hần có thể đạt tới mức cao nhất khi chiến đấu với Sâm Châu đội.

Vì thế, cho dù bên ngoài chiến đầy máu chảy thành sông, cho dù trên bình nguyên bọ xuất hiện vô cùng vô tận, cho dù Chủ Thần liên tục thông báo căn cứ quân sự bị loài bọ đánh chiếm thì bảy người Trung Châu đội cũng không hề cử động. Chỉ có Sở Hiên giống như chẳng hề gì một mỗi tiến hành điều động bố trí binh lính và chiến hạm tiến hành phòng thủ, với khả năng của hắn đi làm chuyện này, lũ bọ công kích một ngày một đêm chỉ hạ được mười mấy chiến hạm là cùng, phía sau gồm hơn hai mươi chiến hạm cộng với pháo đài cỡ lớn cực kỳ kiên cố, muốn kiên trì ba ngày là chuyện rất dễ dàng.

Thời gian từ từ trôi đi, mọi người bắt đầu kiểm tra vũ khí và trang bị của mình, dù sao cũng còn mười mấy tiếng đồng hồ, họ cũng không sợ binh lính xung quanh nhìn thấy vũ khí của mình nữa, thanh đao ẩn tượng của Trịnh Xá, khẩu súng đầy phong cách của Bá Vương cùng con robot gấu Pooh khôi hài hết cỡ của La Cam Đạo.... Trên thực tế, xuất hiện cùng lúc với hai món vũ khí vô cùng bắt mắt của Trịnh Xá và Bá Vương, con robot gấu Pooh thật sự làm La Cam Đạo muốn tự sát, ngoại hình của nó đúng là quá....

Bá Vương liên tục cầm vải lau chùi nòng súng khẩu railgun, món vũ khí khoa học viễn tưởng rực rỡ này hấp dẫn ánh mắt của vô số binh sỹ, người nào cũng trợn tròn mắt nhìn, trong đó rất nhiều người, thậm chí cả các sỹ quan há hốc mồm đến chảy cả nước miếng nhưng do vấn đề cấp bậc, họ cũng không tới làm phiền mọi người. Cũng như vậy, Hồ hồn cự đạo của Trịnh Xá cũng thu hút cả đồng người vây quanh, thanh đao này mặc dù là vũ khí cận chiến cổ đại, trên chiến trường công nghệ cao không có nhiều tác dụng nhưng thân đao đỏ rực bằng tinh thể, bên trong có khảm cả phần xương cột sống, bản thân chuôi đao là đoạn xương kéo dài, thanh đao như vậy thật sự là ẩn tượng, khốc liệt đến cực điểm, là nam nhân không ai lại hà tiện vài ba ánh mắt hâm mộ.

Trong khi đám đàn ông mê mẩn vũ khí của hai người Trịnh Xá thì số lượng rất ít các nữ binh xung quanh lại rất hứng thú với con robot gấu Pooh, đặc biệt là một vài hộ lý, có người còn chạy tới chạm vào đôi mắt vô cùng khả ái của robot làm La Cam Đạo tức giận vùng vung tay, gào lên "money, money".

Ngoài bảy người Trung Châu đội, bé gái của Nam Viêm Châu đội cũng đi theo đội ngũ này, vốn hai người của Nam Viêm Châu đội muốn Sở Hiên để cô bé lại căn cứ nhưng hắn nói đoàn đội tác chiến cần tinh thần lực khổng chế giả hỗ trợ, cộng thêm bản thân không tin cậy Nam Viêm Châu đội, từ chối thẳng thừng. Bất quá, cô bé này cũng rất thông minh, không hề lộ ra vẻ bất mãn mà ngược lại còn đi an ủi hai người kia rồi ngoan ngoãn ở lại chỗ bảy người Trung Châu đội.

Tiếp đó.... Thời gian chậm rãi tiến đến mười hai giờ, còn cách lúc trở về Chủ Thần không gian mười hai tiếng đồng hồ, lúc này chính là lúc Trung Châu đội xuất kích!

Ngay từ lúc Trịnh Xá lựa chọn phương án thứ hai, Sở Hiên đã thông báo rõ ràng kế hoạch sắp xếp mọi chuyện với hắn, mà Trịnh Xá cũng không thể không bội phục khả năng nắm chắc sự tình cùng bố trí cục diện của Sở Hiên, từ lúc Nam Viêm Châu đội đầu hàng, hắn đã tiến hành tính toán cho việc này.

Trịnh Xá thở ra một hơi, cầm Hồ hồn trong tay nói:

- Chiêm Lam, thế nào, có tinh thần lực khổng chế giả quét hình chúng ta không?

Chiêm Lam lắc đầu đáp:

- Không, không phát hiện ra tinh thần lực khổng chế giả quét hình chúng ta, chỉ là lúc trước hình như ở một ngọn núi phía đông nam có cảm giác bị che phủ, chỉ là bọn chúng không quét hình chúng ta nên không dám chắc.

Cô bé Tuyết Linh Nhi cũng nhu thuận nói:

- Đúng thế, chị ấy nói không sai, từ hướng đó đúng là có truyền tới cảm giác màn chắn tinh thần lực, chỉ là cảm giác rất không rõ ràng.... Cũng có thể là tinh thần lực của đối phương quá kém so với chúng ta nên không cảm giác rõ ràng được.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Ủm, cái này vùng có thể, dù sao đối phương cũng là đội yếu nhất trong cả ba, rất có thể tinh thần lực khổng chế giả của chúng cũng không mạnh lắm, vậy thế này đi.... Chiêm Lam che phủ đội chúng ta, Tuyết Linh Nhi che phủ Aya và Richard, chúng ta xuất phát!

Đây là một trong những sách lược của Sở Hiên, làm xáo trộn sự quan sát của đối phương, do lần này có ba đoàn đội chiến đấu nên rất có khả năng Sâm Châu đội sẽ cho rằng Nam Viêm Châu đội và Trung Châu đội đã phân thắng bại, mà khi xuất hiện hai vị trí bị che phủ sẽ khiến bọn chúng cảm thấy bối rối.... Dù sao thì không thể đội nào cũng có một trí giả, mặc dù chỉ là phỏng đoán đối phương theo xác suất nhưng suy đoán như vậy cũng rất có khả năng, vì thế làm rối loạn tai mắt của đối phương, không cần biết là bọn chúng có rút lui hay không, ít nhất khi hai khu vực bị che phủ xuất hiện, đối phương nhất định sẽ chần chừ.

Mà Sở Hiên sở dĩ đồng ý để Nam Viêm Châu đội đầu hàng, cho phép không giết ba người bọn họ, nguyên nhân cũng nằm ở đây. So với việc giết ba người, sau đó độc lập chiến đấu với Sâm Châu đội, không bằng giữ lại tính mạng cho họ, nhưng vậy biến họ thành sức chiến đấu bổ sung khi tác chiến, dùng tính mạng ba người đổi lấy điểm thưởng từ bảy thành viên hoặc là nhiều hơn trong Sâm Châu đội, đây mới là tính toán thật sự của hắn.

-Thật ra rất đơn giản, ta không nghĩ ra cách nào có thể mê hoặc Sâm Châu đội, dù sao bên nào cũng có tinh thần lực không chế giả, hai bên đều có thể thăm dò vị trí của đối phương, che phủ thì che phủ nhưng vị trí luôn ở một chỗ không thể khác được. Nhưng nếu có mỗi như thế thì tốt hơn nhiều, có thể để Sâm Châu đội cho rằng chúng phải ra một bộ phận yếu ớt, đến đây tấn công chúng ta cũng được, hoặc cho rằng pháo đài không có người nào mà tới công kích nơi đó trước cũng được. Vô luận bọn chúng chọn hướng nào chúng ta cũng cực kỳ có lợi, chỉ cần nắm chắc cơ hội phục kích Sâm Châu đội là được, nếu như may mắn.... Trước khi trở về còn có một tình tiết kịch bản lớn đang chờ chúng ta.

Tám người ra khỏi căn cứ, ở chỗ này binh sỹ đều đang liên tục làm việc, nhiệt huyết tung bay, có người cầm súng bắn quét ra xa, có người dùng xe chuyên chở vận chuyển đạn dược, tóm lại chỉ có tám người bọn họ là nhìn thoải mái nhất. Khi Trịnh Xá lấy ra hai chiếc Goblin glider lập tức có rất nhiều binh lính ngoái lại nhìn, tất cả quan sát mấy người Trịnh Xá lắp ráp hai chiếc giỏ khí cầu một cách khó hiểu, sau khi lắp ráp xong, họ lại càng kỳ quái nhìn cả nhóm người thì tiến vào trong giỏ, người thì đứng lên glider, không đợi những binh lính này mở mồm hỏi han, hai chiếc glider đã bay thẳng lên trời trong ánh mắt sững sờ của những người xung quanh, tám người lướt qua đài chỉ huy bay ra khỏi căn cứ.

Bên ngoài căn cứ khói lửa ngập trời, chiến hạm vũ trụ không giống như quân đội bộ binh, bản thân chúng đã là cỗ máy giết chóc có sức sống mạnh mẽ cùng nhiều vũ khí hạng nặng, đương nhiên vũ khí như vậy dùng để giết bọ hoàn toàn không có vấn đề gì. Hai ngày hai đêm liên tục đối chiến, đàn bọ bao quanh chiến hạm đã thấy chất đầy đất, ít nhất cũng có cả trăm nghìn con chết dưới hỏa lực kinh khủng, trong đó có rất nhiều bọ tanker và bọ thiết giáp to lớn. Mà lúc này, số lượng khủng bố của loài bọ cũng được thể hiện, từ vũ trụ liên tục có từng đàn bọ vận chuyển trong giống như con bạch tuộc bay xuống, dưới lòng đất cũng không ngừng có bọ chui ra, bọ warrior, bọ hopper, bọ tanker, bọ thiết giáp, còn có một loại bọ plasma có thể bắn ở một góc độ nhất định, bọn chúng tới gần chiến hạm là lập tức bắn chéo lên, sức phá hoại còn lớn hơn cả bọ thiết giáp, mà giống bọ này cũng trở thành mục tiêu công kích chủ yếu của chiến hạm.

Trịnh Xá nhìn biển bọ vô tận dưới chân, hắn nói với Chiêm Lam:

- Chiêm Lam, quét hình một lượt phân bố của lũ bọ, xem xem có phải tất cả chúng đã tiến về căn cứ gần đây không. Đúng rồi, kết nối ý thức của ta với Sở Hiên.

Chiêm Lam gật đầu, nàng nhắm mắt quét hình một lúc lâu rồi mới nói:

- Đúng vậy, dưới đất chỗ nào cũng là bọ tiến về phía bên đó vậy công, thậm chí ở phía xa cũng không ngừng có bọ chạy tới... Còn nữa, phía tây bắc có mấy nghìn con bọ hopper đang bay về phía căn cứ, ta sợ mục tiêu của chúng là chúng ta....

Trịnh Xá lắc đầu đáp:

- Yên tâm đi, mục tiêu của chúng là pháo đài, Sở Hiên phí công sức bố trí cục diện như thế này chính là để lôi kéo toàn bộ chủ lực của loài bọ tới đây vây công căn cứ, nếu không chúng ta làm sao tới tấn công Brain bug và Sâm Châu đội đây? Sở Hiên, ý người thế nào?

Sở Hiên đáp lại trong ý thức:

"Vậy cứ làm theo kế hoạch..... Chuyện đã phát triển tới mức này rồi, theo tình huống chúng ta gặp tại Klendathu có thể thấy, Brain bug tuyệt không dựa theo suy nghĩ của Sâm Châu đội để tiến hành bố trí

hoặc thay đổi kế hoạch, nếu không chúng ta đã chết tại hành tinh đó rồi. Nếu Brain big đã bắt đầu tấn công bên đó, vậy từ giờ tới trước khi tiếp cận Brain bug, chúng ta hẳn là tạm thời an toàn.... Tấn công đi! Có thể kiếm bao nhiêu điểm thưởng thì kiếm bấy nhiêu!”

Trịnh Xá nghe vậy gật đầu, tiếp đó hăn quát lớn với Bá Vương cùng Vương Hiệp:

- Tấn công đi, Bá Vương, Vương Hiệp, Zero, thấy vô số bọ dưới đất không? Đó đều là điểm thưởng... Bắt đầu tấn công đi!

Ba người Bá Vương, Vương Hiệp, Zero kỳ thật đã sớm chờ đến phát cẩu, chỉ cần có thể công kích là lập tức

- Với uy lực vũ khí của chúng ta chỉ cần không bị đàn bọ hopper bao vây trên quy mô lớn thì không phải lo gì hết. Vấn đề bây giờ là, Sâm Châu đôi ở chỗ nào, tình huống cấu tạo thành viên ra sao, trong đó có một hai tên thực lực cực mạnh hay không...

-Ít nhất là tinh thần lực khổng chế giả của bọn chúng mạnh hơn bên ta...

Sở Hiên lạnh nhạt đáp:

- Đầu tiên bọn chúng tìm được chúng ta đang ở trong màn chắn, còn chúng ta thì bị chúng tiếp cận mà không hề hay biết, nếu luồng sáng màu bạc đó còn là vật phẩm kịch bản nữa thì tinh thần lực khổng chế giả này không dễ chơi đâu... Xuống đất đi! Chúng ta xuống lòng đất đi tiếp!

Vừa rồi Trịnh Xá bị dẫn động sát ý trong lòng nên hấn cũng mở cơ nhân tỏa mô phỏng hình thức suy luận của Tiêu Hoàn Luật, ngắt ngắt tóc trán nói:

- Hiểu rồi, xuống đất đi. Chúng ta không nên đi theo hướng mà đối phương muốn, nếu bọn chúng bắn rơi chúng ta, vậy nhất định là muốn chúng ta tiến vào khu vực đồi núi, mà phải ra một lượng lớn bọ từ trong hang động tiếp cận chúng ta cũng là chuẩn bị bức chúng ta tiến tới, xem ra thực lực của bọn chúng sẽ được phát huy tốt hơn trong những khu vực đồi núi quanh co... Không nên đi theo hướng mà đối phương muốn... Xuống lòng đất thôi, Chiêm Lam, tìm kiếm trong phạm vi lớn nhất những chỗ có bọ tụ tập với số lượng lớn, những chỗ mà rất nhiều bọ đứng lại không di động. Tuyệt Linh Nhi, che phủ tất cả những người chúng ta, ngoài ra quét hình hoàn cảnh xung quanh, phạm vi cũng không cần quá xa ít nhất là trong vòng mười km phải thuộc tầm khổng chế của chúng ta, có làm được không?

Cô bé kia ngoan ngoãn gật đầu đồng thời chuyển hình ảnh quét hình trong phạm vi mười km vào ý thức Trịnh Xá.

Nếu đã quyết định đi xuống lòng đất vậy Vương Hiệp cũng không cần cố kỵ đạn được, hấn cầm lựu đạn plasma ném qua, còn La Cam Đạo theo lệnh Trịnh Xá bắt đầu cầm súng tự động của Liên bang bắt giết một số con bọ đơn độc gần đó, sau khi lựu đạn phát nổ mọi người bắt đầu chạy xuống hang ngầm dưới đất.

Trong đồng liên tục có bọ xuất hiện, Vương Hiệp đang định ném một quả lựu đạn khác ra thì Trịnh Xá đã ngăn lại, hấn vung Hồ hồn đao trực tiếp nhảy xuống, roạt một tiếng, mấy con bọ warrior bị chém đôi. Sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức suốt mấy ngày, Trịnh Xá giờ phút này đang ở trong trạng thái tốt nhất, không cần dùng cái gì Bạo tạc hay Hủy diệt, chỉ với tố chất gấp mười lần người bình thường của hấn là đủ nhẹ nhàng nhanh giải quyết đám bọ này, sau hơn mười đa, hấn đã tiến sâu vào lòng đất.

Ở bên kia khu vực núi có bốn người yên lặng đứng đó, trong đó hai người da nâu khép nép sợ sệt đứng sau lưng hai người da trắng cao lớn, mà hai gã da trắng này thì một tên cầm một cây cung rất lớn làm bằng kim loại màu bạc, tên kia không mang vũ khí chỉ cầm một điều xì gà, thông thả hút.

Gã cầm cây cung màu bạc thở dài nói:

- Bọn chúng tiến vào trong hang rồi. Khá thật, không ngờ lại nghĩ ra biện pháp tránh được đòn tấn công của ta... Làm thế nào bây giờ, Rosster, nếu cận chiến thì ta không giúp được người đâu.

Gã tên là Rosster kia hút một hơi khói, cười lạnh đáp:

- Không sao cả, không ngờ Trung Châu đội lại có tám người, nhìn qua có vẻ thực lực rất đồng đều, tất cả đều sử dụng vũ khí công nghệ cao, lũ giả nhân giả nghĩa ngu xuẩn... Cũng được, vậy giải quyết hết bọn chúng trong hang đi, quy củ như cũ, ta bốn người bốn... Ách, tận tám người, lũ heo thịt cũng có thể được tới hơn mười nghìn điểm. Mẹ kiếp, Chủ Thần bày ra cái luật quái quỷ mỗi lần chỉ được hoán đổi cho người khác một thứ, như vậy căn bản không thể tiêu hết số điểm của bọn chúng...

Gã cầm cây cung kim loại màu bạc kia ngậm miệng không nói, chỉ dùng tâm linh tỏa liên kết nối ý thức với Rosster, cười lạnh nói:

"Không sao cả, một con heo thịt hoán đổi một món đồ cho chúng ta sau đó giết luôn cũng được, tránh để bọn chúng dùng số điểm thưởng dư thừa tăng cường cho bản thân, đến thời điểm máu chốt lại bày ra trò gì... À mà nói như vậy, người thật sự muốn hồi sinh con bé tiến vào bộ phim lần trước à? Chơi một lần là đủ rồi, cần gì..."

Rosster bắt đầu nói:

- Nigeabin, đừng quên quy tắc, chúng ta không ai được ảnh hưởng tới người kia, ta thích nhìn vẻ mặt kẻ khác thống khổ giãy giụa, người quân được à? Đừng nói lung tung nữa, ghi nhớ kỹ vị trí bọn chúng sau đó tìm chỗ thích hợp tiêu diệt hết. Đúng rồi, truyền tin tức tới chỗ Brain bug đi, xem xem nó an bài lũ bọ ngăn chặn đám giả dối ngu xuẩn này thế nào...

Nigeabin gật gật đầu, hần vẫn có chút khó hiểu nói:

- Chuyện này không thành vấn đề, chỉ là ta cảm thấy có chút kỳ quái. Lần trước thăm dò Trung Châu đội chỉ phát hiện bọn chúng có bảy người, chúng ta còn cố ý bộc lộ vị trí mình để chúng tới tấn công, sao lần này lại có tám tên? Chẳng lẽ bọn chúng có một tên trốn trên tàu vũ trụ?

Rosster rít sâu một hơi xì gà, hần vỗ vỗ vai Nigeabin nói:

- Quan tâm lắm thế làm gì, giết thêm được một tên không tốt sao? Đây toàn là điểm thưởng đấy. Ha ha ha, sau khi kết thúc bộ phim kinh dị này ta sẽ có thể hoán đổi kỹ năng cấp 2A kia rồi, ảnh gương thực thể hóa, đến lúc đó thực lực của ta sẽ... Ha ha ha ha...

Cùng lúc đó, nhóm Trịnh Xá cũng theo hướng hàng ngầm giết xuống, trong khu vực nhỏ hẹp này ưu thế số lượng của loài bọ không phát huy được chút nào, mặc dù cũng gián tiếp hạn chế uy lực vũ khí công nghệ cao của mọi người nhưng có Trịnh Xá đánh đầu trận, tất cả dễ dàng đẩy lui lũ bọ. Đến lúc cả nhóm ngừng lại đã thấy mình ở dưới lòng đất hơn năm mươi mét, nhìn lại phía sau chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một miệng hang tròn được bảo tồn hoàn hảo, Tuyết Linh Nhi cũng vội vàng nói với Trịnh Xá:

- Anh à, phía sau có rất nhiều bọ hopper, ít nhất cũng phải tới mấy nghìn con đang tiến về phía chúng ta... Đúng rồi, mặt đất phía trước bắt đầu trống trải.

Trịnh Xá quay đầu lại khẽ mỉm cười gật đầu với cô bé rồi bảo Vương Hiệp:

- Vương Hiệp, phá nổ thông đạo phía sau, đường đó quá rộng, bọ hopper có thể vào theo, địa hình phía trước lại bắt đầu rộng ra, không thể để chúng có cơ hội bay lên!

Wang Hiệp nghe vậy cũng không chần chừ, cầm bom plasma chôn xuống đất, sau khi đặt thời gian hần ngẫm nghĩ một chút rồi lại lấy ra hai quả địa lôi plasma chôn xuống, tiếp đó nhanh chóng chạy lại chỗ mọi người, giúp đỡ Trịnh Xá tiếp tục bắn quét lũ bọ phía trước.

Lũ bọ cũng không phải vô hạn, điểm này Sở Hiên sớm đã nói qua, sau khi Trịnh Xá đồ sát suốt mấy phút, thông đạo phía trước mở rộng ra, quả nhiên trước mắt không còn gì nữa, con bọ warrior cuối cùng cũng chết dưới đao hần, mà trên đường đi xác bọ vô số, đến lúc này không có gì để giết Trịnh Xá lại cảm thấy có chút không thích ứng.

Trịnh Xá nhìn Chiêm Lam hỏi:

- Thế nào, phát hiện được chỗ có nhiều bọ tập trung không? Chỗ bọn chúng đứng yên không di động ấy.

Chiêm Lam lại lắc đầu đáp:

- Không được, không tìm ra... Hơn nữa còn không cảm giác được bọ ở xung quanh nữa.

Tuyết Linh Nhi bỗng gật đầu nói:

- Đúng thế, không cảm giác được lũ bọ ở xung quanh, giống như chúng đã biến mất... Không, có lẽ là giống như bị che phủ.

346. Cá Thể Mạnh Mẽ (2)

Trịnh Xá trầm mặc một chút, lần này hần không mô phỏng ai cả, chỉ nhìn sang phía Sở Hiên, trong hoàn cảnh này hần nhất định phải bảo tồn thể lực ở mức tốt nhất để đối phó với cuộc chiến sắp tới nên không thể tự do sử dụng kỹ năng mô phỏng, mà đã có tên lao công miễn phí Sở Hiên ở cạnh, đương nhiên là phải tận dụng rồi

Sở Hiền cũng dứt khoát, trực tiếp nói luôn:

- Suy luận xong, đối phương thuộc loại đoàn đội cá thể mạnh mẽ chăn nuôi tân nhân, như vậy cũng có thể bổ sung vào lập luận lúc trước, độ khó của Chủ Thần được xác định căn cứ vào cá nhân mạnh nhất cùng thực lực tổng thể của cả đội. Có điều tình huống bây giờ rất có thể sẽ không ổn... Loại hình cá thể mạnh mẽ chính là thứ hiện tại chúng ta không muốn gặp nhất.

Bá Vương vội vàng nói:

- Tại sao? Cá thể dù mạnh đến mức nào thì chắc là cũng không bằng được Trịnh Xá phải không? Mà cho dù là Trịnh Xá muốn một mình tập kích một đoàn đội thì chúng ta phối hợp cũng đủ khả năng giết được một cường giả như vậy, trừ phi là sử dụng một lần Hủy diệt!

Sở Hiền gật đầu nói:

- Không sai, theo lý thuyết thì có lẽ là như vậy, cũng tức là khi cá thể cường đại gặp các kỹ năng phối hợp của đoàn đội thì thường sẽ bị đoàn đội dùng nhiều phương pháp giết chết, mà các phương pháp này ta cũng biết, chỉ là hiện tại thì không được... Trước mắt chúng ta đang ở vào thế yếu, đây là hành tinh của lũ bọ, tại đang chúng ta lúc nào cũng có thể gặp phải đàn bọ tập kích, bao vây trên quy mô lớn, còn đối phương chiếm được ưu thế chủ nhà. Ta nghĩ các người chắc là đã từng xem qua một vài bộ phim hành động miêu tả cá thể mạnh mẽ, ví dụ như một linh đặc công giết chết một đội lính bình thường trong rừng rậm, cho dù là đánh lén cũng được, cận chiến tay không cũng tốt, bắn tỉa cũng chẳng sao, chiến đấu tại chiến trường mà cá thể mạnh mẽ lựa chọn, đối với chúng ta mà nói đây đã là một loại thế yếu tuyệt đối!

Trịnh Xá thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Người nghĩ tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? Chẳng lẽ ở đây chờ Sâm Châu đội tới tấn công sao?

Sở Hiền lại đẩy đẩy mắt kính đáp:

- Vấn đề này thì... Thực ra ta đang cân nhắc xem đối phương rút cuộc là có mấy cá thể mạnh? Thân là tinh thần lực khổng lồ giả, kiếm tay bắn tỉa cũng là chuyên gia cận chiến? Loại cá thể cường đại như vậy có thể tồn tại nhưng xác suất tồn tại trong Sâm Châu đội là cực nhỏ, nếu không lúc trước khi chúng ta tại Klendathu đã bị hấn tập kích rồi, số lượng bọ ở đó vượt xa hành tinh này. Nếu là hai tên, trận chiến này sẽ dễ đánh hơn nhiều nhưng có một câu ta không thể không nói... Trịnh Xá, đừng vọng tưởng tất cả có thể yên ổn vượt qua bộ phim kinh dị này, ngoài người ra, tất cả chúng ta, kể cả ta nữa đều có xác suất tử vong trên 50%.

Trịnh Xá lại im lặng, một lúc lâu sau hắn mới nhìn mọi người gật đầu nói:

- Ta sẽ không ngốc đến mức nói cái gì nhất định sẽ bảo vệ tốt cho mọi người, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức... Hy vọng tất cả có thể sống sót, có thể cùng ta kề vai chiến đấu, bao giờ chiến tử mới thôi...

-Tốt lắm.

Sở Hiền lập tức ngắt lời Trịnh Xá, tiếp đó hắn quay sang hai người Chiêm Lam và cô bé Tuyết Linh Nhi hỏi:

- Hiện tại đang là tình huống khẩn cấp, ta hỏi một câu các người đáp một câu, vấn đề đầu tiên là, các người không còn thăm dò được khu vực xung quanh, cũng tức là có thể cho rằng, đối phương đã che phủ chúng ta... Ừm, ta lấy ví dụ thế này nhé, tinh thần lực và kỹ năng của đối phương đều vượt xa các người, vậy hắn có thể đem phạm vi che phủ lan rộng thành một hình tròn đủ để bao trùm cả chúng ta vào trong đó hay không? Chúng ta đang ở giữa trung tâm vòng tròn nên không có cách nào thăm dò được những gì xảy ra bên ngoài, có khả năng này không?

Hai cô gái một lớn một nhỏ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu, Chiêm Lam nói:

- Nếu muốn thì loại che phủ như vậy đúng là có thể làm được, nhưng bọn ta lại không cảm giác được xung quanh có dấu vết màn chắn tinh thần lực cho nên rút cuộc có bị che phủ hay không thì thật sự bọn ta cũng không biết...

Sở Hiền búng tay một cái nói:

- Thế là được rồi, coi như là một kỹ năng tinh thần lực mới, khả năng này hoàn toàn có thể. Vậy bây giờ vấn đề suy nhất cần thảo luận là tinh thần lực khổng chế giả của đối phương có thể tiến tiến vào thăm dò không gian đang che phủ chúng ta hay không, cũng tức là hiện tại có thể biết được chúng ta đang nói gì hay không? Ta cứ giả thuyết rằng bọn chúng biết chúng ta đang nói gì, Chiêm Lam, bắt đầu từ bây giờ tất cả những gì đội chúng ta nói đều dùng tâm linh tỏa liên để trao đổi.

Chiêm Lam và cô bé kia cùng gật đầu, tiếng của Sở Hiên lại vang lên trong ý thức mỗi người, hắn nói:

"Theo tình huống trước mắt, chúng chỉ có thể thăm dò được địa hình xung quanh, còn lại việc tìm kiếm phân bố của lũ bọ thì hoàn toàn bất lực, khả năng tìm ra Brain bug cũng gần như là không, vì vậy hiện tại chúng ta nhìn có vẻ có hai đường để đi nhưng thực tế chỉ có một, mà con đường này lại cực kỳ nguy hiểm."

Trịnh Xá lấy ra một bao thuốc lá, nói:

"Lựa chọn như thế nào người cứ nói ra đi, lúc trước ta đã nói rồi, nếu đã quyết định tiến đến nghênh chiến Sâm Châu đội thì loại nguy hiểm gì ta cũng có thể tiếp nhận, người không cần đắn đo chuyện gì cả."

Sở Hiên gật đầu nói:

"Ừm, nói đơn giản thì rất đơn giản, nói khó khăn cũng rất khó khăn. Theo suy nghĩ của người bình thường, lúc này tuyệt đối không thể chia quân bởi vì một khi chia quân sẽ bị cá thể mạnh mẽ tập kích từng nhóm một, nhưng nếu chúng ta cứ hợp lại một chỗ chờ Sâm Châu đội chạy tới thì tình huống cũng không sáng sủa hơn được bao nhiêu. Đầu tiên là chúng ta phải đối mặt với đại quân bọ vô cùng vô tận hơn nữa không biết khi nào chúng tới nơi, tiếp theo là phải đối phó với khả năng bắn tĩa, công kích của đối phương, đối với chúng ta đó đều là khốn cảnh, nên hợp lại một chỗ tiếp tục tiến tới thì việc duy nhất có thể làm là kiên trì qua mười hai tiếng. Nhưng chuyện này quá kém cỏi so với mục tiêu ban đầu của chúng ta, mồn đội sao không đợi tại căn cứ cho hết mười hai giờ luôn đi, mà lại cứ phải hết hần lần này tới lần khác chạy tới chỗ nguy hiểm chịu đòn, tình huống như vậy các người cứ thử nghĩ mà xem..."

"Con đường thứ hai là chia quân... Chia làm hai đội, đội một lấy tinh nhuệ, ít người làm chủ, đội hai lấy số lượng đông làm chủ. Lựa chọn cho đội một ta đề nghị là Trịnh Xá cùng Zero, một cận chiến một tầm xa, nhiệm vụ của các người là bắt giữ ít nhất một cá thể mạnh của Sâm Châu đội, tra hỏi tình hình bọn chúng. Nếu bắt được tinh thần lực khổng chế giả của đối phương thì càng tốt, như vậy trạng thái che phủ lập tức được giải trừ, các người chẳng những có thể tìm được bọn ta mà còn tìm thấy những tên còn lại của Sâm Châu đội. Yên tâm đi, loại hình chăn nuôi tân nhân như Sâm Châu đội, chỉ cần các người bắt được một tên là tình hình đoàn đội bọn chúng lập tức xuất hiện, đoàn đội như vậy rất mạnh nhưng đồng dạng cũng rất yếu..."

"Sau đó là bên nhân số đông bọn ta, mục đích của chúng ta là để Sâm Châu đội tới tấn công Trịnh Xá và Zero, cho họ cơ hội gặp được thành viên Sâm Châu đội. Chuyện này rất dễ giải thích, đối phương không hề biết sắp xếp thực lực của chúng ta, bởi vì chúng ta tuyệt đối không phải loại đoàn đội chăn nuôi tân nhân nên chỉ có thể cho rằng thực lực chúng ta chênh lệch không lớn. Nhưng bọn chúng tính sót một điểm quan trọng là kỹ năng tự sáng tạo, vì điều này nên bên ít người mới là phe có thực lực mạnh nhất của chúng ta, mục đích của bọn ta là để bọn chúng nghĩ rằng có thể một phát ăn tươi bên ít người, để bọn chúng tới tấn công Trịnh Xá và Zero.. Tiếp theo chúng ta còn một mục đích khác, đó là dẫn dụ Brain bug..."

Trịnh Xá nhất thời cảm thấy kỳ quái, hắn khẽ hỏi:

"Mấy cái trước ta còn hiểu được, nhưng cái cuối cùng thì có ý gì? Dẫn dụ Brain bug, chẳng lẽ đông người là có thể dụ được Brain bug ra sao?"

Sở Hiên lắc đầu, tiếp tục nói:

"Ngoài Brain bug là một nhiệm vụ tình tiết kịch bản rất lớn ra, quan trọng hơn là lúc này chúng ta đang ở giữa đàn bọ, thời gian càng trôi đi sẽ càng có nhiều bọ tới, chúng nhất định sẽ bao vây được chúng ta, lại thêm cả Sâm châu đội đánh lén, tới lúc ấy chúng ta chắc chắn thất bại, vì vậy trong khi các người chiến đấu với Sâm Châu đội, nhiệm vụ của chúng ta là dẫn dụ Brain bug, hơn nữa tiêu diệt nó... Đạo lý rất đơn giản, chuyện này ta nghĩ những ai xem qua phim Starship Trooper đều sẽ hiểu, đó là Brain bug biết ăn não người, nếu bên đông người chúng ta bị lũ bao vây sẽ khiến nó cảm thấy không có gì nguy hiểm cả, khả năng Brain bug xuất hiện là trên 70%. Đây cũng là lý do vì sao ta nói tất cả chúng ta, ngoài Trịnh Xá cơ bản

không gặp nguy hiểm, những người còn lại đều có khả năng phải chết, một khi chúng ta đã quyết định chọn phương án này vậy tất phải có giác ngộ sẽ chết, khi Brain bug xuất hiện, ai trong chúng ta cũng có khả năng bị nó hút sạch não mà chết, tình huống cơ bản là như vậy...”

Trịnh Xá yên lặng hút thuốc, hần nhìn từng thành viên trong đội, từ người có thâm niên nhất Chiêm Lam tới tân nhân mới nhất La Cam Đạo, lại đến đội viên tạm thời Tuyết Linh Nhi, mỗi người hần đều nhìn thật sâu vài lần sau đó ném điều thuốc xuống nói:

”Cứ làm như vậy đi... Làn chia tay này có thể là vĩnh biệt, nhưng ta rất vui vì từng được cùng mọi người chiến đấu. Đồng đội... cố gắng sống sót nhé, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ quay lại giúp mọi người, tin tưởng ta!”

Mọi người đều yên lặng... trừ con robot gấu Pooh cứ luôn một ”money, money” những người còn lại đều không nói gì, yên lặng nhìn Trịnh Xá, ánh mắt họ đều lộ vẻ tín nhiệm, sự tín nhiệm vô điều kiện, đủ giao phó sinh mạng, kẻ vai chiến đấu tới chết...

Cùng lúc đó, trong một hang động cách xa mọi người, gã cầm cây cung kim loại màu bạc nói về khó hiểu:

- Bọn chúng đứng ở đó mấy phút, bây giờ bắt đầu di động.. Nhưng rất lạ, bọn chúng chia làm hai nhóm, một bên đông người tiếp tục đi sâu xuống đất, nhóm kia chỉ có hai người bắt đầu tìm đường đi lên... Rosster, giờ làm thế nào? Tới truy kích bên nào?

Rosster rít một điều xì gà, hần cười ha hả nói:

- Đúng là ngây thơ, bên nhân số đông chắc chắn là muốn tiếp tục tìm kiếm chúng ta hoặc Brain bug, bên ít người đại khái là muốn lên mặt đầy kêu gọi viện quân, bọn chúng thuộc phe quân đội Liên bang trái đất mà. Vậy cũng tốt, trước tiên tới làm thịt hai tên kia đã, còn bên đông người cứ từ từ giết từng tên một, ha ha ha...

347. Trả Giá Bằng Mạng Sống (1)

Trịnh Xá lúc trước chỉ là một gã công chức bình thường, cũng lắm cũng là một gã công chức bình thường có tiềm lực sinh tồn mà thôi, phải đến khi hần hồi sinh người mình yêu quý nhất, tiềm lực đó mới được bộc lộ và cũng chính từ lúc ấy, hần mới điên cuồng muốn sống sót.

Đến bây giờ, hần đã không chỉ sống cho chính mình, trên lưng hần phải mang theo rất nhiều thứ, máu tươi của đồng đội, chiến hữu, kẻ địch, sự chờ đợi của người yêu, còn cả thù hận của Phục Chế Thể, mang theo rất nhiều thứ mà sống, từ nhiều phương diện mà nói, chính những thứ này mới tạo nên con người hần hiện tại.

”Không thể nghi ngờ gì, chăn nuôi tân nhân ở giai đoạn đầu là một biện pháp rất tốt, có thể giúp bản thân nhanh chóng mạnh mẽ lên. Nếu Chủ Thần tính toán độ khó đúng là bình quân giữa người mạnh nhất và chính thể đoàn đội thì đội ngũ như vậy cũng không gặp phải phim kinh dị quá hà khắc nên luôn ở vào vị trí an toàn mà lại có thể kiếm được một lượng lớn điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình, đây là ưu điểm lớn nhất của mô hình chăn nuôi. Nhưng thành nhờ chăn nuôi thì bại cũng vì chăn nuôi, đoàn đội như vậy đến cuối cùng nhất định sẽ bị hủy diệt...”

”Việc hủy diệt này tuyệt không phải cái gì tà bất thắng chính, câu này chỉ là đánh rắm, lịch sử sớm đã chứng minh trên thế giới chỉ có sức mạnh là tồn tại tuyệt đối, cái gọi là chính nghĩa, tà ác chỉ là cứt chó. Người có thể chính nghĩa với một vài người nhưng chắc chắn không thể chính nghĩa với tất cả mọi người, tà ác cũng thế, bởi vậy cái gì tà bất thắng chính chỉ là câu lừa trẻ con hoặc kẻ yếu tự an ủi mình mà thôi... Lý do thật sự khiến mô hình này gặp thất bại là vì bọn chúng chỉ nhìn thấy mặt ngoài của Chủ Thần không gian mà quên mất ý nghĩa thật sự của nó.”

”Chủ Thần tuyệt không phải để người ta tới cái không gian này liên tục cày điểm cường hóa, nếu là như vậy, người sáng tạo ra nó chỉ cần thay đổi chương trình một chút, trực tiếp mang những năng lực cường hóa này chuyển cho toàn bộ loài người là được rồi. Đến lúc đó trên trời thần phật bay loạn xạ, dưới đất ác ma, quỷ hút máu không ngừng phân tranh, ta nghĩ nhân loại cách bờ vực diệt vong không xa lắm đâu... Ý nghĩa thật sự của Chủ Thần là làm người ta tiến hóa, những kẻ chăn nuôi này có thể cường hóa thuộc tính rất

mạnh nhưng trình độ mở cơ nhân tảo chắc chắn không cao. Tiếp theo bọn chúng hẳn là chỉ biết sử dụng thuộc tính và kỹ năng cường hóa từ chủ thần chứ không biết tự sáng tạo kỹ năng, khả năng này là trên 90%, điểm này chúng ta cũng đã làm rất nhiều thí nghiệm, kỹ năng tự sáng tạo có thể sử dụng được 100% uy lực, nhưng kỹ năng hoặc thuộc tính hoán đổi từ Chủ Thần thì lại căn cứ vào trình độ mở cơ nhân tảo để sử dụng...”

”Vấn đề cuối cùng là bất kỳ cá thể mạnh mẽ nào cũng đều có khuyết điểm trí mạng, ví dụ các mập trong biển mạnh mẽ, vào rừng sâu chỉ trở thành thức ăn cho mèo hoang, sư tử ở bình nguyên mạnh mẽ, xuống biển sẽ bị cá tôm ăn sạch, một đoàn đội như vậy nhìn rất mạnh nhưng thực tế cũng rất yếu ớt...”

”Tôi gặp bọn chúng đi, tiểu đội này rất mạnh nhưng cũng rất yếu, chỉ cần đánh bại cái vỏ ngoài mạnh mẽ của bọn chúng, bên trong chỉ còn xác thịt thối nát mà thôi. Nói thật, Nam Viêm Châu đội còn mạnh hơn bọn chúng nhiều!”

Trịnh Xá trong đầu nhớ lại những gì Sở Hiên đã nói, hắn cầm Hồ hồn đao cùng Zero yên lặng đi về phía trước. Lúc này hắn đang mở cơ nhân tảo tầng thứ nhất, không hiểu tại sao, số lần hắn sử dụng cơ nhân tảo càng nhiều, thời gian tiến vào trạng thái mở cơ nhân tảo tầng một càng lâu, tiếp tục như vậy, rất có thể tới một ngày sẽ đạt tới mức không còn hạn chế gì nữa. Đương nhiên, hiện tại hắn cũng buộc phải mở cơ nhân tảo mới phát hiện được thành viên đội đối phương.

-Zero, thế nào? Có nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh không? Ở đây hơi tối...

Trịnh Xá nhỏ giọng nói với Zero phía sau.

- Những chuyện khác cũng không cần nói nữa, ta nghĩ có thể làm vũ khí trong truyền thuyết của Xi Vưu, Hồ hồn đao sẽ không thua kém thanh gươm Excalibur của người đâu! Nếu đao mang không được thì dùng cứng đầu cứng, đánh một trận đi... Còn về chuyện kia, tới lúc xuống địa ngục nhất định hỏi lại clone của người cho kỹ đấy, chuyện đó... chính là nguyên nhân ta phải giết người!

-Bạo tặc!

(*) Excalibur, thanh gươm của vua Arthur, tượng trưng cho chủ quyền hợp pháp với nước Anh, theo truyền thuyết nó được cắm trong vào 1 tảng đá và chỉ có "vị vua thật sự" mới rút đc lên.

349. Trả Giá Bằng Mạng Sống (3)

Sau khi Zero và Trịnh Xá tách ra, hắn chuyên lựa chọn những chỗ có nhiều những cây nấm khổng lồ nhất để đi, con đường quanh co khúc chiết căn bản không thể dự đoán trước được, cũng may là số bọ ở đây rất thưa thớt, ít nhất là cho tới lúc này Zero không hề nhìn thấy một con bọ nào, hắn cứ chạy xuyên qua những cây nấm tiến về phía trước.

Đang lúc Zero chạy tới, bỗng có tiếng rít vang, hắn theo bản năng lăn tròn xuống đất, quả nhiên một luồng ánh sáng màu bạc phá tan thân một cây nấm to lớn, xuyên qua chỗ hắn vừa đứng. May mà Zero phản ứng nhạy, nghiêng người qua đồng thời lăn xuống đất nên mới không bị luồng sáng bắn trúng, luồng sáng bạc bắn trượt mục tiêu không hề dừng lại, tiếp tục xuyên qua hàng loạt cây nấm ở phía xa, nhất thời không biết có bao nhiêu cây bị bắn thủng, Zero chỉ nghe được tiếng cây đổ ầm ầm truyền tới liên tiếp.

-Đừng tránh né nữa, người có trốn cũng không được đâu, nếu bị tên của ta bắn thủng người chỉ phải chịu thương tổn ít thôi, còn nếu người làm ta thua trận này ta sẽ dùng lửa bạc đốt từng phân từng phân một từ chân lên đầu, thiêu chết người. Tự mình lựa chọn đi, muốn chết trong chốc lát hay muốn bị ta hành hạ mà chết, heo thịt!

Giọng nói của một nam tử từ ngoài đám nấm truyền vào, theo tiếng hắn còn có một luồng ánh sáng màu bạc, bất quá lần này luồng sáng bắn chệch vị trí khá xa, cách chỗ Zero đứng khoảng một mét.

Zero thầm ghi nhớ một tiền này, chuyện này từ trước hắn đã hiểu, đó là ngắm bắn từ xa không phải chỉ dựa vào quét hình là có thể ngắm chuẩn được đối phương. Người có thể dựa vào quét hình để biết vị trí của đối phương nhưng không nhìn thấy được chênh lệch theo đường thẳng giữa hai bên, thậm chí là độ lớn của khoảng chênh lệch này, như thế một tiền bắn ra không thể tránh được có sai lệch, đây cũng là lý do vì sao Zero lựa chọn vị trí không hề thuận lợi để ngắm bắn và xạ kích thế này.

Trong đầu suy nghĩ, Zero vẫn lập tức nâng súng bắn về phía luồng ánh sáng màu bạc tới lúc trước. Đoàng! Viên đạn súng ngắm Gauss lao vút ra, cùng với tiếng súng, âm thanh như tiếng một viên đá đập vào chuông đồng cũng vang lên, sau phát súng Zero lập tức chạy sau vào trong khu rừng nấm.

Không ngoài dự đoán, Zero vừa chạy được hai ba giây, chỗ hắn vừa đứng lập tức có một luồng sáng bạc xẹt qua, đồng thời có tiếng người gào lên tức giận, giống như con mèo bị giẫm trúng đuôi. Gã da trắng này đúng là bụng dạ hẹp hòi, hắn điên cuồng bắn ra mấy luồng sáng liên tiếp rồi mới từ từ đi vào đám cây đổ nát, tới chỗ Zero vừa chạy qua rồi cười lạnh nói:

- Được lắm, giờ ta thật sự muốn đốt cháy từng phần từng phần một trên người người, từng khớp xương cũng phải đốt hết.

Đoàng!

Đình!

Lại một tiếng súng kịch liệt, một viên đạn uy lực cực mạnh bắn về phía gã da trắng, đến lúc cách hắn khoảng một mét, quan mang vàng sậm lập tức bùng lên, một chiếc chuông đồng cổ phác bao trùm lấy thân thể hắn, viên đạn chỉ làm chiếc chuông âm vang một tiếng rồi im bặt.

-Ngu ngốc! còn để ta phải nói bao nhiêu lần nữa, đây là đạo cụ phòng ngự cấp 2B, cho dù người dùng vũ khí công nghệ cao bắn cả ngày cũng không thể khiến ta bị thương, chỉ vón vện khiến người bại lộ vị trí thôi!

Gã da trắng cười lạnh, gương cung bắn về phía khu rừng nấm, cây cung bằng kim loại màu bạc bỗng phẳng phất như tràn ngập năng lượng, lưu quang màu bạc không ngừng hội tụ lên dây cung, đến khi gã kia kéo căng dây, lưu quang đã tập trung hết vào dây cung. Khi hần buông tay ra, một luồng sáng bạc lập tức bắn ra, xuyên qua mấy cây nấm lao về phía Zero.

Nhưng lần bắn này cũng chẳng khác gì mấy lần trước, hoàn toàn vô tác dụng, trước khi luồng sáng tới nơi Zero đã nhanh nhẹn tránh qua, cũng khiến gã da trắng nổi giận lôi đình, bắt đầu liên tục quất mắng, hơn nữa thời gian không ngừng trôi qua, sắp sửa hết năm phút, hần càng lúc càng nôn nóng.

-Hiểu rồi! Con lợn, đây là người ép ta! Vốn muốn cho người một cái chết thống khoái nhưng xem ra vẫn phải cho người tan xác thành vạn mảnh mới xong!

Gã da trắng gào lên một, hần đột nhiên lấy ra một đồng xu màu bạc hình thù kỳ lạ đặt lên dây cung, sau đó kéo căng dây cung ra hơn rất nhiều lúc bình thường. Chỉ thấy đồng xu dần dần hòa với lưu quang chuyển động trên dây cung, đến khi hần quất lớn một tiếng thả dây cung ra, lập tức có vô số tia sáng bạc bắn ra, vốn chỉ có một luồng sáng bạc, lúc này lại biến thành rất nhiều tia sáng nhỏ màu bạc, số lượng lên đến hàng ngàn hàng vạn tia, loáng một cái đã bao trùm toàn bộ đám cây trước mặt.

Lúc này Zero vẫn đang chạy trốn, nhưng sau phát bắn của gã kia, trong tiềm thức Zero chợt cảm nhận được nguy hiểm cực độ, đặc biệt khi hần dùng dư quang thoáng liếc về phía sau liền nhìn thấy vô số tia sáng màu bạc ập tới. Số lượng những tia sáng thật sự quá kinh người, trong chốc lát đã khiến Zero có cảm giác không còn chỗ nào để tránh né, bất quá hần không hổ là sát thủ, trong lúc nguy cấp này vẫn bình tĩnh dị thường, chùm sáng này chẳng những bao phủ phạm vi quanh người hần mà còn chắn hết đường chạy tới trước nên hần lập tức dứt khoát quay đầu chạy ngược về sau.

Chùm sáng màu bạc gần như tương đương với kỹ năng bắn tia trên phạm vi rộng, phạm vi bắn bao trùm cả trăm mét, khuyết điểm duy nhất là khiến tốc độ của những tia sáng chậm lại một chút, tới khi Zero chạy được bốn năm bước những tia sáng đầu tiên mới bắn tới nơi. Nhưng dù như vậy, chỗ Zero đang đứng vẫn ở trong tầm bao phủ của chùm sáng, thời gian phẳng phất như ngưng đọng lại, Zero chỉ cảm thấy hoàn cảnh xung quanh bắt đầu chậm lại, động tác của hần cũng bắt đầu trở nên chậm chạp, mắt thấy những tia sáng màu bạc sắp xuyên qua thân thể mà không có cách nào chống cự.

Khi tia sáng còn cách khoảng mấy chục phân, ánh mắt Zero vụt biến thành mờ mịt, lúc này thay đổi động tác cũng không còn kịp nữa nên hần chỉ có thể thuận thế chạy đưa chân đạp vào một cây nấm lớn, nương theo phản lực cả người đổ gục về phía trước. Chùm sáng bạc gần như dán sát vào lưng và gáy hần mà đi, có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của chúng, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này thời gian cứ chậm rãi trôi qua, đến khi Zero hoàn toàn nằm dưới đất thì những tia sáng đã bay qua chỗ hần, Zero vội vã bật dậy.

"Đây là... Mở cơ nhân tỏa sao?"

Đây là lần đầu tiên Zero có cảm giác như vậy, sau khi mở cơ nhân tỏa phẳng phất như cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể làm được, vô số tin tức từ xung quanh bắt đầu tràn vào đầu hần, ví dụ như tình huống thân thể, sức mạnh, thể lực, còn cả hoàn cảnh chạy trốn xung quanh cùng tốc độ bản thân có thể đạt tới, uy lực và sức phá hoại của những tia sáng màu bạc kia, thậm chí tiếp theo hần nên xạ kích thể nào các loại, tất cả tin tức giống như thủy triều ồ ạt vào não Zero, hần lập tức lấy ra một viên đạn Gauss vi tụ hợp, viên đạn có thể hủy diệt mọi thứ trong phạm vi vài trăm mét.

Lúc này gã da trắng đang cách Zero mấy trăm mét, mặc dù hần còn đang tiến lại gần nhưng giờ phút này rất an toàn để sử dụng viên đạn, nên Zero không chút do dự quay lại hướng chùm sáng bắn tới, khai hỏa. Viên đạn này chẳng có gì khác đạn súng ngắm Gauss bình thường, cũng đoàng một tiếng, tiếp đó từ xa truyền tới tiếng kim loại va chạm, còn Zero sau khi bắn vội vã đổ nhào xuống đất, ngay lập tức một luồng hơi nóng cuộn cuộn ập tới...

Tên kia vốn đang âm thầm chờ đợi tiếng của Chủ Thần thông báo hần giết chết một thành viên Trung Châu đội, nhưng khiến hần tức tối là cho dù hần chờ thế nào cũng không nghe được tiếng của Chủ Thần mà ngược lại, thứ nghênh đón hần là một viên đạn súng ngắm Gauss, việc này thật sự làm hần vô cùng tức giận đồng thời cũng thâm tự hỏi, chẳng lẽ trên người tên đội viên Trung Châu đội này cũng có một đạo cụ phòng ngự? Hơn nữa còn là đạo cụ phòng ngự cấp cao có thể ngăn cản vũ khí ma pháp truyền thuyết?

Không đợi hắn có phản ứng, viên đạn bắn trúng chuông đồng không rơi xuống đất mà vọt phát nổ kịch liệt, một luồng ánh sáng chói mắt bùng lên trước mắt hắn, tiếp đó bên tai vang lên tiếng nổ ầm ỹ, đồng thời chấn động điên cuồng làm chiếc chuông đồng lay động mãnh liệt. Mặc dù chiếc chuông có thể bảo hộ hắn không bị thương nhưng mặt đất chỗ hắn đứng thì không thể chịu được vụ nổ kịch liệt như vậy, gã da trắng bị luồng lửa đẩy vọt lên cao mấy chục mét, tiếp đó bị sóng nhiệt thổi bay ra xa, giống như một viên đạn pháo đâm sầm vào một đám nấm rồi cuối cùng rơi ngập xuống đất, sâu tới mấy mét...

Sau phát súng Zero lập tức chạy sâu vào khu vực càng rậm rạp hơn, hắn từng nghe đồng đội nói về sự thống khổ sau khi mở cơ nhân tỏa lần đầu tiên, nếu một đòn này không giết được gã kia thì hắn nhất định phải tìm chỗ bí mật vượt qua sự thống khổ này... Sau đó tiếp tục chiến đấu, tới bao giờ giết chết đối phương mới thôi!

350. Cường Đại (1)

Sau khi sử dụng kỹ năng Bạo tạc, tốc độ cùng sức mạnh của Trịnh Xá đâu chỉ sử dụng hai chữ khoa trương là có thể hình dung, vốn tố chất thân thể của đối phương không hề kém hắn, thậm chí sau khi cường hóa kỹ năng hoặc thuộc tính đặc thù, tố chất thân thể của tên này còn mạnh hơn hắn, nhưng một khi sử dụng Bạo tạc, Trịnh Xá lập tức mạnh hơn gã da trắng kia rất nhiều.

Tốc độ cùng sức mạnh kinh khủng, trước khi tên da trắng kia định thần lại, Trịnh Xá đã hung hăng chém một đao chặt đứt cây nấm mà hắn đang đứng, khiến gã da trắng rơi xuống. Tiếp đó, Trịnh Xá đạp mạnh dưới chân nhảy vọt lên, lao về hướng đối phương đang rơi.

Về mặt gã kia cũng hiện vẻ chấn kinh, hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được Trịnh Xá lại có lực lượng kinh khủng như vậy, tốc độ và sức mạnh này đã vượt xa hắn, nếu không phải nhìn thấy tận mắt thì hắn căn bản không thể tin được rằng trong một đội ngũ chia đều lực lượng sẽ có một cường giả như thế tồn tại. Mặc dù nghĩ như vậy, tốc độ của gã da trắng không hề chậm một chút nào, hắn nghiêng thanh kiếm trong tay chém về phía Trịnh Xá, nhưng không đợi hắn kịp huy động thanh trọng kiếm hai tay này, Trịnh Xá đã sử dụng tốc độ vượt trội lao thẳng tới trước mặt, đồng thời Hồ hồn đao chém xả xuống từ vai trái tới tận ngực, thanh gươm Excalibur không thể ngăn cản kịp.

Đinh!

Âm thanh trầm trầm vang lên, trên người gã da trắng hiện lên một chiếc chuông cổ bằng đồng, đao này của Trịnh Xá chỉ chém trúng thân chuông, dù nhìn qua có vẻ uy thế vạn phần hơn nữa chiếc chuông cũng rung động rất mạnh nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi. Một đao nào cần bản không thể phá vỡ được lớp phòng ngự của chiếc chuông mà lực phản chấn còn đẩy hắn bật ra vài mét, dù sao hai bên đều đang ở giữa không trung, chẳng có chỗ mượn lực, chỉ có thể mặc cho phản lực rời ra.

Trịnh Xá cũng không rơi xuống đất, khi tên kia còn đang rơi, hắn dùng hai chân đạp mạnh vào một cây nấm khổng lồ, mượn lực lao về phía gã da trắng, tốc độ so với lần trước còn nhanh hơn vài phần, thân cây nấm cũng bị cú đạp bẻ đôi làm hai đoạn. Gã da trắng vừa khéo ngẩng đầu lên, cảnh này lập tức khiến hắn tròn mắt nhìn, hiển nhiên là không thể tin được Trịnh Xá lại có tốc độ và sức mạnh như vậy.

Tốc độ tấn công của Trịnh Xá đúng là quá nhanh, khi tên kia vừa chạm xuống đất đã lao tới trước mặt, không để gã da trắng kịp có động tác nào, hắn đã tung cước đá thẳng vào ngực đối phương, đẩy tung tên này lên không. Bất quá gã da trắng cũng không bay ra xa, mặc kệ một cước bị chiếc chuông đồng cản lại, Trịnh Xá chẳng thèm để ý, gơ tay tóm lấy hắn quật thẳng xuống đất.

Gã da trắng thật sự không bị thương nhưng liên tiếp ăn đòn như vậy cũng chẳng hay ho gì, hắn vốn là kẻ tâm cao khí ngạo, lại thêm từ trước tới nay luôn áp bức tân nhân nên cứ nghĩ mình là thần rồi, lần này bị Trịnh Xá cho ăn quả đắng hắn như phát điên lên, cầm kiếm chém loạn xạ. Tuy vậy kiểu đánh lung tung kỹ xảo không ra kỹ xảo, tốc độ không ra tốc độ, sức mạnh không ra sức mạnh như thế chẳng thể so được với Trịnh Xá đang vừa mở cơ nhân tỏa vừa sử dụng Bạo tạc, Hồ hồn đao bắt đầu điên cuồng chém vào người hắn, chỉ chưa tới mười giây đã có hơn trăm đao chém trúng người gã da trắng, chiếc chuông đồng vàng rực bắt đầu càng lúc càng ảm đạm.

sâu vào tới vài phân. Lúc này động tác của gã da trắng giống như là muốn quay đầu lại mà thời gian mới qua được có một giây.

-Quyền thương!

Trịnh Xá xông lên trước, hung hăng đánh ra một quyền, uy lực mạnh đến lạ thường, không ngờ đánh lôm cả chiếc chuông vào, thiếu chút nữa thì trực tiếp đánh trúng ngực gã kia.

Trịnh Xá không hề dừng lại một chút nào, cầm Hổ hồn đao chém liên tục, mỗi đao hạ xuống đều chém ngập vào chiếc chuông đồng mấy phân, đến một đao tối hậu cuối cùng cũng chém rời được chiếc chuông, theo quán tính còn cắt rời một cánh tay của gã da trắng. Tới lúc này, gã da trắng mới quay đầu lại, ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng, bộ dạng sợ hãi đến cực điểm, nhưng Trịnh Xá không chút lưu tình, Hổ hồn đao chém liên tục mấy nhát, trước khi đối phương kịp phản thân, chém rụng tứ chi của hắn, thanh kiếm Excalibur cũng bị Trịnh Xá thu vào trong Nạp giới.

Trạng thái Hủy diệt đã kéo dài hơn sáu, bảy giây, Trịnh Xá lập tức giải trừ Hủy diệt, nhất thời các mạch máu nhỏ trên người hắn bắt đầu vỡ tung, hắn chưa có động tác gì toàn thân đã đầm đìa máu tươi. Trịnh Xá vội vàng cảm ứng một chút năng lượng vampire sót lại trong cơ thể đồng thời bổ sung nội lực dự trữ trong nhẫn mithril vào cơ thể, phải như vậy mới không ngã nhào xuống đất.

”Mẹ nó, tác dụng phụ quá lớn, giống như chết đến nơi...”

Trịnh Xá toàn thân vừa đau vừa ngứa, sức hồi phục kinh khủng của hắn có tác dụng rất nhanh, các mạch máu nhỏ trên người bắt đầu phục hồi lại như cũ, cơ bắp đứt rách cũng bắt đầu được chữa trị, dù vậy sức chiến đấu của Trịnh Xá bây giờ chỉ được ba phần lúc tốt nhất... trong tình huống không sử dụng Bạo tạc và Hủy diệt.

Khi Trịnh Xá khôi phục lại trạng thái như cũ, tốc độ của gã da trắng kia mới trở lại như bình thường, hắn bắt đầu gào rú điên cuồng, tứ chi cụt hết nằm giãy dụa dưới đất, miệng phun ra vô số từ ngữ dơ bẩn, có lẽ hắn cũng hiểu rằng mạng mình chẳng còn lâu nữa nên dứt khoát không cầu xin mà bắt đầu phát tiết sự phẫn nộ và thống khổ trong người.

Trịnh Xá rất lo lắng cho tình huống của Zero, mặc dù không nghe thông báo của Chủ Thần Zero đã chết nhưng dù sao để một mình Zero đối mặt với một tên cường hóa thuộc tính mạnh cùng đạo cụ phòng ngự cấp 2B, trong lòng hắn vẫn cảm thấy cực kỳ bất an, vì thế hắn lập tức xốc gã da trắng lên bắt đầu chạy về phía tiếng súng phát ra. Vừa chạy hắn vừa tìm tòi trên người tên đó, tìm một lúc thì lấy được một chiếc chuông vàng nhỏ, chỉ là chiếc chuông này ở giữa bị nứt làm đôi, nhìn giống như bị một đao chặt đứt.

-Khốn kiếp, người không lấy được cái gì đâu, đạo cụ phòng ngự này một khi bị phá vỡ sẽ lập tức hỏng luôn, người tưởng có thể lấy được nó sao? Thành kiếm Excalibur cũng đã lập minh ước với ta, ngoài ta ra không ai có thể sử dụng, người có lấy cũng vô dụng, ha ha ha... Con heo ngu ngốc, vất vả đánh bại ta xong lại muốn giao ta cho mấy kẻ yếu đuối trong đội giết đúng không? Mẹ kiếp, chẳng qua cũng chỉ là mấy con lợn vô dụng, đồ giả dối yếu đuối!

Gã da trắng to mồm mắng chửi.

Trịnh Xá chẳng thèm để ý, vừa vác người chạy vừa hỏi:

- Đạo cụ chứa đồ của người đâu? Đừng bảo ta là người không có, ta chắc chắn không thể tin được !

Nói đoạn hắn tóm lấy một sợi gân trên cánh tay gã da trắng, dùng sức kéo mạnh, bộ dạng thật sự là hận kẻ này tới cực điểm.

Gã kia gào lên một tiếng rồi bỗng dưng bình tĩnh lại nói:

- Ta có đạo cụ chứa đồ, bên trong còn nhiều thứ tốt nhưng sao ta phải đưa cho người... Còn nữa, vì sao người lại hận ta như vậy? Ta không biết người, mặc dù lúc trước có khiêu chiến hoặc xúc phạm tới người nhưng chẳng lẽ có thể kiếm lợi vẫn không đủ để người bỏ qua cho ta sao? Tại sao? Nói cho ta biết, tại sao người lại hận ta như vậy!

352. Cường Đại (3)

-Hận?

-Không! Đây không phải là hận!

Trịnh Xá bỗng gầm lên, hấn lòi tên da trắng lại, há miệng cắn mạnh vào chỗ vai cụt, hung hăng dút ra một miếng lớn, cả da lẫn thịt, thậm chí còn rút theo một sợi gân xanh. Sự thống khổ này người thường căn bản khó có thể chịu đựng nổi, lúc này gã da trắng đã khôi phục trạng thái mình thường, một cắn một xé này lập tức làm hắn hét lên đau đớn, liều mạng giãy giụa.

-Đã hiểu chưa?

Trịnh Xá nhổ ra một khối thịt đỏ hồng, máu tươi đã nhuộm đỏ cả miệng lẫn cằm hắn, Trịnh Xá lòi tên kia tới trước mặt, trừng trừng nhìn hắn nói:

-Đây không phải là hận! bởi vì hận không thể hình dung được sự phẫn hận của ta với ngươi. Yên tâm đi, ngươi chắc chắn không thể chết dễ dàng, ta thề đấy! Kỳ thật ngươi nên cảm thấy may mắn, bởi vì bây giờ ta còn chưa có đạo cụ có thể giam cầm hay đùa bỡn linh hồn ngươi, nếu không ta không chơi ngươi thành tàn phế không xong, muốn chết? Nằm mơ!

Gã da trắng nghe vậy nhất thời cả người phát lạnh, hận ý trong những lời này hắn tự nhiên là hiểu, nỗi hận này đơn giản là không đội trời chung, nhưng hắn thật sự không nhớ nổi là mình chọc phải sát tinh này lúc nào, kể cả biện pháp chặn nuôi tân nhân có làm hắn tức giận thì cũng một đao chém xuống là xong, không cần phải mang hận ý lớn như vậy chứ, vì thế hắn lập tức rống lên:

- Mẹ kiếp, ông đây thừa nhận mình chẳng tốt lành gì nhưng ta đắc tội người chỗ nào thì cứ nói ra, cùng lắm thì giết chết là xong, việc gì phải hành hạ như ngươi? Ta đã có gan chặn nuôi tân nhân thì cũng đã sớm nghĩ tới chuyện mình rơi vào tay chúng, chỉ cần ngươi ba bảy hai một nói rõ ràng ra, ông đây dù chết cũng tâm phục!

Trịnh Xá hung tợn nhìn gã kia, hắn cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Được, ngươi muốn biết phải không? Ta sẽ cho ngươi biết! Ngươi nói ngươi đã được nhân bản vào tiểu đội luân hồi Ác Ma, đây là sự thật đúng không?

Gã da trắng kỳ quái gật đầu đảo:

- Là thật, thế thì sao? Chẳng lẽ tiến vào tiểu đội Ác Ma cũng khiến ngươi tức giận? Ngươi áp bức người khác quá mức rồi.

Trịnh Xá lạnh lùng nói:

- Ta cũng bị nhân bản vào Ác Ma đội... Hơn nữa khi mới nhân bản ta còn rất yếu ớt, nghe nói đã bị một đám da trắng biến thành heo thịt chăn nuôi, nếu chỉ như vậy cũng chẳng sao, nhưng ngàn lần vạn lần không nên cả cô gái mà clone của ta mang theo cũng...

Tên kia bỗng bật cười ha hả, vẻ mặt lại khôi phục vẻ điên dại, nói:

- Hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy, con bé đó chắc chắn là bị luân phiên chơi chết đúng không? Ha ha ha, thật sự muốn nhìn về mặt clone của ngươi lúc đó thế nào, kẻ yếu đuối giả dối đến cuối cùng cũng chỉ là kẻ yếu đuối giả dối, đến cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, ngươi thì con là cường giả cái quái gì? Ha ha ha, ta lời rồi, ít nhất clone của ta cũng chơi nữ nhân của clone ngươi, ngươi cắn ta đi, cắn đi! Ha ha ha...

-Cắn xong rồi...

Trịnh Xá mỉm cười lạnh lẽo, ánh mắt hướng về phía xa, vừa chạy vừa thì thào nói:

- Ta không cắn ngươi, nhưng sẽ hành hạ ngươi... Cho đến khi ngươi xuống địa ngục cũng không thể quên được sự thống khổ này...

Gã da trắng vẫn cười như cũ:

- Loại yếu đuối giả dối như ngươi, nhìn bây giờ thì có vẻ rất mạnh mẽ nhưng một khi gặp clone của ta cũng chết thôi. Clone của ta nhất định sẽ bắt hết ngươi cùng đồng bọn, nam thì trói lại, nữ thì luân gian đến chết, đúng, cứ đối xử với lũ yếu đuối giả dối các ngươi như vậy, ha ha ha, nhất định phải đối phó với các ngươi như vậy.

Trịnh Xá vẫn lạnh lùng nói:

- Không cần ta ra tay nữa, clone của ta đã giết sạch lũ da trắng các ngươi rồi, từ đó về sau hắn trở thành đội trưởng Ác Ma đội, bất kỳ ai nhìn không thuận mắt đều bị hắn giết sạch, đã hiểu chưa? Ngươi có thể xuống địa ngục hỏi thử clone của ngươi, hỏi hắn xem cảm giác khổ sở đến tột cùng mà hắn phải chịu lúc đó có tuyệt vời không, so với những khổ sở mà ngươi sắp phải chịu thì thế nào...

Gã kia nghe vậy lập tức sững sờ, tiếp theo lại bắt đầu gào thét, bộ dạng bây giờ mới thật sự bắt đầu tuyệt vọng, nhưng Trịnh Xá sao có thể cho hắn cơ hội kêu gào giãy dụa, đưa tay xé một khối thịt lớn trên vai hắn xuống. Dù sao tổ chất thân thể gã da trắng này cũng thật sự không kém, máu thịt rất nhanh đã ngưng kết lại, nhưng đó lại trở thành căn nguyên thống khổ của hắn, mỗi lần hắn gào lên Trịnh Xá lại xé một miếng thịt lớn, đến khi hết thịt, Trịnh Xá không hề nương tay rút thẳng khớp xương cụt đầu vai. Sự thống khổ khiến gã da trắng không thể chịu đựng nổi mà tổ chất thân thể hắn lại tốt nên hết lần này tới lần khác đều không ngắt đi được, sau vài lần hắn rút cuộc cũng ngậm miệng không nói nữa.

Chờ đến khi Trịnh Xá tới gần rùng rợn nắm chỗ tiếng súng vang lên, tên này cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Ta nghĩ tới một vấn đề, tại sao ngươi lại biết những chuyện xảy ra trong tiểu đội luân hồi Ác Ma chứ? Hay là ngươi lừa ta, có lẽ ngươi vốn là kẻ khát máu nhưng lại muốn mình thành người nhân nghĩa, ngươi tưởng rằng làm vậy thì ta không biết sao? Ha ha...

Trịnh Xá liếc nhìn hắn lạnh lùng đáp:

- Bởi vì ta đã gặp Ác Ma đội, clone của ta hận ta thấu xương, hắn giết chết ta cùng tất cả thành viên Trung Châu đội, ngươi nghĩ ta không thể biết được chuyện đó sao? Không, ta biết tất cả, ta cũng không hận clone của ta lắm mà là hận tất cả những kẻ chăn nuôi tân nhân các ngươi, ngươi là tên đầu tiên bị ta bắt được, bất kỳ đoàn đội nào như vậy đều khiến ta tức giận.. Ta nhất định phải phân thây ngươi thành vạn mảnh!

Gã da trắng sững sờ một lúc rồi bỗng hét lên:

- Ta hiểu rồi, ta từng xem qua đạo cụ đó, là huy chương thập tự hồi sinh phải không? Khốn kiếp, lúc đó lại tiếc điểm không hoán đổi thứ đó, vốn tưởng rằng với trình độ đội mình khó có thể gặp phải người quá lợi hại, không công bằng, Chủ Thần dựa vào cái gì mà cho kẻ cớ như ngươi tham gia đoàn đội đại chiến của bọn ta? Hơn nữa đội viên của ngươi đều có thực lực không kém, ngươi lại không chăn nuôi tân nhân giống như ta, chuyện này không công bằng!

Trịnh Xá cười lạnh đáp:

- Trong luân hồi phim kinh dị không có công bằng.. Nghĩ thử xem, những tân nhân bị ngươi hành hạ, bị người tàn sát, ngươi sao không đi nói công bằng với họ? Suy nghĩ những gì clone của ngươi đã làm đi, yên tâm, chưa hành hạ đến mức ngươi biến thành kẻ thần kinh thì ta nhất định không giết ngươi đâu, ha ha ha...

Trong tiếng cười, Trịnh Xá ném tên này xuống đất, tiếp đó hắn sử dụng Bạo tạc lao về phía trước. Trong màn tro bụi dày đặc, một gã da trắng người đầy máu điên cuồng cười lớn, hắn cầm một cây cung bằng kim loại màu bạc bắn liên tiếp, vô số luồng sáng màu bạc không ngừng lao vào khu rừng nấm, mỗi lần đều làm một đám nấm lớn sụp đổ tan nát. Uy lực của cây cung này thật sự rất lớn nhưng vẫn không làm gì được Zero, mỗi lần đều để hắn tránh được trong đường tơ kẽ tóc, sau từng lượt hắn bắn Zero đều trả lại một viên đạn súng ngắm Gauss khiến màu sắc chiếc chuông càng lúc càng ảm đạm, bị Zero dùng vũ khí công nghệ cao đánh cho tới mức này, thực lực của tên này đúng là có chút rác rưởi.

Trong trạng thái Bạo tạc tốc độ của Trịnh Xá nhanh tới mức nào, gã kia vừa mới ngạc nhiên quay đầu lại Trịnh Xá đã áp sát tận nơi, không để hắn kịp phản ứng, Hồ hồn đao trong tay Trịnh Xá đã chém tới, đỉnh một tiếng vang rộ, đao này chém ngập vào chiếc chuông tới ba phân. Trịnh Xá thậm tính toán, năng lượng của pháp khí hộ thân này đã bị tiêu hao gần hết, có thể thấy Zero dù là phương diện kỹ xảo hay ý thức tác

chiến đấu mạnh hơn gã da trắng trước mắt này nhiều. Thật sự thì đối thủ của Trịnh Xá còn có thể coi là chiến sỹ có sức mạnh, như tên này ngoài vũ khí và kỹ năng đặc thù ra thì gần như là một kẻ vô dụng.

Trịnh Xá cầm dao chém liên tiếp mấy phát, mỗi dao đều mang sức mạnh ngàn cân, đẩy bật gã kia lại phía sau. Mấy dao hạ xuống, Hồ hồn dao đã chém vào tận bên trong lớp vỏ chuồng, việc này khiến Trịnh Xá tiếc hận vạn phần, pháp khí hộ thân cấp 2B trước mặt mà không thể đoạt được.

Trong đầu ngẫm nghĩ nhưng Trịnh Xá ra tay không chút lưu tình, phải biết rằng lúc này đang ở trên chiến trường, hấn buộc phải dốc toàn lực mới có thể giành được thắng lợi, chỉ nhẹ tay một chút cũng có thể khiến bản thân cùng đồng đội lâm vào nguy hiểm, về chuyện có thể bắt được tên này không thì chẳng cần quan tâm lắm, có thể bắt sống thì bắt, không bắt sống được thì giết tại chỗ, đây là suy nghĩ của Trịnh Xá hiện tại.

Gã da trắng kia cũng biết kẻ tới rất mạnh, mặc dù không nhìn thấy Rosster của đội mình đâu nhưng hấn là cũng lành ít dữ nhiều nên hấn không chút nghĩ ngợi lập tức liều mạng chạy trốn, mặc dù tốc độ của hấn chậm hơn Trịnh Xá rất nhiều nhưng có pháp khí hộ thân bảo vệ, trong lòng hấn đầy tự tin có thể chạy thoát.

Đoàng!

Đinh!

Âm thanh vang dội lại truyền tới, chiếc chuồng đồng màu vàng một lần nữa xuất hiện trên người gã da trắng nhưng lần này viên đạn ngập sâu vào bên trong rất nhiều, có thể thấy vòng bảo vệ này sắp bị phá hủy.

Trịnh Xá thấy cơ hội tốt hấn lập tức vung Hồ hồn dao chém liên tục, mỗi lần dao hạ xuống đều vang tiếng kim loại va chạm chói tai, đến cuối cùng một dao cực mạnh chém tới, chiếc chuồng đồng bị chém vỡ tan. Trịnh Xá không chút chần chừ, vạch ngang dao xuống dưới, hai chân tên kia lập tức bị chặt đứt, tiếp đó hai dao trái phải chém rụng hai tay, tứ chi gã da trắng đã tách rời khỏi cơ thể...

353. Cứu Viện (1)

Khi Trịnh Xá tìm được Zero, tên này cũng đã chật vật đến không chịu nổi, chưa nói đến chuyện cả người toàn bùn đất bẩn thỉu, toàn thân hấn mang đầy các vết sứt sẹo do đá sỏi cắt vào lúc ngã xuống, trên lưng còn có mấy vết cắt nông, nếu không phải Zero tránh kịp những lần công kích này đã đủ lấy mạng hấn rồi, nhìn mấy vết thương Trịnh Xá càng than thở không thôi.

-Zero, người ổn chứ?

Trịnh Xá đỡ Zero ở dưới đất dậy, hỏi về quan tâm.

Zero yên lặng gật đầu nhưng vừa đứng lên hấn lại khụy xuống, tiếp đó mới cười khổ đứng dậy nói:

- Chẳng có cách nào, toàn thân bủn rủn vô lực, di chứng sau khi mở cơ nhân tỏa đúng là đáng sợ, lúc ấy thật sự muốn chết luôn cho xong.

Trịnh Xá ngăn người rồi lập tức vui vẻ hô:

- Mở cơ nhân tỏa? Zero, người mở cơ nhân tỏa rồi sao? Quá tốt rồi! Yên tâm, chúng ta còn mấy tiếng nữa sẽ trở về Chủ Thần không gian, đến lúc đó người có thể chữa trị lại bộ gen, cứ yên tâm... Nhưng thời gian này người tốt nhất là không nên tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa nữa nếu không mã gen của người rất có thể sẽ hư hỏng hoàn toàn, đến lúc đó bọn ta cũng không có cách nào cứu được người đâu.

Zero yên lặng gật đầu, tựa lên súng ngắm Gauss đứng dậy, bộ dạng hấn giống như đã khôi phục sức chiến đấu chỉ là Trịnh Xá biết sau khi mở cơ nhân tỏa lần đầu tiên cần nghỉ ngơi một thời gian dài mới có thể tiếp tục chiến đấu. Đến cả hấn lúc trước có nội lực và năng lượng Vampire còn như vậy huống chi là Zero chẳng có bất cứ loại năng lượng nào, vì thế hấn dìu Zero đi về phía hai tên con tin bắt được.

Ở đây âm ỹ như vậy, thông thường đã sớm có bộ xuất hiện nhưng lúc này lũ bộ đã bị nhóm Sở Hiên dẫn dụ nên khi Trịnh Xá tới chỗ hai tên kia thì bọn chúng vẫn bình yên vô sự, chỉ có phản ứng hai gã này rất khác nhau, tên cận chiến thì hung tợn nhìn Trịnh Xá, bộ dạng hấn không thể cản hấn một miếng thịt, tên

kia thì cực kỳ sợ hãi, đặc biệt là khi nhìn thấy đồng bọn cũng chịu cảnh ngộ giống mình sợ hãi của hẳn càng nặng.

-Ta khuyên các người tốt nhất là nên thành thật một chút, bắt được các người cũng chẳng có thu hoạch gì lớn, hai món vũ khí đều là loại đã nhận chủ, pháp khí hộ thân đều bị phá hủy, hỏi tới đạo cụ chứa đồ người cũng buông một câu thứ đó ở trên người hẳn... Ta cũng không ngại giết chết các người ngay bây giờ nhưng đội viên của ta có lẽ cần được cường hóa một số thuộc tính, nhiệm vụ giết các người giao cho họ là được rồi. Giống như các người nói lúc trước vậy, muốn chết nhanh gọn trong nháy mắt hay là muốn bị bọn ta lăng trì từng xẻo rồi mới giết? Tự mình lựa chọn đi!

Trịnh Xá lạnh lùng nhìn hai tên này nói.

Về mặt hai người vẫn hoàn toàn bất đồng, Rosster hung hăng nói:

- Mẹ kiếp, nói làm thế làm quái gì, có bản lĩnh thì một đao...

Chưa dứt lời hẳn đã kinh khủng nhìn Trịnh Xá cầm đao chậm rãi vạch vạch chỗ thân dưới, tên này lập tức sợ hãi ngậm miệng lại.

Gã kia vội vã gật gật đầu nói:

- Đúng thế, đúng thế, xin đừng giết chúng tôi, đạo cụ của tôi cũng ở trong thất lưng chứa đồ của hẳn, xin các vị đừng giết tôi, tôi nguyện ý cung cấp kỹ năng tinh thần lực cho các vị, đúng rồi, hai người không phải muốn tìm đồng đội của mình sao? Hiện tại tình hình của họ rất nguy cấp, bộ Royal, đội thân vệ của Brain bug, đã tới bao vây bọn họ, tôi nghĩ họ chắc sẽ không chống đỡ được lâu, hơn nữa bộ Royal xuất hiện nghĩa là Brain bug muốn ăn đại não của họ, chẳng lẽ các vị muốn nhìn đồng đội của mình bị hút sạch não mà chết thảm sao? Tha cho tôi đi, tôi nhất định sẽ trợ giúp hai người tới chỗ sâu nhất trong sào huyệt của lũ họ!

Trịnh Xá cùng Zero đưa mắt nhìn nhau, Trịnh Xá gật đầu nói:

- Được, tha cho người cũng chẳng sao, vậy trước tiên hãy giải trừ màn chắn chỗ họ, ta muốn trước tiên liên lạc với họ đã.

Gã này vội vã nói:

- Vừa nãy khi tôi chiến đấu với vị này đã giải trừ màn chắn rồi, chỉ là tôi che phủ tình hình bên này nên họ mới không cách nào tìm được hai người, có cần tôi kết nối ý thức của các vị với tinh thần lực khổng lồ giả không?

Trịnh Xá liếc nhìn Zero, ý là cẩn thận đề phòng, tiếp đó nhìn gã kia, tên này vội vàng nhắm mắt lại. Hẳn quả nhiên không hổ là cường giả thuộc tính đất đỏ được cả một đội tạo ra, rất nhanh chóng đã kết nối ý thức Trịnh Xá với Chiêm Lam, Trịnh Xá vội vàng nói:

"Chiêm Lam! Tình huống cụ thể thế nào rồi? Bên này bọn ta tác chiến thành công, vì trí của các người cùng phản ứng của lũ họ thế nào?"

Ý thức Chiêm Lam có vẻ thoáng chấn động, nàng vội vàng đáp:

"Trịnh Xá, người không sao chứ... A a, ngốc quá, nếu người đã liên lạc với ta thì tự nhiên là không việc gì, yên tâm đi, tất cả chúng ta đều tốt, muốn nói chuyện với những người còn lại không?"

Trịnh Xá vội vàng nói:

"Ừ, giúp ta kết nối ý thức với Sở Hiên."

Dứt lời, một giây sau Trịnh Xá đã liên lạc được với ý thức Sở Hiên.

"Sở Hiên, bên ta tác chiến thành công, hai gã thuộc tính mạnh của đối phương bị bắt sống nhưng đạo cụ của chúng thì phần lớn đều không sử dụng được hoặc để trong đạo cụ chứa đồ, trước mắt vẫn chưa kiểm được thứ gì tốt, tình hình bên người thế nào?"

Trịnh Xá vội vàng vàng hỏi Sở Hiên.

Sở Hiên ừ một tiếng đáp:

”Bên này rất nguy hiểm, người chỉ có năm tới mười phút để tới nơi, sau đó cứ một phút sẽ chết một người, thời gian cụ thể tự mình tính toán đi. Chuyện tiếp theo là hai gã kia tốt nhất tạm thời chưa nên giết, nhiệm vụ trước mắt của người là chạy tới đây, bọn ta phát hiện ra một loại bọ màu đen, rất khó đối phó, mỗi lần đều khiến bọ, ta phải lùì thật sâu vào trong hang mới giết được, người nhanh tới đây một chút.”

Trịnh Xá nghe vậy cũng không nói nữa, hẩn ừm một tiếng rồi xốc tên tinh thần lực khổng chế giả lên nói:

- Chuyển hình ảnh quét hình khu vực xung quanh vào ý thức ta, sau đó quét hình cả chỗ bọn họ nữa, Zero, người phụ trách mang tên kia theo... Người vẫn chạy được chứ?

Zero gật đầu, dù sao cũng là người đã dùng long huyết cường hóa hơn nữa tổ chất bản thân cũng không kém nên Zero mang theo gã còn lại chạy sau Trịnh Xá.

Nhìn Trịnh Xá lúc này đúng là có đầy sát khí, tay trái xách một người đầy máu bị chém cụt tứ chi, tay phải cầm một thanh trường đao bằng tinh thể đỏ như máu, trên người cũng vậy đầy máu đen, bộ dạng thể này mà ở thế giới hiện thực chắc chắn là không có ai dám tới gần, cho dù là bây giờ thì hẩn cũng là thấy bọ giết bọ, bất kỳ con bọ nào cản trước mặt hẩn đều bị một đao chém qua, cắt đứt làm hai đoạn.

Từ chỗ Trịnh Xá tới chỗ nhóm Sở Hiên cũng khá xa, dù với tốc độ chạy của Trịnh Xá cũng cần tới khoảng ba phút, đây là còn chưa tính tới khả năng gặp phải chướng ngại, ví dụ như bị bọ ngăn cản, bị đất đá đổ xuống tạo thành đường vòng. Có điều, khi gặp tình huống này Trịnh Xá cực kỳ dứt khoát, hẩn trực tiếp nâng Hồ hồn chém qua, sau đó dùng sức đá mạnh, các khối đá có cứng rắn tới mức nào cũng bị phá tan, Trịnh Xá dùng cách này để tìm đường ngắn nhất, dù tốc độ Zero hơi chậm bọn họ cũng có thể tới chỗ nhóm sở Hiên trong vòng năm phút.

Tới khi hai người chạy qua lối vào một thông đạo trước mắt đột nhiên sáng lên, chỗ đó là một khoảng không rộng, trên đất cũng đầy những cây nấm khổng lồ nhưng chỗ này khác với địa điểm trước đó là đâu đâu cũng có bọ warrior cùng một loại bọ cạp có hai càng to lớn. Khi Trịnh Xá cùng Zero tới nơi, đám bọ này lập tức điên cuồng lao tới nhưng khi tới gần hai người khoảng hai mươi mét, bọn chúng bỗng chần chừ, động tác này khiến hai người đang chuẩn bị công kích đều cảm thấy đột ngột, tiếp đó, lũ bọ từ từ ngừng lại, giống như không nhìn thấy Trịnh Xá và Zero.

Trịnh Xá cùng Zero nhìn nhau, hai người đều vừa mừng vừa sợ xách theo hai gã kia chạy vào giữa biển bọ, mà trên đường quả thật không có bất cứ con bọ nào tấn công họ, Trịnh Xá cười lạnh nhìn tinh thần lực khổng chế giả của đối phương nói:

- Không ngờ các người lại có đạo cụ tiện lợi như vậy, thế thì mang theo các người có thể trực tiếp tới bắt sống Brain bug, cần gì phải phí sức dẫn dụ nói tới đây làm gì?

Gã tinh thần lực khổng chế giả mấp máy môi đang định nói thì tên da trắng còn lại bỗng quát lên:

- Nigeabin, con mẹ nhà người, người nói ít đi một câu thì chết được à?

Nigeabin lập tức im bất nhưng lần này cả Trịnh Xá cùng Zero đều nhìn thấy, Zero cực kỳ dứt khoát, trực tiếp móc mắt Rosster, rồi ném hai nhãn cầu sang chỗ Nigeabin, mặc cho Rosster kêu gào thảm thiết, Nigeabin cũng vội vã nói:

- Tôi nói, tôi nói mà, chúng tôi thật sự có thể không bị lũ bọ tấn công nhưng một khi tới gần Brain bug ba trăm mét hoặc làm gì đó có thể gây nguy hiểm cho nó thì cũng sẽ bị công kích. Đội tôi lúc đầu có năm tân nhân nhưng vì lúc đầu không biết những quy định này của Brain bug nên mới bị chết mất mấy người, ngài cho rằng chúng tôi thật sự muốn bị trừ điểm vậy sao?

Trịnh Xá cùng Zero nhìn nhau, cùng gật đầu, tin rằng Nigeabin nói thật, cùng lúc đó, Sở Hiên vẫn đang liên lạc với ý thức Trịnh Xá đột nhiên lên tiếng:

”Nói như vậy thì ta có một biện pháp khá tốt... Trịnh Xá người nhìn địa đồ xem, có tìm ra vị trí bọn ta không? Chiêm Lam, người đánh dấu chỗ này, chỗ này nữa... Như vậy, Trịnh Xá, người nhìn rõ các dấu hiệu trên bản đồ không? Kế hoạch của ta chính là...”

354. Cứu Viện (2)

Kế hoạch của Sở Hiên không thể nói là tốt bởi vì cũng giống như kế hoạch lúc trước tính mạo hiểm quá nặng, thành công sẽ được thưởng cực lớn, thất bại thì gần như đoàn diệt, trình độ này thật sự làm Trịnh Xá vừa bội phục vừa cảm thán, chẳng lẽ tên này không thể nghĩ ra những kế hoạch bình thường một chút sao? Mỗi lần đều phải bức cả đội đến cực hạn mới thôi...

Kế hoạch của Sở Hiên được sắp đặt dựa trên địa hình, đầu tiên là Trung Châu đội bị bức vào giữa hai thông đạo đều có truy binh, mà theo tình huống quét hình Brain bug đã bắt đầu tiến về phía họ, tiếp đó là có một

Trong đầu Trịnh Xá không ngừng suy nghĩ nhưng chung quy vẫn phải tiến tới trước, hấn nhanh chóng xuyên qua mấy thông đạo nhỏ, theo hình ảnh quét hình Chiêm Lam chuyển tới, đám bọ chổ Brain bug không ngờ lại bắt đầu dừng lại. Đây chẳng phải tin tức tốt lành gì, ít nhất theo những dấu hiệu này rất có thể là Brain bug đã phát hiện ra ý đồ của họ hơn nữa bắt đầu chần chừ cân nhắc xem có nên tới gần đám người này không, mà hiện tại Trịnh Xá còn cách Brain bug đại khái khoảng hơn mười nghìn mét, giữa hai bên còn ba đội bọ Royal, cũng là cửa ải hấn buộc phải vượt qua!

”Liều thôi! Không thể do dự được nữa!”

Trịnh Xá hét lên một tiếng cầm Hồ hồn đao xông ra khỏi thông đạo, trên đường hấn đi qua mấy chục con bọ warrior vừa lộ đầu ra lập tức bị một đao chém rụng, tiếp đó Trịnh Xá đạp lên những cái xác còn đang co giật của chúng lao về phía trước. Trước mặt hấn nhóm bọ Royal đầu tiên đã xuất hiện, ba con bọ đen xì cao hơn những con bọ warrior xung quanh cả một cái đầu, mà chúng nó giống như cũng có chút trí tuệ, cứ yên lặng bất động giữa vô số bọ warrior, không hề có chút rối loạn bất an như đám bọ xung quanh.

Tốc độ của Trịnh Xá thật sự cực nhanh, dưới chân đạp mạnh nhảy vọt lên, tiếp đó hấn từ giữa không trung rơi xuống, đao đầu tiên chém thẳng ra, cắt đôi hơn mười con bọ warrior đứng trước đám bọ Royal, đám bọ này căn bản không thể ngăn nổi uy lực của đao mang. Nhưng khi đao mang chém trúng vỏ ngoài đen xì của bọ Royal thì lại bắn ra vô số tia lửa, giống như sắt thép ma sát, đao mang sắc bén như vậy mà chỉ cắt được vào lớp vỏ một phân, sau đó không tiến thêm được chút nào, cứ như vậy ngưng đọng giữa không trung còn Trịnh Xá cũng hạ xuống đất.

”Quả nhiên là không được, uy lực của đao mang còn chưa đủ sao? Hay là sức mạnh ta sử dụng quá nhỏ?”

Trịnh Xá trong lòng thầm tính toán nhưng hấn biết hiện tại không phải là lúc để nghĩ tới những việc này, từ bốn phía bắt đầu có hàng đàn bọ warrior tràn tới, giữa không trung cũng truyền tới tiếng vỗ cánh ù ù, đây hấn là tiếng bọ hopper hạ xuống. Trịnh Xá hiểu rằng tiếp tục dừng tại đây chắc chắn sẽ bị lũ bọ bao vây vì thế hấn không chút chần chừ sử dụng kỹ năng Bạo tạc, dưới chân dùng sức đạp mạnh, ba một tiếng, khối đá dưới chân hấn bị đạp vỡ tan, cả người đã vọt ra phía sau đám bọ Royal.

Ba con bọ Royal ngoài con đầu tiên bị đao chém trúng thoát nhìn có vẻ còn chưa tỉnh táo lại, hai con kia không ngờ dựng lên hai chiếc cánh nhỏ sau lưng nhảy vọt tới. Độ cao chúng nhảy thấp hơn Trịnh Xá một chút, hai bên chỉ cách nhau khoảng hai mét, hai chiếc càng bọ gần như sượt qua mặt hấn, tiếp đó Trịnh Xá lao về phía trước còn hai con bọ Royal thì rơi xuống đất nhưng chỉ riêng mùi tanh tưởi xộc vào mũi trong nháy mắt lúc trước đã đủ khiến Trịnh Xá sau lưng toát mồ hôi lạnh...

356. Một Súng (2)

Đám bọ Royal này sức mạnh, tốc độ, lực nhảy đều vô cùng kinh người, mà điểm mấu chốt là chúng có ý thức tác chiến mà những con bọ bình thường không có, chính loại ý thức tác chiến này khiến Trịnh Xá cảm thấy rất bị động, thật sự nếu không phải tốc độ hành động và tốc độ phản ứng hơi chậm một chút thì loại tác chiến ý thức này đã làm cho bọ Royal giống như là mở cơ nhân tảo.

Trịnh Xá nhảy vọt qua đầu ba con bọ Royal, tiếp đó hấn không ngừng lại một chút nào, điên cuồng lao về phía trước, đồng thời khi chạy hấn cũng giải trừ kỹ năng Bạo tạc mà tiến vào trạng thái mở cơ nhân tảo, cầm Hồ hồn liên tục chém vào những con bọ warrior trước mặt. Lũ bọ warrior này không được như bọ Royal, không thể ngăn cản nổi sự sắc bén của đao mang, thường chỉ một đao là đứt đôi, chỉ là lũ bọ này không có tâm lý sợ hãi, nếu là người bình thường gặp sát tinh như vậy chắc chắn sẽ tìm đủ đường chạy trốn rồi, đâu thể như loài bọ tiếp tục liều mạng xông lên?

Tốc độ của Trịnh Xá cực nhanh nhưng tốc độ của ba con bọ Royal sau lưng cũng chẳng kém, bọn chúng thậm chí liên tục đẩy tung những con bọ chắn đường, dùng thân thể to lớn điên cuồng lao về phía Trịnh Xá, tốc độ chỉ chậm hơn Trịnh Xá lúc này này chút ít, dù sao thì hấn cũng không chỉ chạy bộ suông mà trước mặt còn có vô số bọ đang ập tới.

Không thể không thừa nhận, loài bọ là chủng tộc thích hợp nhất để chiến đấu, ngoài Brain bug cao cấp nhất ra những loại bọ khác không hề có tư tưởng sợ hãi cái chết, bọn chúng chỉ có bản năng chiến đấu, lại

cộng thêm vô số hình thái có được từ mấy trăm vạn năm tiến hóa, thậm chí cả giống bọ chuyên chở trên vũ trụ cũng có, loài bọ thật sự là chủng tộc kinh khủng.

Trịnh Xá lúc này chỉ biết cảm thán, cho dù với tổ chất thân thể của hắn sau khi liên tục chém ra mấy trăm đao cũng cảm thấy cánh tay tê dại, số bọ bị hắn giết đâu chỉ mấy nghìn con, hễ là chỗ hắn đi qua đều chất đồng xác bọ, bất kỳ con nào chắn trước mặt hắn đều bị chém chết trong chớp mắt... ngoại trừ bọ Royal.

Lũ bọ Royal này đúng là dị chủng trời sinh, trong phim phần 1 căn bản chưa từng xuất hiện (trong game với novel thì có đấy), vô ngoài đen tuyền không ngờ có thể ngăn cản được đao mang của Hồ hồn, chỉ độ cứng thôi cũng đủ khiến người nghe chấn kinh. Càng đáng sợ hơn là loại bọ này có ý thức chiến đấu hạng nhất, gần như mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, đây chính là vấn đề lớn nhất mà Trịnh Xá phải đối mặt.

Sau khi hắn chém giết suốt cả nghìn mét, đội bọ Royal thứ hai đã chắn trước mặt, lần này số lượng là bốn con, mà ba con bọ Royal phía sau cũng chỉ cách hắn có một hai trăm mét, chỉ cần Trịnh Xá dừng lại một chút với tốc độ của đám bọ này có thể dễ dàng bao vây hắn.

Trịnh Xá yên lặng liếc nhìn không trung, trên trần hang đã có mấy chục con bọ hopper bay xuống, vốn với thực lực của hắn căn bản không cần sợ số bọ này nhưng nếu như hắn nhảy lên bị một con bọ hopper cản trở chút xíu thôi là đủ khiến hắn rơi xuống đất, mà một khi để lọt vào vòng vây của bọ Royal thì hắn có muốn chạy trốn cũng cực kỳ khó khăn, trừ phi sử dụng Hủy diệt.

”Nhưng kỹ năng Hủy diệt chỉ có thể sử dụng tối đa chưa tới năm giây, một khi sử dụng xong sẽ toàn thân vô lực vì thế thời gian sử dụng an toàn chỉ có từ hai đến ba giây, trước khi giết được Brain bug, sau có thể tùy ý sử dụng chứ?”

Biện pháp nhảy qua của Trịnh Xá lúc trước đã không thể sử dụng lại, bốn con bọ Royal trước mắt vừa khéo chặn hết đường tiến của hắn, mà theo tin tức hình ảnh quét hình Chiêm Lam chuyển tới, Brain quả thật đã bắt đầu tiến về hướng họ chuẩn bị ngắm bắn nhưng tốc độ của nó rất chậm, hơn nữa có vẻ vô cùng chần chừ, nếu hắn muốn nhanh chóng đẩy Brain bug vào khu vực thích hợp thì chuyển đầu tiên hắn nhất định phải làm là vượt ba ba nhóm bọ Royal cản đường, tiếp đó tới gần Brain bug khoảng một nghìn mét!

Nghĩ tới Trịnh Xá không do dự nữa, lập tức sử dụng Bạo tạc dựa vào năng lượng vampire cùng nội lực dự trữ trong hai chiếc nhẫn cộng thêm phần cơ thể tự khôi phục, mặc dù vẫn chưa bằng số năng lượng của hắn lúc đầy đủ nhưng tốt xấu gì cũng khôi phục được hơn nửa năng lượng nên ảnh hưởng với cơ thể khi sử dụng Bạo tạc trong thời gian ngắn cũng không nghiêm trọng.

Kỹ năng Bạo tạc vừa được sử ra, mọi tứ xung quanh Trịnh Xá đều trở nên chậm chạp, lại cộng thêm bản thân hắn đang mở cơ nhân tỏa nên Trịnh Xá gần như không suy nghĩ vung Hồ hồn đao trực tiếp chém tới, mấy chục con bọ warrior bình thường đứng trước đám bọ Royal lập tức bị chém thành hai đoạn. Trịnh Xá không ngừng lại chút nào, dưới chân đạp mạnh lao tới, mỗi bước đều làm nền đá dưới chân vỡ tan, chỉ vài bước hắn đã xông tới trước mặt con bọ Royal gần nhất, tiếp đó dừng đứng Hồ hồn đao dùng mũi nhọn đâm thẳng vào mắt nó.

Có điều bọ Royal không hổ là lực lượng mạnh nhất bảo vệ Brain bug, trực giác chiến đấu gần như mở cơ nhân tỏa lúc này đã cứu nó một mạng, con bọ khê nghiêng đầu, Hồ hồn đao cắm xuống lớp vỏ sát cạnh mắt nó. Tiếng kim loại ma sát vang lên chói tai, giống như thí nghiệm lúc trước, độ cứng của lớp vỏ thật sự vượt quá khả năng của Hồ hồn, trừ phi có bản đầy đủ của Hồ hồn đao nếu không đừng mơ đến chuyện phá vỡ lớp vỏ này.

Vô ngoài con bọ bị Hồ hồn đâm trúng, mặc dù không xuyên thủng được nhưng sức mạnh của Bạo tạc lại không dễ tiêu giải như vậy, thân thể to lớn của nó bị đẩy thẳng ra xa mấy mét, đâm sầm vào một đồng bọ warrior, ba con bọ Royal còn lại cũng đồng thời lao về Trịnh Xá.

Trịnh Xá một nhát không trúng, đám bọ còn lại chỉ còn cách hắn một hai mét, nếu một phát đâm nữa cũng không trúng thì hắn sẽ buộc phải chịu đòn tấn công của hai con bọ Royal, vì thế hắn dứt khoát cắt Hồ hồn đao vào trong Nạp giới, trực tiếp dùng hai tay tóm lấy đôi càng của con bọ gần nhất.

Sức mạnh của bọ Royal chắc chắn không thể so sánh với Trịnh Xá đang trong trạng thái Bạo tạc, lực kẹp trên hai chiếc càng cố nhiên là lên đến kinh người vậy mà lại bị Trịnh Xá cứng rắn dùng sức vặn bung ra, hơn thế nữa cơ bắp trên người hắn cũng bắt đầu căng phồng, trước khi hai con bọ Royal còn lại kịp tới gần

hắn đã hét lớn một tiếng, dùng lực kéo mạnh, lôi bật hai chiếc còng ra ngoài, quả đúng như Sở Hiên nói, vỏ ngoài có cứng rắn đến mức nào thì những chỗ khớp nối để đảm bảo sự linh hoạt không thể rắn chắc như lớp vỏ được.

Trịnh Xá không chút nghĩ ngợi lập tức bỏ hai chiếc còng vào trong túi không gian, trên thực tế ngay từ lúc Sở Hiên cho hắn thử nghiệm độ cứng của lớp vỏ màu đen này, trong lòng hắn đã hiểu rằng đây tuyệt đối là đồ tốt, có thể ngăn cản dao mang của Hồ hồn, cho dù là hợp kim Gundarium cũng không làm được nên hai chiếc còng này đương nhiên là không thể lãng phí. Cùng lúc đó hai con bọ Royal còn lại cũng đã tới gần, chỉ là tốc độ và sức mạnh của chúng đâu chỉ kém hơn Trịnh Xá một hai lần, Trịnh Xá cắt hai chiếc còng xong liền dễ dàng tránh được cú kẹp của chúng, một con bọ công kích hơi quá đà, hắn liền lựa thế tóm lấy đầu nó, tay kia rút Hồ hồn dao đâm thẳng vào mắt, bị sức mạnh của Trịnh Xá kiềm tỏa, con bọ này không thể tránh né, roạt một tiếng, Hồ hồn dao đã đâm xuyên qua mắt nó, tiếp đó phá nát hệ thống thần kinh trung ương.

Xác con bọ này cũng bị Trịnh Xá thu vào trong túi không gian, hơn nữa số điểm giết nó thật kinh người, chỉ là muốn giết một con thật sự thiên nan vạn nan, nhân lúc bốn con bọ Royal có hai con ngã dưới đất, một con bị giết, một con ở sau lưng hắn, Trịnh Xá không chút nghĩ ngợi, lao thẳng về phía trước. Sau khi chạy được mấy chục mét hắn mới giải trừ trạng thái Bạo tạc, mà phía sau đã có sáu con bọ Royal đuổi theo, cảnh tượng đúng là có chút kinh khủng.

Trịnh Xá hít sâu một hơi hắn liên tục quan sát hình ảnh quét hình tinh thần lực, đội bọ Royal thứ ba đã ở rất gần, nhóm này cũng có bốn con nhưng chỗ bọn chúng bảo vệ là một bãi đất rộng, ở phía xa chính là Brain bug cũng nhóm bảo vệ đồng đảo của nó. Ở cuối bãi đất rộng này có một thông đạo, đi tiếp vào đó là chỗ Zero phục kích, cũng không biết là Brain bug có dự cảm không tốt gì đó hay nó đã đoán được có mai phục mà cứ đứng ý ở hang động cuối bãi đất không đi vào trong, cùng đám bọ Royal đứng yên ở đó.

-Khốn kiếp ta không tin, một con côn trùng vớ vẩn như người chẳng lẽ lại có trí tuệ biến thái như Sở Hiên?

Trịnh Xá miệng chữi vung vút, hắn cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng khủng bố cả ngàn con bọ Royal ở phía xa, số lượng bọ Royal như vậy đủ để tiêu diệt toàn bộ quân đội và căn cứ quân sự trên hành tinh này. Ở giữa đám bọ Royal là một con bọ béo ú, cao khoảng hai mét, dưới chân nó còn có rất nhiều con bọ nhỏ nhìn giống như con gián, bọn chúng có vẻ là chân di động cho con bọ to béo này.

Đuổi theo sau lưng Trịnh Xá có sáu con bọ Royal, mấy chục con bọ hopper cùng hơn nghìn con bọ warrior, mà trước mặt hắn cũng có bốn con bọ Royal dàn trận chờ sẵn, số đông bọ warrior tạm thời không cần nói, Trịnh Xá trong lòng hiểu rõ ngoài bọ Royal có thể gây phiền toái cho hắn ra những con khác chẳng qua chỉ là vật hi sinh mà thôi.

"...Nếu liều mạng rất có thể sẽ bị bọ Royal sau lưng đuổi kịp, nhảy lên thì sẽ bị bọ hopper tấn công, trừ phi nhảy lên sau đó đột ngột gia tốc... Hiểu rồi, thử một lần xem sao!"

Trịnh Xá hét lớn, dưới chân dùng sức đạp mạnh nhảy vọt lên lao về phía bốn con bọ Royal, khi bốn con bọ này chuẩn bị nhảy lên đồng thời đám bọ hopper sau lưng cũng bay vù tới, Trịnh Xá đột nhiên đạp mạnh, cả người bắn ra xa.

-Nguyệt bộ!

P/s: 19/05, toàn dân học tập và làm việc theo tấm gương
h

thường căn bản không thể sử dụng được, cho dù kỹ năng điều khiển của La Cam Đạo có mạnh tới mức nào cũng không xong, phải tới khi hấn mở cơ nhân tỏa trong bộ phim kinh dị này mới có thể miễn cưỡng sử dụng tốc độ chạy trốn siêu cấp như vậy.

Tốc độ của robot gấu Pooh thật sự cũng cực nhanh, chỉ vồn vện chậm hơn tốc độ của Thế chút ít, sau vài giây nó cũng hét lớn chui vào trong hang, Trịnh Xá đang chờ đợi giây phút này, khi hơn trăm con bộ warrior từ ngoài xông tới hấn không chút nghĩ ngợi huy động Hồ hồn đao, vừa lùi vừa chém loạn lên đỉnh đầu, sau khi chém sụp gần ba mét nam thạch lấp kín hang hấn mới thở hồng hộc dừng lại, mãi đến lúc này Trịnh Xá mới cảm thấy mình thậm chí đến cả sức đứng thẳng lên cũng không có, nhưng hai tay vẫn nắm chặt Hồ hồn đao muốn thả ra cũng không được.

Cứ ngồi yên dưới đất mấy phút như vậy, tới khi có ba người từ phía sau đi tới hấn mới quay đầu lại, Sở Hiên, Chiêm Lam, Tuyết Linh Nhi đang yên lặng nhìn hấn.

Trịnh Xá cười khổ nói:

- Thiếu chút nữa thì không xong, bây giờ thậm chí không thể cử động được nữa, mọi người vẫn ổn chứ? Sở Hiên, còn bao lâu nữa thì trở về Chủ Thần không gian?

Sở Hiên nhìn đồng hồ rồi lạnh nhạt đáp:

- Còn hai tiếng hai mươi bảy phút nữa... Tới xem Bá Vương đi, hấn đại khái không không xong rồi.

Trịnh Xá giật bắn người, không hiểu trong cơ thể trống rỗng sức mạnh từ đâu trào ra, nhảy vọt vào sâu trong hang. Khi hấn tới chính giữa chiếc hang, điều đầu tiên đập vào mắt là con robot gấu Pooh đang lăn lộn liên tục dưới đất, xem ra là La Cam Đạo sau khi sử dụng mở cơ nhân tỏa chịu di chứng, còn ở một góc Bá Vương đang nằm dài, lồng ngực đầy máu tươi, bộ dạng đúng là đã không xong.

Ba người Sở Hiên cũng đã tới nơi, hấn vẫn như cũ, thần sắc bình thản nói:

- Bọn ta đã phun thuốc cầm máu cho hấn nhưng động mạch lớn gần tim bị mảnh thép cắt đứt, thân mình cũng chảy rất nhiều máu chỉ vừa mới ngừng lại... Bá Vương có lẽ không qua được hơi hai tiếng này.

Trịnh Xá vô cùng lo lắng, gã cao lớn trước mặt này kỳ thực làm người cũng rất khá, mặc dù không có vẻ trầm mặc ít lời như Zero nhưng Trịnh Xá từng xem qua quá khứ của hấn thì biết, Bá Vương đối với đồng đội mà hấn đã nhận là chiến hữu thì chắc chắn có thể đưa mạng mình ra chắn đạn cho chiến hữu, cũng là người tuyệt đối không cho phép chiến hữu chết trước mặt mình.

Trịnh Xá trầm giọng hỏi:

- Rút cuộc là có chuyện gì? Mảnh thép? Đám bộ không thể sử dụng mảnh thép mà? Bị đoàn đội khác đánh lên à? Giả thuyết này cũng không được, tìm đâu ra thành viên đoàn đội khác chứ? Sở Hiên, nói cho ta biết, Bá Vương bị ai làm bị thương thành thế này?

Sở Hiên khoát tay nói:

- Không bị ai làm bị thương cả, người còn nhớ chuyện đã nhắc hấn ta từ sớm không? Nòng súng quá nóng, khẩu railgun này vốn chỉ bắn được vài giây mà thôi, nhưng khẩu súng vô hạn đạn này lại phá vỡ chế định, khiến nòng súng tăng nhiệt độ quá nhanh, nếu bắn liên tục không nghỉ trong suốt mấy tiếng đồng hồ thì đừng nói là railgun có nhiệt độ siêu cao, đến cả súng ống bình thường cũng sẽ bị...

Chiêm Lam cũng vội vàng gật đầu:

- Lúc đó Bá Vương chẳng còn biết gì nữa, cứ bắn tới khi nòng súng nổ tung, mảnh thép vì vậy mới đâm vào động mạch gần tim, sau đó...

Trịnh Xá cũng chỉ biết thở dài, trong bộ phim kinh dị khó khăn này, hai lần đoàn chiến liên tục đều thắng lợi, không chỉ như thế cả đội không có thành viên nào tử vong, chiến tích huy hoàng như vậy khiến Trịnh Xá trong lòng cực kỳ vui sướng, sau bộ phim này mỗi người đều được hơn 10000 điểm thưởng, ít nhất cũng có một chi tiết kịch tính cấp B, thực lực thành viên trong đội sẽ đại tăng, nhưng không thể ngờ rằng đến lúc cuối cùng đã được an toàn này lại chết một người, chuyện như vậy... chuyện như vậy hấn biết nói thế nào đây.

Trịnh Xá yên lặng thở dài, tới cạnh Bá Vương cẩn thận quan sát, chỗ ngực hấn mang vô số vết thương, nghiêm trọng nhất là một vết thương sâu đã đông máu lại, ngoài ra cơ thể Bá Vương nhìn cứng đờ, da dẻ cũng vừa xanh vừa trắng, rõ ràng là tình trạng mất máu quá nhiều.

Trịnh Xá vuốt thử cổ tay Bá Vương thấy lạnh như băng, trong lòng chợt động vội vã rút ra một tia nội lực cuối cùng trong cơ thể truyền sang cho Bá Vương, vừa tiến vào trong kinh mạch, da thịt tiếp xúc với nội lực đều nóng lên, cả máu cũng bắt đầu chậm rãi di động, nhìn có vẻ như nội lực đã thay thế công hiệu của máu.

Trịnh Xá nhất thời mừng rỡ, vội quay sang Vương Hiệp hô lên:

- Vương Hiệp, tháo gỡ bom plasma của người ra, đem tất cả bộ phận chứa nội lực lại đây!

359. Trở Về (2)

Vương Hiệp giật mình rồi lập tức không nói tiếng nào bắt đầu tháo gỡ bom plasma, với trình độ thuần thục của hấn rất dễ dàng mở được quả bom ra, vô cùng cẩn thận tách bộ phận chứa nội lực ra khỏi tâm nổ, đây là bom plasma, một chút sơ ý là đủ khiến mọi người vốn đã không dễ dàng gì chạy được tới đây phải tiêu mạng nên hấn không thể không thận trọng.

Một lúc lâu sau hấn mới tách rời hoàn toàn bộ phận chứa nội lực với tâm nổ, sau lưng đã đầy mồ hôi lạnh, sau khi đưa khối kim loại nhỏ màu bạc cho Trịnh Xá, Vương Hiệp lại tiếp tục tháo gỡ một quả lựu đạn plasma khác, địa lôi, bom hẹn giờ tất cả đều được bày ra một bên, toàn bộ sức chú ý tập trung lại, hai tay thoăn thoắt như bay, ngoài lúc phân chia bộ phận dự trữ nội lực với tâm nổ hơi chậm một chút ra những động tác khác tối đa chỉ mất mấy chục giây.

Nội lực Trịnh Xá sớm đã cạn kiệt, là khô kiệt thật sự, toàn thân từ trên xuống dưới không còn một chút năng lượng và nội lực vampire nào, thứ duy nhất còn lại là chút ít nội lực và năng lượng vampire sót lại trong nhân mithril, nhưng số nội lực ít ỏi đó căn bản không thể cứu được tính mạng Bá Vương, chỉ truyền được mấy phút nội lực hấn đã biến mất sạch sẽ, bất đắc dĩ hấn chỉ có thể liều mạng chuyển một tia nội lực vừa sinh ra vào cơ thể Bá Vương, nhưng một tia nội lực nhỏ bé này căn bản không làm nên chuyện, nhiệt độ cơ thể Bá Vương lại từ từ hạ xuống.

-Vương Hiệp!

Trịnh Xá gần như là gầm lên, đây không phải tức giận mà là hấn đã gấp tới độ khí huyết công tâm, đúng lúc này Vương Hiệp đã mang bộ phận dự trữ nội lực tới, Trịnh Xá không thèm nhìn qua trực tiếp đưa tay hút thẳng nội lực vào cơ thể. Bộ phận chứa nội lực trong bom plasma có thể chứa được khoảng 20% nội lực của hấn, hút vào lập tức cảm thấy cả người nhẹ nhàng, có điều hấn cũng không cảm nhận kỹ càng mà lập tức nắm tay Bá Vương bắt đầu truyền nội lực, làn da thịt Bá Vương lại từ từ hồng hào, hô hấp cũng trở nên thông suốt.

20% nội lực, hơn nữa còn là Hỗn Nguyên nhất khí công dù là chất hay lượng đều rất lớn, ít nhất có thể để Trịnh Xá sử dụng trạng thái Hủy diệt được hai giây, nên Trịnh Xá gần như ồ ạt truyền nội lực vào người Bá Vương, đặc biệt tập trung vào chỗ gần tim, giúp sức co bóp của tim tăng lên khá nhiều, bắt đầu đẩy lượng máu ít ỏi ra toàn thân.

Không lâu sau Bá Vương từ từ mở mắt ra, hấn tựa hồ còn muốn động dậy thân thể nhưng trước ngực đau đớn liên綿 không dám cử động lung tung nữa, chỉ cười hắc hắc nói:

- Mẹ nó, chơi súng cả đời, đến hôm nay bị súng nó chơi lại, mọi người vẫn ổn chứ, Trịnh Xá...

Trịnh Xá đang vận nội lực cũng không tiện đáp lời, chỉ dùng ý thức kêu gọi Chiêm Lam dùng tâm linh tỏa liên, còn Chiêm Lam hiển nhiên là vẫn luôn chú ý tới tâm tình hấn nên khi Trịnh Xá vừa kêu gọi đã lập tức kết nối ý thức hấn với Bá Vương, Trịnh Xá vội vàng nói:

- Thả lỏng cơ thể, yên tâm đi, chúng ta sẽ lập tức trở lại Chủ Thần không gian, mọi người còn phải cùng nhau tiếp tục chiến đấu... Khốn kiếp, người anh em, không được chết mà! Chúng ta đã bàn nhau cùng mang thân thể và thực lực siêu nhân này cùng về thế giới hiện thực, mọi người còn phải cùng ta khiêu chiến

với hai tiểu đội mạnh nhất, Ác Ma đội và Thiên Thần đội, chúng ta còn phải giết sạch lũ đáng ghét trong thế giới phim kinh dị này. Người anh em, đừng bỏ bọn ta lại!

Nói đến đây, Trịnh Xá đã thấy khóe mắt cay cay, thiếu chút nữa thì rơi nước mắt.

Bá Vương khẽ hé môi, cười nhẹ nói:

- Vớ vẩn, ai mà có thể không chết chứ, đến cả những Thánh nhân sáng tạo nên cái không gian này không phải cũng đều chết hết rồi sao? Những người bình thường như chúng ta ở thế giới này cũng đã nên chết từ sớm rồi... Nếu không nhờ người tất cả chúng ta đều đã là người chết, có thể sống thêm bao lâu như vậy, có thể đồng hành với người trải qua bao lần mạo hiểm như thế, có thể giết chóc thống khoái, lại còn chế tạo ra một siêu cấp mỹ nữ cùng chơi đùa bao nhiêu ngày, ta sớm đã thấy đủ rồi... Người anh em, sau này không thể cùng các người đi tiếp rồi, nếu còn có cơ hội... Ta rất muốn cùng các người trở lại thế giới hiện thực, món thịt bò của bà ngoại ta...

Hắn còn chưa dứt lời, Sở Hiên đã bước tới chặt mạnh vào sau gáy hắn rồi lạnh lùng nói:

- Trong hang không đủ dưỡng khí, nói ít đi một chút thì tốt hơn, mọi người dùng ý thức trao đổi, ngoài ra thương thế của hắn cũng không thích hợp nói chuyện...

Gã này giống như chẳng hề biết cảm tình là cái quái gì hết, vẫn lạnh nhạt đối diện với tất cả như trước.

Trịnh Xá lại không nói gì cả, chỉ liên tục truyền nội lực vào thân thể lạnh ngắt của Bá Vương, mặc dù hắn rất không muốn thừa nhận nhưng mạch máu trong cơ thể Bá Vương thật sự đã bắt đầu hư nhược, chỉ nhờ nội lực hắn dẫn phát mới còn đập, nhịp tim cũng càng lúc càng yếu, mỗi lần đều nhờ nội lực truyền qua mới nhảy lên được một chút, cứ như vậy tốc độ tiêu hao nội lực càng nghiêm trọng, không biết còn có thể chống đỡ qua đoạn thời gian này không.

Hình ảnh Bá Vương cùng các đồng đội lúc xưa cứ lần lượt lướt qua não Trịnh Xá, gã nam nhân hào sảng này luôn chăm lo cho từng thành viên trong đội, lúc nào cũng cười ha hả xí xóa cho mọi lần đồng đội xấu hổ, kỹ năng bắn quét trợ giúp chiến hữu vượt qua từng lần hiểm nguy, không có hắn cả lưới hỏa lực thiếu hẳn một góc, mà lúc hắn vui vẻ nhất lại là khi hoán đổi huyết thống người sói, nụ cười sáng lạnh nhìn giống như một đứa trẻ...

"Khốn kiếp, không được chết! Dù thế nào người cũng không được chết!"

Lúc này Trịnh Xá đã bất chấp tất cả, cứ khi nội lực trong cơ thể hao hết là đưa tay ra sau tóm lấy một khối kim loại dự trữ nội lực hút cạn, sau đó lại truyền vào cơ thể Bá Vương, năng lượng lại cạn, lại quơ tay, lại truyền, không biết bao nhiêu lần như thế tới khi nội lực trong cơ thể hắn một lần nữa cạn sạch, hắn vươn tay ra thì bỗng phát hiện phía sau chẳng còn gì cả. Trịnh Xá quay đầu lại nhìn sau lưng, trong hang tất cả đều có vẻ mê mang, buồn ngủ, chỉ còn Sở Hiên và Vương Hiệp đang cố gắng chống chọi, dưới chân Vương Hiệp tất cả vũ khí plasma đều đã được tháo ra, nói cách khác, đã không còn một chút nội lực dự trữ nào nữa.

-A! Không thể nào, lúc đó có nhiều bom plasma vậy mà!

Trịnh Xá gấp đến độ phát cuồng, hắn một tay xốc Vương Hiệp dậy nhưng lại lập tức đặt tên này xuống, bởi vì mười đầu ngón tay Vương Hiệp đã hoàn toàn bật móng, vũ khí plasma được thiết kế rất chặt, không có dụng cụ muốn mở được cần phải có thời gian, nhưng Vương Hiệp kiếm đâu ra thời gian mà lãng phí, hắn chỉ có thể sử dụng蛮 lực tách mở ra nên mới khiến cả mười đầu ngón tay bật hết móng, vậy mà hắn chưa từng rên một tiếng.

Trịnh Xá thật sự gấp đến độ muốn khóc, không nghĩ ra nổi một biện pháp nào, chỉ có Sở Hiên yên lặng chỉ vào robot gấu Pooh rồi thản nhiên nói:

- Còn bảy phút bốn mươi hai giây, ta không biết mạng Bá Vương còn được bao lâu... nhưng nếu trong vòng hai mươi giây nữa người không truyền nội lực vào tiếp thì hắn chắc chắn phải chết.

Trịnh Xá nhìn da dẻ Bá Vương lại bắt đầu biến xanh biến trắng hắn lập tức lao tới chỗ robot gấu Pooh, nó chỉ kịp kêu lên hai tiếng "money" đã bị đạp đổ xuống đất, sau đó trên lưng khẽ trầm, trước mắt lóe lên rồi không thể động đậy được nữa.

Phản ứng của Trịnh Xá cũng cực kỳ dứt khoát, hắn xé mở sau lưng robot gấu Pooh ra rồi giật tung bộ phận dự trữ nội lực, hút sạch toàn bộ nội lực còn thừa trong đó rồi lại chạy tới chỗ Bá Vương, vừa chạy vừa quát:

- Sở Hiên, hai tên kia để La Cam Đạo giết một, người giết một... Nhất định phải tha cho Tuyết Linh Nhi, ta xin người đấy!

Đối với tính cách của Sở Hiên Trịnh Xá đúng là đi guốc trong bụng, tên này tuyệt đối không làm chuyện vô dụng, đã làm là làm tới cực hạn, trong đó rõ ràng nhất là chuyện liên quan đến lợi ích, đặc biệt là liên quan tới lợi ích của cả đội, nên hắn mới phải nói như vậy, chuyện duy nhất hắn lo là Sở Hiên vì lợi ích của cả đội mà giết luôn Tuyết Linh Nhi, chuyện này hắn không thể chấp nhận nổi.

Không chờ Sở Hiên trả lời, Trịnh Xá chạy tới chỗ Bá Vương lập tức tiếp tục truyền nội lực vào người hắn, mà nhịp tim Bá Vương đã cực kỳ yếu ớt, nếu mấy giây nữa mà hắn không truyền nội lực thì gã này chắc chắn sẽ một mạng ô hô nên lần này hắn cũng cảm thấy không thể bảo lưu, liều mạng đem nội lực chuyển vào cơ thể Bá Vương, cho dù số nội lực này thật sự vô cùng yếu nhược nhưng hắn vẫn liều mạng truyền hết vào cơ thể Bá Vương, Thời gian chậm rãi trôi qua, Trịnh Xá cũng không biết đã trải qua bao lâu, xung quanh xảy ra những chuyện gì, đến khi hắn tỉnh lại mới phát hiện lúc trước mình đã hôn mê đi mất.

Trịnh Xá nhìn lại thân thể mình một chút, lúc này hắn đang treo lơ lửng giữa không trung, cơ thể được bao trùm bên trong một quả cầu ánh sáng mà xung quanh hắn còn có mấy quả cầu ánh sáng lơ lửng, trong mỗi quả có một người. Hắn ngẫm nghĩ một thoáng rồi mới giật mình tỉnh ngộ, đây là Chủ Thần không gian, trong lòng lo lắng mấy lần mới cố lấy dũng khí nhìn xuống dưới, ngoài La Lệ đang đứng nhìn lên...

Cô gái của Bá Vương không ngờ cũng ở đó, vẻ mặt rưng rưng nhìn lên không trung...

360. Quyển 12 :tập Kích Resident Evil -- Thực Lực Đại Tăng (1)

Khi mấy người Trịnh Xá từ trên không hạ xuống mới phát hiện Bá Vương lại không phải người cuối cùng đáp xuống, thương thế của hắn chắc chắn là nặng nhất trong mọi người nhưng so với hai người đã mở cơ nhân tỏa thì vết thương của hắn lại rất dễ chữa trị, chẳng qua chỉ là vết thương trên cơ thể bình thường, so với hai người kia phải sửa chữa hậu hoạn trong mã gen thì thương thế như vậy đúng là quá nhẹ nhàng.

Trịnh Xá nhìn khuôn mặt cười cợt nhảu đáng ghét của Bá Vương, hắn quả nhiên vùng tay đâm cho Bá Vương một phát vào vai, đương nhiên hắn đã khống chế sức mạnh nếu không một quyền này đủ đánh nát cả bả vai Bá Vương, tiếp đó nắm vai Bá Vương cười ha ha nói:

- Mẹ nó, lúc ấy người dọa chết bọn ta rồi, lại còn nói cái gì câu nước mắt nữa người khác nữa, mẹ nó...

Nhất thời Trịnh Xá cũng không biết nói gì nữa, hắn chỉ lẩm bẩm mấy câu rồi vỗ vỗ vai Bá Vương nói:

- ... Đúng nói những chuyện như thế nữa, chúng ta đều phải sống sót trở về thế giới hiện thực, đồng đội...

Nói đoạn, hắn quay người đi về phía La Lệ.

- Quy củ như cũ, trưa ngày mai tập hợp tại quảng trường, có gì đến lúc đó thương lượng tiếp... Sở Hiên đừng có thức đêm xem đồ nữa, có chuyện gì cứ để đến ngày mai chúng ta sẽ quyết định sau, trong vòng một đêm người cũng chẳng xem thêm được cái gì nhiều đâu. Mọi người đều mệt rồi, ngủ một giấc cho ngon nhé!

Trịnh Xá nói mà cũng không quay đầu lại, hắn ôm lấy La Lệ đi về phòng mình.

La Lệ tò mò nhìn vẻ mặt Trịnh Xá, hạ giọng hỏi:

- Anh cảm động đến muốn khóc phải không?

Trịnh Xá vội vàng trưng mắt nhìn nàng, nói:

- Cái gì mà cảm động đến muốn khóc, em nghĩ anh là loại đàn ông nhu nhược thế à? Mẹ kiếp... Mọi người đều không chết... Mọi người đều không chết!

Vừa nói hắn đã ghé đầu vào vai La Lệ, khóe mắt quả nhiên đã trào ra chút nước mắt.

La Lệ mỉm cười rồi dịu dàng ôm lấy Trịnh Xá, cứ thế cùng hắn đi về phòng, sau khi đá chân đóng sầm cửa lại, cô bé này mới kéo đầu Trịnh Xá ghé vào ngực mình, khẽ nói:

- Không sao cả... Đôi lúc đàn ông cũng có thể khóc, nhất là những lúc thế này...

Đàn ông có thể khóc vì cái gì... Có thể vì lý tưởng, cũng có thể vì hy vọng, có thể vì thắng lợi cũng có thể vì tình cảm... Ví như tình đồng đội...

Một đêm yên bình, tới trưa ngày hôm sau Trịnh Xá mới tinh thần sảng khoái đi ra khỏi phòng, lúc này phía dưới Chủ Thần chỉ có Sở Hiên, Zero, Vương Hiệp cùng cô bé nhìn giống bé trai xinh xắn của Zero. Cô bé đang cầm một quả táo đỏ vừa cười hì hì vừa gặm, còn Sở Hiên cũng cầm một quả táo lớn, chỉ là gã này vừa ăn táo vừa lãnh đạm đọc một tập hồ sơ trên tay.

Trịnh Xá nắm tay La Lệ ra khỏi phòng, cô bé kia a một tiếng rồi chạy về phía hai người Trịnh Xá, đầu tiên là rụt rè đi qua chỗ Trịnh Xá rồi nhào vào lòng La Lệ, vừa cười vừa lấy trong túi một quả táo đỏ tươi.

La Lệ mỉm cười cầm lấy quả táo rồi ôm cô bé lên hôn đánh chụt một cái, Trịnh Xá cũng nhân lúc này tới chỗ ba người Sở Hiên.

- Sớm thế đã dậy rồi... Sở Hiên, đừng bào đêm qua lại không ngủ nhé?

Trịnh Xá vừa đi vừa cao giọng nói.

Sở Hiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn rồi chỉ sang Vương Hiệp ngồi cạnh, tiếp đó hắn vẫn miệng ngồi đọc tập hồ sơ kia, còn Vương Hiệp thì gãi gãi đầu nói:

- Không đâu, ta dậy lúc chín rưỡi còn hắn tới mười giờ mới ra quảng trường.

Trịnh Xá bấy giờ mới cười nói:

- Đúng thế, trải qua bộ phim như vừa rồi ai cũng cảm thấy mệt mỏi cả, người cũng cần nghỉ ngơi đi... Đây là cái gì?

- Bản thiết kế chế tạo đầy đủ tên lửa hạt nhân mini.

Sở Hiên cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp nói.

- Tên lửa hạt nhân mini?

Trịnh Xá vừa vui mừng vừa kinh ngạc nói:

- Không phải là người xếp đặt lấy được trong Starship Troopers đấy chứ? Quá tốt rồi, thứ này uy lực đúng là... Có điều hình như không đúng, ta không thấy trên người người có chỗ nào cất giấu thứ này mà.

Sở Hiên vẫn điềm nhiên đáp:

- Bản thiết kế cũng không quá phức tạp, nếu học như vẹt thì sau một giờ là có thể ghi nhớ hoàn toàn, đến lúc về Chủ Thần không gian thì vẽ lại, đến bây giờ mới tiến hành phân tích chỉnh sửa... Tài liệu cũng không phức tạp, chỉ là cần có một loại dụng cụ dẫn nổ cỡ nhỏ cùng một loại dự trữ năng lượng hạt nhân mini, cả hai thứ này đều buộc phải có dụng cụ chế tạo nguyên bộ, theo ta ước tính thì đại khái cần 7000 đến 8000 điểm thưởng, hơn nữa nếu muốn lắp ráp hoàn chỉnh còn phải nghiên cứu thiết kế và lắp ráp của các thiết bị chế tạo này... Nếu một mình ta làm thì cần năm mươi đến sáu mươi ngày, quá không có lời.

Trịnh Xá cười ha ha nói:

- Bọn ta cũng có thể hỗ trợ mà, đây là công việc của cả đội chứ đâu phải của một mình người, cứ như vậy không phải có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian sau?

Sở Hiên lại liếc nhìn hắn vẻ khinh bỉ, nói:

- ...Với trí tuệ của các người ta nghĩ có khi chỉ làm vương tay ta thôi, vì thế ta đề nghị trong mấy ngày này, chúng ta chuẩn bị cho tốt sau đó quay lại Starship Troopers một chuyến, ta có hai chuyện cần thí nghiệm, đầu tiên là bộ phim kinh dị đó coi ai là chủ nhà? Người đầu tiên tiến vào phim kinh dị? Hay là mỗi đội ngũ đều là chủ nhà, hoặc khi chúng ta tiến vào thì người trong thế giới đó căn bản không nhận ra bọn ta? Tóm lại đây là chuyện đầu tiên ta cần thí nghiệm, chuyện thứ hai là đến đó mua một số thứ, ví dụ ta rất có hứng

thú với loại chiến hạm vũ trụ cỡ nhỏ của bọn họ, nếu như có thể chúng ta mang theo một lượng lớn vàng hoặc kim loại hiếm chất lượng cao, thậm chí là một số bản vẽ thiết kế vũ khí, những loại vũ khí không có trong thời đại đó cũng là một biện pháp tốt.

Trịnh Xá cảm thấy ong cả đầu, hần vội vàng nói:

- Chờ chút nào, cho dù là chiến hạm vũ trụ cỡ nhỏ thì có lẽ cũng vô cùng lớn đúng không? Chúng ta dùng thứ gì đưa nó trở về Chủ Thần không gian? Huống hồ nếu như chúng ta không có thân phận gì ở thế giới đó thì sợ là rất khó tiếp cận được với quân đội.

Sở Hiên cũng không để ý nói:

- Không sao cả, bất kỳ chuyện gì cũng có giá của nó, sợ dĩ còn chưa lấy được hoặc hoàn thành, lý do duy nhất chỉ có thể là cái giá đưa ra chưa đủ... Ví dụ như chúng ta lập tức tiến vào thế giới Resident Evil tới công ty Umbrella đánh cắp Progenitor virus, chuyện như vậy không phải cũng cực kỳ nguy hiểm sao? Vì thế chỉ cần có kế hoạch kỹ càng là được rồi, ta ít nhất nắm chắc 70% lấy được một lượng lớn Q-bomb (*) cùng một chiến hạm vũ trụ cỡ nhỏ, bất quá vẫn cần một vòng tay chứa chiến hạm vũ trụ, thứ đó tốn hai chi tiết cấp B, chúng ta có lẽ còn phải tích điểm và chi tiết một thời gian mới được...

Ba người Trịnh Xá nghe mà toát cả mồ hôi, có điều trong thời gian ngắn họ cũng chẳng biết nói với Sở Hiên thế nào, còn Sở Hiên bỗng hỏi:

- Trịnh Xá, người kiếm được bao nhiêu điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình? Báo cả số điểm người giết người, giết bọ nhận được cho ta.

Trịnh Xá ngẩn người, hần vừa tò mò vừa hưng phấn tới phía dưới Chủ Thần, kết nối ý thức với Chủ Thần cẩn thận kiểm tra, hần lập tức giật mình, lần này đúng là trúng đậm, tổng cộng ba loại chi tiết kịch tình D, C, B mỗi loại một cái, cùng hơn 12000 điểm thưởng, thành quả như vậy trong một bộ phim kinh dị quả là phát tài lớn.

Hần lập tức hưng phấn nói với những người còn lại:

- Ta có chi tiết kịch tình cấp D, C, B mỗi loại một cái cùng hơn 12000 điểm thưởng, mẹ nó, kiếm khá phết, các người thì sao? Được bao nhiêu điểm thưởng?

-Điểm thưởng tạm thời chưa bàn đến, mỗi người đều ít nhất cũng được một chi tiết cấp B, vài người còn được đến hai cái, vậy lần này đã đủ hồi sinh càng nhiều chiến hữu rồi, hơn nữa cũng có thể cường hóa bản thân đoàn đội, về vấn đề hồi sinh thì bây giờ cần mọi người chúng ta thương lượng một chút.

Sở Hiên lại trực tiếp nói thẳng:

- Đầu tiên số lượng hồi sinh lần này xác định là ba người, Triệu Anh Không, Trương Hằng, Trình Khiếu. Phân phối cụ thể thì ngoài Zero ra, sáu người chúng ta mỗi người góp 4000 điểm thưởng, sau đó do ta, Chiêm Lam, La Cam Đạo góp một chi tiết cấp B, như vậy mọi người không phải sử dụng quá nhiều điểm thưởng mà trong tay mỗi người vẫn còn một chi tiết cấp B, còn hai chi tiết cấp B của Zero ngoài cường hóa cho bản thân số còn thừa có thể chi viện cho ba người được hồi sinh, đây là kế hoạch của ta.

Trình Xá cùng mấy người còn lại tính toán một chút, nếu xét số điểm của Trình Xá hẳn có 12000 điểm thưởng, chi tiết cấp D, C, B mỗi loại một cái, như vậy hẳn còn 8000 điểm thưởng, ngoài ra chi tiết không thay đổi, cũng đủ hoán đổi một loại đao pháp tầm tạt. Mà hồi sinh được ba thành viên loại chủ chiến, trong đó quan trọng nhất là có một tên bác sỹ, chuyện này còn tốt hơn so với hẳn tướng tượng.

Trình Xá lập tức gật đầu nói:

- Thế thì quyết định lựa chọn hồi sinh như vậy đi, sức chiến đấu của ba người này tuyệt đối là điều mà đoàn đội rất cần... Còn Tiêu Hoành Luật và thành viên khác thì chờ sau khi bộ phim kinh dị tới kết thúc sẽ hồi sinh, nếu đã như thế thì mọi người nghỉ ngơi một hai hôm cho tốt, sau đó chúng ta sẽ tiến vào thế giới The Mummy, hồi sinh mọi người sau đó sẽ quyết định hoán đổi kỹ năng và vũ khí gì, tất cả thấy sao?

Bá Vương cười ha ha nói:

- Tự nhiên phát tài, một chi tiết cấp B ta cũng không biết phải hoán đổi vũ khí gì cho tốt nữa, vừa rồi xem qua mấy loại vũ khí công nghệ cao cấp B mới phát hiện uy lực mạnh đến kinh người...

Mọi người nghe thế đều mỉm cười, Trình Xá cũng chọc lại:

- Cứ cảm thấy uy lực mạnh là được, có điều độ khó của phim kinh dị sẽ tăng dần lên, còn cả đối đầu với các đoàn đội khác nữa, người cũng cần phải tiếp tục cường hóa huyết thống người sói mới được, chuyện này đừng để ta phải nhắc chứ?

Nói đến huyết thống người sói, về mặt Bá Vương lập tức hưng phấn, tâm hồn bay bổng đi tận đâu, không lâu sau còn đứng tru lên như sói. Những người còn lại thương lượng một chút đều cảm thấy hôm sau tiến vào thế giới The Mummy là tốt nhất, mọi người cùng hoán đổi thời gian 10 ngày, như vậy cũng chỉ mất có 500 điểm thưởng, cho dù trong đó có xảy ra chuyện gì thì cũng có một đoạn thời gian hòa hoãn.

Sau bộ phim Starship Troopers, tất cả thành viên trong đội đều cảm thấy mệt mỏi hết mức, liên tục đại chiến mấy trận, lại còn trí chiến, công phòng chiến với hai đoàn đội khác, chạy trốn giữa biển vô cùng, mấy lần hành trình nguy hiểm mặc dù trên đường mọi người không có gì dị dạng nhưng sau khi chiến đấu kết thúc tất cả đều cảm thấy kiệt sức. Vì thế buổi chiều hôm đó mỗi người đều ở phòng mình, hoặc ngủ, hoặc ăn chơi, ví dụ Bá Vương kéo cả Zero lẫn Vương Hiệp sang phòng hẳn chơi game, Chiêm Lam ở trong phòng nấu ăn, ngâm nga bài hát, Sở Hiên thì vẫn trốn trong phòng nghiên cứu một số bản thiết kế, La Cam Đạo lại khổ sở suy nghĩ tiếp theo nên hoán đổi robot loại gì.

Trình Xá cũng rảnh rỗi, hẳn kéo La Lệ xuống tầng hầm câu cá, cô bé này yên lặng dựa vào người hẳn, bộ dạng an tĩnh hiếm thấy, nhưng đáng vẻ La Lệ như vậy lại thật đáng yêu làm Trình Xá không nhịn được phải quay sang hôn mấy lần.

Một ngày nghỉ ngơi thoải mái, sáng sớm ngày thứ hai, tất cả yên lặng tập trung tại quảng trường, do lần này tiến vào thế giới The Mummy theo dự tính sẽ không xuất hiện nguy hiểm quá lớn nên cả La Cam Đạo cũng không hoán đổi robot trước mà lựa chọn cùng mọi người tiến vào.

-Nhưng mà... Cần một chi tiết cấp D để hoán đổi là cái gì vậy?

Khi lựa chọn tiến vào thế giới The Mummy, La Cam Đạo tò mò hỏi.

Sáu người còn lại đưa mắt nhìn nhau, Trình Xá bấy giờ mới gãi gãi đầu nói:

- Đúng rồi, tý nữa thì quên, hắn còn chưa tiến vào thế giới phim này lần nào, người không phải có hai chi tiết cấp B sao? Lấy ra một cái đổi thành chi tiết cấp D là được rồi, một chi tiết cấp D cũng không quá nhiều.

La Cam Đạo vội vàng nói:

- Nhưng ta đã bỏ một chi tiết cấp B để hồi sinh thành viên rồi, nếu bắt ta bỏ thêm một chi tiết cấp D nữa thì lúc về ta sẽ không thể hoán đổi được robot mới. Robot đó ta đã nhắm kỹ rồi, VF-0 Phoenix cần một chi tiết cấp B mới hoán đổi được!

Trịnh Xá thở ra một hơi nói:

- Vậy được, ở đây ta còn thừa một chi tiết cấp D, đem giúp người hoán đổi cũng được, như thế người có thể mua được robot chiến đấu mới...

Trịnh Xá vừa dứt lời Sở Hiên đã giơ tay ngăn hắn lại, rồi yên lặng nhìn sang La Cam Đạo, nhìn đến mức La Cam Đạo cả người phát lạnh.

Sở Hiên thản nhiên nói:

- Cho người chi tiết cấp D này cũng chẳng có vấn đề gì, vấn đề quan trọng chỉ có một, mỗi người trong sau mỗi bộ phim kinh dị chỉ có thể chuyển điểm thưởng hoặc chi tiết kịch tình cho người khác một lần, nếu bây giờ Trịnh Xá cho người một chi tiết cấp D thì hắn không thể bỏ ra 4000 điểm thưởng nữa. Vậy người tự quyết định đi, bỏ ra một chi tiết cấp D hoặc bỏ ra thêm 4000 điểm thưởng nữa, chỉ như vậy mới công bằng, nếu không kế hoạch của chúng ta có thể sẽ bị tắc lại, không cách nào hồi sinh đầy đủ ba người kia.

La Cam Đạo ngăn người, hắn vội vàng nhìn những người còn lại quả nhiên thấy tất cả đều yên lặng gật đầu, trong lòng hắn vừa thấy không cam tâm vừa thấy không đành lòng, 4000 điểm thưởng đủ để tổ chức thân thể hắn tiến thêm một tầng, nhưng so với sức chiến đấu, độ linh hoạt, thậm chí cả sức phòng ngự càng mạnh hơn của VF-0, một chi tiết cấp D đâu thể trân quý như thế, vì vậy hắn suy nghĩ cả nửa ngày rồi mới nghiêng rằng nói:

- Hiểu rồi, lần này hồi sinh thành viên sẽ do ta hồi sinh hắn một người, 8000 điểm thưởng phải không? Con Robot đó cần vừa đúng 5000 điểm thưởng để hoán đổi ta cũng vừa khéo có 13000 điểm, nhưng những vũ khí mà robot cần thì phải bỏ thêm điểm mới hoán đổi được vì thế sau khi trở về Trịnh Xá phải giúp ta mua một số vũ khí ví dụ như súng máy, một số tên lửa, thế nào?

Trịnh Xá cũng không từ chối, hắn gật đầu chắc chắn:

- Được, không thành vấn đề, cứ quyết định như vậy đi... Đến lúc về ta sẽ mua vũ khí cho robot của người.

La Cam Đạo bấy giờ mới miễn cưỡng gật đầu, bất quá vẻ mặt hắn nhìn cũng như trút được một gánh nặng, toàn thân thả lỏng hơn nhiều.

Trịnh Xá tò mò kéo kéo tay Chiêm Lam rồi chỉ sang Sở Hiên, Chiêm Lam hiểu ý lập tức kết nối ý thức hai người lại với nhau.

Trịnh Xá chờ liên lạc xong lập tức chất vấn Sở Hiên:

"Sở Hiên, hình như điểm thưởng và chi tiết kịch tình hồi sinh không hề nằm trong phần tính toán phân chia tại Chủ Thần không gian, tại sao người lại cứ phải bắt bẻ La Cam Đạo như vậy? Thế không phải khiến khoảng cách giữa hắn và đoàn đội càng lúc càng lớn sao?"

Sở Hiên thản nhiên cười đáp:

"Là trách nhiệm với đoàn đội... Càng phải nỗ lực nhiều sẽ càng cảm thấy có trách nhiệm với thứ đó, nếu hắn không bỏ ra cái gì cho đoàn đội thì hắn cũng có thể tùy lúc vứt bỏ cái đoàn đội mà hắn chẳng có tâm huyết gì cả, chỉ cần thực lực mạnh lên là sẽ nghĩ thế nào cũng được, thậm chí vì tính mạng mà bán đứng cả đội cũng không phải là không thể. Nhưng nếu hắn đã phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết với đoàn đội đó, nếu như muốn phản bội hoặc rời bỏ đoàn đội trong lòng hắn sẽ nảy sinh cảm giác không nỡ, không nỡ vứt bỏ tâm huyết mà mình đã đổ vào đoàn đội, đã hiểu chưa? Tuyệt không phải chỉ ân huệ mới có thể lưu người, trách nhiệm cũng có thể giữ người ta lại."

Trịnh Xá nghe vậy cũng không nói gì thêm, bắt quá tâm lý hẳn đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất theo những lời này thì Sở Hiên không phải đang tính cách ép chết La Cam Đạo, mà là bắt đầu hỗ trợ hẳn dung nhập vào đoàn đội, cho dù là dung hợp kiểu gì thì đây cũng là một dấu hiệu tốt, Trịnh Xá cực kỳ tin tưởng năng lực của Sở Hiên, chỉ cần hẳn muốn La Cam Đạo nhất định có thể thuận lợi trở thành thành viên của đội.

-Tốt! Xuất phát thôi, hồi sinh đội viên của chúng ta... Hồi sinh đồng đội cùng kẻ vai chiến đấu!

363. Đã Lâu Rồi, Chiến Hữu! (1)

The Mummy, đây là thể giới phim kinh dị mà mọi người quen thuộc nhất, ít nhất đối với Trịnh Xá mà nói đây là thể giới phim kinh dị hẳn quen thuộc nhất. Trong thể giới này đã xảy ra rất nhiều chuyện, hơn nữa bước ngoặt của Trung Châu đội cũng phát sinh ở đây, lần đoàn đội tác chiến đầu tiên, người sống lại đầu tiên... Nơi đây có thể gọi là điểm khởi đầu quan trọng thứ hai của Trung Châu đội sau Resident Evil.

-...Lúc đó sau khi đối chiến với tiểu đội luân hồi Ác Ma, trong lòng thật sự là tâm tàn lý lạnh, nếu không phải còn hy vọng hồi sinh mọi người, nếu không phải còn quyết tâm báo thù nói không chừng ta ngay cả dũng khí tiếp tục phấn đấu cũng không có.

Trịnh Xá nhìn cát vàng tro bụi vô cùng quen thuộc trước mắt, thì thào nói.

Chiếc Goblin glider bị bắn nát lần trước đã không thể sử dụng được nữa nhưng một số bộ phận trung tâm không ngờ vẫn hoàn hảo không hề hư hỏng vì thế Sở Hiên chỉ hoán đổi một số tài liệu rất rẻ là lại ráp được một chiếc glider mới, sử dụng không khác gì cái cũ.

Mọi người tiến vào thể giới The Mummy, địa điểm vẫn là căn nhà trọ nhỏ tại Cairo chỉ là không khí ở đây hình như có gì không phù hợp, xung quanh có đầy cảnh sát mặc trang phục kỳ lạ đứng canh gác các giao lộ quan trọng, cũng may là chỗ mọi người tiến vào khá hẻo lánh hơn nữa nhà trọ này đã được tộc Medjai sở hữu nên sau khi mọi người tới không lâu viện trưởng viện bảo tàng đã sống sộc chạy tới.

Ông già này tinh thần càng lúc càng tốt, lão vừa thấy mặt mọi người đã hớn hở bước tới ôm hôn, đương nhiên trong đội cũng có vài người lão không muốn tới gần ví dụ như Sở Hiên, Zero, mà Chiêm Lam cũng từ chối loại lễ tiết này.

Ông già cũng không bực tức, quay sang nhân viên trong quán gọi một cốc kem sữa, uống cạn rồi nói:

- Cũng may là mấy người chưa đụng phải đám cảnh sát bên ngoài nếu không kể cả bọn ta ra mặt cũng mất rất nhiều thủ tục mới đưa được các người ra.

Mọi người đều tò mò nhìn nhau trong đó Trịnh Xá là kinh ngạc nhất bởi vì hẳn biết thể lực mà những người áo đen nắm giữ, đặc biệt sau khi nhận được số vàng hẳn hỗ trợ, thể lực của bộ tộc Medjai gần như đã xâm nhập ra toàn Ai Cập, đến cả thực dân Anh cũng dần phát hiện ra, bắt đầu tiến hành một loạt điều chỉnh với các thể lực trong quốc gia này, trong đó quan trọng nhất là điều tra thực lực của tập đoàn áo đen. Trước đó, thực dân Anh có vẻ coi trọng họ hơn nhiều.

-Không còn cách nào, Đức, Italia khai chiến với mấy quốc gia Châu Âu khác, mặc dù chưa đánh tới đây nhưng theo tình hình thì chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi...

Sắc mặt ông già rất thần nhiên nhưng thực tế ánh mắt đã tràn ngập hưng phấn.

Trịnh Xá a một tiếng, nói:

- Là Thế Chiến 2 đã bắt đầu rồi, vậy không phải kế hoạch của các vị có thể nhanh chóng tiến hành sao? Giành lại toàn bộ Ai Cập về tay người Ai Cập, nói như thế thì các vị đã chuẩn bị cho tình huống này từ rất lâu phải không?

Ông già cuối cùng cũng mỉm cười nói:

- Ha ha, không sai, các trưởng lão đã có liên hệ với rất nhiều tổ chức tình báo tại Châu Âu đại lục, tin tức một ngày truyền về ba lượt chỉ cần bên đó có biến động là chúng ta ở đây có thể lập tức tiếp nối... Tóm lại tất cả đều phải cảm ơn người và đồng đội, nếu không nhờ sự trợ giúp của mọi người chúng ta cũng không

thể có thực lực như hiện tại. Quá tốt rồi, chỉ còn thiếu một ít áo giáp trang bị cho quân đội, trước mắt thủ lĩnh đang liên hệ với một số tập đoàn buôn bán vũ khí...

Ông lão lần lượt nói ra một số chuyện tổ chức họ đã làm, ví dụ như Ardeth đã sang Mỹ một là thăm những người của tập đoàn áo đen du học tại đây, hai là tìm kiếm nguồn buôn bán vũ khí, tóm lại lần tới thế giới The Mummy lần này có thể sẽ không gặp được ai quen thuộc.

-O Connell cùng Evelyn vẫn đang định cư ở Mỹ, nghe nói hoàn cảnh bên ấy cũng không tệ, ít nhất là chiến tranh sẽ không lan tới đó. Đúng rồi, Carnahan đã sang Trung Quốc, nghe nói hấn dính vào một số chuyện tại Thượng Hải, hình như là có liên quan đến một cái đầu tượng phật bắn ra điện quang. Cả Imhotep không ngờ cũng viết thư, hấn còn chưa tìm thấy vị trí của chén thánh vẫn đang bận túi bụi ở miền Tây, nhưng lại dò ra được mấy mỏ vàng, số vàng khai thác được đều giao cho O Connell quản lý, hấn bây giờ cũng là người có tiền rồi, ha ha ha...

Ông lão nói chuyện mà than thở không thôi, dù sao thì không lâu trước đây mọi người vẫn là kẻ địch sống chết, dù là giữa nhóm áo đen với O Connell hay là giữa Imhotep và bọn họ, tóm lại sau khi trải qua rất nhiều, rất nhiều chuyện những người vốn là kẻ địch lại có thể coi nhau là bạn tốt.

Trịnh Xá cũng cảm thấy trong lòng ấm áp, cười nói:

-A a, bọn ta tới đây cũng không có gì đặc biệt cả, sau khi hồi sinh đồng đội sẽ quay về... Ông già, nói với thủ lĩnh, những đồng đội đã từng kề vai chiến đấu chúng ta lúc nào cũng ghi nhớ, nếu như lần tới bọn ta tới mà các vị bị cuốn vào Thế Chiến 2... Cứ nói với chúng ta, không phải khách khí gì hết, chúng ta nhất định sẽ tới trợ giúp!

Ông lão cũng không nói thêm chỉ phát phát tay đi ra ngoài, hai người áo đen cũng đi theo, không lâu sau liền mang tới mấy bộ quần áo cùng một ít băng Anh từ ngân hàng hiện hành, gần như đã chuẩn bị hết tất cả cho mọi người.

-Như vậy... Tối nay mọi người no say một bữa, ngày mai các người phải tới Hamunaptra phải không? Ở đó có người từng gặp qua mọi người canh gác nên cứ yên tâm, ha ha ha, tối nay không say không về...

Có lẽ là chuyện vui khiến người ta tinh thần sảng khoái, viện trưởng viện bảo tàng thấy tộc nhân của mình những năm gần đây càng ngày càng hưng vượng, khi gặp lại ân nhân đã tạo thành chuyện này khó tránh khỏi có chút hơi quá hưng phấn, kết quả là ông ta trở thành người đầu tiên say gục xuống. Chung quy cũng tại chọn sai đối tượng uống rượu, mới tới đã trực tiếp kéo Bá Vương đầu rượu, tên người Nga này uống các loại rượu như Tequila cứ như uống nước, không phải Vodka thì hấn chẳng cảm thấy mùi vị gì, kết quả là hai bên cầm chai cùng uống, một lúc sau ông lão đã đổ gục xuống dưới bàn còn Bá Vương thì vẫn tỉnh không, vừa lắc đầu vừa tu như uống nước.

-Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ tới Thành phố của người chết, trước tiên cứ hồi sinh mọi người lại đã, nếu có gì ngăn cản ví dụ như phát sinh mâu thuẫn với quân đội Anh đang đóng tại đây chúng ta cũng có thể nhanh chóng giải quyết rồi trở về Chủ Thần không gian... Mọi người đi nghỉ sớm đi.

Sau bữa cơm cả Trịnh Xá cũng uống đến hơi váng đầu, hấn tùy tiện nói lại hai câu với mọi người rồi về phòng mình, đi qua hành lang hấn vô ý ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đầu một vầng trăng tròn, ánh trăng sáng ngời từ trên cao phủ xuống, khắp mặt đất bao trùm một màu trắng bạc nhu hòa.

-Chờ nhé, các chiến hữu, các người sẽ lập tức sống lại... Sau đó chúng ta cùng tìm Ác Ma đội báo thù, tất cả những gì chúng ta đã mất... đều phải giành lại!

Một đêm yên ổn, sáng ngày thứ hai mọi người tinh thần thoải mái rời khỏi giường, sau khi thay trường bào mặc trong sa mạc bắt đầu lắp ráp giỏ khí cầu vào Goblin glider. Một lúc lâu sau viện trưởng viện bảo tàng

-Hồi sinh Trình Khiếu!

Trình Khiếu cầm Heat Hawk đứng giữa một đoạn đường rộng rãi, sau lưng hắn bảo vệ hai cô gái, trước mặt mấy người đàn ông liên tục công kích, những người vây công hắn đều có tốc độ cực nhanh, kẻ nào cũng muốn vòng qua sau lưng hắn tấn công, mà khi có người định vượt qua, ánh mắt của tên này bỗng sắc bén như dao, Heat Hawk trong tay vung lên như gió, không chỉ dễ dàng chặt đứt đường tiến của mấy tên kia mà còn ép chúng phải lùi lại, trong nháy mắt đó, ánh mắt hắn ngoài sự sắc bén còn có vẻ mờ mịt và Trình Xá rất quen thuộc...

Tới lúc một nam nhân lạnh lùng cầm hai khẩu súng lục bắn đứt một cánh tay hắn, động tác của Trình Khiếu mới từ từ chậm lại nhưng hắn vẫn không lùi nửa bước, cười ha hả đứng chắn giữa đám người kia và hai cô gái. Mặc cho thương thế trên người hắn càng lúc càng tăng lên, những người kia vây mà vẫn không thể xuyên qua nổi thân thể hắn, dù là tốc độ hay kỹ năng, động tác Trình Khiếu thể hiện không hề thua kém đám người trước mặt.

Đến khi gã cầm hai khẩu súng lục kia chìa súng vào trán Trình Khiếu, hắn mới yên lặng giơ tay ra, dù một cánh tay đã bắt đứt nhưng hắn vẫn giang rộng cánh tay cụt che cho hai cô gái sau lưng, mỉm cười nhìn tên kia, miệng khẽ mấp máy...

Trình Khiếu sinh ra đã khác với người bình thường, hắn thuộc dòng dõi gia tộc võ thuật trong thế giới hiện thực, ông bà nội, ông bà ngoại đều ít nhiều có quan hệ với võ lâm, trong nhà cũng có truyền thống quân ngũ, chính vì thế từ nhỏ hắn đã được các bậc trưởng bối "quan tâm", ví dụ như dùng thuốc tắm rửa thân thể sau đó lấy gậy đánh liên tục mỗi lần đều khiến thẳng nhóc Trình Khiếu khóc lóc không thôi. Đến khi trong thôn làng yên bình đó, một cô gái hàng xóm xuất hiện, không hiểu tại sao lại khiến Trình Khiếu luôn không muốn mất mặt, mỗi lần cô bé xuất hiện bên ngoài song cửa hắn đều cắn răng không kêu một tiếng, còn cô bé thì lần nào cũng cười hì hì...

Hai người dần dần lớn lên, Trình Khiếu càng lúc càng đẹp trai, còn cô bé nhà bên vẫn vậy bình thường, ngây thơ, nhưng trái tim hai bên đã từ từ xích lại với nhau, cho đến khi Trình Khiếu nhìn cô gái nói.

-Chỉ cần anh còn chưa chết... Anh nhất định sẽ bảo vệ em, không để em phải chịu một chút tổn thương nào!

Câu trả lời của cô gái là một tiếng ừm, nhẹ nhàng, ngượng ngùng...

Gia đình Trình Khiếu khiến hắn không thể vĩnh viễn ở lại nơi trữ tình này, nên hắn mấy lần ra đi rồi lại quay về, tình cảm hai bên gần như chưa bao giờ thay đổi, tới khi Trình Khiếu ở thành phố mua một chiếc nhẫn, hưng phấn trở lại thôn núi. Nhưng, một trận đá lở tràn qua...

"Lời thề không thể hoàn thành thì là cái quái gì.... Chỉ cần anh còn chưa chết nhất định sẽ bảo vệ em? Nhưng anh làm được sao?"

Trình Xá nhìn Trình Khiếu từ từ xuất hiện trước mặt, câu hỏi cuối cùng vẫn như đang vang vọng bên tai hắn, khi Trình Khiếu mất đi cô gái hắn yêu thương, trong lòng hắn bắt đầu hoài nghi niềm tin của mình, ngoại hình, hành động của hắn bắt đầu trở nên phóng đãng, nhưng nội tâm hắn... Vẫn là một người đàn ông chân chính, một quân nhân kiên nghị!

Trình Xá vụt bật dậy từ tế đàn, mở mắt nhìn quanh, nhưng đến khi thấy đám Trình Xá vây quanh, hắn không ngờ lại ngáp dài nói:

- Đừng làm phiền ta, để ta ngủ thêm tý nữa đi...

Nói đoạn lại muốn nằm xuống, có điều hắn vừa mới hạ lưng xuống đã nhận ra có gì đó không đúng, lập tức ngẩng đầu lên.

-Đại, đại tá... đại tá Sở Hiên! Ha ha ha, chúng ta đều chết rồi à. Quá tuyệt, ta vẫn tưởng chết rồi thì vạn vật giai không, thật sự không ngờ sau khi chết lại có nhiều thứ thú vị thế này... Ủa, không để ý, âm tào địa phủ cũng bị vấn đề môi trường hả? Sao lại biến thành sa mạc hết thế này?

Trình Khiếu chỉ chỉ Sở Hiên cười ha ha, bất quá hắn chỉ mọi thứ xung quanh, tò mò nói.

Trình Xá gãi gãi đầu nói:

- Cái này thì, kỳ thực bọn ta đều chưa chết, ít nhất là bây giờ người đã sống lại.

Trình Khiếu kỳ quái chỉ chỉ vào mình rồi lại chỉ mấy người xung quanh, bấy giờ mới cười lớn nói:

- Ta biết rồi, đây là ảo giác của ta sau khi chết đúng không? Lúc trước xem phim khoa học thấy có nói con người lúc chết sẽ sinh ra ảo giác về khát vọng lớn nhất trong nội tâm. ***, ta sớm đã muốn được một lần xoa đôi....

Trình Khiếu vừa nói vừa vân vê tay như đang xoa bóp cái gì đó, còn ánh mắt hắn thì trực tiếp xuyên qua mọi người, chĩa thẳng vào Triệu Anh Không.

Triệu Anh Không vẻ mặt không hề thay đổi, chỉ yên lặng dựng bàn tay lên, móng tay cũng không quá dài nhưng khi Trình Khiếu nhìn thấy nàng chĩa móng tay lên hắn lập tức run bắn người, cười ha ha nói:

- Mẹ nó, chán thật đấy, ta thế này mà lại bị ảo giác của mình dọa sợ, nói như vậy... Ê ê, các ảo giác, các người định đi đâu vậy? Đừng đi mà, ảo giác của ta, cả bộ...

Lần này hắn còn chưa dứt lời một tảng đá lớn đã đập thẳng vào mũi, đẩy hắn ngã ngửa ra sau.

-Nói như vậy... Đây không phải là ảo giác của ta rồi?

Trình Khiếu nằm trên một chiếc giường quân dụng, trên mũi chườm một bình nước lạnh, nhìn bộ dạng tên này cũng đáng thương, chỉ vì nói năng lung tung mà thiếu chút nữa cái mũi bị đá đập gãy, vẫn còn may là hiệu quả ngâm trong nước thuốc từ nhỏ đến giờ đã thể hiện ra, sức chịu đòn của hắn cao hơn bình thường rất nhiều, miễn cưỡng được người khác dìu về doanh trại, ngoan ngoãn nằm trên giường nghe Trịnh Xá kể lại những chuyện sau khi gặp tiểu đội luân hồi Ác Ma.

-...Tình huống cơ bản là như vậy, mục tiêu của ta là cùng mọi người khiêu chiến Ác Ma đội, chính diện nghênh chiến chúng, lần sau gặp lại ta không muốn đồng đội lại phải chết một người.

Trịnh Xá nhìn ba người vừa hồi sinh khẽ nói, trong đó Trình Khiếu nằm trên giường rên rỉ, Trương Hằng thì ôm mặt rụt rè nhìn Trịnh Xá, chỉ có Triệu Anh Không biểu hiện vẫn thản nhiên, thờ ơ nhìn Trịnh Xá, bộ dạng tựa hồ không hề nhớ Trịnh Xá vừa ôm mình lúc trước, chỉ là khi ánh mắt Trình Khiếu vòng qua mấy người chĩa vào ngực nàng, cô bé này mắt không trông nghiêng, chớp lấy một cái gạt tàn bằng thép ném thẳng vào mặt hắn.

-E hèm.

-Trịnh Xá hắng giọng lôi kéo sự chú ý của mọi người lại rồi nói:

-Tình huống cơ bản đã đã giải thích xong, tiếp theo ba người các người sẽ cùng gia nhập thế giới phim kinh dị chiến đấu. Triệu Anh Không cùng Trình Khiếu thì không có gì phải nói, chỉ cần các người quyết định tốt mình sẽ dùng vũ khí gì là được, nhất là Trình Khiếu, người có nghề y thuật, lúc về tìm biện pháp có thể động thủ trên chiến trường, cũng như tạm thời nâng cao sức sống cho mọi người, kim châm lần trước đã mất rồi, nếu người vẫn cần thì lúc về bọn ta sẽ hoán đổi giúp người. Chuyện ta muốn nói bây giờ là... Trương Hằng, muốn ta hồi sinh cô ấy không?

Trương Hằng vốn đang tập trung tinh thần nghe ngóng, nhưng Trịnh Xá nói ra câu này sắc mặt hắn lập tức xanh lè, người không biết còn tưởng hắn tức giận, nhưng những người quen thuộc thì biết, hắn đang sợ hãi... Sợ hãi đến mức da mặt phát xanh.

-Không, không nên hồi sinh bây giờ.

Ngoài dự đoán của Trịnh Xá, Trương Hằng lắc đầu quyết đoán nói.

-Đương nhiên là không phải hồi sinh tại đây, khi chết cô ấy còn chưa hoàn thành một phim kinh dị, lúc về trực tiếp hồi sinh tại chỗ Chủ Thần là được.

Trịnh Xá kỳ quái nói.

Trương Hằng vội vã lắc đầu nói:

- Không, ý ta là... ý ta là không muốn cô ấy sống lại nhanh như vậy, bởi vì hiện tại ta còn chưa có đủ thực lực bảo hộ cô ấy, cũng không có dũng khí đối mặt với cô ấy, dù không phải là kẻ địch nhưng một khi nhìn

thấy cô ấy, trái tim ta vẫn... Vì thế cho ta một thời gian đi, đến khi ta có dũng khí đối mặt với cô ấy, khi ta có thể xin cô ấy tha thứ hoặc giết ta, đến lúc ấy hãy hồi sinh cô ấy!

Trịnh Xá lắc đầu bất đắc dĩ, hần thở dài một tiếng rồi nói với những người còn lại:

- Quên đi, chuyện này tạm thời bỏ qua, chúng ta bàn xem tiếp theo sẽ làm gì. Do lần mọi chuyện rất thuận lợi, gần như không có gì trì hoãn nên chúng ta còn phải ở lại thế giới này vài ngày nữa, sau đó sẽ tới thế giới Resident Evil... Đến đó tìm Progenitor virus giúp mọi người mở cơ nhân tòa tầng thứ nhất, nhận tiện xem xem Progenitor virus có phải một tình tiết kịch bản không, nếu đúng không biết chừng chúng ta còn có thể kiếm được một mẻ lớn ấy chứ.

Trịnh Xá đang thao thao bất tuyệt, Triệu Anh Không bỗng nhìn hần chằm chằm nói:

- Người đã xem quá khứ của ta?

Trịnh Xá ngăn người vội gật đầu nói:

- À đúng, khi hồi sinh đều có thể thấy được lúc người đó chết và quá khé, thật sự ta cũng không cố ý, nếu người khó chịu thì ta xin lỗi vậy...

Triệu Anh Không lại yên lặng cúi đầu, vẻ mặt mê mang, thì thào nói:

- Không phải cái này, ta chỉ muốn hỏi người.. Hần, vì sao phải phản bội bọn ta, vì sao phải làm như thế, chẳng lẽ đúng như hần nói sao? Chỉ vì muốn thử sức mạnh của mình đến đâu, chỉ vì như vậy mà hần có thể giết hết tất cả đồng đội từng kề vai chiến đấu ư?

Trịnh Xá đứng dậy tới chỗ Triệu Anh Không, không hiểu tại sao hần chỉ cảm thấy cô bé này rất đáng thương, nhìn có vẻ kiên cường nhưng kỳ thật nội tâm đã mang đầy vết thương, chỉ cần đâm nhẹ một nhát sẽ khiến nàng đau đớn đến không thể tin tưởng được bất kỳ ai nữa.

Trịnh Xá vuốt tóc Triệu Anh Không nói:

- Ta cũng không biết tại sao hần lại làm như vậy, vì thế người phải tự mình đi tìm, tự mình hỏi hần tại sao... Bất quá người hãy nhớ, bọn ta luôn ở cạnh người, bọn ta cũng là đồng đội của người, hơn nữa còn một chuyện người phải tin tưởng... Không ai có thể giết chết bọn ta!

366. Đoàn Đội Cường Hóa (1)

Sau khi hồi sinh ba người, mọi người cũng không còn việc gì đáng làm tại thế giới The Mummy này nữa, mỗi ngày dành ra một đoạn thời gian giảng giải những chuyện đã xảy ra trong thời gian vừa qua, mọi người đã làm những gì, hồi sinh những ai, vượt qua những bộ phim kinh dị nào giới thiệu những thành viên xa lạ trong đội với nhau... Tóm lại sau khi giải quyết hết những chuyện linh tinh, đến khi trở lại Cairo, muốn thuê thuyền đi câu cá như những lần trước thì lại được báo rằng quân đội Anh đã ban lệnh giới nghiêm mặt sông, không cho phép bất kỳ thuyền bè không phục vụ việc công nào được xuất hiện

Đây lại là hạng mục tiêu khiển số một của mọi người mà quan trọng nhất là Sở Hiên tựa hồ rất có hứng thú với việc câu cá, khi nghe quân Anh ban lệnh giới nghiêm mặt sông, hần chỉ cười nhạt nhưng lại kiến mọi người sợ đến nỗi phải lôi hần chạy thẳng ra ngoài Cairo, tới tận thượng du sông Nile bồi tiếp hần câu cá mấy ngày. Thật sự tận đáy lòng ai cũng lo lắng, chỉ sợ Sở Hiên tức giận quân đội Anh, làm chuyện gì quá giới hạn thì có thể mấy ngày sau sẽ không thể an toàn trở lại Chủ Thần không gian hay không nữa, chuyện này đúng là không ai dám nghĩ tới.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong mười ngày cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, khi mọi người sắp phải quay về, Trịnh Xá dẫn viện trưởng viện bảo tàng khi nào ông ta nhận được tin nhắn của Imhotep thì lưu lại hoặc khi nào Imhotep quay lại Cairo thì để hần chờ tại thành phố, khi Trung Châu đội hoàn thành bộ phim kinh dị tiếp theo chắc cũng xấp xỉ thời gian ước định với Imhotep, đến lúc đó họ có thể đưa hần trở thành một thành viên trong Trung Châu đội.

-Imhotep? Tên bắt tử tế tự đó? Trở thành một thành viên trong Trung Châu đội?

Trương Hằng hỏi vẻ không thể tin được.

Trịnh Xá gật đầu chắc chắn nói:

- Đúng thế, kỳ thật trên thế giới này không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn, trong rất nhiều trường hợp chẳng qua chỉ là vị trí của hai bên khác nhau thôi. Lúc trước ta cũng nói rồi, sau khi chiến đấu với Ác Ma đội, bọn ta đã trải qua rất nhiều chuyện, Imhotep cũng là một trong số đó... Đến một ngày nào đó người cũng sẽ hiểu thôi, chỉ cần bản thân người mong muốn có thay đổi, ta nghĩ sẽ có một ngày được thấy người trở nên kiên cường.

Trương Hằng nhất thời cười khổ không nói gì nữa, hắn theo thói quen nhún nhún vai mấy cái mới nhận ra mình không còn cổ cung Xạ Thiên Lang nữa, liền vô thức gãi gãi đầu.

Cho dù thế nào đi nữa mọi người cũng vô kinh vô hiểm từ thế giới The Mummy trở lại Chủ Thần không gian, lần này ngoài hồi sinh ba người họ còn lấy được một số tin tức có thể liên quan tới tình tiết kịch bản tại thế giới này, ví dụ như đầu tượng phát phát xuất điện quang, ví dụ như Imhotep vẫn đang tìm kiếm chén thánh, bất quá mọi người cũng không để ý lắm boier vì sau khi trở lại Chủ Thần không gian, họ còn phải tính toán xem trước tiên nên cường hóa cái gì, sử dụng vũ khí như thế nào.

La Cam Đạo là mẫn cảm nhất, hắn hình như sợ người khác lại tới cướp mất điểm thưởng và chi tiết kịch tình của mình, vừa về đến Chủ Thần không gian, thậm chí chưa kịp ăn trưa với mọi người đã trực tiếp đi tới quảng trường hoá đổi một con robot màu bạc cao gần bốn mét. Đây là một con robot đứng nghiêm, không phải loại đồ chơi như robot gấu Pooh, mà khi La Cam Đạo nhìn thấy robot này hắn hưng phấn đến mức thiếu chút nữa thì phát khóc, nếu không phải còn giữ được chút lý trí không biết chừng tên này còn có thể ôm người máy cắn một miếng.

-Chính là nó, VF-00 Phoenix trong Robotech, có thể biến thành dạng robot chiến đấu, thành dạng máy bay, còn cả dạng nửa robot nửa phi cơ, hơn nữa nó còn có thể chiến đấu trong vũ trụ, khoang điều khiển kín hoàn toàn, không cần lo lắng chuyện rò khí, tóm lại, đây mới là robot thật sự!

La Cam Đạo bên bàn ăn vừa ăn uống nhồm nhoàm vừa hưng phấn bàn luận về robot hắn vừa hoá đổi, còn Sở Hiên chỉ thản nhiên hỏi một câu:

- Tình hình năng lượng của nó thế nào?

Hỏi xong lập tức im lặng.

La Cam Đạo rất không cam lòng nói:

- Thật sự hơi quá đáng, khi hoá đổi robot này, Chủ Thần không ngờ lại nói với ta, nó chỉ có thể sử dụng được trong vòng mười lăm phút, cũng tức là mỗi lần chiến đấu chỉ được mười lăm phút, năng lượng của nó lại là điện năng, sau khi sử dụng hết lại phải nạp lại nếu không tác dụng của nó chỉ tương đương với một khối sắt vụn... Sở Hiên, xin người đấy, giúp ta cải tạo lại con robot này đi.

Nói tới đây, La Cam Đạo cũng hiểu rằng muốn thay đổi phương thức sử dụng con robot này, điểm mấu chốt vẫn là tên vô cảm này, vì thế hắn lập tức cầu khẩn Sở Hiên.

Sở Hiên cũng không từ chối mà sảng khoái đáp ứng yêu cầu của La Cam Đạo, chỉ là hắn cũng có điều kiện, đó là bắt La Cam Đạo phải dùng toàn bộ số điểm thưởng còn lại hoá đổi một ít kim loại hiếm có (quan trọng là hai chữ hiếm có này), chính những kim loại này sẽ dùng để chế tạo bộ phận dự trữ nội lực cùng bộ phận chuyển hóa nội lực thành điện năng.

Sau bữa cơm, số điểm của La Cam Đạo đã bị lột sạch, mà chứng kiến toàn bộ quá trình bắt chẹt, Trương Hằng chỉ biết trợn mắt há mồm.

Trịnh Xá bấy giờ mới nhớ ra hai người Triệu Anh Không cùng Trương Hằng chưa hề hợp tác với Sở Hiên, cho dù lúc trước khi phối hợp tác chiến trong đội cũng có Tiêu Hoàn Luật đủ sức bày mưu tính kế nhưng dù nhìn từ hướng nào đi nữa cũng đều thua kém mưu lược tính toán của Sở Hiên rất nhiều, chuyện này kỳ thật cũng chẳng có gì phải bàn cãi, Sở Hiên đúng là loại nhân vật thiên tài vượt xa người khác về phương diện mưu trí.

So với La Cam Đạo gần như cố chấp về mặt robot, ba người mới hồi sinh lại chẳng có yêu cầu gì lớn đối với vấn đề vũ khí, ví dụ như Triệu Anh Không chỉ cần một con dao găm tiện lợi là được, Trương Hằng thì loại

cung nào cũng bắn ra được mũi tên có uy lực như nhau. Về phần Trình Khiếu, đã mở cơ nhân tảo, hơn nữa bản thân còn có trình độ võ thuật nhất định, cho dù tay không nghênh địch người thường cũng không có khả năng tiếp cận hẳn.

Cho dù thế nào những thứ cần cường hóa thì vẫn phải cường hóa, mỗi người đều có một lượng lớn điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình, tương tự mỗi đội viên cũng có thứ cần cường hóa riêng, sau khi ăn trưa, mọi người theo Trịnh Xá ra quảng trường, còn Trịnh Xá cũng thông qua quyền đội trưởng bắt đầu tìm kiếm các thuộc tính cường hóa hoặc vũ khí mà từng người cần.

-Đầu tiên là Chiêm Lam, kỹ năng tinh thần lực rất phong phú, hơn nữa trong đó kỹ năng nào cũng hữu dụng, có điều ta cảm thấy người trước tiên nên cường hóa kỹ năng... không chế tư duy. Còn nhớ lúc chúng ta chiến đấu với Ấn Châu đội không, tinh thần lực không chế giả bên đó hẳn là đã cường hóa kỹ năng này, đây là kỹ năng tinh thần lực cấp 2C, theo giới thiệu nó chỉ có thể khống chế người bình thường nghị lực tinh thần không mạnh, chưa mở cơ nhân tảo, thực lực cũng yếu ớt. Tuy nhiên nó còn có một bản tiến hóa đó là kỹ năng tinh thần lực cấp 2B, điều khiển tư tưởng, có thể khống chế bất kỳ người hoặc sinh vật nào có tinh thần lực không mạnh bằng người, vì thế ta cảm thấy đây có lẽ là kỹ năng người nên hoán đổi, hơn nữa khi chúng ta tiến vào thế giới Resident Evil tác chiến, kỹ năng này cũng sẽ có chỗ sử dụng.

Trịnh Xá nhắm mắt liên lạc với Chủ Thần, vừa xem xét thuộc tính cường hóa Chủ Thần đưa ra vừa nói với Chiêm Lam.

Chiêm Lam cũng rất ngoan ngoãn, vừa nghe lời lập tức cường hóa kỹ năng này, sau khi cột sáng từ Chủ Thần hạ xuống bảo trùm lấy năng, không lâu sau Chiêm Lam đã hạ xuống đất, một mực nhắm mắt đứng đó.

Trịnh Xá vội vàng hỏi:

- Thế nào, thử dùng với bọn ta xem? Yên tâm đi, chỉ cần không ác ý khống chế người khác, kỹ năng này kỳ thật có thể thăm dò tinh thần lực mạnh yếu của đối tượng, mặc dù không hẳn là người tinh thần lực mạnh sẽ có sức chiến đấu mạnh nhưng kỹ năng này có lẽ vẫn có thể thăm dò thực lực của người khác ở một mức độ nhất định. Thế nào? Có thể tìm hiểu mức độ tinh thần lực mạnh yếu của bọn ta không?

Chiêm Lam nhắm mắt cười hì hì, gật đầu, năng bước tới mấy bước nói:

- Trong mấy người tinh thần lực của người và La Cam Đạo là mạnh nhất, sau đó đến Sở Hiên, Triệu Anh Không, Zero, Vương Hiệp, Bá Vương, tinh thần lực của Trương Hằng là yếu nhất, cảm giác thiếu một chút nữa là khống chế được hẳn...

Sắc mặt Trương Hằng nhất thời có chút không tự nhiên, bất quá gã thanh niên này cũng là người thẳng thắn, hẳn lập tức mỉm cười tự giễu, giống như chẳng hề lo lắng chút nào chuyện tinh thần lực mình quá yếu.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Tinh thần lực mạnh yếu có lẽ là liên quan đến ý chí cầu sinh hoặc độ kiên định trong tâm lý, chuyện này ta cũng không quen thuộc lắm, tóm lại người cần thử nghiệm thêm một chút, sau này khi chiến đấu với đoàn đội khác, kỹ năng này rất có thể là biện pháp thăm dò đối phương mạnh hay yếu tốt nhất của chúng ta. Người cường hóa tiếp theo là Bá Vương... Người còn một chi tiết cấp B, hơn 5000 điểm thưởng phải không?

Bá Vương lập tức gật đầu hưng phấn, cười lớn nói:

- Trước tiên cứ cường hóa lên huyết thống người sói cấp C đi, còn lại hai chi tiết cấp C cũng chưa biết nên làm thế nào, nhưng tóm lại cũng không thể keo kiệt quá phải không? Cứ giúp ta hoán đổi một khẩu railgun mới đã, khẩu cũ đã bị hủy rồi.

Trịnh Xá lắc đầu đáp:

- Huyết thống người sói chắc chắn là phải cường hóa, ngoài nó ra, phương diện vũ khí hạng nặng người cũng cần cân nhắc một chút. Railgun uy lực đương nhiên là lớn nhưng dù sao cũng có một khuyết điểm chí mạng, chẳng lẽ người lại muốn nổ tan ngực lẫn nữa? Vì vậy lần này người nên hoán đổi vũ khí khác đi... Ta nghĩ người nhất định sẽ thích món vũ khí này.

-Pháo vác vai liên xạ cỡ nhỏ... Vô hạn đạn, thứ này thì thế nào?

367. Đoàn Đội Cường Hóa (2)

Bá Vương lập tức toát cả mồ hôi nói:

- Vấn đề này... Ta thừa nhận là ta rất thích vũ khí hạng nặng nhưng món này không phải hơi quá nặng sao? Ta chỉ muốn cầm một khẩu súng hỏa lực mạnh nhìn chiến một chút thôi chứ không nghĩ đến chuyện dùng một khẩu pháo vác vai liên xạ... Đó là pháo mà!

Trịnh Xá cười gật đầu nói:

- Không sai, chính là pháo. Mỗi phút bắn được khoảng năm mươi phát, đó là tốc độ bắn cực hạn, tầm bắn tối đa khoảng hơn 3,5 km, cũng gần tương đương với tên lửa chống tăng. Đương nhiên, bắn một phát là ngấm ngay, người không thấy vai vác hai khối thép lớn trông bộ dạng cũng uy mãnh hơn nhiều à?

Bá Vương lắc đầu lia lịa, Sở Hiên bấy giờ mới lên tiếng:

- Hoán đổi thứ này là đề nghị của ta, bởi vì pháo vác vai liên xạ cỡ nhỏ ngoài đạn pháo thường ra còn có thể bắn được một số loại đạn đặc thù ví dụ như tên lửa hạt nhân mini mà chúng ta sắp lấy được. Mặc dù nó có một khuyết điểm rất lớn là khi cận chiến thì hoàn toàn vô dụng nhưng về phương diện tầm xa, khẩu pháo này gần như sẽ thành trung tâm của cả đội, người tự cân nhắc đi.

Bá Vương cũng khá thông minh, nếu đến cả Sở Hiên cũng đã nói như vậy hẳn liền dứt khoát gật đầu đáp ứng, sau khi quyết định xong thuộc tính cường hóa cùng vũ khí Bá Vương trực tiếp đứng dưới Chủ Thần nhắm mắt lại. Giống như Chiêm Lam cường hóa lúc trước, một luồng sáng từ Chủ Thần hạ xuống bao trùm lấy Bá Vương một lúc, khi hắn mở mắt ra ngoài hai khối vũ khí bằng thép xuất hiện trên mặt đất, Bá Vương cũng cảm thấy cường độ thân thể tăng cao rất nhiều, dù là sức mạnh hay tốc độ, thậm chí cả sức phản ứng thần kinh cũng tăng mạnh, đặc biệt khi hắn tiến vào trạng thái người sói mới phát hiện thân thể mình bắt đầu bành trướng ra.

Những người xung quanh đều trợn mắt há mồm nhìn Bá Vương, đầu tiên là bộ lông trên người hắn càng lúc càng trở nên rậm rạp, dần dần lớp lông trên người Bá Vương đã dày đến mức khoa trương. Mặt khác thân thể hắn cũng bắt đầu phình ra, vốn Bá Vương đã rất cao lớn, đến hiện tại còn tăng thêm gần một mét, thân thể cao lớn cộng thêm bộ lông dày như vậy chẳng thể nhìn ra bộ dạng người sói mà giống như một con tinh tinh rất to.

Bất quá Bá Vương vẫn cảm thấy khá ổn, vung vẩy tay chân ước lượng sức mạnh của mình, không thể phủ nhận, huyết thống người sói mặc dù không có những thứ như năng lượng vampire nhưng lại có đặc điểm mà cường hóa vampire không thể bằng được, đó là tổ chất thân thể và tổ chất sức mạnh, ít nhất là bản thân Trịnh Xá khi cường hóa vampire cấp C hẳn chắc chắn không có tổ chất thân thể và lực lượng mạnh như của Bá Vương.

Bá Vương thể hiện một lúc xong hẳn giải trừ biến thân, bấy giờ mới nhắc hai khối vũ khí bằng thép dưới đất lên. Khẩu pháo vác vai liên xạ cỡ nhỏ này chia làm hai bộ phận trái phải gắn lên hai vai, có thể đồng thời bắn đạn cũng có thể nhờ người khác đứng phía sau thay đạn pháo hoặc tên lửa mới, trọng lượng khoảng 40kg, chưa tính trọng lượng của đạn pháo hoặc tên lửa, tóm lại, đây không phải vũ khí mà người thể chất bình thường có thể sử dụng được.

Bá Vương mặc dù miệng nói không thích nhưng khi thật sự cầm món vũ khí này lên tay hắn vẫn cười rất vui vẻ, sau đó lại nhú mày nói:

- Vũ khí hạng nặng thì xong rồi vậy khi ta chiến đấu tầm gần, tầm trung thì dùng vũ khí gì? Không thể vẫn cứ cầm lớn trông bộ dạng

Nghĩ tới đây, Trịnh Xá cũng dứt khoát, dẹp bỏ tìm kiếm chiêu thức võ công, quay lại phía ba người Triệu Anh Không, đầu tiên hắn nhìn Triệu Anh Không hỏi:

- Anh Không, ngươi muốn vũ khí kiểu gì, vẫn là chủy thủ chăng?

Triệu Anh Không tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó, khi Trịnh Xá hỏi, cô bé này hơi giật mình rồi mới nói:

- Chỉ cần có thể giết người là được, vũ khí gì cũng thể...

Dứt lời sắc mặt lại lộ vẻ xuất thần, khó hiểu như lúc trước.

Trịnh Xá trong lòng khẽ cười khổ, hắn đương nhiên biết Triệu Anh Không trong đầu đang nghĩ cái gì, có lẽ đối với bọn hắn mà nói cuộc chiến với Ác Ma đội đã cách đây rất lâu nhưng đối với ba người vừa hồi sinh, trận chiến đó giống như vẫn còn hiển hiện trước mắt, đặc biệt là với Triệu Anh Không mà nói, mối thù thấu xương đó là chuyện không thể dễ dàng bỏ qua.

Trịnh Xá đang muốn tìm kiếm vũ khí nào thích hợp cho ám sát thì trong lòng chợt động, vội vàng mở túi không gian, lấy thanh trọng kiếm hai tay cùng cây cung kim loại màu bạc ra. Đây là chiến lợi phẩm lấy được trong bộ phim kinh dị lần trước, mặc dù vì đủ loại tình huống trì hoãn nên không cướp được thất lưng chứa đồ của Sâm Châu đội nhưng hai món vũ khí này chẳng lẽ lại không phải vũ khí ma pháp truyền thuyết cấp A, nếu có thể sử dụng thì cũng coi như là một khoản thu hoạch bất ngờ.

Trịnh Xá cười đưa thanh trọng kiếm hai tay trong suốt ra, Triệu Anh Không mặc dù vẫn đang bồn chồn nhưng với trực giác phải có của một thích khách, khi thanh kiếm tới gần, nàng vẫn vô thức nắm lấy chuôi kiếm, thuận thế vung động vài cái, tiếp đó giờ cao nó lên, đến lúc này Triệu Anh Không cuối cùng mới hiểu mình đang cầm một thanh trọng kiếm hai tay.

-Món vũ khí này hình như chỉ người hoá đổi mới có thể sử dụng được kỹ năng của nó nhưng thuộc tính trong suốt vẫn không thay đổi, hơn nữa nó còn có tác dụng hủy diệt năng lượng, ta nghĩ ngươi chắc là sẽ thích một vũ khí trong suốt đúng không?

Trịnh Xá nhìn Triệu Anh Không cười nói.

-Tên nó là thanh kiếm Excalibur.

(*)Chokushi no Magan - 𐄂: 'æ»ã?@écS¼ - đôi mắt của Shiki Tohno trong Tsukihime.

(**)Sharingan - 𐄂 "è¼ªçS¼ - kỹ năng của gia tộc Uchiha trong Naruto ("tả" ở đây có nghĩa là viết không phải bên trái).

(***) Byakugan - 𐄂 "½çS¼ - kỹ năng của gia tộc Hyuuga trong Naruto.

(****) có lẽ ko cần nói nữa.

369. Trở Lại Resident Evil

Sau khi cường hóa một ngày một đêm, sự hưng phấn của các đội viên cũng dần dần hạ xuống, vấn đề tiếp theo là mọi người phải tiến hành huấn luyện khắc khổ để thích ứng với vũ khí hoặc kỹ năng mới hoá đổi, tránh tình trạng như Sâm Châu đội, có vũ khí cùng kỹ năng mạnh mẽ nhưng lại vì ý thức cũng kỹ xảo chiến đấu không đủ mà trở thành điểm thưởng cho người khác xơi, như vậy không khỏi quá ngu xuẩn.

Ngoài tập luyện, đoàn đội còn rất nhiều chuyện phải làm, một là cường hóa Long huyết, đối với ba người vừa được hồi sinh mà nói, bốn mục tổ chất thân thể bỗng nhiên tăng lên 100 điểm, ngoài một ít điểm thưởng chữa trị thân thể khiến người khác phải bỏ ra hộ thì không tốn kém gì nữa, đúng là một bước tiến lớn.

Hai là cường hóa của Trình Khiếu, thật sự cũng không thể gọi là cường hóa, do Trình Khiếu mới cường hóa nên kim châm của hắn đã mất, lần này Trịnh Xá vốn định hoá đổi một hộp kim châm khác, không nghĩ rằng Trình Khiếu lại lựa chọn một bộ dụng cụ phẫu thuật chỉ tốn điểm thưởng, ngoài ra hắn còn yêu cầu Trịnh Xá mua rất nhiều loại độc vật sống hoặc chết cùng nhiều thảo dược hiếm có từ chỗ Chủ Thần.

-Ha ha ha, nói thật với ngươi chứ, Trịnh Xá, nguyên nhân từ đâu khiến ta học tập các loại y thuật từ chỗ các cụ là vì muốn luyện thành cực, cực phẩm xuân dược số một thế giới! Ta muốn có một cây...

Bốp!

Đây đúng là nguyên văn lời Trình Khiếu, chỉ là hắn vừa mở miệng liền lập tức bị mấy cô gái quây lại đánh đập, đến lúc đứng lên thì mặt mũi đã sưng húp như một con gấu trúc.

-... Ý ta là nuôi ra một loại cổ không nhất thiết toàn là độc dược, kỳ thực tác dụng của cổ cực kỳ lớn, ví dụ như có thể khiến vết thương giảm chảy máu, thậm chí có thể khiến đoạn chi gãy vẫn bảo tồn sức sống, chờ đến khi ta dùng phẫu thuật ghép lại có thể nhanh chóng lành lặn, giúp sức hồi phục của con người tăng gấp mấy lần các loại. Đây là phương diện cổ có lợi, còn về cổ giết người thì có loại khiến người thất khiếu chảy máu không ngừng mà chết, hoặc khiến người ta lâm vào điên cuồng, sinh ra ảo giác tự tàn sát...

Nghe Trình Khiếu nói, Trịnh Xá lập tức cảm thấy hứng thú, vội vã hỏi han cách chế tạo cổ, đặc biệt là loại hình giết người cần những tài liệu đặc biệt nào, mất bao nhiêu thời gian nhưng câu trả lời của Trình Khiếu lập tức khiến Trịnh Xá có cảm giác muốn bốp chết hắn tại chỗ.

-Ha ha ha, người không hiểu à? Lúc trước vì muốn chế tạo xuân dược nên ta mới học tập kỹ thuật chế cổ và luyện thuốc, vì thế chỉ học loại làm lợi cho mình thôi, các loại cổ khác... ta hoàn toàn không xem qua.

-....Người chết đi được rồi đấy.

Cho dù thế nào, Trung Châu đội cuối cùng cũng xuất hiện một nhân vật giữ vai trò quân y, theo như Vương Hiệp nói, y thuật của Trình Khiếu thật sự rất khá, ít nhất hắn từng chứng kiến Trình Khiếu trong một lần đối luyện dã chiến, sử dụng vài dụng cụ thô sơ mang theo cứu sống một binh sỹ bị thương trí mạng, từ một vài phương diện nào đó mà nói, tác dụng của Trình Khiếu đối với đoàn đội vượt xa sức chiến đấu thông thường.

-Tình huống cơ bản là như vậy, hay món vũ khí hoàn toàn có thể sử dụng nhưng cây cung màu bạc thì không bắn ra được tên năng lượng như Zero nói, trọng kiếm hai tay trong suốt cũng không có kỹ năng đặc thù nào, tóm lại hai món vũ khí này đều sử dụng như vũ khí ma pháp truyền thuyết thông thường. Dù sao thì Triệu Anh Không cùng Trương Hằng chỉ dựa vào kỹ năng bản thân cũng có thể phát huy sức chiến đấu cực mạnh, không nhất định cần phải cường hóa thuộc tính hay vũ khí gì nhiều.

Sở Hiền lạnh nhạt nói với Trịnh Xá, đây là chuyện hai người trao đổi trước khi tiến vào thế giới phim kinh dị.

Trịnh Xá cười đáp:

- Đúng thế, trong Trung Châu đội trước kia, sức chiến đấu của hai người họ đã rất mạnh, chỉ là tinh thần Trương Hằng không ổn định, khi thấy máu hoặc nghĩ đối phương muốn tấn công thì hắn sẽ trở nên sợ hãi, không dám chiến đấu nữa, cường hóa tâm thần ngưng tụ ta nghĩ hắn là sức chiến của hắn sẽ tăng lên không ít, còn chuyện kia thì sao? Pháp khí hộ thân cấp 2B đó thì thế nào?

Sở Hiền lắc đầu nói:

- Không thể chữa trị, tại chỗ Chủ Thần chỉ có mục bổ sung năng lượng mới, không có lựa chọn sửa chữa vật phẩm, hai món pháp khí này cơ bản là đồ vứt đi, trừ phi có thể tìm được quy tắc chuyển hóa năng lượng trong đó, nếu không hai món này không thể sử dụng được nữa.

Trịnh Xá thở dài không nhắc lại chuyện này nữa, một lúc sau mới nói:

- Chỉ đáng tiếc, để hai tên cận bã Sâm Châu đội trốn thoát, cả thất lưng chứa đồ của chúng cũng không lấy được, nếu không từ vũ khí và đạo cụ bọn chúng hoán đổi có thể thấy, trong thất lưng chứa đồ rất có khả năng chứa đồ tốt, ai...

Thở vắn than dài một lúc, Trịnh Xá mới quay sang Sở Hiền nói:

- Thật sự phải tiến vào thế giới Resident Evil cướp Progenitor virus à? Ta cảm thấy vẫn hơi quá sớm, mặc dù thực lực của đoàn đội đúng là đã tăng lên rất nhiều nhưng muốn dùng sức của mười người bọn ta đối kháng với thế lực siêu cấp trong một thế giới phim kinh dị, chuyện này ta chung quy vẫn thấy có chút khó khăn.

Sở Hiền không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Bộ phim kinh dị tiếp theo là gì?

Trịnh Xá ngăn người đáp:

- Lord of The Rings, đoàn đội tác chiến, không phải ta đã nói lúc trước rồi à?

Sở Hiên lặng lẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, đoàn đội tác chiến... Lần này không nhận được thông báo chúng ta tiến vào cuối cùng đúng không? Nói cách khác, bộ phim kinh dị lần này đội chúng ta không còn là đội mạnh nhất nữa, mặc dù có thể tiến vào thế giới phim trước năm giữ "Thế", nhưng đồng dạng chúng ta cũng gặp nguy hiểm khi đối mặt với các đoàn đội khác, mặc dù vẫn chưa dám khẳng định nhưng trước mắt đoàn đội có thể mạnh hơn chúng ta... Rất có thể là tiểu đội luân hồi Ác Ma hoặc tiểu đội luân hồi Thiên Thần, ít nhất cũng đến 50%. Đây là lý do vì sao trước khi bộ phim này bắt đầu, chúng ta phải tiến vào thế giới Resident Evil đoạt lấy Progenitor virus, cho dù là tiêm cho tân nhân mới gia nhập đội hoặc cho chính chúng ta, sau khi mở cơ nhân tỏa thực lực của đội viên sẽ đại tăng, đối diện với đối phương cũng có thêm phần thắng. Ta nghĩ người chắc cũng hiểu, cả đội ngoài người ra, những người còn lại đều đã không còn vợ hội sống lại nữa...

Trịnh Xá trầm mặc một lúc lâu rồi mới gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi... Vậy cứ theo kế hoạch đã định, sáng ngày mai cả đội bắt đầu tiến hành đối luyện, để họ nhanh chóng thích ứng vũ khí và kỹ năng của mình, sau đó chờ đến lúc người cải tạo hệ thống năng lượng cho robot của La Cam Đạo xong, chúng ta sẽ tiến vào thế giới Resident Evil!

Trên thực tế, Sở Hiên là người bận rộn nhất trong đội, hẳn đầu chỉ phải cải tạo hệ thống năng lượng cho robot không thôi, hẳn còn phải thêm cho VF-00 Phoenix hệ thống phóng điện, hệ thống định vị tiểu đội các loại, nếu không một khi robot di chuyển cách mọi người quá xa, liên lạc sẽ thành vấn đề đầu tiên.

Ngoài ra, Sở Hiên còn đặc ý chế tạo hai chiếc nhẫn mithril bổ sung năng lượng để Trịnh Xá dự trữ nội lực và năng lượng vampire. Mặc dù thời gian duy trì Hủy diệt không tăng lên, dù gì thì trạng thái này trước tiên phải xem cường độ thân thể Trịnh Xá, là con dao hao lưỡi trước khi đả thương người phải làm bị thương mình, nhưng năng lượng dự trữ gia tăng thời gian Trịnh Xá sử dụng Bạo tạc sẽ lâu hơn rất nhiều, bốn chiếc nhẫn mithril giúp Trịnh Xá khi sử dụng Bạo tạc không cần lo thiếu năng lượng, ít nhất là không cần phải tận lực giải trừ trạng thái để tiết kiệm năng lượng tiêu hao.

Cứ như vậy, từ ngày thứ hai, cả đội bắt đầu tiến hành huấn luyện và đối luyện trong tầng hầm nhà Trịnh Xá, ngoài để đội viên thích ứng với vũ khí và kỹ năng của mình mặt khác còn giúp ba người Triệu Anh Không dung nhập vào đoàn đội mới. Trong đó kỹ xảo chiến đấu của từng người, lĩnh vực nắm giữ, thực lực chiến đấu, cùng cả sự tín nhiệm lẫn nhau, tất cả đều không thể thuần thục trong thời gian ngắn, nhưng Chủ Thần không cho họ quá nhiều thời gian để từ từ làm quen, vì thế chỉ có thể do đoàn đội đối luyện mà dung hợp.

Cho dù thế nào, người có thực lực trong mọi tình huống đều sẽ được người khác tôn kính, thực lực của Triệu Anh Không tự nhiên là không cần phải nói, năng lực cận chiến của nàng, ngoài Trịnh Xá ra, là mạnh nhất trong cả đội, lại cộng thêm trọng kiếm hai tay trong suốt, thậm chí đến cả Trịnh Xá cũng không dám dễ dàng cận thân đối chiến. Dù sao Triệu Anh Không ra tay căn bản là không phân biệt nặng nhẹ, mỗi chiêu mỗi thức đều hoàn toàn lấy giết người làm mục tiêu, hạ thủ toàn điểm trí mạng, đây cũng phải cố ý mà là tập quán lâu dài đã tạo ra cho nàng phương thức chiến đấu như vậy, nhất kích tất sát, đặc biệt là trong tay còn có một thanh vũ khí vô hình, cho dù là Trịnh Xá cũng không nguyện ý dễ dàng đối luyện với Triệu Anh Không.

Ngoài Triệu Anh Không, sức chiến đấu của Trương Hằng cũng được các thành viên trong đội tôn trọng, tính cách tên này mặc dù như nhược nhưng bất quá chỉ là tính cách và ý chí thôi còn thực lực của hẳn cả Trịnh Xá cùng Triệu Anh Không cũng phải thừa nhận là rất mạnh, có điều hẳn cũng không thích hợp đối luyện, bởi vì chỉ cần có người tới gần, trừ phi sử dụng tâm thần ngưng tụ nếu không phản ứng tiếp theo của Trương Hằng chắc chắn là vứt vũ khí đầu hàng.

So với hai người còn lại mà nói, biểu hiện của Trình Khiếu chẳng khá chút nào, miệng thì liên tục ba hoa, mắt thì cứ nhìn chằm chằm lướt tới lướt lui vào ngực Triệu Anh Không, đến lúc trên người Triệu Anh Không

dần dần tỏa sát khí, ánh mắt hần lại chuyển sang ngực Chiêm Lam, đưa đi đưa lại, thường thường trong một buổi đối luyện, người phải ăn đòn thâm nhất sẽ là tên này...

-Xem ra Trung Châu đội còn phải đi một đoạn đường rất dài.

Trịnh Xá cảm thán nói.

Dù thế nào đi nữa, trải qua mấy ngày, sau khi Sở Hiên chuẩn bị xong mọi việc, mười thành viên của đội liền tập trung thành một vòng tròn dưới Chủ Thần tiếp đó do Trịnh Xá lựa chọn nơi sẽ tiến vào.

-Trở lại thế giới Resident Evil, thời gian... Hai mươi ngày!

370. Công Ty Umbrella.

Mọi người tiến vào thế giới Resident Evil đã vài tiếng, địa điểm là một ngõ vắng, sau khi Chiêm Lam dùng tinh thần scan một lượt, xác định họ đang ở vùng ngoại ô một thành phố sầm uất, cách trung tâm khá xa, trời lại gần tối nên cả đội kiểm đại một khách sạn coi được ghé vào nghỉ ngơi.

Trong bộ phim Jurassic Park, họ còn lại một số lớn USD chưa sử dụng, số tiền này cũng không chiếm chỗ nên Trịnh Xá vẫn lưu trong nhân, dù không cùng phim nhưng tiền tệ của cùng một quốc gia trong cùng một thời đại phát hành nên ông chủ khách sạn chỉ nấn vút một chút là lập tức sắp xếp phòng cho mọi người, thậm chí hỏi xem có cần phục vụ ăn tại phòng không?

Sở Hiên nhìn mọi người, điềm đạm nói:

- Chúng ta có hai mươi ngày, thật ra là dư ra so với dự tính của tôi 5 ngày. Theo kế hoạch của tôi, 15 ngày là vừa đủ.

Hiện tại họ không phải tiến hành nhiệm vụ, chỉ cần không tự chủ tìm nguy hiểm là hết sức an toàn. Thế nhưng đám người này không đi nghỉ, họ đến để thực hiện một việc không thể tin nổi, ít nhất là đối với người của thế giới này: Đột nhập vào công ty Umbrella, tìm và ăn trộm hoặc cướp Virus T nguyên thủy, sau đó rút về ngõ này mà không chết một ai, đi 10 về 10, tốt nhất là không chết ai. Hay nhất là đối với thế giới này họ hoàn toàn mù tịt.

- Đầu tiên, chúng ta phải xác định vị trí tổng bộ công ty Umbrella, thông tin bên trong như có vũ khí sinh hóa không, có bao nhiêu nhân viên bảo vệ, có nguy hiểm không? địa điểm Virus T nguyên thủy, trình tự lấy ra...v.v. Cuối cùng là v đ s

bắn tỉa, dù Zero bắn giỏi mấy thì cũng không thể đối phó mấy chục máy bay trực thăng, dù Zero một phát bắn tan xác 1 chiếc thì chỉ cần 1 chiếc sống sót bắn tên lửa thì hắn cũng toi 100%.Cũng trường hợp, MS của La Cam Đạo là lựa chọn lý tưởng, ít nhất là khi đó MS có thể phát huy tối đa.

Bên cạnh đó, bom của Vương Hiệp và huyết thống hắn cường hóa trong tương lai có thể điều khiển sinh vật phát nổ rất có khả năng trở thành cường giả trong việc tấn công số đông, hay Bá Vương với hỏa lực yểm hộ dày đặc, nhất là tương lai khi kiếm được Mini Nuclear Missile, bắn liên tục vài quả thì...ặc ặc..TRiệu Anh Không với khả năng ám sát và cận chiến, TRình Khiếu với kim châm và nuôi cổ, Chiêm Lam với khả năng không chế tư duy, Trương Hằng với kỹ thuật bắn cung và chiến đấu tầm xa..v.v

Tóm lại đội TRung Châu đã rất mạnh, tuy về tổng thể còn chưa so sánh với đội Ác Ma hay đội THIên Thần được nhưng qua thời gian, khoảng cách sẽ càng lúc càng nhỏ thậm chí vượt qua.

- Nãy giờ là những điều anh luôn nghĩ đến, - Trịnh Xá lẩm bẩm tự nói trong đầu - Thật ra lần này đến lấy Progenitor Virus vội vàng thế này bề ngoài là để mở khóa ADN cho các đội viên đề cao thật lực, nhưng ý tứ thật sự của Sở Hiên mình đại khái hiểu. Trong đội chỉ có Vương Hiệp và bá Vương chưa mở khóa ADN, không cần gấp gáp thế, âm mưu của gã này thâm độc hơn nhiều.

TRịnh Xá tự cười khổ:

- Khi đoàn chiến với đội Sâm Châu, Sở Hiên sơ suất không tính đến việc bọn họ dùng Telepathy liên lạc, che giấu Return Cross, thiệt hại mỗi người 4000 điểm, không mở được trang bị không gian, mất khá nhiều trang bị và Chi tiết quý giá nên hắn tìm cách bù đắp. Khi hắn an ủi anh là điểm và chi tiết qua nhiều cũng chưa chắc đã tốt, anh cũng khá vui vì tối thiểu hắn đã có chút tính người. Cũng vì thế hắn muốn mọi người đều mở khóa ADN để sau này mỗi kẻ địch giết được đều là mở khóa ADN, đó là cách hắn bù đắp cho sai sót.

Chiêm Lam ngẩn ra một lúc , dùng ý thức trả lời:

- Làm sao có thể...thậm chí đội Ác ma cũng không phải mỗi thành viên đều mở khóa, tính toán thế có vẻ...ý anh là...?

TRịnh Xá khẳng định đáp:

- Đúng vậy! Ý của anh là Sở Hiên đến lấy Progenitor Virus không chỉ để cho đội viên của mình dùng, khi hắn biết lần sau, phim Lord Of The Ring là đoàn chiến thì hắn đã tính đến việc dùng nó tiêm cho các đội viên đối phương rồi mới giết, khi đó, mỗi kẻ địch ta giết đều mở khóa hết, ặc ặc, như thế số điểm và chi tiết đội ta kiếm được hơi bị hoành tráng đấy.

Chiêm Lam nghe đoạn run lấy bầy cả người, cách suy nghĩ của Sở Hiên thật đáng sợ, mỗi hành động đều có ý nghĩa sâu xa, thậm chí đội viên đối phương chưa gặp mặt đã bị tính đến, kiểu tính toán đó thật ác độc.

- Được rồi, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, dù thế nào anh cũng tin Sở Hiên, trải qua biết bao nhiêu chuyện, giờ hắn đã là một thành viên thật sự của đội, không có hắn thì không có đội TRung Châu hôm nay. Có thể nói, nếu anh là trái tim của cả đội thì hắn là bộ óc của đội, mọi người là máu thịt của đội, chúng ta là một tổng thể, chỉ có đoàn kết chúng ta mới có khả năng đánh bại đội Ác Ma, vì chúng ta có thứ mà bọn họ không có.

Nói đến đó, TRịnh Xá đã hòa vào dòng người tiến vào tổng bộ của Umbrella ở trung tâm thành phố, đó là một tòa nhà màu bạc với các ô cửa kính bên ngoài ghép lại thành hình biểu tượng của Umbrella, một chiếc ô như tuyên bố đó là tổng bộ của Umbrella. TRịnh Xá tùy tiện đi vào Building, nhờ bộ radar sống Chiêm Lam, tình huống trong tòa nhà như vị trí bảo vệ, các hệ thống ngầm đều in trong óc hắn.

- Không có dấu hiệu nào của zombie và Hunter trong tòa nhà, từ tầng 30 trở xuống lượng bảo an khá bình thường, từ tầng 30 trở lên số lượng bảo an tăng đột biến. Từ tầng 39 đến tầng 40 không có thang máy, ở đó có một hành lang pha lê trong suốt và vũ khí hạng nặng. Tầng 40 trở đi là các phòng thí nghiệm vũ khí và các dạng robot hình người.

TRịnh xá vừa nhìn vào bản đồ scan vừa lắng nghe Chiêm Lam thông báo, đoạn hắn nói:

- Em chuyển bản đồ cho Sở Hiên rồi nói hắn với anh!

Chiêm Lam ừm một tiếng trả lời, khoảng 10 giây sau, khi TRịnh xá bước vào thang máy ấn tầng 29 thì giọng dừng dừng của Sở Hiên vang lên.

- Ta đã xem qua bản đồ, ý của người là sao?

Trịnh xá nói:

- Người đã xem qua bản đồ rồi đấy, từ tầng 30 trở lên an ninh nghiêm ngặt, ta không có ID, nếu lên đó sẽ bị phát hiện và nguy cơ xung đột với bảo an, liệu từ tầng 30 trở xuống có thể lấy được mật mã mạng nội bộ không?

Sở Hiên nghĩ một lát rồi nói:

- Sợ là không được, lần trước ta đã dùng thiết bị đó thử lấy trộm mật mã nhưng chỉ phá giải được một phần tường lửa. Hãy thử theo thứ tự sau, đầu tiên là từ tầng 30 trở xuống, sau đó là tầng 31 đến 39, vẫn không được thì lên tầng 40. Nếu lấy được mật mã thì đèn sẽ màu xanh, không lấy được đèn vàng, bị phát hiện đèn đỏ, cứ thế mà làm.

Khuôn mặt của Trịnh Xá nhăn lại:

- Người cũng biết tình trạng an ninh từ tầng 39 trở lên rồi, người cho rằng ta có cách không gây động tĩnh vượt qua hành lang giữa tầng 39 và 40 sao?

Sở Hiên vẫn đứng đờ như không:

- Tất nhiên là có cách...

373. Mật Mã(2)

"Mình có thể xác định, đây chắc chắn không phải là biện pháp". Trịnh Xá đứng trên cầu thang bộ tầng 29 nhìn ra cửa sổ, tầm cao khiến hắn chóng cả mặt, cũng may hắn không sợ độ cao nên chưa ngất lảo quay ra. Đề nghị của Sở Hiên lúc nào cũng hết sức đơn giản và trực tiếp, đó là Trịnh Xá trèo ra ngoài, tìm cách từ tầng 39 lên tầng 40 ở ngoài, dù các cửa kính đều chống đạn nhưng với Trịnh Xá thì không khác gì cửa giấy. Vấn đề là làm cách nào để Trịnh Xá vượt qua khoảng cách đó, bay chăng?

- Globin Glider thì cậu đừng mơ nữa, thứ đó ầm ĩ quá, ta cần người bí mật lên vào ăn trộm mật mã, nếu dùng của khi đó thì thành người vác dao đánh thẳng lên còn hơn.

Giọng cười của Sở Hiên nghe lạnh cả gáy. Trịnh Xá tất nhiên hiểu Sở Hiên muốn hắn dùng "Thời gian hủy diệt" nhảy ra ngoài, lại dùng "Nguyệt Bộ" chạy lên trên, trạng thái đó việc di chuyển ngược hướng là có thể, hơn nữa ở độ cao từ tầng 30 trở đi, từ dưới đất nhìn lên khó lòng phát hiện được hắn. Vấn đề là làm thế quái nào hắn có thể xác định được vị trí dừng chân và phá cửa xông vào mà không bị phát hiện.

- Chuyện đó ta đểch quan tâm, nhá, tóm lại là giờ ta bận, người tìm cách trộm mật mã rồi về khách sạn trước khi trời tối, hết..

Giọng Sở Hiên im bật, Trịnh Xá nhăn nhó cười, nhiệm vụ này thật quái dị, tuy không nguy hiểm lắm nhưng rất quái, hắn nghĩ bụng: "Thôi, thử các tầng dưới trước đã". Nhờ có Chiêm Lam, hắn dễ dàng tránh được các điểm giám sát an ninh, có vài văn phòng thậm chí không có hệ thống theo dõi, chắc không phải bộ môn quan trọng. Trịnh xá chọn một văn phòng nhiều người đẹp, khệnh khạng tiến vào rồi bí mật đặt bộ device vào hệ thống mạng, chờ nó lấy trộm mật mã. Đáng tiếc là khoảng 10' sau, đèn vàng khè cả bộ máy tuyên thất bại cho nỗ lực của hắn, đành phải thử ở tầng 30 trở lên vậy.

- Vấn đề là bây giờ mình dùng thân phận khi nào để lên trên đó- Trịnh Xá lẩm bẩm trong bụng, từ tầng 30 bắt đầu kiểm tra ID, nếu không thận trọng hắn sẽ dễ dàng bị lộ và kế hoạch stealth triệt để thật bại, bỗng hắn đột nhiên nảy ra một ý, vội liên lạc Chiêm Lam - Kỹ năng khống chế tinh thần của em có thể không chế người bình thường trong tòa nhà không?

Chiêm Lam ngẩn ra hồi lâu mới đáp:

- Có thể, một số người, đặc biệt là nhân viên văn phòng ý chí yếu có thể khống chế, nhưng em chưa quen lắm nên chỉ được khoảng mấy chục phút thôi.

- Mấy chục phút là OK rồi, em có thể xem trí nhớ của người bị khống chế không, để anh có thể tìm một lý do lên đó- Trịnh Xá gật đầu vừa ý nói.

- Em đã thử khống chế một người trên hành lang, đọc được ký ức nhưng chỉ lớp bên ngoài thôi, anh ta là một nhân viên văn thư, không có tư cách lên tầng trên, nhưng tổ trưởng của anh ta thì có thể, lên lấy chữ ký thì phải.

Chiêm Lam ngừng hồi lâu rồi mới đáp, Trịnh Xá nghe đoạn thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Vậy thì đi tìm tổ trưởng, người này không được thì người khác, chỉ cần 30' là OK rồi.

Chiêm Lam ồm một tiếng, khoảng 10" sau đã tìm được một tay tổ trưởng, gã này khoảng 30 tuổi, râu ria đầy mặt nhưng ý chí lại rất yếu. Khi Trịnh Xá đến đã thấy anh chàng đứng ngẩn ra đó.

- Ok, đây là tổ trưởng, mỗi ngày đều lên tầng trên vài lần lấy chữ ký, lần tiếp theo còn 40' nhưng tài liệu đã làm xong, anh lấy tài liệu là có thể lên được rồi.

Trịnh Xá gật gù, để đột nhập, hắn đã mặc một bộ complet phẳng phiu, tề mẩy thì trước đây hắn cũng là một tay trưởng phòng, ngôn ngữ và tư thế rất dễ tìm lại. Để che ánh mắt sắc bén, hắn lấy của anh chàng tổ trưởng cặp kính cận đeo lên, vỗ vỗ vào má điều chỉnh trạng thái rồi dĩnh đạc tiến về cầu thang.

- Trông cũng giống giống rồi đấy, nhưng anh không thấy là hành động của anh hơi bị quái à, bước chân, ánh mắt, tư thế đầy phòng bị thế kia...

Chiêm Lam lăm lăm bên tai hắn, TRịnh Xá cười khở, tự hắn nghĩ mình giả trang giống lắm rồi nhưng trong mắt người ngoài vẫn còn đây sơ hở. Nhưng sự đề phòng đã ngấm vào máu hắn, nếu không thì đã không phải đội viên của một đội luân hồi, càng không đủ tư cách thành đội trưởng.

- Biến hóa từ lúc nào không biết nữa, chúng ta không còn là người thường bé ạ, không chỉ anh mà cả em và những người khác đều thế.

Trịnh Xá nghĩ ngợi miên man, trong lúc đó, thang máy đã đi lên tầng và từ từ mở ra. Tầng 31 không nghiêm ngặt như tưởng tượng, ít nhất trên hành lang vẫn có nhân viên qua lại, chỉ vài nơi có bảo vệ gác, khi TRịnh Xá đi ngang qua, đảm bảo an ninh chăm chăm, còn hắn vẫn đường hoàng bước, khi hắn đã đi qua anh mắt đảm bảo an ninh lại chuyển hướng.

- Chiêm Lam, đã tìm được chỗ không người mà không bị theo dõi chưa?

Trịnh Xá có vẻ rất bình thản nhưng trong lòng lại khá khẩn trương, Chiêm Lam cũng vậy, một lúc mới đáp:

- Không ổn, những nơi không bị theo dõi đều rất đông nhân viên, hay em khống chế một tay lãnh đạo để anh vào đó trộm mật mã?

- Cũng được, tốt nhất là ở gần chỗ anh, anh có cảm giác bị theo dõi nhưng lại không thấy ai xung quanh, cần phải nhanh lên.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng, mấy người đàn ông mặc đồ đen nhìn màn hình theo dõi TRịnh Xá đi trên hành lang, khẽ nói với nhau:

- Không sai, đúng là hắn, người mang Virus G ở Raccoon, nhân viên cũ của công ty... Hãy thưởng cho tay bảo an là lính đánh thuê thối dịch đã phát hiện ra hắn, lần sau phát tiền thưởng phát luôn một thể.

374. Mật Mã (3)

Đến lúc Trịnh Xá được Chiêm Lam hỗ trợ tiến vào một ban công không có thiết bị giám sát, hắn cuối cùng cũng có thể gỡ cặp kính cận xuống.

"Khó chơi quá, mắt đang tốt tự nhiên lại đeo thêm kính cận, đúng là tự hành mình..."

Trịnh Xá xoa xoa mắt nói.

Chiêm Lam khẽ cười hì hì, trong phòng làm việc, một nữ nhân viên thanh tú đứng lên, chỗ cô ta vừa đứng có một chiếc máy tính, căn phòng này cũng khá rộng rãi, sạch sẽ, có thể thấy nữ nhân viên này hẳn là quản lý cấp trung của công ty Umbrella.

Trịnh Xá ngồi xuống ghế, xoa xoa mắt, sau đó thuận tay lắp máy chặn dòng vào đường dây. Xong xuôi hẳn mới thở phào một hơi, yên lặng nhìn lối vào phòng làm việc.

Chiêm Lam cười nhẹ nói:

”Không cần khẩn trương như vậy, tinh thần lực tảo miêu của ta vẫn chú ý động tĩnh bên ngoài, hình ảnh vẫn được truyền tới chỗ người mà. Thật sự không cần nhìn chăm chăm vậy đâu.”

Trịnh Xá cười khổ đáp:

”Không có cách nào, không phải là ta muốn tập trung tinh thần, cái này đã thành thói quen rồi, nếu không làm vậy sẽ cảm thấy không thoải mái, giống như thấy có gì đó sai lầm, mà sai lầm đó có thể là trí mạng... Lâu quá tự nhiên thành tập quán...”

Chiến đấu giữa ranh giới sinh tử, hết lần này tới lần khác đối mặt với đủ loại nguy hiểm, có lẽ khi chiến đấu thì những người Trịnh Xá còn không phát hiện ra nhưng khi dừng lại hoặc dung nhập vào cuộc sống của người bình thường, họ mới nhận ra có rất nhiều chỗ không thể thích ứng được, bởi vì họ đã hình thành thói quen chiến đấu và tiếp nhận nguy hiểm...

Đúng lúc Trịnh Xá hơi thoáng mất tập trung, đèn xanh trên máy chặn dòng bỗng sáng lên, nhưng khi ngay lập tức đèn vàng cũng sáng lên theo, đến cuối cùng thì đèn xanh và đèn vàng cùng sáng một nửa, tình huống vô cùng kỳ lạ.

”Thế này... Không lẽ là lấy được một nửa mật mã?”

Trịnh Xá cười khổ không thôi, bất đắc dĩ chỉ có thể thông qua Chiêm Lam báo lại tình huống với Sở Hiên.

Câu trả lời của Sở Hiên cũng rất dứt khoát:

”...Vậy thì lên tầng trên 40 đi.”

”Vậy thì lên tầng trên 40 đi... Có phải là đơn giản như đi thang máy đâu, đây là liều mạng nhảy lên trên, ta cũng không phải cái quái gì người chim...”

Trịnh Xá trong lòng ca cẩm nhưng vẫn tới chỗ cửa sổ nhìn ra ngoài, từ độ cao tầng 30 nhìn xuống đất, người đi đường đều biến thành những chấm đen nhỏ xíu, độ cao này đã không phải là độ cao chết người nữa rồi, từ đây nhảy xuống chắc chắn là nát bét.

Trịnh Xá rất không muốn nhưng nhiệm vụ vẫn là nhiệm vụ, hẳn chỉ có thể nói với Chiêm Lam:

”Chiêm Lam, quét hình tầng 41, chuyển sơ đồ chỗ đó tới ý thức ta, luôn tiện tìm xem trong những phòng làm việc có ban công có ai không chế được không, ta sẽ tiến vào từ chỗ đó.”

Tinh thần lực tảo miêu của Chiêm Lam bắt đầu, Trịnh Xá cũng mở cửa sổ đứng ra ngoài. Trên tầng 30, bên ngoài tòa nhà gió thổi kịch liệt, đến khi Chiêm Lam chuyển vị trí người bị khống chế trên tầng 41 tới ý thức hẳn, Trịnh Xá mới đập mạnh chân phóng lên trên.

Trịnh Xá đang sử dụng trạng thái Hủy diệt trong thoáng chốc, sau khi Sở Hiên chế tạo thêm cho hẳn hai chiếc nhẫn mithril bổ sung năng lượng, nội lực và năng lượng vampire của hẳn đã đủ để cung ứng sự tiêu hao cho trạng thái này, chuyện duy nhất cần quan tâm là thân thể có thể chịu nổi gánh nặng hay không.

Trịnh Xá ở giữa không trung sử dụng Nguyệt bộ, cả người bắn lên vài mét, do mặt ngoài tòa nhà đều ốp kính nên hẳn còn phải đề phòng người trong công ty nhìn ra ngoài, trong suốt quá trình nhảy lên hẳn đều vô cùng cẩn thận, tìm kiếm những chỗ nổi các mảnh kính để vượt quá, sau mấy lần cuối cùng cũng thuận lợi tới được độ cao tầng 41. Sau khi sử dụng thêm mấy lần Nguyệt bộ, hẳn nhẹ nhàng mở một cửa sổ thủy tinh chui vào, bên trong là một phòng làm việc bài trí xa hoa, cạnh bàn có một người trung niên hơn năm mươi tuổi đang đứng.

Trịnh Xá đứng lại hít thở sâu mấy hơi rồi mới nhìn về phía người đàn ông kia, bộ dạng có lẽ là nhân viên công tác kỹ thuật, vẻ mặt có chút vô hồn nhưng cũng có thể là vì nguyên nhân này mà Chiêm Lam mới lựa chọn hắn để khống chế.

Trịnh Xá không nói gì, lấy máy chặn dòng lấp vào đường mạng, xong xuôi mới cười với Chiêm Lam, nói:

”May lần này có người, nếu không một mình ta căn bản không thể hoàn thành được nhiệm vụ này, trừ phi là một đường đánh giết tới đây, đừng nghĩ tới chuyện không khiến ai chú ý hoàn thành công việc... Nói như vậy, từ tầng 40 trở lên đều là nghiên cứu về các loại vũ khí phải không? Vì thế mới cần bảo vệ nghiêm mật như vậy.”

Tiếng của Chiêm Lam vang lên trong ý thức hắn, cô gái này nhẹ nhàng nói:

”Cũng không phải toàn là nghiên cứu vũ khí, còn có một vài tổ hợp nghiên cứu tài liệu đặc thù và robot, có điều càng lên cao mức độ bảo vệ càng nghiêm ngặt, những thứ nghiên cứu hình như cũng càng lúc càng cao cấp, có cần ta quét hình phía trên một lượt không?”

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi đáp:

”Quét hình đại khái là được, mấu chốt là xem xem có nghiên cứu về vũ khí sinh hóa hay không...”

Vũ khí sinh hóa, đặc biệt là loại vũ khí liên quan đến sinh vật tiến hóa biến dị mới là trọng tâm nghiên cứu của công ty Umbrella. Đương nhiên, loại nghiên cứu như vậy công ty Umbrella không thể tùy tiện công khai với người dân, hơn nữa về cơ bản cũng khó có thể đặt trong cao ốc này trực tiếp nghiên cứu, như căn cứ đặt ngầm sâu dưới lòng đất như trong Resident Evil 1 mà còn gặp sự cố thì nếu bên trong cao ốc này xảy ra chuyện không may chẳng lẽ công ty Umbrella lại có thể dùng tên lửa hạt nhân oanh kích trụ sở chính của mình? Trịnh Xá kỳ thật cũng chỉ là thuận miệng nói với Chiêm Lam vậy thôi.

Hơn mười giây, Chiêm Lam lại có chút ngần ngại nói:

”Trịnh Xá... ta phát hiện Carlos trên tầng 57...”

Trịnh Xá đang tập trung tinh thần quan sát cửa phòng làm việc, nghe vậy hắn hơi ngần ngại rồi tò mò hỏi:

”Ai? Carlos là ai?”

”Carlos mà.”

Chiêm Lam ngạc nhiên đáp:

”Đội trưởng đội lính đánh thuê được công ty Umbrella thuê trong Resident Evil 2, cũng là người khi hết phim lên vào trong công ty cứu nữ diễn viên chính ra, người không nhớ à?”

Trịnh Xá lập tức đứng bật dậy, hắn suy nghĩ một chút rồi lại ngồi xuống ghế nói:

”Chiêm Lam, có cách nào điều tra ý thức hắn không? Ta chỉ sợ hắn là nội gián của công ty Umbrella, tiếp cận nữ nhân vật chính với ý đồ gì đó... Nếu không sao lại gặp hắn ở đây? Hơn nữa còn là tầng 57, hắn không thể bay lên thì dựa vào cái gì đột phá vòng bảo vệ siêu cấp tầng 40 chứ?”

Chiêm Lam trầm mặc một chút rồi mới nói:

”Không có cách nào điều tra được, ý chí lực của hắn rất mạnh, gần như tương đương với Zero... Làm thế nào bây giờ? Có liên lạc với hắn không? Hắn hình như đang tải cái gì đó về máy tính... Là tư liệu về nhân vật cấp cao trong công ty Umbrella.”

Trịnh Xá thở ra một hơi nói:

”Thế này đi, kết nối ý thức ta với Sở Hiên, đồng thời chú ý xem hắn đang tải cái gì...”

Dứt lời, Trịnh Xá đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba.

Hơn mười giây sau, thanh âm của Sở Hiên truyền tới, hắn trực tiếp thông qua ý thức nói:

”Chuyện này ta đã biết đại khái, khả năng tên đội trưởng lính đánh thuê này là gian tế là 30 đến 40%. Mặc dù tỷ lệ thấp hơn 50% nhưng nếu hắn đúng là gian tế thì nhiệm vụ tình tiết kịch bản lần này khả năng

chúng ta lâm vào khổ chiến thậm chí đoàn diệt là từ 70% trở lên, vì vậy ta không tán thành người tiếp xúc với hắn...”

Trịnh Xá lập tức cười khỏ, hắn ngắt ngắt tóc trán nói:

”Ta hiểu ý người rồi, liệu linh tiếp xúc với hắn như vậy rất có thể sẽ liên quan đến rất nhiều chuyện khác phải không? Nhưng người còn nhớ tình hình trong Resident Evil 2 không? Nữ diễn viên chính từ căn cứ nghiên cứu vũ khí sinh hóa của công ty Umbrella thoát ra, hơn nữa còn được những người này hỗ trợ rời khỏi căn cứ, ta nghĩ một căn cứ trên mặt đất có thể nghiên cứu vũ khí sinh hóa thì chắc chắn mức độ bảo vệ còn nghiêm mật hơn Hive dưới đất nhiều. Ngoài ra rất có thể đây là trụ sở chính thức của công ty Umbrella, chúng ta thật sự không cần họ hỗ trợ, chỉ cần từ chỗ họ kiếm được sơ đồ căn cứ này là được rồi, đây không phải là tình báo mà chúng ta rất cần sao?”

Giọng nói Sở Hiên vẫn lạnh nhạt như cũ, hắn giống như đang cười lạnh nói:

”Đây chẳng qua chỉ là giả thiết của người mà thôi, quá coi trọng vấn đề nhân tính sẽ chỉ khiến cho mọi chuyện toàn biến số... Đề nghị của ta là không tiếp xúc với họ, đương nhiên, người là đội trưởng, nếu người cảm thấy cục diện đầy biến số càng giúp người dễ dàng phát huy sức chiến đấu thì ta không còn gì để nói nữa.”

Trịnh Xá cười khỏ không thôi, kỳ thật đây cũng là một vấn đề mà hắn vẫn lo lắng... Trong đội đồng thời có hai trí giả.

Trải qua Starship Troopers, thậm chí là rất nhiều bộ phim kinh dị trước đó, tất cả đều khẳng định rằng, tác dụng của một trí giả đối với đoàn đội là không thể thay thế. Trung Châu đội không hiểu là may mắn đến mức nào, không chỉ có trí tuệ vượt xa người thường của Sở Hiên mà còn có mưu trí đạt tới đỉnh cao người thường của Tiêu Hoành Luật, đây lại chính là vấn đề mà hắn phải suy nghĩ, phương thức suy luận của hai trí giả đối lập nhau, hắn chỉ vốn vẹn mô phỏng lại thôi đã có kết quả khác biệt, vậy thì càng không cần nói đến Tiêu Hoành Luật sau khi hồi sinh sẽ có thể tạo mâu thuẫn đến thế nào.

Sở Hiên thần nhiên nói:

”...Bất cứ chuyện gì nếu có thể nhẹ nhàng giải quyết thì ta tuyệt đối không tính đến việc dùng vũ lực để xử lý vấn đề, sức chiến đấu của người rất mạnh nhưng cũng không phải toàn năng...”

Tiếp đó tiếng của Sở Hiên biến mất khỏi ý thức Trịnh Xá.

Trịnh Xá thở dài, suy nghĩ cả nửa ngày, gần như kéo trụi hết tóc trán mới khẽ cắn môi nói với Chiêm Lam:

”Chiêm Lam, kết nối ý thức ta với Carlos...”

Đúng lúc này, máy chặn dòng mà Trịnh Xá gần như quên bống đi nhất bỗng kêu bíp một tiếng, đèn xanh đã sáng hoàn toàn.

mấy giây sau hắn mới hiểu ý Chiêm Lam, chỉ biết cười khổ, im lặng cầm cốc cà phê lên nhắm một ngụm, cố xua đi cảm giác xấu hổ.

Chiêm Lam cũng mỉm cười nhấp một ngụm cà phê, thì thào:

- Từ sau khi tiến vào thế giới luân hồi phim kinh dị, đã lâu không được ngồi yên tĩnh uống cái gì đó rồi... Hơn nữa còn là cùng anh yên lặng uống nước. A a, tự nhiên lại cảm thấy chúng ta tựa hồ đang ở thế giới hiện thực, chẳng có gì giống thế giới phim kinh dị cả...

-Nếu không có T - virus, không có vũ khí sinh hóa, đối với những người này mà nói, đây chính là thế giới hiện thực của họ.

Trịnh Xá nghe vậy cũng có chút cảm thán, hắn cảm nhận không khí thanh bình yên lặng xung quanh, bỗng thấy lòng mình cũng như bình hòa lại.

Chiêm Lam mỉm cười không nói nữa, yên lặng ngồi đối diện với Trịnh Xá, lắng nghe tiếng nhạc nhẹ trong quán cà phê, nhìn bộ dạng có vẻ rất thoải mái. Trịnh Xá đang còn muốn nói thêm về tình tiết kịch bản dẫn phát ra hôm nay, nhưng nhìn dáng vẻ trữ tình của Chiêm Lam như vậy, hắn mấy lần muốn lên tiếng nhưng lời nói lên đến miệng lại quay ngược vào trong, cuối cùng chỉ có thể lẳng lặng ngồi đó cùng Chiêm Lam nghe nhạc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến gần bốn giờ chiều, Chiêm Lam mới cười nói:

- Trịnh Xá, hắn ra khỏi tòa nhà rồi, muốn ta liên lạc với hắn không?

Trịnh Xá chờ đến bây giờ cũng đủ oải người, vốn muốn thảo luận một chút với Chiêm Lam về tình huống đoàn đội trong tương lai nhưng nhìn người ta ra vẻ nhĩ nữ tình hoài như thế hắn chỉ có thể bắt đắc dĩ ngồi tại chỗ, lúc này mới đứng bật dậy nói:

- Kết nối ý thức ta với hắn đi.

Carlos đang từ trong cao ốc đi ra, hắn vừa tới gần quảng trường tiếng của Trịnh Xá đã vang lên trong ý thức hắn, tên này hiển nhiên đã có chuẩn bị, khi tiếng nói vang lên hắn chỉ hơi run người một chút rồi lập tức vô cùng bình thường tiếp tục bước tới.

Đến lúc gặp nhau trong một ngõ nhỏ, hai người lại than thở một trận, Carlos còn đang muốn nói lại chuyện diễn ra sau Resident Evil 2 nhưng Trịnh Xá đã lập tức chuyển đề tài, lần trước hắn đã bị trừ mấy trăm điểm thưởng rồi, cứ tiếp tục nữa sẽ thành điểm âm mà bị delete mất.

-Mấy người Jill cũng đều ở trong thành phố này, nếu họ biết các người không việc gì chắc chắn sẽ rất vui.

Carlos hớn hở nói..

Trịnh Xá cùng Chiêm Lam nhìn nhau cười, hắn bấy giờ mới nói:

- Thế này đi, các đồng đội ta cũng ở trong thành phố này, bọn ta muốn đột nhập vào công ty Umbrella tìm một số thứ, nhưng lại không thông thạo tình hình trong đó. Người cứ gọi cả nhóm Jill tới, sau đó chúng ta thương lượng hành động tiếp theo... Đồng thời cũng để cứu Alice.

Carlos đương nhiên là đáp ứng đồng thời cũng nhắc nhở Trịnh Xá trong thành phố này có không ít mật thám của công ty Umbrella, dù sao trung tâm thành phố này cũng là trụ sở chính mà công ty công bố với bên ngoài nên có một số nhân viên tình báo của công ty Umbrella cũng chẳng có gì lạ. Một người bình thường đi bên người, một nữ hầu bàn xinh xắn, hoặc một cảnh sát đang tuần tra, đủ mọi loại người, thậm chí cả ông chủ quán trọ họ đang ở cũng có thể là mật thám của công ty Umbrella.

-Đương nhiên cũng không thể khoa trương như vậy nhưng tóm lại các người nên cẩn thận một chút. Từ những tin tức mà bọn ta tìm được, công ty Umbrella rất đề phòng những người biết được chuyện xảy ra tại thành phố Raccoon, nếu để bọn chúng phát hiện người như vậy chắc chắn sẽ bị đưa vào trụ sở tẩy não hoặc thậm chí tiêm T - virus qua xử lý, trong căn cứ số lượng Nemesis... sợ rằng đã lên tới hơn trăm tên.

Carlos thở dài rồi đi khỏi con ngõ.

Trịnh Xá vốn không còn chuyện gì nữa nhưng mấy câu Carlos nói trước khi đi khiến hắn phải cau mày, mấy chục giây sau còn bắt đầu ngất ngất tóc trán, Chiêm Lam kỳ quái hỏi:

- Sao vậy? Có chuyện gì à? Chẳng lẽ Carlos là mật thám của công ty Umbrella?

-Không.

Lúc này Trịnh Xá đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, mô phỏng phương thức suy luận của Tiêu Hoàn Luật, nói:

- Không, không phải Carlos có chuyện mà là Sở Hiên có chuyện mới đúng... Khốn thật, mô phỏng người khác luôn chậm hiểu như vậy, nếu là Tiêu Hoàn Luật hẳn nhất định có thể sớm nhận ra Sở Hiên đang muốn làm gì, ít nhất cũng không khiến ta lần nào cũng bị Sở Hiên tính kế, làm việc không công cho hắn...

Lần này Chiêm Lam thật sự cảm thấy kỳ lạ, tò mò hỏi:

- Rút cuộc là thế nào? Sở Hiên hình như cũng không làm gì đặc biệt mà, cho dù khi chúng ta ở trong cao ốc trộm mật mã hắn cũng không làm gì lạ...

-Chính bởi vì hắn không làm gì mới chứng minh rằng hắn trong lòng có quỷ.

Trịnh Xá ngất ngất tóc trán cười khổ nói:

- Kế hoạch của hắn ta đại khái cũng hiểu được, bắt quả còn phải nhờ Carlos nhắc nhở. Đúng thế, một khi phát hiện người biết sự kiện Resident Evil phát sinh sẽ lập tức bắt vào trong nội bộ căn cứ. hoặc là tẩy não, hoặc là tiêm T - virus, tóm lại đều là đưa vào trong căn cứ đúng không? Đây cũng chính là kế hoạch của Sở Hiên, hắn muốn ta tự mình làm mồi nhử lọt vào căn cứ, sau đó từ trong đó lấy trộm Progenitor virus, còn ta thì cứ nai lưng ra giúp hắn kiếm tiền.

Chiêm Lam kinh ngạc nói:

- Chắc là không phải vậy chứ? Nếu Sở Hiên thật sự tính toán như vậy thì sao lúc trước hắn lại nhắc nhở người? Cứ để người lộ thân phận trong cao ốc đi, sao lại nói người không nên tiếp xúc với mấy người Carlos, dự phòng xuất hiện biến số quá lớn? Ta nghĩ Sở Hiên có lẽ là không làm thế đâu?

Trịnh Xá khoát tay bắt đắc dĩ nói:

- Không làm như vậy thì không phải là Sở Hiên, tính kế với cả người trong đội, đây mới là phong cách làm việc ưa thích của hắn. Cứ nghĩ thử mà xem, việc trộm mật mã, ngoài ta ra, Triệu Anh Không chẳng phải càng thích hợp hơn sao? Dù là ẩn nấp lén lút hay thuận thực mấy vi tính, trên thực tế cô ấy mới là lựa chọn tốt nhất cho nhiệm vụ này...

Lúc này hai người đã ra khỏi con ngõ, Trịnh Xá đứng bên đường tùy ý gọi một chiếc taxi, sau khi lên xe hắn thông qua ý thức trao đổi với Chiêm Lam:

"Nhưng Triệu Anh Không thì không thể đi làm nhiệm vụ này được, bởi vì kỹ thuật máy tính của cô ấy có thể hỗ trợ Sở Hiên nên chỉ có thể do ta đi làm, có điều chúng ta đều quên mất một chuyện, đó là trước khi lấy được mật mã bọn họ có thể dùng máy tính làm cái gì chứ? Cho dù làm gì được thì tác dụng cũng chẳng lớn, Sở Hiên chỉ lợi dụng danh nghĩa máy tính chế ra từng bước của nhiệm vụ này, khiến ta trở thành lựa chọn duy nhất có thể hoàn thành được, cứ như vậy ta cũng sẽ bại lộ trước camera giám sát của công ty Umbrella."

"Chắc chắn là hắn vẫn nhớ một chuyện ta từng kể là tại Resident Evil 2, ta tự xưng là người mang G - virus... Công ty Umbrella nhất định là cực kỳ muốn bắt sống ta, Sở Hiên hắn cũng biết..."

377. Kế Hoạch Nhử Mồi (1)

-Không sai, ta cố ý.

Sở Hiên vô cùng thản nhiên đáp, hắn cầm một quả dưa chuột xanh biếc vừa ăn vừa nói:

- Tình huống này đúng là ta có cân nhắc qua, nhưng để người bị công ty Umbrella phát hiện xác suất chỉ khoảng 50%, vì thế ta cũng không nghĩ cần phải nói cho người biết, dù sao thì khi xảy ra chuyện gì cũng có thể tùy lúc liên lạc, tốt nhất là để người tự nhiên mà làm...

- Tự nhiên mà bước vào bẫy của người phải không?

Trịnh Xá cười khổ nói, lúc này hắn đang ngồi cạnh bàn vừa ăn cơm vừa bàn luận về hoạt động hôm nay.

- Bẫy? Không, là kế hoạch.

Nhìn mặt Sở Hiên chẳng có biến đổi gì, hắn chỉ thản nhiên nói:

- Trọng tâm của kế hoạch này là thuận theo tự nhiên, nếu người bị công ty Umbrella chú ý, bại lộ thân phận, vậy thì cứ thế mà trà trộn vào trong căn cứ nghiên cứu của công ty, từ đó tìm hiểu rõ ràng các loại tin tức, dù để hoàn thành tình tiết kịch bản cũng được hay để đánh cắp Progenitor virus cũng được. Nếu là người ở trong đó thì với sức chiến đấu của người cũng đủ để khuấy động đến long trời lở đất...

Trong lòng Trịnh Xá kỳ thật cũng chẳng trách cứ gì Sở Hiên, giống như hắn từng nói vậy, đây chính là phong cách làm việc của Sở Hiên, tính toán với tất cả mọi chuyện, tất cả mọi người, mặc dù có chút bất cận nhân tình nhưng Sở Hiên vốn đã chẳng có cái gọi là nhân tình ấy rồi. Vì nghĩ như vậy nên Trịnh Xá cảm thấy khá bình tĩnh, dù sao cũng không phải là Sở Hiên cố ý hãm hại hắn mà là Sở Hiên thật sự cho rằng kế hoạch đó là tốt hơn, tiếp đó không hề cân nhắc tâm tình người khác... Thực tế hắn cũng chẳng biết tâm tình là cái gì mà.

Trịnh Xá nuốt một miếng thức ăn, ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Chuyện đã phát triển tới mức này rồi, tình tiết kịch bản không muốn nhận thì cũng đã tiếp nhận rồi, nhân vật trong phim không muốn gặp thì cũng đã gặp rồi, nói thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì. Vậy cứ làm như người nói đi, do ta làm mỗi nhữ, nhân cơ hội trà trộn vào trong công ty Umbrella... Lấy danh nghĩa gì đây? Người mang G - virus?

- Làm gì có ai đi gọi mình là người mang virus, nếu người cần tìm một danh nghĩa để quay lại thì... Lấy danh nghĩa báo thù đi, bởi vì bị hãm hại nên đặc ý quay lại báo thù công ty Umbrella. Với danh nghĩa như vậy người làm chuyện gì cũng không khiến cấp cao trong công ty cảm thấy quá ngạc nhiên.

Đến cuối cùng Trịnh Xá chỉ có thể tiếp nhận kế hoạch này, sau đó hắn cùng Sở Hiên thương lượng kỹ càng một lượt, ví dụ như từ ngày mai, hôm nay cũng tới công ty Umbrella, một khi Chiêm Lam phát hiện có người theo dõi hắn thì sẽ theo kế hoạch đại náo một trận sau đó thuận thế để công ty Umbrella bắt cũng không sao. Dù sao thì với thực lực của hắn làm thế nào cũng có thể thoát khỏi căn cứ nghiên cứu, quan trọng nhất là hắn phải xâm nhập vào chỗ nghiên cứu để thu thập một số tin tức trọng yếu.

- Ví dụ như thông tin về Progenitor virus, thứ đó đặt ở đâu, các loại số liệu nghiên cứu. Tiếp theo là vị trí của Alice, nếu đã tiếp nhận nhiệm vụ tình tiết kịch bản, tốt xấu gì cũng được một chi tiết kịch tình cấp A cùng 15000 điểm tương, thì những chuyện đó cũng cần phải tính toán một chút. Tóm lại tình huống cơ bản là như vậy, người dùng thân phận người mang G - virus, danh nghĩa là báo thù khiến công ty Umbrella chú ý, tiếp đó... Chờ các nhân vật trong phim tới.

Sở Hiên ăn hết quả dưa chuột, tiếp đó bình thản ngồi tại chỗ nói, nhìn bộ dạng có vẻ như lại đang bắt đầu tính toán chuyện gì đó.

Lần này Trịnh Xá không dám lơ là nữa, nhân lúc Sở Hiên thuyết minh toàn bộ kế hoạch hắn cũng vội vã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, mô phỏng phương thức suy luận của Tiêu Hoàn Luật, tỉ mỉ phân tích từ đầu đến cuối kế hoạch một lượt, đến khi xác định được trong kế hoạch này không còn sơ hở hoặc cạm bẫy gì nữa hắn mới thở ra một hơi hài lòng. Cái gọi là một lần bị răn cần(*) chính là đạo lý này, mà hắn đâu phải chỉ bị "răn" cần có một lần, mặc dù thực tế mọi lần Sở Hiên cũng không phải làm hại hắn, đều là lấy lợi ích của đoàn đội làm ưu tiên nhưng lần nào cũng để hắn tự mình chui vào bẫy, lần nào cũng khiến hắn tự đi giúp Sở Hiên hoàn thành mưu kế mà bản thân vẫn không biết, cảm giác đó thật sự không hay chút nào.

- ...Mặc dù ta biết người lại muốn nói cái gì trí tuệ của người tầm thường, nhưng ta van người, lần sau có kế hoạch gì cũng xin thông báo trước với ta một câu, ta không nhất định sẽ từ chối, tóm lại như vậy vẫn tốt

hơn bị người lừa gạt biến thành quân cờ đúng không?

Trịnh Xá cười khở nói.

-Không phải quân cờ.

Sở Hiên lại đáp:

-Mà là đồng đội trọng yếu của ta...

-...Mặc dù nói như vậy nhưng ta thật sự có chút tò mò... Có thật là người hiểu được nghĩa hai từ "đồng đội" không?

Cho dù thế nào, tới khi nhóm Jill tới nơi, Trung Châu đội cũng đã có kế hoạch đại khái về việc tiếp theo nên làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ này. Đầu tiên chính là Trịnh Xá lấy bản thân làm mồi nhử, xâm nhập vào trụ sở nghiên cứu của công ty Umbrella, tiếp đó nhóm Sở Hiên vẫn dùng máy tính tìm kiếm các loại thông tin. Tới ngày hành động, dù là cứu Alice hay là đánh cắp Progenitor virus, Trịnh Xá ở trong, mấy người Bá Vương, Vương Hiệp, Zero, Triệu Anh Không ở ngoài, lại cộng thêm robot VF - 00 Phoenix chưa từng thử nghiệm uy lực của La Cam Đạo, tất cả phối hợp tấp kích, nhất định có thể khuấy động cả công ty Umbrella đến long trời lở đất.

-Kỳ thật đây cũng là một cơ hội, thực lực đội ta đã tới một giới hạn, nhân cơ hội này thử nghiệm xem thực lực của đội chúng ta rút cuộc mạnh đến mức nào, vì thế lần này xuống tay không cần lưu tình.

Trịnh Xá nhìn những thành viên còn lại trong đội nói.

Sau đó Jill, Carlos, Jason, còn cả cô bé Angela, cùng nhau tới nhà trọ, mọi người gặp mặt đều than thở hông thôi, đặc biệt là khi nhắc lại lúc giao chiến với tiểu đội luân hồi Ác Ma, khi đó đã nghĩ là không còn ngày lập lại, không ngờ đến hôm nay lại tập hợp lại chiến đấu để giải cứu đồng đội.

-...Theo tin tức bọn ta thu thập được, công ty Umbrella có vẻ cực kỳ chú ý đến người, bọn chúng hy vọng có được T - virus thể tiến hóa. Nhưng sau vụ nổ hạt nhân, cấp cao công ty đều nghĩ rằng người đã chết trong thành phố, bọn chúng chỉ có thể mang Alice về, hiện tại cô ấy đang được chữa trị trong viện nghiên cứu của công ty, sau khoảng mười lăm ngày nữa sẽ hoàn tất, chúng ta nhất định phải cứu cô ấy ra trước khi bị công ty Umbrella làm hại.

Đây là những gì Jill nói với đám Trịnh Xá, mỹ nữ cảnh sát này vẫn ăn mặc rất là nóng bỏng, chiếc váy juýp siêu ngắn, hở với tất da chân, gần như để lộ hoàn toàn đôi chân thon dài. Hơn thế nữa, vóc dáng Jill vốn đã rất đẹp, cộng thêm trang phục gợi cảm khiến gã chủ nhà trọ nhìn chằm chằm gần như chảy cả nước dãi, đến khi nàng đi vào phòng mấy người Trịnh Xá, hấn mới lưu luyến rời đi.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Tình hình cụ thể ta đã nghe Carlos nói rồi, vì thế sau khi thương lượng bọn ta quyết định do ta làm mồi nhử xâm nhập vào căn cứ nghiên cứu của công ty Umbrella, theo như người nói thì hình như công ty rất có hứng thú với ta phải không? Vậy thì không cần để bọn chúng lòng bắt, tự ta tìm đến nơi là được, chỉ cần

379. Lửa Giận (1)

Trịnh Xá lẳng lẳng lắng nghe, sau khi gã kia dứt lời hần mới cười lạnh đáp:

- Nói chuyện? Nếu dùng thân phận bình đẳng trao đổi, ta không ngại hợp tác với công ty Umbrella, còn nếu người coi ta như một con chuột bạch thí nghiệm thì không cần phải nói gì hết...

Tên kia bỗng bật cười ha hả, giống như nghe thấy một chuyện gì rất buồn cười, một hồi sau mới nói:

- Yên tâm đi, người không phải một con chuột bạch thí nghiệm bình thường, mà là con chuột bạch duy nhất trên thế giới này. Trên người người có chìa khóa để mở ra cánh cửa bước vào thế giới mới, cứ yên tâm, ta sẽ đối xử với người rất ân cần, rất ân cần, ha ha ha...

Trịnh Xá nghe vậy cả người phát run, trong lòng suýt thì không nhịn được phải lập tức phát hỏa, có điều tình huống trước mắt còn chưa rõ ràng, liên lạc ý thức với Chiêm Lam đột nhiên biến mất, trong tình hình như vậy hần không biết vị trí của Progenitor virus, không biết Nạp giới đang ở đâu, thậm chí đến cả Alice đang ở đâu trong căn cứ nghiên cứu này cũng không biết nốt, nếu vội vàng tấn công rất có thể sẽ khiến nhiệm vụ lần này hỏng bét, vì thế hần chỉ có thể nuốt lửa giận vào lòng.

-Ta có ba yêu cầu, một, phải có đãi ngộ phù hợp với thân phận của ta, hai, phải đảm bảo an toàn tính mạng cho ta, ba, cung cấp không bảo lưu một số tư liệu về T - virus cho ta, ta cũng cảm thấy khá hứng thú với thứ này, đây là điều kiện nếu các người muốn ta hợp tác.

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi nói.

Gã kia giống như đang sửng sốt, hơn nửa ngày sau liền bật cười như phát điên, ngoài hần ra có mấy giọng cười khác cũng vang lên, giống như đang chế nhạo Trịnh Xá không biết tự lượng sức mình. Trịnh Xá không hề tức giận, chỉ lẳng lẳng đứng dậy, chờ tiếng còi giảm bớt một chút rồi mới nói:

- Ta không thích nói đùa... Xem ra có một chuyện các người không hiểu, đó là ta không phải con chuột bạch bị nhốt trong lồng như các người đang tưởng tượng, thứ đang đứng đối mặt cùng một chỗ với các người là một con mãnh thú!

Thanh âm vừa dứt, Trịnh Xá khom người hung hăng giáng một quyền xuống đất.

Ầm một tiếng cực lớn, chấn động như một con tê giác húc thẳng vào tấm thép, cả mặt thất như rung chuyển, đến khi đám áo đen cùng gã nhân viên nghiên cứu trong phòng giám sát nhìn thấy rõ ràng, trên mặt đất đã xuất hiện một hố sâu đường kính tới nửa mét, một quyền bằng tay không này của Trịnh Xá uy lực mạnh đến không ngờ. Vậy còn chưa tính là gì, Trịnh Xá lại đưa tay thọc xuống hố, chỉ thấy hần hét lớn dùng lực kéo mạnh, xé bật tấm thép dày ba đốt ngón tay lên, cảnh tượng làm đám người trong phòng giám sát hoàn toàn ngây ngốc, chuyện thế này sao có thể xuất hiện trong thế giới hiện thực được, nói là trong phim khoa học viễn tưởng thì còn hiểu được, nhưng tiếng kim loại bị xé rách vang lên rín rít nhắc nhở bọn hần rằng, chuyện này đang xảy ra trong hiện thực, hơn nữa còn ở trong phòng giam cách đó không xa.

Trịnh Xá kéo bật một tấm thép dày rộng mấy mét vuông lên, với lực lượng bản thân hần mà nói quả thật là còn chưa đủ, vì thế khi đánh một quyền xuống đất hần đã sử dụng trạng thái Bạo tạc, dựa vào sức mạnh kinh khủng đó để công kích. Tình hình trước mắt còn là hần đã thủ hạ lưu tình, nếu không một cước đá tới có thể trực tiếp phá tung cánh cửa thép dày vài phân, việc gì phải tốn công làm nhiều động tác như vậy, đây rõ ràng là muốn hiếp một chút mà thôi.

Trịnh Xá dùng một tay nhấc tấm thép hợp kim lớn lên, tiếp đó hét lớn vung tấm thép ném thẳng vào cánh cửa, rầm một tiếng trầm đục, cánh cửa không ngờ bị đập lõm hần vào. Tiếp đó hần dùng sức đập mạnh, cả người lao thẳng vào cánh cửa, khi hần vung cước đá bay cửa thì đồng thời toàn thân cũng tiến vào trạng thái Hủy diệt.

Khi hần vừa ném tấm thép vào cửa thì trên cổ đã cảm thấy tê rần, một mũi châm cực nhỏ từ trong vòng cổ đâm thẳng vào mạch máu, không cần nghĩ cũng biết chiếc vòng này chắc chắn là muốn tiêm loại thuốc có thể khiến hần hôn mê; vì thế trong nháy mắt lúc mũi châm đâm vào cổ hần đã tiến vào trạng thái Hủy diệt, sau đó hai tay nắm vòng cổ nhẹ nhàng bẻ gãy rồi ném thẳng vào trong mặt thất.

Sau khi hắn ném đi được nửa giây, chiếc vòng bằng thép lập tức phát nổ, uy lực cực mạnh cơ hồ cuống sạch hơn nửa mặt thật, nếu chiếc vòng còn ở trên cổ thì cho dù hắn đang ở trong trạng thái Hủy diệt cũng không thể sống sót, nghĩ tới đây, Trịnh Xá cũng bị dọa đến phát khiếp.

Không chỉ Trịnh Xá hoảng sợ, mà đám người trong phòng giám sát cũng kinh hoàng, không phải vì Trịnh Xá thoát ra khỏi mật thật là vì hắn bẻ gãy vòng cổ. Vừa rồi tên tổ trưởng kia mới chỉ nói vài câu, chưa từng uy hiếp gì, dù sao Trịnh Xá mặc dù bị coi là người mang G - virus nhưng vì hắn vẫn tỉnh táo nên công ty Umbrella cũng đối đãi hắn như với một phạm nhân quan trọng, loại vòng cổ phát nổ này cũng chỉ có tác dụng răn đe là chính. So ra thì, nếu Trịnh Xá đột phá khỏi mật thất cùng lắm cũng chỉ khiến công ty Umbrella phải ra thêm một số cảnh vệ tới bắt hắn lại, nhưng nếu hắn chết vì vòng cổ phát nổ, thân thể cũng bị phá hủy thì kết quả chỉ có một, người phụ trách nghiên cứu hắn, tất cả nhân viên trong tổ nghiên cứu cùng đám cảnh, tất cả đều sẽ bị cấp cao trong công ty xử lý hết.

Chờ đến khi Trịnh Xá bình yên vô sự xuất hiện trên màn hình đám áo đen cùng gã nhân viên nghiên cứu kia mới thở phào một hơi, tên trung niên lập tức nói:

- Trịnh Xá tiên sinh, xin người không nên làm chuyện lỗ măng nữa, mặc dù chúng ta bắt buộc phải có G-virus, hơn nữa cũng muốn mượn cơ thể đã dung hợp với virus của người để nghiên cứu không tuyệt đối không đại biểu rằng chúng ta không dám giết người, dù chỉ còn lại thi thể cũng không xao, từ xác người chúng ta cũng có thể lại được đủ G - virus.

Trịnh Xá đứng tại cánh cửa thép sụp đổ nhìn ngó một chút, cuối cùng cũng tìm thấy camera giám sát căn phòng, hắn nhìn camera cười lạnh nói:

- Máu chốt của vấn đề không phải ở đó, mà là... Các người dùng cái gì để giết ta? Thế này nhé, trong vòng nửa tiếng đồng hồ đối với bất kỳ ai công kích ta, ta cũng sẽ thủ hạ lưu tình, nhưng sau nửa tiếng ta sẽ bắt đầu giết người, hi vọng trong nửa tiếng các người có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục...

Ba điều kiện vừa rồi chỉ cần các người đáp ứng, ta sẽ phối hợp để công ty nghiên cứu ta, dù sao trước kia ta cũng là nhân viên trong công ty, sau này lại trở thành một thành viên cũng chẳng có vấn đề gì. Tuy nhiên đừng cố gắng gây mê ta nữa, lần này ta cứ nói rõ trước, bất kỳ ai còn có ý sử dụng loại thuốc đó tấn công ta nữa, ta sẽ giết hắn ngay lập tức...

Nói đoạn, Trịnh Xá cười lạnh nhắc cánh cửa thép lên rồi ném thẳng về phải máy camera, ba một tiếng, máy camera bị đập nát vụn.

Phá tan phòng giam, sau đó công kích một số cảnh vệ, việc này Trịnh Xá đã suy nghĩ cẩn thận, đầu tiên là hắn phải xác minh vị trí của mình trong viện nghiên cứu, dù là để chạy trốn hay cứu người khác, đây đều là chuyện hắn buộc phải làm. Tiếp theo là nếu tiếp tục kế hoạch thì hắn buộc phải chiếm được quyền lực nhất định, ít nhất cũng phải lấy được tin tức vị trí của Progenitor virus, đây là nguyên nhân hắn thể hiện sức mạnh của mình, để công ty Umbrella càng thêm hứng thú với việc có được hắn, đồng thời cũng để hắn có một chút quyền lực đối thoại công bằng với công ty.

Trịnh Xá đi theo thông đạo được mấy chục giây, từ chỗ ngoặt truyền tới tiếng bước chân rầm rập, mặc dù không nhìn thấy tận mắt nhưng bằng vào kinh nghiệm chiến đấu, Trịnh Xá biết rằng nhóm người này cùng lắm chỉ cách hắn hơn mười mét, vốn còn muốn tiến vào trạng thái Bạo tạc nhưng chần chờ một thoáng hắn chỉ tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa, tiếp đó lao vào chỗ rẽ.

Mặc dù không sử dụng Bạo tạc nhưng sau khi vận khinh công, tốc độ của Trịnh Xá cũng cực nhanh, chỉ thấy hắn đạp mạnh dưới chân, trên nền hợp kim xuất hiện một vết chân mờ nhạt, nương theo luồng lực này phóng tới vách tường. Chỉ sau nháy mắt, đám cảnh vệ sau ngã rẽ đều nhìn thấy một bóng người lao thẳng tới, có điều bóng người này hình như chạy quá nhanh mà đâm sầm vào tường, nhưng họ còn chưa nghe thấy tiếng thân thể va chạm với vách tường đã nhìn thấy bóng người đó trong thoáng chốc trước khi đâm vào tường liền nhảy vọt lên, xoay người dùng sức đập mạnh, lao vào giữa đám cảnh vệ với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Một tên cảnh vệ còn chưa kịp phản ứng lồng ngực đã vụt đau đớn, bị đánh văng ra cả mét, đâm sầm vào hai ba người khác, tất cả đổ ập xuống đất. Điểm mạnh nhất của Trịnh Xá chính là cận chiến, vô luận tốc độ, sức mạnh hay lực phản ứng thần kinh, dù chỉ trong trạng thái bình thường hắn cũng đã vượt xa người

thường, đặc biệt là khi mở cơ nhân tỏa, động tác của những người này đều như phim quay chậm. Chờ sau khi hắn một quyền đánh bay tên cảnh vệ kia, một tên khác mới thoáng giơ dùi cui điện lên, hắn đã tóm lấy cổ tay tên này giật mạnh, kéo bắn gã cảnh vệ lên đồng thời vung chân đá tới, tên này lập tức đâm vào mấy người khác văng ra xa vài ba mét.

Nhóm cảnh vệ này có khoảng mười lăm, mười sáu người, Trịnh Xá lao thẳng tới, không để họ kịp phản ứng đã đánh bay vài người, đến lúc này những người kia mới định thần lại nhưng trong thông đạo chật hẹp họ cũng không dám nổ súng, tất cả cầm dùi cui điện tấn công Trịnh Xá.

Có điều cận chiến như vậy thì có thể làm gì được hắn? Sau hơn mười giây cả đám cảnh vệ đã nằm dưới đất, còn Trịnh Xá thì tùy tiện cởi một bộ đồng phục mặc vào người, dù sao tất cả đồ vật trên người hắn đều đã bị lấy đi, chỉ còn lại một chiếc quần lót, mặc dù không ảnh hưởng sức chiến đấu của hắn nhưng cảm giác lỏa thể cũng không thoải mái lắm.

”Vậy thì... Náo loạn chỗ này thêm chút nữa đi.”

Trịnh Xá cười lạnh, tiếp đó theo thông đạo tiếp tục chạy tới.

380. Lửa Giận (2)

Công ty Umbrella là một tổ chức mang tầm thế giới, thế lực cực lớn không cần phảo nói nhiều, căn cứ nghiên cứu tại tổng bộ dù là độ lớn hay mức độ canh phòng nghiêm mật đầu vượt xa những căn cứ khác, có thể nói phòng thủ ở nơi này đã lên đến mức một con ruồi không bay lọt.

Nhưng chính trong căn cứ này, mấy trăm cảnh vệ bị một người đánh gục dưới đất, từ mật thất tới đại sảnh trung ương, trên đường đi những cảnh vệ nằm la liệt, rên rỉ không ngừng. Mặc dù trong số này không có ai chết nhưng những kẻ giao thủ với Trịnh Xá kết quả đều là gãy tay gãy chân, thậm chí là xương cốt toàn thân gãy vụn cũng có khá nhiều.

Trịnh Xá ngồi giữa đại sảnh trung ương, xung quanh hắn là vô số cảnh vệ nằm dưới đất, hắn cũng không khách khí, tất cả những cảnh vệ bị hắn bắt gặp đều không buông tha. Bất quá đối với những nhân viên nghiên cứu mặc trang phục trắng hắn còn không xuống tay tàn nhẫn, chỉ đánh ngất đi là xong, không phải như đám cảnh vệ đều bị đánh gãy xương, nằm xuống đất rên rỉ không thôi.

—Đã qua nửa tiếng đồng hồ, bắt đầu từ bây giờ, tất cả những ai có ý đồ tấn công ta đều chuẩn bị tư tưởng chịu chết đi...

Trịnh Xá ngẩng đầu lên nói, trên thực tế giữa đại sảnh ngoài đám cảnh vệ đang nằm dưới đất ra thì đã chẳng còn một ai nữa.

Sau khi Trịnh Xá lên tiếng mấy chục giây, một giọng nói bỗng vang lên giữa đại sảnh, có lẽ là từ hệ thống giám sát phát ra, thanh âm này lạnh lùng nói:

—Trịnh Xá tiên sinh, người thật sự nghĩ bọn ta không dám sử dụng vũ khí hạng nặng với người sao? Mặc dù là ở trong căn cứ nghiên cứu nhưng chúng ta cũng không phải chỉ có một lượng lớn cảnh vệ mà còn có robot, có tường cách ly dày mấy mét, một khi hạ tường cách ly xuống người cho rằng với sức mạnh của mình có thể mở ra được ư? Không thể nào! Đến lúc đó ta tùy tiện mở một cách cửa phun khí độc là đủ giết người rồi...

Trịnh Xá khoát tay nói:

—Chẳng sao cả, dù sao rơi vào tay các người cùng lắm cũng bị giải phẫu mà chết, không bằng lật nhào cả cái viện nghiên cứu này lên hỏi hầy chết. Ví dụ như giết sạch tất cả những người ta nhìn thấy, sau đó dẫn nổ cả căn cứ này, tóm lại ta chắc chắn là chết tan xương nát thịt, nhưng các người cũng đừng mong lưu lại được thân thể ta để nghiên cứu, mà ta nghĩ căn cứ này có còn ở đây nữa cũng phải bàn đã, tình huống như vậy người có muốn thấy không?

Lưu manh, lưu manh 100%, không cần biết trong đầu Trịnh Xá đang nghĩ cái gì nhưng biểu hiện của hắn lúc này thuần túy là lưu manh, lưu manh hết cỡ. Người không phải muốn giải phẫu ta sao? Ta đại náo một trận cho cả cái căn cứ nghiên cứu này nát bét, chẳng ai được lợi lộc gì cả, cứ như vậy xem ai sợ ai nào?

Thanh âm kia rõ ràng là cũng bắt đầu chần chừ, một lúc lâu sau mới nói:

- Ta cần phải báo cáo vấn đề này với cấp trên, người trước tiên...

-Không cần, xảy ra lắm chuyện như vậy, nếu ta vẫn không biết thì không cần làm quản lý nữa... Xin chào, Trịnh Xá tiên sinh, ta là phó viện trưởng viện nghiên cứu này, cũng là một trong thành viên trong hội đồng quản trị của công ty, người có thể gọi ta là Richardson. Đối với sức chiến đấu người đã thể hiện, ta và mấy đồng sự đều rất hứng thú, có người làm bảo vệ, không nghĩ ngờ gì chính là mang theo một đội quân nhỏ, đối với ba điều kiện của người bạn ta cũng hoàn toàn đồng ý, hoan nghênh người trở lại công ty, Trịnh Xá tiên sinh...

Một thanh âm già nua đột ngột cắt đứt tiếng người trung niên kia, thanh âm này trực tiếp nói.

Đây mới là cấp cao nắm quyền lực thực sự của công ty, so với gã trung niên kia dù là thái độ hay sự dứt khoát quyết định sự tình, hai bên đều chênh lệch cả một trời một vực. Quyết đoán đồng ý hoàn toàn đề nghị của Trịnh Xá, hơn nữa bắt đầu tiến hành lung lạc nhân tâm, nếu tên mang G - virus này đã không phải là quái vật đánh mất lý trí thì hẳn hẳn là sẽ có phản ứng với quyền lực các loại y như người bình thường, người như vậy hoàn toàn có thể khống chế được. Có lẽ việc Trịnh Xá không đại khai sát giới cũng là cách để biểu lộ thái độ với công ty Umbrella, hẳn không muốn đối địch với công ty.

Mọi chuyện sau đó rất đơn giản, nếu Trịnh Xá đã đồng ý đề nghị trở lại công ty, vậy hẳn coi như là một thành viên trong công ty, mà cấp cao của công ty này thật sự là người rất quyết đoán, không ngờ lại tự mình tới đại sảnh, không chỉ gặp mặt Trịnh Xá mà còn có vẻ rất thân thiện trao đổi với hắn. Trong tình hình hai bên đều không lộ địch ý, bấy giờ mới có nhiều nhân viên cứu viện chạy vào trong đại sảnh, chuyển tất cả đám cảnh vệ đang nằm rên rỉ dưới đất ra ngoài.

-Rất khá, dù là sức mạnh, tốc độ, lực phản ứng thần kinh hay thái độ cư xử... Ta rất thích người đấy, anh bạn trẻ, tiếp tục duy trì thế này, một ngày nào đó người cũng có thể trở thành cấp cao trong công ty...

Ông lão tên là Richardson đó vỗ vỗ vai Trịnh Xá, sau đó mỉm cười rời khỏi đại sảnh căn cứ nghiên cứu, còn chuyện của Trịnh Xá cơ bản cũng coi như đã được xác định.

Nếu đã quyết định lung lạc, đả ngộ với Trịnh Xá lập tức tăng lên mấy chục lần, đầu tiên hắn nhận được một căn phòng có thể gọi là rất xa hoa trong viện nghiên cứu, bên trong trừ việc không có máy tính nổi mạng ra thì gần như mọi thứ đều đầy đủ, thậm chí còn cấp cho hắn một nữ thư ký tóc vàng xinh đẹp chuyên giúp hắn sắp xếp cuộc sống hàng ngày cùng các yêu cầu cần có.

"Mặc dù có thể gọi là mỹ nhân kế nhưng có lẽ để giám thị thì nhiều hơn."

Đối với mỹ nữ tóc vàng, Trịnh Xá lại không có dục vọng gì, hắn cũng không phải ngựa giống tính dục quá mạnh, trong hoàn cảnh như thế này, hắn còn phải lo lắng đến chuyện làm thế nào liên hệ với mấy người Sở Hiên. Mặc dù không biết tại sao liên lạc tinh thần lực vô hiệu nhưng hắn không tin rằng Trung Châu đội lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ít nhất là chắc chắn không thể bị công ty Umbrella tập kích, không cần biết là tinh thần lực tảo miêu của Chiêm Lam hay là trí tuệ của Sở Hiên đều khó có thể để Trung Châu đội lâm vào tình cảnh nguy hiểm, chuyện này hắn cực kỳ tin tưởng.

Vì thế chỉ có thể có một cách giải thích, đó chính là Chủ Thần đã ngăn cản tinh thần lực tảo miêu trong căn cứ nghiên cứu này, mục đích là để nâng cao độ khó của nhiệm vụ tình tiết kịch bản lần này, nếu không một khi tìm được căn cứ này, sau đó thông quan tinh thần lực tảo miêu một lượt là nắm rõ mọi chuyện, thế thì còn gì là khó khăn nữa?

Nghĩ tới đây, tâm lý Trịnh Xá đã bình tĩnh hơn rất nhiều, hiện tại việc hắn cần làm nhất là nhanh chóng nắm bắt các tin tức bên trong căn cứ nghiên cứu này, sau đó tìm biện pháp liên lạc với nhóm Sở Hiên ở ngoài. Mặc dù hắn đã được coi là dung nhập vào công ty Umbrella nhưng dù sao hắn vẫn là con mồi quan trọng, hơn nữa đối phương cũng không thể hoàn toàn tin tưởng hắn, vì thế trước mắt dù nói là hắn được hành động tự do nhưng phạm vi cũng chỉ giới hạn trong căn phòng và mấy thông đạo bên ngoài, ra khỏi phạm vi đó là liền có mấy trăm cảnh vệ đứng gác, hắn muốn lên ra ngoài không bị ai phát hiện thì đúng là khó hơn lên trời.

Cho dù thế nào, đến ngày thứ hai sau khi Trịnh Xá cùng cấp cao công ty Umbrella đạt thành hiệp nghị,

một nhóm nhân viên nghiên cứu cuối cùng cũng tới đưa hân ra khỏi mấy thông đạo, bọn họ muốn cùng hân làm một số thí nghiệm về G - virus, chuyện này chưa từng có tiền lệ trong công ty, cùng nghiên cứu virus với kẻ bị nhiễm virus.

-Đây là báo cáo về những nghiên cứu với G - virus trong cơ thể người mà chúng ta đã làm, do hiện tại tất cả số liệu còn quá ít nên những báo cáo này cũng không tỷ mỉ, hôm nay mời người tới hỗ trợ nghiên cứu một chút, đó là lấy thêm một số tế bào G - virus từ cơ thể người để làm thí nghiệm... Đương nhiên, sẽ không gây mê hay giải phẫu gì cả, chỉ cần rút một chút máu, lấy một vài mẫu mô là được.

Một tên trung niên nhìn Trịnh Xá cười nói.

Trịnh Xá chỉ khẽ gật đầu, yên lặng đi theo đám nhân viên nghiên cứu này, sau lưng họ còn có khoảng hơn một trăm cảnh vệ đi theo, có thể thấy, công ty Umbrella thật sự cũng không thể yên tâm với hân. Trịnh Xá cũng không để ý cứ vừa đi vừa quan sát xung quanh, tất cả thông tin về hướng đi, vị trí của hân hiện tại, cách bố trí nhân viên, các loại đều được hân im lặng ghi nhớ trong đầu.

Theo đám nhân viên nghiên cứu đi một lúc, mọi người rút cuộc cũng tới một căn phòng khép kín, rộng rãi, trong đó các loại dụng cụ thí nghiệm hơn nữa còn có một cánh cửa có vẻ cực kỳ chắc chắn, hai bên cửa là kính chống đạn trong suốt, chia căn phòng khổng lồ thành hai nửa, một bên có các dụng cụ thí nghiệm, bên kia là một khoảng trống.

Tên trung niên rõ ràng là thấy Trịnh Xá có vẻ khó hiểu, hân cười giải thích:

- Lát nữa bọn ta cần làm một số thí nghiệm ở đây, ví dụ như tiêm G - virus trong cơ thể người vào vài loại sinh vật, để tránh khả năng bọn chúng xuất hiện tế bào phản phệ hoặc biến dị mới cần phải tiến hành trong căn phòng như thế này. Tường phòng toàn bộ từ siêu hợp kim tạo thành, thủy tinh là kính chống đạn nhiều lớp loại mới nhất, dù với sức mạnh của người cũng tuyệt đối không phá nổi...

Trịnh Xá cười lạnh không đáp, để mặc cho mấy tên nghiên cứu viên lấy mẫu máu, vừa rút máu hân vừa tò mò hỏi:

- Tư liệu về Progenitor virus mà ta cần đâu? Còn cả vị trí của người mang Progenitor virus Alice nữa? Những chuyện này ta đều có quyền được biết phải không?

Gã nhân viên nghiên cứu trung niên cuồng nhiệt nhìn dòng máu từ cơ thể Trịnh Xá chảy ra, hân cầm lấy ống nghiệm máu đáp:

- Các số liệu về Progenitor virus sẽ được đưa đến vào buổi tối, còn vị trí của kẻ mang Progenitor virus Alice kia thì... Bây giờ cô ta đang trong quá trình chữa trị thân thể, lúc trước cô ta bị thương quá nặng, hiện tại vẫn ở trong trạng thái nguy kịch, đến cả bọn ta muốn tiến hành phẫu thuật cũng không được... Tóm lại trước mắt người không nên đi gặp cô ta, dù là cho người hay cô ta cũng đều tốt.

Trịnh Xá gật đầu không nói gì nữa, đứng nhìn đám nhân viên nghiên cứu bắt đầu, bọn họ dùng máu của hân tiến hành các loại thí nghiệm viên trung niên sau khi phân giải một ít tế bào từ máu lập tức quát lớn:

- Dem mấy vật thí nghiệm mới đến đây, luôn tiện chuẩn bị một con Licker... Tiêm virus cho bọn chúng, nhất định sẽ có chuyện thú vị, ha ha ha...

Nói đoạn, tên trung niên nghiên cứu viên vẻ mặt hưng phấn, bật cười ha ha.

381. Lửa Giận (3)

Mặc đám nhân viên nghiên cứu bắt đầu bận bịu tui bụi, Trịnh Xá tùy ý ngồi sang một bên nhìn bọn họ nghiên cứu máu mình. Mặc dù trong máu hân thật sự không có G -virus gì đó, nhưng thể chất vampire, tế bào rồng, thuận tay lấy một cái ra cũng đều không phải tế bào người thường, tuy hân không biết dạng kết hợp của hai loại tế bào này, cũng tức là cường độ tế bào của hân rút cuộc là thể nào nhưng nhìn bộ dạng hưng phấn của đám nhân viên nghiên cứu, có thể thấy rằng cường độ loại tế bào chắc cũng không kém.

"Nói như vậy, ta thật sự có còn là loài người nữa không? Có trong thân thể ta, nhiều bộ phận đã không còn liên quan gì đến con người nữa rồi, chỉ là mang hình dáng của nhân loại mà thôi..."

Trịnh Xá nghĩ vậy nhưng đột nhiên lại nhớ tới một số chuyện khác, ví dụ như tình huống Chủ Thần xếp đặt để các thành viên trong tiểu đội luân hồi tiến hóa. Nếu như nói Chủ Thần là máy tính siêu cấp do các Thánh nhân thời viễn cổ chế tạo thì nhất định là họ phải lưu lại một số tình tự, dù là tuệ máy tính cũng được, Thánh nhân sẽ không để một thứ có uy lực mạnh mẽ như thế này mất không chế. Nói cách khác, tiến hóa của tiểu đội luân hồi hiện tại hẳn là vẫn trong quá trình mà các Thánh nhân đã xác nhận từ trước.

Nhưng quá trình tiến hóa này thật sự thích hợp sao? Ít nhất là nếu tính toán kỹ càng ra thì loại tiến hóa này có thật sự tốt không?

Kỳ thực, suy nghĩ này Trịnh Xá đã có từ lúc trở về từ bộ phim Starship Troopers, trong bộ phim đó, khi chiến đấu với Sâm Châu đội, đối mặt với tiểu đội luân hồi độc ác chăn nuôi tân nhân, lần đầu tiên trong lòng hắn nảy sinh nghi hoặc... Loại tiến hóa này có tốt cho thế giới hiện thực không?

Không phải thành viên trong tiểu đội luân hồi nào cũng là người tốt, thực tế, đẩy một người vào hoàn cảnh giết chóc đầy máu tanh như vậy, không ngừng mạnh lên, không ngừng có được sức mạnh, trí tuệ, kỹ năng cùng tri thức vượt xa người bình thường, người đó dù thế nào đi nữa cũng sẽ thay đổi. Ví dụ như chính Trịnh Xá cũng trở nên máu lạnh, đúng thế, dù là bản thân hắn cũng phải thừa nhận, mình đã trở nên quyết

lẽ người không phải đang lo lắng chuyện này, chẳng lẽ người lo hấn bị công ty Umbrella sử dụng mỹ nhân khế? Trực tiếp tặng một người đẹp tóc vàng ngoan ngoãn, biết nghe lời? Ha ha ha, nếu đúng là như thế thì thật sự rất đáng lo...

Nếu có Trịnh Xá ở đây hấn nhất định sẽ phải cao giọng cảm thán trực giác như dã thú của Trình Khiếu, công ty Umbrella vì để lung lạc hấn thật sự đã phái một mỹ nữ tóc vàng. Nghe Trình Khiếu nói vậy, Chiêm Lam khóe miệng hơi giật giật, bất quá nàng vẫn lập tức cười nói:

- Sao có thể như vậy được, trong mắt công ty Umbrella hấn bây giờ đang là người mang G - virus, tùy tiện tặng hấn phụ nữ, công ty không sợ sẽ xuất hiện một đám quái vật biến dị sao? Yên tâm, yên tâm, nhất định là không thể đâu.

Thấy Chiêm Lam phản ứng như vậy, Trình Khiếu lại càng làm già:

- Sao lại không thể, người nhìn Sở Hiên xem, vẻ mặt đăm chiêu tự hỏi, vừa rồi nhất định là Trịnh Xá đã nói gì đó bất thường đúng không? Hấn chắc chắn là đã tiếp nhận mỹ nữ của công ty Umbrella. Ghét thật, tên gia hỏa này đúng là may mắn, tùy tiện làm mỗi nhữ cũng chiếm được một người đẹp tóc vàng, mẹ nó, ta nghe nói những cô này đến lông ở dưới cũng màu vàng...

Bốp!

Trịnh Xá khiếu còn chưa dứt lời, Triệu Anh Không ngồi cách hấn không xa bỗng vung tay lên, một tiếng kêu vang giòn, giống như có một cây gậy sắt quật vào mặt Trình Khiếu, gã đáng thương này vừa kịp nói hai chữ "màu vàng" liền bị đẩy văng ra xa, đập thẳng vào tường.

Chiêm Lam lại không trông thấy bộ dạng ăn đòn thê thảm của Trình Khiếu mà đưa mắt nhìn sang Sở Hiên, tên lạnh lùng này quả nhiên đang lộ vẻ mặt kỳ quái, giống như đang gặp vấn đề gì đó, tới lúc Chiêm Lam đang định mở miệng, Sở Hiên đã nói trước:

- Yên tâm, dù là có hối lộ mỹ nữ các loại thì với tính cách do dự thiếu quyết đoán của Trịnh Xá chắc chắn trong thời gian ngắn cũng khó mà phát sinh quan hệ với người khác... Chuyện ta thấy kỳ quái là hấn không ngờ lại dứt khoát đồng ý với đề nghị của ta, đồng ý giết hết tất cả những người hấn nhìn thấy...

Những người xung quanh đều lộ vẻ tò mò, Vương Hiệp vội hỏi:

- Ý người là nói, Trịnh Xá sẽ không đồng ý với người giết sạch mọi người trong viện nghiên cứu?

Sở Hiên lắc đầu đáp:

- Không, hiện tại hấn đã là một đội trưởng thành thực, mặc dù chuyện hấn phải làm không phù hợp với bản tâm nhưng đứng trước lợi ích của đoàn đội hấn nhất định sẽ vì đoàn đội mà có lựa chọn. Chuyện ta thấy kỳ lạ không phải cái này mà là hấn biểu hiện rất quyết đoán, với tính tình của hấn bình thường, nếu gặp chuyện trái ý thì thường sẽ suy nghĩ rất lâu, hơn nữa còn thường xuyên hoài nghi ta, mặc dù hấn sẽ vì đoàn đội mà lựa chọn nhưng quyết đoán như vậy lại không phải tính cách của hấn...

-Vì thế sẽ là hấn đã bị công ty Umbrella khống chế, tẩy não, hoặc là hấn gặp chuyện gì đó trong căn cứ nghiên cứu khiến hấn nảy sinh sát ý với những người trong đó, đây là hai khả năng duy nhất ta có thể nghĩ tới...

383. Kế Hoạch Tập Kích (2)

Dù thế nào, từ lúc ngày thứ hai bắt đầu, Trịnh Xá đã chôn giấu sát ý vào đáy lòng, mỗi ngày đều tới phòng thí nghiệm phối hợp với nghiên cứu của công ty Umbrella. Do biểu hiện của hấn khá tốt nên một số nhân viên nghiên cứu dần dần trở nên thân thiện với hấn, còn hấn cũng từ miệng những người này biết được khá nhiều chuyện về công ty Umbrella, ví dụ như căn cứ này mặc dù được tuyên bố là trụ sở chính của công ty nhưng trên thực tế chỉ là một trong những căn cứ có quy mô lớn nhất mà thôi, còn trụ sở chính thức của công ty Umbrella ở đâu thì ngay cả những nghiên cứu viên này cũng đều không rõ ràng.

-Nghe nói trụ sở chính thức là tại một nơi nào đó trong sa mạc, nhưng cũng chỉ là nghe đồn, tóm lại trước mắt chỗ chúng ta đang ở có thể nói là căn cứ lớn nhất của công ty.

Đây là một trong đủ loại đồn đại mà Trịnh Xá nghe được, ngoài ra còn có một số báo cáo về thí nghiệm tế bào của hắn, dù cho những kẻ này nghiên cứu thế nào, người bình thường tiêm tế bào của hắn, cường độ thân thể tối đa cũng chỉ mạnh hơn thông thường khoảng hai lần, cũng tức là không chênh lệch lắm so với tiêm máu rồng. Điều này khiến đám nhân viên nghiên cứu khổ não không thôi, bởi vì nếu sức mạnh bản thân Trịnh Xá mà rất yếu thì bọn chúng còn có thể cho rằng cường độ của G - virus bất quá cũng chỉ đến vậy mà thôi, nhưng Trịnh Xá lại thể hiện sức mạnh gấp mười lần người bình thường, thậm chí là còn hơn thế, điều đó thể hiện rằng phương hướng nghiên cứu của bọn chúng đã sai lầm. Chưa cần biết những người bình thường này có bị tế nào của Trịnh Xá phản phệ hay không, ít nhất là bọn chúng đến cả việc khai thác hoàn toàn năng lực của G - virus cũng không làm được, tình hình như vậy kéo dài suốt mười ngày cuối cùng khiến vài tên nghiên cứu viên biến mất khỏi căn cứ rồi lại có mấy chục người mới khác đến thêm vào.

Trịnh Xá cứ lạnh lùng bàng quan nhìn đám nhân viên nghiên cứu biến mất rồi lại đến mới, dù sao cũng đều là chết, chết trong tay công ty Umbrella hay chết trong tay hắn cũng chẳng có gì khác biệt, còn hắn thì nhờ thời gian thể hiện "tốt đẹp" này mà phạm vi hành động trong căn cứ được mở rộng hơn rất nhiều, ví dụ như hắn đã có thể tự do tới xem Alice. Nữ diễn viên chính nhiễm Progenitor virus này hiện đang được ngâm trong một bình dung dịch lớn, sau mấy ngày nữa sẽ có thể hồi phục hoàn toàn, mà ngày nằng khôi phục ý thức cũng là lúc Trung Châu đội tập kích căn cứ công ty Umbrella.

-Sắp tới rồi....

Trịnh Xá nằm trên giường lẩm bẩm, bây giờ đang là buổi đêm, mỗi ngày vào thời gian này, hiệu quả che phủ căn cứ nghiên cứu đều sẽ giảm bớt, mà thời gian mỗi ngày cũng chỉ được khoảng năm phút, có thể để hắn thông qua tâm linh tòa liên trao đổi với những người còn lại của Trung Châu đội ở bên ngoài.

"Trịnh Xá, nghe thấy tiếng ta không?"

Giọng nói của Chiêm Lam từ yếu ớt chuyển thành rõ ràng, chậm rãi xuất hiện trong ý thức Trịnh Xá.

Trịnh Xá cười nói:

"Chiêm Lam, ta nói mấy lần rồi, không nên xông vào màn chắn nơi này quá sớm, tinh thần lực của người sẽ bị tiêu hao rất nhiều, người có phải bị ngớ ngẩn không đấy? Tinh thần lực khác với thể lực, sau khi tiêu hao cần thời gian rất lâu mới có thể từ từ khôi phục.

Tiếng cười của Chiêm Lam truyền tới, nàng vừa cười vừa nói:

"Có sớm quá đâu, ta đều căn đúng thời gian mới liên lạc với người đấy chứ, đừng nghĩ là ta lúc nào cũng lo lắng về người... Nói chuyện chính đi, Sở Hiên đã phá giải được sơ đồ nội bộ căn cứ nghiên cứu, ta sẽ kết nối ý thức hai người với nhau."

Trịnh Xá ừ một tiếng, mấy giây sau, thanh âm lạnh lùng đặc hữu của Sở Hiên vang lên, hắn đạm mạc nói:

"Ừm, đã phá giải được sơ đồ nội bộ căn cứ nghiên cứu, ta sẽ chuyển bản đồ này tới ý thức người. Mặt khác, lãnh đạo cao nhất của công ty Umbrella tại hai căn cứ này là một thành viên hội đồng quản trị, tên là Richardson, hôm Alice tỉnh lại người có thể tới bắt giữ hắn trước, sau đó phải xem biểu hiện của người rồi.... Triệt để phá hoại cả căn cứ nghiên cứu đó đi!"

Trịnh Xá cũng không nói nữa, lẳng lặng ghi nhớ sơ đồ địa hình vừa đột ngột xuất hiện trong đầu, mấy phút sau sơ đồ này mới từ từ biến mất, thời gian năm phút liên lạc cũng đã kết thúc, tuy vậy Trịnh Xá vẫn đang nhớ lại hình ảnh sơ đồ, yên lặng ngồi tại chỗ...

Thời gian không ngừng trôi đi, Trịnh Xá vì có "biểu hiện tốt" mà những chuyện hắn được tiếp xúc trong căn cứ nghiên cứu cũng càng lúc càng nhiều, chỉ trừ những chuyện tối cơ mật như loại hình Nemesis, Licker thể tiến hóa mới nhất là hắn còn chưa thể nhìn thấy ra thì tất cả mọi thứ bao gồm cả tiêu bản zombie nhiễm T - virus, tiêu bản các thí nghiệm thể nhiễm T - virus, tiêu bản nội tạng, hắn đều xem được.

Trong đó, thứ khiến hắn chấn động nhất, phần nộ nhất là tiêu bản một bé gái da trắng khoảng bảy tám tuổi. Cô bé nằm an tĩnh trong bình dung dịch, nửa thân dưới lại là thân thể đồ lòm của Licker, không có da dẻ, chỉ có cơ thịt. Theo như đám nhân viên nghiên cứu nói thì đây là sản phẩm chuyển đổi gen, tiêm tế bào đã biến đổi gen của Licker vào thân thể cô bé, khiến một bộ phận thân thể phát sinh biến dị, kết quả là tạo thành hình dạng nửa người nửa Licker như vậy...

Nhìn thấy tất cả, Trịnh Xá chỉ có hai mắt đỏ ngầu, hắn không nói gì cả, quay đầu rời khỏi phòng chưa tiêu bản, chỉ là tay cầm bằng thép hắn nắm vào đã bị bóp thành một khối sắt vụn.

”Có lẽ đúng như Sở Hiên đã nói với ta mấy ngày trước, Chủ Thần chỉ kế thừa di nguyện tiến hóa của thánh nhân, nó sẽ không phân biệt loại tiến hóa này đối với nhân loại là tốt hay xấu. Người bình thường tại thế giới hiện thực, đối với thành viên tiểu đội luân hồi đã trải qua vô số thế giới phim kinh dị, vô số lần sinh tử tồn vong, không ngừng tiến hóa, biến mạnh mà nói, họ đã là sinh vật cấp thấp, có lẽ sẽ bị thành viên của tiểu đội luân hồi trở lại thế giới hiện thực biến thành đồ chơi, vật thí nghiệm, tiêu bản, thậm chí là thức ăn, cứ như vậy, sự tồn tại của Chủ Thần chính là hủy diệt loài người chứ không phải thúc đẩy con người tiến hóa, nhưng mà...”

”Cho dù trong thân thể ta đã có phần lớn bộ gen không phải là con người, cho dù ta cũng đã trải qua vô số phim kinh dị mà trở thành tàn nhẫn, thậm chí có thể giết người vô tội, vứt bỏ gánh nặng, cho dù như thế, nhưng... Trái tim ta! Vĩnh viễn vẫn là trái tim của con người! Ta sẽ tuyệt đối không để nhân loại phải trải qua cảnh ngộ thảm khốc như trước mắt, tuyệt đối không!”

Trịnh Xá cứ như vậy trải qua đoạn thời gian này, thời điểm Alice tỉnh lại chậm rãi tới gần, hắn đã nhìn thấy quá nhiều thứ, nội tâm sớm đã chất chứa phẫn nộ, từ sau trận chiến với Ấn Châu đội, đã rất lâu rồi hắn chưa từng nảy sinh lửa giận lớn đến vậy, nếu thật sự không được phát tiết hắn sợ rằng mình sẽ uất ức đến thành nội thương. Bất quá vẫn còn may, ngoài những tiêu bản người, ở đây còn có một số băng ghi hình mà công ty Umbrella cất dấu hắn cũng có quyền xem xét, trong số những cuộn băng này hắn không ngờ còn tìm thấy vài băng ghi lại tình hình trong Resident Evil 2, ví dụ như cảnh Ác Ma đội đồ sát zombie, đặc biệt là sức chiến đấu khủng bố mà Phục Chế Thể bộc lộ.

Trong băng ghi hình, tiểu đội luân hồi Ác Ma cưỡi một chiếc xe bus, có thể thấy khi đó bọn chúng còn chưa lấy Goblin glider ra, có lẽ vẫn đang đùa giỡn với Trung Châu đội, không hề lập tức truy đuổi. Khi gặp một lượng lớn zombie, không ngờ lại do Phục Chế thể một mình nghênh chiến, vô số zombie biến dị đông nghìn nghịt, còn có cả Licker tiến hóa khổng lồ, clone của Trịnh Xá đứng đó, sau lưng đôi cánh dơi to lớn vũ lộng, tay cầm một thanh trọng kiếm bập bùng lửa đen, nhìn hình tượng thật sự giống như ma quỷ.

Không chỉ hình dạng giống ác ma mà Phục Chế Thể còn có lực lượng khủng bố đến bản thân Trịnh Xá cũng khó mà tưởng tượng được. Lúc trước khi hắn và Phục Chế Thể chiến đấu, thực tế Phục Chế Thể tựa hồ đến cả trạng thái mở cơ nhân tỏa cũng không sử dụng đã có thể dễ dàng giết chết hắn, mà trong băng ghi hình, thực lực đáng sợ của Phục Chế Thể càng thể hiện rõ ràng một cách tàn bạo. Thanh kiếm nhẹ nhàng vung lên, ngọn lửa đen tuyền liền tản thành hình quạt, zombie hoặc Licker lập tức bị ngọn lửa trực tiếp nuốt chửng, dễ dàng bị thiêu thành tro bụi.

Tốc độ của Phục Chế Thể cũng cực nhanh, mặc dù nhìn hắn giống như chưa từng di động nhưng một giây sau đã xuất hiện mở góc khác trên màn hình, chỉ tốc độ thôi đã gần như nhanh hơn cả Trịnh Xá trong trạng thái Bạo tạc một phần. Mà chuyện chính thức khiến Trịnh Xá đáy lòng phát lạnh là Phục Chế Thể phẳng phất như chưa từng dốc toàn lực, hắn chỉ nhàn nhã huy động trọng kiếm cùng di động, bay lượn liên tục, chiến đấu với cường độ như vậy mà trên mặt Phục Chế Thể vẫn có vẻ rất ung dung...

Trịnh Xá xem đi xem lại đoạn phim mấy chục lần, hắn bỗng nhận ra mình không thể tìm được sơ hở của Phục Chế Thể, dù là động tác, tốc độ, lực lượng, sức phá hoại, thậm chí cả tâm tính, clone của hắn đều chỉ có thể hình dung bằng hai chữ, hoàn mỹ!

”Vậy... Hủy diệt có thể đánh bại hắn không?”

Lần đầu tiên Trịnh Xá cảm thấy hoài nghi sức phá hoại của Hủy diệt, hắn không biết mình có thể đánh bại Phục Chế Thể cường đại như vậy hay không, cho dù sử dụng Hủy diệt hắn cũng không dám khẳng định có thể đánh bại được...

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày Alice tỉnh lại, ngày này, đến cả gã trung niên nghiên cứu viên kia cũng bỏ qua thí nghiệm tế bào G - virus để đến chỗ Alice. Theo như hắn nói, ngoài Trịnh Xá ra, Alice là vật thí nghiệm ưu tú nhất, dù đã có người mang G - virus là Trịnh Xá thì công ty Umbrella vẫn muốn có thể giữ lại Alice.

Trịnh Xá cũng không tới xem Alice, hắn chỉ là lấy bốn chiếc nhẫn mithril bổ sung năng lượng trong nạp

Trong phòng giám sát, mấy người mặc áo đen cũng trợn mắt há mồm, thông qua camera họ có thể nhìn thấy rõ ràng, ít nhất cũng hơn một nghìn con quái vật đang chạy trong hành lang, mà giữa bọn chúng còn có kẻ mang G - virus... Khiến người ta không thể giải thích nổi là vì sao kẻ mang G - virus lại có thể chung sống hòa bình với lũ quái vật này? Quái vật trông giống như mấy bức tượng thần Ai Cập, bọn chúng đang tàn sát những cảnh vệ chưa kịp chạy ra, ít nhất cũng có bảy tám chục người bị chém thành thịt vụn, mà quái vật vẫn như cũ không ngừng lao ra ngoài đại sảnh trung ương.

-Chi, chi viện! Đúng thế, triệu tập tất cả cảnh vệ dự bị tới đây! Khốn kiếp, điều cả bên kia tới nữa, ít nhất cũng có hơn nghìn con quái vật đang hoành hành trong căn cứ! Nói với bọn họ, bên đó ngoài một số tư liệu thì không còn gì quan trọng nữa, lưu lại một trăm cảnh vệ duy trì cảnh giới còn lại tất cả đều chuyển sang đây hết!

Một người trong đám mặc comple đen tay cầm máy bộ đàm hét lớn, nhìn bộ dạng giống như sắp phát điên.

Những người còn lại cũng có vẻ tương tự, một người vội vã lấy máy liên lạc quát:

- Khởi động Nemesis từ số ba đến số bảy, để bọn chúng chờ tại đại sảnh trung ương, mẹ nó, trong căn cứ nghiên cứu toàn tài liệu thí nghiệm quan trọng, hơn nữa phía dưới còn có mấy trăm con Licker tiến hóa đang đóng băng, nếu nguồn điện bị cắt... Tất cả chúng ta đều không sống nổi đâu!

Trên màn hình giám sát, Trịnh Xá quả nhiên không chỉ đơn giản đang đi về phía đại sảnh trung ương tại viện nghiên cứu, hắn quả thực là vừa đi vừa phá hoại, phạm vi công kích của Hồ hồn cực kì kinh người mà độ sắc bén của dao mang cũng cực cao, hắn đi cuối cùng trong Đội quân của thần Anubis, sau khi đám quái vật phân tán hết vào trong các hành lang, hắn liền vừa đi vừa chém không ngừng, vách tường bằng thép cùng tất cả máy móc xung quanh đều bị chém rối tinh rối mù. Tất cả những chỗ Trịnh Xá đi qua đều tàn lửa bắn tung tóe giống như bị một đàn tê giác chạy qua, mọi thứ biến thành một đồng đồ nát, tình trạng rối loạn còn đang liên tục lan tới đại sảnh trung ương, mà đến đó Trịnh Xá hoàn toàn có thể hủy diệt toàn bộ hệ thống điện năng của cả căn cứ nghiên cứu, đây mới là chuyện mấy gã mặc áo đen sợ nhất.

Mấy tên mặc áo đen rõ ràng cũng là cấp chỉ huy trong công ty Umbrella, mệnh lệnh của họ rất nhanh đã truyền tới căn cứ thí nghiệm vũ khí phía sau, cảnh vệ tại đây nhanh chóng chuẩn bị chờ điều phối, mấy nghìn người chia thành từng đội chạy tới trước, sau khoảng hơn mười phút, toàn bộ căn cứ nghiên cứu vũ khí đã chỉ còn lại hơn trăm cảnh vệ cùng một ít robot bảo vệ, sức phòng vệ của căn cứ thí nghiệm vũ khí này rõ ràng là mạnh hơn căn cứ nghiên cứu rất nhiều, nhưng lúc này lại là lúc nó yếu ớt nhất.

Cách đó không xa, những thành viên còn lại của Trung Châu đội đang đứng trong bóng đêm, Sở Hiền nhìn căn cứ thí nghiệm vũ khí nói:

- Bắt đầu đi, La Cam Đạo... Phá hủy bên ngoài căn cứ cho ta.

386. Sức Chiến Đấu Của Trung Châu Đội (1)

Sở Hiền nói dứt lời, sau lưng hắn xuất hiện một robot cao gần bốn mét, con robot này vẫn luôn đứng trong bóng tối, đến khi Sở Hiền nói xong, đôi mắt nó mới vụt sáng, bước lên trước, trên người bắt đầu lấp lóe ánh đèn.

Chỉ thấy robot đạp mạnh một bước, nhảy lên cao gần mười mét, sau đó thân người xoay về sau, cơ thể bắt đầu biến đổi, chưa đầy một giây, robot đã biến thành một phi cơ vũ trụ chiến đấu, hình dạng thon dài, vỏ ngoài bóng loáng nhìn hết sức ấn tượng.

Từ chiếc phi cơ phát ra một tiếng hét hưng phấn, tiếp đó phía sau bắn ra hai luồng điện lưu màu lam, nhanh chóng lao về phía căn cứ thí nghiệm vũ khí. Khi còn cách căn cứ hơn trăm mét, từ hai bên cánh phi cơ bắn ra mấy quả tên lửa dò đường, trực tiếp oanh tạc tường ngoài căn cứ, tiếng nổ vang rền, uy lực của những quả tên lửa cỡ nhỏ này mạnh đến không ngờ, luồng lửa từ vụ nổ phá tan lớp tường bao bên ngoài căn cứ. Trên phi cơ lại truyền tới tiếng hét kích động của một thanh niên, trong ánh lửa, phi cơ chuyển mình lao xuống, đến khi hạ xuống đất nó đã biến hình, trông giống như một chiếc mô tô khổng lồ.

-Nếu đã gọi là phi cơ, không bằng cứ coi nó là phi thuyền vũ trụ, dù là tính linh hoạt hay tốc độ sau khi cải tạo hệ thống phóng điện, cùng nguồn năng lượng dồi dào nhờ chuyển đổi nội lực thành điện năng, sau

khi cải tiến, robot chiến đấu này cơ bản hoàn toàn có thể so với robot cấp 2B, thậm chí là cấp A. Tuy vậy nó cũng có giới hạn, đó là đạn được hạn chế, chỉ có thể chiến đấu một chiến dịch nhỏ, ví dụ như trận tập kích căn cứ này, bên ngoài có gắn long tinh, trước khi cạn năng lượng nó chính là vương bài chiến đấu công nghệ cao, vương bài của Trung Châu đội chúng ta.

Sở Hiền nhìn ánh lửa bùng lên khắp bốn phía, lạnh nhạt nói.

Những người còn lại đều nhìn cuộc chiến ở phía xa, con robot không ngừng biến đổi giữa ba loại hình thái, tùy ý phát huy hỏa lực mạnh mẽ, nhất thời bên ngoài căn cứ hoàn toàn chìm trong biển lửa, mấy điểm trực thăng cất cánh cùng tháp súng cũng bị tên lửa phá hủy. Tới lúc robot trở lại dạng người, nó nâng một chiếc mỏ hàn lớn bằng điện lên, mỏ hàn kêu lên ù ù, robot cứ thế rạch thẳng vào tường căn cứ nghiên cứu, hỏa lực lập tức bắn ra tung tóe, robot cứng rắn cắt mở vách tường hợp kim ra thành một lỗ lớn, sau đó không nghĩ ngợi gì, trực tiếp bắn mấy phát tên lửa cỡ nhỏ vào bên trong.

Nhóm Sở Hiền ở phía xa nhìn thấy rõ ràng, Bá Vương cùng Vương Hiệp dẫn đầu chạy tới, theo sát phía sau là Sở Hiền, Triệu Anh Không, Trình Khiếu, Trương Hằng còn Zero và Chiêm Lam thì đứng lại tại chỗ.

”La Cam Đạo, Zero, các người thủ tại chỗ, tất cả trực thăng cùng máy bay chiến đấu tăng viện nhất loạt bắn hạ. La Cam Đạo mở rộng phạm vi phá hoại, tốt nhất là biến thành phi thuyền tuần tra không trung, phát hiện máy bay oạch tạc hoặc tên lửa thì lập tức phá hủy, Zero phụ trách chi viện hỏa lực cho La Cam Đạo, những người còn lại hành động theo đúng kế hoạch...”

Sở Hiền vừa nói đồng thời hai tay rung lên, hai khẩu coilgun rơi xuống tay.

Cùng lúc đó, trong căn cứ nghiên cứu cũng bộc phát kịch chiến giữa người và quái vật.

Khi viện quân từ căn cứ thí nghiệm vũ khí tới, trong mỗi đại sảnh, tại mỗi điểm phòng thủ đều chật ních cảnh vệ, đám cảnh vệ này đều mặc giáp chống vũ khí sinh học, tay cầm súng quân dụng có uy lực cực mạnh. Dưới hỏa lực tập trung như vậy, Đội quân của thần Anubis chỉ có công kích cận chiến cuối cùng cũng bị ngăn cản, trước đó ít nhất cũng có mấy trăm cảnh vệ chết dưới trường đao hình thù kỳ lạ của bọn chúng, lúc quái vật đã chỉ còn cách đại sảnh trung ương hai sảnh trung trung chuyển.

Một viên đội trưởng nhìn lớp cát dày phủ tại một chỗ ngoặt trên hành lang, cầm máy bộ đàm nói:

- Mục tiêu đã bị tiêu diệt, tiểu đội số hai đang trong trạng thái cảnh giới....

... Tiếp tục duy trì trạng thái cảnh giới, phải ngăn cản lũ quái vật này ở ngoài đại sảnh trung ương!

Trong phòng giám sát, mấy tên mặc comple đen liên tục nhận được tin tức giống nhau, dưới hỏa lực dày đặc, vô số quái vật bị bắn thành cát vụn, số lượng quái vật bị tiêu diệt lên tới gần nghìn con, nhưng dù sức chiến đấu thế nào, cảnh vệ cũng chết hơn mấy trăm người.

-Kẻ mang G - virus đâu? Sao lại không tìm thấy hắn?

Trong lúc đám áo đen đang vui mừng ngăn cản được đàn quái vật tấn công thì một người bỗng kêu lên sợ hãi, nhất thời, tất cả đều cầm máy điều khiển bắt đầu không ngừng chuyển đổi vị trí giám sát nhưng ở những điểm này không ngờ lại không thể tìm thấy Trịnh Xá, hắn đã hoàn toàn biến mất khỏi phạm vi giám sát.

Mấy người mặc áo đen nhìn nhau, vừa mới lấy máy bộ đàm ra thì trong một sảnh trung chuyển bỗng truyền tới tiếng hét sợ hãi, Trịnh Xá không ngờ lại xuất hiện trên đầu bọn chúng. Hắn từ trong ống thông gió chui ra, tiếp đó trực tiếp nhảy vào giữa đám cảnh vệ, trước khi họ kịp phản ứng, Hồ hồn đao trong tay hắn đã xoay một vòng, soạt soạt liên tiếp, mấy trăm người kinh hãi nhìn thân thể mình bị cắt thành hai đoạn, lấy hắn làm trung tâm, trong bán kính bốn mươi mét tràn ngập máu tươi, tất cả cảnh vệ đều bị chém chết.

Trong đại sảnh này có ít nhất hai trăm cảnh vệ, chỗ Trịnh Xá hạ xuống rất chính xác, vừa đúng vị trí cảnh vệ tập trung đông đúc nhất, vì vậy hắn chỉ cần vung Hồ hồn lên một vòng lập tức có hơn trăm người bị chém thành hai đoạn, ngoài một số cảnh vệ đang di động nửa thân trên bắt đầu rơi xuống đất ra, những người còn lại vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Trịnh Xá cũng không khách khí, dưới chân dùng sức đạp mạnh, nhảy vọt lên mấy mét, tiếp đó đạp lên đầu một cảnh vệ, trước khi nửa thân trên người này rơi xuống hắn đã mượn lực lao về những cảnh vệ chưa bị

thương. Mãi tới lúc này những cảnh vệ bị chém đứt người mới bắt đầu điên cuồng mà tuyệt vọng gào lên, tay họ vẫn cầm chắc súng nhưng lại kinh hãi phát hiện ra mình chỉ còn lại một nửa người, lập tức cả đại sảnh vang lên tiếng la hét âm ỹ, đám cảnh vệ này chỉ còn biết tuyệt vọng bóp cò súng.

Nhân lúc hỗn loạn, Trịnh Xá từ trên cao vung dao chém xuống, tất cả những gì chắn trước mặt hắn mười mét đều bị chém rời, hơn mười tên cảnh vệ hoặc bị thương hoặc chết, mặt đất cũng bị Hồ hồn đao mang vạch ra một đường dài. Khi hắn hạ xuống đất lại đạp mạnh chân, đám cảnh vệ trước mặt thậm chí không kịp nâng súng đã bị hắn tiếp cận, Hồ hồn đao lại chém tới...

Mấy người trong phòng giám sát chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, chưa tới ba mươi giây, hơn hai trăm cảnh vệ vũ trang trong đại sảnh, tất cả bị giết trong vòng chưa tới ba mươi giây, hơn nữa còn chết một cách thê thảm nhất bị chém ngang người, những cảnh vệ này nửa thân trên nằm dưới đất, không ngừng rên rỉ, mấy phút sau mới vì mất máu quá nhiều mà chết, sự thống khổ này đơn giản là còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Càng kinh khủng hơn là sức chiến đấu của Trịnh Xá, không đến ba mươi giây giết chết hơn hai trăm cảnh vệ vũ trang đầy đủ, mà hắn thì lại không hề bị thương, sức chiến đấu khủng bố này thật sự khiến người ta sờn gai ốc, nếu công ty Umbrella sớm biết hắn có sức chiến đấu kinh khủng như vậy thì trước đó đã không đối đầu với hắn như vậy, ít nhất cũng không để hắn tiếp tục ở căn cứ trong tình huống không phòng bị.

Trịnh Xá lấy một chiếc máy bộ đàm trong vũng máu, bên trong liên tiếp vang lên tiếng sào sạo, hắn không nghĩ ngợi nhiều, nói:

- Rửa cổ cho sạch chờ ta, tất cả các người đều phải chết!

Nói đoạn, dùng sức bóp mạnh, chiếc máy bộ đàm bị bóp nát vụn.

Trong phòng giám sát một người mặc comple đen cầm máy bộ đàm hét lên:

- Đứng phá hoại căn cứ nữa! Phía dưới có Licker thể tiến hóa đang đóng băng! Đây...

Một người khác đứng cạnh vô vai hắn nói:

- Không còn cách nào, để Nemesis đối phó với hắn đi, trì hoãn hoàn toàn hắn khoảng mười phút được. Khởi động chương trình tự hủy đi, bom hạt nhân trong này đủ để hủy diệt cả căn cứ lẫn Licker thể tiến hóa... Chúng ta trước tiên hãy dùng trực thăng rời khỏi đây.

-Rời đi? Đi đâu? Căn cứ này có rất nhiều tài liệu quan trọng, cùng gần như toàn bộ Licker thể tiến hóa của công ty, nếu tất cả đều bị phá hủy, cho dù chúng ta rời khỏi đây thì có lẽ cũng bị công ty thanh lý... Chúng ta có thể đi đâu đây?

Một người khác gào lên, hai mắt hắn đỏ ngầu, không biết là sợ hãi hay tức giận.

-Tóm lại trước hết cứ khởi động chương trình tự hủy đi, chúng ta cũng tới bãi đáp trực thăng trên nóc trụ sở... Chết dưới súng đạn cũng còn tốt hơn là chết trong móng vuốt của Licker.

Trịnh Xá cũng không biết rằng sức chiến đấu cường hãn của hắn đã khiến cấp cao trong công ty Umbrella cảm thấy sợ hãi, hắn vẫn đang không ngừng phá hoại, không ngừng tiến về đại sảnh trung ương, vốn hắn còn muốn triệu hồi Đội quân của thần Anubis một lần nữa nhưng lần triệu hồi trước đã sử dụng hết năng lượng vampire trong một chiếc nhẫn mithril, nếu hắn còn muốn sử dụng trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt thì không thể triệu hồi Đội quân của thần Anubis. Hơn nữa, theo tình hình như vừa hồi, có lẽ viện quân từ căn cứ thí nghiệm vũ khí đã tới, trận địa súng ống dày đặc đủ để áp chế công kích cận chiến của đám quái vật, vì thế triệu hồi một lần nữa cũng không có tác dụng lớn, không bằng dự trữ năng lượng vampire lại để sử dụng Hủy diệt trong nháy mắt.

"Nói như vậy, ta ở bên này đã dẫn dụ phần lớn binh lực, bên căn cứ thí nghiệm vũ khí chắc là không còn gì nguy hiểm nữa, phải trông cậy vào mọi người rồi..."

Trịnh Xá trầm nghĩ, hắn vẫn tiếp tục tiến về phía đại sảnh trung ương, khi vừa bước ra khỏi một lối rẽ hành lang, mấy quả tên lửa mini đột ngột bắn thẳng vào mặt hắn, bốn quả tên lửa tốc độ cực nhanh, hắn vừa kịp phản ứng lại thì chúng đã đâm sâu vào người hắn rồi nổ tung....

387. Sức Chiến Đấu Của Trung Châu Đội (2)

Trịnh Xá muốn tránh né cũng không kịp, mặc dù dùng Thế để gia tốc trong trạng thái Hủy diệt nháy mắt hoàn toàn có thể tránh khỏi sóng chấn động từ vụ nổ nhưng muốn khởi động trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt cũng cần vài giây, lúc này tên lửa đã bay tới cạnh người, Trịnh Xá chỉ kịp làm động tác phòng thủ, tiếp đó ánh sáng bùng lên kịch liệt, cùng sóng nhiệt dữ dội, lực lượng khổng lồ khiến cả hắn cũng không thể đứng vững tại chỗ, trong thoáng chốc đã bị sóng nổ cuốn văng ra xa.

Theo vụ nổ Trịnh Xá bay ngược về sau mấy mét, đâm sầm vào vách tường, thành một tiếng tạo thành vết lõm hình người trên bức tường hợp kim, bất quá vẫn còn may, vòng cổ long tinh đã phát huy tác dụng, một tầng bảo vệ bán trong suốt chặn vũ nổ lại, kể cả mảnh đạn cũng bị ngăn cản, nhưng sau khi đỡ bốn quả tên lửa mini, ánh sáng trên long tinh cũng yếu đi rõ ràng.

Trịnh Xá đứng dậy liền ộc ra mấy ngụm máu lớn, vụ nổ vừa rồi mặc dù không trực tiếp làm thương tổn đến hắn nhưng sóng chấn động từ vụ nổ cũng khiến hắn ngằm bị thương, nếu là người bình thường thì đã sớm bị sóng nổ giết chết rồi, xem ra vòng cổ long tinh cũng không phải có thể ngăn chặn hoàn toàn uy lực của vũ khí công nghệ cao, ít nhất các sóng chấn động vẫn có thể truyền qua lớp bảo vệ tới thân thể, loại đạo cụ phòng ngự này là không hoàn chỉnh! Ít nhất đối với người bình thường không có lớp phòng ngự chấn động khác thì nhược điểm này của vòng cổ long tinh là nhược điểm trí mạng!

Ý nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu Trịnh Xá, đây là chiến trường, hắn căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều bởi vì đón tiếp hắn là mấy đường đạn lớn có thể nhìn thấy bằng mắt thường bắn tới, nhìn uy lực của viên đạn bắn trúng vách tường hợp kim, phía trước chắc chắn có bốn khẩu Gatling, đối với người từng sử dụng, loại vũ khí này thật quá quen thuộc.

Trịnh Xá chỉ ngăn cản Gatling khoảng vài giây, sức đạn khiến hắn kêu khổ không thôi, lúc này năng lượng trong vòng cổ long tinh đã sắp hao tận, hắn không thể không sử dụng nội lực của chính mình, truyền vào trong, mà uy lực của Gatling thật sự cũng quá lớn, nội lực của hắn tiêu hao cực nhanh. Trịnh Xá lập tức không chần chừ, nội lực cùng năng lượng vampire trong nháy mắt đồng thời truyền vào cơ thể, trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt được sử dụng.

”Thế!”

Trịnh Xá đạp một phát dưới chân, sử dụng Thế, chỉ trong thoáng chốc đã dùng tốc độ mắt thường không thể nhận thấy xông tới hơn hai mươi mét, mấy khẩu Gatling hoàn toàn bắn ra sau lưng hắn, đồng thời đá thẳng một phát Lam cước, giữa đại sảnh trung ương lập tức truyền tới hơn mười tiếng gào thảm thiết, ngoài ra còn có cả tiếng gầm như của dã thú.

Trịnh Xá nhảy lên đá ra một đạo Lam cước, đến khi hắn hạ xuống đất mới phát hiện trước mặt ngoài mấy trăm tên cảnh vệ còn có bốn Nemesis, những Nemesis này đều vai trái mang tên lửa chống tăng, tay phải cầm Gatling, có điều thể hình chúng so với Nemesis do Matt Ardeson chuyển thành trong Resident Evil 2 thì nhỏ hơn một phần, nhưng dù vậy thì so với người bình thường cũng đã là rất cao lớn rồi. Hơn thế nữa, trên người chúng còn mặc một loại áo giáp bằng hợp kim dày, phát Lam cước vừa rồi cắt đứt hơn mười cảnh vệ nhưng khi chém vào người một Nemesis thì chỉ bắn ra vô số tia lửa, có thể thấy sức phòng ngự của loại giáp hợp kim này cao hơn nhiều so với giáp che mà Nemesis mặc trong Resident Evil 2.

Tốc độ của Trịnh Xá thật sự quá nhanh nên nhất thời đám cảnh vệ còn chưa kịp định thần lại, đến khi hắn từ trên không hạ xuống đất, hơn năm trăm người mới đồng loạt bóp cò, vô số viên đạn rít lên bắn tới, quanh người Trịnh Xá vang lên tiếng lộp bộp liên tiếp, đó là tiếng đạn bắn trúng vòng bảo vệ, tiếp theo đó là tiếng đạn rơi leng keng xuống đất. Đến khi Gatling trong tay bốn gã Nemesis cũng bắt đầu nhả đạn thì Trịnh Xá cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, chỉ có thể sử dụng Thế một lần nữa, mau chóng chạy lùi về sau, vừa rồi chỉ qua một, hai giây, nội lực của hắn đã bị tiêu hao ít nhất là ba phần.

Hóa súng đạn dày đặc không chỉ có tác dụng với Đội quân của thần Anubis, đối với hắn cũng có uy hiếp tương tự, may mắn là hắn còn có đạo cụ phòng ngự chống vũ khí công nghệ cao, vòng cổ long tinh, nếu không dưới nhân số chênh lệch như vậy, hắn chắc chắn phải chết.

-Làm thế nào bây giờ? Không thể bị cản lại ở đây được!

Trịnh Xá cười khỏ đứng dậy, nhìn lên trần nhà, lẩm bầm tự nói.

Theo sơ đồ địa hình căn cứ Sở Hiến chuyển cho hắn, ở đây không có đường ống thông khí trực tiếp nối với đại sảnh trung ương, mà bất kỳ hành lang nào cũng phải thông qua sảnh trung ương mới có thể tới được những khu vực quan trọng, vì thế chỉ cần thủ chắc ở đó là hắn sẽ không thể tới các hành lang khác được, nói cách khác nếu hắn không thể giết sạch được người trong đại sảnh trung ương thì cũng coi như hắn bị nhốt tại đây.

-Làm sao bây giờ? Ở đây chẳng có thứ gì có thể giết sạch bọn chúng... Phải sử dụng Hủy diệt sao? Nhưng nếu bây giờ sử dụng Hủy diệt, lát nữa nếu lại gặp một lượng lớn cảnh vệ tập trung phòng ngự thì không phải lại sẽ bị nhốt sao? Mẹ nó, biết thế đã mang theo chút vũ khí hạng nặng quy mô lớn rồi.

Trịnh Xá khỏ sở nói, khi hắn đi làm con mồi tiến vào căn cứ nghiên cứu, lựu đạn plasma đã bỏ trong túi không gian, một ít vũ khí hạng nặng quy mô lớn cũng để hết trong đó, vốn hắn cứ tưởng với thực lực của mình phối hợp với Hồ hồn đao, trong thế giới công nghệ cao này hắn không có gì đáng ngại cả, ai mà ngờ được lại bị hỏa lực của mấy trăm tên cảnh vệ cản lại, xem ra vòng cổ long tinh dù có tiện nghi nhưng coi là đạo cụ phòng ngự thì cũng có khuyết điểm rất lớn.

"Trên người ta vẫn còn vũ khí, Hồ hồn, không được, khoảng cách quá xa... Ngọn giáo của thần Osiris, không được, chỉ có uy lực với sinh vật đơn thể là mạnh thôi... Vòng tay của thần Anubis, không được, do địa hình, hơn nghìn con quái vật căn bản không thể tiếp cận bọn chúng, không còn vũ khí gì nữa, ngoài hai cuốn sách ra thì... Hai cuốn sách? Đúng rồi! Cuốn sách của thần Anubis!"

Trịnh Xá trong lòng chợt động, hắn vội vàng lấy quyển sách cổ đen, dày trong Nạp giới ra, sau khi thực lực dần dần tăng lên, hắn đã rất hiếm khi sử dụng cuốn sách này, phép triệu hồi không bằng Vòng tay của thần Anubis, pháp thuật có tính công kích uy lực không bằng Bạo tạc và Hủy diệt của hắn, hơn nữa lại cùng là phải sử dụng năng lượng vampire, vì vậy sau khi tự sáng tạo hai loại kỹ năng hắn cơ bản đã không còn sử dụng cuốn cổ thư này nữa.

Nhưng cuốn sách này ngoài phép triệu hồi cùng pháp thuật mang tính công kích còn có một ít ma pháp phụ trợ, ví dụ như phép đất thay đổi địa hình.

Khi chiến đấu với Ấn Châu đội, Trung Châu đội chật vật chạy trốn, chính là nhờ loại ma pháp này mới có thể thoát khỏi Cairo, đây cũng là chú ngữ Trịnh Xá biết được từ miệng Tề Đằng Nhất, tên trộm mộ này, lúc chết hắn lại thể hiện tư thái của một nam nhân chân chính.

Trịnh Xá trong lòng thầm cảm thán, hắn cầm Cuốn sách của thần Anubis, khẽ niệm chú ngữ, sau khi x

Từ sau khi sống lại, Triệu Anh Không rất nhiều lúc lâm vào trầm tư, có thể đối với những người khác Resident Evil 2 đã trải qua rất lâu, nhưng đối với nàng mà nói, nó giống như mới xảy ra ngày hôm qua. Kể quen thuộc mà xa lạ ấy, kẻ mà nàng vẫn thầm yêu thương và mơ ước, nhưng lại chỉ nhận được từ đó tuyệt vọng cùng hận thù, cuộc chiến với hắn phẳng phất như vẫn đang hiện ra trước mắt, vì thế sau khi hồi sinh nàng chưa từng cùng Trịnh Xá toàn lực giao chiến, hắn không ngờ đã không còn sức mạnh mà nàng từng biết.

Trước kia sức chiến đấu của Trịnh Xá mặc dù mạnh hơn nàng, nhưng đó là vì hắn mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai, sau khi nàng cường hóa Thiểm linh siêu tốc độ, hai bên toàn lực giao chiến, Trịnh Xá chưa chắc đã là đối thủ của nàng

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại phá vỡ suy nghĩ trong lòng Triệu Anh Không, từ lúc nào Trịnh Xá đã mạnh đến thế, đã bỏ rơi nàng lại phía sau, giống như kẻ mà nàng căm thù, bỏ nàng lại phía sau, rất xa...

-Anh Không!

Trịnh Xá ném mạnh cái đầu Licker cầm trong tay ra xa, chiếc đầu mang theo luồng lực cực mạnh, giống như một viên đạn pháo đâm sầm vào tường, lập tức vỡ vụn. Trịnh Xá hai mắt đỏ ngầu, hàm răng nghiến chặt, từ kẽ răng không ngừng vang lên tiếng gào rít như dã thú, lúc này hắn giống như đã rơi vào cảnh điên loạn, đến khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé của Triệu Anh Không, trong đôi mắt đỏ ngầu của hắn mới lộ ra một tia ngạc nhiên, bất quá, tiếp đó hắn lại gầm lên.

Triệu Anh Không bị cảm giác mất mát khó hiểu trong lòng làm chấn động nên giống như quên cả con Licker khổng lồ đang lao tới sau lưng, Licker chỉ còn cách nàng năm sáu mét, móng vuốt sắc bén nhắm thẳng vào gáy, nếu bị đánh trúng, Triệu Anh Không chắc chắn phải chết.

Trịnh Xá gầm lên, đồng thời dưới chân đạp mạnh vọt ra sau lưng Triệu Anh Không, tốc độ của Thế trong trạng thái Hủy diệt nháy mắt nhanh đến mức nào, thị giác bằng mắt thường của Triệu Anh Không căn bản không thể bắt kịp động tác của hắn, đến khi nàng quay đầu lại Trịnh Xá hét lên cầm Hồ hồn chém xả xuống. Một đao này vậy mà lại có thể cắt đôi Licker thành hai đoạn, nhưng vì khoảng cách quá gần, uy lực của đao mang không được phát huy hoàn toàn, cổ tay của Trịnh Xá cũng bị răng của Licker đâm trúng, lập tức xuất hiện một lỗ thủng lớn, Hồ hồn đao cũng rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, con Licker còn lại cũng từ trên nhảy xuống, Trịnh Xá đã không kịp cúi xuống nhặt Hồ hồn đao nữa, bởi vì sau lưng hắn là Triệu Anh Không đang đứng ngây người. Tình cảnh như vậy nhưng phản ứng của Trịnh Xá lại càng điên cuồng, hắn không lùi mà tiến, nhảy vọt lên, một cước đá thẳng vào đầu Licker, lúc này hắn đã tiến vào trạng thái Bạo tạc, sức mạnh cùng tốc độ đều lớn đến mức khoa trương, một cước này không ngờ đá lõm cả đầu con Licker xuống. Vậy còn chưa hết, Trịnh Xá ở giữa không trung chop lấy vai con Licker, liều mạng kéo mạnh, từ dưới đầu Licker xé ra một mảng lớn, thân thể to gần bảy mét của Licker trong tay hắn giống như một mảnh thịt nát, sau khi bị xé toạc lại bị hắn hung hăng ném mạnh xuống đất, không còn nhìn ra hình dạng ban đầu.

Trịnh Xá bấy giờ mới ngừng gầm rít, hắn quay đầu sang phía Triệu Anh Không nói:

- Triệu Anh Không, ngươi không sao chứ?

Triệu Anh Không nhìn người máu trước mắt, chợt giật mình tỉnh lại, nơi này dù gì cũng là chiến trường, khoảng ngây ngốc khó hiểu vừa rồi cũng đủ để nàng chết mấy lần rồi, mặc dù nhờ biểu hiện điên cuồng của Trịnh Xá mà nàng được cứu một mạng nhưng thân là thích khách, nàng cũng không mãi biểu hiện ra vẻ yếu ớt như vậy, sau mấy giây đã phục hồi lại bản tính.

Triệu Anh Không lẳng lặng lắc đầu, lúc này mới nói:

- Sở Hiền nói còn bảy phút nữa sẽ phát nổ, ta chạy tới đây đã mất hơn năm phút, bây giờ đại khái còn một phút ba mươi giây để chúng ta rời khỏi đây... Ta sẽ sử dụng trạng thái Thiểm linh, nếu tốc độ đủ nhanh có thể thoát khỏi đâu trong vòng bốn mươi lăm giây, ngươi thì sao?

Trịnh Xá ngăn người rồi bỗng kêu lên kỳ quái, tiếp đó hắn không nói nữa câu trực tiếp lao tới chỗ Triệu Anh Không, trong ánh mắt ngạc nhiên của cô bé này, thoáng cái đã bế bổng nàng lên, tiếp đó vội vàng nói:

- Khốn kiếp, trạng thái Thiểm linh cái quái gì, trạng thái đó của người căn bản chỉ đề cao tốc độ, sức phản ứng các loại hoàn toàn không thay đổi, người không đâm đầu vào tường mới là lạ, đừng nói gì cả, ôm chặt ta!

Triệu Anh Không đang định giãy giụa, bỗng nhiên một luồng gió mạnh ập tới, nàng lúc này mới kinh ngạc nhận thấy cảnh vật xung quanh đang điên cuồng lùi lại sau, Trịnh Xá nhặt Hồ hồn đao lên sau đó dùng tốc độ cực nhanh chạy đi, tốc độ này mặc dù không đến mức khoa trương như khi hất vọt ra sau lưng nàng lúc trước nhưng cũng là tốc độ mà Triệu Anh Không khó mà với tới nổi, cho dù trạng thái Thiểm linh có thể vượt qua vận tốc này nhưng sức phản ứng của nàng lại không đủ, đây là khuyết điểm trí mạng...

Trịnh Xá căn bản không biết cô bé trong lòng lại bắt đầu lâm vào trầm tư, hắn chỉ biết hét lên âm ỉ, điên cuồng chạy về phía trước, lúc này hắn đã tiến vào trạng thái Bạo tạc cực hạn, tốc độ mặc dù không so được với Hủy diệt, cũng không thể bằng cực tốc của Thế nhưng đây là trạng thái hắn có thể duy trì được lâu nhất, trên đường đi, chỗ hắn chạy qua đều để lại một dấu chân sâu hoắm, xem ra sàn hợp kim cũng không thể hoàn toàn chống đỡ được luồng sức mạnh này.

Triệu Anh Không nhanh chóng thích ứng được loại tốc độ này, bắt đầu suy nghĩ về nhược điểm trí mạng của mình, mặc dù rất muốn trực tiếp hỏi Trịnh Xá vì sao lại trở nên mạnh như vậy nhưng hiện tại không phải lúc thích hợp, càng huống chi người ta thường sẽ đều ẩn giấu bí mật tại sao mình mạnh lên, nàng với hắn bất quá chỉ là quan hệ đồng đội, hỏi như vậy không khỏi có chút đường đột.

Triệu Anh Không suy nghĩ một lúc nhưng rồi vẫn lên tiếng:

- Tất cả sinh vật trong phòng đó, chúng nó... Tất cả đều bị người giết sao?

Trịnh Xá trả lời lại rất thẳng thắn, hắn gật đầu đáp:

- Không sai, tất cả sinh vật trong đó đều là ta giết, ha ha, nhìn bộ dạng ta hiện tại trông có giống ác ma không? Không phải clone của ta trong Ác Ma đội mà là nhìn giống như ác ma thuần túy, sát lực kinh nhân ấy, ha ha ha...

Triệu Anh Không có chút ngạc nhiên nhìn Trịnh Xá, nàng nhún mày tựa hồ có chút khó hiểu, một lát sau mới nói:

- Thật sự khiến người ta kinh ngạc, người không ngờ lại lĩnh ngộ được sát phạt chi tâm...

-Sát phạt chi tâm? Đây là thứ gì?

Trịnh Xá vừa chạy vừa tò mò hỏi.

-Mỗi người đều có tâm tính riêng, có người ôn nhu, có người tàn nhẫn, có người trầm ổn, có người linh động, mà thích khách thì cần một trái tim bình thản, lạnh lùng, không để ý gì tới thế giới nhưng lại có thể tỉnh táo cảm nhận thế giới một cách rõ ràng, khi đó thích khách mới là thích khách chân chính... Cũng như vậy, thích khách mặc dù giết người nhưng lại không được để giết chóc làm ảnh hưởng, người bình thường nếu giết một người sẽ cảm thấy sợ hãi, giết hai người sẽ có cảm giác tội lỗi, nếu như giết ba người, bốn người, năm người, đến khi hắn giết tới mức bản thân chai lỳ thì sẽ trở nên máu lạnh, bạo ngược, người như vậy đã bị giết chóc làm ô nhiễm. Chỉ có người có thể tâm thái bình thản đi giết chóc, sau đó vẫn không làm biến đổi bản thân, đó mới là tâm tính mà thích khách cần có, cũng tức là cái bọn ta vẫn gọi là sát phạt chi tâm...

Triệu Anh Không cũng có chút ngạc nhiên hình như mình bỗng nhiên lời hơn bình thường, nhưng lúc này nàng đang bị Trịnh Xá vừa ôm vừa chạy, mặc dù là hành động trong lúc cấp bách, cũng không nảy sinh cảm giác gì đặc biệt có điều tình cảnh như thế dù sao cũng khiến người ta thấy hơi xấu hổ, nàng chỉ có thể dùng lời nói để xóa đi cảm giác xấu hổ này.

-Còn nhớ tên bác sỹ lang sói của Án Châu đội không? Hắn chính là một điển hình vì không có sát phạt chi tâm nên dần dần bị giết chóc làm ô nhiễm, thích khách như vậy là không hoàn hảo... Mặc dù ta biết có một người cũng có sát phạt chi tâm, không bị giết chóc làm ô nhiễm nhưng lại vẫn làm những chuyện khiến người ta không thể hiểu nổi... Nhưng người có sát phạt chi tâm thì ít nhất sẽ không bị giết chóc làm ô nhiễm.

Trịnh Xá tựa hồ có chút ngáy ngốc rồi bỗng bật cười nói:

- Không có chuyện như vậy đâu, ta chẳng qua chỉ là... Biết mình đang làm cái gì, cùng cần phải làm cái gì thôi... Chỉ là như thế.

Đang nói chuyện, Trịnh Xá chợt nhảy vọt lên, không biết từ lúc nào hắn đã chạy ra khỏi viện nghiên cứu, mà thời gian mới qua được khoảng năm mươi giây, cùng lúc đó, Triệu Anh Không bỗng chỉ về một hướng, Trịnh Xá hét lên một tiếng lao về phía ấy.

Lúc này cuộc chiến trên trời vẫn chưa kết thúc, chỉ là trực thăng vũ trang đã bị xử lý gần hết, trên mặt đất có mười mấy xác trực thăng, càng không cần kể tới một số chiếc nổ tung giữa không trung hoặc rơi xuống chỗ khác, pi thuyền vũ trụ mà La Cam Đạo điều khiển đang bay đi bay lại giữa không trung, nhìn bộ dạng có vẻ rất lo lắng.

Trịnh Xá không biết thời gian còn lại bao nhiêu, hắn chỉ có thể liều mạng chạy sang bên đó, quả nhiên tại một điểm dốc có hai chiếc Goblin glider, Sở Hiên đang đứng trên một chiếc, dù biết rằng nơi này sắp sửa phát nổ sắc mặt hắn vẫn vô cùng thản nhiên, nhìn thấy Trịnh Xá người đầy máu càng lúc càng tới gần vậy mà hắn chỉ khẽ đẩy mắt kính một cái rồi bình tĩnh bay lên. Trịnh Xá cũng không dám nói chuyện với mọi người, không dám buông Triệu Anh Không xuống, hắn giải trừ trạng thái Bạo tạc, nhảy lên glider sau đó theo chiếc glider của Sở Hiên bay vọt đi, không biết đã bay được bao xa, từ phía sau truyền tới một tiếng nổ vang dội, khi hắn vừa thoáng liếc nhìn lại, phía sau đã bốc lên hai đám mây hình nấm khổng lồ...

390. Trở Về... Dự Cảm Gặp Lại (1)

Nhóm Trịnh Xá tới một khu rừng ở cách xa thành phố, may mắn là hiện tại đang lúc đêm khuya, ngoài ra Goblin glider cũng không gây ra âm thanh quá lớn nên trên đường đi không có bất kỳ máy bay nào tới chặn đường, hơn nữa Sở Hiên rõ ràng là biết địa hình khu vực này, hắn hẳn là đã nghiên cứu kỹ lộ tuyến chạy trốn từ trước.

Chờ sau khi mọi người từ glider hạ xuống, Trịnh Xá bấy giờ mới cảm thấy cả người như nhũn ra, thậm chí có thể nói là có chút hư thoát, bất quá nội lực cùng năng lượng vampire của hắn đều còn dư, mặc dù rút hết trong nháy mắt chỉ được khoảng 40% nội lực và năng lượng vampire nhưng hai luồng năng lượng này cũng thừa đủ chống đỡ thân thể đang trống không của hắn.

Mặt khác, Triệu Anh Không gần như từ trong lòng hắn nhảy vọt ra, tiếp đó mới lạnh lùng vỗ vỗ thân thể, đối với Triệu Anh Không mà nói động tác là cực kỳ hiếm thấy, bình thường năng rất giống Sở Hiên, đối với chuyện gì cũng vô cùng lạnh nhạt, hành động như vậy khiến người ta chợt nhận ra, năng kỳ thật chỉ là một cô bé mới mười lăm mười sáu tuổi thôi.

Trịnh Xá ngăn người nhìn động tác của Triệu Anh Không, bất quá hắn cũng không để ý lắm mà quay sang Sở Hiên nói:

- Dừng lại ở đây à? Không có vấn đề gì chứ?

Trịnh Xá không chỉ nói về chuyện công ty Umbrella sẽ truy đuổi họ hay không mà còn muốn hỏi Sở Hiên kế hoạch tiếp theo, dù sao hắn cũng đã quá nhiều lần ăn đủ với Sở Hiên, hắn thật sự sợ tên này lại có kế hoạch kinh người gì nữa, vì để đạt lợi ích lớn hơn nữa lại lừa hắn vào tròng.

Sở Hiên lúc này cũng từ trên Goblin glider bước xuống, hắn tựa hồ không để ý tới Trịnh Xá nói gì, chỉ thuận miệng đáp:

- Đi vào khu rừng này, bây giờ là 11h20 đêm, trong rừng 3km có một con suối nhỏ, chúng ta nghỉ ngơi ở đó một chút, đến 5h sẽ đi tiếp, sau khoảng 30 sẽ tới một mỏ vàng cũ, chúng ta sẽ từ đó quay lại rìa thành phố, chờ đến hết hai mươi ngày thì trở về con ngõ lúc trước...

Trịnh Xá thoáng suy nghĩ một chút, kế hoạch này nghe qua cũng không có chỗ hở gì, mà bấy giờ hắn mới phát hiện Zero đang được Bá Vương cõng trên lưng, hắn lập tức giật mình chạy tới, không đợi hắn mở miệng, Trình Khiếu đã bước lên trình trọng nói:

- Thương thể của Zero không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không khá lắm, mạch máu não của hắn có vấn đề, mặc dù chỉ là một số mạch máu nhỏ bị đứt, sẽ không khiến hắn chết hay liệt não nhưng máu tụ

tích lũy dần đang bắt đầu ép lên dây thần kinh, nếu không được chữa trị hấn sẽ lâm vào trạng thái hôn mê, sau 48h sẽ khiến trung khu thần kinh...

Trịnh Xá vội vàng ngắt lời hấn nói:

- Cái gì thần kinh, đại não, mạch máu ta đều không hiểu, ta chỉ hỏi người một câu, Zero có nguy hiểm đến tính mạng không? Người có thể chữa cho hấn không?

Trình Khiếu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Không nguy hiểm đến tính mạng, ta cũng có thể chữa cho hấn được... Nhưng cần phải cho ta một khoảng không sạch sẽ, cái gì mở văng dưới lòng đất chắc chắn là không được! Sau đó cần thời gian năm tiếng đồng hồ, cùng một trợ thủ... Đây là tốc độ cực hạn của ta.

Trịnh Xá bấy giờ mới bình tĩnh, lúc trước Sở Hiên cho đoàn đội thời gian nghỉ ngơi, ngoài ra vị trí vừa khéo là một con suối nhỏ, nói như vậy, Sở Hiên vì cứu Zero nên mới lựa chọn khu vực nghỉ ngơi đó?

-Cứu Zero? Không, chọn nơi đó là để tránh né vệ tinh trinh sát.

Sở Hiên trực tiếp phủ nhận nói:

- Theo trong phim, công ty Umbrella có hệ thống vệ tinh trinh sát, khi chúng ta thoát ra khỏi căn cứ nhất định đã bị vệ tinh bám sát, nhưng vệ tinh trinh sát cũng không phải vạn năng, ví dụ như trong một rừng cây rậm rạp hiệu quả của nó sẽ giảm mạnh, vì thế nếu tiến ngay vào rừng làm bọn chúng mất dấu vết của

Mọi người đều ngủ rất ngon lành, chờ đến khi tất cả lần lượt tỉnh dậy mới phát hiện không ngờ đã tới tới ngày thứ hai mươi, chỉ một lúc nữa là họ sẽ phải trở về Chủ Thần không gian, hơn nữa xem thời gian còn không tới mấy tiếng. Mọi người ăn uống qua loa một chút rồi tiếp tục theo đường thoát nước đi tới, dựa vào tinh thần lực tảo miêu của Chiêm Lam nắm chắc phương hướng, đi khoảng hơn hai tiếng đồng hồ, mọi người rút cuộc cũng tới ra khỏi đường thoát nước trong một con ngõ nhỏ, lúc này họ chỉ cách thời điểm trở lại Chủ Thần không gian hơn mười phút.

-Theo đường phía trước, ngã rẽ thứ hai chính là con ngõ chúng ta tới đây.

Chiêm Lam dùng tinh thần lực quét hình một chút rồi nói với mọi người.

Tất cả đều gật đầu, vẫn do Trịnh Xá công Zero đi trước, con đường này cùng lắm cũng chỉ khoảng hai phút, mọi người lẳng lặng đi tới, không lộ vẻ gì khẩn trương. Đến khi họ tiến vào trong ngã rẽ, Trịnh Xá lại vô ý quay đầu nhìn con đường, ở đó có một chiếc xe màu đen chạy qua, trên xe tựa hồ có hai cô gái xinh đẹp cùng hai người đàn ông, đứng rồi, còn có một cô bé đang dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, đáng tiếc hướng cô bé nhìn lại là cửa sổ bên kia, không thấy nhóm Trịnh Xá.

Trịnh Xá nhìn chiếc xe chạy càng lúc càng xa, khẽ mỉm cười tiếp đó quay đầu đi sâu vào trong ngõ.

-Chúng ta sẽ trở về...

392. Tâm Sự Của Anh Không Và... Tiến Vào

Lần này trở lại Chủ Thần không gian, đương nhiên là mọi người đều mệt mỏi, lại thêm Zero thân mang trọng thương chưa tính nhưng cũng là lần Trung Châu đội trở về tương đối thoải mái. Nhớ lại những lần trước sau khi chiến đấu trở về đều là mất tay mất chân, thậm chí có lúc còn ngấp nghé bên bờ tử vong, ví dụ như bộ phim Alien, nếu như Trịnh Xá về tới Chủ Thần không gian chậm mấy chục giây thôi thì thật sự là thần tiên cũng khó cứu, những khi có thể nhẹ nhàng như lần này cũng chỉ có lúc tới thể giới The Mummy hồi sinh đội viên hoặc là cố ý tới thể giới phim kinh dị để nghỉ ngơi.

Việc tiếp theo tự nhiên là chữa trị rồi thảo luận, đặc biệt là thảo luận một lượt kết quả hành động lần này, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tình tiết kịch bản, người nhận được điểm thưởng cùng tình tiết kịch bản lại là ba người Triệu Anh Không, Trình Khiếu, La Cam Đạo, xem ra đúng là thưởng ngẫu nhiên, Trịnh Xá xuất lực nhiều nhất lại chỉ được chút điểm giết Licker khổng lồ cùng Nemesis, mỗi Nemesis được 50 điểm, mỗi con Licker được 25 điểm, tính ra hẳn bỗng dưng được hơn 3000 điểm thưởng, tuy nhiên vẫn không so được với ba người may mắn nhận phần thưởng nhiệm vụ.

Ngoài thảo luận được mất điểm thưởng, lần này sức chiến đấu của Trung Châu đội khiến cho tất cả mọi người bao gồm cả Trịnh Xá đều âm thầm kinh hãi, mặc dù mọi người đã có ấn tượng Trung Châu đội rất cường đại, nhưng trước khi thử nghiệm toàn lực phối hợp chiến đấu, họ cũng không thể tưởng tượng được Trung Châu đội lại mạnh đến thế.

Chỉ là sức mạnh này đến từ sự tổ hợp, tổ hợp giữa cực mạnh cùng cực yếu, ví dụ như Zero có trình độ bắn tỉa siêu cường nhưng bản thân hẳn lại gần như không có sức cận chiến, Trương Hằng có lực bộc phát siêu kinh khủng trong nhảy mất nhưng lại chỉ được một kích, robot chiến đấu của La Cam Đạo, thủ đoạn công nghệ cao uy lực vô cùng nhưng chỉ cần một tinh thần lực khổng lồ chế giả học được kỹ năng thao túng ý thức là có thể dễ dàng giết chết hoặc thậm chí là khống chế hẳn... Tóm lại, sự mạnh mẽ của Trung Châu đội là nhờ các đội viên phối hợp với nhau, thiết đi bất cứ người nào cũng sẽ khiến sức mạnh này giảm đi rất nhiều.

Sau khi tất cả đều xong xuôi, thời gian đã tới tới, mọi người thuận tiện ở phòng Trịnh Xá ăn uống một chút rồi ước hẹn ngày mai cẩn thận thương lượng lại lần nữa, một mặt là sử dụng phần thưởng nhiệm vụ, mặt khác là tiêm Progenitor virus, cuối cùng là sắp xếp chuẩn bị cho bộ phim kinh dị tiếp theo. Thỏa thuận xong, mọi người đều rời đi La Lệ mới nhào vào lòng Trịnh Xá, miệng riu rít không ngừng...

Lại nói về Triệu Anh Không theo mọi người rời khỏi phòng Trịnh Xá, cô bé này lại có chút mặc dnh kỳ diệu quay đầu thoáng nhìn lại, vừa lúc cửa phòng đóng lại trông thấy La Lệ nhào vào lòng Trịnh Xá, không hiểu vì sao Triệu Anh Không bỗng thấy trong lòng hơi nhói lên, bất quá tính tình nàng vẫn dậm dậm lạnh lùng nên chỉ yên lặng quay lại, cúi đầu đi về phòng mình.

Đang đi Triệu Anh Không bỗng nhiên va vào lưng người đứng trước, ngẩng lên lên liền thấy Chiêm Lam đang mỉm cười nhìn nàng, do trong cả đội chỉ có hai người là nữ nên phòng cũng ở cạnh nhau, Triệu Anh Không do có chuyện trong lòng nên không để ý đi thẳng tới chỗ Chiêm Lam.

Chiêm Lam rất tinh tế, từ khi trở về Chủ Thần không gian đã phát hiện ra cô bé này có gì đó không đúng, mặc dù nàng cũng không thể nói là Triệu Anh Không khác lạ ở chỗ nào nhưng lúc này Triệu Anh Không vốn luôn cơ cảnh không ngờ lại va vào người nàng, có thể thấy cô bé này chắc chắn đã có chuyện gì đó.

-Anh Không, sang phòng chị một lát đi, mấy hôm trước chị hoán đổi một ít thần tiên trà hiệp loại đặc cấp, chúng ta pha một ấm nhé.

Chiêm Lam mỉm cười, kéo tay Triệu Anh Không đi về phòng mình, mặc dù miệng là hỏi ý nhưng động tác thì nhất định là bắt Triệu Anh Không phải đi theo nàng.

Triệu Anh Không lúc này trong lòng cũng mơ hồ, nắng bản tính trời sinh là lạnh nhạt vô cùng, cho dù là với đồng đội tin cậy cũng không quen nói chuyện, đối mặt với chuyện gì cũng giữ vẻ lạnh như băng, nhưng không hiểu tại sao khi thấy La Lệ nhào vào lòng Trịnh Xá, trong lòng lại cảm thấy có chút nhói lên, ách, có thể gọi là thấy vị chua chua, cộng thêm sự chấn động trong căn cứ nghiên cứu còn chưa hoàn toàn tiêu tan nên khiến nàng cảm thấy mê mang, mất mát, tới khi Chiêm Lam đề nghị cùng uống trà, cô bé này mới hơi nghiêng đầu nhìn lại.

Chiêm Lam cũng không nói nhiều, chỉ mỉm cười kéo bàn tay trắng như ngọc Triệu Anh Không, dẫn nàng về phòng mình, sau khi vào trong mới buông ra, đi chuẩn bị các thứ.

Lại qua hơn mười phút, hai cô gái mới ngồi xuống bàn uống trà, thần tiên trà này là loại trà cổ đại đã tuyệt chủng tại thế giới hiện thức, nước trà khi pha có màu như hoàng kim, mùi thơm nồng đậm và không gắt mũi, có thể giúp người ta thả lỏng tinh thần.

-Vậy à? Nói như vậy, trong thời gian này thực lực của Trịnh Xá đã tăng lên rất nhanh...

Chiêm Lam nhấp một ngụm trà màu vàng nhạt, mỉm cười nói.

Triệu Anh Không cúi đầu uống trà, hơn nửa ngày sau mới khẽ nói:

- Em chỉ muốn biết hắn làm sao có thể nhanh chóng nâng cao thực lực, phải biết rằng muốn thực lực tăng cao không phải chỉ quan tâm đến cường hóa là được, nếu không dung hội quán thông, thuộc tính cường hóa càng cao, ngược lại càng có khả năng làm hại chính bản thân mình...

Khi nói đến đây, Triệu Anh Không lại nhớ tới lúc nàng bị giết trong Resident Evil 2.

Chiêm Lam cười nhẹ nói:

- Thực lực cường đại cái gì gì đấy chị cũng không rõ lắm, nhưng chị cảm giác được, Anh Không, có phải em suy nghĩ nhiều quá không? Nếu muốn hỏi hắn chuyện này thì cứ trực tiếp tới hỏi là được, chị nghĩ với tính tình Trịnh Xá hắn là sẽ không giấu giếm gì đúng không? Có lẽ là tự em làm mọi chuyện trở nên phức tạp lên thôi.

Vừa nói chuyện, Chiêm Lam vừa cầm ấm trà rót một lượt nữa, Triệu Anh Không lại có chút kích động, nhận chén trà uống cạn, sau đó mới nhìn Chiêm Lam nói:

- Em cảm thấy hình như mình sinh bệnh, vốn tưởng là có thể do nhiễm T - virus, nhưng sau khi trở về Chủ Thần không gian chữa trị toàn thân, loại bệnh này lại không được chữa hết...

-Nga?

Giờ Chiêm Lam lại thấy kỳ quái, nàng lại rót đầy trà cho Triệu Anh Không rồi mới tò mò hỏi:

-Là bệnh gì? Trình Khiếu không phải rất giỏi chữa bệnh sao? Em không để hắn chữa một lần à?

Nói đến bệnh của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Anh Không hơi nóng lên, mặc dù nàng cũng không hiểu mặt mình tại sao lại nóng lên nhưng trong vô thức vẫn không muốn kể lại cảm giác chua xót không thể hiểu được trong lòng ra, chỉ lại uống một hơi hết chén trà rồi yên lặng ngồi đó không nói gì.

Chiêm Lam trong lòng kỳ quái, nàng nhân lúc rót trà cho Triệu Anh Không, cẩn thận đánh giá cô bé này, đến khi nhìn thấy nàng vẻ mặt đồ bưng, Chiêm Lam mới có chút giật mình, nàng ngẫm nghĩ một chút rồi đứng dậy tới chỗ Triệu Anh Không, cúi đầu ghé vào tai cô bé nói mấy câu, quả nhiên, Triệu Anh Không nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu.

-Cô bé ngốc à, em có bệnh gì chứ, đây rõ ràng là... rõ ràng là...

Chiêm Lam vừa cười vừa nói, nhưng mấy từ cuối thế nào cũng không nói ra được, bởi vì dù gì Trịnh Xá cũng là người đã có gia đình, nếu để Triệu Anh Không hiểu rõ ra lại khiến nàng trong lòng sinh tâm chướng.

-Ai.

Chiêm Lam thở dài cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng cùng Triệu Anh Không ngồi đó...

Không nhắc đến suy nghĩ của hai cô gái, bắt đầu ngày thứ hai, Trung Châu đội lại phải bận rộn chuẩn bị cho bộ phim kinh dị tiếp theo, ngoài việc xem ba tập phim Lord of the Rings hơn mười lần ra còn dùng số điểm thưởng hoàn thành tình tiết kịch bản lần trở lại thế giới Resident Evil hoán đổi một số đồ vật quan trọng.

Do sau mỗi lần hoàn thành một bộ phim kinh dị mọi người chỉ có thể hoán đổi hộ nhau một lần, mà sau bộ phim lần này vừa hồi sinh đội viên vừa chuyển điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình cho nhau để cường hóa thuộc tính, mọi người đã sớm không còn danh ngạch hoán đổi này nữa, bắt đầu dĩ, ba người nhận được điểm thưởng cũng chỉ có thể lưu lại chi tiết của mình còn điểm thưởng thì để hoán đổi một số đạo cụ cần có cho cả đội.

Đầu tiên thế giới trong Lord of the Rings là một thế giới phim kinh dị cực lớn, hoàn toàn không giống như thế giới trong Alien 1, thế giới trong đó rộng lớn vô cùng. Cho dù là chỉ có thế giới trong một phần phim, muốn hoàn thành nhiệm vụ lại phải đối mặt với đoàn đội khác, thời gian không thể dưới mấy chục ngày, mà vạn nhất phát sinh chiến đấu quy mô lớn gì đó, mất tay mất chân thì không thể chờ đến khi trở lại Chủ Thần không gian chữa trị toàn thân, như vậy không chỉ khiến thực lực đoàn đội hạ xuống không ít mà thành viên đoàn đội càng có khả năng bị giết. Chính vì thế khi lựa chọn hoán đổi toàn bộ đạo cụ phụ trợ, dù sao thì vũ khí và sức chiến đấu của Trung Châu đội cũng đã đủ mạnh, hoán đổi đạo cụ phụ trợ sẽ giúp nâng cao xác suất sinh tồn của cả đội.

Cứ như thế, lấy 500 điểm một, hoán đổi mười tám Tam Thanh đạo phù, thuyết minh ngoài vết thương trí mạng ra, chỉ cần dán tám bùa này lên, đến cả tay chân đứt gãy cũng có thể nối lại, hơn nữa trong một giờ có thể khôi phục 70% sức chiến đấu lúc mạnh nhất, đây là một trong vài loại đạo cụ phụ trợ rẻ nhất có tác dụng cao nhất.

Ngoài ra còn có Băng Ngưng đan tốn 1000 điểm thưởng, một chi tiết kịch tình cấp D, theo giới thiệu là tiên đan do tiên nhân thời cổ đại luyện chế ra, một viên có thể khiến người ta lâm vào trạng thái ngủ say, trong khi ngủ sức miễn dịch, sức sống các loại tất cả đều tăng lên gấp trăm lần, chỉ cần thương thế vẫn còn trong tình trạng trí mạng, giấc ngủ sẽ không dừng lại, đây là đạo cụ phụ trợ tuyệt hảo để bảo mệnh đội viên trọng thương, hoán đổi năm viên.

Lại thêm băng vải hiệu quả cao, thuốc cầm máu, cùng kim châm cấp D chuyên dụng cho Trình Khiếu, tất cả để vào trong túi không gian, tính ra năng lực liên tục chiến đấu của Trung Châu đội vượt xa trong quá khứ, so với bất cứ lúc nào trước kia đều mạnh hơn rất nhiều, cho dù tác chiến liên tục mấy tháng trong phim cũng không sợ.

Việc nuôi cấy Progenitor virus của Sở Hiên lại gặp chút phiền toái, sau mấy lần thí nghiệm thất bại hẳn còn nhiễm cả T - virus, vẫn còn may ở đây là Chủ Thần không gian. Đến ngày tiến vào Lord of the Rings, hẳn rút cuộc cũng hoàn thành xây dựng nuôi cấy Progenitor virus, ngoài 80 mẫu thuốc cải tạo Nemesis ra, mấy người chưa mở cơ nhân tỏa trong đội cũng được tiêm Progenitor virus, theo như Sở Hiên nói cần ít nhất là bảy ngày cải tạo bên trong họ mới có thể mở cơ nhân tỏa, bất quá như vậy Trung Châu đội cơ bản gồm toàn thành viên đã mở cơ nhân tỏa, trở thành tiểu đội luân hồi luân hồi duy nhất đạt tới cảnh giới này ngoài tiểu đội Thiên Thần và tiểu đội Ác Ma.

Ngoài mấy thứ đó, Sở Hiên còn kín đáo giao cho Trịnh Xá bốn mươi mẫu Progenitor virus, khả năng này Trịnh Xá đã sớm đoán ra, Sở Hiên quả nhiên là chuẩn bị tiêm Progenitor virus cho đoàn đội khác, giết thành

viên đã mở cơ nhân tỏa lợi ích lập tức tăng lên gấp mấy lần, dưới tác dụng như vậy ngay cả Trịnh Xá cũng chỉ có thể lén lút cất Progenitor virus vào Nạp giới...

Sau đó, cuối cùng cũng tới ngày tiến vào thế giới Lord of the Rings.

”Trong vòng ba mươi giây tiến vào cột sáng, xác định mục tiêu di chuyển, Lord of the Rings bắt đầu truyền tổng...”

393. Quyển 13 : Lord Of The Rings -- Năm Đội Cường Chiến (1)

Cảm giác nửa tỉnh nửa mê, cũng không biết đã kéo dài bao lâu, phảng phất như mới chỉ chốc lát, lại như là vĩnh hằng, khi nhóm Trịnh Xá mở mắt ra họ đã ở tại một vùng đất bằng phẳng, sắc trời đen kịt, xung quanh đèn đóm sáng trưng. Đây rõ ràng là một buổi yến tiệc, chỉ có điều Chủ Thần vừa mới đưa họ xuống, những người xung quanh đều không thể nhìn thấy, kết quả là khiến hơn mười người ở giữa đám tiệc tạo thành một khoảng không rộng.

- Đây là thế giới Lord of the Rings.

Trịnh Xá là người đầu tiên tỉnh táo lại, hần nhìn quanh một lượt nói.

Ba phần phim Lord of the Ring, đây là một chiến trường thế giới cực kỳ rộng lớn, nếu tính về phạm vi rộng lớn, dù là thế giới The Mummy hay Starship Troopers mà Trung Châu đội từng trải qua, so với nơi đây cũng chỉ như bọm nhỏ gặp bọm lớn, phạm vi chiến trường ở nơi đây kéo dài khắp cả một thế giới.

Do thế giới Lord of the Rings chia làm ba bộ phim, điểm này khá giống với phim The Mummy nhưng lần này khi mọi người đến thế giới này Chủ Thần chỉ thông báo họ tiến vào thế giới Lord of the Rings chứ không hề nói là tập mấy, vì thế rất có khả năng nhiệm vụ phim kinh dị lần này phải hoàn thành trong cả ba phần phim, như vậy chiến trường không khỏi quá rộng lớn, phải ở lại đây mấy tháng cũng là chuyện bình thường.

Trịnh Xá trong đầu thầm suy nghĩ, lại nhớ tới lúc trước hoán đổi một lượng lớn đạo cụ cho nhiệm vụ lần này, ví dụ như Băng Ngưng Đan, Tam Thanh đạo phù các loại, ở thế giới phim kinh dị quy mô khổng lồ này thật sự rất thích hợp.

Lúc này những người khác trong Trung Châu đội cũng đã đứng dậy, phân biệt là Trịnh Xá, Chiêm Lam, Triệu Anh Không, Trương Hằng, Trình Khiếu, Vương Hiệp, Bá Vương, Zero, La Cam Đạo, Sở Hiên tổng cộng mười người. Ngoài bọn họ ra, trên mặt đất còn có thêm năm người cả nam lẫn nữ, bộ phim kinh dị lần này không ngờ lại có độ khó mười lăm người, vượt ngoài dự đoán của Trịnh Xá trước đó.

- Sở Hiên, xem xét tình hình xung quanh suy luận một chút vị trí của chúng ta hiện tại đi.

Trịnh Xá vừa nói với Sở Hiên vừa nhìn đồng hồ trên tay mình.

Sở Hiên cũng nhìn quanh bốn phía, bất quá hần còn chưa kịp nói gì, thanh âm của Chủ Thần đã xuất hiện trong đầu mọi người.

”Hai đội Nam Viêm Châu, Bắc Băng Châu đã tiến vào thế giới Lord of the Rings trước, ba ngày sau Đông Mỹ Châu đội sẽ tiến vào, vị trí bất kỳ, mười ngày sau, Thiên Thần đội sẽ tiến vào, vị trí bất kỳ. Giết chết thành viên chưa mở cơ nhân tỏa của tiểu đội đối phương được 2000 điểm thưởng, một chi tiết kịch tình cấp C, giết chết thành viên đã mở cơ nhân tỏa của đội đối phương được 7000 điểm thưởng, một chi tiết kịch tình cấp B. Mỗi đội viên trong đội bị giết trừ một điểm, giết mỗi thành viên đội đối phương cộng một điểm, tổng điểm tích lũy cuối cùng nhân với 2000 sẽ thành số điểm những thành viên còn lại trong đội được nhận...”

Thanh âm chấm dứt, mười người trong Trung châu đội đều hoàn toàn sững sờ, đến cả Sở Hiên cũng yên lặng đả đả mắt kính. Trận chiến trong thế giới Lord of the Rings này không ngờ có tới năm tiểu đội đồng thời tiến vào, mà không chỉ có vậy, trong số đó còn có một trong hai tiểu đội đặc biệt của Chủ Thần không gian, tiểu đội luân hồi Thiên Thần, tin tức này tuyệt đối đủ kinh người.

Trịnh Xá thở ra một hơi tiếp tục nhìn đồng hồ, tiếp đó hần đọc to nhiệm vụ của đoàn đội:

- Năm đội đồng thời tới thành Mordor, sau nửa giờ đồng hồ sẽ được truyền tống về Chủ Thần không gian của mình... Trong thời gian ở tại Lord of the Rings tất cả vũ khí công nghệ cao vô hiệu với sinh vật trong thế giới này, có tác dụng với thành viên tiểu đội luân hồi...

Đọc xong đoạn văn tự này, Trịnh Xá mới nhìn những người xung quanh cười khỏ nói:

- Tình hình lần này xem ra có chút phức tạp, lần trước thế giới phim kinh dị có ba đội giao chiến đã rất khoa trương rồi, lần này vậy mà lại có tới năm đội. Hơn thế nữa còn có tiểu đội luân hồi Thiên Thần, Nam Viêm Châu đội cũng ở trong đó, lần trước một trường đấu trí trong Starship Troopers gần như đoàn diệt cả đội đó, lần này gặp lại không biết sẽ có chuyện gì...

Đang nói chuyện, năm người dưới đất đã bắt đầu nhúc nhích, ngồi dậy đầu tiên là một người trung niên cao lớn, người này mặc một bộ đồ ngắn khi tập thể hình, cơ bắp rắn chắc, bộ mặt trông cũng khá đàn ông. Hắn ngồi dậy mấy giây lập tức nhảy vọt lên, không ngờ không nói tiếng đã lập tức đá về phía La Cam Đạo đứng gần hắn nhất.

La Cam Đạo do lúc trước nghe thông báo của Chủ Thần cùng lời của Trịnh Xá nên nhất thời có chút ngây ngốc, tới khi gã trung niên kia đá tới, cước bộ tới gần mặt hắn mới có phản ứng, có điều hắn tốt xấu gì cũng đã dùng qua long huyết, tốc độ phản ứng các loại tuyệt đối đều vượt qua gã kia nên vẫn kịp đưa tay chặn trước mặt, tiếp đó bịch một tiếng trầm đục, La Cam đạo bị đá ngã ngồi xuống đất.

Gã trung niên cao lớn kia tựa hồ cũng thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn lao về phía La Cam Đạo, một tay vung lên, tuy vậy hắn mới chạy được hai bước bỗng cảm thấy thắt lưng đau đớn, đổ vật xuống đất, sau lưng hắn có một thiếu nữ tóc ngắn xinh đẹp đang đứng, chính là Triệu Anh Không.

Trịnh Xá cũng không để, dù sao La Cam Đạo cũng không dễ bị thương như vậy mà gã kia cũng chỉ bị hạn chế khả năng hành động, hắn hắng giọng một tiếng nói:

- Ta biết các ngươi đang có rất nhiều câu hỏi, bây giờ đều ngồi xuống bình tĩnh nghe bọn ta giải thích, đừng thử tấn công bọn ta, nếu không... Ta không dám đảm bảo tính mạng các ngươi sẽ được an toàn.

Gã cao lớn kia nằm dưới đất co rút mười mấy giây, mồ hôi to như hạt đậu toát ra liên tục, đến khi hắn từ từ ngồi dậy toàn thân như vừa bị dội nước, lúc này hắn mới nhìn về phía Triệu Anh Không, sắc mặt đầy vẻ sợ hãi, giống như cô bé xinh xắn này là ác ma chuyển thế, bộ dạng hung hăng lúc vừa tỉnh dậy lập tức mất sạch.

Bốn người còn lại cùng đều ngồi dậy, có hai nam hai nữ, trong đó một nam một nữ mặc cùng một loại đồng phục, xem tuổi tác cũng rất gần nhau, hai người kia nam là một thiếu niên anh tuấn, nữ là một cô gái mặc trang phục gợi cảm, tuổi khoảng hai bảy hai tám, bốn người đều ngơ ngác nhìn xung quanh.

Trịnh Xá im lặng để Chiêm Lam làm nhiệm vụ giải thích, 100 điểm mặc dù không nhiều nhưng đối với tinh thần lực khổng lồ giả mà nói điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình đều rất quý giá, họ không có sức chiến đấu lớn, mỗi chút điểm thưởng đều quan trọng.

Sau mấy phút năm người đã nghe Chiêm Lam giải thích xong, tình hình lần này so với quá khứ nhanh hơn nhiều, xung quanh đều là người tấp nập tham gia yến tiệc, tất cả đều mang thân hình cỡ đứa trẻ bảy, tám tuổi, cơ thể nhỏ bé nhưng bộ dạng từ già tới trẻ đều có, đây là người hobbit rất nổi tiếng trong Lord of the Rings, xung quanh có nhiều bằng chứng như vậy năm người kia không muốn tin cũng không được.

Trong năm người, tên thiếu niên anh tuấn là bình tĩnh lại nhanh nhất, hắn nhìn những người hobbit đi lại liên tục xung quanh, ánh mắt đảo một vòng nói:

- Hà, thật không thể tưởng tượng nổi, vốn đang ở trên mạng thảo luận một số kỹ thuật hacker, ai mà biết

trưởng Trung Châu đội thắng bại là 5-5. Đương nhiên, nếu kỹ năng tự sáng tạo của hắn quá mạnh, vậy ta tuyệt đối không đấu với hắn.”

Khi Garnier nói chuyện hắn đã chỉ còn cách hơn hai mươi người kia khoảng mười mét, vẻ mặt ngưng trọng lại trở thành thân thiện, khuôn mặt thật sự khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Quả nhiên, dù là Trịnh Xá hay là Sở Hiên, hai người đều không muốn giao chiến với hai tiểu đội luân hồi trong tình huống này, không chỉ vì không có địa lợi, hai đội ngũ này tới thế giới Lord of the Rings trước, không thể biết là bọn họ nắm giữ ”thế” như thế nào, hoặc có sắp đặt cạm bẫy gì không, vội vàng ra tay chắc chắn không phải là tốt, không bằng yên lặng nghe họ nói chuyện một chút.

—...Nam Viêm Châu đội chúng ta tiến vào thế giới Lord of the Rings mười ngày trước, vị trí là một sâu trong một đầm lầy phía tây bắc vùng đất của người hobbit, đi hết đoạn đường này mất khoảng năm ngày. Khi bọn ta ra khỏi đầm lầy thì vừa khéo gặp Bắc Băng Châu đội xuất hiện tại rìa đầm lầy, bất quá, may mắn là lúc ấy bọn ta gặp phải một con măng xà siêu cấp, dài hơn 50 mét, đầu to tới bốn mét, súng ống của bọn ta đối với nó hoàn toàn vô dụng, ép hai đội chỉ có thể liên hợp lại, nếu không khả năng hai đội đánh nhau là rất lớn.

Ba đội ngũ, tổng cộng 43 người ở cùng một chỗ, do Nam Viêm Châu đội cùng Bắc Băng Châu đội tại đầm lầy mỗi bên chết mất một tân nhân nên số lượng mới là 43. Theo như họ nói, ba đội ngũ tiến vào thế giới này trước vị trí đều cố định, ví dụ như khi họ tiến vào thế giới này đều biết rằng Trung Châu đội sẽ xuất hiện tại làng Shire của người hobbit, còn hai đội ngũ kia sẽ xuất hiện ngẫu nhiên, điều này không khiến người ta có dự cảm không hay.

Ngoài mấy tin tức cơ bản này, nhóm Trịnh Xá còn từ mấy người quen trong Nam Viêm Châu đội biết được một vài tin tức đặc biệt, ví dụ như Nam Viêm Châu đội sau Starship Troopers không ngờ đã tiến hành tới bốn bộ phim kinh dị, một trong số đó là The Mummy, cũng có nghĩa là các đội ngũ khác nhau, tốc độ trải qua các phim kinh dị cũng hoàn toàn khác nhau?

Garnier vừa cười vừa nói:

- Tình huống này bọn ta cũng đã phát hiện ra từ lâu, trước đó gặp mặt mấy tiểu đội khác đều thông báo số bộ phim kinh dị đã trải qua, đều cảm thấy số lần hai bên trải qua không giống nhau. Đội ngũ mạnh, độ khó phim kinh dị không ngừng tăng cao, mà số lượng thì không ngừng giảm xuống, thường thường một đội ngũ mạnh trải qua một bộ phim kinh dị thì đội ngũ khác đã trải qua hai bộ phim hoặc càng nhiều hơn. Có điều đây đều là chuyện nhỏ, nếu các vị muốn biết, sau khi ba đội chúng ta liên minh những tin tức này đều có thể miễn phí, hiện tại vấn đề quan trọng là, các vị có muốn liên minh với bọn ta không?

Trịnh Xá lúc này đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, hắn mô phỏng phương thức suy luận của Tiêu Hoành Luật suy nghĩ mấy giây rồi lập tức trả lời:

- Không thành vấn đề, nếu muốn đối kháng với Đông Mỹ Châu đội cùng Thiên Thần đội thì chúng ta bắt buộc phải liên minh, đây cũng là nguyên nhân địa điểm ba đội chúng ta xuất hiện lại gần nhau như vậy. Nhưng ta có một yêu cầu, đó là duy trì tính độc lập của mỗi đoàn đội, giữa các đội có thể trao đổi tin tức, trợ giúp lẫn nhau nhưng trong từng đoàn đội chỉ có thể do đội trưởng tự điều khiển khống chế, không thể lấy cả ba đội dùng ý kiến đa số khống chế bên ít người, nếu xảy ra chuyện như vậy Trung Châu đội sẽ trở thành đối thủ của các người.

Do Nam Viêm châu đội và Bắc Băng Châu đội đã kết minh với nhau, giữa bọn họ khó tránh khỏi có hiệp nghị bí mật, ví dụ như khi đại chiến dùng hình thức bỏ phiếu trong cả ba đội gây bất lợi cho Trung Châu đội, biến họ thành vật hi sinh. Đây là chuyện duy nhất mà Trịnh Xá lo lắng, các phương diện khác thì không có vấn đề gì, dù sao trong đội hắn Sở Hiên cũng không phải chỉ biết ăn không, nếu hai bên hợp tác, họ chắc chắn không phải chịu thua thiệt gì, kẻ thật sự cần lo lắng phải là đối phương.

Nyos cùng Garnier đưa mắt nhìn nhau, hai người đồng thời đưa tay ra, Nyos nuốt miếng chocolate trong miệng xuống, cười lạnh nói:

- Vậy thì chúng ta là minh hữu, mặt khác còn có hai đội ngũ nữa, cùng cả nhân vật trong phim có thể xuất hiện trên đường đi, thế giới Lord of the Rings lần này là nơi năm đội chúng ta tiến hành đại chiến, kẻ chiến

thắng sẽ nhận được vô số điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình... Ba đội chúng ta đều có hy vọng, nhưng vẫn phải nói với hai người, Nam Viêm Châu đội bọn ta sẽ trở thành người thắng lợi lớn nhất trong cả năm đội!

Garnier cùng Trịnh Xá đều cười lạnh, Trịnh Xá càng trực tiếp nhìn về phía Sở Hiên đang chẳng thèm quan tâm tới chuyện gì bên cạnh, thậm chí, tên Nyos này đúng là quá tự đại.

Bùng!

Tiếng pháo hoa nổ vang, bầu trời đầy ánh lửa óng ánh, mỹ lệ, đây là pháo hoa mà nhân vật trong phim Gandalf bắn ra trong bữa tiệc, kịch bản Lord of the Rings cũng dần dần bắt đầu...

395. Sắp Tới Tầng Thứ Năm (1)

Nhóm Trịnh Xá lúc này đã trải qua cả một ngày tại thế giới Lord of the Rings, giống như mấy bộ phim kinh dị lần trước, Chủ Thần đã tạo cho họ thân phận ở thế giới này, không ngờ lại là hiệp sỹ lang thang từng có giao dịch với Gandalf, lần này tới vùng Shire của người hobbit họ cũng được tiếp đón nhiệt tình.

-Nói như vậy ngoài số lượng phim kinh dị các đội ngũ mạnh yếu khác nhau trải qua thì khác nhau, độ khó phim kinh dị cũng không giống nhau, nhưng không phải Nam Viêm Châu đội các người không phải đã trải qua Lord of the Rings rồi sao?

Trịnh Xá tò mò hỏi.

Nyos cười lạnh đáp:

- Đúng thế, bọn họ trước kia từng trải qua Lord of the Rings nhưng không quan hệ gì tới ta...

Nói đến đây hắn lại trầm mặc.

Trịnh Xá trong lòng tò mò, hắn quay sang Tuyết Linh Nhi người hắn quen thuộc nhất trong Nam Viêm Châu đội, cô bé này mới giả đáp nghi vấn của hắn.

Hóa ra sau Starship Troopers, thực lực của Nam Viêm Châu đội giảm mạnh, đoàn đội bị Chủ Thần coi là cực kỳ yếu ớt, nhưng may mắn là mấy người còn sống sót trong đội đều là cường giả có thực lực, đặc biệt là Richard có kỹ năng tự sáng tạo, do hắn tự sáng tạo kỹ năng nên không nằm trong phạm vi tính toán của Chủ Thần, vì thế thực của Nam Viêm Châu đội kỳ thật lại mạnh hơn tính toán của Chủ Thần nhiều. Đến bộ phim kinh dị tiếp theo Perfect Storm, mấy người bọn họ hại chết hết tân nhân, vứt bỏ gánh nặng, tiếp đó bắt đầu cố sức tìm kiếm tình tiết kịch bản, không ngờ cũng tìm được tới hai tình tiết kịch bản, tích lũy được một lượng điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình khá lớn.

-....Bộ phim kinh dị thứ hai là The Mummy, do trong đội bọn em không có tân nhân, thực lực bản thân cũng bị Chủ Thần đánh giá là rất yếu nên tiến vào sớm hơn đội kia rất nhiều, không chỉ lấy được hai cuốn cổ thư mà còn lập tức hồi sinh Nyos. Chỉ là theo kế hoạch sau đó, bọn em tham lam đi tìm di tích Vua Bọ cạp, kết quả là trong trận chiến cuối cùng đối mặt với Vua Bọ cạp, lại bị đội kia truy kích, tất cả bọn em trừ Nyos ra tất cả đều chết...

Mỹ nữ mang dòng máu lai sử dụng vu thuật trong Nam Viêm Châu đội Aya tiếp tục câu chuyện nói:

- Có điều vẫn còn may, kế hoạch lúc trước của hắn cực kỳ hữu hiệu, bọn ta chết nhưng cũng kéo theo đoàn đội kia cùng Vua Bọ cạp đồng quy vu tận, hơn nữa còn hoàn thành tình tiết kịch bản sớm trước thời hạn, độ khó gấp đôi bình thường, hắn nhận được gấp ba lần điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình. Lại cộng thêm số điểm và tình tiết nhận được khi đoàn chiến, trong bộ phim đó hắn hồi sinh ta, Richard, Tuyết Linh Nhi ba người mà bản thân hắn cũng được Dẫn đạo giả thừa nhận, trong số tân nhân tham gia The Mummy có một người là dẫn đạo giả, vì thế hắn trở thành đội trưởng thực sự của Nam Viêm Châu đội.

Trịnh Xá nghe mà chẳng hiểu gì cả, vấn đề hắn hỏi là một đội ngũ lại có thể tiến vào một phim kinh dị đã trải qua sao? Kết quả đối phương lại kể hết những chuyện đã trải qua, cái này đâu có gọi là câu trả lời?

Ài mà biết Sở Hiên lại đột nhiên mở miệng nói:

- À, hóa ra là như vậy, trong các người tất cả những người từng trải qua Lord of the Rings đều đã chết một lần, đội trưởng cũng lựa chọn lại, nói cách khác, đoàn đội này về cơ bản có thể coi là một đội ngũ mới. Như vậy tất cả các bộ phim kinh dị các người từng trải qua đều không thể tiến vào lần nữa phải không?

Nyos nhìn chằm chằm vào Sở Hiên mấy lượt, hẩn lấy trong một chiếc hộp ra một miếng chocolate, rộp một tiếng cắn đứt gần nửa rồi mới nói;

- Không sai, những phim kinh dị họ đã trải qua, thậm chí là cả phim kinh dị ta từng trải qua đều biến mất, nói cách khác, tất cả các phim kinh dị bọn ta đều có thể tham gia lần nữa, chỉ cần Chủ Thần cảm thấy đủ khó khăn là được.

Cho dù thế nào, Nam Viêm Châu đội cũng coi như dục hỏa trùng sinh, đặc biệt trong đội này còn có mấy người từng trải tới thế giới Lord of the Rings, hẳn là rất quen thuộc với hệ thống nhiệm vụ, tình tiết kịch bản, độ khó nhiệm vụ các loại trong thế giới này, mà đây cũng là nguyên nhân Nam Viêm Châu đội yếu nhất lại có thể kết minh với Bắc Băng Châu đội mạnh hơn bọn họ.

- Khi đó nơi bọn ta xuất hiện là trong lãnh địa của tộc Elf, nhiệm vụ là hộ tống đội bảo vệ nhẩn đi qua núi Caradhras, cũng là đường hầm bỏ hoang của người Dwarf nơi Balrog ngủ say. Tại đó bọn ta cứu Gandalf, nhận được bùa hộ thân có thể không bị delete khi âm điểm, còn nhiệm vụ của đội là sống sót mười ngày trong đường hầm đó nên bọn ta cũng không đi tới những khu vực rộng lớn khác của Middle Earth, nhiệm vụ lần trước trong Lord of the Rings căn bản không thể so với lần này phải tới tận Mordor, nói cách khác, chúng ta phải trải qua phần lớn sự kiện từ tập một tới tập ba của phim.

Aya nói với những người còn lại.

Khi Aya đang nói, tại một căn nhà nhỏ bé cách đó không xa cửa bật mở, một ông lão khoảng hơn sáu mươi tuổi đi ra, ông ta mặc một tấm áo chùng màu xám, đầu độ mũ nhọn của pháp sư, khi ông lão bước ra, sau lưng còn có một thiếu niên hobbit.

-...Nhưng ngài vừa mới tới mà, Gandalf.

Thiếu niên hobbit kia vội vàng nói.

Gandalf áo xám yên lặng quay lại, thấp giọng nói gì đó với thiếu niên hobbit, tiếp đó xoay người đi về phía mấy người Trịnh Xá đang đứng.

"Theo kịch bản gốc, Gandalf bây giờ cần đi tra duyệt ghi chép lịch sử, ông ta muốn biết lai lịch của chiếc nhẩn, tiếp theo bộ phim Lord of the Rings sẽ bắt đầu..."

Nhóm Trịnh Xá đều rất rõ ràng, khi người giữ chiếc nhẩn Bilbo Baggins bắt đầu lữ hành, ông ta giao nó cho cháu mình là Frodo, mà Gandalf đã phát hiện chiếc nhẩn này không hề bình thường nên muốn đi điều tra lai lịch của nó, lúc này chính là lúc ông ta rời khỏi Shire.

Gandalf còn chưa tới gần mọi người, ông ta đã vung tay tung một túi vải tới, túi vải bay hơn mười mét trực tiếp hướng về phía Trịnh Xá, hẩn vội vàng đưa tay bắt lấy, chiếc túi vang lên tiếng loảng xoảng, bên trong đựng đầy tiền vàng.

- Đây là thù lao của các vị, bốn mươi ba đồng vàng, bảo vệ cậu bé kia tới tối mai khi ta trở về. Ta sẽ sử dụng ma pháp nhanh chóng đi lại nhưng tìm kiếm tư liệu cần rất nhiều thời gian, tóm lại chỗ này giao cả cho các vị.

Gandalf tung túi tiền tới tiền đó nhảy lên lưng một con người, trước khi đám Trịnh Xá định thần lại, ông đã điều khiển ngựa chạy một quãng xa, tốc độ nhanh chưa từng thấy, chỉ sau mấy giây đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

- A! Nhìn đến phát ngốc rồi, thấy tốc độ vừa rồi không? Trông như một ảo ảnh vậy!

Trong ba đội, một vài thanh niên lập tức kêu lên, trong đó một người còn rút ra một máy ảnh V8 hướng về phía đó, chỉ là Gandalf sớm đã biến mất còn quay chụp cái gì nữa.

- Ma pháp, đó là ma pháp. Không ngờ thế giới này thật sự lại có ma pháp.

Ngoài mấy thành viên Nam Viêm Châu đội từng hoàn thành nhiệm vụ trong Lord of the Rings ra, những người còn lại đều ít nhiều có vẻ ngạc nhiên, đặc biệt một số thanh niên lại càng vui mừng lẫn kinh ngạc, to mồm bàn tán xem làm thế nào có thể miễn phí học tập ma pháp tại thế giới này, thậm chí còn bắt đầu mơ tưởng đến cái gì đấy thần khí, cấm chú, nhìn qua là biết đây là loại chim non lần đầu tiên tới thế giới luân hồi.

”Đừng có đùa, làm gì có chuyện Chủ Thần để người an toàn thoải mái nhận được năng lực gì, lấy được bao nhiêu thì phải bỏ ra bấy nhiêu, người muốn học tập ma pháp, vậy thì trước hết chuẩn bị liều chết chiến đấu đi.”

Đại bộ phận những người có kinh nghiệm đều âm thầm cười lạnh, cho dù Gandalf sử dụng ma pháp họ cũng không cảm thấy quá kinh ngạc. Vốn là phải như vậy, những tiểu đội luân hồi có thể tham gia đoàn chiến, so với trong phim gốc đều quá mạnh, ví dụ một khẩu súng gatling vô hạn đạn, uy lực của nó đủ để một người giữa bình nguyên tiêu diệt đội quân cả vạn người, ít nhất thì cũng có thể phá tan vì thế Chủ Thần khó có khả năng tạo ra một thiên đường cày cấy dành cho tiểu đội luân hồi, vũ khí khoa học kỹ thuật vô hiệu với sinh vật tại thế giới này, đồng thời thực lực của nhân vật tại đây chắc chắn sẽ mạnh hơn so với trong phim gốc nhiều, ma pháp của Gandalf chính là một trong số đó.

-Bây giờ phải làm thế nào?

Garnier hạ giọng hỏi hai đội trưởng còn lại đứng cạnh, Nyos và Trịnh Xá.

Hai người còn chưa trả lời, Aya đã lên tiếng trước:

- Kịch bản đã bắt đầu rồi, lần trước bọn ta cũng được nhân vật trong phim ủy thác, họ hy vọng bọn ta hộ tống hội bảo vệ nhân vượt qua đường hầm của người Dwarf, sau đó Chủ Thần nhanh chóng đưa thông báo, lần này không biết có xuất hiện thông báo như vậy hay không...

Mỹ nữ này vừa dứt lời, quả nhiên trong đầu mỗi người xuất hiện một thanh âm lạnh lẽo.

”...Trước khi tới Mordor, Frodo, Gandalf, Legolas, Gimli.... Những người này không chết. Mỗi người còn sống, mỗi người trong ba đội nhận được 1000 điểm thưởng, mỗi người chết trừ 1000 điểm, đồng thời, liên minh quân đội loài người Elf giao chiến với quân đội Mordor, mỗi trận chiến thắng lợi, mỗi người trong ba đội nhận được 3000 điểm thưởng, mỗi trận thất bại bị trừ 3000 điểm, khi năm đội tới Mordor tính toán chấm dứt.

Sau khi thanh âm kết thúc, Aya lập tức nói:

- Đúng rồi, chính là như vậy, lần trước bọn ta chỉ phải bảo vệ nhóm Gandalf giống như trong phim vượt qua đường hầm, lần này lại có nhiều người cần bảo vệ như vậy... Còn cả chiến tranh giữa thế lực hai bên là chuyện gì? Lần trước bọn ta tiến vào Lord of the Rings thì không có nhiệm vụ chiến tranh.

Nyos cười lạnh, hắn lấy một miếng chocolate đưa lên miệng cắn, đang định nói thì Sở Hiên đứng sau lưng Trịnh Xá đã lạnh nhạt nói:

- Là vì để phân tán chiến lực của đoàn đội, cũng là một loại khảo nghiệm của Chủ Thần đối với đoàn đội... Thế giới luân hồi có lẽ sẽ nhanh chóng kết thúc.

Những lời này vừa xuất ra, những người xung quanh nhất thời đều ngây ngốc, Nyos cũng thoáng sửng sốt một chút rồi mới hung hăng nói:

- ...Không sai, chính là ý này, nếu như suy luận của ta không sai... Trong Thiên Thần đội hoặc Ác Ma đội nhất định là có người sắp đột phá cơ nhân tỏa tầng thứ năm.

Hai người này nói làm mọi người đều cảm thấy mê hoặc khó hiểu, đương trường ngoài hai người họ ra, không ngờ chỉ có tân nhân Hạo Thiên mới gia nhập Trung Châu đội, gã thanh niên anh tuấn này lộ vẻ bình tĩnh, những người còn lại đều có vẻ không hiểu gì hết.

ch òW ni

g khó \$ 1 yi bê \$ Ubó n đ W z — \$ ha ở \$ b

Sở Hiên lạnh nhạt nói.

Trịnh Xá vội vàng đưa chén làm động tác uống rượu đồng thời hỏi:

"Hắn che giấu cái gì? Chẳng lẽ hai đội này đang tính kế chúng ta? Mẹ nó, nếu vậy thì phải chuẩn bị trở mặt rồi!"

"Không, không tính kế chúng ta, chỉ là trước đó hắn nói tới hai chữ chế tạo thì hơi chần chừ một chút, ta nghi rằng đội hắn cũng có một số tri thức tổ hợp ký hiệu, mà Nyos cũng không có về kỳ lạ hoặc trực tiếp hỏi, giữa hai đội bọn chúng hẳn là đã có trao đổi tình báo mà chúng ta chưa biết. Hiệp nghị này đối với bọn chúng càng có lợi, dù sao thực lực của bọn chúng thật sự không thể bằng được Trung Châu đội chúng ta, trong rất nhiều trường hợp đều cần tới sức mạnh của chúng ta, vì thế khi người đáp ứng hiệp nghị này thì đưa trao đổi tin tức thành điều kiện tiên quyết là được, bọn chúng không thể không đáp ứng."

Sở Hiên nói về chắc chắn, đồng thời hắn trực tiếp đứng dậy đi ra khỏi quán trọ.

Trịnh Xá ngạc nhiên, vội vàng hỏi trong ý thức:

"Người đi làm gì đấy? Hiệp nghị còn chưa thảo luận xong mà?"

"...Đã xong rồi, những chuyện còn lại là chức trách của đội trưởng người, mặt khác còn một số chuyện thú vị cần ta đi làm, ta tìm Hạo Thiên nói chuyện một lát, nếu như chuyện này là thật... Thế giới Lord of the Rings lần này sẽ rất thú vị."

"Thú vị? Cái mà Sở Hiên gọi là thú vị.."

Trịnh Xá khẽ rùng mình, Sở Hiên thì vẫn bình thản đi ra khỏi quán trọ, cứ thế tiến về phía Hạo Thiên mới gia nhập Trung Châu đội.

Nyos vẫn nhìn theo bóng lưng Sở Hiên, hắn cười lạnh mấy tiếng rồi mới hỏi:

- Rút cuộc là thế nào? Các người dùng tâm linh tỏa liên thảo luận lâu như vậy, có đáp ứng hiệp nghị này không cũng phải nói chứ?

Ta quay đầu lại, hắn nhìn chăm chú vào Garnier cùng Nyos một lúc, tiếp đó mới nói:

- Muốn bọn ta đáp ứng hiệp nghị này cũng không thành vấn đề, nhưng ta muốn có tin tức của hai đội các người. Yên tâm đi, bọn ta sẽ đưa ra tin tức tương đương để trao đổi, chỉ cần ba đội chúng ta trao đổi những tin tức này ta sẽ đáp ứng hiệp nghị.

Garnier cùng Nyos đưa mắt nhìn nhau, Garnier mỉm cười nói:

- Vậy là có ý gì? Không phải bọn ta đã nói hết tất cả mọi chuyện sao? Người có gì không vừa ý chẳng?

Trịnh Xá cười hắc một tiếng không nhắc lại, chỉ liếc nhìn Nyos, gã thanh niên anh tuấn này lấy ra một miếng chocolate, hắn xé vỏ bao nhưng không đưa vào miệng mà hỏi:

- Người muốn biết cái gì đây?

Trịnh Xá cười nói:

- Muốn biết những tin tức các người đã trao đổi với nhau, ví dụ như... tin tức về việc chế tạo vật phẩm ma pháp truyền thuyết hoặc tổ hợp văn tự ma pháp gì đó, lúc trước ta đã nói rồi, Trung Châu đội bọn ta sẽ đưa ra tin tức tương đương để trao đổi, chắc chắn không để các người bị thiệt. Nhưng ta không thể tha thứ được, các người không ngờ lại muốn giấu giếm những tin tức này với bọn ta, chẳng lẽ Trung Châu đội chúng ta không phải minh hữu của các người.

Nói đến đoạn cuối, ngữ khí Trịnh Xá càng lúc càng nghiêm khắc, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Garnier cũng không nói gì, gã thanh niên vẻ mặt thân thiện này chỉ mỉm cười nhìn Nyos, còn Nyos thì yên lặng thở dài, hắn đưa miếng chocolate vào miệng rồi mới đáp:

- Sao lại có thể không coi Trung Châu đội là minh hữu chứ? Chỉ là lúc trước chúng ta đều thảo luận chuyện kết minh, nhất thời còn chưa kịp nhắc tới vấn đề tin tức này thôi... Nam Viêm Châu đội bọn ta có được thông tin về tổ hợp trận pháp, tuy vậy chỉ có một loại, đó là dùng vài loại đá năng lượng thuộc tính khác

nhau, sắp xếp theo phương vị đặc thù, trên mặt đất cũng cần vẽ văn tự ký hiệu. Trận pháp như vậy một khi sắp đặt thành công có thể giúp người ở bên trong nâng cao tốc độ hồi phục tới mấy chục lần, không chỉ tốc độ khôi phục tổ chức thân thể mà còn cả năng lượng tự thân, ví dụ như nội công các loại đều có thể nhanh chóng hồi phục, đây là tin tức mà Nam Viêm Châu đội bọn ta có được.

Garnier vội vàng nói:

- Bắc Băng Châu đội bọn ta có một loại tổ hợp văn tự ký hiệu, chỉ cần tổ hợp dựa theo sơ đồ đó có thể chuyển hóa điện năng thành tinh thần lực...

"...Thất bại rồi, mặc dù ta đồng ý đưa xà châu cho Bắc Băng Châu đội để bọn chúng giữ bí mật thông tin với Trung Châu đội, nhưng tên Garnier này quả nhiên là có mưu đồ, hẳn nhất định là muốn tiến hành trao đổi tin tức với Trung Châu đội, lấy đó để nâng cao thực lực cho Bắc Băng Châu đội nên mới nói lộ ra miệng, mà Sở Hiên... Tên gia hỏa đáng chết! Sức chú ý của hắn lúc nào cũng tập trung như vậy sao? Không hề có chút phân tán nào sao? Sở hử ngôn ngữ nhỏ như vậy mà hắn lập tức có thể tìm ra... Tên gia hỏa đáng chết, để hắn sống thật quá nguy hiểm, so với ta người này quả thật..."

Nyos nghe Trịnh Xá cùng Garnier không ngừng trao đổi, hắn đưa mắt nhìn ra ngoài quán trọ, ở đó Sở Hiên đang cùng một thanh niên tóc đen anh tuấn đang nói gì đó, mà sắc trời đã từ từ tối tăm, cũng đã tới lúc Gandalf trở về...

397. Nhân Vật Trong Phim Cường Hãn - Ringwraith (1)

Tạm thời không nói đến chuyện ba đội ngũ hục hặc đấu đá lẫn nhau, trước điều kiện bắt buộc phải liên minh, mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết một cách hòa bình, Trịnh Xá cùng những người còn lại thương lượng một chút rồi lấy phương thức tổ hợp ký tự dự trữ nội lực để trao đổi với hai phe kia, như vậy Trung Châu đội có thêm một phương thức tổ hợp ký tự ngoài ra còn thêm được một loại tri thức về trận pháp hoàn toàn mới.

-Chỉ đáng tiếc là không có nguyên vật liệu, nếu không nhất định phải thử nghiệm hiệu quả loại trận pháp này một lần.

Trịnh Xá tiếc nuối nói.

Kỹ năng tự sáng tạo Bạo tạc và Hủy diệt của Trịnh Xá uy lực vô cùng vô tận, ít nhất cho tới hiện tại còn chưa có người hoặc sinh vật nào có thể sống sót nguyên vẹn dưới Hủy diệt của hắn. Nhưng hai kỹ năng này cũng có khuyết điểm trí mạng, đó là cần tiêu hao một lượng lớn nội lực cùng năng lượng vampire trong cơ thể hắn, hơn nữa còn gây tác dụng phụ và thương tổn cực lớn với cơ thể.

-Hiệu quả đặc biệt của Hồn Nguyên nhất khí công chính là bình hòa trung chính, sức hồi phục cũng là mạnh nhất trong mấy loại nội lực, nội lực cả người ta dù có tiêu hao hết sạch thì cũng chỉ cần chưa tới mười tiếng đồng hồ là có thể khôi phục hoàn toàn. Thời gian để năng lượng vampire khôi phục hoàn toàn dài hơn một chút nhưng nếu trận pháp này thật sự có thể tăng tốc độ hồi phục lên mấy chục lần vậy thì mỗi lần ta sử dụng Hủy diệt chỉ cần mấy chục phút là có thể khôi phục hoàn hảo, cứ như vậy ta sẽ khắc phục được hạn chế lớn nhất của kỹ năng tự sáng tạo, tác chiến kéo dài...

Trịnh Xá vô cùng hưng phấn nói.

Đây là một khoảng đất bằng phẳng nơi Trung Châu đội đóng quân, cách căn nhà nhỏ của Frodo không xa lắm, mặt khác hai đội kia cũng tự tìm một khoảng đất trống đóng lại, mà lúc này Trịnh Xá đang giao hai tập văn kiện cho Sở Hiên để hắn tiến hành phân biệt thật giả.

-...Không thành vấn đề, thời gian duy trì trận pháp này căn cứ vào loại năng lượng thạch dùng để bố trận, năm khối năng lượng thạch cấp C, phần biệt là năng lượng thạch thuộc tính kim, năng lượng thạch thuộc tính thủy, năng lượng thạch hỏa, năng lượng thạch mộc, năng lượng thạch thổ. Tổng cộng năm khối năng lượng thạch theo ngũ hành có thể duy trì trận pháp ba ngày ba đêm... Nhưng không có lỗi, ngũ hành năng lượng thạch cấp D chỉ có thể duy trì được khoảng năm tiếng đồng hồ, tức là phải tốn 5 chỉ tiết kịch tình cấp D, tóm lại, tận lực tìm kiếm vật thay thế đi, sử dụng chỉ tiết kịch tình hoán đổi năng lượng thạch, việc này quá xa xỉ.

Sở Hiền xem xong tài liệu cũng không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói, trực tiếp dội một gáo nước lạnh lên tâm trạng hưng phấn bùng bùng của Trịnh Xá.

Trịnh Xá há hốc mồm ngây ngốc cả nửa ngày, đến cuối cùng cũng chỉ có thể cười khổ, chẳng thể trách ai được, mỗi lần bố trận kém cỏi lắm cũng cần tới 15 chi tiết cấp D, đừng nói hẳn hiện tại không có nhiều chi tiết kịch tình như vậy để hoán đổi, kể cả có đi chăng nữa thì có lẽ cũng chẳng dám xa xỉ như vậy.

-Đúng rồi!

Trịnh Xá cười khổ một lúc bỗng nhiên trong lòng chợt động, hẳn vội vàng hưng phấn nói:

- Tên đội trưởng Bắc Băng Châu kia không phải nói xà châu của mãng xà tương đương với năng lượng thạch cấp C sao? Chúng tôi rằng rất nhiều quái vật trong thế giới này đều có nội đan, nội châu gì đó như theo truyền thuyết. Mẹ nó, tình tiết phim tiếp theo chúng ta cứ giết sạch, giết hết là được!

Bỏ qua Trịnh Xá đang hưng phấn, tối ngày hôm đó, Gandalf đã trở lại vùng Shire, ông trực tiếp phi ngựa lao vào nhà Frodo, thậm chí không thèm nói với mấy người Trịnh Xá một tiếng nào, không lâu sau Frodo cũng nghiêng nghiêng ngã ngã từ quán trọ trở về nhà mình. Người trong ba đội đều hiểu rằng, Gandalf đã biết chiếc nhẫn đó là chiếc nhẫn tối cao, kịch bản phim cuối cùng cũng thật sự bắt đầu.

Ba đội tổng cộng 43 người, ngoài một số tân nhân vẫn biểu hiện bình thản vô sự, những người có kinh nghiệm bao gồm cả Trịnh Xá, sắc mặt đã trở nên nghiêm túc, bởi vì theo kinh nghiệm từ trước, tiến vào một bộ phim kinh dị, giai đoạn đầu cơ bản đều rất ung dung thoải mái. Nhưng lúc đầu càng nhẹ nhàng, sau khi kịch bản triển khai khả năng gặp nguy hiểm càng lớn, mà bộ phim Lord of the Rings này lại càng có độ khó mười lăm người, hệ số đủ để phần lớn nhân số tử vong.

Gandalf cùng Frodo ở trong phòng nói chuyện một lúc lâu, họ vừa kiểm tra xem chiếc nhẫn đó có phải là chiếc nhẫn tối cao hay không, tiếp đó lại thu thập hành trang, rồi bắt được Samwise Gamgee (Sam) đang nghe lén, đến hơn hai tiếng sau ba người mới ra khỏi nhà Frodo.

Gandalf đi ra khỏi phòng lập tức tới thẳng chỗ nhóm Trịnh Xá, lần này ông ta không ném túi tiền gì nữa mà chỉ đi tới tận trước mặt Trịnh Xá, ông lão pháp sư này thân thể rất cao, so với Trịnh Xá không ngờ còn cao hơn một chút, nhìn qua ít nhất cũng phải một mét tám mấy.

-Rất xin lỗi... Ta lại có chuyện cần nhờ đến các vị. Trịnh Xá, ta hy vọng các người có thể hộ tống hai tên nhóc này tới lữ quán ở làng Bree, trên đường có thể sẽ có người tấn công bọn chúng, ta muốn các vị đảm bảo sự an toàn cho hai tên nhóc này... Yên tâm đi, ta sẽ ở tại lữ quán chờ các người, thù lao bao giờ các người đến đó sẽ trả. Cứ yên tâm, thù lao chắc chắn sẽ khiến các người vừa ý.

Gandalf hạ mũ pháp sư xuống, vẻ mặt nghiêm trang nhìn mấy người Trịnh Xá nói.

Garnier nhún vai, ra hiệu giao quyền nói chuyện cho Trịnh Xá, Nyos càng phối hợp bình thản ăn chocolate, vì thế Trịnh Xá chỉ có thể mở miệng đáp:

- Cứ yên tâm, Gandalf, bọn ta nhận nhiệm vụ này, bảo vệ hai tên nhóc kia an toàn tới lữ quán làng Bree... Người cứ yên tâm.

Gandalf nhìn thật sâu vào mắt hẳn rồi lại nhìn về phía mọi người sau lưng hẳn, mấy giây sau, ông lão mới quay người đi về phía hai gã hobbit, cũng không biết ông nói gì với họ, tới khi hai người hobbit nhìn về phía nhóm Trịnh Xá, Gandalf đã phóng ngựa đi mất.

-...Gandalf thật sự nói với ta, ông ấy phải đi tìm pháp sư trưởng nói rõ tình hình, bắt quá ông ấy nhất định sẽ tới lữ quán chờ chúng ta.

Frodo nói về chắc chắn.

Sau khi đi khỏi Shire, trên đường toàn là đồng cỏ xanh ngắt, cùng với rất nhiều rừng cây um tùm chưa từng khai phá, cảnh sắc khiến phần lớn tân nhân đều tán thưởng không thôi, phong cảnh tươi đẹp như vật thật sự khó kiếm trên trái đất, mà trong thế giới Lord of the Rings, cảnh sắc đó đếm hoài không hết.

Hai người hobbit tuy thể hình nhỏ bé nhưng đi trong rừng không hề chậm chút nào, bàn chân họ nhìn qua còn lớn hơn của người bình thường, lòng bàn chân còn có một lớp chai dày, điều này giúp họ đi đường cần

bản không đau không ngứa. Ngược lại, một số tân nhân lần đầu tiên tiến vào thế giới luân hồi mới đi được một hai giờ đã than thở không thôi, sức chịu đựng không ngờ còn kém cả người hobbit thân hình nhỏ bé.

Ba đội đều không thông thạo đường đi quanh vùng Shire, có đều Frodo cùng Sam lại là người ở xứ này, những con đường nhỏ trong rừng đều rất thông thạo, sau khi đi được khoảng năm sáu giờ, họ cuối cùng cũng tới một bình nguyên rộng lớn, trên bình nguyên đầy các khoảng ruộng.

-Ta, ta thật sự không đi nổi nữa, mọi người nghỉ lại đây một chút đi!

Trong Nam Viêm Châu đội, một gã béo khoảng hai tư, hai trăm tuổi đột nhiên ngồi phịch xuống bãi cỏ, tiếp đó bắt đầu lớn tiếng than vãn.

Người trong ba đội đều quay lại nhìn tên béo này, nhất thời có hơn mười tân nhân cũng lao xao hưởng ứng, trong đó mấy người càng học tập hẳn ngồi bệt xuống đất.

Đội trưởng cũ của Nam Viêm Châu đội lập tức quát lên:

- Nhìn bộ dạng các người này, các người chẳng lẽ đến người hobbit cũng không bằng sao? Uống công Chiêm Lam còn giúp mọi người sử dụng chân ngôn thuật nại, đều đứng con mẹ nó lên cho ta!

Gã béo kia không nói gì nhiều, trực tiếp cởi giày ra, đôi tất trắng sớm đã rách nát, lòng bàn chân vết máu loang lổ, da thịt chỗ đó bầm dập mấy tầng, tên béo lớn tiếng kêu la:

- Thật sự đi không nổi, đây là lần đầu tiên ta đi nhiều như thế, huống chi ta lại không thể so được với mấy người có kinh nghiệm các người, người nào cũng đều cường hóa không ít thuộc tính, các người đều mạnh hơn người thường tới vài lần, nhưng bọn ta thì sao? Người khác ta không biết, nhưng ta chỉ là một biên tập viên nhỏ nhỏ ở tòa báo thôi, bình thường đều ngồi trong phòng làm việc, có bao giờ đi nhiều như vậy đâu!

Hai người hobbit cũng đi tới, họ đều là người lương thiện, nhìn thấy bàn chân gã béo thật sự đã phỏng rộp rất nhiều chỗ, người hobbit mập mạp Sam lập tức nói:

- Tới đây cũng đã là rất xa rồi, chỉ cần đi ra khỏi cánh đồng này là sẽ vượt qua cự ly xa nhất ta từng đi qua.... Bàn chân phỏng rộp cũng không sao, như vậy sau này mới có thể thành chai, cũng có thể đi được xa hơn. Frodo, người giúp ta tìm thử xem quanh đây có lục tinh thảo không?

Nói đoạn, hắn liền nhanh chóng chạy quanh tìm cỏ.

Thấy hai người hobbit cũng đều dừng lại, mọi người bắt đầu cũng chỉ có thể đứng lại, trên thực tế, dù là người có kinh nghiệm, liên tục đi suốt năm sáu tiếng họ cũng cảm thấy mệt nhọc, ngoài một vài người cường hóa thuộc tính rất cao ra, phần lớn đều tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, đến khi hai người hobbit vác một ôm cỏ lớn màu xanh lục trở về, đám tân nhân bàn chân sưng rộp mới tới vây quanh.

Trịnh Xá thở ra một hơi, quay sang hai đội trưởng đứng cạnh nói:

- Vậy ở đây nghỉ ngơi một chút đi, mọi cố gắng cũng mệt cả rồi...

Garnier mỉm cười gật đầu, còn Nyos thì nhân cơ hội lấy một miếng chocolate ra, hắn vừa xé vỏ bao vừa nói:

- Đây là cánh đồng nơi Sam rời nhà đi xa nhất phải không? Vậy thì chỗ này sẽ rất oan toàn... Được rồi, mọi người nghỉ ngơi nửa tiếng sau đó tiếp tục đi.

Nghe thấy ba đội trưởng đều đã đồng ý nghỉ ngơi, đám tân nhân xung quanh lập tức hoan hô, ngay cả một số người có kinh nghiệm cũng tới chỗ hai người hobbit, bởi vì nghe tân nhân nói, sau khi bôi thứ lục tinh thảo này, lòng bàn chân mát lạnh, thoải mái, cảm giác đau đớn mệt mỏi đều biến mất, khiến những người có kinh nghiệm nhưng cường hóa không cao lắm cũng cảm thấy hứng thú.

Trịnh Xá nhìn xung quanh, đang định ngồi xuống một bãi cỏ, đột nhiên, từ cách đó không xa truyền đến tiếng ngựa hí trầm thấp, một luồng khí tức băng lạnh từ trong đám cỏ tỏa ra. Trịnh Xá còn chưa kịp ngồi xuống, phía sau trong bụi cỏ xuất hiện một con ngựa toàn thân đen kịt, cưỡi trên đó là một kỵ sĩ mặc áo chùng đen....

-Ringwraith! Đó là Ringwraith!

Ở gần chỗ đó nhất là ba gã tân nhân, một trong Bắc Băng Châu đội, hai trong Nam Viêm Châu đội, bọn họ đang ngồi dưới đất dùng nước lục tinh thảo lau bàn chân. Khi kỵ sĩ mặc áo chùng đen xuất hiện, ba người ngẩng người một lúc rồi mới thét lên, cùng lúc đó một luồng khí đen chém vụt qua, cái đầu người đứng gần nhất nhẹ nhàng bay lên..

398. Nhân Vật Trong Phim Cường Hãn - Ringwraith (2)

Một cái đầu bị chém đứt dễ dàng, hai người còn lại nhất thời đều sững sờ, đến khi máu đen từ cổ bắn ra bốn phía, họ mới hét lên sợ hãi. Hai người này vừa khéo có một nam một nữ, lúc họ từ dưới đất bật dậy, không ngờ rằng cô gái lại nhanh nhẹn hơn nhiều, rõ ràng chỉ là một cô gái nhu nhược khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi vậy mà đến lúc sinh tử quan đầu lại có phản ứng kinh người đến thế.

Chỉ thấy cô gái này nhảy bật dậy đồng thời không ngờ lại đưa chân đạp thẳng vào đùi chàng trai kia, làm cho hắn nhất thời còn biết chạy đi đường nào? Đến khi cô gái kia chạy được ba bốn mét, hàng trai kia mới gượng dậy được nhưng lúc này đã muộn, quang mang đen ngòm sau lưng chém tới, hắn so với người lúc trước còn thảm hơn, luồng sáng đen chém ngập vào hông, cắt đôi người hắn thành hai đoạn, khiến hắn không chết ngay lập tức, bắt đầu gào lên thê thảm.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy trong lòng phát lạnh, một là đòn tấn công nhanh chóng lợi hại của hắc kỵ sĩ, trong cả ba đội cũng chỉ có vài người nhìn được rõ ràng, hai là cô gái nhìn qua có vẻ xinh đẹp nhu nhược kia, đến lúc sống chết trước mắt thu đoạn không ngờ lại ác độc đến vậy. Hai người kia trước đó đều có vẻ ân cần với cô ta, kết quả khi cô ta chạy trốn lại đẩy một người xuống làm ma thể mạng, tâm địa cũng thật tàn nhẫn.

Có điều bây giờ cũng không phải lúc để nói chuyện này, tên hắc kỵ sĩ kia dù là tốc độ hay sức mạnh khi vùng kiếm đều mạnh mẽ hơn Ringwraith trong phim gốc nhiều, trong ba đội, tuyệt đối không quá mười người có thể thấy rõ quỹ tích di động của thanh kiếm, đó là một thanh trường kiếm hai tay, tỏa ra sương khói màu đen.

Tên hắc kỵ sĩ chậm rãi bước ra khỏi đám cỏ, hắn ngồi trên một con ngựa cao lớn toàn thân đen kịt, thân ngựa còn mang một ít giáp trụ bằng kim loại cũng màu đen, nhưng khiến người ta sợ hãi ồ ồ là đôi mắt của nó không ngờ lại tỏa ra quang mang kỳ dị màu đỏ máu, không ngừng chớp động, ngựa chiến bình thường chắc chắn là không thể có đôi mắt như vậy!

Tên Ringwraith này tay cầm một thanh trường kiếm đen tuyền, trên thân kiếm không ngừng tản ra một làn sương đen, cây cỏ xung quanh vừa tiếp xúc với làn sương này lập tức khô héo, mà hai thi thể bị hắn chém chết trước đó miệng vết thương cũng bắt đầu thối rữa, thanh kiếm tỏa khói đen này rõ ràng là có độc tính và tính ăn mòn cực mạnh.

-Cái quái gì thế nào, ở đây sao lại gặp phải Ringwraith? Không phải đến mai mới gặp hai gã hobbit khác sau đó mới lần đầu tiên gặp Ringwraith sao?

Một tên tân nhân trong Bắc Băng Châu đội không nhận được, thét lên.

Đối lập với sự trầm tĩnh của những người có kinh nghiệm, tổ chất của đám tân nhân tại thời điểm này rút cuộc cũng bộc lộ ra hết, chỉ có bốn người vô cùng bình tĩnh tỉnh táo nhìn Ringwraith, những kẻ khác ít nhiều đều có biểu hiện kích động, hoặc là kêu gào hoảng loạn, hoặc là bối rối sợ hãi trốn phía sau những người có kinh nghiệm, hoặc là tay chân bủn rủn ngã phịch xuống đất, nhất thời hoàn cảnh đại loạn, gã Ringwraith kia cũng nhân cơ hội thúc ngựa lao về phía Frodo.

Tốc độ con ngựa Ringwraith cười thật sự kinh khủng, so với ngựa bình thường không chỉ gấp ba bốn lần, nó phảng phất như biến thành một ảo ảnh màu đen, đồng thời Ringwraith đã vùng kiếm hướng về phía Frodo.

Tiếng kim loại va chạm vang lên chói tai, một chiếc rìu lớn xen vào giữa Frodo cùng Ringwraith, không biết từ lúc nào, Richard của Nam Viêm Châu đội đã chắn trước mặt Ringwraith, tay cầm một chiếc rìu chiến hai tay màu đỏ rực, vừa rồi chính là hắn dùng chiếc búa này ngăn cản đòn tấn công của Ringwraith.

-Khốn kiếp! Bây giờ đã bắt đầu hoảng loạn rồi, còn cả một đoạn đường dài nữa thì biết làm thế nào? Aya, bất kỳ tân nhân nào còn ầm ỹ nữa, dùng ong độc cho hôn mê hết!

Richard quát lớn, đồng thời vùng rìu chặn lại mấy cú chém của Ringwraith, mỗi lần va chạm với trường kiếm của Ringwraith, gã cao lớn này lại bị đẩy lùi một bước.

Vừa rồi tốc độ của Ringwraith thật sự quá nhanh khiến cho rất nhiều người có kinh nghiệm cũng không định thần lại kịp, mà mấy người Trịnh Xá thì lại đứng hơi xa một chút, đến khi họ tỉnh táo lại thì Ringwraith đã giao đấu với Richard. Bất quá những người có kinh nghiệm trong các đội đều đã trải qua nhiều hoàn cảnh, tình huống sinh tử quan đầu cũng chẳng ít, vì thế khi Richard cùng Ringwraith chiến đấu, họ đã nhanh chóng tập hợp tân nhân của đội mình lại, trong đó mấy người tới bao quanh bảo vệ người hobbit.

Richard đỡ mấy kiếm của Ringwraith, cuối cùng hét lên một tiếng vùng rìu chém tới, nhưng kỹ thuật điều khiển ngựa của Ringwraith lại thuộc hàng nhất lưu, mà tốc độ của con ngựa này cũng như một u linh, khi lưỡi rìu chém xuống Ringwraith đã thúc ngựa nghiêng sang một bên, ầm một tiếng, chiếc rìu đánh vỡ mặt đất thành một hố sâu nửa mét, nhưng kiếm của Ringwraith đã chém xuống đầu Richard.

Đoàng!

Vút!

Vút!

Súng ngắn Gauss của Zero, cây cung màu bạc của Trương Hằng cùng chiếc nỏ màu xanh biếc trong tay một cô gái thuộc Bắc Băng Châu đội, ba món vũ khí tầm xa đồng thời bắn về phía thanh trường kiếm của Ringwraith. Tốc độ súng ngắn Gauss của Zero là nhanh nhất, âm thanh vừa vang lên quanh người Ringwraith đã xuất hiện một tầng phòng hộ bán trong suốt, viên đạn lập tức bắn trúng tầng phòng hộ này, tiếp đó là phụ ma tiền +3 của Trương Hằng cùng mũi tên màu xanh kia gần như đồng thời bắn tới. Bụp bụp hai tiếng, hai mũi tên bắn gãy thanh kiếm, có điều thân kiếm sau khi bị chặt đứt vẫn vạch một vết dài trên người Richard, Richard thì thuận thế lặn một vòng, cuối cùng cũng thoát khỏi phạm vi công kích của Ringwraith, mà cùng lúc đó, gã thanh niên tóc xanh xanh đỏ đỏ trong Bắc Băng Châu đội đã lao về phía Ringwraith, trên tay hắn cầm một thanh trường thương trong suốt như là băng băng tuyết.

-Mẹ nó, sức lực quá mạnh!

Richard lặn ra khỏi vòng chiến liền gào lên, mọi người bấy giờ mới thấy rõ, mặc dù chiếc búa không việc gì nhưng hổ khẩu hai tay hắn đã rách toạc. Richard vốn là cuồng chiến sỹ chuyên cạy mạnh tác chiến, Trịnh Xá từng cùng hắn chiến đấu, cho dù gã này không sử dụng kỹ năng Cuồng chiến sỹ nhưng tố chất thân thể hắn cũng mạnh mẽ hạng nhất, muốn va chạm là hổ khẩu hắn vỡ ra, sức mạnh huy động trường kiếm của Ringwraith thật sự không kém gì trạng thái Bạo tạc của Trịnh Xá.

Trịnh Xá trong lòng thoáng hồi hộp, không hiểu vì sao hắn lại có dự cảm không hay, vì thế hắn lập tức quát lớn:

- Tinh thần lực khổng lồ giả của ba đội bắt đầu quét hình bốn phía, xem rõ tất cả hoàn cảnh xung quanh! Zero, vũ khí của người không có tác dụng với nhân vật trong phim, chú ý bảo vệ người xung quanh là được. Trương Hằng, còn cả cô gái dùng nỏ kia nữa, các người dùng cung bắn ngựa của hắn. Trình Khiếu, giúp Richard trị độc, những người còn lại bảo vệ bốn phía, đề phòng Ringwraith thoát khỏi khu vực chiến đấu!

Trịnh Xá lúc này cũng mặc kệ hành vi vượt quyền của mình, gần như theo tiềm thức an bài nhiệm vụ cho thành viên cả ba đội, còn bản thân hắn thì rút Hồ hồn, giậm chân lao về Ringwraith.

Khi Trịnh Xá tiến lên, gã thanh niên đang giằng co với Ringwraith đã không nhận được triển khai tấn công, trường thương trong tay hắn nhìn qua là biết vũ khí loại ma pháp truyền thuyết, hơn nữa đẳng cấp hắn là cũng không thấp. Trường thương vốn đâm vào đầu Ringwraith nhưng động tác của nó quả thật rất linh hoạt, một thương này lại chỉ đâm vào vật áo choàng bên cạnh, nhưng chỉ một cú như vậy mà áo choàng của Ringwraith đã bắt đầu đóng băng, chưa tới một giây, chiếc áo choàng đã vỡ vụn, cây trường thương này không ngờ lại có thuộc tính băng tuyết lớn đến vậy.

Gã thanh niên tóc xanh đỏ cười hắc hắc, đang định hồi thương đâm tiếp thì chỉ thấy Ringwraith kéo ắt tính b ý ạ dẫn

Bọn họ không để ý rằng, tên Ringwraith áo giáp đã bắt đầu tan nát nhưng khô lâu chiến mã mà hắn cưỡi vẫn còn nguyên vẹn, đôi mắt đỏ như máu vẫn lấp lóe hồng quang...

400. Liều Mạng Chạy Trốn (2)

-Về cơ bản có thể khẳng định, mức độ gia tăng của nhân vật trong phim so với kịch bản gốc ít nhất cũng từ năm lần trở lên, bất quá cũng có thể chỉ là một số ít nhân vật trong phim trở nên rất mạnh, dù sao trong cả phim cũng chỉ có chín Ringwraith, nói không chừng bọn chúng là một trong số vài loại sinh vật như vậy.

Giữa ban ngày mọi người bên ngoài cánh đồng giết chết một Ringwraith xuất hiện đột ngột, sau đó bắt đầu vội vàng chạy trốn, cho dù các tân nhân tố chất thân thể kém cỏi nhất cũng không hề oán thán, ai cũng toàn lực chạy tới, cũng nhờ nài lực thuật của Chiêm Lam giúp mọi người đều đủ sức chịu đựng mới khiến đại bộ phận tân nhân không bị rớt lại sau.

Đến lúc hoàng hôn, hai người hobbit rút cuộc cũng kêu mệt mỏi, ba tiểu đội luân hồi liền dừng lại bên bờ rừng nghỉ ngơi, người hobbit cùng tân nhân đều ở giữa đội, những người có kinh nghiệm thì bao vây xung quanh.

Sau khi ba đội nghỉ ngơi một chút, hai gã hobbit lại bắt đầu đi ra cánh đồng xung quanh tìm kiếm thức ăn, bắt đầu dĩ, ba đội trưởng cũng chỉ có thể phái một vài người đi bảo vệ họ, tiếp đó bắt đầu tổng kết lại trận chiến với Ringwraith lúc sáng.

Nyos vừa ăn chocolate vừa phân tích trình độ thực lực của Ringwraith, đến khi hai người hobbit trở lại hắn mới ngừng lời.

Trịnh Xá nhìn người hobbit bắt đầu đốt lửa nướng thức ăn, hắn nhíu mày nói:

- Cho dù trong số tất cả nhân vật trong phim chỉ có Ringwraith là trở nên mạnh mẽ, cái khổ là nguy hiểm lớn nhất chúng ta phải đối mặt hiện tại cũng chính là chín Ringwraith này. Theo kịch bản phim, bọn chúng sẽ liên tục bám lấy chúng ta tới tận lãnh thổ của người Elf mới thôi, mà từ nay tới đó chúng ít nhất cũng phải đối phó với mười ngày mười đêm bị Ringwraith truy kích. Nếu là một hai tên ta còn có thể ứng phó, bốn năm tên đối với đội chúng ta cũng không thành vấn đề, nhưng nếu tam Ringwraith còn lại cùng xuất hiện, dựa vào sức công kích lợi hại, cùng với tốc độ quỷ dị cùng trọng lượng như lông vũ đó ba đội chúng ta ít nhất cũng chết hơn hai mươi người, hơn nữa hai gã hobbit kia cũng rất có thể...

Nyos khẽ cười lạnh, khoát tay nói:

- Không phải chết khoảng hai mươi người... Mà là ba đội chúng ta rất có thể chỉ có thể sống sót khoảng hai mươi người. Tám Ringwraith đồng thời tấn công, chỉ cần chia ra năm sáu tên quần lấy mấy người mạnh nhất trong các đội, hai tên Ringwraith là đủ sức giết hết những người còn lại trong một hai phút rồi, người phải nhớ rằng vũ khí khoa học kỹ thuật vô tác dụng với chúng nó!

-Không sai, vũ khí khoa học kỹ thuật không có tác dụng với chúng...

Trịnh Xá lẳng lặng gật đầu, hắn bỗng đứng dậy đi tới chỗ hai người hobbit, trước ánh mắt của mọi người, hắn lấy Goblin glider trong Nạp giới ra, tiếp đó gọi Sam:

- Sam, người tới cạnh ta.

Gã hobbit mập mạp này hơi ngạc nhiên, mặc dù đang nướng một xâu củ nhưng hắn vẫn đưa nó cho một cô gái tân nhân ngồi cạnh, bản thân thì đi tới chỗ Trịnh Xá.

Trịnh Xá cũng không khách khí, hắn trực tiếp ôm Sam đứng lên glider, nhưng kết quả y như hắn dự đoán, cho dù thúc giục thế nào glider cũng không thể bay lên, giống như bên trong không có năng lượng. Mà tới khi Trịnh Xá đặt Sam xuống đất, chiếc glider lại từ từ nâng hắn lơ lửng lên trên, Sam lập tức kêu lên thích thú, trầm trồ không ngớt.

-Không có cách nào... Vũ khí khoa học kỹ thuật hoặc có thể nói là trang bị khoa học kỹ thuật đều không có tác dụng với họ, hắn là Chủ Thần dự phòng chúng ta lợi dụng trang bị khoa học trực tiếp mang họ bay tới lãnh thổ người Elf.

Trịnh Xá quay lại chỗ hai đội trưởng kia, cười khỏ nói.

Nyos cùng Garnier đều cười, bắt quá một người là cười lạnh, một người là mỉm cười, chỉ có Sở Hiên đứng cạnh đó lại mở miệng:

- Kịch bản thay đổi rồi...

Ba người Trịnh Xá đều sững sốt, Nyos lên tiếng đầu tiên, hần cau mày vừa ăn chocolate vừa nói:

- Không sai, nội dung phim thật sự đã thay đổi, vốn là chúng ta phải tới ngày mai gặp hai tên hobbit kia rồi mới đụng độ Ringwraith. Theo kịch bản gốc, bốn người hobbit dùng thuyền nhỏ tới làng Bree, nhưng chúng ta có nhiều người như vậy chắc chắn là không thể sử dụng thuyền, hơn nữa tốc độ cưỡi ngựa của Ringwraith cũng vượt xa trong phim gốc....

Nói tới đây, trên trán Nyos bỗng toát đầy mồ hôi.

Sở Hiên thì vẫn thản nhiên như trước, lãnh đạm nói:

- Kịch bản thay đổi, bắt đầu từ lúc chúng ta gặp Ringwraith đầu tiên sẽ không còn an toàn nữa, thêm vào đó, sáng nay khi Ringwraith xuất hiện, tinh thần lực khổng lồ của Trung Châu đội bọn ta không hề quét hình được nó, nói cách khác, nó không hề xuất hiện trên hình ảnh tinh thần lực tảo miêu. Nếu như ra dự đoán không sai, khi hai tên hobbit khác xuất hiện thì chúng ta cũng sẽ gặp những Ringwraith còn lại, có thể là một hai tên, có thể là bốn năm tên, cũng có thể là... bảy tám tên.

Trịnh Xá cũng không để ý tới phản ứng của hai gã đội trưởng còn lại, hần trực tiếp hỏi Sở Hiên:

- Sao lại có thể khẳng định hai gã hobbit kia sẽ xuất hiện đồng thời với Ringwraith? Hơn nữa người chắc chắn có biện pháp vượt qua khó khăn này sao? Một lần gặp tám Ringwraith, chúng ta không biết sẽ phải chết bao nhiêu người...

Nyos hưng hăng cắn một miếng chocolate nói:

- Bởi vì hai tên hobbit đều là nhiệm vụ của Chủ Thần, bọn họ chết một người chúng ta đều bị trừ điểm, sống một người thì tất cả cùng được cộng điểm, vì thế chỉ có thể gặp họ ngay trước khi gặp Ringwraith nếu không sẽ không thể hiện được khó khăn khi bảo vệ họ, đây chính là cạm bẫy Chủ Thần sắp xếp...

Garnier cũng thu lại vẻ mỉm cười, có chút lo lắng nói:

- Vậy thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ chúng cứ ở đây chờ chết? Hay là sáng mai gặp hai người hobbit kia rồi trực tiếp đối mặt với tám Ringwraith?

Nyos lần này lại không nói lên lời, hần mặt đầy mồ hôi, giống như sắp phát điên không ngừng ăn chocolate. Trịnh Xá thì nhìn chằm chằm vào Sở Hiên, với những gì mà hần biết về tên này, nếu hần đã nói ra những lời này thì nhất định là có biện pháp giải quyết, cho dù biện pháp đó có mạo hiểm đến thế nào, điên cuồng đến thế nào đi chăng nữa thì hần nhất định phải có cách giải quyết mới đúng.

-Không thể để tám Ringwraith cùng tới tấn công chúng ta... Vậy thì để chúng ta dụ chúng tới công kích đi.

Sở Hiên vẫn vô cùng thản nhiên nói.

-Vậy là ý gì?

Ba tên đội trưởng đồng thanh hỏi, tiếp đó, Nyos lại hưng hăng cắn một miếng chocolate.

-Người Elf... Theo kịch bản gốc, đến tối hai gã hobbit kia nhìn thấy một nhóm người Elf, ít nhất cũng phải hơn trăm tên, hơn nữa thời gian họ nhìn thấy người Elf chính là tối hôm này...

Sở Hiên đáp.

Nyos chợt bừng tỉnh, hần lập tức đứng phắt dậy:

- Mẹ nó, xem ra đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, đúng thế, cũng chỉ có cách này thôi! Trịnh Xá, Goblin glider của người đâu? Mau dùng nó đi tìm hai gã hobbit kia, nếu bọn họ đã rời xa vùng Shire như vậy để tìm thức ăn thì lúc này hần là không thể cách chúng ta quá xa, sử dụng tinh thần lực khổng lồ để tìm bọn họ cùng người Elf. Những chuyện sau đó thì ổn rồi, để Frodo đeo nhẫn vào dẫn dụ Ringwraith tới.... Để

người Elf chiến đấu hộ bọn ta thôi, nhân lúc bọn họ đối đầu với Ringwraith, chúng ta tới bến thuyền, chỉ cần bốn người hobbit an toàn lên thuyền là chúng ta có thể sử dụng trang bị công nghệ cao tới Bree trước... Khốn kiếp, đây chính là cơ hội duy nhất của chúng ta!

-Không sai, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, ít nhất là cơ hội duy nhất trong tình huống không chết quá nhiều người, an toàn đưa bốn người hobbit tới Bree.

Sở Hiền cũng không để ý chuyện Nyos ngắt lời hắn, vẫn thản nhiên nói.

Trịnh Xá vội vàng thương lượng kỹ càng một số chi tiết với họ sau đó nói chuyện với Chiêm Lam và Tuyết Linh Nhi. Hai tinh thần lực khổng lồ chế giả, một người tìm kiếm hai tên hobbit khác, người kia tìm kiếm nơi người Elf đi qua gần đó, còn Trịnh Xá đã lái Goblin glider bay lên không.

"Mặc dù người Elf thật sự không có liên quan nhưng bây giờ cũng chẳng quản được nhiều đến thế..."

Trịnh Xá trong lòng không ngừng suy nghĩ, tiếp đó hắn nhận được hình ảnh quét hình khu vực xung quanh do Chiêm Lam chuyển tới, hai tên hobbit kia quả nhiên là ở sau một sườn núi cách họ không xa, glider của hắn chỉ cần không tới một phút là có thể tới nơi, chỉ thấy hai gã hobbit đang nướng thức ăn, bộ dạng giống như chỉ đơn giản vì ăn mà vui vẻ.

Trịnh Xá cũng không nói nhiều, hắn từ trên glider nhảy xuống, bỏ glider vào trong Nạp giới tiếp đó tóm lấy hai gã hobbit còn đang sững sờ, trong tiếng kêu la của hai người, hắn đạp mạnh chân nhảy lên một gốc cây đại thụ. Khinh công cộng thêm trạng thái Bạo tác, tốc độ của hắn thật sự nhanh đến kinh người, hai gã hobbit vừa há miệng lập tức gió mạnh ủa cả vào bụng, sau mấy lần liên khiến họ không còn kêu la nữa, không lâu sau ba người từ sườn núi trở về chỗ mọi người đóng quân.

Frodo cùng Sam đang nướng thức ăn cho đám tân nhân, đến khi Trịnh Xá mang hai gã hobbit kia trở về, bọn họ lập tức ngừng người, cả bốn cùng kêu lên.

-Frodo!

-Sam!

-Merry!

-Pippin!

Trịnh Xá lúc này cũng thả hai gã hobbit ra, hai người lập tức chạy tới chỗ hai người Frodo, gã tên Merry lập tức nói:

- Cậu Frodo, sao cậu cũng ở đây? Tôi biết rồi, có phải đám cướp này bắt các cậu làm thức ăn cho họ không? Thức ăn người hobbit chúng ta làm quả nhiên là ngon nhất.

Frodo cùng Sam đưa mắt nhìn nhau rồi vội vàng nói:

- Không phải, Trịnh Xá tiên sinh cùng đồng đội đều là người tốt, bọn họ luôn bảo vệ bọn tôi, đưa chúng tôi đến Bree... Nói như vậy, sao hai cậu lại ở đây? Chỗ này đã cách Shire xa lắm rồi mà?

Merry cùng Pippin cùng cười xấu hổ, nhất thời cũng không biết nói gì, Tuyết Linh Nhi đột nhiên hô lớn:

- Trịnh Xá đại ca, đã tìm được vị trí người Elf, họ ở phía sau khu rừng, đang tiến về phía chúng ta, sau khoảng hai ba phút sẽ tới được đây.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Vất vả cho em rồi, cô bé, lát nữa phải chú ý an toàn cho mình đấy, biết chưa?

Tuyết Linh Nhi cười gật đầu, bốn tên hobbit lại lập tức trở nên hưng phấn, đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Elf... là người Elf ư?

Chưa dứt lời, tất cả đã muốn chạy tới chỗ người Elf.

Trịnh Xá vội vàng kéo Frodo lại, nhìn chăm chú vào hắn, nói:

- Frodo, bây giờ người đeo chiếc nhẫn vào, chỉ cần nhìn thấy một lũ bóng ma màu trắng cưỡi ngựa chạy tới chỗ người thì lập tức tháo nhẫn xuống, đã hiểu chưa?

Frodo lập tức ngẩn người, hấn vô thức chạm vào chỗ ngực rồi mới kêu lên:

- Trịnh Xá tiên sinh, sao người biết ta mang theo chiếc nhẫn? Hơn nữa Ganlf bảo ta rằng, cho dù thế nào cũng không được đeo nhẫn vào, bởi vì nó muốn trở lại chỗ chủ nhân của nó... Trịnh Xá tiên sinh, ta sẽ không đeo nhẫn đâu!

Trịnh Xá vội vàng nói:

- Tin tưởng ta, sáng nay không phải bọn ta còn chiến đấu với Ringwraith sao? Yên tâm đi, bọn ta tuyệt đối không làm hại các người, bọn ta nhất định sẽ giúp các người an toàn tới được Bree... Yên tâm, chỉ cần đeo nhẫn lên một chút, sau đó vẫn do các người bảo vệ chiếc nhẫn, bọn ta cũng tuyệt đối không chạm vào nó, vậy có được không?

Frodo trước đó cũng chưa từng đeo chiếc nhẫn tối cao, nhưng sau khi giữ nó liền có một giọng nói không ngừng dụ dỗ hấn đeo nhẫn lên, thực tế hấn đã sớm muốn thử đeo chiếc nhẫn một lần, lúc này thấy Trịnh Xá nói về thành khẩn, hơn nữa xung quanh cũng toàn là đồng đội của Trịnh Xá, hoàn cảnh như vậy khiến hấn thả lỏng hơn một chút, cuối cùng từ từ đưa chiếc nhẫn cổ phác, tinh xảo lên, đeo vào tay.

Bộp một tiếng nhỏ, Frodo lập tức biến mất, mọi người đứng quanh đều yên lặng nhìn vào đó, những người có kinh nghiệm cũng như tân nhân đều được thông báo, sau khi Frodo xuất hiện lại phải lập tức chạy về phía người Elf, đây là đường trốn duy nhất của họ.

Sau khoảng mấy chục giây, Frodo thở hổn hển xuất hiện trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt nói:

- Tới rồi, rất nhiều, có tám bóng ma đang chạy tới chỗ chúng ta, tốc độ của chúng rất nhanh... Đã sắp tới chỗ chúng ta rồi!

Trịnh Xá đưa tay cặp Frodo lên, hấn hít một hơi thật sâu rồi quát lớn:

- Chạy đi! Chạy tới chỗ người Elf!

Nói đoạn hấn lập tức chạy tới khu rừng nơi người Elf đi qua, lúc này hai bên cách nhau khoảng hai phút đi đường, còn tám Ringwraith.... không biết đang ở chỗ nào.

401. Liều Mạng Chạy Trốn (3)

Mọi người mới chạy được mấy chục giây, ở phía xa đã có thể thấy một chút quang mang màu vàng nhạt như ẩn như hiện. Người Elf trong thế giới Lord of the Rings này, khi ở trong bóng tối thân thể sẽ tự phát ra một loại ánh sáng nhu hòa, khiến họ nhìn vừa thần bí vừa mỹ lệ, đây cũng là biện pháp tốt nhất để nhận ra tộc Elf, đặc biệt là khi có rất nhiều người Elf cùng ở một chỗ, quang mang đẹp đẽ đó càng trở nên rõ ràng.

Khi mọi người nhìn thấy ánh sáng mỹ lệ trước mặt thì từ phía sau cũng truyền tới một luồng khí tức lạnh lẽo, luồng khí này cuốn bay lá khô dưới đất, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng ngựa hí truyền đến. Tất cả trong lòng đều thâm hô hồng bét, Ringwarith đến quá nhanh, mới chỉ mấy chục giây thôi, đám kỵ sĩ chết chóc này đã có thể tới tận đây sao?

-Mọi người yên tâm, Ringwarith còn cách chúng ta ít nhất là mấy phút nữa...

Chiêm Lam vừa chạy vừa hô lớn:

-Dùng tinh thần lực tảo miêu mặc dù không nhìn thấy Ringwarith nhưng có thể thấy được cây cối không ngừng héo rũ, dấu vết khô héo đang kéo tới chỗ chúng ta, mọi người mau chạy!

Nghe vậy, tốc độ của mọi người nhất thời lại nhanh thêm vài phần, hơn mười giây sau, người Elf đã xuất hiện trước mắt họ. Nhóm người Elf này có khoảng hai ba trăm người, đang ngạc nhiên nhìn hơn bốn người đang mau chóng chạy tới, có điều tộc Elf dù sao cũng là chủng tộc sản sinh nhiều chiến binh, trong hai ba trăm người lập tức có hơn trăm bộ cung tên được rút ra, nhất thời đám Trịnh Xá đều dừng lại, không dám có một động tác dư thừa.

Trịnh Xá vội lớn tiếng nói:

- Sau lưng bọn ta có sinh vật tà ác đang truy đuổi, không phải có truyền thuyết người Elf là chủng tộc lương thiện sao? Trợ giúp bọn ta cùng nghênh địch đi!

Đám người Elf kia lập tức xông vào, có thể thấy được, nhóm người này rõ ràng chia làm hai phe, một phe cho rằng nên trợ giúp nhóm Trịnh Xá, phe kia thì cho rằng không nên sa vào vùng nước đục trước mắt, hai bên nhất thời tranh chấp không ngừng còn phía sau lưng mấy người Trịnh Xá khí tức lạnh lẽo đã càng lúc càng tới gần.

-Đừng ồn ỹ nữa! Chẳng lẽ các người quên mục đích chuyến đi này của chúng ta sao?

Ở giữa nhóm người Elf, một người thanh niên đột nhiên bước ra, hắn mang một bộ tóc dài màu vàng, khuôn mặt tuấn tú đủ sánh với các ngôi sao điện ảnh, một đôi tai nhọn thể hiện thân phận người Elf. Khi hắn hét lên, những người Elf xung quanh lập tức đều im lặng, tiếp đó hắn chậm rãi bước mấy bước tới chỗ đám Trịnh Xá rồi mới nói:

- Xin lỗi, những người xa lạ, bọn ta đã bị định sẵn là những kẻ lưu vong, sắp phải rời khỏi thế giới Middle Earth, không còn liên hệ gì với nơi này nữa. Thế giới này là tà ác cũng thế, là thiện lương cũng thế, bọn ta đều chỉ là kẻ qua đường mà thôi, thật xin lỗi, bọn ta không thể trợ giúp các người.

-Những kẻ đuổi theo bọn ta chính là Ringwarith, là minh hữu từng kẻ vai tác chiến từ thời viễn cổ, tổ tiên

-...Các người mất não hết rồi à? Để chiếc nhẫn bị chúng cướp đi, các người có biết hậu quả sẽ thế nào không? Chúa tể bóng tối Sauron sẽ sống lại hoàn toàn!

Nyos lại là người đầu tiên trong ba đội trưởng hét lên, hần cười lạnh nói:

- Nhiệm vụ để hoàn thành Lord of the Rings của bọn ta là cái gì? Năm đội tới được Mordor! Nếu ở đó có Chúa tể bóng tối Sauron, các người nghĩ thực lực của hần sẽ kém hơn chín Ringwraith hợp nhất sao? Đến lúc đó chúng ta chết thế nào cũng chẳng biết, không bằng dựa theo kịch bản sắp xếp, để Sauron không đoạt lại được chiếc nhẫn, cũng chỉ có như vậy mới có thể giúp chúng ta an toàn hoàn thành nhiệm vụ tại thế giới luân hồi này!

Đám người kia nhất thời đều chần chừ, Garnier vội vàng quát lên:

- Những người sử dụng vũ khí khoa học kỹ thuật đều lùi về sau, các người ở đây cũng vô dụng, những người còn lại dùng sức chiến đấu mạnh nhất chuẩn bị nghênh chiến. Trịnh Xá, người có thể đồng thời đối phó mấy Ringwraith? Ta nói Ringwraith trình độ hiện tại.

Trịnh Xá cũng không quay đầu lại, hần nhìn chăm chăm tám Ringwraith vẫn không nhúc nhích trước mặt, thuận miệng đáp:

- Hai, hoặc là ba tên, ta có thể đồng thời đối phó từng ấy, thêm nữa thì không có cách nào...

Garnier vội vàng lấy ra một viên năng lượng châu thuộc tính băng tuyết, nói:

- Ta sử dụng Thời đại Băng hà đại khái có thể đối phó với một tên, tiếng sấm của Hoffer cùng họ phối hợp đại khái cũng có thể đối phó với một tên, còn lại phải dựa hết vào người Elf rồi... Khốn kiếp, Lord of the Rings vừa mới bắt đầu vậy mà đã gặp đối thủ kinh khủng thế này, thật khó mà tưởng tượng nổi tương lai sẽ còn kẻ địch thế nào nữa.

Trịnh Xá cũng thở dài nặng nề, hần đang định nói chuyện bỗng thấy sáu Ringwraith trước mặt đột ngột lao tới, tốc độ lại nhanh thêm một chút, gần như vượt qua hần trong trạng thái Bạo tạc, hơn nữa vẫn tiến tới bằng cách không để ý trọng lực khiến hần ngay cả phương hướng chúng xông đến cũng không dự đoán được.

Đúng lúc sáu Ringwraith vừa chuyển động, đương trường tổng cộng bốn mũi tên bắn vọt tới, thủ lĩnh người Elf cũng Trương Hằng đồng thời xạ tiễn, theo sau họ mới là cung thủ tộc Elf cùng cô gái dùng nỏ kia.

Chỉ nghe choang choang hai tiếng, trọng thuẫn của hai tên bị Bạo liệt tiễn của thủ lĩnh người Elf cùng Trương Hằng phá vỡ, ngay sau đó là vô số tên dày đặc phóng tới, tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn, giống như hai Ringwraith này cũng sẽ bị chôn vùi dưới làn mưa tên.

Nhưng hai Ringwraith này thật sự là đã mạnh lên, chúng không ngờ huy động trường kiếm màu đen ngăn cản tên bắn tới, trường kiếm còn mang theo tính ăn mòn cực mạnh, bất cứ phát tên nào chỉ hơi chạm vào hắc quang lập tức bị ăn mòn sạch sẽ, vì thế sau loạt bắn tên cấm trên người chúng cùng khô lâu chiến mã đều chỉ lơ thơ không đáng kể, vết thương tí mạng lại càng không có, ba Ringwraith chỉ còn cách mọi người bốn năm mươi mét.

-Bắn nữa, bắn nữa đi!

Trịnh Xá cầm Hồ hồn chắn trước mọi người, thấy Ringwraith càng lúc càng tới gần, hần gào lên điên cuồng.

Chỉ thấy Trương Hằng bỗng lấy ra một mũi tên duy nhất, hần đưa tên lên miệng khê thổi một hơi rồi xoay người giương cung, một luồng khí xông thẳng lên trời, cô gái đứng cạnh hần đang chuyển bị khai nỏ lập tức giật nẩy người, ngoài Trịnh Xá ra gần như tất cả mọi người đều vô thức nhìn về phía hần, tiếp đó dây cung bật ra, Trương Hằng bắn mũi tên này xong lập tức ngã quỵ xuống đất, toàn thân như hư thoát.

Mũi tên phá không bay đi, mọi người thậm chí không nghe được tiếng rít gió, đến cả bóng tên cũng không thấy, chỉ thấy tên Ringwraith không bị thương tổn gì tới gần nhất đột ngột vỡ tan. Phát tên từ nghiêng phía dưới khô lâu chiến mã bắn lên, xuyên qua cổ Ringwraith ra sau, không đợi Ringwraith rơi xuống đất cơ thể hần đã tiêu tán giữa không trung, uy lực tiễn này mạnh đến không ngờ, chính là tuyệt kỹ bảo mệnh của Trương Hằng, Phong chi tiễn.

-Tốt!

Trịnh Xá đương nhiên là biết Trương Hằng đã không còn sức chiến đấu, bất quá trước mắt chỉ còn lại năm Ringwraith trong đó hai tên không có trọng thuẫn, hẳn lập tức không nghĩ ngợi sử dụng trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt, chiêu thức Thế, trực tiếp vượt qua hai tên Ringwraith trong bị không đầy đủ, lao về phía ba tên còn nguyên vẹn.

Tốc độ của Thế nhanh đến mức nào, trong thoáng chốc đã vượt qua hai Ringwraith, phía sau vang lên tiếng cung thủ tộc Elf khai cung. Lúc Ringwraith biến mạnh đều đứng yên không động đậy, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua, cung thủ người Elf đương nhiên là phải liều mạng bắn tên, Garnier cũng bóp nát năng lượng châu xông tới, còn cả mấy trong Bắc Băng Châu đội và Nam Viêm Châu đội, điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình nằm yên trước mặt, ai lại không muốn đoạt lấy.

Trịnh Xá liên tục sử dụng hai lần Thế, tiếp đó không chờ tốc độ giảm xuống mà nương theo vận tốc của Thế trực tiếp đập lên một gốc cây đại thụ, thân cây lập tức rung động kịch liệt còn hẳn thì mướt lực vọt lên giữa không trung, Hồ hồn đao mang vệt hiện ra hung hăng chém tới một Ringwraith. Không ngờ rằng Ringwraith này lại không hoàn toàn đứng yên, khi đao mang còn cách chưa tới hai mét, thanh trọng kiếm đen xì đã chắn hết trước người, tiếng kim loại va chạm, cánh tay Trịnh Xá rung động, một luồng lực cực mạnh từ Hồ hồn truyền tới, đến cả hẳn cũng cảm thấy hồ khẩu phát đau.

Chỉ còn năm Ringwraith nhưng sức mạnh lại tăng lên rất nhiều, rất nhiều....

403. Khô Lâu Ác Mộng (1)

Trịnh Xá bị sức mạnh của Ringwraith bức lùi lại nửa bước, nhưng hẳn biết rằng mình không thể lùi lại được nữa, bởi vì những người sau lưng hẳn cơ bản đều là công kích tầm xa hoặc có công kích đặc thù, mấy cường giả cận chiến đều đã phái theo Sở Hiên, lúc này hẳn lui một bước, đội viên cùng người Elf phía sau sẽ bị dồn vào chỗ chết.

-A!

Trịnh Xá hét lớn, trạng thái Bạo tạc bộc phát toàn lực, một đao chém ngang tới, cây cối quanh chỗ ba Ringwraith đứng đều bị chặt đôi, còn bọn chúng thì nhảy vọt lên không, dựa vào đặc tính không quan tâm tới trọng lực, đập lên lá rơi lao xuống. Mắt thấy ba thanh hắc sắc trường kiếm chém tới đầu Trịnh Xá, từ phía xa, một mũi tên màu xanh lục mang theo tốc độ mất thường khó thấy nổ tung trên trọng thuẫn của một Ringwraith, mũi tên này uy lực vô cùng, không ngờ có thể phá tan chiếc khiên to lớn, hơn nữa Ringwraith còn bị luồng sức mạnh này đẩy bắn ra xa.

Theo hình ảnh quét hình trong ý thức Trịnh Xá, chính là thủ lĩnh người Elf một lần nữa sử dụng Bạo liệt tiễn, kỹ xảo bắn tên cực mạnh đặc hữu này của Trương Hằng không ngờ lại được người Elf trong Lord of the Rings sử dụng. Nhân cơ hội đó, Trịnh Xá dưới chân dùng lực đập mạnh, phá tan một cành cây đồng thời lẳng không bay lên, Hồ hồn đao mang trong tay chém về phía trường kiếm màu đen của hai Ringwraith, keng một tiếng vang dội, Hồ hồn đao mang tan vỡ nhưng hắc mang trên kiếm của hai Ringwraith cũng nổ tung.

Ngay lúc vũ khí của Trịnh Xá cùng hai tên Ringwraith giao kích, tên bị thủ lĩnh người Elf phá vỡ trọng thuẫn lại bỏ mặc hẳn, lao thẳng về phía người Elf, tốc độ cực nhanh lại cộng thêm đặc tính không bị trọng lực ảnh hưởng, đến cả Trịnh Xá nhất thời cũng không có cách nào ngăn cản, mà dù sao hẳn cũng đang bị hai tên khác ngăn cản, chỉ có thể trở mắt nhìn Ringwraith lao về phía người Elf.

"Xem ra Ringwraith chỉ biết lựa chọn người có khả năng uy hiếp lớn nhất đến chúng, nếu Trương Hằng sau khi sử dụng Phong chi tiễn vẫn còn dư lực, sợ rằng cả năm Ringwraith sẽ cùng lao về phía hẳn."

Trong lòng Trịnh Xá ý niệm không ngừng xoay chuyển, nhưng động tác trên tay vẫn không hề chậm trễ, lúc này hẳn đang trong trạng thái Bạo tạc cực hạn, hơn nữa bản thân cũng mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai, có thể nói hiện tại hẳn đã dốc toàn lực, hơn nữa thì chỉ còn có thể sử dụng kỹ năng đả thương người cũng làm bị thương mình Hủy diệt. nhưng lúc này bên cạnh hẳn không phải là một Trung Châu đội bình thường, ngoài

đó ra còn có hai đoàn đội khác, nếu hẳn sử dụng chiêu thức mạnh nhất này, hai đội kia sinh ác ý thì đúng là chết oan uổng, vì thế hẳn chỉ có thể dùng trạng thái trước mắt liều chiến với Ringwraith.

Sức mạnh của hai Ringwraith hơi thấp hơn Trịnh Xá trong trạng thái Bạo tạc cực hạn nhưng tốc độ chỉ có hơn chứ không kém, hơn nữa đặc tính không để ý trọng lực khiến chỗ kiếm chém xuống quỹ dị vô cùng, một chiếc lá rơi, một cành cây nhỏ, một ngọn cây cao đều có thể trở thành chỗ đặt chân, cứ như vậy Trịnh Xá cũng kêu khổ không dứt, liên tục liều mạng qua lại mấy chiêu, trên người Trịnh Xá đã bị chém trúng vài vết thương sâu cạn khác nhau.

Chiến đấu giữa một người hai Ringwraith cực kỳ kịch liệt, Hồ hồn đao mang mặc dù không làm gì được trường kiếm màu đen nhưng cây cối, nham thạch các loại xung quanh đều bị cắt như cắt đậu hũ. Hai Ringwraith có thể đặt chân tại bất cứ đâu nên Trịnh Xá liền dứt khoát thấy gì chém nấy, dọn sạch chỗ này thành một khoảng đất trống, khi đó hẳn sẽ hoàn toàn không phải sợ hãi hai Ringwraith này nữa, cứ như vậy, ba người càng đánh càng xa, dần dần ra cách vị trí người Elf cùng những đội viên khác rất xa.

”Khốn kiếp, Ringwraith này cũng quá mạnh rồi, cứ tiếp tục thì làm sao giết được chúng nó? Hơn nữa đây vẫn là mức độ năm Ringwraith, nếu lại biến mạnh nữa thì không phải một tên là có thể giết sạch tất cả mọi người chúng ta sao?”

Trịnh Xá trong lòng thầm chửi, lại nghĩ tới người Elf cùng các đội viên khác phải đối mặt với ba Ringwraith, tâm lý cũng càng lúc càng khẩn trương.

Đúng lúc này, hai Ringwraith đang cùng Trịnh Xá dây dưa công kích lẫn nhau bỗng đột ngột dừng lại, mũi giáp ngừng lên không trung, bộ dạng này rõ ràng là có một Ringwraith khác vừa chết, bọn chúng lại trở nên càng mạnh mẽ hơn.

”Sử dụng Hủy diệt thôi!”

Cùng lúc đó, người Elf cùng đội viên ba đội phía bên kia lại tử thương thảm trọng, những người có kinh nghiệm trong tiểu đội luân hồi còn khá một chút, dù sao cũng đã có chuẩn bị, mắt thấy Ringwraith lao tới, Bá Vương cùng Vương Hiệp lập tức đỡ Trương Hằng chạy lùi về sau, mấy người Zero cũng theo sát sau đó, khi sức mạnh của họ không đủ để uy hiếp Ringwraith thì tự bảo vệ bản thân liền trở thành lựa chọn quan trọng.

Những người có kinh nghiệm trong hai đội kia cũng có động tác tương tự, ngoài Hoffer và Garnier cùng bóp nát năng lượng châu trong tay, hai gã mang năng lực trái cây ác quỷ (*) đồng thời công kích, những người khác đều lựa chọn tự bảo vệ bản thân. Chỉ có người Elf là dừng cảm, mắt thấy Ringwraith lao tới, hơn trăm cung thủ không ngờ lại có mộ nửa lao lên, cầm vũ khí cận chiến bảo vệ trước đội trường cung, thủ lĩnh người Elf lại lấy ra hai mũi tên chuẩn bị sử dụng Bạo liệt tiến lần nữa, so với tiểu đội luân hồi, họ mới là tác chiến kiểu quân đội thật sự.

Trước khi Ringwraith tới gần, một trận mưa tên mau chóng bắn tới, ba tên Ringwraith đều không có khiên chắn, nhất thời chỉ có thể vùng kiếm ngăn cản, nhân cơ hội này Bạo liệt tiến của thủ lĩnh người Elf lại bắn ra. Mũi tên xanh biếc với tốc độ mắt thường khó thấy lao thẳng về phía Ringwraith đi đầu, uy lực cực mạnh xuyên thấu qua đầu khô lâu chiến mã, cắm vào lồng ngực hẳn, Ringwraith không kịp vùng kiếm ngăn cản, phát một tiếng, mũi tên xanh lục đẩy nó rời khỏi yên ngựa, ghim chặt lên một cây đại thụ.

”Cơ hội tốt!”

Hai gã dùng trái cây ác quỷ đều mừng rỡ, Ringwraith này rõ ràng là chưa chết, giết nó sẽ nhận được điểm thưởng và chi tiết kịch tình, hai tên không ngờ lại đồng thời lao về phía Ringwraith, hơn nữa còn bóp nát năng lượng châu trong tay. Năng lực trái cây ác quỷ được tăng cường đến cực đại, ngay lập tức một đạo băng sương, một đạo lôi điện bắn về phía Ringwraith, lôi điện nhanh hơn một chút, hóa thành một chiếc mâu đâm vào đầu Ringwraith, còn băng sương thì uy lực mạnh hơn một chút, biến thành một bàn tay lớn từ trên đánh xuống, hai bên đều muốn tranh đoạt Ringwraith này.

Người Elf hiển nhiên là không ngờ những kẻ này lại có nhiều trò hoa dạng như vậy, nhưng viên thủ lĩnh bỗng hét lên:

- Không được giết nó! Nếu không sức mạnh của chúng sẽ lại...

Lời còn chưa dứt, trường mâu bằng lời điện đã đâm xuyên đầu Ringwraith, gần như đồng thời, bàn tay băng tuyết đập cả Ringwraith lẫn đại thụ bẹp xuống đất, ầm một tiếng, một khoảng đất rộng biến thành băng, ở giữa đó một luồng khí đen từ từ bay lên.

Thủ lĩnh người Elf nhắm mắt thở dài, tiếp đó quát lớn:

- Tập trung tất cả sức mạnh rừng cây của các người lên người ta, không thể giết chết tất cả số Ringwraith này, nếu để chín tên hợp lại, chúng ta không ai ngăn cản nổi nó đâu!

Người Elf nghe vậy đều chạy về phía sau thủ lĩnh, bắt đầu đứng đó ngâm nga một loại ngôn ngữ đặc biệt, trên người dần dần xuất hiện một tia ánh sáng màu xanh lục, luồng ánh sáng từ từ bay về phía viên thủ lĩnh.

Nhưng đúng thời điểm này, hai Ringwraith còn lại không hề ngừng tay, một tên lao về phía hai gã có năng lực trái cây ác quỷ, một tên khác vọt qua đầu người Elf, lao vào đường mòn trong rừng phía sau lưng họ. Trọng thuấn trên tay Ringwraith đã dần dần khôi phục hoàn hảo, trên mặt khiên còn mơ hồ tỏa ra một luồng khí màu đen, đến cả người nó cũng phát tán khí đen, những mũi tên vừa tới gần người nó lập tức bị luồng khí này ăn mòn sạch sẽ, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích.

Hai gã sử dụng năng lực trái cây ác quỷ đứng trong lời điện và băng tuyết, Hoffer thao túng lời điện về mặt vừa vui mừng vừa kinh ngạc, Garnier vì cực kỳ phẫn nộ, nhưng không đợi bọn hắn có phản ứng, tên Ringwraith đã lẳng không một kiếm chém tới.

Áo giáp và khiên chắn của Ringwraith này đã khôi phục hoàn hảo, hắc mang trên thanh trường kiếm vươn dài tới gần ba mét, chém thẳng vào Garnier đang đứng trong lớp băng. Choang một tiếng gãy gọn, lớp băng trước mặt Garnier bị nhát kiếm phá nát, thanh trường kiếm đen kịt hướng thẳng vào mặt hắn.

Garnier kinh hoàng, không kịp suy nghĩ gì lập tức chui vào trong băng, lúc này cơ thể hắn như làm bằng băng tuyết, xuyên qua lớp băng không có gì trở ngại, mà kiếm của Ringwraith không ngờ có thể xuyên vào sâu trong băng gần năm mét mới dừng lại, uy lực vô cùng kinh khủng, Garnier nếu chạy chậm một chút là kiếm này đủ để phân thân hắn.

Bên kia, thủ lĩnh người Elf không ngừng tụ tập lực quang tộc nhân chuyển tới, mắt thấy Ringwraith vài kiếm chém đến, lớp băng cùng lời điện đều bị nó phá tan nát. Hai gã sử dụng năng lực trái cây ác quỷ căn bản không có khả năng cận chiến, tốc độ và sức mạnh hoàn toàn không ổn, Ringwraith vung kiếm phá tan lớp băng và lời điện sau đó giống như hóa thành một bóng đen, khô lâu chiến mã xuyên qua đồng thời Hoffer đã bị chém rụng đầu, còn Garnier thì kêu lên sợ hãi.

Đúng lúc nguy cấp này, thủ lĩnh người Elf giương cung phóng tiễn, mũi tên mang theo ánh sáng xanh chói mắt bắn về phía Ringwraith, bộp một tiếng luồng ánh sáng bắn trúng trọng tâm của Ringwraith, tiếp đó phảng phất như có sức sống, bắt đầu từ lan ra bốn phía. Chiếc khiên dày trong nháy mắt biến thành xanh biếc, trên chiến trường bỗng nghe tiếng Ringwraith gầm lên thống khổ, nó không ngờ lại bỏ mặc Garnier, kéo dây cương lùi về sau, nhảy vài vài bước rồi biến mất trong đêm tối mịt mù.

-Không thể tùy tiện giết Ringwraith được, nếu để chín tên Ringwraith hợp nhất thì không ai có thể ngăn cản được nó đâu... Nó chỉ có thể trở lại Mordor mới có thể trừ bỏ loại sinh mệnh lực này, như vậy sẽ không có cách nào truy sát các người nữa.

Thủ lĩnh người Elf phảng phất như già đi mười tuổi, thở hắt hắt nói, trước mặt hắn, Garnier sớm đã ngã ngồi xuống đất, bộ dạng đúng là bị dọa đến thảm.

(*) Lúc trước quên không thống nhất, hai tên này dùng trái cây ác quỷ trong One Piece. Garnier là quả băng giá (Hie Hie no Mi) giống của đô đốc Aokiji hải quân. Hoffer là quả sấm sét (Goro Goro no Mi) giống của Eneru, "thần" trên đảo Skypie

404. Khô Lâu Ác Mộng (2)

Sở Hiền mang theo người hobbit cùng bốn đội viên tới chỗ bến thuyền, trên thực tế, từ chỗ họ đến đó cũng không xa lắm, tất cả mọi người đều là người có kinh nghiệm, đã cường hóa không biết bao nhiêu thuộc tính,

ngoài gã người Bắc Âu cao lớn biến thành một con sói lớn trắng như tuyết ra, bốn người còn lại mỗi người ôm lấy một người hobbit, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bên thuyền.

Một đoàn năm người ngoài Sở Hiên ra, bốn người còn lại đều là thành viên chủ chiến tinh nhuệ trong đoàn đội, Triệu Anh Không, người duy nhất trong Trung Châu đội có thể dùng cận chiến giết chết Trịnh Xá, mặc dù cận chiến này là chỉ ám sát đánh lén. Trình Khiếu, tinh thông võ thuật cổ gia truyền, hơn nữa còn là bác sỹ duy nhất trong đội; Richard, người mạnh nhất trong Nam Viêm Châu đội, có kỹ năng tự sáng tạo, Cuồng chiến sỹ. Cuối cùng còn có tên Druid biến thành sói kia, nhìn bộ dạng hắc cũng chắc chắn không phải kẻ yếu, mà điểm quan trọng chính là bốn người này đều lấy cận chiến làm chủ, cũng là cách Trịnh Xá an bài phòng ngừa vạn nhất.

Bốn người một sói chạy thẳng tới trước, những người phải ôm người hobbit tốc độ khó tránh khỏi bị chậm lại, mà con sói kia thì lại chẳng hề để ý cứ cắm đầu chạy. Thấy nó sắp lao vào trong rừng biến mất, Triệu Anh Không bỗng khẽ rung tay, quang mang màu bạc thoáng hiện, con sói lớn trắng như tuyết lập tức lộn người lại, tiếp đó quay đầu hung tợn nhìn về phía Triệu Anh Không, đôi mắt to tròn bộc phát sát ý không kìm nén nổi.

-...Chỉ cần ngươi rời khỏi tầm mắt, ta sẽ giết ngươi... Chỉ cần ngươi thử công kích bất kỳ ai trong số bọn ta, ta cũng sẽ giết ngươi... Ngươi có thể thử phản kháng.

Triệu Anh Không lạnh lùng nhìn con sói, trên tay làm động tác cầm kiếm, chỉ là thanh kiếm này lại là một thanh trọng kiếm hai tay mất thường không nhìn thấy được, Excalibur.

Con sói lập tức gầm gừ mấy tiếng hung tợn, nhưng mấy giây sau nó vẫn vô thức tránh né ánh mắt của nàng, đó là một ánh mắt lạnh lùng không từ ngữ nào diễn tả nổi, giống như chỉ cần nó khẽ động đậy một chút tử thần sẽ lập tức chụp xuống. Tiếp đó nó quả nhiên từ từ trở về đội ngũ, Triệu Anh Không cũng không thêm nhìn lại, bình thần chạy về phía trước.

"Cô gái này... Lần trước trong Starship Trooper không hề nhìn thấy cô ta, không phải Trung Châu đội nói sau Starship Troopers thì trực tiếp tới thế giới Lord of the Rings này sao? Nhìn dáng điệu cô ta tuyệt đối không thể là tân nhân, nói như vậy, cô ta là cường giả trong Trung Châu đội trước kia được hồi sinh lại?"

Richard yên lặng đi theo sau Sở Hiên, vừa rồi khi Triệu Anh Không nói chuyện với con sói, sát ý cường liệt đó đến cả hắc cũng cảm nhận được rõ ràng. Đây chắc chắn không phải khí thế một người bình thường hoặc một người có kinh nghiệm bình thường có thể phát ra được, cho dù là một số cường giả trong số những người có kinh nghiệm, ví dụ như hắc, ví dụ như Trịnh Xá cũng không thể phát ra được, đây là một loại khí thế coi thường cái chết.

"Rất mạnh, Trung Châu đội thật sự rất mạnh... Nyos, trong đội của họ có trí giả mạnh hơn ngươi, có cường giả mạnh hơn ta, thành viên đoàn đội bình thường cũng mạnh hơn ngươi nghĩ, chúng ta không có cơ hội đâu..."

Richard thở ra một hơi thật dài, hắc vẫn như cũ không nhanh không chậm theo sau lưng Sở Hiên, mãi đến khi Sở Hiên đột nhiên dừng lại, hắc mới cùng những người khác ngừng lại.

Sở Hiên nhắm mắt nói:

- Đến rồi... Có một Ringwraith vượt qua tuyết phong tỏa của họ tiến về phía chúng ta, hơn nữa thực lực của nó mạnh hơn lúc trước tới mấy lần...

Ý thức Sở Hiên vẫn liên kết với sơ đồ quét hình của Chiêm Lam, mặt khác còn cùng Chiêm Lam, Zero tiến hành kết nối tâm linh tỏa liên, dùng góc độ của tên sát thủ này quan sát cả chiến trường, đối với bất cứ biến hóa nào của chiến trường hắc cũng đều rõ ràng, đặc biệt là tình hình Ringwraith chết một tên những kẻ còn lại sẽ trở nên mạnh hơn, hắc cũng đã được Zero thông báo.

Vừa dứt lời, từ sau lưng mọi người chọt nổi lên một luồng khí tức băng lãnh, tiếng hí của khô lâu chiến mã càng lúc càng tới gần...

Trịnh Xá thấy hai Ringwraith lại mạnh lên, trong lòng hắc lập tức ra quyết định, bây giờ đã là lúc để liều mạng, trạng thái Bạo tạc chắc chắn không thể làm gì được hai Ringwraith biến mạnh, Hủy diệt trong nháy mắt cũng không thích hợp lắm, chẳng những không giết được Ringwraith mà ngược lại còn khiến thân thể

thêm gánh nặng, sau đó có muốn sử dụng Hủy diệt cũng không được nữa, đến lúc đó mới là thực sự không xong, vì thế không bằng dốc hết một ván, dùng sức mạnh lớn nhất một lượt giết chết hai Ringwraith này!

Nghĩ là lập tức làm, nhân lúc hai Ringwraith dừng lại trong chốc lát, Trịnh Xá hét lớn, nội lực từ đan điền

”Trịnh Xá, có một Ringwraith chạy trốn, một tên khác đuổi tới chỗ mấy người Sở Hiên, người giờ có cách gì giúp họ không? Bây giờ họ đang rất nguy hiểm, gã Druid kia đã bị Ringwraith giết chết rồi...”

Trịnh Xá nghe vậy lập tức sững sờ, hình ảnh chỗ nhóm Sở Hiên cũng được Chiêm Lam truyền tới ý thức hắn, quả nhiên trên mặt đất có một con sói lớn bị chém thành hai đoạn, Richard thì đang sử dụng kỹ năng Cuồng chiến sỹ quần lấy Ringwraith, nếu không phải sự chú ý của tên Ringwraith này bị bốn người hobbit cạnh chỗ Sở Hiên hấp dẫn thì Richard đã sớm bị thanh trường kiếm màu đen xuất quỷ nhập thần chém chết rồi.

Động tác của Sở Hiên rất kỳ quái, hắn cùng bốn người hobbit đứng một chỗ, mỗi khi Ringwraith sắp giết chết Richard hắn lại để một gã hobbit đeo nhẫn lên, nhất thời sự chú ý của Ringwraith bị chuyển sang đó. Để không bị chiếc nhẫn khống chế, gã hobbit đeo nhẫn mấy giây là lập tức lấy xuống, đến khi Richard lại gặp nguy hiểm thì mới để người khác đeo lên, nhưng dù như vậy, động tác Richard đã càng lúc càng chậm, vết thương trên người cũng càng lúc càng nhiều.

Còn hai người khác, Triệu Anh Không thì nấp trong bóng tối của cây rừng, lần nào cũng từ phía sau tấn công Ringwraith, cho dù tốc độ cùng sức phản ứng của nó có nhanh đi nữa, nàng vẫn chém rời cánh tay cầm khiên của Ringwraith, mà chỗ ngực nàng cũng bị nó quay ngựa chém một đường dài, máu tươi đầm đìa.

Trình Khếu lại thảm hại nhất, không có vũ khí thậm tay hắn chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng mà không biết làm thế nào.

Trịnh Xá thông qua tâm linh tỏa liên với Sở Hiên nhìn rõ tình hình, theo đó hắn hiểu rằng trong bốn người Richard là chủ lực chính diện chống cự Ringwraith, một khi Richard bị giết, những người còn lại đều chỉ vài kiếm là chết hết. Đừng thấy sức tấn công của Triệu Anh Không cao, đó chỉ là kỹ năng ám sát cùng bí mật đánh lén thôi, đối mặt dùng cứng đầu cứng nàng thật sự không bằng Richard.

Mất thấy tốc độ Richard càng lúc càng chậm, hạn chế thời của kỹ năng Cuồng chiến sỹ đã sắp tới gần, trong lòng Trịnh Xá đâu chỉ có thể dùng lo lắng để hình dung, công kích của Ringwraith tuyệt không rườm rà, mỗi người chỉ một kiếm là xong, hắn không hề muốn phải nhìn ba người Sở Hiên biến thành sáu đoạn thi thể nằm dưới đất.

”Xin các người... Ngàn vạn lần không được chết! Chờ ta tới, xin các người đấy!”

Trịnh Xá kéo dây cương, điều khiển ngựa chạy trên ngọn cây, tiếp đó khô lâu chiến mã đạp lên lá cây bay trên trời, phẳng phất như hóa thành một ảo ảnh màu đỏ máu, nhanh chóng lao về phía nhóm Sở Hiên.

Trịnh Xá thật sự lo lắng bội phần, ba người này đều là đồng đội sinh tử chi giao của hắn, cho dù là Trình Khiếu cũng đã chết một lần, ba người bọn họ đều không còn cơ hội sống lại nữa. Kể cả không nói chuyện cảm tình, ba người họ cũng đều là thành viên không thể thiếu trong đội, y thuật của Trình Khiếu, sức chiến đấu của Triệu Anh Không, tác dụng của Sở Hiên lại càng không thể thay thế, không có hắn thì không có Trung Châu đội ngày hôm nay, có thể nói, bọn họ mà chết, Trung Châu đội sẽ không còn hy vọng đuổi kịp Ác Ma đội nữa.

”Không được chết! Chúng ta đã nói sẽ cùng nhau trở về... Cùng nhau trở về thế giới hiện thực!”

Trịnh Xá nhìn hình ảnh qua tâm linh tỏa liên từ Sở Hiên truyền tới, hai mắt hắn đã đỏ ngầu, chỉ thấy tốc độ Richard cuối cùng cũng hạ xuống cực thấp, tiếp đó trường kiếm màu đen của Ringwraith khẽ đâm tới, ngực hắn liền bị chọc thủng một lỗ lớn, đổ gục xuống đất. Cùng lúc đó, Ringwraith kéo cương lao về hướng bốn người hobbit, đứng phía trước chính là Sở Hiên, Trịnh Xá thậm chí có thể từ hình ảnh nhìn thấy hắc mang đen kịt từ trường kiếm...

-Không!

Trịnh Xá gầm lên, nhưng khi ánh mắt Sở Hiên bị Ringwraith ngăn cản, ở bên cạnh, động tác Triệu Anh Không bỗng trở nên mơ hồ, hai tay làm động tác cầm kiếm, giống như đang nắm một thanh trọng kiếm trong suốt. Tiếp đó hai tay nàng dùng tốc độ mắt thường không thể thấy nổi vung lên điên cuồng, cả cơ thể cũng trở nên mờ ảo, không biết nàng làm thế nào, trong ánh mắt bình thần của Sở Hiên, Ringwraith cùng khô lâu chiến mã của nó bắt đầu rung động kịch liệt, sau khi dừng lại, cả hai cùng tan vỡ làm mấy mảnh...

406. Sóng Chân Không Thiểm Linh - Đồng Đội Mạnh Mẽ (2)

---Chắc là kỹ năng tự sáng tạo.

Triệu Anh Không nhỏ giọng nói.

Sau khi liều mạng chiến đấu với chín Ringwraith, ba đội không chỉ tử thương thảm trọng mà những người còn lại cũng vừa đầy thương tích vừa mệt mỏi, ngoài vài người cá biệt ra, những người khác cơ bản đều mất sức chiến đấu, những kẻ thừa thì toàn là tân nhân, cộng thêm nhóm người Elf mất đi một lượng lớn năng lượng sinh mệnh cũng lộ vẻ suy yếu hư nhược, nhóm quân này nhìn kiểu gì cũng như một đám tàn quân vừa bị đánh bại.

Nhưng cho dù thế nào, chiếc nhẫn cùng bốn người hobbit rút cuộc cũng được bảo vệ an toàn, hơn nữa người Elf để kỷ niệm vinh dự từng kẻ vai chiến đấu, không ngờ lại đem tặng ba khối đá sinh mệnh màu xanh lục, rồi bọn họ mới tiếp tục tới bến tàu bên bờ biển.

Ba khối đá năng lượng màu xanh lá cây, theo chuyên gia năng lượng thạch Garnier xem xét thì chúng đều là năng lượng thạch thuộc tính mộc cấp C, mặc dù giá trị cũng không gọi là quá cao nhưng tốt xấu gì cũng là trăm cay ngàn đắng mới lấy được, kết quả do Bắc Băng Châu đội cùng Nam Viêm Châu đội thương vong nặng nề nhất chia nhau.

Trịnh Xá thật sự cũng không thể nói gì nhiều, so với hai đội kia tử thương thảm trọng, Trung Châu đội vậy mà lại không chết một người, không thể không nói là vận mệnh chiếu cố, đến cả tân nhân không ngờ cũng không chết một ai. Vì thế, trong khi hai đội kia đều bị trừ điểm thì Trung Châu đội vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, mà trong đó vài người còn giết được mấy tên Ringwraith, món lời đầu tiên từ khi tiến vào thế giới Lord of the Rings.

Tiếp theo là chữa trị cho thành viên bị thương, cánh tay trái Trịnh Xá bị chém mất hai phần ba, cả xương lẫn gân đều bị cắt đứt, cơ bắp thần kinh cũng bị tổn hại rất nhiều, may mắn là Hồn Nguyên nhất khí công của hắn lại có thể áp chế tử khí màu đen của Ringwraith, miệng vết thương vẫn được bảo tồn hoàn hảo. Tiếp đó Trình Khiếu giúp hắn nối lại thần kinh trên cánh tay, dán thêm một tấm Tam Thanh đạo phù, cánh tay bị chặt đứt này có thể hồi phục như cũ trong vài ngày.

Một người khác bị thương dưới kiếm của Ringwraith là Richard, tình hình của hắn lại rất nghiêm trọng, đầu tiên là hắn không có nội lực đủ để áp chế tử khí, khi Trịnh Xá chạy tới chiến trường truyền nội lực cho hắn, tên cao lớn này đã tới bờ vực cái chết. May mắn là kim châm của Trình Khiếu có thể kích thích sinh khí của cơ thể, lại cộng thêm nội lực Trịnh Xá tác dụng mạnh mẽ mới có thể miễn cưỡng áp chế tử khí trong cơ thể Richard, nhưng dù như vậy chỗ ngực hắn vẫn còn một lỗ lớn, gần như có thể thấy được nội tạng chuyển động, tâm mạch hắn đã bị thương trí mạng, phải được chữa trị trong mười hai tiếng đồng hồ, nếu không hắn chắc chắn phải chết.

Ba đội tổng cộng có ba người chữa trị chuyên nghiệp, trong đó một người là ma thạch trị liệu sư của Bắc Băng Châu đội, có thể sử dụng năng lượng trong ma thạch để chữa trị vết thương, nhưng cô gái này chỉ mới cường hóa kỹ năng trị liệu sơ cấp, chưa nói đến chuyện tiêu hao nhiều năng lượng, hiệu quả cứu chữa cũng chỉ rất có hạn, chỉ có thể không ngừng duy trì sức sống cho Richard. Một người khác là Trình Khiếu thì chuyên nghiệp hơn nhiều, kim châm của hắn hiệu quả phi phàm, công hiệu ít nhất cũng không kém ma thạch trị liệu sư cần phải không ngừng tiêu hao năng lượng, ngoài ra cũng chỉ có hắn mới có năng lực làm phẫu thuật nối lại tâm mạch cho Richard.

-Tối Bree làm phẫu thuật đi, hoàn cảnh ở đây không thích hợp để làm phẫu thuật lớn như vậy, nhất định phải có nước sôi tiêu độc cùng phòng kín...

Trình Khiếu vừa châm kim cho Richard vừa nói.

Ngoài Trịnh Xá cùng Richard bị thương ra, những người khác bị Ringwraith tấn công đều biến thành xác chết hình dáng thê thảm, công kích của Ringwraith sắc bén như vậy, không trúng thì thôi, đã trúng thì cơ bản đều nhất đao lưỡng đoạn.

Vì nguyên nhân thương thế của Richard nên sẽ do Sở Hiên sử dụng Goblin glider đi trước mang theo hai nhân viên chữa trị cùng Richard tới Bree, những người còn lại tiếp tục hộ tống bốn gã hobbit tới đó, trên

đường đi, Trịnh Xá cũng nhân cơ hội bí mật hỏi Triệu Anh Không bí mật một chiêu kinh khủng lúc trước.

Lúc ấy, tên Ringwraith đó chỉ cần vài giây là đủ sức giết chết Sở Hiên cùng bốn gã hobbit phía sau, tình hình thật sự đã tới lúc nguy hiểm quan đầu, mà Trịnh Xá thông qua tâm linh tỏa liên tiếp nhận tầm mắt của Sở Hiên chỉ có thể trở mắt nhìn thanh trường kiếm đen kịt chém tới. Sau đó hắn chỉ thấy ánh sáng quanh người Ringwraith tựa hồ có chút vặn vẹo, đến khi ánh sáng trở lại bình thường, Ringwraith cùng khô lâu chiến mã nó cười đều vỡ thành bốn năm mảnh.

Trịnh Xá kỳ quái hỏi Triệu Anh Không:

- Đó rốt cuộc là chiêu thức gì vậy? Tại sao ta không phát hiện người có bất kỳ công kích nào? Chẳng lẽ là sử dụng thanh kiếm Excalibur tấn công sao?

Triệu Anh Không đang cùng Trịnh Xá đi phía cuối đội ngũ, Trịnh Xá vẫn như cũ cười trên khô lâu chiến mã cực kỳ ẩn tượng, còn người trong ba đội khi biết chiến mã này có thể cười được, lúc trước từng giết mấy con, lại còn một con bảo tồn hoàn hảo, tất cả đều cảm thấy tiếc nuối. Tiếp đó Trịnh Xá dùng Goblin glider quay lại xác nhận thì lại phát hiện khô lâu chiến mã đó đã biến mất, sau khi lớp băng tan chảy, không biết nó đã chạy tới chỗ nào, vì thế đến cuối cùng trong ba đội cũng chỉ có một mình Trịnh Xá có được vật cười không bị ảnh hưởng bởi trọng lực này.

Triệu Anh Không vừa đi vừa nói:

- Kỹ năng đặc biệt của ta là Thiểm linh, có thể trong khoảnh khắc nâng cao tốc độ lên gấp mười lần, thậm chí càng nhiều hơn... Nhưng Thiểm linh của ta khác với Bạo tạc hoặc Hủy diệt của người, sức phản xạ của ta không đề cao tương ứng, nói cách khác, tốc độ như vậy đối với ta chỉ là gánh nặng chứ không phải chiêu thức mạnh mẽ gì...

-Chiêu này bắt chước Lam cước trong trạng thái Hủy diệt của người, bởi vì tốc độ trạng thái Thiểm linh của ta còn nhanh hơn Hủy diệt của người, hơn nữa ta cũng không có sức mạnh to lớn cùng khả năng khống chế đến từng chút lực lượng nhỏ bé như người nên ta đem một đường sóng chân không biến thành một loạt sóng chân không.

Nói đến đây, hai tay Triệu Anh Không đột nhiên khê rung động một chút rồi nói:

- Đây là huấn luyện cơ bản của thích khách, làm cho cơ bắp toàn thân đều có tính bền như ngón tay. Ta nghĩ người chắc là cũng có kinh nghiệm về phương diện này, khi cong ngón tay búng ra, tốc độ chắc chắn là nhanh hơn khi rung động cánh tay, thậm chí có thể phát ra tiếng xé gió, còn rung động cánh tay thì chắc chắn là không thể phát ra âm thanh như vậy. Tương tự, tốc độ rung động cánh tay chắc chắn sẽ nhanh hơn tốc độ thân thể toàn lực di chuyển, khi ta tiến vào trạng thái Thiểm linh, tốc độ toàn thân tăng lên gấp mười lần, thậm chí càng nhiều hơn, mà tốc độ cánh tay thì tăng lên từ năm mươi đến một trăm lần... Chính là như vậy.

Khi Triệu Anh Không nói chuyện, nàng đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa, hơn nữa hai cánh tay càng mơ hồ có vẻ to lớn, đến khi nàng mở trạng thái Thiểm linh, hai tay liền bắt đầu rung động với tốc độ điên cuồng đến cả Trịnh Xá cũng khó mà theo kịp. Chưa được một chớp mắt, một luồng sức mạnh khổng lồ đã ập tới, thiếu chút nữa thì đẩy hắn rơi xuống đất, bất quá lúc này Triệu Anh Không đã ngừng vung tay, Trịnh Xá bấy giờ mới ngồi vững lại trên lưng ngựa nhưng trong lòng thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

-Mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai, là mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai, Triệu Anh Không, người đột phá rồi?

Trịnh Xá bắt lấy bờ vai trắng nõn của Triệu Anh Không, mừng rỡ nói.

Triệu Anh Không thoáng đỏ mặt, đẩy tay Trịnh Xá ra rồi kéo chặt áo khoác ngoài lại, y phục của nàng đã sớm rách nát khi chiến đấu với Ringwraith, nơi đây lại là chỗ hoang vu nên chỉ có thể tùy tiện kiếm một bộ trang phục mặc vào, bao giờ đến Bree sẽ tìm mua một bộ trang phục của dân địa phương, có điều như vậy khiến Triệu Anh Không không thể có động tác quá lớn nếu không bộ ngực tròn trịa trắng như ngọc sẽ lộ ra.

-Rung động cánh tay như vậy cần có cấu tạo cơ bắp rất bền vững, cấu tạo cơ thể ta cũng không thể chịu đựng được sức mạnh ở cường độ như thế. Nếu như cầm Excalibur, dùng toàn lực sử dụng chiêu này, uy lực thật sự sẽ rất lớn nhưng sau khi sử dụng cơ bắp ta cơ bản sẽ lâm vào trạng thái suy nhược cực độ, nếu lại

rung động cánh tay nữa có thể gây đứt rách cơ bắp, chiêu này chỉ có thể sử dụng khi nguy cấp, nếu không một khi địch thủ chạy thoát, ta cũng mất sức chiến đấu.

Triệu Anh Không có chút âm đạm nói.

Trịnh Xá lại khoát khoát tay nói:

- Không sao cả, không sao cả, đây chính là kỹ năng tự sáng tạo, không bị tính vào hệ số khó khăn của Chủ Thần, hơn nữa sức sát thương cũng có thể phát huy 100%, chẳng trách có thể một kích giết chết tên Ringwraith đó... Tiếp tục rèn luyện thêm nữa, rồi cường hóa tổ chất thân thể, đến khi người có thể sử dụng chiêu thức như vậy vài lần liên tục thì đến ta cũng không phải đối thủ của người nữa rồi, ha ha ha... Đúng rồi, người giết tên Ringwraith đó được thưởng bao nhiêu?

Triệu Anh Không cúi đầu bình thản nói:

- 5000 điểm thưởng, hai chi tiết cấp B...

-Thật sao? Khô lâu chiến mã quả nhiên là không được thưởng, đúng là đáng tiếc, đồ tốt như vậy...

Trịnh Xá nhất thời cười khổ nói.

Trong Trung Châu đội cũng có một người nữa giết được hai Ringwraith, đó chính là tên nhất gan Trương Hằng, chỉ là hắn toàn giết Ringwraith cấp đầu, tính ra điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình chắc cũng không nhiều lắm, hơn nữa sau khi sử dụng Phong chi tiễn Trương Hằng đến giờ vẫn tay chân mềm nhũn vô lực, chỉ có thể do mấy tân nhân dìu hắn đi.

-Cho dù thế nào chúng ta cuối cùng cũng vượt qua được cửa ải này, hơn nữa còn nhận được một bài học, ngàn vạn lần không được xem thường thế giới Lord of the Rings này, nhân vật trong phim so với chúng ta nghĩ còn lợi hại hơn nhiều, chỉ Ringwraith đã mạnh như vậy thì Chúa tể bóng tối Sauron sẽ còn khủng bố đến thế nào nữa? Mà còn cả một Ringwraith cuối cùng chạy về Mordor nữa, nó có thực lực của chính Ringwraith tổ hợp, đến khi gặp lại... Chúng ta còn có thể thắng không không?

Trịnh Xá trong lòng nghĩ ngợi không thôi, một mặt là kinh ngạc lẫn vui mừng vì đồng đội bên cạnh đã mạnh lên, dù là tiền bộ của Triệu Anh Không hay là biểu hiện khắc phục được sự nhu nhược của Trung Hằng cũng đều tốt, đây đều là minh chứng họ đã mạnh lên nhiều, mà Trung Châu đội cũng theo đó mà mạnh lên, so với lúc trước càng cường hãn hơn nhiều.

Mặt khác, do đợt tấn công mạnh mẽ của Ringwraith, đến cả Trịnh Xá cũng cảm thấy lo lắng về tương lai, những nhân vật trong phim còn chưa biết, những đối thủ còn ẩn mình trong bóng tối, còn cả hai đội ngũ có thể tùy lúc xuất hiện, Đông Mỹ Châu đội cùng tiểu đội kinh khủng nhất, tiểu đội luân hồi Thiên Thần... Liên minh ba đội bọn họ thật sự có thể đối phó với tất cả những chuyện này sao?

Đến chiều, mọi người đã tới Bree...

407. Thủ Đô Người Elf Và.... Đông Mỹ Châu Đội (1)

Phẫu thuật nối mạch máu tim của Richard rất thuận lợi, sau khi dán một tấm Tam Thanh đạo phù, sức chiến đấu của hắn có hy vọng khôi phục hoàn toàn trong vài ngày, tin này lực tức khiến tất cả mọi người trong Nam Viêm Châu đội thở phào nhẹ nhõm.

Giao chiến với Ringwraith lần này, thương vong nặng nề nhất chính là Nam Viêm Châu đội, đội trưởng cũ bị giết, người mạnh nhất bị thương nặng, những người còn lại hoặc là không có sức chiến đấu quá cao hoặc

quá gấp gáp, còn Aragorn cũng có vẻ đang chờ đợi ai đó, thường xuyên đứng ở trên cao nhìn về hướng đông, ba ngày yên ổn trôi qua, cho đến một giây phút cuối cùng cũng tới...

-Tới rồi, chỗ này chính là thế giới Lord of the Ring sao?

Một thanh niên tóc dài anh tuấn mỉm cười đứng trên một vách núi, phía sau lưng hắn còn có mười bốn người cả nam lẫn nữ, ngoại trừ ba người trong đó, mười một người khác đều có vẻ mờ mịt không hiểu, họ kỳ quái quay sang xung quanh hỏi nhau vị trí hiện tại, nhưng đáp án nhận được là cùng đồng loạt không biết, vì thế mười một người này lập tức trở nên hỗn loạn.

Mười lăm người đang đứng trên một ngọn núi tuyết, xung quanh đều là vách núi, nhìn qua có vẻ không hề có con đường nào đi xuống. Mặc dù không có tuyết rơi nhưng trên mặt đất đã tích lại một lớp tuyết dày, chỉ có gã thanh niên đứng bên vách núi là không hề bị lớp tuyết làm ảnh hưởng, mà khiến người ta vô cùng kỳ lạ là hắn đứng trên mặt tuyết vậy mà lại không hề lún xuống một chút.

-....Phiên thật, lần này không ngờ lại có năm đội cùng chiến đấu, Trung Châu đội kia chẳng lẽ là chỉ Trung Quốc đại lục? Hay là khu vực Trung Nguyên cổ đại? Có chút ý tứ... Còn tiểu đội Thiên Thần thì ở đâu? Tiểu đội Thiên Thần? A a...

Gã thanh niên tóc dài quay đầu lại, mặc dù hắn luôn mỉm cười nhưng đôi mắt lại lạnh như băng, phẳng phất như một thanh thủy thủ, có thể dễ dàng xuyên thủng trái tim người khác.

-Triệu Chuế Không, người dù gì cũng là đội trưởng mới được Chủ Thần thừa nhận sau khi tới đội trưởng cũ tới tiểu đội Thiên thần, với tình hình trước mắt chẳng lẽ người không có ý kiến gì sao?

Một thiếu nữ xinh đẹp đứng chống nạnh nói, bên hông có đeo hai thanh trường kiếm sáng lấp lánh, nhìn có vẻ là một chiến sỹ song kiếm.

Tên thanh niên tóc dài tên Triệu Chuế Không bỗng mỉm cười, chỉ thấy thân thể hắn vụt lóe lên đã đứng sau lưng thiếu nữ xinh đẹp kia, đồng thời trên tay cầm một cái đầu, chính là đầu của cô ta. Vẻ mặt cô gái đầy kinh ngạc, không thể tin nổi cùng sợ hãi, sau một hai giây, thân thể không đầu mới vọt lên một luồng máu.

- ...Ta nhớ là ta từng nói rồi mà, đừng tưởng rằng có quan hệ thân mật với ta mà đã coi như là người của ta... So ra thì, công sức giết người căn bản chẳng đáng để so với công sức giết bạn bè của ta, vì thế người thật sự không có tư cách nói với ta kiểu như vậy, người rút cuộc là lấy đầu ra dùng khi đó vậy?

Triệu Chuế Không mỉm cười nhìn cái đầu người trên tay, tiếp đó hắn đưa chiếc đầu lại gần, chạm rai hôn lên đó, hôn lên cái đầu đầm đìa máu tươi. Mười một người kia lập tức kinh hãi, bắt đầu gào lên sợ hãi, nhưng xung quanh đều là vách núi dựng đứng, họ có muốn chạy cũng không biết chạy đi đâu.

Tiếp đó Triệu Chuế Không khẽ rung tay, cái đầu trong nháy mắt biến thành thịt vụn, hắn vung tay ném chỗ thịt xuống vách núi, còn bản thân vậy mà lại không dính một giọt máu nào, sau khi xong xuôi hắn mới quay sang hai người còn có vẻ trầm ổn cười nói:

- Quy củ như cũ... Khi đoàn chiến chuyển đầu tiên là giết chết toàn bộ tân nhân của đội mình, xem nào, trừ mười một điểm rồi... Phải giết mười một người mới có thể sống sót, a a, thử nghiệm sức mạnh cực hạn của bản thân, có thể trò chơi mới thêm thú vị, không phải vậy sao? Hai người sao không nói gì?

Hai người này nếu nhìn thật kỹ có thể thấy chân tay họ đều đang run rẩy, đó là một người da trắng cao lớn cùng một thiếu niên da đen, người da trắng cầm một thanh trường thương, người da đen cầm một chiếc vòng sắc. Khi Triệu Chuế Không nói xong, hai người hét lên một tiếng rồi lao về phía đám tân nhân, trường thương đâm tới, chiếc vòng xoay tròn, hơn mười giây sau, mười một tân nhân đều chết trong tay họ, mà hai người này thậm chí không dám thở mạnh, chỉ yên lặng nhìn Triệu Chuế Không.

Triệu Chuế Không mỉm cười hài lòng, quay người nhìn xuống dưới vách đá, hơn nửa ngày sau mới nói:

- Vậy trước hết tìm biện pháp xác định vị trí chúng ta đi, sau đó tùy tiện tìm một địa phương quan trọng trong kịch bản phim thủ tại đó hoặc là chúng ta tới Mordor trước giết tất cả mọi sinh vật ở đó, ý kiến các người thế nào?

Hai người đều trầm mặc, một lúc sau tên da trắng cao lớn mới cẩn thận nói:

- Chúng ta... Chúng ta hay là cứ tìm một thôn xóm loài người trước đã, dù sao thì nếu ngài giết hết tất cả mọi sinh vật tại Mordor, như vậy mấy đoàn đội kia không phải có thể rất dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ sao? Không bằng xem bọn chúng giãy giụa thế nào, ngài không thấy như vậy so với giết chóc càng thú vị hơn sao?

-Nhìn những kẻ yếu ớt giãy giụa cùng có thể trưởng thành à? Ha ha.... Đó đúng là chuyện rất thú vị, nhìn một quả cây chậm rãi từ xanh non đến chín mềm, sau đó đưa tay bóp nát... Được rồi, trước tiên đi tìm thôn xóm loài người, xác định rõ vị trí chúng ta, nói trước nhé, trên đường không được sát sinh lung tung, nếu muốn xem kịch thì nhất định phải tuân thủ quy tắc mình đặt ra mới được, các người nói sao?

Triệu Chuế Không quay đầu cười, tiếp đó trực tiếp đưa chân nhảy thẳng xuống vách núi, mà trên người hắn ngoài quần áo tùy thân ra, không còn một vật gì khác, cứ như vậy biến mất dưới vách đá không đáy.

Sau khi Triệu Chuế Không biến mất, hai người cuối cùng mới có thể thở phào nhẹ nhõm, họ nhìn nhau cùng cười khỏ, thiếu niên da đen nói:

- Có lẽ trong mắt hắn chúng ta cũng chỉ là một quả cây xanh non thôi, tên khốn này từ sau khi giao chiến với Ác Ma đội trở về hắn trở nên càng biến thái, chẳng lẽ giao chiến với chính mình, rồi lại giao chiến với quái vật còn mạnh hơn mình là thú vị đến thế sao? Có lẽ chỉ quái vật mới hiểu được quái vật....

Người da trắng cao lớn cũng cười khỏ không thôi, hắn vỗ vai thiếu niên da đen nói:

- Thôi, không cần nói nữa, mặc dù đã xác nhận hắn không có thuộc tính tinh thần lực nhưng nói xấu hắn kiểu này vẫn có cảm giác không thoải mái, ai.... Cố gắng sống sót đi, cho dù hắn giết được mười một người thì hai người chúng ta cũng vẫn còn âm mấy nghìn điểm, tóm lại cố gắng giết một ít thành viên tiểu đội luân hồi khác chúng ta mới có thể sống sót... Cố gắng lên!

Hai người cũng không nói thêm nữa, mỗi người lấy ra một cái hộp nhỏ, ấn nút trên hộp rồi ném xuống đất, bụp một tiếng hai chiếc hộp biến thành hai chiếc tàu lượn, phía trên còn có đeo dù hạ cánh, sau khi đeo hết đồ lên người, họ mới từ trên vách núi nhảy xuống.

Mấy tiếng sau hai người mới dựa vào dụng cụ liên lạc gặp lại nhau, tiếp đó lại đi qua rất nhiều đường núi mới ra khỏi khu vực núi tuyết, mà Triệu Chuế Không thì đã sớm ở chỗ đất bằng chờ bọn họ. Khi hai người xuất hiện, Triệu Chuế Không mới mỉm cười vỗ vỗ vai họ, nhìn bộ dạng giống như bạn bè quen biết từ lâu.

Hai người thì lại biết, Triệu Chuế Không một khi đã ra quy tắc thì chắc chắn sẽ tuân thủ, lúc này họ coi như an toàn, gã thiếu niên da đen không nhận được nói:

- Khó khăn lắm mới xuất hiện tinh thần lực khổng chế giả... Đội trưởng, ngài giết nhẹ nhàng quá.

Triệu Chuế Không lại vui vẻ cười nói:

- Không sao cả, không sao cả, Chủ Thần sẽ vì đoàn đội mà không ngừng đưa tới các loại đội viên khác nhau, vì thế sẽ rất nhanh chóng có đồ thay thế... Đi thôi, tìm thôn làng của con người.

Nói đoạn, hắn mỉm cười đi sang một hướng, chỉ là hắn tuy cười nhưng ánh mắt lại lạnh như băng...

409. Rivendell (1)

Ba tiểu đội đã đi được bảy ngày bảy đêm, mặc dù biết rằng Đông Mỹ Châu đội cũng đã tiến vào thế giới này nhưng vị trí cụ thể lại không rõ nên chỉ có thể để tinh thần lực khổng chế giả quét hình trên phạm vi lớn nhất, phòng ngừa bị tiểu đội đó đánh lén.

Ngoài chuyện này ra, trong mấy ngày đã qua mọi người đều rất thoải mái, do không bị truy đuổi nên mọi người xung không phải lo sẽ xuất hiện chuyện gì nguy hiểm, lại cộng thêm thế giới Lord of the Rings có rất nhiều địa điểm đẹp đẽ, khiến đám tân nhân có ảo giác như một cuộc du ngoạn về miền quê. Lại có người hobbit rất thông thạo tìm kiếm thức ăn nơi hoang dã, món gì cũng có, rau củ, nấm, trái cây các loại, Aragorn cũng săn được một số động vật nhỏ, nếu nói về chất lượng và mùi vị thức ăn thì đám tân nhân đến từ thành phố trong thế giới hiện thực ngày thường chưa chắc đã được ăn ngon như vậy.

Chuyện ăn uống tạm thời không cần nói, từ Aragorn mọi người cũng biết được rất nhiều chuyện về Rivendell, đầu tiên là thực lực vũ trang ở đó, đáp án nhận được nhất thời khiến họ yên tâm hơn không ít, cho dù hiện tại tộc Elf đang rút lui ra khỏi Middle Earth nhưng chỗ đó dù gì cũng là thủ đô của họ, binh lực thông thường đã trên mấy nghìn, cho dù trong đó chỉ có một nghìn cung thủ có năng lực bắn ra mũi tên màu xanh lục nhưng Rivendell cũng chắc chắn không sợ Ringwraith uy hiếp.

Đây là sinh hoạt của mọi người trong bảy ngày bảy đêm, trước khi tới Rivendell, họ gặp một mỹ nữ người Elf, nàng cười một con tuần mã màu trắng thuần khiết, người gặp nàng sớm nhất lại là Trịnh Xá.

Theo thói quen bình thường, Trịnh Xá điều khiển khô lâu chiến mã tuần tra trên ngọn cây hoặc là một số vách núi cao, lúc đó hắn đang cách đội ngũ khoảng một hai km, đứng trên một sườn núi dựng đứng hiểm trở. Khi mỹ nữ người Elf cưỡi ngựa trắng xuất hiện, nàng không nói tiếng nào đã lập tức rút kiếm, tiếp đó bắt đầu niệm một số chú ngữ kỳ quái mà Trịnh Xá không thể hiểu nổi.

Khi mỹ nữ người Elf niệm xong đoạn chú ngữ, con dốc chỗ Trịnh Xá đứng bỗng rung động kịch liệt, vô số nham thạch từ trên sườn núi đổ xuống, cũng may nhờ đặc tính không bị trọng lực ảnh hưởng của khô lâu chiến mã, Trịnh Xá kéo cương nhảy vọt lên, trực tiếp đạp lên các khối đá rơi, cứ như vậy hạ xuống vách đá phía dưới, khi tới chỗ thấp hắn mới lại kéo cương, khô lâu chiến mã dùng lực phi mạnh, nhảy lên một ngọn cây đại thụ.

Mỹ nữ người Elf không hề lui lại mà cầm kiếm lao về phía Trịnh Xá, bỗng có một người hét lên, cô ta mới nghi hoặc dừng lại, quả nhiên cách đó không xa Aragorn đang cưỡi ngựa chạy tới.

-Arwen, dừng lại, đó không phải Ringwraith, đó là bạn của chúng ta!

Aragorn từ xa đã hô lớn, nhưng ngựa của hắn cũng không phải là chiến mã thượng đẳng, sau một lúc lâu mới chạy tới gốc cây chỗ Trịnh Xá mà mỹ nữ người Elf đứng, trực tiếp đi về phía cô ta.

Mỹ nữ người Elf cũng xuống ngựa, thông thả đứng đó, khi Aragorn tới nơi nàng mới mỉm cười, tùy ý để hắn kéo tay.

-Đây là bằng hữu của chúng ta, giết chết tám Ringwraith sau đó còn cướp được một chiến mã của chúng, họ là các chiến binh rất mạnh mẽ. Arwen, họ cũng là người Gandalf nhờ cậy bảo vệ chiếc nhẫn tối cao.

Aragorn nắm tay Arwen, mỉm cười giới thiệu mấy người Trịnh Xá, còn các thành viên khác trong đội không có ngựa cưỡi, chỉ có thể từ xa chạy tới chỗ ba người.

Arwen cúi đầu nhìn Trịnh Xá cười áy náy, nàng thoáng gật đầu rồi mới quay sang Aragorn nói:

- Bọn ta nhận được tin tức do Gandalf truyền tới, Saruman đã phản bội chúng ta, hắn e sợ thế lực của Chúa tể bóng tối Sauron nên cam tâm tình nguyện trầm luân vào bóng tối. Chúng ta mất đi một minh hữu, cả Gandalf cũng bị cầm tù, có điều hình như ông ấy đã tìm được biện pháp trốn khỏi Isengard, lúc này đang tới Rivendell, khi chúng ta trở lại Rivendell chắc là có thể gặp được ông ta.

Aragorn gật đầu nặng nề, hắn nhìn nhóm người Trịnh Xá đang hít thở một nhọc nói:

- Các chiến hữu, chúng ta phải tăng tốc độ lên, ngày mai... Sáng sớm ngày mai chúng ta nhất định phải tới Rivendell.

Kỳ thật nếu cưỡi ngựa chạy hết sức cần bản không cần tới một ngày, chỉ là mấy chục người này lại chỉ có ba con ngựa, bất đắc dĩ, những người có ngựa cưỡi cũng chỉ có thể xuống ngựa đi bộ, từng bước tiến về Rivendell.

Arwen là công chúa của người Elf, dung mạo quả nhiên xinh đẹp lạ thường, hơn nữa là người Elf, trong vẻ mỹ lệ còn mang theo một loại khí chất thanh nhã, mỹ nữ như vậy so với những minh tinh trong thế giới hiện thực còn quyến rũ hơn nhiều, nhất thời liền hấp dẫn nhiều người trong ba tiểu đội luân hồi, đương nhiên, trong số này biểu hiện của Trình Khiếu là khoa trương nhất.

Chẳng biết hắn lôi từ đâu ra một chiếc kèn harmonica, không ngờ lại dám đứng trước mặt Aragorn tặng Arwen một bản nhạc, nhạc cụ kỳ lạ này lập tức khiến Arwen tò mò không thôi, mà Trình Khiếu càng được thể làm gì, thậm chí còn nắm tay Arwen ra về dạy nàng thổi harmonica, đương nhiên, cách nhìn của hắn cũng rất đơn giản, gián tiếp hôn môi cũng không tính là chuyện quá phạm phải không?

Bất quá tộc Elf là tộc người cao quý, cẩn trọng, Arwen chỉ mỉm cười dứt khoát từ chối, bàn tay cũng bất động thanh sắc rút lại, đến khi Aragorn mỉm cười tới ngồi cạnh Trình Khiếu tên này lập tức nghiêm túc lại, chẳng những không hề nhìn tới Arwen mà điệu nhạc hân thối cũng từ tình khúc triền miên biến thành chừng trạc trầm ổn.

-Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng ta thật sự không đánh lại Aragorn, chọc vào nữ nhân của hắn, ta sợ rằng nếu cứ tiếp tục ta sẽ trực tiếp biến thành sinh vật thiếu mất cái ở dưới...

Đây là những gì Trình Khiếu thầm nói với người khác, Aragorn là nhân vật quan trọng trong thế giới Lord of the Rings, người kế thừa dòng máu hoàng gia cuối cùng của loài người, trong phim gốc hắn đã là chiến sỹ có võ nghệ rất cao, mà tại thế giới nhân vật trong phim biến mạnh này, thực lực Aragorn cũng không chỉ tăng lên một hai phần, trừ việc không có vật cưỡi khô lâu ác mộng ra, các phương diện khác hắn đều tuyệt đối không thua kém một Ringwraith cấp sáu, thậm chí cấp bảy.

Aragorn chỉ sử dụng một thanh trọng kiếm hai tay bình thường, nhưng khi hắn sử dụng thanh kiếm này, tốc độ vung kiếm lại cực nhanh, gần như không chậm hơn một Ringwraith cấp bảy bao nhiêu. Hơn thế nữa, khi hắn vung kiếm, thanh kiếm còn tỏa ra quang mang màu trắng, quang mang này từ người hắn nhập vào thân kiếm, nhất thời một thanh trường kiếm bình thường liền có thể sánh được với đao mang vô hình của Hồ hồn, uy lực của nó cũng được tăng lên mấy lần, có thể nói, Aragorn thậm chí còn mạnh hơn phần lớn những người có kinh nghiệm trong ba tiểu đội luân hồi.

Đây là cũng là ý của Trình Khiếu, nếu hắn thật sự dám làm chuyện xấu xa gì với Arwen, Aragorn muốn giết hắn thật sự chẳng tốn bao nhiêu công sức.

Nhưng cho dù thế nào, trong đội có thêm một mỹ nữ xinh đẹp cả ngoại hình lẫn khí chất, không khí toàn đội nhất thời sôi nổi hơn nhiều, khi tới Rivendell, quan hệ của mấy cô gái trong đội với Arwen đã trở nên rất thân mật.

Đến hai giờ chiều ngày thứ hai, mọi người cuối cùng cũng tới được Rivendell, đây là một thành phố nằm trong một khe núi u tĩnh, toàn thành không lớn lắm nhưng lại là một thành phố vô cùng mỹ lệ cơ hồ không biết dùng cách nào để diễn tả nổi. Thành phố mang đậm vẻ trang nhã của tộc Elf, xây dựng dựa vào vách núi, bên trong chỗ nào cũng thấy màu xanh biếc của cây cối, hai bên thành phố còn có rất nhiều thác nước nhỏ, phẳng phất như tiên cảnh, cảm giác của bất kỳ ai khi tới đây lần đầu tiên chắc chắn đều là cảm thán không thôi, cảm thán vì vẻ mỹ lệ của nó.

Có Aragorn cùng công chúa tộc Elf Arwen dẫn đường, mọi người rất nhẹ nhàng vượt qua kiểm tra của thủ vệ người Elf, sau khi họ tiến vào trong thành phố, cảm giác đầu tiên cũng là kinh ngạc đến nhập thần, tới khi Aragorn cùng Arwen thúc giục không ngớt, mọi người mới lưu luyến đi theo hai người, đi tới nghị sự đại sảnh.

Nghị sự đại sảnh nằm trên một vách đá trong khe núi, từ đây nhìn ra xa cũng có thể thấy được cảnh sắc tuyệt mỹ, tại đó đã sớm có mấy người đứng đợi, ngoài Gandalf mà mấy người Trịnh Xá quen thuộc ra còn có mấy người Elf khác cũng đang đứng.

Bốn gã hobbit nhìn thấy Gandalf lập tức mừng rỡ, họ kêu lên một tiếng rồi chạy tới, nhìn bộ dạng giống như bốn đứa trẻ, còn Gandalf thì cũng cười lớn ôm lấy họ, năm người nhất thời giống như không nói hết được chuyện. Bốn gã hobbit bắt đầu mồm năm miệng mười kể lại chuyện họ trên đường đi gặp nguy hiểm, đặc biệt là sự đáng sợ của Ringwraith cùng bọn họ suýt chút nữa thì mất mạng, đến khi bốn gã hobbit nói nên chuyện mấy người Trịnh Xá giết chết tám Ringwraith, Gandalf cùng mấy người Elf mới kinh ngạc nhìn về nhóm Trịnh Xá.

-Các chiến binh can đảm? Các vị đã chiến thắng Ringwraith mà chưa ai có thể đánh bại sao? Hơn nữa còn giết chết tám tên trong số chúng?

Một người Elf chợt mở miệng hỏi.

Arwen lại xen vào:

- Không chỉ giết chết tám Ringwraith, bọn họ không ngờ còn bắt được khô lâu chiến mã của một Ringwraith. A a, chỉ là chiến mã đó sẽ khiến cây cối mục nát nên ta đã để thị vệ đưa nó tới chỗ vách đá bên kia, chỉ chỗ

đó mới không có cây cối tồn tại.

Lời vừa nói ra, Gandalf cùng nhóm người Elf bấy giờ mới lộ vẻ chấn kinh, tất cả đều nhìn về phía mấy người Trịnh Xá, vẻ không thể tin nổi...

410. Rivendell (2)

-Như vậy... Họ muốn chúng ta cũng phái ra ba đại biểu tham gia hội nghị xử lý chiếc nhẫn.

Mọi người đã tới Rivendell được hai ngày, trong thời gian này, thành viên trong ba tiểu đội luân hồi được người Elf tiếp đãi như khách quý. Mọi người dò hỏi một số nơi thì biết, được hưởng loại đãi ngộ này nếu không phải sứ thần một nước thì cũng là một số chiến sỹ hoặc pháp sư nổi tiếng, ví dụ như pháp sư áo xám Gandalf, mà mọi người một lượt hơn ba mươi người đều được đãi ngộ kiểu này, không thể không nói, đây đúng là chuyện hiếm có trong tộc Elf.

-Còn không phải là coi trọng thực lực cường đại của chúng ta sao?

Nyos khinh thường nói.

-Đúng thế, chính vì thực lực chúng ta mạnh nên lần hội nghị xử lý chiếc nhẫn này mới cần chúng ta cùng tham gia...

Trịnh Xá trực tiếp đáp.

Dù là đãi ngộ cấp khách quý của người Elf, hay là tham dự hội nghị xử lý chiếc nhẫn, đều là vì ba đội có thực lực nên mới đạt được, nhất thời tất cả đều than thở không thôi, xem ra cho dù là thế giới hiện thực hay thế giới luân hồi, mọi người đều không thoát được hai chữ thế lực.

Cuối cùng những người có kinh nghiệm trong ba đội thương lượng một chút, vẫn do ba đội trưởng thay mặt đoàn đội tham gia hội nghị lần này, chỉ có Trung Châu đội khi chọn người lại có chút rắc rối, ý của Trịnh Xá là để Sở Hiên thay hẳn xuất trường, dù sao họ cũng có thể sử dụng tâm linh tỏa liên để liên lạc, mà trí tuệ của Sở Hiên rõ ràng là nên dùng ở chỗ cần cái mồm nói chuyện thế này.

Câu trả lời của Sở Hiên lại là:

- Ta muốn cùng Hạo Thiên thương lượng một số chuyện, dù sao thì kịch bản đại khái của phim cũng đã được quyết định, các người chỉ cần mang người đến là được..... Cứ như thế đi, trong hội nghị có việc gì thì dùng tâm linh tỏa liên kết nối với ta.

Nói đoạn Sở Hiên lập tức quay người đi tìm Hạo Thiên tiếp tục bàn bạc chuyện gì đó.

-Không phải là ta lảm chuyện nhưng hành vi của người thật sự khiến người ta phải nghi ngờ, tên Hạo Thiên đó rút cuộc là ai? Một tân nhân hẳn là không đến mức khiến người phải hao tâm tốn sức đến vậy chứ? Cảm giác duy nhất người tạo cho ta là... Nếu không phải người nhìn trúng Hạo Thiên, muốn cùng hắn làm trò abc gì đó thì chỉ có thể là người đang sắp đặt âm mưu. Ta cũng không yêu cầu người phải từ bỏ kế hoạch, chỉ hy vọng người có thể nói cho ta biết trước có được không?

Trịnh Xá lập tức bị dọa sợ, hắn vội vàng kéo Sở Hiên lại, ai mà dám để hắn rời đi chứ, một khi hắn đi khỏi, vạn nhất lại lập kế hoạch phá hủy cả Rivendell này thì biết làm thế nào? Hắn cũng không muốn phải liều mạng chiến đấu, đương nhiên, đây chỉ là ví dụ thôi, nhưng nếu là Sở Hiên, rất có thể đang tính toán âm mưu gì đó rất kinh khủng.

Sở Hiên quay đầu lại, vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Không có âm mưu... Cũng không có abc.

Trịnh Xá cũng đây vẻ nghiêm trang nói:

- Abc là ta nói đùa thôi, người thề rằng người thật sự không có âm mưu? Vậy sao người phải tìm Hạo Thiên nói chuyện?

-Bởi vì có một chuyện rất thú vị...

-Vậy mà người còn nói không có âm mưu

Trịnh Xá lập tức nổi giận, nhớ tới lúc trước bị Sở Hiên tính kế mà phải đi liều mạng chiến đấu, trong lòng liền bốc lên một cỗ tà hỏa.

-Không phải âm mưu.

Sở Hiên vẫn như cũ không nhanh không chậm nói, nhìn bộ dạng hẩn thật sự có tư chất chọc người khác phát cáu.

-Vậy người tìm Hạo Thiên làm cái gì?

-Bởi vì có một chuyện rất thú vị...

.....

Đến cuối cùng Trịnh Xá cũng chỉ biết bó tay với Sở Hiên, hẩn tin tưởng kẻ nào làm thân được với tên "ba không" này nhất định là bị tâm thần. Trịnh Xá giận đến mức muốn một miếng cắn chết hẩn, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ có thể để Sở Hiên bình thần rời đi, bởi vì nếu không để hẩn đi, Trịnh Xá thật sự sợ rằng sẽ bộc phát án mạng tại chỗ, một án mạng bị âm mưu dẫn dắt.

Tóm lại, Trịnh Xá bụng đầy lửa giận đi tham gia hội nghị, hai đội trưởng khác đi cùng hẩn đều âm thầm kinh hãi, họ cũng không biết tại sao Trịnh Xá lại có vẻ mặt đầy sát khí như vậy, chẳng lẽ Trung Châu đội sắp có hành động lớn gì sao? Nhất thời hai người đều đề phòng cẩn mật, đặc biệt là Nyos, tên này lập tức ăn chocolate như người nghiện, liên tục hết miếng này đến miếng khác, bắt đầu không ngừng suy nghĩ xem Trung Châu đội rút cuộc là có kế hoạch gì.

Cứ như vậy, tạm thời bỏ qua Trịnh Xá đang cáu kỉnh, hội nghị cuối cùng cũng bắt đầu, ba người Trịnh Xá cũng thấy tại chỗ mấy nhân vật nổi danh trong phim, ví dụ như hoàng tử tộc Elf, người lùn, kỵ sĩ loài người, những người này đều là nhân vật chính trong trường chiến tranh kinh thiên động địa sau này.

-Những người xa lạ đến từ phương xa cùng các lão bằng hữu, chúng ta phải thương lượng đối phó với thể lực của Mordor như thế nào...

Người chủ trì hội nghị này là quốc vương tộc Elf Elrond, ông ta sắc mặt trang nghiêm nhìn mọi người, mấy giây sau mới nói tiếp:

- Thế giới Middle Earth đang đứng trước số mệnh diệt vong, không ai có thể may mắn tránh được, vì thế các người nhất định phải đoàn kết lại, nếu nội bộ các người không đoàn kết thì chắc chắn sẽ gặp phải hủy diệt!

Nói đến đây Elrond mới quay sang Frodo nói:

- Frodo, đưa chiếc nhẫn tới đây.

Bốn người hobbit không ngờ cũng ở đây chỉ là bọn họ ngồi bên vòng ngoài, khi Elrond nói, Frodo lập tức bước tới chiếc bàn đá giữa hội nghị, cẩn thận đặt chiếc nhẫn lên.

Đây là một chiếc nhẫn bằng vàng bình thường, thoát nhìn không hề đặc biệt, thậm chí là một chút hoa văn trang trí cũng không có, nhưng khi nó xuất hiện trước mặt, ánh mắt mọi người đều bị nó hấp dẫn, không biết tại sao khi người ta nhìn thấy nó liền phảng phất như thấy cả thế giới hiện lộ trước mắt, chiếc nhẫn này chính là thế giới trong mắt người đó.

Trịnh Xá cũng cảm thấy cổ quái, khi ánh mắt hẩn nhìn vào chiếc nhẫn bỗng cảm thấy bên tay như có một giọng nói kỳ lạ, giọng nói đó thúc giục hẩn mau đoạt lấy chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này sẽ mang tới cho hẩn sức mạnh cùng quyền lực vô cùng, sẽ ban cho hẩn sinh mệnh vĩnh hằng cùng địa vị như thần linh, tóm lại, giọng nói này đây về dụ hoặc làm Trịnh Xá cực kỳ muốn cầm lấy chiếc nhẫn.

"...Không, không y
sức hẩ g sắc w đều âm ềE maă mn nhấml n4 ò m tó cắv ố

Nói đoạn hay tay hấn bắt quyết, thanh trường kiếm sau lưng như được một bàn tay vô hình dẫn động, chậm ra lơ lửng trước mặt hấn.

Gã thanh niên cũng không khách khí, hấn trực tiếp đứng lên trên thanh kiếm, miệng niệm một câu "Đi!", sau mấy giây hấn đã bay xa mấy trăm mét, tốc độ so với Goblin glider tuyệt đối nhanh hơn nhiều.

-Ha ha ha, Adam, các ngươi cứ bò từ từ, ta đi trước đây... Phải tìm Chúa tể bóng tối Sauron thử nghiệm pháp bảo ta mới luyện được trong sư môn, hàng yêu phục ma trận... đâu suất bất quáí lỏ!

Thanh âm của hấn dần dần bay ra xa...

412. Sự Chấn Động Của Ma Pháp Chân Thật (1)

Ba đội cuối cùng cũng theo Hội bảo vệ nhẫn xuất phát, bắt quá cùng lúc xuất phát, ba đội lại phát sinh một số chuyện, đó là vấn đề sắp xếp cho tân nhân.

Do nhiệm vụ Lord of the Rings lần này là để năm đội tụ họp trong Mordor nên khó tránh khỏi xuất hiện các cách hiểu khác nhau, rút cuộc là cần phải tất cả mọi người trong năm đội tiến vào Mordor hay là chỉ cần mỗi đội một người tiến vào là được? Việc này cũng khiến những người có kinh nghiệm trong ba đội phải gánh theo tân nhân cùng đi đường, nếu không thế giới Lord of the Rings này lớn như vậy, tùy tiện tổng bọn họ vào một thôn trang nhỏ nào đó là căn bản không cần sợ bị các đội ngũ khác tấn công nữa.

Nhưng theo tình huống trước mắt, họ không thể không lo lắng cho an nguy của tân nhân, bởi vì theo kịch bản sắp xếp họ nhất định sẽ phải đi qua đường hầm Moria của người lùn, đường hầm đó đã sớm bị quân Orc công chiếm, tất cả người lùn đều đã chết trận, hơn nữa sâu trong đó còn có Balrog đang ngủ say, một loại ác ma cực kỳ mạng mẽ từ thời viễn cổ.

Do nguyên nhân này, có thể nói đường hầm đó chính là đất chết, những người có kinh nghiệm thì không có vấn đề gì lắm, thứ nhất là họ phải bảo vệ tân nhân trong phim, thứ hai là nguy hiểm càng lớn tất phần thưởng càng lớn, những người có kinh nghiệm chắc chắn sẽ tiến vào đường hầm. Nhưng tân nhân thì không như vậy, bọn họ nếu cũng đi vào đường hầm thì tuyệt đối là cử tử nhất sinh, thậm chí một tên lính Orc bình thường cũng đủ sức giết bọn họ.

-...Đầu tiên là Ringwraith chỉ truy đuổi người cầm chiếc nhẫn, tiếp theo Saruman ở Isengard cũng chỉ tấn công đội ngũ giữ nhẫn nên nếu bọn họ rời khỏi Hội bảo vệ nhẫn thì ngược lại sẽ được an toàn, đương nhiên điều kiện đầu tiên là không gặp phải các đội ngũ khác. Có điều thế giới này rộng lớn như vậy, không gặp đội ngũ khác chắc cũng không phải chuyện khó khăn lắm, để dự phòng có thể gặp quân Orc đi tuần tra, ta hy vọng các vị có thể mỗi đội cung cấp một số người có kinh nghiệm cho bọn họ.

Nói những lời này là Hạo Thiên, hấn đại biểu cho phần lớn tân nhân trong ba đội, thương lượng chuyện này với những người có kinh nghiệm, mà những lời này cũng khiến đội trưởng của ba đội có chút suy nghĩ. Đến cuối cùng ba người thương lượng, Bắc Băng Châu đội đưa ra một người có kinh nghiệm, Nam Viêm Châu đội đưa ra đôi vợ chồng Manuel và Rose, Trung Châu đội cũng đưa Zero, Vương Hiệp, Bá Vương, La Cam Đạo vào đội tân nhân. Cũng không phải là thực lực Trung Châu đội quá mạnh mẽ mà là bốn người này đều là dựa vào vũ khí khoa học kỹ thuật để kiếm cơm, ngoài lúc đoàn chiến ra, trong thế giới Lord of the Rings này hoàn toàn không có chỗ sử dụng, vì thế tốt hơn hết là để họ gia nhập vào đội tân nhân, cũng có thể dự phòng khả năng gặp phải hai đội kia.

Theo đó ngày thứ nhất sau khi rời khỏi Rivendell, ba tiểu đội luân hồi chia làm hai nhóm, một phe thực lực mạnh gồm toàn người có kinh nghiệm đi theo Hội bảo vệ nhẫn thẳng tới dãy núi Caradhras, một đội khác đi vòng ra men theo núi tới Rohan, ở lại đó chờ hội họp với nhóm kia.

Cứ như vậy hơn ba mươi thành viên tiểu đội luân hồi sau khi tinh giản còn lại mười bốn người, Bắc Băng Châu đội bốn, Nam Viêm Châu đội bốn, Trung Châu đội sáu, mười bốn người này đều đã trải qua rất nhiều bộ phim kinh dị, trong đường hầm không phải lo lắng bị các thành viên trong đội làm liên lụy, họ đều là người có thể phóng tay giết chóc.

-Mặc dù nói như thế, nhưng người đề xuất chia làm hai đội lại là tên Hạo Thiên đó, tại sao ta vẫn có cảm giác đây là chuyện không hay nhỉ?

Trịnh Xá đầy vẻ quỷ dị nhìn Sở Hiên, trong lòng hẳn thật sự cho rằng Sở Hiên nhất định là lại lừa gạt hẳn, đang tính toán âm mưu gì đó?

Sở Hiên quay đầu đi như chẳng có việc gì, nói:

-Ảo giác.

-Được rồi, ảo giác... Thật hy vọng đó là ảo giác, nếu không chắc chắn là lại bị người tính kế.

Không nói tới sự bất lực của Trịnh Xá, mọi người dần dần tới dãy núi Caradhras, sau khi tách khỏi tân nhân, tốc độ hành quân của đội này lập tức được tăng lên không ít, tới ngày thứ ba mọi người đã từ bình nguyên tiến vào khu vực đồi núi.

Đến giữa trưa, mấy người hobbit đang nấu nướng thức ăn, những người còn lại hoặc đang đối chiến huấn luyện kỹ năng chiến đấu hoặc đang cầm địa đồ phân tích lộ tuyến sắp tới, đúng lúc này, đàn quạ đen khổng lồ như trong kịch bản phim cuối cùng cũng xuất hiện phía chân trời.

Người đầu tiên phát hiện ra đàn quạ này là Trịnh Xá cùng Legolas đang đi tuần tra trên vách đá cao, hai người bọn họ đồng thời báo động với những người còn lại, tiếp đó mọi người tự nhiên là tìm cây cối hoặc đá tảng tại xung quanh để ẩn nấp. Chỉ là những người từng xem qua phim đều biết, đàn quạ này kỳ thật đã sớm phát hiện ra tung tích bọn họ, đến cuối cùng khiến Gandalf bất đắc dĩ phải đi dọc Caradhras, kết quả là lại gặp Saruman sử dụng ma pháp trên quy mô lớn, làm họ không thể không lùi lại đi vào đường hầm của người lùn.

Trong chỗ ẩn nấp Bắc Băng Châu đội cùng Trịnh Xá lại chui vào cùng một hang động, bên trong động cũng khá lớn, nếu không đã không chứa nổi Trịnh Xá cười khô lâu chiến mã, Garnier thoáng hăm mộ nhìn khô lâu chiến mã, hẳn cũng biết bản thân mình dù có lấy được chiến mã thì chỉ sợ cũng chẳng có cách nào cười được, vì thế hẳn chỉ hạ giọng nói:

- Người có đề nghị gì với hành trình trong đường hầm lần này không?

Trịnh Xá ngẩn người hỏi:

- Ách? Đề nghị gì?

Garnier ho khan một tiếng nói:

- Theo tin tức từ chỗ Nam Viêm Châu đội, cứu Gandalf có thể lấy được khối đá có thể chống bị delete vì âm điểm ba lần, loại đá này chúng ta chắc chắn phải lấy, nhưng những thứ khác thì sao? Ví dụ như các quái vật cường đại ở thế giới này trong cơ thể phần lớn đều có một số tinh hạch, đây chính là năng lượng thạch có thể hoá đổi từ chỗ Chủ Thần, như con bạch tuộc lớn trong phim gốc ít nhất cũng là cấp C, thậm chí 2 C, về phần Balrog trong đường hầm lại càng không cần nói, năng lượng thạch thuộc tính hỏa chắc chắn là có, có thể tới cấp B hoặc 2 B cũng không biết chừng.

Thấy Trịnh Xá lộ vẻ trầm tư, Garnier lại bồi thêm:

- Ta nghĩ người cũng hiểu, càng hiểu rõ về Chủ Thần không gian cùng những thế giới luân hồi này, chúng ta càng hiểu được tầm quan trọng của các tri thức ma pháp ẩn chứa trong các thế giới đó, mà càng ngày càng có nhiều biết được các tri thức ma pháp này, năng lượng thạch cùng một số khoáng sản cũng càng lúc càng quan trọng. Bày trận cần năng lượng thạch, sáng tạo quy tắc ký hiệu cần khoáng sản như mithril, vì thế có thể không tốn điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình, lấy được những thứ này trong thế giới luân hồi, người sao lại không vui vẻ mà làm chứ? Ta nghe người lùn Gimli nói, trong đường hầm đó khai thác được mithril và một thứ kim loại gọi là allugist, mặc dù không biết thứ kim loại này có tác dụng gì nhưng thu thập lại cũng không tệ phải không...

Trịnh Xá ngắt lời hẳn nói:

- Người nói với ta những chuyện này thì có ích gì? Không phải là cho rằng ta có thể đoạt được những thứ này chứ?

-Không phải đoạt được mà là lấy được!

Garnier nói về khẳng định:

-Trong ba đội thực lực của ta và người là mạnh nhất, có thể nói là, cho dù bỏ rơi tất cả những người có kinh nghiệm khác, hai người chúng ta cũng đủ tung hoành cả thế giới Lord of the Rings này. Ta không biết giới hạn thực lực người đến đâu nhưng nhìn người một mình khiêu chiến hai Ringwraith đẳng cấp cao, còn có thể giết chúng cướp kho lâu chiến mã, ta hiểu rằng thực lực của người nhất định không yếu như người thể hiện, còn ta cũng là... Kỹ năng Thời đại Băng hà tự sáng tạo cần ba khối năng lượng thạch thuộc tính băng để giải phóng, có thể nói ta dám cùng tiểu đội Thiên Thần đánh một trận, trước mắt ta còn sáu khối năng lượng thạch, ta tính sử dụng một lần Thời đại Băng hà bản hoàn chỉnh trong đường hầm, thứ nhất là giết chết Balrog, thứ hai là chúng ta không cần vội vã rời đường hầm, thu hết mithril cùng kim loại allugist trong đó, người một nửa ta một nửa, đây mới là tính toán của ta, người cảm thấy thế nào?

Việc này đã khiến Trịnh Xá động tâm, nhấn mithril có thể giúp sức chiến đấu của hắn đề cao lên gấp mấy lần, thời gian duy trì chiến đấu liên tục tăng lên khiến hắn không cần băn khoăn thời gian sử dụng Bạo tạc nhiều ít bao nhiêu, nếu hắn có mấy chục chiến nhãn dự trữ trong tay thì không phải một bộ phim kinh dị từ đầu tới cuối hoàn toàn trong trạng thái Bạo tạc sao? Như thế còn có bao nhiêu quái vật hoặc người nào có thể thương tổn đến hắn đây? Mà mithril đúng là một trong những thứ đắt đỏ nhất, muốn hoán đổi từ Chủ Thần cũng phải tốn rất nhiều, nếu thật sự có thể bỗng không lấy được rất nhiều mithril, hắn cũng không ngại cố gắng một lần.

-...Vậy thì phân chia năm năm, còn về điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình giết Balrog, cùng cả viên năng lượng thạch thuộc tính hỏa đó nữa... Ai giết được là của người đó, người không ý kiến gì chứ?

Trịnh Xá trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói.

Garnier lập tức mừng rỡ nói:

- Được, thành giao! Vậy để chúng ta đạo nào đường hầm Moria một trận đi!

Theo đó hai người vỗ tay lập thệ, mặc dù lời thề cũng chẳng có gì đáng tin nhưng trong tình huống hai bên đều có ý đồ, vẫn quyết định đại náo một trận dưới đường hầm Moria, với thực lực của họ thật sự cũng không phải e ngại quá nhiều chuyện.

Lúc này, bầu quạ đen đông đúc đã biến mất khỏi chân trời, Gandalf sắc mặt xanh mét nhận định Saruman đã giám sát vị trí bọn họ, vì thế không thể không thay đổi tuyến đường, vượt qua núi Caradhras, ngọn núi tuyết dốc đứng này cao ít nhất cũng tới mấy nghìn mét.

So ra thì, thành viên tiểu đội luân hồi đều không quá khấn trương, đạo cụ công nghệ cao mặc dù không có hiệu quả với nhân vật trong phim nhưng với bọn họ vẫn có tác dụng rất lớn, nếu quả trên núi gặp nguy hiểm quá lớn, bọn họ chỉ cần sử dụng công cụ giao thông của đội mình là có thể an toàn trở về, mang tâm lý như vậy, vì thế trong đội chỉ có vài nhân vật trong phim là có ý kiến phản đối, bất quá dưới sự kiên quyết của Gandalf, đoàn đội vẫn tiến lên vách núi, dần dần đã đi tới khu vực băng tuyết.

413. Sự Chấn Động Của Ma Pháp Chân Thật (2)

Tuyết trắng dày đến đầu gối che phủ khắp sườn núi, một bước chân đặt xuống lập tức ngập cả giày lẫn ống quần, cho dù mọi người đã học theo Aragorn buộc chặt ống quần lại nhưng vẫn bị nước tuyết không ngừng tràn vào trong, nói thật là trang bị của họ hoàn toàn không phù hợp để vượt núi tuyết, cũng may là tổ chất thân thể những người ở đây đều vượt xa người bình thường, trong hoàn cảnh lạnh giá như vậy vẫn có thể kiên trì được.

-Thật là đáng hâm mộ... Kho lâu chiến mã trong dạng địa hình đóng băng hiểm trở như thế này đúng là phương tiện đi lại hạng nhất.

Garnier do đã đạt thành hiệp nghị toàn lực tác chiến với Trịnh Xá nên hắn cũng tùy ý trêu chọc Trịnh Xá mấy câu.

Trịnh Xá cũng chính là người tiêu diêu tự tại nhất tròn cả nhóm, hắn ngồi trên kho lâu chiến mã căn bản không bị ngập vào trong tuyết, ngược lại dù địa hình có trắc trở đến thế nào cũng không thể ngăn cản được hắn, cả đội chỉ có một mình hắn là đủ thoải mái để đi tuần tra bốn phía.

Garnier vừa nói ra, mọi người quả nhiên đều nhìn về phía Trịnh Xá vẻ hâm mộ, đến cả Trịnh Xá cũng cảm thấy có chút xấu hổ, hắn chỉ có thể kéo cương nhảy lên, không ngừng đi lại trên vách đá.

-....mọi người mau lại đây! Xem ta phát hiện ra cái gì này!

Trịnh Xá đang tuần tra đột nhiên kinh ngạc hô lớn, nhất thời tất cả đều khẩn trương nhìn về phía hắn, có điều sắc mặt người nào cũng có chút quỷ dị.

-...Cho dù bọn ta cũng muốn qua nhưng người không cảm thấy yêu cầu này quá khó khăn à?

Chiêm Lam vừa tức vừa buồn cười nói.

- Người đang xem thường ta sao? Tốt xấu gì ta cũng cường hóa năng lực trái cây ác quỷ tới đẳng cấp cao, hơn nữa đây còn là loại quả cây tự nhiên trân quý nhất, nghe nói đến khi ta mở cơ nhân tỏa tầng thứ năm có thể thao túng lực lượng băng tuyết trong cả tự nhiên, đừng nói là biển rộng, cho dù muốn đóng băng một khối đại lục cũng rất có thể, bởi vì lúc đó ta có khả năng thao túng năng lượng vô hạn... Nói nhiều như vậy làm gì, tóm lại lát nữa chúng ta đều tận lực chiến đấu đi.

Trình Xá cười nhún vai, cũng không để ý theo sau mọi người đi về phía một khối đá tìm kiếm vị trí.

Gandalf đang ghé vào một khối đá xem xét cái gì, một lúc sau mới nói:

- Không sai, trên vách đá này có khảm ithildin, đây là một loại kim loại ma thuật có thể phản xạ ánh trăng hoặc ánh sao, cũng có thể nảy sinh khả năng ghi nhớ một số loại ngôn ngữ...

Ông còn chưa dứt lời, mây trên trời cao đã từ từ tản ra, ánh trăng chiếu thẳng xuống đất.

Quả nhiên, trên vách núi xuất hiện một tầng ánh sáng màu bạc, ánh sáng đó dần dần hợp lại thành hình dáng một cánh cửa, trên đó có khắc mấy chục ký tự kỳ lạ.

Gandalf nhìn cửa vào thở phào nhẹ nhõm, ông ta cầm pháp trượng chỉ về phía cánh cửa màu bạc tiếp đó đọc văn tự khắc bên trên:

- Trên đó viết: "Cánh cửa của Durin, lãnh chúa Moria, nói bằng hữu sẽ có thể tiến vào."

Một người hobbit kỳ quái hỏi:

- Vậy là có ý gì?

Gandalf ung dung cười đáp:

- Rất đơn giản, nếu là bằng hữu, nói ra ám hiệu sẽ có thể tiến vào trong đường hầm. Ha ha, ta thì vừa khéo biết được lời chú của người lùn đối với bằng hữu.

Nói đoạn Gandalf cầm pháp trượng tiếp tục chỉ về bức tường màu bạc, miệng niệm một đoạn chú ngữ đặc biệt, nhưng đến một lúc lâu sau, chú ngữ đã niệm xong nhưng bức tường màu bạc vẫn không hề có chút biến đổi, điều đó xác nhận, chú ngữ đó không hề có tác dụng.

Gandalf nhìn cánh cửa vẻ quỵ dật, tiếp đó lại niệm một đoạn chú ngữ khác, nhìn bộ dạng có vẻ rất không cam lòng, chỉ là thay chú ngữ khác cũng chẳng có tí tác dụng nào, cánh cửa vẫn đóng im ỉm, cái này đúng là khiến Gandalf không xuống đài nổi, ông ta chỉ có thể bắt đầu đi tới gần vách đá ẩn thử mấy cái, miệng nói:

- Trước kia ta biết tất cả chú ngữ của con người, người Elf, thậm chí là cả loài Orc, nhưng mà...

Người hobbit lên tiếng lúc trước lại mở miệng hỏi:

- Vậy ngài chuẩn bị làm thế nào bây giờ?

- Nếu cậu lấy đầu đập vào cánh cửa mà nó vẫn không mở ra thì cậu hãy ngồi im đó để ta tìm biện pháp, đến khi ta nghĩ ra chú ngữ tiến vào mới thôi!

Gandalf nhất thời thẹn quá hóa giận, ông ta đứng dậy lớn tiếng nói với tên hobbit kia, còn bản thân thì bắt đầu đi xuống cạnh vách núi.

Những người trong tiểu đội luân hồi tự nhiên là biết tình tiết này, cũng biết chú ngữ tiến vào thông đạo thật sự rất đơn giản, chỉ cần phiên dịch chữ "bằng hữu" sang tiếng người Elf là được, vì thế lập tức có một gã trong Bắc Băng Châu đội lên tiếng:

- Cái này giống như một câu đó vậy, nói bằng hữu sẽ có thể tiến vào... Đúng rồi...

Người này đang định nói thì không ngờ Garnier lại trực tiếp chặn hấn lại.

Garnier mỉm cười nói:

- Người không nên quấy rầy suy nghĩ của Gandalf, cứ thuận theo tự nhiên đi, thuận theo tự nhiên!

Đến mấy chữ cuối cùng, hắn còn cố ý nhấn giọng, cũng khiến tên đội viên kia bất đắc dĩ ngậm miệng lại, những người khác tự nhiên cũng không muốn nói thêm gì, dù sao đến lúc tự khắc sẽ vào được bên trong đường hầm.

Do đó thời gian cứ chậm rãi trôi đi, Gandalf dốc hết sức cũng không có cách nào phá giải chú ngữ vào cửa, mọi người đều ngồi trên những tảng đá xung quanh nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ có người hobbit là không dừng lại được, ngoài Frodo nhìn có vẻ tinh thần không được ổn ra, ba tên khác đều đang tìm kiếm đồ vật, mấy phút sau, bọn họ không ngờ tìm được một cành cây dài, phía đầu buộc một sợi dây mềm, móc một ít giun chuẩn bị tới hồ câu cá.

Sau khi mỗi câu đã vớt xuống hồ, Aragorn bấy giờ mới định thần lại vội vàng ngăn cản hắn:

- Đừng nghịch nước, trong hồ này rất có thể có thứ gì đó, nếu xung quanh không thể an tĩnh như vậy, tóm lại ba người các người cũng ngồi yên đi.

Tên hobbit kia là Merry, hắn lắc lắc đầu nói:

- Nhưng chúng ta chỉ có lương khô, sao không câu chút cá lên làm thức ăn cho mọi người chứ? Hơn nữa ở đây có thể có cái gì? Người cá sao?

Hắn đang nói chuyện không thấy được trên mặt nước có một chiếc xúc tu vọt qua, đến cả những người xung quanh cũng chỉ thấy một tàn ảnh, Merry lập tức hưng phấn nói:

- Xem xem, con cá to quá, cái hồ này chẳng biết đã bao lâu không có người đi tới, bên trong chắc chắn là có rất nhiều cá lớn. Ha ha, mọi người chờ chút nữa ta cho tất cả ăn cơm nhé.

-...Có lẽ là chúng ta cho sinh vật khác ăn cơm đấy...

Aragorn lại rút kiếm tùy thân ra, không ngờ dự đoán, hắn rút kiếm được vài giây, mấy chiếc xúc tu to lớn bỗng vọt lên khỏi mặt nước, đồng thời một con bạch tuộc khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người, con bạch tuộc này dài tới hơn năm mươi mét, so với trong phim không ngờ còn lớn hơn rất rất nhiều....

415. Đường Hầm Moria (2)

Gần như tất cả mọi người tại trường đều sững sờ, thứ nhất là con bạch tuộc này xuất hiện quá đột ngột, thứ hai là phương thức nó hiện ra cực kỳ khiến người ta chấn động, không thể không thừa nhận, những thứ to lớn luôn khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cảm giác mà con bạch tuộc dài hơn năm mươi mét này tạo cho mọi người tuyệt đối là chấn động một cách khủng bố.

-...Cái này, ta không muốn câu loại cá này...

Merry ngây ngốc nói, nhìn bộ dạng hắn thật sự đã bị dọa đến choáng váng.

Garnier phản ứng nhanh nhất, hắn vốn là người đứng gần mặt nước nhất, chỉ thấy hắn cúi người chụp hai tay lại với nhau, đến khi hắn mở tay ra, mỗi bên đã cầm một cây băng nhỏ, sắc nhọn trong suốt, đoạn vung tay ném về phía con bạch tuộc.

Con bạch tuộc lúc này vừa mới trôi lên mặt nước, hiển nhiên là không ngờ lại có một con người dám tấn công nó trước, hai cây băng lại bắn tới rất đột ngột, con bạch tuộc khổng lồ còn chưa định thần lại đã bị chúng trước sau đâm vào đầu và xúc tu. Hai mũi băng cực kỳ sắc nhọn, nhưng rõ ràng là sức ném của Garnier không đủ mạnh nên chỉ đâm vào da con bạch tuộc mấy phân rồi dừng lại, không hề gây cho nó thương tổn quá lớn.

Bạch tuộc bị hai cây băng bắn trúng mới tỉnh táo lại, nó chợt phát ra một tiếng rống chấn động lòng người, cũng không chờ Garnier tiếp tục công kích, nó đã nhanh chóng lao về phía bờ, mấy chiếc xúc tu như roi quất đánh thẳng về phía Garnier, xem uy thế khủng khiếp của xúc tu, nếu đánh trúng thân thể thì chắc chắn sẽ phải chết, vì thế Garnier lập tức hô lớn:

- Trịnh Xá! Cứu ta!

Trịnh Xá thở dài, hẳn cuối cùng cũng hiểu tại sao Garnier lại cùng hắn kết minh, đạo lý kỳ thực rất đơn giản, đòn tấn công của tên này có khuyết điểm trí mạng, đó là ngoài cần năng lượng thạch ra, giữa tấn công và phòng ngự có sơ hở quá lớn, cho nên nhìn qua có vẻ công kích rất mạnh nhưng đồng thời cũng phải gánh chịu nguy hiểm rất lớn, đây mới là nguyên nhân Garnier tìm hắn kết minh, bởi vì tên này cần có người cùng hắn gánh chịu phần nguy hiểm đó.

Trịnh Xá cũng không trốn tránh trách nhiệm, nếu đã đáp ứng đồng minh, vậy hắn nhất định phải hoàn thành nghĩa vụ của mình, khi xúc tu của con bạch tuộc khổng lồ đánh tới, hắn đã bước tới một bước chắn trước người Garnier, sau đó Hồ hồn liền tiếp chém tới, chiếc xúc tu lập tức đứt làm mấy đoạn. Tiếp theo hắn càng không dừng lại, nâng Hồ hồn đao đánh thẳng về phía con bạch tuộc khổng lồ, đao mang của Hồ hồn dài khoảng hơn mười mét, nếu chém trúng một nửa bên thân con bạch tuộc sẽ bị chém thành hai đoạn.

Không ngờ rằng Gandalf bỗng hét lên:

- Cẩn thận, mau tránh đi!

Hóa ra khi Trịnh Xá bỏ ra một đao, bên người con bạch tuộc bỗng hiện ra mấy cột nước trôi nổi, đến khi Trịnh Xá chém tới, những tia nước cũng bắn thẳng về phía hắn, nếu đao này bổ trúng thì những tia cũng chắc chắn có thể đồng thời xuyên thủng cả Trịnh Xá lẫn Garnier. Vì vậy Trịnh Xá trong sự kinh hãi chỉ có thể hồi đao ngăn cản, đao mang dài hơn mười mét trên Hồ hồn cũng thuận thế chắn trước mặt hai người, chát chát mấy tiếng, tất cả các tia nước đều bắn trúng đao mang.

Trịnh Xá thoáng sửng sốt, hẳn giống như phát hiện ra chuyện gì đó rất quái lạ, cứ ngây ngốc nhìn Hồ hồn đao trong tay mình, còn con bạch tuộc thì không hề dừng lại, xúc tu của nó bắt đầu từ bốn phương tám hướng cuốn tới chỗ mọi người. Tiếng dây cũng chọt vang lên, Legolas cùng Trương Hằng đồng thời phát tên, cả hai người đều dùng hai mũi Bạo liệt tiễn, bốn mũi tên va chạm trên không trung rồi phát nổ, tiếp đó dùng tốc độ mắt thường không thể theo kịp xuyên thẳng vào cơ thể bạch tuộc, uy lực to lớn còn không hoàn toàn đình chỉ, hai mũi tên phá thủng thân mình nó, chui ra từ bên cạnh.

Mất thấy Bạch tuộc bị thương nặng nhưng Trịnh Xá không ngờ lại đứng nhìn chằm chằm vào Hồ hồn, Garnier hét lớn một tiếng lao tới, mặt hồ chỗ hắn đạp lên lập tức đóng thành băng, chỉ sau vài bước đã xông tới trước mặt con bạch tuộc. Chỉ thấy hắn nghiêng rằng, cả người cứ như vậy đâm vào con bạch tuộc, trước khi những chiếc xúc tu kịp đánh tới, hắn đã chạm vào da nó, thân thể bạch tuộc chỗ đó lập tức nhanh chóng đóng băng, tới đa chỉ mất mấy giây, thân thể con bạch tuộc đã có một phần tư hoàn toàn biến thành băng.

Chuyện tiếp theo cũng rất dễ xử lý, bị trọng thương rồi lại bị đóng băng, con bạch tuộc rất nhanh chóng bị mọi người giải quyết còn Garnier cũng theo sở nguyện giết được nó, theo như lời hắn nói thì hắn được 3000 điểm thưởng, một chi tiết cấp C, hơn nữa trong cơ thể nó còn lấy được một viên năng lượng hạch cấp C, thuộc tính cũng là thủy, tên này lập tức cười không ngậm miệng lại được.

Lúc này Trịnh Xá còn đang ngây ngốc nhìn chằm chằm vào Hồ hồn đao, Sở Hiên đã ngồi xuống cạnh hắn, trên tay cầm một loại quả cây trắng như tuyết, đây là đặc sản trong thế giới Lord of the Rings, tên gọi là tuyết quả, mang vị ngọt dịu mát, màu trắng như ngọc như tuyết cũng khiến nó trông cũng rất đẹp mắt nên loại quả này tự nhiên trở thành thức ăn chính của Sở Hiên, hắn vừa ăn tuyết quả vừa nói:

-Hiệp nghị giữa ngươi và Garnier ta cũng biết, tuy là ngươi bị lợi dụng nhưng với thực lực của ngươi hẳn cũng không phải chịu thua thiệt, hơn nữa còn có thể thuận tiện tăng hảo cảm của Bắc Băng Châu đội, cho nên ta cũng không ngăn cản ngươi... Bất quá, khiến ta rất tò mò là, chuyện gì khiến ngươi đến cả điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình tới tay cũng không cần vậy? Cứ đứng ở đây nhìn Hồ hồn đao, ta cần trước tiên được nhận rõ tin tức, vậy sau đó mới có thể tính toán và sắp xếp được.

Trịnh Xá bấy giờ mới mừng rỡ hô lên một tiếng, hẳn cười ha ha âm ỹ, mặc kệ người xung quanh đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hắn giật vòng cổ long tinh đang đeo xuống, tiếp đó quay sang Sở Hiên nói:

- Ngươi lấy coilgun bắn thử ta một chút.

Sở Hiên ừ hử một tiếng, cũng không khách khí rung tay một cái coilgun lập tức xuất hiện, tiếp đó trực tiếp đưa súng chìa vào đầu Trịnh Xá. Trịnh Xá vừa mới nâng Hồ hồn đao lên đã thấy coilgun nhắm thẳng vào mình, bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch, phải vội vàng nói:

- Chờ, chờ một lát, ít nhất cũng phải để ta chuẩn bị một chút đã chứ? Bao giờ ta ra hiệu người hãy nổ súng. Vừa dứt lời, Trịnh Xá đã truyền một lượng lớn nội lực vào trong Hổ hồn, đao mang vô hình lập tức xuất hiện ngoài thân đao, cũng không biết Trịnh Xá làm cái gì, tiếp đó hắn nhìn Sở Hiên nói:

- Bắt đầu đi, cứ tự nhiên mà bắn!

Sở Hiên quả nhiên không biết khách khí là cái gì hết, hắn nâng súng bắn từng phát một, phát nào cũng bắn vào chính giữa đầu Trịnh Xá, nhưng lại bị một tầng vô hình ngăn cản. Uy lực của coilgun mặc dù không so được với súng ngắn Gauss của Zero nhưng cũng đủ khiến người ta phải sợ hãi, trong Starship Trooper bắn giết bộ cực kỳ dễ dàng, lúc này lại không thể bắn tới người Trịnh Xá. Sau khi bắn khoảng mười phát, Sở Hiên trực tiếp dừng lại, hắn nhíu mày nhìn Trịnh Xá, một lúc sau mới nói:

- Vòng bảo vệ khi bị công kích sẽ hiện hình, vì thế không thể là trong Hổ hồn đao có ẩn chứa công năng bảo vệ, khả năng duy nhất là... Người thay đổi hình dạng của Hổ hồn đao mang, sau đó hình thành vòng đao mang vô hình bảo vệ bản thân?

Trịnh Xá cười lớn đáp:

- Không sai, chính là như vậy, vừa rồi khi con bạch tuộc bắn nước tấn công ta, trong lúc vô ý ta liền mở rộng đao mang, vì thế ta nghĩ đao mang này có thể do ý chí của ta mà thay đổi hình dạng không, ai mà biết vậy mà lại đúng là như thế, ha ha, cứ như vậy ta không phải vô địch rồi sao? Chỉ cần dùng đao mang bảo vệ toàn thân, tiếp đó lại dùng Bạo tạc cùng Hủy diệt đi tấn công, ha ha ha, ta sẽ là thiên hạ vô địch...

Nói đoạn hắn lại cười ha hả.

Sở Hiên bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, không hiểu vì sao, hắn luôn luôn không có cảm giác đau đớn lúc này lại đột nhiên cảm thấy đầu mình có chút khác lạ, vì thế chỉ có thể:

- Vừa rồi người dùng đao mang bao phủ toàn thân mất bao nhiêu thời gian?

Trịnh Xá ngắt người, suy nghĩ một thoáng rồi đáp:

- Đại khái là hơn một giây, chắc chắn không quá hai giây.

Sở Hiên gật gật đầu hỏi tiếp:

- Muốn dùng đao mang bao phủ toàn thân người cần tiêu hao bao nhiêu nội lực?

-Đại khái khoảng 20%...

Trịnh Xá càng đáp càng chột dạ, trong lòng cũng thầm nhận ra khuyết điểm của phương pháp sử dụng đao mang này.

Sở Hiên tiếp tục lạnh nhạt nói:

- Nội lực của người một khi biến thành đao mang chỉ có thể mặc cho nó tự biến mất, không thể từ đao mang chuyển lại thành nội lực, chuyện này trước đây người đã từng nói phải không? Mà thời gian đao mang duy trì cũng không quá mười giây, nói cách khác, tay bắn tỉa cấp bậc như Zero, cung tiễn thủ đẳng cấp Trương Hằng, đều là khắc tinh với chiêu này của người, chỉ cần thời gian gián đoạn hơn một giây đó bị họ phát hiện được thì người chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì. Cũng như vậy, đao mang này thật sự là cực kỳ cứng cỏi nhưng cũng từng có trường hợp nó bị phá vỡ đúng không? Nếu như địch nhân có loại đao cụ mà pháp truyền thuyết như vậy, người cũng chắc chắn phải chết...

Trịnh Xá lập tức chán nản, cười khổ nói:

- Ta vốn cứ tưởng rằng sử dụng đao mang như vậy sẽ càng thêm hiệu quả, ai mà biết hóa ra cũng chỉ toàn là gân gà, ai... Ta vừa rồi đã quá đắc ý vong hình rồi.

-Cũng không phải là gân gà, trong mười giây trước khi đao mang biến mất sức chiến đấu của người ít nhất cũng có thể được đề cao gấp đôi, hơn nữa đây cũng là một kỹ năng tốt để nâng cao cơ hội sống sót... Cố gắng tăng nhanh tốc độ sử dụng nó đi, nếu có thể giảm tốc độ xuống còn khoảng 0,5 giây thì khuyết điểm lớn nhất sẽ không còn, người chỉ cần đề phòng công kích quá mạnh cùng công kích loại ma pháp truyền thuyết là được... Cố gắng đi, Trịnh Xá.

Sở Hiền không ngờ lại không nói chuyện cay nghiệt như bình thường, ngược lại, cực kỳ hiếm thấy đi an ủi Trịnh Xá, đúng lúc này, mấy người Gandalf cách đó không xa đã gọi bọn họ lại, nguyên là Frodo theo như kịch bản phim nghĩ ra được đáp án câu đố trên cánh cửa, chuyển từ "bằng hữu" thành tiếng người Elf đọc ra, cánh cửa dẫn vào đường hầm Moria cuối cùng cũng mở ra trước mắt mọi người...

416. Kho Báu Và... Giết Giết Giết (1)

Thế giới Lord of the Rings cũng giống như rất nhiều loại thế giới huyền ảo khác, người Elf cũng là sinh vật cao quý mỹ lệ, người lùn cũng là sinh vật thích đào bới. Đương nhiên, nói như vậy không khỏi có chút không được chi tiết rõ ràng, cũng có chút áp đặt chủ quan, nhưng người lùn đúng là sinh vật thích tìm kiếm quặng mỏ dưới lòng đất, những khoáng thạch trân quý chính là niềm vui lớn nhất của họ khi đào bới.

Đường hầm Moria cũng là sản phẩm của sở thích này, độ dài của đường hầm này không ngờ xuyên qua cả dãy núi Caradhras, theo như lời Gandalf nói thì bọn họ phải đi trong đường hầm này năm ngày năm đêm mới tới được đầu bên kia. Khoảng cách như vậy đừng nói trong thế giới này đã là cực kỳ khoa trương, cho dù trong thế giới hiện thực cũng đủ kinh khủng, một con đường thông qua núi phải đi mất năm ngày năm đêm, hơn nữa hoàn toàn là dựa vào sức người đào móc từng chút từng chút một...

-Mọi người sẽ rất nhanh chóng được chứng kiến sự nhiệt tình của người lùn chúng ta, ha ha...

Gimli đi đầu đội ngũ, hần vừa đi vừa nói:

-Lửa cháy bập bùng, bia tươi mát lạnh, thịt nướng thơm lừng. Ha ha, đây là nhà của anh họ Balin ta, sao có thể chỉ là một đường hầm chứ?

Lúc này Gandalf đã nâng pháp trượng lên, cũng không biết ông ta làm thế nào, trên pháp trượng tỏa ra một luồng sáng nhu hòa chiếu sáng cả lối vào đường hầm.

-....Nơi đây quả thật không phải là một đường hầm gì cả, nó là một lăng mộ!

Boromir nhìn quanh một chút rồi trầm giọng nói.

Trước lối vào đường hầm, trên mặt đất đầy xác chết đã hóa thành xương khô, trong đó phần lớn đều là xác của người lùn, một phần nhỏ khác thì nhìn có chút vụn vẹo, tựa hồ là một số sinh vật hiếm thấy, nơi đây quả thật nên gọi là đường hầm thì chính xác hơn.

-Không, không... Không!

Gimli lập tức sững sờ, hần gào lên thảm thiết, lao về phía những hài cốt kia.

Legolas vẫn luôn là một trong những người bình tĩnh nhất, hần rút một mũi tên trên một cái xác, xem xét hai lượt lập tức hét lớn:

- Quân Orc!

Nói đoạn hần ném mũi tên, trực tiếp giương cung nhằm vào bóng tối.

Những người còn lại cũng tự lấy vũ khí của mình ta, Boromir vừa rút gươm vừa quát:

- Chính vì thế, chúng ta căn bản không nên tới đây, phải đi qua Rohan, chỉ ở đó chúng ta mới có thể an toàn vượt qua dãy núi Caradhras.

Garnier cùng Trịnh Xá nhìn nhau, hai người trong lòng đều thầm hô hồng bét, vốn theo trong kịch bản, cánh cửa trên vách núi đã bị con bạch tuộc khổng lồ phá nát, làm họ không thể không tiếp tục đi vào trong đường hầm, nhưng hiện tại cánh cửa vẫn được giữ gìn nguyên vẹn, bạch tuộc lại bị mọi người giết chết nên bọn họ nếu muốn lui cũng tùy lúc có thể quay lại, nhưng thế không phải kế hoạch của hai người sẽ hoàn toàn uống phỉ sao?

Garnier vội vàng nói:

- Nhưng đường qua Rohan thật sự quá nguy hiểm, trong đường hầm này dù sao cũng không phải đối mặt với cả đội quân bao vây công kích đúng không? Nếu chúng đi qua chỗ đó bị Saruman phát hiện, không, là

nhất định sẽ bị phát hiện, nói như vậy, chúng ta không phải đến cả trốn cũng trốn không thoát sao? Huống hồ đường hầm này lớn như vậy, chúng ta chỉ cần yên lặng đi qua, không nhất định sẽ bị quân Orc phát hiện đâu.

Gandalf nhú mào đang định nói gì đó, Trính Xá đã kéo dây cương lao về phía trước, tốc độ khô lâu chiến mã cực nhanh, hơn nữa trong đường hầm cũng hoàn toàn không có trở ngại, cứ như vậy nhanh chóng biến mất trong bóng tối. Mấy chục giây sau, ngọn lửa màu đỏ máu mới lại xuất hiện, còn Trính Xá vừa lộ ra lập tức cao giọng nói:

- Bên trong không có gì cả, một tên lính Orc cũng không thấy!

Điều này khiến mấy người Gandalf trở nên chần chừ, Nyos đột nhiên lên tiếng:

- Như vậy đi, vẫn để người giữ chiếc nhẫn quyết định, đi qua đường hầm yên tĩnh này hay là rời khỏi đây, trốn dưới ánh mắt Saruman lên lút vượt qua, Frodo, cậu quyết định đi.

Trong câu này rõ ràng là có cạm bẫy, đầu tiên Nyos nói rằng đường hầm này là nơi yên tĩnh, mặc dù hiện tại đúng là cực kỳ yên tĩnh nhưng trong đó lại ẩn tàng nguy hiểm, tiếp theo hắn biến lối qua Rohan thành dưới tầm mắt của Saruman, mặc dù chỗ đó thật sự rất gần với Isengard, nhưng khoảng cách giữa hai bên cũng không thể gần đến mức như vậy, chỉ là bị hoàn cảnh hiện tại ảnh hưởng, mấy người Gandalf cũng chẳng chú ý tới cạm bẫy trong đó.

Frodo nhìn những người xung quanh rồi lại nhìn xuống các bộ hài cốt dưới chân, một lúc lâu sau mới nói:

- Chúng ta... chúng ta đi qua lối này thôi, mọi người nhỏ giọng một chút hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm gì, ma pháp của Saruman nếu muốn tránh cũng không tránh nổi... Chúng ta cứ theo đường hầm này mà đi thôi.

Vì thế hướng đi của đoàn đội được quyết định như vậy, tiếp tục xâm nhập vào đường hầm, bao giờ vượt qua nó thì thôi...

Garnier cũng Trính Xá lại nảy sinh nghi ngờ, tên Nyos này tự dưng lại giúp đỡ họ là có ý gì, mà Nyos cũng không khách khí tới cạnh hai người hạ giọng nói:

- Hiệp nghị giữa các người ta đại khái cũng đã biết rồi, những lời khác cũng không phải nói nhiều, kẻ biết sẽ có phần, những kim loại trân quý như mithril hoán đổi ở chỗ Chủ Thần quá đắt, vì thế Nam Viêm Châu đội bọn ta cũng phải có một phần. Đương nhiên, bọn ta không cần quá nhiều, chỉ cần một phần tư là được, ba phần tư còn lại các người chia nhau là được, ai có công lớn nhất lấy được số kim loại này người đó nhận được nhiều nhất, các người thấy sao?

Hai người Trính Xá lại đưa mắt nhìn nhau, Trính Xá bấy giờ mới đáp:

- Nếu các người cũng muốn tham gia hiệp nghị này thì cũng phải bỏ sức lực ra mới được, trong lúc nguy hiểm, bọn ta đều phải dốc toàn lực chiến đấu, đồng thời phải hỗ trợ lẫn nhau bảo vệ đội viên, nếu là như vậy.... Nam Viêm Châu đội cũng sẽ được hưởng một phần.

Nyos mỉm cười nói:

- Đó là đương nhiên, yên tâm đi, khi cần chiến đấu tất cả thành viên trong đội ta sẽ không rút lui, đến lúc tất yếu ta cũng sẽ tham gia chiến đấu, chính là như vậy...

TạmTạm

* * y

(kilogram, ko phải cân tàu) mithril, hai ounce allugist, có thể lấy được những thứ này hay không, tất cả trông cậy vào người.

Nyos khoát tay đáp.

Mithril mật độ không lớn nên rất nhẹ, một cân khoảng bằng chiếc áo giáp của Frodo, hơn nữa áo giáp của Frodo còn có pha các thứ kim loại khác, mà ở đây lại là một cân mithril tinh chế 100%, nếu hoán đổi ở chỗ Chủ Thần, giá trị không dưới hai, ba mươi nghìn điểm, cũng đủ để hẩn chế tạo mấy chục chiếc nhẫn dự trữ năng lượng mà vẫn còn thừa.

-Liều thôi! Phú quý hiểm trung cầu, hơn nữa có khô lâu ác mộng, chỗ đó với ta khác gì đường lớn bằng phẳng? Chỉ sợ tình huống so với trong kịch bản gốc còn nguy hiểm hơn, quân Orc, còn cả Balrog thực lực đều không rõ...

Trịnh Xá thở dài nói, một là thực lực Balrog còn chưa biết mạnh yếu thế nào, nếu Chủ Thần để bọn họ an toàn vượt qua đoạn đường này mới là quái lạ, vì thế rất có thể Balrog sẽ vô cùng cường đại. Thứ hai là nếu Balrog lợi hại như vậy thì hẩn lại càng không có lý do bỏ qua Balrog đi lấy cái khoáng sản gì đó kia, hẩn cũng muốn giết Balrog đoạt lấy năng lượng thạch cùng điểm thưởng các loại.

Garnier hiển nhiên cũng hiểu sự cố kị của Trịnh Xá, hẩn khẽ cắn môi nói:

- Vậy thế này, chỉ cần người đi lấy số khoáng sản đó, ta cùng Nyos đều chỉ cần một phần tư, ngoài ra khi người không ở đây bọn ta cũng sẽ bảo vệ đồng đội của người. Một cái nữa, ta và Nyos lấy năng lượng thạch thuộc tính hỏa cũng không có tác dụng gì, nếu bọn ta giết Balrog... năng lượng thạch sẽ là của người, nếu là người giết nó, năng lượng thạch vẫn là của người, như vậy được chứ?

-Được, như vậy đến lúc đó...

Trịnh Xá cũng nghiêng răng đáp ứng, nhưng không đợi hấp kịp nói tiếp, một tiếng vang âm ỹ khiến ba người giật mình, hóa ra là một gã hobbit không cẩn thận đẩy một bộ xương rơi xuống giếng sâu, âm thanh cơ hồ vang vọng khắp Moria. Nhất thời tất cả mọi người đều ngừng lời, một lúc lâu sau tiếng vang mới dừng lại, nhưng tiếp theo đó, từ bốn phía truyền đến tiếng trống, đó là tiếng trống của quân Orc, bên trong mơ hồ mang theo tiếng gào rống....

418. Kho Báu Và... Giết Giết Giết (3)

-Lũ Orc!

Legolas hung hăng phun ra một câu, loáng cái đã rút cung tên ra, cùng làm động tác tương tự còn có Aragorn và Boromir, đặc biệt là Boromir, hẩn dẫn đầu chạy tới cửa ra vào nhưng khi vừa đến nơi, một mũi tên đã sượt qua mũi hẩn, nếu nhích lên thêm nửa phân nữa thì đừng nghĩ đến chuyện giữ lại được cái mũi.

Aragorn vội vàng cùng Boromir chuẩn bị đóng cửa lại, Trịnh Xá trong lòng máy động lập tức hô lớn:

- Chờ chút, để ta ra ngoài đã!

Nói đoạn, hẩn xoay người nhảy lên khô lâu chiến mã, chỉ thấy hẩn kéo cương, khô lâu chiến mã nhảy dựng dậy, rít lên một tiếng lao thẳng ra ngoài.

Ngọn lửa màu đỏ máu từ bốn vó cùng đôi mắt chiến mã phun ra, Trịnh Xá vừa điều khiển khô lâu chiến mã vừa chuyển nội lực vào trong Hổ hồn đao, đao mang dưới sự điều khiển của ý chí nhanh chóng bao trùm cơ thể hẩn cùng toàn thân chiến mã. Vừa chạy ra khỏi cửa, mấy mũi tên đã bắn tới trước mặt nhưng khi bắn trúng đao mang lập tức tan vỡ, mà Trịnh Xá càng không dừng lại, nhìn bốn phương tám hướng đều là quái vật xấu xí hình người, hẩn không hề tránh né, cứ như vậy lao tới.

Âm thanh chát chát vang lên liên tục, những tên lính Orc bị Trịnh Xá đâm trúng lập tức vỡ tan, đao mang gần như đã hoàn toàn thay đổi hình dạng nhưng uy lực của nó vẫn như cũ không hề thay đổi vì thế đối mặt với một lượng lớn sinh vật yếu ớt, khổng chế khô lâu chiến mã lao bừa như thế, sức chiến ngược lại càng được tăng thêm. Dù sao thì hiện tại hẩn chạm vào là bị thương, đâm vào là chết, trên mặt đất nhất thời bị phá ra một con đường máu.

Nhưng sức mạnh của lũ Orc quả nhiên là rất mạnh, thế giới Lord of the Rings không chỉ có nhân vật kịch bản mạnh lên mà sức mạnh của Orc cũng được tăng cường, ít nhất theo phỏng đoán của Trịnh Xá, sức mạnh của đám Orc này phải hơn người bình thường từ ba đến năm lần. Mặc dù phương diện tốc độ thì chậm hơn người bình thường một chút nhưng đối với cái kiểu lao ầm ầm của Trịnh Xá thì sức mạnh như thế vừa khéo là khắc tinh của hắn, quả nhiên, sau khi đâm chết mấy chục tên Orc, tốc độ khô lâu chiến mã đã bắt đầu chậm lại.

-Được!

Trịnh Xá quát lớn một tiếng, hần vọt kéo cương điều khiển chiến mã nhảy lên, trong lúc nhảy hần thoáng nhìn thấy một lượng lớn Orc cùng mấy con quái vật hình người cao tới gần bốn mét đã lao vào trong phòng. Có điều, hiện tại hần cũng không có thời gian mà suy nghĩ, khô lâu chiến mã nhảy lên một cây cột, tiếp đó thuận theo thân cột chạy mấy mét rồi xoay người hướng về phía đám Orc đang chạy phía dưới.

-Đi thôi! Giết!

Trịnh Xá liều mạng truyền nội lực vào trong Hồ hồn đao, lập tức đao mang kéo dài tới hơn hai mươi mét, tiếp đó hần điều khiển khô lâu chiến mã từ trên cột đá lao thẳng xuống. Mặc dù Hồ hồn không thể mở rộng vòng đao mang bảo vệ ở bên ngoài nhưng đao mang trên tay lại có thể, vì thế khi hần lao tới liền vung ngang Hồ hồn đao bên thân chiến mã, quét qua một vòng ít nhất cũng có hơn trăm lính Orc bị cắt thành hai đoạn, còn hần sau khi chạy một đoạn đường liền xoay người lại lao về phía sau, quân Orc bên này cũng bị cắt đôi, mặt đất lập tức rải đầy thi thể, tất cả đám Orc trong phạm vi mấy chục mét xung quanh hần đều chết sạch, mà những tên ở xa hơn thì cũng bị dọa khiếp, không ai dám tới gần.

Trịnh Xá hít sâu mấy hơi, xông pha đánh giết như vậy quả thật là rất đã tay nhưng đối phó với sinh vật thực lực cường đại có thể sẽ không có tác dụng gì, ví dụ như đối mặt với chính Ringwraith hợp nhất hần lao tới như vậy thuần túy là đi tìm chết. Ngoài, xông tới như thế còn có một khuyết điểm tri mạng, đó là nội lực tiêu hao quá nhanh, chỉ một lượt vừa rồi nội lực của hần đã tiêu hao hơn một nửa, nếu hần không có nhẫn mithril đủ bổ sung năng lượng thì có đánh chết hần cũng không dám giữa đại quân lao ầm ầm như vậy, nếu chỉ trong một cuộc hỗn chiến nhỏ thì còn được.

Đúng lúc Trịnh Xá đang dừng lại lấy hơi, đột nhiên trong phòng bỗng vang lên tiếng súng, mà còn là tiếng coilgun, phải biết rằng trong thế giới Lord of the Rings, vũ khí công nghệ cao vô hiệu đối với nhân vật trong phim, chẳng lẽ khi hần rời đi Nam Viêm Châu đội hoặc Bắc Băng Châu đội đột nhiên tập kích?

Nghĩ đến đây Trịnh Xá cũng không dám tiếp tục đánh nữa, kéo cương điều khiển khô lâu chiến mã lao về phía căn phòng, trên đường đi lính Orc không tránh kịp đều bị đâm chết tức khắc, vì vậy hần không cần tốn nhiều sức lực đã tiến vào trong phòng. Không đợi hần nhìn thấy đội viên cùng nhân vật trong phim, một con Troll to lớn đã cầm gậy đánh tới, đây là một loại quái vật hình người khổng lồ, cao gần bốn mét, mặc dù rất ngu ngốc nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ, nghe tiếng gậy vun vút có thể ước chừng sức mạnh của loại quái vật này ít nhất cũng gấp hai mươi lần người thường, ngang bằng với Trịnh Xá trong trạng thái Bạo tạc.

Trịnh Xá trong lòng vội vã, hần truyền thêm năng lượng vampire vào khô lâu chiến mã, chịu kích thích, tốc độ của nó lại tăng thêm vài phần, trước khi cây gậy đánh xuống đã đâm sâu vào bụng Troll, ầm một tiếng con Troll bị đâm tan nát còn Trịnh Xá cũng bị phản lực đến thăm, suýt nữa thì ngã khỏi yên ngựa.

Đến khi hần lắc lắc đầu nhìn kỹ lại thì thấy Sở Hiền quả nhiên đang cầm hai khẩu coilgun vung ra xung quanh, mỗi lần công kích đều bắn trúng một tên Orc lao tới chỗ hần, dưới chân hần đã bày la liệt thi thể. Đến khi lũ Orc xông tới đã chết sạch, hần bèn chấp tay lại, hai băng đạn rỗng rơi xuống, tiếp đó hai khẩu coilgun tự động rút vào trong tay áo, động tác như hành vân lưu thủy, không biết là hần đã phải tập luyện bao nhiêu lần.

-Ách! Đó là coilgun mà?

Trịnh Xá ngây ngốc hỏi, hần không để ý rằng đã không còn quân Orc tiến vào phòng, mà những tên ở bên trong thì đã chết sạch không còn một mống.

-Ừm... Người không nhìn nhầm, là coilgun.

Sở Hiên thần nhiên gật đầu đồng thời ngồi xuống bắt đầu cẩn thận xem xét thi thể lũ Orc dưới chân, một lúc lâu sau lại quay sang cái xác khổng lồ của Troll.

-Nhưng chuyện này là không thể mà? Vũ khí công nghệ cao không phải không thể sử dụng sao?

Trịnh Xá kêu lên ngạc nhiên, những người có kinh nghiệm còn lại cũng đều nhìn về phía này, trong các đội đều có vũ khí công nghệ cao cùng nhân tài sử dụng vũ khí công nghệ cao của riêng mình, nếu thật sự có thể sử dụng vũ khí công nghệ cao trong thế giới này thì sức chiến đấu của họ trong nháy mắt sẽ được đề cao rất nhiều, hơn nữa rất nhiều phương diện càng thêm nắm chắc, ví dụ như sử dụng công cụ giao thông kỹ thuật cao đưa nhân vật trong phim vượt qua cửa ải khó khăn.

Sở Hiên gật đầu nói:

- Không sai, vũ khí công nghệ cao không thể sử dụng, điểm ấy vẫn không sai, vì thế ta thử nghiệm một chút, kết hợp vũ khí công nghệ cao với ma pháp... Ở Rivendell ta nhờ quốc vương người Elf khắc một ít ký hiệu lên băng đạn coilgun, khi bắn sẽ mang theo năng lượng sinh mệnh, không ngờ đạn mang theo năng lượng sinh mệnh lại có thể sử dụng...

-Nói như vậy...

Trịnh Xá trong lòng chợt động, bấy giờ hắn mới nhớ lại chuyện Sở Hiên đi thương lượng với Hạo Thiên, nếu nói như vậy, chẳng lẽ đây chính là chuyện bọn họ đang bàn bạc, hơn nữa nếu vũ khí của Sở Hiên có thể sử dụng biện pháp gắn thêm năng lượng sinh mệnh này... Đạn của Zero cũng khắc loại ký hiệu này, khi đó không phải súng ngắm Gauss sẽ trở thành vương bài siêu cấp để ám sát nhân vật trong phim sao?

Gandalf đột nhiên lên tiếng:

- Bây giờ không phải là lúc để nói những chuyện này, chúng ta phải nhanh chóng tới cầu Khazad-dûm! Mọi người mau lên một chút!

Trịnh Xá cũng biết hiện tại đúng là không phải lúc để nói chuyện này, hắn gật đầu điều khiển chiến mã lao ra ngoài, vừa bước ra đã có mấy mũi tên bắn trúng vòng đao mang bảo vệ quanh hắn, mặc dù mũi tên vỡ tan nhưng đồng thời vòng bảo vệ cũng có chút bất ổn, không phải do uy lực tên quá lớn mà là thời gian duy trì vòng bảo vệ đã sắp đến giới hạn.

Trịnh Xá vội vàng lui lại vào phòng, hủy bỏ đao mang sau đó lại truyền nội lực hình thành một vòng đao mang bảo hộ mới, tiếp theo hắn vung Hồ hồn lao thẳng ra ngoài, hơn mười tên Orc chưa kịp phản ứng lại đã trực tiếp bị chém làm hai đoạn, khi ấy sau lưng Trịnh Xá mọi người mới chạy ra theo.

Chỉ thấy từ trên những cột đá bắt đầu có vô số tên Orc bò xuống, xung quanh đại điện cũng đông đặc toàn lính Orc, số lượng đơn giản là quá nhiều, chỉ trong điện thôi ít nhất cũng phải tới mấy nghìn tên, nhất thời tất cả mọi người trừ các thành viên tiểu đội luân hồi đều thầm kêu khổ. Tuy vậy họ cũng chẳng có cách nào, chỉ biết liều mạng chạy tới, còn Trịnh Xá thì càng giục ngựa chạy trước, dính cơ động của khô lâu chiến mã lập tức được thể hiện rõ rệt, bất kỳ tên Orc nào có ý đồ tới gần mọi người đều trực tiếp bị Trịnh Xá chém đôi, quãng đường không quá trăm mét nhưng không biết có bao nhiêu lính Orc bị Trịnh Xá giết chết, mà sức chiến đấu của Sở Hiên cũng đã phục hồi, mặc dù Gun kata của hắn không có phòng ngự nhưng trong quần chiến lại có lợi thế trời cho, cũng không thể tính nổi bao nhiêu kẻ đã chết dưới súng của hắn.

Theo kịch bản phim gốc, đến khi mọi người sắp bị lũ Orc vây chết thì tiếng gầm của Balrog sẽ truyền tới, tiếp đó đám Orc bắt đầu bỏ chạy tứ tán, mà lúc này không đợi lũ Orc kịp bao vây, một tiếng gầm dữ tợn đã vang lên... Balrog đã thức tỉnh!

Vốn lũ Orc còn đang liều mạng tấn công mọi người nhưng âm thanh này vừa xuất hiện chúng lập tức ngừng lại, giống như gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng, tất cả đều quay đầu lại nhìn. Đó là thông đạo lúc trước đoàn đội tiến vào, giờ phút này chỗ đó ngập tràn lửa đỏ, không đợi đám Orc kịp chạy trốn, mấy luồng lửa đột nhiên bùng lên, không gian trong phạm vi mấy chục mét vuông đều bị ngọn lửa bao trùm, một sinh vật khổng lồ xuất hiện giữa ngọn lửa, nó há mồm phun một luồng lửa quét tới, hơn nghìn tên Orc ở cạnh nó không kịp kêu lên một tiếng lập tức biến thành tro bụi, kể cả mọi người đứng cách xa đó cũng có thể cảm nhận được sức nóng khủng bố.

-Balrog... Ác ma từ thời viễn cổ, sinh vật có thể đối kháng với thần... Mau chạy đi!

Gandalf hét lên, dẫn mọi người chạy sang đầu kia đại điện, Balrog thì đang tàn sát đám Orc, tựa hồ cũng không chú ý tới mọi người....

419. Ác Ma Viễn Cổ... Đồi Thủ Thánh Nhân Từng Gặp (1)

Đúng lúc Gandalf hét lên chạy về phía sau thì trong đầu tất cả thành viên tiểu đội luân hồi có mặt tại chỗ đều vang lên một âm thanh.

"Balrog, sinh vật cường hân trời sinh có thể hấp dẫn năng lượng lưu động trong trời đất, thời gian sinh sản một trăm năm, đẻ con, mỗi lần mang thai, Balrog mẹ mỗi ngày cần tiêu thụ lượng thức ăn gấp năm lần trọng lượng cơ thể, là loài ăn thịt, cộng thêm hơi thở khi hô hấp mang theo kịch độc với loài người, là khắc tinh và tử địch lớn nhất của con người, đã bị tuyệt diệt... Giết chết Balrog không mang kịch độc, có 30% thực lực, nhận được 8000 điểm thưởng, một chỉ tiết kịch tình cấp A.... Nếu chạy trốn mỗi người bị trừ 3000 điểm..."

Đây là lời nói của Chủ Thần, nhưng đoạn thông báo này không khỏi khiến người ta cảm thấy quá khó hiểu, trước kia tiểu đội luân hồi từng chiến đấu với rất nhiều quái vật trong phim, thậm chí là loại mạnh mẽ hàng đầu nhưng Chủ Thần chưa từng thông báo nghiêm túc như vậy, thậm chí còn nêu rõ ràng lai lịch của Balrog cho mọi người. Ngoài ra, nghe ý tứ thì đây hoàn toàn không phải Balrog trong thế giới Lord of the Rings mà là sinh vật mà các thánh nhân khi sáng tạo ra Chủ Thần từng đối mặt, cũng là đại địch của loài người từng xuất hiện trên trái đất.

-Vậy là có ý gì? Balrog không kịch độc, 30% thực lực...

Richard của Nam Viêm Châu đội ngây ngốc hỏi.

Nyos lúc này đang cầm một thanh chocolate, hung hăng cắn một miếng, đáp:

- Chính là nói, Balrog này từng chiến đấu với thánh nhân mở cơ nhân tỏa tầng thứ năm, chúng ta lúc này đang đối mặt với một quái vật không mang kịch độc, có 30% thực lực của Balrog nguyên bản, Chủ Thần muốn chúng ta giết chết nó.

Một gã trong Bắc Băng Châu đội cũng nói:

- Không mang kịch độc, lại chỉ có 30% thực lực, vậy thì con Balrog này cũng chẳng lợi hại lắm phải không?

-Đúng thế! Người đi trước giết chết nó đi!

Nyos cười lạnh, nuốt miếng chocolate còn thừa trên tay rồi quay người bỏ chạy, mà chỗ mọi người vừa đứng lại càng thêm nóng bỏng.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, tiếng gào thảm trong miệng Balrog càng thêm kịch liệt, đặc biệt là sau khi bị chém đứt lồng ngực, ngọn lửa trong cơ thể nó giống như không để ý gì cả, liều mạng phóng ra, bộ dạng giống như sắp chết, mọi người nhất thời cùng lớn tiếng hoan hô.

Chỉ có Gandalf hô lớn:

- Không tốt, Balrog phát cuồng rồi. Không được đâu, không tiêu hao hết ngọn lửa, chút thương thế ấy còn không giết được nó!

Quả nhiên ngọn lửa Balrog phun ra càng lúc càng mãnh liệt, chỗ lồng ngực được luồng lửa này chống đỡ bắt đầu có dấu hiệu lạnh lại, theo tình hình này vết thương của nó rất có thể sẽ một lần nữa hồi phục, mà sau khi liều mạng công kích vừa rồi Trương Hằng đã ngã nhào xuống đất, Triệu Anh Không hai tay run rẩy, Legolas cũng giấu một tay sau lưng, bọn họ đã không thể làm lại một lần phối hợp như vừa rồi nữa.

-Đa tạ các người giúp ta trì hoãn nhiều thời gian như vậy. Ha ha, bây giờ cứ xem ta đi.

Một giọng nói đột nhiên vang lên, mặc dù nghe có vẻ kiêu ngạo nhưng đồng thời khi giọng nói vang lên, mọi người cũng cảm thấy nhiệt độ xung quanh bắt đầu hạ xuống, Garnier mà bọn họ không chú ý tới lúc trước đã phá băng bước ra, thân dưới hắn đã biến thành một luồng sương băng lơ lửng giữa không trung, thân thể nhìn qua cũng trong suốt như thủy tinh, phẳng phất như cơ thể được điêu khắc bằng băng, hắn cười nói:

- Thời đại Băng hà bản hoàn chỉnh, bây giờ tất cả giao cho ta đi, ha ha. Chiêu này uy lực tuy lớn nhưng thời gian chuẩn bị quá dài, cần phải hấp dẫn rất nhiều năng lượng, ha ha...

Trong tiếng cười, Garnier cả người xoay tròn, bay ra khỏi vòng bảo vệ của Gandalf.

Chiêu Thời đại Băng hà này sử dụng ba khối năng lượng thạch cấp C, nếu không mạnh một chút thì không khỏi lãng phí mất số chỉ tiết này, quả nhiên khi Garnier bay ra khỏi vòng bảo vệ, cả người hắn liền xoay trong, giống như hóa thành một cơn bão tuyết, đại diện đang nóng rực trong vài giây bắt đầu điên cuồng lạnh xuống. Mặt đất cùng các cây cột xung quanh bắt đầu đóng băng, lớp băng bao phủ bảo vệ lấy mọi người sau đó lại lan tràn ra bốn phía, trừ phạm vi bảy tám mét xung quanh Balrog không thể đóng băng được ra, chỉ sau chưa tới mười giây, cả đại diện rộng mấy nghìn mét vuông đã biến thành một tòa cung điện băng tuyết.

Trịnh Xá khi đến liền chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này, kỹ năng tự sáng tạo Thời đại Băng hà này quả thật bất phàm, hơn nữa Garnier lúc này toàn thân hóa thành băng tuyết, xem ra hắn nói có thể một mình khiêu chiến tiểu đội Thiên Thần cũng không phải là nói ngoa. Trịnh Xá trong lòng cảm thán không thôi, cũng cảm thấy trước đây mình đã quá tự đại, tự sáng tạo ra Bạo tạc cùng Hủy diệt đã cảm thấy mình là thiên hạ vô địch, ai mà biết những tiểu đội khác một khi tự sáng tạo kỹ năng cũng đều bất phàm, kỹ năng tự sáng tạo so với kỹ năng hoán đổi thật sự không phải chỉ mạnh hơn một phần, nửa phần, thứ có thể sử dụng một trăm phần trăm mới là đáng giá.

Garnier lại có khổ tự mình biết, Thời đại Băng hà bản hoàn chỉnh của hắn thời gian chuẩn bị dài, tiêu hao nhiều vật phẩm, thời gian duy trì ngắn, đây đều là khuyết điểm trí mạng, vì thế hắn mới sáng tạo ra Thời đại Băng hà bản đơn giản, chỉ sử dụng một viên năng lượng thạch, uy lực nhỏ đi vô số lần, nhưng thời gian chuẩn bị gần như không có, thời gian duy trì cũng dài hơn rất nhiều, chỉ là giờ phút này hắn đã như tên đã lên dây, không thành công thì phải bỏ mạng, cho nên không thể không sử dụng bản hoàn chỉnh, cực kỳ muốn kết thúc chiến đấu trong một phút.

Ai mà biết Balrog này còn mạnh mẽ vượt xa hắn tưởng tượng, ngọn lửa kia mặc dù nhìn qua đang bị băng tuyết đẩy lùi nhưng kỳ thật băng tuyết của hắn cũng không thể lấn thêm ngọn lửa một bước, cứ tiếp tục như vậy sau một phút nữa hắn chắc chắn phải chết. Nhưng lúc này hắn lại không thể quay vào trong vòng bảo vệ, đây là loại bảo vệ chỉ có thể ra không tiến vào được, vì thế hắn chỉ biết cắn răng chống chọi, đến khi thấy Trịnh Xá giục ngựa quay lại lập tức mừng như điên, gào lên:

- Trịnh Xá, cứu... Mau chém nó thành mấy đoạn, giảm bớt ngọn lửa xuống ta sẽ có thể đóng băng dập tắt!

Trịnh Xá điều khiển khô lâu chiến mã chạy tới, hắn đáp một tiếng rồi truyền nội lực vào trong Hổ hồn đao, biến đổi hình dạng đao mang bao phủ toàn thân, tiếp đó lại đẩy ra một đoạn đao mang nữa, kéo giạt cương

để chiến mã nhảy lên, nâng đao chém thẳng xuống đầu Balrog...

(*) Ngọn lửa của Anor: chỉ chiếc nhẫn mà Gandalf đeo, 1 trong 3 chiếc nhẫn quyền lực của tộc Elf, Narya - Ring of Fire.

Ngọn lửa của Udûn: chỉ Balrog, Udûn theo ngôn ngữ trong truyện của J.R.R.Tolkien có nghĩa là Hell, tên một thung lũng trong Mordor, hoặc cũng có thể hiểu là Utumno, lâu đài đầu tiên của Melkor, Chúa tể Bóng tối đầu tiên, khi Melkor còn sống, Sauron chỉ là một trong các học trò của hắn.

câu này lấy theo trong phim vì trong truyện tác giả chỉ viết có 1 nửa câu, đọc lên ko hiểu một cái gì hết

421. Ta Nhất Định Sẽ Trả Lại Người (1)

Choang một tiếng vang dội, đao này của Trịnh Xá không ngờ lại bị chặn đứng, ngọn lửa của Balrog tụ lại trên đầu nó hình thành một tấm khiên màu lam như thực chất, cứ như vậy ngạnh kháng đao mang công kích của Trịnh Xá, mà lúc này vết thương trên ngực nó đã sắp khôi phục hoàn hảo, bắt đầu từ từ đứng dậy.

Balrog ngẩng đầu lên trời gầm lên, hỏa diễm trên người càng trở nên nóng rực, đồng thời một viên ngọc màu trắng thuần khiết từ trong miệng nó chậm chậm bay ra, tiếp đó lơ lửng trên đỉnh đầu. Ngay lập tức, ngọn lửa màu xanh trên người nó không ngờ có xu hướng chuyển dần sang màu sáng trắng, nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt liên tăng cao mãnh liệt, cả đại điện đóng băng dần có dấu hiệu tan rã.

-Trịnh Xá! Ta phải bộc phát tiềm lực cuối cùng, còn có thể kiên trì ba mươi giây nữa, nếu không ta sẽ không có khả năng duy trì trạng thái này nữa... Dùng vũ khí của người chém nó thành mấy đoạn đi! Ta sẽ dùng khí tức băng giá mạnh nhất của Thời đại Băng hà đóng băng nó!

Garnier nếu nói là hết lên, không bằng gọi là kêu thảm, kêu thảm thật sự, lúc này hắn chính là băng tuyết, băng tuyết cũng là hắn, khi uy thế ngọn lửa mạnh lên, một khi băng tuyết tăng hết hắn sẽ phải chết, đây là khả năng tử vong duy nhất khi hắn sử dụng Thời đại Băng hà bản hoàn chỉnh, mà giờ phút này, Balrog chính là đang làm như vậy.

Trịnh Xá mặc dù dùng đao mang hộ thể những vẫn cảm giác được ngọn lửa kia nóng bỏng đến kinh khủng, đao mang có thể phòng ngự công kích thực thể nhưng không thể ngăn cản được nhiệt độ, vì thế hắn vừa rồi cũng bị sức nóng khủng bố bức lùi lại. Lúc này nghe Garnier nói như vậy, hắn chỉ có thể bắt đầu di chuyển để kéo lùi đầu lâu chiến mã lùi lại phía sau, tiến vào khi vực vẫn còn băng tuyết bao phủ hắn mới xoay người xuống ngựa.

Khi Trịnh Xá làm những việc này, mặc dù chỉ mấy hai ba giây nhưng Balrog ở bên kia lại có hành động mới, chỉ thấy nó lớn tiếng gầm thét, khoảng không trước mặt mờ ảo hiện một số ký hiệu và đồ hình kỳ lạ. Những ký hiệu và đồ hình này đều do ngọn lửa màu lam tổ hợp thành nên nhìn cũng không rõ ràng lắm nhưng khi chúng xuất hiện, vẻ mặt Gandalf lập tức đại biến.

-Mau cản nó lại, đó là hỏa thần gầm thét, sẽ phóng toàn bộ sinh mệnh chi hỏa của nó ra trong nháy mắt, chúng ta sẽ chết hết!

Gandalf hét lớn, lúc này ông ta đã toàn lực phát huy vòng bảo vệ nên không có dư lực làm chuyện khác, cùng lúc đó mặt đất bên ngoài vòng bảo vệ bắt đầu tan vỡ.

"Trạng thái Hủy diệt toàn lực bộc phát, thời gian mười giây... Nhiệt độ quá kinh khủng, nếu tới gần trong một giây là ta sẽ bị thiêu thành than, chỉ có hai biện pháp có thể lại gần, một là dùng Hồng viêm ngăn cản sức nóng, hai là sử dụng tốc độ cực nhanh của Thế, tiếp cận trong thoáng chốc rồi tấn công... Sử dụng Hồng viêm thôi, ít nhất cũng bảo đảm một chút..."

Trịnh Xá lập tức định chủ ý, trên người bắt đầu bốc lên ngọn lửa màu đỏ máu, khi hắn sử dụng ngọn lửa này lập tức cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống, không còn cao đến mức khủng bố như trước nữa. Tiếp theo, hắn dùng sức đạp mạnh chân, dùng tốc độ mắt thường không thấy nổi lao tới trước mặt Balrog, sau đó vung chân đá thẳng, lực lượng khổng lồ lập tức phá tan đầu nó, từ chỗ đó bùng lên một luồng lửa màu trắng sáng.

Trịnh Xá đá ra một cước liền cảm thấy chân đau đớn như bị lửa thiêu, công năng triệt tiêu thương tổn do lửa của Hồng Viêm vậy mà không thể hoàn toàn giải trừ nhiệt độ của ngọn lửa trắng này, chân hắn trong nháy mắt đã bị thiêu cháy. May mắn là lúc này hắn đang trong trạng thái Hủy diệt, lùi vừa truyền tới cảm giác đau đã lập tức dùng Nguyệt bộ chạy trốn, vọt ra cách xa Balrog hơn mười mét hắn mới phát hiện chân mình đã bị đốt đến lộ đầy bọt máu.

”Nhiệt độ thật khủng khiếp, đây thật sự chỉ là Balrog có 30% thực lực sao? Chẳng trách nó được gọi là khắc tinh của loài người, đây rõ ràng là khắc tinh của bất kỳ sinh vật nào mới đúng!”

Trong lòng Trịnh Xá mặc dù nghĩ như vậy nhưng động tác trên tay lại không hề dừng lại, vung Hồ hồn đao hung hăng chém thẳng xuống, hơn nữa lần này hắn không sử dụng đao mang mà trực tiếp dùng thân đao chém tới, cứ như vậy lẳng không bỏ thẳng vào giữa ngực Balrog, đem cả ngọn lửa cùng các ký hiệu đồ hình do lửa tạo thành cắt rời thành hai mảnh, Balrog biến thành hai đoạn thân thể không liên hệ gì với nhau nữa.

-Vẫn chưa được! Tiếp tục chém vỡ nó ra, đẩy các mảnh cách xa nhau hơn, nhiệt độ cao như vậy dù ta dùng toàn lực cũng không cách nào đóng băng nó được!

Một đao của Trịnh Xá chém thẳng xuống tới mặt đất, ầm một tiếng, mặt đất bị đập ta mấy khe lớn, nghe thấy tiếng của Garnier, Trịnh Xá lại dậm mạnh chân nhảy lên cao, Hồ hồn đao trong tay chém ngang, lại trúng giữa ngực Balrog, biến nó thành bốn mảnh. Giữa bốn phần thân thể hoàn toàn do ngọn lửa màu xanh trắng liên kết với nhau, trên đầu cũng không ngừng phun ra ngọn lửa trắng sáng, mắt thấy cái đầu sắp hồi phục lại, Trịnh Xá lập tức hung hăng tung một cước, đá văng một đoạn thân thể ra khỏi vòng kết nối của ngọn lửa.

Sức mạnh của Trịnh Xá trong trạng thái Hủy diệt lớn đến mức nào, một cước này nếu trúng thì một cây cột đá đường kính vài mét cũng chắc chắn sẽ tan thành bột phấn, nhưng mức độ cứng rắn của đoạn thân thể kia lại nằm ngoài dự đoán của Trịnh Xá, một cước đá vào vậy mà chỉ có thể đẩy nó bay đi, mà khoảng cách cũng không xa. Có điều như vậy cũng đã đủ rồi, khi đoạn thân thể bị cường hành đẩy ra khỏi vòng liên kết của ngọn lửa, tất cả mọi người tựa hồ đều nghe thấy một tiếng gào trầm đục cực kỳ thảm thiết.

Garnier sớm đã chờ đợi cơ hội này, khi đoạn thân hình bốc cháy bay ra, một đoàn gió tuyết lập tức bao trùm lấy nó, nhất thời băng lửa kết hợp, hơi nước mù mịt tràn ra bốn phía. Vòng bảo vệ của Gandalf lại không có công hiệu ngăn cản hơi nước vì thế mọi người coi như được đi tắm hơi một chuyến, mà lần xông hơi này còn chưa kết thúc, ba đoạn thân thể còn lại cũng lần lượt bay ra ba hướng khác nhau, lập tức lại có mấy luồng gió tuyết cuốn về phía chúng, nhất thời cả đại diện tràn ngập hơi nước, tất cả đều nóng bức mà không mở miệng ra được.

Lúc này Trịnh Xá đã giải trừ trạng thái Hủy diệt, vừa rồi đối chiến với Balrog chỉ sử dụng sáu bảy giây nên mặc dù nhìn bộ dạng hắn toàn thân phun máu nhưng trên thực thể vẫn bảo trì hơn bốn phần chiến lực. Hơn mười giây sau khi hơi nước mất dần tàn đi, Trịnh Xá liền chậm rãi tiến về hạt châu đang càng lúc càng sáng ngời trên mặt đất, giờ phút này hắn còn chưa thoát lực đến mức không di chuyển nổi.

-Mẹ kiếp, cửu tử nhất sinh, vẫn còn may...

Trịnh Xá vừa đi vừa lẩm bẩm, trên thực tế vừa rồi hắn đã nhận được thông báo của Chủ Thần nên mới yên tâm để Garnier đi đóng băng bốn đoạn thân thể kia còn mình thì tiến về phía hạt châu thuộc tính hỏa.

Viên năng lượng châu này nhìn qua uy thế vô cùng, ít nhất cũng phải là năng lượng thạch cấp A, nếu vận khí tốt, có thể tới cấp 2A cũng không biết chừng, vì thế việc đầu tiên Trịnh Xá nghĩ tới là lấy được viên năng lượng châu này rồi hãy nói, dù sao thì nguy hiểm thật sự cũng đã qua...

-Cẩn thận!

Tiếng của Gandalf lại vang lên, lão pháp sư này nhìn thấy Balrog bị giết cũng yên tâm giải trừ vòng bảo vệ, nhưng khi ông ta thấy Trịnh Xá đang đi về phía viên năng lượng châu thuộc tính hỏa kia, đặc biệt là thấy viên năng lượng châu càng lúc càng sáng rực, liền vội vã hô lớn, đồng thời lao về phía Trịnh Xá.

Trịnh Xá giờ phút này mới giải trừ trạng thái Hủy diệt, toàn thân đang trong thời điểm suy yếu nhất nên chỉ có thể từ từ từng bước đi tới chỗ viên năng lượng châu, khi Gandalf hét lên, hắn cũng bị dọa giật nảy

mình, lập tức quay đầu lại nhìn nhưng chỉ thấy Gandalf lướt qua người hắn, vội vàng chạy tới chỗ viên năng lượng châu. Trong lúc hắn đang sững sờ, Gandalf đã đưa tay bắt lấy viên năng lượng châu, đồng thời niệm chú ngữ.

Viên năng lượng châu thuộc tính hỏa càng lúc càng sáng rực, đến cả Trịnh Xá cũng cảm giác được có chuyện không bình thường, nhìn bộ dạng như sắp nổ tung, mà khi Gandalf niệm chú ngữ, ngọn lửa màu bạc trong lòng bàn tay bắt đầu có gắng bao trùm lấy hạt châu, nhưng nó bỗng bừng sáng mãnh liệt. Trước khi đám Trịnh Xá định thần lại, toàn thân Trịnh Xá đã bốc cháy, hơn nữa từ hạt châu còn không ngừng tỏa ra ngọn lửa màu lam, luồng lửa này mơ hồ còn có xu hướng to lớn lên, phảng phất như muốn biến thành một con Balrog mới.

-Ta là người hầu của thánh hỏa, người giữ ngọn lửa của Anor... Trịnh Xá, thay ta bảo vệ Frodo!

Gandalf mặc dù toàn thân bốc cháy nhưng vẫn tiếp tục niệm chú ngữ, ngọn lửa màu bạc vẫn cố gắng bao trùm lấy hạt châu, đồng thời ông nắm chặt viên năng lượng châu thuộc tính hỏa nhảy xuống vực sâu, chỉ kịp nói vọng lại một câu cuối cùng rồi biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

-Không!

Frodo là người đầu tiên hét lên, tiếp theo là mấy nhân vật trong phim, còn các thành viên trong tiểu đội luân hồi đều sững sờ, những chuyện vừa xảy ra thật quá mức bất ngờ, đến khi từ dưới vực sâu truyền tới một tiếng nổ ầm vang cùng một loạt chấn động kịch liệt, cả vách núi cùng cây cầu đều sụp đổ, chỗ mọi người đang đứng cũng tan vỡ từng chút từng chút. Rõ ràng là viên năng lượng châu thuộc tính hỏa đã phát nổ, vụ nổ kinh khủng từ dưới vực sâu truyền lên làm hai bên vách đá chấn động đến suy sụp, chỗ mọi người đang đứng cũng trong phạm vi đó, là người đứng xa nhất, Trịnh Xá đã rơi xuống dưới, tiếp theo sau là mấy nhân vật trong phim cùng vài thành viên tiểu đội luân hồi....

422. Ta Nhất Định Sẽ Trả Lại Người (2)

Vách đá hai bên cầu đều sụp đổ, mặc dù chỉ sập khoảng hai mươi mét nhưng vẫn cuốn theo mấy nhân vật trong phim cùng những người trong tiểu đội luân hồi xuống vực, bọn họ theo những khối đá vỡ quay cuồng rơi xuống dưới, cùng lúc đó từ đáy vực đoàn lửa xanh lam không ngừng tụ tập thiêu đốt, ở giữa nó còn có một đốm lửa màu trắng bạc xoáy tròn, từ từ bay ra xa.

-A!

Trịnh Xá phản ứng nhanh nhất, hơn nữa cũng là người đứng gần rìa vách núi nhất nên khi vách núi sụp đổ hắn tới gần ngọn lửa nhất, sau khi rơi được mấy giây, luồng khí nóng bức làm hắn không thể không liều mạng nhảy lên. Mặc dù đang trong tình trạng kiệt sức nhưng hắn vẫn sử dụng được trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt, Nguyệt bộ giúp hắn đạp vào hư không, cả người vọt lên mấy mét, lao về phía bờ vách núi chưa bị sập.

Nhưng những người còn lại thì không được tốt đẹp như vậy, ba gã hobbit rơi xuống vách núi, theo sau là Aragorn cùng Legolas. Thành viên tiểu đội luân hồi cũng có bốn người rơi xuống, cô gái dùng nổ trong Bắc Băng Châu đội, Nyos trong Nam Viêm Châu đội, Trung Châu đội có Trương Hằng cùng Triệu Anh Không.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, đến lúc này, tổ chất của mỗi người lập tức được thể hiện rõ ràng, Aragorn cùng Legolas đồng thời lấy ra vũ khí cận chiến của bản thân, cắm ngập vào vách núi, tay kia chop lấy một gã hobbit rơi xuống. Đáng tiếc họ chỉ có hai người, một người bắt được Frodo, người kia đỡ được Merry, Pippin thì tiếp tục rơi xuống dưới, trong ánh mắt của mọi người, hắn rơi xuống vách đá rồi lọt vào trong ngọn lửa xanh lam còn chưa hoàn toàn biến mất, tiếp đó không kêu lên nổi một tiếng hóa thành tro bụi.

Mặt khác bốn thành viên tiểu đội luân hồi, phản ứng của Triệu Anh Không là nhanh nhất, chỗ nàng rơi xuống vốn không thuận lợi lắm, cách vách núi khoảng bốn năm mét, chỉ thấy nàng cuộn người lại thành một khối, tiếp đó tung chân đạp mạnh vào một tảng đá lớn rơi sau lưng, cả người như một mũi tên bắn về phía bờ vực, mà chỗ hướng tới chính là chỗ Trương Hằng đang rơi xuống. Hóa ra lúc trước sau khi Trương Hằng

sử dụng Phong chi tiễn liền lập tức hôn mê, đến lúc này khi rơi xuống vẫn không có chút phản ứng, cũng may nhờ phản ứng cùng thân thủ siêu nhân của Triệu Anh Không, nếu không hẳn đã theo bước Pippin rồi.

Hai người còn lại, cô gái dùng nỗ cũng cách vách núi mấy mét nhưng nàng không có thủ đoạn linh hoạt như Triệu Anh Không nên rơi thẳng vào trong ngọn lửa, rồi cũng biến thành tro bụi trong nháy mắt. Vận khí của Nyos thì khá hơn một chút, hẳn rơi sát vách đá, đến lúc sinh tử quan đầu hẳn đột nhiên vươn tay bắt được lấy một khối đá nhô ra, cứ như vậy treo lơ lửng tại đó, nếu không thể với thân thủ của hẳn có lẽ cũng lành ít dữ nhiều.

Trịnh Xá lúc này mới đứng bên bờ vực, hẳn quay đầu lại vừa đứng lúc nhìn thấy người hobbit cùng cô gái kia biến mất, trong lòng hẳn lập tức kinh hãi, thấy mọi người ở dưới vách đá cũng đang gặp nguy hiểm hết sức, hẳn lập tức nghĩ tới việc sử dụng Hủy diệt trong nháy mắt để đi cứu họ nhưng vừa vận nội lực cùng năng lượng vampire hẳn liền cảm thấy toàn thân đau đớn như muốn vỡ ra, phía dưới vách núi còn bảy người nhưng sợ không cứu được họ mà bản thân mình lại rơi xuống.

Trịnh Xá nghĩ tới đây hẳn lập tức quát lên:

- Garnier! Biến thành băng tuyết cứu họ lên đi!

Lời vừa ra đến miệng, hẳn nhìn lại lập tức thấy không ổn, hóa ra Garnier đã nằm dài dưới đất sắc mặt xám xịt. Lúc này hẳn đã từ trạng thái băng tuyết khôi phục lại nguyên hình, có thể thấy đóng băng bốn phần thân thể đã tiêu hao sạch năng lượng của hẳn, hiện tại hẳn làm sao mà đi cứu mọi người được?

-Được!

Trịnh Xá càng lúc càng gấp rút, hẳn hét lên với những người dưới vách núi:

-Cố gắng kiên trì!

Nói đoạn hẳn xoay người chạy tới chỗ khô lâu chiến mã/

Lúc này mới chỉ cách vụ nổ đầu tiên hơn mười giây, mắt thấy Trịnh Xá đã sắp chạy tới bên khô lâu chiến mã, từ phía dưới đáy vực một lần nữa truyền đến chấn động kịch liệt, phẳng phất như ở sâu trong lòng đất lại phát nổ, Trịnh Xá thâm hô hồng bét nhưng hẳn không có thời gian để suy nghĩ, sải bước nhảy lên khô lâu chiến mã lao về phía vách đá.

Quả nhiên chỗ vách đá lại một lần nữa tan vỡ, từng khối đá lớn rơi xuống dưới, Trịnh Xá điều khiển khô lâu chiến mã chạy tới nơi vừa lúc nhìn thấy tảng đá chỗ Aragorn cầm thanh kiếm vào bắt đầu nứt ra. Hẳn không chút nghĩ ngợi lập tức bắt lấy tay Aragorn, mặc kệ thanh trường kiếm, vút cả Aragorn lẫn gã hobbit cạnh hẳn lên trên vách đá, những người ở đó tự nhiên sẽ đón được họ còn bản thân hẳn thì không hề dừng lại, tiếp tục gia tăng tốc độ chạy xuống dưới.

Phần đá bên vách núi bắt đầu nhanh chóng tan vỡ, Trịnh Xá chỉ kịp ném Legolas lên vách núi tiếp đó kinh hoàng thấy phía dưới Triệu Anh Không cùng Trương Hằng đang rơi thẳng xuống vực, cô bé bị đá từ trên rơi xuống làm vướng chân tay nên không thể nhảy lên được.

Tốc độ khô lâu chiến mã dù sao cũng kém hơn so với đá rơi, hơn nữa tốc độ rơi còn càng lúc càng nhanh, Trịnh Xá giờ phút này đã gấp đến độ hai mắt đỏ ngầu, hai người kia là đồng đội hẳn cam tâm tình nguyện đem mạng đi đổi, những người khác chết hẳn sẽ bình tĩnh lại rất nhanh nhưng nếu hai người này chết hẳn sẽ đau đớn áy náy cả đời, vì thế hẳn không suy nghĩ đáp lên lưng ngựa dùng tốc độ nhanh hơn nữa lao về phía họ.

Càng sâu dưới đáy vực nhiệt độ càng cao, may mà ngọn lửa mau xanh lam đã rơi xuống rất sâu nên hai người mới không bị thiêu thành tro bụi, Trịnh Xá ở giữa không trung liên tục dùng hai lần Nguyệt bộ tăng tốc mới vượt qua trăm mét đuổi kịp hai người, tiếp đó hẳn đưa tay ôm lấy Triệu Anh Không vào lòng, kẹp Trương Hằng bên sườn, dưới chân lại bắt đầu sử dụng Nguyệt bộ.

Dù sao lúc trước đã tiêu hao nhiều thời gian trong trạng thái Hủy diệt như vậy, sau đó lại liên tục sử dụng Hủy diệt trong nháy mắt, tiêu hao cường độ cao như vậy khiến thân thể Trịnh Xá đã tới cực hạn. Nguyệt bộ phóng lên trên nếu là trạng thái Hủy diệt bình thường ít nhất cũng vượt qua được hơn mười mét nhưng

giờ phút này hẳn chỉ có thể đạt tới khoảng sáu bảy mét, liên tục mấy lần độ cao Trịnh Xá nhảy lên đã dần giảm xuống, hai chân đã sớm co rút kịch liệt.

”Con mẹ nó... Phải chết, thật sự phải chết sao... Kiên trì, khô lâu chiến mã chỉ còn cách hai mươi mét nữa!”

Trịnh Xá nghiến chặt răng, khóe miệng không ngừng rỉ ra máu tươi, nhưng đúng lúc này từ trên cao lại có

Dưới gốc cây không có ánh mặt trời chiếu xuống được, bất quá ở những kiến trúc do con người tạo thành, bên cạnh đều có treo hai hạt châu phát ra ánh sáng, những nhân vật trong phim nhìn thấy còn không sao, các thành viên tiểu đội luân hồi đều trong lòng máy động, đặc biệt Garnier là phản ứng nhanh nhất, hẳn làm bộ không có việc gì đi tới cạnh những viên ngọc phát sáng này, liếc nhìn vài lần rồi quay lại trong đội ngũ, hạ giọng nói với mọi người:

- Năng lượng thạch thuộc tính hỏa cấp D, quá xa xỉ, ở đây sợ rằng ít nhất cũng tới mấy nghìn viên.

Mọi người nghe vậy đều hai mắt sáng bừng, mấy nghìn khối năng lượng thượng thạch cấp D, mặc dù gần như chỉ toàn một loại thuộc tính hỏa nhưng nếu ở đây đã có mấy nghìn khối thì hẳn các loại khác cũng sẽ không thiếu, nếu nghĩ cách lấy được mấy trăm khối năng lượng thạch từ chỗ người Elf thì cho dù thật sự chỉ toàn cấp D thôi, đối với mọi người mà nói cũng đã là một kho báu tài phú không đếm nổi rồi.

-Không nên tùy tiện lấy đi số năng lượng thạch này, nếu không chúng ta chạy không thoát đâu.

Trịnh Xá khẽ trầm giọng nói, tiếp đó hẳn không lộ vẻ gì đi theo sau các nhân vật trong phim.

Sau trận chiến trong đường hầm, uy vọng của Trịnh Xá trong ba đội đã lên tới đỉnh điểm, lời hắn nói phảng phất như minh chủ của cả ba đội, hai người còn lại, Garnier rất hợp với Trịnh Xá, mạng của Nyos thì được Trịnh Xá cứu nên hai người tự nhiên cũng thừa nhận lời hắn nói, nhất thời tất cả mọi người đều tu luyện tâm thần, coi như không có chuyện gì đi theo sau các nhân vật trong phim.

Số khoáng sản lấy được trong đường hầm cũng đã phân chia, Trung Châu đội chiếm một nửa số mithril, Bắc Băng Châu đội cùng Nam Viêm Châu đội đều lấy một phần tư, hai ounce allugist cũng là Trung Châu đội lấy một nửa, đáng tiếc duy nhất là viên năng lượng châu của Balrog, đó ít nhất cũng phải là cấp A, nếu nói 2A cũng chẳng thiếu người tin.

Trong đường hầm của người lùn thuận tay dắt dê thu được một khoản, ba đội đều là quen hơi bén mùi, cả đám đều muốn từ lãnh địa của người Elf này kiếm chút lợi ích, ít nhất là số năng lượng thạch kia chắc chắn phải lấy một mớ.

Không nhắc tới suy nghĩ của thành viên tiểu đội luân hồi, các nhân vật trong phim đi phía trước, họ đi tới gốc cây trung tâm ở giữa cự thụ, thuận theo bậc thang cuốn quanh thân cây đi lên, dưới ánh sáng của vô số khối năng lượng thạch, mọi người không ngừng tiến tới, xung quanh đều là ánh sáng tỏa ra từ năng lượng thạch, hình tượng mỹ lệ như tại tiên cảnh.

Liên tục đi lên, tới khi tất cả lên đến ngọn gốc khổng lồ mới phát hiện trên này là một đại sảnh do sức người tạo nên, phía trên còn có một cầu thang dẫn lên tiếp, khi mọi người dừng lại, từ phía trên liền có hai người Elf một nam một nữ chậm rãi bước xuống, quan mang nhu hòa phát ra trên cơ thể hai người này mạnh hơn những người Elf bình thường rất nhiều, thoảng cái đã hấp dẫn ánh nhìn của mọi người lại.

Hai người Elf này, nam tự nhiên là vô cùng anh tuấn nhưng so với nữ thì không chỉ thua kém có một hai phần, nữ người Elf này đẹp đến mức cơ hồ không thể dùng lời để diễn tả, mái tóc vàng mềm mại buông sau lưng, toàn thân tỏa ra một luồng kim quang vô cùng nhu hòa, chỉ là không hiểu tại sao nàng khiến người ta có cảm giác không thể nhìn rõ mặt mũi, chỉ mơ hồ cảm thấy hình dáng vô cùng xinh đẹp.

Hai người đi tới trước mặt cả đội, nam người Elf lên tiếng:

- Kẻ thù đã biết hành tung của các người, cũng biết các người mang theo chiếc nhẫn.... Gandalf đâu? Sao ta không nhìn thấy ông ấy?

Nữ người Elf thì nhân lúc người đi cùng nói liên tục liếc nhìn, thành viên tiểu đội luân hồi vốn không cẩn thận từng tí một như nhân vật trong phim, họ nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao lại không nhìn rõ dung mạo của nữ người Elf này nên ai cũng nhìn chằm chằm vào nàng. Khi nàng dùng ánh mắt nhìn về phía họ, đến cả Trịnh Xá cũng cảm thấy trong đầu vang lên một giọng nói, rất giống với tâm linh tỏa liên kết nối ý thức, nhưng lại có chút khác biệt, cụ thể là gì thì họ lại không thể nói nổi.

Vẫn là tinh thần lực khổng lồ chế giả cầu ba đội phát hiện có chuyện không thích hợp, họ gần như đồng thời triển khai màn chắn tinh thần lực của bản thân bao phủ lấy đội viên đội mình. Nữ người Elf kia bấy giờ mới lộ vẻ ngạc nhiên, bất quá nàng cũng chỉ khẽ mỉm cười rồi lại nhìn sang mấy nhân vật trong phim.

-Gandalf không tiến vào khu rừng hoàng kim, ông ấy đã rơi xuống vực sâu tăm tối...

Nữ người Elf đó thì thào nói, nói xong mới nhìn mọi người về chần kinh.

Legolas thở dài đáp:

- Đúng thế, ông ấy đã bị lửa và bóng tối nuốt chửng... Là Balrog ác ma viễn cổ, ngủ say trong đường hầm Moria, chúng ta rất khó khăn mới giết được nó nhưng Gandalf vì để Balrog không hồi sinh nên đã đồng quy vu tận, hiện tại đường hầm Moria, cùng cả thành phố Khazad- dùm đều đã bị một đám Orc chiếm lĩnh.

Gimli thở dài nặng nề, thần sắc ảm đạm đầu cúi thấp, nữ người Elf đột nhiên nói:

- Đừng để sự hủy diệt của Khazad- dùm ảnh hưởng tới dũng khí của người, Gimli, con trai của Glóin. Cuộc sống này đầy những khó khăn, khắp nơi đều nguy hiểm trùng trùng, trong lòng các người hiện tại đang ngập tràn bi thương, nhưng đừng quên mất lòng dũng cảm của các người, hãy dựa vào nó mà tiếp tục chiến đấu.

Lời nói của nàng nhẹ nhàng, khoan thai, mấy người Gimli dần dần thất thần trong giọng nói đó, Chiêm Lam đột nhiên dùng tâm linh tỏa liên thông báo với những người còn lại:

"Cô ta là một tinh thần lực khổng lồ chế giả, hơn nữa tinh thần lực rất mạnh mẽ, vừa rồi cô ta dùng tinh thần lực ảnh hưởng tới bọn Gimli.

Khi Chiêm Lam nói chuyện, nam người Elf kia cũng lên tiếng:

- Bây giờ Hội bảo vệ nhân sẽ thế nào? Sau khi Gandalf mất, hi vọng để các người xâm nhập Mordor đã không còn.. Nói thật, không có một pháp sư giúp đỡ, ta không nghĩ các người không thể tiến sâu vào trong Mordor, dù có đi vào được cũng có thể sẽ bị tay sai của Chúa tể Bóng tối bắt được.

Aragorn mở miệng muốn nói gì đó nhưng ngẫm nghĩ một lúc hần lại im lặng không lên tiếng, chỉ có nữ người Elf kia tiếp tục nói:

- Mặc dù tiền đồ gian nan, nhưng ta tin tưởng với dũng khí cùng trí tuệ của các người cuối cùng sẽ vượt qua được mọi khó khăn, nhưng điều kiện tiên quyết là các người nhất định phải đoàn kết... Vậy các người ở lại Lothlórien nghỉ ngơi một chút đi, rũ bỏ mệt mỏi sau khi chiến đấu với Balrog, rũ bỏ đau thương mất đi đồng đội, các vị dũng sĩ.

Trong khi nói ánh mắt nàng nhìn thẳng về phía Frodo, cuối cùng khi cùng nam người Elf kia rời đi ánh mắt nàng vẫn liếc nhìn Frodo vài lần rồi mới đi lên cầu thang trên cao.

Cứ như vậy, mọi người cũng có một nơi nghỉ ngơi thoải mái, được viên chỉ huy kia sắp xếp ổn thỏa chỗ ở xong, thành viên ba tiểu đội luân hồi lại tập hợp, bắt đầu thương lượng hành động tiếp theo.

-Theo kịch bản gốc, chúng ta sẽ không ở lại thành phố này quá ba ngày, đây còn là ta đã tính thêm thời gian kịch bản thay đổi rồi.

Sở Hiền ngồi trên một chiếc ghế gỗ, bình thản nói.

-Ta biết suy nghĩ của các người, muốn trong thời gian này từ chỗ người Elf lấy được một lượng lớn năng lượng thạch, câu trả lời của ta là... Không thể.

Sở Hiền nói với những người còn lại về khẳng định:

- Mặc dù ở đây có rất nhiều năng lượng thạch, nhưng chúng ta cũng không có bất cứ lý do gì để lấy được, hơn nữa ta nghĩ các người có lẽ đã quên mất một chuyện rất quan trọng, đó là chúng hiện tại còn chưa thực lực đủ để bảo vệ an toàn tính mạng mình, so với những vật ngoại thân này, ta nghĩ các người đã quên mất sự uy hiếp từ hai tiểu đội kia rồi phải không? Cho dù bọn họ xuất hiện ngẫu nhiên trong thế giới Lord of the Rings này, nhưng vẫn sẽ là trong cùng một thế giới, theo quy luật Chủ Thần không bao giờ làm chuyện vô dụng, khả năng chúng ta cùng hai đội kia sớm đối đầu vượt quá 50%, chẳng lẽ các người nghĩ ba đội chúng ta thật sự có thể uy hiếp tới Đông Mỹ Châu đội cùng Thiên Thần đội sao? Ngay thơ...

Một người trong Bắc Băng châu đội tò mò hỏi:

- Nhưng chuyện đó và chúng ta lấy được năng lượng thạch ở đây thì có quan hệ gì? Chẳng lẽ chúng ta lấy năng lượng thạch sẽ khiến hai đội tấn công chúng ta? Không lấy thì họ sẽ không tấn công?

-Không, mặc dù không thể để họ làm như vậy nhưng có thể giúp chúng ta lấy được một số thứ so với năng lượng thạch còn hữu dụng hơn, ít nhất là trước khi bộ phim này kết thúc, tác dụng của thứ này so với năng lượng thạch còn lớn hơn rất nhiều... Đó chính là "thể"!

-Chúng ta cần phải dựa vào thể lực của thế giới này, dùng lực lượng đó làm chỗ dựa để đối kháng với hai đội còn lại, mà trước mắt thể lực người Elf này chính là một trong số ấy, vì thế chúng ta không thể chỉ vì năng lượng thạch mà hủy đi "thể" của mình, hơn nữa cũng sẽ khiến Aragorn cùng những nhân vật trong phim từng đồng sinh cộng tử với chúng ta nảy sinh ác cảm... Cố gắng từ chỗ họ sẽ giành được thể lực, so với năng lượng thạch thì trân quý hơn gấp trăm lần!

425. Mười Kế Bí Mật (1)

Theo phân tích tình thế của Sở Hiên, cướp đoạt năng lượng thạch hoặc trực tiếp yêu cầu người Elf cung cấp năng lượng thạch đều là cách làm cực kỳ ngu xuẩn, trước tiên là đánh mất hảo cảm vốn có của các nhân vật trong phim đối với họ, đặc biệt là các nhân vật chủ tuyến, sau mấy trường đại chiến, Trịnh Xá đối với bọn họ còn có ân cứu mạng, nếu vì chuyện nhỏ này mà làm hạ thấp đánh giá của họ đối với Trịnh Xá thì thật sự là được không bằng mất.

-Vì thế so với làm như vậy, không bằng vứt bỏ lòng tham, cứ coi nơi này là kho chứa năng lượng thạch, cũng không cần vội vã tìm biện pháp lấy được số năng lượng thạch đó ngay lúc này. Phải biết rằng mỗi đội ngũ sau khi hoàn thành một bộ phim kinh dị đều có thể để thành viên hoán đổi ngày quay lại, hai đội kia cũng sẽ không xuất hiện lại trong thế giới này nữa, cho nên chỉ cần bây giờ chúng ta lập quan hệ tốt với người Elf cùng các nhân vật trong phim, sau này hoàn toàn có thể dùng những thứ hoán đổi từ Chủ Thần để đổi lấy những sản vật của thế giới này, mithril hoặc vật phẩm đặc thù khác, chứ không cần phải tham lam ngay lúc này, trước mắt mục tiêu của chúng ta là lấy được "thể" trong thế giới này, cũng không lãng phí cơ hội tiến vào đây sớm hơn hai đội kia.

Trên đây là nguyên văn lời của Sở Hiên, mọi người cũng biết rằng mọi chuyện đúng là như vậy, trước mắt đại địch của họ là các nhân vật trong phim biến mạnh cùng đại lượng tạp binh, còn cả hai đoàn đội khổng lồ đang chờ đợi họ. Tóm lại, bây giờ thật ư không phải là lúc để tham lam năng lượng thạch, có điều dù nói như vậy nhưng lúc nghỉ ngơi mọi người vẫn không nhìn được đưa mắt ngắm nghía vô số năng lượng thạch xung quanh, đây thật sự chỉ có thể hình dung bằng hai chữ, xa xỉ.

Thời gian buổi tối cũng rảnh rỗi nên mọi người trong ba đội thương lượng một chút, lấy từng đội làm đơn vị chia làm ba hướng đi hết thành phố này một lượt, thứ nhất là đi tìm kiếm một chút, xem xem có thể tìm kiếm tình tiết kịch bản hoặc vật phẩm kịch bản gì đó trong thành phố không, dù sao cũng nhàn rỗi, không bằng tận dụng đoạn thời gian này, thứ hai đi dạo như vậy cũng là một cách để nghỉ ngơi.

(Ba tiểu đội luân hồi tạm thời không có gì đặc biệt, trong thành phố của người Elf bọn họ cực kỳ an toàn, hơn nữa kể về chuyện nhàn hạ như vậy sợ sẽ khiến người xem mất hứng, vì vậy hoa khai lưỡng cá, các biểu nhất chi, chúng ta quay ống kính sang phía tân nhân của ba tiểu đội) tác giả vui tính gớm

Bảy tư thâm giả trong ba tiểu đội luân hồi, ngoài ra còn có mười bảy tân nhân, Trung Châu đội năm, Bắc Băng Châu đội sáu, Nam Viêm Châu đội sáu, tổng cộng hai mươi tư người tách ra khỏi đội chủ lực ở Rivendell liền đi theo lối cửa khẩu Rohan. Mặc dù thực lực của hai mươi tư người này thật sự chẳng ra sao, bất quá trên người họ không có chiếc nhẫn, hơn nữa lúc này còn đang ở phía tây của Rohan, thuộc phạm vi thể lực của người Elf và loài người nên trên đường đi rất an toàn.

Do hai mươi tư người này đi theo con đường thông thường, từ Rivendell tới Rohan cần bốn mươi ngày, cho dù mỗi ngày gia tăng tốc độ cũng phải mất tới khoảng ba mươi ngày nên lúc này họ mới đi được một đoạn, mà trên đường đi có vô số cảnh đẹp, lại thêm thế giới này tuyệt đối không có khung cảnh ô nhiễm hoặc cây cối bị tàn phá nên những cảnh đẹp sớm mê hoặc ánh mắt của đám tân nhân, bọn họ đi chuyến này giống như đang đi du lịch.

Đối lập với sự an nhàn của tân nhân, bảy tư thâm giả lại lo lắng thận trọng từng giây phút một, trong số họ kém cỏi nhất là một người trong Bắc Băng Châu đội mới vượt qua ba bộ phim kinh dị, nhưng dù là hần

cũng biết Chủ Thần nhất định sẽ không tạo một thế giới phim yên ổn để bọn họ cày điểm, đừng thấy hiện tại vô cùng an nhàn, tới lúc có chuyện chết thế nào cũng không biết.

Ngoài ra mấy người Bá Vương của Trung Châu đội trên đường đi đột nhiên sốt cao, chỉ là trận sốt này tới

gian, nhưng vẫn còn mấy trăm mẫu T-virus đang được nuôi cấy. Tuy không có điều kiện duy trì nhiệt độ như trong Chủ Thần không gian khiến tốc độ virus sinh sản giảm mạnh nhưng đến khi chúng ta tới được Isengard thì số T-virus trong túi không gian sớm đã sinh sản xong, nói không chừng còn dư ra một số virus có thể sử dụng ấy chứ, tóm lại, chắc chắn sẽ có ít nhất là hơn năm trăm tên Nemesis, ha ha ha...

.....

-....Tình huống cơ bản là như vậy, chuyện này rất thú vị đúng không?

Sở Hiên ngồi trước mặt Trịnh Xá, bình thản nói.

Trịnh Xá giờ phút này đang trợn mắt há mồm, hắn ngây ngốc chỉ Sở Hiên, miệng cũng há ra đến không ngậm lại nổi, tên đáng ghét trước mặt thì lại như chẳng có việc gì ngồi ăn tuyết quả, cả nửa ngày sau Trịnh Xá mới nói:

- Nhưng mà, chỉ bằng vào mấy người bọn họ sao có thể tới đánh lén Isengard được, đây căn bản là tự chui đầu vào lưới, ở đó còn có một tiên pháp sư áo trắng có thể phát ra ma pháp siêu mạnh nữa.

Sở Hiên lại nói về khẳng định:

- Không thành vấn đề, thị giác của người bình thường là từ một nghìn mét tới vài nghìn mét, đây chỉ là tầm nhìn vĩ mô, xa hơn nữa cơ bản sẽ không phát hiện ra được sinh vật có độ lớn tương đương với bản thân, có nhìn qua cũng chỉ là một chấm nhỏ mà thôi. Tầm bắn của súng ngắm Gauss lại lên đến mấy chục nghìn mét, do đó chỉ cần tiến hành ngắm bắn ở ngoài phạm vi mười nghìn mét, với tổ chức thân thể cường hóa thị giác của Zero, tầm bắn như thế sẽ không làm hắn thất bại, cho nên chỉ cần bọn họ chiếu theo kế hoạch của ta tiến hành ám sát, Saruman chắc chắn sẽ phải chết, hơn nữa cho dù thật sự không giết nổi Saruman thì cự li như vậy bọn họ muốn chạy trốn cũng tuyệt đối không có vấn đề gì, điểm này người hoàn toàn không cần lo lắng.

Trịnh Xá bất đắc dĩ gật đầu:

- Được rồi, cho dù thật sự như người nói không cần lo lắng cho bọn họ, nhưng lời người nói ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết, còn có cái gì thú vị? Đây cũng lắm chỉ là một bộ phận kế hoạch của người thôi, trước đây người cũng từng làm rất nhiều chuyện như thế này rồi đúng không? Chỉ có lúc này lại thấy rất vui vẻ?

Sở Hiên thản nhiên cười nói:

- Bởi vì ngoài kế hoạch của ta ra, Hạo Thiên nhất định sẽ không như ta yêu cầu mang tám mươi Nemesis tới chi viện bọn ta, với tính cách và phương thức hành động của hắn, chắc chắn sẽ yêu cầu mấy người Zero phối hợp, một lượt thu hết lính Orc còn dư của Saruman, sau đó cải tạo tất cả chúng thành Nemesis. Ta đặt thuốc cải tạo bán thành phẩm vẫn đang liên tục sinh sản trong túi không gian, trong vòng ba mươi ngày nữa nhất định sẽ hoàn thành, tính toán qua thời gian của chúng, Hạo Thiên nhất định sẽ rất dễ dàng có quyết định như vậy, đây mới là chuyện thú vị. Mấy người Zero không quen thuộc với hắn, vì thế giữa bọn họ chắc chắn sẽ phát sinh tranh chấp, tiếp theo, Hạo Thiên sẽ nhân đó mà lập uy để xác lập địa vị của mình trong Trung Châu đội, đây mới là chuyện thú vị....

Trịnh Xá vẫn còn chưa định thần lại được, hắn ngây ngốc hỏi:

- Tại sao? Tại sao hắn phải lập uy?

-Thu phục lòng người...

Sở Hiên còn chưa nói xong, từ cầu thang phía xa đột nhiên có một người toàn thân tỏa ra ánh sáng bước tới, chính là nữ hoàng Galadriel.

427. Trở Lại Hành Trình (1)

Nữ hoàng Elf Galadriel xuất hiện rất đột ngột, lúc này đã là hơn mười giờ tối, phần lớn mọi người sớm đã về phòng mình nghỉ ngơi, Trịnh Xá thì vì tò mò Sở Hiên rút cuộc là có âm mưu gì nên mới kéo hắn đến đây nói chuyện cho rõ ràng, vậy còn nữ hoàng Elf tới tìm họ làm cái gì?

"Không tới gặp nhân vật trong phim tán nhảm mà hết lần này tới lần khác đến tìm bọn ta, chẳng lẽ có vụ mua bán lớn gì à?"

Trong lòng Trịnh Xá thoáng suy nghĩ, đồng thời hần cũng đứng dậy, mỉm cười chào đón nữ hoàng Galadriel.

-Xin hỏi nữ hoàng bộ hạ tôn quý tới tìm bọn ta có việc gì không?

Trịnh Xá cười nói.

Nữ hoàng Galadriel vẫn xinh đẹp như thế, nhưng nhìn kỹ khuôn mặt của nàng vẫn có vẻ mệt mỏi mơ hồ, không thể trông rõ hình dạng thế nào, chỉ thấy nàng ưu nhã bước tới trước mặt hai người, tiếp đó bình thản ngồi xuống nói:

- Vốn đã phải sớm tới gặp hai vị, nhưng dững sĩ dám đối mặt với Balrog, hơn nữa còn chôn vùi nó trong bóng tối vĩnh hằng, nhưng vì những chuyện liên quan đến chiếc nhẫn thì hoàn toàn quá nhiều thời gian, hy vọng các vị dững sĩ không nghĩ chúng ta quá chậm trễ.

Trịnh Xá cười nói:

- Sao lại như vậy được? Có thể tiếp nhận chúng ta, giúp chúng ta trong lúc mệt mỏi và bi thương có chỗ để dung thân, vậy đủ khiến chúng ta cảm kích lắm rồi, vì thế ngàn vạn lần xin đừng nói những lời khách sáo như thế.

Nữ hoàng Elf khẽ gật đầu, coi như cảm kích với lời nói của Trịnh Xá tiếp đó nàng ngẩng đầu nhìn hai người nói:

- Ta nghe Legolas nhắc đến các vị, nói các vị có sức mạnh mà hần không thể giải thích được, đủ để đối khác với Chúa tể Bóng tối, vì thế hần hi vọng ta có thể đưa ra đủ phần thưởng cho các vị, đồng thời cũng muốn ta khích lệ các vị tiếp tục kiên định với chuyến hành trình, hiện tại có vẻ Legolas đã quá lo lắng rồi, lòng dững cảm và thực lực của các vị đáng để người ta phải xưng tụng, thật sự không thẹn với danh hiệu dững sĩ.

Đây đúng là tăng bốc hết cỡ, mấy người Trịnh Xá dù không muốn tới Mordor chiến đấu thì thế này cũng chính là ép họ không thể không đánh, bất quá khi nữ hoàng Elf nói những lời này không chỉ không khiến Trịnh Xá cảm thấy tức giận mà ngược lại còn vì giọng điệu nhẹ nhàng mà tâm tình sáng khoái, nhất thời hần lập tức gật đầu liên tục, trên mặt cũng dần mang ý cười.

Chỉ có Sở Hiên ở bên cạnh vẫn mặt một mực thờ ơ, hần ăn hai trái tuyết quả xong liền lạnh nhạt nói:

- Nếu cảm thấy bọn ta là người đáng được tôn kính... Vậy không cần sử dụng kỹ năng tâm linh với bọn ta!

Nói đoạn, hần trực tiếp rút coilgun, khai hỏa, bắn tan một món trang sức cài trên tóc nữ hoàng, tiếp đó lại như chẳng có việc gì, tiếp tục ngồi tại chỗ ăn tuyết quả.

Trịnh Xá giật bắn người, bấy giờ mới nhận ra vừa rồi mình tựa hồ đã bị khống chế, trong đầu toàn hình ảnh đẹp đẽ của nữ hoàng Elf, đến khi tiếng súng của Sở Hiên vang lên, hần mới cảm thấy đầu óc như bị vật gì đó nện thẳng vào, vẻ đẹp cùng âm thanh lúc trước hoàn toàn biến mất.

Nữ hoàng Galadriel giống như rất ngạc nhiên, hơn nửa ngày sau mới khẽ vuốt món trang sức vỡ tan trên tóc xuống, nói:

- Ý chí của các vị rất kiên định, cho dù ta làm thế nào cũng không thể đọc được ý nghĩ trong lòng hai người, tối đa cũng chỉ khiến các vị có chút hảo cảm với ta mà thôi... Nhưng sao ngài giống như chẳng hề chịu chút ảnh hưởng nào? Ngài không cảm thấy ta...

Sở Hiên trực tiếp ngắt lời nàng, nói:

- Xin lỗi, ta không có cảm giác...

Nữ hoàng cũng không tức giận, cười nói:

- Ta thật sự xin lỗi hai vị, bởi vì chiếc nhẫn gì sao cũng là chuyện rất trọng đại, nếu thật sự bị Sauron cướp lại cả thế giới Middle Earth sẽ không còn hai có thể ngăn cản hần nữa, vì thế ta không thể không thử xem qua ý nghĩ của các vị. Từ trước đến nay chưa từng nghe nói đến con người nào mạnh mẽ như vậy tồn tại,

lai lịch của các vị thật quá bí ẩn, cho nên ta không thể không mạo hiểm một lần, một lần nữa xin lỗi hai vị, ta tuyệt không có ác ý.

Trịnh Xá thở ra một hơi, ép chút nộ hỏa thoáng bùng lên trong lòng, nói:

- Nếu là như vậy ta cũng sẵn sàng bỏ qua hành động của người, nhưng nữ hoàng bề hạ, nội tâm một người vĩnh viễn là sở hữu riêng của hắn, nếu như có thể, xin người tôn trọng quyền riêng tư của người khác.

Nữ hoàng Galadriel hơi khom người, vẫn mỉm cười như cũ nói:

- Hy vọng hai vị sẽ không vì hành động của ta mà nổi trận với mấy người Legolas, bởi vì ta chưa hỏi qua sự đồng ý của hắn, cũng như vậy, các vị có yêu cầu gì xin cứ nói với ta, ta nhất định sẽ hết sức hoàn thành.

Trịnh Xá trong lòng chợt động, hắn vờn vàng nói:

- Nữ hoàng bề hạ, ta có hai món vũ khí đã nhận chủ, chủ nhân của chúng chưa tử vong nên đồng đội của ta cũng không thể hoàn toàn sử dụng hai món vũ khí này, ta muốn hỏi một chút, người có thể giúp ta giải trừ tình huống nhận chủ của vũ khí không? Ta nghe nói người là một pháp sư rất mạnh mẽ.

Nữ hoàng Elf thoáng sửng sốt rồi lắc đầu đáp:

- Xin lỗi, mặc dù ta cũng là một pháp sư nhưng lĩnh vực mà ta am hiểu là ma pháp tinh thần, những pháp thuật khác ta cũng không thành thạo lắm. Nếu phải nói thì Gandalf là pháp sư bác học nhất trong số chúng ta, ông ấy từng du lịch qua đại lục Middle Earth vô số năm, cho nên so với người Elf vốn thích yên lặng và thoải mái như chúng ta mà nói, ông ấy mới là pháp sư bác học chân chính, đương nhiên, pháp sư trưởng Saruman hẳn là cũng có năng lực đó, chỉ là lúc này Saruman đã... Ồi.

Nói đến đây, nữ hoàng lập tức thở dài

Trịnh Xá trong lòng cũng than thở không thôi, tuy vậy hắn cũng không biết Gandalf rút cuộc là có chết thật hay không, nếu giống như trong phim, Gandalf lại xuất hiện, biến thành pháp sư áo trắng, thực lực đại tăng, nếu thật sự là như vậy thì Gandalf áo trắng càng có thể giải trừ tình huống nhận chủ này rồi.

-Nếu là như vậy, nữ hoàng bề hạ có thể cùng chúng ta giao dịch một số năng lượng thạch không? Chúng ta muốn dùng những thứ đội lính đánh thuê chúng ta chế tạo được trao đổi một ít năng lượng của đất nước các vị, không biết có thể được không?

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi nói.

Nữ hoàng Galadriel hơi ngạc nhiên một chút, nàng kỳ quái nhìn Trịnh Xá cùng Sở Hiền nói:

- Nêu như các vị cần năng lượng thạch để chiến đấu với Mordor, ta có thể tặng không các vị mấy chục viên năng lượng thạch các loại, chỉ là phương diện phẩm chất có thể sẽ không được tốt lắm, đất nước của ta không giàu có như của Elrond nên cũng chỉ có thể dâng tặng được như vậy, hơn nữa trong đó thuộc tính hỏa là chính...

Trịnh Xá vội vàng nói:

- Không, không phải chúng ta cần năng lượng thạch bây giờ, hơn nữa chúng ta cũng cần một lượng lớn năng lượng thạch, mấy chục viên đối với chúng ta mà nói là quá ít ỏi, vì thế ta mới nói muốn cùng đất nước của bề hạ giao dịch chứ không phải cầu mong mấy chục khối năng lượng thạch đó.

-Một lượng lớn?

Nữ hoàng Elf nhíu mày, nàng gật đầu nói:

- Đúng là đất nước của ta có nhiều mỏ năng lượng thạch, có thể lấy số lượng bù đắp, vấn đề phẩm chất thì không dám đảm bảo, nhưng muốn ngay lập tức xuất ra một số lớn năng lượng thạch....

-Một nghìn viên là được.

-Trịnh Xá nói xong, ngẫm nghĩ một chút rồi lại tiếp:

-Nếu không có một nghìn viên thì mấy trăm viên cũng được, chúng ta sẽ dùng thứ khác trao đổi, ừm, ví dụ như được phẩm, một lượng lớn được phẩm có giá trị, hoặc là đồ dùng, thực vật, thậm chí lượng lớn kim loại cũng được, ví dụ như một thỏi thép tinh luyện đổi lấy một viên năng lượng thạch cấp thấp?

Nữ hoàng Galadriel bấy giờ mới có vẻ chăm chú, nàng thoáng suy nghĩ rồi đáp:

- Đất nước ta quả thật thiếu kim loại, trước kia còn có thể trao đổi với người lùn nhưng từ sau khi đường hầm đóng cửa, chúng ta chỉ có thể trao đổi kim loại với Rohan và Gondor. Kim loại họ rèn ra kém xa người lùn, vì thế gần đây đến cả cung tiễn cũng phần lớn là dùng gỗ cứng, nếu là thép tinh luyện, một thỏi có thể đổi được mười viên năng lượng thạch thuộc tính hỏa cấp thấp, năm viên năng lượng thạch các loại thuộc tính cấp thấp, ngoài ra còn cần một lượng lớn được phẩm, khi tộc ta di cư cần phải sử dụng...

-Di cư?

Trịnh Xá vẻ mặt kỳ quái hỏi:

-Hoàn cảnh ở đây rất tốt mà, chẳng những địa thế bí mật, cả thành phố đều ở trong rừng rậm, hơn nữa còn mỹ lệ như tiên cảnh, rời bỏ hoàn cảnh như thế không phải rất đáng tiếc sao?

Nữ hoàng mỉm cười buồn bã, khẽ nói:

- Nhưng chiếc nhẫn tối cao do Sauron nắm giữ, hoặc là khi các vị thành công phá hủy nó thì ba chiếc nhẫn của tộc Elf chúng ta cũng sẽ biến mất, khi đó tâm hồn chúng ta sẽ vĩnh viễn chịu đựng một mối, trừ phi đến vùng đất của chúng thần ngoài biển khơi, nếu không chúng ta sẽ yên lặng mãi mãi, thời đại của người Elf đã kết thúc rồi.

Trịnh Xá trong lòng chợt động, hần tò mò hỏi:

- Làm thế nào mới có thể giúp người Elf không phải di cư? Có thể thấy các vị rất yêu quý thế giới Middle Earth, cứ như vậy rời khỏi quê hương các vị không cảm thấy không cam lòng sao?

Nữ hoàng Galadriel thở dài nói:

- Đương nhiên là không cam lòng, nơi đây là quê hương của chúng ta, nhưng mà...

Sở Hiên đột nhiên xen vào:

- Nếu xóa ý thức của Sauron trong chiếc nhẫn đi thì sao? Giống như giải trừ trạng thái nhận chủ của vũ khí, giải trừ tình huống nhận chủ của chiếc nhẫn tối cao thì thế nào?

Nữ hoàng lắc đầu đáp:

- Không thể được, trong chiếc nhẫn có pháp lực vô biên, Sauron đã đem sinh mệnh và ý thức của mình phong ấn hoàn toàn trong chiếc nhẫn, bất kỳ ai lấy được nó cũng sẽ sa ngã, sẽ bị ý nghĩ tà ác khống chế, đến cả người hobbit kia cũng đã dần lộ ra dấu vết bị ảnh hưởng, hơn nữa không ai có tinh thần lực mạnh hơn Sauron...

-Vậy thì đem chiếc nhẫn rời khỏi thế giới này thì thế nào?

Sở Hiên ngịch ngịch trái tuyết quả trong suốt trên tay, hần ngẩng đầu nhìn hai người nói:

- Đem chiếc nhẫn rời khỏi thế giới này, nếu nó là vật phẩm kích bản thì có thể dễ dàng đem vào Chủ Thần không gian, nhưng lại là nhân vật trong phim.... không có đồ hoán đổi đã tiến vào Chủ Thần không gian sẽ lập tức bị delete, vì thế Sauron sẽ chết, còn chiếc nhẫn tối cao vẫn được bảo tồn...

428. Trở Lại Hành Trình (2)

-Có, có thể sao?

Trịnh Xá vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ kêu lên, do lúc trước hần luôn nghĩ đến chuyện giao dịch lâu dài với nữ hoàng Elf, nhưng khi bọn họ phải rời khỏi thế giới Middle Earth thì giao dịch lâu dài lập tức trở thành không thể, đúng lúc hần đang đau đầu, Sở Hiên nói vậy lập tức khiến hần trong lòng kinh hãi.

Nữ hoàng Galadriel kỳ quái hỏi:

- Cái gì là Chủ Thần không gian? Chẳng lẽ các vị là dũng sỹ tới từ đất nước của chúng thần?

Trịnh Xá gãi gãi đầu, vừa nghĩ ngợi vừa trả lời nữ hoàng:

- Ách, chúng ta sẽ phải trở về một không gian, chúng ta cũng không biết nơi đó có phải là đất nước của chúng thần hay không nhưng ngoài chúng ta ra những sinh vật của thế giới này không thể cách nào tiến vào đó được. Mặc dù sinh vật không vào được nhưng đạo cụ hoặc vật phẩm lại có thể mang theo nên chúng ta hoàn toàn có thể đem chiếc nhẫn vào đó, giết trên Sauron ẩn nấp trong đó mà lại không làm thương tổn đến bản thân chiếc nhẫn, như vậy chiếc nhẫn sẽ không bị ý chí của Sauron chỉ huy, cũng có thể bảo vệ ba chiếc nhẫn của tộc Elf không bị liên lụy tổn hại, chúng sẽ vẫn giữ được sức mạnh của mình!

Nữ hoàng Galadriel nghe đến ngơ ngẩn cả người, nàng suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói:

- Ta không hiểu ý ngài lắm, nhưng ngài nói muốn mang chiếc nhẫn đi phải không? Chuyện này không khỏi...

Trịnh Xá còn đang định nói Sở Hiên đã xen vào trước:

- Không cần giao chiếc nhẫn cho bọn ta, đây cũng chỉ là một suy đoán của ta mà thôi, vì thế bọn ta vẫn sẽ tiếp tục tới núi Doom trong Mordor. Nếu đến lúc đó bọn ta không thể tiến vào trong núi lửa thì mới đem chiếc nhẫn trở lại Chủ Thần không gian thử một lần, tộc Elf có thể ở lại tự nhiên là tốt, nếu không chúng đại khái chỉ có thể dao động một đến hai lần, đây cũng không phải là chuyện tốt đúng không?

Nữ hoàng Galadriel thở dài không nói, nhưng có thể thấy nàng đã ghi nhớ chuyện này, ngoài việc mua bán ra, nếu thật sự nhóm Trịnh Xá có thể giúp người Elf không phải di cư thì đương nhiên là quá tốt. Kể cả không được thì bọn họ mang chiếc nhẫn tới núi lửa Doom để phá hủy cũng là cống hiến không gì có thể hình dung được đối với thế giới Middle Earth vì thế nàng liên tục nói cảm tạ với hai người rồi mới rời đi.

Sau khi nữ hoàng Elf rời đi, Trịnh Xá vội vàng hỏi Sở Hiên:

- Người nắm chắc được bao nhiêu phần, chuyện giết chết Sauron, bảo tồn chiếc nhẫn không bị hư hại ấy?

-Ước chừng khoảng 60%, nhưng chuyện chúng ta lấy được chiếc nhẫn thì không đến 10%.

Sở Hiên lắc đầu nói:

-Chiếc nhẫn là vật phẩm kịch bản, hơn nữa hẳn phải là vật phẩm có uy lực cực mạnh, người của bốn tiểu đội còn lại chắc chắn cũng đều hiểu, các đội khác thì cũng thôi nhưng người của tiểu đội Thiên Thần nhất định là cực kỳ muốn có được nó. Phải biết rằng nhiệm vụ trở lại Chủ Thần không gian lần này là năm đội chờ tại Mordor nửa tiếng, nửa tiếng đó đủ để phát sinh rất nhiều chuyện, có thể nói, trong nửa tiếng đó chúng ta phải đối mặt trực tiếp không có đường trốn tránh với Thiên Thần đội cùng Đông Mỹ Châu đội. Tóm lại một câu, chiếc nhẫn sẽ trở thành đạo cụ quan trọng để trở lại Chủ Thần không gian, ta rất có thể sẽ vứt bỏ nó để bảo toàn cho cả đội, chuyện này ta báo trước cho người biết. Đương nhiên, nếu sức mạnh của hai đội còn lại quá yếu, chiếc nhẫn sẽ trở thành mồi nhử giết chết chúng, vì thế khả năng bản thân chúng ta lấy được chiếc nhẫn này không tới 10%.

-Thật vậy sao?

Trịnh Xá thở dài, vỗ vỗ vai Sở Hiên nói:

-Như thế cũng rất tốt rồi, người có gì thì sớm nói cho ta trước một câu được không. Đại ca, em cũng không dám phản đối, chỉ muốn biết kế hoạch anh đang tính đại khái nó thế nào thôi, chẳng lẽ có vậy cũng khiến anh cảm thấy khó khăn lắm sao? Ha, mặc kệ thế nào, có thể đạt thành hiệp định với nữ hoàng Galadriel đã là chuyện rất khó làm được rồi, ha ha ha, cố gắng đi! Hoàn thành bộ phim Lord of the Rings này xong chúng ta sẽ có mithril cùng năng lượng thạch dùng không hết, nói không chừng còn có thể hoán đổi thời gian quay lại tìm mấy người Gandalf học tập ma pháp ấy chứ, ha ha ha...

-Mặc dù có nói ra người cũng không hiểu...

Sở Hiên thấp giọng nói:

- Đúng là trí tuệ của người bình thường...

Trong tiếng nói, Trịnh Xá đã đi vào phòng mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Gimli là người đầu tiên đến đánh thức các thành viên tiểu đội luân hồi, theo lời hắn nói thì nữ hoàng Galadriel đang ở bên đầu đội bọn họ, tặng cho rất cả chiến sỹ trong Hội bảo vệ nhân lễ vật đặc trưng của tộc Elf, mà hắn nói xong lập tức chạy nhanh như trộm, không để ý tới sự tò mò của mọi người.

Mười phút sau, hơn mười người nam nam nữ nữ này mới rửa ráy xong, tiếp đó tất cả đi về phía bến tàu, khi tới nơi những nhân vật trong phim đều đã đứng đó, trên người đều khoác một chiếc áo choàng lớn nhỏ khác nhau.

Chờ đến khi những thành viên tiểu đội luân hồi vào chỗ, hơn mười người Elf mới bước tới trước mặt họ, dâng lên chiếc áo choàng mà nữ hoàng tặng cho họ và đồng đội, nghe nói chiếc áo choàng này có thể ngăn cản ma pháp truy tìm, cũng có thể biến thành giống với khung cảnh xung quanh, đây đúng là một đạo cụ ma pháp truyền thuyết, hơn nữa xét theo công hiệu ít nhất cũng cỡ một chi tiết cấp C hoặc cao hơn mới hoán đổi được.

Còn chưa hết, mỗi người đều nhận được một thanh đoản kiếm, đây là vũ khí loại ma pháp truyền thuyết có pha mithril cùng allugist, chỉ cần nhỏ máu lên là có thể nhận chủ, hơn nữa khi chiến đấu có thể gia tăng sức mạnh của người sử dụng, dựa theo công hiệu đây cũng là vũ khí cấp 2D hoặc cấp C.

Khi nữ hoàng Galadriel tới trước mặt Trịnh Xá liền nói:

- Nghe Legolas nói ngài đã có một món vũ khí rất lợi hại nên thanh đoản kiếm này cũng không cần tặng ngài. Đây là một chiếc lá của cây thế giới mà một phần mà chúng ta giữ lại được, gốc cây sinh ra vạn vật trên thế giới đã khô héo nhưng lá cây này vẫn bảo tồn sức sống kinh người. Cầm lấy đi, khi ngài cảm thấy mình phải dùng hết sinh mạng để chiến đấu hãy ngậm nó trong miệng, sức sống của nó sẽ thay thế cho sinh mệnh lực trong cơ thể ngài, đến khi ngài hoàn toàn dung hóa nó tính mạng sẽ được bảo vệ hoàn hảo... Vì dùng khí chiến đấu cùng lời hứa thay đổi số mệnh cho tộc Elf chúng ta của ngài, đừng sĩ.

Nói đoạn, nàng không ngờ còn tới cạnh Trịnh Xá, khẽ hôn lên má hắn, đây là đại ngộ đặc biệt người khác không nhận được.

Nữ hoàng lại tới trước mặt Sở Hiên, mỉm cười nói:

- Ta thật sự không biết nên tặng ngài thứ gì mới được, một người không có tình cảm, có thể cũng sẽ không quá để ý tới lễ vật của người Elf chúng ta phải không... Vậy thì để ta tặng ngài một lời chúc bình an đi.

Nói đoạn, nàng liền niệm một câu chúc phúc bằng tiếng người Elf.

"...Nữ nhân này rõ ràng là vẫn để ý chuyện Sở Hiên mất món trang sức của cô ta hôm qua... Đàn bà quả nhiên đều là sinh vật thù lâu nhớ dai."

Trịnh Xá trong lòng thầm nghĩ, do trong tất cả mọi người, chỉ có Sở Hiên là không nhận được bất cứ thứ gì, chuyện này không khỏi có chút bất bình thường, mà biểu hiện của Sở Hiên lại rất thần nhiên, chẳng thắc mắc câu nào, nhận lấy thức ăn mà người Elf đem tới, đây là một loại bánh gọi là Lembas, nghe nói người trưởng thành chỉ cần ăn một tiếng nổ là đủ no bụng, hắn có vẻ rất hứng thú với loại thức ăn nên siêu hạng này.

Trịnh Xá vẫn còn đang tiếc nuối cho Sở Hiên thì Legolas đã tới cạnh hắn nói:

- Yên tâm đi, Sở Hiên nhận được lễ vật quý trọng nhất trong số chúng ta, đó là sự chúc phúc của nữ hoàng bộ hạ. Câu chúc đó mang theo ma lực, mặc dù không rõ nó có ích lợi gì nhưng lời chúc chắc chắn sẽ luôn đi theo hắn, đến bao giờ phát huy hiệu lực mới thôi, mà nữ hoàng bộ hạ cũng sẽ vì thế mà suy nhược mấy ngày, cho nên Sở Hiên thật sự là người may mắn nhất trong chúng ta.

Trong lòng Trịnh Xá bấy giờ mới thăng bằng lại một chút, hắn vội vàng luôn miệng cảm tạ nữ hoàng Galadriel, nàng chỉ khẽ mỉm cười rồi quay người cùng một nam người Elf khác rời đi.

Mọi người cũng không trì hoãn đem vũ khí cùng thức ăn chuyển hết lên thuyền, tiếp đó ba người một thuyền, chỉ có Aragorn là chờ theo ba người hobbit rồi tất cả theo đường sông dưới gốc cây khổng lồ rời đi, theo đó hành trình một lần nữa lại tiếp tục.

Uruk-hai biến thành thi thể, chỉ là số lượng chúng thật sự quá nhiều, hơn mười thi thể trong nháy mắt đã bị che phủ, càng lúc càng có nhiều Uruk-hai lao về phía Trịnh Xá điên cuồng chém loạn.

Lúc này những thành viên còn lại trong tiểu đội luân hồi cũng đã tới nơi, hơn nữa các nhân vật trong phim cũng bắt đầu giao chiến với Uruk-hai, chỉ là những người này dù sao cũng không có khô lâu chiến mã làm vật cưỡi, cũng không có bản lãnh dùng dao mang bảo vệ bản thân như Trịnh Xá nên chỉ có thể vừa đánh vừa lùi, tạm thời tránh khỏi đợt tấn công của Uruk-hai, chỉ có Trịnh Xá một mình đứng đó, không ngừng vùng hổ hồn đồ sát.

Triệu Anh Không vốn chạy phía trước cả nhóm, tốc độ của nàng chỉ kém hơn Trịnh Xá, nhưng khi tới gần cây cột đá lúc trước, đột nhiên phảng phất như có thứ gì đó hấp dẫn nàng, đó là một cảm giác không thể miêu tả rõ ràng, mà ở phía xa Trịnh Xá đã bắt đầu giao đấu với Uruk-hai, hoàn cảnh như vậy khiến nàng nhú mày nhìn về phía hắn mấy lần, tới khi Trịnh Xá không hề bị thương điều khiển khô lâu chiến mã nhảy lên cây, nàng mới khẽ cắn răng chạy về hướng cảm giác cách đó không xa.

Triệu Anh Không càng chạy về hướng đó, trái tim càng nhảy lên kịch liệt, cảm giác như thế thật sự rất khó hình dung nhưng nàng hiểu rằng, có lẽ ở hướng đó có một người, cũng chỉ có hắn mới có thể khiến nàng thống hận đến vậy...

Quả nhiên, không quá mấy phút, trước mắt chợt sáng bừng, chỗ đó là một bờ đá, từ đây nhìn ra xa có thể trông thấy thức nước hùng vĩ dưới vực, bên rìa vách núi có một thanh niên tóc dài yên lặng đứng đó.

-Ồ, tiểu biểu muội, cuối cùng chúng ta cũng lại gặp nhau rồi... Đương nhiên rồi, có lẽ đối với muội mà nói chúng ta là lại gặp mặt. A a, xem ra muội có vẻ rất kinh ngạc khi thấy ta xuất hiện ở đây, có gì muốn nói với ta sao?

Thanh niên tóc dài quay đầu lại, hắn mỉm cười nhìn Triệu Anh Không, vẻ mặt càng trở nên cực kỳ hiền hòa, giống như nhìn thấy người yêu của mình vậy.

Triệu Anh Không cắn chặt răng, đôi tay càng siết chặt chuôi kiếm, ngón thay cơ hồ siết đến phát xanh, hơn nửa ngày sau nàng mới hộc ra được mấy chữ:

- Người chết đi!

Nói đoạn, Triệu Anh Không bước tới hai bước, thanh kiếm Excalibur trong tay hung hăng chém xuống, choang một tiếng thanh thủy, trường kiếm giống như chặt đứt vật gì đó giữa không trung.

Hóa ra giữa thanh niên tóc dài cùng Triệu Anh Không, không ngờ lại có mấy sợi tơ kim loại mất thường khó thấy, nếu Triệu Anh Không bất cẩn lao tới, mấy sợi tơ này đủ để cắt nàng thành mấy đoạn, kiểu chết gần như giống hệt lần tử vong trước của Triệu Anh Không.

Thanh niên tóc dài cũng không chút tức giận nào, ngược lại, hắn không ngờ còn vui vẻ vỗ tay nói:

- Quá tuyệt vời, muội lại tiến bộ rồi, ta từ chỗ clone biết được hắn giết chết muội do muội còn một lần hồi sinh chưa sử dụng, mà cách chết cùng vẻ mỹ lệ của muội khi đó hắn cũng kể hết cho ta biết... Muội không biết chứ, mặc dù không được tận mắt chứng kiến vẻ mỹ lệ khi bị phá hủy đó nhưng chỉ cần nghĩ tới khoảnh khắc lúc muội chết, ta đã hưng phấn không tả nổi, cảnh tan vỡ đẹp dễ...

-Triệu Chuế Không! Người thật đáng chết!

Thanh niên tóc dài kia chính là Triệu Chuế Không, khi hắn nói chuyện, nửa thân dưới không ngờ bắt đầu từ từ cứng lại, giống như nghe được chuyện gì khiến hắn cực kỳ hưng phấn, còn Triệu Anh Không lúc này đã phần nộ đến hai mắt vẫn đầy tia máu, nàng tự nhiên không chú ý tới thân dưới cứng ngắc của Triệu Anh Không, bất quá lần này nàng cũng không liều lĩnh xông tới mà hít một hơi thật sâu, nói:

- Người định chiến đấu với ta hôm nay sao?

Về mặt Triệu Chuế Không lần này lại càng kinh ngạc, hắn ngây người một lúc rồi mới cười đáp;

- Không, muội vẫn còn khả năng phát triển, đặc biệt là biểu hiện của muội hôm nay càng khiến ta bất ngờ, phải biết rằng ta muốn đi thì muội chắc chắn không ngăn nổi vì thể đừng lãng phí chút lực lượng nào, dùng sức mạnh hoàn mỹ nhất để trợ giúp đồng đội của mình nhé, cứ quần lấy ta như vậy sẽ chỉ khiến muội thất

vọng thôi... Ta sẽ không giết muội ngay bây giờ, bởi vì khả năng trưởng thành của muội còn rất lớn, rất lớn, hơn nữa muội cũng không còn cơ hội sống lại nữa...

Triệu Anh Không nhìn thanh niên tóc dài trước mắt, nàng khẽ nói:

- Ta nhất định sẽ giết ngươi, nhất định... Vì bọn họ, vì tuổi thơ của ta, vì để chôn vùi quá khứ... Ta nhất định phải giết ngươi Triệu Chuế Không!

Thân thể Triệu Chuế Không vụt lóe lên xuất hiện bên cạnh Triệu Anh Không, hắn không ngờ chẳng thềm để ý đến hai tay nắm chặt chuỗi kiếm đến mức trắng bệch của Triệu Anh Không, cứ như vậy vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của nàng tiếp đó khom người khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng đang mím chặt, tới lúc khóe miệng Triệu Anh Không nghiêng chặt đến chảy cả máu tươi hắn với lắc mình tới chỗ vách núi, tiếp đó mỉm cười nói:

- Phần nộ đi, cảm hận đi, sống sót đi... Lúc này muội còn quá yếu ớt, Triệu Anh Không, chờ tới khi muội trưởng thành, lần sau gặp lại hãy để ta xem vẻ mỹ lệ khi tan vỡ đó nhé, tiểu biểu mọi của ta....

Dứt lời hắn khẽ cười, quay mình nhảy xuống vách núi, cũng không để ý nơi này cách mặt nước tới hơn trăm mét, cứ bình thản gieo mình xuống.

Triệu Anh Không vẫn cắt chặt răng, cũng không tới xem phía dưới vách núi mà quay người trở lại chiến trường, dòng máu tươi bên khóe miệng vẫn không ngừng chảy ra, phảng phất như cả đôi môi đã nhuộm hồng, hợp với khuôn mặt đáng yêu của nàng, vẻ xinh đẹp càng thêm kinh tâm động phách....

"Ta còn quá yếu, mà hắn so với lần trước thì càng cường đại hơn... Mạnh lên! Ta nhất định phải mạnh hơn hắn!"

431. Mỗi Người Một Hướng (1)

Chiến trường vẫn đang hỗn loạn, chiến đấu vẫn tiếp diễn không ngừng, không ai biết Triệu Chuế Không đã xuất hiện, cũng không ai biết chuyện xảy ra giữa hắn và Triệu Anh Không, tất cả đều diễn ra đúng như kịch bản. Mặc dù Hội bảo vệ nhân vì có tiểu đội luân hồi gia nhập mà trở nên mạnh hơn nhưng số lượng cùng thực lực Uruk-hai cũng tăng lên nhiều, chênh lệch giữa hai bên vẫn giống như trong phim.

Trịnh Xá liên tục xông sát giữa đám Uruk-hai, ít nhất cũng có hai ba trăm tên chết dưới đao hắn, không cần biết là vung đao trăm kích hay khiến ngực đâm tới, uy lực của đao mang mặc dù bị đầu khí chặn lại không ít nhưng chỉ bằng vào sức mạnh Trịnh Xá đã vượt trội đám Uruk-hai, đến khi đao mang bao phủ toàn thân Trịnh Xá bị phá nát lần đầu tiên, hắn liền lập tức sử dụng trạng thái Bạo tạc, năng lượng vampire cũng ào ạt truyền sang khô lâu chiến mã.

Trịnh Xá trong trạng thái bình thường đã đủ để trảm sát một số lớn Uruk-hai, khi sử dụng Bạo tạc, tốc độ cùng sức mạnh đầu chỉ tăng lên có mấy lần, đơn giản là phải gấp mười mấy lần. Một đao chém tới, đao mang cộng thêm sức mạnh xông thẳng đến, cho dù Uruk-hai sử dụng đầu khí nhưng một đao này vẫn đủ biến nó thành hai đoạn, nhất thời tốc độ Uruk-hai tử thương lập tức tăng mạnh, đến khi Trịnh Xá định thần lại, lũ Uruk-hai xung quanh đã phảng phất như nhìn thấy quái vật chạy trốn tứ tán, còn bản thân hắn cũng cảm thấy chân tay như nhuyễn ra.

Dù sao đây cũng không phải chiến đấu một chọi một, chiến đấu lần này gần như tương đương với chiến tranh quần thể, thi thể tan nát trên mặt đất có thể chứng minh, Trịnh Xá ít nhất đã chém giết hơn trăm tên Uruk-hai, thậm chí là càng nhiều hơn. Đây không phải loại nhóc con như lính Orc mà là Uruk-hai biết sử dụng đầu khí đơn giản, một tên có thể tương đương với hơn mười binh sỹ loài người, vì thế sau khi Trịnh Xá giết sạch đám này cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Hộc... Chiêm Lam, nghe thấy ta nói không? Thông báo tình huống, chuyển hình ảnh phân bố Uruk-hai cho ta"

Trịnh Xá thở hồng hộc nói.

Giọng nói của Chiêm Lam vội vàng vang lên, nàng đáp ứng một tiếng rồi sử dụng tinh thần lực tảo miêu chuyển tình huống toàn bộ chiến trường vào ý thức Trịnh Xá. Chỉ thấy bên bìa rừng cách đó một đoạn vẫn

như cũ đầu đầu cũng là Uruk-hai, đương nhiên còn có vô số thi thể, Trính Xá ở bên này chém giết ba bốn trăm tên Uruk-hai, mà bên đó trên đường cũng có hơn ba trăm thi thể, vẫn còn khoảng năm sáu trăm tên đang bao vây thành viên tiểu đội luân hồi cùng các nhân vật trong phim. Trính Xá cũng nhìn thấy Triệu Anh Không từ một sườn núi phía xa chạy lại, nhìn bộ dạng nàng hình như đã xảy ra chuyện gì đó nhưng bên đó căn bản không hề thấy bóng dáng một ai.

”Chiêm Lam... Vừa rồi Triệu Anh Không đã gặp chuyện gì? Sau cô ấy lại có vẻ mặt như vậy?”

Trính Xá vừa điều khiển khô lâu chiến mã truy kích đám Uruk-hai vừa vội vàng hỏi Chiêm Lam.

Chiêm Lam ngáp ngừng một lúc rồi mới khẽ nói:

”Không chỉ riêng Ringwraith mới có thể tránh được quét hình tinh thần lực... Hơn nữa nhìn sắc mặt cô ấy như vậy, có lẽ đã gặp kẻ đó...”

Cho dù thế nào đây cũng là chuyện riêng tư, Trính Xá mặc dù trong lòng vừa nghi hoặc vừa lo lắng nhưng vẫn vẫn phần chần lại tinh thần, bổ sung năng lượng vampire cùng nội lực từ nhẫn mithril vừa ngồi trên lưng ngựa vừa vận chuyển một vòng Hỗn Nguyên nhất khí công, đại khái phục hồi lại thể lực. Tiếp đó trước mắt hần lại xuất hiện bóng dáng Uruk-hai, gã Uruk-hai đó chỉ nghe thấy sau lưng truyền tới một tràng tiếng vó ngựa, còn chưa kịp quay đầu lại, Hổ hồn đã vung tới, nửa thân trên cùng vai bị chém thành hai đoạn.

Lúc này mọi người đang bị vây công, bốn phía đều là Uruk-hai, thực lực nhân vật trong phim rất đáng tin cậy, Aragorn, Gimli, Legolas đều giết một lượng lớn Uruk-hai, ba người bọn họ cận chiến viễn chiến đều không sợ. Thành viên tiểu đội luân hồi so ra có chút mạnh yếu không đều, người mạnh nhất đương nhiên là Richard tự sáng tạo kỹ năng Cuồng chiến sỹ, hần cầm một cây rìu chiến to lớn liên tục bổ chém, trên người tự nhiên là bị vô số vết thương nhỏ nhưng một khi bị lưỡi rìu của hần bổ trúng, dù có dùng khiên ngăn lại thì sức mạnh khổng lồ cũng đánh ngất cả khiến vào cơ thể Uruk-hai, hóa ra không biết từ lúc nào Richard đã sử dụng kỹ năng Cuồng chiến sỹ.

Người tiếp theo chính là Trình Khiếu, vũ khí hần sử dụng là kiếm mithril nhận được từ người Elf, có thể thấy hần từng học tập kiếm pháp cùng kỹ năng chiến đấu một cách bài bản, mặc dù nhìn qua chẳng hề bắt mắt nhưng mỗi lần công kích đều óc thể giết chết một tên Uruk-hai, sau hơn mười lần công kích đám Uruk-hai cũng biết cái gã dùng kỹ xảo tấn công chẳng có gì đặc biệt này không dễ trêu nào, không ngờ bắt đầu tránh né hần. Chỉ có Garnier là có vẻ rất keo kiệt, đến cả Thời đại Băng hà trạng thái phổ thông cũng không sử dụng, chỉ dùng một số cọc bằng để tấn công, khiến băng để phòng ngự, nhất thời có chút chật vật.

Aya vốn là người duy nhất trong đội có khả năng quần công, ông độc năng triệu hồi uy lực thật sự không kém nhưng không biết tại sao lũ ông đó lại không thể làm gì được Uruk-hai, bọn chúng giống như không hề e ngại chất động, vì thế Aya gần như không có khả năng cận chiến chỉ còn biết theo người hobbit chạy trốn.

Duy có động tác của Trính Xá là vô cùng ấn tượng, cười khô lâu chiến mã tỏa ra hỏa diễm, tay cầm trường đao màu đỏ máu, mấy đao chém xuống đã giết chết hơn mười tên Uruk-hai, ở trước mắt hần không Uruk-hai nào có thể chịu được đến đao thứ hai, đang lúc hần muốn xông vào đám Uruk-hai thì Aragorn bỗng hét lớn:

- Không cần lo cho bọn ta, ở đây không có chuyện gì đâu! Tới giúp Boromir, hần đang bảo vệ người hobbit, nhanh lên đi!

Trính Xá quả nhiên nghe được từ xa truyền tới tiếng tù và, trăm hùng vang dội, Legolas cũng hô lên:

- Đó là tiếng tù kêu gọi viện quân của Gondor, mau lên!

Nói đoạn hần rút tên bắn hạ mấy gã Uruk-hai bên cạnh Trính Xá, bọn chúng cứ nghe tiếng cung bật mà ngã xuống, trực tiếp bị mũi tên giết chết.

Trính Xá quát lớn:

- Mọi người cẩn thận! Nếu không kiên trì được thì chạy đi! Ta tới giúp Boromir xong sẽ quay lại!

Dứt lời, hần kéo cương quay ngựa, không nói hai lời chạy tới một cây đại thụ, trực tiếp lao lên ngọn cây, tiếp đó khô lâu chiến mã nhún chân, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

người có nhóm máu giống với Boromir mới có thể lấy máu được, vì thể hiện tại các người không cần kích động như vậy!

Aragorn hít sâu một hơi, bấy giờ mới gật đầu nói:

- Xin lỗi, vừa rồi ta đã quá kích động... Hẳn là dùng sỹ chân chính, vì người dân của Gondor, vì tự do của Gondor mà chiến đấu, bọn họ đều ở thành phố trắng (Minas Tirith) chờ hẳn... Nhưng hẳn rất có thể sẽ không trở về được nữa...

-Sẽ không!

Trịnh Xá vỗ mạnh vai Aragorn nói:

-Sẽ không, hẳn nhất định sẽ sống sót, chúng ta sẽ đều sống sót!

Mặc dù nói như vậy nhưng khi các nhân vật trong phim nhìn thấy Boromir biến thành một bức tượng băng về mặt họ, vẫn không thể thoải mái được. Cùng lúc đó, theo tin tức quét hình Chiêm Lam truyền tới, trước khi Sở Hiên sắp xếp cho mọi người, Bắc Băng Châu đội đã đi theo Frodo cùng Sam, năm người tiếp tục đi về hướng Mordor, người của Nam Viêm Châu đội do Aya bị bắt nên cũng đi trước một bước đuổi theo Uruk-hai, đến lúc này Trịnh Xá mới phát hiện trên chiến trường đã không còn thấy bóng dáng Cuồng chiến sỹ Richard đâu nữa.

Trịnh Xá nhìn chiến trường hoang tàn xung quanh, hẳn khẽ hỏi Sở Hiên đứng bên cạnh:

- Bây giờ thì sao? Chúng ta nên làm thế nào? Bọn họ đã tự lựa chọn phương hướng mình muốn đi rồi.

Sở Hiên gật đầu đáp:

- Đúng thế, theo lựa chọn của bọn họ, hai đội này đều có khả năng đã quyết định như vậy từ sớm. Một là Bắc Băng Châu đội số lượng thành viên ít nhất nhưng thực lực đội trưởng lại cực kỳ mạnh, lựa chọn đường của Frodo đối với họ là có lợi nhất, con đường này theo trong phim là nhân số ít nhất nhưng cũng gặp ít nguy hiểm nhất, tính toán của Garnier có thể là muốn trên đường đi giết nhiều nhiều quái vật, kiếm nhiều điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình một chút...

-Lựa chọn của Nam Viêm Châu đội cũng rất phù hợp với điều kiện của họ, so ra thì Nam Viêm châu đội là phe có thực lực yếu nhất trong ba đội chúng ta vì thế bọn họ lựa chọn đường của Merry và Pippin trong phim, con đường này cơ bản hữu kinh vô hiểm, hơn nữa còn qua lại giữa nhiều thế lực, ví dụ như người Ent, kỵ binh Rohan, Gondor... Với trí tuệ của Nyos chắc chắn sẽ lựa chọn con đường này, hẳn hy vọng có thể đạt được "thế" trong thế giới này....

-Cuối cùng là con đường của chúng ta.

Sở Hiên thì thào nói:

-Chúng ta là phe thực lực mạnh nhất trong ba đội, kể cả không có hai cường viện bất ngờ Nemesis cùng Hạo Thiên thì thực lực của chúng ta cũng đã rất cường đại, chính vì thế chúng ta cần đối mặt trực tiếp tranh đấu trên chiến trường... Về phương diện này ta có một ý tưởng rất thú vị.

"Lại ý tưởng rất thú vị... Thật là mâu thuẫn, không biết là đang mong chờ được nghe câu này hay là không mong đây."

Trịnh Xá bất đắc dĩ nói:

- Nói cho ta biết đi, người cảm thấy có chuyện gì rất thú vị?

Sở Hiên khoát tay nói:

- Đương nhiên là không thể dễ dàng nói cho người biết như vậy được, chờ đến khi thời cơ chín muồi đã, hơn nữa ta cũng muốn kiểm chứng một chút, nếu như có thể chúng ta sẽ rất thoải mái vượt qua mấy trường đại chiến với Mordor!

Trong lúc hai người nói chuyện, Trình Khiếu đã giúp mọi bằng bố sơ qua, Trương Hằng cùng Legolas thu dọn chiến trường, lúc này các nhân vật trong phim cũng đã biết hai người hobbit Frodo, Sam đã rời đi, ba

người Bắc Băng Châu đội cũng đi theo bọn họ. Còn hai người bị Uruk-hai bắt đi, khi Aragorn nghe nói trong hai người có một cô gái hẳn liền lập tức quyết định phải đi cứu hai người đó ra rồi nói sau.

-Uruk-hai và Orc mặc dù không phải cùng một loại sinh vật nhưng bọn chúng đều là những kẻ cực kỳ háo sắc cùng dâm ngược vô độ, phụ nữ lọt vào tay chúng sẽ cực kỳ thê thảm, vì thế chúng ta nhất định phải cứu hai người họ ra trước khi bọn chúng dừng lại hoặc trở về đến Isengard!

Aragorn kiên quyết nói.

Dưới yêu cầu cứng rắn của Aragorn, mọi người chỉ tùy tiện ăn một chút thức ăn của người Elf, tiếp đó ba nhân vật trong phim cùng mọi người đồng loạt đuổi theo dấu vết của Uruk-hai, do Boromir lúc này đã đóng băng nên Trính Xá chỉ có thể xuống ngựa, buộc bức tượng băng lên lưng khô lâu chiến mã còn hẳn thì nắm cương cùng đi bộ với mọi người.

Cứ như vậy, sau khi ba đội tách ra, Trung Châu đội theo ba nhân vật trong phim truy đuổi theo đám Uruk-hai, dọc đường đi tất cả đều nhìn thấy thi thể Uruk-hai nằm rải rác, cứ từng nhóm hơn mười tên chết một chỗ. Xem thi thể bọn chúng hình như bị một món vũ khí rất lớn trực tiếp đập thành mảnh vụn, đây là sức mạnh khủng bố của Cuồng chiến sỹ, theo dấu vết những thi thể này, mọi người không ngừng tiến về phía trước, thời gian đã trôi qua được mấy ngày...

-Đã được chưa? Người là tên biến thái! Khốn kiếp, ta không muốn cùng người đồng quy vu tận, người tránh con mẹ nó xa ta ra!

Một thanh niên tóc đen đập trên phi kiếm đang chửi bới ầm ỹ rất là mất hình tượng, toàn thân hẳn đầy mảnh vải rách, giống như bị một con dao găm hoặc một món vũ khí sắc bén gây ra, đầu tóc cũng rối tinh rối mù, trên mặt có mấy vết thương nhỏ, nhìn bộ dạng thật sự rất chật vật.

Trên một ngọn cây dưới chân hẳn có một thanh niên tóc dài đang đứng, quần áo trên người thanh niên tóc dài này nhìn qua có vẻ khá hơn một chút nhưng cũng đầy vết kiếm, vết cháy trên mặt và tóc rất rõ ràng, có thể thấy hẳn cũng đã phải chịu chút khổ sở.

Thanh niên tóc dài mỉm cười nói:

- Việc này không được đâu, bây giờ mới là lúc câu chuyện bắt đầu, cứ để người đuổi theo bọn chúng như vậy thì câu chuyện là sao tiếp tục được chứ? Nghe lời ta đi, làm một đứa bé ngoan nào, xem bọn chúng dùng tình cảm và nhiệt huyết, dùng hy sinh và dũng khí kết thành một quả táo chín mọng, người không cảm thấy cảnh tượng đó mỹ lệ đến mức khiến người ta muốn đưa tay bóp nát bọn chúng ra sao? Ví dụ như khi bọn họ thiết lập tình cảm rất sâu đậm, mắt thấy sắp từ Mordor trở lại Chủ Thần không gian, đến lúc đó giết sạch toàn bộ nhân vật trong phim, tư vị như thế chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến người ta...

Sắc mặt thanh niên tóc đen đầy vẻ kinh tởm, hẳn gào lên:

- Mẹ nó, Triệu Chuế Không, người là tên thần kinh, đừng nghĩ ai cũng thần kinh giống người, ta không tởm đến mức ấy! Hơn nữa tiểu đội Thiên Thần bọn ta không phải như đám tiểu đội Ác Ma, bọn ta không muốn đuổi tận sát tuyệt với các tiểu đội khác, ta chỉ muốn tới xác nhận một lượt thành viên của ba đội kia thôi, người con mẹ nó tưởng lão tử sợ người sao? Cho dù đấu với clone của người ta cũng không thua!

-Nếu như phải đánh...

Triệu Chuế Không mỉm cười, gật đầu nói:

-Dù sao bây giờ cũng chưa phải lúc thu hoạch, vậy cùng người đánh một trận giải sầu cũng không tệ. Tu chân à, hơn nữa còn mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, xem ra có vẻ rất lợi hại đấy, thế nào? Đánh thử với ta một trận không?

Dứt lời, hẳn vung tay lên, một đạo hàn tinh lóe lên, bên người thanh niên tóc đen lập tức bùng lên một đám kim quang, nhưng trên mặt hẳn vẫn xuất hiện một vết máu nhỏ, mặc dù không sâu nhưng cực kỳ rõ ràng.

Thanh niên tóc đen lập tức nổi giận, hẳn gào lên:

- Khốn kiếp, lão tử không trêu vào người, người dựa vào cái gì mà ngăn cản không cho ta đi xem mấy đội kia... Trừ phi người đã xác nhận một trong các đội đó có kẻ mà tiểu đội Thiên Thần bọn ta muốn giết?

Nói đoạn hắn trực tiếp rút tám lá cờ nhỏ ném xuống đất, miệng ngâm lớn:

- Hàng yêu phục ma trận!

Tám lá cờ nhỏ lập tức lớn lên, đến khi rơi xuống đất đã biến thành tám cây cột cao đến năm mét, tám lá cờ lấy cây đại thụ Triệu Chuế không đang đứng là trung tâm vây xung quanh, trên mỗi lá cờ tỏa ra một màu sắc khác biệt.

Nét cười trên mặt Triệu Chuế Không đột nhiên thu lại, hắn lạnh lùng nhìn thanh niên tóc đen nói:

- Người thật sự muốn chết sao? Thu hồi thứ này, nếu không ta sẽ không nương tay nữa...

-....Đầu suất bát quái lộ!

434. Thiết Kỵ Rohan (1)

Thanh niên tóc đen ném tám cây cờ xuống, tiếp đó ở giữa không trung hai tay liên tục bắt quyết, miệng thì niệm:

- Càn, Khôn, Ly, Khảm, Chấn, Tốn, Cấn, Đoài...

Tám chữ niệm ra, trên tám cây cờ dần dần xuất hiện chữ, hơn nữa còn bắt đầu xoay tròn. Chỉ thấy thanh niên tóc đen hai tay không ngừng hợp thành các tư thế, tám cây cờ xoay càng lúc càng nhanh, thanh âm trong miệng hắn cũng càng lúc càng vang dội, phẳng phất như từ chín tầng trời truyền xuống.

-Đầu suất tử hỏa luyện vạn kiêu, bát quái thần diệu trừ thiên ma! Cấp cấp như luật lệnh! Triệu tử hỏa bát quái...

Thanh niên tóc đen còn chưa niệm xong, dưới chân hắn đã mơ hồ hiện lên một thái cực đồ khổng lồ, đối diện với nó chính là tám cây cờ đang xoay tròn xung quanh Triệu Chuế Không, trên thái cực đồ lập lòe lửa tím, chỉ đợi thanh niên tóc đen niệm xong câu cuối cùng ngọn lửa sẽ lập tức ập xuống Triệu Chuế Không.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ánh mắt Triệu Chuế Không càng lúc càng lạnh lẽo, cũng không biết hắn làm thế nào trên tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm dài khoảng bảy mươi phân. Chỉ thấy Triệu Chuế Không vung kiếm chém vào không trung, thanh niên tóc đen vội vàng tránh sang một bên nhưng dù như vậy cánh tay hắn vẫn bị chém thành hai đoạn, còn hắn cũng sắp niệm xong chữ cuối cùng...

Đột nhiên trong túi một thanh niên tóc đen vang lên một âm thanh, lập tức khiến nhịp đập liên mạch của hắn hoàn toàn rối loạn, vốn hắn còn muốn cưỡng hành niệm nốt mấy chữ cuối nhưng sau khi ngẩn ra mấy giây liền phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt trắng bệch như giấy, đưa tay móc ra một chiếc điện thoại di động kiểu dáng cổ lỗ sý.

-A lô.... Ừ, ta biết rồi, đưa điện thoại cho Adam... Đúng thế, vị trí của ta hiện tại cách thác Rauros không xa... Nhưng hắn thật sự quá khinh người... Hiểu rồi...

Thanh niên tóc đen nói xong liền vung tay ném chiếc điện thoại di động sang cho Triệu Chuế Không đang còn ở trong trận, mà Triệu Chuế Không thì cũng không khách khí, bắt lấy điện thoại, trên mặt lại đeo nụ cười cố hữu, chỉ thấy thấy hắn đưa điện thoại lên tai nói:

- A lô, Adam phải không? Lâu lắm rồi không gặp, lần trước cảm ơn các người bỏ qua cho Đông Mỹ Châu đội bọn ta, nếu không ta lại thiếu mất hai tên bảo mẫu dọn rác...

Trong điện thoại vang lên một giọng nói lạnh nhạt, hắn nói:

- Những chuyện khác ta cũng không muốn nói nhiều, Trịnh Xá hẳn nhất định phải chết... Ta nghĩ người hẳn là đã gặp qua tiểu đội Ác Ma phải không, tên ác ma như thế chỉ cần một là đủ lắm rồi, hai tên thì chỉ sợ đến cả người cũng cảm thấy rắc rối đúng không? Lời đến đây là hết, nếu như thật sự cứ muốn chơi trò mỹ học đáng ghét đó người có thể giết La Ứng Long ngay bây giờ, dù sao chân nguyên bất diệt có thể trở lại Chủ Thần không gian hồi sinh, nhưng chỉ cần ta nhìn thấy chân nguyên của La Ứng Long bay về Càn Khôn Kính trên tay ta thì điều đó đại biểu cho việc người tuyên chiến với Tiểu đội Thiên Thần bọn ta, kể

cả tạm thời bỏ qua cho tiểu đội kia, ta cũng phải dùng hết tất cả mọi lực lượng để giết chết người trước... Mặc dù không giết được tên ác ma kia nhưng sức mạnh của người cũng không kém hẳn bao nhiêu!

-Như vậy đi.

Trên mặt Triệu Chuế Không lộ vẻ trầm tư, một lúc sau hắn mới cười nói:

- Bây giờ ta còn chưa thể chết được, ít nhất là trước khi quả táo nhỏ đáng yêu của ta trưởng thành, ta tuyệt đối không thể chết, như vậy cũng được... Ít nhất là trước khi trận chiến tại thủ đô Gondor kết thúc, các người không được ra tay với hắn, do sức chiến đấu của hắn chống đỡ cho cả Trung Châu đội, mà quả táo nhỏ của ta cũng ở trong đội đó. Nếu hắn bị các người giết trước lúc đó quả táo nhỏ đáng yêu của ta rất có thể sẽ bị làm khó... Đây là giới hạn của ta, chỉ cần người từ chối thì người có thể lập tức nhìn thấy cảnh tượng đẹp để lúc chân nguyên bay lên đó.

Mặc dù Triệu Chuế Không đứng dưới mặt đất, thanh niên tóc đen La Ứng Long lơ lửng giữa không trung nhưng khi nói những lời này hắn không chút chần chừ, còn sắc mặt La Ứng Long thì đỏ bừng bừng, cơ hồ không nhận nổi phải lập tức động thủ.

-Thành giao, mặt khác ta muốn xác nhận một số chuyện, nghe nói Trung Châu đội ngoài tên ác ma kia, gã đó cũng ở trong ấy... Nếu như có thể, người trao đổi hết thông tin với tiểu đội Thiên Thần bọn ta được không...

-Nếu không, thế giới luân hồi lần này không khỏi quá nhàm chán...

Lúc này Trung Châu đội tự nhiên là đã rời xa chỗ mọi chuyện phát sinh, tình cảnh bốn người Zero tạm thời bỏ qua, lại nhắc tới sáu người Trịnh Xá đi theo ba người Aragorn, chín người vội vàng truy đuổi. Cần phải đuổi kịp Uruk-hai trước khi chúng yên tâm nghỉ ngơi nếu không Aya trong tay hắn rất có thể sẽ bị bọn chúng hành hạ, thậm chí ăn thịt, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Nam Viêm Châu đội chưa cứu được Aya ra.

Cứ như vậy mấy ngày liên tục, mọi người càng lúc càng tới gần đám Uruk-hai, mà trên mặt đất thì thể Uruk-hai vẫn liên tục xuất hiện, giống như để làm dấu hiệu chỉ đường cho họ.

Đến một buổi sáng sớm, mọi người đã cấp tốc chạy bốn ngày bốn đêm, đến cả Trịnh Xá cũng cảm thấy thân thể có chút không chịu nổi, vì thế Aragorn chỉ có thể bắt đầu đồng ý mọi người nghỉ ngơi ba tiếng đồng hồ, sau ba tiếng vừa đúng lúc mặt trời lên cao, mọi người sẽ có thể tiếp tục truy đuổi Uruk-hai.

-Mặt trời đỏ như máu, xem ra tối qua cách đây không xa đã có đổ máu...

Leggolas nhìn mặt trời đang dâng lên đằng xa, vừa sửa sang cung tên vừa nói.

Mọi người đều có vẻ rất mệt mỏi, dù sao cũng truy đuổi liên tục suốt bốn ngày bốn đêm, ngoài ăn cơm uống nước ra, gần như chưa từng ngủ một giấc, mà như thế vẫn chưa đuổi kịp Uruk-hai, không thể không thừa nhận sức chịu đựng của đám Uruk-hai này thật sự mạnh mẽ dị thường.

Sau khi mọi người ngủ dậy một lúc, Legolas lại phát cho mỗi người một miếng nhỏ lembas, thức ăn của người Elf, một người trưởng thành chỉ cần ăn một miếng là no, sau đó Aragorn bắt đầu kiểm tra thân thể đóng băng của Boromir có ổn không, mỗi ngày hắn đều làm động tác này, tiếp đó dẫn mọi người tiếp tục đi tới, thuận theo dấu vết trên đường không ngừng truy đuổi.

Nơi đây đã là thảo nguyên vô biên ngút mắt, trên bản đồ mọi người đã tiến vào lãnh địa của Rohan, đây là đất nước của kỵ sĩ, nơi sản sinh ra chiến mã cùng kỵ binh tinh nhuệ, sức chiến đấu chỉ kém hơn Gondor.

Mọi người chạy từ sáng đến trưa, tất cả đều vừa mệt vừa mỏi, đúng lúc này từ phía xa đột nhiên truyền tới một tràng tiếng ngựa hí, mọi người trong lòng cả kinh, bởi vì theo sau âm thanh này là một loạt tiếng vỗ ngựa ăn khớp, đó là tiếng của vô số chiến mã đồng loại phi nước đại.

An toàn là trên hết, mọi người vẫn tránh sau mấy tảng đá lớn, tiếp đó họ nhìn thấy một nhóm thiết kỵ hung hãn chạy qua trước mặt. Đó là một nhóm kỵ binh cực kỳ tinh nhuệ, ngựa cưỡi mặc dù không lớn như khô lâu chiến mã nhưng nhìn qua chắc chắn cũng là loại tốt. Mặc dù giống ngựa tốt xấu ngoài độ lớn ra còn rất nhiều phương diện khác nhưng đối với kỵ binh xung phong cận chiến mà nói, độ lớn của ngựa cùng

sức phòng ngự, công thêm sức chạy nước rút là những vấn đề cơ bản quyết định khả năng tấn công mạnh hay yếu, mà những kỹ binh này vừa khéo hội đủ cả ba điều kiện.

- Còn cả kỹ thuật của họ có thể thấy đã được huấn luyện rất tốt, khi chạy cơ bản đều dựa vào một đội hình phòng ngự...

Sở Hiền nghe Trịnh Xá hỏi sức mạnh của đội kỵ binh này, thuận miệng đáp một câu.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Như vậy chỉ cần một vấn đề cuối cùng, bọn họ không biết có sử dụng đầu khí không... Nếu như có thì sức chiến đấu của đội quân này không khỏi quá kinh khủng.

Trong lúc hai người nói chuyện, đội kỵ binh đã vượt qua trước mặt bọn họ, số lượng khoảng hơn năm trăm người, ngoài kỵ binh ra còn có một số chiến mã không có người cưỡi. Sau khi đội kỵ binh chạy qua, Aragorn bỗng nhảy ra khỏi tảng đá, cao giọng nói:

- Các kỵ sĩ dũng cảm của Rohan, xin hỏi Rohan đã xảy ra chuyện gì? Hình như các vị vừa mới chiến đấu.

Tổ chức của nhóm kỵ binh này lập tức được thể hiện rõ ràng, khi viên thủ lĩnh đi đầu ngừng lại, tất cả kỵ binh đằng sau phảng phất như được một cánh tay chỉ huy, lượn một vòng sau lưng thủ lĩnh, trong lúc chạy đội hình không hề rối loạn, viên thủ lĩnh liếc nhìn Aragorn tiếp đó giục ngựa chạy tới chỗ hấn đứng.

Thấy vậy, Gimli cùng Legolas lập tức nhảy ra, tiếp đó nhóm Trịnh Xá cũng đi ra theo.

Mấy trăm kỵ binh từ bốn phía xung quanh chạy tới, bao vây chính người ở trung tâm, so với khí thế của mấy trăm kỵ binh, chín người này thoạt nhìn thật sự không có gì nổi bật, tiếp đó kỵ binh bốn phía đều nâng thương chỉ thẳng vào chín người, đến lúc này một viên chỉ huy mặc chiến giáp màu trắng bạc mới cưỡi ngựa tiến tới.

Chỉ thấy hấn kéo cương, lạnh lùng nhìn mọi người, hỏi:

- Người Elf, người lùn, con người, còn cả phụ nữ, bé gái... Các người chuẩn bị làm gì? Đội ngũ kỳ lạ như vậy tiến vào Rohan, nói cho ta biết, các người muốn làm gì!

Gimli lập tức không nhìn được nói:

- Báo tên của người ra, kỵ sĩ, bọn ta tự nhiên sẽ nói cho người biết bọn ta tới đây làm gì!

Viên thủ lĩnh lạnh lùng liếc nhìn, hấn xoay người xuống ngựa, tiếp đó bước tới trước mặt Gimli, chiều cao của hai người thật sự quá chênh lệch, hấn lạnh nhạt nói:

- Chỉ cần người cao thêm một chút ta có thể trực tiếp chặt cái đầu của người xuống!

- Chặt cái đầu xuống à?

Tốc độ của Trịnh Xá cực nhanh, khi viên thủ lĩnh nói xong, Hổ hồn đao đã đặt trên cổ hấn, Trịnh Xá cũng lạnh lùng hỏi.

435. Thiết Kỵ Rohan (2)

Kỵ binh xung quanh lập tức kinh hãi, ở đây có nhiều người như vậy không ngờ lại không có mấy người thấy rõ động tác của Trịnh Xá, một là tốc độ của hấn quá nhanh, hai là tầm mắt mọi người đều tập trung vào người lùn Gimli, đến khi thanh đại đao đỏ máu gác lên cổ thủ lĩnh, những người này liền không dám cử động.

Aragorn cùng Legolas cũng bị dọa không nhẹ, nếu là người khác thì cũng xong, nhưng kẻ đang cầm đao chuẩn bị tấn công này lại là Trịnh Xá, sức tấn công của hấn thế nào họ đều biết, đây là nhân vật có thể một mình địch lại mấy trăm Uruk-hai, những thiết kỵ Rohan này mặc dù cũng được huấn luyện tốt nhưng so ra vẫn không đủ cho hấn giết.

Aragorn vội vàng kéo tay Trịnh Xá nói:

- Hiểu lầm, đây chỉ là hiểu lầm thôi... Các kỵ sĩ Rohan, ta là Aragorn, con trai của Arathorn, đây là Gimli con trai của Glóin, đây là hoàng tử Legolas, còn sáu vị này là bằng hữu của Gandalf áo xám, cũng là các dũng sĩ trứ danh của nhân loại. Bọn ta là bạn của quốc vương Théoden, các kỵ sĩ của Rohan không cần phải chỉ thương vào chúng ta.

Viên thủ lĩnh cũng không có vẻ kinh hoàng thất thố, đến khi Trính Xá hạ đao kề trên cổ hắn xuống, hắn bấy giờ mới khẽ nói:

- Quốc vương Théoden đã không còn phân biệt được địch ta nữa, ông ấy đã hoàn toàn bị pháp sư áo trắng Saruman khống chế, thậm chí đến cả người thân của mình cũng không nhận ra.

Nói đoạn, viên kỵ sĩ bỏ mũ xuống, lộ ra một khuôn mặt mệt mỏi.

Kỵ sĩ xung quanh cũng thu thương lại, viên thủ lĩnh nói tiếp:

- Saruman khống chế quốc vương, tiếp đó hắn từng bước xâm chiếm lãnh thổ của đất nước, chúng ta đều là những dũng sĩ vĩnh viễn trung thành với vương quốc nhưng lại vì vậy mà bị trục xuất, bọn ta đang muốn hội hợp với một số binh sĩ các cũng bị xua đuổi... Các ngươi nên cẩn thận với pháp sư áo trắng, lão rất âm hiểm xảo trá, nghe nói thường hóa thành bộ dạng một ông già hành tẩu khắp nơi, hơn nữa mật thám của lão đâu đâu cũng có.

Aragorn lại thở phào nhẹ nhõm, lúc này hắn mới biết những kỵ sĩ này nghĩ họ là mật thám của Saruman nên mới có địch ý lớn như thế, vì vậy hắn vội vàng hỏi:

- Chúng ta không phải mật thám của Saruman, chúng ta đang truy đuổi một đám Uruk-hai tới đây, bọn chúng đã bắt hai người bạn của chúng ta.

Trính Xá bấy giờ cũng lên tiếng:

- Đúng là như vậy, đó là một cô gái loài người cùng một người hobbit, họ là bạn của chúng ta. Ngoài đó ra các vị còn thấy người nào khác không?

Viên thủ lĩnh lắc đầu đáp:

- Không còn ai khác... Sau khi chiến đấu bọn ta dọn dẹp chiến trường thì không phát hiện tung tích của

cho sinh mạng mà sống lại, đồng thời ta cũng nhìn thấy một số chứng ngại có thể ngăn cản ta hoàn thành sứ mệnh...

Gandalf bình tĩnh nói.

Ba người Aragorn đều thở phào một hơi, Aragorn tới cạnh Gandalf vui mừng nói:

- Gandalf, ông có thể trở về đúng là quá tốt...

-Gandalf?

Gandalf vẽ mặt nghi hoặc nhắc lại hai chữ này, tiếp đó mới bình tĩnh đáp:

-Đúng thế, tên ta là Gandalf, không sai, đó đúng là tên trước kia của ta, Gandalf áo xám. Ha ha, bây giờ ta là Gandalf áo trắng.

Nói xong câu này, Gandalf trực tiếp nhìn mấy người Trịnh Xá nói:

- Trịnh Xá, ta từ ánh mắt của Thần thấy được lai lịch của các người, mặc dù các người hoàn toàn không phải người của thế giới này nhưng ta tin tưởng các người cũng sẽ giúp đỡ ta cùng hoàn thành sứ mệnh này, có phải vậy không? Các vị đừng sợ.

Sáu người Trịnh Xá đều sửng sốt, họ đưa mắt nhìn nhau, tiếp đó do Trịnh Xá hỏi:

- Ông đã thấy được lai lịch của bọn ta? Chẳng lẽ là chỉ thế giới kia của bọn ta? Vậy thì sứ mệnh của ông là gì?

-Đương nhiên là tiêu diệt Sauron.

Gandalf cười nói.

Sở Hiên đột nhiên hỏi:

- Chỉ là tiêu diệt Sauron? Chứ không phải phá hủy chiếc nhẫn à?

Gandalf mỉm cười thần bí đáp:

- Con mắt của Thần có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện, chiếc nhẫn đó sẽ biến mất khỏi thế giới Middle Earth, nhưng nó lại không bị phá hủy. Lời tiên tri của Thần nói với ta, chiếc nhẫn đó cho dù không bị các người mang đi thì cũng sẽ do một nhóm người khác ở Mordor mang đi, Sauron sẽ biến mất còn chiếc nhẫn sẽ vẫn được giữ lại, sức mạnh của ba chiếc nhẫn người Elf cũng sẽ được duy trì. Đó là lời tiên tri cùng sứ mệnh Thần trao cho ta, để người Elf tiếp tục ở lại đất nước của họ, không phải vì rời khỏi quê hương mà thương tâm, ba chiếc nhẫn người Elf cũng sẽ được bảo tồn nguyên vẹn, đây là một phần tiên đoán mà ta nhìn thấy...

-Một phần khác chính là, có một nhóm người cũng đến từ thế giới kia, họ đến từ cùng một nơi với các người nhưng lại có địch ý mãnh liệt với các người. Thần nói cho cho biết, đánh bại bọn họ, nếu không sẽ có một người trong số đó trợ giúp Sauron lấy được chiếc nhẫn, một khi Chúa tể Bóng tối đoạt lại chiếc nhẫn, lúc đó sẽ khiến vô số dũng sĩ phải chết, sứ mệnh của ta cũng có thể sẽ thất bại.

Trong lúc mấy người Trịnh Xá còn đang nghi hoặc không thôi, Gandalf đã dẫn đầu đi ra khỏi khu rừng, ông vừa đi vừa nói:

- Bây giờ có nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, chúng ta trước tiên cần phải nhanh chóng tới thủ đô Rohan Edoras, đội quân của Saruman đã chuẩn bị tấn công nơi ấy, đó là trận chiến đầu tiên của chúng ta, đánh bại đội quân của Saruman. Lời tiên tri của Thần rất rõ ràng, trước khi chúng ta hoàn toàn đánh bại liên minh quân đội của Mordor, chiếc nhẫn sẽ được an toàn, vì thế hiện tại chúng ta nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì, cần phải mau chóng tới Edoras.

Trịnh Xá vừa đi vừa hạ giọng hỏi Sở Hiên, hắn tò mò nói:

- Lời ông ta nói có đáng tin không? Chẳng lẽ thật sự có loại tiên tri gì có thể biết được an nguy hoặc tương lai của chúng ta sao?

Sở Hiên lại bình tĩnh nói:

- Thế giới này lại có loại sinh vật như "Thần" tồn tại, có thể đại khái tưởng tượng loại sinh vật "Thần" này có thực lực loại ma pháp truyền thuyết vô cùng mạnh mẽ, bọn họ có thể nhìn thấy phần lớn lãnh thổ và nhân vật trong thế giới này, vì thế khi thu được 100% tin tức, phân tích ra những chuyện này cũng không quá khó khăn, ít nhất, người có cảm thấy mưu kế của ta có phải là tiên tri gì không?

Trịnh Xá ngăn người đáp:

- Chuyện này à, nếu là mưu kế của người... Rất nhiều lúc thật sự khiến người ta có cảm giác như là tiên tri, giống như người biết mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy.

Sở Hiên gật đầu nói:

- Chính là vậy, thực tế ta không hề thấy được mọi chuyện sẽ phát triển như thế nào, ta chỉ vồn vện dựa vào tin tức và nhân cách để tiến hành phân tích suy luận thôi. Ví dụ như biết Hạo Thiên nhất định sẽ tìm được sơ hở trong mưu kế của ta, sở sung kiện toàn hơn nữa còn thực hiện luôn, cũng như biết bốn đội viên còn lại chắc chắn sẽ mâu thuẫn với hắn, tiếp đó theo hắn thực hiện kế hoạch, nghe qua có vẻ như là tiên tri nhưng nếu cẩn thận phân tích chi tiết cụ thể, ví dụ như thuốc chế tạo Nemesis, ví dụ như tri tuệ cùng thực lực của Hạo Thiên, ví dụ như tình huống vị trí của họ cùng số lượng quân đoàn Uruk-hai, vậy thì có kết luận này sẽ là chuyện đương nhiên.

-Cũng như thế, nếu như "Thần" thấy được Đông Mỹ Châu đội cùng tiểu đội Thiên Thần rất mạnh mẽ, hơn nữa còn không biết từ lúc nào đã lộ ra địch ý với chúng ta hoặc với đội của Hạo Thiên, vậy bọn họ có thể đoán được kết quả như Gandalf đã biết... Đông Mỹ Châu đội cùng Thiên Thần đội nhất định là đã từng tới gần chúng ta, hơn nữa còn cố gắng tấn công chúng ta, vì thế chúng ta cũng cần chuẩn bị tốt để nghênh tiếp bọn chúng.

437. Hành Trình Tới Rohan (2)

Mọi người đi theo Gandalf từ từ ra khỏi rừng, vừa đi Gandalf vừa nói:

- Lần trước khi Chúa tể Bóng tối xâm lăng thế giới, nơi này từng bị quân đội Orc tràn qua, lúc đó nơi đây gần như bị đốt thành bình địa, người Ent cũng bị ép phải tham gia chiến tranh. Bọn họ đều có thân thể cao hơn mười mét, mấy trăm người Ent chôn vùi vĩnh viễn một vạn quân Orc tại nơi này, tiếp đó họ dừng lại, biến khu rừng tràn ngập đau thương một lần nữa khôi phục nguyên trạng...

Aragorn vội vàng nói:

- Người Ent là chủng tộc mạnh như vậy sao? Nếu chúng ta được họ hỗ trợ...

-Không thể đâu.

Gandalf lắc đầu nói:

-Người Ent là chủng tộc thích yên tĩnh nhất, họ có thể bất động cắm vào đất mấy chục năm, một cuộc nói chuyện cũng có thể kéo dài tới mấy ngày mấy đêm. Tóm lại chỉ cần không chọc vào họ thì họ sẽ không tự rời khỏi khu rừng đi chiến đấu, mặc dù họ là chủng tộc cực kỳ mạnh mẽ nhưng đặc tính thính yên tĩnh cũng khiến họ hầu như không được ai biết tới trong thế giới Middle Earth.

Trong lúc nói chuyện mọi người đã từ sâu bên trong ra tới bìa rừng, chỉ thấy Gandalf đột nhiên hướng ra khoảng không huyết lớn, tiếng huyết sắc bén truyền ra rất xa, không biết từ lúc nào Gandalf đã sử dụng một loại ma pháp truyền âm.

Mọi người cứ như vậy đứng bên cạnh Gandalf, Sở Hiên không biết lại lòi từ đâu ra mấy trái tuyết quả, hắn cũng không biết nhầm chán là gì, vừa ăn tuyết quả vừa nhìn cây pháp trượng của Gandalf. Sau khi Gandalf biến thành pháp sư áo trắng, pháp trượng cũng đổi thành một cây gậy trắng bóng như ngọc, phía trên khắc chỉ chút những văn tự ký hiệu cùng đồ hình kỳ dị, mà Sở Hiên thì cứ vừa ăn vừa nhìn những ký hiệu đồ hình đó.

-Sở Hiên...

Trịnh Xá chợt lên tiếng, lúc này hắn đang đứng dựa vào một gốc cây đại thụ, tay dắt một chiến mã nhận được từ kỵ binh Rohan, khô lâu chiến mã thì không cần dắt tự động đi theo cạnh Trịnh Xá.

Sở Hiên cũng không quay đầu lại chỉ ừ hử một tiếng, Trịnh Xá bất đắc dĩ chỉ có thể phối hợp hỏi:

- Tại sao ngươi lúc nào cũng thích cầm mấy thứ này ăn vậy? Mỗi lần ăn cơm cũng không thấy ngươi ăn bao nhiêu, nhưng luôn thích lấy hoa quả hoặc những đồ nhìn đẹp mắt để ăn.

Sở Hiên vẫn như cũ không quay đầu lại đáp:

- Suy nghĩ cần có rất nhiều năng lượng, năng lượng tiêu hao còn nhiều hơn vận động, vì thế ngày thường đều phải ăn chút gì đó để duy trì đầu óc linh hoạt, tình huống như Nyos là một đại diện, có điều hẳn hơi quá cực đoan... Nếu như có thời gian hỏi mấy chuyện linh tinh này thì ta cũng có một vấn đề muốn hỏi ngươi.

Trịnh Xá cũng cảm thấy tò mò hẳn vội nói:

- Được thôi, ngươi có gì thì cứ hỏi, ta cũng sẽ không giấu diếm ngươi chuyện gì.

-Vậy được, ngươi đang khắc chế sức mạnh của bản thân phải không?

Sở Hiên nói ra câu này liền quay đầu lại, bất quá hắn chỉ liếc nhìn Trịnh Xá một cái rồi lại quay sang cây gậy trong tay Gandalf.

-Đây là suy luận từ mấy chuyện Triệu Anh Không vô ý nhắc tới, đó là khi chúng ta quay lại thế giới Resident Evil tìm kiếm T-virus, cô ấy nói trong căn cứ người một mình giết mấy trăm con Licker tiến hóa khổng lồ phải không? Mặc dù sát phát chỉ tâm đúng là đồ tốt nhưng đây đó hoàn toàn không phải trọng điểm, mấy trăm con Licker khổng lồ tuyệt đối không phải sinh vật đơn giản, Triệu Anh Không tự nhận với thực lực cô ấy chính diện chiến đấu chỉ có thể giết được một con, thêm một con nữa là sẽ phải chết. Thực lực của người thế nào ta đại khái cũng có thể suy luận ra được, cho dù người sử dụng Bạo tạc cùng Hủy diệt, trong tình huống đó cũng không thể chỉ chịu chút thương tích cón con như vậy, vì thế ra chỉ có thể suy ra một kết luận, trong lúc giết chết một lượng lớn Licker người đã xảy ra chuyện gì đó... Hơn nữa chuyện này không hề bị Triệu Anh Không nhìn thấy, đó rốt cuộc là chuyện gì đây? Ta rất tò mò là chiêu thức hay sức mạnh gì mà khiến người lừa dối bọn ta? Đây không phải là tính cách của người...

Sở Hiên bình thần nói.

-Sau đó, trong thế giới Lord of the Rings, khi chúng ta đối mặt với Ringwraith cùng cả lúc tiến vào đường hầm, biểu hiện của người chỉ có thể hình dung bằng một câu, quy quy củ củ, gần như không khác biệt gì với thực lực của người lúc trước, tuy nhiên đây lại chính là chuyện khiến người ta cảm thấy kỳ quái nhất. Mặc dù nói ra người có thể không tin nhưng tiềm lực của người trong đội chúng ta so với Trương Hằng còn cao hơn một bậc, nhưng sau hai lần đại chiến từ Starship Trooper đến trở lại Resident Evil, thực lực của người vẫn không có chênh lệch gì lớn, là vì sao? Cũng chỉ có một cách giải thích, người cố ý thiết lập phạm vi thực lực mạnh yếu của mình, tại sao vậy?

Sở Hiên ăn nốt trái tuyết quả cuối cùng trong tay rồi mới quay đầu lại nói:

- Ngươi đang sợ hãi thứ gì đó, hoặc có thể nói sức mạnh này khiến người rất kiêng kỵ, là như vậy phải không? Bất quá phương diện này ta không thể có gợi ý gì cho người được, chỉ có thể dựa vào người tự mình từ từ tìm hiểu và nắm vững nó. Ta chỉ muốn nói với người một chuyện, đó là mưu kế cũng có giới hạn, giới hạn này là chính là so sánh thực lực, đến khi sức mạnh đã vượt quá cực hạn mà mưu kế có thể dung nạp thì mưu kế cùng lắm chỉ là một trò chơi đáng cười mà thôi, ví dụ như lúc trước trong Starship Trooper, Nam Viêm Châu đội bọn họ một quyền đánh nát chiến hạm, đến lúc đó thì có sử dụng mưu kế gì đi nữa phe chết vẫn là chúng ta...

Về mặt Trịnh Xá có chút bối rối, hẳn mấy lần muốn nói rồi lại thôi, hơn nữa ngày sau mới thấp giọng nói:

- Cho ta một chút thời gian, tin tưởng ta... Ta sẽ không làm hại đồng đội của mình...

Sở Hiên cũng không nói nhiều, nhàm chán phất tay rồi lại tiếp tục nhìn pháp tượng trên tay Gandalf, tới lúc này từ xa bỗng truyền đến tiếng ngựa hí vang, khi tiếng hí vang lên, bảy chiến mã bên cạnh mọi người nhất thời đều lộ vẻ bất an, khịt khịt mũi mấy tiếng.

-Trời ơi, đó là vua của loài ngựa mearas, mã vương trong truyền thuyết, một ngày đi ngàn dặm cũng không thành vấn đề!

Đôi mắt của Legolas là sắc bén nhất, hắn nhìn thấy từ xa một con ngựa trắng to lớn đang chạy tới, tốc độ không ngờ không kém hơn khô lâu chiến mã của Trịnh Xá.

Đến khi con bạch mã thần tốc tới gần, mọi người mới phát hiện con ngựa trắng này thật sự rất cao lớn, so với chiến mã thông thường ít nhất cũng lớn hơn một phần tư, gần như tương đương với khô lâu chiến mã. Nó còn vô cùng hiểu ý người, khi chạy tới chỗ Gandalf liền cúi đầu, cọ cọ vào người ông ta, Gandalf cũng cười vuốt ve lớp lông trắng mượt của nó.

-Tên nó là Shadowfax, là vua của loài ngựa, từng cùng ta trải qua rất nhiều hiểm nguy... Đi thôi, để chúng ta cùng tới Edoras!

Mọi người theo Gandalf dẫn đầu tiến về thủ đô của Rohan, trên đường đi tâm tình của bốn nhân vật trong phim tự nhiên là tốt hơn rất nhiều, đặc biệt là ba người Aragorn càng như thế. Lúc trước họ vẫn phải gánh nỗi thống khổ đồng đội tử vong cùng Hội bảo vệ nhẫn có thể thất bại, đến khi Gandalf quay lại họ cuối cùng mới thấy được một tia hi vọng, mà Gandalf sau khi hồi sinh rõ ràng là sức mạnh tăng lên không ít, biểu hiện cũng đầy tự tin.

So với họ, sáu thành viên tiểu đội luân hồi, Sở Hiền đối với chuyện gì cũng bình thản không để ý, thái độ của hắn chưa từng có gì khác biệt, Chiêm Lam cũng biểu hiện như bình thường, chỉ thỉnh thoảng lên nhìn trộm Trịnh Xá một cái. Trình Khiếu tuyệt đối là loại vô tư siêu cấp, hắn tựa hồ không có chút phiền muộn nào, liên tục bắt chuyện với Chiêm Lam cùng Triệu Anh Không, bản thân cũng thường xuyên vừa tự kể chuyện cười vừa tự cười ha hả.

Biểu hiện của Trương Hằng thì là lần cố gắng nhất từ khi hắn tiến vào thế giới luân hồi phim kinh dị, không ngừng trao đổi kỹ xảo sử dụng Bạo liệt tiến với Legolas mà bản thân cũng thường xuyên cầm ba mũi tên ngắm vào những hòn đá phía xa tập bắn, có thể nói Trương Hằng là người có đầu chí nhất trong cả nhóm.

Còn lại hai người là Triệu Anh Không cùng Trịnh Xá, tình hình của họ lại vô cùng giống nhau, về mặt đầy tâm sự, cho dù nói chuyện với những người xung quanh thì cũng câu được câu chăng. Trong tình hình như vậy sau thành viên Trung Châu đội cùng bốn nhân vật trong phim cưỡi ngựa ba suốt mấy ngày, cuối cùng cũng tới thủ đô Rohan, Edoras.

Đó là một thành phố đơn sơ dựng trên một sườn núi nhỏ giữa thảo nguyên, theo như những gì mấy người Aragorn nói có thể thấy, Rohan từng là một dân tộc du mục, đến khi định cư vẫn bảo tồn một số tập quán nên mới được gọi là đất nước của kỵ sĩ. Đây là một quốc gia quân đội mạnh mẽ thành lập trên lưng ngựa, nhưng về kiến trúc cùng điều kiện sinh sống của người dân thì kém xa đế quốc lớn nhất của con người, Gondor.

Mọi người cưỡi ngựa chạy tới bên ngoài Edoras rồi thuận theo bức tường bằng cây gỗ đi tới cửa thành, sau khi Gandalf cùng Aragorn báo danh, cánh cửa thành nhỏ bé chủ đủ cho hai con ngựa đi qua mới mở ra. Tiếp theo mọi người giục ngựa chạy vào trong thành, bức tượng bằng hình người trên lưng khô lâu chiến mã lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người dân.

Cho dù như vậy, dân số trong thành cũng ít đến mức đáng thương, so với mật độ người ở vùng của người hobbit hoặc tại hai thành phố người Elf mà mấy người Trịnh Xá từng được chứng kiến thì dân số ở đây thật quá thưa thớt, vì thế khi Gimli vừa tiến vào trong thành hắn liền không nhận được nói:

- Nơi đây so với một nấm mồ còn không bằng.

Mấy người Gandalf đều yên lặng thở dài, tiếp đó họ theo Gandalf đi về phía cung điện phía trên đỉnh dốc núi, sau mấy lần thông báo tên tuổi không phức tạp lắm, một viên chỉ huy cường tráng, vẻ người hơi béo bước ra, cao giọng nói:

- Quốc vương Théoden muốn gặp các người, Gandalf áo xám, nhưng các người không được phép mang vũ khí, đây là lệnh của quan nhiếp chính.

Gandalf sau khi ra khỏi khu rừng liền khoác lên người một bộ áo choàng màu xám, vì thế trông ông thật sự giống một pháo sư áo xám, ông nhìn những người xung quanh gật đầu, mấy người Aragorn lập tức rút vũ

qua lịch sử đều sẽ biết, mà phương thức chiến đấu của họ cũng có sức phá hoại cực lớn, vì thế tất cả thành viên Trung Châu đội đều không có bất cứ dị nghị nào.

Kỵ binh tinh nhuệ chuẩn bị mất hơn nửa ngày, tiếp đó là sắp xếp cho nhân vật trong phim, Gandalf giống như trong phim đuổi theo nhóm kỵ binh đang rời khỏi Rohan, ba người Gimli, Trình Khiếu, Triệu Anh Không thì theo quốc vương Théoden cùng tới Helm s Deep. Trình Xá, Sở Hiên, Trương Hằng, Aragorn, Legolas sáu người cùng xuất phát với một trăm kỵ binh tinh nhuệ, ngăn cản bước tiến của đội quân Uruk-hai.

Mỗi người đều chuẩn bị chiến đấu, theo ý Sở Hiên thì đến tối sẽ xuất phát, còn hơn một tiếng đồng hồ cho mọi người nghỉ ngơi, Aragorn không biết từ lúc nào đã quyến rũ mất công chúa Rohan, đó là một mỹ nữ tóc vàng đáng vẻ anh vũ, nàng cũng chuẩn bị cùng bảo vệ dân chúng đi tới Helm s Deep, lúc này nàng đang nói chuyện với Aragorn hai má đỏ hồng, Legolas cùng Gimli thì ở bên cạnh cười cợt chỉ trỏ.

Thành viên Trung Châu đội cũng tụ lại một chỗ trao đổi cái gì đó, trước khi chia tay, Trình Xá tự nhiên là phải cẩn thận dặn dò Trình Khiếu cùng Triệu Anh Không một lượt, đầu tiên hẳn muốn Trình Khiếu bảo vệ tốt Triệu Anh Không, mặc dù nếu so sách lực lượng, trên thực tế Triệu Anh Không mạnh hơn nhiều nhưng Trình Khiếu vẫn trình trọng đáp ứng.

-Tóm lại nhất định phải bảo vệ mình cho tốt, một số tên Uruk-hai cũng biết sử dụng Bạo liệt tiễn, vì thế ngàn vạn lần không được cậy mạnh công kích bọn chúng, tốt nhất là dựa vào tường thành phòng thủ. Nếu kịch bản thay đổi, không thể không rút lui thì không cần quan tâm chiến trường thắng bại thế nào, chạy giữ được mạng mới là quan trọng nhất.

Trình Xá chần chú nhìn hai người nói.

Trình Khiếu cười ha ha đáp:

- Biết rồi, người không phải ông già, sao tự nhiên nói nhiều thế? Yên tâm đi, bọn ta thế nào cũng không ngu đến mức vì chút điểm thưởng mà cả mạng cũng không cần.

-Mặc dù nói như vậy...

Trình Xá đang định nói thì đột nhiên cách đó không xa, Sở Hiên cao giọng nói:

- Đã đến giờ, tất cả lên ngựa xuất phát!

Trình Xá bất đắc dĩ chỉ có thể liếc nhìn hai người một cái rồi nói:

- Tóm lại, mọi chuyện phải cẩn thận!

Dứt lời hắn xoay người nhảy lên khô lâu chiến mã, kéo cương chạy theo sau Sở Hiên.

Nhóm quân này đã bỏ lại tất cả mọi thứ có thể gọi là đồ của thiết kỵ, ví dụ như áo giáp kiên cố cùng giáp cho ngựa, trường thương dài nặng, thậm chí vũ khí cận chiến cũng chỉ chuẩn bị một thanh trọng kiếm, so với trọng kỵ binh sử dụng hai loại vũ khí lúc trước hoàn toàn khác biệt, nhóm quân này chỉ có thể coi như thám tử Rohan phái đi.

Nhưng theo tốc độ hành quân nhanh chóng, lúc này lại là buổi tối, đội kỵ binh như gió cuốn tiến vào trong màn đêm, người trong thành cuối cùng cũng không thấy họ nữa.

Tác dụng của Chiêm Lam lúc này được thể hiện một cách rõ rệt, mặc dù nàng không giỏi cưỡi ngựa, thậm chí có thể gọi là nghiệp dư nhưng kỹ năng quét hình tinh thần lực lại là kỹ năng quan trọng nhất, hữu dụng nhất khi tác chiến cưỡi ngựa bắn cung. Đến sáng sớm ngày thứ hai, nhóm kỵ binh đã chạy được khoảng cách lúc bình thường cần đến hai ngày hai đêm, mà lúc này quét hình tinh thần lực của Chiêm Lam cũng phát hiện ra nhóm Uruk-hai đầu tiên, có khoảng ba trăm tên Uruk-hai cùng hơn ba trăm sinh vật giống như con sói to lớn, trên lưng những sinh vật giống sói này còn có thứ giống như yên ngựa, nhóm quân này hẳn là đội quân quấy rối xuất hiện trong phim.

-Sử dụng dạ tiễn (tên bắn ban đêm)...

Sở Hiên bình thần ra lệnh.

Sau khi lựa chọn ra nhóm quân này, Sở Hiên liền lập tức cho họ biết đại khái một số khẩu lệnh, đồng thời cũng sai người sơn một phần tên của họ thành màu đen, do thời gian khẩn cấp nên mỗi người chỉ có mười mũi tên đen, Sở Hiên gọi chúng là dạ tiễn.

Một trăm kỵ binh theo lệnh Sở Hiên giục ngựa tới gần doanh trại, chiến mã đều là ngựa được huấn luyện tốt, được chủ nhân khống chế sẽ không tùy ý phát ra âm thanh, sau khi Trương Hằng cùng Legolas cùng phóng tên, một trăm kỵ sĩ mới đồng loạt giương cung nhắm về phía doanh trại bắn dạ tiễn.

Cấu trúc quân đội Uruk-hai khá là thô sơ, không có các loại quân hàm phẩm cấp gì hết, bình thường đều do một tên Uruk-hai mạnh nhất làm đội trưởng, sau đó chỉ huy một số tên tác chiến, do sức chiến đấu của chúng vượt xa bộ binh loài người bình thường nên vấn đề cấu trúc quân đội cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Lúc này dạ tiễn tập kích, lượt bắn đầu giết chết mấy chục tên Uruk-hai, tiếp theo Sở Hiên lệnh cho binh sĩ sử dụng hỏa tiễn, thiêu đốt toàn bộ doanh trại, lại có hơn ba mươi tên Uruk-hai bị bắn chết. Đến lượt tên thứ ba Sở Hiên lại để kỵ sĩ sử dụng dạ tiễn, trong ánh lửa khắp nơi đám Uruk-hai chỉ kịp chú ý tới hỏa tiễn, lượt công kích này bọn chúng lại càng tử thương trầm trọng, sau ba vòng xạ kích, trong đám Uruk-hai hỗn loạn bát nháo mới có hơn mười tên cưỡi lên lưng sói, cuối cùng cũng lao ra được khỏi doanh trại.

Nhưng bên ngoài doanh trại đều là cung thủ đang nhắm chuẩn, hơn mười tên lính cưỡi sói này vừa chạy ra liền lập tức bị bắn thành tổ ong vò vẽ, sau mấy lượt bắn liên tiếp Sở Hiên mới lệnh cho tất cả kỵ sĩ bỏ cung, tiếp đó do Trịnh Xá dẫn ba mươi người xông vào doanh trại chém giết, tiêu diệt tất cả Uruk-hai còn sống, những kỵ sĩ còn lại thì nhân thời gian này bắt đầu thu lại những mũi tên chưa bị hư hỏng.

Cứ như vậy, trong tình hình không chết không bị thương một người, cả một đội lính cưỡi sói của Uruk-hai bị tiêu diệt hoàn toàn, cho dù cũng có đánh lén, tập kích doanh trại trong đó nhưng so với thiết kỵ Rohan lúc trước vừa xông trận liền đánh nhau loạn xạ, tình huống thương vong như vậy đơn giản chỉ có thể gọi là kỳ tích.

-Lên ngựa, chạy tốc độ bình thường, ăn cơm hai mươi phút, nghỉ trên lưng ngựa hai tiếng, Chiêm Lam mở rộng phạm vi quét hình tinh thần lực lên tối đa, cảm thấy tinh thần lực không đủ thì đi ngủ, nghỉ ngơi.

Sở Hiên lớn tiếng ra lệnh cho tất cả kỵ sĩ rồi dẫn đầu nhảy lên lưng chiến mã.

Một trăm kỵ binh này quả nhiên đã được huấn luyện rất tốt, sau khi mệnh lệnh ban ra đều nhanh chóng chấp hành, chỉ là khi ăn cơm họ bắt đầu cao giọng cười nói, với uy danh của thiết kỵ Rohan hiển nhiên là cũng không sợ quân Uruk-hai, nhưng lần này họ phải đối mặt với số lính cưỡi sói đông gấp ba lần, trước đây đều phải cần đến năm trăm thiết kỵ tinh nhuệ mới có thể chống lại, mà lần này thì một trăm người lại không chết một ai, chiến tích như vậy nhất thời khiến họ đều trận ngạt tin tưởng vào hành trình lần này.

Sau đó, tới ba giờ chiều cùng ngày, quét hình tinh thần lực của Chiêm Lam phát hiện một đội Uruk-hai hơn một nghìn năm trăm tên, bọn chúng màn theo rất nhiều chiến lợi phẩm, có vẻ như vừa cướp đoạt từ một thôn làng nào đó, Sở Hiên tính toán một chút rồi ra lệnh lập tức tập kích.

Khi chỉ huy điều khiển một đội quân lớn, Trịnh Xá kém xa Sở Hiên, trên thực tế khi bố trí cho trên ba mươi người chiến đấu, Trịnh Xá sẽ lập tức có vẻ vô cùng thiếu kinh nghiệm, dù sao thì hắn cũng chỉ am hiểu phân phối từng cá nhân trong tiểu đội, nên sau khi nhóm quân du kích này thành lập, Sở Hiên tự nhiên là trở thành thủ lĩnh, Trịnh Xá cũng dưới quyền chỉ huy của hắn.

Khi nhóm kỵ binh xông tới đội quân Uruk-hai thì vừa đến lúc hoàng hôn, ánh mặt trời từ từ trở nên ảm đạm, nhưng xung quanh vẫn có thể nhìn được rõ ràng. Nhóm kỵ binh một trăm người vừa xuất hiện, đám Uruk-hai rõ ràng có chút rối loạn, nhưng khi bọn chúng nhìn rõ nhân số nhóm lính này lập tức có vẻ không thêm để ý, ngoài ba trăm tên đi đầu dựng trường thương dài ba mét lên, quân ở hai cánh cũng bắt đầu cong vào, chuẩn bị trước sau bao vây lấy nhóm kỵ binh này.

Ai mà ngờ được, nhóm kỵ binh lại không lớn tiếng hô hào, xung phong đột kích như trước, ngược lại họ bắt đầu tiến hành nhắm bắn hai nhóm quân ở cánh, sau ba lượt bắn liên tục, cho dù có khiên chắn cùng áp giáp bảo vệ thì vẫn có hơn trăm tên Uruk-hai bị giết. Nhất thời tất cả binh lính Uruk-hai đều phẫn nộ, bọn chúng gầm thét lao về phía nhóm kỵ binh, năm sáu tên Uruk-hai đồng loạt công kích, chỉ chân không cũng đủ giẫm chết nhóm kỵ binh này.

Không ngờ nhóm kỵ binh lại lập tức ngừng bắn, quay ngựa chạy ra xa, sau khi họ chạy được năm mươi mét liền quay lại bắn một lượt, tiếp đó lại chạy ra mười mét, quay lại bắn một lượt nữa...

Cứ thế qua lại, đến khi mấy trăm tên Uruk-hai biến thành thi thể, tất cả đám còn lại mới cảm thấy không thích hợp, vì thế cung thủ trong bọn chúng cũng bắt đầu phản kích. Ngay lập tức có mấy kỵ sĩ không tránh kịp bị bắn chết tại chỗ, nhưng mục đích Sở Hiên mang theo Trương Hằng cùng Legolas chính là vì vậy, tầm bắn tên của hai người vượt xa Uruk-hai, hơn nữa độ chính xác bọn chúng cũng không bì được, nhất thời chỉ cần kẻ nào dám giương cung lập tức bị nhắm bắn, những tên dám lao lên liền bị kỵ sĩ kéo giãn cự ly bắn chết, bọn chúng muốn chạy trốn thì không chạy lại chiến mã, đến khi bọn chúng bỏ chạy tán loạn thì lại càng lợi cho kỵ sĩ xạ tiễn...

Đến hai giờ sáng, tên Uruk-hai cuối cùng bị bắn chết, cả đội kỵ binh chỉ tử vong bốn người.

-Lên ngựa, chạy tốc độ bình thường, ăn cơm hai mươi phút, ngủ trên lưng ngựa sáu tiếng, sau đó tiếp tục tấn công!

440. Tình Hình Các Đội Cùng Trò Hề Của La Ứng Long (1)

Ba ngày ba đêm, danh tiếng của đội kỵ binh truyền khắp lãnh thổ Rohan, bất kỳ nhóm Uruk-hai nào gặp phải bọn họ đều toàn quân bị diệt, sau khi mấy nghìn quân Uruk-hai biến mất trên thảo nguyên Rohan, đội quân du kích này được quân Uruk-hai gọi là Dấu chân u linh, bởi vì họ đến không thấy bóng đi không lộ hình, so với u linh còn thần bí hơn.

Đội du kích chỉ còn lại hơn bốn mươi kỵ binh, nhưng đây chính là những kỵ sĩ tinh nhuệ nhất, vũ dũng nhất của Rohan, vốn khi lựa chọn đều chỉ chọn người mạnh, lại thêm nhân vật trong phim ở thế giới này đều được Chủ Thần tăng sức mạnh nên hơn bốn mươi kỵ binh này đều biết sử dụng đầu khí, tố chất thân thể cũng cao hơn người bình thường rất nhiều. Sau ba ngày ba đêm liều chết chiến đấu, trong hơn bốn mươi kỵ binh này không ngờ có đến bảy tám người mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, hơn nữa còn có hơn mười người sử dụng được Bạo liệt tiễn, người dạy họ sử dụng kỹ năng là Trương Hằng lập tức luôn miệng chửi bới Chủ Thần không công bằng, nhưng như vậy cũng thật sự khiến sức chiến đấu của đội ngũ tăng mạnh.

Sau khi gia đoạn rèn luyện chiến đấu ban đầu, tuy nhân số của đội kỵ binh liên tục giảm xuống nhưng sức chiến đấu lại tăng vùn vụt, đến lúc này họ đã tiêu diệt hơn bốn nghìn quân Uruk-hai, hơn nữa không biết do kỵ sĩ nào khởi xướng, mỗi lần giết địch, đội kỵ binh đều cắt lấy một bên tai, Trịnh Xá thấy vậy không ngờ còn lấy ra rất nhiều túi lớn cho bọn họ đựng tai, tiếp đó để mỗi người đeo hai bên yên ngựa.

Sau ba ngày ba đêm không ngừng du kích chiến đấu, thể lực mỗi người gần như đều đạt tới giới hạn, mà Chiêm Lam liên tục quét hình mới phát hiện Uruk-hai đã không còn chia binh đi cướp phá các thôn làng nữa, đến cả quân quấy rối cũng không phải ra, xem ra bọn chúng thật sự sợ hãi đội quân du kích này, tất cả hơn mười lăm nghìn quân Uruk-hai hợp lại một đoàn tiến về phía Helm s Deep.

Cứ như vậy đội ngũ không thể tiếp tục dùng mấy chục người đi đánh lén, hơn nữa sau khi nhóm quân chủ lực xuất hiện, bên trong cũng có Uruk-hai biết sử dụng Bạo liệt tiễn nên Sở Hiên lập tức quyết đoán để đội du kích nhanh chóng trở về Helm s Deep, chỉ là dọc đường các nhân vật trong phim có vẻ rất không cam tâm, sau khi chứng kiến uy lực của chiến thuật cưỡi ngựa bắn cung, chưa bao giờ sự tự tin của họ lại dâng cao đến thế, giống như chỉ cần có cung có ngựa họ sẽ vĩnh viễn không thất bại.

Đến cả hai người Aragorn đối với chiến thuật này cũng cảm thấy lú lú cả lười, Legolas thì thảo nói:

- Người Elf chúng ta thông thạo cung tên nhất, mặc dù cưỡi ngựa hơi kém một chút nhưng kỹ xảo cung tiễn là số một thiên hạ, nếu người Elf cũng sử dụng chiến thuật này chỉ sợ sẽ càng có nhiều quân Orc bị chúng ta ép ở sau cánh cổng đen của Mordor không dám động đậy.

Aragorn cũng liên tục gật đầu, cảm thán nói:

- Mặc dù không phải đất nước của kỵ binh nhưng dân số của Gondor rất nhiều, trong mấy chục nghìn quân hoàn toàn có thể chọn ra được vài nghìn kỵ binh tinh nhuệ...

Trịnh Xá thuận miệng đáp mấy câu, hẳn lại có tâm sự của bản thân, trong mắt hẳn hơn bốn mươi kỵ sĩ này đã là một lực lượng rất mạnh, có lẽ trợ giúp đối với phương diện chiến tranh không lớn nhưng khi tiểu đội đối chiến hơn bốn mươi kỵ binh này chính là một bộ phận chiến lực quan trọng đủ để thay đổi kết quả. Đặc biệt là khi có Bạo liệt tiên, cho dù không có vũ khí loại ma pháp truyền thuyết, cho dù không có sức chiến đấu hoặc năng lực tác chiến liên tục thì một lượt mười phát Bạo liệt tiên đầu tiên cũng đủ tiêu diệt phần lớn thành viên một tiểu đội luân hồi rồi, kể cả bản thân Trịnh Xá nếu không sử dụng Hủy diệt thì mười tiên đầu tiên cũng chắc chắn sẽ giết được hẳn.

”Hơn bốn mươi kỵ binh này nhất định phải nằm trong tay chúng ta, tốt nhất là có thể từ Théoden giành được quyền khống chế bọn họ, như vậy tới khi đối mặt với Đông Mỹ Châu đội hoặc tiểu đội thiên thần tại Mordor thì cũng có thể dùng ”thế” để uy hiếp bọn chúng, ít nhất có thể làm giảm số thành viên của chúng trước khi bọn chúng có ác ý...”

Trịnh Xá vừa cười khò lâu chiến mã vừa suy nghĩ, ba ngày ba đêm này hẳn kỳ thật cũng không chiến đấu quá nhiều, chỉ là do không ngủ không nghỉ mà tinh thần tiêu hao khá lớn, mắt thấy đã sắp tới Helm s Deep, hẳn ngẫm nghĩ cả nửa ngày làm sau thu phục được hơn bốn mươi người này rồi nằm bò trên lưng ngựa mà ngủ, cương ngựa thì được Sở Hiên dắt, dù sao thì tên này có ngủ hay không cũng chẳng có gì khác nhau.

Thời gian từ từ trôi qua, đến khi hơn bốn mươi người về tới Helm s Deep thì đã là lúc bình minh, họ theo ánh nắng sớm tiến vào trong thành.

Đây là một thành trì to lớn xây dựng ở chỗ sâu nhất trong hẻm núi, tường thành do vô số khối đá lớn ghép thành, giữa những khối đá gần như không có khe hở, toàn bộ tường thành cao tới hơn mười mét, quả thật là kỳ quan cả vạn người tạo nên!

Khi đội kỵ binh đem chiến lợi phẩm của mình, vô số tai của Uruk-hai, đổ ra đất, tất cả mọi người trong thành đều lớn tiếng reo hò. Tất cả người dân, binh lính, người già, trẻ con, phụ nữ, đàn ông, ai cũng hò la ầm ỹ, bởi vì số lượng tai thật sự quá nhiều, mà còn có rất nhiều Uruk-hai không bị cắt tai nữa, tóm lại, chỉ chỗ này đã đủ nói lên rằng chiến tích của đội kỵ binh thật sự quá huy hoàng.

-....Giết chết hơn bốn nghìn quân Uruk-hai, trong đó lính cười sới hơn ba trăm tên, Uruk-hai trang bị nặng hơn một nghìn, Uruk-hai bình thường hơn ba nghìn!

Trong hơn bốn mươi kỵ binh, một người cao giọng tuyên bố chiến tích với người dân cùng quân lính phòng thủ xung quanh, vừa để ca ngợi chiến tích huy hoàng của mình vừa để làm phần chấn lòng người, bởi vì khác với vẻ mặt tràn ngập tự tin của bọn họ, người trong thành đều mang vẻ ảm đạm, bất an, giống như đang sợ hãi quan Uruk-hai sắp đột kích. Dù sao thì trong thành này chỉ có mấy trăm quân phòng thủ, kể cả cộng thêm dân binh mới triệu tập cũng không tới một nghìn, quân đội như vậy muốn chống cự lại hơn mười nghìn Uruk-hai tấn công, có thể nói là mỗi người đều... cừ tử nhất sinh.

Trịnh Xá thấy quốc vương Théoden từ trên cầu thang vội vã đi xuống, theo sau còn có Gimli, công chúa cùng hai thành viên Trung Châu đội, tất cả đều có vẻ vô cùng vui mừng lẫn kinh ngạc, Trịnh Xá lập tức nói trước:

- Quốc vương bệ hạ, xin hãy cho phép các dũng sỹ ăn no sau đó ngủ một giấc thật say, quân Uruk-hai còn cách chúng ta rất xa, ít nhất phải tới nay mới có thể tới được đây.

Théoden lập tức nói:

- Hoan nghênh các người trở về, các dũng sỹ, chiến công của các người ta đã được nghe thắm tử nhấc tới nhiều lần. Dấu chân u linh, các người không ngờ có thể khiến cả Uruk-hai cũng phải sợ hãi, ta thật sự vui mừng vì các người, hãy nghỉ ngơi đi! Sau đó nghênh tiếp trận chiến tới nay, để cho lũ Uruk-hai biết rằng, bọn chúng đang đâm vào một bức tường! Một bức tường bằng sắt thép!

Nhất thời binh lính xung quanh lại lớn tiếng reo hò, tiếp đó họ đi vào sâu trong thành, mấy người Aragorn cùng Trịnh Xá cũng đi theo, mặc dù tố chất thân thể họ tốt hơn một bậc nhưng cũng cần phải nghỉ ngơi, nếu không với trạng thái hiện tại không thể đối mặt với trận chiến kịch liệt sắp tới.

Bất quá mọi người vừa đi được mấy bước, Chiêm Lam đột nhiên nhú mào, sử dụng tâm linh tỏa liên nói với Trịnh Xá:

”Trịnh Xá! Có người đang bay tới chỗ chúng ta, tốc độ cực nhanh, sau khoảng một phút nữa sẽ tới nơi!”

Tâm linh tỏa liên cũng kết nối với mấy người Sở Hiên, đồng thời hình ảnh quét hình tinh thần lực cũng truyền đến ý thức mọi người, cả nhóm Trịnh Xá chỉ kịp ngẩng đầu lên quả nhiên thấy trên không trung có một chấm đen đang lao tới. Mấy chục giây sau, chấm đen càng lúc càng rõ ràng, đó là một thanh biên tóc đen đang đập trên một thanh trường kiếm bay tới phía này, mặc dù trên người mặc trang phục hiện đại nhưng hình tượng rõ ràng là người tu chân trong truyền thuyết Trung Quốc, hơn nữa còn là người tu chân đạt tiểu thành, nếu không đã không thể ngự kiếm phi hành.

Trình Khiếu nhìn bóng người càng lúc càng tới gần, hần lập tức huyết sáo âm ỹ, tiếp đó tóm lấy một người bên cạnh kêu lên:

- Mẹ nó, nhìn đi, đây là kỹ năng tu chân đó, không ngờ thật sự có người hoán đổi thứ nghịch thiên này, mấy chục nghìn điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình cấp S đây, tên này đúng là điên đến không thể điên hơn rồi, con mẹ nó, quá kinh khủng!

Sở Hiên lại lắc đầu nói:

- Không nhất định là kỹ năng tu chân hoán đổi, ngoài hoán đổi ra còn có ba tình huống có thể lấy được công pháp tu chân, một là bản thân có sẵn, trước ký tiến vào thế giới luân hồi đã có kỹ năng tu chân, hai là học tập trong thế giới phim kinh dị, ví dụ thế giới phim Thực Sơn, ba là người này không phải thành viên tiểu đội luân hồi, hẳn là nhân vật trong phim nhưng được đội ngũ nào đó thu nạp, cũng không biết tên này thuộc loại nào.

-Nói nhiều như vậy làm gì? Tên này tóm lại thế nào cũng đều là kẻ địch phải không?

Triệu Anh Không cười lạnh, rút thanh gươm Excalibur bên hông ra.

Trương Hằng cùng Trịnh Xá bấy giờ mới định thần lại, Trương Hằng kéo căng dây cung, trên cung đặt hai mũi tên Trịnh Xá lập tức nhảy xuống khỏi khô lâu chiến mã, nếu phải sử dụng Hủy diệt thì ở trên lưng ngựa lại khiến hắn cảm thấy vướng chân vướng tay, không cẩn thận một chút là phá hỏng mất vật cưỡi quý giá này.

Kẻ ngự kiếm bay đến chính là La Ứng Long của tiểu đội Thiên thần, là người mạnh thứ hai trong đội, bản thân hắn cũng có ngạo khí ngạo cốt, đặc biệt là trong đội có ba người da trắng, một người da đen, hẳn là người châu Á tự nhiên càng có ngạo cốt. Trong hai lần hắn giao chiến với tiểu đội luân hồi Ác Ma, lần đầu hắn gia nhập Thực Sơn kiếm phái, nhưng đến là thứ hai hắn đã là người tu chân vậy mà vẫn thất bại dưới tay tên ác ma trong tiểu đội luân hồi Ác Ma, lại thêm lần này đầu suất bất quá lộ mà hắn vừa luyện được trong sư môn cũng không giết nổi Triệu Chuế Không, liên tục mấy trận khiến ngạo khí ngạo cốt của hắn sắp sửa bị nghiền vụn, vì thế hắn cần gấp một thắng lợi để rửa sạch sự nhục nhã này.

”Thế nào cũng phải đánh bại tên ác ma còn chưa thức tỉnh này, như vậy mới thể hiện được sức mạnh bác đại tinh thâm của tu chân Trung Hoa ta, ta thật sự muốn xem xem, rút cuộc là Thánh nhân mở cơ nhân tỏa lợi hại hay là tu chân Trung Hoa ta sáng tạo ra lợi hại! Mặc dù bây giờ còn chưa tới thời gian ước định với Triệu Chuế Không nhưng để phân cao thấp thì quá thừa rồi!”

La Ứng Long gầm lên một tiếng điên cuồng, Helm s Deep đã lọt vào trong tầm mắt.

441. Tình Hình Các Đội Cùng Trò Hề Của La Ứng Long (2)

Một đạo kiếm quang từ trên cao bắn xuống, trong tiếng kinh hô của nhiều người dân, gã thanh niên đã đứng trên phi kiếm lơ lửng trước tường thành, hần liếc qua mọi người một lượt rồi nhìn chăm chăm vào Trịnh Xá nói:

- Trịnh Xá! Có dám đánh với ta một trận không?

Nghe vậy Trịnh Xá còn chưa đáp lời, Trịnh Xá đã thấp giọng nói:

- Có phải cổ nhân mấy trăm năm trước quái đầu mà nói cái gì dám đánh với ta hay không, người sao không bảo ta là danh tướng khỉ gió gì, tới đây báo tên?

Chiêm Lam cùng Trương Hằng cùng bật cười, Chiêm Lam lập tức dung tâm linh tỏa liên truyền âm cho mọi người:

”Mọi người cẩn thận, tinh thần lực của hắn rất mạnh, gần như tương đương với cấp độ tinh thần lực khổng lồ chế giả, trước mặt hắn luôn có một loại áp lực khó hiểu...”

Trịnh Xá cũng dùng ý thức đáp lại:

”Bất quá người này cũng thật to gan, không ngờ dám một người lao thẳng tới trước mặt chúng ta, chẳng lẽ hắn không biết mỗi đoàn đội đều có điểm đặc thù riêng sao? Cứ như vậy xông đến, hắn thật sự chán sống rồi... Hay là kẻ tài cao gan lớn?”

Sở Hiên thì lại coilgun cũng không thèm lấy ra, trực tiếp dùng miệng nói:

- Yên tâm đi, không sao đâu, tên này thuần túy là một con rết đầu xanh (*) thôi, hoặc là một thằng ngốc... Tóm lại, hiện tại chúng ta không có gì nguy hiểm, cùng lắm là chút rắc rối thôi, có thể thấy hình như hắn biết người, vậy thì nhất định là clone của người từng đánh bại hắn. Trịnh Xá, nói hai ba câu rồi đuổi hắn đi đi.

La Ứng Long lập tức trán nổi gân xanh, gào lên:

- Ai là rết đầu xanh? Ai là rết đầu xanh? Khốn kiếp, người có việc gì thì cứ nói thẳng, đừng đẩy lăm bằm làm cái quái gì? Đừng gọi ta là rết đầu xanh đầu đỏ gì đấy!

”Đúng là một con rết đầu xanh...”

Mấy người Trịnh Xá lập tức cảm thán, dù vậy Trịnh Xá vẫn nói:

- Ta là đội trưởng Trung Châu đội, Trịnh Xá, người là người của đội nào? Tìm ta có chuyện gì?

La Ứng Long hắng giọng mấy cái, ổn định tâm tình, mấy giây sau mới nói:

- Ta là đội viên tiểu đội Thiên Thần, tên gọi La Ứng Long, cố ý tới đây khiêu chiến người!

Tên này khi nói chuyện lại không chú ý tới từ ngữ của mình, hai chữ khiêu chiến bình thường đều là của cấp thấp nói với cấp cao hặc hai bên ngang bằng đối chiến, nhưng lúc này uy thế của hắn so với Trịnh Xá thì mạnh hơn nhiều, ai nhìn qua cũng biết hắn chiếm ưu thế, nhưng hắn lại dùng hai chữ khiêu chiến, Trịnh Xá nghe vậy lập tức hiểu rằng suy đoán của Sở Hiên là đúng, tên này quả nhiên đã từng giao chiến với Phục Chế Thể.

-Người không cảm thấy đột ngột à?

Trịnh Xá bỗng kỳ quái hỏi.

La Ứng Long ngẩn ra:

- Đột ngột? Đột ngột cái gì? Tìm người khiêu chiến cũng gọi là đột ngột?

Trịnh Xá gãi gãi đầu:

- Nếu chúng ta là thành viên cùng một đội thì khiêu chiến đương nhiên không có vấn đề gì, luận bàn cũng được, khiêu chiến cũng được, đều không phải lấy mạng ra cược, nhưng lúc này chúng ta đang trong phim kinh dị tiến hành đoàn đội tác chiến, người một mình tới như vậy không sợ Trung Châu đội lên một lượt giết người sao?

-Giết ta?

La Ứng Long cười ha ha, trong tràng cuồng tiếu cao giọng nói:

- Giết ta? Người đúng là mạnh miệng, giết ta bằng cách nào? Vũ khí công nghệ cao? Bom đạn? Súng laser? Hay là người dùng vũ khí từng đao từng đao chém chết ta? Nhìn cho rõ đi, ta là người tu chân đó! Chẳng lẽ trên người ta lại không mao theo ít pháp bảo sao? Ví dụ như khối lam tâm ngọc bội đang đeo trên tay này, khi bị công kích trí mạng sẽ sinh ra lam quang bảo vệ, ví dụ như...

Tên thanh niên này không ngờ bắt đầu giới thiệu từng món từng món pháp bảo cùng vũ khí của mình.

”Đúng là một con rết đầu xanh...”

Trịnh Xá chờ đến lúc La Ứng Long sắp giới thiệu đến cả quần lót đang mặc, hắn mới vội vàng nói:

Sở Hiên gật gật đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Hiểu rồi, những chuyện cần bàn giao lại cơ bản đã giao hết, nếu có gì không hiểu thì hỏi Hạo Thiên... Mặc dù chỉ là trí tuệ của người bình thường, nhưng dùng trí tuệ bình thường đối đầu với trí tuệ bình thường không phải cũng là một cách để mạnh lên sao?

Trịnh Xá càng lúc càng cảm thấy trong lời Sở Hiên có điểm gở, hắn còn đang muốn nói gì đó thì từ phía xa bỗng truyền tới một loạt tiếng bước chân trầm thấp. Dần dần từ phía ngoài xa tường thành xuất hiện ánh đuốc dày đặc, ánh đuốc ở trên bình nguyên hợp thành một đám, chậm rãi tiếp cận tòa thành, mặc dù nói thì chỉ có hơn mười nghìn quân Uruk-hai nhưng khi chúng thật sự tập trung lại thì đông nghìn nghịt, đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy ánh lửa vô cùng vô tận, còn có tiếng bước chân rầm rập, chỉ âm thanh đã đủ khiến người ta chịu áp lực đến muốn phát điên.

Quân đoàn Uruk-hai đã tới, trận chiến Helm s Deep cuối cùng cũng khai màn!

Trịnh Xá liếc nhìn Sở Hiên nói:

- Người vẫn luôn vô cùng lý trí, sao đột nhiên lại biến thành người có nhân tính có dự cảm như vậy? Những chuyện khác cũng bỏ qua, bản thân ngươi nhất định phải cố gắng sống sót, nếu như chính mình cũng cảm thấy sẽ phải chết thì thật sự là chết chắc rồi, tóm lại... ngươi từng nói phải tới khi mở cơ nhân tòa tầng thứ tư mới thôi, ngươi không phải muốn có tình cảm cùng cảm giác sao? Muốn có được tất cả những thứ một con người vốn phải có sao? Vậy thì trước tiên cứ nỗ lực sống sót đi!

Nói đoạn, Trịnh Xá đứng dậy đi tới chỗ khô lâu chiến mã, tiếp đó xoay người leo lên ngựa, kéo cương nhảy vọt lên tường thành.

Uruk-hai là chủng tộc mạnh mẽ nhất trong loài Orc, tính cách cực kỳ cuồng bạo, yêu thích giết chóc máu tươi, bọn chúng khác với quân Orc, không phải vì gặp cường địch mà rút lui, ngược lại, gặp cường địch càng khiến chúng cảm thấy hưng phấn như phát cuồng, vì thế trận chiến này càng thêm khó khăn. Uruk-hai dựa vào ưu thế số lượng tấn công tòa thành kiên cố này, mọi người thì lại không biết tường thành của Helm s Deep có thể chống cự được đến trời sáng hay không.

Theo ánh đuốc càng lúc càng tới gần, tiếng bước chân của quân Uruk-hai cũng càng lúc càng nặng nề, rõ rệt, đến khi dùng mắt thường có thể nhìn rõ bọn chúng, đội quân Uruk-hai mới thật sự lộ diện trước mặt mọi người. Đây là một đội quân được vũ trang tới tận răng, không giống với đại quân Orc dùng số lượng thủ thắng của Mordor, vũ trang của đội quân này thậm chí còn tốt hơn cả một số binh lính của Rohan, pháp sư áo trắng Saruman quả nhiên là không tầm thường, không ngờ có thể tạo ra được một đội quân sắt thép như thế này.

Đám Uruk-hai cao khoảng hơn hai mét, trên người mặc áo giáp bằng kim loại đen ngòm, đầu đội mũ giáp bằng thép, phần lớn Uruk-hai đều mang trường thương dài hơn ba mét, một số khác thì cầm đại đao cùng cung tên, trang bị cùng tổ chất của đội quân này quả thật bất phàm.

Aragorn cao giọng nói với các cung thủ người Elf, do hắn dùng tiếng Elf nên mấy người Trịnh Xá có nghe mà chẳng hiểu gì cảm nhưng họ cũng mặc kệ hắn nói gì, mỗi người đều nắm chặt vũ khí của mình nhìn đám Uruk-hai càng lúc càng tới gần, cuối cùng đội quân Uruk-hai dừng lại cách tòa thành khoảng hơn một trăm mét.

Chiến tranh... đã bắt đầu!

443. Chiến Tranh... Chiến Tranh! (2)

Đám Uruk-hai dừng lại, một tên cao lớn ra dáng như chỉ huy đứng trên một tảng đá lớn, cao giọng gầm vang ra xung quanh, âm thanh vang vọng cả chiến trường. Theo tiếng gầm của hắn, tên Uruk-hai thứ hai cũng gầm lên, tiếp đó là tên thứ ba thứ tư... Đến khi cả chiến trường vang dội tiếng gầm, đám Uruk-hai bắt đầu dùng trường thương hoặc vũ khí giội xuống đất, từng lượt từng lượt nặng nề, cả sơn cốc phẳng phất như đang rung động.

Một cung thủ lớn tuổi không giữ được tay rung lên một cái, trên cung vốn đã lấp sấp một mũi tên lúc này tay tuột ra trực tiếp bắn thẳng mũi tên ra, một tên Uruk-hai đang gõ trường thương lập tức bị bắn chết tại chỗ. Nhất thời cả chiến trường thoáng yên tĩnh lại một chút, nhưng sau đó Uruk-hai càng điên cuồng gào thét, máu tươi không làm chúng kinh hoàng hay sợ hãi mà ngược lại càng thêm cuồng bạo, tiếp theo chúng hét lớn lao về phía tường thành.

-Chuẩn bị! Bắn!

Aragorn đứng cạnh các cung thủ Elf, khi Uruk-hai tới gần hấn lập tức rút trường kiếm, tiếp đó chỉ về phía đám Uruk-hai, hét lên.

Thực lực các cung thủ Elf này thật sự cũng bất phàm, xứng đáng mang hai chữ Dạ Ưng mà Legolas đã nói, sau khi Aragorn ra lệnh, ít nhất có năm mươi người tay cầm mấy mũi tên, một số khác thì trên tiễn tỏa ra ánh sáng xanh lục, tiếp đó đồng loạt bắn, những cung thủ tay cầm nhiều mũi tên mỗi lần bắt đầu giết chết vài tên Uruk-hai, đám lao tới đầu tiên lập tức chết một mảng lớn.

Nhưng giáp trên người Uruk-hai dù gì cũng không phải bằng giấy, rất nhiều tên bắn trúng người bọn chúng đều bị giáp sắt đánh bật ra, chúng như không có việc gì gào thét xông tới, nhất thời thanh thế đại thịnh.

Trường Hằng lúc này đang đứng cạnh Trịnh Xá, hấn nhìn thấy cách bắn tán xạ của các cung thủ Elf, lập tức kêu lên kinh ngạc:

- Lưu tiễn xạ kích? Quá tuyệt vời! Thật muốn xem họ còn cất giấu bao nhiêu tiễn kỹ chưa thể hiện ra, nếu như còn có người sử dụng được Cửu tiễn xạ nhật thì đúng là...

Trịnh Xá tiện mồm đáp lại một câu:

- Người từ từ chờ ở đây là được, nếu như không sợ chết... Cứ thò đầu ra ngoài tường thành, ta có thể thấy một số tên Uruk-hai cầm cung tên, à đúng, còn có cả nỏ nữa...

Trường Hằng lập tức ngậm miệng, bắt quá ánh mắt hấn vẫn liên tục chú ý tới chỗ người Elf, đến khi Trịnh Xá rống lớn rút Hồ hồn đao ra hấn mới cầm cung bắt đầu bắn liên tục xuống dưới.

Lúc này Uruk-hai đã tới gần tường thành, Aragorn lập tức quát lên:

- Bắn tự do! Bắn tự do! Tất cả bắt đầu bắn tự do!

Nhất thời, trên tường thành dù là người Elf hay con người đều bắt đầu bắn tự do, có người Elf gia nhập cộng thêm dân chúng mới triệu tập, trên tường thành tốt xấu gì cũng có hơn một nghìn cung thủ, lập tức tên bắn như mưa, cả đoạn tường thành ngoài tiếng gầm gào của Uruk-hai còn có tiếng kim loại va chạm liên tục. Ngoài cung thủ Elf cùng những cung thủ tinh nhuệ ra, tên do các cung thủ khác bắn ra uy lực quá nhỏ, căn bản không xuyên qua được áo giáp của Uruk-hai, vì thế nhìn qua có vẻ mưa tên dày đặc nhưng uy lực cùng lắm chỉ được một nửa.

Khi đám Uruk-hai tới sát chân tường thành lập tức có một số tên vác thang dựng thẳng lên tường, trong tiếng kinh hô của người trên thành, mấy chiếc thang được nâng bổng lên, tiếp đó những tên Uruk-hai ở trên thang thuận thể nhảy lên tường thành, quân lính phòng thủ không kịp trở tay, nhất thời không ít người chết dưới vũ khí của Uruk-hai.

"Công thành chiến trong thế giới này thật quá đơn điệu, vũ khí thô sơ, chiến thuật đơn giản, thậm chí đến cả quân đội cũng kém cỏi. Ta xem qua ghi chép công thành chiến thời nhà Tống, cái gì nước sôi dội xuống, ném đá ném gỗ, cung lớn, cự nỏ, xe bắn đá, những thứ này chẳng thấy đâu cả, người lao âm âm tới, ta đứng sừng sững cản... Thật khiến người ta phát nản."

Trịnh Xá vừa suy nghĩ vừa kéo cương thúc khô lâu chiến mã nhảy lên cao, tiếp đó Hồ hồn đao phát xuất đao mang tối đa hung hăng chém ra, một đao đã cắt đứt toàn bộ thang leo trong phạm vi ba mươi mét trước mặt hấn thành hai đoạn, đám Uruk-hai ở trên đều kêu thảm rơi xuống đất, không thể sống sót nổi. Tuy vậy số lượng Uruk-hai dưới tường thành thật sự quá nhiều, Trịnh Xá liên tục chém đứt mấy chiếc thang thì bọn chúng vẫn có thể tiếp tục tràn lên cuộn cuộn không ngừng, chiến tranh quả thật không phải sức một người là có thể thay đổi được.

-Ầm!

Một tiếng nổ vang, vòng đao mang bảo vệ quanh người Trịnh Xá vỡ tung, dọa khiến Trịnh Xá phải vội vàng điều khiển khô lâu chiến mã nhảy vào trong. Vừa rồi hắn dựa vào đao mang bảo vệ liên tục canh giữ tường thành, vô số mũi tên bắn trúng người hắn đều không có tác dụng, mãi tới khi mấy mũi Bạo liệt tiễn bắn tới, do cự ly quá xa nên uy lực chỉ vừa đủ phá tan vòng đao mang bảo vệ, cũng may không làm hắn bị thương, nhưng nếu hắn lùi lại chậm một chút có thể đã biến thành tổ ong vỡ vụn rồi.

-Khốn kiếp, chuyện còn chưa xong!

Trịnh Xá cũng bị động đến chân hỏa, hắn một lần nữa dùng đao man bao phủ toàn thân, tiếp đó bổ sung nội lực đầy đủ từ nhẫn mithril, sau khi xong xuôi hắn kéo cương để khô lâu chiến mã nhảy thẳng ra ngoài thành. Mấy nhân vật trong phim lập tức hai mắt đỏ ngầu hét lên, họ đối với Trịnh Xá đã này sinh tình cảm đồng đội, những người trong Trung Châu đội cũng kêu lên, ngoại trừ Sở Hiên bình thản rút hai khẩu coilgun ra.

Rầm một tiếng trầm đục, Trịnh Xá nặng nề rơi xuống đất, từ độ cao hơn mười mét nhảy thẳng xuống nhưng lại không hề làm hắn cùng khô lâu chiến mã bị thương chút nào vì tất cả đám Uruk-hai đứng dưới chân đã biến thành một đám máu thịt bầy nhầy, thật sự bị ép hoàn toàn thành thịt vụn. Trịnh Xá nhảy xuống cũng không hề dừng lại, Hồ hồn đao lập tức vung lên, do hắn nhảy xuống quá đột ngột nên phần lớn Uruk-hai vẫn còn đang sửng sốt, không kịp vận đẩu khí nên đao mang dài gần hai mươi mét chỉ quét một lượt, tất cả Uruk-hai trong nửa vòng tròn rộng trước mặt hắn đều bị chém thành hai đoạn. Một đao này vung lên ít nhất có mấy trăm đến một nghìn Uruk-hai bị giết tại chỗ, còn Trịnh Xá lại càng không ngại tay, giục ngựa lao vào giữa đám Uruk-hai, Hồ hồn đao chém ngang bổ dọc, khoảng chiến trường đó lập tức máu thịt rơi bời.

Gimli kích động hô:

- Người đứng là dũng sĩ mạnh mẽ, kẻ may mắn nhất và cũng ngu ngốc nhất... Ta nhất định phải giết người, tên khốn không cần mạng!

Mấy người Aragorn đã được thấy sự cường hãn của Trịnh Xá, hơn nữa họ cũng biết đặc tính không bị trọng lực ảnh hưởng của khô lâu chiến mã, đến khi Trịnh Xá không trụ được tự nhiên sẽ theo tường thành chạy lên, có điều lúc này họ cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, Aragorn lập tức quát:

- Cung thủ lùi ra sau, người đứng hàng trước cầm vũ khí chuẩn bị! Uruk-hai leo lên thành lập tức tiến hành cận chiến!

Mặc dù sự vũ dũng của Trịnh Xá khơi dậy sĩ khí của binh lính nhưng tường thành quá dài cũng khiến một mình Trịnh Xá không thể phòng thủ nổi, những điểm khác dần dần bị ép lại, không ngừng có Uruk-hai ào ào xông lên. Số lượng cung thủ Uruk-hai rất ít nhưng khả năng cận chiến của chúng lại rất lợi hại, bình thường đều là hai người hoặc một người Elf mới có thể ngăn chặn nổi, vì thế trên tường thành số lượng Uruk-hai càng lúc càng đông, ngoài vị trí chỗ Trịnh Xá phòng thủ đang trống không ra, các nơi khác đều đã lâm vào hỗn chiến.

Lúc này tổ chức binh lính lập tức được thể hiện rõ rệt, các chiến sĩ tinh nhuệ có đẩu khí không hề sợ hãi Uruk-hai, thậm chí còn có thể lấy một địch nhiều, nhưng dân chúng bị triệu tập thì chỉ có thể chịu đồ sát, chiến đấu tầm xa họ còn có thể cung cấp chút hỏa lực, đến khi cận chiến thì không hề có cách nào, bị ép phải liên tục lùi lại.

May mắn là tòa thành này được thiết kế rất hợp lý, cho dù Uruk-hai đã lao lên tường thành nhưng trong thành nội vẫn có cung thủ tiến hành ngắm bắn, hơn nữa phía trước có binh lính tinh nhuệ biết đẩu khí ngăn cản quân đội Uruk-hai tiến lên, liên tiếp kịch chiến vài phen cuối cùng cũng ngăn chặn được công kích tại chỗ, tới khi bốn người Trung Châu đội gia nhập chiến trường, thế cục lại một lần nữa biến đổi.

Trương Hằng gia nhập ảnh hưởng cũng không lớn, cung tên của hắn đương nhiên là uy lực rất lớn nhưng đối với quân chiến thì tác dụng cũng chỉ tương đương với một cung thủ Elf tinh nhuệ. So với hắn, Trình Khiếu biết võ thuật gia truyền, Triệu Anh Không có kỹ năng thích khách, hai người họ đều mạnh hơn binh lính biết đẩu khí bình thường rất nhiều, nhất thời mỗi người ngăn cản hơn mười tên Uruk-hai, nhưng kể công kích mạnh nhất chắc chắn phải là Sở Hiên.

Tay cầm hai khẩu coilgun, chỉ thấy hần mộ mình đứng giữa đám Uruk-hai vây công, hai tay liên tục vung lên quanh người theo quỹ tích kỳ lạ, mỗi lần đều có thể trực tiếp bắn hạ một hoặc vài tên Uruk-hai, đến cả tên bắn tới cũng bị coilgun bắn tan, uy lực của hai khẩu súng lục này thậm chí còn có thể ngăn cản được

”Bên phải hai tên Uruk-hai đội trưởng sử dụng Bạo liệt tiễn nhắm tới, cần sử dụng trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt để tránh né hoặc tiếp lấy...”

”Trạng thái Bạo tạc tiêu hao hơn 7% năng lượng, giảm khổng khế cặp gen số ba, tăng cường cặp gen số bảy vận chuyển sức mạnh...”

”Tốc độ phản ứng hơi chậm, cường hóa cặp gen số tám...”

Những điều này đều là suy nghĩ trong đầu Trịnh Xá, nhưng mọi người trên tường thành thấy vậy thì chỉ biết trợn mắt há mồm, ở dưới chiến trường, một cỗ máy giết chóc không ngừng xông xáo giữa đám Uruk-hai, nhìn tốc độ có vẻ không nhanh nhưng tất cả sinh vật tới gần hần năm mét đều sẽ bị xé xác chỉ sau một giây. Trịnh Xá không ngờ đã vút Hổ hồn dưới đất, miệng phát ra tiếng gào như dã thú, mỗi lần giết địch đều bẻ vụn, kéo xé, vì thế mỗi tên Uruk-hai bị hần giết đều cực kỳ thê thảm, cảnh tượng máu tanh khủng bố thậm chí khiến một số dân chúng được triệu tập trên tường thành phải nôn mửa.

Đây là nguyên nhân Trịnh Xá giấu giếm chuyện hần mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, bởi vì hần không thể khổng chế nổi luồng sức mạnh cường đại vô cùng này. Giai đoạn lần đầu tiên chính thức tiếp xúc với bản nguyên sinh mệnh, trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư sơ cấp, cố nhiên là đánh thức dấu vết từ thời viễn cổ đang ngủ say trong mã gen nhưng đồng thời cũng đánh thức luôn cả sự cuồng bạo khát máu, tất cả chỉ vì sinh tồn của sinh mệnh thể đơn thuần. Không có nguyên nhân, không có lý do, Trịnh Xá hiện tại chỉ muốn giết sạch mọi thứ trước mắt, Uruk-hai, pháp sư, con người trên tường thành, thậm chí cả.... thành viên Trung Châu đội, bằng vào sức mạnh của hần lúc này, hần tuyệt đối không sợ hãi bất kỳ ai!

Có điều quân đội Uruk-hai gần Trịnh Xá nhất nên mục tiêu công kích đầu tiên của hần cũng là bọn chúng, mỗi giây lại có vài tên bị hần xé xác, không cần biết là đầu, ngực, hay bụng, mỗi một chiêu đều chắc chắn phải chết. Trịnh Xá cười lạnh liếm vết máu bên khóe miệng, từ lúc hần bước ra khỏi đoạn tường đổ đã xâm nhập vào trận địa Uruk-hai mười mấy mét, mà đám Uruk-hai lúc đầu chỉ tiến không lùi bây giờ lại liên tiếp rút lui, rõ ràng nhìn mũi tên bắn trúng vào hần, rõ ràng nhìn đầu thương đâm trúng vào hần, nhưng chỉ sau nháy mắt liền nhận ra mình đâm trượt sang chỗ khác, mà những kẻ tới gần hần lập tức biến thành mẩu mảnh, tình cảnh kinh khủng như vậy khiến Uruk-hai cũng chỉ có thể lùi lại sau.

”Chưa đủ, vẫn chưa đủ, phải giết thật nhiều, thật nhiều sinh vật, phải tiếp tục giết nữa!”

-Gào!

Trịnh Xá đột nhiên ngẩng đầu lên trời gầm lớn, hần đập mạnh chân vụt nhảy về phía đám Uruk-hai đang thối lui, cú nhảy này cao đến bảy, tám mét, tiếp đó khi hạ xuống nặng nề ép lên người mấy tên Uruk-hai, những tên này trong nháy mắt đã bị ép thành thịt nát, lúc này tốc độ phản ứng của hần so với trạng thái Hủy diệt lúc bình thường còn nhanh hơn, khi tất cả lũ Uruk-hai còn chưa định thần lại được, hần đã tóm lấy một tên, xé mạnh, bụp một tiếng, máu thịt cùng nội tạng bắn đầy người...

”Giết giết giết giết... Giết chết tất cả sinh vật! Giết chết... tất cả hậu duệ của Thánh nhân! Diệt tuyệt nhân loại!”

Trịnh Xá há miệng cắn vào đầu một tên Uruk-hai, trong đầu hần đột nhiên nảy sinh suy nghĩ như vậy, khi hần như đang ăn một quả táo, cắn nát cái đầu thì câu nói cuối cùng bỗng khiến hần giật mình, tiếp đó giải trừ trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, đập vào mắt là vô số mảnh xác vỡ vụn, tan nát bày đầy mặt đất. Trước mặt hần là đội quân Uruk-hai đang chạy trốn tan tác, không biết từ lúc nào hần đã cách xa tòa thành hơn trăm mét, không biết chừng đó là hần theo tiềm thức đi ngược lại hướng tòa thành, dù sao thì với thực lực cùng trạng thái của hần lúc đó, nếu vẫn còn ở trong thành, nói không chừng đến khi hần phục hồi tinh thần, chỗ đó đã trải đầy xác chết...

Trịnh Xá quay người yên lặng đi về phía tòa thành, trên tóc, trên mặt, trong miệng, trên quần áo, trên người đều là thịt nát, nội tạng, máu tươi đủ loại, khiến hần so với một con quái vật còn kinh khủng hơn. Khi hần đi về phía tòa thành, cung thủ trên tường thành không ngờ có người sợ đến mức hét lên, trong đó một nửa còn cầm cung chĩa vào hần, bởi vì biểu hiện của Trịnh Xá thật sự khiến người ta quá sợ hãi, phẳng phất như miêu tả về Chúa tể Bóng tối Sauron, sức mạnh phi nhân, không ai có thể địch nổi.

Trịnh Xá cũng không để ý tới đám cung thủ đó, hần yên lặng đi vào đoạn tường thành vỡ, quả nhiên trong thấy Triệu Anh Không cùng Trình Khiếu cách đó không xa, lúc này Sở Hiên đang được Trình Khiếu ôm

trong lòng, tên thành niên đeo kính đỏ, nhìn hắn bây giờ vẫn bình thản như cũ, không hề có vẻ thống khổ của cái chết.

”Cũng đúng... Hắn vốn không cảm giác được thống khổ, trừ phi mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư mới có thể tìm lại được những thứ mà một con người đáng phải có, nhưng mà...”

Trịnh Xá tới cạnh hai người, hắn cũng mặc kệ trên người mình đầy máu thịt, chỉ khẽ hỏi:

- Thật sự đã chết sao?

Trình Khiếu gật đầu đáp:

- Đúng thế, người tự xem mạch của hắn đi, trái tim đã vỡ vụn, máy cũng không còn chảy, trải qua hơn hai giờ, não hắn cũng sớm đã bị hoại tử rồi, hắn... thật sự đã chết. Nhưng thật là kỳ lạ, chiếc lá lúc trước biến thành chất lỏng không ngờ vẫn có thể chảy xuống, chẳng lẽ chiếc lá đó dù đặt vào miệng người chết cũng sẽ biến mất?

- Hơn hai giờ?

Trịnh Xá ngạc nhiên nhìn lại, hắn trong thấy trên chiến trường bên ngoài đoạn tường đổ, ít nhất có mấy nghìn xác vụn, thậm chí càng nhiều hơn, hóa ra sau khi hắn mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư đã chiến đấu hơn hai tiếng đồng hồ, chẳng trách đám Uruk-hai lại rút lui...

- Thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng được, người như vậy mà lại chết kiểu này ư? Vốn còn tưởng người sẽ vì tính kẻ Chủ Thần mà bị delete, hoặc trực tiếp kéo theo Chủ Thần cùng chết chứ.... Tên khốn nhà người, đến cả cảm giác còn chưa tìm được, đã chết không thống khổ gì như vậy sao?

Trịnh Xá cứ như vậy ngồi bệt xuống đất, cúi đầu lẩm bẩm nói, trên mặt đất phẳng phất như có thứ gì đó ướt chảy xuống, sau khi nói xong hắn bỗng ngất xỉu... Trận chiến vừa rồi đã tiêu hao sạch năng lượng của hắn, có thể đi tới đây là vì còn muốn nhìn người anh em này một lần cuối cùng.

”Tạm biệt, Sở Hiên, lên đường yên ổn!”

Trước khi Trịnh Xá ngất xỉu, đây là câu cuối cùng trong lòng hắn...

446. Một Đội Khác Biến Mất Và... Lại Xuất Hiện (1)

Cái chết của Sở Hiên đã hoàn toàn chắc chắn, mặc dù lúc đó vẫn còn trong chiến đấu nhưng mọi người vẫn nhận được thông báo trừ một điểm, vốn trong lòng Trịnh Xá vẫn còn một chút ảo tưởng, hy vọng đây lại là một lần bố cục điên cuồng khác của Sở Hiên, nhưng rất rõ ràng, không phải.... Sở Hiên thật sự đã chết rồi, hơn nữa còn chết một cách yếu ớt đến nực cười như vậy...

- Nên gọi đây là trí giả suy tính trăm đường sơ suất một điểm? Hay là bản thân hắn không còn muốn tiếp tục chiến đấu, tiếp tục phấn đấu để mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, cho nên mới tự chọn cái chết?

Trịnh Xá ngồi bên trái đại sảnh, nhìn mọi người khẽ nói, ở giữa bọn họ là thi thể của Sở Hiên đang đặt dưới đất.

Trận chiến với Uruk-hai đã trôi qua được một ngày một đêm, đến lúc bình minh Gandalf quả thật đã đưa hơn hai nghìn thiết kỵ tinh nhuệ trở về nhưng đập vào mắt không phải là hàng ngàn Uruk-hai bao vây chặt đất như họ tưởng tượng mà là một chiến trường đã bắt đầu được thu dọn. Tòa thành Helm's Deep tất nhiên là đầy chỗ hư hỏng nhưng thi thể Uruk-hai trải đầy mặt đất lại càng khiến người ta phải chú ý, đây đâu phải thi thể xuất hiện trên chiến trường, rõ ràng là xương cốt thịt vụn trong một lò mổ.

Do biểu hiện kinh khủng của Trịnh Xá nên quân đội loài người giành được chiến thắng một cách đột ngột, sau khi thu dọn chiến trường liền lùi vào thành nghỉ ngơi. Sau khi mấy nhân vật trong phim thương lượng một lúc liền quyết định đến sáng sớm ngày thứ hai sẽ bắt đầu đi tới Isengard, giải quyết pháp sư áo trắng Saruman nhân lúc lão yếu nhược nhất.

Tối hôm đó, khoảng chín giờ thì Trịnh Xá tỉnh cơn hôn mê, hắn vừa tỉnh lại bốn người Trung Châu đội liền đi tới chỗ hắn, ai cũng ngồi đó trầm mặc không nói gì, kể cả người mồm năm miệng mười như Trình Khiếu

lúc này cũng không lên tiếng, bởi vì trước mặt họ là thi thể của Sở Hiên, giờ phút này mọi người chỉ biết yên lặng nhìn Trịnh Xá, sau khi Sở Hiên chết, hắn là trụ cột duy nhất của họ.

Hai thành viên quan trọng của Trung Châu đội, Trịnh Xá là trái tim của đội, đem những thành viên tính cách khác nhau, quan niệm khác nhau, ý chí sinh tồn khác nhau kết hợp lại một chỗ, tạo thành một đoàn thể Trung Châu đội, nếu không có hắn thì sẽ không có sự tồn tại của Trung Châu đội.

Sở Hiên thì là bộ não của Trung Châu đội, chỉ cần có hắn, mọi người trong đội đều tin tưởng, cho dù gặp phải nguy cơ lớn đến đâu cũng có thể bình an vượt qua tình cảnh khó khăn. Đây là một loại tin tưởng không thể gọi là tín nhiệm, bởi vì đối tượng tính kế của Sở Hiên không chỉ có kẻ địch, cho nên muốn người ta tín nhiệm hắn chắc chắn là chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng cho dù như thế thì mưu trí kế sách của hắn cũng khiến người ta chỉ có thể viết một chữ " phục ", vì thế chỉ cần là người cùng trận tuyến với hắn sẽ đều không phải lo không có cách phá giải cảnh ngộ nguy hiểm, trừ phi đến cả Sở Hiên cũng chiến tử.

Cục diện mọi người gặp phải lúc này lại chính là như vậy, mặc dù biết rõ thế giới Lord of the Rings này sẽ gặp tiểu đội Thiên Thần, hơn nữa còn có cả Đông Mỹ Châu đội cũng mạnh hơn Trung Châu đội, nhưng mọi người vẫn không có gì lo lắng quá mức, bởi vì trong Trung Châu đội có Sở Hiên, chỉ cần hắn không chết, chỉ cần hắn lập mưu tính kế, Trung Châu đội dù không thành công cũng tuyệt đối không đoàn diệt.

Nhưng ai mà ngờ được còn chưa bị hai đội ngũ kia tấn công thì chỗ dựa lớn nhất phương diện trí tuệ của Trung Châu đội đã biến mất, còn lại vô mặc dù có đột phá nhưng cũng không dám khẳng định có thể đối kháng với hai đội ngũ kia, nếu như đối phương có sức chiến đấu cực mạnh thì sao đây?

Trong phòng mọi người vẫn trầm mặc, cuối cùng Trình Khiếu không nhịn được nói:

- Lúc trước Sở Hiên đã để mấy người Hạo Thiên ra đi, chẳng lẽ từ lúc đó hắn sớm đã biết mình sẽ chết? Nếu thật sự là như vậy, chỗ Hạo Thiên có lẽ sẽ có kế hoạch Sở Hiên để lại...

- Mẹ kiếp!

Trịnh Xá đầy vẻ tức giận, túm áo Trình Khiếu, hét lên:

- Kế hoạch? Kế hoạch cái rắm! Hắn là đồng đội cùng sống vai chiến đấu với chúng ta, mặc dù ta luôn nói hắn tính kế ta, mặc dù ta vẫn luôn phải hỏi rõ kế hoạch là gì nhưng lão tử thật tâm coi hắn là đồng đội! Là đồng đội có thể giao sau lưng mình cho hắn! Người nghĩ hắn là cái gì? Chỉ là công cụ để Trung Châu đội mạnh lên hay sống sót sao? Có tin lão tử vả chết người không?

Trình Khiếu lại một bước cũng không nhường nhường mắt nhìn lại Trịnh Xá, người hắn vốn cao hơn Trịnh Xá một chút, lúc này trừng mắt trông cũng có chút khí thế, hắn cũng gầm lên:

- Đồng đội thế nào đi nữa, nhưng vốn ý của Sở Hiên là gì? Hắn vốn hi vọng cả đội có thể sống sót, cả đội có thể mạnh lên, hơn nữa nếu người ngay từ đầu đã sử dụng sức mạnh cơ nhân tỏa tầng thứ tư thì Sở Hiên chưa chắc đã phải chết! Có bản lĩnh thì người giết lão tử đi, nếu không thì câm miệng lại cho ta!

Trịnh Xá nghe vậy lại từ từ bình tĩnh lại, hắn thả Trình Khiếu ra, chán nản ngồi phịch xuống ghế, còn Trình Khiếu cũng hít sâu mấy hơi bình tĩnh lại, tiếp đó nói:

- Cần làm thế nào thì làm thế ấy, nhưng người còn lại vẫn phải tiếp tục sống, lúc trước khi Sở Hiên chết không phải các người vẫn sống sót sao? Khốn kiếp, nói mấy chuyện này làm cái quái gì... Những lời này vốn phải là đội trưởng như người nói mới đúng!

Trịnh Xá cười khổ đáp:

- Đúng thế, người mắng rất đúng... Sức mạnh đó không phải ta không sử dụng, mà là ta không dám dùng, các người đừng nghĩ ta lúc giết Uruk-hai mới điên cuồng như thế, nếu lúc đó các người ở cạnh ta, ta giết các người cũng sẽ điên cuồng như vậy thôi... Lúc đó ta hoàn toàn không ý thức được, trừ phi giết sạch tất cả sinh vật bên cạnh ta hoặc là ta không thể tiếp tục duy trì trạng mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư mới thôi, trong trạng thái đó, đừng nói là Uruk-hai, thậm chí cả Balrog không biết chừng cũng bị ta xé xác, chỉ là...

Nói đến đây, Trịnh Xá cũng mặc kệ vẻ mặt mọi người, chỉ tiếp tục nói:

- Nếu chuyện đã tới bước này thì những chuyện cần làm vẫn phải tiếp tục tiến hành, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ theo mấy người Gandalf tới Isengard. Nếu Sở Hiên sớm đã nhận định hẳn phải chết, hơn nữa trước đó còn nói Hạo Thiên là người có thể kế thừa hẳn, vậy thì thế nào cũng phải tin tưởng phán đoán của Sở Hiên, từ bây giờ Hạo Thiên thay thế vị trí của Sở Hiên, chiếu theo kế hoạch của chúng ta lúc trước, mấy người Hạo Thiên cùng tân nhân hẳn là đã dẹp xong Isengard, bây giờ chúng ta tới hội hợp với họ.

"Trách nhiệm của một đội trưởng còn là đưa mọi người cùng sống sót... Chỉ là, Sở Hiên, người thật sự đã chết ư?"

Trịnh Xá đưa tay đặt lên động mạch cổ Sở Hiên, chỗ đó cũng đã lạnh như băng, không còn chút máu lưu chuyển nào nữa...

"Vậy thì, Hạo Thiên thật sự có thể mạnh như người sao?"

Lúc này ở một khu rừng cách Helm s Deep rất xa, khá gần với Isengard, mấy người Hạo Thiên còn chưa bắt đầu ám sát pháp sư áo trắng Saruman, do lúc này một lượng lớn Nemesis đang sắp sửa tỉnh lại, tổng cộng họ đã chế tạo hơn ba trăm Nemesis, tổ chất của số Nemesis Uruk-hai này so với Nemesis cải tạo từ con người thì mạnh hơn nhiều.

Lúc này Zero đang một mình đứng ở sâu trong khu rừng, chỉ thấy hắt lầy trong túi ra một tấm thẻ kim loại gấp, sau đó mở đôi ra, một lúc lâu sau từ tấm thẻ kim loại vang cuối cùng cũng truyền tới một giọng nói.

"Zero, thế nào? Thông báo chi tiết tình hình hai ngày hôm nay cho ta biết."

Giọng nói từ trong tấm thẻ kim loại trực tiếp truyền vào ý thức Zero.

Zero nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đây là thứ Sở Hiên giao cho hẳn khi chia đội, nghe nói có thể dùng ý thức nói chuyện với nhau, cũng coi như một loại điện thoại di động kiểu mới.

"Lúc đó không chuyện gì khác lạ, bọn ta đều nghe thấy thông báo trừ một điểm, mà do bọn ta ở đây không có ai chết cả nên chắc chắn là sáu người bên kia đã chết mất một người. Nhưng từ sau đó, Hạo Thiên lại không hề đưa bọn ta đi ám sát Saruman như đã nói lúc trước mà bắt đầu không kiêng dè vây bắt Uruk-hai, tiếp đó cải tạo chúng thành Nemesis, mãi tới hôm nay mới thôi nhưng hẳn vẫn không hề nhắc đến chuyện ám sát Saruman."

Zero dùng ý thức đáp.

"Vậy sao? Hiểu rồi..."

Giọng nói kia tiếp tục:

"Người cảm thấy thực lực Hạo Thiên thế nào?"

"Rất mạnh."

Zero không chút chần chừ đáp:

"Cực kỳ mạnh, không ngờ một tân nhân mới tới từ thế giới hiện thực lại mạnh đến vậy, niệm động lực đúng là một loại lực lượng rất mạnh, trong phạm vi hai mươi mét quanh người hẳn căn bản không thể làm hẳn bị thương... Đương nhiên, đây chỉ là làm hẳn bị thương, nếu muốn giết hẳn, đạn súng ngắm Gauss hẳn chắc chắn không ngăn nổi, bom của Vương Hiệp cũng vậy, robot của La Cam Đạo cũng vậy, đại pháo của Bá Vương cũng vậy, nhưng đều cần phải cho bọn ta khoảng cách cùng thời gian để sử dụng vũ khí, nếu không, đối chiến cự ly gần, người thua chắc chắn là bọn ta."

"Ừm, như vậy chuyện các người cần làm là..."

Giọng nói kia bình tĩnh tiếp tục:

"...Ngoài cùng Bá Vương, Vương Hiệp, La Cam Đạo hoàn thành công việc lúc trước ra, người cần phải tìm cơ hội rời khỏi đội ngũ, tới thủ đô Gondor, ở đó người sẽ thấy Trịnh Xá chiến đấu với một kẻ khác, đến lúc ấy nhiệm vụ của người là..."

”Tình huống cơ bản là như vậy, ta sẽ không chủ động liên lạc với các người, mà thời gian sống của ta theo như nữ hoàng Elf nói có thể sống thêm hai mươi ngày... Như vậy trong hai mươi ngày này giải quyết tiểu đội Thiên Thần đi...”

Giọng nói từ từ biến mất, đó rõ ràng là tiếng của người đã chết, Sở Hiên, sau khi giọng nói của hắn biến mất, Zero mới gấp tấm thẻ kim loại lại, cất kỹ vào trong người, rồi quay người đi ra ngoài khu rừng, ở đó Hạo Thiên đang cùng mấy thành viên Trung Châu đội huấn luyện hơn ba trăm tên Nemesis...

447. Một Đội Khác Biến Mất Và... Lại Xuất Hiện (2)

Do thời gian gấp rút, sáng sớm ngày thứ hai, năm người Trung Châu đội cùng xuất phát, đi cùng họ còn có Gandalf, Aragorn, Legolas, Gimli, quốc vương Théoden, cùng hơn ba mươi kỵ kích cung kỵ binh, chính là trong số một trăm kỵ binh tinh tuệ từng được nhóm Trịnh Xá chỉ huy còn lại.

Vốn một số tướng lĩnh trở về Rohan vô cùng lo lắng về chuyến đi này, dù sao cũng là quốc vương tự thân hành động, lại còn phải đối mặt với một pháp sư áo trắng nên họ đều hy vọng có thể cùng đi theo đội ngũ. Tuy nhiên bản thân quốc vương Théoden đã là một võ sỹ mạnh mẽ hạng nhất còn hơn cả mấy người Aragorn, hơn nữa tính cách cũng cực kỳ kiên nghị, sau khi dứt khoát cự tuyệt họ liền lập tức xuất phát, càng huống chi trong đội còn có tên biến thái Trịnh Xá, chỉ cần cẩn thận đánh lén là tuyệt đối không phải lo lắng gì.

Trên đường đi, mọi người gặp mấy đại đội loạn binh Uruk-hai chạy trốn, Uruk-hai dù sao cũng là Uruk-hai, bọn chúng là sinh vật hung bạo nổi danh, cho dù chiến trường chính diện bị đánh bại nhưng khi chạy trốn vẫn vô cùng hung hăng, mắt thấy nhóm Trịnh Xá số lượng ít, bình thường đám loạn binh Uruk-hai đông hơn năm trăm tên đều cố gắng tấn công họ. Cũng có một số Uruk-hai linh mẫn, nhìn thấy Trịnh Xá ở trong đội ngũ này, sự kinh hoàng mà tên sát thần này gây cho bọn chúng thật quá sâu sắc, rất nhiều Uruk-hai vừa trông thấy Trịnh Xá lập tức hét lên rồi bắt đầu chạy trốn, cũng có một số tên ngu ngốc không tỉnh táo lại, bọn chúng găm lớn lao về phía cả đội, tiếp đó trực tiếp bị Trịnh Xá chém giết toàn bộ.

Trịnh Xá vẩy vệt máu dính trên cán Hồ hồn đao, nhìn mấy người còn lại trong Trung Châu đội nói về bất đắc dĩ:

- Đây cũng là nguyên nhân ta không muốn sử dụng mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, bởi vì mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư không phải tăng cường tạm thời mà là chính thức thay đổi gen. Mặc dù mỗi lần khôi phục lại từ trạng thái mở cơ nhân tỏa chỉ có thể lưu lại một bộ phận gen đã thay đổi nhưng mỗi lần đều sẽ có thay đổi, thực lực cũng càng ngày càng mạnh... Ừm, ví dụ thể này nhé, giống như tên quái vật lấy được mặt nạ vàng lúc trước vậy, chỉ là gen của hắn tùy ý thay đổi theo ý muốn, cũng tức là gần như tầng thứ tư trung cấp, còn cả thay đổi của hắn không có hạn chế, không để ý tới thay đổi này có làm cho gen mất cân bằng, làm cho cơ thể chịu gánh nặng hay không, vì thế hắn mới chết trong trận đấu tiêu hao với ta.

Bốn người còn lại nghe vậy đều cả kinh, Trương Hằng là người đầu tiên ngạc nhiên nói:

- Ý người là mỗi lần sử dụng mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư sẽ trở nên càng ngày càng mạnh mẽ? Có thể mạnh đến mức nào? Như cấp độ tối qua à?

-Có thể còn mạnh hơn...

Trịnh Xá khẽ nói:

-Nhưng đồng thời.... Ý thức ra sẽ từ từ bị thay đổi, ví dụ như hiện tại ta vừa nhìn thấy Uruk-hai liền không nhận nổi bộc phát sát ý, thật sự muốn giết sạch tất cả bọn chúng mới yên...

Lời này nói ra lập tức khiến bốn người còn lại nhú mào, bởi vì nếu là người khác thì còn đỡ, nhưng đây lại là Trịnh Xá, mặc dù nói qua có vẻ hơi quá nhưng cảm giác Trịnh Xá gây cho người khác chính là một người tốt bụng, mặc dù không thể nói là cực kỳ nhân hậu nhưng bình thường đối đãi với người không có địch ý thì cũng coi như thân thiện, chưa khi nào thấy hắn có vẻ lạnh lùng như hiện tại, xem ra ảnh hưởng của mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư đối với hắn thật sự rất lớn.

Lại nói tới khi ra khỏi Helm s Deep, Trung Châu đội tự nhiên là không thể để thi thể Sở Hiên lại đó, trong lòng họ đều muốn đưa hài cốt hắn về thế giới hiện thực an táng, hỏa thiêu ở đây tất nhiên là không kịp, vì thế họ chuẩn bị buộc thi thể Sở Hiên lên lưng ngựa, bao giờ gặp lại mấy người Zero sẽ đặt vào trong túi không gian đưa về Chủ Thần không gian.

Chỉ là không ngờ Gandalf lại lấy ra một cái túi tương tự như túi không gian, mở ra như một túi gai bình thường, cứ thế đặt thân thể Sở Hiên vào trong liền bé lại thành một phần nhỏ. Tiếp đó Gandalf định mang túi vào người nhưng Legolas lại nói ông ta sắp phải đối mặt với pháp sư áo trắng Saruman, khi sử dụng ma pháp chẳng may thiêu cháy hoặc làm rách mất cái túi thì rất không ổn, cho nên Gandalf nghe vậy cũng đưa túi cho hắn.

Ánh mắt Adam thản nhiên nhìn Leina, nhìn đến lúc mặt cô ta đỏ bừng, phải vội vã kêu lên:

- Ta không phải nói bừa cho La Ứng Long, mặc dù hẳn là bạn trai ta, nhưng mạnh yếu thế nào ta đều nói theo sự thật!

-Ta biết.

Adam nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói:

-Ta cuối cùng vẫn cảm thấy đã tính sót một chuyện, đến cùng là chuyện gì đây? Kể cả Sở Hiên đã biết Hạo Thiên dựa vào tư liệu ta chuyển về thế giới hiện thực mới có thể tiến vào thế giới luân hồi, kể cả hẳn biết Hạo Thiên tiến vào Trung Châu đội quá đột ngột, kể cả vì bản thân ở chỗ sáng, không thể đối mặt hai thế lực một sáng một tối nên mới phải giả chết... Nhưng hẳn dựa vào cái gì để có thể lật ngược thế cờ chứ? Dựa vào cái gì để có thể đối kháng với tiểu đội Thiên Thần chúng ta chứ?

-Sở Hiên... Hẳn che giấu cái gì? Hoặc là trong Trung Châu đội, kẻ nào có thể tạo ra uy hiếp với chúng ta?

-Rút cuộc là cái gì?

449. Trước Khi Chiến Đấu... Chuyện Của Các Đội (2)

Rút cuộc là đang che giấu cái gì... là cái gì cũng không cần quan tâm, ít nhất khi Triệu Chuế Không mỉm cười nhìn Adam, sắc mặt hẳn cực kỳ thản nhiên.

Adam có vẻ lại rất để ý tới gã này, Tống Thiên càng trực tiếp đứng chắn giữa Adam và Triệu Chuế Không, hai bên đều trầm mặc, sau đó vẫn là Adam lên tiếng trước:

- Triệu Chuế Không, lúc ta cho người tới lấy chiếc nhẫn thì người đã đoạt nó đi mất, kết quả là "thế" lớn nhất trong thế giới Lord of the Rings này đã lọt vào tay người... Mặc dù rất bất đắc dĩ, nhưng cũng khẳng định rằng, bộ phim lần này người chắc chắn là muốn tranh cao thấp với tiểu đội Thiên Thần bọn ta một lần, là như vậy phải không?

Triệu Chuế Không mỉm cười, không đồng ý cũng chẳng phủ nhận, hẳn chỉ nhìn Tống Thiên nói:

- Người cũng đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư phải không? Giai đoạn sơ cấp... Thật không có ý nghĩa, nếu đã không thể khống chế bản thân thì cứ giết chóc như dã thú là được, cho dù chết cũng là một loại mỹ lệ. Cường hành khống chế sát ý như vậy, không cảm thấy đó là bóp méo một phần chân ý mà trời cao ban cho người sao?

Tống Thiên cũng không để ý, chỉ bình tĩnh nhìn Triệu Chuế Không nói:

- Ít nhất là như vậy mới có thể đối kháng với đám quái vật các người, vận mệnh nhân loại chúng ta sao có thể để đám quái vật các người quyết định được!

Triệu Chuế Không hờ hững nhún vai, nhưng nhìn bộ dạng hẳn lại có vẻ như đang rất hưởng thụ.

Adam phát phát tay nói;

- Quay lại chuyện chính đi. Triệu Chuế Không, tiếp theo lại cho người một lựa chọn, hoặc là ta bỏ qua Trung Châu đội toàn lực vây giết người, hoặc là người phải rời khỏi Mordor, không được xuất hiện trong tầm mắt của ta nữa, đến khi trận chiến tại Mordor kết thúc, không cần biết là tiểu đội Thiên Thần bọn ta thắng hay là Trung Châu đội thắng, người đều có thể quay lại, vậy thế nào?

Triệu Chuế Không ngẩng đầu ngẫm nghĩ, hơn nửa ngày sau hẳn mới mỉm cười nhìn ba người trước mặt, nói:

- Ta không chọn cách nào cả, tương lai thế nào phải do ta tự nắm giữ, một câu của người đã muốn ta phải đi ngược lại bản tâm... Người cảm thấy tính cách ta sẽ cho phép chuyện như vậy xảy ra sao?

Trong lúc nói, ánh mắt Triệu Chuế Không đã từ từ trở nên sắc bén, Tống Thiên đứng đối diện càng cảm thấy một luồng sát ý kinh người, hẳn lập tức không cần suy nghĩ, một thanh đại đao hình dáng cổ quái bỗng xuất hiện trên tay, cũng không biết là đại đao này lấy từ đâu ra, nhất thời hàn ý bộc phát, ép Triệu Chuế Không không thể không chuyển mắt nhìn sang hẳn.

Triệu Chuế Không chăm chú nhìn Tổng Thiên, một lúc lâu sau mới nói:

- Rất khá, Tổng Thiên... Đáng tiếc ta không có hứng thú với trái cây đã chín....

Nói đoạn, trên tay hắn cũng xuất hiện một con dao găm, con dao găm này vừa nhỏ vừa mỏng, phẳng phất như mảnh ngọc lưu ly nửa trong suốt. Khi con dao găm xuất hiện, Tổng Thiên lập tức như gặp đại địch, lùi lại nửa bước, đại đao cũng được nắm chặt bằng cả hai tay, chỉ cần Triệu Chuế Không có động tác, hắn sẽ quyết định toàn lực tấn công.

Adam đột nhiên nói:

- Người người để ý... là người tên là Triệu Anh Không phải không? Nếu như người muốn, lưu lại tính mạng Triệu Anh Không thì thế nào? Hoặc là giao cô ta cho người thì thế nào?

Triệu Chuế Không nghe vậy lập tức dừng lại, hắn mỉm cười đầy ngụ ý nhìn Adam, tiếp đó sáng khoái nói:

- Tốt, sẽ như người muốn, trước khi trận chiến Mordor kết thúc, ta tuyệt đối không đặt chân đến đó... Đúng rồi, lưu lại mấy tân nhân của ba đội kia, còn lại các người tự giải quyết là được.

Dứt lời, hắn tung mình về phía sau, lọt vào trong một đám cây rậm rạp, sau nháy mắt đã biến mất không thấy tăm tích.

Sau khi cục rắc rối kia hoàn toàn biến mất, Tổng Thiên mới thả lỏng cơ thể, tay nắm đại đao, vừa thở hổn hển vừa nói:

- Tên biến thái này cũng mạnh như clone của hắn vậy, thật sự khiến người ta phải bó tay, đám quái vật đó so với nhân loại thuần chủng như chúng ta còn mạnh hơn... Chẳng lẽ đây là ưu thế khi tạp giao?

Trong lúc hắn nói không hiểu sao lại không nhớ đến chính mình cũng là một người lai.

Leina thì lại mơ mơ hồ hồ, kỳ quái hỏi:

- Đây rút cuộc là chuyện gì? Adam, người không thấy mình đang làm chuyện vô tích sự sao? Kéo tên thần kinh ấy hỏi tới hỏi lui hai câu, thiếu chút nữa thành phải đánh với hắn, người đến cùng là muốn làm gì vậy?

-Xác nhận.

Adam đáp thẳng, không che giấu:

- Ta muốn xác nhận thứ Sở Hiên che giấu là gì, rất rõ ràng, không phải Triệu Chuế Không... Vậy thì rút cuộc là thứ gì đây? Đủ để Sở Hiên cho rằng có thể xoay chuyển cả thế cục, vì thế mới khiến hắn dùng phương thức giả chết này để lập mưu, thứ đang che giấu đó rút cuộc là thứ gì.... Thật sự không có cách nào, vứt bỏ Anavira và Liama vậy, dù sao thì La Ứng Long sẽ không chết, hai người các người lại ở bên cạnh ta, thế nào tiểu đội Thiên Thần cũng sẽ không bị đoàn diệt... Thứ ẩn giấu đó rút cuộc là cái gì đây?

Anavira và Liama chính là hai thành viên trong tiểu đội Thiên Thần, bất quá có thể thấy địa vị của họ trong đội cũng chẳng ra sao nên khi Adam nói như thế, hai người Tổng Thiên không hề có chút dị nghị nào.

-Vậy cứ như thế đi... Thông báo cho Anavira và Liama, để họ tới hỗ trợ La Ứng Long giết chết Trịnh Xá khi trận chiến tại Minas Tirith bắt đầu, đồng thời tận lực sát thương thể lực liên minh nhân loại, nếu thể lực của Mordor có thể thắng lợi trong trận chiến đó là tốt nhất... Sở Hiên, để ta xem xem phản ứng của người sẽ thế nào...

Khi tiểu đội Thiên Thần ra quyết định này, tại một đầm lầy cách đó không xa lắm, một khối băng lớn từ từ nổi lên khỏi miệng đầm, tiếp theo khối băng chợt nổ tung, một bóng người toàn thân trần truồng từ bên trong bắn ra. Hắn gục mặt xuống vũng bùn thở hồng hộc, cả nửa ngày sau mới chậm rãi đứng lên nhưng có vẻ vẫn rất suy yếu, mấy lần đứng dậy đều ngã xuống đất, đến khi hắn dùng cả tay lẫn chân bám vào khối băng từng bước trườn lên mới miễn cưỡng đứng dậy được, mà khi hắn đứng lên lập tức ngẩng lên trời hét lớn:

- Ta còn chưa chết! Người hãy chờ đây! Cho dù người là tiểu đội Thiên Thần hay Đông Mỹ Châu đội cũng chờ đây cho ta! Đánh lên thì có gì là anh hùng, người cứ chờ cơn thịnh nộ của Thời đại Băng hà đi! A....

Theo tiếng hét của hắn, nước bùn bên cạnh lập tức đóng băng, tiếp đó vỡ tan.

-Nyos, đang nghĩ gì vậy?

Bầu trời Middle Earth buổi đêm trong trẻo lạ thường, một thế giới không khí hoàn toàn không bị ô nhiễm, khi tới đêm, ngẩng đầu lên trời có thể nhìn thấy vô số ngôi sao, cho dù ánh sáng rất yếu ớt cũng có thể thấy được, mà khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc chính là, thế giới này không ngờ cũng có một dải ngân hà, giống như một chiếc khăn bạc vắt ngang bầu trời, đẹp đẽ và lung linh.

Nyos đang nằm trên một tảng đá nhìn trời sao, không biết vì sao, lúc này nhìn bóng dáng hắt hắt thật cô độc, khiến cho Aya luôn chú ý tới hắt hắt không nhận được phải lên tiếng hỏi.

Nyos cũng không làm gì đặc biệt, chỉ thuật tay day day mắt nói:

- Aya... Không hiểu tại sao, ta cảm thấy tiếp tục đi theo con đường này, chúng ta rất có thể sẽ gặp nguy hiểm rất lớn.

Aya ngẩng người, nói:

- Vậy chúng ta không tới Gondor nữa? Dù sao người Ent cũng tự tìm được đường tới Minas Tirith, chúng ta cũng không cần đi cùng họ phải không?

Nyos cười khổ đáp:

- Không đơn giản như vậy, đầu tiên là người Ent sẽ cảm thấy hoài nghi, nếu người dẫn họ tới Gondor là chúng ta lại lựa chọn chạy trốn thì họ tự nhiên cũng không cần liều mạng tới cứu viện liên minh loài người nữa. Đó là chuyện thứ nhất, thứ hai là tầm quan trọng của trận chiến Gondor, nếu chúng ta thắng, hành trình tới Mordor sẽ không phải gặp nguy hiểm quá lớn, bởi vì chúng ta đã nắm được thế lực mạnh mẽ đủ để áp chế Mordor... Nếu tiểu đội Thiên Thần cùng Đông Mỹ Châu đội muốn gây bất lợi với chúng ta thì bọn chúng buộc phải phải rất nhiều thành viên tới đối chiến với chúng ta, chuyện này không thể tránh khỏi... Vì thế chúng ta phải tới Gondor, bây giờ chạy trốn nhưng đến cuối cùng cũng không thể không đến Mordor chịu chết, không bằng bây giờ liều mạng, đến Mordor ngược lại có thể uy hiếp bọn chúng... Đội chúng ta thật sự quá yếu.

Ba người còn lại, ngoài cô bé Tuyết Linh Nhi lộ vẻ không hiểu gì cả, Aya cùng Richard đều trầm mặc, một lúc sau vẫn là Nyos phá vỡ sự yên lặng, nói:

- Mặc dù rất nực cười, nhưng lần này hy vọng sống sót của chúng ta lại nằm trên người Trung Châu đội, vì thế lần này tới Gondor chúng ta cũng buộc phải đi, nếu không một khi Trung Châu đội bị đoàn diệt, chúng ta cũng không còn ưu thế sống sót nữa, ai....

-Vì thế cho dù có nguy hiểm, trận chiến này chúng ta cũng buộc phải đi!

Trong lúc đó, tình hình cứu tinh của Nam Viêm Châu đội, Trung Châu đội, cũng không khá lắm, ít nhất từ phương diện nào đó mà nói, Trung Châu đội mất đi Sở Hiên liền một lần nữa lâm vào cảnh ngộ tiền đồ mờ mịt, bởi vì người vốn sẽ kế thừa Sở Hiên là Hạo Thiên lại không xuất hiện, cùng cả các tân nhân cùng bốn tư thâm giả cũng biến mất không thấy nữa, mà năm người Trịnh Xá thì đều không phải nhân tài dạng trí tuệ nên cuối cùng chỉ có thể dựa vào bản thân Trịnh Xá mô phỏng phương thức suy luận của Tiêu Hoàn Luật tiến hành suy luận.

- Mặc dù nói như vậy nhưng khi sử dụng lại không thể hoàn toàn nắm giữ mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, trước mắt chẳng qua chỉ là nhập môn mà thôi, trình độ mô phỏng cũng khoảng năm mươi đến sáu mươi phần trăm, hơn nữa không biết vì sao, từ trước đây ta đã không thể mô phỏng phương thức suy luận của Sở Hiên, dùng một nửa mưu trí của Tiêu Hành Luật phân tích tính huống hiện tại đúng là có chút cường ép...

Trịnh Xá cười khổ nói với những thành viên còn lại, sau khi phân tích không có kết quả, Trịnh Xá cũng chỉ có thể quyết định theo như kịch bản phim phát triển, tới Minas Tirith hỗ trợ liên quân loài người đánh thắng Mordor rồi tính sau... Hắt cũng chỉ biết vậy thôi...

Năm đội, hoặc là gần như đoàn diệt, hoặc là dạo chơi khắp Middle Earth, hoặc là tính kế lẫn nhau, hoặc là tâm sự trùng trùng nhưng theo kịch bản phát triển, ánh mắt của năm đội đều hướng tới nơi sẽ quyết định lối đi tương lai của thế giới Lord of the Ring... Trận chiến tại Minas Tirith chắc chắn sẽ rất kinh thiên động địa!

Hết phần đang cầm, tôi tiếp tục

450. Xuất Phát! Thủ Đô Gondor, Minas Tirith (1)

Khi nhóm Trịnh Xá trở lại thủ đô Rohan thì đã qua hai ngày hai đêm, hành trình tới Isengard ngoài giết chết pháp sư áo trắng Saruman đã phát điên ra họ không có thu hoạch nào khác. Pháp sư áo trắng vốn uy thế vô cùng lại dễ dàng bị Bạo liệt tiến ba mũi của Legolas cùng Phong chi tiễn của Trương Hằng giết chết, thân là pháp sư vậy mà đến cả vòng bảo vệ cũng không dựng lên, tinh thần là hoàn toàn điên loạn, lão chẳng hơn gì một ông già bình thường.

Nhưng không giống như trong kịch bản, sau khi Saruman chết, tháp pháp sư liền bắt đầu sụp đổ, theo như Gandalf nói thì tòa tháp này dựa vào ma pháp của Saruman chống đỡ mới có thể đứng thẳng, sau khi lão chết, tháp pháp sư cũng biến thành gạch vụn.

-Chỉ tiếc những thư trong tháp, theo như ông nói, những thứ một pháp sư cất chứa chắc chắn là vô cùng nhiều, tài sản của pháp sư hoàn toàn có thể gọi là phú khả địch quốc (*), trong đó không biết có bao nhiêu năng lượng thạch hoặc vật phẩm loại ma pháp truyền thuyết đây.

Trịnh Xá tiếc nuối nói với Gandalf.

- Đúng thế, cứ theo kế hoạch đã định... Merry.

Người hobbit Merry đang chăm chú nhìn bầu trời đỏ rực phía xa, cảnh sắc vừa trắng lè vừa quỷ dị, nhưng khi hắn quay đầu lại liền thấy ba người còn lại đều nhìn chăm chăm vào mình, lập tức trong lòng hắn chợt có dự cảm không tốt, giống như sắp bước lên thuyền giặc....

-Cuối cùng phong hỏa đài cũng đã đốt lên rồi...

Một thanh niên tóc đen mặc quần áo hiện đại ngồi trên đỉnh núi tuyết, hắn trông thấy một ngọn lửa bùng lên trên sườn núi dưới chân, ánh lửa khiến người ở một ngọn núi khác nhìn thấy, theo đó ngọn lửa ở bên ấy cũng bốc cháy, tiếp tục truyền đi, dần dần, ánh lửa đã lan ra cách đỉnh núi cực xa.

-Vậy là trận chiến Gondor đã sắp bắt đầu?

Thanh niên tóc đen chợt lộ vẻ tươi cười, hắn cười ha ha mấy tiếng rồi hung hăng nói:

-Triệu Chuế Không, lần này ta ra tay người sẽ không còn gì để nói phải không? Cút mẹ người đi! Chờ đến khi ta ngừng luyện xong kim đan, kể cả người có mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, lão tử cũng không sợ người! Đến lúc đó không bóp nát người ra không xong, còn cả clone của người, còn cả tên ác ma kia...

-Chỉ có tu chân mới là sức mạnh tối cường!

Không nhắc đến vẻ điên cuồng của tên thanh niên tóc đen này, khi ánh lửa truyền tới Edoras, quốc vương Théoden lập tức quyết đoán lạ thường, ra lệnh xuất binh tới Gondor. Thật sự là người ở địa vị cao, ông ta đương nhiên là biết đạo lý môi hở răng lạnh, cho dù kỵ binh Roha có mạnh mẽ cũng không thể đơn độc chống cự lại thế lực Mordor, chuyện duy nhất bọn họ có thể làm là phối hợp với quân đội Gondor, cùng ngăn cản đại quân Orc của Mordor.

-Mặc dù rất không may, nhưng ta vẫn phải báo với các người một câu.

Théoden sau khi nghe một kỵ binh trình sát báo cáo, sắc mặt ông lập tức trở nên nặng nề, nói:

-Sau khi chiến dịch Helm s Deep bắt đầu, ta đã phái một số trinh sát tới Gondor, một là để cầu viện, hai là xem thử quân đội Mordor có bắt đầu tiến công hay không, bây giờ họ đã trở về, cũng mang theo tin tức về quân đội Mordor mà họ nhìn thấy.... Rất không may, chúng ta phải đối mặt với đại quân một trăm nghìn tên do Orc cùng Troll tạo thành. Đội quân này so với chúng ta tưởng tượng lúc trước còn lớn hơn nhiều, mạnh mẽ hơn cả thế lực liên minh tà ác trong cuộc chiến thời cổ đại... Quân đội có thể xuất chiến của Rohan chúng ta chỉ được năm nghìn kỵ binh mà thôi....

Đây là hoàng cung Rohan, sau khi Théoden quyết định xuất binh, ông ta lập tức không hề do dự tiến hành bố trí cùng triệu tập binh lực, cần phải để binh sỹ đi theo bảo trì sức chiến đấu mạnh nhất. Đến khi lính trinh sát mang tin tức trở về, đội quân Orc một trăm nghìn tên, trong nháy mắt đã phá tan lòng tin của mọi người, nơi này không phải thế giới hiện thực, mà là đại lục Middle Earth, cho dù là trong những ghi chép về cuộc chiến từ thời cổ đại cũng chưa từng có thế lực tà ác tập hợp với số lượng lớn như vậy, thế lực này thật sự quá lớn.

-Vậy thì... Phải đi tìm đội quân mới!

Một thanh âm đột nhiên từ bên ngoài cung điện truyền vào, khi mọi người quay lại thì thấy một người mặc áo chùng bước vào, khi tới nơi, người này mới bỏ mũ xuống, đó không ngờ chính là một trong những người giữ ba chiếc nhẫn Elf, đức vua Elrond.

Ngoài ba thành viên Trung Châu đội, những người còn lại đều hơi khom người làm lễ, Elrond cũng không khách khí, tiếp nhận lễ tiết rồi trực tiếp nói:

- Sauron giành lại được chiếc nhẫn, thế lực của hắn đã khôi phục hoàn hảo, mạnh mẽ như trước kia, nhưng thế lực liên minh thì lại yếu ớt, hoàng tộc loài người chỉ còn lại một hậu duệ duy nhất, ba chiếc nhẫn của người Elf cũng bắt đầu mất đi sức mạnh, buộc chúng ta phải lập tức rời khỏi đại lục... Loài người nếu còn muốn tiếp tục sống sót, Aragorn, các người phải đi tìm một đội quân mới.

Aragorn cười khổ đáp:

- Đã không còn quân đội nào nữa, người Ent đã xuất phát, kỵ binh Rohan cũng chuẩn bị xuất phát, sức mạnh của Gondor ta không thể không chế nổi, người Elf mất đi sức mạnh của ba chiếc nhẫn cũng sắp li khai... Chúng ta đã không còn minh hữu nữa.

-Không, vẫn còn một đội quân, họ đã chờ đợi cả nghìn năm rồi!

Elrond chợt mở áo choàng, lấy ra một thanh trường kiếm lấp lóe ánh bạc, thanh kiếm này dù không truyền vào chút đấu khí nào cả vẫn liên tục tỏa ra ánh sáng trắng, giống như một tấm gương bằng bạc.

-Đây là bảo kiếm được đúc lại từ những mảnh vỡ của Narsil, chỉ có hoàng tộc Gondor mới có thể sử dụng, dùng thanh kiếm này có thể chứng minh huyết thống của người....

Elrond ngừng một chút rồi, nghiêm trang nói:

-Tôi chiêu mộ những người sống trong núi, họ đã chờ đợi có hội này hàng ngàn năm, chỉ có đội quân đó mới có thể lấp bằng chênh lệch với Mordor, chỉ như vậy mới có thể xoay chuyển thế cục!

-Những người sống trong núi?

Aragorn sững sờ, sắc mặt hần thoáng phát xanh, thì thào nói:

- Những kẻ phản tặc đó? Những kẻ bội bạc, vô sỉ đó? Bọn chúng không có tín ngưỡng, không ai có thể ra lệnh cho chúng...

Elrond cao giọng nói:

- Người có thể! Chỉ người mới có thể ra lệnh cho họ, đội quân này là đội quân của người! Cũng là chỗ dựa cuối cùng của người!

Nhìn vẻ do dự của Aragorn, Gimli tò mò hỏi Legolas đứng cạnh:

- Chuyện gì vậy? Hình như Aragorn rất sợ đội quân đó vậy...

-Không phải sợ, là phần nộ...

Legolas thở dài đáp:

-Đội quân đó vốn đã thề sẽ tuân lệnh hoàng tộc Gondor, nhưng đúng lúc quan trọng nhất họ lại bỏ trốn, phản bội lại hoàng tộc, khiến cho dòng máu hoàng gia Gondor suýt chút nữa thì đoạn tuyệt, chỉ còn lại một mình Aragorn là người kế thừa duy nhất. Vì thế họ bị biến thành những kẻ không chết, chỉ khi nào hoàn thành lời thề, hơn nữa được hoàng tộc Gondor tha thứ, họ mới có thể thật sự yên nghỉ.

452. Xuất Phát! Thử Đô Gondor, Minas Tirith (3)

Mặc dù không biết trong lòng có cảm giác gì nhưng mấy người Aragorn, Gimli, Legolas vẫn quyết định lập tức tới chỗ Đội quân người chết, đã có thanh kiếm Narsil được rèn lại, họ cho dù không không chế nổi thì ít nhất cũng sẽ không bị giết.

Tương tự, ba người Trung Châu đội cũng đi cùng bởi vì họ biết sự lợi hại của Đội quân người chết, có thể nói chính vì đội quân này gia nhập mà trận chiến Gondor mới có thể thắng lợi, nguyên nhân Trịnh Xá lưu họ ở lại cũng là vì thế, muốn họ bảo đảm an toàn cho ba người Aragorn.

-Nếu có thừa năng lượng thạch thì tốt quá, cây cung màu bạc này không ngờ có thể tập trung năng lượng lên dây, các người không biết chứ, hôm qua khi Legolas sử dụng cây cung này bắn tên, khi năng lượng sinh mệnh của hắn tập trung lên dây cung thì tự nhiên bắn ra hơn mười tia năng lượng. Những tia năng lượng này bắn ra xung quanh mũi tên, trong nháy mắt có thể nâng cao phạm vi tấn công lên gấp mười lần, lập tức biến thành công kích như súng đại liên.

Trương Hằng hưng phấn nói với hai người còn lại.

Suốt đường đi đều là vùng đất hoang vu cằn cỗi, đến cả cây cối cũng không có khiến tâm tình mọi người càng thêm áp lực, để giải buồn chỉ có thể do Trương Hằng cùng Trình Khiếu thay phiên nhau nói chuyện, nếu bảo họ chờ Triệu Anh Không mở lời thì xác suất còn nhỏ hơn bánh mỳ từ trên trời rơi xuống.

Trình Khiếu ngoáy ngoáy mũi, nhàm chán nói:

- Người không sợ quỷ hồn à? Không phải nói lá gan người rất nhỏ sao?

Trương Hằng thoáng đỏ mặt, giải thích:

- Không phải ta nhát gan, mà là có chút vấn đề về tinh thần nên mới sợ bị đánh và máu tươi, nhưng quỷ hồn thì tuyệt đối không sợ.

Trình Khiếu cười hắc hắc nói:

- Bây giờ nói thì mạnh mẽ lắm, đến lúc đó đừng có nhũn cả người ra là được. Nói như vậy hẳn là trước kia từng xảy ra chuyện gì đó nên mới gây ra căn bệnh này tới tận bây giờ phải không? Thật ra ta có cách có thể chữa khỏi loại bệnh tinh thần đó của người.

Trương Hằng lập tức mừng rỡ, vội vã nói:

- Có cách gì? Có cách gì có thể chữa khỏi bệnh của ta? Người không lừa ta đấy chứ?

-Sao lại thế được, chúng ta là anh em với nhau mà.

Trình Khiếu cười lớn, chỉ là nghe tiếng cười, Trương Hằng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

-Chỉ cần người hàng ngày dùng máu tươi tắm rửa, sau đó mỗi ngày tự tay xé xác mười tên Uruk-hai, Orc hoặc là sinh vật giống người, ta đảm bảo chỉ sau nửa năm người sẽ giống như Trịnh Xá, dũng mãnh không sợ hãi gì cả, ha ha ha...

Trình Khiếu cười ha hả, nói.

-...Cút cha người đi.

Trương Hằng hung hăng chửi mấy câu, tiếp đó lại nhìn cây cung kim loại màu bạc trên tay, cây cung này được thiết kế rất ấn tượng, uy lực cũng lớn, so với Xạ Thiên Lang của hắn lúc trước thì mạnh hơn nhiều, chỉ là không biết tên và xuất xứ của nó, cũng thật đáng tiếc.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã tiến đến trước một hang động trong dãy núi, xung quanh cửa vào có khảm đầy đầu lâu, những chiếc đầu lâu trắng ớn đều há to miệng vẽ sợ hãi cực độ, ngoài ra trên tường còn khắc một số chữ đỏ như máu.

-Hồn ma vô cùng vô tận, họ bảo vệ nơi đây, người lạ bước vào sẽ phải chết...

Legolas nhìn những chữ khắc, chậm rãi đọc.

Gimli lập tức lớn tiếng nói:

- Có ý gì? Vậy là có ý gì?

Aragorn cũng không để ý, hắn nghiêng rằng bước vào trong hang, tiếp theo Legolas chân chừ một chút rồi cũng đi vào, chỉ để lại Gimli cùng ba người Trung Châu đội đứng đó. Gimli vội vàng nhìn ba người Trung Châu đội, cười hắc hắc xấu hổ, ba người thì cũng không sợ hãi, họ đã biết kịch bản phim nên đương nhiên là lập tức tiến vào trong hang, nhất thời trong khe núi chỉ còn lại một mình Gimli trở lại đứng đó.

Một luồng gió lạnh thổi qua, Gimli run bắn cả người, tiếp đó gào lên:

- Chờ ta với, mọi người chờ ta với!

Nói đoạn, hắn cũng chạy vào trong hang.

Trong hang tối đến không nhìn rõ năm đầu ngón tay, tất cả đều yên lặng đi theo Aragorn cầm đuốc lửa đi trước. Hang động thăm thẳm tối đen, phẳng phất như đang tiến về phía cõi âm, dần dần mỗi người đều có cảm giác kỳ lạ, giống như mình càng đi càng mất phương hướng, mặc dù đuốc lửa trước mắt vẫn đang chớp động nhưng họ lại không thể thấy được hình bóng Aragorn.

Triệu Anh Không chỉ cảm thấy như mình đang đi trong một hành lang dài dằng dặc, hành lang đó vô cùng vô tận, cũng không biết đã đi được bao lâu, giống như lúc tiến nhập hoặc trở về Chủ Thần không gian vậy, phẳng phất như đã qua rất lâu, cũng phẳng phất như mới chỉ chớp mắt...

-Anh Không, dậy đi, con ma ngủ, ngủ say thế này không sợ bị người ta đánh lén sao?

Một giọng nói ôn nhu vang lên bên tai Triệu Anh Không, nàng giật mình mở mắt nhảy vọt lên, chỉ thấy trước mặt có một thanh niên tóc dài anh tuấn đang nhìn nàng mỉm cười. Hắn cao hơn Triệu Anh Không một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống đôi mắt ấm áp giống như anh trai nhìn em gái bé nhỏ của mình.

-Triệu Chuế Không! Nơi đây là?

Triệu Anh Không cả kinh, hai tay lập tức nắm lấy thanh gươm Excalibur đang quần sau lưng, nhưng vừa chạm vào, đang định giờ kiếm lên, nàng bỗng dừng lại một cách khó hiểu.

Triệu Anh Không nhíu mày nói:

- Ta đang ở đây làm gì? Chuế Không ca ca, nơi đây là chỗ nào?

Triệu Chuế Không mỉm cười ôn nhu, đáp:

- Đây là chỗ chúng ta luyện tập mà. Mau đi thôi, mọi người đang đợi chúng ta đằng trước, hôm nay phải sẵn mấy con gấu đen đấy, vẫn phải tiếp tục trông cậy vào tốc độ của Anh Không rồi... Đi thôi, mọi người đang ở đó đợi chúng ta.

Theo tiếng Triệu Chuế Không vang lên, Triệu Anh Không chỉ cảm thấy khung cảnh xung quanh bỗng trở nên rõ ràng, chỗ này là bên một bìa rừng, vừa rồi Triệu Anh Không đang nằm trên một bãi cỏ, sau khi Triệu Chuế Không nói xong hắn liền quay người đi vào trong rừng.

Triệu Anh Không bước tới một bước, rồi lại từ từ lùi lại, đồng thời cúi đầu nói:

- Chuế Không ca ca... Em không thể tới chỗ anh muốn đi, nhưng em muốn hỏi anh một chuyện...

Triệu Chuế Không ngạc nhiên quay lại, mỉm cười áp áp nói:

- Hỏi đi, chỉ cần là chuyện anh có thể trả lời.

-Chuế Không ca ca... Anh mãi mãi sẽ là Chuế Không ca ca trong ấn tượng của em chứ?

Triệu Anh Không cúi đầu nói.

Triệu Chuế Không ngăn người, hắn bước tới chỗ Triệu Anh Không, nhẹ nhàng đưa tay lau giọt nước mắt sắp trào ra bên khóe mắt nàng, cười nói:

- Nếu em không muốn tới chỗ mọi người thì một mình phải tự bạo trọng nhé... Anh mãi mãi sẽ là Chuế Không ca ca của em, mãi mãi không thay đổi...

Lời vừa dứt, Triệu Anh Không hung hăng cắn mạnh đầu lưỡi, tiếp đó chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, cảnh sắc trước mặt biến đổi, mặc dù vẫn là một mảnh tối đen nhưng vẫn có thể nhìn thấy mơ hồ cảnh vật xung quanh, nàng đang đứng bên rìa một vách núi, chỉ còn cách bờ vực chưa đầy một mét, nếu bước thêm một bước nữa sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng. Chưa kịp định thần lại, Triệu Anh Không đã nhìn thấy bên cạnh còn có một người khác, Trương Hằng toàn thân đầy mồ hôi, lưng quay về phía vách núi, chỉ cần hắn lùi lại một bước là chắc chắn sẽ rơi xuống, mà Triệu Anh Không thì còn cách Trương Hằng bảy tám mét, nàng giật mình vội vàng lao về phía hắn.

Trương Hằng chỉ cảm thấy cả người bỗng rớt và đau đớn, rút cuộc là có thể nào, hắn đang gặp chuyện gì vậy?

Đúng rồi, hắn đang cùng Minh Yên Vi về nhà, đang cùng cô gái mà hắn yêu thương nhất về nhà...

Trương Hằng cố gắng mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa một gã khuôn mặt mơ hồ đang cười hung dữ ôm lấy Minh Yên Vi, Minh Yên Vi thì liều mạng giãy dụa. Quanh người Trương Hằng còn có ba người khác đang không ngừng đánh hắn, mỗi cú đánh giáng xuống đều khiến hắn đau đớn kịch liệt, máu tươi từ mắt từ tai trào ra.

"Đúng rồi, bị đám lưu manh này cuốn lấy, bọn chúng đánh ta, bọn chúng muốn bắt cô ấy đi..."

Trong đầu Trương Hằng vừa nghĩ như vậy, một quyền dã đánh trúng mắt hắn, lập tức hắn chỉ thấy trước mắt đỏ như máu, đúng là màu của máu tươi, cơn đau đớn vô cùng cũng theo vết thương xộc thẳng lên đầu.

Những kẻ đó phảng phất như biến thành người cha nát rượu của hắn, từng quyền từng cước liên tục đánh làm hắn mang đầy vết thương, liên tục đánh làm miệng mũi hắn tràn máu tươi...

"Không được, thật đáng sợ, đây là máu, bọn chúng vẫn đang đánh ta..."

Trương Hằng ôm đầu cố tránh né những cú đánh, nhưng những người này giống như không đâu không löt, chẳng bao lâu sau trên người hắn đã đầm đìa máu tươi, giống như muốn nhuộm đỏ cả áo quần, Trương Hằng cũng không ngừng lùi về sau nhưng vừa lùi được hai bước hắn lại không thể lùi được nữa, bởi vì hắn đã thấy Minh Yên Vi càng lúc càng xa.

-Chạy đi, Trương Hằng, không cần lo cho em, anh mau chạy đi. Em biết anh sợ máu, sợ bị đánh, đừng lo cho em, anh mau chạy đi, chỉ mấy bước nữa là chúng sẽ không đuổi được anh!

Minh Yên Vi đột nhiên hét lên, nàng vừa giãy dụa vừa hét.

Ý thức Trương Hằng cũng liều mạng kêu gào hắn mau mau chạy trốn, cảm giác sợ hãi bị đánh đã sắp khiến hắn không thể chịu đựng được nữa, chỉ là trong lòng hắn chung quy vẫn cảm thấy như mình quên mất một điều gì đó, một hy vọng duy nhất khiến hắn đứng yên không động đậy, mặc cho những kẻ này đánh đập vẫn tuyệt đối không lùi lại một bước.

-Mau chạy đi, sau anh không chạy, không phải chuyện gì anh cũng nghe em sao? Bây giờ em bảo anh mau chạy đi sao anh lại không nghe! Trương Hằng, mau chạy đi!

Minh Yên Vi đã bị gã kia kéo đi càng lúc càng xa, nàng cũng gào lên.

-Không thể chạy!

Trương Hằng trên người đỡ lấy những cú đánh, chống chọi nỗi sợ hãi trong tâm, đón lấy cô gái hắn yêu thương nhất, hắn cũng khóc lớn, hét lên:

- Không thể chạy! Lùi lại một bước nữa, tương lai của chúng ta sẽ bị anh tự tay xé nát... Anh không muốn chạy trốn nữa, anh cũng không thể lại không nhìn thấy em... Dù là ảo giác cũng được, dù là mơ cũng được, Yên Vi, lần này anh tuyệt đối không chạy!

453. Xuất Phát! Thủ Đô Gondor, Minas Tirith (4)

Có đôi khi, cảnh ngộ của con người chỉ cần một bước nhỏ sẽ phát sinh chuyển biến căn bản... Có đôi khi, người ta mãi mãi giậm chân tại chỗ, chỉ vì không bước ra một bước nhỏ này mà thôi...

Trương Hằng bước tới một bước, khi bàn chân hắn đã có một nửa rời khỏi vách núi thì hắn bước lên một bước nhỏ, vừa đủ từ chỗ sắp rơi xuống vực đến chỗ an toàn, cũng nhờ đó Triệu Anh Không đến kịp vỗ mạnh vào lưng, đẩy hắn bay ra mấy mét, đầu đập thẳng vào cầu thang.

Trương Hằng bị đập tỉnh cả người, mặc dù trên đầu sưng lên một cục tướng nhưng hắn vẫn lập tức bật dậy, tiếp đó sững sờ nhìn xung quanh.

Vẫn là hang động tối đen, trên mặt đất đầy những bộ xương khô trắng bệch, xung quanh Trương Hằng còn có mấy người đang nhắm mắt, toàn thân run rẩy, chỉ có Aragorn là không gặp trạng thái này, hắn cầm thanh trường kiếm tỏa ánh sáng bạc, miệng không ngừng máy động, giống như đang nói chuyện với ai đó.

Một bên Gimli hai tay không ngừng làm động tác cụng li, nâng cốc đưa lên miệng, vừa như vậy vừa tiến về phía trước, một bên thì Legolas liên tục làm động tác bắn tên, vừa bắn vừa chạy lên trước, chỗ hai người đi đến chính là vực sâu không đáy.

Trương Hằng cùng Triệu Anh Không đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời lao tới, mỗi người tóm lấy một người đẩy ra sau, hai người này cũng chung số phận với Trương Hằng, đầu sưng một cục lớn, vừa đứng lên Legolas lập tức thở hắt ra, nói:

- Thật là nguy hiểm, chúng ta đều bị tinh thần lực của người chết khống chế, họ khiến chuyện mà chúng ta dù chết cũng không muốn gặp hoặc chuyện chúng ta mong ước nhất hiện ra trước mắt, tiếp đó dụ dỗ người ta tự nhảy xuống vực... Thật nguy hiểm.

Trong lúc Legolas nói, Trương Hằng và Triệu Anh Không lại nhìn nhau, cùng hỏi:

- Trình Khiếu đâu?

Legolas có đôi mắt của người Elf, trong bóng tối có thể nhìn xa hơn người khác nhiều, hắn quay một vòng liền trông thấy Trình Khiếu đang đứng trong bóng tối, trước mặt hắn một bước cũng là vực thẳm. Chỉ thấy hắn do dự như muốn đưa tay vươn tới trước, nhưng tay đưa ra được một nửa thì lại rút về, tiếp đó lại đưa chân bước tới, bước được nửa bước rồi lại rút về, mấy lần như vậy, cuối cùng hắn chợt thở dài một tiếng tỉnh táo lại, bộ dạng này khiến mọi người vô cùng tò mò.

Nhìn thấy Trình Khiếu bước tới, Trương Hằng lên tiếng trước:

- Vừa rồi người nhìn thấy cái gì vậy? Bộ dạng thật khiến người ta thấy kỳ lạ...

Trình Khiếu trưng bộ mặt khóc lóc thê thảm ra đáp:

- Ta giống như chìm trong hương phấn, xung quanh đều là mỹ nữ mời gọi ta tiến tới. Người không biết đâu, lúc đó có rất nhiều mỹ nữ tuyệt sắc bên cạnh ta, so với mấy cô nương Trung Quốc, thế giới đều đẹp hơn cả chục lần, đáng tiếc, đáng tiếc... So ra thì ta vẫn thích loại đồng nhan cự nữ hơn, ta nói cho người biết, Trương Hằng....

-Bốp!

Triệu Anh Không trực tiếp đá một phát vào lưng Trình Khiếu, sau đó quay người đi về phía Aragorn.

-.....Cứu mạng, Trương Hằng! Ta sắp ngã xuống rồi, mau lên, khối đá này đang lung lay....

"Cái này... Kẻ ngốc dù có tiến hóa đến thế nào đi nữa thì hình như vẫn là kẻ ngốc, tối đa cũng chỉ thành một kẻ ngốc hơi lợi hại một chút mà thôi..."

Khi mọi người tới bên cạnh Aragorn, dưới ánh sáng bạc từ thanh trường kiếm, họ mới thấy rõ xung quanh đều là u linh màu xanh đậm, vừa rồi mọi người không ngờ chính là từ trong đám u linh đi ra. Aragorn cũng không quay đầu lại, trực tiếp nói với tên u linh đứng gần nhất:

- Ta đã nói rồi, đồng đội của ta nhất định sẽ vượt qua được thử thách của người! Bây giờ đến lượt người phải trả lời câu hỏi của ta! Còn nhớ lời thề của các người không? Còn muốn tìm một mảnh đất để yên nghỉ không? Trả lời ta!

Aragorn vung động trường kiếm trong tay, mỗi tên u linh nhìn thấy đều khẽ cúi đầu cung kính, khi hắn đi tới trước mặt tên u linh thủ lĩnh, tên này đột nhiên cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp trong hang, không thấy tên u linh nói gì khác mà theo tiếng cười hắn từ từ tiêu tan giữa không trung, cùng với hắn, tất cả đám u linh xung quanh cũng biến mất.

Aragorn lập tức nóng nảy, hắn quay xung quanh quất lớn:

- Câu trả lời của các người? Chẳng lẽ không muốn yên nghỉ sao? Nói cho ta biết, câu trả lời của các người là thế nào?

Đúng lúc này trong hang bỗng vang lên âm thanh giống như hàng loạt hòn đá nhỏ đang lăn, chỗ mọi người đứng có thể đi tới bên bờ vực, mà phía trên bờ vực là một khối kiến trúc giống như cung điện. Khi âm thanh vang lên, cánh cổng cung điện liền mở rộng, từ bên trong vô số bộ xương khô giống như thủy triều tràn ra, không ngừng đổ xuống dọc theo vách núi, cứ theo tình hình này mọi người sẽ bị đồng xương chôn vùi trong hang, Aragorn lập tức không để ý tới đám u linh nữa, hắn hô lớn rồi chạy tới một hướng khác của hang.

Mọi người chạy theo Aragorn tới một thông đạo khác trong hang nhưng mới đi được vài bước đã bị loạt xương khô đầu tiên tràn ngập cả nửa người, vì thế họ không thể không liều mạng chạy tới trước, đến lúc xương khô đằng sau càng lúc càng nhiều thêm, mọi người cuối cùng cũng chạy vào được thông đạo trước khi bị chôn vùi hoàn toàn trong hang. Họ chạy dọc theo thông đạo không lâu liền thoát ra khỏi hang, đập vào mắt là một con sông chảy men theo triền núi, họ không ngờ đã xuyên qua cả dãy núi này.

Trên sông còn có hơn mười ch đP y n y tg y c cũng gần tới tr ê ê n Bâu đi kh yt

Mọi chuyện đã phát triển tới bước này nhưng tiếp theo lại không giống như trong kịch bản, cả tòa thành phẳng phất như đầu đầu cũng vang vọng tiếng niệm chú trầm trầm của Gandalf. Theo âm thanh này, một vòng bảo vệ bán trong suốt xuất hiện phía trước phi long, ầm một tiếng nặng nề, phi long đâm sầm vào vòng bảo vệ, tiếp đó thân thể to lớn của nó quay cuồng rơi xuống đất.

Trịnh Xá thấy vậy có chút trợn mắt há mồm, bởi vì màn này căn bản không hề xuất hiện trong phim, trong phim gốc, Gandalf nếu nói là pháp sư, không bằng gọi là chiến sỹ cầm pháp trượng thì đúng hơn, ông ta chưa từng sử dụng ma pháp nào quá mạnh mẽ, không ngờ lần này lại phát uy, một kích đánh rơi Witch king.

Ngay khi Trịnh Xá đang nghĩ như vậy thì chỗ tường thành nói phi long rơi xuống chợt nổ tung, mấy chục người bắn tung lên, bay ra ngoài thành, không cần nhìn cũng biết là chết chắc rồi, còn trên tường thành Ringwraith đứng dậy không hề bị thương tổn. Hắn một tay cầm trường kiếm tỏa ánh sáng đen, một tay cầm lưu tinh chùy to lớn, chỉ thấy hắn một chùy đập vào căn phòng bên cạnh, ầm một tiếng trầm đục, căn phòng đó cùng một gian kế bên đều bị đập nát vụn, rất nhiều tro bụi đá vỡ bay lên, cả khu vực lớn bắt đầu sụp đổ.

”Sức mạnh thật đáng sợ!”

Trịnh Xá trong lòng thâm hồi hộp, hắn cũng không nghĩ nhiều lập tức giục ngựa chạy lên trên tường thành, sức mạnh của Ringwraith mặc dù còn chưa kinh khủng như trạng thái Hủy diệt của hắn nhưng so ra cũng không chênh lệch nhiều, nếu như hắn không ngăn cản tên quái vật này thì không đợi đám Orc phía dưới phá được tường thành cùng cửa thành, Ringwraith đã phá hủy sạch cả thành phố rồi, đến lúc đó còn đánh cái gì nữa?

”Chiêm Lam! Người của tiểu đội Thiên Thần sắp sửa tấn công, người ngàn vạn lần không được rời khỏi chỗ Gandalf, nếu không ta cũng không đảm bảo được an toàn cho người!”

Trịnh Xá thông qua ý thức nói với Chiêm Lam, trong lúc nói, khô lâu chiến mã đã nhảy lên tường thành chạy lên trên, Ringwraith chỉ cách đó mấy chục mét.

455. Chiến Đấu Bắt Đầu (2)

Có thể nói là kẻ thù gặp nhau hai mắt đỏ ngầu, Ringwraith vốn có chín tên nhưng bây giờ chỉ còn lại một, mặc dù tên Ringwraith này thực lực tăng mạnh nhưng chỉ còn lại một mình hắn, nỗi hận này cũng bị hắn khắc sâu vào tâm trí.

Đúng thế, Ringwraith chính là chín vị quân vương năm xưa nhận được chín chiếc nhẫn, sau đó bị Sauron dùng biện pháp đặc biệt biến thành Ringwraith, sinh vật không sống cũng không chết, Mặc dù không còn tự do, cũng đã sa ngã vào tà ác nhưng tốt xấu gì cũng có tám người khác hoàn toàn giống mình, nên chuyển thổ chết cáo thương tuyệt đối không phải là không có đạo lý, không cần biết là kẻ tà ác đến mức nào cũng không thể chịu nổi sự cô độc khổ sở chỉ có một mình mình, vì thế tên Ringwraith này đối với nhóm Trịnh Xá thật sự là hận đến thấu xương.

Đến khi Trịnh Xá điều khiển khô lâu chiến mã xuất hiện, Ringwraith bỗng rút lên một tràng điên cuồng, âm thanh đó đâm thẳng vào tai Trịnh Xá, không dừng lại, Ringwraith đạp chân xông thẳng tới phía hắn, dù là tốc độ hay sức mạnh đều cực lớn, làm mặt đất nứt ra một khe nhỏ. Chưa đến một giây, Ringwraith đã vượt qua mấy chục mét vọt tới trước mặt Trịnh Xá, cây lưu tinh chùy to lớn vung lên đập thẳng của Trịnh Xá cùng khô lâu chiến mã.

Trịnh Xá cũng cảm thấy một luồng áp lực ập tới, áp lực mạnh đến nỗi cả hắn cũng cảm thấy hít thở không thông, dọa hắn sợ đến mức phải vội vàng vung Hổ hồn đao lên ngăn cản. Lúc này trên cơ thể hắn đã bao trùm một tầng đao mang bảo vệ, hai lớp đao mang cùng ngăn cản cây chùy, choang choang hai tiếng vang dội, cả hai tầng đao mang đều như thủy tinh bị đạn bắn, dễ dàng bị đập tan nát, bất quá cũng miễn cưỡng ngăn cản tốc độ của một chùy này, chỉ đẩy Trịnh Xá cùng khô lâu chiến mã văng ra hơn mười mét.

Trịnh Xá cùng khô lâu chiến mã bị trực tiếp đẩy xuống tường thành, phía dưới chính là tầng thấp nhất của thành phố, đang có đầy binh lính toàn lực phòng thủ. Nếu để Ringwraith lọt xuống đây, nó chỉ cần dùng

chùy vung một cái là tường thành chắc chắn không thể chịu nổi sức mạnh khổng lồ như vậy, vì thế Trịnh Xá cũng mặc kệ khô lâu chiến mã, trước khi chạm đất đã đạp lên yên ngựa, tiếp đó nhún người nhảy lên tường thành.

Trịnh Xá vận khinh công, chân liên tiếp điểm lên tường thành, nhảy vọt lên mấy chục mét, cuối cùng khi khô lâu chiến mã rơi xuống đất hắn cũng đã nhảy tới tầng thứ hai. Ringwraith đang định nhảy xuống, khi nó thấy Trịnh Xá lao lên thì lại rít lên một tiếng sắc nhọn rồi xông tới chỗ hắn.

”Tên khốn, không ngờ lại sử dụng thủ đoạn nhiều định như vậy, muốn phá vỡ sự tập trung của ta rồi mới tiến công sao?”

Trịnh Xá cũng không dám coi thường, hắn vọt tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai đồng thời cũng sử dụng Bạo tạc, tốc độ cùng lực lượng đề cao đầu chỉ mấy lần, khi một kiếm của Ringwraith chém tới, hắn tránh né đồng thời cũng vung Hồ hồn chém lại.

Mấy tiếng kim loại va chạm chói tai, Hồ hồn đao không chém vỡ được thành trường kiếm màu đen, mà thanh kiếm cũng không hủ thực được đao mang của Hồ hồn. Hai bên ngành tiếp vài lượt, Trịnh Xá lùi lại mấy bước, sức mạnh Bạo tạc của hắn vậy mà lại không thể địch lại sức mạnh của Ringwraith, hơn nữa tốc độ cũng chậm hơn không ít, nếu không phải tốc độ phản ứng của hắn nhanh hơn nhiều thì chỉ vài kiếm này cũng đủ chém hắn thành mấy đoạn.

Ringwraith chém ra mấy kiếm vô hiệu, nó lập tức vung lưu tinh chùy đập tới, áp lực cực mạnh lại ập đến, Trịnh Xá lập tức không dám ngăn cản uy lực khủng bố này, cây lưu tinh chùy đập thẳng xuống đất. Ầm một tiếng, mặt đất cạnh chỗ Trịnh Xá nứt toác, một khối đá dài hơn mười mét bị phá rời khỏi tường thành, rơi xuống tầng dưới.

Trịnh Xá nghe thấy từ tầng dưới vang lên tiếng kêu thảm thiết, chỗ đó vốn đã chẳng có bao nhiêu binh sỹ, giờ lại bị đập như vậy không biết còn được mấy người, sức phá hoại của Ringwraith thật sự quá kinh người, nếu không diệt trừ nó thì tòa thành này bị phá hủy chỉ còn là chuyện sớm hay muộn.

—...Loài người đã không còn hy vọng, các người sắp bị diệt vong...

Từ sau lớp áo giáp truyền ra một giọng nói âm trầm, giống như đến từ chín tầng địa ngục, trong lúc nói nó lại vung chùy đánh tới chỗ Trịnh Xá.

”Mau giải quyết nó đi! Trạng thái Hủy diệt cùng mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư!”

Trịnh Xá cũng quyết định thật nhanh, tình huống lúc này thật ự nguy cấp, chẳng những có Ringwraith phá hoại trong thành, bên ngoài còn một trăm nghìn quân điên cuồng tấn công, lại thêm ba người của tiểu đội Thiên Thần đang âm thầm chờ đợi, Trịnh Xá giây đưa với Ringwraith thêm một giây, khả năng thất bại lại tăng thêm một lần, đây đã là biện pháp trong lúc không còn biện pháp nào, sử dụng sức mạnh lớn nhất giải quyết Ringwraith trong thời gian ngắn nhất!

Mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư là một quá trình rất huyền diệu, không thể diễn tả bằng lời, chỉ là sau khi tiến vào quá trình này, bất kỳ thiếu sót nào, không cần biết là sức mạnh, khả năng phản ứng, tốc độ hay lực tính toán chiến đấu, chỉ cần có thiếu sót là sẽ bắt đầu được hoàn thiện trong bộ gen, đồng thời hơi thở giết chóc trong những đoạn gen ngủ say cũng sẽ được đánh thức.

”Hủy diệt!”

”Mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư!”

Trịnh Xá vừa tiến vào trạng thái này lập tức bước tới hai bước, hắn cũng không tránh né lưu tinh chùy công kích mà ngược lại thuận theo sức mạnh khi chùy đánh xuống, dùng Hồ hồn đánh vào chỗ xích nối giữa chuôi và quả chùy, tiếp đó cải biến trọng tâm quả chùy. Khối cầu sắt to lớn đang bay lập tức thay đổi phương hướng, trong nháy mắt này Trịnh Xá dùng ngón tay ấn vào mặt ngoài quả chùy, tiếp đó khối cầu sắt không hiểu phát sinh chuyện gì quay ngược lại đập mạnh vào ngực Ringwraith, ầm một tiếng nặng nề, lớp giáp trước ngực Ringwraith bị đập lõm xuống, cả người đâm sầm vào tường, phá tan căn phòng bên trong.

”Xương đầu ngón tay nát vụn, sau ba phút sẽ khôi phục hoàn hảo, trong ba phút độ linh hoạt bàn tay giảm 20%... Trong vòng ba giây giải quyết Ringwraith, giải trừ trạng thái Hủy diệt, tỷ lệ hư hỏng thân thể

khoảng 30%, trong vòng năm phút có thể chữa trị...”

Ngay khi Trịnh Xá mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, hơn nữa dùng phương pháp kỳ diệu khó lường phản kích, La Ứng Long vốn đang ngồi trên một tảng đá đột nhiên nhảy dựng dậy, kêu lên:

- Mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư? Nhập vi? Không thể nào! Thực lực của hắn đã đạt tới bước này sao?

Hai người còn lại vẻ mặt khá khó coi, cô gái da trắng chột hỏi:

- Tình huống như vậy, ba người chúng ta ra tay hình như vẫn hơi thiếu một chút?

Người da đen cao lớn lập tức gật đầu, sắc mặt La Ứng Long hơi tái xanh, bắt quả hắn vẫn hung hăng gật đầu:

- Không thành vấn đề, hắn tiến vào giai đoạn này chưa lâu, kỹ năng tự thân sáng tạo cũng gần như không có, giao chiến trong tình huống như vậy vừa khéo giải quyết hắn trước khi hắn trưởng thành. Nếu để hắn hoàn toàn thuần thục cảnh giới này hơn nữa còn hoán đổi kỹ năng có thể áp chế sát ý của cảnh giới này thì chúng ta có muốn giết hắn cũng không làm nổi... Hôm nay nhất định phải giết chết hắn!

Người da đen cao lớn hơi chần chừ nói:

- Nhưng nếu hôm nay quan trọng như vậy, tại sao... tại sao Tống Thiên không tới? Chẳng lẽ hành động hôm nay có gì nguy hiểm?

La Ứng Long có vẻ cũng tức giận đầy bụng, lớn tiếng nói:

- Ta làm sao mà biết tên khốn ấy sao lại không đến, chẳng lẽ hắn luyện võ gặp vấn đề gì, hay là Adam có nhiệm vụ mới giao cho hắn? Khốn kiếp, dù sao cũng có lão tử ở đây, mặc dù cảnh giới chưa đạt tới mức như hắn nhưng thực lực ta mạnh hơn hắn nhiều, lát nữa các người chỉ cần khống chế hắn là được, ta làm chủ công!

Người da đen cao lớn cùng cô gái da trắng đưa mắt nhìn nhau, họ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, khi họ gật đầu, La Ứng Long đã nhảy vọt lên khỏi tảng đá, một luồng sáng xanh lóe lên, dưới chân hắn xuất hiện một thanh trường kiếm, tiếp đó La Ứng Long dùng tốc độ cực nhanh bắn về phía Minas Tirith.

Cử động kỳ lạ của Trịnh Xá đẩy Ringwraith bắn ngấp vào tường, hắn cũng không lãng phí thời gian hủy diệt của mình, đạp mạnh chân lao tới, Hồ hồn đao cũng không dùng đao mang, cứ như vậy lấy cứng chọi cứng chém vào trong lỗ hổng. Áo giáp của Ringwraith đã bị đạp lõm hẳn xuống như nó lại giống như chẳng có việc gì, vung thanh trường kiếm đen kịt lên đỡ lấy Hồ hồn đao, đồng thời trên tay kia xuất hiện một lớp sương đen, khi hai bên va chạm, luồng sương đen bắn về phía Trịnh Xá.

Trịnh Xá hơi lùi sang một bên, đồng thời vung chân đạp vào tay cầm kiếm của Ringwraith, phát một tiếng, sức mạnh của Trịnh Xá trong trạng thái Hủy diệt cực lớn, một cước này không ngờ phá tan cả cánh tay Ringwraith, tiếp đó hắn không chút chần chừ, vung đao chém vào đầu nó.

”Nguy hiểm, tránh sang trái năm mét!”

Trịnh Xá không hề suy nghĩ, ngay khi ý thức xuất hiện nguy hiểm hắn đã giậm chân nhảy vọt ra, né sang trái đúng năm mét, chỉ thấy chỗ hắn vừa đứng một đạo kiếm khí màu xanh bắn qua, Ringwraith đứng đó không kịp kêu lên một tiếng đã bị thanh kiếm đâm xuyên qua đầu. Chín Ringwraith hợp nhất thật sự là uy lực vô cùng, các nhân vật trong phim tại thế giới Middle Earth đều khắc sâu sự sợ hãi, nhưng ai mà ngờ được nó lại bị giải quyết dễ dàng như vậy? Đúng là thế sự vô thường...

Kiểm quang màu xanh từ từ nhạt đi, chỉ thấy La Ứng Long đang đứng trên một thanh trường kiếm, hắn cũng không để ý tới Ringwraith mà nhìn Trịnh Xá cười nói:

- Không để ý chuyện ta giết tên khốn này chứ? Chín Ringwraith hợp nhất, điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình quả nhiên là không ít, mặc dù ta không cần thiết lắm nhưng để hoán đổi chút tài liệu cũng được... Trịnh Xá! Giải trừ cơ nhân tỏa tầng thứ tư đi, ta không muốn chiến đấu với một con dã thú không có tư tưởng!

hồng modem h ko biết nên làm thế nào

456. Cảnh Giới Và Thực Lực... Đối Chiến! Sống Hoặc Chết! (1)

Tiếng hô của La Ứng Long mang theo một âm thanh chấn nhiếp kỳ lạ, khi hắn hét lên, Trịnh Xá chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, cơ thể vô thức giải trừ trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, hắn cũng lập tức giậm chân vọt về sau hơn mười mét rồi mới giải trừ trạng thái Hủy diệt.

-Không cần cẩn thận như vậy, với tốc độ phản ứng của người hoàn toàn có thể tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư trước khi bị ta giết, hiện tại ta chỉ muốn nói chuyện với người một chút mà thôi.

La Ứng Long lắc đầu nói:

Trịnh Xá cười lạnh đáp:

- Có gì để nói nữa? Muốn đánh thì đánh đi! Ta không có nhiều thời gian ở đây tâm sự với người, hơn nữa hai đồng đội của người đang chạy tới đây, người muốn trì hoãn thời gian chờ bọn chúng đến chăng?

La Ứng Long ngăn người rồi bỗng bật cười ha hả, cười sắc súa, cười đến mức chảy cả nước mắt, vừa cười vừa nói:

- Người đúng là khôi hài, hai tên đó chẳng qua chỉ là loại nhóc con đứng một bên đánh trống phất cờ thôi, đừng để ý đến bọn hắn có được không... Chưa nói chuyện rõ ràng với người, bắt quả người thật sự là hắn sao Tên ác ma cô ngạo, lạnh lùng, mạnh mẽ đó... Hắn tuyệt đối sẽ không nói như người vừa rồi, hắn còn cầu mong có một đám tới khiêu chiến, tấn công hắn mà không được... Yên tâm đi, trước khi chiến đấu với người, có thù báo thù, có ơn trả ơn, trước tiên ta muốn trả ơn của người trước!

-Trả ơn!

Trịnh Xá vẻ mặt quái dị nhìn tên lỗ mãng trước mặt, ý tứ trong ánh mắt lập tức khiến La Ứng Long trong lòng đại nộ, thiếu chút nữa thì lại một luồng thanh quang bắn tới.

La Ứng Long hít sâu một hơi rồi mới nói:

- Khốn kiếp, đừng thử thách sự kiên nhẫn của ta! Trước tiên ta phải nói rõ... Chính xác thì ta không chịu ân huệ của người mà là chịu ơn của clone của người. Không hiểu tại sao, trong tiểu đội Thiên Thần từ trước đến nay số lượng người da trắng vẫn đồng nhất, người da vàng chỉ có hai, trong đó một tên còn là con lai, người da đen thì càng ít.... Chuyện này tạm thời bỏ qua, dù sao ta cũng là đội trưởng một đội tiến lên nên mấy tên da trắng đó còn không dám giở trò trước mặt ta, chỉ có điều trong hoàn cảnh như vậy ta cùng tên con lai da vàng kia khó tránh được bị khinh thường. Cho tới khi gặp clone của người, trong trận chiến ấy hắn giết hai gã da trắng mạnh nhất, trong đó một tên có kỹ năng rất giống ta, nhục thể dù bị hủy, chỉ cần chân nguyên bất diệt là có thể được đội viên thu lại đưa về Chủ Thần không gian hồi sinh. Clone của người không chế một loại lửa đen khủng bố, dễ dàng thiêu sạch linh hồn gã kia, vốn ta cũng nghĩ mình chết chắc rồi, nhưng hắn lại tha cho ta, hơn nữa còn nói một câu...

-Người Trung Quốc trong thế giới luân hồi đã ít ỏi lắm rồi, có một kẻ mạnh mẽ sống sót được thì cũng tốt, vì thế trận chiến đó ta mới có thể sống sót...

La Ứng Long ho khan một tiếng nói:

”Đây mới là thực lực thật sự của đội viên tiểu đội Thiên Thần, quả là danh bất hư truyền, thực lực như vậy cũng xứng với danh hiệu tiểu đội Thiên Thần...”

Ý thức Trịnh Xá suy nghĩ liên tục còn thân thể hắn thì cứ tự hành động, ngay khi gã da đen đánh một quyền phá tan mặt đất, hắn đã đạp chân liên tiếp hai lần vọt tới, một phát Quyền thương đánh thẳng vào bụng gã kia. Không ngờ phản ứng của tên da đen cũng không chậm, hai bên đều là người mở cơ nhân tỏa, mặc dù gã da đen chỉ mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai nhưng sức phản ứng cũng được vận dụng đến mức cao nhân, khi Quyền thương đánh ra, trên người hắn liền lóe lên ảo ảnh một con voi lớn, một quyền đánh trúng bụng hắn vậy mà lại giống như đánh trúng một chiếc lớp dày, bụp một tiếng trầm đục, gã da đen cao lớn bị đẩy văng ra mấy mét.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chốc lát, khi gã da đen rơi xuống đất, cả hai bên đều xông tới chỗ đối phương, nhưng không đợi Trịnh Xá kịp ra đòn, từ trên không bỗng bắn xuống một luồng ánh sáng, luồng sáng này trói chặt Trịnh Xá giữa không trung, tiếp đó gã da đen không chút do dự, hai tay hợp lại đánh thẳng vào ngực Trịnh Xá, trên người một lần nữa hiện lên hình hổ đen.

Gã da đen cao lớn như một người khổng lồ đẩy Trịnh Xá bầy thẳng vào tường thành dày đặc, ầm một tiếng, đoạn tường thành bị hai người một trước một sau xuyên qua, không biết có bao nhiêu tro bụi bốc lên, nhất thời hai người đều bị che lấp trong đó.

Cô gái da trắng kia mừng rỡ nói:

- Tốt quá rồi, ánh sáng trói buộc mặc dù chỉ có thể giữ hắn lại trong giây lát nhưng cũng đủ giết chết hắn. Hì hì, gã mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư này thật quá kém, xem ra cũng chỉ như vậy thôi.

La Ứng Long nhìn cô ta cười lạnh, cô gái da trắng này là người mới tiến vào tiểu đội Thiên Thần, mặc dù thực lực cũng không tệ nhưng trong tiểu đội Thiên Thần thì thuộc vào loại kém cỏi nhất, cũng không biết sự khủng bố của ác ma Trịnh Xá. Bất quá La Ứng Long cũng chẳng muốn nói gì bởi vì hắn chợt nghe được từ trong đám bụi truyền tới một trạng tiếng nắm tay đánh vào da thịt.

”Tên Trịnh Xá này sẽ không kém cỏi đến mức ấy chứ? Lúc trước ta còn mất thời gian nhắc nhở hắn, hóa ra là lại phí công... Hắn thật sự là bản thể của tên ác ma kia sao?”

La Ứng Long trầm ngâm, có điều sắc mặt cũng không có biểu hiện gì, chỉ tiếp tục yên lặng nhìn về phía đám bụi, đến khi tro bụi lắng xuống, hình ảnh xuất hiện lại không phải gã da đen cao lớn đánh cho Trịnh Xá rã rời đầy đất như họ tưởng tượng mà là Trịnh Xá đang tóm lấy cổ gã da đen, nhắc bổng hắn lên.

Trên lưng Trịnh Xá có một đôi cánh dơi màu đen, mặc dù đôi cánh này còn rất nhỏ nhưng tốt xấu gì cũng mọc trên lưng hắn, miệng thì đang cắn xé một cánh tay gã da đen, vừa cắn vừa nuốt thịt nát vào bụng, một tay nắm chặt cổ tên kia, một tay thì trực tiếp xuyên qua bụng.

- Grào!

Trịnh Xá ngửa mặt lên trời gầm lên, tiếp đó dùng sức kéo mạnh, trong ánh mắt kinh hoàng tột độ của gã da đen, trực tiếp xé đôi hắn thành hai đoạn, máu đen cùng nội tạng rơi vãi đầy đất.

- Bắt đầu rồi sao? Ha ha ha, bây giờ mới coi như thật sự mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, phần gen mạnh mẽ trong cơ thể bắt đầu thức tỉnh rồi phải không, ha ha ha...

La Ứng Long cười lên điên cuồng, đáng vẻ cực kỳ không phù hợp với vẻ mặt của hắn lúc trước, hắn đưa tay chỉ vào Trịnh Xá, trường kiếm dưới chân đưa hắn bay thẳng ra ngoài tường thành, gã thanh niên này phẳng phất như biến thành một luồng sáng xanh, trong nháy mắt đã tới phía trên tường thành.

Đôi cánh dơi sau lưng Trịnh Xá chỉ dài hơn mười phân, hoàn toàn không phù hợp với thân thể hắn, khi La Ứng Long bay tới trên đầu, Trịnh Xá vô thức ngẩng đầu lên nhìn lại, đôi mắt đỏ ngầu, không còn nhận ra được chút dấu vết nào của lý trí loài người, đây rõ ràng là một con dã thú khát máu.

La Ứng Long cũng chẳng có vẻ gì là lo sợ, hắn cười lớn nói:

- Đến đi, đến đi, để người khờ nói ta bắt nạt người đôi cánh còn chưa trưởng thành, ta cũng không dùng phi hành để ép người... Mượn lực Càn Khôn, vận chuyển Ngũ Hành! Lên!

La Ứng Long chập hai tay lại, khi hấn mở tay ra, giữa trong lòng bàn tay xuất hiện hình ngũ hành bát quái mơ hồ, tiếp đó, trong phạm vi một trăm mét quanh chỗ Trịnh Xá đứng mặt đất vụt dâng lên...

458. Trịnh Xá Cùng Đường Và ... Sở Hiên Lại Xuất Hiện (1)

Mặt đất trong phạm vi một trăm mét xung quanh Trịnh Xá trồi lên, đạt tới độ cao khoảng mười lăm mười sáu mét.

Trong trăm mét này ngoài hai người còn có rất nhiều lính Orc, chỉ là La Ứng Long đạp phi kiếm bay một vòng, lũ Orc chẳng lẽ còn không bị thanh quang cắt thành thịt vụn, đến khi La Ứng Long bước xuống khỏi phi kiếm trên khối đất đã chỉ còn lại hấn và Trịnh Xá.

- Bây giờ đã yên lặng rồi, tới đây tới đây, chúng ta đánh một trận thật sướng khoái. Lần trước đấu với clone của người, cậ đồng người mới dám đi giành lại mạng mấy gã da trắng, trong lòng ta thật sự không thoải mái, bây giờ thì tốt rồi, cũng không có ai quấy rầy, ta muốn xem xem sức mạnh mở cơ nhân tỏa của người đến cùng là có thể đối kháng với tu chân chi lực của ta không!

La Ứng Long vừa hạ xuống đất liền quát lớn.

Trịnh Xá vứt bỏ cánh tay cụt đang cầm, mặc dù hấn đã lâm vào trạng thái cuồng bạo nhưng cũng không lỗ mãng lao thẳng tới chỗ La Ứng Long mà đứng tại chỗ, hai tay đặt vào chỗ xương sườn, tiếp đó rắc một tiếng, cứng rắn ép đoạn xương gãy về lại chỗ cũ.

La Ứng Long bữu môi nói:

- Nhìn bộ dạng ngu ngốc của người kìa, chẳng lẽ không biết mua ít hộ thân phù cao cấp? Người tốt xấu gì cũng là người mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, chút chuẩn bị vật vãnh đó cũng không có mà đã lên chiến trường? Mặc dù người rất mạnh mẽ nhưng kỹ năng từ chỗ Chủ Thần vô cùng vô tận, còn cả rất nhiều kỹ năng tự sáng tạo uy lực càng mạnh mẽ, trong đó còn có một số kỹ năng chỉ có sức công kích đột ngột, nếu bị những kỹ năng đó đánh lén, đến cả ta cũng có thể phải nguyên thần xuất khiếu đấy, ha ha ha...

Trịnh Xá cũng không đáp, chỉ lần lượt chỉnh lại các khớp xương trên người về đúng vị trí, tiếp đó ngẩng đầu lên trời gào lên một tiếng rồi lao về phía La Ứng Long, nhưng La Ứng Long thì vẫn chẳng thèm để ý tới hấn, tiếp tục giữ vẻ mặt vô tư lự đứng nhìn Trịnh Xá, nói:

- Chờ chút, chờ chút, trước tiên nói về trang bị trên người ta đã, đây đều là đạo cụ dùng kỹ năng tu chân chế tạo ra, ngoài một số tài liệu là thiên tài đại bảo phải hoán đổi từ chỗ Chủ Thần không gian ra thì không có liên quan gì tới Chủ Thần nữa, sử dụng những trang bị này cũng là bản sự của người tu chân, còn cả kỹ năng của ta nữa, những thứ này cũng đều...

Trong lúc La Ứng Long đang nói, Trịnh Xá đã đạp chân liên tiếp hai lần vọt tới, tốc độ mau lẹ dị thường, La Ứng Long vừa nói được hai câu Trịnh Xá đã vung trảo đánh tới mặt hấn, trên tay nội lực cùng Hồng viêm giao hòa bộc phát, ầm một tiếng, trên trảo bùng lên một luồng lửa kịch liệt. Tuy nhiên không đợi đám lửa bay tới gần, trên người La Ứng Long chợt tỏa ra một quang sáng vàng, ngăn chặn luồng lửa ở bên ngoài.

-Những thứ này đều là tu chân!

La Ứng Long hét lớn, chân đạp mã bộ, vung tay đánh một chưởng vào bụng Trịnh Xá, chưởng này nhìn cũng không quá nhanh nhưng trên đó còn có một dấu ấn quỷ Chấn đang xoay tròn.

- Chấn!

Trịnh Xá một tay vung trảo, tay kia chặn chưởng của La Ứng Long, nhưng tay hấn vừa chạm vào chưởng La Ứng Long thân thể bỗng như bị một dòng điện kịch liệt đánh trúng, cánh tay đó cũng run rẩy vô lực, tiếp theo ấn quyết Chấn trực tiếp đánh trúng ngực hấn.

- Mượn lực Càn Khôn! Lôi đình Chấn!

La Ứng Long thu chưởng lại, nhưng khiến người ta cảm thấy quỷ dị là trên ngực Trịnh Xá vẫn có một ấn ký lấp lóe ánh vàng, đồng thời khi La Ứng Long hô lên, lấy ấn ký làm trung tâm, hàng loạt tia điện bắn ra.

Quần áo Trịnh Xá xung quanh ấn ký lập tức bị dòng điện thiêu cháy trong chốc lát, đồng thời luồng điện cũng đẩy hắn văng ra hơn mười mét, quỳ tạt xuống đất, toàn thân run rẩy không ngừng.

- Chú ý nhé, rơi xuống khỏi đài là coi như thua... Biết tại sao ta phải nâng chiến đài này lên không? Bởi vì trước mưa tên thì đến cả ta cũng không ngăn cản nổi, đặc biệt là loại kỹ năng bắn ra hai mũi tên cùng lúc, nếu một lượt hơn mười phát cùng lúc thì pháp bảo phòng ngự của ta thậm chí còn không có cơ hội để truyền chân nguyên lực, trực tiếp biến thành mảnh vụn. A a, thật bất đắc dĩ, không biết thực lực phải đến mức nào mới không cần sợ ưu thế số lượng đây?

La Ứng Long nhún nhún vai, vừa nói vừa đi về phía Trịnh Xá.

Trịnh Xá quỳ dưới đất một chốc rồi lập tức đứng lên, ngoài khoe miệng có vết máu ra thì không hề có thương tích nào, cơ thể gần như chẳng sao cả, nhưng La Ứng Long thì biết một chiêu Chấn vũ quyết vừa rồi đủ để giết chết một con voi lớn, Trịnh Xá có thể đứng dậy được xem ra là phải dựa vào năng lực mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, năng lực nhập vi hắn là có thể dùng nội lực hoặc năng lượng nào khác để trôi buột hay trung hòa dòng điện.

"Bộc phát hoàn toàn Hủy diệt, công kích tập trung vào một điểm, thắng bại chỉ trong nháy mắt!"

Trịnh Xá yên lặng đứng đó, ánh mắt hắn vẫn đỏ ngầu, quang mang khát máu trong đó không hề giảm đi chút nào, ngược lại, vì vết máu bên khoe miệng mà càng thêm đậm đặc, khi La Ứng Long tiếp cận lần nữa, nội lực cùng năng lượng vampire trong cơ thể đã điên cuồng chấn động.

La Ứng Long cũng đã phát hiện ra nguy hiểm, hắn dừng bước, nói:

- Người còn kỹ năng tự sáng tạo hoặc kỹ năng hoán đổi nào nữa? Mặc dù dựa vào nhập vi của mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư có thể đề cao những kỹ năng này lên rất nhiều nhưng kỹ năng phổ thông sao có thể phá được tầng bảo vệ của ta...

Hắn còn chưa dứt lời Trịnh Xá đã ngẩng đầu lên trời gầm thét, đôi cánh ác ma sau lưng vụt dài ra, tiếp đó hắn bỗng biến mất khỏi tầm mắt La Ứng Long.

- Đây là?

La Ứng Long đang kinh ngạc đột nhiên cảm thấy trước mặt chấn động, bắn ra hơn mười mét. Hắn còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận tại sao vòng kim quang bảo vệ của mình lại có vấn đề thì chỗ ngực đã bị ép xuống, đầu gối Trịnh Xá đã đè lên trên yết hầu hắn, vòng kim quang bảo vệ đã bị ép lại tới cực điểm, gần như dát vào da trên yết hầu, có thể thấy sức mạnh trên đầu gối mạnh đến mức nào.

"Trạng thái Hủy diệt toàn lực khởi động... Toàn lực cải tiến cấp gen số ba, số bảy, số mười, nội lực trong nhấn nhập vào tu bổ cơ thể, năng lượng vampire truyền vào duy trì trạng thái Hủy diệt, sau khi cải tiến gen, thời gian chịu đựng tối đa của cơ thể... Hai mươi bảy giây!"

- Grào!

Trịnh Xá gầm lên điên cuồng, hắn cũng không chờ La Ứng Long có động tác, chỉ thu gối về rồi một quyền lại một quyền liên tiếp đánh vào mặt La Ứng Long. Tốc độ của nắm tay đã phá vỡ tốc độ âm thanh, mỗi quyền đánh xuống đều gây ra tiếng nổ không nhỏ, sức mạnh khổng lồ thậm chí làm không khí xung quanh bị nén lại đến nổ tung, từng vòng từng vòng chấn động có thể thấy được bằng mắt thường truyền ra xa. Phải gánh chịu đầu tiên là quần áo của Trịnh Xá, chỉ hai ba chục quyền y phục toàn thân hắn đã biến thành vãi vụn.

Sức mạnh kinh khủng này lúc trước có thể đánh nát hàm cự long, mặc dù La Ứng Long có kim quang bảo vệ nhưng dưới công kích mạnh mẽ cùng tốc độ siêu cường như vậy, cả kim quang cũng từ từ bị đẩy ra những bộ phận khác trên cơ thể, căn bản không kịp quay lại chỗ cũ để phòng ngự. Sau khoảng mấy chục quyền, chát một tiếng, Trịnh Xá hung hăng đánh một quyền vào trước mặt La Ứng Long, tiếp đó lực lượng to lớn xuyên qua tầng đá hai người đang đứng, cả mặt đất rộng hơn trăm mét cao hơn mười mét chỗ hai người đang đứng dần xuất hiện những vết nứt rõ ràng. Trịnh Xá cũng mặc kệ mọi chuyện, chỉ tiếp tục điên cuồng đánh xuống mặt La Ứng Long, khe nứt càng lúc càng rộng ra...

- Ly!

- Mượn lực Càn Khôn! Loa toàn Ly!

La Ứng Long bị đánh liên tiếp như thế, hơn nữa còn là sức mạnh kinh khủng vậy mà vẫn có thể lên tiếng, chỉ là âm thanh này nghe có chút mơ hồ không rõ. Khi âm thanh vang lên, Trịnh Xá bỗng cảm thấy mỗi quyền đánh xuống đều như đánh vào bông vải, hoàn toàn không có phản lực, hơn nữa còn có một luồng khí kinh xoắn ốc làm trật hướng nắm tay hắn đánh ra.

Chỉ là giờ phút này Trịnh Xá đang mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, cảnh giới nhập vi sao có thể bị ngăn cản dễ dàng như vậy? Chỉ thấy Trịnh Xá cũng không từng quyền từng quyền đánh xuống nữa mà hai tay xoắn ngược lại hướng luồng kinh khí xoáy ốc. Tốc độ tay hắn trong trạng thái Hủy diệt nhanh đến mức nào, xoay một vòng, luồng khí xoắn ốc không ngờ bị hắn từ từ dung hòa, tiếp đó hai tay dùng sức chấn động, hai luồng lực xoáy ốc bắt chéo nhau, sức mạnh cực lớn đánh thẳng vào ngực La Ứng Long, tiếp đó xuyên xuống mặt đất. Ầm một tiếng, khối đá cao hơn mười mét cuối cùng cũng không chịu đựng được, bắt đầu tan vỡ.

- Cấn!

- Mượn lực Càn Khôn! Thiên quân Cấn!

Khi Trịnh Xá lợi dụng ngược lại chiêu thức của La Ứng Long phá tan cả chiến đài rộng hơn trăm mét, hắn liên tiếp đánh mấy quyền vào người La Ứng Long, mỗi cú đánh đều trúng bao cổ. Không đợi hắn đánh quá hai quyền, La Ứng Long phun ra một ngụm máu lớn, miệng lại niệm chú ngữ, thanh âm vang lên, La Ứng Long bỗng rơi thẳng xuống dưới với tốc độ nhanh hơn cả Trịnh Xá, chỉ sau nháy mắt hắn đã biến mất trong đám đá vỡ...

Khi khối đá rộng hơn trăm mét vuông hoàn toàn vỡ tan, không cần biết là quân Orc của Mordo hay binh lính loài người Gondor, tất cả đều nhìn đến trợn mắt há mồm. Từ trên tầng cao của thành phố vẫn có thể thấy rõ trận chiến giữa hai người, uy lực của cuộc chiến thật quá to lớn, những người chứng kiến đều nghĩ tới chiến tranh thời viễn cổ, cuộc chiến trong truyền thuyết giữa thần và người khổng lồ...

Trịnh Xá lại hét lớn, vung tay đẩy mạnh, từng tảng đá lớn quanh người bị ném văng đi, tiếp đó nhìn trừng trừng ra cách đó hơn mười mét chỗ La Ứng Long đang đứng lau khóe miệng.

- Tầng thứ tư quả nhiên là rất mạnh... Đây là kỹ năng người tự sáng tạo phải không? Cũng rất mạnh, cộng thêm năng lực nhập vi của người thật sự có thể so được với sức chiến đấu của ta hiện tại...

Sắc mặt La Ứng Long đột nhiên trở nên dữ tợn, quát lên:

- Như vậy người có tư cách tiếp một chiêu này, đây vốn là chiêu chuẩn bị cho tốc độ cực cao của tên thần kinh họ Triệu kia... Hàng yêu phục ma trận!

- Đầu suất bát quái lô!

459. Trịnh Xá Cùng Đường Và ... Sở Hiên Lại Xuất Hiện (2)

Mỗi người tiến vào đến mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư đều sẽ có phương thức và sở trường chiến đấu của riêng mình, đương nhiên phương hướng chính sẽ không thay đổi. Ví dụ như lúc trước là cung thủ tầm xa thì sau khi tiến vào sẽ vẫn là như vậy, chẳng ai lại vác một thanh đoản kiếm chạy đi đâm chém, lúc trước thuộc hệ pháp thuật thì sau khi tiến vào cũng sẽ vẫn như cũ, chỉ là trong lĩnh vực sở trường của mỗi người sẽ có một số phương diện mà người đó am hiểu nhất.

Theo như La Ứng Long biết, Tổng Thiên am hiểu nhất là dùng kỹ xảo phá man lực, Triệu Chuế Không giỏi nhất là tốc độ cực nhanh quỷ thần khó lường, ác ma Trịnh Xá sở trường về lực khống chế nhập vi cực hạn đến mức khủng bố, tên Trịnh Xá trước mặt này không biết có bị cái gì kích thích hay không mà lại thể hiện ra sức mạnh bộc phát trong nháy mắt. Với nhân lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra được, sau chốc lát thực lực tăng lên kinh khủng, thân thể sẽ phải chịu thương tổn, hoàn toàn mất sức chiến đấu, nhưng trong thời gian này hắn gần như không thể cản nổi...

- Thật bất ngờ, ta sợ rằng không chịu được nổi mười giây... Người bị biến thái à? Không ngờ lại sáng tạo ra kỹ năng khoa trương như vậy, áp sức đến cực hạn cùng tự hủy diệt thân thể...

La Ứng Long đạp phi kiếm bay vọt lên, sau lưng là Trịnh Xá dùng Nguyệt bộ liên tục bám sát, khoảng cách giữa hai bên chỉ có mấy mét, hơn nữa cự li còn đang không ngừng giảm xuống. La Ứng Long lấy ra tám chiếc cờ nhỏ sau đó chỉ thấy hần ném tám cây cờ ra sau, lá cờ gặp gió chợt mở ra, chỉ sau nháy mắt đã biến thành tám lá cờ lớn rộng mấy mét, chúng tạo thành một vòng tròn vây quanh Trịnh Xá bắn xuống, còn Trịnh Xá thì bỗng cảm thấy thân thể nặng gấp trăm lần, không thể không hạ xuống đất.

Bấy giờ La Ứng Long mới thở hổn hển dừng lại, hần nhìn xuống phía dưới quả nhiên thấy chỗ tám lá cờ một mảng tán loạn, cát bụi theo bước chuyển động điên cuồng của Trịnh Xá mà bắn lên mù mịt. Trịnh Xá đang liều mạng công kích bốn phía bên trong mấy lá cờ, mỗi lần đều khiến những lá cờ rung động kịch liệt, nhưng những lá cờ nhìn như bằng vải này vậy mà lại có thể chặn cứng hần ở bên trong, mặc cho trạng thái Hủy diệt có kinh khủng đến mức nào cũng không làm nên chuyện, căn bản không cách nào xông ra khỏi phạm vi tám lá cờ.

- Vô vọng thôi, đây là pháp bảo cực phẩm ta dùng rất nhiều thiên tài địa bảo, tỉ mỉ luyện chế chín chín tám mốt ngày mới tạo ra được, muốn phát huy hoàn toàn sức mạnh của nó cũng cần ta phải đạt tới giai đoạn nguyên anh mới có thể sử dụng. Bất quá cho dù chỉ phát huy một phần nhỏ sức mạnh cũng đủ vây chết người rồi, hừ, đừng nói là người, cho đến bây giờ ta còn chưa thấy ai có thể chạy thoát khỏi công kích của nó!

La Ứng Long hung tợn nói, mặc dù hần nói như vậy nhưng tay vẫn liều mạng bắt quyết, chân nguyên lực trong cơ thể ồ ạt tràn ra ngoài, nếu không như vậy sức mạnh của Trịnh Xá hần là đã phá tung được tám lá cờ ra.

"Thật sự là... rất mạnh. Vốn còn coi thường hần, hóa ra thực lực hần cũng giống như clone của hần vậy, sắp sửa vượt qua ta rồi... Đáng ghét!"

Trong lòng La Ứng Long càng lúc càng nôn nóng, ộc một tiếng phun ra một ngụm máu lớn, có điều sau khi học máu, lồng ngực lại nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Thật sự là muốn chết, đến cả khôi lỗi ẩn cũng bị phá hủy, lực phá hoại kinh khủng đến thế nào không biết... Chỉ lướt qua một cái đã khiến xương sườn gãy đoạn, con mẹ nó... Hần cùng clone đều là loại biến thái, bọn hần rút cuộc là nhận di truyền cách đời của loại sinh vật nào? Chẳng lẽ là quái vật cực mạnh vượt qua cả Thánh nhân?"

La Ứng Long trong lòng chửi bới không ngớt, vừa mắng vừa dùng chân nguyên lực điều thức thương thế trong cơ thể, sau khi áp chế đau đớn hần mới đứng thẳng lại, chân đạp thất tinh bộ, tay bắt hai pháp quyết, miệng niệm chú ngữ.

- Đầu suất bát quái lô!

- Càn, khôn, ly, khảm, chấn, tốn,坎, đoài!

Tám chữ chân ngôn niệm ra, trên tám lá cờ lập tức xuất hiện tám chữ này, mặt sau xuất hiện ký hiệu bát quái tượng trưng cho tám quẻ, tiếp đó tám lá cờ bắt đầu xoay tròn. Trịnh Xá ở bên trong chỉ cảm thấy áp lực xung quanh đột nhiên tăng mạnh, ép hần không thể động đậy nổi, nhưng phản ứng của hần cũng nhanh, sức mạnh cũng lớn, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vẫn kịp rút Hồ hồn đao, truyền nội lực vào trong đao, hình thành một tầng đao mang phòng hộ bao phủ toàn thân.

- Đầu suất tử hỏa luyện vạn yêu, bát quái thần diệu trừ thiên ma! Cấp cấp như luật lệnh!

- Triệt tử hỏa bát quái...

Khi La Ứng Long niệm xong chữ cuối cùng, giọng nói hần đã trở nên càng lúc càng xa xôi, giống như Thái thượng Lão quân từ trên chín tầng trời lên tiếng, dưới chân hần lập tức xuất hiện một hình thái cực đồ. La Ứng Long đứng trên thái cực đồ phát động chân nguyên lực, thái cực đồ từ từ dịch chuyển, hơn nữa từ đó xuất hiện một luồng lửa màu tím, luồng lửa tím này tụ lại thành đoàn tiếp đó từng đợt từng đợt bắn xuống, nhập vào giữa tám lá cờ.

Từng đoàn lửa đánh vào vòng đao mang bảo vệ của Trịnh Xá, một phát, hai phát, vòng đao mang không ngờ bắt đầu xuất hiện vết nứt. Trịnh Xá đang mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, mỗi vết nứt đều được nội lực chữa trị trong nháy mắt, năng lực nhập vi giúp hần có thể vận nội lực nhỏ đến từng sợi tơ. Nhưng cho dù

như vậy thì hắn cũng biết rằng mình đang đối mặt với cái chết, bởi vì ngọn lửa kia sau khi đập vào vòng đao mang liền bắt đầu thiêu đốt xung quanh hắn, cho dù hắn cũng lập tức vận Hồng viêm miển cường ngăn được nhiệt độ cao nhưng luồng lửa tím này không ngờ còn nóng hơn cả ngọn lửa trắng sáng của Balrog, hơn nữa lửa cũng không tiêu tán mà xoay tròn theo tám lá cờ bát quái thiêu đốt, bên trong đám cờ đã biến thành một biển lửa!

”Phải chết sao? Ta... phải chết...”

Giữa ranh giới sống chết, Trịnh Xá không ngờ lại khôi phục ý thức tự chủ, khôi phục lại ý thức trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, chỉ là lúc này đã là tuyệt cảnh, cách cái chết có một hai giây...

Đoàng!

Trong lúc nguy cấp đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, trong nháy mắt trước khi âm thanh truyền tới, kim quang trên người La Ứng Long bạo phát, chỉ là kim quang này lại nát vụn. La Ứng Long khẽ chạm vào lồng ngực, yên lặng không nói, tiếp đó người hắn từ chỗ ngực bắt đầu tan vỡ, sau hai, ba giây, cả cơ thể hoàn toàn biến thành bụi phấn, chỉ thấy một đoàn ánh sáng chói mắt từ trong đầu hắn bắn vọt ra, bay về phía tây...

- Về cơ bản là như vậy... Zero sau khi rèn luyện lại mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, xác suất thành công đạt tới trên 60%. Đương nhiên, lâm trận phát huy phải căn cứ vào thói quen khác nhau của mỗi người, có người có thể phát huy 100% sức mạnh của bản thân, cũng có người do mất bình tĩnh mà chỉ phát huy được một nửa, nhưng Zero là người đáng tin cậy, tin rằng vào thời khắc mấu chốt xác suất thành công của hắn sẽ là 100%.

Một thanh niên tóc đen đeo kính đang ngồi trước mặt một thanh niên tóc đen anh tuấn khác, hai bên nhất thời không nói gì, cả nửa ngày sau thanh niên anh tuấn mới cười vẽ châm chọc, nói:

- Người vẫn thích lấy số liệu để đánh giá nhân mạng... Người cảm thấy đồng đội của mình là cái gì? Số liệu sao?

”Nóng quá, tăng cường gen chịu nóng, cùng cả gen khiến thân thể thêm rắn chắc...”

Tám lá cờ dần dần ngừng xoay tròn, nhưng ngọn lửa màu tím trên tám lá cờ lại không hề dừng lại mà có vẻ càng lúc càng nhanh, tiếp đó, luồng lửa tím chợt bùng lên, nổ tung giữa chiến trường...

461. Thỏa Hiệp Của Tiểu Đội Thiên Thần (1)

Luồng lửa phát nổ nhanh chóng tràn về phía đám lính Orc xung quanh, ngọn lửa màu tím nhìn có vẻ ảm đạm nhưng nhiệt độ lại cực kỳ cao, chỉ khẽ chạm vào là trực tiếp thiêu đốt đám lính thành tro bụi, sau đó đến cả tro bụi cũng thiêu sạch, nhiệt độ của lửa tím chỉ có thể gọi là kinh khủng. Cũng may là lúc trước không có quá nhiều đoàn lửa từ trên thái cực đồ hạ xuống, vì thế khi ngọn lửa bộc phát cũng chỉ là lan ra phạm vi hơn hai trăm mét, nuốt chửng đám Orc là coi như xong, nếu đầu suất tử hỏa bát quái lô thật sự bạo phát, hậu quả tạo ra tuyệt đối là trong phạm vi một nghìn mét, thậm chí vài nghìn mét không còn nổi một cọng cỏ nào, đây cũng là nguyên nhân vì sao La Ứng Long nói bản thân còn chưa thể hoàn toàn sử dụng chiêu này, chỉ bởi vì nó quá mạnh mẽ.

Trịnh Xá cả người cháy đen thui nằm trên mặt đất, nếu là người bình thường chịu thương thế như vậy thì đã sớm chết cháy rồi, toàn thân bị bỏng sâu tới trên 95%, hai con mắt cũng có một bị thiêu mù, nếu nói hẳn là con người, không bằng gọi là cục than cháy được một nửa, cơ bản đã cận kề cái chết.

Chỉ là trong trạng thái này, bên trong da thịt bị đốt trụi của Trịnh Xá lại phát sinh biến hóa long trời lở đất. Lấy gen được tối ưu hóa trong trận chiến vừa rồi làm gốc, lấy nội lực cùng năng lượng vampire làm năng lượng, lấy gen rồng làm phụ trợ, lấy gen viên cổ mạnh mẽ nhất trong cơ thể làm trung tâm, máu thịt trong người hắn đang cấu tạo lại với tốc độ cực nhanh. Đương nhiên, ý thức vẫn đang tỉnh táo của hắn cũng hiểu được, thân thể này chỉ có thể xuất hiện khi hắn sử dụng cơ nhân tỏa tầng thứ tư, dù sao thì năng lượng mà thân thể này cần có cũng quá lớn, trừ phi đạt tới trình độ tầng thứ năm, nếu không hẳn sẽ không thể duy trì nổi sự tiêu hao năng lượng này...

”Không chết... Ta vậy mà vẫn còn sống...”

Trịnh Xá thở hắt ra một hơi dài, mặc dù lúc này toàn thân đau đớn dị thường nhưng hắn vẫn lập tức nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước. Trong khoảng khắc khi hắn sắp bị thiêu chết, La Ứng Long bị tập kích, hơn nữa tập kích này còn phá vỡ kim quang bảo vệ của hắn trong nháy mắt, còn cả trạng thái khi chết cũng rất kỳ lạ, toàn thân không ngờ lại nhanh chóng biến thành bột phấn, tình huống như vậy Trịnh Xá cũng đã thấy qua... Đó chính là năng lực bắn tia độc nhất vô nhị của Zero, điểm tuyền ma nhân!

Không cần biết đối phương có pháp bảo gì, không cần biết đối phương mạnh mẽ cỡ nào, chỉ cần tìm được dấu vết hủy diệt, súng ngắm Gauss liền có thể khiến nó nát vụn, hơn nữa tiếng nổ cực lớn lúc trước rõ ràng là tiếng súng ngắm Gauss.

”Quả nhiên là Zero... Hắn đang ở chỗ nào? Tại sao đúng lúc này lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là... Sở Hiền?”

Trịnh Xá chỉ có thể nghĩ như vậy, mặc dù hắn còn chưa dám khẳng định, nhưng trong thâm tâm hắn vẫn cảm thấy người có thể làm tới bước này tuyệt đối chỉ có thể là Sở Hiền! Hơn nữa cũng chỉ Sở Hiền mới có thể tùy ý để đội viên làm mỗi nhử còn bản thân ở phía sau đẩy tất cả vào trong ổ cục.

”Dù sao thì bây giờ cuối cùng cũng an toàn, điểm tuyền ma nhân của Zero chỉ cần không sử dụng liên tục thì hẳn là cũng không có trở ngại gì lớn. Sau đó là La Ứng Long đã bị giết, còn một cô gái da trắng nữa nhưng cô ta chắc là sẽ không dám lộ diện nữa, nếu không súng ngắm Gauss của Zero cũng không phải để làm cảnh...”

Trịnh Xá thở ra một hơi, nhưng hắn còn chưa kịp định thần lại thì chợt thấy mấy mũi tên đột ngột bắn tới cạnh người, mặc dù còn chưa bắn trúng nhưng vẫn khiến hắn giật thót cả người. Hắn đã quên mất hoàn cảnh hiện tại, nơi này chính là chiến trường, mặc dù không còn sự uy hiếp từ tiểu đội Thiên Thần nhưng đám Orc cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, nếu hắn vẫn còn bảo trì sức chiến đấu thì không sợ, kể cả giết không hết được bọn chúng thì muốn rời đi cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ là tình huống

hiện tại có chút đặc biệt... Hắn đang ở trên con đường mà đám Orc muốn tấn công tường thành nhất định phải đi qua, nói cách khác, hẳn lúc này không thể động đậy nổi một ngón tay, cơ bản là chết chắc rồi.

"Không thể nào? Nếu phải chết dưới tay lũ Orc, ta thà chết trong công kích của tu chân còn hơn... Thử đoạn tu chân đúng là mạnh mẽ..."

Trịnh Xá chỉ có thể trở mắt nhìn đám Orc tới gần, mấy tiến vừa rồi rõ ràng là chúng thử xem Trịnh Xá còn sức chiến đấu hay không, mắt thấy hắn vẫn toàn thân cháy đen nằm đó, nhất thời lũ Orc liền cẩn thận tiến đến. Tiếng súng ngắm Gauss cũng không vang lên, xem ra một phát điểm tuyền ma nhãn vừa rồi đã khiến Zero hôn mê, lúc này đám Orc đã càng lúc càng gần, chỉ còn cách Trịnh Xá hơn mười mét.

"Thật đúng là mĩa mai, không ngờ lại chết kiểu nực cười như vậy... vẫn là phải chết."

Lúc này Trịnh Xá cách tường thành khoảng năm, sáu trăm mét, mặc dù cũng coi là tương đối gần nhưng binh lính trên thành phòng thủ còn không kịp, sao có thể đi hỗ trợ hắn được? Trịnh Xá chỉ có thể bất đắc dĩ nhắm mắt lại, đúng lúc này, từ phía xa đột nhiên vang lên một tràng kèn hiệu trầm trầm, tiếng kèn hiệu từ xa truyền tới thoáng cái đã lôi kéo sự chú ý của tất cả đám Orc, bọn chúng cũng mất kế sinh vật cháy đen hình người này, lao cả ra phía ngoài.

Ở rìa chiến trường, một chiến mã thông thả chạy ra, trên lưng chiến mã là một người trung niên vũ dũng, toàn thân mặc áo giáp, ông ta phóng ngựa ra, nhưu mày nhìn vô số quân Orc trước mặt, dù trận chiến công thành đã diễn ra lâu như vậy, công thêm lần chém giết của Trịnh Xá cùng pháp bảo La Ứng Lóng phát nổ, quân đội Orc trên chiến trường vẫn còn hơn tám vạn.

Người trung niên hít sâu mấy hơi, tiếp đó dựng một tay lên, từ phía sau lập tức có vô số kỵ binh tiến ra, những kỵ binh này mới là thiết kỵ cận chiến chân chính, ngoài kỵ sĩ mặc giáp dày, tay cầm trường thương, đến cả ngựa cũng được khoác một lớp giáp nặng, toàn thân ngoại trừ hai con mắt, chỗ nào cũng được bảo vệ kín đáo. Từng kỵ binh lần lượt bước tới, trải ra một đoạn dài phía chân trời, nhất thời không biết đã có bao nhiêu thiết kỵ xuất hiện

-Éomer, người dẫn người tấn công bên trái!

-Gamling, dẫn đội theo sau lưng ta!

-Grimbold, xuyên qua tường thành tấn công bên phải!

Người trung niên này chính là quốc vương Rohan, Théoden, ông ta quát lớn ra lệnh cho mấy viên tướng bên cạnh, sau khi những tướng lĩnh này phụng mệnh rời đi, ông mới quay người đứng trước vô số kỵ binh, hét lên:

-Đi theo ta! Các kỵ sĩ của Rohan! Dùng xương cốt kẻ thù mài sắc mũi giáo của các người! Dùng đầu kẻ thù đập lên lá chắn của các người! Nghênh đón mặt trời đang lên... Tiêu diệt tất cả kẻ địch trước mắt!

Khi ông ta hét lên, tất cả kỵ binh đều dựng thẳng trường thương, Théoden rút kiếm lướt qua dãy trường thương một lượt, vừa chạy vừa quát:

- Xông lên! Đem cái chết tới cho bọn chúng!

-Cái chết! Cái chết... Cái chết!

Théoden hét lên liên tiếp, các kỵ binh phía sau cũng nhiệt huyết sôi trào, gầm lên, sau khi tất cả cùng hét lớn, Théoden cuối cùng cũng hạ lệnh:

- Xông lên! Các hậu duệ của Isildur!

Dứt lời, ông đã dẫn đầu giục ngựa xông về phía trận địa kẻ thù.

Đúng là một cảnh tượng hoành tráng, cảnh cả vạn vó ngựa quân thiết kỵ xông tới thật sự kinh người, tiếng chân ngựa dần dần tụ lại thành một thanh âm đồng nhất, tiếng vang âm âm, mặc dù đội thiết kỵ chỉ có khoảng năm nghìn nhưng khí xung phong khí thế thật quá kinh người, một số tên Orc bắt đầu hoảng hốt nhìn quanh.

Quân Orc không có sức mạnh như Uruk-hai nên không cầm nổi loại trường thương quá dài, thấy thiết kỵ xông tới bọn chúng chỉ có thể vung mâu dài hơn một mét chắn trước mặt, phía sau cung thủ phát tên như mưa bắn tới trước.

Thiết kỵ đều mặc trọng giáp liền thân cực dày, tên bắn bình thường đều dễ dàng bị đánh văng, chỉ có một số Bạo liệt tiền bắn trúng mới có thể khiến họ ngã ngựa, nhưng số lượng Bạo liệt tiền dù sao cũng ít ỏi, mà tốc độ của kỵ binh thì nhanh vô cùng, sau khi mấy trăm thiết kỵ bị bắn ngã thì tốc độ hai bên chỉ còn lại hơn mười mét.

Lũ Orc chỉ cảm thấy như một bức tường thép đổ xuống, trận tuyến phòng thủ đầu tiên thậm chí chưa biết xảy ra chuyện gì đã trực tiếp bị thiết kỵ đập ngã phóng qua, tiếp theo lại bị thiết kỵ đi sau giẫm lên, trong nháy mắt đã bị đập thành thịt vụn. Thiết kỵ đi trước căn bản không thèm để ý tới chuyện gì tiếp tục xông tới, không có bất kỳ sinh vật nào có thể cản nổi họ, đến cả Troll cũng không thể, một con Troll cao mấy mét tới đa chỉ có thể cản được một chiến mã xông tới, sức mạnh cực lớn vẫn đẩy chúng văng đi mấy mét, tiếp đó liền bị những thiết kỵ theo sau đập bằng. Mặc dù số lượng chỉ có năm nghìn nhưng đội kỵ binh giống như một lưỡi dao sắc nhọn, dễ dàng cắm ngập vào quân đoàn Orc không lồ, dần dần, quân đoàn Orc bắt đầu tan vỡ, dưới lượt xung phong này của kỵ binh, hơn ba vạn lính Orc bị giẫm nát hoặc giết chết!

Théoden vũ dũng dị thường, đầu khi chới mất trên người ông ta bộc phát liên tục, bất kỳ sinh vật nào đâm vào người ông, Orc, Troll, tất cả đều biến thành mảnh vụn, trường thương trong tay lại càng không biết đã đâm chết bao nhiêu đối thủ. Đoàn thiết kỵ lấy Théoden làm trung tâm điên cuồng tràn về phía trung tâm quân đoàn Orc, uy lực của kỵ binh thật sự mạnh hơn quân Orc vô số lần.

Đúng lúc tất cả nghĩ rằng đội kỵ binh sắp giành được thắng lợi thì mặt đất bỗng rung chuyển, rung chuyển kịch liệt, tiếp đó mọi người đều nghe thấy một tràng kèn hiệu kỳ lạ, hơn mười giây sau từ mặt bên chiến trường từ từ xuất hiện những quái vật khổng lồ. Đúng thế, đó là những con voi khổng lồ cao tới mấy chục mét, thân hình chúng so với voi trong thế giới hiện thực còn lớn hơn rất nhiều, hơn nữa số lượng của chúng có khoảng hơn một trăm con, so với trong phim gốc cũng đông hơn rất nhiều...

Trịnh Xá có chút dở khóc dở cười, vốn hắn còn tưởng mình có lẽ có thể sống sót trên chiến trường này, ai mà biết tự nhiên lại xuất hiện lũ voi khổng lồ, càng bất hạnh là hắn đang nằm ngay trên đường tiến của lũ voi, hơn một trăm con, vận khí hắn có tốt nữa cũng sẽ bị giẫm chết...

Voi gọi là đi chậm, nhưng chỉ là đối với chúng mà thôi, kỳ thật nếu tính cả thể tích của đám voi này thì tốc độ di chuyển cũng không kém tốc độ ngựa chạy là bao, Trịnh Xá nhìn một con voi lớn đang bước thẳng tới chỗ hắn, sau vài bước nữa, hắn sẽ biến thành thịt nát...

-Ầm!

Một khối đá lớn bay thẳng tới, trực tiếp đánh trúng thân con voi, mặc dù độ lớn của khối đá còn chưa đủ đẩy ngã con voi này nhưng cũng khiến nó nghiêng nghiêng ngã ngã, Trịnh Xá nhìn qua khóe mắt liền thấy phía đó có mấy trăm người Ent cao hơn mười mét, họ đang tiến ra từ trong một khu rừng rậm cách đó không xa...

462. Thỏa Hiệp Của Tiểu Đội Thiên Thần (2)

Đây đúng là biến hóa khôn lường, đủ loại sinh vật, đủ loại quân đội, tất cả đều xuất hiện trong trận chiến này, khi người Ent xuất hiện trên chiến trường, lập tức có mấy chục khối đá giống như được máy bắn đá ném lên không trung, đập thẳng vào đám voi khổng lồ, nhất thời ít nhất cũng có hơn mười con bị đánh ngã xuống đất.

Trên lưng mỗi con voi đều có mấy chục người ngồi điều khiển, thấy người Ent thật sự rất lợi hại, bọn chúng lập tức quay đầu xông về phía họ. Người Ent cũng không hề yếu ớt, ào ào rời khỏi khu rừng lao tới chỗ lũ voi.

Hai bên đều là quái vật to lớn, đám voi cao tới mấy chục mét, người Ent thì chỉ hơn mười mét nhưng họ lại có số lượng đông gấp ba lần, hơn nữa thân thể bằng cây cối của họ về trình độ cứng rắn cũng vượt xa loài người, nên khi hai phe cùng lao lên liền đâm sầm vào nhau.

Nhất thời cả mặt đất như có địa chấn, hơn mười người Ent đi đầu bị húc văng, nhưng liền có hơn ba mươi người đằng sau liên thủ ngăn cản mấy con voi lớn, gần như nâng bổng cả con voi lên, xem ra sinh vật có chân tay rút cuộc vẫn linh hoạt hơn sinh vật không có chân tay, ít nhất là trong lúc cận thân đoàn đội chiến đấu sẽ linh hoạt hơn không ít.

Lũ voi rơi xuống lập tức chấn động long trời lở đất nhưng Trịnh Xá thì chẳng có tâm trí đâu mà theo dõi chiến trường của đám quái vật cách hắn không xa đó, dù sao thì không cần biết là người Ent hay là lũ voi, chỉ cần rơi trúng người hắn là chỉ có một chữ chết mà thôi. Nghĩ cũng thật đau lòng, những kẻ mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, ai mà không phải cường giả hô mưa gọi gió trong thế giới phim kinh dị chứ, cũng chỉ có hắn mới xui xẻo nằm dưới đất thế này, nhìn như sắp tắt hơi đến nơi.

-A, là Trịnh Xá phải không? Người có vẻ thật sự xui xẻo... mà có lẽ người vốn đã xui xẻo rồi.

Một giọng nói chột vang lên, đồng thời còn có tiếng bước chân của vài người truyền tới.

Trịnh Xá vụt mở con mắt còn lại, quả nhiên trông thấy mấy người Nam Viêm Châu đội đang đứng trước hắn, Nyos mỉm cười nhìn hắn, bộ dạng như vậy khiến hắn lập tức giật mình.

"Đúng rồi, nhấn trên tay... Quần áo mặc dù đã bị lửa thiêu cháy nhưng mấy chiếc nhấn vẫn còn nguyên vẹn trên tay... Nam Viêm Châu đội, lúc này họ chỉ cần có thể vô thanh vô tức giết chết ta thì sẽ chẳng ai biết được là do họ làm, còn Trung Châu đội thì mất mất một thành viên quan trọng..."

Trịnh Xá yên lặng nhìn Nyos, tên này đột nhiên móc ra một miếng chocolate, vừa ăn vừa nói:

- Richard, nâng hắn dậy, chúng ta vào thành... Trận chiến này chúng ta thắng chắc rồi, ở đây có thể bị loạn binh lan tới, chúng ta cứ vào thành rồi hẵng tính... Nợ người cái gì, trả lại cái đó.

Nói đoạn, hắn quay người đi về phía Minas Tirith.

"Con mẹ nó, cứu thì cứ cứu đi, còn phải bày ra bộ dạng muốn giết người diệt khẩu, dọa ta sợ đến..."

Sau khi mọi người đi vào thành không lâu, từ bến tàu chột có một phiến xanh lục đậm đặc tràn tới, quân đoàn Orc còn đang ngoan cố kháng cự cùng đám voi khổng lồ hung hãn vô cùng, đứng trước đội quân xanh biếc này chột mỏng manh như giấy. Nhóm quân này chính là Đội quân người chết, bọn họ tốc độ cực nhanh, hơn nữa toàn thân ngoài đao kiếm ra thì tất cả đều là aK g m độ - h m Y trước- tất -

Trong đại sảnh nghị hội trên đỉnh thành phố, Aragorn ngồi trên ngai vàng thương lượng chiến lược tiếp theo với những người còn lại, Gimli nghe vậy liền kỳ quái hỏi:

- Mordor còn bao nhiêu quân lính? Bọn chúng chết mất một trăm ngàn tên ở đây, chỗ đó hẳn là rất dễ đánh hạ phải không?

Aragorn và Gandalf đưa mắt nhìn nhau, cùng cười khở, Gandalf khụ một tiếng nói:

- Số lượng quân đội còn lại của Mordor, e hèm, đại khái còn khoảng hai mươi vạn tên. Đây chỉ là phỏng đoán cầm chừng, do sức sinh sản của lũ Orc thật sự quá mạnh, ta cũng không thể biết được Sauron bao nhiêu năm như vậy, rút cuộc đã tích lũy được bao nhiêu quân lính. Lần này hẳn không cùng tham chiến với quân đội, nhất định là Mordor còn một lượng lớn quân đang hộ vệ hắn, dù sao thì hắn chỉ mới đoạt lại được chiến nhãn. Đến khi sức mạnh của chiến nhãn tối cao tăng lên, sức mạnh của ba chiếc nhẫn Elf giảm đi, khi hắn khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ bắt đầu chinh phạt cả đại lục phía tây...

Gimli a một tiếng, cúi đầu lẩm bẩm:

- Ý ông là, chúng ta chỉ còn cơ hội này?

Aragorn nghiêm trang nói:

- Không sai, mặc dù binh mệt ngựa mỏi nhưng chúng ta phải nhân lúc Sauron còn chưa khôi phục toàn bộ sức mạnh mà đánh bại hắn, sau đó triệt để phá hủy chiếc nhẫn... Quốc vương Rohan, xin hỏi quân đội của người có cần bổ sung vũ khí không? Trận chiến vừa rồi, vũ khí của kỵ binh nhất định là đã bị hư hỏng nghiêm trọng phải không?

Théoden khẽ gật đầu nhìn hắn, đáp:

- Chờ thống kê số lượng kỵ binh còn lại sau đó để Gondor bổ sung đi, thời gian hai ngày cũng đủ để ngựa cùng chiến sỹ nghỉ ngơi...

Thấy sắc mặt mọi người đều có chút ảm đạm, Gandalf lập tức nói:

- Mọi người không cần tuyệt vọng như vậy, người Ent đã đáp ứng cùng theo chúng ta tới cánh cổng đen của Mordor. Mặc dù họ không thể tiến vào khu vực đầy lửa của Mordor nhưng có thể dùng đá phá vỡ cổng, khi đó chúng ta tấn công vào sẽ đơn giản hơn rất nhiều, hơn nữa năng lượng sinh mạng của họ còn có thể tập trung lại, giúp bảo vệ các chiến sỹ, như vậy hy vọng chiến thắng sẽ lớn hơn. Chỉ tiếc Trịnh Xá người đã trọng thương, nếu không người sẽ là lựa chọn tốt nhất để đối đầu với Sauron.

Mấy nhân vật trong phim cùng gật đầu, tiếp xúc lâu như vậy họ tự nhiên là hiểu rõ thực lực của Trịnh Xá, đặc biệt là Gandalf đã chứng kiến trận chiến kinh hoàng giữa hắn và La Ưng Long lại càng cảm thán không thôi.

Trịnh Xá lại đang nghĩ tới một chuyện khác, lúc này toàn thân hắn đang được quần đầy băng vải, nhìn giống như một xác ướp, cơ bản là đến di động chân tay cũng rất khó khăn, hắn chỉ có thể nhìn Gandalf gật đầu rồi mới nói:

- Là tập trung tất cả sức mạnh cây cối vào một điểm phải không? Nếu có thể triệu hồi... Gandalf, sau khi hội nghị kết thúc có thể đưa ta tới gặp người Ent được không?

Gandalf ngạc nhiên nhìn hắn những vẫn gật đầu không nói gì.

Tiếp theo hội nghị liền thảo luận chi tiết trận chiến sắp tới một lượt, đến lúc hoàng hôn mới kết thúc, mọi người rời khỏi sảnh chỉ còn hai quốc vương ở lại không biết bắt đầu bàn bạc cái gì, Gandalf thì đẩy Trịnh Xá đi xuống dưới (lúc này hắn đang ngồi trên một chiếc xe lăn thô sơ do Trương Hằng thể tạo thủ công, rất khó coi...) . Không lâu sau, hai người đã rời khỏi thành phố, đi về phía khu rừng bên cạnh.

Người Ent tự nhiên là không thể sống trong thành phố, chưa nói đến chuyện thân hình to nhỏ thế nào, họ vốn cực kỳ ghét đá tảng, mà thích cây cối, bùn đất, suối khe, không khí ẩm ướt hơn..

-....Các vị thử truyền năng lượng vào người ta xem? Ta sẽ không chế phần năng lượng này để sử dụng, xin đừng lo lắng.

Trong lúc nói Trịnh Xá đã tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, đồng thời lấy Vòng tay của thần Anubis trong Nạp giới ra...

464. Mordor Loạn Chiến Và... Trở Về! (1)

Nói ra có vẻ rất mỉa mai, năng lượng sinh mạng không ngờ lại có thể triệu hồi Đội quân của thần Anubis, sinh mạng và tử vong rõ ràng là hai sức mạnh đối lập nhưng Trịnh Xá thật sự có thể dùng năng lượng sinh mạng để triệu hồi đám quái vật đó.

Trong trạng thái nhập vi, Trịnh Xá có thể phát huy từng chút từng chút năng lượng một, không giống như lúc trước phải truyền tất cả năng lượng vào trong vòng tay của thần Anubis để tiến hành triệu hồi. Khi người Ent truyền năng lượng sinh mạng vào cơ thể Trịnh Xá, hẳn quả nhiên triệu hồi ra mấy con quái vật trong Đội quân thần Anubis, mà trông thấy lũ quái vật mình người đầu chó này, Gandalf cùng người Ent đều nhú mày.

Mặc kệ Gandalf cùng người Ent có cảm thấy Đội quân của thần Anubis giống như pháp thuật tà ác hay không, dưới áp lực từ mấy chục vạn đại quân Mordor, dưới áp lực từ Chúa tể Bóng tối Sauron, cuối cùng họ vẫn không thể không đồng ý yêu cầu của Trịnh Xá, trong trận chiến với Mordor, tập trung tất cả năng lượng của người Ent lên người hắn, để hắn tận lực dùng số năng lượng này triệu hồi Đội quân của thần Anubis...

-Với chất lượng đám quái vật trong Đội quân của thần Anubis, cho dù đối mặt với Uruk-hai biết đầu khí cũng có sức đánh một trận, dù gì chúng cũng cao tới ba mét, hơn nữa đầu không bị phá nát thì gần như không bị tiêu diệt, lại còn có thể bỏ qua trọng lực ảnh hưởng. Mặc dù chưa đến mức khoa trương như Đội quân người chết nhưng cứ nghĩ đến chuyện có thể triệu hồi được mười nghìn con thì hẳn là sẽ rất dễ dàng công phá Cánh cổng đen, sau đó cũng có thể gây thương hại nặng cho quân đội Orc bên trong!

Trịnh Xá nói với Gandalf về khẳng định.

Gandalf vốn rất không muốn đồng ý với yêu cầu này của Trịnh Xá, bởi vì sau khi chứng kiến sức chiến đấu mạnh mẽ của Đội quân thần Anubis, chuyện ông ta lo lắng nhất chính là, vạn nhất Trịnh Xá mất quyền khống chế đám quái vật này, bị một vạn con quái vật như thế tập kích, mọi người lập tức chết không có chỗ chôn, chỉ là một câu nói của Trịnh Xá lại khiến ông không thể phản đối được gì nữa.

-...Nếu không có đám quái vật này, mười lăm nghìn người có thể đánh bại hoàn toàn Mordor không?

Đáp án là... Không thể.

Bất quá được người Ent trợ giúp, ít nhất an toàn rút lui là không có vấn đề gì, hơn nữa theo tình hình Gandalf biết, quân đội Mordor mặc dù đông nhưng quân lính có sức chiến đấu trong đó lại không nhiều. Phần lớn quân đội chỉ là lính Orc, hơn nữa tổn thất một trăm nghìn quân, phương diện quân giới nhất thời không thể bổ sung kịp, cho nên mấy chục vạn quân chỉ có tác dụng như bảy, tám mươi nghìn... Nhưng cho dù là bảy, tám mươi nghìn, khi dựa vào thành trì cũng không phải mục tiêu mười lăm nghìn người có thể công phá.

Rất mâu thuẫn, rất bất đắc dĩ...

Trịnh Xá vẫn bị bọc kín như một xác ướp, có điều thủ đoạn của Trình Khiếu cũng rất cao, vốn hắn bị bỏng rất nghiêm trọng, lại không có thuốc kháng sinh, không có thiết bị y tế, không có thuốc giảm đau, kể cả sức hồi phục của hắn có mạnh đến mức nào thì có lẽ cũng không chống nổi quá trình nhiễm trùng đau đớn. Bất quá không biết Trình Khiếu tìm đâu được rất nhiều lá cây màu xanh, lại thêm một loại sâu to lớn trong suốt nhìn rất kinh tởm, Trình Khiếu nghiền cả lá cây cùng sâu thành chất lỏng sau đó bôi lên toàn thân Trịnh Xá.

-....Không cần phải dài mặt ra như thế, người không thích đàn ông xoa thuốc, ta lại thích sờ mó thân thể nam nhi à? Con mẹ nó, nếu được thì thật muốn nắn bóp bộ ngực siêu lớn kia...

Trình Khiếu nhún vai, về mặt chán chường nói.

Trịnh Xá vừa tức vừa buồn cười, yên lặng chịu cơn đau buốt khi bôi thuốc, sau đó mới nói:

- Đánh rắm ít thôi, ta toàn thân đều quần bằng vải, người thấy vẻ mặt ta thế quái nào được? Không nói mấy chuyện này nữa, ta hỏi người, người không cảm thấy Trương Hằng và Triệu Anh Không hình như có chút thay đổi sao?

Trình Khiếu liếc xéo Trương Hằng một cái rồi lại chăm chú nhìn Triệu Anh Không, hơn nửa ngày sau mới nói:

- Ách... Hình như khi cầm kiếm thì lồng ngực hơi động đập, chẳng lẽ vải quần ngực bị lỏng?

-....Bỏ đi, nói chuyện với người chẳng được tích sự gì cả...

Trịnh Xá nhắm mắt lại, hẳn cũng không muốn nói thêm gì nữa, chỉ im lặng chịu đựng cảm giác vừa đau đớn vừa tê dại khắp toàn thân.

Trương Hằng cùng Triệu Anh Không thật sự đã có thay đổi, chỉ là có thể cả bản thân họ cũng chưa nhận ra. Khi Trương Hằng nắm tên, ánh mắt hắn kiên định có lực, không còn cảm giác tránh né như trước, còn khi Triệu Anh Không cầm kiếm thì lại chậm hơn lúc trước nửa phần, chỉ là thời gian trì hoãn này lại khiến góc độ xuất kiếm của nàng thêm chuẩn xác, khó lường. Trịnh Xá lúc này thân mang thương tích, mắt cũng chỉ còn lại một con, nếu không hẳn tất có thể nhìn được rõ ràng trong mắt Triệu Anh Không, thù hận... hình như đã biến mất, hoặc là ẩn giấu đi...

Cái gì nên tới thì sẽ phải tới, mang theo lo lắng cho mấy người Sở Hiên, đội quân này nhanh chóng lên đường, đến bình minh ngày thứ ba, mười lăm nghìn quân đặt chân lên hành trình cuối cùng, tiến về phía Mordor!

-...Nói như vậy, người lấy hứa hẹn chuyện tương lai làm điều kiện? Nói là có thể khiến cây cối tại Isengard hồi phục thành rừng rậm như cũ trong vòng mười năm? Các người lấy đâu ra thủ đoạn lớn như vậy?

Trịnh Xá tò mò hỏi Nyos.

Nyos vừa ăn chocolate vừa bình thản nói:

- Trong Chủ Thần không gian có rất nhiều thứ như vậy, chuyện này cũng không có gì khoe khoang cả, sao bằng Trung Châu đội các người được, tiến hành giao dịch với khắp các thế lực trong thế giới Lord of the Rings này.

Trịnh Xá lúc này mới nhớ ra Nyos cũng là nhân vật trí lực siêu quần, lập tức tức cười xấu hổ, nói:

- Người biết giao dịch giữa bọn ta và nữ hoàng Elf sao?

Nyos gật đầu đáp:

- À, vừa mới biết, từ miệng người...

Trịnh Xá thật sự hận không thể vả vào miệng mình một cái, chỉ có thể khẽ hỏi:

- Đúng rồi, chuyện tân nhân hôm qua... Tuyệt đối không phải Trung Châu đội bọn ta làm, người biết chứ? Thông báo tân nhân bị giết...

Nyos thờ ơ cắn một miếng chocolate, đáp:

- Đương nhiên là biết, nếu như là Trung Châu đội các người làm thì đã làm từ sớm rồi, ít nhất là sẽ làm khi người còn đầy đủ thực lực chứ không phải để đến lúc biến thành xác ướp như bây giờ mới làm. Có người muốn giết người nên mới giết đám tân nhân này, khiến chúng ta thù hận lẫn nhau, hoặc là tân nhân tự tàn sát, đơn giản như vậy thôi.

Trịnh Xá thật không biết nói gì nữa, hắn chợt phát hiện mình rất ghét ở cùng chỗ với loại người trí tuệ cực cao này, giống như hắn nghĩ gì đối phương cũng biết rõ hết, cảm giác này thật sự khiến người ta rất khó chịu...

"Tìm thời gian cho người ở cùng chỗ với Sở Hiên, để người thử cảm giác cả màu quần lót cũng không giấu được, vẻ mặt khi đó chắc chắn sẽ rất tuyệt..."

Trịnh Xá lòng đầy ác ý, nghĩ thầm.

Cho dù thế nào, mười lăm nghìn người cuối cùng cũng từ từ tiếp cận Mordor, khung cảnh xung quanh cũng càng ngày càng khắc nghiệt, người Ent là nhóm không thoải mái nhất, ít nhất so với loài người, mặt đất cháy đen khiến họ vô cùng khó chịu, nếu không phải có lời hứa cùng loài người tới Cổng cổng đen thì họ đã sớm rút vào trong rừng rồi.

Mặc dù hoàn cảnh càng lúc càng khắc nghiệt nhưng dọc đường đi không hề bị cản trở chút nào, đội quân sau mấy ngày rút cuộc cũng tới trước Cổng cổng đen, đó là một cổng thành khổng lồ cao tới mấy chục mét, rộng hơn trăm mét. Khi đội quân tới nơi, rất nhanh chóng phía dưới cổng thành to lớn mở ra một lỗ nhỏ, một kỵ sĩ từ trong phóng ra.

Tên kỵ sĩ này cưỡi một con ngựa đen, trên người cũng mặc áo giáp màu đen tuyền, áo giáp che kín cả đôi mắt cùng lỗ tai, chỉ để hở ra một cái miệng to lớn ghê tởm, trong miệng đầy răng vàng khè, sắc nhọn.

-Chủ nhân của ta, Chúa tể Bóng tối Sauron hoan nghênh các vị, xin hỏi các vị tới đây có việc gì?

Tên quái vật há cái miệng kinh tởm, hỏi.

Mấy nhân vật trong phim đưa mắt nhìn nhau rồi Aragorn bước tới trước nói:

- Gọi Chúa tể Bóng tối ra đây, đã đến lúc hẳn tiếp nhận trừng phạt của chính nghĩa!

Gandalf bỗng ngăn hẳn lại, nói:

- Nói với chủ nhân của ngươi, quân đội Mordor nhất định phải giải tán, còn hẳn cơ thể rời khỏi đại lục này, vĩnh viễn không được quay lại, chỉ như vậy bọn ta mới có thể lưu lại tính mạng hẳn!

Cái miệng rộng chọt lộ vẻ châm biếm, nói:

- Ta nghĩ các ngươi có thể đã biết chủ nhân ta đã giành lại được chiếc nhẫn tối cao chứ? Đúng thế, chiếc nhẫn đó sẽ nô dịch cả thế giới Middle Earth. Các ngươi có muốn biết chủ nhân ta làm thế nào lấy được chiếc nhẫn không? Hai tên hobbit đó, mùi vị chúng thật là ngon lành, còn cả tiếng kêu gào thống khổ khi bị hành hạ nữa, ha ha ha...

Mấy nhân vật trong phim đều trầm mặc lắng nghe, Aragorn hít sâu một hơi, khiến ngựa chậm rãi bước tới gần, tên quái vật miệng rộng lại nói:

- Ngươi là ai? Người thừa kế của Gondor? Ngươi là hậu duệ hoàn tộc? Thật đáng tiếc, ngươi sắp phải...

Hắn còn chưa dứt lời đã bị Aragorn trực tiếp vùng kiếp chém đứt đầu, cái xác đổ vật xuống đất.

-Sauron!

Aragorn hướng về Cổng cổng đen, quát lớn:

-Còn nhớ thành kiếm này không? Nó từng kết liễu ngươi một lần, bây giờ sẽ lại kết liễu ngươi một lần nữa! Tới đi, Sauron! Để bọn ta chôn vùi ngươi!

Những lời này kết thúc, Cổng cổng đen đột nhiên phát ra tiếng mở cửa nặng nề, giống như có rất nhiều bánh răng đang chuyển động, tiếp đó cánh cổng khổng lồ chậm rãi mở ra. Hơn một phút sau, cả Cổng cổng đen đã hoàn toàn mở rộng, bên trong quân Orc đứng đông nghìn nghịt vô cùng vô tận, quả thật là vô cùng vô tận, đưa mắt nhìn không thể tính nổi có bao nhiêu vạn tên Orc ở trong đó, số lượng quả thực khiến người ta phải kinh sợ.

Aragorn quay lại nhìn thật sâu vào binh lính, tiếp đó nắm chặt trường kiếm màu bạc trong tay, bình tĩnh điều khiển chiến mã đứng chờ, chỉ cần thời cơ thích hợp sẽ triển khai tấn công.

Ở cách Aragorn không xa...

-Người Ent, có thể truyền tất cả năng lượng vào người ta... Tất cả năng lượng của các ngươi truyền tới đây, mấy nghìn, một vạn, hai vạn, để ta xem đến cùng có thể triệu hồi bao nhiêu quân lính trong Đội quân của thần Anubis!

465. Mordor Loạn Chiến Và... Trở Về! (2)

Năng lực nhập vi rất khó giải thích, đó là một loại thể nghiệm với cảnh giới sức mạnh, một loại thành thực đối với nhận biết bản thân, điều kiện đầu tiên để tiến vào trạng thái này là nhất định phải mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, dù chỉ là sơ cấp cũng được. Một khi tiến tiến vào cấp độ nhập vi, chỉ cần người đi khê một bước cũng có thể cảm nhận được tình hình phân bố lực đạo trong một bước này, nếu nhập vi thuần thực hơn một chút, thậm chí có thể sử dụng sức mạnh trong một bước này, dùng tốc độ nhanh nhất để tiến tới, đây chính là cấp độ nhập vi, lực khống chế cực kỳ chính xác, đối với sức mạnh, đối với năng lượng.

Khi năng lượng từ người Ent truyền tới, Trịnh Xá nhanh chóng thao túng luồng năng lượng này tiến vào trong Vòng tay của thần Anubis, tiếp đó giống như trong quá khứ, đưa tay chỉ về mảnh đất trước mặt, ngay lập tức...

Giữa quân đội loại người và đại quân Mordor có một khoảng trống rộng rãi, khoảng trống này nhanh chóng xuất hiện biến hóa, rất nhiều quái vật trồi lên từ đó, rất nhiều... Cái gọi là rất nhiều, ít nhất là từ mười nghìn trở lên.

Do số lượng quân lính trong Đội quân của thần Anubis đã quá nhiều, khoảng trống này thậm chí đã không thể hoàn toàn chứa hết bọn chúng, nên khi số lượng tiếp tục tăng lên, đám quái vật này bắt đầu xếp chồng từng lớp lên nhau, thậm chí càng lúc càng có nhiều tên tràn ra vách đá xung quanh, dù sao bọn chúng cũng là sinh vật không bị trọng lực ảnh hưởng, có vách núi vách đá hay không cũng chẳng sao cả.

"Mười nghìn... Hai mươi nghìn... Ba mươi nghìn... Số lượng còn đang tăng lên, mẹ nó, lần này đúng là chơi quá tay rồi."

Đến khi Trịnh Xá tiêu hao sạch sẽ năng lượng sinh mạng truyền vào cơ thể, giữa hai bên đã xuất hiện hơn bốn mươi nghìn quái vật trong Đội quân của thần Anubis. Lũ quái vật thân người đầu chó, cao hơn ba mét, toàn thân hoàn toàn do bùn đất, cát bụi tạo thành, tay cầm một loại vũ khí dài ngoằng, bọn chúng liên tiếp rống lên.

Trịnh Xá dùng ý niệm khống chế Vòng tay, hướng mục tiêu công kích vào đại quân Orc đông đúc trước mặt, tiếp theo một con quái vật nhảy vọt lên, tên Orc ở gần nó nhất lập tức bị đẩy ngã xuống đất, không đợi hấn đứng dậy, cây đao dài đã chém tới, trong tiếng gào thảm của tên Orc, hấn đã bị chém thành hai đoạn.

Hơn bốn mươi nghìn quái vật trong Đội quân thần Anubis đồng thời tru lên, tiếp đó tràn về phía quân Orc với khí thế không kém gì chiến mã xông pha. Thân cao ba mét, sức mạnh cực lớn, lại thêm đặc tính di chuyển không bị trọng lực ảnh hưởng, thoáng cái đám quái vật đứng hàng đầu đã vọt tới chỗ Cánh cổng đen, quân Orc nhất thời liên kêu gào sợ hãi, vội vàng bắn tên trong tay, nhưng những mũi tên này đều xuyên qua người lũ quái vật, bọn chúng do cát hợp thành căn bản không sợ bị tên bắn, chỉ có mấy con xui xẻo trực tiếp bị Bạo liệt tiễn bắn xuyên đầu, kết quả là thân thể hóa thành cát bụi trong nháy mắt...

Ngay từ lúc bắt đầu tiếp xúc, sức chiến đấu của lũ Orc kém xa Đội quân thần Anubis, bọn chúng căn bản không sợ chết nên khi tấn công đều chỉ tiến không lùi, hơn nữa dùng ưu thế thân thể toàn từ cao chém xuống, mặc dù không bằng chiến mã thiên kỵ xung phong nhưng công kích cũng hung hãn dị thường, trận thế hàng đầu của quân Orc tan vỡ trong nháy mắt, vô số tên Orc kêu khóc bỏ chạy về phía sau... Có lẽ bọn chúng không sợ chiến đấu với con người nhưng đứng trước đám quái vật bằng cát đánh không chết, giết không xong này, hình tượng khinh yếu sợ mạnh của loài Orc lập tức thể hiện rõ ràng, chúng đã hoảng sợ.

Aragorn và Théoden đưa mắt nhìn nhau, hai người cùng nhìn về quân đội thủ hạ của mình, một bên là kỵ binh, một bên là kỵ binh và bộ binh nặng tổ hợp, hai bên đều cho quân đội hô hào khẩu hiệu cùng động viên trước khi chiến đấu. Thời cơ không thể để lỡ, mắt thấy Đội quân của thần Anubis đã càng lúc càng tiến sâu vào bên trong, cơ hội tốt như vậy tuyệt đối không có lần thứ hai, cũng chỉ có nhân lúc này mới có thể triệt để phá tan quân Orc!

-Các chiến sỹ Gondor, vì nhân loại, vì tương lai... Vì đánh bại Chúa tể Bóng tối, xông lên!

Aragorn kéo cương, dẫn đầu xông lên trước, theo sát sau lưng là kỵ binh cùng bộ binh thủ hạ của hấn.

Théoden cũng hét lên:

- Các kỵ sĩ Rohan, hãy mang đến cái chết và hủy diệt cho kẻ thù! Vì cái chết!

Nói đoạn, ông ta cũng dẫn đầu lao vào bên trong, phía sau là từng lớp thiết kỵ dàn hàng xông đến, đây là binh chủng mạnh mẽ nhất thời đại này.

Trịnh Xá ngồi trên khô lâu chiến mã nhưng lúc này hắn không có cách nào đi chiến đấu, hắn liếc nhìn mấy thành viên Trung Châu đội bên cạnh nói:

- Chiêm Lam, tìm được vị trí mấy người Sở Hiên chưa?

Chiêm Lam gật đầu nói:

- Ừm, tìm được rồi, bọn họ hình như đang giằng co với ai đó, đội Nemesis cũng ở đây... Ta truyền hình ảnh vào ý thức các người.

Trịnh Xá nhìn mấy người xung quanh nói:

- Trương Hằng tới hội hợp với họ, kỹ xảo cung tiễn của người có uy lực rất lớn, có thể giúp được một ít, Triệu Anh Không ở lại đây bảo vệ bọn ta, kiếm của người...

Triệu Anh Không đột nhiên nói:

- Không, để ta tới chỗ bọn họ, ta... Ta muốn gặp một người.

Trịnh Xá ngạc nhiên nhìn nàng, trong mắt cô bé đầy vẻ kiên quyết, bình tĩnh nhìn lại Trịnh Xá, một lúc sau Trịnh Xá mới nói:

- Vậy thì người... Tự cẩn thận nhé, còn nữa... Nếu có thể thế, cắt đứt đoạn quá khứ đó cũng tốt!

Triệu Anh Không gật đầu chắc chắn, tiếp đó quay đầu chạy về vị trí hiện ra trong bản đồ quét hình, Trịnh Xá thì dẫn những người còn lại cùng đi về phía rìa chiến trường Mordor, trên bản đồ quét hình tinh thần lực đã xuất hiện một mục tiêu đặc biệt... Chúa tể Bóng tối Sauron!

Đang giằng co với mấy người Sở Hiên là hai thành viên Đông Mỹ Châu đội, Triệu Chuế Không cũng không ở cạnh bọn họ nên khi đụng phải đại quân mấy trăm Nemesis, Sở

Hiên không nói hai lời trực tiếp bao vây họ lại, mặc kệ hai tên này kêu gào cái gì Triệu Chuế Không sẽ tìm Trung Châu đội tiết kiệm.

-Cơ bản là không thể, hắn còn có chuyện hắn muốn làm, còn việc các người cần làm là... Chờ đợi đi.

Sở Hiên lạnh nhạt nói.

Hạo Thiên có chút bị ai nhìn hai thành viên Đông Mỹ Châu đội, mặc dù không dám khẳng định nhưng hắn cảm giác được hai người này chết chắc rồi, Sở Hiên chẳng qua là đang đợi đến lúc thích hợp để giết họ thôi... Bị Triệu Chuế Không giết mất bốn tân nhân, với tính cách không chịu thua thiệt của Sở Hiên, tự nhiên là muốn giành lại số điểm trừ này, còn bản thân hắn thì... Có lẽ cũng cách cái chết không xa lắm...

Triệu Anh Không lại không biết tất cả những chuyện này, nặng nề như cũ chạy tới trước, cho tới khi trước mặt xuất hiện một hình bóng quen thuộc, một thanh niên tóc dài mỉm cười chắn trước mặt nàng.

466. Mordor Loạn Chiến Và... Trở Về! (3)

Triệu Anh Không chỉ cảm thấy trong đầu như nổ vang, sát khí ngập trời vọt muốn thoát ra, bất quá nàng chợt nhớ đến hình ảnh nhìn thấy trong hang động của Đội quân người chết, bóng người mỉm cười ám áp đó... Hắn trước kia, luôn chân tâm bảo vệ cho mình, cũng bảo vệ những anh chị em khác, người đó... chính là thanh niên trước mắt...

Người tới chính là Triệu Chuế Không tóc dài anh tuấn, hắn có chút kinh ngạc nhìn Triệu Anh Không, tiếp đó mỉm cười nói:

- Rất không tồi, đã biết ẩn giấu sát ý rồi... Thích khách mà, chúng ta đều là thích khách, vì thế nhất định phải nhớ kỹ nhé, trước khi kẻ địch của muội tử vong không được để lộ ra sát ý.

Nói đoạn, hắn từ từ bước tới gần Triệu Anh Không.

Triệu Anh Không cắn chặt răng, cô bé yên lặng nhìn Triệu Chuế Không chậm rãi đi tới bên nàng, trong khoảng khắc lúc Triệu Chuế Không đi ngang qua, nàng bỗng hỏi:

- Người muốn làm gì?

-Đương nhiên là... Đi giết hết đồng đội bên cạnh muội rồi, còn phải hỏi nữa sao?

Triệu Chuế Không mặt vẫn đeo nụ cười, cũng không quay đầu lại, đáp

mạnh, ta sợ là chưa tới gần hắn đã...

Gandalf nắm chặt pháp trượng nói:

- Ta có thể tạo vòng bảo vệ cho các người, trong thời gian ngắn không phải sợ khí tức ăn mòn, nhưng vòng bảo vệ không thể ngăn cản được công kích trực tiếp của Sauron...

Mấy nhân vật trong phim đưa mắt nhìn nhau, Gimli cao giọng nói:

- Không phải lo! Chúng ta sẽ theo sau người cùng tấn công!

Legolas cũng gật đầu nói:

- Cả hành trình từ Rindell tới đây, chuyện chúng ta muốn làm cái gì? Còn không phải là vì muốn chôn vùi Chúa tể Bóng tối... Nếu đã tới bước đường cùng, chúng ta nhất định chiến đấu đến chết mới thôi!

Gimli thở dài:

- Bất quá cũng thật là nực cười, một người lùn vậy mà lại cùng chết trận với người Elf...

Legolas lại mỉm cười nói:

- Vậy thì... Làm bằng hữu cùng chiến tử thì sao?

- Bằng hữu...

Ánh mắt Gimli có chút mờ lung, hắn gật đầu dứt khoát:

- Đúng thế! Làm bằng hữu cùng chiến tử!

Trong khi mấy nhân vật trong phim đang nói chuyện, Đội quân của thần Anubis gần như đã bị tiêu diệt hết, lúc trước giết nhiều quân Orc như vậy, bọn chúng có mạnh mẽ đến đâu cũng bị giết mất một nửa, lúc này Sauron đại triển thần uy, những con quái vật còn lại rất nhanh đã bị ăn mòn sạch sẽ. Hiện tại còn khoảng vài chục nghìn lính Orc, có điều bọn chúng đều đã sợ hãi run rẩy, toàn dựa vào uy nghiêm của Sauron mới khiến chúng không bỏ chạy nhưng về cơ bản đã không còn sức chiến đấu gì nữa. Chỉ là Sauron vẫn cực kỳ uy mãnh, bộ áp giáp khổng lồ từng bước từng bước tiến tới, mỗi bước chân đều mang sức mạnh vạn cân, áp lực ép tới khiến quân đội loài người phải từng bước lùi lại, lúc trước Đội quân của thần Anubis bị hủy diệt như thế nào, những binh sỹ này chứng kiến rõ ràng nhất.

Aragorn nhìn quân loài người từng bước thối lui, người Ent thì ở bên ngoài Cánh cổng đen, cứ tiếp tục như vậy, một khi mất quân tâm, trận chiến này coi như thua... Chỉ cần Sauron không chết, theo thực lực của hắn khôi phục, nhân loại sớm muộn sẽ bị hủy diệt!

- Chiến đi! Vì sinh tồn...

Aragorn rút kiếm, ánh sáng bạc chói lọi bùng lên trên chiến trường, hắn hét lớn giục cương lao thẳng về phía Sauron.

- Vì chiến đấu!

Người lùn Gimli cũng hét lên, chỉ là hắn không điều khiển chiến mã mà cứ như vậy xông đến.

- Vì tự do!

Legolas hít sâu một hơi, đặt ba mũi tên lên dây cung, tiếp đó nhắm thẳng vào giữa đầu Sauron.

- Vì cái chết cho kẻ thù!

Quốc vương Théoden là hung hãn nhất, ông ta giật lấy một cây trường thương dài ba, bốn mét trong tay quân lính, rồi thúc ngựa là về phía Sauron.

Tiếp cận Sauron đầu tiên là thánh kiếm của Aragorn, ánh sáng màu bạc tựa hồ có tác dụng xua tan sương mù màu đen, lớp sương có tính ăn mòn cực mạnh cũng không tạo thành thương tổn gì với Aragorn, Gandalf cũng trong nháy mắt tạo ra một vòng bảo vệ quanh người hắn, tiếp đó Aragorn vung kiếm chém thẳng vào cánh tay đang đeo nhẫn của Sauron.

-...Đã lâu rồi, dòng máu của hoàng tộc nhân loại? Chẳng lẽ người còn muốn chôn vùi ta một lần nữa sao?

Giọng nói trầm thấp của Saron phát ra từ trong áo giáp, cây chùy của hắn dài ít nhất năm mét, tốc độ huy động cũng cực nhanh, trước khi thanh kiếm màu bạc chém tới chỗ hắn, cây chùy gai đã đánh đến. Tiếng kim loại va chạm vang dội, Aragorn chỉ cảm thấy trên tay truyền tới một sức mạnh cực lớn, đầu khí của hắn căn bản không chống cự nổi, cả người bị đánh văng đi, chiến mã dưới chân cũng lập tức phun máu đỏ vật xuống, đã bị một chùy này đánh chết.

Aragorn bị đẩy văng ra năm sáu mét, khi đó Gimli đã chạy tới trước mặt Sauron, cây chùy còn chưa thu hồi lại, Gilmi cũng nhanh trí, hắn không đánh vào canh tay Sauron mà cúi người vung rìu hung hăng chém vào các khớp nối trên áo giáp. Nhất thời tiếng kim loại va đập lại vang lên, Gimli dù gì cũng là chiến sỹ người lùn mạnh mẽ biết đầu khí, sức lực thậm chí còn lớn hơn đại lực sỹ loài người, vậy mà một rìu chém xuống chỉ lưu lại được trên áo giáp một vết ngân nhỏ, tối đa là sâu mấy li mà thôi, trong khi toàn lực chém một nhát đó, hổ khẩu tay hắn đã rách ra.

-Tên khốn cứng thật!

Tiếng cảm than của Gimli còn chưa dứt, hắn đã cảm thấy dưới bụng đau đớn, bị Sauron đá tung ra xa, sức mạnh to lớn đó đầu tiên phá tan vòng bảo vệ của Gandalf, tiếp theo lại đá trúng bụng hắn, cũng may là lực lượng đã giảm đi, chỉ khiến hắn bay ra xa mười mét, nếu không một cước này đánh xuống, trong các nhân vật quan trọng nhất định sẽ mất đi một gã người lùn.

Chỉ mới giao đấu mấy giây, Aragorn cùng Gimli đều đã bị thương dưới tay Sauron, còn bọn họ thì không gây được thương tổn gì cho hắn, mắt thấy Sauron bước chân tiến về phía Aragorn ngã xuống, không đợi bộ áo giáp ra đòn tấn công, Bạo liệt tiến ba mũi trên tay Legolas đã bắn thẳng vào đầu hắn.

Ba mũi tên lần lượt phát nổ, uy lực mũi tên đi đầu lập tức tăng vọt, tốc độ sớm đã vượt qua cực hạn mắt thường có thể thấy được, ầm một tiếng đã bắn trúng giáp đầu của Sauron, trực tiếp xuyên ra sau, chỉ là không biết mũ giáp này làm bằng chất liệu gì, trúng một phát Bạo liệt tiến ba mũi uy lực tuyệt luân vậy mà cũng không nổ tung, chỉ lưu lại một lỗ tên rõ ràng.

Sauron phẳng phất như chẳng bị thương tổn gì, một tiễn xuyên đầu cũng không khiến hắn chần chừ, nâng chùy đập xuống, Aragorn ở dưới sắp sửa biến thành thịt vụn, cũng may hắn coi như nhảy béc, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã lăn người tránh qua, sau đó mặt đất chỗ hắn vừa nằm liền xuất hiện một hố sâu, nếu bị đánh trúng Aragorn chắc chắn là phải chết.

Quốc vương Théoden lúc này cũng đã lao tới chỗ Sauron, đầu khí bộc phát mạnh mẽ, tiếp đó cây trường thương đâm thẳng vào lưng hắn, được đầu khí hỗ trợ, cây thương thật sự đâm ngập vào thân thể Sauron, hơn nữa còn xuyên hẳn ra trước bụng. Théoden không hề dừng lại, rút trường kiếm chém xuống cánh tay Sauron, chỉ không ngờ rằng tốc độ của Sauron lại nhanh đến vậy, trước khi trường kiếm chém trúng tay đã quay người xung chùy đánh sang, trường kiếm của Théoden lập tức bị đập nát vụn, tiếp đó ông ta cũng giống Aragorn bị đánh văng ra xa, chỉ là ông ta bị đánh trúng trực diện, hoàn toàn khác với Aragorn dùng kiếm ngăn cản... Xem ra đã không sống nổi nữa...

-A!

Mấy nhân vật trong phim cùng rất nhiều kỵ binh sau lưng họ cùng hét lên, Aragorn mặt mũi đầy máu đứng bật dậy, gầm lên một tiếng rồi lại lao về phía Sauron, Gimli ở phía xa hộc ra mấy ngụm máu sau đó cũng vác búa xông theo hắn, Legolas một lần nữa lấy ra ba mũi tên, đặt lên dây cung, chuẩn bị bắn đi...

-Chiêm Lam, cung cấp tinh thần lực tảo miếu cho bọn ta.... Trương Hằng, Triệu Anh Không, nhìn thấy Chúa tể Bóng tối Sauron không? Giết hắn đi!

Tiếng hô của Trịnh Xá từ giữa đội ngũ vang lên, mặc dù bản thân hắn không thể chiến đấu, nhưng làm đội trưởng Trung Châu đội hắn vẫn có thể tiếp tục chỉ huy chiến đấu, đặc biệt là phối hợp giữa các thành viên đoàn đội.

Thanh âm vừa dứt, Trương Hằng hít sâu một hơi, kéo căng cây cung kim loại màu bạc, trên tay chỉ cầm một mũi tên nhưng khí thế phát ra lại vượt qua cả Bạo liệt tiến ba mũi của Legolas, Phong chỉ tiễn đã chuẩn bị xong...

Đồng thời, hình bóng Triệu Anh Không xuất hiện phía sau Saron không xa, bước theo bộ pháp kỳ diệu, gần như vô thanh vô tức tiến về phía hắn...

468. Mordor Loạn Chiến Và... Trở Về! (5)

Công kích của Sauron vốn là để đánh vào Aragorn, uy lực vạn cân, mang theo sương mù màu đen cuốn về phía Aragorn, nhưng khi Trương Hằng dùng Phong chi tiễn nhắm vào hắn, Sauron bỗng dùng tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi đưa chùy chắn trước người. Đồng thời, một ma pháp trận hình tròn cũng xuất hiện giữa hắn và Phong chi tiễn, ma pháp trận liên tục xoay tròn, những ký hiệu kỳ dị trên đó không ngừng tỏa ra quang mang màu đen.

Ở một chỗ cao cách xa chiến trường, Tổng Thiên thần sắc phức tạp nhìn xuống dưới, cánh tay cụt của hắn đã ngừng chảy máu, chỉ là trên vết thương không ngừng bốc khói, nhìn giống như đang bị ăn mòn.

-...Trung Châu đội, tiềm lực của đội ngũ này so với tiểu đội luân hồi Ác Ma còn lớn hơn.

Tổng Thiên lo lắng nói.

Adam ngồi bên cạnh hắn, tên này đang cầm một tờ giấy tính toán cái gì đó, cũng không ngẩng đầu lên đáp:

-Ừ, tiềm lực của Trung Châu đội quả thật còn mạnh hơn cả tiểu đội Ác Ma, nghề nghiệp trong đội kết hợp bổ sung lẫn nhau, mặc dù hiện tại vẫn còn yếu ớt nhưng khi bọn chúng thật sự trưởng thành, phương diện nào cũng sẽ có nhân vật thành thạo nhất, La Ứng Long không phải đã nói sao? Hắn bị đạn vũ khí công nghệ cao bắn chết, với sức phòng ngự của pháp bảo hắn mang, cho dù là pháo nén không gian uy lực mạnh nhất cũng không thể giết hắn trong nháy mắt, trừ phi là vũ khí công nghệ cao kết hợp với một số phương pháp đặc thù. Nếu là như vậy thì kẻ sử dụng vũ khí công nghệ cao này nhất định là tổ hợp của cực mạnh và cực yếu, nhưng chỉ cần trong đội chúng có Trịnh Xá tồn tại thì kẻ dùng vũ khí công nghệ cao kia sẽ không bị phần cực yếu kiềm chế... Cũng như vậy, uy lực tầm trung và tầm gần của gã đang bắn tên lúc này càng không thua kẻ dùng vũ khí công nghệ cao.

-Vì thế...

Adam ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói:

-Trung châu đội trước mắt chỉ có hai người đáng để ý là Trịnh Xá và Sở Hiên, những kẻ khác đều là thành viên tiểu đội luân hồi bình thường có khuyết điểm trí mạng, nhưng tiềm lực của Trung Châu đội, về một số phương diện thật sự đã vượt qua tiểu đội luân hồi Ác Ma.

Tổng Thiên thở dài, quay lại nhìn Adam rồi lại nhìn mỹ nữ tóc vàng sau lưng hắn, cô gái này đang nghịch nghịch một đoàn ánh sáng trên tay, đoàn ánh sáng này giống như chất lỏng, có thể tùy theo tay nàng sờ vuốt mà thay đổi hình dạng, hơn nữa hình như còn đang vì lấy lòng cô ta mà biến hình, La Ứng Long xem ra cũng có chút thảm hại...

-Chúng ta thì sao?

Tổng Thiên thở dài nói.

Adam lại cúi đầu xuống, đáp:

-Chúng ta tổn thất cũng không nhiều, tính ra thì với thực lực của người và La Ứng Long, quay lại mấy bộ phim kinh dị là có thể nhanh chóng kiếm được rất nhiều điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình, nhưng những thứ đó đối với chúng ta đã không còn tác dụng lớn nữa, lần này chúng ta thua là do "thế"... Tương lai trước khi một lần nữa chiến đấu với Trung Châu đội, hơn nữa còn phải giành được thắng lợi, chúng ta không thể đối kháng với tiểu đội luân hồi Ác Ma được, Tổng Thiên, chuẩn bị chiến đấu lâu dài đi, người phải tiếp tục mạnh mẽ lên mới được... La Ứng Long cũng vậy, hắn rất có thể sẽ là sức chiến đấu mạnh nhất của chúng ta trong tương lai, so với người còn mạnh hơn...

Tổng Thiên yên lặng quay đầu đi rồi thở dài nói:

- Đúng thế, La Ứng Long đã bước lên một con đường phát triển khác, nếu coi thực lực mạnh mẽ tuyệt đối là đạo thì chúng ta chính là lấy "ngộ" thành đạo, thông hiểu thì sẽ nắm giữ được, đó cũng là đạo. Còn hắn thì lấy "lực" thành đạo, cường hành nắm giữ, thậm chí so với đạo còn mạnh hơn, bản thân cũng là đạo...

Tiểu đội Thiên Thần cũng không có phản ứng quá kịch liệt, bộ phim kinh dị lần này mặc dù với tính toán của Adam hoàn toàn thất bại mà chấm dứt nhưng bọn họ căn bản không tổn hại đến gốc rễ, những nhân viên quan trọng nhất không chết ai cả. Tuy giành được ít nhưng cũng chiếm được tin tức về các đội ngũ khác, đặc biệt là hiểu biết quan trọng về Trung Châu đội, sau khi Adam lấy được những tin tức này hắn liền bắt đầu tính toán cái gì đó, không cho người ngoài biết...

So với tiểu đội Thiên Thần còn đang có người mà nói chuyện, Đông Mỹ Châu đội chỉ còn lại hai người... Do bỏ qua cho mấy người Trịnh Xá nên Triệu Chuế Không lại tới chỗ nhóm Sở Hiên đưa hai người kia đi... Đương nhiên, không phải là đi không mà tên biến thái này đứng trước mặt mấy người Sở Hiên, trực tiếp giết ngay một đội viên của mình, tiếp đó cầm cái đầu trên tay cười hì hì rời đi. Hành động cùng thần thái của hắn thật sự khiến người ta phải kinh sợ, Bá Vương cùng Vương Hiệp tự động rút phát vũ khí ra, cẩn thận đề phòng, La Cam Đạo càng bị dọa đến phát run, không ngừng năn nỉ Vương Hiệp lấy robot ra cho hắn.

-Yên tâm đi, tại tâm tình không được tốt lắm... Trước khi Lord of the Rings kết thúc, chắc là ta sẽ không

- Đúng thế, lá cây thể giới, theo như nữ hoàng Elf nói, đó là một dạng năng lượng tập hợp cao cấp, cho cơ thể năng lượng hành động cõi cùng, cho dù cơ thể đã chết, chỉ cần có lá cây thể giới cũng có thể có sức hành động. Đương nhiên, cần có ý thức để điều khiển thân thể này, nên lúc đấy lễ vật cô ta tặng người là lá cây thể giới...

Trịnh Xá vội vàng ngắt lời hắn, nói:

- Chờ, chờ một chút, tại sao lại không trực tiếp giao lễ vật này cho người? Nhỡ đâu ta không nhớ ra dùng lá cây thể giới để cứu người thì sao?

Sở Hiên liếc nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

- Bố cục của ta vẫn lấy tiền đề là chúng ta bị giám sát, nếu như chúng ta thật sự bị giám sát, liên tục hai lễ vật giao cho ta, nhìn thế nào cũng rất không hợp lý, nếu như chúng thật sự bị giám sát, vậy thì bất hợp lý đó đại biểu cho chúng ta đã thua... Vì thế mới cần phải giao thứ đó cho kẻ làm đội trưởng là người, đương nhiên cũng có thể để nữ hoàng Elf giao thứ này trước cho ta, nhưng nếu chúng ta bị giám sát vậy thì làm thế nào lấy thứ này ra cho ta ăn? Khi lấy ra cũng sẽ không bị người khác phát hiện sao? So sánh tình huống, giao thứ đó cho người, tiếp đó để người trong tình huống không biết gì hết cho ta ăn vào... Đây là lúc bố cục bắt đầu.

470. Đây Mới Là Trúng Đạm... (2)

Đây là lúc bố cục bắt đầu...

Những lời này thật sự khiến người ta bị đả kích nặng nề, không chỉ mình Trịnh Xá nghĩ như vậy mà những thành viên khác trong đội cũng có cùng suy nghĩ, bởi gì liên tiếp mấy đoạn tính toán sắp xếp như thế trong ý thức Sở Hiên chỉ vốn vẹn là bắt đầu của bố cục, cái này không khỏi quá đả kích sự tự tin của người khác. Ít nhất tất cả những người ở đây, cơ bản không ai có thể làm ra mưu kế cùng bố cục như vậy.

-Tình huống tiếp theo là hành động của đội chia làm hai bên, một bên do cái chết của ta nên Hạo Thiên đeo máy không chế ý thức vào, mặc dù hắn không chế được Nemesis nhưng đồng thời hắn cũng bị ta khống chế, trong tình huống đó, uy hiếp của Hạo Thiên với chúng ta mới thực sự được giải trừ, hơn nữa ta cũng có thể dựa vào giả chết để mê hoặc phán đoán của Adam...

-Sau đó điều khiển vị trí của Zero, rồi ta mượn tay Legolas rời khỏi Edoras...

Sở Hiên kể lại rõ ràng trong Lord of the Rings năm đội đại chiến, hắn làm thế nào dựa vào chúc phúc của nữ hoàng Elf để bố cục, trả giá bằng tính mạng mình đổi lấy thắng lợi của cả đội, sau đó chỉ huy Nemesis ép tiểu đội Thiên Thần phải thỏa hiệp. Trong đó mỗi bước tính toán đều đối lập chặt chẽ với bố cục của đối phương, nếu không phải lần này Sở Hiên giả chết, không biết tình hình sẽ thế nào, đến khi Trịnh Xá biết được trong tiểu đội Thiên Thần còn có một người thực lực tương đương với La Ứng Long, thậm chí còn mạnh hơn, hắn lập tức cả người toát mồ hôi lạnh.

-Không sai, thực lực tối đa của đội chúng ta đại khái khoảng bằng một nửa thực lực đầy đủ của tiểu đội Thiên Thần, từ điểm này có thể biết tiểu đội Thiên Thần đúng là đội ngũ mạnh thứ hai trong số tất cả các tiểu đội luân hồi, đội ngũ mạnh nhất chính là tiểu đội luân hồi Ác Ma, Trung Châu đội chúng ta thì xếp khoảng từ ba đến năm.

Sở Hiên nói về khẳng định.

-Vậy sao?

Trịnh Xá cười khỏ, bắt quá hắn lập tức vỗ vai Sở Hiên, cao giọng nói:

-Mặc kệ thế nào, tóm lại lần này may nhờ có người nếu không đội ta không chừng thật sự phải đoàn diệt rồi, sao có thể có thành tích như hiện tại... Nhưng tên khốn nhà người cũng quá ghê tởm, chẳng lẽ người thật sự nghĩ mọi người bọn ta không lo lắng cho người sao? Người không phải là một cỗ máy của Trung Châu đội, người là đồng đội của bọn ta, đồng đội giao phó sinh tử, kẻ vai mà chiến!

-Là đồng đội...

Sở Hiên hơi cúi đầu, đẩy đẩy mắt kính nói:

-Cũng phải sống sót mới có thể trở thành đồng đội... Người chết thì không nói...

-Ha ha, ai bảo người chết thì không nói, lúc trước không phải người vẫn nói chuyện à?

Trịnh Xá lại cười lớn vỗ vai Sở Hiên.

Sở Hiên vuốt vuốt vai, mặc dù hắn không cảm thấy đau đớn như vẫn thấy xương vai hình như kêu lắc rắc sắp vỡ vụn, mặc dù hắn cũng không biết đánh mình như vậy thì có tác dụng gì, dù sao thì hắn căn bản không cảm thấy đau nhưng vẫn cảm nhận được Trịnh Xá đang lấy việc công báo thù riêng, mượn động tác bộc lộ hưng phấn để đánh hắn thật sự.

-Tiếp theo là giết chết Hạo Thiên, sở dĩ trở về Chủ Thần không gian, ta nổ súng giết hắn trước khi chữa trị toàn thân là bởi vì ta không biết Chủ Thần có thể chữa trị phần ý thức bị khống chế của hắn hay không, vì thế không có cách nào hơn là trực tiếp giết hắn, mặc dù số điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình hắn nhận được cũng coi như khả quan.

Sở Hiên bình thần nói.

Trịnh Xá bấy giờ mới chợt nhớ ra, vui mừng nói:

- Đúng thế, còn điểm thưởng và chi tiết kịch tình, lần này đội ta thu hoạch siêu lớn, điểm thưởng cùng tình tiết kịch bản so với trước kia đều cao hơn nhiều, còn cả khô lâu chiến mã cũng mang về được!

Khô lâu chiến mã đã sớm được mấy cô gái chú ý, không hiểu sao bọn họ đều cảm thấy khô lâu chiến mã có vẻ rất đáng sợ, chỉ có người đẹp nóng bỏng của Bá Vương là ngược lại, có vẻ thập phần hứng thú, không ngừng khen ngợi, mắt cũng nhìn chằm chằm vào hốc mắt lóe sáng của khô lâu chiến mã, so với nàng tất cả các cô gái khác đều có vẻ rất bình thường.

Thực tế, đến lúc này Trịnh Xá mới cẩn thận nhớ lại điểm thưởng kiếm được trong thế giới Lord of the Rings, hắn nhún mày nói:

- Nhưng hình như có chút không đúng, lúc trước khi người chết Trung Châu đội đã bị trừ một điểm, sau đó liên tục bốn tân nhân bị giết, cho dù không tính Hạo Thiên thì chúng ta cũng đã bị âm năm điểm. Ta giết một thành viên tiểu đội Thiên Thần, Zero giết một, một cộng một giảm, chúng ta vẫn bị trừ 6000 điểm thưởng đúng không? Ta tạm thời coi như lãi, nhưng mấy người Bá Vương...

Sở Hiên lắc lắc đầu, khinh thường nói:

- Người quên phần thưởng nhiệm vụ trong Lord of the Rings rồi sao? Mỗi nhân vật trong phim còn sống được 1000 điểm, mỗi nhân vật chết bị trừ 1000 điểm, đến cuối cùng chết mất ba người Hobbit, quốc vương Rohan cùng một đứa con của quan nhiếp chính, mấy người này đều là nhân vật xác định trong nhiệm vụ của Chủ Thần, nói cách khác bị trừ 5000 điểm. Nhưng số người sống sót lại nhiều hơn, ba người Aragorn trong Hội bảo vệ nhẫn, một người Hobbit, Gandalf, Boromir, Éomer, từ đây chúng ta được cộng thêm 2000 điểm thưởng. Sau đó là ba trận chiến Helm s Deep, Minas Tirith, Mordor, mỗi trận chiến thắng được 3000 điểm thưởng, cũng tức là nếu cộng thêm 1000 điểm thưởng cố định sau mỗi bộ phim kinh dị thì chỉ từ nhiệm vụ chủ tuyến chúng ta đã được 12000 điểm. Người giết chết Balrog được một chi tiết kịch tình cấp A, 8000 điểm thưởng, giết một tên mở cơ nhân tỏa được một chi tiết cấp B, 7000 điểm thưởng, lại thêm hai tên Ringwraith người giết lúc trước tổng cộng được 10000 điểm thưởng, một chi tiết cấp B, hai chi tiết cấp C. Tổng cộng lại bộ phim kinh dị lần này dù bị trừ 6000 điểm thì người vẫn lấy được 31000 điểm thưởng, một chi tiết kịch tình cấp A, hai chi tiết cấp B, hai chi tiết cấp C... Phải tính như vậy.

Trịnh Xá nghe mà trong lòng phát run, đây là phát run vì hưng phấn cùng khẩn trương, giống như một kẻ nghèo khổ đột nhiên trúng độc đắc năm triệu. Cảm giác này này rất khó hình dung, mặc dù Trịnh Xá còn chưa nghĩ tới bước này nhưng lúc trước hắn quả thật luôn túng thiếu, mỗi điểm thưởng đều phải tính toán cẩn thận, mỗi chi tiết kịch tình đều phải cân nhắc thật kĩ, chỉ sợ bộ phim kinh dị tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, lần này trúng một khoản lớn hắn đúng là có chút sung sướng, một lúc sau mới bước tới chỗ Chủ Thần.

-...Con mẹ nó, hạnh phúc tới quá đột ngột, ta thật sự có hơn 30000 điểm, đúng là quá khoa trương! Lại còn nhiều chi tiết kịch tình như vậy nữa...

Trịnh Xá ngây ngốc lắm lắm, hơn nửa ngày sau mới bật cười ngớ ngẩn.

Sở Hiên cũng mặc kệ hắn, đi tới chỗ Chủ Thần tự kiểm tra điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình mình kiếm được.

Trịnh Xá bấy giờ mới định thần, lại, dựa theo tính toán của Sở Hiên, cho dù là mấy người Bá Vương gần như không bỏ chút sức lực nào trong bộ phim kinh dị cũng bỗng không được 6000 điểm thưởng. Cái này đối với một bộ phim kinh dị thông thường cũng gọi là thu hoạch lớn, mỗi người đều có thể hoán đổi thêm nhiều thứ, phương diện chi tiết kịch tình cũng không hề ít, Trịnh Xá cố nhiên là trúng đậm, mấy người Trương Hằng, Zero, Triệu Anh Không cũng không hề thua kém.

Triệu Anh Không im lặng từ dưới Chủ Thần quay về, trong mắt lóe lên một tia kích động dị thường, đối với một người luôn lạnh lùng như nàng mà nói thật sự rất hiếm thấy, chỉ thấy nàng hít sâu mấy hơi rồi mới nói:

- Ta có hai chi tiết kịch tình cấp B...

Trịnh Xá nhìn nàng cười nói:

- Đúng thế, người giết Ringwraith cấp 8 mà, thu hoạch đương nhiên là nhiều.

-....Cùng hai chi tiết cấp A.

Triệu Anh Không lúc này mới nói hết câu, tiếp đó nhìn chằm chằm vào Trịnh Xá.

Nghe vậy không riêng gì Trịnh Xá ngây ngốc mà tất cả mọi người xung quanh cũng đều sửng sốt, ai cũng nhìn Triệu Anh Không vẻ không thể hiểu nổi, Trình Khiếu là người đầu tiên rống lên:

- Quá, quá thiên vị, chẳng lẽ chỗ đó lớn thì điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình cũng sẽ được ưu ái sao? Quá thiên vị! Đây là lợi tức.. Siêu lợi tức... Hai cái B lại còn 2 cái A...

Hắn vừa rống vừa lăm bằm, càng nói càng có vẻ không cam tâm.

Triệu Anh Không cũng không có hành động gì khác lạ, chỉ giậm chân vọt tới trước mặt Trình Khiếu, tiếp đó giật cùi chỏ trúng yết hầu hắn, tên này lập tức ho khụ khụ đổ gục xuống đất, không nói được câu nào nữa.

Sở Hiên quay đầu lại nói:

- Như vậy là Sauron đã bị giết chết, theo như suy đoán của chúng ta lúc trước, tính mạng của hắn ở trong chiếc nhẫn, khi chúng ta đem nó về Chủ Thần không gian, Sauron là nhân vật trong phim cũng bị chúng ta đưa vào Chủ Thần không gian, nhưng không hoán đổi đạo cụ gia nhập nên hắn bị coi là "tiến vào trái luật", theo quy tắc liền bị Chủ Thần delete, còn điểm thưởng giết chết hắn thì được chuyển cho Triệu Anh Không, cơ bản là như vậy.

-Ha, ha ha, ha ha ha....

Trịnh Xá lập tức cười đến rách cả khoe miệng, nếu không phải có La Lệ đứng cạnh thì hắn thật sự muốn ôm chầm lấy Triệu Anh Không, quay nàng vài vòng rồi hãy tính. Hai chi tiết kịch tình cấp A, lúc trước trong phim kinh dị đánh sống đánh chết, một chi tiết cấp B đủ khiến hai đoàn đội liều chết với nhau, bây giờ lại có 2 chi tiết cấp A...

Nhưng những điều kinh ngạc hình như còn chưa kết thúc, chỉ thấy Triệu Anh Không lấy ra một chiếc nhẫn tỏa quang mang màu đen, chiếc nhẫn này nhìn không hề bắt mắt, nhưng mười người còn lại đều biết, đó chính là chiếc nhẫn tối cao trên cánh tay cụt.

Triệu Anh Không khẽ gật đầu, nói:

- Công năng của nó là...

471. Lá Thư Đến Từ Trung Quốc (1)

-Chuyển đổi năng lượng...

Trong không gian hư vô tồn tại năng lượng tự do vô cùng vô tận, dùng khoa học cũng có thể giải thích rõ ràng, các loại năng lượng như động năng, quang năng, dao động của các hạt cơ bản, tóm lại trong chân không nhìn có vẻ như không có vật gì, kỳ thật lại ẩn chứa năng lượng mà loài người còn chưa thể sử dụng được, ít nhất trong giai đoạn hiện tại vẫn chưa có cách nào có thể điều khiển được luồng năng lượng đủ sức thao túng cả vũ trụ này.

Trịnh Xá vẫn cảm thấy nội lực cùng năng lượng vampire của mình chắc phải là năng lượng hấp thu từ trong hư không, nếu không cơ thể người dựa vào thức ăn sao có thể sinh ra năng lượng to lớn như thế? Chỉ là căn cứ vào công pháp, cơ thể khác nhau mà thuộc tính và chất lượng năng lượng hấp thu được cũng khác nhau, ví dụ như lúc trước nội lực của hắc mông manh, hiện tại thì dày đặc, năng lượng vampire cũng càng ngày càng có sức ăn mòn phá hoại.

Nhưng nói tóm lại, nội lực cùng năng lượng vampire là hai loại năng lượng tính chất khác nhau, chính vì thuộc tính của chúng đối lập nên mới tạo ra kỹ năng Bạo tạc và Hủy diệt, cũng dẫn tới thành tựu của Trịnh Xá hiện tại.

Trịnh Xá cầm chiếc nhẫn có vẻ đầm chiêu, nói thật hắc cũng không hiểu rõ lắm tác dụng của chiếc nhẫn này, nếu chỉ theo giới thiệu thì chiếc nhẫn này thật sự không có tác dụng lớn, chuyển đổi năng lượng, cho dù chuyển đổi được thì sao? Chẳng lẽ muốn hắc chuyển đổi toàn bộ nội lực và năng lượng vampire thành cùng một loại thuộc tính? Vậy thì không phải sẽ phải từ bỏ Bạo tạc cùng Hủy diệt sao?

Sở Hiên lại lộ ra ánh mắt khinh bỉ hiếm thấy, cười lạnh đáp:

- Suy nghĩ của người đứng là ngây thơ, chỉ có thể nghĩ tới thuộc tính năng lượng của mình thôi sao?

Trịnh Xá tò mò hỏi:

- Còn gì nữa? Chẳng lẽ tập trung nội lực cùng năng lượng vampire lên nhẫn, hình thành bom trạng thái Hủy diệt? Hay là chuyển đổi cái gì khác? Người không nói rõ làm sao ta biết được?

- Ví dụ như tinh luyện năng lượng, đây cũng là một cách chuyển đổi.

Sở Hiên thoáng lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn chiếc nhẫn tối cao, nói:

- Ta lấy ví dụ thế này nhé, theo rất nhiều truyền thuyết hoặc tiểu thuyết tiên hiệp của Trung Quốc, đem nội lực không ngừng nén ép sẽ biến thành kim đan, mặc dù cách làm này rất có thể là phương pháp vận công tự bạo, nhưng nếu dùng chiếc nhẫn này để tinh luyện nội lực hoặc năng lượng vampire cũng không tệ. Nói cách khác, có chiếc nhẫn này, người có thể không cần hoá đổi nội lực cùng huyết thống vampire cấp cao nữa, có thể tinh luyện sau đó cất trữ trong cơ thể hoặc nhẫn, đây là cách làm bình thường nhất...

Trịnh Xá nhìn vẻ cuồng nhiệt hiếm thấy trong mắt Sở Hiên, có chút lo sợ nói:

- Còn cái gì nữa? Cách làm nào?

- Ví dụ như năng lượng siêu tập hợp!

Sở Hiên lần này thì thật sự cuồng nhiệt, nói:

- Dùng phương thức tập hợp năng lượng của súng laser hoặc pháo laser để nén lại, chuyển qua chiếc nhẫn tập hợp sau đó bắn ra, uy lực tuyệt đối... Dứt khoát dùng thứ này làm máy tập trung đi, chế tạo vũ khí siêu cường của Trung Châu đội chúng ta... Tên gọi là Ma động pháo, đại pháo dùng nhẫn chế thành, như vậy lần sau gặp ai đó dùng máy chấn động lục địa uy hiếp chúng ta cũng không phải nói nhiều, chỉ cần một pháo là...

"Xem ra không giết được Adam, hắc thật sự rất không cam tâm..."

Trịnh Xá cùng những người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chung một ý nghĩ, có điều, do sợ bị Sở Hiên nhìn thấy, sau này lại tìm cách nào đó gài bẫy họ nên người nào cũng chột dạ cúi đầu xuống, không dám nhìn ngang nhìn ngửa.

- Nói như vậy cũng không sai... Ủa, Trình Khiếu, không biết thế nào, nhưng sao ta cảm thấy mấy lá cờ người đang cầm nhìn rất quen mắt?

Trịnh Xá đang nghĩ cách nào kìm bớt tên Sở Hiên sắp phát cuồng vì hạng mục nghiên cứu mới này thì bỗng thấy Trình Khiếu có vẻ trầm mặc ít lời khác ngày thường, trên tay còn cầm tám lá cờ nhỏ màu đỏ.

Trình Khiếu ngẩng đầu cười hắc hắc, đáp:

- Không phải người nói tên khốn tu chân đó rất lợi hại sao? Lúc đó ta nghĩ nếu tên đó có thể rơi ra một hai kiện pháp bảo thì quá tốt, kết quả là cái gì hay không thấy, lại tìm được tám lá cờ lửa thiêu không cháy này. Khi ấy ta còn tưởng thứ gì tốt, đem về mới phát hiện là mấy lá cờ bình thường, chỉ được cái là rất chắc chắn..

Trong lúc hắn nói, Trịnh Xá đã đưa tay giật lấy tám lá cờ, cầm vào tay có vẻ mềm mại, chất liệu không phải vải cũng chẳng phải lụa, có độ trong giống như làm bằng chất dẻo, nhưng hắn là không có ai ngu đến mức dùng chất dẻo chế pháp bảo? Hơn nữa còn không sợ ngọn lửa màu tím kia...

Trịnh Xá nhìn ngó cả nửa ngày rồi mới thở dài nói:

- Không sai, đây là tám lá cờ La Ứng Long ném xuống khi sử dụng chiêu thức đó, quả nhiên là người tu chân, thủ đoạn như thần tiên. Chỉ dùng mấy lá cờ nhìn có vẻ vô dụng này đã có thể vây chặt ta ở bên trong, hoàn toàn không động đậy được, thậm chí đến cả trạng thái Hủy diệt cũng không thể thoát thân, kỹ năng như thế nếu có thể hoán đổi, không biết sẽ đắt đỏ đến mức nào.

-Vẫn là Bạo tạc và Hủy diệt của ta là tốt....

Sở Hiên đứng cạnh hồ hững nói:

- Nghe nói... Nội lực ngưng tụ đến một mức độ nhất định sẽ biến thành chân nguyên lực của tu chân...

Trịnh Xá không nói hai lời trực tiếp đoạt lấy chiếc nhẫn, tiếp đó ngồi xếp bằng không nhúc nhích.

Mặc dù Trịnh Xá nói như vậy nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất phiền não vì kỹ năng của mình, nhìn những cường giả mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư khác, ai không phải ngọc thụ lâm phong, kỹ năng nào không phải vừa đẹp vừa ẩn tượng, uy lực cũng mạnh đến mức khó tưởng tượng nổi. Hủy diệt của hắn tất nhiên là mạnh mẽ kinh khủng, bất quá sự mạnh mẽ nó là tự hủy, mỗi lần đánh xong đối phương, không cần biết là kẻ địch mạnh hay yếu, chỉ cần hắn sử dụng Hủy diệt là lúc nào cũng toàn thân máu tươi rùng rùng, hoặc càng thảm hơn cả người trần truồng, so với những kẻ khác hắn thật sự rất muốn có được một chút kỹ năng phong cách, ít nhất là các kỹ năng sau khi sử dụng xong giúp hắn nhìn đỡ khó coi hơn Hủy diệt.

Trịnh Xá cầm nhẫn ngồi yên, dần dần hắc quang trên nhẫn thu lại, biến thành ánh sáng trắng nhu hòa, chiếc nhẫn cũng bay lơ lửng trên tay Trịnh Xá. Một luồng sáng trắng từ tay Trịnh Xá tỏa ra nhập vào trong chiếc nhẫn, sau đó từ nhẫn cũng phát ra rất nhiều tia sáng nhỏ tiến vào cơ thể hắn, cảnh tượng quả thật có chút khiến người ta phải chấn động, ít nhất nhìn qua có cảm giác Trịnh Xá đang tu luyện thành tiên.

Có điều, Sở Hiên rất trực tiếp đi ra sau lưng Trình Khiếu, Chiêm Lam và Triệu Anh Không cũng kéo mấy cô gái ra xa một chút, Trình Khiếu đang lộ vẻ khó hiểu thì đột nhiên ánh sáng trên người Trịnh Xá bùng phát. Ầm một tiếng, những tia sáng tụ tập quanh người hắn vụt nổ tung, Trình Khiếu đứng ngay đó bị thổi bay đi mấy mét, rơi ầm xuống đất, đến khi hắn đứng dậy cả mặt mũi đã cháy đen.

Trịnh Xá cũng rất bị thảm, toàn thân đầy vết nổ, hai bàn tay tan nát, hắn ngồi dưới đất hét lên:

- Chủ Thần, chữa trị toàn thân!

-Chờ chút, ta cũng cần chữa trị toàn thân!

Cứ như vậy, hai cột sáng hạ xuống rồi lại biến mất, lúc này Trịnh Xá cũng không dám ngưng tụ nội lực nữa, trực tiếp vứt chiếc nhẫn cho Sở Hiên, nói:

- Đùa kiểu gì vậy, một chiêu này dùng để đồng quy vu tận với kẻ địch thật không có vấn đề gì... Dùng để điều khiển mấy lá cờ, Sở Hiên, chẳng lẽ ngươi có ý lừa ta, làm ra số liệu để người nghiên cứu?

-Sao lại thế được...

Sở Hiên nghiêm trang nói:

-Ta là loại người như vậy sao?

”Đó là chắc chắn...”

Trịnh Xá cùng những người khác đều nghĩ như vậy, có điều không ai dám nói ra, bởi vì ai cũng sợ mình sẽ biến thành đối tượng nghiên cứu tiếp theo...

Sở Hiên có vẻ biết những người này đang nghĩ gì, hắn cũng không để ý, chỉ ném lại cái nhăn cho Trịnh Xá, nói:

- Cơ nhân tỏa tầng thứ tư của ngươi đâu? Biết tại sao mở cơ nhân tỏa tầng thứ năm là thành Thánh nhân không? Bởi vì không chế năng lượng, mà theo định luật chuyển đổi giữa vật chất và năng lượng, nếu thật sự có thể không chế trăm phần trăm năng lượng, vậy thì người này đã siêu việt cực hạn của sinh vật, ta nói thế ngươi có hiểu không? Cũng giống như vậy, tầng thứ tư là mở đầu của tầng thứ năm, nhập vi không chế chỉ mới là nhập môn thôi, việc ngươi cần làm là rèn luyện, không ngừng rèn luyện, đem năng lượng không ngừng nén ép, ngươi phải liên tục giảm thiểu phạm vi phát nổ, đến khi có thể thuận lợi nén ép một lượng lớn năng lượng mới thôi, cho dù không thể không chế mấy lá cờ này thì chỉ ụ lực năng lượng nén đánh ra... cũng tuyệt đối đáng để ngươi rèn luyện!

Trịnh Xá lúc này mới thôi lầm bầm, trịnh trọng gật đầu, lời Sở Hiên nói hay dở thế nào hắn tự nhiên là hiểu, đó tuyệt đối là tinh yếu trong rèn luyện, ít nhất hắn muốn tiếp tục mạnh lên thì nhất định phải nỗ lực thật sự mới được, nhập vi, mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư... Đây là vốn liếng để hắn đối kháng với Phục Chế Thế!

-Tình hình cơ bản là như vậy... tiếp theo ngươi chuẩn bị hồi sinh ai?

Sở Hiên vừa nói vừa nhìn sang Trịnh Xá.

Trịnh Xá cẩn thận cất chiếc nhăn vào trong Nạp giới, bấy giờ mới nói:

- Tề Đằng Nhất, Tiêu Hoàn Luật, hai người đó chắc chắn phải sống lại, một người thông thạo văn tự cổ đại, sau này chúng ta quay lại một số phim kinh dị tìm kiếm tình tiết kịch bản sẽ có hỗ trợ rất lớn. Sau đó nếu muốn hồi sinh Minh Yên Vi cũng được, Trương Hằng, ngươi cũng nhận được rất nhiều điểm thưởng và chi tiết kịch tình phải không? Nếu không đủ ta có thể giúp đỡ...

Trương Hằng vẫn yên lặng đứng một bên, đến khi nghe Trịnh Xá nói hắn lập tức cả người run rẩy, một lúc sau mới lắc đầu đáp:

- Không, tạm thời còn chưa được, chờ đến lúc ta đủ mạnh để bảo vệ cô ấy... Đến lúc đó ta sẽ mới có thể tự tay hồi sinh cô ấy, vì thế hãy cho ta thêm chút thời gian.

Trịnh Xá thở dài, vỗ vai Trương Hằng nói:

- Đúng thế, tiếp tục mạnh lên, tất cả chúng ta đều phải tiếp tục mạnh lên, tiếp tục sống sót, bảo vệ bản thân, bảo vệ những gì quan trọng với mình... Vậy hôm nay mọi người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai tới thể giới The Mummy hồi sinh đồng đội của chúng ta...

472. Lá Thư Đến Từ Trung Quốc (2)

Đối với nén năng lượng pha S zh t ch h v g â P i

Trịnh Xá vỗ vỗ vai Trình Khiếu, tiếp đó cười nói:

- Vậy để ta hồi sinh Tề Đằng Nhất, đội ngũ chúng ta cơ bản đã tổ hợp xong, sau đó... Đến khi chúng ta gặp lại đội ngũ ấy, đó chúng ta là lúc chúng ta báo thù!

-Mặc dù nói như vậy.

Sở Hiên cũng không thêm để ý tới hắn, chỉ cầm một tập ghi chép ra, nói:

-Đây là tư liệu ta tổng hợp về kỹ năng của tất cả thành viên đoàn đội cùng phương hướng cường hóa thích hợp nhất đối với họ trước mắt. Ngoài ra còn có điểm thưởng, chi tiết kịch tình của mỗi người, số điểm có thể chuyển cho người khác, các loại, đây mới là chuyện chúng ta cần làm nhất hiện tại, còn về mấy chuyện báo thù tiểu đội Ác Ma, chờ người có thể thuận thực nén ép năng lượng rồi hãy nói.

Trịnh Xá lập tức hết chỗ nói, tuy vậy hắn vẫn tiếp nhận tập ghi chép, sau đó cẩn thận xem xét những số liệu ghi chép đầy đủ trên đó, một lúc lâu sau mới nói:

- Viết rất rõ ràng... Nhưng sao không thấy số liệu của người? Mặc dù không biết điểm thưởng của người thế nào nhưng ta cảm thấy người hình như không chuẩn bị làm cho mình trở nên mạnh hơn? Vậy không được, cho dù thế nào người cũng phải cường hóa một số kỹ năng mới được, theo số liệu người tính Anh Không ít nhất có thể bỏ ra một chi tiết cấp A cùng 10000 điểm thưởng, để cô ấy hoán đổi kỹ năng đó cho người thì thế nào?

Sở Hiên thoáng ngạc nhiên, nhất thời hắn cũng không đoán được Trịnh Xá rút cuộc là muốn nói cái gì, chỉ tò mò hỏi:

- Kỹ năng đó? Kỹ năng gì?

-Î»-driver!

Trịnh Xá nghiêm túc nói:

-Một loại trang bị, Chủ Thần có thể đưa thứ này vào trong não người, hơn nữa làm tế bào não tổ chức theo kết cấu của nó, năng lượng cần thiết là một loại năng lượng tên là tín niệm lực. Theo thuyết minh, lòng tin của người càng mạnh càng có thể sinh ra sức mạnh khổng lồ để phát động trang bị này, nói cách khác người muốn tấn công là tấn công, muốn phòng thủ là phòng thủ.

Sở Hiên nhú mày, cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Chuyện này không hợp lý.... Những ma pháp hoặc kỹ thuật từng tiếp xúc, từ nhiều phương diện đều có thể dùng khoa học để giải thích thông suốt, nhưng loại trang bị này lại không thể giải thích rõ... Cho dù là dùng lý thuyết lượng tử để phân tích, cơ bản cũng chỉ có thể nói là...

-Dừng, dừng một chút.

Trịnh Xá vội vàng chặn hắn lại:

-Mặc dù ta không biết cái gì lý thuyết lượng tử nhưng có một điểm rất rõ ràng, nếu Chủ Thần đã nói có thể hoán đổi vậy tức là thứ này hẳn là có tồn tại, đến có tu chân mơ hồ như vậy chúng ta cũng đã gặp, nói gì đến kỹ năng lấy lòng tin làm năng lượng này chứ? Không cần biết thế nào, cái kỹ năng này người phải hoán đổi, cho dù không dùng để tấn công thì để phòng thủ cũng không thật sự không kém, cứ như vậy đi. Triệu Anh Không, làm phiền người rồi, một chi tiết kịch tình cấp A, 8000 điểm thưởng, giúp Sở Hiên hoán đổi Î»-driver!

Sở Hiên đang muốn lên tiếng thì Triệu Anh Không giống như đã sớm chuẩn bị, trực tiếp bước tới dưới Chủ Thần, sau đó dùng ý thức kết nối với Chủ Thần, còn Sở Hiên thấy vậy cũng không nói gì nữa, chỉ mấp máy miệng đứng thẳng tại chỗ.

"Kỹ năng này tốt xấu gì cũng là kỹ năng cấp A, trước kia đều là người bắt bọn ta làm vật thí nghiệm, lần này thế nào cũng phải để người đi thử uy lực trước. Nghe qua uy lực có vẻ rất mạnh, có điều xếp đặt trong óc, nói kiểu gì cũng thấy rất quý dị..."

Trịnh Xá mỉm cười nhìn Sở Hiên, sau khi Triệu Anh Không hoán đổi xong, một cột sáng từ Chủ Thần phóng thẳng xuống, trực tiếp bao phủ lấy Sở Hiên. Tiếp đó Sở Hiên từ từ bay lơ lửng trong cột sáng, khi hắn lên cao mấy mét giữa không trung, luồng sáng liền bùng lên kịch liệt, đặc biệt là tập trung ở phần đầu, cứ duy trì như vậy hơn nửa ngày, Sở Hiên mới chậm rãi hạ xuống.

-Thế nào? Uy lực có phải rất mạnh không?

Trịnh Xá vừa thấy hắn hạ xuống lập tức vội vã hỏi, bất quá hỏi xong mới cảm thấy mình đã quá đột ngột, kỹ năng này chỉ mới hoán đổi thôi, ai mà có thể nhanh chóng biết uy lực của nó thế nào được?

Sở Hiên liếc hắn một cái, tiếp đó khẽ rung tay lấy hai khẩu coilgun trong ống tay áo ra, rồi lại thu lại, mấy lần như thế hắn mới im lặng đi về phòng mình, mọi người nhìn nhau, không ngờ lại làm cùng một động tác, theo sau Sở Hiên cùng vào phòng hắn.

Trong phòng Sở Hiên trống không... Không hẳn là không có vật gì cả, thực tế trên mặt đất bày bừa một số loại công cụ hoặc máy móc nhỏ, nhưng đồ gia dụng hoặc trang trí nhà cửa thì gần như không có. Khi đi vào tầng hầm, mọi người mới nhìn thấy rất nhiều máy gia công lớn hoặc các dụng cụ khổng lồ, không biết Sở Hiên đã tiêu bao nhiêu điểm thưởng vào những thứ này, chẳng trách hắn từ bao lâu vẫn chưa từng cường hóa thuộc tính hay kỹ năng gì.

-Nói như vậy, hai loại kim loại quý lấy được trong Lord of the Rings đều ở đây cả, có thể chế tạo rất nhiều nhẫn rồi, cũng có thể chế tạo thứ khác. A a, đây đều là điểm thưởng...

Trịnh Xá vừa đi vừa nói, có điều trong lòng hắn cũng thầm cảm thán, Sở Hiên quả nhiên vẫn chưa có tình cảm, ít nhất về vấn đề sinh hoạt mà nói, quá đơn giản, giống như một tờ giấy trắng.

Mọi người theo Sở Hiên đi tới một vách tường trong tầng hầm, vách tường do một thứ kim loại màu trắng rất dày tạo thành, phía trên có rất nhiều vết đạn hoặc dấu vết phá hoại khác, có thể thấy nơi đây là phòng thí nghiệm vũ khí của Sở Hiên. Mọi người biết hắn đại khái muốn thí nghiệm kỹ năng của mình, nhưng lại thấy hắn lấy ra một dụng cụ kỳ lạ đeo lên mắt, che kín hai mắt lại, mấy chục giây sau mới bỏ xuống, mà ánh mắt hắn lại trở nên sắc bén lạ thường, phảng phất như có tình cảm.

Trịnh Xá còn chưa kịp nhìn kỹ ánh mắt Sở Hiên thì đã thấy hắn rút hai khẩu coilgun trong tay áo ra, trong khoảnh khắc, Trịnh Xá thấy rõ một tầng sóng năng lượng như có như không xuất hiện trên hai tay hắn cùng nòng súng coilgun, đạn bên trong giống như bị sóng năng lượng này chặn lại, không thể bắn ra được. Tình hình này chỉ kéo dài trong chớp mắt, tiếp đó, đạn coilgun bắn vọt ra, ầm một tiếng, âm thanh khiến mọi người đau cả tai, trước mắt sáng chói, đến khi tất cả định thần lại liền trông thấy trên vách tường xuất hiện một lỗ lớn sâu hơn hai mươi mét, đường kính hơn năm mươi mét.... Một phát đạn coilgun nhỏ bé không ngờ lại tạo thành sức phá hoại đến cả lựu đạn siêu mạnh cũng không thể gây ra được...

-Không thể duy trì thường xuyên sức mạnh này.

Ánh mắt sắc bén của Sở Hiên khôi phục lại như bình thường, lạnh nhạt nói:

- Chỉ có đòn đầu tiên sau khi thôi miên là có thể duy trì lòng tin cực mạnh, nhất định có thể phá hủy mặt tường, trên thực tế đó cũng là độ dày thực tế của lớp thép này, khi ta sáng tạo ra căn phòng này độ dày của lớp thép là ba mươi mét, vì thế một kích này quán triệt rõ lòng tin của ta... Nhưng đó là thôi miên, sau đòn đầu tiên hoàn thành, thôi miên lập tức giải trừ, tiếp theo ta liền không đủ lòng tin để phát huy kỹ năng khủng bố này nữa!

474. Tín Niệm Lực (2)

Tín niệm lực, đó rút cuộc là loại sức mạnh như thế nào? Chỉ cần trong lòng tin tưởng bản thân có thể thành công thì chắc chắn sẽ thành công thật sự sao? Sức mạnh ở cấp độ như vậy chỉ có thể hình dung bằng duy tâm, nhưng sức mạnh đó lại xuất hiện một cách chân thật trước mặt mọi người, sức phá hoại kinh khủng nó vừa gây ra trên bức tường thép, nếu đánh trúng cơ thể người thì ai có thể sống sót được chứ?

Đương nhiên, sức mạnh cực lớn cũng đại biểu cho gánh nặng cực lớn, kỹ năng này muốn sử dụng hoàn toàn, ngoại trừ bản thân không được hoài nghi một chút nào với công kích của bản thân ra, một khi sử dụng, tình

thần lực của cơ thể sẽ rơi xuống trạng thái cực thấp. May mắn là chuyện đó cũng không cần lo lắng quá mức, do bọn họ tại thế giới Lord of the Rings trao đổi với hai đội ngũ kia được một phương thức tổ hợp ký hiệu mới, chuyển hóa điện năng thành tinh thần lực, mà điện năng thì có thể chuyển hóa từ nội lực, điểm mấu chốt là tài liệu tổ hợp những ký hiệu này cần sử dụng rất nhiều mithril, vừa khéo tại Lord of the Rings họ lấy được một lượng lớn mithril...

Chính vì thế, về phương diện tinh thần lực mà nói, họ thật sự chiếm lợi lớn từ thế giới Lord of the Rings, vấn đề còn lại là làm thế nào để cao lòng tin. Mặc dù theo ý kiến của hai người Bá Vương và Trình Khiếu thì, càng là người nhiệt huyết, đơn tề bào (loại người đầu óc đơn giản, ít suy nghĩ) thì tín niệm lực có thể phát huy càng mạnh, nhưng đồng dạng, người như vậy cũng càng dễ sinh ra hoài nghi hoặc chần chừ với công kích của mình, đến lúc đó thậm chí ngay cả khởi động kỹ năng cũng không được. So với đó, Sở Hiên chính vì tâm lý ổn định, đậm mực nên càng có thể gia tăng tính ổn định cho kỹ năng này, ít nhất về một số phương diện nào đó, hần cơ bản sẽ không hoài nghi bản thân.

Tóm lại, tín niệm lực là một loại sức mạnh có ưu điểm cùng nhược điểm đều rất lớn, hơn nữa để có thể duy trì hoàn hảo, sử dụng liên tục sức mạnh này, những thứ Sở Hiên phải chế tạo thật sự quá nhiều. Đầu tiên hần phải chế tạo hai đến ba chiếc nhẫn mithril để dự trữ nội lực của Trịnh Xá, sau đó lại chế tạo một tổ hợp ký hiệu chuyển hóa nội lực thành điện năng cỡ nhỏ cũng một tổ hợp ký hiệu chuyển hóa điện năng thành tinh thần lực cỡ nhỏ. Thiết kế của hai tổ hợp ký hiệu cùng nhẫn dự trữ này còn phải tiện mang theo và tiện sử dụng, cứ như vậy những thứ cần tính toán trở nên quá nhiều, tinh lực của Sở Hiên cơ bản bị hút hết vào đó.

Tín niệm lực của Sở Hiên tạm thời dừng lại tại đây, tiếp theo Trịnh Xá muốn hồi sinh Tề Đằng Nhất, nhưng không hiểu tại sao Sở Hiên lại lên tiếng bảo để hần hồi sinh Tề Đằng Nhất, nói cách hần, trải nghiệm quá khứ của Tề Đằng Nhất cũng sẽ do Sở Hiên gánh chịu.

"Như thế cũng có thể coi là một biện pháp tốt... Bản thân hần không có tình cảm, vậy để hần cảm thụ những chuyện người khác từng trải qua, những chuyện sinh ly tử biệt, cảnh ngộ rung động lòng người. Thật đáng tiếc, lúc trước hồi sinh bao nhiêu người như vậy lại quên không để hần thể nghiệm..."

Trịnh Xá thoáng ngẫm nghĩ rồi cũng vui vẻ đồng ý, hồi sinh Tề Đằng Nhất chỉ cần một chút điểm thưởng là xong, đối với Sở Hiên cũng không phải chuyện gì lớn không thể gánh vác nổi, nên Sở Hiên nhận lấy Cuốn sách của thần Ra liền lập tức đứng dưới Chủ Thần bắt đầu hồi sinh Tề Đằng Nhất.

Sau khi ý thức của Sở Hiên kết nối với Chủ Thần, rất nhanh chóng Tề Đằng Nhất liền xuất hiện từ một cột sáng bên cạnh Sở Hiên, mà Sở Hiên thì lại lộ vẻ khó hiểu, tiếp đó bắt đầu trầm tư.

-Thế nào? Có cảm giác gì không?

Trịnh Xá vội vàng hỏi:

-Gã Tề Đằng Nhất này cũng là người tốt, mặc dù trước kia hần là tên trộm mộ, có điều tình cách cũng không phải loại gian trá đáng khinh gì... Sở Hiên, người không sao chứ?

Về cổ quái của Sở Hiên từ từ nhạt đi, hần thở ra một hơi rồi nói:

- Ta đi thử nghiệm Í»-dirve, chung quy vẫn cảm thấy kỹ năng này còn tiềm lực rất lớn chưa phát huy ra, hơn nữa từ chỗ Tề Đằng Nhất có cảm nhận được...

Cũng không thêm nói hết câu, hần đã quay người đi về phòng mình.

Trịnh Xá cùng những người xung quanh đều khó hiểu, hành động của Sở Hiên thật sự có chút cổ quái, hình như có chuyện gì đó cấp bách, nhưng về mặt hần lại vẫn lạnh nhạt vô vị như cũ, không hề có chút tình cảm nào, vì thế họ cũng không thể đoán được Sở Hiên rút cuộc là có chuyện gì, chỉ có thể nhìn hần một mình quay về phòng.

Những chuyện tiếp theo không có gì đáng nói, mọi người đánh thức Tề Đằng Nhất dậy, suy nghĩ của hần vẫn còn trong trận chiến tại The Mummy với Ấn Châu đội, rõ ràng là chưa thể tỉnh táo lại được. Sau khi Trịnh Xá giải thích cả nửa ngày, hần mới biết mình đã chết rất lâu, rất lâu rồi, hiện tại chẳng qua là mới được hồi sinh trở về thế giới này mà thôi.

Trịnh Xá vỗ vỗ vai Tề Đằng Nhất nói:

- Cố gắng lên, lần này chết nữa là không còn cách nào sống lại nữa đâu. Yên tâm đi, bộ phim kinh dị lần trước bọn ta đều kiếm được rất nhiều điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình, cũng đủ cho người hoán đổi nhiều tổ chất tân thể cùng cường hóa thuộc tính, còn cả mỗi đội viên đều có một vòng cổ long tinh, cũng có thể giúp người hoán đổi một số đạo cụ phòng ngự, tóm lại, đã là anh em thì tuyệt đối sẽ không keo kiệt đâu.

Tề Đằng Nhất nhìn những người xung quanh, một số trong đó hắn căn bản không hề nhận ra, hơn nữa hắn tốt xấu gì cũng có chút nhãn lực, tự nhiên là biết Trịnh Xá cùng những người xung quanh đều mạnh hơn hắn rất nhiều, hắn nhất thời cười khổ nói:

- Mặc dù nói như vậy nhưng chênh lệch giữa ta cùng mọi người đã càng ngày càng xa, sợ rằng sau này cũng không có cơ hội để đuổi kịp nữa...

Trịnh Xá cười ha ha nói:

- Sao lại thế được, các anh em sao có thể không giúp người chứ? Tóm lại cùng ta một lần nữa bắt đầu chiến đấu... Lần này chúng ta phải cùng nhau sống sót rời khỏi chốn luân hồi phim kinh dị này, cùng nhau trở về thế giới hiện thực!

Đến cả Tề Đằng Nhất cũng đã sống lại, các thành viên vốn có trong đội cơ bản đều đã hồi sinh, chỉ có gã hào sảng đó là không thể nào sống lại, Trịnh Xá thỉnh thoảng nhìn thấy mẫu tàn thuốc hắn để lại, trong lòng luôn cảm thấy u ám, Trương Kiệt... Chỉ có hắn là không thể hồi sinh được, mang một nửa thể chất của Dẫn đạo giả, ngay từ lúc đầu hắn đã bị Chủ Thần tước đoạt quyền được sống lại...

-Bây giờ đến cường hóa của mỗi người cùng hoán đổi vật phẩm, bộ phim lần trước chúng ta đều nhận được

-Khiến mọi người phải lo lắng...

Trịnh Xá cười khổ nói, có điều khi hắn nói những lời này cánh tay cầm Hồ hồn lúc trước vẫn run rẩy không ngừng.

-Bản Hồ hồn nâng cấp này, kỳ thật chất lượng bản thân Hồ hồn đao không hề có thay đổi, mà là dùng một loại phương thức tổ hợp ký hiệu, đưa một loại sát khí có thể ảnh hưởng tới ý thức con người vào trong đao, có thấy những chữ giáp cốt trên thân đao không? Đó chính là một loại sát khí, vừa rồi khi ta thử dùng khí tức ngưng luyện được để không chế Hồ hồn đao, cuối cùng mới biết Hồ hồn đao nâng cấp căn bản không phải là vũ khí loại truyền thuyết ma pháp gì nữa... Nó là pháp bảo tu chân, hoặc có thể gọi là ma khí...

Trịnh Xá ngồi trên ghế salon nói với những người xung quanh.

Sau khi không chế được Hồ hồn, Trịnh Xá liền cùng mọi người đi về phòng hắn, ngoài mấy cô gái đi chuẩn bị thức ăn, những thành viên còn lại trong đội đều vây quanh Trịnh Xá nghe hắn kể làm thế nào thuận phục Hồ hồn.

-Lúc đó ta cảm nhận được quá trình chế tạo Hồ hồn, giống như là khi hồi sinh đội viên vậy, kết nối ý thức của ta với ý thức người ấy. Đó là một người đang dùng lửa luyện chế một khối đá, nghe có vẻ rất không tưởng tượng nổi, bởi vì theo những gì ta thấy, phương pháp người ấy sử dụng chính là biện pháp mà chúng ta thường đọc trong tiểu thuyết tu chân, tự phát ra hỏa diễm thiêu đốt khối đá. Không ngờ rằng tảng đá sau khi hòa tan đột nhiên lại muốn bao trùm nuốt chửng hắn, đúng lúc này bên cạnh người đó xuất hiện một lão hổ màu trắng cực lớn, con hổ này nuốt chửng cả khối đá đã hòa tan vào bụng...

Trịnh Xá nhìn về mặt quỷ dị của những người xung quanh, hắn cũng cười khổ, xua tay nói:

- Đừng nhìn ta như vậy, nghe qua rất là hoang đường nhưng đúng là trong vài phút ấy ta đã nhìn thấy như thế. Tiếp theo người đó cực kỳ giận dữ, không để ý tới vẻ cầu xin của bạch hổ, rút phất cả xương sống của nó ra, hòn đá hòa tan lúc trước biến thành thân đao, chính là loại vật liệu màu đỏ nữa trong suốt này, còn xương sống bạch hổ biến thành chuôi đao cùng cốt giữ trong thân đao. Sau đó người kia vì để gia tăng uy lực của vũ khí liền đem hận ý và sát khí của bạch hổ giam cầm trên vũ khí, cuối cùng hình thành Hồ hồn, mà sức mạnh người đó sử dụng chính là loại khí tức mà ta ngưng luyện được, trong ý thức của hắn loại khí tức này gọi là chân nguyên lực, cũng là sức mạnh duy nhất có thể an toàn sử dụng Hồ hồn....

Nhất thời tất cả mọi người đều trầm mặc, một lát sau cả Vương Hiệp lẫn La Cam Đạo cùng kêu lên:

- Tu, tu chân? Chính là loại võ công giúp biến thành thần tiên? Quá ngon rồi!

Hai người dị khẩu đồng thanh, nói xong liền quay sang nhìn nhau rồi lại nhìn Trịnh Xá.

-Không sai, chính là loại sức mạnh tu chân sinh ra...

Trịnh Xá cười khổ đáp:

-Lúc đó ta từ ý thức mơ hồ của người kia biết được, hắn luyện chế món vũ khí này, kẻ thù phải đối mặt chính là... Thánh nhân mở cơ nhân tỏa tầng thứ năm. Hơn nữa còn có rất nhiều người có sức mạnh giống hắn cũng đang chuẩn bị, tình huống tiếp theo thì ta không rõ, chỉ biết là hiện tại Hồ hồn được bày ở chỗ Chủ Thần, tùy ý hoán đổi... Ta nghĩ tới mấy điểm đáng ngờ như La Ứng Long nói lúc trước, về những vật phẩm hoặc thuộc tính có thể hoán đổi.

Trịnh Xá nhìn những người xung quanh đều đang khó hiểu nhìn hắn, nói tiếp:

- Đây chỉ là một phỏng đoán của ta mà thôi, Tiêu Hoàn Linh Luật... Người có hiểu ta đang nói gì không?

Tất cả những người xung quanh đều tò mò nhìn Trịnh Xá, chỉ có Tiêu Hoàn Linh Luật ngất ngất tóc trán, tiếp đó cầm lấy một ly hồng trà bắt đầu uống, sau khi Trịnh Xá nói xong, Tiêu Hoàn Linh Luật mới gật đầu nói:

- Sau khi nghe những gì người nói vừa rồi đại khái có thể đoán được suy nghĩ của người, người muốn nói đến chuyện những thuộc tính cùng kỹ năng hoán đổi từ chỗ Chủ Thần từ đâu mà tới phải không?

Trịnh Xá gật đầu đáp:

- Không sai, vấn đề này sau khi ta mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư mới nghĩ tới, đó là xuất xứ của những thuộc tính và kỹ năng hoán đổi này. Theo lẽ thường, những kỹ năng, thuộc tính này hẳn là do những người mở cơ nhân tỏa khác nhau sáng tạo ra, ví dụ như sau khi mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư sẽ rất dễ dàng sáng tạo kỹ năng, nếu như muốn tiếp tục mạnh lên, sáng tạo ra gen thích hợp với một số loại sinh vật cũng không phải là không thể. Vì thế, người sói, tinh linh, vampire, thậm chí là một số thuộc tính trong truyện tranh, những thứ này đều là chuyện có thể thực hiện, chỉ là trong đó có một sơ hở rất lớn...

- Đó chính là người đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư hoặc càng sao hơn, ai lại đi lựa chọn cải biến những gen cấp thấp chứ? Nếu là ta, ta chắc chắn là sẽ không lựa chọn những gen cấp thấp vô dụng mà chỉ hướng mắt vào những gen có thể giúp ta trở nên càng mạnh, đương nhiên, trước mắt ta mới chỉ có thể ưu hóa các gen ngủ say trong cơ thể, muốn thật sự thay đổi thuộc tính gen bản thân thì cần phải mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư trung cấp hoặc càng cao. Vấn đề quay lại lúc bắt đầu, nếu đã mạnh như vậy thì tại sao lại phải thay đổi gen thành những sinh vật hoặc huyết thống yếu ớt chứ? Tại sao lại còn muốn sáng tạo những kỹ năng rất kém cỏi đây? Chẳng lẽ những người sáng tạo ra những thứ này đã biết sự tồn tại của các tiểu đội luân hồi chúng ta hiện tại?

Trịnh Xá thở ra một hơi, tiếp tục nói:

- Cho nên phỏng đoán của ta là, các kỹ năng và thuộc tính này rất có thể không phải tất cả đều là do các Thánh nhân sáng tạo ra, nhiều khả năng là do kẻ địch của thánh nhân sáng tạo, tích lũy qua nhiều năm tháng mới có nhiều loại hoán đổi như hiện tại. Còn người tu chân... rất có thể vốn chính là kẻ địch của Thánh nhân.

Tiêu Hoàn Luật chợt cười nói:

- Người nói nhiều như vậy nhưng vẫn chưa nói rút cuộc là có thể sử dụng Hồ hồn hay không, còn cả chân nguyên lực người có được đến cùng là thế nào? Có thể liên tục sinh ra hoặc khống chế sử dụng không?

Trịnh Xá gật đầu đáp:

- Hồ hồn đã có thể sử dụng, nhưng có hạn chế rất lớn, đó là không thể thiếu chân nguyên lực, bởi vì nó không còn chỉ là một món vũ khí nữa, hiện tại lên đến cấp A nó đã trở thành pháp bảo cần tiêu hao chân nguyên lực mới có thể sử dụng, vì thế nếu không có chân nguyên lực, người bình thường chạm vào nó sẽ lập tức phát cuồng. May mà tốc độ tiêu hao chân nguyên lực của nó cũng không nhanh, hơn nữa chân nguyên lực nhìn chỉ có một tia những lại cực kỳ hữu dụng, vì thế nếu ta muốn sử dụng Hồ hồn nhất định phải ngưng luyện một lượng lớn chân nguyên lực, sau đó khi tiến vào thế giới phim kinh dị sẽ có thể dựa vào số chân nguyên lực này để sử dụng....

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, một là vì món vũ khí này cuối cùng cũng không bị lãng phí, dù sao thì uy lực của nó cũng rất kinh khủng, bỏ qua thì thật đáng tiếc, hai là Trịnh Xá cũng sẽ không xuất hiện tình trạng điên cuồng như lúc trước nữa, theo thực lực hẳn không ngừng tăng lên, nếu như lại phát điên thì đoàn đội chắc chắn sẽ gặp thương vong.

Trịnh Xá bỗng cười ha ha nói:

- Có điều lần này lại nhân họa được phúc, Trình Khiếu, người còn nhớ tám lá cờ nhỏ người tìm được trên chiến trường trong Lord of the Rings không? Tám lá cờ không biết dùng tài liệu gì tạo thành ấy.

Trịnh Xá ngăn người đáp:

- Ách? Tám lá cờ nhỏ... À, ừ, đúng, người vẫn đang cầm chúng phải không?

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Ta đang nghĩ, nếu khí tức ta ngưng luyện được cũng là một loại chân nguyên lực thì tại sao không thể dùng nó để sử dụng tám lá cờ đó? Các người không biết uy lực tám lá cờ ấy kinh khủng đến mức nào đâu, lúc đó ta căn bản không thể chống lại, sau khi chúng bay ra, ta thiếu chút nữa thì mất mạng tại Minas Tirith, toàn nhờ vào Zero mới miễn cưỡng sống sót. Vì vậy, nếu tám lá cờ này thật sự có thể sử dụng thì thực lực của ta đâu chỉ tăng lên gấp mười lần! Cho dù gặp phải tiểu đội luân hồi Ác Ma cũng chưa chắc không có sức đánh một trận.

Bá Vương lập tức kêu lên:

- Vậy người nhanh thử uy lực của pháp bảo này đi. Ta cũng hãy xem tiểu thuyết tu chân Trung Quốc, uy lực có đúng là mạnh như sách miêu tả không? Khai thiên phá địa đó.

-Sao mà mạnh như thế được, đó đều là tiểu thuyết, chúng ta ở đây đâu phải tiểu thuyết....

Trịnh Xá bất đắc dĩ xoa tay đáp:

-Thật đáng tiếc, ta cũng muốn lập tức thử nghiệm uy lực của tám lá cờ này, nhưng chân nguyên lực ta ngưng luyện ba ngày nay cơ bản đã tiêu hao hết vào việc khống chế Hổ hồn đao, bây giờ có muốn thử cũng không được. Hơn nữa chúng ta chỉ còn ở lại Chủ Thần không gian được sáu ngày nữa, ta tối đa chỉ có thể ngưng luyện gấp đôi chân nguyên lực... Thời gian không đủ, ta phải hoán đổi thời gian quay lại thế giới phim kinh dị, ngưng luyện một lượng lớn chân nguyên lực dự trữ, đến lúc đó... Chúng ta cũng không cần phải sợ luân hồi phim kinh dị nữa!

477. Không Ngừng Mạnh Lên Và... Tiến Vào (1)

Không thể phủ nhận rằng Trung Châu đội thật sự đã trở nên rất mạnh, tuy nhiên trong cuộc chiến tại Lord of the Rings, có đến bảy phần công lao là thuộc về Sở Hiên, nếu không nhờ bố cục và tính toán quỷ thần khó lường của hắn thì khả năng đoàn diệt của Trung Châu đội là rất cao. Do đó mặc dù Trung Châu đội đã trở nên rất mạnh nhưng khoảng cách với đỉnh cao của các tiểu đội luân hồi, Thiên Thần đội cùng Ác Ma đội, vẫn không hề nhỏ, mà thực lực thành viên trong đội so với mấy người mạnh nhất cũng là rất nhỏ bé...

-Vì thế... Chúng ta còn phải mạnh hơn nữa, ví dụ như người, Trương Hằng, người muốn bảo vệ cô gái của mình, người hy vọng mãi không chạy trốn, không nhu nhược nữa, vậy thì người nhất định phải mạnh lên. Còn người, Triệu Anh Không, người muốn đuổi theo bước chân của gã đó, muốn giết chết hắn... Người cũng nhất định phải mạnh lên. Sở Hiên muốn tìm được cảm giác của hắn, vì thế hắn phải mạnh lên, mọi người nếu muốn sống sót, các người cũng buộc phải mạnh lên... Ta cũng vậy, vì để đối mặt với tiểu đội Ác Ma một lần nữa, ta cũng nhất định phải mạnh lên, không ngừng mạnh lên, tới khi nào chúng ta không phải e ngại bất cứ đối thủ nào mới thôi!

Đây là những gì Trịnh Xá nói với mọi người trước khi đi tới thế giới Lord of the Ring, do sau trận chiến trong thế giới đó, vẫn còn nhiều chuyện chưa giải quyết hoàn toàn nên quay lại là chuyện tất yếu. Hơn nữa lần Trịnh Xá vốn cũng lưu lại khá nhiều điểm thưởng cùng chi tiết kịch tính nên hắn dứt khoát đến cả Sở Hiên cũng không nói, chỉ bàn bạc qua với Tiêu Hoàn Luật rồi hoán đổi một lượng lớn thuốc men cùng một số trang sức đẹp đẽ quý giá. Mặc dù đồ trang sức là dùng đá quý cao cấp tạo thành nhưng giá cả đồ xa xỉ tại Chủ Thần lại vô cùng rẻ nên hắn liền hoán đổi thẳng một túi không gian mới, chất đầy mấy chục mét khối dược phẩm cùng đồ trang sức xa xỉ phẩm rồi trực tiếp tiến vào trong thế giới Lord of the Rings, tổng cộng hắn hoán đổi 90 ngày, chuẩn bị giải quyết dứt điểm vài chuyện.

Quá trình tới Lord of the Rings cũng không có vấn đề gì đặc biệt, do Sauron lần này chính thức tử vong hoàn toàn, nhưng chiếc nhẫn tối cao lại không bị hư hại nên suy luận của Sở Hiên lúc trước đã trở thành sự thật. Ba chiếc nhẫn Elf đều được bảo tồn hoàn hảo nên ngoài một bộ phận người Elf nghe theo thần dụ rời khỏi lục địa Middle Earth thì đa số vẫn ở lại đây, thời đại người Elf vốn theo kịch bản gốc đã kết thúc thì trong thế giới bị thay đổi này, do ba chiếc nhẫn Elf vẫn duy trì sức mạnh nên vẫn còn tiếp tục.

Trịnh Xá sau khi tới nơi địa điểm đổ bộ không ngờ lại là Rivendell, ở đó hắn gặp Gandalf cùng vua người Elf Elrond, mọi người gặp mặt tự nhiên là nói chuyện cảm thán không thôi. Bất quá Trịnh Xá cũng không miêu tả kỹ càng thế giới của Chủ Thần, mà thấy vậy hai người Gandalf cũng không truy hỏi, chỉ nói tới kết quả của những nhân vật trong phim khác.

Người hobbit duy nhất còn sống đương nhiên là quay lại quê hương, có điều do đã lập được công trạng nên được quốc vương Gondor Aragorn phong làm kỵ sĩ, lại còn ban cho một lãnh địa nhỏ. Aragorn tất nhiên là đã lên ngôi, hơn nữa do quốc vương Théoden đã tử chiến nên trước mắt hắn còn phải trợ giúp nữ vương mới của Rohan quản lý đất nước, cơ bản là bận đến tối tăm mặt mũi.

Gimli cùng Legolas đều trở về đất nước của mình, sau trận chiến họ cũng đều trở thành anh hùng bất hủ trong miệng các thi nhân, hơn nữa còn được lưu truyền theo lịch sử cho hàng nghìn năm sau.

Về phần tiểu đội luân hồi thì được gọi là đoàn lính đánh thuê anh hùng, Aragorn thậm chí đề nghị mỗi chủng tộc góp một số nghệ nhân, khắc hình đầu bọn họ lên dãy núi bên ngoài Mordor, dùng nó để kỷ niệm nhóm Trừng Xá vĩnh viễn...

-Nghe như là mấy vĩ nhân đã chết ấy... Không làm thì hay hơn, nếu không cứ có cảm giác không hay.

Đây là câu trả lời của Trừng Xá, tuy vậy trong lòng hắn cũng cực kỳ cảm động, đặc biệt là đối với những đồng đội đã từng cùng hắn trải qua nhiều lần sinh tử nguy nan... Cho dù họ là người của thế giới khác, cho dù tương lai không thể cùng kẻ vai chiến đấu nữa nhưng có thể biết được họ bình an vô sự đã là tin tức tốt nhất với Trừng Xá rồi.

Tiếp theo Gandalf cũng rất hào phóng, bây giờ ông ta đã là pháp sư áo trắng, vung tay một cái là hơn trăm viên năng lượng thạch các loại, Trừng Xá ước lượng giá trị đều tương đương với năng lượng thạch hoá đổi từ cấp D tới cấp C, ở đây không ngờ thoáng cái đã xuất hiện hơn trăm viên. Ngoài ra Gandalf còn tặng hắn một chiếc túi, nhìn có vẻ rất giống với túi không gian nhưng nhỏ hơn nhiều, chỉ khoảng ba mét vuông, tuy nhiên nó lại không cần bất kỳ năng lượng nào cũng có thể sử dụng, cái này so với túi không gian thì tiện lợi hơn rất nhiều.

Sau khi tạm biệt Gandalf cùng Elrond, Trừng Xá lần này không cần phải từ từ đi bộ, hắn lấy Goblin glider bay thẳng tới một lãnh địa người Elf khác, thành phố của nữ hoàng Galadriel.

Goblin glider dễ dàng vượt qua những dãy núi liên miên, không lâu sau đã tới khu rừng hoàng kim, đúng như Elrond nói, người Elf ở đây cũng không rời khỏi Middle Earth.

Khi Trừng Xá gặp Galadriel, nữ hoàng lần này cũng không thử tiến vào ý thức hắn nữa mà ngược lại, vô cùng trịnh trọng cảm tạ hắn, đồng thời cũng nhờ hắn nói lại với Sở Hiên, cứ để chiếc nhẫn tối cao mãi mãi rời khỏi Middle Earth, có ba chiếc nhẫn Elf đã là quá đủ rồi, nếu còn tham lam chiếc nhẫn tối cao, để nó trở lại Middle Earth rất có thể sẽ khiến Sauron đã biến mất lại quay về.

"Có lẽ... Sở Hiên ngay từ đầu đã không muốn giao chiếc nhẫn tối cao cho người... Hơn nữa chiếc nhẫn rõ ràng là đang trên tay ta..."

Trừng Xá cười cười phụ họa, bắt quả trong lòng hắn đã hiểu quá rõ tên khốn Sở Hiên, loại nhân tài trí tuệ vì lợi ích thuần túy, người hy vọng có thể bắt hắn giao ra thứ gì sao? Khả năng này còn nhỏ hơn không....

Những chuyện sau đó cũng rất dễ xử lý, Trừng Xá lấy ra được phẩm cùng trang sức cao cấp hắn hoá đổi được, mỗi loại đều khiến người Elf xung quanh trầm trồ không dứt. Thế giới này mặc dù có ma pháp và phép thuật nhưng trình độ khoa học kỹ thuật lại khá thấp, đối với rất nhiều loại bệnh tật đều không có thuốc chữa trị chuyên dụng, cho nên được phẩm thật sự quý giá không thua mithril. Những loại thuốc Trừng Xá mang theo không chỉ phẩm chất thượng thừa mà số lượng cũng rất nhiều, chỉ số này thôi đã đủ khiến người Elf phải kinh động.

Trang sức mà Trừng Xá mang theo kỳ thật không phải để giao dịch mà muốn dùng chúng làm lễ vật, dù sao thì người Elf cũng thích những thứ đẹp đẽ, tinh xảo, các loại trang sức này vừa khéo là vật phẩm như vậy.

Có điều hắn vẫn đánh giá thấp sức công phá của đồ trang sức với người Elf, không chỉ những người bình thường mà cả nữ hoàng Galadriel đối với những thứ này cũng khen ngợi không dứt. Kết quả là nữ hoàng ra lệnh cho tộc nhân đem ra hơn ba nghìn khối năng lượng thạch, dọa ngược Trừng Xá phải nhảy dựng lên, hơn ba nghìn khối năng lượng thạch đủ loại màu sắc, mặc dù về phẩm chất thì thấp hơn số của Gandalf nhưng cũng đều tương đương với năng lượng thạch cấp D. Số lượng này cũng đủ để Trừng Xá từ nay về sau căn bản không cần phải hoá đổi năng lượng thạch nữa, ít nhất là hắn không có chiêu thức nào cần có năng lượng thạch mới có thể sử dụng, nếu dùng hết chỗ này để bày bố trận pháp thì đúng là quá mức xa xỉ.

Cho dù thế nào thì lần giao dịch đầu tiên của hai bên cũng vô cùng sáng khoái, sau khi xong xuôi, Trừng Xá lại sử dụng Goblin glider bay tới Gondor. Sau khi gặp Aragorn, Trừng Xá nhờ mệnh lệnh của hắn thuê rất nhiều nông dân, phí thuê là một nghìn viên năng lượng thạch cấp D cùng số thuốc men còn lại, công việc là đào bới tháp pháp sư đã sụp đổ của pháp sư áo trắng Saruman.

Trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới này thật sự chẳng ra sao, để khai quật một tháp pháp sư chìm sâu gần trăm mét, Aragorn đã triệu tập hơn năm nghìn nông dân, nhưng theo như Aragorn nói thì vẫn cần từ bảy đến chín tháng mới có thể đào hết ra, cái này không thể so sánh với lúc khai quật Thành phố của người chết, nơi đó có máy móc cơ giới cùng thuốc nổ phá đá các loại, ở đây chỉ có dùng sức người.

Trịnh Xá cũng không hy vọng loáng cái đã kiếm được quá nhiều chỗ tốt, lấy được năng lượng thạch đã khiến hắn vui mừng khôn xiết, mà tiến vào Lord of the Rings lần này ngoài mấy chuyện kia ra, càng quan trọng hơn là thời gian hoán đổi hoàn toàn có thể giúp hắn yên tâm ở lại đây ngưng luyện nội lực.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, mọi chuyện thật sự không có gì đáng nói, chỉ có lúc tin tức Trịnh Xá trở về được truyền ra, mấy người Gimli cũng đều tới Isengard thăm hắn, sau đó là yên tĩnh tu luyện cùng bạn rôn đào bới, mọi chuyện đều được Aragorn hỗ trợ sắp xếp, quãng thời gian này Trịnh Xá sống rất thoải mái.

Thực chất quá trình ngưng luyện chân nguyên lực khá nguy hiểm, do nơi này không thể so với Chủ Thần không gian, nếu nội lực phát nổ thì không có cách nữa chữa trị kịp thời, thậm chí có khả năng nguy hiểm đến tính mạng. Chính vì vậy, mỗi lần ngưng luyện Trịnh Xá đều chỉ có thể toàn lực mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư không chế tí mĩ, mấy ngày mới có thể ngưng luyện được một tia khí tức chân nguyên lực, mà loại chân nguyên lực này lại không thể dự trữ trong nhẫn mithril như nội lực nên hắn chỉ có thể cất trữ khí tức đã ngưng luyện xong trong cơ thể, truyền vào đan điền lẫn với nội lực. Dù sao thì chân nguyên lực cũng cực kỳ đặc thù, lẫn lộn với năng lượng khác thế nào cũng tuyệt đối đơn độc tồn tại, tựa hồ ngoài hấp thu các năng lượng khác ra nó căn bản không hề phát sinh phản ứng với các loại năng lượng khác....

Chỉ là thỉnh thoảng sau khi ngưng luyện xong, buổi đêm nằm chán Trịnh Xá thường tò mò ngẫm nghĩ, nếu nội lực ngưng luyện thì thành chân nguyên lực, vậy năng lượng vampire ngưng luyện sẽ thành cái gì? Tuy nhiên hắn cũng không dám thử nghiệm, phải biết bằng đến cả ôn hòa như nội lực mà khi ngưng luyện thất bại cũng phát nổ vô cùng kịch liệt, vậy thì nếu năng lượng vampire ngưng luyện thất bại, hắn không phải chết không chỗ chôn thân sao?

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ngày thứ chín mươi đã sắp tới Trịnh Xá không thể không rời khỏi Isengard quay lại Rivendell, ở đó hắn mới có thể trở về Chủ Thần không gian.

-Tiếp theo... Đến bộ phim kinh dị tới, Transformers!

478. Không Ngừng Mạnh Lên Và... Tiến Vào (2)

Trịnh Xá tiến vào rồi trở về, đối với các thành viên đoàn đội khác bất quá chỉ là chuyện trong nháy mắt, thoáng cái hắn biến mất rồi lại đột ngột xuất hiện, khác biệt duy nhất là chi tiết trên người hắn, ví dụ như quần áo trang phục cùng thần thái, vẻ mặt.

-Ha ha ha, lần này là thu hoạch siêu cấp a!

Trịnh Xá trở về câu đầu tiên lập tức cười lớn, có điều những người xung quanh vẫn duy trì bộ dạng như lúc hắn rời đi, nhất thời tất cả mọi người đều nhìn hắn vẻ quái dị.

-....Trên mặt ta có cái gì à?

Trịnh Xá cũng ngưng cười, có chút xấu hổ hỏi.

-Không, cũng chẳng có gì ghê gớm cả... Chỉ là cảm thấy tình hình rất là kỳ quái thôi. Người nghĩ thử xem, người thấy một người rất trịnh trọng nói với người hắn phải tới một nơi để tu luyện một thời gian, người tiễn hắn lên máy bay, một giây sau hắn vui vẻ từ trên máy bay nhảy xuống, kêu lớn này này thu hoạch cực nhiều a... Chú ý cái thần từ "a" cuối câu.

Trịnh Xá ngắt ngắt tóc trán cười nói.

-Nghe đúng là quái dị...

Mặc dù nói như vậy nhưng khi Trịnh Xá xách cả một túi lớn năng lượng thạch ra thì tất cả đều được một phen kinh hỉ, đặc biệt là tất cả đều đã biết, Trung Châu đội từ một đội ngũ khác lấy được một loại trận

ra thật nhiều sinh vật robot, dùng đó để tiêu diệt loài người. Nếu phần kết phim đã bị thay đổi, Decepticons đoạt được Allspark... Nhân loại lâm nguy rồi.

Đột nhiên mặt đất chấn động kịch liệt, sau khi kết thúc, Trịnh Xá kiểm tra xung quanh nói:

-Kịch bản đã bắt đầu, dù chúng ta hiện tại đang ở thời điểm nào cũng cần phải rời khỏi đây trước đây, cái mùi này thật khó chịu...

Đang nói chuyện, Chiêm Lam đột nhiên nhủ thầm:

- Bên kia có một cửa cống thoát nước... Mau lên, bên đó có rất nhiều...

Chiêm Lam chưa nói xong đã nhanh chóng chạy về phía đó.

Mọi người đều có chút khó hiểu, theo sau Chiêm Lam chạy đi, Tiêu Hoàn Luật trực tiếp triệu hồi một con ma khuyển, sinh vật triệu hồi ma pháp cấp một, tiếp đó trực tiếp cưỡi lên lưng nó theo mọi người cùng chạy. Tất cả đi được một đoạn dài, vượt qua một ngã rẽ thì chợt trông thấy một đường ống ngập nước, bên trong là vô số thi thể, từng xác người chồng chất lên nhau, chỉ trong đường ống này đã có ít nhất hơn trăm thi thể đang trôi nổi, hơn nữa tất cả các cái xác đều không hoàn chỉnh, nhìn giống như bị nổ mà chết.

Tất cả đều trầm mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, Chiêm Lam ộc một tiếng nôn thốc nôn tháo, nhất thời không ai không ai có thể mở miệng, cảnh trước mắt rõ ràng là con người đang bị giết hại. Thời gian trong Transformers là thế kỷ hai mốt hiện đại, hơn nữa nơi đây còn là lãnh thổ nước Mỹ, nếu cả chỗ này cũng xuất hiện thảm sát thì ngoài chiến tranh thế giới lần thứ ba bộc phát ra chỉ có một khả năng là... Sinh vật robot đang đồ sát loài người.

Trịnh Xá nghiêm sắc mặt nói:

- Không cần biết thế nào, chúng ta cứ lên mặt đất trước rồi hãy nói... Mọi người chuẩn bị vũ khí cho tốt, Bá Vương, Vương Hiệp cung cấp hỏa lực nặng chi viện, súng ngắm Gauss của Zero tốt nhất là có thể công kích robot tấn công từ trên cao xuống. Sở Hiền, tín niệm lực của người còn chưa khống chế hoàn toàn, tạm thời không nên tùy tiện ra tay, Trương Hằng cung cấp hỏa lực chi viện tầm xa, Triệu Anh Không cùng Trình Khiếu tiến hành cận chiến bảo vệ, bảo vệ tốt mấy người Sở Hiền... Tiếp theo là La Cam Đạo, thế giới phim kinh dị lần này sức chiến đấu và độ linh hoạt của người là cao nhất, tuy vậy cũng có thể sẽ rất nguy hiểm, dù sao thì mục tiêu cũng quá lớn. Nhưng ta hy vọng người có thể toàn lực chiến đấu, dù là yểm hộ mọi người chúng ta cũng tốt, hay là tiến hành tập kích chiến đấu cũng tốt... Linh hoạt sử dụng VF-00 Phoenix của người đi!

La Cam Đạo gật đầu, bất quá vẻ mặt hắn vẫn có chút chần chừ, dù sao thì xem những sinh vật robot ngoài hành tinh, sức chiến đấu của họ thật sự không hề kém, ít nhất so với sức chiến của con người, máy bay, xe tăng các loại thì đều mạnh hơn rất nhiều, vì thế hắn chỉ có thể gật đầu, không nói gì thêm.

Trịnh Xá tự nhiên là có thể nhận thấy thái độ của La Cam Đạo có chút miễn cưỡng, hắn cũng chẳng muốn nói thêm, chỉ dẫn đầu đi vào một đường cống ngầm, mặc dù ngày thường biểu hiện của hắn có thể rất tùy tiện nhưng lúc này đang trong phim kinh dị, bất kỳ ai cũng có thể đột ngột mất mạng... Hắn hiện tại là đội trưởng Trung Châu đội, cũng phải gánh vác chức trách đưa cả đội sống sót!

Vượt qua mấy chỗ rẽ, Trịnh Xá cuối cùng cũng tìm được một thang sắt leo lên trên, hắn khẽ vuốt vòng cổ long tinh đeo trước ngực, nói:

- Mọi người nếu bị tấn công thì ngàn vạn lần không được hoảng hốt, thế giới phim kinh dị lần này là thế giới khoa học kỹ thuật, mà chúng ta có vòng cổ long tinh, theo lý thuyết thì đã chiếm lợi thế, chỉ cần chúng ta không tự rối loạn chân tay là được, vòng cổ long tinh đủ sức ngăn cản rất nhiều vũ khí công nghệ cao... Vậy thì lên thôi! Xem thử thời gian hiện tại đi!

480. Đã Tới Ngày Tận Thế (2)

Trịnh Xá nói xong liền dẫn đầu leo lên trên, hắn càng lên cao mùi hôi thối của cống ngầm càng giảm bớt, ngược lại, mùi khói lửa từ từ lan xuống.

Trịnh Xá cẩn thận đẩy nắp đây lối xuống cống ngầm sang một bên rồi nhảy vọt ra, đồng thời Hồ hồn trong Nạp giới cũng đã được hắt cầm trong tay, sương mù màu trắng ẩn ước hình hổ tỏa ra xung quanh, lúc tụ lúc tán nhìn vô cùng quỷ dị. Sau khi Trịnh Xá xác nhận xung quanh đều an toàn, hắt lại cất Hồ hồn vào trong Nạp giới.

- Mọi người ra đi, chỗ này hẳn là không có kẻ địch, chỉ là xung quanh có vẻ...

Trịnh Xá đứng trên mặt đất nát vụn, yên lặng nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi đây rõ ràng là một chốn hoang tàn từng xảy ra chiến tranh, bốn phía toàn là những tòa nhà đổ nát bị tên lửa phá hủy. Trong không khí tràn ngập mùi khói lửa cay xộc cả mũi, thậm chí còn có một số tòa nhà còn đang bốc khói, hơn nữa mặt đất khắp nơi cũng đều bị phá nát, có thể tưởng tượng được cường độ chiến tranh từng xảy ra tại đây.

Sau khi tất cả mọi người lên khỏi đường cống, Chiêm Lam vội vàng nói:

- Trịnh Xá, bên kia còn đang chiến đấu, mấy chục robot to lớn đang tập kích một đội lính xe tăng, đội xe tăng có vẻ đang yểm hộ dân chúng rút lui, họ lùi về phía khu vực đồi núi ngoại thành, nhưng hỏa lực của mấy chục robot kia quá mạnh, chỉ còn hơn hai mươi chiếc xe tăng...

Trịnh Xá nghe vậy lập tức mở miệng định nói, nhưng đột nhiên lại ngừng lại, quay sang nhìn Sở Hiên cùng Tiêu Hoành Luật rồi mới nói:

- Bây giờ ta tới chi viện quân đội loài người được không? Ta không biết các người có kế hoạch hoặc bố cục gì nhưng ta muốn tới cứu viện họ, muốn ngăn cản ta thì nhân lúc này mà làm đi!

Sở Hiên lắc đầu đáp:

- Sẽ không ngăn cản người, tình huống trước mắt đã xác nhận, Allspark đã bị phe Decepticons đoạt mất, kịch bản phim có thay đổi. Có điều hẳn là Decepticons mới đoạt được Allspark cách đây không lâu, nếu không loài người không thể bây giờ mới bắt đầu rút lui khỏi thành phố... Người quyết định đi, người là đội trưởng.

Trịnh Xá lại nhìn Tiêu Hoành Luật, thằng nhóc này cũng yên lặng gật đầu, hẳn bây giờ mới nói:

- Sở Hiên, người lái một chiếc Goblin glider mang theo Chiêm Lam, Tiêu Hoành Luật, Tề Đằng Nhất, Triệu Anh Không, Trình Khiếu, ta mang theo Bá Vương, Vương Hiệp, Zero, La Cam Đạo, Trương Hằng. Các người trực tiếp bay về phía con người rút lui, Chiêm Lam, người phụ trách liên lạc giữa thành viên hai bên, nhớ kỹ, đối thủ của chúng ta là robot, sức chiến đấu rất mạnh tốt nhất là không nên cậy mạnh tấn công chúng, cứ giao cho bọn ta là được!

Nói đoạn hắt mở túi không gian lấy Goblin glider ra.

Sau khi mọi người ngồi vào giỏ khí cầu, hai bên đồng thời bay về phía phát sinh chiến đấu, trên đường đi tinh thần lực tảo miếu của Chiêm Lam bắt đầu triển khai. Cả thành phố không ngờ có hơn trăm robot, tên lớn nhất cao tới mười bảy tám mét, thân hình cực kỳ khổng lồ, nhỏ nhất cũng đến bảy tám mét, tất cả đều lớn hơn robot của La Cam Đạo không ít, cũng không biết độ linh hoạt cùng hỏa lực của bên nào lớn hơn.

Số lượng xe tăng của loài người càng lúc càng ít, trước robot động tác cực kỳ linh hoạt, đạn phá giáp xe tăng bắn ra căn bản không thể bắn trúng, mà người máy cũng không ngừng bắn tên lửa tấn công, từng chiếc xe tăng bị phá nổ, lúc này đã chỉ còn lại sáu bảy chiếc khổ sở chống đỡ. Phía sau chúng là hơn một nghìn binh lính đang điên cuồng nhả đạn nhưng có thể thấy ngoài một số vũ khí hạng nặng ví dụ như tên lửa chống tăng là có thể tạo chút thương hại tới đám robot thì những loại súng đạn khác căn bản không thể làm chúng bị thương, một khi xe tăng bị phá hủy hết thì hơn một nghìn binh sỹ này chỉ còn lại một kết cục....

Trịnh Xá thấy tình huống nguy cấp lập tức thông qua ý thức quát lên:

"La Cam Đạo! Người đang đợi cái gì? Trên robot của người có long tinh, vũ khí công nghệ cao căn bản không thể gây thương tổn cho người, hơn nữa năng lượng cho long tinh của người là từ bộ phận dự trữ năng lượng của robot, so với năng lượng trong vòng cổ của mọi người đều lớn hơn nhiều! Người mau tới thử uy lực của đám người máy kia đi!"

La Cam Đạo đã khởi động VF-00 Phoenix, robot này so với robot trong Transformers thì nhỏ hơn nhiều, tùy tiện tìm một con robot biến hình cũng lớn hơn nó, nhưng La Cam Đạo cũng biết Trịnh Xá nói không sai, nếu hắn cứ trì hoãn ở phía sau thì thật sự không ổn, không nên để đến lúc những người kia thì không cứu được mà lại còn đắc tội với mấy người Trịnh Xá, kinh khủng hơn nữa là đắc tội với tên sát tinh Sở Hiên, cái này quá là được không đủ bù mất... Vì thế La Cam Đạo gào lên một tiếng, robot mang hình thái tàu vũ trụ bắn ra một luồng điện quang, điên cuồng lao tới.

Lúc này đội xe tăng đã bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn ba xác xe làm vật chắn, khi mấy chục robot chuẩn bị tấn công thì đột nhiên robot đứng cuối cùng nổ tung, nó bị sức nổ đẩy văng đi mấy chục mét, đâm sầm vào một tòa nhà đổ nát, sau lưng hổng một lỗ lớn.

Tất cả con người cùng robot nhất thời cùng đưa mắt nhìn về phía sau, chỉ thấy một phi thuyền vũ trụ phóng ra điện quang đang lao tới cực nhanh, binh lính loài người đang định hoan hô chợt như ngưng thở. Đó là vì theo tư liệu họ nắm được, những robot biến hình thành máy bay, xe tăng các loại đều là Decepticons, Autobots toàn biến hình thành xe cộ, phi thuyền vũ trụ đang bay tới này rất có thể là thành viên tăng viện của Decepticons, mặc dù chỉ có một tên nhưng cũng đủ khiến quan đội loài người hoàn toàn tuyệt vọng.

La Cam Đạo lúc này đang mở cơ nhân tảo điều khiển robot, dưới tốc độ cực hạn không ngờ vẫn đủ sức phản ứng để bắn tên lửa dò tìm, từ lúc hắn nhắm vào robot đến khi khai hỏa cơ hồ chưa tới một giây, vậy mà vẫn có thể bắn trúng, hơn nữa còn là trí mạng. Tiếp đó hắn biến hình ngay giữa không trung, từ dạng phi thuyền trực tiếp biến thành dạng người máy, mượn lực quán tính lao thẳng về phía robot màu đen lớn nhất.

Phản ứng của robot màu đen cũng rất nhanh, khi phi thuyền biến thành robot lao tới nó vẫn có thể kịp đưa tay lên cản, bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Khi robot của La Cam Đạo thành dạng người máy trong nháy mắt đã cầm một thanh MVS, vũ khí công nghệ cao hắn dùng điểm thưởng hoá đổi sau khi kết thúc phim Lord of the Rings.

Lưỡi kiếm dài bốn mét đâm thẳng vào ngực robot màu đen, tiếp đó La Cam Đạo điều khiển robot dùng sức kéo mạnh, xoẹt xoẹt mấy tiếng, phần ngực robot màu đen đã bị phá ra một lỗ lớn. Vị trí này vừa đúng nhược điểm của sinh vật robot ngoài hình tinh trong phim, trung tâm năng lượng, La Cam Đạo chính là nhắm vào đó mà tấn công.

Robot xung quanh đều sững sờ, khi robot màu đen phát nổ, VF-00 Phoenix đã nhảy lùi về sau, La Cam Đạo ngồi trong khoang lái hét lên:

- Đây là robot công nghệ cao dùng kỹ thuật ETO ngoài hành tinh chế tạo ra, đừng nói là tấn công các người, dù trực tiếp bay ra ngoài vũ trụ cũng tuyệt đối không thành vấn đề! Tới đây, chịu chết hết đi!

Lúc này La Cam Đạo vẫn trong trạng thái mở cơ nhân tảo, trong khoảng khắc lúc robot màu đen phát nổ, hắn đã từ hình thái người máy biến thành dạng nửa người máy nửa máy bay, hình thái này có thể trượt trên mặt đất, tốc độ so với chạy và bật nhảy thì nhanh hơn nhiều. Chỉ thấy sau lưng nó bắn ra một luồng điện màu lam, tốc độ mắt thường không thể theo kịp, lưỡi kiếm trong tay cắt qua chân mấy robot, lập tức những robot này đều ngã xuống đất, nhất thời không đứng dậy nổi.

Mặc dù như vậy nhưng những robot đó cũng không phải loại vô dụng, khi La Cam Đạo ngừng động tác phun điện thì mấy chục quả tên lửa đã từ bốn phương tám hướng bắn tới, dọa hắn phải vội vàng nhảy vọt lên không, tiếp đó biến thành hình thái tàu vũ trụ bay ra xa. Lúc này từ sau lưng hắn truyền tới một tràng tiếng nổ kịch liệt, khí lưu từ vụ nổ khiến hắn đang bay cũng cảm thấy rung chuyển, có thể thấy sức nổ mạnh đến mức nào.

-A! Là Autobots, là viện quân của chúng ta, Chúa ơi, Autobot vẫn chưa chết hết! Chúng ta vẫn còn hy vọng!

Một người lính đột nhiên từ dưới chiến hào đứng lên, hưng phấn như phát điên hét lên.

Binh lính xung quanh đều hoan hô, có người hét lớn, trong đó mấy tên lính rút ngay tên lửa chống tăng bắn về phía những robot đang nhắm vào La Cam Đạo, chỉ là sức mạnh của những vũ khí này không thể gây được nhiều thương tổn cho robot ngoài hành tinh.

La Cam Đạo cũng bị đuổi đến phát hỏa, hắn mấy lần cố gắng biến thành robot áp sát tấn công nhưng đều bị

Một viên sỹ quan trong số đó ngập ngừng nói:

-Chính phủ tương lai chỉ phái mấy người các vị thôi sao? Vậy thì có tác dụng gì? Đúng rồi, chính phủ tương lai có cho phép các vị mang theo tin tức khoa học kỹ thuật gì không? Vũ khí các loại hoặc là thông tin về kỹ thuật di chuyển xuyên thời gian?

Một người khác thì lớn tiếng hỏi:

- Các người là thành viên chính phủ tương lai của quốc gia nào? Sao lại có một người Nga cùng nhiều người châu Á da vàng như vậy?

Trịnh Xá cùng mấy thành viên đoàn đội đưa mắt trao đổi rồi hần nói:

- ...Ừm, các vị có xem qua bộ phim khoa học viễn tưởng về loài người trong tương lai cùng robot chiến đấu với nhau không? Không phải robot ngoài hành tinh có khả năng biến hình mà là robot bình thường.

Một người da đen khoảng hai bảy hai tám tuổi vội vàng nói:

- Tôi có xem qua, là Terminator. Đúng rồi, trong bộ phim đó cũng nhắc tới người tương lai trở về xã hội hiện đại, là để bảo vệ một thủ lĩnh quan trọng có quan hệ tới tương lai của loài người, các vị lần này quay về không phải cũng để bảo vệ một thủ lĩnh có quan hệ tới tương lai của nhân loại chứ?

Trịnh Xá cười cười đáp:

- Sao lại thế được, tác dụng của một người đối với chiến tranh sinh tử tồn vong giữa hai chủng tộc thật sự vô cùng yếu ớt... Nhiệm vụ đội ta trở về lần này là để thanh đổi tương lai, về phần bộ phim Terminator mà vị này vừa nhắc tới cũng rất tương tự với tương lai của chúng ta. Loài người tương lai không ngừng giằng co với robot, mấy lần đã tới bờ vực diệt vong, sau đó mới dần dần sống sót, giằng co, phản công, số lượng con người trong tương lai chỉ còn rất ít, cho nên đừng thấy bọn ta chỉ có mười hai người, kỳ thật đây đã là đội ngũ đặc chủng rất lớn rồi, mà trái đất tương lai cũng cực kỳ hỗn loạn, các vị nghĩ tương lai như vậy có thể trợ giúp được rất nhiều thứ sao?

Một viên sỹ quan trung niên lớn tuổi nhất trong số này, quân hàm đeo là thiếu tướng, gật đầu đáp:

- Ta cũng nghĩ tương lai nhân loại chúng ta sẽ là như vậy, bất quá không phải dần dần sống sót mà là bị những sinh vật robot ngoài hành tinh tiêu diệt hết... Nhưng có thể trông thấy sự tồn tại của các vị, ta cảm thấy loài người chúng ta vẫn chưa từ bỏ hy vọng... Thật là quá tốt, ta hiện tại chỉ muốn hỏi các vị mấy vấn đề, một là các vị thuộc quốc gia nào trong tương lai? Nhìn có vẻ số lượng chủng tộc rất không cân bằng... Vấn đề thứ hai là, chính phủ tương lai dựa vào cái gì mà cho rằng mười hai người các vị là đủ để đối kháng với quân đoàn robot khổng lồ đã bắt đầu hình thành?

Trịnh Xá gãi đầu đáp:

- Tương lai đã không còn quốc gia nữa, tất cả loài người đoàn kết lại cùng đối phó với robot, còn mấy người bọn ta ở đây tại sao chủng tộc lại phân bố không đều... Vấn đề này ta thật sự chưa suy nghĩ kỹ càng, có điều tất cả bọn ta đều dựa vào thực lực mới lọt vào đội ngũ này, cũng có thể là người da vàng thì thích hợp di chuyển xuyên thời gian hơn... Còn về vấn đề thứ hai, trải qua bao nhiêu năm tháng chiến đấu cùng robot, loài người chúng ta chẳng lẽ lại không tiến hóa sao?

Trịnh Xá nhìn quanh, thấy một chiếc cốc bằng thiếc đặt trên bàn, các sỹ quan chỉ thấy hần cầm chiếc cốc trong tay bóp nhẹ, cái cốc liền bị ép vào trong. Đến khi hần mở tay ra chiếc cốc đã hoàn toàn biến thành bụi phấn, giống như bị một loại năng lượng thâm bí xâm thực, nhất thời tất cả sỹ quan đều không nói nên lời, bởi vì họ thật sự chứng kiến Trịnh Xá không làm có mảnh khước gì hết, hoặc là trò đùa này đã vượt quá phạm vi nhận thức của họ.

Mặc dù nghe có vẻ rất không tưởng tượng nổi nhưng nếu như những gì Trịnh Xá nói là thật thì trước mắt nhóm Trịnh Xá rất có thể chính là chỗ dựa cuối cùng của chính phủ Mỹ, hơn nữa những sản phẩm công nghệ cao mấy người Trịnh Xá mang theo thật sự đã vượt xa trình độ của xã hội loài người lúc này, ví dụ như Goblin glider, ví dụ như VF-00 Phoenix, ví dụ như pháp liên xạ các loại... Những thứ này đủ để chứng minh, mấy người Trịnh Xá tới từ thế giới tương lai, vì vậy những sỹ quan này dùng tốc độ nhanh nhất, đem

tin tức về mấy người Trịnh Xá, thông qua, mã Morse nguyên thủy truyền về căn cứ tập kết số một, đó là căn cứ quân sự còn được bảo tồn hoàn chỉnh nhất nước Mỹ.

-Mặc dù máy móc của các vị đều là công nghệ tương lai nhưng tôi vẫn đề nghị các vị để lại glider, bởi vì phóng xạ từ Allspark đâu đâu cũng có, một khi glider của các vị bị biến thành robot thì giữa trời cao thật sự không còn chỗ nào để tránh né, vì thế tôi đề nghị...

Tin tức về nhóm Trịnh Xá được các sỹ quan trong các cứ này truyền tới chính phủ cấp cao còn lại, lập tức khiến tất cả rung động, việc đầu tiên họ làm là muốn quân đội ở căn cứ này phái ra một nửa số người hộ tống nhóm Trịnh Xá tới căn cứ tập số một. Tuy nhiên Trịnh Xá lập tức cự tuyệt, không phải hẳn từ chối đi tới căn cứ số một, dù sao thì ý của Sở Hiên và Tiêu Hoàn Luật cũng là muốn tiếp xúc với chính phủ cấp cao nếu không mấy người bọn họ sẽ vừa phải tự tìm kiếm một khối Allspark nhỏ bé vừa chống chọi với đại quân vô số robot vây công, vì thế giành được sự hỗ trợ của chính phủ cùng quân đội Mỹ đối với họ mà nói tuyệt đối là chuyện vô cùng quan trọng có liên quan đến việc có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không.

Việc Trịnh Xá từ chối là không muốn mấy nghìn binh lính hộ tống họ tới căn cứ số một, đầu tiên chưa nói đến chuyện không có máy bay, xe tăng, chiến xa trợ giúp binh sỹ chiến đấu, chỉ riêng mang theo mấy nghìn binh lính hành quân dẫn dắt sự chú ý của robot đã là chuyện rất nguy hiểm rồi. Một khi mấy trăm robot cùng xuất hiện, đừng nói là vài nghìn binh sỹ này, sợ rằng cả mấy người Trịnh Xá cũng sẽ rất nguy hiểm, vì thế không bằng để nhóm Trịnh Xá sử dụng Goblin glider trực tiếp bay đi, cho dù có robot xuất hiện ngăn cản thì họ cũng có thể dễ dàng đối phó số lượng dưới một trăm con.

Có điều "thói quen" của chính phủ Mỹ lại được thể hiện, không biết từ chỗ nào mọc ra một đội nhân viên xưng là chuyên viên nghiên cứu, liều mạng muốn "kiểm tra" tử tế Goblin glider, VF-00 Phoenix cùng pháo vác vai liên xạ của Bá Vương. Hơn nữa, ánh mắt của đám nhân viên nghiên cứu này cũng cực kỳ độc, cho dù những người còn lại chưa hề để lộ ra sản phẩm công nghệ cao nào nhưng bọn họ vẫn khẳng định mấy người Trịnh Xá đang giấu diếm vũ khí kỹ thuật cao, ít nhất cũng nhận định chắc chắn là có vòng bảo vệ năng lượng, điều này có hơn một nghìn binh lính tận mắt chứng kiến.

Còn chưa hết, một nhân viên nghiên cứu còn lấy cớ Goblin glider có thể sẽ bị bức xạ biến thành robot, hy vọng Trịnh Xá có thể để lại hai chiếc glider tại căn cứ. Việc này đương nhiên là bị Trịnh Xá dứt khoát cự tuyệt, mà chính phủ cấp cao nhất định là đã có mệnh lệnh nên khi thấy Trịnh Xá từ chối quyết liệt thì những nhân viên nghiên cứu này cũng chỉ biết tiếc nuối rồi đi, xem ý tức có vẻ rất thất vọng.

-Đúng là buồn cười... Có lẽ tham lam cướp đoạt đã trở thành đức hạnh của chính phủ Mỹ, con ruồi bay qua cũng phải kéo lấy một chân, lần này chúng ta tới căn cứ tập kết số một rất có thể sẽ càng gặp tình huống như vậy.

Trịnh Xá vừa tức vừa buồn cười nói.

Bá Vương cười ha hả nói:

- Quốc gia nào mà không như vậy chứ, bọn họ tự nhiên là thấy được trang bị cùng vũ khí của chúng ta tốt đến thần kỳ, nếu chúng ta thật sự có thể cướp được Allspark hoặc hủy nó đi thì tương lai xây dựng lại xã hội loài, còn không phải xem nắm tay ai lớn thì làm đại ca sao? Loại chuyện liên quan đến tương lai đất nước như thế này khó mà không tồn tại tư tâm, đừng nói là chính phủ Mỹ, cho dù chúng ta xuất hiện tại Nga, tại Trung Quốc đi chăng nữa thì có ai lại không muốn giành được những khoa học công nghệ chúng ta mang theo đây? Hiện tại chẳng qua là họ cần sức mạnh của chúng ta nên mới không dám đắc tội thôi.

Những lời này của Bá Vương lại được mọi người đồng ý, có thể liên quan đến chuyện hãn là người da trắng duy nhất trong đội, suy nghĩ sự việc không chỉ đứng trên góc độ lợi ích Trung Quốc tương lai. Những thành viên khác trong đội đều thâm gặt đầu, những chuyện quan hệ đến tương lai đất nước thì không còn tồn tại cái gọi là đạo nghĩa nữa, ai có thể làm gì cho quốc gia hưng vong thì nhất định sẽ làm như thế, dù là giết người phóng hỏa cũng vậy thôi.

Trịnh Xá gặt đầu nói:

- Đúng thế, người Trung Quốc chúng ta có câu, có tiền thì phải giấu, hiện tại chúng ta không phải chỉ để lộ mình có tiền mà còn trực tiếp bày đây ra trước mặt, xem đến lúc nào chính phủ Mỹ nảy ý cướp đoạt, ha ha ha. Bất quá cũng không phải sợ bọn họ, mục đích của chúng ta là Allspark, mục tiêu đầu tiên của chính

phủ Mỹ cũng là hủy diệt phe Decepticon, chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là trở về thôi, họ muốn cướp đoạt cũng hoàn toàn không có cơ hội.... Xuất phát, tới căn cứ tập kết số một.

483. Vẫn Chưa Từ Bỏ Hy Vọng... (3)

Mọi người cười Goblin glider rời khỏi căn cứ số bảy, trên đường đi đều là cảnh hoang vu, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một số quân lính bảo vệ người dân tiến về phía căn cứ số bảy. Về vấn đề này chính phủ Mỹ làm cũng không tệ, ít nhất là có thể đặt nhân dân lên vị trí đầu tiên, mặc dù cũng có tình huống các tình huống như tham ô nhưng chí ít thì nhân viên công vụ của Mỹ đều biết coi trọng người dân, dù là đối trá để được sự ủng hộ của nhân dân hay là thật lòng tôn trọng nhân dân cũng được, vẫn còn hơn những loại đầy tớ của dân đến cả đối trá cũng không biết, suốt ngày đạp lên đầu quần chúng....

Suy nghĩ như vậy nhưng Trịnh Xá vẫn chú tâm điều khiển glider, theo bản đồ hắn nhận được, căn cứ số bảy cách căn cứ số một gần một phần tư chiều dài nước Mỹ, một phần tư quãng đường từ bờ biển phía đông tới bờ biển phía tây. Khoảng cách này cũng là rất xa, ít nhất trên đường phải vượt qua vài thành phố lớn, ở nước Mỹ những thành phố như vậy có rất nhiều.

-Xem ra trong thành phố không còn an toàn nữa, mặc dù không biết có bao nhiêu Decepticon từ ngoài vũ trụ tới nhưng nếu tất cả thành phố đều bị phóng xạ xâm thực thì ít nhất cũng có sinh ra cả trăm nghìn robot cỡ lớn có sức chiến đấu mạnh, còn robot cỡ nhỏ có khả năng uy hiếp trí mạng tới con người ví dụ như tivi, tủ lạnh, máy giặt các loại thì số lượng có thể lên đến cả chục triệu... Tất cả số robot này đi đâu?

Tiêu Hoành Luật nhíu mày nói.

Trên đường tới căn cứ số một, mọi người thử cẩn thận tới gần một thành phố lớn, dựa vào tinh thần lực tảo miêu của Chiêm Lam dễ dàng biết rõ tình huống trong thành phố, bên trong hoàn toàn im ắng, không còn một người nào còn sống, ngoài mấy trăm robot lớn nhỏ không đều ra trên mặt đất chỉ còn một số động vật lang thang... Kỳ quái là robot cũng không đuổi tận giết tuyệt các động vật này.

Sở Hiên gật đầu nói:

- Kịch bản gốc trong Transformers, các sinh vật robot ngoài hành tinh này nắm trong tay nền văn minh tiên tiến hơn rất nhiều so với trái đất, ví dụ như chúng có thể ngăn cản được radar, làm gián đoạn tín hiệu vệ tinh hoặc hoàn toàn khống chế máy móc của loài người cho nên dù có một lượng lớn robot di chuyển thì cũng chỉ cần giết chết tất cả những ai nhìn thấy bọn chúng, rồi lại che phủ vệ tinh trên bầu trời là được. Thậm chí không cần phải che phủ vệ tinh, nếu là robot đời thứ nhất có thể biến thành dạng tàu vũ trụ thì sợ rằng đến cả vệ tinh của con người cũng đều bị phá hủy rồi, cứ như vậy còn ai có thể phát hiện được tung tích bọn chúng nữa.

Tiêu Hoành Luật cùng Sở Hiên nhìn nhau tiếp đó Tiêu Hoành Luật khẳng định nói:

- Nếu như ta đoán không sai, nơi robot tập trung chắc chắn là chỗ giấu Allspark, cũng chỉ có nó mới có thể khiến nhiều robot như vậy tập trung lại để phòng thủ, bây giờ vấn đề mấu chốt là chúng ta làm thế nào để tìm được nơi robot tập trung? Hơn nữa sau khi tìm được chúng ta làm thế nào đối phó với đội quân robot đông tới hàng chục triệu đây? Ta không cho rằng với thực lực của chúng ta hiện tại có thể trực diện đối đầu với một nghìn robot trở lên, bọn chúng không phải như lũ Orc các người gặp trong bộ phim kinh dị lần trước....

Trịnh Xá khẽ mỉm cười, hắn biết mấy ngày này Tiêu Hoành Luật liên tục tìm mấy người Zero hỏi chuyện về Sở Hiên, đặc biệt là biểu hiện của Sở Hiên trong bộ phim kinh dị lần trước. Sau khi từ Zero biết được tất cả bố cục của Sở Hiên, thằng nhóc này liền trưng bộ mặt sùng phù lên suốt mấy ngày, phải tới khi tiến vào Transformers hắn mới từ từ bình tĩnh lại... Nói chính xác là sau khi nhìn thấy Sở Hiên liền ổn định tâm tình lại.

"Chỉ mong bọn họ không phát sinh mâu thuẫn gì thì tốt, có điều Tiêu Hoành Luật không phải người lạ, cũng cùng đoàn đội trải qua vài bộ phim kinh dị, Sở Hiên lại không có tâm lý tức giận, chỉ cần để hắn biết Tiêu Hoành Luật sẽ không gây bất lợi gì cho đoàn đội thì chắc là hắn sẽ không xếp đặt âm mưu gì đối phó

với Tiêu Hoành Luật. Bất quá Tiêu Hoành Luật cũng không phải loại ăn không, chỉ cần là âm mưu không quá quỷ dị thì hẳn hẳn là cũng có thể phân tích ra được...”

Sở Hiên cũng không để ý tới câu nói cuối có vẻ khiêu khích của Tiêu Hoành Luật, hẳn chỉ khẽ nhú mày, lẩm bẩm:

- Nói như vậy, vẫn nhất định phải dùng tới ”thứ đó” mới có thể giải quyết được vấn đề.

-Thứ đó?

Lỗ tai Trịnh Xá lập tức dựng đứng, hẳn không chút nghĩ ngợi, quát lớn:

-Sở Hiên, ta biết ngươi chắc chắn là có suy tính gì mới, mau nói ra! Mẹ nó, nếu ngươi dám phun ra nửa chữ không, ta lập tức chém cho một đao!

Nói đoạn hẳn thật sự rút Hổ hồn đao trong Nạp giới ra, sát khí bạch hổ bộc lộ rõ ràng.

Trịnh Xá quả thật là ghét cay ghét đắng ngữ khí đó của Sở Hiên, lúc trước còn không có cảm giác gì, chỉ biết rằng nếu bố cục kế hoạch của hẳn có lợi cho toàn đội thì bản thân mình nằm trong cục cũng không sao, cùng lắm thì xong việc chửi hẳn mấy câu là được. Nhưng ai mà ngờ, trong Lord of the Rings hẳn lại tính toán cả cái chết của mình vào trong, mặc dù chỉ là giải chết nhưng kết quả cũng rất có thể là Sở Hiên sẽ thật sự chết tại đó... Vì vậy hẳn mới lập tức phát hỏa như vậy, không bắt Sở Hiên nói cho rõ ràng thì không xong.

Tiêu Hoành Luật lập tức cười lạnh nói:

- Còn có thể là cái gì nữa, không gì ngoài thứ đó... Vũ khí hạt nhân! Sở Hiên, ngươi muốn lấy được mật mã khổng chế vũ khí hạt nhân của chính phủ Mỹ phải không?

Sở Hiên gật đầu nói:

- Tình huống trước mắt rất đơn giản, loài người có vũ khí hạt nhân cũng không dám sử dụng, bởi vì robot không sợ phóng xạ hạt nhân, mà vị trí Allspark lại không thể xác định, cho dù tiêu diệt một lượng lớn robot thì chỉ cần Allspark còn tồn tại một ngày sẽ lại có rất nhiều robot được tạo ra. Hơn nữa robot sẽ không lo lắng hoàn cảnh xung quanh ra sao, chỉ có loài người sử dụng vũ khí hạt nhân làm hư hỏng trái đất của chính mình, đó hoàn toàn là được không bằng mất, ta dám đảm bảo chính phủ Mỹ hiện tại vẫn chưa sử dụng vũ khí hạt nhân...

-Nhưng chúng ta thì khác, chúng ta không cần phải sống tại thế giới này, cho nên chỉ cần trộm được mật mã kho vũ khí hạt nhân của chính phủ Mỹ, sau đó tìm ra nơi có thể cất giữ Allspark, phóng mười quả bom khinh khí vào đó rồi chúng ta tiến vào tìm kiếm Allspark. Các robot Transformer đều là dạng sống có trí tuệ, hơn nữa nền văn minh của chúng còn cao hơn thời đại chúng ta, vì thế chắc chắn là chúng biết uy lực của vũ khí hạt nhân, mặc dù loài người không biết vị trí cụ thể của Allspark nhưng một khi bị con người tìm được vị trí chính xác, ai dám đảm bảo loài người sẽ không được ăn cả gà về không sử dụng vũ khí hạt nhân? Do đó bọn chúng chắc chắn là có thứ gì đó phòng ngừa vũ khí hạt nhân, ít nhất là tại nơi cất giữ Allspark, chỉ dựa vào vũ khí hạt nhân thì tuyệt đối không đủ...

Sở Hiên đang định nói tiếp Tiêu Hoành Luật đã nhổ một sợi tóc, nói:

- Ta biết kế hoạch của ngươi, ngươi đang tính nhân cơ hội đến căn cứ số một này để hành sự phải không? Dù sao thì đức hạnh của chính phủ Mỹ chúng ta đều đã biết, bọn họ chắc chắn sẽ tìm trăm phương ngàn kế đoạt lấy vũ khí của chúng ta, giam lỏng thì khó có khả năng, dù gì lúc này cũng là lúc nhân loại lâm nguy, nhưng họ sẽ mượn đủ lý do tới phân tích hoặc đánh cắp vũ khí cùng trang bị của chính ta... Nhân thời gian này, ngươi sẽ có thể lợi dụng máy tính hoặc phương thức nào khác đoạt lấy quyền khổng chế kho vũ khí hạt nhân, mặc dù có vẻ rất không tưởng tượng nổi nhưng ta từ chỗ mọi người đã biết ngươi là một hacker cao thủ đúng không? Vì vậy việc này đối với ngươi hẳn là không có gì khó khăn, nhưng ta rất tò mò, muốn hỏi ngươi một chuyện, đó là ngươi định dùng cách nào để tìm ra Allspark?

Đối mặt với thái độ gay gắt của Tiêu Hoành Luật, Sở Hiên cũng chẳng hề tức giận, hẳn nhìn sang La Cam Đạo nói:

- Ngươi sợ chết không?

La Cam Đạo ngẩn người, lập tức giống như một con mèo bị giẫm trúng đuôi, gào lên kích động:

- Sao lại có thể không sợ chết được? Người chẳng lẽ đang tính dùng bố cục gì đó đe dọa ta? Mẹ nó, đừng nghĩ ta không phải Trịnh Xá thì dễ bắt nạt, liệu cả cái mạng này, ta, ta... Ta vẫn có thể chạy trốn chứ?

La Cam Đạo vốn muốn nói mấy câu hung hăng nhưng dù sao hắn cũng không phải Trịnh Xá, nghĩ ngợi cả nửa ngày cuối cùng vẫn sợ hãi âm mưu bố cục của Sở Hiên mà chỉ dám nói là mình chạy trốn.

Tiêu Hoành Luật lập tức đỡ khóc đỡ cười, hắn coi như đã nhìn ra được, uy thế của Sở Hiên trong Trung Châu đội thật sự đã tích lũy rất sâu, trong thời gian ngắn căn bản khó có thể lay chuyển được quyền lực của Sở Hiên, hơn nữa Sở Hiên đúng là có chân tài thực học, tuy nhiên vẫn còn kém hắn một chút, dù sao thì bố cục nào Sở Hiên nghĩ ra hắn cũng đều tính được, hơn nữa hắn còn tính tới một hậu chiêu mà Sở Hiên không ngờ tới.

Sở Hiên tiếp tục nhìn La Cam Đạo nói:

- Không phải bày bố cục gì, chỉ có hai chỗ cần đến người, một là tìm kiếm nơi robot tập trung trên quy mô lớn, với tốc độ robot của người có thể trong thời gian cực ngắn tìm kiếm khắp nước Mỹ, vì thế chuyện thứ nhất chính là cần người cùng Trịnh Xá chia làm hai đường thăm dò toàn nước Mỹ. Bên Trịnh Xá có thể đưa Chiêm Lam đi cùng, sử dụng quét hình tinh thần lực kiểm tra một thành phố, chỉ có người là sẽ có chút phiền toái, người phải tới mỗi thành phố thì tốn mấy phát vào trung tâm. Đối phương thấy người cũng là robot thì nhất định sẽ tiến ra, nếu như trong thành phố đó có rất đông robot tồn tại thì bọn chúng chắc chắn sẽ điên cuồng tấn công người...

La Cam Đạo lại thở ra một hơi, nói:

- Cái này cũng không tính là nguy hiểm, dù gì VF-00 Phoenix của ta cũng có hệ thống phun điện, tốc độ bay so với Goblin glider phóng điện còn nhanh hơn. Nói như vậy chỉ cần có thể dẫn dụ robot ra, xem thử số lượng robo tối đa của thành phố là được phải không?

Sở Hiên lắc đầu đáp:

- Không sai, hệ thống phun điện đúng là có thể giúp người chạy xa trong nháy mắt, nguy hiểm chính thức không phải chuyện này mà là... Bức xạ, người còn nhớ tia phóng xạ của Allspark không? Đừng nói là robot của người, dù là xe máy bình thường cũng sẽ biến thành robot, nếu như nói đó thật sự đang cất giấu Allspark, robot của người tới gần Allspark, người đang ngồi bên trong sẽ...

La Cam Đạo nhất thời không nói được tiếng nào, chỉ biết trợn tròn mắt ngây ngốc nhìn Sở Hiên, không chút cử động...

484. Vẫn Chưa Từ Bỏ Hy Vọng... (4)

Khi đến căn cứ số một thì đã tới hoàng hôn, nhìn căn cứ này tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, bởi vì đây tuyệt đối là một căn cứ quân sự hiện đại, chẳng những có sân bay, doanh trại nguyên vẹn không hư hỏng, mà còn có khu vực lều bạt dân dụng cùng tòa nhà nghiên cứu công nghệ cao. Càng khiến người ta vui mừng là ở đây còn có một số vũ khí kỹ thuật cao như trực thăng vũ trang hoặc xe tăng chủ chiến tối tân nhất, những thứ này không ngờ lại không bị biến thành robot, vì thế khi hai chiếc Goblin glider còn cách rất xa đã có mấy máy bay chiến đấu bay tới, có điều hai bên đã thông báo tin tức trước nên những máy bay này chỉ cẩn thận hộ vệ bên cạnh, theo sau glider bay về căn cứ.

Căn cứ số một ở trong một dãy núi, địa hình nơi này cũng đặc biệt, giữa một đám núi lại có một bình nguyên, hơn nữa còn có một con sông nhỏ chảy qua, vì thế tại căn cứ số một không chỉ đóng quân rất đông mà số lượng dân chúng cũng rất nhiều, về cơ bản tất cả người dân còn sống sót của mấy thành phố xung quanh đều ở tại đây, đại khái khoảng hơn hai triệu người, khiến cho bình nguyên vốn rộng rãi nhất thời lúc nhúc toàn người.

Cũng may nhờ nước Mỹ trước khi Transformers bắt đầu vốn là đầu tàu thế giới, mặc dù trải qua thảm họa lần này hơn 99% số thành phố lớn đã bị hủy diệt hoàn toàn nhưng lạc đà chết đói còn to hơn ngựa, dự trữ

chiến lược mà quốc gia cất giấu cùng dữ trữ của một số thành phố nhỏ và thị trấn, cái khác không dám nói, một căn cứ mấy triệu người trong thời gian ngắn vẫn sống được khá ổn.

Nhưng chính phủ Mỹ cũng rất đau đầu, không chỉ nước Mỹ mà tất cả cấp cao chính phủ toàn thế giới đều đau đến vỡ đầu, mặc dù nước Mỹ chịu thiệt hại nghiêm trọng nhất, cơ hồ tới mức diệt quốc nhưng những quốc gia khác cũng chẳng thoải mái gì. Trong các thành phố lớn liên tục có robot mới sinh ra, vũ khí máy móc công nghệ cao thì lại không dám dùng, số lượng robot càng ngày càng đông, còn con người thì chết một người là thiếu một người, nếu tiếp tục tình trạng này, theo tính toán của máy tính, sau khoảng một năm nữa loài người sẽ tuyệt diệt.

Nhân loại đã sắp diệt vong...

Trong lúc nào khác thì đây chỉ là một câu nói tưởng tượng, ví dụ như trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, trong phim hoặc game hoàn toàn có thể xuất hiện câu này. Trong thực tế nhân loại sắp diệt vong chỉ là một lời than thở trước hoàn cảnh, trước tự nhiên, trước lo lắng về vũ khí hạt nhân mà thôi, dù là người bị quan đến mấy cũng không cho rằng loài người sẽ chết hết trong vòng một năm, nhưng tình huống như vậy đã thực sự xuất hiện, hơn nữa thời gian đã bắt đầu đếm ngược, nhân loại sắp diệt vong...

Cho nên mới càng làm tăng sức nặng của nhóm Trịnh Xá, nếu như những gì họ nói là thật thì những chuyện khác tạm thời chưa nói, ít nhất là trong tương lai loài người cũng sẽ không tuyệt diệt như dự đoán. Không chỉ như vậy, con người còn từ thế yếu dần dần trở nên giằng co với robot, thậm chí trong mấy chục năm ngắn ngủi đã tạo ra được kỹ thuật thời gian, một số nhân vật chính trị hiểu rõ nội tình đều phải cảm thán, chiến tranh quả nhiên là động lực tốt nhất cho tiến bộ khoa học kỹ thuật.

Sau khi mấy người Trịnh Xá từ trên glider hạ xuống, lập tức đã có hơn một nghìn binh sỹ giới nghiêm toàn

"Thật sự rất bất đắc dĩ, nếu chỉ là suy luận phân tích không thôi, đứng ở cùng vị trí với Sở Hiên, lấy được cùng số lượng tin tức để phân tích... Ta nghĩ dù với trí thông minh của người đi nữa cũng có thể thấy được chút mảnh khoe..."

"Này, nói cho rõ ràng xem, dù với trí thông minh của ta đi nữa là thế nào! Chẳng lẽ trí tuệ của ta thật sự kém cỏi vậy sao?"

Trịnh Xá lập tức nổi giận, quát lên trong ý thức.

"....Người hy vọng có thể dùng cơ bắp mà suy luận sao?"

Tiêu Hoành Luật khoát tay nói:

"Nếu chỉ là phân tích, người đứng cạnh hẳn chắc chắn là sẽ thấy rất rõ ràng, đương nhiên, trừ phi hẳn đem cả người phe mình tính toán cả vào trong bố cục... Nếu không trình độ tính toán, bày bố như vậy ta có thể phân tích ra rất rõ ràng, nhưng phân tích và làm là hai chuyện khác hẳn nhau... Ta có thể nghĩ tới chuyện vũ khí hạt nhân, cũng có thể nghĩ tới chuyện nhất định phải trộm được mật mã này, nhưng có lẽ ta không thể làm tới mức tùy tâm sở dục thiết kế bố cục như vậy. Hơn nữa ngay từ đầu đã tính toán, hẳn là ngay từ lúc hẳn muốn người lấy thân phận chiến sỹ tương lai đã bắt đầu tính kế, chuyện như vậy ta không làm được..."

Trịnh Xá hạ hỏa xuống, cười nói:

"Không sao cả, người có thể làm tới mức như người đã là rất rất ít rồi, người ít nhất cũng đứng trong hàng ngũ năm người thông minh nhất các tiểu đội luân hồi, nhưng người như Sở Hiên thì ta đã gặp qua bao nhiêu người cũng chỉ có một mình hẳn, cái này không thể so sánh..."

Tiêu Hoành Luật lại cười lạnh nói:

"Sao người biết ta nhất định sẽ kém hẳn? Hừ, chúng ta cứ xem tiếp đi, tư duy nhanh không nhất định là đại biểu cho sự vượt trội, hẳn nghĩ tới mật mã vũ khí hạt nhân, ta chẳng lẽ lại không thể nghĩ tới thứ khác? Chúng ta cứ đi rồi biết!"

"Nói như vậy, Tiêu Hoành Luật quả nhiên là có kế hoạch gì đó? Chỉ hy vọng hai người bọn họ sẽ không vì cố thể hiện tài trí mà làm liên lụy tới đoàn đội.... Khốn thật, các đội các muốn có một trí giả như vậy mà không được, Trung Châu đội chúng ta thì lại vì có thêm một trí giả mà đau đầu, đúng là có phúc mà không được hưởng..."

Trong lòng Trịnh Xá thầm nghĩ, theo thang máy không ngừng đi xuống, mọi người đã từ tầng lầu phòng hội nghị xuống sâu dưới đất mấy trăm mét, mà thang máy vẫn còn đang tiếp tục đi xuống. Mấy chục giây sau động cơ mới kích một tiếng, dừng lại, tiếp đó cửa mở ra, bên ngoài thang máy là vô số nhân viên đang bận rộn liên tục, có quân nhân, có học giả, cũng có người mặc trang phục bình thường, từ thang máy nhìn ra nơi đây thuần túy là một quảng trường khổng lồ, xung quanh cũng có khá nhiều lối đi nhưng so với quảng trường này thì rất nhỏ bé.

Ngoài ra, nhóm Trịnh Xá còn nhìn thấy "hy vọng" cuối cùng của loài người, có lẽ đây mới đúng là một loại hy vọng. Đó là hai robot đã hư hỏng quá nửa nằm giữa quảng trường, trong đó một robot thể tích rất lớn, nhìn hình dạng hẳn là thủ lĩnh Autobot Optimus Prime, robot kia thì nhỏ hơn khá nhiều, thân màu vàng sáng, có lẽ là Bumblebee. Hai robot mặc dù toàn thân hư hỏng nhưng vẫn có thể cử động cùng nói chuyện, hai Autobot này không ngờ vẫn còn sống.

Tổng thống tạm quyền của nước Mỹ Aslan Roosevelt thở dài nói:

- Đây là hy vọng cuối cùng của loài người, hai Autobot còn sống sót, chính khối năng lượng Energon trong ngực họ bảo vệ căn cứ này, giúp nó không chịu ảnh hưởng từ bức xạ của Allspark. Ở căn cứ số hai còn có một Autobot khác, ba người họ trong trận chiến tranh đoạt Allspark với Decepticon mặc dù trọng thương cùng tiêu diệt rất nhiều robot Decepticon nhưng cuối cùng vẫn hoàn toàn thất bại, Allspark bị mất, Autobot gần như bị tiêu diệt toàn bộ...

Sở Hiên gật đầu nói:

- Như vậy vấn đề an toàn cho vũ khí của chúng ta đã được giải quyết, những Autobot này chắc chắn là có cách bảo vệ cho vũ khí, ít nhất là có thể bảo đảm an toàn cho một lượng nhỏ vũ khí... Bây giờ chỉ còn lại một vấn đề, làm thế nào tìm được căn cứ của Decepticon? Đoạt lại Allspark hoặc là triệt để phá hủy.

Aslan thở dài nói:

- Cái đó thì không nghĩ ra được cách nào, chỉ có thể để quân đội dùng hết khả năng phái lính trinh sát ra, nhưng kết quả cuối cùng của các trinh sát này rất có thể sẽ là... Ai, tóm lại các vị cứ đi gặp Optimus trước đã, có lẽ mọi người có thể thương lượng được biện pháp gì đó, hơn nữa ba Autobot này, rất có thể họ sẽ...

Aslan cũng không nói hết câu, chỉ liên tiếp thở dài rồi quay người đi về phía hai Autobot. Hơn mười người đi tới cạnh Optimus Prime, người ông ta đầy thương tích, thậm chí hai chân cũng biến mất, Optimus ngẩng đầu nhìn mọi người, thậm chí còn rất lễ độ cất tiếng chào Aslan.

Sau khi Aslan kể vấn đề vũ khí của mấy người Sở Hiền ra, Optimus lập tức trầm mặc, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Lấy nguồn năng lượng Energon trong ngực tôi ra, dùng nó bức xạ vũ khí của các vị một lần, năng lượng ôn hòa của Autobot có thể ngăn cản năng lượng điên cuồng của Decepticon, chỉ có như vậy mới có thể mang vũ khí tới gần bọn chúng...

Bumblebee ở bên cạnh đột nhiên nói:

- Không được, nếu cứ như vậy anh sẽ chết mất!

Optimus nhìn sang Bumblebee rồi đột nhiên cúi đầu nhìn mấy người Trịnh Xá nói:

- Từng có một cậu bé loài người cùng chúng tôi kề vai chiến đấu, dù đến lúc nguy hiểm nhất, tuyệt vọng nhất cậu ta vẫn không giao Allspark cho Megatron, đến cuối cùng lại là chúng ta đã phụ sự kỳ vọng của cậu ấy, khiến cái chết của cậu ấy phải uổng phí. Lúc đó cậu ta từng nói Không có hy sinh, không có thắng lợi, câu nói này, bây giờ tôi cũng muốn nói, không có hy sinh, không có thắng lợi... Những con người dũng cảm, hãy phá hủy Allspark đi, đừng để con người phải gánh chịu sai lầm của robot chúng tôi... Bumblebee, tôi rất vui vì được cùng làm việc với anh, những người bạn đã hy sinh, tôi không thể để sự hy sinh của họ phải uổng phí!

486. Tìm Kiếm Cùng Đánh Cắp Mật Mã (2)

Optimus Prime muốn hy sinh bản thân để thành toàn cho loài người nhưng không phải nói hy sinh là có thể để hẳn hy sinh luôn, dù sao thì hẳn cùng Bumblebee cũng phải bảo vệ căn cứ này. Theo như hẳn nói thì, nguồn năng lượng Energon trong ngực mỗi robot đều là một spark thu nhỏ, chỉ là không kỳ diệu được như Allspark, nhưng cũng có thể sinh ra một loại phóng xạ, khiến máy móc xung quanh tiến vào trạng thái bảo vệ bức xạ, không bị phóng xạ của Allspark biến đổi.

-Theo như Optimus nói, bức xạ cũng chia làm hai tính hướng, giống như chúng ta gọi là một âm một dương vậy. Nếu phóng xạ của Autobot là dương thì phóng xạ của Decepticon là âm, do đó nếu hai bên lại gần nhau thì dù đối phương biến thành xe cộ hoặc vũ khí cơ giới khác cũng có đều có thể cảm ứng được. Nói cách khác, sau khi vũ khí công nghệ cao của chúng ta được năng lượng của Autobot bức xạ, kế hoạch đánh lén cơ bản có thể hủy bỏ, đến lúc đó dù tìm được đại bản doanh của Decepticon thì chúng ta cũng chỉ có thể dùng tên lửa hạt nhân công kích sau đó tiến hành cường công. Cứ như vậy, tính số liệu tối thiểu thì có lẽ chúng ta cũng phải ngạnh chiến một nghìn robot Decepticon hoặc càng nhiều hơn, trận chiến này chúng ta khó mà chịu đựng nổi, do đó...

-Phải tiến hành tác chiến nhử mồi.

Sở Hiền nhìn những người trước mắt, vừa ăn chuối tiêu vừa nói.

Trịnh Xá kỳ quái nhìn quả chuối trong tay Sở Hiền, trong đầu thầm nghĩ tên khốn này sao lại đổi sang ăn chuối tiêu? Bất quá đây là chuyện ngoài lề, vấn đề liên quan đến sự sinh tồn của đoàn đội hẳn vẫn phải hỏi rõ ràng, vì thế hẳn lập tức nói:

- Có người làm mỗi nhữ, kéo phần lớn robot Decepticon rời khỏi chỗ Allspark, chuyện như vậy ta có thể hiểu được, cho nên cái này càng cần hai người người cùng Tiêu Hoành Luật bàn bạc kỹ càng, xem xem làm thế nào sắp xếp hoàn hảo kế hoạch lần này. Ngoài ra còn một chuyện nữa, đó là liên quan tới Optimus Prime...

Trịnh Xá ngó nghiêng xung quanh, có chút xấu hổ cười nói:

- Không nói dối mọi người, kỳ thật trước khi xem Transformers người đồng ta từng xem cả anime Transformers, từ bé ta đã rất sùng bái Optimus, đến khi hắn chết trong phim thì từ đó về sau ta cũng không xem Transformers nữa, vì thế ta muốn...

Sở Hiên phát tay nói:

- Kỳ thật, muốn cứu Optimus cũng không khó, phóng xạ cũng là một loại năng lượng, mà năng lượng vừa khéo là thứ trước mắt chúng ta có thể khống chế tốt nhất.... Lấy được chiếc nhẫn tối cao, nội lực của người hoàn toàn có thể chuyển hóa thành phóng xạ, thậm chí còn có thể chuyển đổi thành hình thức bức xạ của Decepticon, chỉ tiếc là chúng ta không có cách nào lấy được hình thái của loại phóng xạ này. A... Ta hiểu rồi.

Sở Hiên đột nhiên lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, bóp bóp trán khẽ lẩm bẩm.

Đã lâu lắm rồi Trịnh Xá không nhìn thấy động tác đó của Sở Hiên, hắn cơ bản đều vô thanh vô tức đã hiểu rõ mọi chuyện, rất ít khi lộ vẻ đột nhiên bừng tỉnh như vừa rồi, mặc dù Trịnh Xá cũng không biết hắn rút cuộc là nghĩ ra được chuyện gì.

-Đây là tác phẩm của Thánh nhân tầng thứ năm, giống cái mặt nạ người lấy được lúc trước, đều là đồ do Thánh nhân tầng thứ năm chế tạo ra, chỉ là cũng đều không phải sản phẩm trọn vẹn. Nói như, những đạo cụ kịch bản chúng ta lấy được rất có thể cũng đều là sản phẩm như vậy, ví dụ như chiếc nhẫn tối cao chuyển đổi năng lượng, mặt nạ vàng có thể để người mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư thể nghiệm sức mạnh của tầng thứ năm, cùng cả Ngọn giáo của thần Osiris, Vòng tay của thần Anubis, xét đến cùng đều là vũ khí hoặc vật phẩm lấy khống chế năng lượng làm chủ, mà Thánh nhân muốn nói với chúng ta cái gì... Có lẽ chúng ta ngay từ đầu đã hoàn toàn sai! Chúng ta đều sai lầm rồi! Có lẽ, Chủ Thần không gian căn bản không phải trại huấn luyện do các Thánh nhân xây dựng nhằm tạo ra Thánh nhân mới... Có lẽ, đây là nơi dung thân cuối cùng mà họ xây dựng để lưu lại di ngôn?

Tiếp đó Sở Hiên lại nhíu mày, dù với trí tuệ của hắn đi nữa, muốn từ chút tin tức hiện có trong tay để tìm được chân tướng thì đã không phải chuyện sinh vật có thể làm được, trừ phi là "thần" toàn tri toàn năng. Nhưng Sở Hiên tốt xấu gì cũng cần có tin tức mới có thể suy luận được tới chân tướng, vì thế nhất thời hắn bị thông tin này làm khó.

-Thánh nhân đến cùng là muốn nói cho chúng ta biết cái gì? Chiếc nhẫn, Ngọn giáo thần Osiris, mặt nạ vàng, cùng cả tu chân có thể liên quan đến sự diệt vong của Thánh nhân, rút cuộc là các Thánh nhân muốn nói với chúng ta cái gì?

Mất thấy lông mày Sở Hiên càng lúc càng nhíu chặt, Trịnh Xá vội vàng nói:

- Việc này tạm thời bỏ qua, trước tiên cứ nói đến chuyện chúng ta đang phải đối mặt đã. Nếu vấn đề Optimus đã được giải quyết thì vấn đề của chúng ta hiện tại là thế nào hoàn thành kế hoạch nhữ mỗi, hơn nữa nếu làm mỗi thì chắc chắn là sẽ cực kỳ nguy hiểm, thực lực không đủ căn bản không thể hoàn thành. Việc này tốt nhất là giao cho ta, thực lực của ta hẳn là có thể hoàn thành nhiệm vụ này...

Sở Hiên lại dứt khoát phản đối:

- Không được, sức cận chiến của người cực kỳ quan trọng, khi tiến hành đột kích tác chiến cần phải dùng tới. Người đại khái phải đối mặt mới mấy chục robot Decepticon hoặc càng nhiều hơn điên cuồng ngăn cản, nhiệm vụ của người là đánh bại bọn chúng đoạt lấy Allspark, cho nên người làm mỗi nhữ không thể là người, nhân tuyển cho nhiệm vụ này....

"Mẹ kiếp, không cần nói, chắc chắn là ta, Sở Hiên tên khốn này không biết là hận ta đến mức nào, lần nào cũng để tam làm khó ta..."

La Cam Đạo đang thăm oán hận thì sở Hiên lại quay sang Tiêu Hoành Luật nói:

- Nhiệm vụ mỗi nhữ này giao cho người, người có thể lựa chọn người thích hợp trong đội, ngoại trừ Trịnh Xá, Zero, Chiêm Lam ra, người được phép chọn ra ba trong số những người còn lại. Những chuyện khác ta mặc kệ nhưng nhất định phải tiến hành tấn công trong vòng một tiếng đồng hồ sau khi tên lửa hạt nhân công kích, phải dẫn được trên 70% số robot ra ngoài. Đây là nhiệm vụ của các người nên ta không quan tâm tới quá trình nhưng khi đội ngũ bọn ta tiến hành tập kích thì số lượng robot bảo vệ Allspark không thể vượt quá 30% tổng thể, đã hiểu chưa?

Những lời này mang chút tác phong quân đội, không cần biết người sắp xếp thế nào, chỉ quan tâm tới kết quả ra sao, mà Tiêu Hoành Luật cũng lập tức đáp ứng.

Sở Hiền nhìn Trịnh Xá đang muốn nói lại thôi, hần quả quyết nói:

trúc là sắt thép, bốn phía xung quanh thành phố là bốn tòa tháp bằng thép lớn cao đến mấy trăm mét, toàn bộ cứ điểm đều được tạo thành bằng sắt thép.

-Diện tích bao nhiêu?

Sở Hiền nhíu mày hỏi.

La Cam Đạo lắc đầu đáp:

- Diện tích cụ thể chưa kịp nhìn kỹ, có điều theo quy mô bên ngoài thì căn cứ này cũng không lớn lắm, so với thành phố St.Louis ban đầu thì nhỏ hơn một chút, xung quanh còn có một số khu vực đổ nát của thành phố còn chưa được dọn dẹp hết. Tuy nhiên, khi ta tới gần thành phố này thì từ bên trong robot đổ ra đồng nghìn nghịt, thật sự phô thiên cái địa, mặc dù phần lớn robot không thể biến hình nhưng số lượng đạn truy tìm từ dưới đất phóng lên cực nhiều, cũng may là lúc đó ta còn cách mặt đất mấy trăm mét, tác dụng của vòng cổ long tinh cũng rất tốt, nếu không chỉ vài giây là đã bị bắn thành mảnh vụn rồi.

-Lúc đó ta liền biết mình đã tìm được căn cứ của Decepticon, nhưng không đợi ta phim mở hệ thống phóng điện chạy trốn, từ phía dưới trụ sở đột nhiên có mấy trăm máy móc phi hành bắn ra, có trực thăng, có máy bay chiến đấu, còn có cả mấy robot không ngờ biến được thành tàu vũ trụ. Sức tấn công của đám robot bay này rất mạnh, lượt bắn đầu tiên toàn là loại đạn năng lượng hạt, mỗi viên to bằng quả bóng rổ, bắn trúng vòng bảo vệ lập tức nổ tung. Chỉ một hai giây, năng lượng dự trữ trong robot đã chỉ còn lại một nửa, sau đó sử dụng hệ thống phóng điện điên cuồng chạy trốn, bây giờ trong robot chỉ còn lại tối đa khoảng 10% đến 20% năng lượng.

Trong lúc nói La Cam Đạo vừa kinh hãi vừa cảm thán, nhưng nội dung câu chuyện lại khiến tất cả mọi người phải nhíu mày, Trịnh Xá hỏi:

- Có nhiều robot biến hình như vậy sao? Theo kịch bản gốc tối đa chỉ có mấy tên Decepticon, cho dù sau đó bọn chúng kêu gọi thêm nhiều Decepticon khác từ vũ trụ tới thì cũng không thể nhiều đến thế chứ? Mấy trăm robot có thể biến thành trạng thái bay?

Uy lực của robot Decepticon vốn có so với robot do Allspark bức xạ tạo ra hoàn toàn khác biệt nhau, một là lớp vỏ kim loại bên ngoài khác nhau, hai là vũ khí sử dụng khác nhau. Vũ khí mà robot do bức xạ tạo ra sử dụng vốn là vũ khí của trái đất, ví dụ như súng máy, tên lửa chống tăng cỡ nhỏ các loại, còn Decepticon vốn là sinh vật máy móc đến từ ngoài hành tinh, vũ khí chúng sử dụng là vũ khí năng lượng cùng đạn uy lực cao, hơn nữa còn có khả năng biến hình tăng tính cơ động, một robot Decepticon có thể đối kháng với mấy chục robot thông thường.

Tiêu Hoành Luật lại lắc đầu nói:

- Kỳ thật đây là chuyện tất nhiên, ách, hình dung thế nào bây giờ? Trước hết nói về xuất xứ của Decepticon nhé, theo như kịch bản phim mà ta xem... Không phải kịch bản anime Transformers, dù sao thì chúng ta hiện tại cũng đang ở trong thế giới phim điện ảnh, vì thế cứ lấy kịch bản phim điện ảnh làm chuẩn đi. Xuất xứ của robot Transformers bắt nguồn từ sự tồn tại của nguồn năng lượng vô hạn Allspark, mà phóng xạ của nó có thể khiến máy móc thiết bị của loài người biến thành robot, vậy thì hành tinh Cybertron của các robot không phải cũng sẽ biến thành robot giống như thế sao? Nếu đã đều là robot, tại sao robot bị bức xạ biến hình trên trái đất lại yếu còn robot ngoài hành tinh lại mạnh? Chẳng lẽ chỉ vì vốn vẹn bởi tài liệu kim loại tại hai hành tinh khác nhau? Như thế cũng không thể giải thích được, tối đa chỉ là lớp vỏ ngoài khác nhau thôi, vũ khí khác biệt, không thể biến thành hình thái khác, đó mới là chênh lệch giữa robot trái đất do bức xạ tạo thành và robot ngoài hành tinh, mà ý kiến của ta là...

-....Sự mạnh yếu của đám robot này có liên quan đến bức xạ của Allspark, càng tiếp xúc lâu với Allspark, thực lực của robot càng mạnh mẽ, mặc dù chỉ là suy đoán nhưng có thể giải thích được cho vấn đề ta đặt ra lúc trước, khác biệt thực lực giữa hai bên. Đồng thời, nó còn có thể giải thích một vấn đề khác, đó là tại sao lại đột nhiên xuất hiện mấy trăm robot có thể biến hình, bởi vì chúng đã lấy được Allspark khá lâu, thời gian này đủ để một số robot tinh nhuệ trong số chúng tiến hóa.

Tiến hóa, giống như con người mở cơ nhân tố không ngừng mạnh lên, những robot này không ngờ cũng trải qua quá trình như vậy. Mặc dù là dựa vào tác dụng của ngoại lực nhưng cũng đủ khiến người ta phải kinh ngạc, như vậy, chỉ cần thời gian tiếp tục trôi đi, đến cuối cùng sẽ xuất hiện hàng chục triệu robot có

khả năng biến hình, thậm chí siêu cấp robot càng đáng sợ hơn, cứ như thế, đám robot ngoài hành tinh này lại càng thêm không thể chiến thắng.

Trịnh Xá thở dài nói:

- Chủ Thần vẫn là như vậy, sắp xếp cho chúng ta một chỗ nhìn qua có vẻ không hề nguy hiểm, giống như bộ phim Alien 1 chúng ta phải đối mặt lúc trước vậy, chỉ cần đi theo Alien cùng trở về trái đất, lúc đó chúng ta cơ bản có thể bình yên sống sót, nhưng theo thời gian Alien sinh sản, tối đa là mấy năm sau chúng ta sẽ bị cả biển Alien nuốt chửng. Tình huống hiện tại cũng như vậy, chúng ta tùy tiện kiếm một nơi trên trái đất ẩn cư, sau đó không ngừng rèn luyện sức mạnh, một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm, nếu cho ta hai mươi năm rèn luyện cùng ngưng luyện nội lực, không biết chừng ta thật sự có thể trở thành người tu chân, đến lúc đó còn sợ robot nào nữa? Chỉ là đến lúc đó số lượng robot sớm đã đạt đến mức vô cùng kinh khủng, hơn nữa trải qua hai mươi năm bức xạ tiến hóa, thực lực của mấy tên Decepticon tối cao như Megatron sẽ đạt tới mức độ kinh khủng đến thế nào đây?

Những câu này của Trịnh Xá cũng là suy nghĩ của phần lớn mọi người, mặc dù Chủ Thần không quy định thời gian hạn chế để hoàn thành bộ phim kinh dị lần này, nhưng tình hình trước mắt đã sáng tỏ, nếu thật sự đúng như phong đoán của Tiêu Hoành Luật ở thế giới này bọn họ càng đợi lâu càng nguy hiểm. Chỉ cần trải qua mấy tháng bức xạ nữa thì có trời mới biết sẽ có bao nhiêu robot cao cấp xuất hiện, không bằng bây giờ nhân lúc số lượng robot cấp cao còn ít, lợi dụng đầu đạn hạt nhân tấn công, sau đó mọi người tiến hành kế hoạch nhử mồi rồi lại lấy Trịnh Xá làm chủ lực tiến hành tập kích bất ngờ, đây mới là chuyện quan trọng nhất họ phải hoàn thành.

Nếu mọi chuyện đã được bàn bạc xong, căn cứ chính của Decepticon đã tìm được, mật mã khống chế vũ khí hạt nhân của nước Mỹ đã nằm trong tay, tiếp tục trì hoãn nữa chỉ khiến robot Decepticon càng mạnh thêm, vì thế mọi người lập tức cáo từ chính phủ Mỹ rời đi. Theo Sở Hiền ra hiệu, Trịnh Xá cũng không dấu giếm, nói rõ vị trí căn cứ của Decepticon, hơn nữa còn trình bày cáo từ Optimus Prime và Bumblebee. Đương nhiên, trong lòng Trịnh Xá thật sự muốn chữa trị lại cho hai Autobot này, chỉ là năng lực của hắn không thể làm được cho nên chỉ có thể tiếc nuối từ biệt hai robot.

-Không có hy sinh, sẽ không có thắng lợi... Nhưng có đôi lúc, hy sinh sẽ khiến người ta quá đau khổ, nếu như có thể không hy sinh mà giành được thắng lợi thì tốt quá.

Khi rời đi, Trịnh Xá khẽ thì thầm nói.

Do thực lực Decepticon quả thật rất kinh khủng, chưa cần nói đến cả chục triệu robot phổ thông, chỉ riêng mấy trăm robot có khả năng biến hình đã rất khủng bố rồi. Cho dù mọi người có vòng cổ long tinh bảo vệ nhưng đối mặt với số lượng cùng hỏa lực áp đảo tuyệt đối, xác suất sống sót vẫn thấp đến đáng thương, vì thế chưa định kế cẩn thận, họ căn bản không dám vội vã tấn công.

- Đến đây là được rồi, chỗ này còn cách trụ sở căn cứ hơn một trăm kilomet, sử dụng hệ thống phóng điện của Goblin glider tối đa chỉ mất vài phút. Tình huống cơ bản là như vậy, để triển khai kế hoạch nhử mồi, Tiêu Hoành Luật, các người chờ tại phía tây, đến khi dẫn dụ được một lượng lớn robot có thể tùy ý bay về hướng tây, còn bọn ta sẽ chờ tại phía đông, chỉ cần các người dẫn dụ hẳn đám robot ra xa, nhiệm vụ còn lại cứ giao hết cho bọn ta.

Sở Hiền nhìn Tiêu Hoành Luật nghiêm túc nói.

Tiêu Hoành Luật ngắt ngắt tóc trán, cẩn thận hỏi:

- Thời gian thì sao? Thời gian tiến hành kế hoạch? Phải hoàn thành trong vài ngày?

- Việc này không có quy định cụ thể, do mật mã vũ khí hạt nhân bình quân cứ năm ngày thay đổi một lần, trong vòng năm ngày ta sẽ không khởi động mã virus, do đó sau năm ngày các người tùy cơ chờ đợi. Sau khi ba quả bom khinh khí luân phiên công kích, trong vòng sáu tiếng đồng hồ các người phải tiến vào địa điểm oanh kích tiến hành thăm dò công kích. Phóng xạ hạt nhân từ bom khinh khí ít nguy hiểm hơn bom nguyên tử nhiều, hơn nữa cho dù có bị phóng xạ nhiễm vào thì khi trở lại Chủ Thần không gian hoàn toàn có thể chữa trị hoàn toàn nên các người không cần quá quan tâm đến vấn đề này. Đương nhiên, để dự phòng phóng xạ hạt nhân có thể gây nguy hiểm, đây là ba tấm Tấm Thanh đạo phù, khi các người tiến vào trung tâm phóng xạ thì dán vào người.

Sở Hiên bình thần nói, nhìn qua hần thuần túy chỉ như đang dạo vầy.

Tiêu Hoành Luật lựa chọn hai người Bá Vương cùng Triệu

Anh Không, bọn họ một xa một gần, vũ khí một kỹ thuật cao một ma pháp truyền thuyết, mà Tiêu Hoành Luật sau khi tiêm Progenitor virus cũng đã mở cơ nhân tỏa, hoàn toàn có thể sử dụng Goblin glider, chỉ cần hai người họ sử dụng kế hoạch như mỗi xong sẽ sử dụng gilder mang họ cùng bỏ chạy.

Tiêu Hoành Luật không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn Sở Hiên yên lặng gật đầu rồi ngắt ngắt tóc trầm tư.

”Tổng thống Mỹ chắc là đã nhận được thiệp mời và tín hiệu ta nhân được? Như vậy muộn nhất là trong vòng một tuần quân đội có thể bao vây xung quanh đây, sau đó dựa vào cửa ngầm Sở Hiên để lại trong bố cục trước... Chỉ cần vũ khí hạt nhân bắt đầu công kích, kế hoạch của ta sẽ có thể thuận lợi triển khai, tiếp đó... Trung Châu đội chúng ta chắc chắn có thể hoàn toàn yên ổn hoàn thành nhiệm vụ phim kinh dị lần này, hừ, đến lúc đó mới cho người biết, ta tuyệt đối không phải loại vô dụng!”

Tiêu Hoành Luật nghĩ tới đây nhất thời mỉm cười, liếc nhìn Sở Hiên rồi lại nhìn về tòa tháp kim loại mơ hồ như ẩn như hiện phía xa... Còn vài ngày nữa, rồi tất cả sẽ trở thành cát bụi!

một phát ốm

489. Xếp Đặt Cùng Bị Xếp Đặt (1)

Trong vòng năm ngày, ai cũng đều không thoải mái, mặc dù ẩn nấp cách cứ điểm sắt thép kia rất xa nhưng mọi người vẫn cảm thấy bị uy hiếp, bởi vì cứ hai tiếng sẽ có một nhóm robot tuần tra qua vị trí họ, mấy lần suýt bị bọn chúng phát hiện khí tức Autobot trên người, bắt buộc dĩ mọi người chỉ có thể lùi thêm 50km nữa, lúc này đến cả thông tin giữa hai đội cũng cực kỳ khó khăn.

- Sở Hiên, người rút cuộc là đang nghĩ tới chuyện gì vậy?

Trịnh Xá vừa cười đồng lửa vừa tò mò hỏi:

- Tuy chỉ là trực giác của ta nhưng ta vẫn cảm thấy người hình như vẫn đang bày mưu tính kế chuyện gì đó, hơn nữa Tiêu Hoành Luật tựa hồ cũng đang suy tính, hai người các người rút cuộc là đang muốn là cái gì? Phải hiểu là không cần biết các người thông minh đến thể nào, cũng vẫn cứ là một thành viên của Trung Châu đội, không nên tùy ý ngoan cố tính kế như vậy.

Sở Hiên quay đầu lại liếc nhìn Trịnh Xá nhưng lại không nói gì, tiếp tục ăn thức ăn, sau khi đến căn cứ quân sự hần thuận tay mang theo rất nhiều chuối tiêu.

Trịnh Xá thấy Sở Hiên không nói chuyện, nhất thời cũng có vẻ rất bất đắc dĩ, vì thế hần chỉ có thể quay sang những thành viên khác trao đổi mấy câu, đặc biệt là với Chiêm Lam, trong đó mấu chốt là quét hình tinh thần lực của Chiêm Lam với cả căn cứ.

- Từ mặt đất xuống sâu năm mươi mét đã bị đào bởi cải tạo thành mấy tầng không gian, mỗi tầng đều lớn hơn cứ điểm trên mặt đất, thậm chí lớn hơn cả thành phố St.Louis đã bị phá hủy, không gian sâu dưới năm mươi mét ta không thể thăm dò được, có cảm giác như bị che phủ...

Chiêm Lam nhắm mắt nói, không nghĩ rằng bên tai đột nhiên truyền tới một luồng hơi ấm, sợ đến nỗi phải mở bừng mắt ra, quả nhiên thấy Trịnh Xá đang ghé miệng vào tai nàng nói:

- Không cần phải liên tục sử dụng quét hình tinh thần lực, em cũng nói thử xem giữa hai người bọn họ có thể xảy ra chuyện gì không.

Chiêm Lam kinh dị nhìn Trịnh Xá, khi thấy hần mỉm cười gật đầu nàng mới cúi đầu vuốt vuốt trán, rồi thì thào nói:

- Em nghĩ khả năng lớn nhất là bất đồng về sử dụng vũ khí hạt nhân, cũng có thể nói là hai bên đều tiến hành bố cục trên vũ khí hạt nhân, còn vấn đề chi tiết thì em không thể rõ ràng được. Lại nói tiếp, Tiêu Hoành Luật lựa chọn Triệu Anh Không, anh không cảm thấy đáng nghi sao?

- Đáng nghi?

Trịnh Xá cũng cảm thấy tò mò, kỳ quái hỏi:

- Cái gì đáng nghi?

- Triệu Anh Không là mấu chốt để họ đánh cắp mật mã hạt nhân, mặc dù em có thể khống chế người ta trong thời gian ngắn nhưng không thể như chuyên gia thôi miên trong tiểu thuyết, phim ảnh, âm thị một đoạn thông tin vào trong ý thức một người, để người đó mấy ngày sau lại tiến vào trạng thái thôi miên, chuyện như vậy em không thể làm được. Mà mật mã hạt nhân lại là mật mã động, mỗi lần lại sinh ra một dãy số hoàn toàn mới, vì thế muốn em dùng biện pháp khống chế để lấy được mật mã căn bản là không có khả năng, ần nấp, âm thầm di chuyển của Triệu Anh Không mới phù hợp với yêu cầu của họ nhất, chỉ cần để cô ấy lén vào trong lúc em đang khống chế tổng thống Mỹ, sau đó đưa đĩa CD chứa virus vào là được.

Chiêm Lam cười nói.

- Đúng thế, kế hoạch của Sở Hiên vốn là như vậy, việc này cũng không cần nghi ngờ gì nhiều phải không?

Trịnh Xá kỳ quái nhìn Chiêm Lam, nhưng lại thấy trên mặt nàng thoáng vẻ cười, hần đột nhiên bình tĩnh:

- Anh hiểu rồi, cái đĩa CD ấy vẫn luôn ở chỗ Triệu Anh Không, chỉ cô ấy mới biết Tiêu Hoành Luật có động tay động chân gì lên đó hay không, vì thế Tiêu Hoành Luật mới cố tình lựa chọn cô ấy, nếu không với thực lực cận chiến của Triệu Anh Không, khi làm mỗi nhử thật sự không thể có tác dụng như nhân tài lĩnh vực công nghệ cao như Bá Vương, Vương Hiệp, thậm chí cả La Cam Đạo điều khiển robot cũng hữu dụng hơn nhiều.

Chiêm Lam mỉm cười không đáp, chỉ có ánh mắt nhìn Trịnh Xá vẫn ôn nhu như nước.

Đã nghĩ thông suốt Tiêu Hoành Luật xếp đặt thiết kế như thế nào, cho dù vẫn chưa biết hần rút cuộc là đang làm cái gì nhưng nếu cả Triệu Anh Không cũng hỗ trợ hần hoàn thành bố cục này, hơn nữa còn che giấu đi thì có thể thấy Tiêu Hoành Luật hần là sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn tới đoàn đội. Dù sao hần cũng vẫn là một đứa bé, tuy thông tuệ dị thường nhưng dù gì cũng chịu ảnh hưởng từ tình cảm, muốn so tài mới người mạnh hơn mình một phen, chỉ cần hần không gây ảnh hưởng tới bản thân đoàn đội thì chuyện như vậy cứ để hần làm.

Chỉ là Chiêm Lam trước mặt...

Từ sau khi hồi sinh, Chiêm Lam có vẻ cực kỳ trầm mặc, ít nói, mặc dù Trịnh Xá lúc nào cũng có thể cảm giác được Chiêm Lam vô tình hay cố ý nhìn hần nhưng nhiều khi nàng chỉ là làm tròn bổn phận của mình, nhiệm vụ của tinh thần lực khống chế giả trong một tiểu đội luân hồi. Ngoài đó ra, nhiều khi Chiêm Lam thậm chí khiến người ta thiếu chút nữa thì quên mất sự tồn tại của nàng, kỳ thật căn bản không cần nói ra, Trịnh Xá cũng hiểu suy nghĩ của Chiêm Lam, nàng đang dùng cách này đóng chặt bản thân, khiến khoảng cách giữa hai người rộng thêm, cho đến khi trở thành người xa lạ...

Lúc này, ở một nơi cách xa nơi đóng quân của nhóm Trịnh Xá, ba người Tiêu Hoành Luật đang chờ đợi bên một bìa rừng, do không có tinh thần lực khống chế giả nên bọn họ còn rút lui ra cách xa căn cứ sắt thép hơn một chút, lại thêm Triệu Anh Không tinh thông kỹ xảo ần nấp nên ba người cũng không có khả năng bị phát hiện, lúc này họ đang ngồi bên đống lửa ăn chút thức ăn đơn giản.

- ...Nói như vậy, đĩa CD thật sự đã được truyền vào trong Cặp Đen?

Tiêu Hoành Luật nhìn Triệu Anh Không đang ngồi cạnh, hỏi.

Triệu Anh Không cũng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu đáp:

- Đĩa CD thật sự đã được đưa vào trong Cặp Đen, cả chương trình của Sở Hiên lẫn... Chương trình người ghi trong đĩa đều được cài vào trong đó.

Tiêu Hoành Luật thở hắt ra một hơi, nhưng vẫn tiếp tục hỏi:

- Vậy Sở Hiên có biết chuyện này không? Người có nói chuyện đĩa CD với hần không?

Triệu Anh Không ngừng đầu liếc nhìn hần rồi lạnh nhạt đáp:

- Những chuyện khác ta không nói nhiều, trước đây chúng ta đã hợp tác nhiều lần, chẳng lẽ ta lại là loại người lắm mồm lắm miệng sao?

Tiêu Hoành Luật thở phào, cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ là vì ta rất muốn kế hoạch lần này thành công nên mới nghi thần nghi quỷ như vậy. Ha ha ha, nếu Sở Hiên không biết ta làm chuyện này thì không phải lo lắng gì nữa, mai là bắt đầu ngày thứ năm, chờ đợi thôi, chờ bom khinh khí phát nổ...

So với Sở Hiên, thật sự người đầu tiên mà Triệu Anh Không hợp tác chính là thằng nhóc Tiêu Hoành Luật này, mặc dù tất cả đều ử vong trong bộ phim Resident Evil 2 nhưng sự tín nhiệm của Triệu Anh Không với Tiêu Hoành Luật hoàn toàn không thua kém Sở Hiên bao nhiêu, chỉ là trí tuệ của Sở Hiên thật sự cao hơn một bậc so với người khác nên khi hai người này bố cục đối kháng nhau nằng chỉ đứng ở phe trung lập.

Lúc đó Tiêu Hoành Luật trình bày rõ ràng toàn bộ kế hoạch của mình cho Triệu Anh Không, sau khi cân nhắc lợi hại nằng cũng quyết định trợ giúp hấn hoàn thành nó, bởi vì kế hoạch của Tiêu Hoành Luật đối với đoàn đội mà nói gần như không có tác hại gì, ngược lại, nếu có thể thực hiện còn giúp mức độ nguy hiểm của bộ phim kinh dị lần này giảm đi rất nhiều.

Tiêu Hoành Luật viết một chương trình khác xen vào trong đĩa CD của Sở Hiên, ba tiếng đồng hồ sau khi đầu đạn hạt nhân bắn ra, chương trình đó sẽ được kích hoạt.

- Kỳ thật đây chỉ là một trojan nho nhỏ thôi, dù sao thì cũng chỉ có chương trình chính của Sở Hiên là phá hủy được tường lửa và khởi động mật mã mạng mà thôi, những chuyện này căn bản không cần tới một con trojan nhỏ bé, chỉ cần một đoạn mật mã máy tính nho nhỏ là có thể tạo ra được, tác dụng chủ yếu của nó là ra lệnh tấn công... Đối tượng là quân đội Mỹ đang dương sức chờ đợi xung quanh cứ điểm sắt thép, thời gian là ba tiếng đồng hồ sau khi đầu vũ khí hạt nhân oanh tạc cứ điểm!

Đây là kế hoạch của Tiêu Hoành Luật. mặc dù hấn muốn phân cao thấp với Sở Hiên nhưng cũng tuyệt đối không làm chuyện gây nguy hại tới đoàn đội, hấn chẳng qua chỉ muốn mượn chuyện này nói với Sở Hiên rằng, hấn, Tiêu Hoành Luật tuyệt đối không phải loại vô dụng, mặc dù không hấn là mạnh hơn Sở Hiên nhưng ở một số phương diện hoàn toàn có thể nghĩ tới chuyện Sở Hiên không nghĩ ra, ví dụ như điều động quân đội Mỹ lần này.

- Do vệ tinh bị phá hủy, thành phố bị phá hủy, rất nhiều máy móc thông tin cùng dây cáp điện cũng bị phá hủy, ngoại trừ một số đường dây quân dụng còn bảo tồn thì phần lớn tin tức không thể trao đổi được, trừ phi họ sử dụng mật mã Morse đánh điện báo, có điều tốc độ như vậy trong chiến đấu không thể kịp được. Khi rời đi ta đã để lại cho tổng thống Mỹ một lời nhắn, nói là chúng ta có một loại vi khuẩn ăn mòn siêu tốc có thể khắc chế lũ robot này, chỉ cần tìm được căn cứ của bọn chúng là có thể nhanh chóng tiêu diệt, mà trong tương lai ta là binh sỹ gia nhập quốc tịch Mỹ nên muốn để lại một số khoa học kỹ thuật hữu dụng cùng nguồn năng lượng vô cùng Allspark cho nước Mỹ ở thời đại này, vì thế muốn hấn nhanh chóng phái binh bao vây St.Louis, chỉ để chúng ta sử dụng vi khuẩn hủy diệt robot trên quy mô lớn, tiếp đó đoạt lấy Allspark ra, đến lúc ấy quân đội bao vây sẽ bắt giữ chúng ta lại...

- Đây là lời nói bề ngoài, nội dung thật sự là khiến quân đội bao vây thành phố St.Louis, sau khi vũ khí hạt nhân công kích được vài giờ, mã trojan sẽ lấy danh nghĩa trụ sở ra lệnh cho quân đội tấn công cứ điểm sắt thép. Mà đến lúc đó, hệ thống vi tính trong trụ sở đã bị virus Sở Hiên viết ra phá hủy hoàn toàn, không ai có thể ngăn cản quân đội Mỹ tấn công cứ điểm sắt thép nữa.

- Đây là kế hoạch của ta, biến quân đội Mỹ thành môi nhử thay bọn ta! Để bọn họ cùng Decepticon điên cuồng chiến đấu, mấy người Trịnh Xá tổ chất đơn độc mạnh hơn hai bên nhiều có thể dễ dàng len vào trong cứ điểm trộm lấy Allspark! Sở Hiên, cứ chờ xem, năng lực bố cục của ta tuyệt đối không thua kém người! Hơn nữa còn xếp đặt lại bố cục người bày ra!

Sắc trời dần chuyển sáng, bây giờ đã là bình minh ngày thứ năm, từ hai hôm trước, xung quanh St.Louis đã từ từ có mấy trăm nghìn quân bao vây, chỉ đợi mệnh lệnh từ trụ sở, đội quân hoàn chỉnh cuối cùng của nước Mỹ này sẽ tấn công cứ điểm của robot...

-Nếu như người lấy đĩa CD đi, hơn nữa còn sắp đặt để quân đội Mỹ tiến vào trong cứ điểm sắt thép, vậy nhất định phải ngăn cản người cùng đi theo vào đó, trừ phi sau khi tất cả quân đội Mỹ tiến vào, đến lúc đó không cần ngăn cản người nữa.

Tiêu Hoành Luật lần này thật sự sững sờ, ngây ngốc hỏi:

- Người, người tại sao không nói với ta Sở Hiên nói gì từ trước?

Triệu Anh Không liếc nhìn hắn, đáp:

- Ta cũng không nói chuyện của người cho Sở Hiên, ta không giúp bên nào hết.

Tiêu Hoành Luật không còn hơi sức đâu mà quan tâm nàng nói cái gì, ngồi xồm xuống liên tục ngắt tóc, vừa ngắt vừa khổ sở suy nghĩ.

"Nói như vậy, ngay từ đầu hắn đã cho rằng ta sẽ xếp đặt quân đội Mỹ? Hắn kiếm đâu ra sự tự tin lớn đến vậy? Chuyện này tạm thời bỏ qua, hắn để Triệu Anh Không ngăn cản ta cùng theo quân đội tiến vào là có ý gì? Nếu như là ta, biết rõ đối phương sẽ thiết kế để quân đội Mỹ tập kích cứ điểm, mà lúc trước vừa có ba đầu đạn khinh khí tập kích cứ điểm, bên trong đó ngoài những robot hạch tâm mạnh mẽ ra, số robot còn lại chắc chắn là đã tử thương cực kỳ thảm trọng, trong tình huống này... Việc duy nhất ta sẽ làm chỉ có thể là..."

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiêu Hoành Luật lập tức đại biến, vụt ngẩng đầu lên trời, mặc dù trên không trung chẳng có gì cả nhưng hắn vẫn kích động nhìn ngó bốn phía, một lúc sau mới chán nản ngồi phịch xuống nói:

- Ai, mặc dù vẫn chưa tới nhưng nghĩ đến việc tất cả quân đội Mỹ đều đã tiến vào trong cứ điểm sắt thép, công kích cuối cùng chắc chắn là sẽ tới... Đáng ghét, không ngờ ta lại giúp hắn làm một bước cuối cùng này, loáng cái chôn vùi mấy trăm nghìn người, hắn không cảm thấy trên tay đầm mùi máu tươi sao?

Bá Vương cùng Triệu Anh Không đều không thể hiểu được, đưa mắt nhìn nhau, Bá Vương tò mò hỏi:

- Rút cuộc là đã có chuyện gì? Kế hoạch của người không phải rất tốt sao? Xếp đặt dẫn dụ quân đội Mỹ tới, kể cả sức chiến đấu của họ đã giảm tới mức tệt hại thì cũng có thể trì hoãn robot rất nhiều mới đúng, chẳng lẽ kế hoạch này có sơ hở gì sao?

Tiêu Hoành Luật tựa hồ tâm tàn ý lạnh nói:

- Sơ hở lớn nhất chính là thực lực quân đội Mỹ quá yếu ớt, muốn bọn họ trì hoãn robot thì còn được, nhưng muốn tiêu diệt một lượng lớn robot tuyệt đối là chuyện không thể, hơn nữa thời gian họ có thể trì hoãn cũng rất có hạn, nếu như hơi có chút ngoài dự tính, mấy người Trịnh Xá tập kích rất có thể sẽ bị tiền hậu giáp kích, đó là chuyện tuyệt đối không được phép xảy ra... Kỳ thật ta và Sở Hiên đều có một phỏng đoán, đó là Decepticon chắc chắn sẽ có loại công nghệ như vòng bảo vệ, vậy thì tên lửa khinh khí có thể phá hủy vòng bảo vệ đó hay không? Cho dù phá vỡ được lớp ngoài cùng của cứ điểm sắt thép đi nữa, còn hệ thống phòng ngự ở trung tâm thì sao? Uy lực của vũ khí hạt nhân thật sự bất phàm nhưng đến loài người còn có công sự ngầm có thể ngăn chặn vũ khí hạt nhân tấn công, càng không cần nói đến chủng tộc ngoài hành tinh có kỹ thuật công nghệ cao hơn chúng ta... Muốn tiêu diệt một lượng lớn robot cũng chỉ có một biệt pháp có thể hoàn toàn thực hiện... Đó là nhân lúc robot mở hệ thống phòng ngự tiến ra, khi bọn chúng cùng quân đội loài người dây dưa hỗn chiến... Ầm một tiếng.

Nghe vậy, Bá Vương cùng Triệu Anh Không đều sắc mặt đại biến, thậm chí cả người lạnh nhạt như Triệu Anh Không cũng cực kỳ kinh dị, có điều hai người suy nghĩ một chút liền cảm thấy đây đúng là thủ đoạn của Sở Hiên, tàn nhẫn như vậy cũng chỉ có loại người như Sở Hiên mới có thể bày ra được.

Giống như để chứng minh lời nói của Tiêu Hoành Luật, sau khi quân đội Mỹ hoàn toàn tiến vào trong thành phố St.Louis đổ nát, ba người Tiêu Hoành Luật liền có thể nghe thấy tiếng nổ liên tiếp. Chiến đấu dần dần trở nên kịch liệt, cuộc chiến vừa kéo dài được hơn mười phút thì bỗng nhiên từ trên không một quả tên lửa vượt đại châu bắn tới, tên lửa lướt qua bầu trời đêm thẳng xuống trung tâm chiến trường. Tất cả quá trình diễn ra không quá mấy phút, quả tên lửa này khác với ba đầu đạn khinh khí trước, nó không đột ngột phát nổ giữa không trung thành phố mà đâm sâu xuống mặt đất, tiếp đó giống như Tiêu Hoành Luật đã nói, ầm một tiếng.

-....Tình huống cơ bản là như vậy, phương thức hoạt động của quả tên lửa này là xuyên sâu xuống lòng đất rồi mới phát nổ, tác dụng chủ yếu của nó là phá hủy các căn cứ quân sự vĩnh cửu hoặc bán vĩnh cửu cực kỳ kiên cố, tin rằng hiện tại thực lực của robot đã nhỏ đến mức chúng ta chịu đựng được, nghỉ ngơi ba tiếng đồng hồ, sau khi nhiệt độ hạ xuống chúng ta có thể tấn công.

Sở Hiền đứng nhìn tro bụi bốc cao vài trăm mét phía xa, lẩm bẩm tự nói, không hề để ý tới ánh mắt như muốn giết người của Trịnh Xá, cùng bộ dạng ngây ngốc kinh hoàng của các thành viên còn lại trong đội, chỉ trong khoảnh khắc, mấy trăm nghìn binh lính đã biến thành tro bụi...

"Vì sống sót... Có thể làm dơ bẩn hai tay không?"

Trịnh Xá từng tự hỏi mình như vậy, câu trả lời của hắn là có thể dơ bẩn hai tay, nhưng không thể làm dơ bẩn trái tim.

"Vậy thì, vì sống sót... Có thể làm dơ bẩn trái tim không?"

Một khi vì sống sót mà không từ thủ đoạn nào, người như vậy có còn là chính mình nữa không? Vứt bỏ đồng đội, đạp lên xương cốt người khác mà sống, hoặc là giống như tiểu đội chăn nuôi tân nhân, chà đạp tân nhân đủ đường, đoạt hết điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình để cường hóa cho bản thân, trang bị vũ khí mạnh mẽ siêu cấp, kỹ năng cao cấp có thể hoán đổi từ Chủ Thần, hoặc là không ngừng tăng cường tố chất thân thể, tóm lại là tất cả những thứ gì cần thiết đều có, người như vậy... Có còn là chính mình nữa không?

Vì thế, dù là để sống sót cũng không thể làm dơ bẩn trái tim, bởi vì một khi cả trái tim cũng hoàn toàn lạc lối, người như vậy có còn là mình nữa không? Nếu đã không còn là mình thì có khác gì như đã chết?

Nhưng mà, vì những người bên cạnh mình, vì bọn họ, có thể làm dơ bẩn trái tim không?

Trịnh Xá vốn cực kỳ phần nộ, thật sự hận không thể đánh cho Sở Hiền sống dở chết dở. Nếu là chuyện bình thường cũng thôi, bất cứ bố cục nào, bất cứ cuộc chiến nào cũng không thể tránh khỏi có người chết, nhưng nghĩ đến mấy trăm nghìn người chỉ vì một bố cục nho nhỏ mà bị biến thành mồi nhử, bị giết tại đây, trong lòng Trịnh Xá thật sự đau đớn cùng áy náy không thể diễn tả nổi, cảm giác này thật sự rất khó hình dung.

Nhưng Trịnh Xá vẫn dừng những chuyện vô dụng lại, ví dụ đánh một kẻ không biết đau đớn như Sở Hiền đúng là chẳng được tích sự gì, không bằng bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ hành động tiếp theo thì tốt hơn.

Kỳ thật từ khi tiến vào thế giới luân hồi này cho đến nay, hai tay hắn không phải thường xuyên nhuộm đầy máu tươi sao? Vì nhiệm vụ luân hồi, vì để có thể sống sót, giống như trong Starship Troopers giết sạch đội lính đi theo, chỉ là lúc đó hắn tự nói với mình, đội lính này dù sao cũng sẽ chết tại hành tinh bọ, so với chết trong tay lũ bọ, không bằng cứ để họ cứ vô thanh vô tức chết đi...

Chỉ là lúc này không thể mượn cớ để họ chết yên bình, thứ có thể hỏi chỉ còn lương tâm mình...

-...Chuyện đã làm thì không thể vãn hồi lại được, đó căn bản vẫn là vì thực lực bản thân không đủ, nếu như thực lực ta mạnh đến mức hoàn toàn không cần để ý tới số lượng robot thì người cũng không cần bày ra cục diện thế này, biến mấy trăm nghìn quân lính thành mồi nhử.... Ta vẫn không thể chấp nhận thủ đoạn của người nhưng ta vẫn sẽ làm hết chức trách của một đội trưởng, bảo vệ thành viên đoàn đội, dẫn dắt thành viên đoàn đội, sau đó cùng nhau sống sót.

Trịnh Xá có chút khổ sở nhưng ngữ khí lại kiên định nói.

Sở Hiền yên lặng gật đầu, không nói gì nhìn tro bụi phía xa, thật lâu sau mới lên tiếng:

- Khoảnh nửa giờ nữa sẽ có thể tiến vào.

-...Mặc dù không truy cứu chuyện không thể vãn hồi nhưng ta có nguyên tắc làm người của ta... Lần sau nếu liên quan đến nhiều người vô tội, ta vẫn sẽ ngăn cản người.

Trịnh Xá tiếp tục nói rồi hắn cũng yên lặng đứng dậy nhìn về phía xa.

Nước Mỹ đã xong rồi... Mặc dù trong lòng vẫn áy náy đến hơn trăm nghìn người vô tội, nhưng Trịnh Xá cũng biết, bị Sở Hiền làm ra việc này, nước Mỹ thật sự đã xong rồi.

-Sau thảm họa robot, nền văn minh loài người rất có thể sẽ thụt lùi hơn trăm năm, có điều đối với một số quốc gia và dân tộc mà nói, đây ngược lại là chuyện tốt. Khi tất cả mọi người cùng đứng lên, hơn nữa biết được sự tồn tại của mình trước kia nhỏ bé, nhục nhã đến mức nào, người của quốc gia nào có thể vượt lên, chủng tộc nào có thể đứng trên đỉnh cao nhất, sẽ phải xem sự cần cù và dũng cảm của dân tộc đó.

Chiêm Lam đứng sau lưng Trịnh Xá khẽ nói.

Tựa hồ sau khi Trịnh Xá chủ động bắt chuyện lúc trước, cô gái này đã có chút khôi phục lại tinh thần lúc trước, chỉ là khi nói chuyện vẫn có chút lạnh nhạt.

Trịnh Xá gật đầu, thoáng ước lượng thời gian, tiếp đó đứng dậy nói với những người còn lại:

- Như vậy tiếp theo chúng ta sẽ tiếp hành đột kích vào trong cứ điểm này. Tình hình trước mắt là tầm nhìn xung quanh cứ điểm rất thấp, vì thế sẽ do Chiêm Lam tiến hành quét hình tinh thần lực, truyền tin tức tới ý thức mấy người chúng ta. Zero tiến vào trong cứ điểm phải chiếm lấy cao điểm, dựa vào tâm linh tỏa liên của Chiêm Lam hỗ trợ hết sức ngấm bén, bất kỳ robot nào chưa chết còn dám lộ ra lập tức tiêu diệt. Trương Hằng, phụ trách bảo vệ Zero, trong không gian hẹp không thích hợp cho cung tên của người phát huy thực lực. Ngoài ra Tề Đằng Nhất, Chiêm Lam, Sở Hiên, Trình Khiếu, bốn người các người tốt nhất là đội ở đây. Ta, Vương Hiệp, La Cam Đạo, ba người tiến hành đột kích tác chiến, mấu chốt không phải là sát thương nhiều robot mà là không ngừng xâm nhập vào bên trong, cho dù thế nào cũng phải đoạt được Allspark.

Sở Hiên đột nhiên ngắt lời Trịnh Xá, nói:

- Ta cũng vào trong cứ điểm, ta đã có chút đột phá khi sử dụng tín niệm lực I»-drive, tin rằng về sức chiến đấu sẽ không thua các người quá nhiều...

Trịnh Xá có chút kinh ngạc nhìn Sở Hiên, mặc dù hẳn không hề tán thành nhân viên không chiến đấu hoặc không thông thạo chiến đấu trong đội trực tiếp tham gia chiến trường nhưng nếu Sở Hiên đã nói vậy thì hẳn hẳn là rất tự tin với sức chiến đấu của bản thân. Uy lực của I»-drive thật sự rất mạnh, mặc dù chỉ thử nghiệm một lần tại Chủ Thần không gian nhưng uy lực của nó đã lưu lại cho mọi người ấn tượng rất sâu sắc, vì thế giờ phút này Trịnh Xá cũng không ngăn cản Sở Hiên mà gật đầu đi về phía trung tâm vụ nổ.

Do vụ nổ hạt nhân làm tro bụi bốc lên cao vài trăm mét, thậm chí càng cao hơn nên khi mọi người đi vào trong phạm vi vụ nổ, tầm nhìn liền giảm xuống chỉ còn mấy chục mét, rồi sau đó bụi phóng xạ không ngừng rơi xuống, tầm nhìn càng lúc càng thấp, đến cuối cùng mọi người chỉ có thể nhìn được trong gần mười mét, xa hơn nữa chỉ thấy mờ hồ mù mịt. Bất quá trong đội có tinh thần lực khổng lồ giả nên tình huống mù mịt này cũng không quá phức tạp, theo mọi người không ngừng tiến tới, trên đường bắt đầu xuất hiện rất nhiều kim loại đổ nát, mờ hồ có thể thấy được hình dạng nguyên bản, phần lớn là chân tay hoặc linh kiện robot bằng kim loại, không thể thấy được một thứ gì nguyên vẹn.

Lại đi về phía trước, mặt đất giống như bị san phẳng, ngoài dấu vết nứt nẻ ra thì cả những kiến trúc đổ nát cùng kim loại xây dựng nên cứ điểm cũng đều đã biến mất. Trên mặt đất hiện lên một loại sắc phản quang, đó là nhiệt độ cao trong nháy mắt đã khiến mặt đất bị thủy tinh hóa, mặc dù nguội đi khá lâu nhưng vẫn có cảm giác hơi nóng.

-Đến rồi.

Từ hình ảnh quét hình tinh thần lực có thể thấy, phía trước xuất hiện một hồ lớn đường kính tới vài nghìn mét, sâu cũng hơn nghìn mét. Nhưng điều khiến người ta kinh dị là sâu dưới nền đất vẫn mờ hồ có quang mang đặc thù nửa trong suốt của vòng bảo vệ, tình cảnh như vậy cũng càng chứng minh suy luận của Sở Hiên lúc trước, robot cũng có công nghệ vòng bảo vệ, nếu chỉ có tên lửa hạt nhân thì rất có thể không cách nào gây tổn hại đến bên trong căn cứ, càng không cần nói đến đại quân robot số lượng vô cùng.

-Vậy thì... Đi thôi!

Đã qua một thời gian, chuyện đã xảy ra dù thế nào cũng không thể văn hồi được, mấy trăm nghìn binh lính đã bị tên lửa giết sạch, tuy nhiên cái chết của họ khiến phần ngoài cứ điểm bị phá hủy hoàn toàn, chỉ còn lại bộ phận trung tâm ở sâu dưới lòng đất một nghìn mét. Nếu cứ nghĩ tới cái chết của họ, khiến bản thân mang cảm giác áy náy các loại, không khỏi có chút ngờ ngạc, vì thế Trịnh Xá cũng không hề nhắc tới các

bin sỹ Mỹ, chỉ để mấy người Zero tìm chỗ ngắm bắn tốt sau đó dặn dò Chiêm Lam mấy câu về vấn đề quét hình rồi bước lên Goblin glider mang mọi người lao xuống.

”Đánh đi! Mẹ nó, tâm lý quá không thoải mái! Thật muốn đánh loạn một trận!”

Trịnh Xá mặc dù không hề nhắc tới chuyện các binh sỹ Mỹ nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất khó chịu, chỉ thấy một cỗ tà hỏa bốc lên, muốn xông lên chiến trường chém giết, tốt nhất là có thể giết mấy

Sở Hiên liếc nhìn VF-00 Phoenix bên cạnh, không nhanh không chậm đáp:

- Đây đã là tình huống tốt nhất ta có thể dự tính được rồi, bốn đầu đạn khinh khí cơ hồ hủy diệt hơn chục triệu robot, nếu số robot này không bị tiêu diệt thì đứng trước số lượng như vậy chúng ta có thể làm được gì? Một loạt bắn đủ khiết tất cả mọi người chết hết, đó không còn gọi là tác chiến nữa, đó là chiến tranh, đứng trước chiến tranh, sức mạnh của một người mãi mãi chỉ yếu ớt như vậy...

La Cam Đạo ngừng một chút rồi lại hét lên:

- Nhưng bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Trịnh Xá đại phát thần uy tự nhiên là tốt, nhưng ta cũng không dám khẳng định, hẳn có cầm thanh đao kia chém cho chúng ta một nhát không nữa. Thứ đó quá đáng sợ, khẽ chém một cái là bao nhiêu robot biến thành mảnh vụn, nếu hướng về chúng ta thì chúng ta còn không biến thành thịt băm sao? Hơn nữa phái sau lại có hơn trăm robot đang truy đuổi, cho dù lát nữa chúng ta đoạt được Allspark thì ta cũng không cho rằng chỉ với sức mạnh của ta có thể đem được Allspark lên mặt đất!

Sở Hiên nghiêm giọng nói:

- Không cần biết người nghĩ thế nài, nhưng đây là trận chiến không có thỏa hiệp, chẳng lẽ người hy vọng có thể cầu xin đám Decepticon kia tha mạng cho người? Hoặc chạy trốn kiếm chút thời gian sống sót! Đừng nói chuyện cười nữa! La Cam Đạo, ta biết người từ khi tiến vào tiểu đội luân hồi người luôn không muốn chết, nhưng kết quả thì sao? Nếu không nhờ những thành viên khác trong đội thì người sớm đã chết tại Starship Troopers rồi, ở đây cũng như vậy, không muốn chết thì liều mạng chiến đấu, đừng có lèo nhèo hỏi han mãi thế, cho dù thế nào chúng ta cũng phải thành công, nếu không robot đoạt được Allspark chỉ có thể càng lúc càng mạnh. Nhớ kỹ, cho dù phải vứt bỏ tính mạng cũng không được vứt bỏ Allspark!

Hai người đang nói chuyện bỗng thấy lối đi trước mắt trở nên rộng rãi, trước mặt hai người xuất hiện một quảng trường vô cùng rộng lớn, ở trung tâm quảng trường có một khối kim loại hình lập phương đang lơ lửng. Khối kim loại đó cũng không quá lớn, chỉ khoảng một hai mét khối, có điều trên bề mặt nó không ngừng tỏa ra điện lưu kịch liệt, luồng điện này lan xuống toàn bộ nền quảng trường, từ xa nhìn lại giống như một cột thu lôi.

Trên quảng trường có khoảng hai ba nghìn robot, bọn chúng không nói một tiếng đã giương súng bắn về phía hành lang, sóng nổ kịch liệt nhất thời ép hai người Sở Hiên vào một lối rẽ nhỏ, chỉ có Trịnh Xá dựa vào tốc độ điên cuồng lao thẳng vào trong, trước khi đạn bay đến gần đã tiến vào trong quảng trường.

Trịnh Xá vụt nhảy vào giữa đám robot, Hồ hồn đao trong tay liên tục chém xuống, mỗi nhát chém lại tỏa có một luồng đao mang như sương mù lướt quá, chỉ mấy phát đã khiến toàn bộ robot trong phạm vi vài chục mét quanh người hắn bị chém thành mảnh vụn, còn hắn thì nương theo sức nổ lao thẳng về phía Allspark.

Keng!

Một âm thanh vang dội, Trịnh Xá một trảo chụp về phía một robot màu đỏ rực, trước khi trảo đến nơi toàn thân robot bỗng lóe lên quang mang, bàn tay nhất thời chỉ kéo xuống được một ít mảnh vụn, mà giáp ngoài robot tựa hồ càng sáng chói.

-Starscream! Người không cần sợ! Giáp chuyển đổi mới tiến hóa chắc chắn có thể phòng ngự công kích của đối phương, chỉ cần năng lượng của người không cạn kiệt, mà trong đại sảnh này chúng ta vĩnh viễn không lo đến chuyện năng lượng, bảo vệ Allspark!

ở gần Allspark nhất, có một robot cao tới bốn mươi lăm mét, trên người không ngừng lóe lên ánh sáng đủ màu sắc, so với lớp giáp của Starscream có vẻ còn cao cấp hơn. Robot này ở gần Allspark nhất nên nó hẳn phải là thủ lĩnh Decepticon, Megatron, chỉ nhìn uy thế đã mạnh hơn Optimis Prime thân thể hư hỏng gấp trăm lần, đây chắc là sức mạnh Allspark tạo cho nó những ngày này.

Trịnh Xá một trảo không tác dụng hắn chuẩn bị vùng Hồ hồn chém tới, ai mà biết trên người Starscream đột nhiên quang mang bùng phát, độ sáng của giáp chuyển đổi lập tức giảm xuống nhưng tiếp theo một luồng sóng xung kích vô hình đã ập tới trước mặt hắn. Sức mạnh của luồng sóng này thật sự rất lớn, dù là Trịnh Xá cũng đi đẩy bắn ra hơn mười mét, tiếp đó phải dựa vào cặp cánh mới có thể lơ lửng giữa không trung, bất quá lúc này hắn đã cách Starscream hơn hai mươi mét, tức thì không biết có bao nhiêu đạn năng

lượng từ khắp bốn phía bắn vào người hắn, khi vực nhỏ đó nhất thời chìm trong ánh lửa kịch liệt, Trịnh Xá cũng bị vòng đạn giam cầm tạm thời không cách nào thoát ra được.

Trong lối rẽ, La Cam Đạo mấy lần thử tìm hướng xông ra, bởi vì mặc dù hắn quý cái mạng mình nhưng cũng hiểu rằng Trịnh Xá là trụ cột của đoàn đội, đặc biệt là chủ lực của trận chiến này, một khi Trịnh Xá chết thì tất cả mọi chuyện đều chấm dứt. Nhưng khi nhìn thấy mấy nghìn robot điên cuồng nhả đạn, dừng khí trong lòng La Cam Đạo lại một lần nữa tắt ngúm, không để hắn kịp nghĩ kỹ có nên lao ra không, chỉ thấy Sở Hiên đưa tay ấn mấy cái trên mắt kính, tiếp đó ánh mắt Sở Hiên không ngờ cũng trở nên sắc bén.

”Mẹ nó, chẳng nhẽ bây giờ đang có một diễn viên chính ánh mắt sắc sảo?”

Nghi hoặc của La Cam Đạo còn chưa kết thúc, dưới chân Sở Hiên khẽ động, trong khoảnh khắc đã biến mất khỏi tầm mắt hắn.

494. Nhất Niệm Thành Ma (1)

Chúng ta tồn tại là vì điều gì...

Trịnh Xá đang trong trạng thái tự tại phảng phất như thoát ly tất cả, phảng phất như không còn bất cứ thống khổ, không bất cứ ưu sầu gì nữa, bất kỳ chuyện gì cũng đều có thể nhẹ nhàng giải quyết, giống như cực lạc tiên cảnh mà nhà Phật có nói, một nơi tự do như thế, tương hòa như thế, không còn phiền não gì nữa.

Nhưng thật sự là như thế sao?

Trịnh Xá cuối cùng cũng hiểu tại sao chênh lệch giữa hắn và Phục Chế Thể lại lớn như vậy, không riêng gì khác biệt về thực lực, bao gồm cả chênh lệch về trạng thái ý thức, chênh lệch về trình độ tâm trí kiên cường, mọi phương diện hắn đều thua kém Phục Chế Thể quá nhiều.

Khi mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, cơ thể người đã bắt đầu đánh thức những gen viển vông đang ngủ say trong bộ gen của mỗi người, làm cho gen bản thân đạt tới trạng thái tối ưu hóa thân thể trước mắt, mà trong quá trình đó, ý thức bản thân khó tránh khỏi bị những gen đánh thức này ảnh hưởng, thậm chí có khả năng bị chúng khống chế, ví dụ như sát ý cực lớn trong ý thức Trịnh Xá chính là ảnh hưởng phải chịu khi mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư.

Đó vẫn chưa hết, sau khi cơ nhân tỏa tầng thứ tư không ngừng khai mở, loại ảnh hưởng này sẽ càng lúc càng mạnh, tới một mức độ, cũng tức là sắp bước vào tầng thứ tư trung cấp, lúc đó sẽ xuất hiện trạng thái như Trịnh Xá đang gặp trước mắt. Cũng có thể gọi đây là một cơ hội, bởi vì một khi người vượt qua được trạng thái này, ý chí cùng tâm lý người sẽ được rèn luyện đến mức cực mạnh, tiếp theo có thể rất thoải mái khắc phục ảnh hưởng tâm thần do mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư gây ra.

Nhưng nếu không thể vượt qua được thì người rất có thể sẽ phải chịu trầm luân, hoặc là chiến đấu đến chết, hoặc là phát cuồng chém giết, hoặc là tâm thần đại biến, thậm chí có thể vì thế mà dẫn phát năng lượng trong cơ thể hỗn loạn, bạo thể mà chết...

Điểm này kỳ thật rất giống như tâm ma đột kích mà các truyền thuyết điển tịch nhắc tới, giống như trên đường tu chân, mỗi khi tu luyện tới một cửa ải quan trọng, tâm lý sẽ sinh ra các loại ảo giác, hoặc là mỹ nữ, hoặc là giết chóc, hoặc là cực lạc, hoặc là tự do... Ví dụ như Trịnh Xá giờ phút này đang trải nghiệm cảm giác tự do tối cao, vô câu vô thúc, không gì không làm được, đại tự tại.

Cũng có thể, khi một người phạm từ đỉnh cao của mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư đạt tới tầng thứ năm có thể khống chế năng lượng, sẽ vì vậy mà dẫn tới năng lượng phản phệ, rất có thể đó là thứ gọi là thiên kiếp... Cái này cũng chỉ là có thể...

Lúc này Trịnh Xá chỉ nghĩ tới phía trước nửa phần, bởi vì thân trong cảnh giới đại tự tại, hắn thậm chí cả quyền tự chủ khống chế thân thể cũng hoàn toàn giao ra, phảng phất bản thân cũng chỉ cần cảm giác tự do này. Có điều vẫn còn may, ý thức khống chế thân thể hắn hoàn toàn là do chiến đấu và giết chóc mà sinh, nếu chỉ riêng về ý thức chiến đấu mà nói thậm chí còn mạnh hơn ý thức bản thân hắn rất nhiều, mỗi một động tác, mỗi một chiêu thức, lần lần hơi điều chỉnh gen, đều mang lại biến hóa kinh người về sức chiến

đầu. Đến lúc này chỉ dựa vào thân thể hần đã hủy diệt hơn một nghìn robot cao cấp nhưng đến cả trạng thái Bạo tặc cũng chưa tiến vào, thực lực như vậy tuyệt đối vượt xa Trịnh Xá trước kia.

Nhưng mà, nếu tiếp tục như vậy, Trịnh Xá không biết ý thức và tinh thần mình có thể chống đỡ được hay không nữa, rất có thể sẽ tới lúc dung nhập vào cảnh giới đại tự tại, sau đó vĩnh viễn biến mất... Giống như Phục Chế Thể vậy.

Khi Trịnh Xá bị vô số đạn năng lượng oanh tạc giữa không trung, đôi cánh dơi sau lưng hần vụt mở rộng, từ trên cánh bùng lên vô số đốm lửa đỏ như máu, giống như kỷ năng Hồng viêm mà Trịnh Xá học được, chỉ là màu sắc ngọn lửa này so với Hồng viêm thì đậm hơn nhiều, hơn nữa còn càng lúc càng ngưng tụ, nếu màu tối hơn một chút nữa rất có thể sẽ biến thành màu đỏ đậm, đỏ xám, thậm chí là màu đen...

Đoàn lửa này bao trùm ra cả bên ngoài tầng bảo vệ của vòng cổ long tinh, vì thế nhìn bên ngoài có vẻ bùng nổ mãnh liệt nhưng kỳ thật không hề chạm tới Trịnh Xá, tuy vậy bên ngoài vụ nổ thật sự không thể nhận ra.

Lại nói Sở Hiên ấn một nút trên mắt kính, tiếp đó chỉ thấy dưới chân hần khe động đã biến mất khỏi tầm mắt La Cam Đạo, tốc độ này thật sự quá nhanh, so với hệ thống điện tử quan sát trong phòng điều khiển của La Cam Đạo còn nhanh hơn, quả thật không hề thua kém Thể của Trịnh Xá, mà với thực lực của Sở Hiên mà nói, căn bản không thể có sức chiến đấu như vậy, vì thế nhất thời La Cam Đạo cũng hoàn toàn sửng sờ.

Giây tiếp theo Sở Hiên đã xuất hiện cách La Cam Đạo mấy chục mét ở bên rìa quảng trường, nhất thời đám robot xung quanh cũng không kịp nhìn rõ động tác của hần, chỉ thấy Sở Hiên khe rung tay, hai khẩu coilgun xuất hiện, hần bắt chéo hai khẩu súng trước ngực, trong lúc mơ hồ, cả súng và thân thể hần đều tỏa ra một tầng ba động kỳ lạ.

Phát hiện ra Sở Hiên đầu tiên là mấy robot trang bị nặng, khi Sở Hiên vụt xuất hiện bên cạnh người, đám robot tiến hóa này nhanh chóng quay người lại, những nòng pháo to lớn của chúng chia thẳng vào Sở Hiên.

Sở Hiên bắt chéo hai tay chỉ trong một khoảng khắc, tiếp đó không chậm một giây chạy thẳng tới phái trước, hai tay vung lên quanh người liên tục nhả đạn. Tốc độ hai tay hần thật sự quá nhanh, phảng phất như mang theo tàn ảnh, mấy robot chia pháo vào người hần chỉ nghe thấy trên người vang lên âm thanh lộp bộp loạn xạ, tên robot đi đầu lập tức cảm thấy dưới chân khe rung, hai chân gãy rời ở chỗ khớp nối, tiếp đó là bụng, hai tay, ngực, đầu, tất cả các bộ phận quan trọng đều đầy vết đạn nhỏ như mũi kim, tiếp đó ầm một tiếng, robot này trực tiếp nổ tung thành sắt vụn.

Robot ngăn cản xung quanh Sở Hiên cũng chịu chung số phận, chúng thậm chí không kịp khai hỏa, khi Sở Hiên lướt qua thì những robot này đã sớm bị vô số đạn nhỏ như đầu kim bắn xuyên qua, tiếp đó nổ tung. Sở Hiên chạy thẳng một đường, không quá mấy giây đã để lại một dãy xác robot tan nát, trong thời gian ngắn ngủi hần đã vượt qua khoảng cách hơn trăm mét lao về phía Allspark.

-Chặn hần lại! Thundercracker! (*)

Megatron đứng trên đài cao cạnh Allspark gầm lên, mặc dù chỗ Sở Hiên đứng vẫn còn cách Allspark rất xa nhưng với tốc độ của hần chỉ cần chưa tới vài phút là có thể tới nơi. Càng khiến Megatron sợ hãi chính là uy lực vũ khí của Sở Hiên, mặc dù robot bị giết không có giáp chuyển đổi nhưng dùng hai khẩu súng lục nhỏ bé vậy mà lại có thể liên tục phá nổ bao nhiêu robot như vậy, uy lực đó nếu bắn trúng Allspark, kết quả chỉ có thể là hủy diệt...

Nghe Megatron gầm lên, một chiếc xe tăng to lớn lập tức quay nòng pháo nhắm lại, vỏ ngoài chiếc xe tăng này cũng phát sáng, vừa nhìn là biết đó là giáp chuyển đổi mà đám robot này vừa nhắc tới, hơn nữa trong nòng pháo xe tăng bắn ra không phải đạn thực mà là mấy luồng năng lượng lao về phía Sở Hiên.

Xung quanh Sở Hiên là đều là robot đang bao vây, còn có vô số viên đạn điên cuồng đổ về phía hần, quãng đường hần chạy trên mặt đất dày đặc lỗ đạn, những vụ nổ càng chưa từng chấm dứt. Đến khi mấy luồng năng lượng bắn thẳng tới trước mặt, Sở Hiên đã không còn đường để lui, trước sau trái phải đều là đạn năng lượng, đạn thực, tên lửa chống tăng đang bắn tới, mấy luồng năng lượng càng triệt để phong bế đường tiến tới của hần, vô số đạn được nếu bắn trúng người hần, với năng lượng của vòng cổ long tinh đang đeo căn bản không thể ngăn cản nổi, Sở Hiên đã bị bức tới bờ tuyệt cảnh...

Trước ánh mắt của tất cả robot, Sở Hiên không ngờ lại nhảy lên, khi mấy luồng năng lượng bắn tới hần không ngờ lại ngẩng lên trên chúng, dùng sức đập lên năng lượng hư vô không có thực thể. Luồng năng lượng bị hần đập lên nhấp nhô gợn sóng, nhưng vụ nổ như trong tưởng tượng lại không xảy ra, Sở Hiên giống như đập lên thực thể, nhảy vọt lên cao, tiếp đó nhẹ nhàng rơi xuống giữa một đám hơn mười robot, coilgun trong tay dùng phương thức Gun kata quét qua một vòng, hơn mười robot này toàn thân trải đầy vết đạn, tiếp đó nổ tung.

-Không, không thể nào!

Megatron cùng hơn mười robot cấp cao có giáp chuyển đổi cùng hét lên, với trình độ tri thức cùng công nghệ kỹ thuật của chúng thật sự không thể giải thích nổi hiện tượng hoàn toàn không phù hợp với vật lý học này, thực thể đập lên năng lượng vậy mà lại không phát nổ hoặc dung hòa? Tình huống đó căn bản không thể xảy ra!

”...Nhất định nhảy qua được!”

Động tác chạm vào mắt kính lúc trước của Sở Hiên thực tế chính là khởi động máy thôi miên hần chế tạo mấy ngày trước, mục đích hiệu quả không hoàn mỹ như hần dự tính nhưng có thể duy trì trạng thái thôi miên liên tục trong vòng năm phút, còn trạng thái thôi miên chính là tự tin! Tự tin cực độ! Tin tưởng chắc chắn bản thân có thể hoàn thành bất cứ việc gì trước mắt.

Tín niệm lực, I»-drive rút cuộc là tuân theo loại lý luận nào, cho dù là Sở Hiên cũng chỉ có thể đưa ra một lý luận giả thuyết, phương trình cụ thể cùng lý luận ứng dụng thực tế căn bản không cách nào thực hiện, nhưng như vậy cũng đủ rồi, khi sự tin tưởng kiên định này thật sự có thể đột phá nhân quả thì dựa vào tín niệm lực nhất định có thể hoàn thành!

”Nhất định có thể nhảy lên!”

Sở Hiên một lần nữa từ dưới đất nhảy lên, lần này hần vọt lên cao hơn hai mươi mét, với tổ chất thân thể của hần căn bản không thể lên đến độ cao như vậy, nhưng hần thật sự nhảy lên được, đạt đến được độ cao như vậy. Tiếp đó hần vung hai khẩu coilgun trong tay nhắm vào chiếc xe tăng vừa bắn mấy chùm năng lượng, không khéo chính nòng pháo xe tăng cũng chĩa thẳng vào hần.

Hai bên gần như đồng thời khai hỏa vũ khí trong tay, coilgun của Sở Hiên, sóng năng lượng của xe tăng, hai loại vũ khí oanh kích lẫn nhau, từ chỗ va chạm bắn ra đủ loại màu sắc kỳ dị. Mấy trăm viên đạn nhỏ như mũi kim bao trùm một tầng ba động kỳ quái, tầng ba động này cùng luồng năng lượng đối đầu lẫn nhau, tiếp đó trong khoảnh khắc, thời gian như từ từ dừng lại, ánh mắt tất cả robot đều hướng về phía loạt đạn cùng luồng năng lượng va chạm, chỉ thấy những viên đạn nhỏ như mũi kim từng chút từng chút một xé rách chùm năng lượng, sau khi luồng năng lượng hoàn toàn tiêu tan, loạt đạn rào rào bắn trúng chiếc xe tăng.

Lớp vỏ ngoài phát sáng của chiếc xe tăng lập tức phát huy tác dụng, những viên đạn bắn trúng lớp giáp không ngừng tóe ra những tia lửa điện, nhưng đó vốn vụn vụn chỉ là bắt đầu. Số đạn này không ngờ bắt đầu cứng rắn xuyên qua lớp vỏ ngoài, tiếp đó mấy trăm viên đạn coilgun đâm thẳng vào chiếc xe tăng, đến khi Sở Hiên từ giữa không trung hạ xuống, chiếc xe tăng đã bùng nổ ầm ầm.

”...Nhất định có thể bắn xuyên qua!”

(*) đã suy nghĩ khá nhiều, Thundercracker biến hình thành máy bay chứ ko phải xe tăng, nhưng tác giả thích viết vậy thì thôi.

495. Nhất Niệm Thành Ma (2)

Sức mạnh dị thường Sở Hiên đột nhiên thể hiện ra khiến La Cam Đạo cuối cùng cũng hạ quyết, nhân lúc sự chú ý của tất cả robot đều bị hai người thu hút, lại thêm robot từ phía sau lưng càng lúc càng tới gần, hần rút cuộc cũng lao vào trong quảng trường. Kỳ thật trong lòng hần đến cả dạ dày cũng gào lên hối hận, sớm biết thế này thì lúc đó kiểu gì cũng không thể chui xuống đây, mặc dù Sở Hiên nói số lượng robot chỉ còn lại rất ít, nhưng theo tình hình trước mắt, số lượng như vậy cũng coi là rất ít sao?

La Cam Đạo giờ phút này đã là cười hổ khó xuống, truy binh phía sau mặc dù chỉ có hơn trăm tên nhưng nếu tổ chất đều như đám robot trong quảng trường này thì với thực lực của hắn, mười robot là đủ đánh hắn thành nhân bánh. Hắn không phải loại biến thái như Trịnh Xá, dùng trảo, dùng răng, cộng thêm cây đại đao kia là có thể chém chết nhiều robot như vậy, cũng không phải loại siêu biến thái như Sở Hiên, một bố cục nho nhỏ đã chôn vùi mấy trăm nghìn binh sỹ Mỹ cộng thêm hơn chục triệu robot, hơn nữa đến cả sức chiến đấu của Sở Hiên cũng bắt đầu có xu hướng trở nên cực kỳ biến thái, tóm lại, hắn chỉ là một tên lưu manh cón con đi tham gia đua xe ngầm, làm sao dám chiến đấu với robot Transformers!

-A!

La Cam Đạo vừa lao vào quảng trường lập tức gào lên, gọi là gào lên, không bằng gọi là sợ hãi kêu la, đồng thời hắn cũng tiến vào trạng thái mở cơ nhân tỏa, hơn nữa còn hoàn toàn phát động hệ thống phun điện của VF-00 Phoenix, như phát cuồng lao về phía Allspark.

Từ khi có hai người liên tục nhảy ra khỏi hành lang, kỳ thật đã có một bộ phận robot chú ý tới lối vào quảng trường, đương nhiên là bởi vì hai người tiến vào này thật sự mạnh mẽ không còn giống con người nữa. Decepticon từ trước tới nay đều coi loài người là sinh vật cấp thấp kém cỏi hơn robot, nhưng ai mà biết cự cường hãn của hai người này lại vượt quá sự tưởng tượng của bọn chúng, vì thế nhất thời một số robot cũng vô thức nhìn về phía lối vào quảng trường.

VF-00 Phoenix cũng không phải robot chế tạo bằng kỹ thuật EOT ngoài hành tinh nguyên gốc như trong Robotech, loại robot này từ ngoài vũ trụ rơi xuống trái đất, đâm đổ một cây cầu thép vẫn hoàn hảo không hư hỏng gì, thực lực robot của La Cam Đạo rõ ràng là không mạnh mẽ như vậy.

Khi VF-00 Phoenix nhảy vào trong quảng trường, lập tức có hơn mười viên đạn ánh sáng bắn về phía hắn, mặc dù tốc độ hệ thống phun điện cực nhanh nhưng ít nhất vẫn có năm viên đạn bắn trúng vòng bảo vệ, sức nổ kịch liệt lập tức khiến năng lượng của robot giảm xuống một lượng lớn. Hơn nữa chưa bay ra được hơn một trăm mét, La Cam Đạo chỉ cảm thấy robot rung chuyển, chân hắn đã bị một robot cao bốn, năm mét, nhưng thân hình linh hoạt dị thường bắt lấy, tiếp đó hung hăng quật thẳng xuống đất.

La Cam Đạo lúc này đang trong trạng thái mở cơ nhân tỏa, khi VF-00 Phoenix bị quật xuống đất, chỉ thấy nó mượn sức mạnh của hệ thống phun điện xoay tròn người, rốp một tiếng, sức mạnh đó đã vặn gãy cánh tay tên robot kia. La Cam Đạo cũng không dám thừa thắng truy kích, hắn không thể so được với hai tên biến thái Sở Hiên, Trịnh Xá, xung quanh đông đặc robot bao vây, chỉ cần bị bọn chúng đồng loạt bắn thì

vết nứt, sắp sửa tan vỡ. Trịnh Xá không kịp suy nghĩ, trực tiếp rút tám cây cờ nhỏ ra, chỉ thấy hán truyền chân nguyên lực vào trong tám lá cờ rồi ném về phía Sở Hiên.

Tám lá cờ bỗng giống như ở trên tay người chế tạo chúng là La Ứng Long, gặp gió lập tức phồng lên, trong nháy mắt khi vách tường vô hình tan vỡ, tám lá cờ đã bao trùm lấy Sở Hiên. Vô số đạn năng lượng cùng tên lửa đều bắn trúng tám lá cờ nhưng không hề có chút tác dụng nào, tám lá cờ hoàn hảo không tổn hao đứng đó, ở bên trong Sở Hiên đã ngẩng mặt lên trời ngã vật xuống đất.

Một phía khác, La Cam Đạo điều khiển VF-00 Phoenix ôm Allspark lao lên không trung, do robot đang giữ Allspark nên nhất thời đám Decepticon cũng không dám tấn công hán, mà tốc độ tối đa của hệ thống phun điện đầu phải chuyển đùa, vừa nhảy lên không trung, La Cam Đạo lập tức điên cuồng lao về phía bên kia quảng trường, đáng tiếc, vừa bay được hơn một trăm mét, dưới chân chợt trầm xuống, bị kéo lại.

-Mau chạy!

Trịnh Xá nhìn thấy rõ ràng, liên tục hai lần Thế, vọt tới cạnh robot đang kéo La Cam Đạo. Robot này cũng có giáp chuyển đổi, khi Trịnh Xá tới nơi, nó cũng chỉ vừa mới lòi La Cam Đạo quật xuống đất, chưa được nửa đường, Trịnh Xá đã dùng sức kéo mạnh cạnh tay đang nâng lên của nó. Tiếng kim loại đứt vỡ vang lên chát chúa, sức mạnh khủng bố của Trịnh Xá trong trạng thái Hủy diệt không ngờ có thể cứng rắn phá vỡ giáp chuyển đổi. Vậy còn chưa hết, Trịnh Xá ngược tay đâm Hồ hồn đao ngấp lút vào khối năng lượng trước ngực robot, tay kia đỡ La Cam Đạo lên, hét lớn dùng sức quảng mạnh về phía lối vào quảng trường.

-Chết cũng không được buông tay! Mấy người Zero nhất định có thể bảo vệ được người! Để tất cả có thể cùng sống sót... Đi đi!

Roạt một tiếng, dưới sức mạnh của Hủy diệt, VF-00 Phoenix đã bay ra mấy trăm mét, lọt vào hành lang dẫn vào quảng trường...

497. Tan Vỡ Và Robot Hàng Không Mẫu Hạm (2)

La Cam Đạo thật sự khổ không nói hết, không phải vì nhìn hai người Trịnh Xá rơi vào giữa đám robot mà đau lòng hoặc lo lắng, vấn đề là hán bị quán tính từ cú ném làm cho khốn khổ. Lực quán tính quá mạnh, khiến người hán gần như dán chặt vào thành khoang lái, tiếp đó đâm sầm vào vách tường, cũng may là đập lưng lên tường nếu không Allspark chắc chắn khó mà giữ được.

Hôn mê mất khoảng hai giây, La Cam Đạo mới nhìn rõ tình huống xung quanh. Đúng như hán dự đoán, vô số robot Decepticon cũng không dây dưa với Trịnh Xá nữa mà điên cuồng biến thành mấy móc bay lao về phía hán, đặc biệt trong hành lang còn không ngừng có robot xuất hiện đánh tới, nhất thời hán đã bị tiền hậu giáp kích.

-Mau chạy đi!

Tiếng hét của Trịnh Xá truyền tới, La Cam Đạo cũng như giật mình tỉnh dậy, liều mạng xông tới phía trước, vừa mở cơ nhân tỏa vừa khởi động hệ thống phun điện. La Cam Đạo đã mặc kệ năng lượng tiêu hao, chỉ còn chưa tới một phần ba năng lượng dự trữ, cắn răng điên cuồng lao ra ngoài, phía trước lập tức có một robot giang rộng tay ngăn cản, nhưng hán không chút nào ngừng lại xông thẳng đến.

-A!

La Cam Đạo hai mắt đỏ ngầu, giờ phút này hán mà dừng lại là chỉ có một chữ chết, chỉ lao ra ngoài mới có đường sống, vì thế hán cơ bản là mặc kệ robot truy kích phía sau, biến thành trạng thái nửa phi hành nửa robot xông thẳng lên trước. Khi hai bên va chạm nhau, La Cam Đạo đã điều khiển robot hơi khom người, đâm thẳng MVS vào sườn robot trước mặt, mượn tốc độ của hệ thống phun điện, đâm ngấp hán vào trong, sau đó La Cam Đạo đập vào vai robot kia nhảy vọt lên, ở giữa không trung biến thành trạng thái phi hành, luồng điện phía sau phun dài tới hơn một mét, lao ra xa hơn trăm mét.

Khi La Cam Đạo lọt vào hành lang, Trịnh Xá vùng Hồ hồn lao tới chỗ lối vào, muốn chôn vùi cả chỗ đó, nhưng hán vừa cử động thì liền bị hai phi thuyền từ phía sau đồng thời đâm sầm vào lưng và cánh, lập tức đẩy hán văng ra xa mấy chục mét. Tiếp đó robot xung quanh giống như đều phát cuồng, không hề sử dụng

vũ khí nào, tất cả đè người ép Trịnh Xá sang một bên phóng qua, âm âm âm âm, trên người Trịnh Xá đã có hơn mười robot ép xuống.

Nhân cơ hội này, đã có hơn một trăm robot, thậm chí càng nhiều hơn tiến vào hành lang, tất cả đều là robot cao cấp có thể biến hình, trong số đó còn có vài robot mang giáp chuyển đổi.

Mắt thấy gần như tất cả robot đều sắp tiến vào hành lang, Trịnh Xá đang bị hơn mười robot ép lại cuối cùng cũng gầm lên điên cuồng, đẩy văng tất cả robot xung quanh ra. Mặc dù lại có mấy chục robot khác lao tới nhưng Hồ hồn đao trong tay hấn chém lia lịa, đao mang như sương mù ập đến, mấy chục robot này chưa tới gần đã bị chém thành mảnh vụn. Tiếp theo Trịnh Xá lấy Ngọn giáo của thần Osiris trong Nạp giới ra, nội lực, năng lượng vampire, chân nguyên lực cùng liều mạng truyền vào trong, hai loại năng lượng đầu cũng thôi, chỉ có chân nguyên lực là bá đạo nhất, một tia chân nguyên lực vừa tiến vào trong, toàn bộ ngọn giáo vụt biến hóa triệt để. Vốn chỉ là một mũi mâu ngắn, sau khi truyền chân nguyên lực, xung quanh ngọn giáo chợt xuất hiện hình dạng một quái thú nhe nanh múa vuốt, bộ dạng cực kỳ hung hãn, hơn nữa quái thú này phẳng phất như có sinh mạng, miệng không ngừng phun ra chân nguyên lực rồi lại hút vào, xem ra sự xuất hiện của nó có rất lớn đến việc truyền chân nguyên lực.

Trịnh Xá giờ phút này cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, vung Ngọn giáo của thần Osiris ném thẳng tới, trong nháy mắt kim quang sáng người, ngọn giáo không ngờ hóa thành hình dạng quái thú, trên đường đi không biết đã phá tan bao nhiêu robot, sau đó đâm sầm vào vách tường phía trên hành lang. Âm một tiếng, hành lang bị đá vụn lấp kín hoàn toàn, Ngọn giáo cũng mất hết năng lượng cắm lên một mảnh thép vỡ, nhìn qua chỉ như một chiếc gậy bằng vàng bình thường.

Trịnh Xá trông thấy lối vào đã bị lấp kín, trong một hai giờ không thể xuyên qua được, mà vừa rồi hành lang sụp đổ chỉ ít cũng chôn vùi máy trăm robot, ngoài ra trên quảng trường còn khoảng năm sáu trăm robot nữa, số lượng đuổi theo La Cam Đạo hẳn là không quá nhiều...

-Hộc.. Đến đi! Để ta xem thử cực hạn của thân thể này nào! Gen của ác ma viễn cổ...

Trịnh Xá quay đầu lại, sau lưng hẳn có mấy trăm robot đang yên lặng đứng đó, trong số này có Megatron cùng vài robot mang giáp chuyển đổi, đám robot tựa hồ cũng hiểu rằng không còn cơ hội rời đi, tất cả biến thành dạng người cầm vũ khí, cẩn thận nhìn về phía Trịnh Xá, tiếp theo khi một robot bóp cò, Trịnh Xá cũng như hóa thành một bóng đen, lao thẳng vào giữa đám robot...

Ở phía bên kia, La Cam Đạo điều khiển robot chạy ra xa mấy trăm mét, cũng may là hành lang này rất rộng rãi, lại thêm sức tập trung của hắn sau khi mở cơ nhân tỏa, mới có thể sử dụng hệ thống phun điện toàn lực phi hành trong hành lang, nếu không có khi chỉ một lối ngoặt là đủ khiến hắn tự đâm vào tường phá hủy rồi.

Vừa bay được mấy trăm mét, La Cam Đạo đột nhiên cảm thấy cả hành lang rung chuyển kịch liệt, rồi từ phía sau chợt truyền đến tiếng sụp đổ. Điều này vốn đã nằm trong dự tính của La Cam Đạo, Trịnh Xá để cản trở robot truy đuổi theo hắn nhất định phải phá sập lối vào mới đúng, chỉ là thời gian so với hắn tính toán thì chậm hơn một chút. Bất quá lúc này cũng không có cơ hội để hắn nghĩ lung tung, sau lưng không biết có bao nhiêu robot truy kích, mà chuyện duy nhất hắn có thể làm chính là liều mạng tiến tới, bao giờ lên được trên trời mới thôi, đoạn thời gian này hắn cần bản chỉ có thể liều mạng!

"...Hết năng lượng! Còn khoảng 10% nữa, không thể chịu đạn năng lượng công kích, mấy phát đạn là đủ tiêu hao hết tất cả năng lượng..."

La Cam Đạo hai mắt hoàn toàn mờ mịt, yên lặng liếc nhìn đồng hồ đo năng lượng, cùng lúc đó trong tầm mắt lại xuất hiện hai robot nữa, chỉ là hai tên này so với đám đang truy đuổi hắn thì có vẻ kém hơn một bậc, cả về phản ứng lẫn trang bị. Nhưng dù như vậy, hai robot này vẫn có thể bắn đạn năng lượng, hai bên vừa gặp mặt, mắt viên đạn đã bay tới chỗ La Cam Đạo.

"Không thể ngăn cản! Vòng cổ long tinh không thể cản nổi! Nếu không năng lượng sẽ không đủ để bay ra!"

La Cam Đạo nhìn mấy phát đạn năng lượng bắn tới, sức chú ý trong chớp mắt được đề cao đến cực hạn, trong khoảnh khắc sinh tử, hắn bỗng cảm thấy như có gì đó vỡ ra, sức chú ý vốn đã đã lên đến mức cao nhất, nhưng sau chớp mắt này độ nhiên lại tăng lên mấy lần, giờ phút này trong đầu La Cam Đạo thoáng hiện một điểm minh ngộ, hắn biết rằng mình đã đột phá cơ nhân tỏa tầng thứ hai.

Mấy phát đạn năng lượng gần như không thể tránh né được bắn tới, La Cam Đạo đột nhiên ném Allspark qua khe hở giữa loạt đạn, tiếp đó VF-00 Phoenix biến thành trạng thái nửa robot, trong nháy mắt lướt qua hai viên đạn năng lượng, trước khi viên đạn thứ ba đến người hấn lại biến robot thành trạng thái phi hành, ép sát trên trần lao ra xa rồi lại trở thành trạng thái robot trượt dài dưới đất bắt lấy Allspark trước khi nó rơi xuống. Một loạt động tác chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng theo tốc độ này La Cam Đạo vọt qua hai robot đứng cạnh, MVS trong tay cũng thuận thể chém qua, hai đám nổ trước sau bùng lên, còn La Cam Đạo một lần nữa biến thành trạng thái phi hành điên cuồng lao tới trước.

Trong khoảnh khắc La Cam Đạo xông ra khỏi hành lang, tâm linh tỏa liên của Chiêm Lam lập tức kết nối với ý thức hấn, Chiêm Lam vội vã hỏi:

”Thế nào rồi? Bên trong đó thế nào? Vừa rồi tinh thần lực tảo miêu của ta không thể tiến vào trong, mau nói đi, bên trong thế nào rồi?”

La Cam Đạo lúc này tập trung toàn bộ tinh thần vào robot, mắt thấy năng lượng cứ từng chút từng chút một cạn kiệt, hấn làm gì còn hơi sức đâu mà nói chuyện nhiều nữa, chỉ thúc giục robot nhanh chóng lao lên phía trên, vượt qua khoảng cách hơn một nghìn mét, lao ra khỏi hố bom kinh khí, trực tiếp xông tới chỗ mấy người Zero.

”Zero, bảo vệ ta! Hết năng lượng rồi!”

La Cam Đạo chỉ kịp hét lên như vậy rồi từ trên không rơi xuống, Allspark cũng văng ra khỏi tay, rơi cách VF-00 Phoenix mấy chục mét, mà vị trí mấy người Zero thì vẫn còn cách hơn một nghìn mét. Đúng lúc này, từ phía ba bốn chiến phi thuyền lao ra khỏi hố, chiếc bay đầu tiên vỏ ngoài sáng chói, vừa nhìn là biết robot Decepticon cấp cao, nó thoảng quan sát mặt đất rồi bay tới chỗ Allspark.

Đoàng!

Một tiếng nổ cực lớn, viên đạn súng ngắm Gauss bắn thẳng vào chiếc phi thuyền, uy lực của nó cực lớn, dù là giáp chuyển đổi cũng không thể triệt tiêu hoàn toàn, roạt một tiếng đã đâm vào trong người robot rồi xuyên qua sau lưng bay đi. Mặc dù không thể phá nổ robot ngay lập tức nhưng chiếc phi thuyền cũng từ trên không rơi xuống, trong thời gian ngắn không thể chiến đấu được nữa.

”La Cam Đạo... Ta thấy được chỗ người rồi, không phải lo, súng của ta vẫn nhắm vào bọn chúng!”

498. Tan Vỡ Và Robot Hàng Không Mẫu Hạm (3)

Lúc này ở chỗ Zero còn có cả Bá Vương cùng Triệu Anh Không cũng đang đứng đó, sau khi đầu đạn kinh khí cuối cùng phát nổ, Tiêu Hoành Luật đã hiểu được đại khái bố cục của Sở Hiên, nhất thời liền cảm thấy tinh thần sa sút chán nản, nhưng làm một trí giả phải biết tự giác, hấn lập tức để Bá Vương cùng Triệu Anh Không chuẩn bị chiến đấu, khi nhiệt độ từ vụ nổ hạt nhân giảm xuống ba người liền nhanh chóng tiến vào trung tâm, ở đó còn có một trường đại chiến đang chờ đợi họ!

-Thật rất bất đắc dĩ, lần đầu tiên từ tận đáy lòng cảm thấy bất đắc dĩ với người khác thế này...

Tiêu Hoành Luật ngồi dưới đất liên tục vò đầu, chán nản nói với những người xung quanh.

Chiêm Lam hơi buồn cười, nhìn thẳng nhóc này nói:

- Đây có phải là lần đầu tiên gặp mặt đâu? Chẳng lẽ lần trước thua Sở Hiên trong Resident Evil 2 người không cảm thấy khó chịu sao?

Tiêu Hoành Luật lại trịnh trọng nói:

- Đó là hai chuyện khác nhau, lúc ấy là thua kẻ địch, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia, mặc dù người chỉ có một mạng nhưng thua tức là thua, không có gì khó chịu cả, nhưng bây giờ Sở Hiên lại là người phe mình, thua hấn không khỏi khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ...

Chiêm Lam cười khê vuốt tóc Tiêu Hoành Luật rồi mới nhìn về phía xa, lo lắng nói:

- Mặc dù những nhân viên phi chiến đấu chúng ta đều rút lui... Trình khiêu thì không tính, mặc dù chúng ta đều rút về nhưng mấy người Zero ở đó thật sự an toàn sao?

Tiêu Hoàn Luật buồn bực chỉnh lại đầu tóc rồi mới cười nói:

- Người quá coi thường họ rồi, chúng ta là Trung Châu đội, ngoài tiểu đội luân hồi Ác Ma ra, các người đến cả tiểu đội Thiên Thần cũng đánh bại được, mặc dù mạnh lên từ lúc nào không rõ nhưng đội ngũ chúng ta thật sự rất mạnh, người kỹ nghệ sẽ hiểu... Tin tưởng bọn họ, tin tưởng đồng đội của chúng ta!

Ở cách đó rất xa, Zero yên lặng nhìn phía trước không ngừng có robot lao tới. Là người sử dụng súng ngầm Gauss, hắn hiểu rất rõ món vũ khí trong tay mình, về cơ bản có thể nói đây là một vũ khí có cả ưu điểm

thế nào rồi, dẫn theo nhiều robot như vậy hẳn có biện pháp an toàn về tới chỗ đoàn đội không? Mọi người có biện pháp chiến đấu với nhiều robot như thế không? Allspak vẫn có biện pháp bảo vệ chứ?”

Trịnh Xá từ dưới đất nhảy vọt lên, ở giữa không trung vỗ mạnh đôi cánh, thân thể đột ngột chuyển hướng, lướt sát qua mấy viên đạn năng lượng, sau đó phảng phất như hóa thành một bóng đen lao về phía một robot to lớn màu vàng sậm. Trước khi robot này kịp quay súng lại, hắn đã tóm lấy một cánh tay nó rồi dùng sức kéo mạnh, cánh tay robot vang tiếng kim loại đứt vỡ chói tai rồi gãy rời hẳn ra, gần như đồng thời, Hồ hồn đao chém xuống, đao mang giống sương mù lướt qua, robot lập tức biến thành mảnh vụn, nổ tung.

”...Không được, chân nguyên lực sắp cạn kiệt, nếu không có chân nguyên lực mà sử dụng Hồ hồn đao thì rất có thể lại lâm vào trạng thái tâm ma, thật khó nghĩ, vừa rồi tung đầu suất bát quái lô tiêu hao quá nhiều năng lượng, mà thứ này lại không thể tự khôi phục hoặc sinh ra, mỗi lần đều phải ngưng luyện mới có thể sử dụng... Thật đúng là phiền toái... Có điều, Sở Hiên thế nào rồi? Lúc trước trông hắn gần như hoàn toàn gục ngã, gánh nặng sử dụng tín niệm lực I»-drive lớn đến vậy sao?”

Trịnh Xá một đao chém nổ robot này, dưới chân lại dùng sức nhảy lên, chỗ hắn vừa đứng lập tức chìm trong biển lửa, bị đạn năng lượng chôn vùi, mặc dù hắn nhảy lên kịp nhưng trên người vẫn bị trúng vài viên, sau mấy phát nổ mạnh liên tiếp, quãng lửa sậm màu bảo vệ quanh người cũng bắt đầu rung động kịch liệt.

”Năng lượng vampire sắp cạn sạch... Nội lực cũng vậy, mặc dù vẫn có thể khởi động Bạo tạc, Hủy diệt cũng có thể duy trì hai đến ba giây... Đến lúc này chỉ có thể dựa vào trình độ nhục thể để chiến đấu thôi, còn mấy chục phút nữa, hy vọng thân thể này có thể kiên trì tới lúc đó... Sống sót đi! Mọi người đều phải cùng nhau sống sót!”

Trịnh Xá ở giữa không một lần nữa vỗ cánh, dùng tốc độ cực nhanh lượn hình zic zắc, tránh khỏi đạn năng lượng do mấy chục robot không ngừng bắn ra, tiếp theo đôi cánh hứng lấy vài viên đạn rồi lao vút xuống dưới, trực tiếp đập lên đầu một robot. Chỉ thấy hắn dùng sức vịn hai chân, đầu robot lập tức bị bẻ gãy, còn Trịnh Xá lại nâng Hồ hồn đao bổ xuống...

”Không được chết! Tất cả mọi người không được chết!”

500. Vận Mệnh Trung Châu Đội Và... Trở Về (2)

Tạm không nhắc đến Trịnh Xá đang liều mạng chiến đấu dưới lòng đất, những người ở phía trên cũng lâm vào khổ chiến. Vương Hiệp cố nhiên là đã dẫn nổ bom plasma hắn bố trí nhưng vẫn có hơn một trăm robot lao ra khỏi luồng plasma, tình huống này gần như tương tự dưới lòng đất, số robot còn lại đều là những Decepticon tinh nhuệ nhất, mạnh mẽ nhất, hơn nữa còn cả robot khổng lồ siêu cấp đang từ từ trôi lên dưới hố bom. Do thể tích quá lớn nên robot này chỉ vung tay một cái, phần lớn màn plasma đã bị xua tan, tiếp đó robot này chậm rãi đứng thẳng dậy.

- To quá, mẹ nó, con robot này to quá đi mất, đã ai thấy qua con robot nào to hơn thế này chưa? Đây tuyệt đối là do một hàng không mẫu hạm chủ lực biến thành!

Bá Vương hét lên, pháo vác vai lên xạ có tám phần hỏa lực đều nhắm vào đầu robot khổng lồ, nhưng thân thể quá to lớn của nó đã từ lượng biến chuyển thành chất biến, khi robot lớn đến một mức độ nhất định thì cả uy lực của pháo liên xạ đối với nó cũng chỉ như muỗi đốt, gần như không tạo thành hiệu quả gì.

Động tác của robot khổng lồ này so với các robot khác thì chậm hơn rất nhiều, nhưng đó chỉ là hiệu quả thị giác mà thôi, một bước của nó đã tương đương với các robot khác bay xa mấy trăm mét. Robot này cao đến hơn hai nghìn mét, đứng thẳng dậy trông như một tòa núi nhỏ, còn chưa hết, nó bước tới một bước rồi cúi người đập một chưởng xuống chỗ mọi người. Nhìn động tác tựa hồ chậm chạp nhưng theo quét hình tinh thần lực, phạm vi hơn trăm mét đã bị bàn tay sắt thép bao trùm toàn bộ, nếu chạy chậm một chút là chắc chắn biến thành thịt vụn.

Bá Vương, Zero, Vương Hiệp, Trương Hằng, bốn người đều giật mình, tiếp đó Vương Hiệp lập tức nhảy lên Goblin glider, ba người còn lại đồng thời chui vào giỏ khí cầu, vọt bay lên tránh khỏi bàn tay khổng lồ trong đường tơ kẽ tóc. Ầm một tiếng, phía sau lưng họ đã bị đập thành một hố lớn hình bàn tay.

Bá Vương lập tức gào lên:

- Bay đi, Vương Hiệp, không cần để ý tới cái gì cả, bay đi! Khốn kiếp, chỉ cần vượt qua một tiếng đồng hồ là được, Goblin có thể bay được từng nào thì bay từng ấy, như vậy không cần phải đối đầu với robot khổng lồ này!

- Vậy thì...

Zero ngừng lại một chút, hỏi:

- Allspark đâu? Nếu không có Allspark, chúng ta chạy trốn thì được cái gì?

Ánh mắt ba người còn lại đều hướng xuống mặt đất, chỉ thấy Triệu Anh Không đang vác Allspark chạy ra xa, mặc dù tốc độ không thể nhanh được như Goblin glider nhưng sau khi nòng sử dụng một loại bộ pháp kỳ diệu thì tốc độ không ngờ lại tương đương với những robot đang bay. Chỉ có điều, Allspark so với các robot thì có lẽ cũng không phải là quá to nhưng đối với Triệu Anh Không thân hình nhỏ nhắn mà nói, thể tích của Allspark thật sự quá lớn, nên cũng làm ảnh hưởng tới độ linh hoạt và khả năng tránh né của nòng, nhất thời trong khi Triệu Anh Không đang chạy, phía trước mặt đạn năng lượng đã bắn xuống rào rào chặn hết cả đường.

Zeoro không nói một lời, túm lấy dây treo giỏ khí cầu leo lên trên, đồng thời ánh mắt hắn cũng biến thành mờ mịt, tiến vào trạng thái mở cơ nhân tảo. Khi tới gần glider, hắn mới hét lên:

- Vương Hiệp, thay đổi vị trí! Goblin glider sử dụng hệ thống phóng điện tất nhiên là nhanh hơn robot bot, nhưng chúng ta cũng không có đủ năng lượng để nó bay liên tục mấy chục phút... Liều mạng đi! Đường sống duy nhất của chúng ta là tiêu diệt tất đám robot này!

Ba người còn lại thoáng trầm mặc rồi cùng yên lặng gật đầu. Vương Hiệp và Zero đều có tâm linh tảo liên phối hợp, đến lúc Zero nhảy lên thì Vương Hiệp nhảy xuống giỏ khí cầu phía dưới, hai người hoán đổi vị trí giữa không trung, tiếp theo Zero điều khiển glider phóng thẳng xuống đất.

Không hiểu vì sao, mặc dù Progenitor virus quả thật có thể mở cơ nhân tảo tầng thứ nhất nhưng so với người tự mở cơ nhân tảo thì vô luận ý thức chiến đấu, hay sức tập trung chú ý, tốc độ phản ứng các loại, cơ bản đều có một khoảng cách. Trong số bốn người vốn còn Trương Hằng có tố chất thân thể tốt hơn Zero một chút nhưng nhược điểm tính cách của Trương Hằng khiến hắn trong lúc sinh tử quan đầu dễ xuất hiện sơ sẩy, vì thế Zero quyết định cực nhanh, tự mình điều khiển glider tới cứu viện Triệu Anh Không.

Lúc bốn người nhảy lên Goblin glider, trên robot khổng lồ đột nhiên trỗi lên một nòng pháo cực lớn, hơn nữa trên người nó còn có hơn một trăm khẩu pháo nữa, tất cả chĩa vào Triệu Anh Không đang chạy về phía bốn người, bao trùm tất cả vào trong phạm vi bắn.

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ, hơn trăm nòng pháo chiến hạm chĩa thẳng vào người, đừng nói là đồng loạt nhả đạn, chỉ cần một phát đã đủ dọa người rồi. Mặc dù tất cả đều có vòng cổ long tinh nhưng có thể ngăn cản công kích của robot khổng lồ này không thì chẳng ai dám khẳng định, vì thế hai người còn có thể tấn công là Bá Vương và Trương Hằng đều quay sang phía robot khổng lồ triển khai công kích. Trương Hằng một lần nữa sử dụng tia năng lượng màu bạc, vô số tia năng lượng nhỏ bắn về phía robot, pháo các vai liên xạ của Bá Vương cũng mở hết hỏa lực bắn tới.

Gần như đồng thời, robot khổng lồ cũng tấn công, hơn trăm nòng pháo đồng loạt khai hỏa, cũng may là robot này thân hình mặc dù lớn nhưng trình độ tiến hóa không bằng các robot tinh nhuệ khác, đạn nó bắn ra vẫn là những loại tên lửa bình thường. Khi tên lửa bắn tới, phần lớn trong số đó đều bị đạn pháo của Bá Vương bắn trúng, một số ít lọt lưới cũng bị những tia năng lượng màu bạc xuyên thủng, loạt công kích đầu tiên bị chặn lại ở xa hơn trăm mét, tiếp đó tất cả tên lửa cùng phát nổ.

Luồng lửa cùng sóng xung kích kịch liệt từ vụ nổ ập tới, uy lực không kém gì tên lửa đạn đạo bình thường, gió lốc hình thành trong phạm vi trăm mét suốt nữa thì thổi bay cả glider, may nhờ có năng lực thăng bằng cực kỳ xuất sắc của Zero mới có thể đứng vững trong gió lốc, mà khoảng cách giữa bốn người và Triệu Anh Không chỉ còn hơn ba mươi mét, Vương Hiệp thậm chí đã chuẩn bị đón lấy Triệu Anh Không.

- Không được hạ xuống!

Triệu Anh Không đột nhiên quát lớn, đồng thời ném Allspark đang vác sau lưng vào trong giỏ khí cầu, sau đó qua người rút kiếm, thoáng cái đã vung thanh kiếm Excalibur chắn trước người. Choang một tiếng, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã đỡ được công kích của một robot, robot này có màu xanh lục, tay cầm một món vũ khí to lớn nhìn như cái xẻng.

Đồng đảo robot từ trong đám bụi phóng xạ lao ra, do robot khổng lồ xuất hiện chấn động nên bốn người Zero gần như quên mất sự u hiếp của đám robot này. Trên thực tế, bọn chúng chỉ là nhỏ so với robot khổng lồ mà thôi, còn thì tên nào cũng cao ít nhất bốn năm mét, lớn hơn nhiều so với con người, hơn nữa tên nào cũng có thể biến thành máy móc phi hành, tên nào cũng có hỏa lực mạnh mẽ, cho dù không có sức uy hiếp lớn như robot khổng lồ thì cũng không hề dễ đối phó.

Nhưng Triệu Anh Không lên tiếng hơi chậm, lúc này Goblin glider chỉ bay cao khoảng hơn ba mươi mét, Vương Hiệp vừa đón được Allspark thì trong nháy mắt đã có ba bốn robot nhảy lên khỏi đám bụi phóng xạ. Cho dù Zero phản ứng cực nhanh nhưng vẫn có một robot bám lên giỏ khí cầu, tiếp đó Goblin glider khê chừng lại giữa không trung rồi rơi thẳng xuống, robot này cao hơn tám mét, trọng lượng cũng vượt quá khả năng tải của glider.

Ầm một tiếng trầm đục, cả robot cùng bốn người lẫn glider đều rơi bịch xuống đất. Phản ứng của robot này thật sự không thua gì người đã mở cơ nhân tỏa, chỉ thấy nó chống hai tay xuống đất, vừa chạm đất lập tức nhảy lên, tiếp đó cả người áp thẳng xuống phía Vương Hiệp, nếu đánh trúng thì ba người Vương Hiệp Bá Vương, Trương Hằng tuyệt đối là chết chắc. Bất quá nó còn đang ở giữa không trung thì ba mũi tên đã bắn thẳng vào ngực nó, mũi tên thứ nhất bắn trúng đuôi mũi tên thứ hai, mũi tên thứ hai bắn trúng đuôi mũi tên thứ ba, uy lực so với Bạo liệt tiễn hai mũi đầu chỉ mạnh hơn gấp mười, hơn nữa tên này còn là phụ ma tiễn, bụp một tiếng xuyên thủng ngực robot bắn ra xa, tiếp đó robot nổ tung giữa không trung, chỉ còn cách mấy mét nữa là ép xuống đầu mọi người, tình huống đúng là ngàn cân treo sợi tóc.

Bốn người cùng thở phào, nhưng không đợi họ kịp lấy hơi, mấy phát đạn năng lượng đã bắn tới, nổ tung, vòng bảo vệ quanh người cả nhóm đã có chút chấn động, năng lượng trong vòng cổ long tinh không biết còn có thể chống đỡ được một lần nổ mạnh như vậy nữa không?

Bốn người cũng không chần chừ, Zero một lần nữa điều khiển glider bay lên trời, còn Bá Vương và Trương Hằng phân biệt công kích về hai hướng, pháo liên xạ cùng tia năng lượng, cả Vương Hiệp cũng lấy ra mấy quả lựu đạn plasma nắm chắc trong tay. Yêu khí cả Vương Hiệp từ từ hóa thành một con dơi nhỏ hình cầu thân thể con dơi đúng là lựu đạn, nhưng trên đó lại mọc cánh mọc chân, tiếp theo thứ này mang theo lựu đạn plasma bay ra xa. Sau đó từ trong đám bụi phóng xạ lấp lóe ánh xanh, lựu đạn đã phát nổ.

Kỳ thật, một loạt chuyện vừa rồi tối đa chỉ xảy ra trong vòng vài giây, có thể gọi là nói thì chậm diễn ra thì nhanh, khi Goblin glider mới bay lên được khoảng hai mươi mét, đột nhiên mọi người chỉ cảm thấy trên đầu tối sầm lại, robot khổng lồ đã nhấc chân đạp xuống chỗ họ. Zero không chần chừ, lập tức mở hệ thống phun điện bay vọt ra ngoài, tốc độ cực nhanh, chỉ sau nháy mắt đã thoát khỏi phạm vi giẫm, phía sau lập tức truyền tới một âm thanh trầm đục... Cùng cả tiếng rên khê của một cô bé.

Vẫn trong tốc độ cực nhanh cả hệ thống phun điện, bốn người đều cảm thấy gió mạnh đập vào mặt, không thể nhìn lại phía sau, nhưng theo quét hình tinh thần lực...

Triệu Anh Không vừa rồi đúng là ở dưới phạm vi cú giẫm, mặc dù nàng cũng lập tức sử dụng trạng thái thiểm linh nhưng xung quanh đều là robot ngăn cản, chỉ chừng lại một thoáng, nửa người dưới bắt đầu từ chỗ đùi đến gót chân đã bị giẫm nát, cả kể hơn mười mười robot phía sau lưng cũng bị đạp nát vụn...

- Trương Hằng! Người lái Goblin glider đón lấy ta!

Zero quát lớn rồi nhảy xuống dưới, trong nháy mắt đã gương súng ngắm Gauss nhắm thẳng vào robot khổng lồ, mặc dù vẫn còn đang rơi xuống nhưng trong lòng lại trầm tĩnh lại, tất cả mọi thứ trong mắt phẳng phất như đều biến mất, chỉ còn lại robot kia.... cùng điểm và đường nét bao phủ toàn thân nó!

501. Vận Mệnh Trung Châu Đội Và... Trở Về (3)

Điểm tuyến ma nhãn, cũng không biết kỹ năng này sử dụng nguyên lý nào, gần như tương tự với tín niệm lúc của Sở Hiên, đều là kỹ năng dùng khoa học rất khó giải thích. Trên thực tế, từ sau khi Zero hoán đổi kỹ năng này, hơn nữa còn tìm ra uy lực cực mạnh của nó, hẳn liền ở tại Chủ Thần không gian luyện tập rất nhiều, dù sao thì trong Chủ Thần không gian cũng có thể tùy lúc chữa trị toàn thân, việc này khiến hẳn càng thêm thuần thực kỹ năng này. Chính vì thế, trong trận chiến Lord of the Rings hẳn mới có thể cứu được Trịnh Xá trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ngoài phần chấp niệm cùng kẻ vai chiến đấu ra, nỗ lực không ngừng của hẳn từ trước tới nay cũng chiếm một phần rất lớn.

Trong mắt Zero lúc này, toàn bộ robot khổng lồ đều do điểm và đường nét tạo thành, những chỗ có điểm đều quá ít, quá nhỏ, cơ bản giống như sao băng trong đêm tối không ngừng lóe lên trên người robot khổng lồ, không chỉ có vị trí liên tục di chuyển mà cả độ sáng cùng độ lớn cũng không ngừng biến đổi. Việc này khiến hẳn căn bản không thể nhắm chuẩn vào những điểm nhỏ đó, bên hẳn chỉ biết bắt đấm dĩ, giống như mấy lần trước, hướng súng ngắm Gauss về phía đường nét cũng đang liên tục chuyển động.

Đường nét trên người robot khổng lồ cũng di động liên tục chỉ là không chớp tắt không ngừng như điểm, do đó dựa vào kỹ thuật của Zero vẫn có thể nhìn thấy sự tồn tại của các đường nét, tiếp đó ngắm bắn kỹ càng, tính chuẩn hướng di động của đường rồi đo lường một tiếng, nhả đạn.

Ở bên kia, Trương Hằng nghe Zero hét lên, hai mắt hẳn cũng vụt biến thành mờ mịt, tiếp đó đeo cung kim loại màu bạc lên lưng, một tay bám vào giỏ treo khí cầu nhảy vọt lên. Lúc này Goblin glider đã không còn người điều khiển, Trương Hằng lôi kéo như vậy khiến nó bay nghiêng sang một bên, mà Zero thì lại vừa nhảy xuống nên glider đang sử dụng hệ thống phun điện chỉ sau hai ba giây sẽ đâm thẳng xuống đất.

Trương Hằng hít sâu một hơi, bám vào dây nối giữa glider và giỏ khí cầu leo lên. Tổ chức thân thể của Trương Hằng vốn rất tốt, ngoài nhân tố tính cách ra thì có thể nói thực lực của Trương Hằng kỳ thực rất mạnh mẽ, kể cả trạng thái mở cơ nhân tỏa của hẳn cũng mạnh hơn Zero một chút, vì thế mặc dù tốc độ Goblin glider cực nhanh, mặc dù glider đang bay nghiêng sang một bên, hẳn vẫn chụp được vào mép glider chỉ sau một giây, tiếp đó dùng sức lộn người, đứng lên phía trên.

Khi súng ngắm Gauss trong tay Zero gầm lên, hẳn đã chỉ còn cách mặt đất chưa tới hai mươi mét, hơn nữa còn có ba robot đang nhảy lên vùng tay chụp về phía hẳn. Trong nháy mắt động tác như biến thành phim quay chậm, chỉ cần Zero bị đám robot này bắt được thì hẳn có mình động da sắt đi chẳng nữa cũng chết chắc. Đúng lúc Zero chỉ còn cách bàn tay robot ba bốn mét, một luồng điện quang chọt lướt qua, hẳn đã được Vương Hiệp cùng Bá Vương tóm lấy kéo vào trong giỏ khí cầu.

Ở bên kia, trên vai robot khổng lồ, tại một khoang vũ khí nhỏ gần như không hề quan trọng xuất hiện một hố rộng khoảng nửa mét. Theo lý mà nói, cái lỗ này so với robot to cả nghìn mét căn bản không là gì cả, dù có là vị trí quan trọng đi chẳng nữa thì thương tổn đối với robot gần như có thể bỏ qua. Nếu lấy ví dụ với con người thì vết thương này giống như bị bật móng, mặc dù đau đớn nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng tới toàn cục.

Nhưng chính lỗ nhỏ này lại khiến tất cả động tác của robot khổng lồ đều dừng lại, tiếp theo từ bên rìa hố bắt đầu tan rã, vỡ vụn. Không chỉ lỗ nhỏ đó, đến cả các bộ phận khác trên người robot cũng bắt đầu tan vỡ, toàn thân thể bằng sắt thép hóa thành bụi phấn nhưng năng lượng bên trong lại không hề phát nổ, cứ như vậy, sau vài giây robot khổng lồ đã hoàn toàn tan thành tro bụi, từ từ chìm vào trong đám bụi phóng xạ, không còn thấy đâu nữa.

Zero vừa về tới giỏ khí cầu lập tức hôn mê, lần bắn này khác với luyện tập trong Chủ Thần không gian, đây là chính thức đem toàn bộ tinh thần tập trung vào một kích toàn lực, sức chú ý tập trung cao độ khiến hẳn sau khi bắn xong lập tức không còn hơi sức nào để tỉnh táo nữa, sau phát đạn cũng hôn mê luôn.

Trương Hằng lái Goblin glider đảo một vòng giữa không trung rồi sử dụng hệ thống phun điện lao thẳng tới chỗ Triệu Anh Không hai chân nát vụn đang nằm dưới đất. Triệu Anh Không đã không còn sức để tiến hành phòng ngự nữa, một robot tới gần bóp một cái là đủ biến nòng thành mảnh vụn, vì thế Trương Hằng quả thực là đang liều mạng chạy đua với thời gian, dựa vào tốc độ siêu cấp của Goblin glider, cho dù thế nào cũng phải như lúc đón lấy Zero, phải cứu bằng được Triệu Anh Không!

”...Chờ đã, cách xa ta một chút, không được đứng trước mặt ta...”

Thanh âm của Triệu Anh Không đột nhiên truyền vào ý thức Zero, đây là công hiệu của tâm linh tỏa liên. Lúc trước khi robot khổng lồ đạp một cước, giẫm nát chân Triệu Anh Không thì đồng thời cũng tiêu diệt sạch sẽ số robot sau lưng nàng, hiện tại chỉ còn đám robot ở trước mặt Triệu Anh Không đang lao tới. Nhưng kỳ quái là, Triệu Anh Không ngoài trên mặt hơi lộ vẻ đau đớn ra thì thần sắc phần nhiều lại là một loại trầm mặc lạnh nhạt, không hề có chút cảm giác nguy hiểm sắp bị giết nào. Tiếp đó, chỉ thấy nàng vùng thanh kiếm Excalibur lên, hai tay dần dần tiến vào trạng thái di động không thể thấy được bằng mắt thường.

-Sóng chân không thiểm linh... Kiếm của thắng lời và thề ước! Excalibur!

Kiếm của thắng lời và thề ước, kỳ thực công hiệu của nó giống như cây cung kim loại màu bạc của Trương Hằng, cũng có thể dùng năng lượng thạch tạo thành thủ đoạn công kích, chỉ cần trước đó gắn năng lượng thạch vào chuôi kiếm là được. Chuyện này Triệu Anh Không chỉ vừa ngẫu nhiên phát hiện sau khi bộ phim Lord of the Rings kết thúc, mỗi lần phải gắn đủ năm viên năng lượng thạch, khi sử dụng thì dùng ý thức bản thân dẫn đường, đem năng lượng trong năng lượng thạch bắn ra dưới dạng laser, quả thật là uy lực vô cùng.

Mà kỹ xảo sử dụng sóng chân không thiểm linh là hai tay di động với tốc độ cực cao, sinh ra sóng xung động tấn công đối phương, nếu như khi bắn ra màn laser.... lại vùng động thanh kiếm cực nhanh, đến lúc đó...

Trước mặt Triệu Anh Không xuất hiện một tấm màn ánh sáng, lấy Triệu Anh Không làm trung tâm, tạo thành một nửa hình tròn, tiếp đó màn sáng dùng tốc độ cực nhanh khuếch tán ra ngoài, hơn nữa còn dùng phương thức ba động lan truyền ra xa. Mười mấy robo đi đầu lập tức không kịp kêu một tiếng hóa thành bụi phấn, tiếp đó bùng nổ kịch liệt, ánh lửa cùng sóng xung kích hòa vào màn ánh sáng càng khiến uy lực của nó thêm kinh khủng tràn ra xa, sau khi vượt qua mấy trăm mét, màn sáng mới từ từ yếu đi.

Mấy người Trương Hằng đơn giản là đều ngây ngốc, uy lực một chiêu này không khỏi quá khủng bố chứ? Chỉ một chiêu đã gần như tiêu diệt toàn bộ số robot đang lao tới, những tên còn lại cũng đều cả người hư hại. Có hai robot mang giáp chuyển đổi là không bị thương nhưng lớp vỏ của chúng đã ảm đạm vô quang, so với vẻ sáng bóng đầy màu sắc lúc trước không biết là yếu đi bao nhiêu lần.

Vương Hiệp cùng Bá Vương đưa mắt nhìn, nhau, đồng thời phát động vũ khí trong tay bắn về phía hai robot có giáp chuyển đổi. Một tràng pháo liên xạ bắn tới, hai robot này căn bản không thể tới gần Triệu

- Chuyện này tạm thời không cần vội. Sở Hiền, các người cầm mảnh vỡ Allspark đấy à? Có tác dụng gì không?

Sở Hiền cũng không trả lời, ném một mảnh vỡ khoảng bằng ngón tay cái sang. Trịnh Xá bắt lấy mảnh vỡ, đồng thời trong đầu cũng vang lên âm thanh của Chủ Thần.

”Mảnh vỡ máy chuyển đổi năng lượng không gian, sau khi sửa chữa sẽ có thể cung cấp năng lượng.”

- Máy chuyển đổi năng lượng không gian? Đó là cái gì?

Trịnh Xá cầm mảnh vỡ, kỳ quái hỏi:

- Tên nó không phải là Allspark à?

Sở Hiền gật đầu đáp:

- Về điểm này, kỳ thật ngay từ kịch bản gốc phim Transformers ta đã bắt đầu hoài nghi, đó là tính chân thực của Allspark. Phương diện này có liên quan đến kiến thức về thuyết lượng tử, với trí tuệ cùng hệ thống tri thức của các người, ta nói cho các người cũng...

Mặc dù nói như vậy, nhưng sau khi Sở Hiền nói ra, ngoài Tiêu Hoành Luật những người còn lại đều hai mắt sáng bừng nhìn về phía hắn, rõ ràng là tất cả đều rất có hứng thú nghe những chuyện này, dù sao thì cũng chỉ là nghe kể chuyện thôi, chỉ cần không phải tập trung học tập những nội dung tri thức này thì câu chuyện cũng không buồn tẻ lắm.

- Được rồi, vậy thì ta nói đơn giản thế này. Từ một vài phương diện, thế giới được chia thành hai hệ thống tri thức, một là tri thức cổ điển, cũng tức là hệ thống tri thức chúng ta sử dụng trong thế giới hiện thực. Ví dụ như ta đánh người một quyền, người cảm thấy đau, kỳ thật nắm tay ta cũng cảm thấy đau, chỉ là mức độ đau đớn của hai bên khác nhau, đây là lực tác dụng qua lại lẫn nhau, do hai bên va chạm sinh ra. Ngoài ra còn có định luật bảo toàn năng lượng, bảo toàn khối lượng các loại, nhưng từ một số phương diện mà nói... Không, từ thuyết lượng tử mà nói, những điều này đều là nhận thức sai lầm, vũ trụ so với chúng ta tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều, huyền ảo hơn nhiều. Đầu tiên là nắm tay và thân thể tuyệt không tiếp xúc với nhau, nói chính xác là tất cả mọi người cùng tất cả vật thể căn bản đều không tiếp xúc với nhau, khi lớp phân tử và nguyên tử ngoài cùng của chúng ta tiếp cận nhau, giữa hai vật thể sẽ sinh ra lực đẩy bài xích lẫn nhau, vì thế hai bên không thể tiếp xúc. Mà bảo toàn năng lượng cùng bảo toàn khối lượng cũng gần như là sai lầm, định luật chuyển đổi năng lượng và khối lượng là phương trình giao hoán của luận điểm này.

Sở Hiền nhìn mọi người khẽ nói.

Trịnh Xá xua xua tay nói:

- Cái đó và năng lượng vĩnh cửu của Allspark có gì quan hệ với nhau sao? Hơn nữa máy chuyển đổi năng lượng không gian này là chỉ cái gì?

- Trí tuệ của người bình thường...

Sở Hiền cười nhạt đáp:

- Từ từ mà nghe đi, nếu không có mở đầu đằng trước thì đoạn sau người nghe càng không hiểu gì cả. Đầu tiên là trong thuyết lượng tử và thuyết tương đối có một luận điểm, đó là trong không gian có bao hàm năng lượng, hoặc là nói bản thân không gian cũng là một loại vật chất, mà loại vật chất này có thể chuyển đổi thành năng lượng, loại năng lượng này quyết định tính cân bằng của vũ trụ. Độ lớn của năng lượng là 10^{94} nhân lên mỗi đơn vị thể tích, dùng định luật chuyển đổi khối lượng và năng lượng để tính toán, luồng năng lượng này sẽ lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi... Ta lấy ví dụ thế này nhé, một không gian lớn bằng một nguyên tử hydro, nếu chuyển hóa hoàn toàn thành năng lượng thì năng lượng này sẽ lớn hơn tổng số năng lượng ẩn chứa trong tất cả vật chất trong phạm vi 2 tỷ năm ánh sáng. Điều này cũng có nghĩa là người nắm giữ kỹ thuật chuyển hóa năng lượng không gian sẽ có thể sáng tạo ra thế giới, sáng tạo ra sinh vật, thậm chí là cả vũ trụ...

- Trên thực tế, lấy những lý thuyết mà ta đã biết làm cơ sở, tín niệm lực $\hat{I}$ -drive cùng điểm tuyến mã nhân của Zero đều có thể dùng khoa học để giải thích, đó hoàn toàn dùng khái niệm nhân quả trong thuyết lượng

tử và tương đối...

- Nói cách khác, cả Chủ Thần không gian này cũng mọi thứ hoán đổi trong nó đều là biểu hiện của khoa học cấp cao nhất, chỉ như vậy mà thôi...

503. Tương Lai Nghiêm Trọng (2)

Sở Hiền liếc nhìn mọi người rồi chậm rãi nói:

- Theo lý thuyết lượng tử, tương đối, tín niệm lực $\hat{I}$ -drive và điểm tuyến ma nhân của Zero kỳ thật đều có thể giải thích được. Mặc dù trước mắt những tri thức khoa học và trình độ công nghệ mà ta biết vẫn chưa thể giải thích được hai loại năng lực này thực hiện như thế nào nhưng về nguyên nhân thì đúng là có thể giải thích...

-Ừm, vấn đề này có chút phức tạp, rất nhiều tri thức các người hoàn toàn không biết nên ta cũng chỉ có thể nói đại khái.... Đầu tiên là trong thuyết lượng tử, tương đối có hai giải thuyết, hai giải thuyết này chưa thể chứng minh được, ít nhất là với kỹ thuật của loài người hiện tại chưa có cách để chứng minh đó là thời gian cùng không gian kỳ thật chỉ là một ảo giác của con người chúng ta mà thôi.

-Trong thuyết lượng tử, tương đối có một luận điểm, thời gian có tính đối xứng hai chiều, khái quát trong một câu là lấy thời gian của chúng ta làm trung tâm, những gì chúng ta làm không chỉ gây ra ảnh hưởng tới tương lai mà còn gây ra ảnh hưởng về quá khứ... Có thể các người nói chuyện lúc trước đã xảy ra, đó đã là tồn tại thực sự, vậy thì làm sao có thể tạo thành ảnh hưởng đối với quá khứ được? Đó là lý luận khiến ta cảm thấy khó chịu nhất trong thuyết lượng tử tương đối, lý luận nhân quả...

-Ta lấy ví dụ thế này nhé, ta dùng nắm tay nắm Trịnh Xá một phát, Trịnh Xá ngã xuống đất, vậy thì ta đánh Trịnh Xá một quyền là "nhân", còn Trịnh Xá ngã xuống đất là "quả", vì ta đánh hấn nên hấn mới ngã xuống đất. Nhưng trong lý luận này lại có thể cho rằng, vì tồn tại kết quả là hấn ngã xuống đất nên ta mới đánh hấn, tức là tương lai dựa trên vô số đường thẳng bằng, những việc ta làm đã sớm được quyết định... Cho dù cố gắng như thế nào, cho dù bỏ qua, thậm chí lập tức tự sát thì "quả" của chúng ta đều đã sớm bị định đoạt, việc này thực sự khiến ta cảm thấy cực kỳ khó chịu... Ta lấy một ví dụ trong hiện thực nhé.

-Trong những năm 70 của thế kỷ trước, một tiến sĩ thần kinh sinh lý tại đại học California đã làm một thí nghiệm. Ông ta làm thử nghiệm này trên những người cần phẫu thuật não, những bệnh nhân đó chỉ được gây tê trên khu vực da đầu để tiến hành phẫu thuật. Khi bệnh nhân tỉnh táo tiếp nhận phẫu thuật, ông ta dùng một dụng cụ tiếp thu tín hiệu điện tử để quan sát đại não họ, đầu tiên ông ta kích thích ngón tay của bệnh nhân, trong nháy mắt đại não tiếp nhận được thông tin đau đớn, đồng thời bệnh nhân cũng kêu đau. Đến khi ông ta sử dụng một loại tín hiệu điện tử kích thích khu vực liên quan đến đau đớn trong não người bệnh thì phải một lát sau bệnh nhân mới kêu đau, còn đại não cũng trong khoảnh khắc lúc bệnh nhân kêu đau mà sinh ra tín tức đau đớn. Sau khi qua vô số lần thí nghiệm đã chứng minh trong đó không có sai biệt về thời gian, từ đó rút ra được một kết luận, bộ não không hề trải qua thời gian đau đớn, trong khoảnh khắc khi thân thể bị thương tổn nó đã sinh ra tín tức đau đớn... Như vậy có hay không có thể cho rằng, do từ trước đã tồn tại kết quả chúng ta đau đớn và bị thương nên chúng ta mới bị thương và đau đớn đây?

Sở Hiền nhìn những người xung quanh đều mang bộ dạng có nghe mà chẳng có hiểu, chỉ duy nhất Tiêu Hoàn Luật đứng cạnh là mỉm cười bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục nói:

- Quá thâm ảo rồi, đây không phải kiến thức các người có thể hiểu được. Nói đơn giản một câu, $\hat{I}$ -drive của ta và điểm tuyến ma nhân của Zero đều là một cách thể hiện của khoa học kỹ thuật cấp cao nhất. $\hat{I}$ -drive có thể cho rằng nó dựa vào một phương pháp nào đó xác định "quả". Tùy theo tín niệm của ta sinh ra, nó sẽ tìm trong vô số đường thẳng bằng "quả" mà ta hy vọng, cũng có nghĩa là $\hat{I}$ -drive là vũ khí nhân quả, một biểu hiện của khoa học cấp tối cao... Sau đó là điểm tuyến ma nhân của Zero, hấn cũng là vũ khí nhân quả, chỉ có điều cơ chế vận hành của điểm tuyến ma nhân là trực tiếp cắt đứt nhân quả, khiến sự tồn tại của một thứ trên đời hoàn toàn biến mất...

"Đúng là... Đùng bao giờ nên thảo luận cái gọi là tri thức khoa học với Sở Hiền, chỉ có tự rước nhục vào thân thôi..."

Trịnh Xá cười khỏ không ngừng, hấn vôi vàng chặn Sở Hiên lại:

- Chuyện này tạm thời bỏ qua, chúng ta nói tiếp về thu hoạch trong Trasformers lần này đi... Có cách nào chữa trị Allspark không? Người không phải nói I»-drive có thể lựa chọn nhân quả sao? Vậy thì lựa chọn kết quả Allspark khôi phục hoàn toàn có được không? Nghe cái kỹ năng này rất giống máy cầu nguyện, chỉ cần lòng tin đủ mạnh là có thể tùy ý cầu nguyện...

Sở Hiên cười lạnh đáp:

- Người đang đùa ai vậy, thế giới này có thứ như máy cầu nguyện sao? Cho dù có thì cũng không phải thứ chúng ta hiện tại có thể sở hữu, nếu không với tín niệm lực của ta cứ trực tiếp thổi miên mình thành người mở tầng thứ năm là xong, người nghĩ có thể làm vậy chẳng? Kể cả vũ khí nhân quả cũng không phải là vạn năng, đầu tiên là ta không biết cơ chế hoạt động của Allspark, thứ hai là ta không biết phải sửa chữa nó thế nào, hơn nữa sau khi sửa xong sẽ xảy ra chuyện gì, những chuyện này ta một khiếu không thông, giống như lúc người chế tạo sinh mạng tại Chủ Thần không gian vậy, người có thể chế tạo được La Cam Đạo tròn vẹn hoàn hảo không?

---Không thể.

-Vậy thì ta cũng không thể.

Sở Hiên phát phát tay nói:

-Trên thế giới không có chuyện vạn năng, càng mạnh mẽ thì hạn chế càng lớn, mặc dù uy lực trong chớp mắt của điểm tuyến ma nhãn cực kỳ khủng bố, có lẽ đến cả người đứng trước mặt hấn cũng chết chắc không nghi ngờ gì, nhưng đồng dạng hạn chế cũng vô cùng lớn. Đầu tiên là vấn đề xác suất thành công, theo như Zero nói thì vật thể đứng yên xác suất thành công là 70%, nếu vật thể di động với tốc độ cao thì điểm tuyến ma nhãn có thể thành công được 10% đã là rất không tệ rồi. Tín niệm lực của ta cũng vậy, nếu không được Chủ Thần chữa trị cho ta thì dùng một phần sẽ tiêu hao mất một phần tuổi thọ, dùng quá vài phút sẽ già chết, tình huống cơ bản là như vậy... Tiếp tục thảo luận hành động tiếp theo của chúng ta đi.

Trịnh Xá gật đầu bắt đầu dĩ, hấn tiếc nhìn mảnh vỡ Allspark trong tay, mặc dù những gì Sở Hiên nói lúc trước hấn đúng là có nghe mà không có hiểu nhưng một số từ ngữ cụ thể thì hấn vẫn nắm được. Ví dụ như tác dụng đặc biệt của Allspark là cung cấp năng lượng vô hạn, mặc dù năng lượng có rất nhiều loại nhưng nếu dùng chiếc nhẫn tối cao phối hợp với Allspark, đến lúc đó hấn sẽ có năng lượng vampire, nội lực, thậm chí là chân nguyên lực cuộn cuộn không dứt. Có thứ này, không chỉ thực lực hấn tăng mạnh mà thực lực cả đoàn đội cũng sẽ đạt tới mức độ cực kỳ khoa trương.

-Ai, trải qua một bộ phim kinh dị nguy hiểm như vậy mà chỉ thu được 1000 điểm thưởng cố định, hơn nữa còn chết mất một người...

Trịnh Xá thở dài nói.

Tiêu Hoành Luật đứng cạnh nói xen vào:

- Vì thế mới cần thảo luận phương hướng hành động tiếp theo, nếu không cứ mang tâm lý tự mãn như trước kia, nói không chừng bộ phim kinh dị quỷ quái tiếp theo đủ để khiến tất cả chúng ta đều phải chết tại đó.

Trịnh Xá gật đầu, nhìn các thành viên còn lại một chút rồi nói:

- Bộ phim kinh dị lần này chúng ta chỉ nhận được 1000 điểm thưởng mỗi người nên vấn đề liên quan đến cường hóa tạm thời đình chỉ. Ta ở đây còn hơn 10000 điểm thưởng nhưng do bộ phim này đã tiêu hao sạch sẽ chân nguyên lực, ta cần phải ngưng luyện đủ số lượng để đối phó với bộ phim tiếp theo, thêm vào đó còn có tình hình khai quật tháp pháp sư trong Lord of the Rings, vì vậy ta sẽ hoán đổi 90 ngày tiến vào thế giới Lord of the Rings. Ngoài ra mặc dù chúng ta không cần phải hồi sinh thành viên đoàn đội nào nữa, nhưng lúc trước đã ước định với Imhotep, phải đưa hấn từ thế giới TheMummy vào Chủ Thần không gian, cho nên cũng cần bảo lưu một ít điểm thưởng để quay lại đó... Tóm lại, chín ngày tới, ngoài trang bị tiếp tế cơ bản, tất cả mọi người cố gắng tiết kiệm điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình một chút, ai mà biết bộ phim kinh dị tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì? Dự phòng một chút vẫn tốt hơn, sau đó là bộ phim kinh dị tiếp theo A Nightmare on Elm street 3, bộ phim này...

Khi Trịnh Xá đang phát huy trách nhiệm đội trưởng, bắt đầu giảng giải cho các thành viên trong đội những vấn đề cần chú ý trong bộ phim kinh dị tiếp thì Sở Hiên đột nhiên xen vào:

- Ma động pháo đã lắp ráp xong, bộ phim tiếp theo cứ mang vũ khí này theo đi. Luôn tiện lần trước bảo người giao khô lâu chiến mã cho ta, tối qua ta đã cải tạo xong nó thành hệ thống di chuyển của Ma động pháo, khô lâu chiến mã có thể sẽ không dùng để cưỡi được nữa, người tốt nhất là chuẩn bị tinh thần đi.

-Hả?

Trịnh Xá lập tức ngăn người, sững sờ nhìn Sở Hiên, nói:

-Ma động pháo? Người nói khẩu pháo dùng chiếc nhễn làm máy tập trung năng lượng à? Cái gì mà cải tạo xong khô lâu chiến mã của ta, cái gì mà làm hệ thống di chuyển, cái gì mà không thể cưỡi được nữa? Lúc ta giao nó cho người, không phải người đã cam đoan tuyệt đối không làm tổn tại nó một phân nào sao?

-À....

Sở Hiên thoáng trầm ngâm, nói:

-Ta lừa người đấy...

Trịnh Xá cúi đầu không nói tiếng nào, chỉ yên lặng rút Hổ hồn đao trong Nạp giới ra rồi tiếp tục cúi đầu nói:

- Người muốn chết phải không? Có cần ta thành toàn cho người không? Khốn kiếp, khô lâu chiến mã đã tuyệt chủng rồi! Ringwraith đã sớm bị giết sạch rồi! Đây là khô lâu chiến mã duy nhất còn sót lại, người đem nó "cải tạo xong", ta tìm đâu ra một vật cưỡi có thể khắc phục trọng lực như thế nữa? Người làm sao biết cưỡi lên khô lâu chiến mã ngon lành thế nào, nhất là sau khi thăng cấp Hổ hồn đao, chém ra một cái là đao mang như sương mù, ta còn có thể mọc ra một đôi cánh rồng, lại cưỡi khô lâu chiến mã... Tình cảnh ấy đến tận bây giờ ta mới chỉ có thể tưởng tượng, người không ngờ đã "cải tạo xong"! Đi chết đi!

Mặc dù nói như vậy nhưng Trịnh Xá kiểu gì cũng không thể cầm Hổ hồn đi chém Sở Hiên được, hấn chẳng

Nếu muốn tiến thêm một bước trở nên càng mạnh, nhất định phải vượt qua tâm trung chi ma mới được. Đây là chênh lệch giữa hần và

Phục Chế Thể, nếu còn muốn tiến thêm một bước trở nên mạnh hơn, tâm ma chính là một cửa ải.

Khi trong Transformers, nhờ Sở Hiên trợ giúp nên hần tạm thời thức tỉnh lại từ trong tâm ma, nhưng đó rút cuộc vẫn chỉ là biện pháp trì hoãn. Giờ phút này hần đang ở giữa tầng thứ tư sơ cấp và trung cấp, mặc dù có thể khống chế gen bản thân nhưng không thể thay đổi. Hần cũng có thể trải nghiệm được những sức mạnh ẩn chứa trong gen nhưng lại không thể sử dụng, cảm giác như vậy thật sự chịu không thấu.

Trịnh Xá ngồi yên lặng trên một tán cây đại thụ, nhắm mắt cảm thụ gen tuần hoàn trong cơ thể. Ngoài gen cơ bản tạo nên thành con người ra, trong cơ thể hần còn có ba loại gen khác, một là gen vampire, đây là gen người đã qua cải tạo tăng cường một chút, có thể khiến cơ thể sinh ra năng lượng vampire. Hai là gen loài rồng, đây là một mô thức gen hoàn toàn mới, nhưng do loại gen này tàn khuyết không trọn vẹn nên tác dụng có thể phát huy trong cơ thể hần chỉ vồn vện tăng cường tổ chất thân thể cộng thêm hồi phục rất mạnh mà thôi.

Trịnh Xá đã có thể hơi hơi khống chế gen, để thử nghiệm tác dụng của một đoạn gen trong cơ thể, hần có thể tách riêng đoạn gen này, sau đó cung cấp năng lượng để thử nghiệm. Ngoài hai đoạn gen phi nhân loại kia ra, trong cơ thể hần còn ẩn chứa một đoạn gen ngắn cực kỳ đáng sợ.

Sở dĩ gọi là đoạn gen đáng sợ là vì khi hần tách riêng đoạn gen này, cung cấp năng lượng cho nó, chỉ sau khoảnh khắc, đoạn gen ngắn đps bắt đầu nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía, chẳng những có thể xuyên qua lớp cách ly gen mà đến cả những gen tăng cường xung quanh cũng đều bị ăn mòn trong nháy mắt. Đoạn gen ngắn này có tổ chất cực kỳ mạnh mẽ, không cần biết là cường hóa tự thân hay là sử dụng năng lượng, nó đều có ưu thế không thể so sánh, ít nhất là so với những loại gen khác, trong cơ thể Trịnh Xá đoạn gen ngắn này cơ bản là tồn tại tối cao giống như đế vương.

”Cổ lệ đây chính là gen ác mã viễn cổ tồn tại trong cơ thể ta...”

Trịnh Xá thở dài mở mắt ra, nhiều lần hần đã tính bất chấp tất cả tiến vào trạng thái tâm ma, nhưng mấy lần hần đều thất bại rút lui. Hần thật sự cố kỵ quá sâu, cảnh giới đại tự tại tại đó đến lúc này vẫn khắc sâu trong ký ức hần, dù chỉ buông lỏng ý nghĩ một chút thôi là đủ khiến hần chìm sâu vào đó, nếu bất chấp tất cả mà tiến vào trạng thái này thì hần sẽ vĩnh viễn trầm mê bên trong, sau đó không thể trở về thế giới hiện thực được nữa.

Trong lòng Trịnh Xá có một tia minh ngộ, hần cần một cơ hội.

Nhớ lại những lần mở cơ nhân tỏa trong quá khứ, hoặc là những lần thực lực tiến nhanh, có lúc nào không phải hoàn thành trong trạng thái kích động? Chỉ có dục vọng cầu sinh, hoặc là dục vọng bảo vệ đồng đội, khi những dục vọng này hoặc tâm tình kích động tới đỉnh điểm, chính là lúc hần đột phá trong quá khứ, nếu muốn vô trung sinh hữu mà vượt qua tâm ma giày vò, hần thật sự không có lòng tin.

Những hần đã là cưới hổ khó xuống, căn cứ phân tích của Sở Hiên và Tiêu Hoành Luật, tối đa là bốn năm bộ phim kinh dị nữa sẽ phải đối mặt với tiểu đội luân hồi Ác Ma. Mặc dù chỉ là suy đoán và ước lượng nhưng vẫn cực kỳ có khả năng, nếu thật sự sau bốn năm bộ phim kinh dị nữa sẽ phải đối mặt với tiểu đội luân hồi Ác Ma, giống như Sở Hiên đã hỏi... Hần thật sự đã chuẩn bị tốt chưa?

-Ta thật sự đã chuẩn bị tốt chưa?

Trịnh Xá cười khổ không biết phải làm thế nào mới tốt, thậm tự hỏi mình thật sự đã chuẩn bị tốt ư? Vốn tất cả những chuyện hần là sau khi Resident Evil 2 kết thúc, ngoài hồi sinh những đồng đội từng có ra, tất cả những chuyện hần là không ngừng mạnh lên, đến khi nào có tư cách đối mặt với Phục Chế Thể. Nhưng càng mạnh lên, hần lại càng cảm thấy sợ hãi.

Con nghé mới sinh không kinh gì hổ, cũng không phải lão hổ không đáng sợ, mà là con nghé mới sinh không biết rằng lão hổ đáng sợ mà thôi. Lúc trước khi giao đấu với Phục Chế Thể, thậm chí đến khi bắt đầu hồi hình thành viên đoàn đội, hần đều không cảm giác được Phục Chế Thể đáng sợ đến mức nào, chỉ biết là mạnh hơn hần mà thôi. Mạnh hơn, khái niệm này không hề sai, nhưng vấn đề mấu chốt là... Mạnh hơn bao nhiêu?

Càng trở nên mạnh mẽ, Trịnh Xá càng có cảm giác đối phương mạnh hơn mình, mạnh hơn mình rất nhiều, Trịnh Xá càng không ngừng mạnh lên, hắn càng cảm thấy sợ hãi Phục Chế Thể... Có điều đây cũng là chuyện tốt, khi sự sợ hãi của hắn đối với Phục Chế Thể lên tới đỉnh điểm, đó đồng thời cũng là lúc hắn có thể quyết phân cáo thắp với Phục Chế Thể!

Mặc dù Trịnh Xá không hề nhận ra điểm này, nhưng từ sâu trong nội tâm mỗi lần nhớ tới Phục Chế Thể, hắn đều cảm thấy một sự sợ hãi ẩn sâu trong gen, nói không chừng đây là tiêu chí cho sức mạnh của hắn. Tiến vào thế giới Lord of the Rings đã hơn mười ngày, ngoài ngưng luyện một lượng lớn chân nguyên lực ra, những phương diện khác Trịnh Xá đều không có thu hoạch, hắn cuối cùng cũng tiến về phía tháp pháp sư. Sử dụng Goblin glider, chỉ trong vòng một ngày Trịnh Xá đã tới được Isengard, mà khi hắn tới nơi mới phát hiện ngoài công trường đào bới ra, ở một khu đất cách đó không xa không ngờ đã hình thành một thị tập, nhìn số lượng dân cư, nơi đây có vẻ đã trở thành một thị trấn nhỏ của loài người.

Người trông coi Isengard là Gandalf, đã trở thành pháp sư áo trắng, ông ta không ngờ lại đang chuẩn bị xây dựng một tòa tháp pháp sư mới ở đây, nơi được lựa chọn đương nhiên chính là vị trí tốt nhất để xây dựng tháp, khu vực đang đào bới, dựa theo những kiến trúc ngầm có sẵn dưới đất, tháp pháp sư mới này có lẽ sẽ có công năng của hai tháp pháp sư bình thường.

-Cả dưới đất lẫn trên mặt đất, đây là một tòa tháp pháp sư vô cùng kỳ lạ, ít nhất là trước đây chưa từng có.

Gandalf hưng phấn nói.

Việc khai quật tháp pháp sư đã sớm hoàn thành, tuy nhiên nói là hoàn thành, bất quá chỉ là đào tới phần đỉnh tháp đã chìm xuống mà thôi, tiếp theo Gandalf liên ngăn cản người dân tiếp tục đào bới. Theo như ông ta nói thì các pháp sư đều là người có sức mạnh cường đại, đặc biệt là tại tháp pháp sư nơi họ ở càng có sức mạnh thần kỳ vô cùng đặc biệt, bất kỳ người bình thường nào muốn tiến vào trong đều phải có giác ngộ sẽ bị giết.

-Mặc dù tháp pháp sư này không còn chủ nhân nhưng vẫn là khu vực vô cùng nguy hiểm, bên trong đâu cũng có ma pháp cấm chế, hơn nữa còn có rất nhiều ma pháp bảo vệ tồn tại...

Gandalf vừa nói vừa cầm một cây pháp trượng tiến vào trong tháp pháp sư, theo sau ông ta chỉ có một mình Trịnh Xá.

Trịnh Xá từ Gandalf biết được ý nghĩa tồn tại của tháp pháp sư, đối với các pháp sư mà nói, mặc dù là người có sức mạnh cường đại, nhưng bọn họ tồn tại chủ yếu là để làm người tìm đường.

-Pháp sư hẳn là một loại người tìm đường đơn thuần, chúng ta luôn không ngừng nghiên cứu các hiện tượng trên thế giới, ma pháp là một trong số đó, ngoài ta còn có văn hóa, lịch sử, cho đến cả cân bằng sinh tồn giữa các chủng tộc. Trách nhiệm của pháp sư chính là không ngừng tìm kiếm chân lý trong đó, không ngừng quy nạp tổng hợp những kiến thức này, sức mạnh ma pháp chẳng qua chỉ là một bộ phận phụ thêm thôi.

Gandalf vừa đi vừa nói với Trịnh Xá.

"Đây không phải nhà khoa học sao? Nghe qua có vẻ pháp sư trong Lord of the Rings rất giống các khoa học gia."

Gandalf tiếp tục nói:

- Vì thế tháp pháp sư kỳ thật là nơi chúng ta kiểm nghiệm và tổng kết những hiện tượng này, hoặc là ghi chép lại làm văn bản tra cứu cho đời sau hoặc là đem ứng dụng vào hiện thực. Đó là tác dụng chính thức của tháp pháp sư, cho nên nếu người muốn tìm thấy nhiều của cải trong tháp pháp sư thì rất không thực tế, pháp sư mặc dù giàu có nhưng là giàu có về tài liệu tinh thần cùng ma pháp, các thứ như tiền bạc thì không nhiều như vậy.

Trịnh Xá mỉm cười đáp:

- Ta cũng không thiếu tiền, tài liệu ma pháp hoặc vật phẩm ma pháp mới là thứ ta muốn có được nhất. Đúng rồi, những kinh nghiệm tâm đắc của pháp sư, các văn bản ghi chép ta cũng rất muốn xem qua.

Kỳ thật, so với năng lượng thạch hoặc vũ khí ma pháp truyền thuyết bình thường, thứ Trịnh Xá thật sự muốn là công thức tổ hợp văn tự ký hiệu hoặc phương thức bày bố trận pháp gì đó, bởi vì một khi những

công thức tổ hợp này được Sở Hiên tận dụng, không thể nói trước là sẽ chế tạo được những thứ gì hữu dụng.

Sau khi tiến vào từ đỉnh tháp pháp sư, Gandalf cùng Trịnh Xá cẩn thận đi xuống dưới. Do tòa tháp này gần như là sụp xuống dưới lòng đất nên thực tế có rất nhiều tầng đã hoàn toàn tan vỡ, một số đất đá cũng vùi lấp đường đi xuống. Tuy nhiên những chuyện này không thể ngăn được Trịnh Xá, tùy tiện cầm Hồ hồn chém vài nhát là đường đi bị vùi lấp đã lộ ra hết, mà sức mạnh của Hồ hồn đao cũng khiến cho cả Gandalf cũng phải cảm thấy kinh ngạc chấn động.

Nếu bỏ qua tính chất nguy hiểm cùng điều kiện sử dụng hà khắc, uy lực của Hồ hồn đao đã áp đảo tất cả các vũ khí loại ma pháp truyền thuyết cấp A, nó cũng không phải phàm vật, mà là ma khí do tu chân giả luyện chế thành.

Được Hồ hồn đao hỗ trợ, hai người nhanh chóng tiến xuống dưới, nhưng sau khi họ vượt qua tầng lầu sụp đổ, vấn đề chính thức bây giờ mới xuất hiện trước mặt họ, ma pháp cấm chế. Căn bản giống như Gandalf đã nói, do không còn chủ nhân khống chế nên ông ta cũng có thể giải trừ những ma pháp cấm chế bên trong, chỉ là cần phải có thời gian. Chính vì vậy Trịnh Xá vốn không ôm quá nhiều hy vọng cũng tạm ở lại Isengard, dùng toàn lực ngưng luyện chân nguyên lực, mặt khác cẩn thận suy nghĩ đề cao sức mạnh chiêu thức hoặc chiến pháp, cùng cả là thể nào tiêu trừ tâm ma.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, hơn bảy mươi ngày sau, Gandalf cuối cùng cũng đã thông được cấm chế trong một tầng lầu, bày trước mặt Trịnh Xá là một đồng ghi chép nghiên cứu ma pháp của vụ sư, tất cả sử dụng một loại văn tự cổ giống như chữ tượng hình...

506. Sở Hãi Và.... Thu Hoạch Trong Tháp Pháp Sư (2)

-Mặc dù ta xem không hiểu nhưng thứ này hẳn là rất quý giá phải không?

Trịnh Xá cười hỏi Gandalf.

Gandalf thở ra một hơi khói, khẽ đáp:

- Rất xin lỗi, những ghi chép này cả ta cũng không hiểu được, chữ viết trên đó ta chưa từng thấy qua, không phải là ngôn ngữ của loài Orc, người Elf, hay người lùn, có khả năng là văn tự của văn minh đã thất lạc từ thời thượng cổ lưu lại... Saruman không hổ là pháp sư trưởng, sự bác học của hắn, ta tự thẹn không bằng được, đến cả văn minh đã thất lạc như thế này hắn cũng có thể tìm hiểu được, so với ta, thậm chí đây là ngôn ngữ gì cũng không biết..

"Ta có cảm giác rất có thể là Chủ Thần thay đổi kịch bản, cố ý chôn giấu những ghi chép này trong tháp, lưu lại làm phần thưởng tình tiết kịch bản cho chúng ta mới đúng..."

Trịnh Xá cười cười không nói, tiếp đó thu hết tất cả những văn bản ghi chép lại trước ánh mắt vạn phần tiếc nuối của Gandalf. Đến khi Gandalf mấy lần muốn lên tiếng nhưng lại thôi, hắn mới cười nói:

- Gandalf, những thứ này ta tạm thời đem đi, không biết chừng sẽ có quan hệ với đội ta... Yên tâm đi, sau khi ta đem về cho đoàn đội nghiên cứu một lượt sẽ trả lại cho ông. Ta biết ông có vẻ rất muốn có số tài liệu này.

Gandalf cười cười xấu hổ, hút mấy hơi thuốc rồi mới nói:

- Trịnh Xá, sức mạnh của ngươi có vẻ lại tăng lên... Nhưng tâm thái hình như lại bạc nhược hơn lần trước ta gặp. Cứ như vậy thì không được, rất dễ sẽ biến thành giống như Saruman...

Trịnh Xá ngẩn người, trong lòng máy động vội vàng hỏi:

- Biến thành giống như Saruman? Vậy là thế nào? Hơn nữa ông nói tâm thái ta so với lần trước gặp thì càng thêm bạc nhược sao?

Gandalf gật đầu đáp:

- Là pháp sư, cảm giác của chúng ta nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều, đặc biệt là đối với trạng thái tinh thần của người khác. Ví dụ như lúc chiếc nhẫn còn đang ở đây, ta có thể cảm nhận được những

người dễ dàng bị nó khống chế, hiện tại tinh thần của người cũng như vậy, xuất hiện rất nhiều sơ hở... Đã xảy ra chuyện gì sao?

Trịnh Xá gật đầu đáp:

- Gần đây đúng là ta đã gặp một số chuyện... Có cách nào giải quyết vấn đề tinh thần lực này không?

Gandalf thở dài nói:

- Vấn đề về tinh thần là khó giải quyết nhất, nếu như có thể khắc phục thì lúc trước chiếc nhẫn đã không thể gây ra phá hoại lớn như vậy... Trịnh Xá, chỉ có thể dựa vào chính người để giải quyết vấn đề này, không ai giúp người được, chỉ người mới có thể khắc phục chứng ngại tâm lý của bản thân, bây giờ mới làm tinh thần khôi phục được. Ta chỉ có thể nói với người một điểm, đó là chỉ cần kiên trì chuyện người vẫn tin tưởng, vĩnh viễn không dao động, như vậy tâm người cũng sẽ không dao động.

"Kiên trì chuyện ta vẫn tin tưởng? Là chuyện gì? Sống sót ư? Hay là bảo vệ người quan trọng nhất với mình?"

Trịnh Xá mang theo những tư liệu văn tự kỳ lạ này, trước ngày trở lại Chủ Thần không gian, hắn luôn cẩn thận suy nghĩ những lời Gandalf nói, nhưng hắn không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ hắn còn chưa kiên trì chuyện mình vẫn tin tưởng sao? Hoặc là nói... Suy nghĩ của hắn không biết từ lúc nào đã có biến đổi?

Cho dù thế nào, Trịnh Xá vẫn phải mang theo nghi vấn rời khỏi thế giới Lord of the Rings. Trong chín mươi ngày này, số chân nguyên lực hắn ngưng luyện ra nhiều hơn lần trước rất nhiều, theo thực lực hắn không ngừng tăng cường, tốc độ ngưng luyện chân nguyên lực cũng tăng lên không ít. Ngoài ra, tiến vào thế giới Lord of the Rings lần này, thu hoạch lớn nhất chính là những văn tự ghi chép, Gandalf vẫn đang ở đó giải trừ ma pháp cấm chế, có lẽ lần sau tiến vào sẽ có càng nhiều thu hoạch đáng kinh ngạc.

-Tiếp theo, đây là những ghi chép tìm được trong tháp pháp sư, nhìn có vẻ không giống chữ viết trong thế giới Lord of the Rings phải không? Đúng là như vậy, đến cả Gandalf cũng nói đây không phải là ngôn ngữ của bất kỳ chủng tộc nào trong Lord of the Rings, vì thế ta cảm thấy rất có khả năng là phần thưởng tình tiết kịch bản Chủ Thần đặt trong tháp, chỉ đợi chúng ta tới lấy gia thôi. Đây không phải đồ của thế giới Lord of the Rings, đây là đồ từ thế giới hiện thực của chúng ta.

Trịnh Xá lấy sổ ghi chép ra, nói với những người còn lại.

Tất cả thành viên trong đội đều theo quy củ cũ tập trung trong phòng hắn, sổ ghi chép cũng được mọi người truyền tay xem qua một lượt, tiếp đó đặt lại trên bàn, chỉ có Tề Đằng Nhất cầm một phần ghi chép lên cẩn thận nghiên cứu.

Mọi người đều nín thở nhìn Tề Đằng Nhất, tên này là chuyên gia ngôn ngữ duy nhất trong Trung Châu đội. Mặc dù tính về tính tri thức bác học thì Sở Hiên vượt xa tất cả mọi người ở đây, Tiêu Hoàn Luật xếp thứ hai, sau đó mới là những người còn lại trong đội, nhưng nếu nói về kiến thức một số phương diện, ví dụ như văn tự cổ thì Tề Đằng Nhất tinh thông hai người kia nhiều.

-Hắn là một loại văn tự còn cổ xưa hơn chữ tượng hình... Thuộc về hệ ngôn ngữ tiền cổ văn minh (văn minh tồn tại trước thời cổ đại).

Tề Đằng Nhất nhíu mày nói.

-Tiền cổ văn minh?

Một số thành viên trong đội tò mò hỏi.

-Ừm, đúng thế.

Tề Đằng Nhất gật đầu, hắn bỏ bản ghi chép xuống cười khổ nói:

-Trên thực tế những chữ viết từ xưa tới nay, càng cổ xưa thì ý nghĩa càng đơn giản, ví dụ như chữ tượng hình, nói chính xác là không có ý tứ ngữ ngôn lưu loát, chỉ có thể từ ý nghĩa suy luận đại khái ra những gì muốn nói. Việc này cũng khó trách, văn tự của loài người từ ban đầu vốn chỉ rất thô sơ, nhưng trong cổ văn tự học lại có một số ngoại lệ, đó là một số văn tự còn xa xưa hơn cả những ngôn ngữ cổ nhất. Những văn tự này thường có thể phát hiện trong một số di tích dưới đáy biển hoặc tàn tích mơ hồ từ thời cổ đại, trong

đó có một loại chữ viết cổ giống như chữ tượng hình hoặc chữ khắc. Ý tứ ngẫu nhiên cũng có thể phiên dịch, nhưng câu cú phiên dịch ra lại cực kỳ lủng lất, giống như là đem ngôn ngữ hiện đại sửa đổi cách viết mà thành vậy, loại chữ viết này đã vô cùng hoàn thiện, là chữ viết của tiền cổ văn minh. Chính vì vậy khảo cổ học suy luận ra từng tồn tại tiền cổ văn minh, cũng có nhà khoa học cho rằng châu lục Atlantis trong truyền thuyết là có tồn tại, chính những sinh vật trên châu lục đó sử dụng loại văn tự cổ này.

Sở Hiên gật đầu nói:

- Không sai, những tài liệu về vấn đề này ta cũng từng xem qua, chỉ là độ chân thật vẫn thấp đến đáng thương... Chuyện này tạm thời không nói, người có thể phiên dịch được văn tự cổ này không?

Tề Đằng Nhất lắc đầu cười khổ, đáp:

- Rất xin lỗi, ta chỉ có thể đại khái đọc hiểu được ý nghĩa một số cụm từ, nếu muốn phiên dịch hoàn toàn thì không thể, trừ phi cho ta đủ thời gian tiến hành sắp xếp so sánh từ ngữ, có thể là sau một năm mới đại khái phiên dịch được...

Thời gian một năm? Tất cả mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Trịnh Xá nói:

- Vậy vừa rồi người đọc phần ghi chép này lâu như vậy là nhìn ra ý nghĩa một số cụm từ trong đó phải không? Có thể nói đại khái cho chúng ta được không?

Tề Đằng Nhất hơi gật đầu, cầm lấy bản ghi chép lúc nãy, đọc:

- ...Vào năm băng phượng bay lên, thánh nhân phương tây ngã xuống, nhờ hòa giải hợp tác với những người cầu đạo, thực lực của chúng ta tăng mạnh, nhưng mà có thể thắng không? Kẻ địch chính là...

-...Sau khi chiến đấu, chúng ta thắng thảm, lối vào đã đóng lại, nhưng đến một ngày nào đó nó sẽ lại mở ra, thánh nhân cùng người cầu đạo đều đã diệt vong, ai sẽ làm người dẫn đường cho nhân loại đây? Lần mở ra tiếp theo sẽ là lúc loài người diệt vong... Người ghi chép, thánh nhân người chết Anubis...

507. Sợ Hãi Và.... Thu Hoạch Trong Tháp Pháp Sư (3)

Tề Đằng Nhất cầm tờ giấy ngắc ngư đọc, tiếp đó cười khổ nói:

- Chẳng có cách nào, đọc đến đây đã là cực hạn rồi, trong đó một số đoạn còn là ta dựa vào ý văn tự phía dưới suy luận ra, có chính xác không thì không dám đảm bảo.

Sở Hiên đón lấy bản ghi chép, nhíu mày cẩn thận quan sát, một lúc lâu sau mới nói:

- Vậy là đủ rồi, những tin tức này đã nói rõ rất nhiều vấn đề... Tạm thời chưa bàn tới, xem ra những ghi chép này còn quý giá hơn cả các công thức tổ hợp. Tề Đằng Nhất, phiên dịch đại khái những cụm từ người biết nghĩa trong này ra, sau đó chép thành một bản cho ta, tốt nhất là có thể từ sau khi A Nightmare on Elm street kết thúc cho đến trước khi chúng ta tiến vào bộ phim kinh dị tiếp theo, phiên dịch toàn bộ số ghi chép này... Tiêu Hoành Luật, người cũng làm cùng bọn ta.

Tiêu Hoành Luật hờ hững phát tay, coi như nhận lệnh Sở Hiên.

Trịnh Xá tò mò hỏi:

- Những chuyện viết trên đó đều là thật sao? Thánh nhân cổ đại cùng những người cầu đạo gì đó hợp thành liên minh, người cầu đạo... Là người tu chân phải không? Hai bên này liên minh vậy mà cũng chỉ có thể thắng thảm, sau đó thánh nhân cùng người tu chân đều diệt vong hết? Rút cuộc là kẻ địch nào vậy? Thật là kinh khủng...

Trương Hằng lại xen vào nói:

- Nếu địch nhân giống như Balrog thì sao? Ta không nói đến Balrog mà chúng ta gặp, là Blarog đầy đủ thực lực thật sự ấy. Vô số Balrog, hoặc là đối thủ càng đáng sợ hơn?

Trịnh Xá trong lòng khê động, hắn đã từng nghe nói rằng gen trong cơ thể mình có thể là kẻ địch của thánh nhân viễn cổ. Nếu tính theo cường độ gen mà hắn đã thử nghiệm, chỉ cần một chút năng lượng đã có thể

xâm thực thân thể đến mức độ như vậy, nếu là bản hoàn chỉnh nguyên thủy, sức mạnh của sinh vật có được loại gen chỉ có thể hình dung là khủng bố... Nói không chừng gen của hắn là thuộc về sinh vật đẳng cấp ma thần thời viễn cổ.

Không cần biết thế nào, một ngày còn chưa phiên dịch được những ghi chép này thì những bí mật về Chủ Thần không gian, bí mật về thánh nhân viễn cổ, bí mật về người tu chân vẫn còn nằm trong bóng tối. Vì vậy mặc dù thành viên đoàn đội có rất nhiều nghi vấn nhưng sau khi thảo luận một hồi không có kết quả, chỉ có thể tiếp tục bàn bạc phương hướng hành động tiếp theo.

- Cứ như vậy đi, một mình ta tới The Mummy một chuyến, nếu Imhotep đã quay lại Thành phố của người chết thì ta sẽ đưa hắn vào Chủ Thần không gian. Nếu hắn chưa quay về thì ta ở lại đó ba ngày rồi trở về đây. Mọi người thấy thế nào.

Trịnh Xá mở miệng hỏi.

Sở Hiên cùng Tiêu Hoành Luật lại đồng thanh:

- Không được....

Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi Sở Hiên đưa tay ra ý tùy tiện, sau đó hắn yên lặng ngồi nghiên cứu các bản ghi chép.

Tiêu Hoành Luật cười cười, vừa ngắt ngắt tóc vừa nói:

- Tốt nhất là sau khi bộ phim kinh dị tới kết thúc hãy quay lại thế giới The Mummy, hơn nữa tất cả mọi người nên cùng tiến vào. Mặc dù không có bằng chứng gì nhưng ta nghe người kể lần trước tới hồi sinh ta, không phải đã nhận được một bức thư của Carnahan từ Trung Quốc sao? Đó có thể là dấu hiệu báo trước tình tiết kịch bản sắp tới trong thế giới The Mummy... Nếu như người tiến vào lần này lại gặp tình tiết kịch bản thì biết làm thế nào? Nếu người phải chạy tới Trung Quốc, dù với tốc độ của Goblin glider cũng phải mất một ngày một đêm đúng không? Nếu như thời gian người hoán đổi quá ít, nhưng nếu muốn hoàn thành tình tiết kịch bản lại cần rất nhiều thời gian thì sao đây? Đó là một tử cục, hơn nữa cho dù người đủ thời gian để hoàn thành tình tiết kịch bản thì người sẽ một mình tiến hành nó hay là quay lại gọi những thành viên còn lại cùng đi hoàn thành?

Trịnh Xá lập tức tắc họng, hắn suy nghĩ một chút rồi cũng phải đồng ý những chuyện này. Vẫn còn tưởng đưa Imhotep vào Chủ Thần không gian, tốt xấu gì cũng có thêm được một tên pháp sư chiến đấu thân thể bất tử, thực lực đoàn đội tăng cường không cần phải nói nhiều, không biết chừng trong một số trường hợp còn có tác dụng đặc biệt. Chính vì thế hắn mới nôn nóng muốn đưa Imhotep nhập đội, chỉ là Tiêu Hoành Luật phân tích một lượt lại khiến hắn lập tức chần chừ. Suy nghĩ một lát, hắn cũng hiểu rằng nếu cứ liều lĩnh tiến vào thế giới The Mummy như vậy đúng là không thỏa đáng, nếu thật sự gặp phải tình tiết kịch bản, những chuyện khác không nói, vạn nhất bị kẹt lại đó thì đúng là chết oan uổng.

- ...Nếu thế thì ta tạm thời không quay lại thế giới The Mummy nữa... Để sau khi bộ phim kinh dị tới kết thúc, cả đội kiếm đủ điểm thưởng rồi cùng nhau tiến vào...

Trịnh Xá ngẫm nghĩ cả nửa ngày rồi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quyết định như vậy.

Đã quyết định không quay lại thế giới The Mummy, vậy số điểm thưởng còn lại sẽ dùng để hoán đổi một số đạo cụ để ứng phó với loại phim kinh dị ma quái. Ví dụ như bùa hộ thân, đối với Trung Châu đội hiện tại đúng là vừa rẻ vừa thực dụng, không chỉ có thể tự bốc cháy khi có sinh vật quỷ quái tới gần mà càng có thể bảo vệ tính mệnh mọi người trong lúc cháy.

- Ngoài bùa hộ thân ra, vũ khí chống đỡ loại phim kinh dị quỷ quái trong đội ta còn có Hồ hồn đao của ta, cung của Trương Hằng, thanh gươm Excalibur của Triệu Anh Không, tín niệm lực của Sở Hiên, súng ngắm Gauss sử dụng đạn linh loại của Zero, pháo liên xạ sử dụng đạn pháo đặc thù của Bá Vương, thậm chí cả ma pháp của Tiêu HoànhLuataj cũng đều có thể sát thương quái vật loại ma quỷ...

Trịnh Xá khẽ nói với mọi người.

Trình Khiếu ở bên cạnh lập tức giơ tay nói:

- Này, người anh em... Mặc dù ta là sắc lang, nhưng mà nhân quyền... haizzz....

Đương nhiên, trong hentai cũng có thể... E hèm, tóm lại, quan điểm của ta là hiện tại không ngừng nỗ lực, để sau này không phải hối hận là được rồi!

-Ta biết người nghĩ gì nên mới kéo người đi, tránh cho sau này cô ấy phải thối người mới xong.

Trịnh Xá đối với người như vậy cũng chỉ chẳng biết làm thế nào, bất quá đối với câu nói của Trình Khiếu hẳn thật sự cũng có chút minh ngộ, hiện tại không ngừng nỗ lực, để sau này không phải hối hận là được rồi... Hiện tại nỗ lực ư?

-Như vậy... Ngày mai chúng ta sẽ tiến vào A Nightmare on Elm street, vì thế từ chiều nay mọi người nghỉ ngơi cho tốt, ngủ say một giấc, đến sáng ngày mai... Chúng ta sẽ bước lên một con đường mới!

Trịnh Xá nói với tất cả mọi thành viên đoàn đội, trừ Sở Hiên và Tiêu Hoành Luật, hai người này không nói câu nào đã đi vào phòng Sở Hiên, cũng không biết là bọn họ rút cuộc là muốn làm cái gì, bất quá họ muốn làm gì cũng được, sớm ngày mai thế nào cũng gặp.

Đến đây thật sự cũng không còn gì đáng nói, đơn giản là biểu hiện của mỗi người cùng cách nghỉ ngơi, nếu miêu tả kỹ càng lại có người bảo tác giả câu chữ nên chỗ này tạm thời bỏ qua. Chỉ có Trịnh Xá sau khi xong xuôi liền xem đi xem lại A Nightmare on Elm street 3 mấy lần. Không hiểu vì sao, trong lòng hắn luôn có một dự cảm bất hảo, luôn cảm thấy thế giới phim kinh dị này không đơn giản như nó biểu hiện, có lẽ thế giới phim kinh dị lần này... Sẽ là một thế giới cực kỳ khó khăn....

Một đêm yên ổn, đến ngày thứ hai, Sở Hiên cùng Tiêu Hoành Luật xuất hiện trước mặt mọi người, Trịnh Xá từ chỗ Tiêu Hoành Luật biết được, Sở Hiên thật sự đã cải tạo xong Ma động pháo, hơn nữa để dự phòng nội lực Trịnh Xá khô kiệt, hắn còn chế tạo một trình thức bắn sử dụng năng lượng thạch, mặc dù uy lực yếu hơn một chút, nhưng mà...

-...Uy lực đó hẳn là không thua gì vũ khí hạt nhân bình thường...

Đây là Tiêu Hoành Luật hưng phấn nói, có điều Trịnh Xá lại cảm thấy trong lòng phát lạnh, không hiểu tại sao, hắn vẫn cảm thấy Sở Hiên hình như đã nói là làm... Chẳng lẽ hắn thật sự muốn xóa bỏ cả thị trấn đó khỏi bề mặt trái đất?

"Trong vòng ba mươi giây tiến vào cột sáng, xác định mục tiêu di chuyển, A Nightmare on Elm street 3 bắt đầu truyền tống..."

509. Tiến Vào A Nightmare On Elm Street 3 (2)

Lại cảm giác như mộng như tỉnh, cũng không biết đã trải qua bao lâu, đến khi mọi người mở mắt ra thì họ đã đứng tại một con đường cực kỳ bình thường, đây là một ngã tư rất hay gặp tại các thị trấn nhỏ trong phim điện ảnh Mỹ, hai bên còn có một số người đi lại.

Lúc này có vẻ đang là sáng sớm, trong không khí đầy sương mù trong mát, thời tiết đang độ giữa thu, nhiệt độ không nóng cũng không lạnh, nếu đây không phải là thế giới phim kinh dị thì hoàn cảnh như vậy thật sự rất thích hợp để nghỉ ngơi thư giãn.

-Đây là thị trấn trong A nightmare on Elm street à? Nhìn có vẻ rất yên bình.

Trịnh Xá liếc nhìn hai bên nói.

Trình Khiếu bước tới cạnh hắn đáp:

- Những thứ càng đẹp dễ, ẩn chứa bên trong càng kinh khủng, hiểm nguy... Mà nói lại, đây là nước Mỹ phải không? Không biết có thể tìm được phụ nữ Âu Mỹ nóng bỏng không? Đã sớm muốn ném thử mùi vị phụ nữ đó rồi...

Trịnh Xá cũng chẳng để ý nhiều tới hắn, mặc dù câu những thứ càng đẹp dễ, ẩn chứa bên trong càng kinh khủng, câu này cũng khá chính xác nhưng Trịnh Xá cũng đã quen với tính cách mồm miệng liến thoắng của Trình Khiếu, nếu thật sự bảo hắn đi tìm phụ nữ Âu Mỹ nóng bỏng gì đó, không biết chừng tên này sẽ lại chối đây đấy.

Tiêu Hoành Luật nhìn quanh rồi nói:

- Cũng không nhất định nơi đây là thị trấn trong A nightmare on Elm street. Giống như trong Final Destination vậy, kịch bản trong phim không ở một khu vực nhất định nào cả, thế giới phim kinh dị này sợ rằng cũng thế. Chỉ cần để ác ma kia tiến vào trong giấc mơ thì dù ở trên mặt trăng cũng nguy hiểm như vậy thôi, nói không chừng Chủ Thần là tùy ý đưa chúng ta xuống đây.

Trịnh Xá gật đầu, bấy giờ mới nhìn xuống đất, ở đó có thêm bốn tân nhân, cộng với mười một tư thâm giả bọn họ là tổng cộng mười lăm người. Bộ phim kinh dị lần này không ngờ lại có độ khó mười lăm người, tính nguy hiểm chắc chắn là cao hơn Transformers lần trước nhiều... Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh nổi, nếu đã tiến vào trong A nightmare on Elm street, Trịnh Xá cũng bình tĩnh cân nhắc làm thế nào an toàn vượt qua bộ phim kinh dị lần này, có thể hoàn thành tình tiết kịch bản đương nhiên là càng tốt.

"An toàn sống sót ba mươi ngày... Giết chết ác ma Freddy, mỗi thành viên trong đội được thưởng 5000 điểm, một chi tiết kịch tình cấp B."

Trịnh Xá nhìn nhiệm vụ trên đồng hồ đeo tay, nhiệm vụ lần này rất rõ ràng, chỉ cần an toàn sống sót ba mươi ngày là có thể trở lại Chủ Thần không gian, chỉ cần giết chết ác ma Freddy là sẽ nhận được điểm thưởng và chi tiết kịch tình. Mặc dù không bì được với thu hoạch siêu cấp như trong Lord of the Rings nhưng mỗi thành viên đoàn đội đều có thể nhận được 5000 điểm thưởng cùng một chi tiết cấp B, vậy cũng coi là thu hoạch hiếm thấy rồi.

-....Chỉ là, thật sự đơn giản như vậy sao?

Trịnh Xá cười khổ nói, không hiểu tại sao, dự cảm xấu trong lòng hắn càng lúc càng nặng nề, phảng phất như thật sự sẽ có chuyện xảy ra.

Không cần biết thế nào, những chuyện cần làm thì vẫn phải làm, sau khi Trịnh Xá xem xong nhiệm vụ, hắn còn chưa kịp nói gì thì trong số bốn tân nhân dưới đất, một thiếu niên vóc người gầy gò đứng dậy.

Bốn tân nhân bị đưa tới lần này có chút kỳ lạ, ba người là nữ, chỉ có một nam, hơn nữa bốn người đều là học sinh trẻ tuổi. Không hiểu có phải là vì trong phim gốc Freddy chỉ tập kích thiếu niên thiếu nữ nên Chủ Thần mới phái bốn người này tới đây hay không. Tóm lại, phân phối tân nhân trong bộ phim kinh dị lần này so với những lần trước thì kỳ quái hơn nhiều.

Thiếu niên gầy gò kia mơ mơ hồ hồ ngồi dậy, khi đứng lên liền tròn mắt nhìn xung quanh, tới khi thấy mấy người Trịnh Xá cùng ba cô gái mặc trang phục học sinh đang nằm dưới đất, hắn lập tức kêu lên sợ hãi:

- Các người... các người là ai? Xin đừng làm hại ta, ta đưa điện thoại của cha ta cho các người, muốn đòi tiền cứ gọi cho ông ấy, chỉ cần các người đừng làm hại ta là được.

Trịnh Xá cùng những người còn lại nhất thời đều cười khổ, vốn khi gã thiếu niên này tỉnh dậy cũng coi như trầm tĩnh, nên họ nghĩ rằng hắn cũng thuộc loại tân nhân trí lực siêu hạng, ai mà biết chỉ mấy giây sau đã lộ nguyên hình. Không những chỉ là một học sinh bình thường mà có vẻ còn là loại con cháu nhà giàu được nuông chiều từ bé, chất lượng tân nhân lần này đúng là không cần nói nhiều, thật sự rất không ổn.

-Yên tâm đi, bọn ta không phải tội phạm, hơn nữa người cũng không bị bắt cóc... Trên thực tế, chuyện người gặp so với bị bắt cóc còn kinh khủng hơn nhiều.

Trịnh Xá cũng không muốn nói nhiều, thuận miệng nói vài câu rồi thông dong ngồi xuống đất, rút ra mấy điều thuốc, tự mình châm một điếu, còn lại phát cho mấy người biết hút trong đội mỗi người một điếu.

Khi điếu thuốc cháy được khoảng một nửa thì ba cô gái còn lại cũng ngồi dậy, nhìn dáng vẻ họ đều khoảng mười bảy mười tám tuổi, người mặc đồng phục, hẳn là ba nữ sinh trung học phổ thông bình thường. Ngoài ra phản ứng của họ cũng cực kỳ giống nhau, khi thấy mấy người Trịnh Xá ngồi đó lập tức hét lên, tiếp đó ôm nhau khóc lóc không ngớt, cứ như là mình lập tức sẽ bị làm nhục.

Mấy tên đàn ông Trịnh Xá lập tức nhìn ba cô gái vẻ khinh thường, loại chuyện tâm lý thiếu nữ này họ cũng chẳng muốn dính vào, tất cả vứt hết cho Chiêm Lam xử lý, hơn nữa những chuyện giải thích từ trước tới nay đều do Chiêm Lam phụ trách nên vấn đề này cứ giao cho nàng là xong. Sau khi Chiêm Lam giải thích

đại khái tình huống cho ba nữ một nam này, thiếu niên gầy gò kia không ngờ lại hai mắt sáng bừng, bộ dạng có vẻ hưng phấn dị thường, chỉ thiếu mỗi nước ngẩng đầu lên trời gào lên thôi, còn ba cô gái kia thì đầy vẻ khiếp sợ và không tin, nhìn qua có vẻ lý trí hơn thiếu niên kia nhiều.

-Quá tuyệt vời, không ngờ trên thế giới này lại đúng là có một thế giới khác. Còn có bao nhiêu thuộc tính cường hóa thân thể, tổ chất thân thể, nếu như từ đây trở về thế giới hiện thực, không phải sẽ lập tức biến thành siêu nhân sao?

Thiếu niên hai mắt tỏa sáng, vội vã nói.

”Lại một thanh thiếu niên bị tiểu thuyết huyền ảo tẩy não... Tiểu thuyết huyền ảo đúng là hại chết người.”

Trịnh Xá bất giác nhìn sang Triệu Anh Không, lần trước chỉ thấy nàng đang đọc một cuốn tiểu thuyết tên là Vô hạn không bố, chẳng biết đã đọc xong chưa... Hình như đây cũng là một cuốn tiểu thuyết huyền ảo.

-Cũng không dễ dàng như người nói, tóm lại, muốn biến thành siêu nhân thì trước tiên phải sống sót mới được... Như lúc trước đã giới thiệu với người về thế giới này vậy, mười một người bọn ta đều là người có kinh nghiệm đã trải qua rất nhiều bộ phim kinh dị. So với các người mà nói, bọn ta dù là kinh nghiệm, thực lực, hay thậm chí là lòng tin sống sót đều mạnh hơn các người rất nhiều. Bắt đầu từ bây giờ, bốn người các người sẽ là thành viên tạm thời của Trung Châu đội, trong tình huống bọn ta đủ năng lực sẽ giúp đỡ các người, nhưng các người không được phép làm chuyện gì gây nguy hại tới đoàn đội, nếu không ta sẽ tự tay kết liễu các người... Bắt đầu từ bây giờ, cố gắng sống sót đi, các tân nhân.

Trịnh Xá nhìn bốn thiếu niên thiếu nữ trước mặt, hít sâu một hơi trịnh trọng nói.

Những người cần hồi sinh trong Trung Châu đội cơ bản đã hoàn toàn đầy đủ, vì thế lúc này Trịnh Xá bắt đầu có suy nghĩ tiếp nhận thêm tân nhân. Mặc dù như Tiêu Hoàn Luật đã nói, hy sinh tân nhân có thể giảm bớt đánh giá của Chủ Thần nhưng thứ nhất, hy sinh người khác không phải là tính cách của Trịnh Xá, nếu muốn hấn đi người lại bản tâm làm những chuyện này, nói không chừng lại khiến cho sơ hở tâm linh của hắn càng lớn, đặc biệt là khi hắn phải vượt qua cửa ải tâm ma lúc này, chuyện như vậy lại càng ngàn vạn lần không thể làm. Suy nghĩ thứ hai là trong tân nhân đôi lúc cũng sẽ xuất hiện một số người có tiềm lực hoặc trí tuệ siêu cường, cho dù không có tiềm lực và trí tuệ thì cũng có thể có điểm mạnh đặc biệt, ví dụ như trí thức văn tự cổ của Tề Đằng Nhất, tác dụng đối với đoàn đội cũng khá lớn, vì thế lúc này gặp bốn tân nhân, hắn mới có quyết định như vậy.

Thiếu niên kia lập tức gật đầu lia lịa, hơn nữa còn trái một câu đại ca, phải một câu tỷ tỷ, mặc dù là con cháu nhà giàu được nuông chiều từ bé nhưng có vẻ là một thiếu niên rất hòa nhã, không hề có chút kiêu ngạo phô trương thường thấy của kẻ giàu, vì thế thiếu niên này rất nhanh được một số thành viên trong đội tiếp nhận.

Mặt khác, ba cô gái kia tựa hồ vẫn còn chút nghi hoặc với thế giới này, bất quá sau khi nghe Trịnh Xá nói, dù sao cũng có một vấn đề rất hiện thực trước mặt bọn họ, nếu thế giới này thật sự là thế giới luân hồi phim kinh dị như mấy người Trịnh Xá đã nói thì phải làm thế nào? Bộ phim kinh dị trước mắt là A nightmare on Elm street, họ đều đã xem qua bộ phim kinh dị nổi tiếng này, nếu như thật sự đang ở trong phim, tức là họ sẽ phải đối mặt với một ác ma có khả năng tiến vào giấc mơ của người khác, hơn nữa còn có thể không ngừng thay đổi, biến giấc mơ thành ác mộng. Bề ngoài được tư thâm giả trợ giúp, họ chắc chắn không thể sống sót nổi, vì thế sau khi chần chừ một lúc, ba thiếu nữ cũng gật đầu đồng ý yêu cầu như Trịnh Xá nói.

Thiếu niên kia tên là Lưu Úc, nghe như tên con gái, theo hắn nói thì hình như người trong gia tộc hắn rất mê tín, con trai mang tên con gái sẽ dễ nuôi hơn, mà hắn cũng là độc đinh của cả mấy đời nên khi tiến vào thế giới phim kinh dị mới lộ vẻ được nuông chiều từ bé như vậy, từ lúc nhỏ hắn hẳn là đều sống trong lồng kính.

Ba thiếu nữ kia lần lượt tên là Vương Phân Lan, Mạc Lệ, Âu Dương Vi, đều là học sinh năm hai trung học phổ thông mười bảy tuổi. Trong số này chỉ có Âu Dương Vi nhìn có vẻ hơi xinh xắn một chút còn hai cô gái kia đều tương đối bình thường, hơn nữa ba người họ luôn im lặng không nói, ngoài thỉnh thoảng nhỏ giọng thì thảo với nhau ra thì không nói thêm nửa câu, xem ra cũng không có tư chất hơn người nào. So với họ,

Lưu Úc có tính tò mò, mong muốn học hỏi, không biết chừng lại có nhiều tiềm lực hơn một chút, chỉ cần hắn có thể sống sót qua vài bộ phim kinh dị là được.

-Như vậy... Trước tiên đi xác định thân phận của chúng ta ở đây đã, sau đó tìm một nhà trọ nghỉ lại, tốt nhất là có thể hoàn thành mọi việc trước khi trời tối, an bài tiếp theo như thế nào chúng ta sẽ bàn bạc cẩn thận sau.

Trịnh Xá đang nói chuyện, vòng bảo vệ xung quanh đột nhiên biến mất, âm thanh từ bốn phía cũng truyền tới chỗ mọi người... A nightmare on Elm street 3 đã chính thức bắt đầu!

510. Mở Đầu Kinh Hoàng (1)

Với trình độ máy tính của Sở Hiên và Triệu Anh Không, cộng thêm mấy bộ phim kinh dị lần trước đều ở nước Mỹ nên những sơ hở trong hệ thống mạng của quốc gia này đều bị họ nắm rõ. Chỉ sau mấy tiếng đồng hồ, thân phận của mười lăm người đã được nhập vào trong hệ thống hồ sơ dân số của Mỹ, luận tiện rút thêm mấy triệu USD, hoàn toàn đủ để mọi người chi tiêu trong ba mươi ngày.

Tiếp theo mọi người thương lượng một chút rồi đều quyết định rời khỏi thị trấn họ đang ở. Một là nếu kịch bản phim A Nightmare on Elm street diễn ra trong thị trấn này, vậy thì không phải rời khỏi đây sẽ có thể tránh được bị ác ma giết chết sao? Cho dù vì Chủ Thần thay đổi kịch bản mà không thể tùy ý chạy trốn thì vẫn có thể đến được một số thành phố phồn hoa hơn. Những chuyện khác tạm thời không nói, ít nhất là khách sạn ở những chỗ đó cũng tốt hơn những nhà trọ ở thị trấn này, cũng có thể ở tại phòng tổng thống, mười lăm người cùng ở một gian.

Vì vậy, sau khi giải quyết xong vấn đề thân phận và tiền bạc, mọi người liền thuê taxi đi về thành phố gần thị trấn nhất. Nghe tài xế nói sau khoảng mấy tiếng đồng hồ là có thể tới nơi, đến lúc đó cùng lắm cũng chỉ mới năm sáu giờ, thuận tiện có thể ăn tối rồi tới khách sạn thuê phòng. Mọi người thấy mọi việc thuận

cũng không phải Trịnh Xá trong phim đó, những tân nhân này chắc cũng không thể làm liên lụy tới hắn và các thành viên khác trong đội được. Chuyện duy nhất hắn lo ngại là những tân nhân này canh gác không chuyên tâm, nếu cả bọn họ cũng ngủ mất thì không phải những thành viên đoàn đội đang ngủ say sẽ lâm vào ác mộng sao?

Cho dù thế nào, sau khi Trịnh Xá dặn dò cẩn thận vài lần, cả đội vẫn chia làm ba, sau đó nghỉ lại trong ba căn phòng lớn gần nhau trên tầng hai. Những phòng này vốn để cho ba người ở nhưng bây giờ lại chưa tới năm người, nhất thời cả giường cũng không đủ. Bất quá lúc này không phải thời gian hưởng thụ, cho nên mọi người tối đa chỉ nhủu mảy một cái rồi cũng yên ổn ở lại trong phòng.

Kỳ thật, biện pháp tốt nhất vẫn là giống như trong The Grudge, tìm một quảng trường có nhiều người qua lại rồi ở lại đó. Tiếp theo đoàn đội luân phiên ngủ, gác đêm, như vậy thật sự an toàn hơn chia ra làm ba tiểu phân đội nhiều. Nhưng làm như vậy cũng có cái hại, trong đó quan trọng nhất là thành viên đoàn đội có thể vượt qua được hay không. Phải biết rằng lần này phải ở lại đây một tháng, ba mươi ngày nói nhiều cũng không nhiều nhưng bảo ít cũng chẳng ít, nếu như không ngủ hoặc thân kinh luôn căng thẳng thì thật sự đủ khiến người ta suy sụp.

Sau khi chia đội, năm cô gái tự nhiên là tụ lại một chỗ, mặc dù có ba tân nhân trong đội nhưng Triệu Anh Không có vũ khí ma pháp truyền thuyết, thanh gươm Excalibur, Chiêm Lam thì là tinh thần lực khổng lồ giả có tinh thần lực mạnh mẽ, không biết chừng trong giấc mơ nàng cũng không phải sợ ác ma Freddy, vì thế thực lực của tiểu phân đội này khi đối đầu với Freddy thật sự cũng không hề yếu.

Mười người còn lại cũng chia làm hai nhóm, một đội do Sở Hiên dẫn đầu, gồm có Zero, Bá Vương, Trương Hằng, Trình Khiếu, trong đó Sở Hiên gần như có thể gọi là khắc tinh của Freddy, mà Trương Hằng cùng Trình Khiếu cũng đều có vũ khí ma pháp truyền thuyết nên dù là trong giấc mơ hay khi Freddy tới thế giới hiện thực, tiểu phân đội này cũng tuyệt đối không e ngại hắn.

Năm người còn lại là Trịnh Xá, Vương Hiệp, Tiêu Hoành Luật, Tề Đăng Nhất, Lưu Úc. Mặc dù so sánh thực lực thì thật sự yếu hơn hai đội kia một chút, nhưng do có Trịnh Xá trong số này, với thực lực của hắn mọi người lại có cảm giác thực lực tiểu phân đội này là mạnh mẽ nhất, chỉ không ngờ rằng trong lòng Trịnh Xá lại có chút sợ hãi.

"Ác ma Freddy tấn công người ta trong giấc mơ... Nếu như tinh thần lực của ta đúng là sơ hở trăm chỗ, nói không chừng ta lại trở thành người yếu nhất trong cả đội. Chiến đấu trong hiện thực là một chuyện, trình độ trạng thái tinh thần lại là một chuyện khác..."

Cảm giác không ổn trong lòng Trịnh Xá càng lúc càng rõ ràng, mặc dù hắn vẫn chưa biết rút cuộc sẽ xảy ra chuyện gì nhưng từ những dấu hiệu trước mắt, chắc chắn là có liên quan tới thế giới phim A Nightmare on Elm street này, không biết chừng, chính là có liên quan tới ác ma Freddy...

"Nếu trạng thái tinh thần của ta có vấn đề thì có dứt khoát không ngủ, đến tối thì vận nội lực đả tọa, mặt khác cũng có thể ngưng luyện chân nguyên lực, thời gian ba mươi ngày loáng cái là qua, mặc dù tiếc không thể giết được Freddy nhưng so với đó tính mạng vẫn quan trọng hơn nhiều..."

Trịnh Xá quay lại phòng liền có quyết định, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu vận hành nội lực. Lưu Úc thấy vậy lập tức tò mò, vội vã hỏi han, sau khi biết trong các thuộc tính cường hóa của Trịnh Xá có cả nội lực, tên thiếu niên này lập tức hưng phấn xuýt xoa không ngừng, chỉ hận không thể nhờ Trịnh Xá lập tức truyền thụ phương thức tu luyện cho hắn. Trịnh Xá khuyên can mãi, lại nói trong Chủ Thần không gian, đến cả công pháp tu chân cường hãn hơn nội lực rất nhiều cũng có thể hoán đổi được, đến lúc đó mới làm Lưu Úc yên ổn lại, mà tên thiếu niên này quả là hưng phấn hết sức, ngồi trên giường ba hoa suốt một tiếng đồng hồ rồi mới từ từ thiếp đi, còn ba người kia thì đã ngủ từ lâu rồi.

Trịnh Xá đã quyết định thức không ngủ, vậy thì những người còn lại cùng tiểu đội với hắn cũng không cần lo lắng gì cả. Mặc dù không biết trong mơ sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nếu là trong thế giới hiện thực, sức chiến đấu của Trịnh Xá hoàn toàn không sợ bất kỳ thứ gì. Cho dù tên ác ma kia có xuất hiện trong thế giới hiện thực, hơn nữa còn vì kịch bản thay đổi mà trở nên cực kỳ kinh khủng thì với sức chiến đấu của Trịnh Xá hắn là cũng tuyệt đối không sợ hắn, nói không chừng còn có thể dùng Hủy diệt tiêu diệt trong nháy mắt.

Trịnh Xá ngồi vận hành nội lực một đêm, đồng thời cũng ngưng luyện một phần nội lực thành chân nguyên

lực. Dù hán không hề phát hiện chuyện gì khác thường, bốn người đang ngủ cũng hít thở đều đặn, không hề có dấu hiệu gặp ác mộng nhưng không hiểu tại sao, dự cảm không tốt trong lòng hán vẫn càng lúc càng rõ ràng, vẫn luôn cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp, hoặc là hán đã quên mất chuyện gì đó... Tóm lại hán cảm thấy rất không ổn.

”Chẳng lẽ là năm cô gái gặp chuyện? Người gác đầu tiên chắc chắn sẽ là Triệu Anh Không... Cô ấy hán sẽ không gặp vấn đề như vậy, mà bây giờ đã sắp tới nửa đêm, chắc là ca của người thứ ba, chẳng lẽ là trong ca gác của một tân nhân có sơ hở?”

Trịnh Xá càng lúc càng thấy lo lắng, hán dứt khoát đánh thức Vương Hiệp dậy, tiếp đó để Vương Hiệp tạm thời thay mình gác đêm, còn bản thân hán thì mở cửa ra ngoài. Dù sao thì nơi đây vẫn là hiện thực, dựa vào thực lực của hán cũng không phải e ngại chuyện gì, mặc dù hành lang im ắng, âm trầm nhưng hán vẫn hoàn toàn không sợ hãi bước tới.

Dự cảm của Trịnh Xá càng lúc càng chân thật, hán đi tới góc quá chỗ phòng của mấy cô gái. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn hán lập tức giật bắn cả người, trên cánh cửa không ngờ thấm đẫm máu tươi, trên hành lang cũng rải đầy máu, cả trên trần nhà cùng vách tường xung quanh cũng có máu bắn lên, phảng phất như hiện trường một vụ tàn sát.

Trịnh Xá bất chấp tất cả, đạp lên máu tươi lao về phía ngã rẽ, vừa vượt qua đó lập tức nhìn thấy một cô gái toàn thân run rẩy đang từ từ tiến tới. Càng khiến người ta kinh hãi là cơ thịt trên người cô ta đều bị xé rách, dính lên trên trần nhà, cô ta đang bị cơ thịt của chính mình kéo tới trước...

512. Mộng Và Thực (1)

Trịnh Xá nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt mà đáy lòng lạnh ngắt, hán không chút nghĩ ngợi lập tức nhảy vọt tới, chỉ là bóng người bị cơ thịt lôi kéo đã đứng bên cạnh cửa sổ. Hán chưa kịp tới gần, cô gái đã kêu lên thảm thiết, rơi thẳng ra ngoài cửa sổ, tốc độ Trịnh Xá có nhanh hơn cũng không giữ lại được. Tuy nhiên thực lực Trịnh Xá đâu chỉ có một chút như vậy, hán lao đến cạnh cửa sổ lập tức giậm chân nhảy vọt ra ngoài

Nhưng bên ngoài cửa sổ không hề có gì hết, cô gái vừa bị lôi ra cũng biến mất không thấy tăm hơi, giống như tất cả mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác của Trịnh Xá mà thôi. Khi Trịnh Xá từ trên lầu hạ xuống đất, trên mặt đất không ngờ không có đến một giọt máu, Trịnh Xá đứng trơ trọi tại đó, phảng phất như mọi việc vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

”Sao lại như vậy được? Ta thật sự thấy cô ta rơi ra ngoài cửa sổ, thời gian ta đuổi theo tuyệt đối không quá một giây, trong thời gian ngắn như vậy sao có thể đột ngột biến mất chứ? Không thể nào!”

Trịnh Xá cực kỳ hoảng sợ, hán vội vã quay lại nhìn chỗ cửa sổ, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn hán lập tức lạnh cả sống lưng. Ở chỗ hán vừa rồi có một kẻ đầu đội mũ đen, khuôn mặt bị thiêu nát bét, trên người mặc áo kẻ đen trắng, đang đứng đó. Tên này tay đeo một chiếc găng tay có gắn lưỡi dao, nắm miếng thép sắc bén màu đen trôi ra từ năm đầu ngón tay, mà kẻ này đang kẹp một thiếu nữ, bàn tay đeo găng không ngừng cắt xé trên người cô ta, theo tiếng cười âm trầm của hán, thiếu nữ từ từ biến thành bộ xương....

-A!

Trịnh Xá vừa sợ vừa giận, do hiện tại đang ở trong thế giới hiện thực nên hán cũng không hề e ngại tên ác ma này, cùng lắm là sử dụng Hủy diệt đánh cho hán nát bét. Nhưng ai mà biết hán vừa mới vận hành trạng thái Bạo tạc thì bỗng nghe thấy bên trái nổ ầm một tiếng, đến khi hán nhìn kỹ lại thì chỉ thấy xung quanh đều là những khuôn mặt quen thuộc. Bản thân hán đang ở trên giường, khi hán sử dụng trạng thái Bạo tạc, chiếc giường không thể chịu nổi sức mạnh hán bộc phát ra lập tức vỡ tan, lúc này hán đang nằm giữa đồng mảnh vụn trên sàn nhà.

Trịnh Xá giật mình bật dậy, lúc này hán vẫn trong trạng thái Bạo tạc, tốc độ cùng sức phản ứng tự nhiên là cực kỳ kinh người, những người còn lại chỉ nhìn thấy bóng hán từ dưới đất vọt bắn lên rồi Trịnh Xá đã đứng cạnh họ. Ngoài một số ít người trong đội ra, những người xung quanh căn bản không thấy rõ hán đứng dậy như thế nào.

-Đây là đâu? Mấy giờ rồi?

Trịnh Xá đứng dậy lập tức hỏi, trên thực tế, khi hắn nói chuyện, toàn thân vẫn căng thẳng đề phòng, dự phòng người xung quanh có thể là ác ma Freddy biến thành.

Những người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, Bá Vương vội vã đáp:

- Bây giờ là tám giờ, đang ở trong nhà nghỉ chúng ta thuê lúc trước.

Trịnh Xá ôm đầu nhìn quanh, hoàn cảnh xung quanh cùng tình hình căn phòng hắn trong ý thức hắn chồng chéo lên nhau. Mất mấy giây Trịnh Xá mới định thần lại, bản thân mình đang ở trong phòng, đến lúc này toàn thân hắn đã toát đầy mồ hôi lạnh:

- Thật không thể tưởng tượng nổi, đêm qua không ngờ ta lại ngủ mất, ngủ lúc nào cũng không biết. Đúng rồi, năm người các người...

Trịnh Xá vừa nói vừa nhìn năm cô gái, nhưng lại phát hiện chỉ có bốn người đang đứng đó, cô gái tên là Mạc Lệ đã biết mất không thấy đâu nữa. Trịnh Xá lập tức hiểu ra những gì mình nhìn thấy tối qua không phải là ảo giác, sau khi hắn ngủ thiếp đi quả thật đã nhìn thấy một cô gái phải chết đau đớn, cô gái đó chính là Mạc Lệ.

-Chết rồi?

Ngoài dự đoán của Trịnh Xá, khi hắn hỏi Mạc Lệ chết ở đâu, những người xung quanh đều lộ vẻ kỳ quái, tất cả nhìn hắn về quỹ dị, một lúc lâu sau Sở Hiền mới đáp:

- Ở đây chúng ta không có ai tên là Mạc Lệ cả. Lần này có ba tân nhân tới đây, bao gồm Vương Phân Lan, Âu Dương Vi, Lưu Úc, sau đó là mười một tư thám gia chúng ta...

-Không thể nào!

Trịnh Xá trợn trừng mắt nhìn những người xung quanh, trong người hắn nội lực cùng năng lượng vampire đã súc thể chờ phát, chỉ cần những người xung quanh lộ ra một chút không thích hợp là hắn sẽ lập tức công kích bọn họ... Đây nhất định vẫn là trong mơ, nếu không đồng đội hắn sao có thể quên được tân nhân đó? Chẳng lẽ trí nhớ của hắn xảy ra vấn đề gì sao?

Nhưng mọi người xung quanh lại không có gì khác lạ, thậm chí với sự đề phòng cùng năng lượng đang chuẩn bị phát động của hắn, Triệu Anh Không cùng Trương Hằng còn có cảm giác, hai người thoáng vẻ kỳ quái nhìn Trịnh Xá, mà Triệu Anh Không còn làm động tác phòng ngự, xem ra hắn ngược lại chính là kẻ đáng ngờ nhất.

"Không đúng, nếu như đây là trong mơ thì hắn là nội lực cùng năng lượng vampire của ta khó có thể sử dụng, mà hai loại năng lượng này vẫn vận hành tốt chứng tỏ đây không phải mơ... Nhưng sao họ lại nói không có tân nhân nào là Mạc Lệ? Chẳng lẽ ký ức của ta từ trước đến giờ luôn có sai lầm? Từ trước đến nay ta luôn ở trong mơ?"

Trịnh Xá càng nghĩ trong lòng càng khủng hoảng, những thứ càng thần bí thì càng đáng sợ, đến lúc người thật sự hiểu hết tất cả thì ngược lại không thấy sợ hãi gì nữa, chỉ có khi người hiểu biết nửa vời hoặc là không biết gì cả, loại thần bí đó mới là thứ kinh khủng nhất.

Những người khác cũng nhận thấy Trịnh Xá có gì đó không thích hợp, Tiêu Hoàn Luật là người đầu tiên tới cạnh Trịnh Xá, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Nhìn người có vẻ rất không ổn, đã có chuyện gì xảy ra sao?

Trịnh Xá cười khổ không biết trả lời thế nào, đến khi ánh mặt trời ngoài cửa sổ dần trở nên sáng lạn, hắn mới nói:

- Chúng ta đi ăn điểm tâm trước đã, ta sẽ kể lại chuyện tối qua cho mọi người...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng theo sau Trịnh Xá đi xuống tầng dưới. Đến khi tất cả ngồi xuống bàn chuẩn bị ăn sáng, Trịnh Xá mới chậm rãi kể lại những chuyện đã xảy ra tối hôm trước. So sánh những gì nhớ được với các thành viên còn lại, Trịnh Xá mới phát hiện ta tất cả mọi người đều nhớ rõ những gì đã xảy ra, ví dụ như họ thảo luận làm thế nào đối phó với bộ phim kinh dị lần này, sau đó chuẩn bị tới thành phố lớn tìm khách sạn cao cấp, sau đó lại không thể hiểu nổi trở về thị trấn này, cuối cùng không còn cách

nào khác chỉ biết ở lại nhà trọ này. Tất cả mọi chuyện, mọi người đều nhớ kỹ, ký ức duy nhất không có là về cô gái đã biến mất, Mạc Lệ....

-Trịnh Xá đại ca.

Lưu Úc dè dặt nói:

-Thật sự không có ai tên là Mạc Lệ cả, em cùng hai cô ấy nói chuyện rất thân thiết, trong chúng ta không có tân nhân nào tên là Mạc Lệ... Có phải anh bị ác ma Freddy lừa gạt trong giấc mơ không?

Trịnh Xá vốn đang định nói gì đó, nhưng hần suy nghĩ một lát rồi lại lắc lắc đầu nói:

- Nói thật thì, vốn ta còn tưởng các người đều bị ác ma mê hoặc, chỉ có mình ta là có trí nhớ hoàn chỉnh, nhưng hiện tại các người đều nói không có người nào tên là Mạc Lệ, nói không chừng đúng là chỉ có ta bị mê hoặc, trong đội chúng ta có lẽ không có...

-Không! Có người tên là Mạc Lệ.

Tiêu Hoành Luật đột nhiên quát lên, phản ứng của hần lại khiến mọi người đều giật mình, nhất thời tất cả cùng nhìn về phía hần.

Tiêu Hoành Luật lúc này đang yên lặng ngắt ngắt tóc, ánh mắt quét qua từng người, đến khi nhìn tới hai người Trịnh Xá và Sở Hiên, hần mới giật mạnh một sợi tóc xuống, nói:

- Trịnh Xá! Người vẫn nhớ kỹ cô gái tên là Mạc Lệ chứ?

Trịnh Xá kỳ quái gật đầu, nói thật, mặc dù nhiều người kiên kiên quyết phủ nhận không có Mạc Lệ tồn tại, nhưng trong ký ức hần thật sự có cô gái này, thậm chí vì tổ chất thân thể cùng sức ghi nhớ hần còn nhớ kỹ được dung mạo, giọng nói của cô ta, chuyện này hần không dễ dàng nhầm lẫn được nên càng lúc càng cảm thấy chắc chắn.

Tiêu Hoành Luật nói về khẳng định:

- Vậy thì người không nên quên cô ta... Ta nghĩ rằng chúng hiện tại đang ở trong mơ.

Lời này nói ra, ngoài Sở Hiên, tất cả mọi người đều kinh hãi, mỗi người đều nhìn Tiêu Hoành Luật vẻ khó hiểu. Triệu Anh Không càng trực tiếp, cầm dao ăn khê cắt lên ngón tay mình, một giọt máu đỏ tươi xuất hiện trên đầu ngón tay, nằng khê liếm giọt máu rồi nói:

- Có cảm giác đau...

Tiêu Hoành Luật lại gật đầu nghiêm túc nói:

- Ta biết có cảm giác đau đớn... Ở đây ta muốn hỏi mọi người một việc, thế nào gọi là chân thực?

Tất cả mọi người đều nhìn hần không hiểu gì cả, Tiêu Hoành Luật bấy giờ mới nói:

- Thứ gọi là chân thực là để chỉ việc phản ứng của bộ não, nếu như đại não không cảm thấy một vật gì đó, vậy nếu chúng ta không qua tính toán hoặc quan sát bằng máy móc nào khác, dựa vào bản thân mình thì không thể biết một thứ có tồn tại hay không... Cũng như vậy, cảm giác đau đớn gì đó, chỉ cần bộ não nói với chúng ta là đau thì chúng ta thật sự sẽ cảm thấy đau, kể cả thân thể không hề bị thương tổn cũng thế, vậy thì tại sao nơi đây lại không thể là trong mơ chứ?

-Ta nghĩ đến một vấn đề, Chủ Thần đưa chúng ta tiến vào thế giới phim kinh dị, có phải là xuất hiện ngẫu nhiên tại bất kỳ địa phương nào hay không? Hay địa phương bất kỳ này thực chất phải có liên quan đến kịch bản gốc của phim... Cũng như thế, tại sao Chủ Thần không thể trực tiếp đưa chúng ta vào trong mơ? Nói cách khác, chúng không biết chừng vừa rời khỏi vòng bảo vệ đã ở trong mơ rồi.... Như vậy rất nhiều vấn đề có thể giải thích dễ dàng, ví dụ như tại sao chúng ta lại quay lại thị trấn nhỏ này một cách khó hiểu...

Trịnh Xá vội vàng hỏi:

- Tại sao ta lại có trí nhớ về tân nhân kia còn các người thì không có ký ức đó?

-Có lẽ là tinh thần lực của người đặc biệt, hoặc là thực lực người mạnh mẽ, cũng có thể là người trực tiếp nhìn thấy cô ta chết... Có rất nhiều khả năng, tóm lại bọn ta đều đã quên cô ta, chỉ có người là không... Ở

đây ta có một chuyện rất quan trọng cần nói với người và mọi người, đó là ngàn vạn lần không được quên người khác, dù là ai cũng không được quên... Nếu như nơi đây là thế giới trong mơ, vậy thì nó dựa vào cái gì để tồn tại? Hẳn là dựa vào trí nhớ của chúng ta, trí nhớ của chúng ta về nhau cũng vậy. Mặc Lệ không chết, cô ta chỉ bị chúng ta quên mất, mà như thế kết quả cũng tương tự, khi chúng ta hoàn toàn quên mất cô ta, coi như cô ta không tồn tại, vậy thì cô ta thật sự sẽ không tồn tại nữa. Ta nghĩ đây có lẽ là mục đích của Freddy... Giết chóc, quên lãng, sợ hãi, cho đến khi chúng ta suy sụp, khi không ai còn nhớ được ai nữa, Trung Châu đội sẽ đoàn diệt!

Tiêu Hoành Luật trình trọng nói.

513. Mơ Và Thực (2)

-Chúng ta rút cuộc là đang trong mơ... Hay là trong hiện thực?

Trịnh Xá thì thảo tự hỏi, nhưng giờ phút này hẳn cũng cảm thấy mê mang, hiện tại rút cuộc là mình đang ở trong mơ? Hay là trong hiện thực? Nếu là hiện thực thì tại sao hẳn đột nhiên lại ngủ? Đồng đội hẳn tại sao lại mất đi ký ức về Mặc Lệ? Nếu là đang trong mơ thì tại sao hẳn vẫn có thể sử dụng nội lực cùng năng lượng vampire? Thậm chí cả ngưng luyện nội lực cũng không hề có gì trở ngại...

Tiêu Hoành Luật tiếp tục nói:

- Ta từng xem qua loạt phim A Nightmare on Elm street nhiều lần, phát hiện trong đó có một hiện tượng, ta gọi hiện tượng này là ba thế giới... Cái gì là ba thế giới? Trong đó một thế giới là thế giới hiện thực của chúng ta, cũng tức là mặt trời sáng lạn, bất kỳ tình huống nào cũng sẽ không xảy ra, chỉ có thế giới loài người. Thế giới này tuyệt đối an toàn, cười nói vui đùa đều không có vấn đề gì... Thế giới thứ hai là thế giới trong mơ an toàn, thế nào gọi là thế giới trong mơ an toàn? Trong kịch bản phim, Freddy sẽ tiến vào giấc mơ của người hẳn muốn giết, thậm chí sắp xếp một số chuyện mà nhân vật trong phim từng trải qua. Ví dụ như Trong A Nightmare on Elm street 3, nữ nhân vật chính vốn đã bị nhốt lại trong viện điều dưỡng, nhưng lại đột nhiên phát hiện mình đã về đến nhà, hơn nữa còn là trước khi nàng tới viện điều dưỡng. Ở nhà xảy ra một chuyện, đó là khi nàng chờ mẹ về đã mở máy nghe nhạc, âm thanh quá to làm ảnh hưởng đến hàng xóm, vì thế khi về, việc đầu tiên mẹ nàng là tịch thu chiếc máy nghe nhạc. Câu nói lúc đó của mẹ, nàng từng nghe trong mơ, lúc đó nữ nhân vật chính cứ tưởng rằng lần trước bị Freddy tập kích chỉ là một giấc mơ mà thôi....

Tiêu Hoành Luật nói tới đây liền dừng lại, các thành viên còn lại sớm đã nghe đến say mê, Lưu Úc vội vàng nói:

- Tiếp theo thế nào, đoạn phim này tôi cũng xem qua trong phim, chỉ là chi tiết thì không còn nhớ kỹ nữa.

-Chuyện tiếp theo đó....

Tiêu Hoành Luật ngắt ngắt tóc trán tiếp tục kể:

-Sau đó, mẹ nàng cũng nói một câu giống như trong hiện thực, ai mà biết lúc này Freddy đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn biến thành "khách" của mẹ nàng. Hẳn cất đầu mẹ nữ nhân vật chính xuống, mà cái đầu vẫn tiếp tục nói liên tục, cảnh tượng khủng khiếp đó lập tức khiến nàng hét lên kinh hoàng...

Tiêu Hoành Luật nói đến đây liền giơ hai ngón tay ra:

- Đây là thế giới thứ hai, thế giới trong mơ an toàn, cũng tức là Freddy tiến vào trong giấc mơ của người, không chế nó, cho đến trước khi hẳn tập kích người, thời gian này có thể gọi là thế giới trong mơ an toàn. Đến khi hẳn bắt đầu tấn công người, hơn nữa ở trong giấc mơ biến thành không gì không làm được, hoàn toàn bất từ, đó là thế giới thứ ba, thế giới trong mơ tuyệt cảnh.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, suy nghĩ về những gì Tiêu Hoành Luật vừa nói, hơn nửa ngày sau Trịnh Xá mới tò mò hỏi:

- Ba thế giới này có quan hệ gì sao? Chúng ta không phải đều ở trong mơ, thế giới trong mơ an toàn cùng thế giới trong mơ tuyệt cảnh, chúng hình như không hề có khác biệt gì cả? Đều do Freddy khống chế.

-Phải, mà cũng không phải...

Tiêu Hoành Luật đưa mắt nhìn mọi người, ánh mắt hần dừng lại ở người nào đó một chút rồi tiếp tục nói:

-Tại sao lại xuất hiện thế giới trong mơ an toàn? Theo lý mà nói, nếu Freddy có thể tùy ý thay đổi giấc mơ của người khác, có thể dễ dàng giết chết người đó, sao hần không vừa ra tay lập tức giết luôn người hần muốn giết chứ? Thật sự chỉ vì điên cuồng và giải trí sao? Vốn ven chỉ vì ý muốn biến thái thích hành hạ người khác đến chết sao? Có lẽ có một phần, nhưng một khả năng khác lớn hơn, ta cho rằng hần không thể không làm như vậy...

-Nếu như coi giấc mơ của một người là một hình cầu kín kẽ không có khe hở như quả trứng, vậy thì muốn tiến vào trong mơ giết người, việc đầu tiên cần làm là phá vỡ lớp vỏ trứng... Ta cho rằng, Freddy vốn không có thực lực giết người trong giấc mơ của người khác, bởi vì giấc mơ của một người là lĩnh vực của người đó, chỉ cần ở trong mộng của ta, ta chính là vô địch. Những thứ gọi là giấc mơ ban ngày, giấc mộng kê vàng, hoặc là tư tưởng tự sướng yy các loại đều là việc tưởng tượng mình ở trong giấc mơ không gì không làm được, việc này giải thích cho tại sao lại có thể giới trong mơ an toàn, tại đó chúng ta vô cùng an toàn... Những việc Freddy là chính là phá vỡ lớp vỏ bảo vệ giấc mơ này, hần sử dụng các loại thủ đoạn, trong đó đe dọa, khủng bố là thường gặp nhất. Hoặc cũng có thể dùng dục vọng mê hoặc, ví dụ như trong A Nightmare on Elm street 3 có lúc hần dùng biện pháp này để dẫn dụ một người trong số các nhân vật. Hần cũng có thể dùng một đoạn ký ức quen thuộc để hạ thấp sự đề phòng của người, sau đó đột ngột phá hủy đoạn ký ức đó, hoặc là giết chết người người quen thuộc nhất, tin tưởng nhất ngay trước mặt người... Tóm lại, khi người ở tại chỗ an toàn trong thế giới trong mơ, hần sẽ sử dụng mọi biện pháp để mở ra sơ hở trong tâm trí người, khi tâm linh bị phá vỡ chính là lúc người sẽ tiến vào thế giới trong mơ tuyệt cảnh, bị hần khống chế, đùa bỡn!

Tiêu Hoành Luật nói như vậy khiến cho mọi người đều dựng cả tóc gáy, bởi vì theo như hần nói, căn bản không phải là chuyện ngủ hay không, chỉ cần họ ở trong thế giới này là tùy lúc có thể bị Freddy tìm được nhược điểm trong lòng, sau đó kéo vào thế giới trong mơ tuyệt cảnh. Cho dù biết trước được phương thức công kích của Freddy nhưng nhược điểm trong lòng mỗi người lại không giống nhau, hơn nữa nếu đã là nhược điểm thì nhất định lúc đó khả năng phòng ngự sẽ xuống mức thấp nhất, một khi bị tấn công gần như chết chắc...

Trịnh Xá nhú mày, nhìn sang phía sở Hiên:

Trương Hằng cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa, cung tên trong tay vụt bắn ra, một đạo tiễn quang bắn thẳng tới. Gã kia lập tức bị bắn tan đầu giữa không trung, tiếp đó thi thể theo quán tính đổ ập xuống cạnh Trương Hằng, nằm yên không động đậy.

Trương Hằng vừa hét vừa rút ra mấy mũi tên nữa, nhắm về phía mấy gã đàn ông đang bước tới chỗ Minh Yên Vi. Cảnh tượng này thật quá quen thuộc, ngoài kẻ vừa bị bắn chết re, cảnh tượng này chính là thời khắc thay đổi vận mệnh hắn, giờ phút này trong đầu hắn không còn cái gì ác ma Freddy nữa, không còn cái gì A Nightmare on Elm street nữa, hắn chỉ muốn giết chết tất cả lũ người trước mặt, cứu lấy Minh Yên Vi, đó là suy nghĩ duy nhất trong lòng hắn lúc này!

Nhưng đúng lúc Trương Hằng kéo cung chuẩn bị bắn thì đột nhiên phát hiện, cây cung kim loại màu bạc đã biến mất không thấy đâu nữa. Tên biến mất, cung cũng biến mất, hai tay hắn hoàn toàn trống trơn, ập vào mặt lại là mấy cú đấm nặng nề, một quyền lập tức đánh trúng mũi hắn, bụp một tiếng sống mũi gãy lẹch, tiếp theo những tên này vây quanh người hắn đánh đập.

”Đừng... Cảnh tượng này xin đừng tái hiện, đừng!”

Cảnh tượng này trong trí nhớ của Trương Hằng, hắn sẽ chạy trốn. Mặc dù hắn không hề nghĩ đến chuyện chạy trốn, nhưng không biết tại sao, sau khi hắn bị đánh ngã xuống lại cách Minh Yên Vi cùng mấy gã đàn ông kia càng lúc càng xa, càng lúc càng xa... Đến khi nghe thấy tiếng hét thê thảm mà tuyệt vọng của Minh Yên Vi, hắn đã lệ rơi đầy mặt.

-Ta hận ngươi, Trương Hằng! Là ngươi hủy hoại ta, tất cả là tại ngươi, tên tiểu nhân hèn nhát, ti tiện, ta vĩnh viễn hận ngươi!

Trương Hằng chỉ cảm thấy phảng phất như có thứ gì đó trong ngực vỡ tan, hắn đứng trơ trơ, nước mắt chảy tràn. Trong lúc ấy thi thể nằm bên cạnh hắn lại từ từ đứng dậy, cái xác đó đầu đội mũ đen, người mặc áo kẻ đen trắng, đứng cạnh Trương Hằng bật cười hung ác...

515. Trương Hằng Gục Ngã (2)

Lại nói mấy người Trịnh Xá đang yên lặng chờ đợi trong khách sạn, do nơi này thật sự không có loại phòng lớn nên mười một người chỉ có thể chen chúc trong một gian. Cũng may là lúc này đang độ trời thu, chỉ cần mở cửa sổ là có thể cảm thấy từng đợt gió mát thổi vào, luôn tiện cũng giúp cho phòng được thông gió. Nếu như bây giờ là mùa hè nóng nực thì vừa phải mở điều hòa vừa phải chịu đựng cảm giác giác bức bối mười một người ở chung một phòng, hoàn cảnh như vậy thật khó chịu hết sức.

Mặc dù vậy, hai cô gái vẫn không muốn cùng nhiều đàn ông như vậy chờ cùng một chỗ, nhưng họ lại sợ bị ác ma Freddy tập kích, vì thế họ dứt khoát kéo Chiêm Lam tới cạnh cửa sổ, ba người ở đó cười cười nói nói, nhận tiện đón luồng gió mát từ ngoài thổi vào, nhất thời cũng có vẻ an nhàn. Ở trong phòng, mấy gã đàn ông thấp giọng trao đổi những chuyện có cùng sở thích, ví dụ như Bá Vương cùng Zero nói chuyện về khả năng cải tiến vũ khí của nhau, Lưu Úc, Vương Hiệp, Tề Đằng Nhất thì thảo luận một số tình tiết trong tiểu thuyết huyền ảo, lúc này mọi người cũng không có vẻ gì là lo lắng quá mức.

Tiêu Hoành Luật đột nhiên nhìn Trịnh Xá nói:

- Này, Trịnh Xá, hỏi ngươi một vấn đề được không?

Trịnh Xá hiện tại đang ngồi vận khí, nghe thấy tiếng Tiêu Hoành Luật hắn lập tức mở mắt, chỉ thấy Tiêu Hoành Luật đang nhíu mày nhìn hắn chằm chằm, Trịnh Xá lập tức tò mò hỏi:

- À, có chuyện gì thì nói đi.

Tiêu Hoành Luật thở ra một hơi nói:

- Trịnh Xá, bây giờ tất cả những điều ta nói đều lấy điểm xuất phát là Freddy có thể nghe được, vì thế một số chuyện ta không thể trực tiếp nói ra, ngươi cần phải từ từ lĩnh ngộ. Việc đầu tiên ta muốn nói là, một người gặp ác mộng cần có hai điểm quan trọng, một là nguyên nhân gây ra ác mộng. Trong thế giới hiện thực, nguyên nhân gây ra ác mộng thông thường đều tới từ sâu trong tiềm thức của người đó, cũng có thể là một số kích thích trong đời thực. Ví dụ như sau khi ngươi ngủ lại buồn đi vệ sinh, như vậy trong mơ ngươi

có thể bị hồng thủy chôn vùi, ví dụ như trong khi ngủ ngón tay người không cẩn thận đặt lên vật sắc nhọn, rất có thể trong mơ ngón tay người sẽ bị quái vật cắn trúng, đó là vấn đề nguyên nhân gây ra ác mộng...

Trịnh Xá kỳ quái hỏi:

- Ủm, chuyện này ta cũng biết, nhưng cái đó thì có liên quan gì tới tình hình trước mắt của chúng ta?

Tiêu Hoành Luật tựa hồ không biết nên nói tiếp thế nào, hần ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi mới đáp:

- Đó là nguyên nhân gây ra ác mộng trong thế giới hiện thực, có điều hiện tại chúng ta đều đang ở tại thế giới trong mơ, cũng tức là chúng ta sớm đã ở trong thế giới phim kinh dị.... Suy đoán của ta là, có thể có lý do khiến giấc mơ này tồn tại, lý do đó là trung tâm của tất cả ác mộng...

Trịnh Xá lập tức phấn chấn tinh thần, mừng rỡ hỏi:

- Ý người là, chỉ cần tìm được nguyên nhân gây ra, chúng ta sẽ có thể thoát khỏi ác mộng phải không?

Tiêu Hoành Luật lại lắc đầu nói:

- Không thể... Nguyên nhân là nguyên nhân, thoát khỏi là thoát khỏi. Ác mộng cũng giống như trong hiện thực, tư duy của con người có tính nối liền, người không thể vì cảm thấy ngón tay không đau nữa mà ác mộng lập tức biến mất, thậm chí khi ngón tay không đau nữa, bộ não sẽ có thể tạo ra tình cảnh tiếp theo của ác mộng, ví dụ như ngón tay bị cắn rời mất đi tri giác, sau đó bị một đàn quái thú truy đuổi. Chính vì vậy, ngoài tìm ra nguyên nhân, còn phải làm cho giấc mơ biến mất...

Trịnh Xá lẩm bẩm nói:

- Làm giấc mơ biến mất? Đánh thức người đó dậy sao?

-....Ngoài đánh thức người đó dậy, kỳ thật còn có một biện pháp có thể khiến giấc mơ biến mất...

Tiêu Hoành Luật nói đến đây lại thở dài, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Trịnh Xá, hơn nửa ngày sau mới quay đi, rồi lại thở dài, nói:

- Lúc trước ta đã nói, những gì chúng ta trao đổi là dựa trên tiền đề Freddy có thể biết được, vì thế chi tiết cụ thể ta không thể nói cho người biết. Những gì cần nói ta đều đã nói hết, trách nhiệm cần làm ta cũng đã làm hết, cuối cùng ta chỉ có thể nói với người một câu... Tính mạng của chúng ta đều dựa vào người, Trịnh Xá... Lúc trước trải qua nhiều bộ phim kinh dị như vậy, đoàn đội sơ dĩ có thể sống sót, phần nhiều là nhờ vào phúc của người. Vì thế là sinh là tử cứ nghe theo số trời đi, người có thể cứu được mọi người chúng ta thì cứu, không thể cứu được mọi người... Vậy thì tất cả để vận mệnh quyết định là được.

Trịnh Xá nghe mà thật sự không hiểu gì cả, hần kỳ quái nhìn Tiêu Hoành Luật, hơn nửa ngày sau mới nói:

- Người nói thật sự rất cổ quái, sao lại có vẻ giống ngữ điệu của Sở Hiên lúc trước thế, không thể hiểu nổi loài người như các người đang nghĩ cái gì nữa... Nói ngược lại, ba người Sở Hiên vẫn làm việc thuận lợi chứ?

-Tình huống cơ bản là như vậy, hai người bọn ta thuê một biệt thự nhỏ ở phía đông thị trấn, trang thiết bị bên trong đều tốt, hơn nữa tăng một đủ để cho mười ba người chúng ta cùng ở...

Sở Hiên cầm một tờ hợp đồng nói.

Trịnh Xá lập tức cười nói:

- Vậy thì tốt rồi, thấy các người đi lâu như vậy mà vẫn chưa về, ta còn lo các người đã xảy ra chuyện gì đó. Nếu biệt thự đó có thể cho mười ba người chúng ta cùng ở... Mười ba người... Hả? Mười ba người?

Tất cả mọi người đều Trịnh Xá nhiên nhìn họ, nhưng chỉ thấy Trịnh Xá lần lượt đếm từng người, sau mấy lần hần mới quát lên:

- Trương Hằng đâu? Sở Hiên, Triệu Anh Không! Trương Hằng đâu? Các người vứt Trương Hằng đi đâu rồi?

Sở Hiên cùng Triệu Anh Không lập tức có vẻ mơ hồ, Triệu Anh Không kỳ quái hỏi:

- Trương Hằng là ai? Người lại thấy ai ngoài thành viên Trung Châu đội chúng ta sao?

Trịnh Xá hít sâu một hơi, quay lại nhìn những người bên cạnh, những người này đều ở cùng hán cả ngày, tự nhiên là không thấy họ bị ác ma nào khống chế, vậy thì chắc là họ có thể nhớ được Trương Hằng? Chỉ cần hỏi bọn họ là được.

-Trương Hằng? Không, Trung Châu đội chúng ta không có ai là Trương Hằng cả. Trung Châu đội vốn chỉ có mười người, cộng thêm ba tân nhân nên tổng cộng có mười ba người.

Zero, Bá Vương, Vương Hiệp đều nói như vậy.

Trịnh Xá lập tức không còn biết nói gì nữa, hần lại hỏi mấy người khác nhưng đều nhận được cùng một đáp án, đó là Trung Châu đội chưa từng có thành viên nào tên là Trương Hằng. Hoặc là hần đã phát điên, trí nhớ xảy ra vấn đề, hoặc là tất cả thành viên còn lại trong đội đều điên rồi, trí nhớ của bọn họ đều có vấn đề.

"...Đến cả Trương Hằng cũng đã biến mất, vũ khí ma pháp truyền thuyết của hần không thể đối phó được với Freddy sao? Chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Hần làm thế nào đem Trương Hằng đi được? Trương Hằng đã chết rồi phải không? Tại sao tất cả mọi người đều quên mất Trương Hằng?"

Trịnh Xá uể oải ngồi phịch xuống đất, trong lòng cảm thấy càng lúc càng không xong. Nếu nói hần còn e ngại người nào thì chỉ có thể Phục Chế Thể, còn những kẻ khác hần đều không sợ hãi liều mạng giáo chiến, tin rằng với thực lực của hần cũng tuyệt đối không thua kém ai. Chỉ có những chuyện không thể giải thích được, chỉ có những điều không ai biết mới khiến người ta sợ hãi, bởi vì người không biết sẽ xảy ra chuyện gì, bởi vì người không thể hiểu nổi mọi chuyện, đó mới là điều đáng sợ hơn bất kỳ kẻ địch nào.

Lúc này Trịnh Xá đang phải đối mặt với một điều bí ẩn, thành viên đoàn đội cứ từng người biến mất, nhưng những người còn lại thì lại đánh mất ký ức về những người đó. Cứ như vậy, từng người biến mất, áp lực tâm lý trong lòng hần càng ngày càng lớn, giống như giấy tiếp theo hần sẽ biến mất, cho dù là hần không biến mất thì thành viên đội hần đều là người đã chết qua một lần, không thể hồi sinh được nữa, bọn họ biến mất có nghĩa là tử vong vĩnh viễn. Những đồng đội từng cùng kẻ vai chiến đấu cứ đột ngột biến mất như vậy, càng đáng sợ hơn là họ còn bị chiến hữu của mình lãng quên... Điều bí ẩn này thật quá kinh khủng!

Trịnh Xá dẫn cả đội rời khỏi khách sạn, lúc này đã là gần hoàng hôn, mọi người đều cẩn thận đi sát vào nhau. Do Trịnh Xá kiên trì nhận định có người tên là Trương Hằng, thời điểm hần biến mất hần là khi đi theo hai người Sở Hiên, vì thế lúc này hần yêu cầu thành viên trong đội phải đi thật gần nhau, xảy ra bất kỳ chuyện gì đều phải lập tức kêu lên cho những người còn lại biết, chỉ có như vậy mới tránh được việc lại có thành viên khác trong đội biến mất. Trịnh Xá không muốn phải nhìn thấy ai biến mất nữa, cảm giác vô thanh vô tức đột nhiên thiếu mất một đội, những người xung quanh đồng thời quên mất hần... Cảm giác này thật sự hết sức không ổn.

-Là căn nhà nào phải không?

Trịnh Xá nhìn biệt thự nhỏ trước mặt, hỏi.

Triệu Anh Không gật đầu đáp:

- Chính là nó, ta cùng Sở Hiên đặc biệt xem qua một vòng rồi mới về, cho nên mới về muộn như vậy. Phòng khách tầng một biệt thự này rất lớn, đủ cho mười ba người chúng ta cùng ở, phía trên còn ba tầng nữa, nếu không muốn nghỉ lại đại sảnh thì ở trên tầng trên cũng hoàn toàn đủ.

Trịnh Xá gật đầu đi vào trong, mười hai người kia lập tức theo sau hần. Trên đường đi không có chuyện gì ngoài ý muốn nên cũng khiến Trịnh Xá an tâm hơn đôi chút, chỉ là sắc trời đã dần tối, mặc dù biết rõ ở nơi này bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết nhưng ở dưới ánh mặt trời sáng sủa vẫn khiến người ta yên tâm hơn một ít. Khi màn đêm phủ xuống, tất cả mọi người đều muốn nhanh chóng đi vào phòng có ánh sáng, đó đã trở thành tiềm thức của con người.

-Oa!

Hai thiếu nữ tân nhân đều ồ lên kinh ngạc, biệt thự này bên ngoài nhìn có vẻ bình thường nhưng bên trong lại có một phòng khách rất lớn, ngoài ra đồ đạc trang trí cũng cực kỳ sang trọng, tuyệt đối không thua kém những căn nhà giàu có trong điện ảnh. Hai cô gái này rõ ràng là rất thích căn biệt thự xa hoa nhưng cũng không kém phần trang nhã này.

Rất nhanh chóng, hai người đã chạy tới chỗ Triệu Anh Không hỏi xem thuê căn nhà này hết bao nhiêu USD, không đợi Triệu Anh Không kịp trả lời, Trịnh Xá đã quát bảo ngừng lại.

-Các người tốt xấu gì cũng là thành viên tiểu đội luân hồi, tiền bạc đối với chúng ta gần như là vô dụng. Muốn vàng? Bạch kim? Kim cương? Những thứ này trong Chủ Thần không gian đều có thể hoán đổi bằng rất ít điểm thưởng. Chỉ cần các người có thể từ Chủ Thần không gian trở về thế giới hiện thực, vậy các người có thể trở thành siêu nhân không gì không làm được, thậm chí là thần, còn cần quan tâm chút tài phú còn còn này ư?

Trịnh Xá quát hai cô gái đang lú lo không ngớt xong, bấy giờ mới chăm chú sắp xếp thành viên đoàn đội. Ngoài bữa hộ thân, cùng dẫn hồn hương đều được lấy ra, vũ khí của mỗi người phải đặt ở vị trí tiện lấy, mỗi người đều phải ở trong đại sảnh, muốn lấy vũ khí cũng phải có hai người cùng đi một lúc, Trịnh Xá còn lấy cả tám lá cờ đầu suất bát quái lộ ra.

"Tới đi! Ác ma Freddy! Chỉ cần người dám chui ra, ta dám tiêu diệt người!"

516. Căn Phòng Bốc Cháy... Đứa Bé Khóc (1)

Mọi người đã ở trong biệt thự được mười ngày, trong thời gian này cũng không có chuyện gì xảy ra, sau đó mấy cô gái vì chút chuyện riêng mà tìm một số phòng trên tầng hai, thỉnh thoảng hợp lại ngủ chung còn những ngày bình thường thì vẫn theo mệnh lệnh của Trịnh Xá, tất cả ở lại phòng khách, nên sau mười ngày, tất cả đều có chút mất kiên nhẫn.

Đến tối ngày hôm đó, Trịnh Xá cũng có chút bất đắc dĩ nói với những người còn lại:

- Biết rồi, biết rồi, mười ngày không tắm rửa, cả người vừa chua vừa hôi, chẳng trách mấy cô gái nhìn thấy bọn ta đều phải bịt mũi...

Bá Vương lại rất tùy tiện, khoát tay nói:

- Không sao cả, trước kia khi chiến đấu căng thẳng, đừng nói là mười ngày không tắm, nửa tháng không không rửa mặt cũng có. Ta cảm thấy yên ổn vượt qua mười ngày thế này còn quan trọng hơn tất cả những chuyện khác.

-Mặc dù nói như vậy...

Trịnh Xá chỉ biết lắc đầu đáp:

-Cả người nhớp nháp thế này vẫn rất khó chịu... Được rồi, không phải nói nhiều nữa, phòng tắm lớn trên tầng ba đủ để chín người chúng ta cùng vào một lúc, sau khi ăn cơm xong sẽ đi tắm, mọi người có ý kiến gì không?

Bá Vương vẫn có vẻ thờ ơ, Zero thì nghiêm túc gật đầu, những người còn lại thì đều gật đầu lia lịa, chỉ có Sở Hiên cầm một cuốn sách yên lặng ngồi đó, tay hần còn cầm một thanh chocolate, vừa ăn vừa đọc, tựa hồ không nghe thấy người khác nói gì.

Trịnh Xá thở dài, ngoài lúc mới tiến vào thế giới phim kinh dị này, Sở Hiên không hề nói cho hần một ý kiến hay bố cục nào, nhưng sau có thể khẳng định đây không phải là một kế hoạch khác của Sở Hiên chứ? Không biết chừng đây là dấu hiệu Sở Hiên đã bắt đầu bày bố, việc hần cần làm là trợ giúp Sở Hiên hoàn thành bố cục đó, cho đến khi nào hoàn thành thế giới phim kinh dị này mới thôi.

-Ai... Những ngày này, bao giờ mới chấm dứt đây?

Trịnh Xá khẽ lắc đầu, nhìn con đường tối đen ngoài cửa sổ, thở dài nói.

giác bất lực, mơ hồ, hẳn thật sự không sợ gì tên ác ma kia, không sợ gì mặt đối mặt liều chết giao chiến. Thứ kinh khủng nhất là thứ không biết, chứ không phải kẻ địch có thể nhìn thấy!

Cái gì sẽ tới thì không thể tránh được, Trịnh Xá cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, hẳn mặc quần áo xong lập tức chạy xuống tầng một, ở đó chỉ có bốn cô gái đang ngạc nhiên nhìn hắn. Trịnh Xá cũng không nói nhiều, tìm một tờ giấy cùng một cây bút đi tới cạnh bàn, tiếp đó viết tên Trương Hằng cùng Tiêu Hoàn Luật xuống. Viết xong tên hai người, Trịnh Xá nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục viết luôn cả tên mười hai người trong đội lúc này, thậm chí cả tên hắn cũng ở đó.

Khi Trịnh Xá viết những thứ này, cả bốn cô gái đều tò mò bước tới, Chiêm Lam kỳ quái hỏi:

- Đây là thứ gì? Còn cả Trương Hằng và Tiêu Hoàn Luật là ai?

-Thành viên của Trung Châu đội.

Trịnh Xá nói về khẳng định:

-Đây đều là thành viên Trung Châu đội chúng ta, hai người này đã biến mất, còn lại mười hai người... Cho dù thế nào đi nữa cũng không được quên mất bọn họ, đến cả những người đã biến mất cũng không thể quên, ta xin các người đấy.

Bốn cô gái cũng không biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, họ quả thật đã mất đi ký ức về Trương Hằng cùng Tiêu Hoàn Luật, nhưng thấy Trịnh Xá nói về chăm chú và trịnh trọng như vậy, bốn người cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Khi những người còn lại từ phòng tắm trên tầng ba xuống, Trịnh Xá cũng yêu cầu họ viết tên mình, mỗi người đều ký vào cạnh chỗ ghi tên mình. Sau khi xong xuôi, Trịnh Xá mới nói với những người xung quanh:

- Đây là tất cả thành viên của Trung Châu đội chúng ta. Mọi người nhất định phải nhớ thật kỹ, cho dù trong chúng ta chỉ còn lại một người sống sót trở về thì cũng nhất định phải nhớ được tất cả những cái tên này, nhất định!

Tất cả mọi người yên lặng nhìn Trịnh Xá, mặc dù họ thật sự không còn nhớ Trương Hằng cùng Tiêu Hoàn Luật nhưng thấy Trịnh Xá nghiêm túc như vậy, trong lòng họ cũng bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ đúng là có hai người như vậy tồn tại? Chẳng lẽ họ thật sự đã quên lãng thành viên từng có trong đội mình?

"Còn mười chín ngày nữa, chúng ta còn mười hai người... Cũng không biết trong chúng ta được mấy người có thể sống sót trở về Chủ Thần không gian đây?"

518. Tiếng Chuông Lúc Nửa Đêm (1)

Theo sự biến mất của Trương Hằng và Tiêu Hoàn Luật, Trung Châu đội chỉ còn lại chín tư thâm giả cùng ba tân nhân, tuy nhiên ngoài Trịnh Xá ra, các thành viên còn lại trong đội căn bản không nhớ gì về ba người đã biến mất. Chỉ có thể một mình gánh vác áp lực thành viên đoàn đội cứ từng người từng người biến mất, tinh thần Trịnh Xá đã căng lúc căng thẳng, sắp đến lúc sụp đổ.

Những thành viên còn lại trong đội cũng có thể cảm giác được rõ ràng sự khác thường của Trịnh Xá. Nếu nói theo phương diện tâm thần học, Trịnh Xá đã bị chứng rối loạn lo âu, cứ tiếp tục như thế này, không cần ác ma Freddy tới tập kích hắn, tinh thần hắn cũng sẽ hoàn toàn tan vỡ. Mà không nhìn thấy kẻ địch, không biết khi nào Freddy sẽ từ đâu chui ra tấn công, cảm giác áp lực đó cũng đè nặng lên các thành viên còn lại, dần dần những người khác trong đội cũng phảng phất như bị Trịnh Xá ảnh hưởng, bắt đầu trở nên lo âu.

"Không thể tiếp tục như vậy, lo lắng sẽ khiến tinh thần mỗi người đều phát sinh sơ hở, cứ tiếp tục như vậy, chẳng cần ác ma Freddy tới tấn công chúng ta nữa..."

Cho đến hôm nay đã được mười tám ngày, trong mười tám ngày này, ngoài Trương Hằng, Tiêu Hoàn Luật cùng cô gái đã bị quên lãng là biến mất ra, các thành viên trong đội đều yên ổn ở lại trong biệt thự, sau bữa cơm tối cùng ngày, Trịnh Xá cao giọng nói:

- Mọi người không nên quá lo lắng, hiện tại chỉ còn mười hai ngày, chỉ cần chúng ta có thể kiên trì được mười hai ngày nữa là có thể trở về Chủ Thần không gian...

Đây rõ ràng chỉ là an ủi, thậm chí đến cả bản thân Trịnh Xá cũng không tin sau ba mươi ngày có thể an toàn rời khỏi thế giới trong mơ này, nhưng sau khi hắn nói ra, cũng không biết đó có coi là tự an ủi hay tự ám thị bản thân không mà khi nói xong, tâm lý hắn quả thật cũng hơi thả lỏng một chút, mà phần lớn các thành viên còn lại cũng gật đầu phụ họa. Không cần biết thế nào, kỳ hạn ba mươi ngày đã càng lúc càng tới gần, trong đội còn mười hai người, chỉ cần mọi người cẩn thận một chút, hắn cũng không thể bị đoàn diệt được?

”Mặc dù nói như vậy... Nhưng thật sự có thể an toàn thoát khỏi thế giới trong mơ này không? Phải biết là thời gian ở thế giới trong mơ không giống như thế giới hiện thực, nói không chừng chúng ta trải qua mười tám ngày ở đây, tại thế giới hiện thực mới chỉ được có mười tám giây mà thôi... Tiêu Hoàn Luật ơi là Tiêu Hoàn Luật, người rút cuộc là muốn nói với ta chuyện gì? Người muốn nói cho ta biết ta chuyện gì đây? Nguyên nhân của ác mộng rút cuộc là cái gì? Ngoài đánh thức người đang mơ dậy, còn có cách nào có thể khiến ác mộng biến mất? Rút cuộc là người muốn nói với ta chuyện gì?”

Sau khi ăn cơm tối, thành viên đoàn đội là trở về đại sảnh tầng một nghỉ ngơi thư giãn, hoặc là mấy người ngồi lại một chỗ nói chuyện phiếm, chỉ có Trịnh Xá cùng Sở Hiên là yên lặng ngồi một mình. Tính cách của Sở Hiên là như vậy, hắn đang cầm một cuốn tiểu thuyết ngồi đó, tay cầm một cốc cà phê, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm rồi tiếp tục đọc sách.

Trịnh Xá giờ phút này đang mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, hắn vừa nhìn các thành viên trong đội vừa không ngừng suy nghĩ, bắt đầu nhớ lại tất cả mọi chuyện từ lúc mới tiến vào phim kinh dị cho tới nay. Ngoài cô gái đã hoàn toàn quên cả hình dạng lẫn tên tuổi, những chuyện khác hắn cơ bản đều nhớ kỹ, cũng không biết có phải vì từng nhiều lần cùng kẻ vai chiến đấu, ký ức của hắn về Trương Hằng và Tiêu Hoàn Luật chưa từng phai nhạt.

”...Nếu như ngay từ đầu chúng ta đã xuất hiện trong mơ thì có một chuyện không thể giải thích được, đó là sự tồn tại của vòng bảo vệ... Trước khi thời gian chuẩn bị chấm dứt, chúng ta coi như vẫn đang ở tại Chủ Thần không gian, vậy thì lúc đó chúng ta hẳn là vẫn đang tỉnh. Nói cách khác, sống sót ba mươi ngày trở về Chủ Thần không gian hoặc giết chết Freddy hoàn thành nhiệm vụ tình tiết kịch bản, cùng với bốn tân nhân... Tất cả đều là sự thật!”

”Một vấn đề khác, cũng không thể đột ngột tiến vào thế giới trong mơ này, mà muốn cho tất cả chúng ta cùng tiến vào thế giới trong mơ, thời gian chắc phải là... Lúc chúng ta dùng taxi từ thị trấn tới thành phố. Vào thời điểm đó Chủ Thần thay đổi độ khó của cả bộ phim, vì thế chúng ta mới từ trên xe chìm vào trong giấc mơ. Ta nhớ rõ Trương Kiệt từng nói với ta về bộ phim A Nightmare on Elm street, tất cả bọn họ cũng lên xe chuẩn bị rời khỏi thị trấn, nhưng kết quả là tài xế taxi biến thành ác ma Freddy, sau đó tiêu diệt toàn bộ Trung Châu đội lúc đó... Vấn đề của ta là, Trương Kiệt trong tình huống đó làm thế nào để được Chủ Thần thừa nhận? Sau đó mới có thể trở thành đội trưởng Trung Châu đội?”

Trịnh Xá lắc lắc đầu, giật một sợi tóc xuống, đặt lên bàn rồi mới tiếp tục suy luận.

”...Suy nghĩ có hơi rối loạn, đặt giả thuyết lại xem. Trương Kiệt vì làm một chuyện gì đó nên mới được Chủ Thần thừa nhận, nhờ vậy mới có thể dung hợp trở thành đội trưởng Trung Châu đội. Nhưng hắn là chuyện đó chỉ được thừa nhận chứ không hoàn thành phim hoặc là giết chết Freddy... Vậy thì có thể giả sử hắn hoàn thành một nửa nhiệm vụ, một nửa còn chưa hoàn thành...

”Phân tích từ tin tức Trương Kiệt tiết lộ, những gì Tiêu Hoàn Luật nói với ta cơ bản có thể giải thích được. Có hai chuyện, một là nguyên nhân gây ra ác mộng, nhất định phải có thứ gì đó tồn tại mới khiến cho ác mộng tồn tại. Chuyện thứ hai là làm thế nào để chúng ta tỉnh lại từ ác mộng, loại trừ nguyên nhân gây ra ác mộng vẫn sẽ tiếp tục theo quán tính, chỉ chuyển sang một hình thức khác mà thôi, ví dụ như làm tay người bị cắn trúng, cả cánh tay rời ra... Làm thế nào để tỉnh lại đây? Ngoài đánh thức người đó dậy, rút cuộc là còn cách nào để ác mộng biến mất?”

Trịnh Xá nghĩ tới đây lại khẽ lắc đầu, đầu óc hắn đã có chút mơ hồ, hơn nữa liên tục mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, hắn cũng cảm thấy đầu phát đau, trong cơn đau hắn dứt khoát giật tiếp một sợi tóc xuống, đặt lên bàn.

”Ngoài những chuyện liên quan đến việc có thể sống sót trở về thế giới hiện thực hay không như trên, còn

có một vấn đề là thời gian... Nếu như thời gian trong mơ không tương đương với hiện thực, chúng ta chờ ở đây ba mươi ngày không phải là uổng công vô ích sao? Vậy ác ma Freddy để chúng ta đợi ở đây ba mươi ngày để làm gì? Khiến chúng ta lo sợ? Sau đó tâm linh xuất hiện sơ hở?”

”Tiếp theo là vấn đề cuối cùng... Nếu quả thật khác thường tức là có chuyện, vậy thì hẳn thật sự quá khác thường...”

Trịnh Xá nghĩ tới đây lại không nhận được muốn giật một sợi tóc nữa, nhưng đột nhiên có tiếng chuông gõ vang, chiếc đồng hồ gỗ cổ giữa đại sảnh chợt đổ chuông. Lúc này đã là nửa đêm, một số người trong đội đã chuẩn bị ngủ ngay tại chỗ, trời đã về khuya.

Hai cô gái tân nhân bỗng đứng dậy, hạ giọng nói mấy câu với Chiêm Lam, tiếp đó Chiêm Lam gật đầu đi cùng họ về phía hành lang.

Trịnh Xá liếc nhìn về hướng ba cô gái đang đi, đó là phía phòng vệ sinh. Hắn cũng nhắm mắt tiếp tục suy nghĩ, lúc này hẳn đã vô cùng nôn nóng, còn tâm trạng đầu mà đi quản chuyện khác nữa, dù sao thì ba cô gái cũng cùng đi, chắc là họ sẽ không gặp vấn đề gì.

”...Nếu như đặt giả thuyết đó là nguyên nhân gây là ác mộng, kết quả không phải quá cực đoan sao? Hơn nữa... Không đúng, đột nhiên cảm thấy tâm trạng rất bất ổn, có chuyện gì xảy ra sao?”

Trịnh Xá đang nghĩ đến điểm mấu chốt, trong lòng bỗng rung động, giống như có thứ gì đó lóe lên, tâm lý nảy sinh dự cảm cực kỳ bất thường, hắn lập tức không kịp suy nghĩ lao về phía phòng vệ sinh. Cảm giác này hẳn vừa trải qua cách đây không lâu, chính là lúc cô gái tân nhân đầu tiên biến mất, mà giờ phút này cảm giác đó lại xuất hiện, tình huống nhất định có vấn đề!

Những người còn lại chỉ thấy Trịnh Xá nhảy dựng lên, tiếp đó chạy về phía phòng vệ sinh, vừa chạy Trịnh Xá vừa quát lên:

- Mọi người chuẩn bị chiến đấu! Sở Hiên, đưa Zero cùng Bá Vương lên tầng hai chuẩn bị tấn công ngăn chặn! Những người còn lại đi theo ta!

Nói đoạn, hắn đã biến mất khỏi chỗ rẽ.

Lối đi từ đại sảnh tới phòng vệ sinh cũng không quá dài, với tốc độ của Trịnh Xá cơ hồ chỉ trong nháy mắt là tới trước cửa, tiếp đó không nghĩ ngợi gì tung cước đá vỡ cửa phòng. Chiêm Lam ở bên trong đang kéo quần, trông thấy Trịnh Xá lao vào, nàng lập tức hét lên rồi ngồi sụp xuống, khuôn mặt đỏ bừng.

Trịnh Xá vừa nhìn đã thấy không thích hợp, cứ thế này không phải những người khác cũng sẽ thấy hết sao? Tuy nhiên hắn đã gấp đến độ chẳng nhìn rõ gì cả nên cũng lập tức đóng cửa phòng vệ sinh lại, đồng thời hét lớn:

- Chiêm Lam! Hai người kia đâu? Hai người họ đi đâu rồi?

Chiêm Lam bối rối đến mức phát khóc, cúi đầu nói:

- Người mau đi ra đi.... Cái gì mà hai người bọn họ? Ở đây chỉ có một mình ta thôi...

Trịnh Xá thầm kêu hồng bét, biết rằng đã có chuyện xảy ra, hai cô gái kia chắc chắn đã biến mất, nhưng cảm giác nguy hiểm trong nội tâm vẫn không tiêu tan, vì thế hắn vội vàng lao tới cửa sổ phòng vệ sinh nhìn ra ngoài. Quả nhiên hắn trông thấy hai bóng đen đang tập tễnh bước ra xa, giữa hai bóng đen đó còn có hình một người đàn ông.

Trịnh Xá đã không còn để ý tới cái gì nữa, chỉ kịp quát lớn:

- Người mau mặc đồ vào!

Tiếp đó rút Hổ hồn đao chém thẳng vào cửa sổ phòng vệ sinh, một tràng âm thanh loạn xạ vang lên, cả tường lẫn kính đều bị chém nát vụn. Đang lúc Trịnh Xá chuẩn bị vọt

Hủy diệt trong nháy mắt thì đột nhiên, từ trên đầu vang lên một tiếng nổ lớn, đó là tiếng súng ngắm Gauss....

519. Tiếng Chuông Lúc Nửa Đêm (2)

-Bắn hay!

Trịnh Xá hô lớn, dưới chân sử dụng Hủy diệt trong nháy mắt, một bước vọt qua cả trăm mét lao thẳng tới chỗ ba bóng đen. Lúc này tất cả nội lực, năng lượng vampire, thậm chí là chân nguyên lực toàn thân hắn đều được huy động, chỉ cần nhìn thấy ác ma Freddy là lập tức cuồng công, dù thế nào cũng phải chém hắn thành vạn mảnh mới yên!

Chỉ là khi Trịnh Xá tới nơi, cảnh tượng lại khiến hắn sững sờ, bởi vì đương trường làm gì có thi thể Freddy nào ngã xuống, chỉ có xác hai cô gái đồng thời bị súng ngắm Gauss bắn xuyên qua, ngoài ra không còn gì khác. Hơn nữa lúc trước hai cô gái này rõ ràng là đi song song nhau, một phát súng không ngờ lại đồng thời bắn xuyên cả hai người, từ góc độ của Zero căn bản là chuyện không thể!

Trịnh Xá xóc hai cái xác lên, đồng thời vô thức nhìn lại phía sau, nhưng lại bất ngờ thấy Zero đang đẩy về kinh hoàng cùng đau đớn nhìn về phía hắn. Lúc này Zero đang đứng bên cửa sổ một căn phòng trên tầng hai, tay cầm súng ngắm Gauss, xem ra phát súng vừa rồi đúng là do hắn bắn, chỉ có điều... Hắn làm thế nào bắn xuyên qua hai cô gái cùng lúc? Hơn nữa về mặt hắn... Sao lại tuyệt vọng như vậy?

Trịnh Xá đang định gọi Zero, nhưng hắn chỉ vừa kịp mở miệng thì đột nhiên từ phía sau lưng Zero một cách tay thò ra, trên bàn tay còn đeo gang tay gắn lưỡi dao. Trong tiếng gào của Trịnh Xá, cánh tay đó đã kéo tuột Zero vào trong phòng, tiếp đó căn phòng vụt tối đen, không còn thấy bất cứ thứ gì nữa.

-A!

Trịnh Xá vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, hắn cơ hồ không kịp suy nghĩ lập tức tiến vào trạng thái Hủy diệt đồng thời cũng mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, điên cuồng lao về phía tầng hai. Đến nơi Trịnh Xá dùng sức đập mạnh, vách tường đã bị hắn đá vỡ tan, tiếp đó hắn nhảy thẳng vào trong bóng tối...

Khi tiếng chuông lúc 0 giờ vang lên, Zero vốn đã chuẩn bị đi ngủ, nhưng bản tính hắn vẫn luôn cảnh giác, khi Trịnh Xá nhảy dựng lên lao về phòng vệ sinh, hắn cũng ngồi bật dậy. Tiếp đó nghe mệnh lệnh của Trịnh Xá, hắn lập tức chạy lên tầng hai chuẩn bị ngắm bắn, mặc dù không biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng thói quen từ trước tới nay vẫn khiến hắn nhanh chóng chạy đến một căn phòng trên tầng hai, tiếp đó cầm súng ngắm Gauss yên lặng chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi đi, sự chờ đợi khiến Zero bỗng thoáng nảy sinh một cảm giác kỳ quái, cảm giác này rất khó hình dung, phẳng phất như hắn đã đợi ở đây rất lâu rồi, lại như là hắn mới chỉ chờ có một tích tắc. Cảm giác đó có chút tương tự như khi trở về hoặc đi khỏi Chủ Thần không gian, chỉ là không mạnh mẽ như vậy mà thôi, nó nhất thời khiến Zero hơi nhũn mảy. Là một tay bắn tỉa, hắn cần sự tỉnh táo trầm ổn như nham thạch, chứ không cần loại cảm giác cổ quái có thể khiến tâm trí xao động này.

Khi cảm giác đó biến mất, Zero cuối cùng cũng thấy sự khác thường trước mặt, hắn nhìn thấy bóng hai cô gái cùng một người đàn ông nghiêng nghiêng ngả ngả tiến về phía trước. Mặc dù không nhìn rõ mấy bóng đen đó lắm nhưng hắn vẫn thấy được trang phục của một người, đầu đội mũ đen, người mặc áo kẻ đen trắng. Vừa nhìn đến đây, Zero lập tức không chần chừ, nâng súng ngắm Gauss đã nạp đạn linh loạn nhắm thẳng vào bóng người đàn ông kia.

Sau khi ngắm xong, ngón tay Zero khẽ siết cò súng, trong khoảnh khắc lúc hắn siết cò, hình ảnh qua ống ngắm đột nhiên hoa lên. Thời gian chỉ trong một tích tắc, Zero thậm chí không kịp chớp mắt, khi hắn siết cò, hình ảnh qua ống ngắm bỗng biến đổi, hắn nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đứng chắn trước mặt một bé gái, phát súng bắn tới không ngờ đồng thời bắn xuyên qua cả hai người, sức mạnh cực lớn thậm chí còn đẩy họ văng ra mấy chục mét. Thời khắc này, Zero chỉ cảm thấy linh hồn mình phẳng phất như đóng băng.

Người phụ nữ kia là mẹ hắn... Là người mẹ đã chết của hắn, còn cô bé kia...

Là em trai từ nhỏ đã ăn mặc như bé gái của hắn!

Một phát súng không ngờ đã bắn xuyên qua cả hai người, họ ngã gục xuống đất, đã chết. Súng ngắm Gauss uy lực cực mạnh, dù chỉ sượt qua lồng ngực thì sóng chấn động cũng đủ ép nát tim phổi thành mảnh vụn,

mà hai người đều bị viên đạn trực tiếp xuyên thủng cơ thể, họ chắc chắn là phải chết!

Zero thất hồn lạc phách nhìn xuống dưới, mặc dù cách rất xa, lúc này cũng là buổi đêm trời tối đen nhưng với cường hóa đôi mắt của hắn vẫn có thể thấy rõ phía đó, hai bóng người, một người là thân nhân của hắn, một người là... Cái chết của hai người khiến cho phòng ngự tâm linh của hắn tan vỡ trong nháy mắt, cho dù trong lòng hắn biết tất cả những chuyện này căn bản không thể xảy ra...

Đang lúc Zero cố gắng ổn định tâm trí lại, bởi vì hắn biết mình đã tiến vào thế giới trong mơ tuyệt cảnh, hắn đã bị Freddy theo dõi, giờ phút này chỉ cần trong lòng hắn có sơ hở, không biết chừng sẽ biến mất khỏi đoàn đội, tất cả mọi người cũng sẽ không còn nhớ tới hắn nữa... Có thể có người không sợ cái chết, nhưng cơ bản tất cả mọi người đều sợ rằng mình sẽ bị những người quen thuộc quên lãng, hắn cũng vậy...

-Nói cho mẹ biết... Con thích em trai mình phải không? Con giết em trai mình phải không? Sau đó chết tạo một con búp bê mang cơ thể con gái... Con thích em trai mình phải không? Con giết em trai mình phải không? Sau đó chết tạo một con búp bê mang cơ thể con gái...

Đang lúc Zero cố gắng ổn định tâm trí lại, bỗng có tiếng một người phụ nữ không ngừng vang lên bên tai hắn. Trong mắt Zero, chỉ thấy ở phía xa, xác người phụ nữ xinh đẹp bị súng ngắm Gauss bắn xuyên lại đột nhiên đứng dậy, cô ta kéo xác bé gái nằm cạnh mình lên, tiếp đó trước ánh mắt của Zero, không ngừng vặn vẹo cái xác thành đủ loại tư thế, giống như là một con búp bê không có linh hồn. Hơn nữa người phụ nữ đó còn phát ra tiếng cười chói tai, âm thanh đó khiến tinh thần Zero hoàn toàn sụp đổ, tiếp đó một cánh tay từ phía sau thò ra, kéo hắn chìm vào trong bóng đêm vô tận...

Khi Trịnh Xá cùng Zero đồng thời nhìn thấy Freddy, Chiêm Lam mới vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh. Khuôn mặt nàng đã đỏ như, chuyện lần này thật sự khiến nàng xấu hổ hết mức. Cứ nghĩ mà xem, một cô gái đang ở trong phòng vệ sinh đột nhiên bị một người đàn ông bầy bật cửa chạy vào, không chỉ nhìn thấy bộ dạng xấu hổ lúc đó, mà còn nhìn thấy ở chỗ như vậy, Chiêm Lam quả thật là hận không thể tìm được một cái lỗ nẻ mà chui xuống.

Vấn đề mấu chốt là... Người nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của nàng lại là người mà nàng thầm mến...

-Đúng là... Đáng ghét, quá đáng ghét, cứ thế xông thẳng vào, hắn không có khái niệm tôn trọng phụ nữ sao? Hơn nữa còn vì đuổi theo hai cô gái... Ủa? Hai cô gái nào vậy?

Chiêm Lam vỗ vỗ lên đôi má đỏ bừng, vừa lẩm bẩm vừa đi về phía đại sảnh, nhưng mới bước được hai bước, đột nhiên từ phía sau lưng nàng truyền tới một giọng nói cực kỳ quen thuộc mà lại như xa lạ...

-Em yêu anh ta đến thế sao?

(*) tên chương là "Linh điểm chung thanh" dịch đúng tiếng Trung là tiếng chuông lúc 0h (12h đêm), nhưng nếu đọc đồng âm ko nhận mặt chữ thì có thể dịch là "âm thanh cuối cùng của Zero"

520. Bộ Phim Không Có Lời Giải (1)

Chiêm Lam chỉ cảm thấy như đến cả linh hồn cũng đông cứng lại, nàng căn bản không dám quay người ra sau, không phải vì sợ chuyện gì quỷ quái mà là vì giọng nói đó khiến nàng không dám quay lại...

-Là, là anh ư?

Cả tiếng của Chiêm Lam cũng bắt đầu run rẩy, nàng đứng đó không dám cử động, dù chỉ là một chút, mặc cho luồng hơi ấm từ phía sau từ từ tiến đến, thậm chí cả quét hình tinh thần lực cũng không dám sử dụng... Chỉ riêng giọng nói đó đã khiến nàng gần như sụp đổ.

-Là anh, mà cũng không phải là anh... Sức mạnh của ác ma Freddy khiến anh xuất hiện một lần nữa, nhưng chỉ trong chốc lát mà thôi... Cũng chỉ vồn vện có thể ôm em được một lần...

Một bóng đen từ phía sau ôm lấy Chiêm Lam, cảm giác ấm áp lập tức bao trùm lấy cô gái đang rơi lệ, cảm giác ấm áp đó cơ hồ đã biến mất khỏi ký ức của nàng, nhưng tận sâu trong linh hồn... Nàng chưa bao giờ quên hơi ấm ấy!

Trịnh Xá đột nhiên mừng rỡ vỗ vỗ vai Lưu Úc, tiếp đó ngắt ngắt tóc suy nghĩ.

”Là kiên trì tin tưởng... Không, có lẽ nên gọi là suy nghĩ theo quán tính. Bởi vì thế giới trong mơ này quá chân thật, nếu cần lấy một ví dụ thì có vẻ rất giống như hiện thực ảo trong phim The Matrix. Dù là thế giới trong mơ nhưng chúng ta lại không thể tưởng tượng lung tung được, khả năng duy nhất là do suy nghĩ theo quán tính... Cũng như vậy, nếu như suy luận lúc trước là chính xác, thế giới trong mơ này đúng là thành lập theo tư duy quán tính của ta, vậy thì trong bộ phim kinh dị không lời giải này... Có một lời giải duy nhất!”

Trịnh Xá yên lặng nhìn mọi người tại trường, tiếp đó nhắm mắt lại bắt đầu suy nghĩ.

”Nói như vậy, ba cô gái kia thật sự đều chết trước mặt ta, còn các thành viên đoàn đội thì đều biến mất hoàn toàn, do đó suy luận của ta càng có khả năng là thật. Bởi vì ba cô gái kia đối với ta mà nói chỉ là người xa lạ, quá khứ của họ, sơ hở tâm linh của họ ta hoàn toàn không biết gì cả... Theo đó ta cũng đã hiểu tại sao Freddy lại chọn ta, một lý do có thể là trong đội sơ hở tinh thần của ta là lớn nhất, lý do thứ hai là chấp niệm của ta, ta hy vọng đưa tất cả thành viên đoàn đội an toàn trở lại thế giới hiện thực, chấp niệm đó hiện tại lại trở thành sơ hở tâm linh lớn nhất của ta. Lý do thứ ba là ta biết những gì thành viên đoàn đội từng trải qua...”

”Tiêu Hoành Luật, ta hiểu ý người muốn nói rồi, bây giờ chỉ có thể dùng ”nếu” để tìm ra đáp án, chỉ cần xác nhận tính chân thực của nó, tiếp theo chỉ còn một bước cuối cùng... Nên làm thế nào để ác mộng biến mất...”

Trịnh Xá thở ra một hơi, tiếp đó đi lên tầng hai, vừa đi vừa nói:

- Trong chúng ta vẫn không ngừng có người biến mất, chứng tỏ rằng chúng ta ở trong đại sảnh này cũng không có tác dụng, vì thế ta lên tầng trên đi ngủ, mọi người có việc thì cứ tới tìm ta. Các người cũng có thể tìm phòng riêng để ngủ hoặc cùng đợi tại đại sảnh này... Cứ như vậy đi.

Trịnh Xá biến mất khỏi ánh mắt mọi người, tiếp theo Sở Hiên cũng yên lặng đi lên tầng hai, nhất thời tại đại sảnh chỉ còn lại năm người, Lưu Úc lập tức ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao vậy? Trịnh Xá đại ca làm sao vậy? Tại vừa rồi em nói gì sai sao?

Những thành viên còn lại cũng kỳ quái nhìn nhau, tất cả đều không hiểu gì cả, nhất thời không ai trả lời câu hỏi của Lưu Úc. Một lúc sau Triệu Anh Không cũng im lặng đi lên tầng hai, bây giờ ở đây chỉ còn lại bốn người Trình Khiếu, Bá Vương, Tề Đăng Nhất, Lưu Úc, cả bốn đều có chút sợ sệt nhìn nhau.

Hơn nửa ngày sau Trình Khiếu mới miễn cưỡng cười, nói:

- Chúng ta... Cứ tiếp tục đợi tại đây thôi, ba kẻ đó đều tâm lý biến thái... Tóm lại ta cũng không muốn đi cùng họ lên tầng hai, chúng ta cứ ở lại đại sảnh này nhé?

Ba người kia đều cùng gật đầu, đặc biệt Lưu Úc là hăng hái nhất, trong tất cả mọi người, hắn sợ ở một mình nhất, là một tân nhân, hắn là kẻ yếu ớt nhất trong thế giới này.

Lúc này Trịnh Xá đang bước lên cầu thang, vừa đi vừa yên lặng ngắt ngắt tóc:

”Nếu suy luận hoàn thành... Mọi người! Ta nhất định có thể cứu các người ra! Chỉ có thể trông vào một đường sinh cơ...”

522. Anh Không Ngã Xuống (1)

Hôm đó Trịnh Xá lên tầng hai biệt thự đi ngủ, hơn nửa ngủ rất thoải mái. Để bù lại cho bao ngày thức đêm mệt mỏi và khổ sở trước đó, hắn dứt khoát tìm một căn phòng xa hoa ngủ một mạch thẳng đến hừng đông, tới khi Lưu Úc tới gõ cửa phòng, Trịnh Xá mới tinh thần sảng khoái bước ra ngoài.

Lưu Úc cẩn thận hỏi:

- Trịnh Xá đại ca, đêm qua anh ngủ có ngon không? Ở trên này...

Trịnh Xá cười đáp:

- À, rất thoải mái, ta ngủ trên này rất tốt... gọi ta xuống ăn cơm hả?

Lưu Úc gật đầu, gã thiếu niên này nhìn ngó quanh quất một lát rồi rụt rụt rè rè nói:

- Trịnh Xá đại ca, đêm qua... Đêm qua anh nhìn thấy ma quỷ phải không? Em nghe Trình Khiếu đại ca nói, ma quỷ kỳ thực không có hình dạng, sở dĩ sinh ra các loại quỷ quái, tất cả đều bởi vì tâm trí con người có dao động, những loại ma quỷ đó hoặc là đáng sợ, hoặc là quỷ dị, hoặc là mỹ lệ... Đều là do dục vọng bản thân mà thành, anh ấy nói...

Trịnh Xá lập tức nổi cáu nói:

- Có phải hần nói ta sở dĩ muốn lên đây ngủ là vì hơn mười ngày gần đây ta một mực cấm dục, sớm đã không nhin nổi, vì thế mới một mình chạy lên tầng, muốn mượn nữ quỷ xinh đẹp do dục vọng sinh ra để tự an ủi?

Lưu Úc vội càng gật đầu đáp:

- Đúng thế, hơn nữa lúc đó anh ấy còn không ngừng dùng tay làm điệu bộ... Anh thật sự gặp quỷ sao?

Trịnh Xá vỗ vỗ đầu thẳng bẻ, nói:

- Đừng nghe tên dê già đó nói hươu nói vượn, mặc dù ma quỷ đều do dục vọng của cậu mà tới nhưng đều là dục vọng tà ác hung bạo trong đáy lòng, hơn nữa cũng là những suy nghĩ mà cậu sợ hãi, sao có thể sinh ra quỷ hồn mỹ nữ trong tâm nguyện được? Nếu thật sự như vậy, sợ rằng thứ được hoan nghênh nhất trên đời này sẽ chính là quỷ hồn, còn ai sợ hãi chúng nữa? Những gì tên dê già đó nói cậu cứ coi như chưa từng nghe qua là được, hơn nữa... Hần nói như vậy, đại khái là chính bản thân hần rất muốn trải qua một lần...

Không cần biết thế nào, trước khi cậu thiếu niên này sa ngã, Trịnh Xá vẫn muốn kéo hần ra khỏi nanh vuốt "giáo dục" của tên dê xồm kia. Vừa cùng Lưu Úc đi xuống tầng một, hần vừa dặn dò:

- Lưu Úc này, cận ngàn vạn lần phải cẩn thận cái sinh vật tên là Trình Khiếu đó... Cố gắng tránh xa hần một chút, nếu như thật sự không thể tránh khỏi hần thì cậu phải kiên định bản tâm của mình... Nếu không ta thật sự lo rằng cậu sẽ bị hần vấy bẩn... (*)

-Vấy, vấy bẩn?

Lưu Úc lập tức xanh cả mặt, vô thức sờ sờ mũi, sau đó bật cười xấu hổ.

Sau khi Trịnh Xá truyền đạt một số ý thức đề phòng Trình Khiếu cho Lưu Úc, hai người đã xuống tới tầng một. Trịnh Xá thoáng liếc nhìn mọi người, trong đại sảnh có năm người, cộng thêm hần và Lưu Úc tổng cộng có bảy người, xem ra đèn qua dù mọi người chia ra nhưng cũng không có ai biến mất, ván cược này... Hần đã thắng một nửa!

Trịnh Xá thăm thở phào, tiếp đó ngồi xuống cạnh bàn ăn. Những ngày này, mọi người đều ăn đồ ăn đơn giản mua từ siêu thị, ví dụ như đồ hộp. Nói thật, liên tục ăn thức ăn đóng gói hơn mười ngày như vậy, bất kỳ ai nhìn thấy đồ hộp cũng muốn phát ói, nhưng thứ nhất là hoàn cảnh như thế, họ cũng không có cách nào thay đổi, thứ hai là tâm lý vẫn lo lắng làm thế nào rời khỏi thế giới trong mơ, cho nên đối với chuyện ăn uống cũng không để ý lắm.

Sau khi mọi người ăn xong, Trịnh Xá tiếp theo lại bình thản ngồi trên salon vận khí, tựa hồ không còn quan tâm gì tới các thành viên khác trong đội nữa. Những thành viên còn lại cũng tự làm việc của mình, ví dụ như Sở Hiên vẫn ngồi chỗ cũ đọc sách, bốn người Bá Vương, Tề Đăng Nhất, Trình Khiếu, Lưu Úc thì ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, Triệu Anh Không thì ngồi trên một ghế salon khác nhắm mắt dưỡng thần. Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, đến khi Bá Vương rời khỏi nhóm tán chuyện thì đã là hơn ba giờ chiều.

-Ta đi vệ sinh một lát...

Bá Vương tùy tiện nói với Trịnh Xá một câu rồi đi về phía phòng vệ sinh.

Tay Trịnh Xá khẽ run lên, có vẻ muốn mở miệng nhưng rồi chỉ yên lặng gật đầu, sau đó tiếp tục ngồi vận khí điều tức.

”...Cố gắng ngăn cản căn bản không có tác dụng, tin tưởng thành viên đoàn đội đi... Tin tưởng khi họ đối mặt với nhược điểm của mình vẫn có thể không từ bỏ hy vọng, không từ bỏ điều trái tim vẫn kiên trì.... Chúng ta đều là những người đã nhiều lần hiểm tử hoàn sinh, mặc dù trong lòng mỗi người đều có nhược điểm nhưng không thể phủ nhận, tâm trí chúng ta đều đã dần dần trở nên kiên cường... Mọi người, cố gắng kiên trì!”

Bá Vương căn bản không biết sự mâu thuẫn trong lòng Trịnh Xá, hắn vừa huýt sáo vừa đi về phía phòng vệ sinh. Khi Bá Vương mở cách cửa vỡ nát ra, đang định kéo khóa thì đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng ngâm cùng ca khúc mà hắn đang huýt sáo, nhất thời hai âm thanh hòa vào nhau.

Bá Vương giật bắn người, lập tức toàn thân phát lực. Trên người hắn từ từ mọc ra một lớp lông dài màu đen, cơ bắp và thân thể cũng không ngừng căng lên, mặc dù chưa hoàn toàn biến thành người sói nhưng lúc này hắn cũng đã cao lớn hơn người bình thường rất nhiều. Tiếp theo hắn không chút suy nghĩ vung quyền đánh sang bên.

Nhưng nắm tay vừa vung được một nửa, bên kia đột nhiên giơ lên một chai vodka loại rẻ tiền chỉ còn nửa bình. Nửa chai vodka này lại chặn được một quyền nặng ngàn cân của Bá Vương, bàn tay to lớn dừng sững lại giữa không trung, chỉ cách đó hơn mười phân là chai rượu rẻ tiền.

-Ông bạn già... Đã nói nếu còn gặp lại, chúng ta phải cùng xử hết chai vodka này, thế nào, dạo này vẫn khỏe chứ?

Từ trong tường nhà vệ sinh, một cánh tay thò ra, trên tay còn cầm một chai vodka, tiếp đó là âm thanh vang lên, người kia không hề hiện ra.

Cánh tay vung ra của Bá Vương run rẩy kịch liệt, tựa hồ đang do dự không biết có nên đánh xuống không. Chai rượu càng lúc càng tới gần, Bá Vương cuối cùng cũng từ từ mở tay ra, nhẹ nhàng bắt lấy.

Chiến trường, chiến hỏa, chiến hữu... Thế giới của Bá Vương phức tạp mà lại đơn thuần, đó là cuộc sống của hắn, một người bước ra từ trong chiến tranh, một người dù bị tổ quốc mình ruồng bỏ vẫn không thể thoát khỏi chiến trường. Đó là một hành trình đau khổ khó mà diễn tả được, làm bạn với hắn ngoài vũ khí trong tay, cũng chỉ có đồng đội cùng kẻ vai chiến đấu...

”Gặp lại nhé, gặp lại nhé, đồng đội... Nếu tôi chết, hãy chôn tôi bên sườn núi...”

Bài hát Bá Vương ngâm nga lúc trước lại vang lên, nó phát ra từ sau vách tường mà cánh tay kia thò ra lúc trước. Mặc dù tiếng ngâm thô vụng, nhưng âm thanh vụng về đó lại khiến khúc hát mang theo hơi thở kỳ lạ của nam nhân, hào hiệp, thoáng chút bi ai...

Bá Vương trong lòng chua xót, hắn yên lặng mở nắp chai vodka, ngửa đầu uống sạch, tiếp đó gầm lên một tiếng, từng quyền, từng quyền đánh vào bức tường, mỗi quyền đều mười phần uy lực, lập tức phá ra một lỗ hổng lớn. Không đợi Bá Vương tiếp tục công kích, phía sau lỗ hổng chỉ thấy một người đầu đội mũ đen, người mặc áo kẻ đen trắng đang đứng, khuôn mặt hắn bị thiêu đến biến dạng, trên tay còn đeo một chiếc găng có gắn lưỡi dao...

Lúc này, mọi người trong đại sảnh đều nghe thấy tiếng nắm tay đánh vào tường, Triệu Anh Không phản ứng nhanh nhất, đứng vọt dậy lao thẳng tới hướng phát ra âm thanh. Trình Khiếu lập tức chạy theo sau Triệu Anh Không, tiếp đó mới là Tề Đăng Nhất và Lưu Úc. Trịnh Xá vốn trong nháy mắt khi âm thanh vang lên đã đứng bật dậy nhưng hắn hình như lại chần chừ một chút, đến khi định thần lại thì trong đại sảnh chỉ còn lại hắn và Sở Hiên, những người còn lại đều đã chạy về phía phòng vệ sinh. Phản ứng của Sở Hiên lại rất lạ, không ngờ đến bây giờ mới đặt cuốn sách xuống.

Trịnh Xá nhìn hắn thật sâu rồi cũng chạy về phía phòng vệ sinh. Giờ phút này, mấy người kia đã sớm chạy vào trong hành lang, đặc biệt là tốc độ Triệu Anh Không quá nhanh, trước khi mấy người Trình Khiếu tiến vào hành lang, nàng đã vượt qua đó, trực tiếp biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Lại nói Trịnh Xá theo sát sau mấy người Trình Khiếu, tất cả chạy tới trước phòng vệ sinh. Trình Khiếu xô mạnh cửa, cánh cửa vốn đã hư hỏng nhiều cuối cùng cũng đổ sập xuống, khung cảnh bên trong hiện rõ trước mặt mọi người, ở đó... Không có gì cả.

Khi Trịnh Xá chạy tới thì tình cảnh đã như thế này, hấn vào trong phòng vệ sinh cũng không nhìn thấy gì cả, mấy người Trình Khiếu cũng lộ vẻ kỳ quái, họ đưa mắt nhìn nhau, hơn nửa ngày sau Trình Khiếu mới hỏi:

- Vừa rồi đúng là âm thanh phát ra từ phía này chứ? Nghe giống như tường bị đập phá, hoặc là tiếng gạch đá vỡ vụn, nhưng phòng vệ sinh hoàn toàn không hư hỏng... Ngoài cánh cửa vốn đã hỏng sẵn, toàn bộ căn phòng này vẫn hoàn hảo.

-Không sai... Bá Vương đã không còn trong giấc mơ của ta nữa.

Trịnh Xá thở dài khẽ nói.

Ba người kia đều kỳ quái nhìn hấn, vẫn là Trình Khiếu tiếp tục hỏi:

- Bá Vương là ai vậy? Còn cả rời khỏi giấc mơ của người là có ý gì?

Trịnh Xá không trả lời Trình Khiếu mà ngược lại chăm chú nhìn ba người bọn họ, tiếp đó nhìn đông ngó

Trịnh Xá vừa tức vừa buồn cười, hắn vốn đang khổ não hết sức để tìm cách làm thế nào kết thúc bộ phim này, ai mà biết Trình Khiếu lại cứ khơi khơi lôi chuyện đồng nhân cự nhũ ra. Xem ra đúng là tính dê khó sửa, có trời mới biết đến lúc nào hắn mới có thể bỏ được cái tính háo sắc này... Hắn là rất khó khăn, nếu như chờ đến lúc hắn không háo sắc nữa, ngoài tự bản thân hắn thay đổi ra, sợ rằng chỉ có...

Trịnh Xá giật bắn người, trợn trừng mắt nhìn Trình Khiếu, bộ dạng có vẻ kinh sợ tới cực điểm. Trình Khiếu càng bị dọa khiếp, hắn còn tưởng có chuyện gì xảy ra, vội nhảy dựng dậy, đảo mắt nhìn quanh, nhưng lại không thấy có gì khác lạ, nhất thời hắn liền tức giận nói:

- Người muốn trêu người thì cũng phải lựa chọn đối tượng chứ, có còn là trẻ con nữa đâu, sao lại cứ thích chơi cái kiểu ấy?

Trịnh Xá bấy giờ mới kìm nén sự kinh hoàng trong lòng, lắc đầu đáp:

- Không, không phải định dọa gì người, mà là ta rút cuộc cũng hiểu ý câu cuối cùng của Tiêu Hoàn Luật... Khốn kiếp, đây đúng là bộ phim kinh dị không có lời giải. Không hiểu Chủ Thần nghĩ cái quái gì nữa, chẳng lẽ bộ phim kinh dị này còn có thâm ý khác sao?

Trình Khiếu lại kỳ quái hỏi:

- Tiêu Hoàn Luật là ai? Nghe có vẻ không giống tên con gái.

Trịnh Xá lắc đầu, hắn vẫn nghiêm túc nói:

- Không cần biết thế nào, nếu đã hiểu rõ điểm mấu chốt cuối cùng này... Vậy thì ta kiểu gì cũng phải gánh chịu trách nhiệm.... Trình Khiếu, nếu như người cũng bị Freddy tập kích, vậy thì nhất định phải giữ chặt lấy bản tâm, ngàn vạn lần không được lạc lối trong mộng cảnh, đã hiểu chưa?

Trịnh Xá hơi sững sờ rồi bật cười ha hả nói:

- Yên tâm đi, ý chí ta kiên cường như thép, ai dám để ta nằm xuống? Ai có thể khiến ta ngoan ngoãn nằm xuống, ha ha ha...

"Ta xin người, đừng nói những chuyện khiến người ta tưởng tượng lung tung như thế... Có điều, với tâm trí cùng cách cư xử của Trình Khiếu mà nói, có lẽ trong chúng ta, chính loại người có tính cách lạc quan như hắn là khó bị kéo vào giấc mơ tuyệt cảnh nhất.... Hắn thật sự biết hai chữ tuyệt cảnh viết thế nào ư?"

Trịnh Xá thoáng nghĩ đầy ác ý, bất quá, nghĩ thì nghĩ, mặc dù trước mặt Trung Châu đội chỉ còn lại năm người, những việc cần làm vẫn phải tiến hành, ví dụ như ăn cơm, ví dụ như ngủ đêm...

Theo như suy nghĩ của Trịnh Xá, nếu sự việc đã phát triển tới mức này, hắn có cố gắng giãy giụa thế nào đi nữa cũng vô ích, chỉ cần giải đáp bí ẩn, sau đó dùng phương pháp thích hợp rời khỏi thế giới trong mơ này là được, còn trước đó... Hắn thật sự không có cách nào giúp đỡ thành viên đoàn đội, vì thế sau khi ăn xong tối xong, hắn lại lên phòng ngủ trên tầng hai, ngồi trên giường yên lặng vận khí, tập trung hết sức chú ý lại.

"Nếu thật sự đúng như ta dự đoán, Freddy dùng ý thức ta làm cơ sở để tạo ra thế giới trong mơ này, vậy thì từ nội lực, năng lượng vampire, chân nguyên lực cho đến đầu suất bát quái lô, thậm chí cả kỹ năng tự sáng tạo của ta đều có thể sử dụng. Điều này hoàn toàn phù hợp với thực tế, ta quả thật có thể sử dụng những sức mạnh đó, nhưng bộ phim kinh dị này tuyệt không phải chỉ dựa vào sức mạnh là có thể giải quyết, vì thế cho dù những sức mạnh đó có thể sử dụng thì đối với tình cảnh trước mắt cũng gần như vô dụng."

"Quay lại chuyện chính, nếu như thế giới này lấy ý thức ta làm cơ sở, vậy tình huống cũng rất đơn giản. Chấp niệm của ta là để các đồng đội cùng kẻ địch có thể cùng nhau sống sót, cho nên một phương pháp để đánh thức ta chính là khiến đồng đội của ta biến mất, ngoài ra, La Lệ cùng Phục Chế Thế... cũng có thể phá hủy phòng ngự tâm linh của ta, kéo ta vào thế giới trong mơ tuyệt cảnh. Tuy nhiên, nếu lấy ý thức của ta làm cơ sở, vậy thì trước khi hạ được các thành viên khác trong đội, Freddy hẳn là sẽ không ra tay với ta, nếu không giấc mơ này sẽ không thể tiếp tục duy trì, mà những người còn lại cũng sẽ tỉnh dậy khỏi giấc mơ..."

"Vì thế tình huống rất đơn giản, đầu tiên ta biết quá khứ cùng nhược điểm của tất cả các thành viên trong đội, họ đều do ta hồi sinh lại. Cho nên, Freddy tại sao lại lấy ý thức của ta làm cơ sở để sáng tạo ra thế giới này? Chính là bởi vì chỉ có ta mới viết được tất cả quá khứ cùng sơ hở tâm linh của các thành viên

trong đội. Điều này cũng có thể giải thích cho việc tại sao ba cô gái tân nhân đều chết trước mặt ta trong khi các thành viên khác trong đội lại chỉ biến mất. Bởi vì thế giới trong mơ này được thành lập dựa trên ý thức của ta, nếu như Freddy không dùng sơ hở tâm linh để kéo các thành viên trong đội vào thế giới trong mơ tuyệt cảnh, thì ở thế giới trong mơ an toàn, sức mạnh của những đội viên mà ta biết, so với Freddy chỉ có sức lực như người bình thường theo kịch bản phim gốc, thì mạnh hơn rất nhiều. Nếu như hắn không có kỹ năng đặc thù tiến vào giấc mơ cùng tìm kiếm sơ hở tâm linh, thì sợ rằng chỉ cần Tề Đằng Nhất cũng đủ một chọi một giết chết hắn.”

”Nói một cách tương đối, nếu các thành viên trong đội có thực lực mạnh mẽ, Freddy có thể dựa vào sơ hở tâm linh, khéo léo đưa họ vào thế giới trong mơ tuyệt cảnh. Vậy thì thực lực của các tân nhân đối với hắn mà nói, chẳng có gì đáng sợ cả, đó cũng chính là nguyên nhân tại sao ta có thể thấy được thi thể ba tân nhân nhưng lại không hề thấy thi thể bất cứ đội viên nào, Freddy hóa ra chỉ là tên khốn khiếp khinh yếu sợ mạnh...”

Trịnh Xá lúc này đang mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, nghĩ tới đây, hắn yên lặng thở dài. Mấy ngày nay hắn liều mạng sử dụng mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, mặc dù do thời gian sử dụng quá dài mà đầu óc có chút đau đớn nhưng cũng khiến cho trình độ mô phỏng suy luận Tiêu Hoàn Luật của hắn tăng lên không ít, vì thế có thể hoàn toàn hiểu rõ một số vấn đề, ví dụ như ý nghĩa bộ phim kinh dị lần này.

Tâm ma, hoặc có thể gọi là sơ hở tâm linh, đó là trở ngại lớn nhất đối với tiến bộ của mỗi người, thậm chí có thể vì thế mà khiến người ta chán nản, mất ý chí chiến đấu. Đối với Trịnh Xá mà nói, sơ hở tâm linh lại càng nghiêm trọng, trong giai đoạn tiến hóa từ cơ nhân tỏa tầng thứ tư sơ cấp lên trung cấp, tâm ma như vậy đủ khiến hắn tử vong.

Bộ phim A Nightmare on Elm streets 3 lần này rất có khả năng là một thế giới phim kinh dị Chủ Thần sắp xếp để hắn rèn luyện tâm linh. Nếu như thành công thì sẽ khắc phục được tâm ma, từ đó tiến tới thực lực tầng thứ tư trung cấp đủ để uy hiếp tới Phục Chế Thể, nếu như thất bại thì tất phải chết, kể cả Trung Châu đội đã bắt đầu trở nên mạnh mẽ cũng sẽ đoàn diệt, từ đó trở lại thành một đoàn đội tân nhân, còn bọn họ cũng không còn tồn tại nữa.

”Cho nên, nếu ta không cách nào vượt qua sơ hở tâm linh của mình thì chỉ có thể tiến hành theo gợi ý của Tiêu Hoàn Luật... Đến bước cuối cùng, ngoài đánh thức người đang ngủ mơ ra, còn có một biện pháp duy nhất có thể khiến ác mộng của người đó biến mất... Chỉ cần giết người đang ngủ mơ, hoặc người đang mơ tự sát, vậy thì cơn ác mộng của hắn cũng sẽ biến mất... Tiêu Hoàn Luật, bước cuối cùng mà người nói, chính là để ta sau khi tiêu diệt Freddy thì tự sát phải không?”

525. Toàn Diệt (2)

Trịnh Xá đã nắm rõ được hành động của Freddy, đó là lấy ý thức của hắn làm cơ sở, không cần biết là thành lập thế giới này hay là tìm kiếm sơ hở tâm linh của các thành viên trong đội, tất cả đều lấy những gì hắn biết làm cơ sở. Nói cách khác, trong thế giới này có một kẻ hồ trí mạng, cũng chỉ có dựa vào một đường sinh cơ này hắn mới có thể cứu được các đội viên trở về thế giới hiện thực.

”Nói tóm lại, A Nightmare on Elm streets kỳ thật cũng có thể phá giải rất nhẹ nhàng, chỉ cần người khắc phục sơ hở tâm linh của mình là được. Nhưng nói thì đơn giản, làm mới khó, ví dụ như khi người đối mặt với người thân đã chết, đồng đội, hoặc là chuyện mà người hối tiếc nhất, người thật sự có thể dễ dàng không để ý tới chúng, sau đó khắc phục hoặc là vượt qua sao? Rất khó, rất khó...”

Trịnh Xá yên lặng suy nghĩ hành động tiếp theo, phần lớn công việc hắn đều đã tính kỹ, thậm chí cả bố cục cũng đã hoàn thành, hiện tại việc hắn cần làm chỉ còn có chờ đợi.

”So với những đồng đội mà ta đã biết chấp niệm, những tân nhân gia nhập đội lần này mới đúng là đáng tiếc, họ đến cả tư cách mặt đối mặt đánh một trận với Freddy cũng không có, thực lực bản thân quá yếu, dù gặp phải cũng chỉ có bị giết mà thôi. Bên cạnh đó, ta cũng không biết sơ hở tâm linh của họ, vì thế Freddy cũng không nghĩ tới chuyện dùng sơ hở để bắt họ, ai, cái chết của họ mới thật sự đáng tiếc...”

Đúng lúc này, trong lòng Trịnh Xá bỗng nảy sinh một cảm giác kỳ dị, cảm giác đó hắn đã trải qua vài lần trong bộ phim kinh dị này, mỗi lần xuất hiện đều có một hoặc vài thành viên trong đội biến mất. Đó hẳn

là cảm giác khi ác ma Freddy xuất hiện, dù sao thì nơi đây cũng là giấc mơ của hắn, khi Freddy tiến vào giấc mơ, hắn tự nhiên cũng có thể cảm ứng được...

Lúc này, mấy người ở dưới tầng một đang rảnh rỗi nhàm chán, Trình Khiếu, Tề Đằng Nhất, Lưu Úc nói chuyện câu được câu chăng, cách đó không xa, Sở Hiên ngồi trên salon đọc sách. Thời gian mấy ngày này quả thực là khiến người ta rảnh đến phát điên, đến cuối cùng Trình Khiếu rút cuộc cũng không chịu nổi nữa, nói:

- Mẹ nó, chịu hết nổi rồi. Ta ra siêu thị mua bộ bài về, cứ ngồi đây mãi cũng chán, không bằng mọi người cùng làm mấy ván cho vui.

Nói đoạn, hắn bước thẳng ra phía cửa.

Tề Đằng Nhất cùng Lưu Úc nhìn nhau, họ đều muốn ngăn Trình Khiếu lại, dù sao thì một người hành động đơn độc cũng quá nguy hiểm. Đến bây giờ Trung Châu đội chỉ còn lại mấy người bọn họ, chuyện này nhìn thế nào cũng khiến họ cảm thấy hoài nghi, chẳng lẽ thật sự đúng như Trịnh Xá nói, Trung Châu đội kỳ thực có rất nhiều thành viên nhưng tất cả đều biến mất trong bộ phim kinh dị này? Vậy thì Trình Khiếu một mình bỏ đi chẳng phải cũng sẽ rất nguy hiểm sao?

Có điều tốc độ của Trình Khiếu rất nhanh, trước khi hai người bọn họ lên tiếng đã chạy tới trước cửa, sau đó trực tiếp đi ra ngoài, hai người kia chỉ kịp thấy cảnh cửa đóng sầm lại, tiếp theo Tề Đằng Nhất cùng Lưu Úc chỉ có thể kỳ quái nhìn nhau.

Trình Khiếu rời khỏi biệt thự lập tức hít sâu một hơi rồi gào lên:

- Ha ha, cuối cùng cũng được tự do. Thế giới phim kinh dị lần này đúng là quá quý dị, lại buồn bực muốn chết. Nếu thật sự có ma quỷ gì đó thì còn tốt, ít nhất cũng có thể đao thật súng thật đánh một trận, nhưng mà mỗi ngày đều chỉ biết ngồi trong biệt thự chờ đợi, cái gì cũng chẳng thấy, mọi người đã sắp buồn đến phát điên rồi.... Vậy bây giờ đi tìm người đẹp Âu Mỹ bốc lửa chứ nhỉ? Hay là phát huy mị lực của của ta, tới quán rượu gần đây xem xem có cô gái một đêm nào không?

Trình Khiếu vừa đi vừa lẩm bẩm, nhìn hắn giống như con chuột vừa trốn khỏi lồng, bắt đầu chạy tới chỗ mà hắn cảm thấy hứng thú nhất, không lâu sau đã tới con đường chính của thị trấn. Mặc dù hắn hoàn toàn không thông thuộc đường lối trong thị trấn này, nhưng dựa vào trực giác háo sắc nhạy cảm gần như là thiên phú, chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã tìm được một quán bar, tiếp đó đẩy cửa bước vào.

Lúc này cũng còn khá sớm, tối đa chỉ vừa mới hoàng hôn, nên người trong quán cũng không đông, cả quán chỉ có mấy cô gái xinh đẹp cùng vài người đàn ông mặc quần áo bình thường, ngoài ra cũng chỉ có nhân viên phục vụ của quán. Quán bar nhìn qua cũng có vẻ thanh lịch, yên ắng, bên trong có bật một điệu nhạc trữ tình, khiến Trình Khiếu vừa bước vào đã cảm thấy thoải mái.

Trình Khiếu nhìn ngó quanh quất nhưng không hề tìm thấy cô gái đơn lẻ nào, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể bước tới chỗ quầy bar, gọi bartender mang một cốc rượu mạnh. Tiếp theo hắn quay người nhìn sang phía cửa vào, mỗi cô gái tiến vào là lại hơn hơn hử hử, nhưng mỗi cô gái bước vào đều đi cùng một người đàn ông, hắn lập tức lại bắt đầu cau cau có có. Bất tri bất giác, hắn đã ở trong quán được hơn nửa tiếng đồng hồ, thấy sắc trời đã tối, hắn cũng chỉ có thể đặt cốc xuống, chuẩn bị rời đi, trong lòng thì tính toán trước tiên cứ quay về ăn cơm tối, sau đó lại tiếp tục đi săn mồi nữ nước ngoài, đến tối quán bar này hắn là sẽ đông người hơn? Tóm lại là không thể có chuyện tất cả đều là nam nữ đã có đôi, hắn tuyệt đối không tin sinh hoạt về đêm ở nước Mỹ lại thuần khiết như vậy.

Đang lúc Trình Khiếu chuẩn bị rời đi thì bỗng có ba bốn cô gái bước vào trong quán. Mặc dù họ cũng không phải cực kỳ quyến rũ nhưng nhìn qua cũng không tệ lắm, trong đó thiếu nữ kém nhất cũng thanh tú đáng yêu, hơn nữa điểm mấu chốt là cô ta còn là người châu Á, tóc đen. Trình Khiếu nhìn thấy mấy cô gái này lập tức hai mắt sáng bừng, nhưng đến khi hắn trông rõ dung mạo cô gái châu Á kia, sắc mặt hắn lập tức trắng bệch, hai tay bắt đầu run rẩy.

Bartender đứng trong quầy sau lưng hắn bỗng nói với một người đàn ông ngoại quốc khác:

- Mấy con điểm này đúng là quá trơ trẽn, trời chưa tối đã chạy đến đây... Nếu không phải bọn nó đóng phí cho ông chủ hàng tháng thì thật phải gọi bảo vệ đuổi hết ra...

Trình Khiếu lặng lẽ quay lại, cầm lấy cốc rượu nốc cạn, tiếp đó nhìn tay phục vụ kia hỏi:

- Là gái à? Tất cả bọn họ đều là... gái sao?

Bartender tựa hồ cũng không nhận thấy có gì khác thường, vẫn bình thản đáp:

- Đúng thế, bọn nó đều là gái, đến từ mấy nước nội chiến Đông Âu hoặc là một số nước châu Á nghèo đói. Tóm lại đều là loại phụ nữ dễ tiện, nước mình thì không ở, lại chạy tới nước Mỹ chúng ta là gái điếm...

Tay phục vụ còn chưa dứt lời, đầu hắn đã vặn vẹo một cách kỳ quái, nhìn giống như là tượng gỗ bị người ta dùng sức bẻ mạnh. Đôi tay Trình Khiếu đã dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi vặn ngược đầu gã kia, tiếp đó tóm lấy cổ hắn dựng ngược lên, nói:

- Bớt nói nhảm đi... Mà miệng ngươi đúng là thối quá!

- Freddy, ta biết ngươi đang tấn công ta... Là sơ hở tâm linh phải không? Mặc dù ta có thể hiểu được câu bất chấp thủ đoạn để đả kích đối thủ...

Trình Khiếu nhắc gã người Mỹ kia lên, tung quyền đánh một tràng. Tốc độ ra đòn thật sự quá nhanh, người bình thường căn bản chỉ có thể thấy một loạt tàn ảnh, tiếp theo gã kia đã bị đánh nát xương cốt toàn thân, đổ phịch xuống đất giống như một bao thịt vụn.

Trình Khiếu hét lên điên cuồng, hắn quay người nhìn về phía cô gái châu Á thanh tú kia, dung mạo cô giống như đúc người bạn thanh mai trúc mã của hắn. Trình Khiếu vừa nghĩ đến nàng biến thành cái bộ dạng này... Vừa nghĩ đến nàng bị người ta vũ nhục, khinh bỉ như vậy, hắn thật sự hận không thể giết sạch tất cả mọi người trong quán bar này.

Nhưng khi hắn quay người lại, chỉ thấy một người đội mũ đen, mặc áo kẻ đen trắng đang kéo cô gái kia ra ngoài. Trình Khiếu đơn giản là tức giận đến cực điểm, lập tức không chút nghĩ ngợi lao ra khỏi quán bar, chỉ là hắn không nhìn thấy, gã đàn ông đang kéo cô gái đi, khuôn mặt đã bị thiêu nát bết...

-Trình Khiếu biến mất...

Trịnh Xá ngồi bên bàn ăn cơm, thở dài nói. Hắn vừa nói vừa nhìn những người xung quanh, lúc này, Trung châu đội đã chỉ còn lại bốn người cuối cùng, hắn, Sở Hiên, Tề Đăng Nhất, Lưu Úc, chỉ còn lại bốn người bọn họ ngồi cùng ăn cơm, tên dê xồm vui tính kia đã biến mất.

"Ai, cái gì phải tới cuối cùng cũng sẽ tới, hiện tại người cuối cùng mà ta biết sơ hở tâm linh cũng đã biến mất, như vậy tiếp theo hắn là... Cũng không biết thời điểm bắt đầu là lúc nào, hơn nữa Tề Đăng Nhất, hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ này không?"

Trịnh Xá ngồi yên lặng ăn cơm, đang ăn hắn đột nhiên hỏi:

- Sở Hiên, thức ăn này có ngon không?

-...Ăn không ngon.

-Vậy à? Ăn không ngon.

Trịnh Xá khẽ gật đầu, cũng không nói gì nhiều, chỉ quay sang Tề Đăng Nhất, nói:

- Tề Đăng Nhất... Nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải bảo vệ mình cho tốt, dù gặp tình huống nào cũng không được từ bỏ hy vọng, ác ma Freddy... Nếu như hắn không thể tiến vào thế giới trong mơ thì thực chất, thân thể hắn so với ngươi còn yếu hơn nhiều. Phải biết rằng người dù sao cũng đã được dùng long huyết, lại là người đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, cho dù đối mặt với võ sỹ trong đời thực ngươi cũng có thể nhẹ nhàng đánh bại họ, vì thế tin tưởng vào sức mạnh của mình nhé...

Tề Đăng Nhất hơi ngần người, hắn vốn không phải người quen nói chuyện nên sau khi sửng sốt cũng chỉ yên lặng gật đầu, rồi lại cúi đầu ăn cơm. Giờ phút này, trên bàn ăn tựa hồ quanh quẩn một không khí quỷ dị, khiến cho thằng nhóc Lưu Úc cảm thấy có chút không thể hiểu nổi, mà sau khi ăn xong, Trịnh Xá không ngờ lại rút phát Hồ hồn đao ra, tiếp đó vung thanh trường đao đỏ rực chỉ thẳng về phía Sở Hiên, chỉ cách lông mày hắn hơn chục phân...

526. Toàn Diệt (3)

Sở Hiên vẫn bình tĩnh ngồi ăn cơm, giống như là Hồ hồn đao đang chỉ tới kia căn bản không thể làm hắn bị thương, hoặc là tuyệt không nghĩ rằng Trịnh Xá sẽ tấn công hắn, cứ ngồi đó không hề động đậy. Hành động của Trịnh Xá lại khiến hai người Tề Đăng Nhất giật bắn người, vội vàng đứng lên, có điều không đợi Tề Đăng Nhất kịp mở miệng, Trịnh Xá đã lên tiếng trước.

-Người không phải Sở Hiên... Từ rất nhiều điểm đều có thể nhận ra được. Đầu tiên là mặc dù người mô phỏng hình tượng Sở Hiên mà ta biết nhưng người tuyệt đối không có trí tuệ quỷ thần khó lường như hắn. Đó là tình độ trí tuệ mà đến cả ta mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba cũng không mô phỏng nổi, nếu như người tùy tiện bắt chước lại có thể mô phỏng hắn trong giấc mơ thì cơ nhân tỏa tầng thứ ba của ta không phải quá rẻ mạt sao?

Trịnh Xá cười lạnh nói.

Sở Hiên vẫn không nói gì, chỉ giương mắt nhìn Trịnh Xá, nếu không tính đến những chuyện khác, chỉ nhìn thần thái và cử động của "Sở Hiên" này thì cũng phải giống Sở Hiên thật sự đến bảy tám phần, tới cả cách ăn cơm vô vị đó cũng gần như y hệt, chỉ là Sở Hiên thật sự sẽ không ăn nhiều thức ăn như vậy mà thôi.

-Đầu tiên, sự im lặng của người mặc dù rất giống Sở Hiên nhưng người lại không có trí tuệ của hắn nên người không thể nào đưa ra kiến nghị nào cho ta. Ngoài ra người cũng không thể hoàn thành được phương diện bố cục, vì thế Tiêu Hoàn Luật có thể nhìn ra được sự tình nhưng người thì không, Tiêu Hoàn Luật có thể phân tích cùng bố cục nhưng người thì không làm được, tất cả bởi vì người không phải Sở Hiên!

Trịnh Xá khẽ rung tay, một luồng đao mang sương mù rất nhỏ lướt qua, trên mặt Sở Hiên lập tức bị cắt mất một mảng thịt lớn, đến tận lúc này Sở Hiên mới lộ ra vẻ mặt kỳ quái, nhìn thẳng vào Trịnh Xá.

Trịnh Xá cũng không để ý tới hắn, tiếp tục nói:

-Kỳ thực, bắt đầu từ khi ta biết thế giới này là giấc mơ, người đầu tiên ta nghi ngờ chính là người, có biết không? Nếu nói về sơ hở tâm linh lớn nhất, trong đoàn đội ngoài ta ra chẳng thể là ai khác, còn nói tới sơ hở tâm linh nhỏ nhất, chính là Sở Hiên. Tên đó căn bản không biết cái gì gọi là sơ hở tâm linh, hắn là người đến cả linh hồn cũng hoàn toàn hỗn độn, cho dù thế nào cũng không thể xuất hiện sơ hở, ít nhất là trong ký ức khi ta hồi sinh hắn, Sở Hiên không hề có sơ hở tâm linh... Cũng như vậy, hắn cũng là khắc tinh lớn nhất của người, tín niệm lực I»-drive chính là vũ khí mạnh nhất để đối phó với người, chỉ cần sử dụng lòng tin là có thể thay đổi cả thế giới này theo ý muốn. Còn nếu người dám tiến vào thế giới trong mơ đó thì chỉ có thể chờ bị giết thịt, căn bản đến chạy cũng không nổi... Vì thế người cũng không thể thật sự kéo Sở Hiên vào trong thế giới này.

-Ta đoán thử nhé.

Trịnh Xá cười lạnh nói:

-Người đại khái là muốn vây chết tất cả bọn ta ở đây. Đầu tiên dùng ý thức của ta làm cơ sở để sáng tạo ra thế giới này, do người không cách nào thao túng được giấc mơ của Sở Hiên nên mới mô phỏng hắn đi theo cạnh bọn ta. Đồng thời, do ta biết sơ hở tâm linh của các thành viên trong đội, chỉ có bốn tân nhân cùng Tề Đăng Nhất là không, nên người muốn vây khốn bọn ta thật sự rất dễ dàng. Tiếp theo người chỉ cần thao túng thân thể bọn ta lưu lại trong thế giới hiện thực là được, ví dụ như người điều khiển ta, sẽ rất dễ dàng tập kích giết chết Sở Hiên đang ngồi bên cạnh không hề đề phòng, cơ bản không tốn quá nhiều công sức, là như vậy phải không?

-Mà như vậy cũng có thể dễ dàng giải thích sự biến mất của các thành viên trong đội cùng cái chết của ba tân nhân kia.

Hồ hồn trong tay Trịnh Xá lại khẽ rung lên, sương trắng chỉ cách mũi Sở Hiên một hai ly, chỉ cần tiến lên phía trước một chút là có thể chém chết Sở Hiên ngay lập tức, nhưng hắn lại không hề có ý ra tay, chỉ tiếp tục nói:

-Giống như Tiêu Hoàn Luật đã nói, nơi bọn ta đang ở lúc này hắn là thế giới trong mơ an toàn do ý thức ta tạo nên, còn người thì là nguyên nhân gây ra ác mộng! Người có thể đẩy bọn ta vào thế giới trong mơ

tuyệt cảnh, thế giới đó có lẽ là do người thiết kế, chỉ cần trong tâm linh có sợ hãi, vậy thì người đều có thể đẩy người khác vào thế giới đó, vì thế thành viên trong đội mới biến mất, còn những tâm nhân ta không biết sợ hãi nên mới có thể thấy họ bị giết, là như vậy phải không?

Trịnh Xá bỗng nhìn sang Tề Đằng Nhất, thở dài nói:

- Ta sợ là không giết nổi người, bởi vì ta cũng có sợ hãi tâm linh, hơn nữa sợ hãi này có lẽ còn lớn hơn tất cả các thành viên khác trong đội, người hoàn toàn có thể tùy lúc đẩy ta vào giấc mơ tuyệt cảnh, vì thế... Tề

”Thiếu mất thứ gì... Ta quên mất chuyện gì nhỉ? Minh Yên Vi... Không, ta vẫn nhớ rõ cô ấy, là ta làm cô ấy tổn thương, là ta đã phụ cô ấy... Mẹ? Không, hơi ấm của mẹ mãi mãi không thể quên được...Cha? Không, mặc dù ta ngày hôm nay là do ông ấy gây ra, nhưng ông ấy cũng rất khổ, ta không trách ông ấy... Đám tội phạm kia? Không, khuôn mặt bọn chúng vẫn khắc sâu trong lòng ta, dù giết chúng một vạn lần cũng không thể quên được... Đó là cái gì? Ta quên mất điều gì?”

Trương Hằng đứng đó, hai mắt vô thần, mặc cho bên cạnh Freddy cười hung ác bước tới gần, hắn vẫn không hề động đậy...

”Người ta nói, trước lúc chết, tất cả mọi chuyện trước đây sẽ hiện ra trong não, vậy thì hiện tại chắc là lúc ta chết phải không? Đúng thế, ta đáng chết, ta có lỗi với cô ấy, hủy hoại cả cuộc đời cô ấy, cũng phá hủy cả cuộc đời ta... Còn có thể có kiếp sau không? Thật muốn nói với cô ấy một câu xin lỗi... Còn có thể có kiếp sau không? Cũng muốn gặp lại mấy người Trịnh Xá, đồng đội... Còn có thể có kiếp sau không? Nhưng mà, rút cuộc là ta đã quên mất cái gì nhỉ? Ta rút cuộc là đã quên mất cái gì?”

Tâm linh Trương Hằng đã hoàn toàn tan vỡ, hần giờ phút này đến cả dục vọng cầu sinh cũng không còn, chỉ có đáy lòng vẫn còn một chút nghi vấn, ngoài ra hắn đã như người chết. Freddy đã giơ găng tay lên, chỉ cần đâm vào ngực Trương Hằng là xong...

”Ta rút cuộc là đã quên mất thứ gì... Thứ gì rất quan trọng, nếu như quay ngược cuộc đời ta lại một lần, thứ đó...”

Hình ảnh trong đầu Trương Hằng phảng phất như quay lại khi hắn còn nhỏ, còn rất rất nhỏ, lúc đó cha mẹ hắn vẫn khỏe mạnh, lúc đó hắn cùng cô ấy vẫn là bạn thanh mai trúc mã, lúc đó, hắn vẫn còn...

Một lần, bọn họ vì nghịch ngợm nên lấy trộm cung tên của cha Trương Hằng, lúc chơi đùa, Minh Yên Vi không cẩn thận suýt nữa thì bị tên đâm vào mắt, may nhờ Trương Hằng đẩy mạnh nàng ra, nhưng cuối cùng lại đâm trúng đùi Trương Hằng. Lúc ấy, Trương Hằng còn rất nhỏ nhưng lại mỉm cười an ủi Minh Yên Vi khóc lóc, mặc cho máu tươi chảy ra cũng không hề để ý... Đó là...

”Dừng khí!”

Trương Hằng vụt hét lớn, Freddy ở bên cạnh hoảng sợ, vừa định nhảy tránh ra thì bỗng thấy Trương Hằng hai mắt mở mịt, tóm lấy vai hắn, dùng sức kéo mạnh đồng thời vung chân đá thẳng vào gót chân hắn. Freddy lập tức bị đẩy vật xuống đất, mà trên tay Trương Hằng không biết từ lúc nào đã cầm một cây cung kim loại màu bạc, trong nháy mắt khi Freddy ngã xuống, Trương Hằng đã tròng dây cung qua cổ hắn, tiếp đó dùng sức kéo mạnh, đầu Freddy liền bị dây cung cắt rời khỏi thân thể.

-Dừng khí! Sai lầm thì đã sai lầm rồi! Chẳng lẽ có thể trốn tránh vĩnh viễn sao? Minh Yên Vi! Em bị tổn thương, anh sẽ dùng cả đời này bù đắp cho em! Nếu như vẫn không đủ, chúng ta cùng xuống địa ngục, đời đời kiếp kiếp bù đắp cho em! Anh nhất định sẽ không chạy trốn nữa! Anh tuyệt đối không chạy trốn nữa!

Trương Hằng phảng phất như phát cuồng, đuổi theo cỗ xe đang càng lúc càng xa, không ngờ khoảng cách xa như vậy mà hắn chỉ bước vài bước đã tới nơi, sau đó kéo cung bắn loạn, mấy gã kia không kịp kêu một tiếng đã bị bắn gục xuống đất. Trương Hằng lặng lẽ nhìn Minh Yên Vi phục không hoàn chỉnh trên xe, rồi hắn hét lên:

- Khi trở về anh sẽ hồi sinh em! Anh tuyệt đối không chạy trốn nữa, từ nay về sau vĩnh viễn không chạy trốn! Thống khổ lúc thơ ấu không phải là cái có, cái gì nên bỏ xuống thì hãy bỏ xuống, tương lai... Nếu như có tương lai, anh nhất định sẽ dùng tính mạng mình để bù đắp cho em!

Nói đoạn, hắn vụt nhắm mắt lại.

Đến khi Trương Hằng mở mắt ra, hắn đã ở tại con ngõ lúc hắn biến mất, xung quanh làm gì còn Minh Yên Vi nào nữa, cả không gian vắng lặng như tờ, phảng phất như mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác. Chỉ là ánh mắt Trương Hằng chưa bao giờ kiên định như thế, không còn một chút bóng dáng nào của sự nhu nhược trước kia, giống như đây mới thật sự là hắn.

Đúng lúc này, từ phía xa chợt vang lên một loạt tiếng súng, Trương Hằng thoáng sửng sốt, cất bước chạy về phía đó. Vòng qua mấy ngã rẽ, hắn liền thấy Sở Hiền cùng Freddy đang đuổi theo Tề Đăng Nhất.

-Freddy... Người định là gì?

Trương Hằng vụt kéo cung, trường cung giương tròn như trăng rằm, mặc dù trên tay chỉ có một mũi tên, nhưng trên mũi tên này lại tràn ngập áp lực cường đại không gì sánh được

-Freddy... Người đuổi theo đồng đội ta làm gì?

528. Phá Rồi Lại Lập... Bại Rồi Mới Thành (2)

Trương Hằng xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa tiếng quát phẫn nộ của hắn cũng khiến sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung sang phía đó. Tề Đằng Nhất vừa nhìn thấy Trương Hằng lập tức ngăn người, vẻ như đang suy nghĩ người vừa xuất hiện này là ai? Chỉ sau một hai giây, trong lòng hắn chợt máy động, vội hét lên:

- Trương Hằng, người là Trương Hằng! Giúp ta! Mau giúp ta!

Trương Hằng nghe Tề Đằng Nhất nói vậy cũng ngạc nhiên, tại sao Tề Đằng Nhất phản phất như không nhận ra hắn, hoặc có thể nói là chỉ vừa mới nhớ ra hắn như thế? Có điều giờ phút này Trương Hằng cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, bởi vì vòng cổ long tinh của Tề Đằng Nhất có thể ngăn cản vũ khí công nghệ cao nhưng không thể ngăn cản chiếc găng tay gắn lưỡi dao của Freddy. Cảnh tượng trước mắt rõ ràng là Freddy đang gờ găng chuẩn bị giết Tề Đằng Nhất, hai người chỉ cách nhau vài bước, tối đa là một hai giây nữa, những lưỡi dao kia sẽ cắm vào lưng Tề Đằng Nhất.

-Cút mẹ người đi!

Trương Hằng quát lớn, giữa hai tay mơ hồ lóe lên một luồng sáng, đến cả cây cung kim loại màu bạc cũng phản xạ luồng sáng này, tiếp đó phụ ma tiến +4 hóa thành một tia sáng bắn ra. Trong khoảnh khắc đó, thời gian phản phất như cũng dừng lại, chỉ có tia sáng kia lướt qua không trung, tiếp theo vai trái Freddy đã bị tia sáng bắn đứt, hơn nữa miệng vết thương còn không ngừng tan vỡ, dần dần Freddy đã biến thành bụi phấn tan vào trong gió. Tia sáng kia tiếp tục bắn vào một tòa nhà ở phía xa, chỉ một tia sáng nhỏ bé vậy mà có thể bắn sập cả một mảng tường lớn. Đến tận lúc này, thời gian xung quanh mới như trở lại bình thường, những mảnh quần áo của Freddy cũng từ trên không rơi xuống.

Cường hãn, quá cường hãn, uy lực một mũi tên ánh sáng này không ngờ có thể sánh với điểm tuyến ma nhân của Zero. Mặc dù còn không bằng được đặc tính hủy diệt bất cứ loại vòng bảo vệ nào của điểm tuyến ma nhân, nhưng uy lực của phát tên ánh sáng này vòng bảo vệ bình thường cũng không ngăn cản nổi, dù là tốc độ, sức mạnh, độ chính xác, một tiền này đều đạt tới trình độ đỉnh cao!

-Điện chi tiền!

Huyết thống tinh linh của Trương Hằng tiến hóa, kỹ năng Phong chi tiền cũng trở thành Điện chi tiền, mũi tên bắn ra uy lực, tốc độ đều như lôi điện. Hơn nữa cũng không biết có phải vì Trương Hằng đã đột phá tâm linh hay không, mà sau khi bắn ra một tiền này hắn không ngờ vẫn không trực tiếp gục ngã như trước mà vẫn miên cưỡng giương cung, tay cầm sẵn hai mũi tên nhắm về phía Sở Hiên.

- Tề Đằng Nhất!

Trương Hằng gào lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào sở Hiên, vội vã nói:

- Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Sở Hiên cùng ác ma Freddy lại cùng nhau truy đuổi người?

Tề Đằng Nhất đang vừa chạy vừa thở hồng hộc, sau khi Trương Hằng bắn ra một phát vừa rồi, Sở Hiên lại đứng yên tại chỗ, hắn im lặng gờ hai khẩu coilgun ra trước người, không hề động đậy. Tề Đằng Nhất trông thấy Sở Hiên không công kích nữa, hắn cũng trốn ra sau một cửa hàng rồi mới hô lên:

- Trương Hằng! Sở Hiên này là giả, Sở Hiên thực sự không thể bị Freddy kéo vào thế giới trong mơ này được. Vừa rồi Trịnh Xá đang định tấn công Sở Hiên, kết quả là chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa... Đúng rồi, vừa rồi Freddy còn nói, sơ hở tâm linh của Trịnh Xá bị phá hoại càng nghiêm trọng, thực lực của Sở Hiên này lại càng mạnh, người mau tấn công hắn đi!

h`QÆM; >^M; H¢B i?Q€M; +?–M +?W- #ÎB pb ?„M F?¬M; #B i +| M M iBM iQÎM; M F?¬M; X oW `²B `ä `M; H` aÎ >B M p` 6`2//v +MM; M? m i`M +¬M; h æ^M; L?`i- M T?ªB H` b„T ç†i +O bÎ >B M ? v F?¬M; \ æ®B pÊB h`QÆM; >^M; ç½ +MM; ?ÊT i€+ p ;½ M`v H` HQ¢B M; QÎB ç i`Q M?Q [m,- M m M?Q M|B +| M; QÎB +| i? /MM; KQm F *?•m ç°B- h`QÆM; >^M; iBM `M; +?d aÎ >B M KÊB +| F?ªM,M; ç|X

"'i [m€- ibM? ?m®M; iB T i?2Q H`T iS+ F?B M h`QÆM; >^M; F?¬M; T?ªB bmv M; ? F?~m +QBH; mM ` i`QÊ+ M; QÎB- p®M ç M; çSM; v M ç°i M?B M ? B i v #„i ç–m +? ? B F?~m +QBH; mM M?„K p`Q h æ^M; L?`i p` h`QÆM; >^M; `²B ? B i v bÎ >B M # ç°+U+ M? M?- M?`i i?ÎB +ª ? B M; QÎB ç m #` ç¢M #„M i`9M; - i`QÊ+ K†i ? B M; QÎ T?ÁM; ?° MY i`QM; bm®iX >ÆM i? M[- i®+ ç° #„M +MM; ç° +?QM? t€+ +O aÎ F?¬M; +ÁM H¢B +€+? #„M b9M; #bM? i?QÎM; M[- K`H`F„M,M; K` +?d aÎ >B M K S?QÆM; T?€T #„M :mMF i 5

h`QÆM; >^M; p` h æ^M; L?`i ç m #` #„M +?Q i®B i,K K†i KkBX h`QÆM; >^M; i?b+Á +O ?„M ;–M M?Q ?Q`M ?ªQ F?¬M; ? Q i`M ;b- +ÁM h æ^M; L?`i i?b F?¬M; +?9i i +Y ?`M; # M +¢M?- ç²M; i?ÎB ;`Q H M,

@ h`QÆM; >^M; - H`K b Q #•v ;BÎ\ aÆ ?Îi•K HBM? +O h`M? s€ H¢B KÎ`°M; `²B- + ?„M F?¬M; T?ªB b) bY /KM; çQÊ+ +ª iBM MB K HU+ b Q\

h`QÆM; >^M; M;?2 p`v +kM; +?°i /¢- ?„M F?¬M; +?d iWM; i?`v [m mv HU+ +O :m V@@/`Bp2 F?OM; #® +O aÎ >B M i`QM; ?m`M Hmv M K` +ÁM çQÊ+ M;?2 h`M? s i`QM; #° T?BK h` Mb7Q`K2`bX :B[ç€K`Q#Qi p¬ +MM; K¢M? K) M?Q i? K` aÎ >B ;B i- p`v i?b H9+ M`v Km®M ;B i ?„M +MM; h æ^M; L?`i +MM; H„K +?d K`i +?®+ H >B M K°i H–M M[#„M p T?Q ?„M- h`QÆM; >^M; F?¬M; +ÁM +?9i +?–M +?W M`C ç½ #„M i?ŠM; p`Q aÎ >B MX

:BÎ T?9i M`v- aÎ >B M +?ŠM; M?[M; bY /KM; :mMF i K` €M? K„i ?„M +kM; #B M i? H` #B i ç½ iB M p`Q i`¢M; i?€B KÎ+Æ M?•M iÄ X E?B `¢Q HB i iB M ? B KkB #„M M? m- F?¬M; M;Î ç½ #` pB M ç¢M M?Ä M?Q KkB FBK +O +QBH; mM #„M i`9M; - # +?Q F`T p +?¢K ç½ #` #„M M€iX

aUªQ /B m +O :mMF i H` /Q H`v [m„ ç¢Q ?bM? i`ÁM H`K i`mM; i•K- ?QÈM; /B + iQM? iQ€M i`i +ª +€+ p` i`Q +| i? #` i`M +¬M; [m M? M; QÎB ?„M- +?d +–M ?„M F?¬ i?b i`i +ª +€+ çÁM +¬M; FQ+? M?„K p`Q ?„M ç m b) #` ç¢M +QBH; mM M; ,M +?†M i` ç| F?¬M; bÊ mv HU+ b9M; ç¢M ?Q†+ H` mv HU+ bQ pÊB ç¢M +QBH; mM +ÁM K¢M? ;–M aÎ >B M ç½ #` #„M M€i`²BX

h`QÆM; >^M; i?–K i†+ HQÐB- ?„M [m v b M; h æ^M; L?`i [m€i,

@ h æ^M; L?`i5 L;QÆB +?¢v ` t K°i +?9i5 h Î ç•v i¢K M; ,M +?†M ?„M5 æ9M; `² #B M K`i +| M|B ;b F?¬M; \

h æ^M; L?`i +kM; M? M? i`Q- ?„M +?¢v p¼i` b m +Y ?`M; - pW +?¢v pW ?ûi,

@ h`M? s€ M|B iQM? K¢M; +O i`i +ª i?`M? pB M i`QM; ç°B ç m M^K i`QM; i v i - i?•M i? i +ÁM K¢M? ?ÆM 6`2//v `i M?B m- Km®M i ;B i +? i ?„MXXX

h`QM; iB M; M|B- h æ^M; L?`i ç½ +?¢v +`M; H9+ +`M; t X

h`QÆM; >^M; +kM; i`®M b m K°i #S+ iQÎM; - +?d H` +QBH; mM mv HU+ +U+ K¢M? #„M i`9M; M; QÎB ?„M- #`i ç„+ /o h`QÆM; >^M; F?¬M; +ÁM #B i H`K ;b ?ÆM H` M i?`M bmv M; ?o M?[M; ;b K` h æ^M; L?`i M|B- K°i H9+ b m KÊB F?) H`K #`K,

@ v ?„M H` T?ªB ;B i +? i i M aÎ >B M /Q €+ K #B M i?`M? M`v T?ªB F?¬M; \ aÆ ? +`M; HÈM- i?U+ HU+ +O ?„M +`M; iB T +`M aÎ >B M i?`i bU\ *| w iSXXX *?Q i M i? bY /KM; K°i H–M æB M +?B iB M M[- ç M H9+ ç| - K°i iB M +| i? T?•M i?„M; #

" M FB h æ^M; L?`i –K GQm 8+ +?¢v [m +Y ?`M; - ?„M pW +?¢v pW H`v i?m®+ K°i i v –K GQm 8+ - K°i i v T?mM i?m®+X G`K M?Q p`v- i®+ ç° +?¢v +O ?„M iU

+?"K- ç9M; H9+ ç|- i`QÊ+ K†i h æ^M; L?'i ç°i M?B M ?Q H M- F?-M; çÊB ?„M F`T
ç m M?|B- M; ½ M?"Q tm®M; ç'i- M^K H,M` pd ? X

Í +¢M? H®B`) K" ?„M +?çv [m - +| K°i M; QìB ç-m ç°B Kk ç2M- KbM? K†+ €Q F ç
/¢M; ç| +?QM? H" 6`2//v pW #`h`QÆM; >^M; K°i iB M #„M i M H9+ M½v- +?d +| ç
?„M ?Q`M iQ`M F?-M; i?QÆM; i'MX *?d i?'v ?„M ?„M F?) HB K p i K€m i` M i v- #
T?Q h æ^M; L?'iX oW `²B ?„M M?•M H9+ h æ^M; L?'i +?çv [m - pmM; i v ç•Ki
ç•K M;"T p`Q M;U+ h æ^M; L?'i- H9+ M`v +^a h æ^M; L?'i HšM GQm 8+ ç m M; ½ tm
æ^M; L?'i K M; M,K p i i?QÆM; b•m- +kM; F?-M; #B i H" +| #`i?QÆM; ç M i`€B iB
°+ ` K€m ç2M- +,M #^M F?-M; i? +Y ç°M; çQÊ+ M[X

6`2//v +QìB +?•K +?¼+- M|B,

@ h?"i H" ç€M; iB +- +?d +—M +?O i? +O i i`QM; ;B'+ KÆ M`v F?-M; #`iB m /B
p- ?¢MX ?ÆM M[i?2Q bÆ ?Î i•K HBM? +O h`M? s€ +`M; HÈM- b® HQÊM; +O i
K¢M? +| i? bY /KM; i¢B i? ;BÈB i`QM; KÆ M`v +kM; +`M; HÈM- #•v ;BÌ M;QÆB +/
? ? XXX

L|B ç¢M- ?„M F?) #9M; i v- iW ç-m çQìM; ç^M; t - K°i +?B + t2 i^aB ;„M ç-v KkB M
i? i?"i bU FBM? F?OM;X æWM; M|B H" #`+?B + t2 ç| ç•K i?šM; i`QÊ+ K†i- +| H)
MY +€B K¢M; `²B- K" H9+ M`v- +?B + t2 i^aB ç M; H Q -K -K p T?Q h æ^M; L?'iX

h æ^M; L?'i HB M iK+ M¬M` K€m- M?[M; w i?S+ pšM +QB M?Q idM? i€Q- +?d +|
iÊB- i•K Hw imv i p¼M; +MM; +U+XXX

*€B ;b H" >B m\ *ÁM +€B ;b H" h`mM;\

oQÆM; >B T M?bM #`B p`+O K F?|+ HÈM- K€m iQÆB i` M i`€M +?^v ç-v K†i- ;Bì
i?®M; F?' p`K K M;X J K M; pÈB bS K M? +O #^M i?•M- K K M; pÈB i'i +^a M?
i?"K +?Q H" #„i ç-m K K M; pÈB +^a bU i²M i¢B +O +?QM? KbM?X *?Q /M ?„M #B

J°i HQϕi ϕϕM #„M #KT #KT p``Q K†i M;Ql̄B FB - M?QM; +^aM? iQÊM; ϕ-m | + i M M€i
iQÎM; iQÊM;X h` M K†i M;Ql̄B ϕ| tm'i ?B M K°i i-M; `mM; ϕ°M;- ;B®M; M?Q pÁM;
ϕϕM +QBH;mM Î M;Q``BX

L;Ql̄B tm'i ?B M +?QM? H`` h`bM? E?B m- ?„M p°B p``M; ?ûi H M,

@ aÎ >B M- M;Ql̄B ϕB M `²B ``\ h H`` h`bM? E?B m5 L;QÆB F?-M; M?È ?bM? /ϕM; i

h`QÆM; >^M; i?`v h`bM? pW M|B pW ϕ`M? Mû b M; # M- ?„M +kM; ?Q^aM; bÊ H" T

@ h`bM? E?B m5 E?-M; ϕQÊ+ HQϕM ϕ°M;5 oÁM; +´ HQM; iBM? +O i ? i M,M; HQ
M``v H``;B^a- ?„M F?-M; T?ªB aÎ >B M i?"i bU- ?„M /Q 6`2//v T?K+ +? ` iW w i?S+

h`QM; H9+ M|B- iW i`QÊ+ K†i h`bM? E?B m ϕ½ +| M?B m pB M ϕϕM H¼i [m - h`Q
K`v T?€i- pÁM; #ªQ p `mM; ϕ°M; Km®M pĐ- ?„M ?Q^aM; ?®i Mû ` b m HQM; h`bM
;Bl̄KÊB F`T T?ªM SM;- p°B p½ ?`i MÁM; b9M; +O aÎ ?B M ` - M?QM; i`QÊ+ F?B #
i`M +-M; aÎ >B MX

S?ªM SM; +O aÎ >B M HϕB pQÊi M;Q``B /U ϕQ€M +O h`bM? E?B m- i`QM; M?€v K
b9M;- +´ i v aÎ >B M K°i p†M K°i ϕ~v- +€M? i v +QM; HϕB ϕ`T i?ŠM; p``Q i?€B /QÆM
ϕϕM K°i i``M;X J†+ /M h`bM? E?B m +| pÁM; #ªQ p +?®M; ϕĐ M?QM; HU+ ϕϕM +C
pšM ϕ~v ?„M M;½ M?``Q b M; # M- K``M?•M +Æ ?°B ϕ|- ? B F?~m b9M; +O aÎ >B M

h`QÆM; >^M; i?-K i? M F?´- :mMF i +O aÎ >B M /M i`QM; +`M +?B M +kM; [m€ H
#B i pä i?m"i +kM; F?-M; M; ,M M´B ?„MX J„i i?`v ? B ?¼M; b9M; ϕQϕi KϕM; b„T
h`bM? E?B m ϕ M; M^K /QÊB ϕ'i +?Êi pKi /"vX h`QM; F?Q^aM? F?„+ ?„M M;½ tm®M
ϕ| +?d i?`v K°i i v ?„M +?®M; tm®M; ϕ'i- +ªM;Ql̄B tQ v #`i H M- `²B i`Î i v ϕ`K K°
?B M- F?-M; /WM; HϕB- ? B i v h`bM? E?B m Hm•M T?B M ϕ€M? iÊB- aÎ >B M F?
i?Î ?„i ` X

@E?-M; b B5 >„M F?-M; T?ªB aÎ >B M- :mMF i +O aÎ >B M KϕM? ?ÆM ?„M M?B
h`bM? E?B m pW ϕ€M; pW [m€iX

h`QÆM; >^M; HϕB M;?o i?-K- #•v ;Bl̄ ϕ½ HÊB ?ϕB ϕ M i? M``v `²B- p"v i?b :mMF
KϕM? ϕ M KS+ M``Q M[ +?S\ >„M +?Q F`T ?ÄB ϕ½ #` h`bM? E?B m ϕ€ p,M; p``Q i`Q
h`bM? E?B m ϕ½ F?®M; +? HU+ ϕϕQ M?QM; +kM; ϕ€ +?Q h`QÆM; >^M; i?B m +?
p``M;X \*| ϕB m- iB T i?2Q ?„M H"TiS+ +ªKiϕ h`bM? E?B m- #ÎB pbiW # M M;Q``B [
b9M;- +Y ` p``Q +MM; p€+? FQ+? +O [m€M # ` ϕ½ #` #„M M€i pKMx h`QÆM; >^M;
h`bM? E?B m F?-M; M;WM; /MM; i v ϕ€M? p``Q M;Ql̄B bÎ >B M- +ÁM aÎ >B M HϕB H
+ªM M„K i v h`bM? E?B mX J¶B H-M M„K ϕ`K +O h`bM? E?B m ϕ€M? iÊB- aÎ >B M
i v ϕB- M?`i i?l̄B h`bM? E?B m F?-M; M;l̄ F?-M; i? ϕ€M? i`9M; aÎ >B M K°i T?€i
p i` M M;Ql̄B ?„M ϕ½ #` #„M ``i M?B mX

h`QM; HÁM; h`bM? E?B m +kM; •K i?-K F m F?´- ?„M ϕ9M; H`` +| ?¼+ pä iW M?Ä-
HϕB +ªK i?`v ?SM; i?9 ?ÆM pÊB vi?m"i pª+´ i?m"i +O ;B i°+- pbi? F?-M; ? ?¼
+ Q i?•K M?`i- F +ª [mv M i?m"i K`` ?„M i?``M? i?ϕQ M?`i +kM; +?d ?¼+ +| K°i HQ
K`` i?-BX

ôh M?È aÎ >B M iWM; M|B- :mMF i +O ?„M H`` +,M +S p``Q p- b® i``B HB m T?QÆ
+?B M- iQM? iQ€i i`i +ª+€+ T?QÆM; ?QÊM; +| i? +-M; FQ+? tmM; [m M? +Æ i?
T?QÆM; ?QÊM; F?-M; +-M; FQ+? ϕ i`M +-M; ?„M- M?QM; p"v b) F?-M; i? ;•v i`
?Q†+ H`` i`M +-M; p``Q ϕB Ki`Q KϕM; +O ?„M- /MM; i®+ ϕ°- bS+ KϕM? ϕ ϕ°i T?€T

L;?o iÊB ϕ•v- h`bM? E?B m H"TiS+ F?-M; +?-M +?W M[- /QÊB +?•M /MM; bS+ ϕ
KQÊM HU+ ϕϕM +O +QBH;mM- # v M;QÊ+ p``Q i`QM; [m€M # `X *ÁM ϕ M; Î ;B[F
i v K T?€T i`mv M i?mv i +`T " p``Q- i`QM; M?€v K„i i`QÊ+ F?B +?ϕK ϕ'i- ? B +?•
K°i H-M M[T?l̄M; ` M;Q``BX

@>²M pB M h?€B *U+ [mv M5

h`bM? E?B m HB m K¢M; T?|M; iÈB +?¶ aÎ >B M- +m®B +MM; +kM; p¼i ç M i`QÊ+
F?„+ i`QÊ+ F?B aÎ >B M iB M p`Q i`QM; [m€MX hB T ç|- #QÊ+ +?•M ?„M p†M p Q
FB m çB +O *? `HQi i`QM; T?BK ç2M i`„M; - K°i +?†M K°i tQ v- i?Q€M; +€B ç½ p
`²B pmM; [mv M ç€M? p`Q p B aÎ >B MX h®+ ç° +MM; bS+ K¢M? +O [mv M M`v ç n
FQ+? i`QÊ+ `i M?B m- #®T K°i iB M; ç½ ç€M? i`9M; p B aÎ >B M i`QÊ+ F?B +QBI
i?–K ?–i®i- iB T ç| ? B i v- ? B p B- ? B +?•M F?–M; M;WM; +?mv M ç°M; - ;B®M
>B M- imv i ç®B F?–M; +€+? ?„M [m€ # KQÆB T?•MX J°i HQ¢i +9 ç'K M?Q +m²M
;B Q ç'm ;B®M; M?Q ç M; tQ v i`ÁM [m M? M? m- M|B i?b +?“K- /B M ` i?b M? M
h`bM? E?B m ç'K i?ŠM; p`Q +^K aÎ >B M- ç~v p,M; ?„M ` F?ÄB [m€M # `X

@h®i5

h`QÆM; >^M; [m€i HÈM- M•M; +•v +MM; FBK HQ¢B K`m #¢+ - ç M; ç`M? +?¢v ` M
#¶M; i?Î ?²M; ?°+ i|K H`v p B ?„M- FûQ ?„M +?¢v F?ÄB +?¶ ç|X

h`QÆM; >^M; pW +?¢v pW M;¢+ M?B M ?ÄB,

@ G`K ;b p`v\ L?•M H9+ ?„M M;½ +?Q ?„M K°i KkB i M +?SX

h`bM? E?B m H`T iS+ +Q`B F?´- ;BÆ i v T?ªB H M +?Q h`QÆM; >^M; t2K- #`M i v c
i?`i- ;B®M; M?Q H` h`bM? E?B m pW ç'K K¢M? p`Q K°i i`K i?ûTX L?QM; p`v +kM
ç'K p`Q b„i i?ûT i?b pÈB i®+ ?'i i?•M i? +O h`bM? E?B m +kM; ç•m i? F?B M M„
p`v çQÊ+ \

h`QÆM; >^M; H`T iS+ F€ [m€B M?bM ?„M- h`bM? E?B m #`v ;B| KÈB M|B,

@ S?€i +m®B +MM; +| +ªK ;B€+ `i F?–M; i?Q+? ?ÊTXXX æ9M; p`v- ;B®M; M?Q H
M`Q +kM; i? T?€ pÐ- ?Q†+ H` i?S ;b ç| iQÆM; iUX >„M ç½ +| iQM MB K HU+ `²B
M?QM; ?„M +?„+ +?„M ç½ #„i ç–m +| i? bY /KM; iQM MB K HU+XXX

G9+ M`v- ? B M;Q`B ç½ iW +Y b m +?¢v ` F?ÄB [m€M # ` - iW T?Q b m #¶M; i`m
`²B +ª+ ,M M?ª ç´ bKT tm®M;X L m ? B M;Q`B +?¢v +?“K K°i +?9i i?–B H` +?„+ +?,
ç´ M€i ç|X

@*QM K M| - mv HU+ b Q K¢M? i? M`v\ h`QÊ+ ç•v Hm–M F?–M; +ªK i?`v i M #B
E?–M; M;| ç M F?B i?“M? F ç`+? - ?„M H¢B K¢M? ç M KS+ M`vXXX

h`QÆM; >^M; +MM; h`bM? E?B m ç m HQm +ª HQÐB- ? B M;Q`B çQ K„i M?bM M?
K°i ç°M; i€+- +?¢vX *ª ? B ç m F?–M; Km®M- +kM; F?–M; /€K ç®B K†i pÈB aÎ >B

@h`QÆM; >^M; 5 S?QM; +?B iB M ç•m\ „M +? i i M #B M i?€B `v çBX E?–M; FB
F?–M; H`K- #B M i?“M? +€B ;b `Q#Qi ?bM? M;Q`B i? M`vXXX

h`bM? E?B m pW +?¢v pW ;`Q H MX

h`QÆM; >^M; i?–K iQM? iQ€M `²B p°B p`M; M|B,

@ E?–M; T?ªB S?QM; +?B iB M- i ç½ +| i? bY /KM; çQÊ+ æB M +?B iB M +ÁM K¢
h +kM; ç•m +| Km®M +? i5

@>ÆM ? B T?9i M[\

@*?9M; i +ÁM FB M i`b çQÊ+ ?ÆM ? B T?9i M[b Q\

h`QÆM; >^M; p` h`bM? E?B m +| i? FB M i`b çQÊ+ ?ÆM ? B T?9i M[? v F?–M; - p
+kM; F?–M; #B iX *| çB m- Î# M FB - # M;Q`B oQÆM; >B T i` M i?U+ i çWM; M|
bÊ `M; F?–M; i? +?“m i? K M`B # KQÆB ;B•v M[X

h?U+ HU+ €+ K 6`2//v +| p +`M; H9+ +`M; K¢M?- b m F?B h`QÆM; >^M; +kM; oQ
?„M K°i H–M- +?Q iÈB KQ`B T?9i b m- Îi` M çQ`M; T?Q t # M;Q`B oQÆM; >B
i`mv M iÈB iB M; ç°M; +Æ t2- +ª # ç m +| i? M;?2 i?`v `ä `M;X E?B iB M; t2 +`
?¼ `9i +m°+ +kM; M?bM `ä H` HQ¢B t2 M`Q- ç| ç•m T?ªB –i– ;b- `ä `M; H` HQ¢B

i`QÊ+ +| ; „M K°i F?®B + - m b „i HÈM ç T?€ ?Ov M?“ +Y X " +?B + t2 M?Q p"v M®B
t2 HçB +| K°i i M 6`2//v ç M; M;²B- ?ÆM M[ i M çB ç- m +ÁM i?Á` F?ÄB +Y t2- +
h æ^M; L?`i p` GQm 8+ ç²M; i?ÌB M?bM b M; oQÆM; >B T- oQÆM; >B T i?b H"Ti
@ J m +?çv çB- v m HU+ +O i pW `²B ç½ /MM; ; -M ? i`²BX h +?d ?Q€M ç`B i?m
+`T i?`T M?`i- v m HU+ p®M ç½ `i Qi- H9+ M½v M?bM i?`v 6`2//v M M i•K ibM? FQ
ç½ /MM; ? i v m HU+X L m Km®M F?¬B T?K+ HçB i?b +kM; + -M Qi M?`i H" K°i ? E
.Si HÌB- ? „M ç½ t®+ GQm 8+ /"v +?çv çB- h æ^M; L?`i ?ÆB M; ~M M; QÌB `²B +kM
i`®M p`Q i`QM; M?[M; +QM M; ä M?Ä p „M; p X

.Q #`# +?B + t2 HÈM i`mv çm`B M M # M; QÌB H"K b Q /€K +?çv î i` M çQÌM; HÈ
M; €+? M?Ä- b m HQM; +kM; H"TiS+ p M; H M iB M; M?“ +Y ç` pDX " +?B + t2 +
M; Ì HçB t¬M; i?ŠM; p`Q +QM M; ä çm`B i?2Q- i` M çQÌM; çB ;†T M?“ T?€ M?“- ;†T
i®+ ç° ç9M; H" +| ; B^K tm®M; M?Q pšM i`mv çm`B „i ; Q b m HQM; # M; QÌB- F?
/WM; HçB- +?d +| i? F?¬M; M; WM; +?çv iÈB i`QÊ+X

L?QM; F?B M +?Q # M; QÌB F€ [m€B H"- ?¼ `ä `M; +?çv p T?Q F?m pU+ T?²M ?
î ç| T?S+ içT ?ÆM- M?“ +Y +kM; /"v ç†+ - iQ HÈM ?ÆM- M?QM; b Q ?¼ +`M; +?çv-
i?Q i?Èi\ J „i i?`v F?mM; +^M? /-M /-M i`Î M M i`®M; i`^B- # M; QÌB çQ K „i M?bM
i, M; i®+ +?çv iÈB i`QÊ+ - ; BÌ T?9i M`v [m v ç- m HçB i?m - M i9v H" iU ibK çQÌM;
çQÌM; i®B ç2M i`QÊ+ K „i - #B M T?€T b®M; b|i /mv M?`i H" iB TiK + +?çv M? M? ?
@E?¬M; ç9M; - ç•v H" F?m pU+ T?K +`M #B M i?U +O +?9M; i XXX smM; [m M? ç•
ç`i i`®M; 5

oQÆM; >B T ç M; +?çv #¶M; F m H MX

> B M; QÌB FB #`v ; BÌ KÈB M?bM `ä ?Q`M +^M? tmM; [m M?- î +€+? ç| F?¬M; t +
+kM; F?¬M; #B i 6`2//v `9i +m°+ H" /MM; +€+? M`Q- F?¬M; M; Ì +| i? FûQ ?¼ i`Î p
+, M #^M F?¬M; +| MÆB M`Q ç i`®M i`€M?X

" +?B + t2 T?Q b m ç½ +`M; H9+ +`M; iÈB ; -M- +?¶ i`®M /mv M?`i +O # M; QÌB +
t - K†+ /M #B i`ä H" b m F?B p`Q #B i i?U b) F?¬M; +ÁM F?m pU+ `°M; `½B ç ?
+?B + t2 HÈM pšM F?¬M; M; WM; ûTiÈB- ?¼ +kM; +?d #B i +?çv p T?Q #B i i?U X
ç° +O HQçB t2 M`v p"v K" HçB F?¬M; i?m FûK i®+ ç° ¬i¬ +Ð M?Ä # Q M?B m - /-M
+€+? # M; QÌB ?ÆM ? B KQÆB Kûi- +?B + çB ç- m ç½ pmM; [m^+ - m b „i F?`M; H²-

8jRX S?€ _²B GçB G"TXXX "çB _²B JÈB h?“M? U8V

E?B # M; QÌB oQÆM; >B T ç M; ;†T M; mv ?B Ki?b +m°+ ç`m ; B[ h`B m M? E?¬
HçB +| +?mv M #B M KÈBX

h? ; BÈB i`QM; KÆ MiQ`M p`i? ; BÈB i`QM; KÆ imv i +^M? F€ i?“i ç m +?d H" K°
; BÈB i`QM; KÆ imv i +^M?- M m M?Q M; QÆB +| i? M?bM tmv M çQÊ+ ; B'+ K°M;
`^M; +?•M i?“i M?QM; HçB #`M; QÆB M?bM i?`m +?•M /B M KK+ - p"v i?b M; QÆB +
i`QM; M?€v K „i- ?Q†+ +| i? M; QÊ+ HçB F?®M; +? ; B'+ KÆ M`v- ç M H9+ ç| 6`2//
#`M i v M; QÆB- K†+ +?Q M; QÆB tY HwX

*?d H" M; QÌB +| i? H"K ç M KS+ ç| +| H) ç½ F?¬M; i? ; ¼B H" +QM M; QÌB M[`²B-
i?b K°i #B M T?€T ç i?Q€i F?ÄB i? ; BÈB i`QM; KQ imv i +^M? +?QM? H" M?bM t
KbM?- +kM; +| i? ; ¼B H" F?“+ T?K+ i•K K X L m M?Q F?“+ T?K+ çQÊ+ - p"v i?b +|
î # M M; Q`B +kM; +?d KÈB [m +?®+ H€i K" i?¬B- M m M?Q F?¬M; i? M?bM tmv M
pB M i`-K Hm•M i`QM; ç|- p¬+MM; p¬i`M- iÈB F?B M`Q i?•M i? iY pQM; KÈB i?¬

h`B m M? E?¬M; ; BÌ T?9i M`v +?QM? H" ç M; H•K p`Q i•K K M?Q p"v- K" i•K K +C
K" i`QM; ?B M i?U+ M`M; F?¬M; i? #Ä [m çQÊ+ M?`i- h`B m *?m F?¬M; - +kM;
pB M F?¬M; i? iW #Ä çQÊ+ - h`B m \*?m E?¬M; ; B i +? i #çM # i?ÌB i?Æ `m +O ?

+| F?´ i•K ? v F?¬M; - F?¬M; +¬M #B i +?•M iQÈM; bU pB + H" i? M"Q- b B H-K ç
i•K i?b +kM; H"K b Q\ L? [M; M; Q\B #çM ç| /M i? M"Q +kM; F?¬M; i? b®M; HçB ç
h`B m M? E?¬M; K M; i•K i bM? K•m i?mšM M?Q p"v +?B M ç'm pÈB h`B m *?m E
i`QÈ+ FB ç½ ?| i?"M? i?M?"M- M?QM; i`QM; i?M?"M HçB K M; i?2Q /Q /U F?| i
?B M içB- i`"M +?B M M"v F?¬M; ç€M? +kM; #çBX *"M; ?m®M; +?B i?U+ HU+ +O
ç'm K°i H9+- i` M M; Q\B M" M; ç½ K M; ç-v p i i?QÆM; - ?ÆM M[+S iB T iK+ i?
M" M; +kM; b) p oM? pB M +?bK ç„K içB MÆB M"v- F?¬M; +| +€+? M"Q i?Q€i i?•M M
h`B m M? E?¬M; p m M; i? M? i`¼M; FB K ? B i v +?ûK i?ŠM; p"Q h`B m *?m E?¬
F?B M"Q- ç½ +| K°i bÈB /•v FBK HQçB +U+ M?Ä +?„M M; M; - M?€i FB K M"v +?û
?Q HY X hB T ç| - h`B m *?m E?¬M; M?•M H9+ i? FB K HU+ ççQ ; B°K KçM? - p
FB K- K°i Hm²M; bS+ KçM? +U+ HÈM H" T iS+ i`mv M iÈB ? B i v h`B m M? E?¬M
H" M?Q p"v- M; Q\B çç i iÈB +ªM? ; BÈB M"v +| i? ç2K iQ" M #° bS+ KçM? i" T i`m M;
M; Q" B +?9i M"Q- i?"K +?Q +ÁM +| i? i?Q€M; F?®M; +? T?QÆM; ?QÈM; +O Hm²
M m M?Q M; Q\B +?Q çç i iÈB +ªM? ; BÈB M?" T pB Km®M + "M +?B M pÈB M; Q\B ç½
iB M T?ªB H"K H" ?½v +?m`M #` iBM? i?¬M #` ; B i M; v iS+ F?„+ çBX
*| çB m i?U+ HU+ +O h`B m M? E?¬M; /M b Q +kM; F?¬M; FûK- HçB ç M; KÎ +Æ
HU+ ççQ +U+ HÈM i`mv M p"Q ? B i v- M" M; i?Q€M; +€B ç½ ç•K FB K tm®M; ç'i-
L?QM; +?Q /M M?Q p"v i?b ? B i v h`B m M? E?¬M; pšM +ªK i?`v pW ç m çÈM pW
hW b m F?B #„i ç-m ; B Q +?B M- h`B m *?m E?¬M; +kM; F?¬M; M|B ; b M[- +?d
+Q\B +Êi F?| /B M iª- K†+ /M M?bM MK +Q\B `i i?•M i?B i- M?QM; ç¬B K„i ?„M H
+?Q M; Q\B F?€+ M?bM [m F?¬M; F?ÄB `mM #-M # "iX hmv M?B M +¬M; FQ+? +O
F?OM; #® M?Q h`B m \*?m E?¬M; i?"i bU- K†+ /M M; ,M +ªM çÁM i`M +¬M; +O h`
m M; /m M; M? M?"M; M?QM; +kM; +?d M?Q p"v K" i?¬B- M m h`B m *?m E?¬M; i?
+?Q h`B m M? E?¬M; p¬ HU+ ?Q" M i?O `²BX
@h?"i ç9M; H" M; m tm`M- i?•M H" K°i i?Q+? F?€+? - F?¬M; M; Ì HçB çB bY /KM; i`¼
?ÆM M[+ÁM H" i`Q\ M; FB K FB m i`m M; +´ +O T?QÆM; h•vXXX Jm°B i?"i bU H"
+O i b Q\ h?"i bU H" h`B m M? E?¬M; M; v iW M?Ä ç½ KçM? K) ?ÆM i`i +ª K¼B
h`B m \*?m E?¬M; HçB #9M; +?d ?`i p, M; i`¼M; FB K- +kM; F?¬M; ?B m +| T?ªB a
K" h`B m M? E?¬M; Hm¬M +ªK i?`v M; Q\B i`QÈ+ K†i KbM? ç M; + "M; ç€M? + "M; H
; B M i`¬B [m - KS+ ç° KçM? H M +O ?„M +ÁM ç M; ; B i, M; - i?"K +?Q +ÁM #„i ç-n
@Jm°B #B i F?¬M; \ hB m #B m Km°B +O i - M; v iW M?Ä Km°B ç½ H¬B +m®M i`i
+O Km°B ç®B pÈB i K" M|B- T?ªM; T?`i M?Q b Q i`ÌBXXX E?¬M; H" K†i i`ÌB iÄ
i€Q M?Ä +O i XXX "ªQ p Km°B iW iW HÈM H M- i`Q\ M; i?"M? - b m ç| ?€B tm®M;
F€i`B i`, K M, K F?| F?†T +O ; B i°+ i?Q+? F?€+? - i?U+ HU+ +O Km°B pQÈi [m€i
M; Q\B #¼M i - HçB i? K p|+ /€M; ç²M; M? M +U M?k imv i i? - M m +| i? çQç i çQ
i`bM? ç| i?¬B ç½ çO F?B M M; Q\B i ?QM; T?`M ç M T?€i +m²M; `²BX
h`B m *?m E?¬M; pW M|B pW +?d tm®M; i?•M /QÈB- +?¶ ç| F?¬M; M; Ì ç½ /UM; ç
HB + M?bM K°i +€B H" T iS+ ?m M; ?, M; +?ûK tm®M; K°i FB KX
h`B m \*?m E?¬M; +Q\B ? ?ª F?) M?ªv HMB p b m- i`€M? i?Q€i i? M? FB K p¬ ?b
i`QM; M?€v K„i i`QÈ+ F?B +?çK ç'i- +kM; F?¬M; #B i ?„M H"K i? M"Q- h`B m M?
K„i ?Q H M- ç M F?B M" M; ç`M? i?¬M HçB i?b h`B m *?m E?¬M; ç½ çSM; b m HC
v i?¬m M" M; X
@L?QM; i ç½ M?¬K- Km°B +, M #ªM F?¬M; T?ªB F€i`B i`, K M, K F?| ; †T; b +ª- Km°B
çQÈ+ i X E?¬M; +?d iW #Ä T?QÆM; i?S+ i`M +¬M; +O i?Q+? F?€+? - +ÁM iW #Ä
Hm¬M KQM; Km®M +| çQÈ+ ç²M; ç°B T?ªB F?¬M; \ h?•M H" i?Q+? F?€+? i?b F?¬M
H" +?QÈM; M; çB M; ,M +ªM Km°B KçM? H M K" i?¬B- +?ŠM; i`€+? i?U+ HU+ Km°B
F?B iW #Ä i?Q+? F?€+? +?B ççQ- Km°B ç½ #B M i?"M? K°i [mª i€Q ?Q i?®B `²B- +
Hm¬M +ª ç€K ç²M; ç°B +O +O Km°B M[- ç +?Q i`i +ª ; †T HçB /QÈB ç` M; K+ - ?

h`QM; F?B h`B m *?m E?¬M; M|B +?mv M- #`M i v ç†i i` M +´ h`B m M? E?¬M; /
m®M F?9+- #`M i v ç| HB M #B M i?`M? K°i #`M; i v ç2Q ;,M; ;„M HQÐB / Q- iB T
p`Q i`QM;- HQÐB / Q +kM; b„T bY tmv M i?OM; v i?¬m h`B m M? E?¬M;X

h`B m M? E?¬M; H9+ M`v ç½ M;WM; `ÆB H - ? B K„i ?Q`M iQ`M K`K`i- M?bM [m
F?B KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S M?`i- M?QM; M m +`M i?`M M?bM F„HçB +| i? T?€
`i F?€+ i?Q`M;- M?bM ;B®M; M?Q H`XXX :B®M; M?Q H`h`M? s€ F?B H¬M ç¬m i
i`QM; K„i F?¬M; ? +| +?9i içT +?`i- +?d +| b€i w +U+ F€ i?m¬M i9v- i?m¬M i9v ç
/mM; M´BX

@E?¬M; ç9M;XXX

@*€B ;¼B H`i?Q+? F?€+? +?B ççQXXX +?d +¬M; B i+? i M;Q`B- F?¬M; +¬M #B i
M´- ? v H` /MM; M;|M i v- +?d +¬M; B i çQÊ+ M;Q`B- p`v ç| H`i?Q+? F?€+?XXX ob
;¼B H`i?Q+? F?€+? +?B ç QX J†i F?€+¬M?Q M?[M; ;b M;QÆB M|B- ç²M; ç°B +?
F?¬M; T?ªB pb +| ç²M; ç°B- i +| i? ç½ +? i iW bÊK `²B- +?d +| F v m çm®B M?Q M
H` +?QÊM; M;çBXXX L?[M; F +`M; FûK +ÄB i?b +`M; bÊ ?½B ibM? +ªK- +?d p`v K

@J†i F?€+XXX

> B i v h`B m M? E?¬M; pKi +?mv M ç°M;- +Æ ?² #B M i?`M? ? B #|M; ç2MX *k
i? M`Q K`HçB +| i? /B ç°M; pÊB i®+ ç° K„i i?Q`M; F?| i?`v M?Q h`B m *?m E?¬
E?¬M; /WM; HçB- i` M i v ç½ M•M; K°i +€B ç¬m M;Q`B- +?QM? H`ç¬m +O h`B m *
M`M; H9+ M½vX

@XXXXL;QÆB p®M F?¬M; M M /MM; +?mv M ç²M; ç°B ç FQ+? i?Q+? i - +?Q /M`
M?QM; +kM; TªB i`ª ;B€ ;B®M; M?Q #•v ;B`XXX æ€M? i?S+ F ç½ +? i- M;QÆB
ç`v- h`B m *?m E?¬M;XXX

@obi? XXX L;QÆB M?`i ç`M? TªB +? i5

E?B [mª +¬m b„i iQ HÈM ç`T iÈB- # M;Q`B oQÆM; >B T ç½ ?ûi H M çB M +m²M;-
i®+ ç° M? M? M?`iX Zmª +¬m b„i ç`T tm®M;- -K K°i iB M; ;B€M; i`9M; F?QªM; ç
Hm²M; b|M; +?`M ç°M; `T iÈB- +ª # M;Q`B ç m F?¬M; iU +?O çQÊ+ #` ç`v p T?Q
ç€M? tm®M; b€i [m HQM; ?¼- +?d +€+? +| ?ÆM K°i Kûi- mv HU+ +U+ KçM? T?€
? B Kûi- +?ŠM; i`€+? # M;Q`B F?¬M; i? çSM; v M- K°i T?€i M`v M m #` ç€M? i`9
çQÊ+ K`v KªM?X

æ M F?B [mª +¬m F?`M; H² HçB /UM; H M- iB T iK+ ç`T iÈB- # M;Q`B KÈB +?d pW
M`v F?¬M; i? i`€M? M´B- oQÆM; >B T ç½ çB M +m²M; i`T i`mM; iQ`M #° v m HU
p`Q +€M? i v- +?d +¬M i`[HU+ tQM; H`b) MûK ? B M;Q`B FB ` - +ÁM #ªM i?•M ?
çQÊ+X

Zmª +¬m ç½ pQÆM H M ç M +?¶ + Q M?`i- # M;Q`B b„T i?`M? M?•M #€M? i?b ç°i
#|M; ç2M #„M`X h`QM; M?€v K„i i`QÊ+ F?B [mª +¬m b„i ç€M? tm®M;- i®B ç +?d
ç2M ç½ pQÊi [m ?ÆM i`K Kûi t¬M; ç M ;¬MX \*?d i?`v #|M; ç2M +?„M i`QÊ+ K†i
?B m +?mv M ;b ç½ tªv ` - ç M F?B ?¼ ç`M? i?¬M HçB i?b [mª +¬m b„i iQ HÈM ç½
i•K- K` #|M; ç2M ç| F?¬M; ? /WM; HçB- ççT p`Q pÁM; tQ+? M®B [mª +¬m M?ªv H
`9i +m°+ H`i®+ ç° M?Q i? M`Q- `ä`M; H` +| i? M?bM i?`v çQÊ+ +?B iB i- ;¬M M
i®+ ç° K„i i?Q`M; F?¬M; i? i?2Q F`TX E?QM; HQçB i®+ ç° M`v HçB +U+ F€ FBM?
i?Q`M; F?¬M; i?2Q F`T`i M?B m- +?d i`QM; b€i M - #|M; ç2M ç½ H¼i p`Q #m²M;
/`v p`v K`b m F?B #|M; ç2M H Q p`Q i`QM; KÈB #„i ç¬m pÐ i M- i®+ ç° ç| ç½ çç
iQÎM; iQÊM; M´BX

•+ K 6²2//v ç M; Îi`QM; t2 +,M #ªM F?¬M; F`T F m H M K°i iB M; ç½ #` ;B i+? i- #
F?¬M; /WM; HçB- iB T iK+ H Q iÈB ? B +?B +t2 FB X G9+ M`v +?B +t2 çB ç¬m
[m€M iQM? ç•K p T?Q # M;Q`B oQÆM; >B T- #`v ;B` ?¼ KÈB +?Êi #WM; idM?-
+?çv p T?Q #B i i?U- F?| F?,M HÈK H¼i p`Q i`QM; i`QÊ+ F?B #` +?B +t2 ç•K i
i?ŠM; p`Q iQ`M; #B i i?U- M?`i i?`B +ª F?mM; +ªM? KM K`i F?|B ç2MX

" M;QìB oQÆM; >B T /U HQM; p"Q #S+ iQìM; #B i i?U- çSM; i?Î ?²M; ?°+X h?"i
bBM?- i`QM; HÁM; K¶B M;QìB ç m +ªK i?'v pW K v K„M pW M;?B ?Q†+- #ÎB pb #!
i?m°+- M?QM; i?•M ?bM? HçB F?¬M; ? ;B®M; h`M? s€X h|K HçB- M;QìB ç| +?„+
ç°B- +?d H`i`QM; ç°B M;Q`B h`M? s€` - +ÁM B +| F?ª M,M; +”M +?B M HÊB ?çE

8jkX S?€ _²B GçB G”TXXX "çB _²B JÈB h?“M? UeV

" M;QìB ç M; i?Î /®+ i?b ? B iB M; M´ HÈM HçB p M; H M # M M;Q`B #B i i?U- t2I
ç½ #` ;BªB [mv i- i`QM; HÁM; # M;QìB ç m •K i?¬K FBM? M;ç+ pÈB i?U+ HU+ +C
ç2M ç| iW t T?|M; iÈB- /WM; HçB i`QÈ+ K†i # M;QìB- ç M H9+ M`v- ?¼ KÈB M?bM
H` h`B m M? E?¬M; +kM; ç½ #B M K'i H9+ i`QÈ+X

" M;QìB ç m bYM; b®i- oQÆM; >B T H”T iS+ +ªK i?€M,

@ L;QÆB i?“i HÊB ?çB- h`B m M? E?¬M;X G9+ i`QÈ+ içB *?O h?¬M F?¬M; ;B M
F?¬M; #B i M;QÆB ?| ` HçB HÊB ?çB ç M KS+ M`v- i®+ ç¼ /B ç°M; pW M½v i?“i
/ M? M;QìB +O i?Q+? F?€+? i? ;B XXX

hW i`QÈ+ iÈB M v- h`B m M? E?¬M; Hm¬M F?¬M; i?Q+? +QìB M|B- ?B M içB M;“
F?) KdK +QìB- +?d H`K†+ /M +QìB M?QM; ç®B K„i HçB H)Q M?Q bQÆM;- M?bM [
M;QìB FB F?¬M; F?ÄB F?)`MM; KbM?X L?QM; F?B M?bM F„ HçB i?b €M? K„i M

çQÊ+ # #®M i?™M? ç½ H" ? i+ÐX æ M i"MM;™v ?¬KM v- #° T?BK FBM? /` LB;?
M"v +Æ ?² ç½ ?Q"MiQ"Mi #|T M€i i•K HBM? +O ?„M- F?B M ?„M K°i H-M M[i`a
+Sm p½M i`QÊ+ FB X E i[mª H¢B ?Q"MiQ"MiQÆM; TªM- T?€`²B H¢B H" T- #¢B
h`QÆM; >^M; ?Q"MiQ"Mi çQÊ+ HQ¢B #Ä- pb i? ?„M KÊB M|B M?[M; H|B pW `²B-
H" H9+ ç h`QÆM; >^M; T?€i ?mv iQ"Mi #° i?U+ HU+ +O ?„MXXX E?¬M; - ?ŠM H" H
?mv iQ"Mi #° i?U+ HU+ +O KbM?5

h`QÆM; >^M; b m F?B ç°i T?€i•K K - ?„M H"TiS+ +ªK i?'v bmv M;?o`ä`™M; ?ÆM
i`QÊ+ FB +?Q iWM; M;?o iÊB M v ç m M?'i M?'i ?B M`ä i`QM; ç-m- ç†+ #B i H" M
i?®M; iBM? HBM? +O ?„MX

L; v iW F?B pW KÊB +QÌM; ?| ?mv i i?®M; iBM? HBM?- h`QÆM; >^M; ç½ +| +?9i
?mv i i?®M; M"vX *€B ;¼B H" S?QM; +?B iB M +MM; æB M +?B iB M- i?U+ +?'i
i?®M; iBM? HBM? ?Q"MiQ"Mi"Ti`mM; p"Q K°i FQ+?- bS+ #¢Q T?€i +O K°i çÁM M
i?€B >Ov /B i +O h`™M? s€- i?"i bU H" F„ M,M; M?'i FQ+? i'i b€i- M; QÆB F?¬M;
i? F?B i?m°+ iQM? ?mv i i?®M; +O ?„M +ÁM v m Êi- K°i T?€i S?QM; +?B iB M çO
i¢B +QÌM; ?| H M K°i +'T- #„M tQM; æB M +?B iB M +kM; v m Êi K°i H9+ H•mX

ôXXXob i? - M m M?Q +| i? ;B®M; M?Q h`™M? s€- [m€M +?9 M,M; HQÊM; p"Q i?•
i M- ç²M; i?|B ;BªK #Êi bS+ #¢Q T?€i i`QM; F?QªM? F?„+ +O M,M; HQÊM; XXX *
i`¢M; i?€B ;B®M; M?Q "¢Q i¢+ ?Q†+ >Ov /B i +O h`™M? s€XXXô

h`QÆM; >^M; b m F?B ?ûi H M ô+€ +?ûT pQÊi HQM; K¬M5ô ?„M H"TiS+ ;B"K K¢M
iÁ M?" HÈM Î ; -M ç|X >„M ?B m`ä`™M; ;B|T?9i M"v ç½ F?¬M; +ÁM çO ç ?„M #
iB M M[- M m Km®M b®M; b|i- p"v i?b ?„M +?d +| i? HB m K¢M; ;B½v ;BK - H9+ M
K°i bÊB i - F?¬M; TªB b®M; iS+ H" +? i5 h`QÆM; >^M; K†+ /M +ÁM +?Q +| +Æ ?
ç°M; p" H"K +?"K M,M; HQÊM; +O KbM? M?QM; ?B M i¢B ?„M ç½ K†+ F M?[M; +
+kM; +? i K" /¼+ +kM; +? i- F?¬M; #^M; HB m K°i p€M t2K t2K p"MF?Q i? M"QX

E?¬M; i? F?¬M; M|B- p"MF?Q h`QÆM; >^M; i?"i bU`i i®i- b m F?B ?„M KÎ+Æ M?
i•K i?¬M M;QM; iK- ?Q"Mi +ªM? tmM; [m M? TªM; T?'i M?Q BM p"Q i`QM; ç-m ?„M
#®M T?Q K" +ª M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? +kM; +| +ªK SM; `ä`™M; X h`QÆM; >^M;
;B|KÊB M?"M` KbM? F?¬M; #B i iW H9+ M"Q ç½ K¢M? ç M i? M"v- +?d H" i`QÊ-
/€M; ç"™M ¬M; M M KÊB F?B M +?Q i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B M"v m`M; T?QX G-M M"v M
p b) ?²B bBM? +¬ ;€B KbM? v m- b m ç| H" iQÆM; H B /kM; +ªK b®M; b|iXXX *?n
H" /kM; +ªK b®M; b|i5

h`QÆM; >^M; i`QM; F?B +?çv iÊB iÁ M?" T?Q t ç½ iW iW F?®M; +? çQÊ+ M,M
H" K°i Hm²M; M,M; HQÊM; F?´M; H² K M; i?2Q K°i iB H¢M? H)Q- iW i`QÊ+ ç M M
M;"T i`QM; i?•M i? h`QÆM; >^M; - +?d H" ?„M F?¬M; ? M?"M` X h`QM; i?|B F?„+
w +O ?„M i"Ti`mM; iÊB KS+ ç° +?Q iWM; +| - +Æ M?•M iÄ +kM; KÎ ç M KS+ i®B ç
F?B p"M ?"M? M,M; HQÊM; iBM? HBM?- h`QÆM; >†M; ç¢T H M iQÌM; M?"- iB T ç|
iQÌM; H M i`MX

h`bM? E?B m Î /QÈB T?® çSM; M?bM K" i`ÊM K„i ?€ K²K- ?„M b[M; b| M?bM h`QÆ
iQÌM; +?çv H M i` M- i®+ ç° F?¬M; ?ŠM H" +U+ M? M? M?QM; H¢B +| i? pQÊi [m
i? iQÌM; iQÊM; M´B M"v M?'i i?|B F?B M h`bM? E?B m M;•v M;®+ K'i K'v ;B•vX
HÈM K°i iB M; H Q tm®M; +?¶ aÎ >B M- h`bM? E?B m KÊB FBM? ?Q"Mi; i?'i bS+ - ;

@ J FB T- h`QÆM; >^M; - M; QÆB F?¬M; Km®M b®M; M[b Q\ J v [m v H¢B5

>„M +ÁM +?Q M|B ? i+•m- iW T?Q t K°i Hm²M; b|M; tmM; FQ+? ç½ "T iÊB- i`U
?„M ç9M; b€m #ªv KûiX G"TiS+ F?Q HQm iS i€M- ç~v h`bM? E?B m # v M; QÊ+ ` t
i?b h`QÆM; >^M; ç½ #„i ç-m ;B Q +?B M pÊB aÎ >B MX

h`QÆM; >^M; ;B Q ç'm pÊB aÎ >B M +kM; F?¬M; H"TiS+ #` ;B i +? i M?Q h`bM? E
i ? B M; Q|B p"v K" H¢B ç€M? M; M; i v- K†+ /M h`bM? E?B m +| i? M?"M i?'v i
F?¬M; i? FûQ /`BX

*kM; F?¬M; #B i h`QÆM; >^M; /MM; #B M T?€T; b- F?B? „M +?¢v F?¬M; M; Ì H¢B;
^M? ?QÎM; - ¢¢T H M p€+? iQÎM; tmM; [m M? F?¬M; M; WM; iB T +”M aÎ >B MX E?
i`, K Kûi- h`QÆM; >^M; ¢° M?B M ¢¢T K¢M? p”Q iQÎM; M?^v p¼i H M- H Q` M; Q
¢SM; ¢½ #` K°i pB M ¢¢M +QBH; mM #„M i`9M; - iBM? +^M? ;B®M; M?Q H9+ i`QÊ+ -
iÄ ` K°i i`¢M; i?€B F?| ?B m- iB T ¢| ?| i?”M? tmM; ¢°M; tmv M [m +^i`, K Kûi-
?Q”M iQ”M ¢´ M€iXXXX

8j9X S?€ _²B G¢B G”TXXX ”¢B _²B JÈB h?”M? U3V

h`QÆM; >^M; iW i` M + Q F?Q^M; #^v i€K Kûi`ÆB tm®M; - M; QÌB ¢ M; Î ;B[F?¬
M?Q i`ÁM M?Q i`, M; `^K- i v +¬K bÆM # KkB T?K K iB M Y9 i`QÊ+ F?B aÎ >B M; i
M[?„M T?^B bY /KM; ”¢Q HB i iB M # KkB i`M +¬M; X .M b m i?b mv HU+ +O ”¢
K¢M? - T?®B ?ÆT pÈB T?K K iB M Y9- bS+ K¢M? i?”K +?Q pQÊi [m€ +^K°i T?€i
M; „K :m bb- M m #„M i`9M; +Æ i? i?b +?Q /M aÎ >B M; B^M”v +| K¢M? ¢ M KS+ M

ôL?`i ¢`M? T?^B #„M i`9M; 5 >B M i¢B ?„M ¢ M; bY /KM; iQM MB K HU+ - M|B +€+?
bY /KM; :mMF i - p”v i?b ”¢Q HB i iB M # KkB b) +| +Æ °°B p +?¢K- ¢ mv HU+
¢B KXXX L?`i ¢`M? +| i? #„M i`9M; 5 L?`i ¢`M? +| i? 5ô

h`QÆM; >^M; ;BÌ T?9i M”v +, M #^M #`i +?`T #^M i?•M ¢ M; Î ;B[ F?¬M; i`mM; - iW
F?¬M; iB m K`i MY +€B K¢M; F?¬M; tQM; M?QM; i`i +^i•K i`Q i?¬M +O ?„M ¢½ i
i`QM; i v- ?ÆM M[M, M; HQÊM; ?mv i i?®M; iBM? HBM? pW KÈB bY /KM; ¢QÊ+
KkB i MX

ôL m M?Q i ?B M i¢B +| M, K i`, K ¢ÆM p` M, M; HQÊM; iBM? HBM? - p”v i?b #„M K°
i`, K- pbi? K¶B H-M i +?d +| i? #„M ¢QÊ+ K°i T?€iX h` M i?U+ i - #„M +? iKK+ i
i`, K ¢ÆM p` M, M; HQÊM; H” ¢O- +?Q M M iB i FB K +| i? #„M ¢QÊ+ M, K H-M- ?Q
i`, K +ÁM H¢B p”M ?”M? ? i p”Q +Æ i? - b m ¢| F?¬M; M; WM; iBK FB K ¢B K v m p”

h`QÆM; >^M; M„K +?ti # KkB i M- +Æ i? pšM /U p”Q HU+ ¢¢T pW M½v HÆ HYM
?„M +?d +^K i?`v K¼B i?S tmM; [m M? T?^M; T?`i M?Q #B M i?”M? T?BK [m v +?”
H¢B ;B[F?¬M; i`mM; - K” Î T?Q t aÎ >B M K°i H-M M[;BÆ b9M; #„M i?ÈBX *?d
H¢B KÆ ?² M?bM i?`v pB M ¢¢M M?Ä M?Q KkB FBK +O +QBH; mM- iW iW #„M p T
#®M M, K Kûi- iB T ¢| tmv M i?ŠM; ` b m- K” ;BÌ T?9i M”v aÎ >B M Î ¢^M; t +?d pW

ô*?QM? H” H9+ M”v5ô

h`QÆM; >^M; #¶M; ?ûi HÈM- # KkB i M ¢²M; i?ÌB #„M ` - KkB i M b m #„M p”Q ¢m
i M +m®B +MM; i®+ ¢° ¢½ ¢¢i iÈB KS+ K„i i?QÎM; F?¬M; i? i?2Q F`T- ;B®M; M?
h`QÆM; >^M; pW `ÌB F?ÄB /•v +mM; - KkB i M +m®B +MM; ¢½ #„M p”Q ;B[M; U+ a
?„M #„M p, M; ` t X

L?QM; T?€i i M M”v i?U+ +?”i +kM; F?¬M; #„M i`9M; +Æ i? aÎ >B M K” # v iÈB i`
KQÌB T?•M i?b /WM; H¢BX :B[KkB i M p” i?•M i? aÎ >B M M?`i i?ÌB iÄ ` €M? b
¢¢M H9+ i`QÊ+ - ?ÆM M[ +ÁM +”M; H9+ +”M; F`+? HB iX hW ;|+ M?bM +O h`QÆ
h`QÆM; >^M; ¢½ # Q i`MK K°i HÈT K”M; #^Q p F?€+ pÁM; pÁM; #^Q p MY i`QM;
HÈT K”M; M”v ¢½ M; ,M +^M +¬M; FQ+? +O ”¢Q HB i iB M # KkB- ¢| ?ŠM H” iQM M

L?QM; /M +| iQM MB K HU+ V@@/`Bp2 #^Q p - ”¢Q HB i iB M # KkB +O h`QÆM; ;
p b mX aS+ K¢M? +U+ HÈM M”v imv i ¢®B F?¬M; T?^B H” K°i i M +°M; K°i i M H¢
iQ€M i?b Qi M?`i +kM; T?^B H” Kk # H-M H M KÈB ¢9M; 5 æ•v H” mv HU+ +O ”¢
MB K HU+ #B M i?”M? K”M; #^Q p M; ,M +^M- KkB i M ¢| F?¬M; M; Ì ;B®M; M?Q Kk
HÈT K”M; X L?QM; +kM; +?d ¢ M M?Q p”v- b m F?B tmv M p”Q ¢QÊ+ K°i ? B T?•M-
T?€ M€i- ”¢Q HB i iB M # KkB ?Q”M iQ”M K`i i€+ /KM; X

h`QÆM; >^M; M?bM i?`v ``i`ä`”M; - pW `²B KkB i M ¢½ tmv M p”Q i`QM; HÈT K”M;
M|B +€+? F?€+- iQM MB K HU+ +O aÎ ?B M imv i ¢®B F?¬M; T?^B H” F?¬M; i? T
?Q”M iQ”M +| ¢QÊ+ i?U+ HU+ +O aÎ >B M i?”i bU- iQM MB K HU+ M”v +?ŠM; [m +

K" i?²BX >„M ç M; bmv M; ?o i?b +ª M; QÌB ç½ ç" T KçM? p"Q #S+ iQÌM; T?Q ç®B /E
;ç+? /"v M; ½ p"Q i`QM; - i` M iQÌM; ?B M` K°i H¶ ?´M; ?bM? M; QÌBX

h`bM? E?B m ç SM; Î T?Q t - ?„M +?d M?bM i?´v K°i iB M +O h`QÆM; >^M; #„M
h`QÆM; >^M; +kM; M; ½ p"Q i`QM; +, M M?´ i`QÊ+ K†iX æ M F?B i`QM; +, M M?´ p
h`bM? E?B m KÊB ç`M? i?–M HçB p°B p½ +?çv iÊB- pW +?çv pW ?QM; T?´M F m

@ h`QÆM; >^M; - i M F?®M M?´ M; QÆB ç9M; H" [m€ KçM?5 E?¬M; M; Ì K°i iB M ç½
;Bª M"v- ç| H" æB M +?B iB M K" M; QÆB M|B ?ª L"v- F?¬M; T?ªB M; QÆB i`U+ iB

h`bM? E?B m KÊB +?çv çQÊ+ ?ÆM KQÌB Kûi #¶M; i?´v iW T?Q aÎ >B M #` ç€M?
ç€M? iÊB- ?ÆM M[Hm²M; tmM; ç°M; M"v F?¬M; ? M?^K p"Q h`bM? E?B m K" T i
>^M; pW M; ½ p"Q i`QM; X •K K°i iB M; p M; /°B- Hm²M; b|M; tmM; ç°M; M"v i`QM;
+ª +, M M?´- iB T ç| +ÁM iB T iK+ #„M` t ?ÆM i`, K Kûi- içB +?¶ +?d +ÁM HçB K°i
+| H) +kM; ç½ i M tQÆM; M€i i?`iX

h`bM? E?B m M; ~M` K'i # #®M; B•v- iB T ç| ;"Q H M çB M +m²M; - /MM; i®+ ç°M?
pW ?ûi,

@ h`QÆM; >^M; 5 E?®M FB T- M; QÆB +? i`²B b Q\ *?Q +? i i?b F m H M K°i +•m

h`QM; iB M; ;"Q- h`bM? E?B m i?"i bU ç½ ;'T ç M T?€i çB MX L; "v i?QÌM; i`QM; i
M; QÌB +MM; F p B +?B M ç'm- i`QM; \*?O h?–M F?¬M; ;B M i?b M|B +?mv M i` M i
iQÆM; çQÆM; pÊB +?B M ?[m- K" ç| +kM; H" K°i i`QM; M?[M; [m M? K"i i?B i M?
M?bM i?´v h`QÆM; >^M; +| i? +?B M iY içB +?¶- ?„M H" T iS+ ;"Q H MX

aÎ >B M Î T?Q t +kM; F?¬M; +| i?ÌB ;B M T?€i` b|M; tmM; ç°M; i'M +¬M; H–M M
M ç®M; ç´ M€i HB M HB m KçM; ç"Q #ÊB- HB M iK+ [m, M; iWM; KªM? iQÌM; HÊ
ç®M; ;ç+? pKM +?Êi H°` K°i +•v i`QÌM; +mM; K"m #ç+- h`bM? E?B m H" T iS+ KV
+–K +mM; FûQ /UM; H MX E?¬M; M; Q" B /U çQ€M- h`QÆM; >^M; ç M; HB m KçM; #
HšM +mM; ç m çQÊ+ h`bM? E?B m FûQ H MX æ M F?B çQ çQÊ+ h`QÆM; >^M; `
E?B m KÊB T?€i ?B M ? B +?•M h`QÆM; >^M; ç½ #` +„i çSi- ç•v H" +?QM? H9+ ?„M
b|M; tmM; ç°M; i'M +¬M; M[H" ?„M i?"i bU F?¬M; +| F?ª M, M; i`€M? MûX

h`bM? E?B m F?¬M; M|B K°i +•m- H" T iS+ +äM; h`QÆM; >^M; +?çv` t - B K" #B
#QÊ+- h`QÆM; >^M; ç½ p°B p½ [m€i,

@ E?¬M; çQÊ+- +S +?çv F?¬M; i? M"v +?„+ +?„M F?¬M; i?Q€i çQÊ+- +?9M; i T?

@S?ªM FQ+? +€B`„K5 oW`²B K°i iB M +O M; QÆB KçM? M?Q p"v K" +kM; F?¬M
MB K HU+ +O ?„M- HçB çB HB m KçM; F?¬M; T?ªB +€B KçM; ;B" +O i +kM; T?ª
H€i M[i b) /MM; FBK +?•K ;B9T M; QÆB +–K K€mXXX

h`bM? E?B m +kM; K†+ F h`QÆM; >^M; - pW +?çv pW ?ûiX

h`QÆM; >^M; HçB +U+ F€ M; ?B K i9+ M|B,

@ hBM i çB- ç° +?QM? t€+ +O ?„M ç½ +´M; H9+ +´M; + Q- +?9M; i F?¬M; i? i`€
FQ+? i?S # M[ç•mXXX aQ pÊB +? i m'i S+ M?Q i? - F?¬M; #^M; HB m KçM; K°i
+| i? F?B M iQM MB K HU+ +O ?„M tm'i ?B M K°i F?2 ?Î- p"v F„M, M; KçM? ?ÆM
HB i iB M #®M KkB i?b b Q\

E„ tªQ #„M "çQ HB i iB M +?QM? H" F?B M KkB i M #„M` H–M HQÊi p +?çK T?
F?B M +?Q mv HU+ +O KkB i M çB ç–m i, M; H M ;'T #°BX L?QM; M; QÌB #bM? i?
? B KkB ç½ H" +U+ F€ F?| F?„M- F?¬M; +| M; ?` HU+ +MM; i?B M T?9 +U+ + Q i?b
+ª +€+ i?´M? pB M iB m ç°B Hm•M ?²B- +QÌM; ?| i® +?´i i?•M i? - /M H" bS+ KçM
ç° T?ªM tç i?–M FBM? ? v M?½M HU+ - bS+ i v- F„ tªQ +€+ HQçB ç m KçM? ?ÆM M
+kM; F?¬M; K'v M; QÌB +| i? bY /KM; çQÊ+ "çQ HB i iB MX hmv iQM? +€+? h`QÆM
?„M HçB H" M; QÆB +| M; ?` HU+ +U+ HÈM- #bM? i?QÌM; içB *?O h?–M F?¬M; ;B M
tªQ #çQ HB i iB M M"v- K" K¶B H–M i" T Hmv M b m ç m T?ªB M?i *?O h?–M +?[i`

H-M +| KQÌB- K°i i` ,K- K°i M ;?bM +?B + i`U+ i? ,M ; iÈB i`M +¬M ; ?¼ i?b b Q ç•v\ +?„+ `²BX

h`B m M? E?¬M ; ç M ; ç`M? M|B ; b ç| i?b #¶M ; M ; ç+ M?B M çQ K„i M?bM ` t - i? M ; QÌB h æ^M ; L?`i +kM ; M?bM p T?Q ç|X h` M K°i F?Q^M ; ç`i i`®M ; - h`bM? E? >^M ; i?Î ?²M ; ?°+ +?çv p T?Q ?¼- pW +?çv ?„M pW ; `Q H M ,

@ M? E?¬M ; Km°B Km°BX > ? ? - i i`¬M ; i?`v M? E?¬M ; Km°B Km°B +O i `²B L ; ?2 ?„M ?¬ iQ ; ¼B M?Ä- h`B m M? E?¬M ; HçB F?¬M ; iS+ ; B”M #WM ; #WM ; M?Q M ; QÊ+ HçB +”M ; i`Î M M ¬M ?Á - +?d +| ç¬B K„i HçM? H)Q M?Q #,M ; X F?B ? B M ; i?•M ?bM? M”M ; +?Êi H|2 H M- tm`i ?B M T?Q b m HQM ; ?¼X

h`bM? E?B m p` h`QÆM ; >^M ; +kM ; bYM ; b®i- pšM H` h`QÆM ; >^M ; T?^M SM ; M? h`B m M? E?¬M ; pW tm`i ?B M T?Q b m HQM ; ?¼- ?„M ç½ H”T iS+ [m v T?„i HçB K”m #ç+ i`QM ; i v +kM ; ?QÈM ; b M ; T?Q M”M ; X h`B m M? E?¬M ; çQ i v +?†M + M|B ,

@ E?¬M ; b B- H` h`QÆM ; >^M ; p` h`bM? E?B mX sBM H¶B M?û- ç FB K i` t2K +€+ #B M i?“M? ? v F?¬M ; M M i KÈB ` i v i? ,K /Á K°i +?9iX

@ h?Y K°i +?9i +kM ; +| H`K b Q ç•mXXX L?QM ; +| p`M ç H`X

h`bM? E?B m +QÌB ? ? M?bM h`B m M? E?¬M ; M|B ,

@ E?¬M ; ?B m içB b Q- i iU /QM ; HçB i?`v +”M ; H9+ +”M ; i?Q+? M? E?¬M ; Km° i•K HBM? +O M? E?¬M ; Km°B Km°B H` i?B m K`i K} HU+ M[ iQM? b Q\ h? M M b HBM? H”T iS+ +| bS+ [mv M `k M[iQM? +U+ KçM? \

h`B m M? E?¬M ; +QÌB ?b ?b M?€v K„i K°i +€B pÈB h`bM? E?B m- i M / t²K M`v h b m ?„M ç½ # v i?ŠM ; ` t ?ÆM KQÌB Kûi- +ÁM h`QÆM ; >^M ; i?b #bM? v M p¬ bU H`vX s2K ` M”M ; ç½ çÐ h`QÆM ; >^M ; H M i`QÊ+ `²B KÈB ` i v pÈB i`bM? E?B m- #„M çB ?ÆM KQÌB Kûi M?QM ; M?bM #° /çM ; ?„M M? M? M? M çSM ; /”v tQ tQ K¬M M?S+ +?S F?¬M ; #` i?QÆM ; - h`B m M? E?¬M ; ` i v ; B€Q ?m`M h`bM? E?B m M? (

@ XXXL|B M?Q p”v- bS+ +?B M ç`m +O aÎ >B M ç½ ççi iÈB KS+ FBM? F?OM ; ç M h`B m M? E?¬M ; KdK +QÌB ?ÄB ? B M ; QÌBX

h`bM? E?B m H9+ M`v ç M ; i”T i`mM ; iQ”M #° iBM? i?¬M- +?•K FBK p”Q +€+ ?mv i +ÁM h`QÆM ; >^M ; i?b +„M ` ,M ; +?`m çUM ; +^K ; B€+ i /çB F?| +?`m- ?„M +QÌB F?

@ *?„+ pšM +?Q T?^B H` i?U+ HU+ +O aÎ >B M i?“i bU- #ÎB pbi +| +^K ; B€+ bS M ; WM ; ;B i ,M ; X >ÆM M[ :mMF i K” ?„M bÎ i`QÌM ; M?`i +kM ; pšM +?Q i? T?®E HU+- M m F?¬M ; ? B M ; QÌB #¼M i +? i H` +€B +?„+ `²BX

@ o”v b Q\

h`B m M? E?¬M ; i`ÁM K„i- ç°i M?B M HçB +QÌB M|B ,

@ hçK i?ÌB +?Q M|B ç M “çQ HB i iB M #®M KkB- M ; QÆB +| i? #B m /B M “çQ HE F?¬M ; \ h Km®M t2K i?Y mv HU+ +O M|B M?Q i? M”Q\

h`QÆM ; >^M ; #`i ç„+ /o M?bM #”M i v Kbm?- M ,K M ; |M i v ç m ç½ bQM ; T?²M ; çÄ i +QÐM ; bY /KM ; “çQ HB i iB M #®M KkB- pB + M`v F?B M +`m içQ # M i`QM ; M ,K M +ÁM Î i`QM ; *?O h?¬M F?¬M ; ;B M- b m K¶B H-M bY /KM ; “çQ HB i iB M #®M KkE #° M ; |M i v K°i H-M KÈB +| i? bY /KM ; iB T H-M M[X J†+ /M h`B m M? E?¬M ; +? “çQ HB i iB M # KkB M?QM ; pÈB ibM? ?bM? +O ?„M ?B M içB- +| H) ç M +^ “çQ H #„M ` çQÊ+X

*kM ; F?¬M ; M ; |H` h`bM? E?B m #¶M ; `9i` ? B KkB FBK ç•K p”Q ?mv i ççQ i` M tQ v FBK pW M|B ,

@ h?^M; M;®+- iW +?®B K„ M[H¨ +?mv M `i F?¬M; H`+? bU M?ûX >ÆM M[ç•v H
M? M +U M?kXXX

h`B m M? E?¬M; +QÌB ?b ?b ;ä ç-m ?„M K°i +€B M?QM; H¢B H`K h`bM? E?B m pr
ç`M? M„K H'v i?b #`M i v M?Ä M?„M +O h`B m M? E?¬M; i?b ;B•v iB T i?2Q ç½
+QM ;B€M ç€M? K½B F?¬M; +? i iW t #Á p X

h`QÆM; >^M; +kM; K†+ F i`Á ? +O h`bM? E?B m- v M H†M; p`M +?mv M M,M; H
F?¬ FB i i`QM; +Æ i? X *€M? i v ?„M çQÊ+ FBK +?•K +MM; M,M; HQÊM; ç²M; i?Ì
b m ?ÆM KQÌB ;B•v ç½ iW iW ? i bQM; T?M- K†+ /M pšM +?Q i? ?Q`M iQ`M H`M?
+mM; i M i`QM; i?ÌB ;B M M; „M ?Q`M iQ`M F?¬M; i?`M? p`M ç X .Q ç|- h`QÆM; >^
iB M Y9- M?„K p T?Q K°i ;®+ +•v HÈM Î +€+? ç| ?ÆM K°i M;?bM KûiX

J'v iB M; #KT #KT b„+ ;¼M p M; H M- # KkB i M p +?¢K T?€i M´ ;B[F?¬M; i`mM
M? M? ç M KS+ i?`K +?Q +ª h`B m M? E?¬M; +kM; F?¬M; i? i?'v `ä ?bM? /¢M; X
+kM; iW KdK +QÌB i`Î M M i?Q€M; M;?B K i9+- /Q K°i iB M M`v p`v K` H¢B +| i? #„
FQM? ?ÆM K°i Kûi- mv i? +ÁM iB T iK+ H M` ?ÆM K'v M;?bM Kûi- mv HU+ M`v i

@ "¢Q HB i iB M # KkB M`v +kM; F?¬M; i? T?€ pÐ i-M; #ªQ p +O iQM MB K HU-

h`B m M? E?¬M; i?Î /`B ?ÄBX

h`QÆM; >^M; F?) ;"i ç-m ç€T,

@ L;mv M Hw +O "¢Q HB i iB M H`ç KkB i M b m F?B #„M` H-M HQÊi p +?¢K
i'i +ª M;QM; iK H¢B K°i çB K- p mv HU+ i?b i?2Q b® HQÊM; KkB i M ;B i,M; K`M
:mMF i +O aÎ >B M +| i? H`F?„+ iBM? /mv M?'i +O F„M,M; #„M M`v- #ÎB pb :m
/MM; K„i i?QÌM; ç t€+ ç`M? T?QÆM; ?QÈM; KkB i M #„M iÈB K`H'v ?„M H`K i`mM
?QÈM; +| i? i`M +¬M; ç M ?„MX h M # v +ÁM +?Q F`T p +?¢K p`Q M? m ç½ #` ?„
i +?d +| i? M?•M H9+ ?„M F?¬M; i? bY /KM; :mMi F KÈB #„M` "¢Q HB i iB M #
+ÁM +?Q +? i i?b ?ŠM H`iQM MB K HU+ +MM; :mMF i ç m +| i? bY /KM; - ?„M iÈ
/KM; "¢Q HB i iB M #®M KkBXXX *| H) +kM; F?¬M; #„M çQÊ+ ?„M M[X

h`QÆM; >^M; +MM; h`bM? E?B m b m F?B +?SM; FB M i?U+ HU+ F?OM; #®+O a
ç M +?mv M ç h`B m M? E?¬M; çB ;B Q +?B M pÈB ?„M M[ X hmv `^M; h`B m M
i?U+ HU+ F?€ K¢M? i`QM; h`mM; +?•m ç°B M?QM; pÈB i?U+ HU+ +O h`B m M? E
aÎ >B M H9+ M`v +,M #ªM F?¬M; ? +| T?¬M i?„M; X aÎ >B M ;BÌ T?9i M`v F?¬M; 2 M
+T i?'T M`Q- M; Q`B h`M? s€` - ?„M +QB M?Q H`F K¢M? M?'i i`QM; h`mM; *?•n

h`B m M? E?¬M; +kM; F?¬M; M|B ;b i? K- +?d KdK +QÌB ;"i ç-m `²B v M H†M; M
i?b HB M iK+ #`M #¢+- i bK +€+? H`K i? M`Q ç€M? #¢B i M aÎ >B M ;Bª FB X

óaS+ K¢M? +`M; HÈM i?b ?¢M +? +kM; +`M; HÈMX L m H`aÎ >B M i?"i bU i`QM; i?
ç®B F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O i X *?d +¬M +?Ì M,K T?9i iQM MB K HU+ +O ?„MF
i`QM; M?€v K„i- M?QM; aÎ >B M ;Bª i`QM; i? ;BÈB M`v- M m F?¬M; +| ?¢M +? i?
p¬ ç`+? b Q\ô

8jdX S?€ _²B G¢B G"TXXX "¢B _²B JÈB h?`M? URRV

:BÌ T?9i M`v h`M? s€ pšM ç M; ;B Q +?B M pÈB S?K+ *? h? - #„i ç-m iW H9+ ?„M
ç½ çQÊ+ ?ÆM ? B T?9i- M m M?Q H`M; `v i?QÌM; bY /KM; i`¢M; i?€B >Ov /B i M
b Q +ÁM +| i? b®M; çQÊ+ M[\ *?Q /M H`ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ- i®B Qr
+U+ ?¢M M?QM; ?B M i¢B ?„M +kM; ç½ ç M KS+ ç M +¢M ? i /¬m- F?¬M; +?d +Æ i
HQÊM; p KTB`2 +MM; M°B HU+ i`QM; +Æ i? +kM; iB m ? Q b¢+? b)- +| i? M|B ;B
+ªM?X

L?QM; M;QÊ+ H¢B pÈB ?„M- S?K+ *? h? pšM +| p +Y i`¼M; M?QÊ+ F?BM? +MM
pÈB i®+ ç° +U+ M? M? +O i`¢M; i?€B >Ov /B i- S?K+ *? h? +?®M; +U +| p KB
+?d +¬M h`M? s€ ;B i,M; +?9i FbM? HU+ H`+| i? ç°i T?€ T?ÁM; M;U +O ?„M M?

s€ i,M; i®+ ç°- i,M; bS+ K¢M? ç M KS+ M"Q çB M[i?b çÁM i'M +¬M; iB T i?2Q S
M; ,M +ªMX hbM? ?bM? M?Q p"v FûQ /"B ?ÆM ? B T?9i- i`QM; i?ÌB ;B M M"v h`M
K°i +?9i i?QÆM; i`M M"Q +?Q S?K+ *? h? X L; Q" B bS+ K¢M? p" i®+ ç° - F?ª M
+O S?K+ *? h? i?"i bU ç½ ç M KS+ tm'i i?¬M M?"T ?! - Hm²M; HY ç2M ç! ;B®M
M; ,M +ªM ;¬M M?Q iQ" M #° +¬M; FQ+? +O h`M? s€X >„+ pB K`ä`M; H` M; ¼MH
F?B S?K+ *? h? p" M >„+ pB K M; ,M +ªM çÁM i'M +¬M; - M! H¢B T?ªM; T?`i M?Q i
M; QÌB H" T iS+ +! K°i F?®B i?`i #` i?B m i?"M? i? M ç2MX .Q p"v- b m K°i i`M ;B C
M?Q F?¬M; #` i?QÆM; K°i +¼M; i!+ +ÁM h`M? s€ i?b iQ" M i?•M i?QÆM; iQ+? ç-
i?€B >Ov /B i+O ?„M ç½ ç¢i iÈB ;BÈB ?¢M- +S iB T iK+ ?„M b) F?¬M; +ÁM i?U+ i
M[X

*! çB m h`M? s€ pšM iB T iK+ çB M +m²M; +¬M; FQ+? S?K+ *? h? - b m F?B +QÌM
iÄ i¬M; i?S iQ i`mM; +'T- i'i +ª w i?S+ ?„M ç½ iB M p"Q +ªM? ;BÈB ç¢B iU i¢B- i
i?QÌM; i`M- i?"K +?Q i M pÐ- w i?S+ +kM; F?¬M; ? +! +?9i T?ªM SM; X æ•v H` i•
F?¬M; +! S?K+ *? h? i²M i¢B- ?„M +kM; b) F?¬M; M; WM; bY /KM; i`¢M; i?€B >Ov
?Q" M iQ" M ?Q ?ÄM; KÈB i?¬BX æ•v +?QM? H` bU FBM? F?OM; +O i•K K - +?d +¬
M"v i?b F i+K+ /mv M?`i +O h`M? s€ +?d +! i? H` +? i5

ó*! H)XXX æ•v ç½ H` çB K +m®B `²B XXXô

h`QM; +ªM? ;BÈB ç¢B iU i¢B h`M? s€ +?Êi F?) i?Î /"B- +?d H` ?„M pšM ç M; +?bK
i?•M H¢+ H®B- K†+ +?Q i?•M i? #„i ç-m iW iW i M pÐXXX

h`B m M? E?¬M; M;²B /QÈB ç`i #¶M; çSM; /"v- KdK +QÌB M!B pÈB M?[M; M; QÌB +
@ *?¢v çB- +! i? +?¢v çQÊ+ # Q t i?b +?¢v #`v M?B mXXX æQÆM; M?B M- `i +!
*?d +¬M h`M? s€ ?Q" M iQ" M `ÆB p"Q i? ;BÈB i`QM; KÆ imv i+ªM?- +?9M; i +! -
çQÊ+ pB + ;bXXX

L, K M; QÌB +ÁM H¢B ç m M; ¢+ M?B M M?bM M" M; - h`QÆM; >^M; T?ªM SM; M? M
+m®B +QM çQÌM; X Zmª M?B M Î ç! +! #!M; K°i M; QÌB ç M; H„+ H„+ HQ HQ i`QÊi iÈ
pb M; QÌB ç! F?¬M; ? çSM; i?ŠM; i` M K†i ç`i K` HÆ HYM; i` M + Q F?QªM; MY Kû
+`M; iÈB ;¬M- h`QÆM; >^M; +m®B +MM; +kM; M?bM i?`v `ä ?bM? /¢M; ?„M- +?QM
K°i KkBi M- b„+ K†i H9+ M"v ç M; i`„M; # +?¬ ?„M ç M; bY /KM; iQM MB K HU+ HA

@ XXXXXL?bM +! p i?QÆM; i? +O ?„M `i M†M; - M; Q" B +?¶ M; U+ #` #„M i?OM; `M
M m F?¬M; ?„M F?¬M; i? p¬ /mv M p¬ +È iB m ? Q iQM MB K HU+ M?Q p"v- ç•v +
iQM MB K HU+ ç /B ç°M; X

h`QÆM; >^M; pW M?bM pW M!BX

L?[M; M; QÌB +ÁM H¢B F?¬M; +! i?` HU+ i®i M?Q h`QÆM; >^M; - K†+ /M /Q i® +?`
i?`v #!M; /€M; aÎ >B M Î T?Q t M?QM; F?¬M; i?`v çQÊ+ `ä`M; iB M? ?bM? M?Q p
h`QÆM; >^M; ` +kM; +?d h`B m M? E?¬M; H` +! i?` HU+ t M?Q p"v- M" M; F?);
>^M; M!B `i +?QM? t€+ - aÎ >B M ç9M; H` #` i?QÆM; `i M†M; - ?„M H9+ M"v ç M; +
T?ªB H²M; M; U+ pšM ?ÆB ?ÆB M?`T M?¬ i?b ?Q" M iQ" M ;B®M; M?Q K°i M; QÌB +?

óL m M?Q K¼B +?mv M Î ç-v ç m H`v ?B m #B i+O h`M? s€ H`K iB m +?m`M i?b
F?¬M; +! +ªK ;B€+ p` ç m çÈM XXX M!B +€+? F?€+ ?„M /M #` i?QÆM; ;¬M +? i+kM
L m ç9M; H` M?Q p"v i?b iQM MB K HU+ +kM; F?¬M; +! ?¢M +? bY /KM; - +?9M;
T?€T i`b ?Q½M i?ÌB ;B M ç ;B i?„M XXXô

h`B m M? E?¬M; i?Î ` K°i ?ÆB- M?bM M?[M; M; QÌB tmM; [m M?- +QÌB M!B,

@ *?9M; i +S +?¢v i?¬B- /M b Q i®+ ç° /B ç°M; +O ?„M +kM; F?¬M; M? M?- M m
iQ" M +! i? +?¢v çQÊ+XXX

L?QM; M" M; pW KÈB /Si HÌB #¶M; pKi M; ~M; ç-m M?bM H M i`ÌB- iB T ç! MK +QÌ
i`QM; +ªK [m M +O M" M; - Î +€+? ç! `i t ç M; +! #®M +?B +i`U+ i?, M; pk i` M; #

M|B- +?„+ +?„M H“ €+ K 6`2//v pšM ç M; F?¬M; M;WM; KçM? H M HçB iB TiK+ i“
H9+ M“v aÎ >B M ;Bª +kM; ç M; iW t # v iÊB- ?¼ ç½ #` p•v HçB i`QM; #B i i?UX

J'v M;Q|B +ÁM HçB +kM; ç m +ªK i?'v çB K #'i i?Q|ÌM; - i®B ç +?d +?“K ?ÆM h`B
`²B +MM; M;~M; ç-m M?bM ` t - [mª M?B M i`QM; i?'v K'v i`U+ i?,M; pk i` M; tm'
i?UX J†+ /M +ÁM +€+? F?€ t M?QM; #®M T?Q [m M? #B i i?U M;Q`B çQ|ÌM; çB i?
M?Q ?¼ `|B F?ÄB #B i i?U i?b M?[M; +?B + i`U+ i?,M; ç| +?d + -M bY /KM; b9M; K
b) +?d +ÁM MQË+ +?| +? i- i`W T?B H“ h`B m M? E?¬M; +| #B M T?€T; BªB [mv i
;B M M; „MX

@ E?¬M; + -M T?ªB M; ?o M[- +?Q /M i +| i? MûK FB KiB m /B i K°i +?B + i`U+
T?ªB H`K i? M`Q\ L m #¼M +?9M; ç²M; i?|B #„M i M HY i bK çQ|ÌM; i?b b Q\ h`QÆ
i`U+ i?,M; i`QM; i?|B ;B M +U+ M; „M F?¬M; \

h`B m M? E?¬M; M?bM i?'v €M? K„i +O # M;Q|B h æ`M; L?'i ç M; ?QÈM; p`Q K
M|BX

h`QÆM; >^M; +Q|B F?´ M•M; +€M? i v H M M|B,

@ E?¬M; çQË+ - i®B ç +?d +| i? bY /KM; "çQ HB i iB M ? B KkB- ?ÆM M[i®B ç
? B T?€i- p' M ç ç° +?QM? t€+ +kM; F?¬M; i? ?Q`M iQ`M + K çQ MXXX h v i +ÁM
F€ `²B- +,M #ªM çWM; M; ?o ç M +?mv M /MM; ç¬B i v M“v #„M i MX

L?'i i?|B b„+ K†i K¼B M;Q|B ç m T?€i F?´ - ;B®M; M?Q h`B m M? E?¬M; ç½ M|B
ç9M; H“ i?Q+? ?ÊT ç h`QÆM; >^M; ` i v ?ÆM- +?d H“ i M i? M? MB M +| iB M F„i'
+ÁM bS+ +?B M ç'm M[- ç†+ #B i i`QM; i bM? +ªM? ; -M M?Q imv i p¼M; i`QË+ K
i? -K T?€i HçM? - `i +| i? ç•v b) H“ +?¶ ?¼ tQM; ç|BX

h`B m M? E?¬M; F?) `mM i v- i`QM; HÁM; +?Êi Mav bBM? w M; ?o K°i KbM? #Ä çB
M`M; K` M|B- Km®M `|B çB +,M #ªM F?¬M; B +| i? M; ,M +ªM çQË+ - i`W T?B €+ K
i? bY /KM; pk F?Q ?ç i M?•M- M m F?¬M; M`M; b) M iQ`M içB i? ;BÊB M“vXXX *
ç²M; ç°B # M +çM? +?„+ +?„M b) T?ªB +? i- ?ÆM M[F?B i`QM; HÁM; M`M; pW tr
h`B m M? E?¬M; F?¬M; M; | #„i ç-m +| /'m ?B m i?S+ idM?XXX

@ h?“i ç9M; H` T?B M iQ€BXXX

h`B m M? E?¬M; KdK +Q|B H`K #~K- iB Ti?2Q K¼B M;Q|B +?d i?'v M`M; M?Q ?|
p T?Q aÎ >B M- i®+ ç° i?“K +?Q +| i? bQ b€M? pÈB i`çM; i?€B h?B K HBM?X *?d
/mv i`b çQË+ i®+ ç° ç| K` bS+ T?ªM SM; +kM; `ä`M; H“ +| i? +?`m çUM; çQË+ p`I
? +| +?9i T?ªM SM; ç°i M; ° F?B bY /KM; i`çM; i?€B h?B K HBM? M?Q i`QË+X h?2
+`M; iÊB; -M aÎ >B M- i®+ ç° +O M`M; +kM; +`M; H9+ +`M; M? M?- M?QM; F?B M
p®M #|M; ?bM? M`M; +Æ ?² K„i i?Q|ÌM; F?| i?'v M?QM; ;B| T?9i M“v ç°i M?B M Hç
i,M; + Q- i?•MªM? ?B M `ä- ç•v `ä`M; H“ +?mv M ?Q`M iQ`M K•m i?mšM- +kM; F
H`K i? M`Q H`K çQË+ +?mv M M“vX

E?B h`B m M? E?¬M; +ÁM +€+? aÎ >B M K'v i`,K Kûi- K°i +€M? i v +O ?„M +?Êi ;
;B[?„M p` h`B m M? E?¬M; tm'i ?B M K°i [m -M; b€M; K M; i`çM; i?€B F?| ?B m
i`QM; +?®+ H€i M?QM; h`B m M? E?¬M; ç½ ç°i T?€ F?QªM; +€+? ?ÆM M,K i`,K
#„M i?šM; p`Q h`B m M? E?¬M; - Mm®i +?YM; ?bM? #|M; M`M; p`Q i`QM; - `²B M|
+ª #B i i?U Î T?Q t +kM; #` i`Q #KB +?2 H'TX æ M F?B #KB #†K /-M /-M ?ç tm®
MÆB #`Hm²M; b€M; F€ Hç HQËi [m - K†i ç'i ç½ #` +`v i?“M? K°i `½M? b•m- ç° /`B
KQ|B Kûi- `½M? b•m ç| i?“i bU çO FBM? M;Q|B- K` ç| +?d H` bS+ KçM? aÎ >B M F?
HU+ +O ?„M bÊ `M; ç½ pQËi [m +ª h`M? s€ `²B- ç•v H` bmv M; ?o i`U+ iB T M?
M“vX

*kM; F?¬M; #B i K°i çÁM mv HU+ FBM? F?OM; M“v +| ç€M? i`9M; h`B m M? E?¬
/MM; i®+ ç° i? M`Q ç i`€M? Mû- +?d i?'v ?B M içB M`M; ç M; çB M +m²M; bY /K
HBM? #„M p T?Q aÎ >B MX hmv p“v b|M; tmM; ç°M; +?d "TiÊB +€+? M;Q|B aÎ >B

#B M K'i F?¬M; i?'v i,K iQ+?- b|M; tmM; ç°M; çO ç #„M`ÆB i M HY ibK çQÌM; H
HçB F?¬M; +| +€+? M`Q iÈB ;¬M i?•M i? aÎ >B M- +| i? i?'v çQÊ+ KS+ ç° p[M; +?
óXXxE?¬M; çQÊ+ `ÁB- M m +`M +?B M €K b€i- iQ`M i?•M ?„M iW i` M tm®M; /QÊ
bÆ ?Î- pW `²B ç½ ç•K ?ÆM i`,K FB K- i?"i bU F?¬M; +| K°i F) ?Î M`QXXX a|M; +
F?¬M; +| i€+ /KM;- M m M?Q H` +?B m ç| i?b mv HU+ ?ŠM H` +| i? ççi iÈB KS+ "
i?•M i? ?B M içB +| i? +?`m çUM; çQÊ+ F?¬M; \ô

8j3X S?€ _²B GçB G"TXXX "çB _²B JÈB h?"M? URkV

óE?¬M; M;WM; iB T +`M aÎ >B M i`QM; ?B M i?U+XXXX *?ŠM; H) H` +ª w i?S+ +k
h`B m M? E?¬M; +ÁM +?Q F`T bmv M; ?o F„- K°i Hm²M; bS+ KçM? +U+ HÈM ç½ ç`
F?'M; H² iW i` M M;QÌB aÎ >B M i`M iÈB +m²M +m°M F?¬M; /Si- K` Hm²M; bS+ Kç
F?¬M; M; \ +| i? iW iW tû `€+? +Æ i? h`B m M? E?¬M; X *kM; K†+ F h`B m M?
M`Q- #` Hm²M; bS+ KçM? ç| i`U+ iB T ç€M? i`9M;- M`M; ;B®M; M?Q K°i +QM i?mv
i`¬B çB F?¬M; +| F?ª M,M; +?®M; i`ª- iQM? KçM; +?d +ÁM i`QM; bÈK i®BX >ÆM
MB K HU+ HÈM +?Q iWM; +| M`v +ÁM i`M p T?Q #B i i?U Î ç`M; t - h`B m M? E
i?'v p K†i FBM? ?Q`M; +O M,K M;QÌB +ÁM HçBX

ó*?d ç M ç•v i?¬BXXX h'i +ª ç m F i i?9+ b Q\ô

h'i +ª ç m F i i?9+ b Q\

•M? K„i w2`Q M?bM i`WM; i`WM; ` M;Q`B +Y b´- Î ç| +| i?B i? ? B M;QÌB i?•M +

h'i +ª ç m F i i?9+ b Q\ E?¬M; #B i iW H9+ M`Q- i`QM; HÁM; w2`Q i?QÌM; iU ?ÄB
i?9+ b Q\

E?¬M; +¬M #B i H` [m€ i`bM? +?çv i`®M b m i?ªK F`+? ;B çbM?- F?¬M; +¬M #B
F?' b m ç| - ? v H` [m€ i`bM? ;B i M;QÌB b m F?B i`Î i?"M? b€i i?O- ``i M?B m H¬M
+ª ç m F i i?9+ b Q\

J¼B M;QÌB ç m M|B ?„M i`ÌB bBM? H` ç H`K b€i i?OX GçM? HMM;- idM? i€Q- +°M
K` ?„M i? ?B M- i'i +ª M?[M; ç†+ iQM? K°i b€i i?O +¬M- ?„M ç m +| X E?¬M; +?d M
bBM? K M? +`M; F?B M M?[M; M;QÌB [m2M #B i ?„M ç m +| K°i M?"M ç`M?- ç•v H`
bÊ ?½B #'i F€ çB m ;b- #'i F€ B +kM; +| i? ;B iXXX

L?QM; +| i?U+ H` F?¬M; bÊ ?½B #'i F€ çB m ;b F?¬M; \ \*| i?U+ H` #'i F€ B +kM; +

h`QM; i•K w2`Q iU #B i +•m i`ª HÌB- imv ?„M K°i HÁM; Km®M i`ª i?M M;QÌB ç`M #`
ç +O ?„MXXX L?QM; ?„M i?"i bU +| i? tm®M; i v ;B i #` b Q\ >„M i?"i bU F?¬M;
?½B ç®B K†i pÈB M;QÌB T?K M[ç½ T?ªM #°B ?„M p` +? K` pŠM HûM H9i b®M; i`°
+ÁM ?B M i?•M +?Q F ç`+?- ?„M i?"i bU bÊ T?ªB M?bM i?'v #` i X

L?QM; F?B ?„M #B i M;QÌB ç| F?¬M; +ÁM i` M +äB çÌB M`v M[- b Q i`QM; HÁM;
F?| +?`m M?Q p`v\ *ÁM +ª +`m 2K i` B ,M K†+ M?Q +QM; €B ç| M[XXX

h'i +ª +kM; M M F i i?9+- b m F?B w2`Q +?'K /Si K¼B +?mv M- ?„M /Si F?Q€i HU
HÁM; ç½ ?Q`M iQ`M K'i /K+ p¼M; b®M; b|iX E?¬M; M; \ `M; p`v K` HçB iW i? ;B
Hm•M ?²B M`v- Î ç•v ?„M ;†T çQÊ+ h`M? s€ #'i +?'T i'i +ª +kM; T?ªB b®M; b|i- ;
bB m T?"K- h`QÆM; >^M; M?m M?QÊ+ M?QM; HçB KçM? K)- h`B m M? E?¬M; im
M;QÌB ç m +| +•m +?mv M +O `B M; KbM?- K¶B M;QÌB ç m K M; K°i M¶B #B i?QA

:mMF i +O aÎ>B M T?®B ?ÊT pÈB bS+ K¢M? +O +QBH;mM- +?Q /M F?¬M; bY /K
p'M ç ;b- mv HU+ +O M! [m€ çO ç iB m /B i M?[M; M;QÌB #bM? i?QÌM; çSM; tmM
+—M #B i H" çSM; Î+?¶ M"Q- +?Q H" M'T Î b m t2 +kM; F?¬M; i? i?Q€i M' B- ç¢M
H"TiS+ ;B i +? i ?¼X a m K'v +?K+ ;B•v- aÎ>B M ç½ #„M +? i ?ÆM i` ,K M;QÌB i`
H9+ M"v- b® Qi M;QÌB +ÁM b®M; KÈB ?ûi H M FBM? ?½B +?¢v i`®M- M?QM; +?Q
J„i i?'v M;QÌB +? i +`M; H9+ +`M; M?B m- K'v M;QÌB w2`Q +kM; +MM; tm®M; F?Ä
+?B + t2 ç½ ç•K p"Q p€+? +?„M çQÌM; - i?^M; M?|+ M"v #` çKM; ç—m p€M; K„i ?! -
F?¬M; +| ;b M;mv ?B K- iB T ç! h`bM? E?B m H M iB M; i`QÈ+ - ?ÄB,
@ >„M ç M; H"K ;b p"v- b Q H¢B T?ªB ;B i M?[M; M;QÌB tmM; [m M?\
h`QÆM; >^M; ?ÆB +?—M +?W `²B- +| +?9i F?´ bÎ M!B,
@ h`M? s€ ç½ +? i- i M tQÆM; M€i i?'i K" +? iXXX *? i +U+ F€ #B i?ªKX
J'v M;QÌB w2`Q ç m ;B"i KbM?- i'i +ª +MM; M?bM p T?Q h`QÆM; >^M;- w2`Q +m
+m²M; +?¢v iÈB +?¶ +?B + t2 K" K'v M;QÌB h`M? s€ M;²BX Zmª M?B M- Î ç! ?¼ i
+O h`M? s€XXX æ9M; H" +? i `i #B i?ªK- +?d H" [m—M €Q +MM; K'v +?B + M?šM
#B i H" L¢T ;BÈB- i`QM; ç! +| ? B +m®M +´ i?Q K°i p" M; K°i ç2M- ç! H" K'm +?®i ç
@ _'i i®i5
w2`Q H"TiS+ M?†i H'v K'v +?B + M?šM- ç M H9+ M"v ?„M p" oQÆM; >B T KÈB F?
+?d +| i?S M"v- h`M? s€ i`QÈ+ ç•v +?Q iWM; +? i KÈB +| i? ?²B bBM? çQÈ+ - M
bU ç½ +? iX
*! çB m K¼B M;QÌB H"TiS+ F€ [m€B- M m M; v +ª ?¼ +kM; #B i h`M? s€ +ÁM +|
KBM? M?Q aÎ>B M i¢B b Q H¢B T?ªB ç¢B F? B b€i ;BÈB\ *?šM; H) +€B +? i +O h
pb iS+ ;B" M K" ç€M? K'i Hw i`Q b Q\ *?d H"- aÎ>B M +| HQ¢B +ªK ;B€+ H" T?šM M
J¼B M;QÌB +ÁM ç M; M;?B ?Q†+ i?b ç°i M?B M i`QM; ç—m p M; H M i? M? •K H¢M
ó:B i +? i 6`2//v- K¶B M;QÌB i`QM; ç°B M?"M çQÈ+ 8yyy çB K i?QÎM; - K°i +?B iB
*MM; H9+ ç!- aÎ?B M +m®B +MM; +MM; M;WM; ;B i +?|+ - ?„M i?m ? B F?~m ;QBH;
H¢B +?¶ K¼B M;QÌB- M!B,
@ h?m i'i +ª ç² i` M M;QÌB h`M? s€ H¢B- K M; i?2Q +ª M?[M; M;QÌB ç M; ?¬M K
oQÆM; >B T- M;QÌB +ÁM bY /KM; çQÈ+ v m HU+ F?¬M;\
oQÆM; >B T i?Q€M; M;~M M;QÌB `²B p°B p" M; ;"i ç—m- ?„M +kM; F?¬M; M!B M?B
[mª #QK TH bK ç²M; i?ÌB HÆHYM; i` M F?¬M; i`mM; X *?Ì ç M F?B K¼B M;QÌB HK
h`M? s€ p" +äM; M?[M; M;QÌB ç M; ?¬M K H M- oQÆM; >B T KÈB F?®M; +? #Q
tmM; [m M?X a m F?B K¼B M;QÌB `ÌB F?ÄB çQÌM; + Q i®+ ?ÆM i` ,K Kûi- K°i çQ
K"m H K # Q T?O- p¬ b® t2 +° #` M?B i ç° + Q ?Á i M- i?2Q K°i i`M; iB M; M' - +
/B iXXX
@ XXXXhbM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"vX
aÎ>B M HB + M?bM M?[M; M;QÌB ç M; ?¬M K /QÈB +?•M- `²B H¢B [m v b M; K'v
@ *,M +S i?2Q ibM? ?m®M; K" +€+ M;QÆB KB m iª- H9+ ç! +€+ M;QÆB i?"i bU ç½ i
` +kM; `i T?M ?ÊT pÈB T?•M iQ+? +O hB m >Q" M? Gm"iX æ—m iB M H" H'v w i?
i?"M? H"Ti? ;BÈB i`QM; KÆ M iQ" M- #ÎB pb +?d +| ?„M KÈB #B i bÆ ?Îi •K HBM
ç°BX hB T i?2Q H" /šM T?€i bÆ ?Îi •K HBM? +O iWM; M;QÌB- F?B M ?¼`ÆB p" C
H" #¼M ?¼ p"v- +?d +—M F?¬M; M?bM i?'m çQÈ+ i? ;BÈB i`QM; KÆ i?b /M +| ;B
;B9T ?¼ idM? H¢BX
@ L?QM; i¢B b Q H¢B M?Q p"v\
h`QÆM; >^M; iÁ KÁ ?ÄB,

@ "¼ M i F?¬M; T?ªB ç½ i`Î p iW i? ;BÈB i`QM; KÆ b Q\ >ÆM M[+ª h`M? s€ i¢ iQ`M +kM; ç½ +? i- i?"K +?Q 6`2//v +kM; ç½ #` +?9M; i ;B i +? i- i¢B b Q ?¼ pšM aÎ >B M F?) M?Qm K`v K°i i?Q€M; `²B KÈB ç€T,

@ h H'v pQ /K i? M`v M?û- +?QÆM; i`bM? K€v iQM? çQÊ+ b„T t T /U i?2Q y p` R iQM? i`bM? iU- ç9M; ?Q†+ b BX L m M?Q ç†i; Bª i?mv i K€v iQM? +| bmv M; ?o iU ç F?¬M; T?ªB H` ç9M; ?Q†+ b B- i`QÊ+ F?B M; mv M i„+ i`bM? iU +| ç°i T?€- F?ª H` H•K p`Q K•m i?mšM HQ; B+- F?¬M; M; WM; iQM? iQ€M ç€T €M M^K M; Q`B y p` ibK çQÊ+ F i [mªX G9+ M`v #¼ M ?¼ +kM; M?Q p`v- 6`2//v HÈB /mM; bÆ ?Î i•K HBM iQ /mv- M; Q¢B i`W #ªM i?•M ?¼ iU M?bM tmv M çQÊ+ ` - +?d +| K°i #B M T?€T /m

@ *€+? ;b\

h'i +ª K¼B M; QÌB ç²M; i? M? ?ÄBX

@ 6Q`K iX

aÎ >B M +kM; F?¬M; ;B'm ;B K- ç€T i?ŠM; X

J¼B M; QÌB M?'i i?ÌB ç m F?¬M; #B i M|B ;b- +?Q /M H` M; QÌB i`bM? ç° K€v iQM? +O iW M`vX L?QM; ç| H` T?¬M K K K€v iQM? - +ÁM ç•v H` M½Q M; QÌB- pb i? K¼B M; QÌB ç M; ?¬M K K` +QÌB F?´ F?¬M; M|BX

*m°+ ç¢B ç² b€i i` M çQÌM; + Q i®+ ç½ F i i?9+ ?ÆM KQÌB iB M; ç²M; ?°- ?B M i K°i `WM; +•v +€+? +?¶ ç| `it - K` iÈB i`M #•v ;BÌ ?¼ KÈB +| +Æ ?°B ?ÄB aÎ >B M /` H-M M`vX

h`bM? E?B m #¶M; iÁ KÁ ?ÄB,

@ æ9M; `²B- i¢B b Q M; QÆB i`M b€i K¼B M; QÌB tmM; [m M? K` H¢B ;B i çQÊ+ 6 M,M; iB m /B i M; QÌB i`QM; KÆ\

@ š- M; v iW ç-m i p` hB m >Q`M? Gm"i ç½ b B H-KX

aÎ >B M H„+ H„+ ç-m ç€T,

@ 6`2//v H` K°i +QM M; QÌB- +?d p`v i?¬BX

89yX h?„M; h?ªK UkV

aÎ >B M ç~v ç~v K„i FQM?- iB T iK+ M|B,

@ E`+? #ªM ;®+ +O LB; ?iK `2 QM 1HK bi`22i M|B p K°i i M i°B T?¢K +?mv M ;B /•M i`QM; i?` i`M M?®i p`Q K°i +,M T?ÁM; - b m ç| +,M T?ÁM; #®+ +?€v- ?„M +kM KQÌB M,K b m- ?„M ç°i M?B M tm'i ?B M i`QM; ;B'+ KÆ +O +QM +?€m M?[M; M; M?[M; M; QÌB ç|XXX L m M?Q i? K K°i b® bmv çQ€M p`Q [m€ i`bM? M`v- pQ /K M? K` +?d H` T?¬M HÈM / i?`i iQ`M i?•M #` i?B m ?Ov- b m ç| ?„M K B / M? `M iQ+?- KQÌB M,K b m- M,M; HU+ +O ?„M i?S+ idM?- +kM; iS+ H` M,M; HU+ +| i? FûQ M idM?- F?¬M; +?d +| i? ;B i M; QÌB i`QM; KÆ K` +ÁM +| i? ibK FB K bÆ ?Î i•K H ;B'+ KÆ- b m ç| ç~v M; QÌB ç| `ÆB p`Q ?¬M K poM? pB M i?b b Q\ Lm ç9M; H` M LB; ?iK `2 QM 1HK bi`22i ?Q`M iQ`M +| i? ;BªB i?Q+? çQÊ+X

@ æQÆM; M?B M- M m +?d H` T?ÁM; çQ€M i?b F?¬M; i? F?ŠM; ç`M? +?„+ +?„M +?SM; iW ;|+ ç° F?€+ i?b ?Q`M iQ`M +| i? F?ŠM; ç`M? iQM? +?•M i?"i +O bmv ç H` i? ;BÈB Hm•M ?²B T?BK FBM? /`- M|B +€+? F?€+- ç•v H` MÆB *?O h?-M #„i +? HQ`B M; QÌB i?ÌB pB M +´- /MM; ç| ç ûT +?9M; i T?ªB T?€i ?mv iB K HU+X .M H ? v H` i?U+ HU+ i,M; H M +kM; çQÊ+- i|K H¢B- F ç`+? +?9M; i T?ªB ç®B K†i +? i?ÌB pB M +´XXX o`v i?b Î ç•v +| i? ç†i M; QÊ+ H¢B +•m ?ÄB- F ç`+? +O HQ`B M €+ K +?d tm'i ?B M i`QM; i? ;BÈB i`QM; KÆ- poM? bBM? #'i iY- +?d i²M i¢B /U | HÌB +O i H` F?¬M; i? - M m M?Q i?"i bU +| HQ¢B bBM? p`i M?Q p`v i?b +?d +-M

+O M;QìB F?¬M; ? +| bÆ ?îi•K HBM?- M| +?QM? H" i²M i¢B p¬ ç`+?- i?"K +?Q ç
i-M; i?S M,K +kM; F?¬M; M?"i ç`M? +| i? i?QÆM; i´M ç M M| - p"v i?b M?•M HQÇB
/B i pQM; `²BX

@ L m ?B M i¢B +QM M;QìB pšM i²M i¢B- ?ÆM M[+ÁM T?€i i`B M çQÊ+ M M p,M
+?SM; KBM? /¢M; b®M; M?Q p"v F?¬M; ? i²M i¢BX h? i?b +| K°i p'M ç F?€+- M n
+MM; bÆ ?îi•K HBM? +O M;QìB F?€+- H¢B +| i? ;B i +? M;QìB F?€+ i`QM; KÆ
+ÁM +| i? F?®M; +? M;QìB F?€+ i?"M? M¬ H F?¬M; +| iQ /mv- /¢M; b®M; M?Q p
M?[M; ç†+ i`QM; M"v H¢B +| p `i;B®M; pÈB M?[M; bBM? p"i M?Q FB m ?'T HBM?
/M i? M"Q çB M[i?b +?9M; +kM; ç m H" bBM? p"i K" i?¬B- M m ç½ H" bBM? p"i i?
+kM; +| i? ;B i +? i- pb i? KÈB +| M?B K pK ibM? iB i F`+? #ªM +O *?O h?¬M- ;

aî >B M M|B ç M ç•v KÈB M?bM b M; M?[M; M;QìB +ÁM H¢B- M|B,

@ ob i? ibM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"v- €+ K 6`2//v +| M,M; HU+ +O €+ K pB
iB M p"Q w i?S+ M;QìB F?€+ ;B®M; M?Q ?'T HBM? [m€B ?Q†+ €+ K°M;X h`QM;
i?Q€i çQÊ+ K°i K¢M;- b m ç| K B / M? ~M iQ+?- i`î i?"M? M;QìB #bM? i?QìM;- ç M
;BÈB M"v- ?„M HB M çQÊ+ *?O h?¬M b„T t T iÈB i'M +¬M; +?9M; i X .Q ç| - F?B +?
i?"M? T?® HÈM- ?ŠM H" ?„M HB M i?m t2 çB i?2Q b m +?9M; i - M m F?¬M; ?„M -
i` M; i?"M? B ç| i`QM; b® +?9M; i XXX

J¼B M;QìB #'v ;Bì KÈB #WM; idM? ç¢B M; °- i¢B b Q H9+ i`QÊ+ aî >B M H¢B ?ÄB ?
b m F?B ?ÄB tQM; HB M #„i ç-m ç² b€i #®M T?Q X *?d H" ?„M +kM; i?"i i" M M?šM
T?ªB H" 6`2//v ? v F?¬M;- +S #„M +? i i`QÊ+ `²B M|B b m- i?2Q M?Q +•m M|B +m
6`2//v i" i°M p"Q i`QM; M?|KXXX

h`QÆM; >^M; +~M i?"M ?ÄB,

@ L m M?Q M;QÆB ;B i ? i i' i +ª M;QìB tmM; [m M? K" pšM F?¬M; ;B i çQÊ+ 6`2//
aî >B M +kM; F?¬M; M|B M?B m- +?d v M H†M; M?bM M?[M; M;QìB +ÁM ç M; i?S
T?Q GQm 8+- F?B M +?Q ;½ i?B m MB M M"v +Q ç-m `Ki +´- F?ûT MûT bÈ b i M;C
M;QìB +kM; T?€i H¢M?- M m aî >B M F?¬M; ;B i çQÊ+ 6`2//v- ?¼ +| i? TªB ;†T

J†+ /M M;?o M?Q i? M?QM; ;Bì T?9i M"v ç½ i?"i bU ;B i çQÊ+ 6`2//v- p"v i?b i? ;
+¬M b®M; b|i [m # KQÆB M;"v H" çQÊ+- ?¼ +kM; F?¬M; +| ;b M;mv ?B K ç M iQ

h`bM? E?B m i?î` K°i ?ÆB- +QìB ? ?ª M|B,

@ *| çB m +kM; ç9M; H" T?QM; +€+? +O M;QÆB- K°i F?B [mv i ç`M? K°i pB +- +?
?ÆM 8yW H" M;QÆB b) H" T iS+ iB M ?"M?X "i [m€ ibM? ?m®M; H9+ ç| tªv ` `i ç
#¼M i pW KÈB ibM? H¢B iW i? ;BÈB i`QM; KÆ\

aî >B M H„+ ç-m ç€T,

@ hbM? ?m®M; M"v i +MM; hB m >Q" M? Gm"i ç½ iWM; bmv Hm" M [m - +kM; iS+
;BÈB i`QM; KÆ- i?ìB ;B M ç®B pÈB # M M;Q" B i®B ç +?d [m +?ÈT K„i K" i?¬B- i`
i?mšM iQ /mv- K°i KU+ ?¬M K - M m F?¬M; M;QÆB iB M p"Q i? ;BÈB i`QM; KÆ K
J" ç†+ çB K HÈM M?"i +O ibM? ?m®M; M"v +?QM? H"- M;QìB iW i? ;BÈB i`QM; K

h`bM? E?B m H" T iS+ M|B,

@ h #B i- i #B i- p p'M ç M"v i +kM; ç½ iWM; t2K [m `i M?B m iQ HB mX oQ
M;?B K M' B iB M;- K°i #€+ b„i•K Hw i?¬B KB M K°i ç®B iQÊM; i?Q M;?B K- ç²M; i
i?QìM; +?çK H M / M;QìB ç| - M;Q" B ` +ÁM M|B pÈB ?„M H" KªM? i?ûT M"v ç½ #`
KªM? i?ûT +?çK p"Q b m M?€v K„i HB M bQM; çÄ- K°i H9+ b m +ÁM tm'i ?B M p i
i` M i?U+ i K¼B +?mv M ç m +?d H" M; °M?"M +O M;QìB ç| b m F?B #` i?¬B KB M

aî >B M ;"i ç-m M|B,

@ E?¬M; b B- i' i +ª +?d H" iB K i?S+ M;?o `^M; KbM? #` i?QÆM; i?b b) #` i?QÆM;
+| `i i M?B m iB M H X \*?mv M tªv ` i`QM; LB;?iK `2 QM 1HK bi`22i +kM; iQÆM

#`6`2//v ;B i +? i i?b i`QM; ?B M i?U+ M;Q`B #`i`T FQ+? [m^a M?B M +kM; #`i?Q
?bM? H9+ ç| - M m +€+ M;QÆB KÈB iW i? ;BÈB i`QM; KÆ idM? HçB- p"v 6`2//v +?„
;B i ?„M i?b T?^B iB M ?"M? i`QÈ+ F?B M;Q`B tmM; [m M? i^aM çB- H9+ ç| #`i F€
ç m T?^B iB m /B i- M m F?¬M; i`QM; # KQÆB M; "v iB T i?2Q +€+ M;QÆB `i +| i
J¼B M;Q`B çQ K„i M?bM M? m `²B +MM; +Q`B F?´- F i`QÈ+ K„i KÈB H" aÎ >B M
b®M; b|i p" T?€i i`B M +O çQ`M ç°B K" #`v KQm iQM? F - K†+ /M ;¬M M?Q +?Q
M?QM; T?QÆM; i?S+ iB M ?"M? +O ?„M pšM F?B M +?Q M;Q`B i F?| K" iB T M?"
?„M- /U p"Q ?„M ç pQÊi [m +Y ^B F?| F?,M- H" ç²M; ç°B- ?¼ pšM F?| +| i? iB T
w2`Q pšM K°i KU+ i`-K K†+- ?ÆM MY M; "v b m KÈB ?ÄB,
@ o"v iB T i?2Q +?9M; i M M H"K i? M"Q\ L?[M; M;Q`B ç M; ?¬M K i?b b Q\ *ÁM
h`M? s€\
aÎ >B M H'v ` K°i [m^a i€Q- pW ,M pW M|B,
@ hbM? ?m®M; +Æ #^M H" M?Q p"v- i`QÈ+ K„i +?9M; i F?¬M; i? H"K çQÈ+ ;b +
i`QM; i? ;BÈB M"v `²B ?½v M|BX a m ç|i Î p *?O h?¬M F?¬M; ;B M- i`QÈ+ iB M
t2K +| i? H"K ?¼ idM? HçB ? v F?¬M; - +| çB m i?2Q ibM? ?m®M; +€+ M;QÆB ç
iQ`M i?•M +?d +| i? F?¬B T?K+ p i i?QÆM; p"i Hw- F?¬M; +| i`Ê; B9T M"Q p K†i
M; O M?Q M;Q`B i?U+ p"i çB- +?Q ç M F?B ?¼ iU KbM? idM? /"v i?b i?¬B- i`QM; i
#²B /QÐM; K°i iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;B^KÈB- +| H) ç•v +kM; H" K°i #B M T?
HBM? +O ?¼XXX

89RX *m°+ a®M; a m E?B J'i æB h``M? s€ URV

aQ pÈB ?„M- aÎ >B M +| i? +QB H" H½M? iK ?Q`M K„M ?'i- i?¬M; KBM? M?Q K - H
HÈB Q+? i®B ç H"K i`mM; i•K- ;¬M M?Q F?¬M; / Q ç°M; pb #`i F€ +?mv M ;b- F
F?¬M; +?9i tmM; ç°M; X L;Q`B M?Q p"v KÈB +| i? ;¼B H" H½M? ççQ +?•M +?QM?
H"K +?d ?mv- HÈB Q+? HÈM M?'i +O K°i çQ`M ç°B b) çQÈ+ ç^K #^QX
L?QM; i?"i bU H" M?Q p"v b Q\
@ J†+ /M `i #`i ç„+ /o M?QM; i?U+ i M m M?Q F?¬M; +| h``M? s€XXX hbM? ?bM
M?Q ?B M içBX
h`bM? E?B m F?´ bÎ M|B pÈB GQm 8+- M;Q`B ` +ÁM +?d p"Q K'v M;Q`B +ÁM HçB
hmv ç½; B i çQÈ+ €+ K 6`2//v M?QM; M?B K pK +O LB; ?K `2 QM 1HK bi`22i H"
FBM? /` M"v # KQÆB M; "v- pb i? K¼B M;Q`B pšM [mv i ç`M? iÈB i?"M? i?` HÈM
æ^M; M"Q i?b +kM; T?^B Î HçB ç•v- M m ç½ F?¬M; i`€M? çQÈ+ i?b +S HU +?¼M ç
b) i?Q^B K€B ?ÆMX
h`QM; # KQÆB M; "v M"v- K'v ?¬K ç¬m K¼B M;Q`B +ÁM +| +?9i HQ H„M; ç T?ÁM
;BÈB i`QM; KÆX L?[M; M;Q`B iWM; #`6`2//v çM #ÐM bÆ ?Î i•K HBM? M?Q ?¼ ç
KÆ ?ÆM #`i F€ B F?€+- +?Q /M ?¼ ç½ ç°i T?€ çQÈ+ bÆ ?Î i•K HBM? +O KbM? ç
iÈB pB + +| b) HçB #`ÆB p"Q i`QM; i? ;BÈB ç|i i?¬B +kM; çO F?B M ?¼ F?¬M; `i
*| çB m K¼B pB + pšM ´M- +kM; F?¬M; ?B m H" /Q €+ K 6`2//v b m F?B +? i F?¬M

çÊBX J°i M;mv M M?•M F?€+ H" bU F?€+ i?QÌM; +O aÎ>B M b m F?B h`M? s€+?
`M; M?QM; K¶B M; QÌB ç m +ªK i?'v aÎ>B M i?U+ bU +|; b ç| F€ H¢- ç†+ #B i H" b
M,M; b) +? i i?"i bU- K¼B M; QÌB ç m +ªK i?'v KbM? p¬ i?S+ F?¬M; Km®M iÊB ;¬M
H"XXX L;mv ?B K5

.M H" i`Q ? v H" HU+XXX

h`QÆM; >^M; ç M; M;²B i` M bQ7 t2KiBpB- i?U+ i ?B M i¢B i`QM; HÁM; ?„M M; ;
p¬ b® w MB K [m v +m²M; X J°i i`QM; b® ç| H" M?[M; pB + i`QM; iQÆM; H B- F?¬
u M oB ? v H" b m F?B ?²B bBM? b) ç®B K†i pÊB M" M; M?Q i? M"Q- ç| ç m H" M
/M ?„M ç½ ç°i T?€ i•K K - b) F?¬M; #` M?[M; bmv M; ?o ? M M?€i i`|B #m°+ M?QM
+?mv M M"v ?„M pšM +ªK i?'v `i F?| F?,MX _9i+m°+ H" TªB i? M"Q KÊB +| i? ç
ç +¬ 'v +| i? iB T M?"M KbM? K°i H¬M M[\

@ > v H" t| K°i çQ¢M i`Q M?È +O +¬ 'v çB- +?mv M M?Q p"v +?„+ aÎ>B M +| i? H

h`QÆM; >^M; i?b i?"Q iU M|B M?QM; `²B ?„M H"TiS+ iW #Ä w M; ?o M"v- #ÎB pb #•v
ç®B K†i pÊB aÎ>B M- K" ç| +kM; H" +?mv M i?S ? B ?„M T?B M M½Q- pB + ?²B bB
s€ i?U+ bU F?¬M; i? b®M; H¢B- p"v i?b iQÆM; H B +O h`mM; \*?•m ç°B b) ` b Q
i®i JBM? u M oB F?¬M; \ > v H"- ? B M; QÌB +| i? +MM; Î K°i MÆBXXX `²B F?¬M; H
T?BK FBM? /\

*®+ +®+ +®+XXX

æ M; H9+ h`QÆM; >^M; bmv M; ?o ç M M?"T i?¬M- iB M; ;ä +Y /²M /"T +?Êi p M
+?m¬M; - H¬M M"Q ç m +kM; ç" T +Y - h`QÆM; >^M; pW M; ?o H" H"TiS+ #B i B- '

@ hU KÎ+Y K" p"Q5 L;QÆB #B i i F?¬M; iB M +Y ç°M; `²B K" H¬M M"Q p"Q +kM;
bU ?ª\

h`bM? E?B m +QÌB +QÌB #QÈ+ p"Q- ?„M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- i`U+ iB T M;²B t
çÊB h`QÆM; >^M; KÎ KB M; ç½ H M iB M; i`QÈ+,

@ u M i•K- i i?"i bU +| +?mv M +¬M i bK M;QÆB- F?¬M; TªB b„T iÊB KQÌB ? B ;
[m v H¢B *?O h?¬M F?¬M; ;B M- i Km®M ?ÄB M;QÆB K'v +?mv MX

h`QÆM; >^M; M?'i i?ÌB iÁ KÁ- F€ [m€B ?ÄB,

@ >ÄB K'v +?mv M\ >ÄB M?[M; +?mv M ;b\

a„+ K†i h`bM? E?B m H"TiS+ M; ?B Ki9+- +?,K +?9 ?ÄB,

@ h`QÆM; >^M; - M;QÆB ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S K'v `²B\ æWM; #ªQ i H" K
+kM; F?¬M; iBMX

h`QÆM; >^M; ;"i ç¬m ç€T,

@ E?¬M; b B- ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S ? B- +?d H" pšM +?Q bY /KM; i?m¬M i?
K°i +?9i b)XXX

h`bM? E?B m +kM; F?¬M; +?Ì h`QÆM; >^M; M|B ? i- i`U+ iB T M;„i HÌB ?„M M|B,

@ *?mv M ç| i¢K i?ÌB #Ä [m - i Km®M ?ÄB H"- M;QÆB +ªK i?'v aÎ>B M ç½ KÎ +Æ

@ aÎ>B M\

h`QÆM; >^M; +kM; #` i?m ?9i- ?„M bmv M; ?o K°i H9+ H•m `²B KÊB ç€T,

@ h F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?- F€ i?U+ +?mv M M"v i?"i bU F?¬M; M M iMv iB M #`M
i`QÈ+ ç•v +?9M; i iWM; i?'v [m aÎ>B M +| bS+ K¢M? +QÌM; ç¢B M?Q p"v +?Q \.
:mMF i - +?9M; i +kM; ç m ç†i ?„M p"Q p` i`Q [m•M bU ç9M; F?¬M; \

@ E?¬M; X

hB M; +O w2`Q ç°i M?B M p M; H M- ?„M F?¬M; M; Ì +kM; #QÈ+ p"Q M|B,

@ L m M|B +?9M; i çti ?„M p“Q p`i`Q [m•M bQ- F?¬M; #^M; M|B ?„M iU çQ KbM?
HU+ +O #^M i?•M- ç²M; i?|B i`QM; +€+ •K KQm- F ?Qç+? +O ?„M i?Q|M; tmv M
h`M? s€- pb i? i?2Q i?|B ;B M- +?9M; i HB M p¬ i?S+ M; ?o`^M; i?U+ HU+ #^M
+?d H“ K°i M?•M i“B /çM; [m•M bQ K“ i?¬BXXX

@ *?Q M M\

h`QÆM; >^M; HçB +“M; +^K i?`v F€ [m€B- M?`i i?|B iÁ KÁ M?bM ? B M; Q|B ?ÄBX
h`bM? E?B m +MM; w2`Q çQ K„i M?bM M? m- `²B h`bM? E?B m KÎ KB M; M|B,

@ S?ÄM; çQ€M +O i H“- aÎ >B M +| i? ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ M M ?„M ç
H“ i?2Q i?|B [m2M F?¬M; #B m H°` K“ i?¬BX o”v +kM; +| i? ;B^B i?Q+? içB b Q i
p F?€+ pÊB #bM? i?Q|M; - M; mv M M?•M H“ pb ?„M ç½ +| ibM? +^KX

aÎ >B M\ JÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ\

h`QÆM; >^M; ç½ ?Q“M iQ“M b[M; b\X

89jX Zmv M Re , >“M? h`bM? h?¬M h?QçB @@ h`M? s€ >²B aBM?

ob p”v b m F?B çQ€M ;B“ çQ€M MQM K°i ?²B- # M; Q|B pšM +?¬M F„ M; ?B M; |i`C
?¼ +kM; ç m HQ H„M; `B M; - h`mM; *?•m ç°B ?B M içB +Æ #^M ç M; ;†T K°i i`QM
i`QÈ+ iÈB M vXXX G-M çQ“M /B i i`QM; _2bB/2Mi 1pBH k içK i?|B F?¬M; M|B- i
M; mv ?B K- +?d ?ÆB +?9i F?¬M; +~M i?“M ?Q†+ p”M F?Q ç2M çOB K°i +?9i- h`
h`mM; *?•m ç°B b) +| M; mv ?B K iQ“M /B iX L?QM; M m M?Q aÎ >B M +| çQÈ+ ibM
M?Q p”v- ç M H9+ M; mv ?B K M?`i- ?„M M?Q p”v ?Q“M iQ“M +| i? +?®M; çÐ çQÈ
K¼B M; Q|B +kM; ~M QÈ+ +| +?9i KQM; çÊBX

@ L?QM; i M; ?2 h`M? s€ M|B- b m F?B KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ- F?¬M; T?^B
K - ``i +| F?^ M,M; b) T?€i +m²M; ççB F? B b€i; BÈB b Q\

h`bM? E?B m M; ?o M; ÊB K°i H9+ `²B #¶M; #m¬M; K°i +•m M?Q p”v- M?`i i?|B h`Q
#†iX

@ *?„+ H“XXX

h`QÆM; >^M; +?¬M +?W K°i H9+ `²B `Ki` M|B,

@ *?„+ H“ F?¬M; M?Q p”v +?S\

h`bM? E?B m ?ç ;B¼M; ç€T,

@ *?mv M M”v `i F?| M|BX hQM? ibM? ?„M p®M ç½ +´ [m€B- M; Q|B M|B t’m b m
ç„+ F€ iYXXX

@ XXXX:B®M; M?Q M; QÆB ç M; M|B t’m ?„M #•v ;B\ ?^

h`QÆM; >^M; +kM; ?ç ;B¼M; i`^ HçB K°i +•mX

h`bM? E?B m F?Q€i F?Q€i i v- M|B iB T,

@ h|K HçB ?„M #bM? i?Q|M; ç½ F?Q i`QÆM; M?Q p”v `²B- M mi?“i bU H•K p”Q i`
+| t2K [m K°i #° MBK2 F?¬M; \ h`QM; ç| +| K°i HQçB `Q#Qi F?´M; H² +| i? çB m
HQçB `Q#Qi ç| HçB H“ bBM? p”iX J°i `Q#Qi H“ 1p @yRXXX L; QÆB +Æ #^M +| i?
i?“M? #° /çM; M?Q p”vX

@ L?QM; K“XXX

h`QÆM; >^M; pšM +?¬M +?W M|B,

@ h M?È`ä i`QM; MBK2 1p @yR H“K ;b +| ? B F?~m +QBH; mM\

h`bM? E?B m M|B i?ŠM; ,

@ o"v M;QÆB +S iQÎM; iQÊM; i?"M? 1p @yR +—K ? B F?~m +QBH;mM H" çQÊ+5 h
içB b Q ç M ;—M ?„M HçB +| +^aK ;B€+ M;mv ?B K- ?| ` H" #^aM M,M; +O +?9M; i M
pçM H—M F?¬M; çQÊ+ iËB ;—M ?„M- M;"M pçM H—M F?¬M; çQÊ+ iËB ;—M ?„M5

w2`Q +MM; h`QÆM; >^M; çQ K„i M?bM M? m `²B +kM; K†+ +?Q h`bM? E?B m Hn
M?bM h`QÆM; >^M; M|B,

@ G9+ i`QÊ+ M;QÆB M|B b m F?B i`î p b) ??B bBM? JBM? u M oB T?^aB F?¬M;\ L
h`QÆM; >^M; ;"i ç—m ç—mX >„M pMB ç—m p"Q ? B i v- ?ÆM MY M;"v b m KËB M|B

@ J†+ /M `i #`i ç„+ /o- M?QM; /M b Q i?ÌB ;B M ç½ [m +kM; F?¬M; i? i? v ç´B çQ
i? +^aB #B M +^ai? ;BËB F?B M M;QÌB i T?^aB imv i p¼M; M"v- pb i? i?S +| i? i?
i?•M i K" i?¬BXXX a) F?¬M; bÊ ?½B M[- /M H" +?mv M ;b çB +?,M; M[i +kM; b)

w2`Q p¶ p¶ p B h`QÆM; >^M; M|B,

@ L m M;QÆB ç½ [mv i ç`M? M?Q p"vXXX *® ;„M; H M- çWM; iW #ÄX
h`bM? E?B m ç°i M?B M t2M p"Q M|B,

@ L"v- i M|B +€+ M;QÆB +| M;?2 F?¬M; ç'v\ GQçB M;QÌB iQM? ibM? H½M? ççK M
+“M; FBM? F?OM; ?ÆM M;QÌB #bM? i?QÌM; M?B m- pQ /K M?Q ?"M? ?ç ç M +? i
/•K- aJXXX

h`QÆM; >^M; +MM; w2`Q ç½ i`U+ iB T K†+ F i M M"v- +MM; H9+ ç| - ç²M; ?² i`QM;
iËB KQÌB ? B ;BÌ b€M;XXX

GçB +^aK ;B€+ M?Q K°M; M?Q idM?- K¼B M;QÌB ç½ i`î HçB *?O h?—M F?¬M; ;B M
i?"M? pB M +| +?9i F€ [m€B- pQ /K M?Q +| p" B M;QÌB M;½ p"i tm®M; ç'i- pQ /K M
H M +?[i` iQ" M i? - çB K i?QÌM; i`W +O K¶B M;QÌB- +kM; i?B m K'i F?¬M; F?
M;"v i?QÌM;X h`QÊ+ ç•v +?Q /M F?´ bÎ ;B½v ;BK M?QM; +€+ i?"M? pB M i`QM; ç
+?Q K" M;QÊ+ HçB +“M; +^aK i?'v K v K„M pb b®M; b|i- +^aK i?'v MB K pmB pËB bB

:BÌ T?9i M"v h`mM; *?•m ç°B +?d +| bU M†M; M - +| çB m F?¬M; F?Q M?Q p"v +| i?
;B^aB [mv i pËB i®+ ç° M? M? +?'iX æ—m iB M pW i`î HçB *?O h?—M F?¬M; ;B M H
b m F?B tQM; t¬B- M?[M; M;QÌB ?¬M K pšM iB T iK+ M;O b v- +kM; +?d +| i?QÆM
>^M; H" çQÊ+ +?[i` K" i?¬BX

a m F?B +?[i` tQM;- /Q h`M? s€ ç½ +? i M M +^a G G +MM; +,M T?ÁM; ?„M î -
M;QÌB F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+ H" p"Q T?ÁM; aÎ >B M ç #“M #ç+- p'M ç [m M i
iB T i?2QX

@ :B®M; M?Q ç½ i?QÆM; HQÊM; i`QM; LB;?iK `2 QM 1HK bi`22i p"v- i`QM; #°
ç m M?"M çQÊ+ 8yyy çB K i?QÎM; +MM; K°i +?B iB i F`+? ibM? +'T "X .MM; b® ç
çB K i?QÎM; +MM; +?B iB i F`+? ibM? +€+ M;QÆB +ÁM HQm HçB H9+ i`QÊ+- #•v
i?2Q i?S KbM? +—M ç +QÌM; ?| X GQm 8+- M;QÆB T?^aB ç /"M? K°i +?B iB i F`+?
M;Q" B ` i`i +^a +^a K¼B M;QÌB ç m T?^aB HQm HçB kyyy çB K i?QÎM;- b® +ÁM HçB i

aÎ >B M M?bM K¼B M;QÌB M|B

>B M i`çM; h`mM; *?•m ç°B H9+ M"v M;Q" B M?[M; M;QÌB ç M; ?¬M K - +MM; h`M
H—M HQÊi H" aÎ >B M- w2`Q- h`QÆM; >^M;- oQÆM; >B T- h æ^M; L?'i- h`bM? E?
M;QÌBX

h`bM? E?B m iÁ KÁ ?ÄB,

@ æ H"K ;b\ *-M ?Q€M ç´B i?S ;b b Q\

@ E?¬M;XXX

aÎ >B M ç~v ç~v K„i FQM? ç€T,

@ *?9M; i +-M çB ?Q"Mi?"M? Hm¬MibM? iB i F`+? #<sup>a</sup>M i`QM; h?2 JmKKvX *ÁM M
iQÊM; S?"i # v HÆ HYM; i`QM; ç! F?¬M; \ \*ÁM +<sup>a</sup> ç°B pB M /U #` +O +?9M; i - iQ
ç!- bU ;B M?"T +O ?„M b) ;B9T #® +K+ +O i +! i? K K°i b® HU +?¼MX *?QM?
bBM? h`M? s€- +?9M; i T?<sup>a</sup>B çB iÈB h`mM; Zm®+ i?ÌB +? ç° +k- M m M?Q F?¬M
M M- i b) F?¬M; +?Q T?ûT +€+ M; QÆB iB M p`Q h?2 JmKKvX

J¼B M; QÌB çQ K„i M?bM M? m- w2`Q #¶M; KÎKB M; ?ÄB,

@ o"v i?b #¼M i +-M T?^aB +?m~M #` M?[M; ;b\ L; Q`B pk F?Q +?„+ +?„M T?^aB K M
b Q\

@ VK- M m +€+ M; QÆB +! i?W çB K i?QÎM; p"v i?b ?Q€M ç`B i? K K°i i?S ;¼B H`
+® ç`M? çBX h?S M`v F?€ ç„i çÄ- +-M 8yyy çB K i?QÎM; KÈB +! i? Km çQÊ+ K°i ;
?ÊT +€+ M; QÆB +ÁM i?W M?B m çB K i?QÎM; i?b ?Q€M ç`B i? K K'v #bM? +?`i M

aÎ >B M M; šK M; ?o K°i i?Q€M; `²B ç€TX

J¼B M; QÌB M?`i i?ÌB ç m iÁ KÁ- h`bM? E?B m H"TiS+ ?ÄB,

@ æ! H` +€B ;b\ L; ?2 ;B®M; M?Q +?`i H`K H¢M? ;b ç! +O K€v K!+ p"v\ G` HQ¢B ç

@ V- J ç°M; T?€Q ç½ H„T `€T tQM; M?QM; pšM +?Q +! +Æ ?°B #„M i?Y- H-M M`v
;B M pW p†M F?Q^aM; M, K RN9y- i +?m~M #` /MM; i?S M`v #„M i?Y K'v +?K+ T?€i-
H'v çQÊ+ `i M?B m M, M; HQÊM; i?¢+? iW i? ;BÈB GQ`/ Q7 i?2 _BM; b- imv +?O v
i?'T M?QM; /MM; ç T?€i ç°M; J ç°M; T?€Q i?b F?¬M; ;b i®i ?ÆMX

aÎ >B M #bM? i?^aM M|BX

E?Q^aM; M, K RN9yXXXX h?Y #„M J ç°M; T?€Q i¢B h`mM; Zm®+ ç¢B HK+XXX o"v
h`bM? E?B m H"TiS+ ç`M? i?¬M H¢B- ?„M ?ûi H M K°i iB M; `²B +QÌB ? ?^ap¶ p E

@ > ? ? - F?€ H„K- i ç½ #B i M; QÆB +?„+ +?„M b) +! F ?Q¢+? €+ ç°+ ;b ç! K`X
K„- [m^a F?¬M; M^K M; Q`B /U çQ€M +O i X Zm€ imv i pÌB- aÎ >B M- i M F?®M M?"
+O i - +QQH ? i +Ð `²B- +S /MM; i?S ç! ;B€Q ?m'M Hk ç€M; ;?ûi ç! K°i i`"M çB5

oQÆM; >B T +kM; idM? i€Q H¢B- ?QM; T?'M M|B,

@ bÎ >B M- w +O M; QÆB +?ŠM; H) H` \ > ? - M m i?"i bU H` p"v i?b [m€ imv i p]E
ç¼+ HQ¢B i`mv M M?Q p"v i Hm¬M +^aK i?'v ? i bS+ FQ+? ç°M; - F?¬M; M; ! +m®B
H-M5 > ? ? - /M i? M`Q +kM; T?<sup>a</sup>B /MM; i?m®+ ç¬M; H¢M? H`K H¢M? J ç°M; T
ç€K F?®M FB T'v çB5

L?[M; M; QÌB +ÁM H¢B +kM; F?¬M; T?^aB ç² M; ®+- i?'v ? B M; QÌB ?QM; T?'M M?Q
+?9i H"TiS+ ?B m çQÊ+ ç¢B F?€BX Zm^a M?B M- F?Q^aM; i?ÌB ;B M M`v +?QM? H
h`mM; Zm®+ i?ÌB F€ ç!XXX >`M? i`bM? iÈB h`mM; Zm®+ H-M M`v `i +! i? XXX b)

@ hbM? ?m®M; +Æ #^aM H` M?Q p"vXXXX *?Q +€+ M; QÆB ? B KQÆB iQ ;BÌ ç +?n
i? ;BÈB h?2 JmKKv- ç M h`mM; Zm®+ M, K RN9y5

899X h`M? s€ >²B aBM? Ukv

oQÆM; >B T H` /Si F?Q€i M?'i- ?„M i`U+ iB T M•M; +'T i?m°+ iQM? h¢+ ç¢M +?B
i-M; X æ M #•v ;BÌ- v m HU+ +O ?„M +Æ #^aM ç½ i, M; H M ;'T # - F?B bY /KM; #QK
#€+? M?Q i`QÊ+X \*?d H` H-M M`v iÈB i? ;BÈB h?2 JmKKv +! ?ÆB ;'T ;€T- aÎ >B
Qi +?`i M' TH bK +?Q ?„M M[ - iQM? Hm¬M +<sup>a</sup>b® i`QM; i9B F?¬M; ;B M- i'M; +
i`, K [m<sup>a</sup>- mv HU+ i'i M?B M H` HÈM M?QM; b® HQÊM; i?b ?ÆB i?B mX

*QÎM; ?! +'TiB Ti?2Q +O h`QÆM; >^M; H` +mM; i?O iBM? HBM? K°M; ^aQ- +-M
K°i +?B iB i +'T " i?"i bU F?¬M; +! i€+ /KM; ;b- pb i? ?„M /Si F?Q€i ç /`M? H¢B

+?m~M #`??²B bBM? JBM? u M oB- ç b m ç! M" M; +! i? M iQ" M b! M; b! i- i? M" Q i
+?9i M, M; HU+ ç iU #ªQ p X

*ÁM h æ^M; L?'i +•M M?„+ ??²B H•m- +m®B +MM; HU +?¼M K°i F„ M, M; +U+ F€ ?
i?¬B KB M- ;¼B H" GÌB M!B +?•M M;¬MX

@ h +ªK i?'v F„ M, M; M"v F?€ i?Q+? ?ÊT pÈB M; QÆBX

E?B aÎ>B M M; ?2 h æ^M; L?'i M?ì +® p'M p i?m°+ iQM? +QìM; ?! - ?„M i`U+ iB T

@ E„ M, M; M"v H" i?¬B KB M +'T ç° b•m- p K°i b® T?QÆM; /B M +! +?9i iQÆM; i
+?d H" +QìM; ç° F?¬M; + Q M?Q p"v- ?ÆM M[ç° F?! +MM; ?¢M +? F?B bY /KM; +
M"v `i i?Q+? ?ÊT pÈB M; QÆBX

GÌB M!B +?•M M;¬M- F?B h æ^M; L?'i bY /KM; F„ M, M; M"v- ?„M +! i? +ªK M?"M ç
F?€+ T?€i` X h?m°+ iQM? bÆ +'T +O F„ M, M; M"v H" +QìM; ?! +'T "- i`mM; +'T
+'T + Q M?'i H" k - M; Q" B pB + +! i? +, M +S i?2Q b! M; çB M M½Q ç #B i çQÊ+ç®
F„ M, M; i, M; +QìM; +ÁM +! i? F?®M; +? w i?S+ p" bmv M; ?o +O M; QÌB F?€+- pQ
ªQ; B€+- i?"K +?Q KS+ K¢M? M?'i +! i? i`U+ iB T F?®M; +? XXX

@ h?2Q i?mv i KBM? i?b F„ M, M; M"v `i; B®M; pÈB K°i b® F„ M, M; F?®M; +? iB
iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª pšM +! i? +QìM; ?! - ?ÆM M[mv HU+ +€+ K†i ç m
+? `i HÈM- ç! H" p'M ç M;¬M M; [X

aÎ>B M ;BªB i?Q+? pÈB h æ^M; L?'i X

h æ^M; L?'i M; ¢+ M?B M- F€ [m€B ?ÄB,

@ *€B ç! p" M;¬M M; [i?b +! [m M ? ;b\ *?šM; H) +ÁM T?ªB ?¼+ i" T M; Q¢B M; [M[

@ E?¬M; - bQ pÈB M; Q¢B M; [+ÁM F?! ?ÆMX

aÎ>B M H„+ ç-m ç€T,

@ *€B M"v HB M [m M ç M K°i M; ?B M +Sm K" i iWM; H" K- ç! H" F?ª M, M; ;?B +?ûT
F„ M, M; M"v ;B®M; M?Q i?mv i KBM?- +ªK M?"M çQÊ+ b! M; çB M M½Q +O ç®B T
iB T t9+ pÈB b! M; çB M M½Q +O K°i M; QÌB- M; QÆB b) ;B®M; M?Q i¬M; i?'v p¬
M; Q" B ?"M? iBM? K" M; QÆB +?Q iWM; M; ?2 ç MX .Q i¬M bm'i b! M; çB M M½Q +
M? m M M M; QÆB Km®M #B i M; QÌB F?€+ M; ?o ;b- M; Q" B +ªK M?"M çQÊ+ b! M; çB
+?9M; - T?B M /`+?` M; ?o +O +€+ Fw ?B m +?Q iWM; M; ?2 ç M 'v- M m F?¬M; H
M"v ?Q" M iQ" M p¬ /KM; - ç½ ?B m +?Q \ æ•v H" F„ M, M; +¬M K°i M; QÌB +! çO # i
?¼+ i" T- M;¬M M; [KÈB +! i? bY /KM; X L; Q" B ` ç M•M; + Q ?B m bm'i bY /KM; F
?Q€M ç' B K°i F„ M, M; T?K i`Ê F?€+- amv M; ?o iS+ i?ÌB- +! i? F?B M i®+ ç° iQ /m
+?K+ H¬M i`QM; M?€v K„i- +! çB m i€+ /KM; T?K b m F?B bY /KM; +kM; `i HÈM- +
KÈB +! i? #´ bmM; H¢B iBM? i?¬M HU+- i? M"Q\ L; QÆB +! i?B M T?9 p M;¬M M;
M"v F?¬M; \ GÌB M!B +?•M M;¬MX

h æ^M; L?'i F?¬M; TªB H" M; QÌB `i +! +?O FB M- M; Q" B i?B M T?9 p K†i M;¬M
+! iQ +?'i; b ç†+ #B i pbi? ?„M `i / /"M; iB T M?"M ç M; ?` +O aÎ>B M- +?di Á

@ L; QÆB +?„+ +?„M i +! i?B M T?9 p M;¬M M; [b Q\ h #B i M;¬M M; [+´ ç¢B `i -
i®i K" X

aÎ>B T i`U+ iB T [m v M; QÆB #Ä çB- pW çB pW M!B,

@ h ??²B bBM? M; QÆB- pb i? i iU M?B M H" #B i M; QÆB +! i?B M T?9 M;¬M M; [bU
p¬ +MM; +, K ?"M i?B M T?9 M"v- H" M?Q p"v TªB F?¬M; \

h æ^M; L?'i M; ~M M; QÌB- ç°i M?B M M?È H¢B K'v +?mv M h`bM? E?B m ç½ M!B H
+?9i `²B +m®B +MM; +kM; ?ÄB,

@ L; QÆB- M; QÆB ç½ +! ibM? +ªK TªB F?¬M; \ L; QÆB ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M; i?

@ E?¬M; +|X

aî >B M pšM F?¬M; ? /WM; #QÊ+ - iB T iK+ pW çB pW M|B,

@ E?¬M; +| ibM? +^aK- +kM; +?Q KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ- +?d H"XXX

*?d H" +€B ;b i?b ?„M HçB F?¬M; M|B ` XXX

hB T i?2Q H" +QÌM; ?| +O h`bM? E?B m- ?„M +| p `i +?9 w ç M T?QÆM; ?QÈM
M;²B M;Æ M;~M M?Q p"v î [m^aM; i`QÌM; *?O h?-M bm®i ?ÆM MY M;~v- ç M F?B +
#€i + M?- h`bM? E?B m KÈB # "i /"v- M|B,

@ Zmv i ç`M? `²B- +QÌM; ?| i?S M"vXXX

@ L K ç~m i?Ov çB m [mv MU VXXX

@ J†+ /M +?d H" i?m°+ iQM? +'T * i?'T M?'i M?QM; K°i F?B +QÌM; ?| ç M +'T `
i?€B M?Q i`QM; MBK2X

h`bM? E?B m +QÌB- M|B pÈB +¬ ;€B ?"M; t|K +O KbM?X

*¬ ;€B /~m +€B KB M; M?Ä M|B,

@ L m KçM? M?Q p"v b Q ç²M; ç°B +O M? F?¬M; +QÌM; ?| +?SX *?d +| H" M?
+kM; M;?o `^M; HU +?¼M +O KbM? H" i®i M?'iX

h`bM? E?B T # "i +QÌB- ¬K +´ M" M;- M|B,

@ h?S +O +?QM? KbM? KÈB H" i®i M?'i- +?d H" HÁM; M;QÌB F?¬M; çO- H9+ M"Q
F?€+ KÈB H" ç² i®iX *| H) +| M?[M; +QÌM; ?| KçM? ?ÆM- i®i ?ÆM i?m°+ iQM? M
pÈB M? i?b +kM; T?Q +¬M;X "aM i?•M M? ç½ +| +,M +Æ pä i?m"i- +?d +¬M +QÌM
p"v i?b +?Q /M +?d +QÌM; ?| i?m°+ iQM? +'T *- M? +kM; +| i? T?€i ?mv çQÊ+ bS
+?Q M M +QÌM; ?| +?d H" +¬M; +K- i?S [m M i`¼M; M?'i pšM H" #aM i?•M KbM?X

ok F?Q- F„ M,M;- +QÌM; ?| - i?m°+ iQM?- i'i +^aF€ i?U+ ç m +?d p"i M;QçB i?•M-
+?QM? H" #aM i?•M KbM?X

w2`Q pm®i b9M; M;„K : mbb- v M H†M; ?²B iQÎM; HçB K'v H-M bY /KM; çB K imv
+•M i`2Q bÈB i|+- ?„M +| i? i" T i`mM; iQ" M #° bS+ +?9 w HçB- M?[M; çB K p" çQ
?®i iU ?² +?"K HçB i`QÊ+ K„i ?„MX hmv ?„M +kM; #B i`^M; ç| +?d H" ^aQ ;B€+ +C
H-M bY /KM; i?"M? +¬M; i,M; H M- F?^a M,M; çB m F?B M çB K imv M K M?½M +C
i?m-M i?K+- +| i? M|B- M m ç M H9+ ?„M i?"i bU +| i? #€+? T?€i #€+? i`9M;- p"v
M;„K #„M- ?„M b) +| iU iBM ç®B K†i pÈB # 'i F€ +QÌM; ç`+? M"Q5

ó*?d H"XXX æ•v H" ^aQ ;B€+ b Q\ _ä `^M; K¶B H-M ç m ç \*?O h?-M +?[ i` ` ?Q" M i
M"v +~M; M?B m- i +~M; +^aK i?'v i?•M i? +| ;b ç| H" HçXXXô

w2`Q +?Êi +<sup>a</sup>K i?'v ç-m | + +| +?9i p€M; p'i- ?„M H„+ H„+ ç-m `²B #¶M; +^aK i?'v F€
M|B- +?[i` ` +O *?O h?-M +?„+ +?„M H" +| i€+ /KM; iQ" M i?•M- M?QM; b Q ?„M
/KM; çB K imv M K M?½M b) +| /B +?SM; p b Q\ > v H" ;B®M; M?Q M?[M; M;QÌB ç
i?•M +O *?O h?-M +?d F?¬B T?K+ p K†i p"i Hw- F?¬M; HB M [m M ;b ç M T?QÆM

óXXXJ†+ F M| - iB T iK+ ` M Hmv M çB K imv M K M?½M K°i +?9i çBX æ /~M? ç
ibM? HçB- ç M F?B M"Q +¬M /MM; ?Q†+ H" ?¶ i`Ê M;QÌB F?€+ +kM; çQÊ+ - i +?c
imv M K M?½M i? K +?9i M[H" çOXXXô

L;?o p"v- w2`Q +¬K b9M; M;„K : mbb çB tm®M; i-M; ?-K- ?„M T?<sup>a</sup>B iB T iK+ ` M H
+O KbM?XXX æB K imv M K M?½MX

L? [M; M; QÌB +ÁM H¢B ¢ m i?Q€M; M; ~M M; QÌB- h`QÆM; >^M; +MM; h`bM? E?B
h`QÆM; >^M; pW ;"i ¢-m tQM; H"TiS+ i?-K ?-F?-M; ´M- [mª M?B M aÎ >B M iB

@ o"v i?b ¢ +- 'v +MM; iB M p"Q h?2 JmKKv ¢BX h`QÆM; >^M; - M; QÆB +ÁM i?W
ibM? F?-M; \

h`QÆM; >^M; #B i aÎ >B M b) M!B M?Q p"vX h`QM; ¢-m ?„M F?-M; +! #'i F€ HQ¢
ibM? +ª- ?„M +?d i?W M?"M K'v +?mv M H" HÊB Q+?- i?U+ HU+- +MM; ¢Q" M ¢°B +
_ 'i F?-M; K v H" JBM? u M oB ¢½ iWM; ¢QÊ+ M?•M p"Q p"Q iB m ¢°B Hm•M ?²B •+
+?QM? *?O h?-M i?W M?"M- pbi? aÎ >B M ¢QÆM; M?B M F?-M; i? #Ä [m K°i?

@ E?-M; - F?-M; ¢QÊ+5

h`QÆM; >^M; H"TiS+ [mª [mv i +U imv i,

@ *?d +! +?mv M M"v H" i F?-M; i? ¢€T SM; X *- 'v /M b Q +kM; +?Q iWM; +QÌM
F?Q- +?Q /M i #•v ;BÌ H"TiS+ ?Q€M ¢´B pk F?Q +?Q +- 'v i?b i`QÊ+ F?B i"THmv
+! bS+ +?B M ¢'m ;b ¢€M; M!B- pbi? i imv i ¢®B F?-M; ¢²M; w ¢ +- 'v ¢B p"Q i?

aÎ >B M H¢B H„ + ¢-m,

@ L; QÆB bmv M; ?o +?Q +~M i?"M ¢B- iÈB i? ;BÈB T?BK FBM? /` +?Q #B i M; mv
#` F„ +~M; `²B iB M p"Q h`mM; Zm®+ i?ÌB F€ F?Q ?¼+ F„ i?m"i +~M ¢¢B M; mv ?B
iB Ti`ªB [m #° T?BK FBM? /` iB Ti?2Q- F?-M; #^M; ¢ +- 'v iÈB i? ;BÈB h?2 JmK
?B K +O i? ;BÈB Hm•M ?²BX >ÆM M[+ÁM +! M; QÆB iU KbM? #ªQ p - ¢•v +! i?
+- 'v i`QÊ+ #° T?BK FBM? /` H-M iÈBX

h`QÆM; >^M; +?-M +?W +ª MY M; "v- +?d i?'v JBM? u M oB ¢SM; +¢M? +QÌB H¢M?
M!B,

@ æB Ki?QÎM; +MM; +?B iB i F`+? ibM? i?b i pšM +ÁM i?W XXX L?QM; M m +! ib
K¼B M; QÌB +! i? +MM; i +?B m +® +?Q +- 'v K°i +?9iXXX *QB M?Q M Kti i i`Q
bS+ +?Q +ª ¢°B- +ªK ÆM K¼B M; QÌBX

_9i +m° + i?b JBM? u M oB +kM; H" K°i i?"M? pB M i`QM; ¢°B- +MM; iB M p"Q i?
H9+ ¢B- h`QÆM; >^M; +kM; F?-M; i? F?-M; ?Q€M ¢´B +?Q JBM? u M oB K°i +•v
i?mv i +T *- i M H" s¢ M?"i i?-M +mM; X æ! H" K°i K!M pk F?Q K T?€Ti`mv M i?
i?'T M?'i H" +T *- b m ¢! H" +T "- +T - ¢ M KS+ + Q M?'i H" k X

hB Ti?2Q K¼B M; QÌB bY /KM; ¢B Ki?QÎM; p" +?B iB i F`+? ibM? +O KbM?- K'v
M? [M; i?"M? pB M ¢ M; ?-M K p"Q i`QM; i? ;BÈB h?2 JmKKvX

@ J¶B H-M iB M p"Q ¢ m M?bM i?'v +ªM? M"vXXX a QiU /QM; +! ;b ¢! H" H¢X

h`bM? E?B m pW iÈB i? ;BÈB h?2 JmKKv ¢½ H"TiS+ +ªK i?€M- M?QM; KÈB M!B
M; ~M M; QÌB- #ÎB pb +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i +! p F?-M; ;B®M; pÈB \* B`Q i`QM; i`C

*ª i?"M? T?® * B`Q ?Q M; i`M ¢´ M€i- `i iM?B m M?" +Y ;B®M; M?Q #` #„M T?€-
®+ +ÁM M; mv M p M +! i? ¢ Ki` M ¢-m M; !M i vX L; Q`B ` - i` M Kti ¢'i ¢•m ¢•m +
M-M; b•m- +! p /Q #QK ¢¢M i¢Q i?"M?- i?"M? T?® * B`Q M"v F?€+ t bQ pÈB M? [I

*?¶ ?¼ ¢SM; pšM H" F?m M?" i`¼ H-M i`QÊ+- +?d H" ;BÌ T?9i M"v +ªM? +ÁM M; QÌB
+?ŠM; +ÁM M[X E?m M?" i`¼ ¢½ ; -M bKT ¢´ - i-M; i` M F?mv i K'i KªM; HÈM
#„M i`9M; T?€i M´ - M?bM F?mM; +ªM? ;B®M; M?Q K°i #½B +?B M i`QÌM; X

@ VK- ¢½ ¢ M M? [M; M, K RN9y `²B b Q\

aÎ >B M M?bM [m M?- H~K #~K M!B,

@ *kM; b„T bY ¢ M H9+ +?B M i` M? F`+? HB i M?'i `²BX B \*"T H9+ ¢! H" K°i i`C
F?-M; MÆB M"Q ¢QÊ+ M iQ" M- i?"M? T?® * B`Q H¢B +~M; #`ªM? ?QÎM; M†M; M

L!B ¢ M ¢•v ?„M #¶M; [m v b M; +€+ i?"M? pB M +ÁM H¢B,

@ *€+ M;QÆB Km®M ç ?¼ Î H¢B ç•v i?"i`\\

@ J†+ /M M|B M?Q i? XXX

h`bM? E?B m ?¢ ;B¼M; M|B pÈB w2`Q Î# M +¢M?,

@ a Q i +| +ªK ;B€+ ?„M ç M; +| p ?ª ? M?d\\

J'v M;QÌB w2`Q ç m F?¬M; i`ª HÌB- +?d +MM; +QÌB F?´X

>¨M? ç°M; iB T i?2Q pšM M?Q M?[M; H-M i`QÈ+ çB iÈB pB M #ªQ i¨M;- +| çB m çQÌM;- K°i ç€K #BM? HQM? ç½ iB M i?ŠM; iÈB- +kM; K v ?¼ T?ªM SM; M? M?- i`U M m F?¬M; çKM; K†i ç€K HQM? M¨v +kM; F?€ T?B M T?S+X .M b Q i?b ?¼ +kM; F KBM? i?•M T?"M- i`QM; iB M? i? +,M; i?ŠM; M?Q #•v ;BÌ- M m F?¬M; Km®M #` + +?mv M /mv M?'i +| i? H¨K +?QM? H¨iB m /B i ç°B HQM? M¨v- iB T i?2Q +| i? b) T?®- b m ç| M[+ÁM +| i? /šM T?€i F?¬M; +?B MXXX

@ s2K ` F?¬M; i? iÈB pB M #ªQ i¨M; `²BX

w2`Q çSM; i` M K°i ;€+ + Q i?,K /Á- M|B p¼M; tm®M; M?[M; M;QÌB Î /QÈBX

L?[M; M;QÌB F?€+ +MM; #¨M #¢+- +ªK i?'v F?¬M; iÈB pB M #ªQ i¨M; +kM; F?¬M; H¨i?"M? T?® +O M;QÌB +? i> KmM Ti` - pb i? b m F?B i?QÆM; HQÈM; aÎ >B M ;HB/2`X

o¨M i®+ +O :Q#HBM ;HB/2` +U+ + Q- i`QM; h? +?B M i?S k- F?¬M; +| #'i F€ HQ F`T i®+ ç° M?Q p¨v- i?"K +?Q F?¬M; i? T?€i ?B M ` #¼M ?¼- /Q ç| K¼B M;QÌB > KmM Ti` X \*?mv M ç€M; +?9 w /mv M?'i i` M çQÌM; H¨JBM? u M oB i`U+ iB T h`QÆM; >^M;- H¢M? HMM; M?bM ?„M `²B #QÈ+ H M ;HB/2` +O aÎ >B MX

@ æQÈ+ `²B- çWM; /¨B +€B K†i ` M?Q i? X

h`bM? E?B m i?'T ;B¼M; M OB h`QÆM; >^M;;

@ hmv i F?¬M; #B i i`bM? ç° i€M ;€B +O M;QÆB i? M¨Q M?QM; M?bM M;QÆB + M¨M; ?¨M M;QÆB M?Q p¨v +| H) H¨ /Q v m [m€ M†M; M M KÈB ?¨M +¨M; b•mX L;Q, i?„M; +?QM? H¨ M;QÆBXXXX Gm¬M iB M +ÁM K°i +•mX \*€B ;½ H½M? ç¢K aÎ >B iQÈM; ?„M i?"M? M;QÌB i`mM; iQM?- M?Q p¨v F?B +- ;€B +O M;QÆB /U b€i p¨C +ªK ;B€+ F?| +?¨mX

h`QÆM; >^M; M?'i i?ÌB +¨M; +QÌB F?´ F?¬M; i?¬BX

E?B iÈB > KmM Ti` - K¼B M;QÌB ç m i?Î T?"Q K°i ?ÆB- #ÎB pb +ª i?"M? T?® +O çQÈ+ #ªM i²M ?Q¨M ?ªQ- ;¬M M?Q F?¬M; +| ;b i? v ç´B bQ pÈB H-M i`QÈ+- t2K ` ?ŠM H¨ b) F?¬M; / #` M;QÌB M;Q¨B T?€i ?B MX

*¨M; F?B M K¼B M;QÌB M;¢+ M?B M ?ÆM H¨- i°+ i`QÎM; i°+ J2/D B- ` /2i? +kM; Î > KmM Ti` X \*,M +S M¨v ç½ F?¬M; +ÁM H¨ K'v F?m H m #¢i HÈM M?Q M;¨v i`QÈ+ `¨i M?B m p¨M; #¢+- bÈK ç½ #B M MÆB ç•v i?"M? +,M +S [m•M bU F?´M; H² i?2Q # Q [m M? iQ¨M #° i?"M? T?® +O M;QÌB +? iX a® M?•M pB M ` M Hmv M Î ç•v +kM b9M; ®M; ? v t2 i,M; ç¢M /QÈ+ ç m p¬ +MM; bmM; i9+- i?"K +?Q +ª K€v # v +kM; s2K ` ` /2i? /šM /„i #° i°+ H•m M?Q p¨v +kM; ç¢i çQÈ+ +?9i i?"M? iUm- Qi M?'i ç° +| i? +QB H¨ K°i i? HU+ +|ªM? ?QÎM; HÈMX

@ æ½ H•m F?¬M; ;†TXXX

` /2i? M?bM i?'v K¼B M;QÌB HB M +ªK i?€M F?¬M; M;Èi- ç M F?B #B i?¼ iÈB ç ? iU KbM? /šM çQÌM; ç M i ç¨MX h` M çQÌM; çB- ` /2i? +¨M; HB M iK+ +ªK i¢ bU i` J2/D B- ?B M i¢B i?2Q +?B M i` M? H2Q i? M;- +€+ +QÌM; [m®+ i` M? +?'T- bmv ç½ F?¬M; +ÁM +?d H¨ ;B'+ KÆ M[X

@ L|B ç M +?mv M M¨v- * `M ? M ç½ ;YB K'v #S+ i?Q p - M|B H¨ +€+ M;QÆB ç M i? +| HB M [m M ç M K°i H,M; K° Î T?QÆM; ç¬M;- +ÁM +ª K°i b® i? HU+ [m•M T?B

[m®+ ;B +kM; /QM? HQm p"Q ç|- i|K H¢B H" +| +?9iT?S+ i¢T- æ9M; `²B- ?„M +ÁM
ç| H" K°i T?-M +O i?S K" +€+ i? HU+ ç M; i` M? çQ¢i- H€i M[p b) ;B Q +?Q +€
`/2i? pW çB pW M|BX

J¼B M;QÌB ç m i?-K +?'M ç°M;- ?¼ #B i ç•v H" ç-m K®B +O ibM? iB i F`+? #ªM-
M?[M; M,K RN9y- ibM? iB i F`+? #ªM p i?ÌB ç¢B M"vXXX

hmv M?B M ç| pšM H" +?mv M b m M"v- ?B M i¢B pB + [m M i`¼M; i?"i bU H" h`M
F?-M;X E?B aÎ >B M H'v *m®M b€+? +O i?-M _ ç ?²B bBM? h`M? s€- iBK K¼E
+?Q ç M H9+ K°i +°i b€M; tm'i ?B M i` M i ç"MX a m F?B +°i b€M; #B M K'i- M?b
i ç" M- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m i?Î T?"Q K°i ?ÆBX

h`M? s€ KÎK„i` M?QM; H¢B F?-M; çSM; /"v M; v K" çQ i v H M i`QÈ+ K†i+~M i?
?„M KÈB [m v b M; M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B- M|B,

@ h ç½ i`Î p - +€+ +?B M ?[mXXX

@ h ç½ +| i? ç®B F?€M; pÈB +HQM2 +O i XXXX h ç½ +| bS+ K¢M? çO ç [m€M i

89dX aS+ *O h`M? s€- h`Q *O aÎ >B M URV

h`M? s€ pW +QÌB HÈM pW +~M [mûi i?S+ ,MX J†+ /M K|M ,M B *"T F?-M; [m€ ç
+| T?QM; p`B M;- pb i? h`M? s€ pšM ,M `i pmB p - +?Q +| M?[M; M;QÌB tmM; [
F?€+ i?QÌM;X

h`QÆM; >^M; ?¢ ;B¼M; M|B pÈB w2`Q p" h`bM? E?B m,

@ *€+ M;QÆB +| +ªK i?'v ?„M ?bM? M?Q ?Q¢i #€i ?ÆM M?B m F?-M;\ *| p +| ;b
pW KÈB +? i K°i H-M +Æ K"X

h`bM? E?B m H"TiS+ iB THÌB,

@ *?ŠM; H) F?B ?„M +? i i?-M FBM? #`i`M i?QÆM; M M #B M i?"M? # M? M?•M i

@ XXXX_ p #`i?-M FBM? i?b +| ;¼B H" # M? i•K i?-M F?-M;\

h`QÆM; >^M; i?'T ;B¼M; M|BX

h`QM; H9+ h`QÆM; >^M; +MM; h`bM? E?B m ç M; HûM H9i i?b i?-K- w2`Q ç°i M?
?ÄB,

@ G9+ 'v i¢B b Q M;QÆB H¢B M;?o ç M +?mv M iU b€i\ L;QÆB ç½ M;?o iÈB M?[M
L m M?Q M;QÆB pb ç½ bY /KM; ?m•M +?QÆM; +?[i?"T K" F?-M; i? ?²B bBM? çQ

h`M? s€ #`v ;BÌ KÈB H°` MK +QÌB F?´ ;B®M; M?Q i`QÈ+ ç•v- F?Q€i i v M|B,

@ E€ i?"i H9+ 'v i +?ŠM; M;?o ;b +ª- +?d #¶M; /QM; T?€i ?B M ` K¼B +?mv M ç
M?Q H" ç°M; HU+ ;B9T i b®M; b|i i`QÈ+ FB p"v- i F?-M; Km®M +? i- i Km®M b
+~M; M;"v +~M; M?B m- ç M F?B i`QM; ;B'+ KÆ bmwi +?9i M[ i?b #`S?K+ *? h?
?B m` - +| K°i b® +?mv M +ÁM [m M i`¼M; ?ÆM +ª b®M; b|i- M m F?-M; i? ?Q" M
+? i +kM; F?-M; v M5

@ oQ /K M?Q +?mv M ;b\

h`bM? E?B m iÁ KÁ ?ÄBX

@ oQ /K M?QXXX æ€M? #¢B S?K+ *? h? X E?-M;- M m M|B H" ç€M? #¢B- F?-M
;BªB i?Q€iX

h`M? s€ KdK +QÌBX >„M H¢B H'v K°i KB M; i?`i MQÈM; HÈM M?ûi p"Q K²KX

aÎ >B M +?Êi ?ÄB,

@ o"v i?U+ HU+ +O M;QÆB i?b b Q\ h`aB [m K°i H-M F€ M;° M?Q p"v- i?U+ HU+

@ _'i F?¬M; K vXXX

h`M? s€ M?bM K¼B M;QìB +QìB- MìB,

@ æ°i T?€ i•K K - i?U+ HU+ [mª M?B M ç½ ç¢i iÈB i-M; i?S iQ i`mM; +'T- imv ç½
ç`+? M"Q M[M?QM; bQ pÈB +HQM2 +O i i?b pšM +ÁM FûK K°i +?9iXXXX

o®M F?B h`M? s€ MìB # +?[ ó`i F?¬M; K vô- K¼B M;QìB +ÁM i?Q€M; ;B"i KbM?X
i•K K +kM; F?¬M; i? [m HQ çQÊ+- M m F?¬M; M?Đ +ÁM H¢B ~M?Q¢M- b m M"v
M"Q b) #B M i?"M? €+ K ;B i?¢B ç²M; ç°B +O +?QM? KbM?X *?Q /M i?U+ HU+ +
M?B m i?b K¼B M;QìB +kM; F?¬M; M;?o`^M; ?„M i?"i bU +ì i? ç`+? H¢B h`M? s€
h`M? s€ bÈK ç½ F?„+ b•m i`QM; HÁM; K¼B i?"M? pB M +O ç°B- ç†+ #B i H" bU +
iÄ i-M; i?S iQ- çì H¢B +M; F?¬M; T?ªB i?S aî>B M +ì i? bQ #bX

*ì çB m pšM +ÁM i®i- +•m iB T i?2Q h`M? s€ H"TiS+ F?B M ;€M? M†M; i`QM; H
h`QÆM; >^M; +QìB MìB,

@ o"v H" i®i`²BX h?U+ HU+ +? M? H +? K°i +?9i+kM; F?¬M; b Q- [m M i`¼M; M?
HBM?- M?Q p"v KÈB +ì i? T?€i?mv çQÊ+ K°i i`,K T?¬M i`,K bS+ K¢M?X aÈK Km°
F`T çQÊ+ +HQM2 +O M;QÆB- +?d +¬M +ì /kM; F?Q H" çQÊ+5

JBM? u M oB M;²B +¢M? F?) ?W K°i iB M;- +QìB H¢M?X h`M? s€ FBM? M;¢+ M?
b M; JBM? u M oB- b m p" B HQÊi ?„M KÈB #"i +QìB- MìB pÈB h`QÆM; >^M; ,

@ *ì çB m T?ªB MìB i?"i- h`QÆM; >^M;- M;QÆB +ì i? ç°i T?€ bÆ ?î i•K HBM? i?"
i pšM M;?o`^M; M;QÆB H" M;QìB F?ì ç°i T?€ M?'i i`QM; +ª ç°B- F?¬M; M;ì M;QA
çQÊ+ iY ?mv i HÈM M?'i +O #ªM i?•MXXX h?"i H" [m€ i®i5

h`QÆM; >^M; H9+ M"v ç M; M?bM JBM? u M oB- M;?2 p"v ?„M +kM; +?d +QìB +QìB
h`M? s€ pW +QìB pW MìB,

@ ošM +ÁM K v- M?[M; M;QìB +ì i? ç°i T?€ bÆ ?î i•K HBM? +ÁM M?B m ?ÆM i M;
F?€+ ç m ç M; ?¬M K i`QM; *?O h?¬M F?¬M; ;B M\

h`M? s€ pW /Si HìB- K'v M;QìB w2`Q ç m /MM; p K†i [m, /` M?bM b M; aî>B MX
M;²B ,M i€Q- ç M F?B h`M? s€ +kM; `i F€ [m€B M?bM ?„M- aî>B M KÈB ;"i ç-m c

@ E?¬M; b B- +?QM? i ç M;?` ç ?¼ p"Q i`QM; M?" i`¼ ç´ M€i çìX h ç½ ç†i K€v #
+¬M; +ì M;QìB iÈB ;¬M b) M? M? +?ìM; T?€i iQM ?B m- +?9M; i +ì i? bY /KM; :C

+?d H" #„i ç-m- iB T i?2Q M;Q" B- +? ç° ç°+ i" B i ç K i? ÌB- B *"T /Q +€+ M;QÆB F ç²M; KBM?XXX

`/2i? iÁ KÁ +?çK p"Q ? B [mª i M HY - ?ÄB,

@ æ9M; i? - +?Q /M B *"T ç½ ç°+ H" T i?b +?9M; i +kM; M? 'i ç`M? T?ªB +| ç²M; M"v M;QÆB +| FB M M;?` ;b F?¬M;\

@ VK- F i ;B Q pÈB +€+ MQÈ+ HÈM b) +?d H" HÈB /KM;- #|+ H°i ?Q†+ H" mv ?B T *"T- F?¬M; #^M; F i ;B Q pÈB +€+ [m®+ ;B +| +MM; [m M ? HÈB Q+?- ;B[? B # i?mšM- M;Q" B ` +€+ M;QÆB +ÁM +| i? ?¶ i`Ê HšM M? mXXX *€+ MQÈ+ M;? Q i? FûK +ÄB- F?Q ?¼+ F„ i?m"i imv Hç+ ?"m- [m•M ç°B imv p¬ /KM; M?QM; i`QM; K +¬M +| +¬M; M;? +O h`mM; *?•m ç°B #¼M i OM; ?° p` i? K ;B K°i +€+? i?Q+? ? iQ" M i? v ç`B5

J¼B M;QÌB çB ` F?ÄB T?ÁM; ?°B M;?` i`QM; +,M +SX h?2Q F b€+? aÎ >B M çti F?Q +¬M; M;? bB m + Q- `/2i? +m®B +MM; +kM; ?ç [mv i i•K- [mv i i•K çQ B T?K+ ?QM; /`B /^M; /†+X hB T i?2Q ?„M +ÁM T?ªB H`K `i M?B m +?mv M M M b p`M; i`B m i" T i`QÎM; H½Q +MM; i? K KQm i`QM; +ªi°+X J†+ /M M?[M; M;QÌB M"v >B M M?QM; pšM +| i? T?•M iQ+? K°i b® +?mv M ;B9T `/2i?X

a m F?B ` F?ÄB T?ÁM; ?°B M;?`- h`M? s€ H" T iS+ ?ÄB,

@ L;QÆB i?"i bU +? içQ ` b® i M HY ?ç i M?•M KBMB M"v\ L?bM M;QÆB K°i H-M H) iU M;QÆB H`K ` M?B m M?Q p"v b Q\

@ VK- ççB F?€B F?QªM; # i`,K [mª- iB m i®M `i M?B m i?ÌB ;B M +MM; bS+ HU h`mM; Zm®+ H-M M"v +| i? ;BªB [mv i ?Q" M ?ªQ i?b M?[M; iB m ? Q ç| ?Q" M iQ" i aÎ >B M ;"i ç-m ç€TX

h`M? s€ +MM; M?[M; M;QÌB +ÁM HçB M?bM K m p`B HQÊi `²B ?„M +?Êi #WM; idM

@ >| ` M;QÆB +,M #ªM F?¬M; T?ªB H" +?m`M #` iÈB h`mM; Zm®+ ?Q" M i?"M? i F?®M M?" M;QÆB `9i +m°+ H" Km®M H`K ;b\ *?ŠM; H) Km®M iB m /B i iQ" M #° [i`U+ iB T ;B i H M [m-M çªQ L?"i "ªM\

@ h ç½ M|B `²B- i F?¬M; T?ªB HQçB T?šM i? M?XXX

aÎ >B M M?bM K¼B M;QÌB +QÌB- iB T iK+ M|B,

@ h?Q M;?B K mv HU+ pk F?Q- #'i [m€ +?d H" iB M i v K" H`K i?¬BX h`QM; F?m pU F ç`+? /mv M?'i T?M ?ÊT pÈB i?Q M;?B K M"v +kM; +?d +| L?"i "ªM- F?¬M; HB M M[XXX

óGW çªQXXXô

h`M? s€ +MM; K¼B M;QÌB ç m M;?o i?¬K- +ÁM aÎ >B M i?b M|B iB T,

@ G-M iÈB h`mM; Zm®+ M"v çQÆM; M?B M H" ç ?Q" M i?"M? M?B K pK iB M? iB i F i?"M? pB M KÈB ;B M?"T- M?QM; M?B K pK [m M i`¼M; i?"i bU H" iB K FB K K°i + HB m pk F?Q ?Q†+ +¬M; i?S+ i' ?ÊT ççQ +K K T?€T i`mv M i?mv i K" +?9M; i i? H B Km®M +? içQ pk F?Q i` M [mv K¬ HÈM- pQ /K M?QM; i M HY ?ç i M?•M KBM +O oQÆM; >B T- M;Q" B +¬M `i M?B m i" B HB m ` +ÁM +¬M +ªM?•M +¬M; p` i`Q *?QM? pbi? - M m M?Q b m M"v +?9M; i Km®M ç®B F?€M? pÈB iB m ç°B Hm•M h?¬M- K°i HQÊM; HÈM pk F?Q ççM çQÊ+ H" M?'i ç`M? T?ªB +|X >ÆM M[ - ç F? Hmv M i?QÌM; M;"v +O +?9M; i i`QM; *?O h?¬M F?¬M; ;B M- i®i M?'i H" +| i? + T?BK FB M? /` i?"M? +,M +S ?"m +¬M M?Q +?9M; i Km®MX

J¼B M;QÌB ç m +ªK i?'v ?SM; i?9 pÈB pB + M"v- oQÆM; >B T +MM; h`bM? E?B m

@ *K i? M M H`K i? M"Q\

@ hbM? ?m®M; +K i? XXX

aÎ >B M pW çB pW M|B,

@ h ç½ T?K+ +? HçB K°i #° iQ HB m +?B iB i- ççB F?€B ;?B HçB iQ`M #° +€+ F?C
F, kR ççi çQÊ+- i`QM; ç| +ÁM +| K°i p`B i`B HB m p pk F?Q +¬M; M;? + Q i`QM;
b) ;B Q #° iQ HB m M`v +MM; iQ`M; i`bM? p MQÊ+ h`mM; Zm®+ KÈB b m F?B ç°+
°M; a°M i?`B F€ M`vX *?mv M +?9M; i +¬M H`K H`i?B i H`T [m M ? pÈB ?¼- b
F?¬M; ;B M [m v HçB ç•v b) +| i? /MM; p`M; Km +€+ HQçB pk F?Q M?Q i M HY
#°Q M iQ`M +?Q +, M +S ?"m +¬M +O +?9M; i - +¬M T?°B ç i? ;BÈB M`v i?`M?
T?2- MQÊ+ J„ K°i T?2- h`mM; Zm®+ H`K i?O HoM? +€+ [m®+ ;B i? ;BÈB i?S # K
[m®+ ;B i? ;BÈB i?S # ç-m iB M #°+ H°- i?m ?9i €M? K„i +O ? B i? HU+ HÈM
+¬M; K½M? HB i +O +€+ [m®+ ;B i? ;BÈB i?S # 5

89NX aS+ *O h``M? s€- h`Q *O aÎ >B M UjV

h` M ç•v H` M?[M; ;b +€+ i?`M? pB M i`QM; ç°B i?¬K M;?o- #`i [m€- HQçB bmv M
aÎ >B M ç½ H`K [m€ M?B m H¬M`²B M M i? K K°i H¬M M[+kM; +?ŠM; T?°B H` +?
M`BX P i M?`i- #•v ;B| F?B h``M? s€ ç½ [m v HçB- pB + H`K i? M`Q F?®M; +? ?
?Q`M iQ`M +| i? ç K°i KbM? ?„M ç m ç-mX

@ E?¬M; çQÊ+5 h F?¬M; i? ç²M; ç +?Q M; QÆB H`K M?Q p"v5

h``M? s€ ;¬M M?Q ?ûi H M- MQÊ+ #¼i T?mM iS imM; p`Q Kfti aÎ >B M- +ÁM aÎ >B M
?„M p i`Q T?9M; - M|B,

@ æ•v H` F ?Qç+? i®i M?`i i +| i? M;?o` X L m F?¬M; +S KçQ Km°B ;B Q M?[M
Zm®+- +?Q /M +| M,M; HU+ +? içQ M?[M; pk F?Q ç| i?b +kM; F?¬M; +| i?U+ HU+
M;? M`vX \*?QM? pb i? M?`i ç`M? T?°B +| K°i çB K b€M; F?€+ +| F?°M,M; ?`T /š
;BÈB- ç•v ;¼B H` /QÈB +?•M ç M i?b i®B- +ÁM Hw /Q +O M; QÆB i?b +?d pÄM p M
Hw /Q M?Q p"vXXX

@ E?¬M; T?°B B *"T5

h``M? s€ + Q ;B¼M; M|B,

@ G` ç²M; ç°B5 L?[M; M; Q`B M`v ç½ +MM; +?9M; i F p B i€+ +?B M K`v H¬M- K¶
K¶B H¬M +?9M; i ç m ;B Q b m HQM; KbM? +?Q ç®B T?QÆM; - M?[M; ç²M; ç°B M
#Ä çQÊ+ b Q\

aÎ >B M F?Q€i i v ç€T,

@ E?¬M; T?°B H` pSi #ÄX "B M T?€T +O i i?"i bU H` #B M T?€T F?° /o M?`i- +?Q
T?K+ ?QM; - K°i H¬M M[i`Î M M KçM? K) i?b #B i T?€T ç| H` i®i M?`iX >ÆM M[
ç9M; H` pk F?Q +¬M; M;? + Q iQÆM; H B- Qi M?`i +kM; H` + Q +`T M?`i i`QM; i?

h``M? s€ HçB M?bM ?„M- i`M? i`¼M; M|B,

@ *?Q /M M; QÆB +| M|B M?Q i? M`Q i?b +?mv M M?Q p"v i +kM; F?¬M; i? ç²M; w
ç²M; ç°B [m M i`¼M; ?ÆM i?„M; i?m XXX \*S M?Q p"v çB- iB TiK+ iB M ?`M? i?2
M m M?Q B *"T ;†T T?°B i?`i #çB- i b) i? K ;B +m°+ +?B M M`vXXX æ M H9+ ç
T?"M- i`€+? M?B K +?d +| i? ç´ p`Q M; QÆBX

L|B /Si H`B- h``M? s€ #bM? i?°M #QÊ+ H M i`QÊ+ K¼B M; Q`BX

óXXXX>„M KçM? H M`²B- iQ iQÎM; - iBM? i?¬M- +MM; +° bS+ KçM?XXXô

L m B *"T ç½ T?°B ç®B Kfti pÈB +?B M i` M?- p"v i?b ç M?[M; i?`M? pB M ç M;
F?¬M; T?M ?ÊT- +?Q M M b m F?B i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i- K¼B M; Q`B +m®B +M
h`mM; Zm®+- hmv iB M? ?bM? i`QÊ+ K„i `i ?¶M HQçM- HçB T?°B çQÆM; ç-m pÈB

pÈB i?U+ HU+ K¢M? K) +O +€+ i?“M? pB M i`QM; ¸°B- +kM; +| i? #ªQ p +?Q ?¼
B *”T tªv ` +?mv M ;b M;Q`B w Km®M- ¸| KÈB H” F?¬M; F`T ?®B ?”MX

L;Q`B ¸| ` - iB T i?2Q p’M ¸ HB M [m M ¸ M #S+ i?Q +O * `M ? M- +MM; F?®B ¸

óXXX:YB h`M? s€- +Sm K¢M; pÈB5 L m F?¬M; ¸ M M[ i?b i +? i +?„+ `²BX *?mv
[m M ¸ M i - i +?ŠM; [m +?d H”K M;Q`B ¸¢B /B M +?Q K°i b® i? HU+ [m•M T?B
M?•M #m¬M pk F?Q MQÈ+ M;Q`B i?¬B- B K” #B i H¢B óp¬ibM?ô ¸KM; T?ªB +?m
¸`M? T?ªB iÈB +Sm i XXXô

óXXXL?[M; H-M i`QÈ+ +QB M?Q iBM M?“M p¬/KM; ¸BX h H” AK?Qi2TX h`M? s€-
?¶ i`È K°i T?2MX hbM? ?bM? +K i? i b) ;BªB i?Q+? `ä `”M;Xô

ó* `M ? M +?m`M #` ?ÊT i€+ Km #€M pk F?Q pÈB .B K hQ+? aÆM i¢B aÆM h•v h`
K†i- ?„M iB M ?”M? F? B [m”i K° +´ ¸¢B [mv K¬Î aÆM h•vX h`QM; [m€ i`bM? ¸| -
M;¬B K° +´ iW i?`B M?“ h-M- M;?2 M|B H” M;¬B K° ¸| HÆ HYM; i` M K°i pU+ b•m
HQ¢B ¸€ +| i? i¬B M`B i` M F?¬M; i`mM; i¢Q i?“M?- # M i`QM; +ÁM +| i?m®+ #’
H¢BX L?QM; ¸| F?¬M; T?ªB i`¼M; ¸B K- i?S [m M i`¼M; i?“i bU H” i`QM; M;¬B K°
/Q h?€M? M?•M T?QÆM; æ¬M; +´ i¢Q ` ¸ M; M;O b v- óh?-MôX L| ?Q”M iQ”M M;
M¢ ?9i K€m +?9M; i ¸½ ;†T i¢B MQÈ+ J„XXX E?¬M; - ?ŠM H” +ÁM K¢M? ?ÆMXXX

óG-M F? B [m”i M;¬B K° +´ ¸| +?d +| K°i KbM? * `M ? M b®M; b|iX J†+ /M óh?-M
T?QM; ’M M M M| F?¬M; i? `B F?ÄB K°- pb i? M| /MM; K°i b® #B M T?€T i`mv b
iB M p”Q i`QM; K° ¸ m H” ¸®B iQÈM; i`mv b€i+O M|X L;Q`B ¸| ` M| +ÁM Km®M i
iW ¸€ HÆ HYM;- iQÈM; S?“i M”v H” +?b F?| ¸ F? B KÎ T?QM; ’MX .Q p”v- ?B M
M;mv ?B K- imv i ¸½ /MM; #Q T?€T B *”T i¢Q ` K’v i? i?•M +?Q ?„M M?QM; i?
pQÈi t i - F?¬M; H•m M[* `M ? M i?“i bU b) +? iXô

óL;Q`B +€B óh?-Mô M”v ` - M?[M; T?2 T?€B [m•M T?B i F?€+ +MM; ;B€M ¸B T +O
F?€+ +kM; ¸ m ¸ M; i`mv ibK #¼M i - #ÎB pb #¼M +?9M; +ªK i?’v `i ?SM; i?9 pÈB
HB m i¬B M`B i` M F?¬M; i`mM; M”v- ?ÆM M[ i`QM; K° +?„+ +?„M H” +| `i M?B
¸ M; #` `i M?B m M;Q`B +?9 w- ?B M i¢B #¼M i Î h?QÈM; >ªB- ibK i?mv M `B F?
iB +H” ?”M? imM; +O #¼M i ¸½ #` F F?€+ #€M ¸SM; - #S+ i?Q M”v ¸QÈ+ pB i F
H¢B- M;QÆB K m iÈB h?QÈM; >ªB- ¸ M ¸| ?½v ibK K°i iÎ #€Q ¸` T?QÆM; ¸,M; iBM
+k Î B *”TXXXô

J¼B M;Q`B ¸¼+ tQM; #S+ i?Q- oQÆM; >B T H”T iS+ F m H M,

@ óh?-Mô- ¸ M; M|B ¸ M óh?-Mô b Q\ óh?-Mô +| i? T?B i?B M ¸°M ¸` \ Zm€ ? v-
+| `i M?B m +¬M; T?€T im +?•M5

h`bM? E?B m +kM; ?QM; T?’M ?¬,

@ L;?2 M|B i`QM; +¬M; T?€T im +?•M +kM; +| +ª +¬M; T?€T bQM; im- F?¬M; #B i
h|K H¢B- +?9M; i T?ªB M? M? +?|M; ¸ M h`mM; Zm®+- K¼B M;Q`B +ªK i?’v i? M
L?[M; M;Q`B +ÁM H¢B +kM; ¸ m i`Î M M ?QM; T?’M- #ÎB pb i`QM; / M? b€+? +Q`M
+¬M; T?€T im +?•M H” i`•M [mw M?’i- + Q +’T M?’i- M?QM; M m +| i? ;B”M? ¸QÈ+
M”v i?b ¸| i?“i bU H” K°i +?mv M +U+ F€ M;Q`B w Km®M- K” +?mv M M;Q`B w Km®
HU+ h`mM; *?•m ¸°B i,M; H M pMM pKiX

aÎ >B M H¢B M?bM T?QM; i?Q +| +?9i tm’i i?-M- ¸ M F?B K¼B M;Q`B #„i ¸-m #”
M?[M; +€B ;b- ?„M KÈB H M iB M; ,

@ h?-M iB M- i?-M iB MX *€+ M;QÆB M;?o +€B bBM? p”i #` T?QM; ’M ¸| H” óhB
h’i +ª K¼B M;Q`B ¸ m M;¢+ M?B M- h`M? s€ iÁ KÁ ?ÄB,

@ *€B ¸| i?b +| ;b F?€+ M? m b Q\

@ L m M?Q H” óhB Mô- iS+ H” +?d M?[M; M;Q`B b®M; i` M M9B- H” K°i M?|K M;Q
im +?•M i¢B h`mM; Zm®+ +´ ¸¢BX L m M?Q H” óh?-Mô- iS+ H” +?d bBM? p”i +?B

i¢Q ` X h?2Q M?[M; iBM iS+ ç½ çQÊ+ t€+ M?"M K" +?9M; i i?m çQÊ+ +?Q iÈB ?
+?B H"K # #° T?"M +?QM?- T?QÆM; æ¬M; - T?QÆM; h•v p" *?•m J„- imv # M i`Q
?ÆM M?QM; p +Æ #ªM +| i? +QB H" +| # M?|K HÈM M"vX h?€M? M?•M T?QÆM;
óh?B M i?-Mô p" ó•+ K ô- h?€M? M?•M *?•m J„ +? i¢Q pk F?Q bBM? p"i- [m€B p
h?€M? M?•M T?QÆM; æ¬M; i?b +? i¢Q pk F?Q bBM? p"i óh?-MôXXX

aÎ >B M iB T iK+ M|B,

@ h?2Q iBM iS+ +?9M; i iBK çQÊ+- i?lB +´ ç¢B +| K°i #° T?"M M?•M HQ¢B b€M;
?"M? F?¬M; i?m FûK ;b M,K i-M; +Æ M?•M iÄ +O +€+ h?€M? M?•M- ;¼B H" im
/KM; im +?•M i?b tQM; H" óhB MôX a m K°i i`"M ç¢B +?B M F?¬M; `ä M;mv M M?•
+Æ #ªM ç m imv i /B i +ÁM i?-M b m ç| KÈB tm'i ?B MX h` M i?U+ i - i`QM; i?-M
tm'i ?B M iW b m i`"M +?B M S?QM; h?-M- +kM; iS+ H" b m +m°+ +?B M +O ? E
tm'i ?B MX .Q ç| iB M H" iB M- i?-M H" i?-M- i +?Q `^M; óhB Mô ?ŠM H" M;QlB b
óh?-Mô i?b ç +?d pk F?Q bBM? p"i /mM; M¢T HBM? ?²M +QM M;QlB- p +Æ #ªM +
p"i ?9i K€m ç½ ;†T i¢B J„X

h`M? s€ +kM; M?[M; M;QlB +ÁM H¢B çQ K„i M?bM M? m- ?„M [m v b M; aÎ >B M

@ o"v i?b w +O M;QÆB H" i? M"Q\ *?mv M çB iÈB h`mM; Zm®+ H-M M"v i?"i bU M

@ L;mv ?B K ? v F?¬M; +kM; F?¬M; /Q i [mv i ç`M?- M;QlB [mv i ç`M? H" M;QÆB
i? M"Q `²B\ a m F?B KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ i`mM; +'T- t| #Ä i•K K i`QM; H
ç½ ç M KS+ ç° M"Q- +| i? +?®M; H¢B [m€B p"i ;¼B H" óh?-Mô M"v ? v F?¬M; - ç| K

aÎ >B M M?bM h`M? s€ ç€TX

h`M? s€ ;½B ;½B +^K M|B,

@ h?U+ HU+ +O i "XXX h +kM; F?¬M; #B i i?U+ HU+ KbM? ç½ iÈB KS+ ç° M"Q
+HQM2 +O i M?QM; +?„+ H" +| i? HB m K¢M; çQÊ+ pÈB h`B m *?m E?¬M; X E?-
KÈB ç9M;XXX æ| H" i?U+ HU+ +O i H9+ M"vX hB M p"Q KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S
H" ? B F?€B MB K ?Q"MiQ"MF?€+ #B iX L m M?Q Km®M ?bM? /mM; i?b M?[M; M
i?S iQ ç m H" i v F?¬M; i' + b„i- b m F?B iB M p"Q i-M; i?S iQ i?b +| i? +| K°i K|
M?QM; +?Q ç°i T?€ i•K K i?b +?Q +| ç¢M- M;QÆB +?d +| i? /MM; #€M; b9M; K
T?€ i•K K - i`QM; b9M; +O M;QÆB b) +| ç¢MXXX æ| H" w M;?o +O KÎ +Æ M?•M i

@ aS+ K¢M? +O i ?B M i¢B- M m M?Q iQ"MHU+ +?B M ç'mXXX h M„K +?„+ i`QM
/B i iQ" M #° [m•M çQ" M *?•m S?B +O æS+- iQÆM; iU- ç®B K†i pÈB HB M [m•M M

88yX æ¬M; S?QÆM; J æ¬ @ h?QÊM; >ªB URV

@ XXXL|B M?Q p"v- M;QÆB i?"i bU +? i¢Q KQlB H,K +?B +:Q#HBM ;HB/2` \ *?d
iU H€B K°i +?B +\

h`M? s€ # v +€+? aÎ >B M F?¬M; [m€ t - pW # v pW iÁ KÁ ?ÄBX

aÎ >B M #bM? i?ªM ç€T,

@ æ9M; p"v- H'v çQÊ+ iW +?¶ iB m ç°B h?B M h?-M `i M?B m i`B HB m- F?B +?
Qi- +? i¢Q :Q#HBM ;HB/2` iB m ? Q K°i Qi- #•v ;Bl +kM; F?¬M; +ÁM i?W H¢B M?
pB M i`QM; ç°B i i,M; H M- M?[M; +?B + ;HB/2` M"v b) H" K°i i`QM; M?[M; +¬M;
i`¼M; M?'i- +?d +¬M H" M;QlB KÎ +Æ M?•M iÄ H" +| i? bY /KM; M M M?'i ç`M? T?
+?B +X

h`M? s€ F€ [m€B ?ÄB,

@ J†+ /M M|B M?Q p"v M?QM; b Q ?B M i¢B F?¬M; H'v ` +?Q #¼M ?¼ H"K [m2M K

aÎ >B M H„+ ç-m ç€T,

@ L? [M; :Q#HBM ;HB/2` +ÁM H¢B +| +?9i F?€+ #B i pÈB M? [M; +?B + +?9M; i ¸
i` M; #` +?B M ¸'m- i®+ ¸° M? M? ; -M ; 'T ¸-B M? [M; ;HB/2` M"v- i`mM; #bM? +|
i` ,K FK K¶B ;BÌ- F?B bY /KM; ? i?®M; T?mM ¸B M H¢B +`M; ¸¢i iÈB #®M M; ?bM F
;HB/2` ¸| F?¬M; ;B®M; pÈB M? [M; +?B + M"v- i®+ ¸° i'i M?B M H" `i M? M? M? Q
HQÊM; - +?Q /M /MM; M°B HU+ +O M; QÆB H"K M,M; HQÊM; i?b b m F?B M¢T ¸-v
iB M; ¸²M; ?²- pb i? H9+ #bM? i?QÌM; bY /KM; HQ¢B ;HB/2` T?´ i?¬M; M"v i?b i®
h`M? s€ ;"i ¸-m +kM; F?¬M; ?ÄB i? K M?B mX .M b Q aÎ >B M p +Æ #ªM pšM +|
H" F?B M|B ¸ M pk F?Q ?Q†+ ¸Q" M ¸°B +?B M ¸'mXXX æQÆM; M?B M- HQ¢B iU
?Q†+ H" i`QM; K„i K°i b® M; QÌB- HQ¢B iU +?O +O aÎ >B M +| i? ;¼B H" ¸B M +m
E?B K¼B M; QÌB p ¸ M F?m M?` i`¼ ¸´ M€i- K¼B i?S Î ¸•v pšM ;B®M; M?Q H9+ `Ì
+| ¸B m +€+? ?¼ # v p * B`Q +kM; [m€ T?¬ i`QÆM; - #BM? HQM? i` M K†i ¸'i ¸ m
F?¬M; H•m M[b) +| K€v # v iÈB M; ,M +?†MX h'i M?B M- K€v # v +O i?ÌB ¸¢B M"
F`T i®+ ¸° +O :Q#HBM ;HB/2`- pB + K¼B M; QÌB HQ H„M; i?"i bU +kM; +?d +| #` M
@ *| pÁM; +´ HQM; iBM?- i¢B i?ÌB ¸¢B M"v +Æ #ªM +| i? tQM; H" p¬ ¸`+?X æQÆ
pÁM; p•v +O K°i b® HÈM [m•M ¸°B- +kM; F?¬M; i? ¸ #` HÈB F?Q +`M +?B M b€i
p¢M M?`i- pšM T?ªB +?9 w #ªQ p +€+ i?`M? pB M ¸ M; ?¬M K iWM; T?9i K°iX
aÎ >B M ¸2Q +?Q K¶B i?`M? pB M ¸ M; ?¬M K ? B pÁM; +´ HQM; iBM?- `²B KÈB [r
M|BX
@ L m M?Q bÊ #`ªM? ?QÎM;XXX
h`M? s€ M?†i K'v +K+ ¸€ M?Ä /QÈB ¸'i H M- +QÌB +QÌB M|B,
@ o"v +?„+ H" F?¬M; +ÁM p'M ¸ ;b M[X
@ G`K ;b i? \
h`QÆM; >^M; ¸SM; ; -M M?`i- H"TiS+ iÁ KÁ ?ÄBX
@ „M K€v # vXXX
v iQÎM; #„M K€v # v +O h`M? s€ +kM; F?¬M; i?`M? ?B M i?U+ - b m F?B ¸Q M? [K
p`Q ;BÄ F?Q + -m- :Q#HBM ;HB/2` /MM; i®+ ¸° F?| K" iQÎM; iQÎM; M´B ¸2K K¼
v +O i?ÌB F€ M"v b Q +| i? ¸m´B F`T ¸QÊ+ ;HB/2`- F?¬M; H•m b m- +?9M; ¸½ I
i?`M? T?®X
h` M ¸QÌM; ¸B- i•K ibM? K¼B M; QÌB /-M /-M i`Î M M i?QªB K€BX J°i H" i?2Q h`M
¸°B F?¬M; +ÁM Î /QÈB €T HU+ M†M; M +O aÎ >B M M[M M M? [M; i?`M? pB M
M; Q`B` KK+ ¸Q+? +O +?mv M ¸B H-M M"v H" h`mM; Zm®+ i?ÌB F€ t½ ?°B +k- +kM
Zm®+ KÈB ¸QÊ+ i?`M? H" T- i?ÌB F€ +?B M i` M? +?®M; L?"i F`+? HB i M?`iX G-M
M; QÌB ¸ m +| bmv M; ?o ¸¢B F? B b€i; BÈB- H¢B i? K pÈB i`bM? ¸° F?Q ?¼+ F„ i?
+| pÁM; +´ HQM; iBM? ; -M M?Q H" ¸€M? F?¬M; +? i- M m ;¼B ?`M? ¸°M; H-M M"
#^M; +QB M?Q K°i +?mv M /m H`+? p [m€ F?SX ob M? [M; Hw /Q ¸| - i?¬M FBM? p
+kM; iW iW ¸QÊ+ #m¬M; HÄM;X
@ J†+ /M M|B M?Q p"v- M?QM; b Q i +S +ªK i?`v M; QÆB ¸ M; +| F ?Q¢+? ;b ¸|\
h`M? s€ M;²B i` M :Q#HBM ;HB/2`- ?ÄB aÎ >B M Î +€+? ¸| F?¬M; t X
@ E?¬M; +| F ?Q¢+? ;bX
aÎ >B M + -K K°i i"Ti`B HB m +?,K +?9 ¸¼+ - ¸-m +kM; F?¬M; i? K M;~M; H M- ¸€T
óGW ¸ªQXXXô
h`M? s€ +MM; M? [M; i?`M? pB M F?€+ i`QM; ¸°B ¸ m M?bM i?`v `ä `ä `M; `M; -
HB M H'v` K°i i"Ti`B HB m +~M i?"M M; ?B M +SmX J†+ /M i'i +ª ¸ m M?"M H'v i"Ti
p¬ +MM; iB + Mm®B H"- i"Ti`B HB m M"v F?¬M; M; Ì H¢B ¸QÊ+ pB i #^M; K°i HQ¢
+ -M #B i M; QÆB M; ?o i? M"Q- ?`M? ¸°M; + -K i"Ti`B HB m M"v +O aÎ >B M i?"i

óL;?2 K'v M;QìB h`QÆM; >^M; M!B- aÎ >B M ?bM? M?Q K M; i?2Q +^ J ç°M; T?€Q
*?ŠM; H) ç`M? ç€M? +?bK +^ [m-M ç^aQ L?"i "aM\ô

h`QM; HÁM; h`M? s€ F?¬M; M;WM; iQM? iQ€M M?QM; M;?o iÈB M;?o HmB pšM
>B M- K" çWM; M!B H" M; ,M +^M- ç M +^ ?„M ç M; Km®M H"K ;b +kM; F?¬M; #B iX
ç-m M; v iW H9+ KÈB ;†T aÎ >B M- imv ?„M pšM Hm¬M KÆ K°M; +! i? i? v ç´B M?C
i?ìB ;B M- ç M #•v ;B! M! ç½ b„T i?“M? K°i i?ìB [m2M iU M?B M- +kM; F?¬M; #B
K„M M[XXX J v K" aÎ >B M H" M;QìB T?2 KbM?X

óh`Á çM M"v i?"i bU F?¬M; ç€M; +QìB- F?¬M; M;ì ç½ #` ?„M iQM? F ç M KS+ i?"
+?mv M [m€B [m, ;b ç•vXXXô

h`M? s€ M;²B i` M ;HB/2` +QìB F?´ F?¬M; i?¬BX >„M HçB M?bM +K+ ç€ M?Ä i`Q
F?¬M; HÈM H„K- +?d F?Q^M; MY HÁM; #`M i v- H" K°i +K+ ç€ #bM? i?QìM; iMv iB
E?B h`M? s€ i`mv M M°B HU+ p`Q i`QM; - +K+ ç€ #¶M; i`î M M #!M; HQ€M; - ;B®M
pÄ M;Q`BX æ! +ÁM +?Q ? i- h`M? s€ F?) i?´B M? - +K+ ç€ p"v K" HçB #` i?´B M
pĐ M€i`²B- #` i?´B K°i ?ÆM HB M #B M i?“M? #KB T?'M- iW iW iB m i€MX

æ M H9+ ç!- M„K i v h`M? s€ +?ÊitQ v HçB- +?•M M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? pKi
#KB T?'M ?Q`M iQ`M iB m i M- +?•M M;mv M HU+ ç½ i^M` tmM; [m M? ?„M K'v
p`Q i`QM; HÁM; #`M i vX h?2Q +?•M M;mv M HU+ F?¬M; M;WM; iB m ? Q- i^M; ç€
+k- T?^M; T?'i M?Q iB M? +^M? #B M i?“M? #KB T?'M H9+ i`QÊ+ +?d H" ^Q ^M?- K'
pB + ;b- pmM; i v MûK +K+ ç€` t X

óXXXXæ•v H" M?"T pB ?Q`M iQ`M- M?QM; +ÁM +€+? T?€i ?mv bS+ KçM? i®B + C
çQçM M;„MX L;Q`B` ;2M +kM; +! +?9i p'M ç - ç° i?,M; #^M; i®i M?'i +O ;2M i`Q
#B M i?“M? #° /çM; ;B®M; M?Q S?K+ *? h? - M?QM; #° /çM; ç! T?M ?ÊT M?'i H"
M,M; HQÊM; p KTB`2 MûM ûT HçB K" i?“M?- +?S F?¬M; T?^B +?•M M;mv M HU+
pšM T?^B +^B iB M iW ;2M`²M; KÈB T?M ?ÊTXXXô

h`M? s€ F?¬M; M;WM; bmv M;?o- F?¬M; #B i [m # Q H•m- ?„M +?ÊiT?€i ?B M i`
?Q`M; ?¬M ç½ T?O tm®M;X :B! T?9i M"v K¼B M;QìB +ÁM ç M; pQÊi [m F?m pU
Zm®+ K°i çQçM /`BXXX

óæ9M; i? - çQìM; T?^B çB +ÁM`i /`B-`i /`B- K†+ /M ç½ pQÊi [m p'M ç F?ì M?'i
?„MXXX h pšM +ÁM T?^B çB`i M?B mXXXô

h?ìB ;B M i`¬B çB- F?m pU+ +?•m • +kM; iW iW +?bK p`Q ç K ç2MX "•v ;B! ç½ H" #
#!M; i®B ççB #B m +?Q bU F i i?9+ +O K°i M;"vX æQÆM; M?B M +kM; +! M;QçB
iQ`M i? ;BÈB- ?Q†+ K°i p`B +?B M i`QìM; F?®+ HB i- ?Q†+ H" /Q M? i`çB bm®i
î M?[M; MÆB ç! ç M b€M; bm®i ç K- F?¬M; i²M içB +€B ;¼B H" F i i?9+ K°i M;"vX
?Q†+ h?QÊM; >^B T?QÆM; æ¬M; +?QM? H" K°i i?“M? T?® F?¬M; ç K M?Q i? X

h?QÊM; >^B i?ìB F€ +?B M i` M? +?®M; T?€i tQì L?"iXXX G9+ M"v içB # M h?QÊ

@ æBM? GU+ iB M bBM?- ç•v H" i`mM; i€ [m•M çQ`M b® ? B ç!M; içB [m•M F?m h?C
i€ ççB M?•M- p` M"v H" H½Q ççB h? M? " M;- # M; T?€B +! i?U+ HU+ M?'i # M h?C

h`QM; K°i ;B M T?ÁM; t ?Q içB M?" ?€i F`+? h?QÊM; >^B- K°i M;QìB i`mM; MB
p,M M?QÊ+ ç M; i" T i`mM; iBM? i?-M t2K + F`+? #B m /B M T?Q /QÈBX " M +ç
FQM? K„i- i!+ i B +?^B +?m®i ;¼M ;"M;- ç€M? /¬m #!M; HQ€M;- F?¬M; i? iB K M'
ç!- i? M? MB M M"v ç M; +9B ç-m M!B pÈB K°i pB M b„ [m M M;²B ç®B /B MX

oB M b„ [m M M"v K†+ [m•M T?K+ +O L?"i- [m•M ?"K +'T i€- #^M i?•M ?„M F?¬M;
? B i€K i m´B- +! i? +QB H" i¬M; HÈT b„ [m M i` X

L;QìB i M H" æBM? GU+ +kM; F?¬M; i? K M?bM ? B M;QìB FB - +?d M?"M M?çi M

@ *€+ p` H" M?ìK i?S b€m iÈB iB K i X h`mM; i€ iB M bBM?- ? v H" +S i`U+ iB T M
+¬M; pB + +O i`i #`M`°M- F?¬M; H½M; T?Q M?Q i? M"v çQÊ+X

F ç`+? +U+ F€ K¢M? K)X "•v ;Bì M?[M; ç®B i?O K¢M? K) M?Q i? ç°i M?B M #B M
i?QìM; i`QÊ+ K„i- h`bM? E?B m i?"K +?Q +| +ªK ;B€+ M?Q ç M; #„i M¢i i` +QM-
T?Q ?„M +?"K +?¢T ? i KS+- i?"K +?Q +| i? pW M;€T pW i`€M?X E?¬M; +?d +|
ç°+O ?„M + Q ?ÆM M?[M; M;QìB M`v ç•m +?d ? B # H-M K°i [mv M M? M?"M; ç
+| K°i M;QìB p,M; ` t - b m ç| M;|M i F?) p¢+? K°i +€B- +ªM;QìB HšM #9 ç m #`

"KT #KT #KT- K'v iB M;- [m M? M;QìB h`bM? E?B m ?B M H M K°i i-M; #ªQ p MY
K'v çB K tmM; ç°M; M?Q M?ÄX oW `²B +| M;QìB /MM; b9M; ç¢M i'M +¬M; ?„M- i-M
iBM? +kM; ?B M `X \*€+? ç| F?¬M; t - ? B i M +ªM? b€i ç M; i`ÊM K„i ?€ K²K M?b
¾ [mªM?B M ç M; +¬K ? B F?~m b9M; K mb2` ``i i?QìM; i?'v i`QM; i?ÌB F€ +?®M

@ h`QÆM; >^M;X

h`M? s€ F?) ;¬K H M- ç²M; i?ÌB ;B"K +?•M H Q p T?Q ? B ;½ +ªM? b€iX h?2Q i
>^M; F?¬M; +?9i bmv M;?o ç½ M•M; +•v +mM; FBK HQ¢B K`m #¢+ H M- h`M? s€ p
iW b m HQM; ?„M K°i KkB i M M?Q HQm iBM? ç½ / /`M; tmv M i?OM; M;U+ K°i pB
H M +Y K°i +,M M?" # M çQìM;X E?B i M +ªM? b€i FB p¬i?S+ M?bM p T?Q ç|-
HQM; ?„MXXX

æ M H9+ M`v- ç€K M;QìB +¬K ç Q #9 +m®B +MM; +MM; F m i?ªK +?¢v i`®M iS i€M
HU+ ;b+ Q bB m M?QM; imv i ç®B +| i? T?•M #B i çQÊ+ ? B F?€B MB K- bS+ K¢
F?¬M; T?ªB +O HQ`B M;QìBX æ€K M;QìB i`QÊ+ K„i `ä `M; i?m°+ HQ¢B i?S ? B
? v H`v m H` [m€B i?b F?¬M; T?ªB +?mv M ?¼ +| i? #B i çQÊ+X Pi M?'i H`M;QìB
i? #` #„M K'v T?€i K` pšM ?Q`M ?ªQ F?¬M; #` i?QÆM;- +kM; F?¬M; i? /MM; i®+
çB H'v ç¬m M;QìB F?€+- i'i +ª ç m F?¬M; T?ªB +?mv M M;QìB #bM? i?QìM; +| i?

"i [m€+kM; F?¬M; T?ªB ?¼ Km®M +?¢v H` çQÊ+- i?2Q h`M? s€ ;B M?"T +?B M
>B T +kM; ç²M; i?ÌB t¬M; H MX hmv +?d ?¼ pÄM p M bY /KM; +`M i?•M +?B M ç'm
t M;QìB #bM? i?QìM; K'v H-M- +°M; i? K K°i M;QìB H` HQM? ç†+ +¬M;- K°i M;Q
HQm K M? +¬M ç² M`v i`QÊ+ K†i ?¼ i?"i bU ;B®M; M?Q i?Q bBM? v m Êi p¬HU+-

@ XXXhbM? ?m®M; +Æ #ªM H` M?Q p"vX æQÆM; i`QìM; ;B i +ªM? b€i M,K M;QìB-
#ªv M;QìB- #„i b®M; #®M M;QìB- ç½ [mv i ç`M? H€i M[ ;B i +? i #`i KB M;X

aî >B M M;~M; ç¬m M?bM i`ÌB- iB T ç| M|B pÈB M?[M; M;QìB +ÁM H¢BX

G9+ M`v ç½ b„T b€M; `ä- i?ÌB ;B M F?QªM; i€K ;Bì ;Bì „+ EBM?- +kM; +?d +€+?
;BÈB ?ÆM KQìB T?9iX . ç`M; i v F?¬M; ;B i +? i K'v +?K+ M;QìB +¬K pk F?Q- b®
#®M M;QìB- ç†+ #B i H` +€+ t€+ i M +ªM? b€i #` i M tmv M M;QìB i`U+ iB T +„K H
/UM; +ª i|+ ;€v- #ÌB pb M;U+ ?„M ;B®M; M?Q #` ç¢M HÈM #„M i?OM;- K°i H¶ ?´M
H`K +?Q M;QìB i +ª M;QìB T?€i H¢M?X

"®M ;½ i?`M? pB M h? M? " M; +kM; F?¬M; +| ;b ç†+ #B i- M?bM ;B®M; M?Q i?`M
KQÆB K®i- +ª / / +kM; ç2M ç9 X G9+ M`v ? B i v ?¼ ç½ #` ç€M? ;šv- ç M; #` K¼
? i bS+ #QÊ+ çB i` M çQìM;X

h`M? s€ p¶ p¶ p B aî >B M- +QìB F?´ M|B,

@ L m Km®M /B i F?~m ;b ç| i?b F?¬M; M M M|B i`QÊ+ K†i ?¼ +?SX *S M?Q i? b
?[m /KM; +ªXXX

aî >B M HB + M?bM h`M? s€ p F?BM? KB i- h`M? s€ M?'i i?ÌB +?Êi #WM; idM?-
?m®M; i? M`v b) `i F?| F?„M M?QM; pÈB +€+? H`K +O aî >B M- +| H) b) /MM; +?
Kî KB M;- pb i? iB M? ?m®M; M?Q p"v +Æ #ªM F?¬M; i? tªv `X

@ .Q` 2KQMXXX E?¬M;- aî ?B M- M;QÆB i?'v +| i? #B i çQÊ+ ;b iW KB M; ?¼\ h
i-M; +?| i+O # M; T?€B M?Q p"v b) #B i çQÊ+ * `M ? M î ç•v- ?Q†+ H` ?¼ b) #B
ç| î ç•mX

h`M? s€ +?d +| i? iB T iK+ pW çB pW M|BX

aÎ>B M H„+ ç-m- ç€T,

@ "i F€ +?mv M ;b +kM; F?¬M; i? iU /QM; t^av` - iU /QM; tm'i ?B MX *?B m i?2Q
* `M ? M ç M; #` [m•M T?B i- ç†+ pK L?"i "aM- çB T pB M +€+ [m®+ ;B F?€+ i`mv
içB h?QÊM; >^aB M`v- b) F?¬M; i? F?¬M; +! +?mv M ;b t<sup>a</sup>v` - i +?d +¬M K°i +?9i
M;QÆB +! ;b #i K½M pÈB ç M;?` ;B i M;QÌB /B i F?~m\

h`bM? E?B m çB # M +çM? +?Êi +QÌB ? ?^a M|B,

@ L|B M?Q i? - h`M? s€ M;QÆB ?¬K M v ç9M; H` [mv i çQ€M- i pW #` b9M; #„M
F? B +¬M; FQ+? `²BX E?¬M; +?d ;B i +? i iQ`M #° ç€K M;QÌB ç|- b m F?B pB +tQ
#m¬M; i? X > ? ? - +?ŠM; H) b m F?B +? i K°i H¬M HB M ç°i M?B M i`Î M M [mv

h`M? s€ pm®i pm®i KkB- +! +?9i t'm ?' M|B,

@ Š- ç9M; H` b m F?B +? i K°i H¬M HB M [mv i çQ€M ?ÆMXXX h`QM; LB;?iK `2
K°i +?mv M- ç| +?QM? H` H`K pB + /Q /U F?¬M; [mv i- `i +! i? b) H`K i?QÆM; i`
T?^aB #^aM i?•M M;QÆB K` H` HB M HKv M;QÌB # M +çM? M;QÆB- Qi M?i F?B ?¼ +
;b +! i? mv ?B TiÈB ?¼ i ç m T?^aB ;B^aB [mv i /Si çB Ki`QÊ+ F?B M| t<sup>a</sup>v` X *?Q
i?O- ç½` i v i?b M?i ç`M? T?^aB H`K +?Q i`B i ç 5

@ Š ?€X

J'v M;QÌB h`bM? E?B m- h`QÆM; >^M; çQ K„i M?bM M? m- ?„M H`TiS+ +QÌB +Q

@ L;QM ?ŠM H M `²B M? X h`M? s€ p`v K` +kM; +! H9+ /Si F?Q€i [mv i imv i M?Q
M;QÆB ç®B pÈB +?mv M ibM? +^aK +! [mv i çQ€M ?ÆM çQÊ+ iQ M`Q F?¬M;\

L|B iÈB ç•v- ?„M HçB +QÌB +QÌB ç€M; ;?ûi M?bM b M; *?B K G K ç M; çQÊ+ w2`Q
M?Êi- #° /çM; KQM; K M? v m Êi- i?"i bU F?B M M;QÌB F?€+ T?^aB i?QÆM; +^aK- K
M|B M?Q p`v- M?i i?ÌB #° K†i ;B` +kM; çÄ #WM;- F?¬M; M|B çQÊ+ +•m M`QX

h`bM? E?B m +ÁM ç M; Km®M i` m +?¼ + h`M? s€ K'v +•m- M?QM; HÌB +ÁM +?Q
T?Q t - K°i +•v T?€Q ?Q #„M i?ŠM; H M i`ÌBX E?B T?€Q ?Q #„M H M- iB M; `Qi
#®M ;½ i?`M? h?B M h? M? " M; ç m +! p KWM; `Ð M?QM; `²B HçB H`TiS+ ^aK çç
ç½ +! 'M iQÊM; +U+ b•m pÈB i?U+ HU+ +O K'v M;QÌB h`M? s€- i?"i bU ç½ F?¬M
i? +?çv i?Q€iX

@ *?ŠM; H) ç•v H`XXX

h`QÆM; >^M; #¶M; H° p `i [m, /`- H`K #~K M|B,

@ æ•v +?ŠM; H) H` i`QM; i`mv M i?mv iXXXX J°i KkB tmv M p•M iB M- i?B M [m•M

88jX æçB L€Q " M h?QÊM; >^aB UkV

E€ i?"i iW F?B ?¼ iÈB h`mM; Zm®+ ç½ +! +<sup>a</sup>K ;B€+ M?Q p`v- ç| H` F?€+ #B i F?¬M
F?B K°i b® +^aM? iQÊM; iWM; i?'v [m i`QM; T?BK ^aM?- +kM; M?[M; # M; T?€T ç½
/M bÈM ç½ #B i i?ÌB ççB M`v +?d F?Q<sup>a</sup>M; M,K RN9y M?QM; i`QÊ+ ç| ?¼ Hm¬M Î M
B *T- çB çB HçB HçB- B #B i pW i`Î p h`mM; Zm®+ i?ÌB ççB M`v- M;Q`B F?¬M
F?¬M; ?`B ?Á X S?<sup>a</sup>M; T?'i M?Q FûQ K°i M;QÌB ?€i FBM? F`+? H M ?Á ;B¼M; pÈ
F?¬M; i? /B M i^a çQÊ+X

h|K HçB F?B K¼B M;QÌB M;?2 +?mv M +€B ;b tmv M p•M iB M- p K†i ç m [m, /`
+QÌB K` F?¬M; +QÌB M´B- /M b Q ç•v +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B ibM? iB i T?BK K` H` +?QM

h`M? s€ b„+ K†i [m€B /` M?bM aÎ>B M- +ÁM aÎ>B M i?b +kM; ;"i;"i ç-m- #`v ;BÌ

@ L m h? M? " M; ç½ i`B m i"TM;QÌB iÈB- p`v T?^aB H`K HÈM K°i +?9iXXX h`QÆM
M;QÌB +€+ M;QÆB ç°M; i?O- #¼M ?¼XXX æ€M? M;½ i'i +^aH` çQÊ+-# ;½v i v +?•

M;QÆB- HÐ i v ;B i +? i +kM; F?¬M; b QX æQÆM; M?B M- F?¬M; ;B i +? i +kM;
v m H" #ªQ çªK #ªM i?•M M iQ" MXXX *S M?Q p"v çB- #„i ç-m ?"M? ç°M;5

hB T i?2QXXX J¼B +?mv M ç9M; H" HQ¢M HÈM `²BXXX

óXXXh'i M?B M H" p"v `²B- ç! +?d H" ç²M ç¢B i?¬B- b Q +! +?mv M # M;QìB ç€M?
iB M bBM? F?¬M; +¬M [m€ F?~M i`QÆM;- ;¬M ç•v h?QÊM; >ªB b!M; ;B! F?¬M; M;V
i M M 'M ç`M? i•K iB M?- ç M F?B Zm®+ .•M çªM; 'M ç`M? h?QÊM; >ªB- b Q +! i?>
iB M bBM? tBM +S v M i•K- +! #'i F€ iBM iS+ ;b i¬B +kM; b) #€Q pÈB M;¬B i`QÊ+X
b) ? i bS+ #ªQ çªK M iQ" M +?Q [mw F?mXXXXô

J°i ;½ #ûQ K†+ +ªM? T?K+ #Ä çB M i?Q¢B tm®M;- [m i K² ?¬B i`€M- M?QM; F?¬M;
çB M i?Q¢B H¢B p M; H MX :½ #ûQ p°B p" M; çQ i v M?' +K€v M?QM; pW +?¢K iÈ
i'T +?¢v ` M;Q"BX

@ *QM K M?" M!XXX h' +O H½Q Gw ç•m\ a m +ÁM +?Q +! iBM iS+ ;b\

h M +ªM? b€i K" T pW ` F?ÄB +Y H" T iS+ ;"Q H M- M?' i i?ìB ç€K +ªM? b€i ç M
M;WM; +ª H¢BX

LÆB ç•v H" K°i +K+ +ªM? b€i i¢B h?QÊM; >ªB- /Q +! HB M iB T K'v i¬; BÈB [m M i`
M;Q" B ÎH•M +~M M M p` i`Q +O +K+ +ªM? b€i M"v Î# M h?QÊM; >ªB +kM; F?€ i`
+O +K+ M"v- #®B +ªM? ç^M; b m +kM; F?¬M; T?ªB M;QìB #bM? i?QìM; +! i? iQîM

:½ #ûQ M"v +?QM? H" +K+ i`QîM;- /Q ?"m i?mšM [m€ +SM;- +°M; i? K p` i`Q M"v
#Î M M M;¬v i?QìM; iQ" M K°i #° /¢M; K„i + Q ?ÆM i`€M- i`W T?B M?bM i?¬v M;Qì
i?b M;QìB i`QM; MQÈ+ ?„M +?ŠM; ç K'v B H¼i p"Q K„i- M?QM; H9+ M"v ?„M H¢
iW ?¬K [m - Î h?QÊM; >ªB ç½ +! K°i iBM ç²M- K°i M?¡K M;QìB F?¬M; `ä i?•M T?"M
>ªB- K" M?¡K M;QìB M"v pW H° K†i ç½ F i Q€M pÈB h? M? " M;- K°i i`QM; M?[M;
h`MM; ?ÊT H" H½Q ç¢B h? M? " M; æBM? GU+ pW #` ;B i- +€+ i?"M? pB M i`QM
/ Tô M?[M; i? HU+ t½ ?°B ç2M F?€+ Î# M h?QÊM; >ªB- pb i? h? M? " M; H" T iS
M"v +! HB M [m M iÈB +€B +? i +O æBM? GU+- F?QªM; ?ÆM #®M i`,K i?"M? pB
iÈB # Q p•v M?¡K M;QìB FB - K" M?¡K M;QìB ç! i®B ç +kM; +?d +! KQìB K'v M;Qì

L?QM; HìB ç²M ç M ç•v HB M #„i ç-m tm'i ?B M +?mv M F?¬M; #bM? i?QìM;- pQ /
` +! # M;QìB ç½ iB m /B i b¢+? ?ÆM #®M i`,K i?"M? pB M h? M? " M;X :B i +?
M;QìB- i`¼M; i?QÆM; K°i i`,K #®M KQÆB # M;QìB- +ÁM H¢B i'i +ª ç m i" M T? - +
F?¬M; i? /Q K'v M;QìB i¢Q i?"M?- Qi M?' i H" ?B M i`QìM; +m°+ ~m çª M?bM ;B®M
L m i?" i bU H" /Q # M;QìB ;•v ` i' i +ª M?[M; +?mv M ç!- i`W T?B H" #ªM i?•M ?¼ +

óoä +¬M; \ æ M; çM B i? - +?B M i` M? pÈB M;QìB MQÈ+ M;Q" B F?¬M; T?ªB ç½ +
H" pä ç m ç m +?d H" i`Á çM +O ç€K T?QM; FB M /MM; ç HW M;QìB i?¬BX >W
i²M i¢B- p"v +ÁM ç ç€K M;QìB M;Q¢B [m®+ ç! +?B K +S h?QÊM; >ªB b Q\ô

:½ #ûQ +QìB +QìB iU ;B m- M?[M; HìB M"v M;¬v i?QìM; ?„M i mv i ç®B F?¬M; /€K
?ÄB- ?„M +ÁM i" M HU+ i€M /QÆM; pä +¬M; h`mM; Zm®+- i?"K +?Q H" i€M /QÆM;
M!B çQÊ+XXX æ bBM? i²M- ?„M M;mv M w H" K K¼B pB +XXX

hW H9+ HìB ç²M KÈB tm'i ?B M- +MM; pÈB K°i HQÊM; HÈM M;QìB +O h? M? " M; i
i¢B T?ÁM; F?€K p" # M? pB M- ?¬m ? i M?[M; M;QìB +! K€m K†i i¢B h?QÊM; >ªB ç
i?"K +?Q +ª K°i b® M;QìB MQÈ+ M;Q" B +MM; M;QìB +O +€+ i´ +?S+ [m•M T?B i Î
?ÊT H" MÆB T?€i bBM? ~m çª H¢B M^K i`QM; ç` ?¢i +O ;½ #ûQ M M i€+ ç°M; +O
+K+ +ªM? b€i +O ?„M ç-m iB MX

æ M; H9+ i M #ûQ i`9i ;B" M H M ç€K +ªM? b€i i`QM; +K+- K°i M;QìB +?Êi H M iB

@ *K+ i`QîM;- F?¬M; T?ªB M? ç½ ç ç°B H½Q Gw çB ;†T i`QîM; H½Q h? M? " M;
K°i ;Bì- T?ÄM; +?WM; ?¼ T?ªB iÈB KQìB ? B ;Bì KÈB p ç M MÆBX æ9M; `²B- +K
+O i?"M? pB M h? M? " M;- ?bM? T?€+ ?¼ +O # F F?¬M; `ä i?•M T?"M ç! ç½
t2K [m F?¬M; \

:½ #ûQ M;~M M;Q`B- p°B p¨M; #QÈ+ iÈB +?¶ i M +ªM? b€i ç| M?"M H'v ?bM? p)X J'
#9i K€v- M?bM [m +kM; +| p¨B T?–M iQÆM; iU # M;Q`B h`bM? E?B m- K¨i M #ûQ

-K K'v iB M;- HÊT +€i M?bM +| p KÄM; K M? p"v K" H¢B p¬ +MM; FB M +@- #` K' F?¬M; bmv bmv M- ç²M; i?ìB- iB M; +O AK?Qi2T +kM; p M; p¼M; ;B[ F?¬M; i`m @ * `M ? M5 "ªQ p M+F@am@L KmM5 J m +?¢v F?ÄB ç•v5

h? M? •K pW /Si- #®M #|M; M;QìB F?´M; H² ç½ tm`i ?B M ;B[ F?¬M; i`mM;- H€ + #B M i?`M? +kM; #` #®M #|M; M;QìB M"v # Q p•vXXX

Í # M FB - h`M? s€ ç M; +kM; M?[M; M;QìB +ÁM H¢B +•m çQÊ+ +•m +?,M;- +kM; M"Q +Sm idM? M?[M; i?`M? pB M i`QM; ç°BX æ M F?B h`QÆM; >^M; +MM; h`bM? ?ÆM i`,K i` M +ªM? b€i p" #ªQ p MQÊ+ M;Q" B- K" b® M;QìB p•v [m M? pšM iB T #¼M +?9M; ?bM? M?Q +ÁM ç M; Km®M i?B i H" T b9M; K€vX J¶B H-M +| /'m ?B m i b€i ;BÊB- ;B i b¢+? b® M;QìB tmM; [m M? çB K çti b9M;- b m F?B +?SM; FB M i? h`M? s€- +ªM? b€i +m®B +MM; +kM; iW #Ä w ç`M? H„T çti pk F?Q ?¢M; M†M;- +?

h`QM; ibM? ?m®M; M?Q p"v- F?B h`M? s€ M?bM i?'v K°i çQ" M +€i p" M; # v HQÊM ?„M iÁ KÁ ?ÄB aÎ >B M,

@ L"v- aÎ >B M- [m M? h?QÊM; >ªB +| b K¢+ F?¬M; \

@ XXXXL;QÆB M;?o H" i? M"Q\

h`M? s€ H" T iS+ ç`M? i?¬M H¢B- ?„M +kM; F?¬M; M|B M?B m- ;B"K +?•M M?ªv H i`QM; L¢T ;BÊB ` X :B•v iB T i?2Q- ?„M ç½ H€B ;HB/2` # v i?ŠM; p T?Q çQ" M +

888X GU+ a„ E?,M o" M; o" *?B "BM? > B æQìM; Ukv

@ S?B FB K- H" T?B FB K- ç•v H" ç² +O i?¬M iB M5

@ >| ` H" i?¬M iB M ?¢T?"K- i ç½ M|B b Q +| +?mv M # M;QìB #bM? i?QìM; ç€M ` H" i?¬M iB M ?¢T?"KXXX

@ h?¬M iB M tBM i?m i H"K ç² ç - i i?`M? i•K +¬m ç¢Q- i?¬M iB M ÆBXXXX

hB M; ?mv M M€Q T?Q /QÈB +`M; H9+ +`M; -K „- F?¬M; #B i iW H9+ M"Q tmM; [m i" T çSM; t2K- K" ;B) T?9i M"v M?[M; M;QìB ç| ;¬M M?Q ç m ?ûi H M- i?"K +?Q +Á [m€ H¢vX L?[M; M;QìB h`mM; Zm®+ p®M pb M?[M; #ªQ p MQÊ+ M;Q" B K" F?¬M; ?B M i¢B F?¬M; M;ì H¢B #„i ç¬m +| tm i? i`M p T?Q K'v M;QìB aÎ >B MX L m ç [mv i i•K H Q p"Q [mªM; i`QîM;- ç€K +ªM? b€i +MM; #ªQ p MQÊ+ M;Q" B çSM; +? b) #` ç¢T i?`M? i?`i M€iXXX æQÆM; M?B M H" i`QM; i`QìM; ?ÊT ?¼ [mv i F?¬M;

*K+ i`QîM; #ûQ #` ? B M;QìB h`QÆM; >^M; mv ?B T H9+ i`QÈ+ +kM; ç½ iÈB ?B M i M"v M€Q HQ¢M [m€ HÈM `²B- ?ÆM M[ ?¼ +ÁM F?¬M; ;B®M; M?Q i°B T?¢K #bM? ?B M i`QìM; ?Q†+ H" BK ?ÆB H†M; iB M;- M;QÊ+ H¢B- #¼M ?¼ F?¬M; M;ì +ÁM ç`M? +Q +O M;QìB MQÊ+ M;Q" BX aU ibM? ç½ `®B HQ¢M ç M ? i KS+- ç M +ª ç¢ i¢B h?QÊM; >ªB- i?"K +?Q H" ç¢B #B m +O K'v i? MQÊ+ M;Q¢B [m®+- i`i +ª ç m h?QÊM; >ªB- ?ÆM KQìB T?9i i`QÈ+ ç½ +| K°i M?|K [m•M L?"i `ìB F?ÄB MÆB ç|M K°i M;?bM #QM? HQM? /½ +?B M iBM? M?m - F?¬M; +¬M #B i H" HQ¢B #¢Q HQ¢M

óL?QM; ç| +?d H" /m +¬M- [m•M ç°B- ?Q†+ H" i?´ T?d #bM? i?QìM; i?¬BXXX L m M b Q ç•v\ J M|¬ F?¬M; M;ì i` M i? ;BÊB M"v i?"i bU +| i?¬M iB MXXX E?B h`mM; > M?K+- ç€K i?¬M iB M +€+ M;QÆB Î ç•m +?S\ E?®M FB TXXXô

:½ #ûQ €M? K„i ç¬v T?S+ i¢T M?bM ç°B M;k KQìB K'v M;QìB Î T?Q t - i`QM; HÁM ;B€+ ;bX G"K ;b +| B i`ìB bBM? ç½ H" F TªM [m®+\ *?mM; [mv +kM; H" /Q i?U+ M;QìB i`QM; MQÊ+ Î MQÊ+ M;Q" B +?`m [m€ M?B m M?K+ M?½- H¢B Km®M ?QîM K¼B HQ¢B ?'T /šM +m®B +MM; +kM; F?B M K°i b® M;QìB i•K i`Q F?¬M; FB M ç`M i" M b•m i`QM; M°B i•K M?[M; M;QìB M v- b Q H¢B F?¬M; +ªK i?'v +,K ?" M M?[M; F Gm¬M Hm¬M b) +| M?[M; HQ¢B M;QìB ? M ?¢ M?Q p"v- M m M?Q h`mM; Zm®+ +| i

h`QM; H9+ ç€K M; QÌB tmM; [m M? ç M; +`M; H9+ +`M; FQ+? ç°M; - F?B M +?Q M?
i`Î M M F?~M i`QÆM; - aÎ >B M ç°i M?B M çSM; /"vX L; v H"TiS+ iB M; imM; ?-
i?ÌB iB m i M- i`i +<sup>a</sup> K¼B €M? K„i ç m i"Ti`mM; p`Q M; QÌB /mv M?`i ç M; çSM; i` M
?„M ç^aQ K„i M?bM K°i pÁM; - iB T ç! ? v i v `mM; H M- ? B F?~m b9M; HK+ ?bM? /€
MÁM; b9M; +?d b M; ? B # M M; QÌBX

@ E?¬M; çQÊ+5

h`QÆM; >^M; T?^M SM; M? M? M?`i- ?„M p°B +?²K /"v i!K H'v i v aÎ >B M- pW ;B[

@ E?¬M; +¬M K"- h`M? s€ pW KÈB `ÌB çB M; QÆB ç½ H"TiS+ ç¢B F? B b€i; BÈB
/M Km®M t¬M; H M M?QM; ?¼ /M b Q +kM; pšM +?Q H`K p"v- ?ÆM M[?¼ ç m H
T?|M; i v ;B i +?| +M?Q p"v +ÁM KQM; +| çQÊ+ K°i +, M +S ?"m +¬M ´M ç`M? Q\

L?|M; i?`M? pB M F?€+ i`QM; ç°B +kM; p°B p½ +?¢v iÈB- M?QM; F?¬M; ç ?¼ F`
iB M; ,

@ hbM? ?m®M; ?B M i¢B `i M; mv ?B K- M m M?Q +€+ M; QÆB F?¬M; i? ` i v +¬
K°i ç®M; - M?[M; i?`M? pB M ç M; ?¬M K b) M; mv ?B K ç M iQM? K¢M; - pb i? M
?`M? ç¢B ç² b€i- F?¬M; #^M; #°v ;BÌ ?½vXXX

@ "°v ;BÌ ?½v\

h`i +<sup>a</sup> ç m i?"T T?¬M +<sup>a</sup>M? ;B€+ M?bM aÎ >B M- M?QM; F?¬M; çÊB ?¼ F`T +| ç°M
pmM; i v H M- ? B F?~m +QBH; mM ç^aQ [m M? M; QÌB K°i pÁM; - b m K°i i`M; iB M
M;²B tm®M; X

h`QM; ç€K #<sup>a</sup>Q p ç M; # Q [m M? [m<sup>a</sup>M; i`QÌM; - ç½ +| ?ÆM KQÌB M; QÌB M; ½ p`Q

h`M? s€ ;BÌ T?9i M"v +, M #<sup>a</sup>M F?¬M; #B i ;b iÈB ?¶M HQ¢M /Q ?„M i¢Q ` - /Q +|
?„M +kM; `i v M i•K `ÌB çBX hB Ti?2Q- ?„M i"Ti`mM; iQ`M #° bS+ +?9 w H¢B- #Î
iÈB ;¬M #S+ K`M +€i- ?„M +`M; +^aK M?"M çQÊ+ K'v Hm¬M; +?•M M; mv M HU+ v m
KÄM; K M? M?QM; ç! ç9M; H` +?•M M; mv M HU+ ;B®M; M?Q i`QM; +Æ i? ?„M- +^a
ç®B F?¬M; ç€M? HW ?„MX

ó*?•M M; mv M HU+XXX æ°v H` bS+ K¢M? K` +?d im +?•M KÈB +| çQÊ+ - +?šM; H) i
+| +€B ;¼B H` im +?•M ;B<sup>a</sup> i²M i¢B b Q\ o"v i?b iB M? iB i F`+? #^aM H¬M M"vXXX aÎ
>B M iQÎM; iQÊM; 5ô

h`M? s€ •K i?¬K iQM? iQ€M- :Q#HBM ;HB/2` /QÈB +?•M pšM F?¬M; ? M; WM; H¢
+€i p`M; X

oW H¼i p`Q # M i`QM; - h`M? s€ HB M +<sup>a</sup>K i?`v i?•M i? M?Q M†M; +^aM; ?bM +•M-
T?`i M?Q T?^B ;€M? +?`m i`¼M; HQÊM; M"v- iB M H M K°i T?•M +kM; p¬ +MM; F
i` M; #` i? K ? i?®M; T?mM çB M +?Q +?B + ;HB/2` M"v- F?B M +?Q HU+ #¢Q T?
M M +U+ F€ #B M i?€BX a m F?B h`M? s€ F?ÍB ç°M; ? i?®M; T?mM çB M- HU+ ç`
T?€ çQÊ+ K`M +€i +?2 T?O- çQ ?„M H¼i p`Q # M i`QM; X

J`M +€i M"v # Q i`MK F?Q^aM; #^av i€K F?m /•M +Q- Î T?Q i`QM; i`i +^aM?" +Y /½
` ?bM? i?M; b M[ X h` M çQÌM; T?® i`^B ç-v i?B i? çO i`¢M; i?€B- +| +€B #` HY
ç!M; #, M; i?`M? iQÊM; - +| +€B i`U+ iB T #` ?9i i?`M? t€+ F?¬- +ÁM +| K°i b® i?b
F?Q^aM; +?WM; +| ?ÆM i`, K i?B i? M^K M; ´M M; M; F?„T MÆBX Í; B[ F?¬M; i`mM
çB M +m²M; tQ v +?mv M- T?Q b m M! +| ? B M; QÌB K°i M K K°i M[ç M; çSM; b[M
H` \* `M ? M p` M +F@am@L KmMX

> B M; QÌB pW M?bM i?`v h`M? s€ T?€ i M HÈT K`M +?„M H¢TiS+ FBM? M; ¢+ Hš
ç M; #` +€i p`M; p°v [m M? M M M?`i i?ÌB F?¬M; M!B çQÊ+ ;b +<sup>a</sup>- +?d +| \* `M ? M
b m HQM; h`M? s€X

h`M? s€ pQÊi [m K`M +€i +?d i`¬M; i?`v AK?Qi2T #B M i?`M? /¢M; +€i # v HQ¢
F?¬M; +| im +?•M ;B^a M`Q +<sup>a</sup>M M ?„M p®M ç M; +?m`M #` ;¼B # M; QÌB FB - M?

+O * `M ? M- ? „M H”T iS+ #B i+| +?mv M F?¬M; ´MX h?2Q K°i Hm²M; FbM? T?Q
çB m F?B M :Q#HBM ;HB/2` M[K” /MM; bS+ ççT KçM?- +ª M;QìB p¼i H M + Q ç²
tm®M; ç’iX *MM; H9+ ç| - K°i Hm²M; HY i`M [m +?¶ ? „M pW çSM;- `²B ç€M? i?S
K°i iB M;- F?m M?” F?¬M; M;ì ç½ #` ç€M? Mëi pKM K’i K°i MY - mv HU+ i?”i bU FB

óªªK ;B€+ çQÊ+5 *?•M M;mv M HU+5ô

h`M? s€ i?•M ç M; î ;B[ F?¬M; i`mM;- i?”K +?Q ç-m +kM; F?¬M; [m v HçB- ? „M
Hm²M; +?•M M;mv M HU+ tm’i ?B M b m HQM;X æ•v H” K°i HQçB +ªK ;B€+ i?m-M
HçB +ªK M?”M #®M T?Q p”v- `ä `”M; #B i+| K°i p”i ç M; î ?QÈM; M”Q ç| M?QM;
F?¬M; iÈB- h`M? s€ H9+ M”v ç M; +| +ªK ;B€+ M?Q i? - +?•M M;mv M HU+ +O ?
i²M içB +O +?•M M;mv M HU+ tmM; [m M?- i?”K +?Q KÆ ?² +| +ªK ;B€+ #` ?’T /š
? „M +kM; +?d H” /U p”Q +?B + M?šMi®B + Q KÈB M;QM; Hmv M ` çQÊ+ +?•M M;
M?Q G RM; GQM; +O iB m ç°B h?B M h?-M- iU #ªM i?•M ç½ +| +¬M; T?€T im +’
/KM; çQÊ+ ` - +?•M M;mv M HU+ M”v +kM; F?¬M; ,M w pÈB +?QM? #ªM i?•M ? „MX

*| çB m h`M? s€ /M b Q +kM; ç½ Kî +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ i`mM; +’T- +ªM? ;BÈ
`i / /”M; F?®M; +? M,M; HQÈM; #ªM i?•M p”M ?”M?X *?Q /M F?¬M; +| +¬M; T?
+ªM? ;BÈB M?”T pB +O ? „M +kM; +| i? bY ` çQÊ+ K°i Qi /B m /mM; +O +?•M M
pW ç°M;- h`M? s€ ç½ ´M ç`M? çQÊ+ +?•M M;mv M HU+ ?ÆB +| +?9i tmM; ç°M;
tªv ` i?b M? M?- iW H9+ h`M? s€ ççT H M :Q#HBM ;HB/2` +?Q ç M H9+ [mª +¬m
ç M F?B ? „M +ªK M?”M p” ´M ç`M? HçB +?•M M;mv M HU+ - i’i +ª ç m +?d i`QM; K°
+ÁM ç M; î ;B[F?¬M; i`mM;- F?¬M; F`T +?mv M M;QìB- iW T?Q b m HçB +| K°i H
iÈB- -K K°i iB M;- h`M? s€ ç½ #` ç€M? p,M; p”Q i`QM; K°i F?m M?”X

h`M? s€ i?Q€M; +€B ç½ # v tmv M [m i?OM; +ª F?m M?”- i`U+ iB T ç•K b-K p”Q ;
#”i HçB K’v Kûi- +| i? i?’v bS+ KçM? ç| HÈM ç M KS+ M”QX E?¬M; +?d M?Q p”v
tQÆM; +®i `K- pÈB i® +?’i i?•M i? ? „M H9+ M”v- +?Q /M F?¬M; bY /KM; “çQ iç+
+Æ i? +kM; HÈM ç M FBM? F?OM;- F?¬M; M;ì mv HU+ +O K°i çÁM pW `²B HçB
KS+ i?Q€M; +| +ªK ;B€+ #` i?QÆM;X \*”M; F?B M ? „M +ªK i?’v FBM? /`H”- çÁM pW
+?•M M;mv M HU+ t•K M?”T p”Q +Æ i? ? „M- M m M;QìB #bM? i?QìM; #` ç€M? i`9M
Mëi i?’i `²BX

h`M? s€ +m®B +MM; +kM; M;?B K i9+ ?šM H M- ? „M +kM; F?¬M; /Q /U- i`U+ iB T
+?•M M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? p”M ?”M?- ç-m iB M H” i?¬M T? iB m i`WiB +?•M
M;QìB- iB T ç| i`mv M p”Q i`QM; >´ ?²M- F?ÎB ç°M; i? M? ?mM; ç Q M”v H MX :B•
+?•M H Q ` F?ÄB ç®M; ç´ Mëi- M?QM; pW ` M;Q”B- ? „M H”T iS+ b[M; bîX

í +?¶ çQ”M +€i p”M; +€+? ç| F?¬M; t - i`QM; ?Q F?¬M; KÆ ?² ~M ?B M M,K [m€B p
h?”i bU H” [m€B p”i- M?bM [m ;B®M; M?Q M;QìB F?’M; H²- K°i +€B ç-m HÈM ~M
#®M M,K Kûi- M?QM; iW #KM; i`î tm®M; HçB i`®M; F?¬M;- M m Km®M ?bM? /mM;
i`QM; +´ iQ+? © _”TX

*?d H” ç| ç m +?Q T?ªB +?mv M Hç HMM; M?’i- +”M; F?B M M;QìB i FBM? ?½B H
p”M; M”vX ” M i`QM; HÈT €Q ç| F?¬M; M;ì HçB ~M ?B M KtiM;QìB ç M; F?|+ H|+-
Kti ç| F?¬M; M;WM; #B MªQX h?S # M i`QM; HÈT €Q p”M; F?¬M; M;ì ç m /Q HBM

88eX GU+ a„ E?,M o”M; o” *?B ”BM? > B æQìM; Ujv

h`M? s€ ?ûi H M- M?’i i?ìB ? „M +kM; F?¬M; /€K iMv iB M i’M +¬M; M,K [m€B p”i F
p T?Q çQ”M +€i p”M;X

J”M +€i ç| +?QM? H” AK?Qi2T #B M ?bM?- F?B h`M? s€ +?çv ` F?ÄB ç®M; ç´ Mëi
Q i`MK H’v ? „M- #’v ;Bì h`M? s€ KÈB M;?2 i?’v iB M; * `M ? MX

* `M ? M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- pW M?bM i?’v h`M? s€ +kM; iB M p”Q i`QM; i
H|+ ç`M? ¬K H’v +?•M h`M? s€- #’i [m€ F?¬M; çÈB ? „M F`T +| ?”M? ç°M;- h`M? s

/UM; /"v- [m€i,

@ æWM; +| F?|+ p°B- M,K [m€B p"i # M M;Q" B `9i +m°+ H" i?S ;b\ L;QÆB b Q H¢B M;mv M HU+ M"v\

* `M ? M #` t®+ €Q H M- H¢B i?`v h`M? s€ ç-m ç-v i`Q #KB #° /¢M; +?"i p"i- /M ç€M? # v p"Q i`QM; F?m M?"- ?„M +Q`B +Q`B t'm ?` M`B,

@ h t2K [m ?bM? iQÊM; [m€B p"i M"v i` M i?•M iQÊM; S?"i- i M ;¼B ?bM? M?Q H M`B M;Q`B ç-m iB M i`mv M +?•M M;mv M HU+ p"Q +?Q +?9M; b) +| i? b B #ªQ ç i?m°+ iQM? FBK- K°+- i?Ov- ?Ä - i?´- pW `²B i`M +¬M; M;QÆB H-M ç-m H" HU+ b b m H" i?m°+ iQM? FBKXXX

M+F@am@L KBM +?Êi M;„i H`B \* `M ? M- p°B p½ M`B,

@ h`M? s€- M;QÆB K m ;B9T AK?Qi2T çB- [m€B p"i €Q p" M; M"v `i HÊB ?¢B- ç M b) +?`m i?QÆM; i`MX >ÆM M[ç€K [m€B p"i M"v +`M; ;B i M?B m M;Q`B +`M; HÊ ç½ +U+ F€ K¢M? `²B- H-M M"v i`QM; i?`M? T?® ;B i M?B m M;Q`B M?Q p"v- i bÉ M`B #¼M +?9M;XXX

h`M? s€ H9+ i`QÊ+ +ÁM +?Q +| i?U+ HU+- M?QM; ?B M i¢B ?„M ?Q" M iQ" M +| AK?Qi2T +?QM? H" K°i HQ¢B bBM? K¢M; i? ?bM? i?€B F?€+- H'v M,M; HQÊM; H" +ÁM HBM? ?²M i?b H" w i?S+ #ªM i?•M ?„MX h`M? s€ +| i? +ªK ;B€+ `ä `M;- M [m M? #¼M ?„M i`M ç-v M,M; HQÊM; +O AK?Qi2T- M m M?Q /MM; +¬M; FQ+? T? K T?€T i`mv M i?mv i i?b +| i? ;•v i?QÆM; i`M ç M ?„M- K" >´ ?²M ç Q +O h`M iBM?- +?d K°i ç Q +?ûK tm®M;- AK?Qi2T F?¬M; +? i +kM; +?d +ÁM H¢B MY +€B `i ;B®M; pÊB [m, ?²M- +?d H" bQ pÊB [m, ?²M i?b ?„M K¢M? ?ÆM M?B m K" i?¬B

AK?Qi2T p®M H" i?`M? pB M /U #` +?Q h`mM; \*?•m ç°B K" h`M? s€ M?„K i`QÊ+- + i v K¢Q ?B K i¢B MQÊ+ J„ H-M i`QÊ+ i?b ?„M +kM; imv i ç®B F?¬M; #m¬M; i v Kt+ +¬M T?ªB ?ÄB `ä `M; i`QÊ+X >„M p°B p" M; ?ÄB \* `M ? M,

@ "¼M +?9M; +| M?QÊ+ çB K ;b F?¬M; \ > v H" i`U+ iB T ç€M? M€i H" çQÊ+ \

* `M ? M ?ÆB M;~M M;Q`B- ç€T,

@ æ€M? M€i [m-M €Q K"m p" M; +O +?9M;- +?d +¬M T?€i M HÊT €Q p" M; ç! H" M? i`®M- H9+ ç! HU+ b„ F?,M p" M; b) i?"i bU iB m i MXXX J" F?¬M;- b m K°i i?`B ;B ?ÆM M[i?U+ HU+ +kM; +`M; H9+ +`M; K¢M?X B- +?Q /M i?B m +?€v M?[M; v T?

h`M? s€ +kM; +?ŠM; Km®M M;?2 M?B m- +?d +¬M #B i çQÊ+ M?QÊ+ çB K +O ç€ s2K ` #¼M +?9M; ?ŠM H" i?m°+ p K°i HQ¢B F?Q +K im +?•M M"Q ç!- /MM; HÊT /U p"Q M,M; HQÊM; /Q HBM? ?²M +mM; +`T- +?d F?¬M; #B i H" H"K i? M"Q +?m i?`M? +?•M M;mv M HU+X *| H) ç•v H¢B H" K°i T?QÆM; T?€T i` ?ÊT Fw ?B m F?€ HQ¢B i` ?ÊT M"v- +?ŠM; T?ªB ?„M b) +| +?•M M;mv M HU+ +m²M +m°M F?¬M; M;V b„ F?,M p" M; M"v +kM; HÊB ?¢B p¬ +MM;- M m ç h`mM; *?•m ç°B ;B" M? çQÊ+ T?Q i?b F?¬M; T?ªB i?U+ HU+ +ª ç°B b) i,M; H M +U+ HÊM b Q\

L;?o ç M ç•v- h`M? s€ F?¬M; M?`M M`B M[ - H Q ` F?ÄB K" M +€i p" M;- pW ç9M; HY ç€M? i`9M; K" M +€i- `B M; AK?Qi2T F?) ?W H¢M? p M; H M ;B[F?¬M; i`mM M? X L,K HU+ b„ F?,M p" M; HÆ HYM; ;B[ F?¬M; i`mM; M?Q ~M M?Q ?B M- K°i H" K°i H" ç! i K°i H" FBK- #° /¢M; M?bM [m +| p iQÆM; iU M?QM; F?Q iS+ +MM; p"i M? mX GU+ b„ F?,M p" M; HY p" #,M; ç M; F?¬M; M;WM; #„M ` ?Ä /B K +MM; #, /MM; i®+ ç° +U+ M? M? [m`M [m M? çQ" M +€i p" M;- HU+ b„ i?´ p" FBK i?b HB M iK çûM F?B h`M? s€ H Q ` M;Q" B- ? B [m€B p"i M"v H" T iS+ t¬M; iÊB +?¶ ?„MX

h`M? s€ +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- #`B pb ?„M F?¬M; ? #B i i?U+ HU+ +O HU+ b„ F M"QX h?S M?`i H" HQ¢B [m€B p"i M"v +| +?•M M;mv M HU+- i?S ? B H" H¢B +| T? +?`m i?B i HÊM /QÊB i v G RM; GQM; M M pW t¬M; H M ?„M HB M /MM; i€K T?¬M +?9 K°i HQÊM; HÊM +?•M M;mv M HU+- /MM; HU+ +?ûK ` K°i K" M ç Q K M; bQÆ

?¢tm®M;- ? B #° v T?K+ p" M; ç½ #` +?ûK i?"M? #KB T?'M- ç M +ª M?[M; HBM? ?
iQ" M #B M i?"M? ?QªQ- mv HU+ M?€i ç Q M"v F?¬M; M; Ì H¢B K¢M? ç M p"v- iÈB -
+?9i FBM? M; ç+X

h`QÊ+ FB ?„M K†+ /M +kM; +! i? bY /KM; >´ ?²M ç Q- imv p"v >´ ?²M #ªM KÈB ç-
#¢+? ?´- +?d +! i? ?! M°B HU+ i?"M? ç Q K M; X æ M F?B +?9M?"T K°i MY ?²M T
KÈB i`Î p ?bM? i?€B p®M +! +O M!- K F?Q >´ ?²M ç Q- +?d +¬M +! +?•M M; mv M
mv HU+ imv i ç®B pQÊit bS+ iQÎM; iQÊM; +O h`M? s€X J" ç M i" M #•v ; BÌ h`M?
çQÊ+ +MM; H„K H" K°i T?¬M KQÌB bS+ K¢M? +O >´ ?²M- ç! +ÁM H" F?B ?„M ç½ ç
+?QM? iB M p"Q i`¢M; i?€B M?"T pBXXX

*! çB m M m >´ ?²M ç½ ?[m ?B m pÈB HU+ b„ F?, M p" M; M?Q p"v- h`M? s€ H" T i S
t¬M; H M ; BªB [mv i # HU+ b„ +ÁM H¢BX æ°i M?B M ?„M i•K MB K +?Êi ç°M; - #ªM
/B i ç€K HU+ b„ F?, M p" M; M"v- bQ pÈB ç!- ?„M +¬M; ?B p¼M; çQ¢i çQÊ+ HÈT €Q
F?¬M; /€K +?„+ +?„M i` M ç! b) +! #Q K"i +? i¢Q HU+ b„ F?, M p" M; M?Q +! i? K I
Hm¬M i®i ?ÆMX

óæ½ M?Q p"vXXX æ i i?Y M; ?B K bS+ K¢M? ?B M i¢B çB5ô

h`M? s€ +QÌB ?„+ ?„+¬ iB T i?2Q ?„M H¢B i?m >´ ?²M p - M?„K K„i çSM; v M i¢B +
p" M; ç¢B #B m +?Q ; B! ç M; t¬M; p T?Q ?„M- AK?Q i2T- * `M ? M- M+F@am@L
i®+ ç° +O M! +U+ M? M?- i`QÊ+ F?B +€i p" M; +m®M iÈB- +€M? i v iQ HÈM ç½ iW i
h`M? s€X \*?€i K°i iB M; - h`M? s€ /MM; K°i i v ç! M H'v +€M? i v F?´M; H² ç!- bS
[m M; QÌB H"K +?Q K†i ç'i +?¶ ?„M çSM; H" T i S+ pĐ imM; X

óæ•v H" # i`¢M; i?€B ç¬m +O KÎ +Æ M?•M iÄ XXX hB T i?2Q H" i`¢M; i?€B KÎ +
+'TXXXô

h`M? s€ pKi KÎ #WM; K„i- M„K +?†i H'v +€M? i v iQ HÈM ç!- /MM; bS+ ç¢T K¢M? +
H M- tQ v K°i K°i pÁM; ; B[F?¬M; i`mM; X \*€M? i v #` ?„M ; B[+?†i- i?2Q +9 tQ v
K°i pÁM; - M?QM; B K" #B i +€M? i v +O HU+ b„ F?, M p" M; H¢B +, M #ªM F?¬M; +!
M; QÌB- # M i`QM; ç m /Q HBM? ?²M i¢Q i?"M? M M +9 tQ v M"v +, M #ªM F?¬M; ; •v

h`M? s€ H¢B F?¬M; ? M; QM; H¢B- HB M iK+ tQ v M; QÌB- b m p" B ; B•v ?„M ç½ tQ
b„ F?, M p" M; +kM; #` p†M KQÌB K'v H¬MX æ9M; H9+ HU+ b„ F?, M p" M; pmM; M„K
tm®M; h`M? s€ i?b +€M? i v #` p†M +?Êi `€+? ` - M?QM; HÈT pªB +MM; HBM? ?²
?Q" M ?ªQ- F?¬M; ? +! p #` T?€ ?ÄM; X

óh®i5 Zª M?B M ûT M°B HU+ i?"M? iB ?Q" M iQ" M +! i? +„i çSi i?•M ?bM? [m€B p
+¬M /MM; M°B HU+ # Q i`MK çQ¢M #` +„i çSi H¢B H" çQÊ+5ô

J°i i v h`M? s€ +?†M M„K ç'K p¢M +•M +O HU+ b„ F?, M p" M; H¢B- ? B #` M i v ç€I
iB M; -K p M; /°B- ; B®M; M?Q i ; B€+ ?9+ p"Q i'K i?ûT- M?QM; h`M? s€ pšM çSM
ç°M; X *?d i?'v ?„M K°i i v M„K H'v +€M? i v ç½ #` +„i çSi- F?¬M; çÈB HU+ b„ F?,
i'M +¬M; - ?„M ç½ MûK +€+? i v #` +„i ` - iB T ç! /MM; +ª ? B i v M„K H'v #` M i v H

óXXXX:B B çQ¢M i¬M; i?S iQ bÆ +'T ç½ +! i? bY /KM; +'T ç° M?"T pB- p"v i?b ; B
ç¢i iÈB +U+ ?¢M- ; B®M; M?Q •K +U+ bBM? /QÆM; - +'T ç° b m F?B M?"T pB ç¢i ç

h`M? s€ K°i #` M i v #B M i?"M? +?QÎM; - ç†i H M i` M +€M? i v F?´M; H²- i v +ÁM
p"Q #` M i v KbM?X h?2Q K°i [mv M +O ?„M tm'i FQ+?¬ ; B[i?•M ?bM? p" +€M? i
M; Ì iW iW `€+? ` K°i çQÎM; M?Ä- ç M F?B +€M? i v M"v ?Q" M iQ" M i€+? ` ÌB F?ÄB
i`MK K°i i¬M; M°B HU+¬ K°i [mv M M?bM M?Q #bM? i?QÎM; - [mª M?B M H¢B H" M
M?Q pKM; 5

óhB T i?2QXXX +?QM? H" +ªM? ; BÈB +U+ ?¢M K" i`QÊ+ K„i i +! i? ç¢i iÈB- im
/mM; i? M"Q M?QM; i ; ¼B M! H"XXX hB K HQM; #B M5ô

a m ç!XXX

@ XXXXhbM? ?m®M; +Æ #^aM H" M?Q p"vX J†+ /M +?9M; i M; v iW ç-m ç^{1/2} M!B +
ç®B iQÊM; F i KBM? pÈB +?9M; i ?B m`^M; +?9M; i imv iF?¬M; T?^aB F v m / #
i`B M iÈB KS+ ç° ?B M i¢B ç<sup>1/2</sup> ?ÆB pQÊi [m b„T ç†i +O i H9+ i`QÈ+X

@ XXXh?€M? M?•M T?•M ? / p" M; S?K+ >B- HQm H¢B HÌB M"v i¢B *?O h?–M- M;

883X GU+ a„ E?,M o" M; o" *?B "BM? > B æQÌM; U8V

aÎ >B M M!B pÈB M?[M; M;QÌB +ÁM H¢BX

@ "m;\

h'i +ª +MM; ç²M; i? M?X

@ *€+ M;QÆB +kM; +! i? ;¼B M! H" H¶ ?'M; T?–M K KX

aÎ >B M ç~v ç~v +†T K„i FQM? F?–M; b® +O ?„M- +?,K +?9 M?bM M?[M; M;QÌB +Á

@ o'M ç M"v M m ;BªB i?Q+? b) `i K'i i?ÌB ;B M- M M i ?ÄB +€+ M;QÆB K'v +•m
;BÈB M"v +?Q iÈB M v +€+ M;QÆB ç½ # Q ;BÌ M;?B M i9+ bmv M;?o p M;mv M Hv
M"v +! çO HQ¢B +?mv M i?–M F€- `9i+m°+ H" B b€M; i¢Q ` M!- i¢Q ` M! F?B M
i'i +ª M?[M; +?mv M ç! +€+ M;QÆB ç½ iWM; +~M i?"M bmv M;?o +?Q \

J¼B M;QÌB ;B®M; M?Q ç½ ? M i`QÈ+– ç²M; HQ¢i ;"i ç–m- `²B H¢B ç²M; HQ¢i H„+
T?ªM; T?'i M?Q ç½ F?' Hmv M +ª i`,K M;?bM H–M- tQM; tm–B- h`M? s€ KÈB +QÌ

@ aÎ >B M- M;QÆB +kM; F?–M; +–M +?ÆB i`Á +•m +?[M?Q p"v- ? B HÌB M?„M pW
pšM +ÁM ç M; b[M; b! ç•vX . M +MM; H" +! +?mv M ;b p"v- K°i bQ i' ç¢Q ;B >²M;
M;QÌB S?K+ >B- p"v K" H¢B H" im +?•M ;Bª +MM; h?€M? M?•M i`QM; i`mv M i?mv
[m, /`²BX L;QÆB +S i`U+ iB T M!B i?ŠM; ` çB- ? B çQ¢M iBM M?„M ç! `9i+m°+

aÎ >B M +kM; F?–M; F?€+? F?Q- ;"i ç–m ç€T,

@ *?QM? M?Q +?9M; i pW KÈB #B i- *?O h?–M F?–M; ;B M M"v F?–M; M;ì H¢B H
im +?•M +MM; M? mt•v /UM;X L?Q p"v +! i? çQ ` K°i ;Bª i?mv i?ÊT Hw- h?€M?
Qì M?'i ç½ H" i²M i¢B #bM? çŠM; pÈB M? m- ?Q†+ +! i? M!B i? HU+ +O h?€M?
+?•M +? M? H +? F?–M; HÈM- +?d H" p i?U+ HU+ +€i? i?b h?€M? M?•M +! i? K
L?QM; ç! F?–M; T?ªB H" K'm +?®i- p'M ç K'm +?®i H" i`QM; HÌB M?„M M"v +! ? B

@ J°i H" HQ" B M;QÌB +' ç¢B +?B H"K # T?•M ? - +,M +S i?2Q K"m / p" p` i`Q bB
+?€m çÌB b m +O T?•M ? M"Q +kM; F?–M; +–M M!B M?B m ç9M; F?–M; \ > B H" *
K" +!- ç¢B F?€B H" i" T ?ÊT F?ª M,M; F?®M; +? p" b€M; i¢Q M,M; HQÈM; +O h?€
M;? Fw ?B m +O im +?•M- ? B i?S ?ÊT H¢B KÈB i¢Q i?"M? *?O h?–M F?–M; ;B M
+?mv M i?S M?'i ç½ M?„+ iÈB- h?€M? M?•M p" M;QÌB im +?•M +! # T?2 M M F?B
;B M M"v- #¼M ?¼ çQÆM; M?B M H" iQ" M i•K iQ" M w HQ H„M; +?Q iQÆM; H B M?
HQm H¢B K°i Qi +Y b m H"K HÈB +?Q +QM +?€m +O KbM?- +?mv M M?Q p"v ?Q"

L!B iÈB ç•v- aÎ >B M ?ÆB M;WM; H¢B K°i +?9i `²B KÈB iB T iK+,

@ :B®M; M?Q M?[M; ;b +?9M; i ç½ i`ªB [m i`QÈ+ ç•v p"v- i`QM; *?O h?–M F?–M;
+! #[,M KB M T?Q- M;mv ?B K +~M; + Q i?b T?–M i?QÎM; +~M; HÈMX oQ /K M?C
[m - ?Q" M i?"M? K°i M?B K pK +! ç° F?! +'T " i?b KÈB M?"M çU+ T?–M i?QÎM; +O
M?Q p"v- ;B®M; M?Q +–M; T?€T im +?•M +O G RM; GQM; iB m ç°B i?B M i?–M-
+kM; ç½ T?ªB i`ªB [m i? ;BÈB T?BK FBM? /` +! im +?•M- ?ÆM M[+ÁM +! i? ?C
KS+ ç! KÈB M?"M çQÈ+XXXXL?QM; i`QÈ+ K„i- +?9M; i +! i? ç M; ;†T K v HÈM- #
i?"M? K°i M?B K pK ç° F?! +'T " H" +! i? M?"M çQÈ+ T?–M i?QÎM; +'T a- i?"K +?
+?QM? H" +€B K" i ;¼B H" #m; +O *?O h?–M F?–M; ;B MXXX G" /B bªM +m®B +M
+?9M; i ç H¢B +?Q +QM +?€m çÌB b mX

J'v M;QÌB h`M? s€ M?bM M? m- pW FBM? M;ç+ pW KWM; `Ð- +?d +! aÎ >B M H"
?„M KÈB M!B,

@ L?QM; +€B #m; M"v +kM; F?–M; / çQ¢i M?Q iQÎM; iQÈM;- #ÎB pb ç½ +! bU i? v
J†+ /M /Q p'M ç i?ÌB ;B M p" #Q K"i F?B M #¼M ?¼ F?–M; i? ?Q" M iQ" M i? v ç'F

F?) ç°M; +?•M i v i`QM; ç| - pQ /K M?Q H`K i?U+ HU+ +O óh?—Mô çÌB ç—m b® ?B r
+?Q M?B m ?ÆM- ?Q†+ H` `9i M; „M i?ÌB ;B M ?Q`M i?“M? +ÁM K°i M Y - M?Q p`v
#Ä- +€B #m; M`v +kM; F?¬M; i? çç i çQÊ+X

h`M? s€ M; ?2 p`v H`T iS+ ç„M çQ- ?„M bmv M; ?o K°i +?9i `²B M|B,

@ hçK i?ÌB +?Q M|B i?U+ HU+ +O b® R M?Q i? M`Q- F?¬M; T?ªB p K†i i?ÌB ;E
E?¬M; +—M #B i H` i?ÌB ;B M +€+ M; QÆB ?Q€M ç´B iB M p`Q i? ;BÈB M`v ? v H`
M?B K pK- M m H` #ªv M; `v- :Q#HBM ;HB/2` çO bS+ # v [m M? +ª i? ;BÈB p`B pÁ
+kM; ç½ Î +?¶ * `M ? M- F?¬M; i? +| +?mv M +?9M; i ç´m pÈB óh?—Mô b® ?B m
ç9M; F?¬M; \

@ L m +?d H` +?B M ç´m i?b ?ŠM b) F?¬M; /m v i`b b m® i K°i i m—M HB M iK+ - M?QM
M; Q`B +?B M ç´m i?b b Q\

aÎ >B M M?bM HÌB M? „M i` M #ªM ç²- pW M?bM pW M|B,

@ h?2Q i?¬M; #€Q M?B K pK M`v- +| ? B +€+? ç çç i çQÊ+ M?B K pK- K°i H` i bK ç
#´i F€ #° T?“M M`Q +O iQÊM; S?“iXXX æ½ ?B m +?Q \

@ E?¬M; ?B m5

h`M? s€ +MM; M?[M; M; QÌB +ÁM HçB ç²M; HQç i H„+ ç—m- #° /çM; +ÁM ç—v p #W
+| +?9i t´m ?´ M`QX h`bM? E?B m +ÁM i?´T ;B¼M; H—K #—K K´v +•m- +€B ;b K` çW
+•m ?ÄB- `´i ?B M M?B M- ?¼ i m v i F?¬M; +| w ç`M? bmv M; ?o p w iS i`QM; +•m

aÎ >B M çQ K„i M?bM K¼B M; QÌB- iU ?² ?ÆB M?Qm K`v K°i +?9i M?Q +| M?Q F?

@ L m ç9M; M?Q M?[M; ;b * `M ? M M|B- ç—m iQÊM; S?“i- ?Q†+ H` #S+ iQÊM; S?“
ç iB M p`Q H, M; K°- K` i?¬M; #€Q M?B K pK HçB M|B `ä #´i +S #° T?“M M`Q +O i
#S+ iQÊM; S?“i M`v `´i +| i? ç½ #` +?B ` H`K M?B m T?—M- pQ /K M?Q ç—m iQÊM
H` K°i T?—M- i?“K +?Q iS +?B +kM; ?Q`M iQ`M +| i? H` +€+ #° T?“M `B M; #B iX
H—M M`v M?B m F?ª M, M; H` iQÊM; S?“i ç½ #` +?B H`K M?B m KªM? - b m #ªv M
i`T ?ÊT çO iQÊM; S?“i HçB i?b i´i +ª b) #` /2H2i2- +?d p`v i?¬BXXXX

h`M? s€ +MM; M?[M; M; QÌB tmM; [m M? çQ K„i M?bM M? m- ?„M iÁ KÁ ?ÄB,

@ L?QM; ?B M içB +?9M; i ç M; Î i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /`K`- +kM; F?¬M; i?
ç M H9+ i?ÌB ;B M +?9M; i ?Q€M ç´B F i i?9+ KÈB +| i? iQM? •K çB K`²B t| #Á
ç| +?9M; i ?Q`M i?“M? i bM? iB i F`+? #ªM M`v i?b b Q\

@ æ9M; i? - ?Q`M i?“M? M?B K pK- M?QM; K`XXX :BÌ i?b ç½ ?B m +?Q \ hçB b
#ªM H—M M`v HçB +?d +| +?B iB i F`+? i bM? K` F?¬M; +| çB K i?QÎM; XXX `ÎB p b
i?QÎM; p®M +| ç½ #` h?€M? M?•M ? / i`„M; çB m +?dM? i?“M? F?¬M; - /Q ç| +?d
i +?9M; i F?¬M; ?Q`M i?“M? çQÊ+ M?B K pK i bM? iB i F`+? #ªM M`v i?b +?Q /M b
pK +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; XXX

h`M? s€ +MM; M?[M; i?“M? pB M +ÁM HçB i`QM; ç°B ç m H•K p`Q i`—K iQ- h`M?
i—M; i?S # - #„i ç—m K¬ T?ÄM; T?QÆM; i?S+ bmv Hm”M +O hB m >Q`M? Gm”i- ?„

@ æ9M; i? - i?2Q M?Q bmv Hm”M +O M; QÌB- i bM? ?m®M; M`v / tªv ` M?´i- ?Q†
iW ç—m F?B M; QÌB i m +?•M t T ç†i +€B #m; M`v ç½ H`K +?Q iQÊM; S?“i #` T?•M i
M?“M M?B K pK F?¬M; i? / /`M; ?Q`M i?“M? i`QM; pÁM; #ªv M; `vX J` b m F?B #`
ç| F?¬M; i? F?¬M; HB m KçM; i bK ;B i óh?—Mô b® ?B m R- M?Q i? b) ç9M; pÈB
L m M?Q i bmv çQ€M F?¬M; b B- # M ç—m T?—M i?QÎM; +O M?B K pK i bM? iB i F`
;²K K¶B i?“M? pB M i`QM; ç°B M?“M çQÊ+ Ryyyy çB K i?QÎM; - H` M?Q i? T?ªB F

aÎ >B M ;”i ç—m M|B,

@ h, H +?“+ +?“M H` i` M 3yWXXX ob i? i KÈB M|B +€B #m; M`v i?“i bU i²M içB-
i? b) p¬ +MM; F?| F?, M- M?B K pK i bM? iB i F`+? #ªM H—M M`vXXXX `´i +| F?ª M
i?“M h`mM; \*?•m ç°B +?9M; i b) çQ`M /B i i`QM; +€B #m; M`v- F?¬M; +ÁM B #B

h`M? s€ i?Î` K°i?ÆB- çQ i v H M M;„i M;„i i|+- K°i H9+ H•m b m KÈB M|B,
@ >B M iϕB i ç M; bY /KM; T?QÆM; i?S+ bmv Hm"M +O hB m >Q"M? Gm"i- K†+
çQÊ+ i`,K T?-M i`,K M?QM; +kM; iÈB b€m #ªv T?-M- pÈB T?QÆM; i?S+ bmv Hm"M
? B #B M T?€T; BªB [mv iXXX

@ J°i H`i`B i ç iW #Ä M?B K pK ibM? iB i F`+? #ªM M`v- b® çB K i?QÎM; #` i`W+
hbM? iB i F`+? #ªM i`QM; i? ;BÈB M`v imv i ç®B F?-M; +?d +| K°i- i?"K +?Q ç M
?Ov /B i +ª K°i i?"M? T?® ç t2K t2K +| M?"M çQÊ+ çB K i?QÎM; ? v F?-M; XXX
M?'i H` #Ä [m +€B #m; M`v- ibK ibM? iB i F`+? #ªM #ªM F?€+ ç #M HϕB b® Ryy
KϕQ ?B K ibK FB K F?„T MÆB +MM; b® çB K M?"M çQÊ+ iW ibM? iB i F`+? #ªM K
b® i?B m ?Ki M?QM; t€+ bm'i çQ`M /B i ç½; BªK tm®M; +ÁM F?QªM; 8yW- ç| H` i`
HU+ ç°B i i`QÊ+ K„iXXX

@ > B H` pšM iB T iK+ ?Q`M i?"M? ibM? iB i F`+? #ªM M`v M?QM; M?'i ç`M? T?ª
M; QìBX æ-m iB M T?ªB i`B m i" T K°i i? HU+ F?´M; H² ç i`mv ibK /'m p i+O #`i
Hϕ+ M`Q- b m ç| +ÁM T?ªB +| bS+ +?B M ç'm +U+ KϕM?- çªK #ªQ +| i? +QÈT HϕE
i?"K +?Q H` i`U+ /B M iB m /B i K°i +€M? [m•M- ?Ov /B i K°i [m®+; B +kM; F?-M
? B +| ? B p'M ç F?| F?,M- K°i H` H`K b Q i`QM; i?ìB; B M M;„M M?Q p"v +| çQÊ+
HU+ M`v # Q;²K +ª; B€M çB T- i?€K iY- M`K pMM; +€+ HQϕB- +—M T?ªB çB m i`
iB T t9+ pÈB iQÊM; S?"iX h?S ? B H` pÈB bS+ +?B M ç'm +O +?9M; i H9+ M`vX
M?Q p"v F?-M; \ "B M T?€T i?S ? B +| M; mv ?B K `i+ Q- t€+ bm'i çQ`M /B i H M i
+?d iQM? i?2Q Hw i`Q- HU +?¼M T?QÆM; €M i?S M?'i b) i?Q+? ?ÈT ?ÆM- M?QM

h`M? s€ +QìB F?´ M|B,

@ L?QM; F?-M; #B i iϕB b Q pÈB T?QÆM; i?S+ bmv Hm"M +O hB m >Q"M? Gm"
FB M [mv i HU +?¼M #B M T?€T i?S ? BX

aî >B M +QìB +QìB- +kM; F?-M; #B i H` ?„M +?dM? +Æ K†i K¬ T?ÄM; MK +QìB ?
#"i +QìBX >„M ;"i ç-m M|B,

@ E?-M; b B- +kM; ;B®M; i XXX æ m HU +?¼M #B M T?€T i?S ? BX

@ o"v i?b- M;?d M;ÆB K°i iB M; ç²M; ?²- b m ç| +?B #BM? ? B çQìM;- K°i M?|K i
iQÊM; S?"i +| +ÁM M; mv M p M ? v F?-M; - M?|K FB [m v HϕB h?QÊM; >ªBXXX L
HQM; i`ìB Hí ç'i çB- /MM; +€+? +O +?9M; i ç ?Q`M i?"M?5

h`M? s€ +QìB ? ?ª- ?„M p¶ p¶ p B aî >B M `²B pW +QìB pW M|B pÈB M?[M; M; Q

88NX *QìM; Zmv M URV

J†+ /M Hm¬M M|B iÈB +€B; b HÈB Q+? +?mM;- +€B; b +¬M; Hw- M?QM; bU i?"i i?
iQÆM; H B- i? ;BÈB M`v pšM M?Q +k- K°i i? ;BÈB K` +QìM; [mv M F?®M; +? i`i
+ÁM H` HQ`B M; mìB i?b +?mv M M?Q p"v b) poM? pB M F?-M; i? v ç´B- F?-M; +—M
i`K #B M p,M KBM? M?Q i? M`Q çB +?,M; M[- ibM? ?m®M; pšM b) H` M?Q p"vXXX

@ :B®M; M?Q M?[M; ;b ç½ M|B- i`QÊ+ K„i +?9M; i ;†T T?ªB ? B p'M ç X J°i H` +?
óh?-Mô b® ?B m R F?-M; \ > B H` H`K i? M`Q ç i?m ;QK +€+ #° T?"M +ÁM HϕB +

h`M? s€ M|B pÈB K¼B M; QìBX

@ L?Q +?9M; i pW #`M #ϕ+ - iQÊM; S?"i `i +| F?ª M,M; ç½ #` T?•M H`K M?B m k
+?9M; i +—M t€+ M?"M iQÊM; S?"i #` +?B H`K # Q M?B m T?-M p`M?[M; i? HU+
[m M i`¼M; M?'i H` i`QM; #ªv M; `v iÈB +?9M; i T?ªB ibK ?B m `ä i`i +ª M?[M; +?m
ibK` çQÊ+ ? i`i +ª +€+ T?-M iQÊM; S?"i #` T?•M i€MX h?2Q iBM iS+ +O \* `M
K° çQÊ+ ?ÆM # i?€M;- i`QM; i?ìB; B M ç| `i +| i? +| M?[M; i? HU+ F?€+ t•K M
M[i?ìB; B M M`v ?„M +ÁM #` HU+ bo F?,M p`M; çm`B i?2Q- +?Q M M # M M; Q`E
?B K M[- +?d +—M +€+ i? HU+ iW # M M; Q`B /€K t•K M?"T p`Q H,M; K°- M?Q p"v

#¼M ?¼ M?'i ç`M? b) H'v çB +€+ #° T?"M +ÁM HçB +O iQÊM; S?"i- /M b Q M| +kM
HYM; p¬ i`¼M; HU+X

h`M? s€ M;„i M;„i i|+ i`€M M|B,

@ hW #•v ;Bì h`mM; \*?•m ç°B +?9M; i +?B H`K ? B i'X ob HU+ bo F?,M p`M; b)
M M i b) +MM; K°i +?¶ pÈB ç-m iQÊM; S?"i- +?mv M M`v F?¬M; i? i? v ç' B çQÊ
AK?Qi2T- M+F@am@L KmM- h æ^M; L?'i- GQm 8+- JBM? u M ov i?"M? K°i i' ç
h•vXXX L?[M; M;QìB F?€+ i?b î HçB ç•v +?ì çÊB- b m F?B i iW H,M; K° ç| t€+ M
T?•M i€M i?b +€+ M;QÆB M;?o #B M T?€T ibK HçB +€+ #° T?"M ç|X aî >B M- M;Q

aî >B M +ÁM +?Q ç€T- JBM? u M ov ç½ H" T iS+ M|B,

@ E?¬M;- i Km®M ;B M?"T i' F?€+X

h`M? s€ M?'i i?ìB M?Qm K`v- ?„M K†+ /M #B iK•m i?mšM ;B[+¬ ;€B M`v pÈB h`Q
>^M; +| H¶B pÈB M`M; i?"K +?Q ç½ iÈB KS+ ç° F?¬M; i? +Sm p½M çQÊ+ M[- M;Qì
p`Q- M?QM; ?B M içB H` çQ`M ç°B i€+ +?B M ?ÆM M[ ibM? ?m®M; `i F?~M +'T- F
F?B M +^ ç°B çQ`M /B i- ibM? ?m®M; M?Q p`v ?„M +kM; F?¬M; +| +€+? M`Q ç JB
iB T iK+ î +MM; +?mM; K°i ç°B M;kX .M b Q H-M çB H,M; K° M`v +| ?„M çQ+? i?•M
HU+ bo F?,M p`M; ` +Æ #^M +kM; F?¬M; +| M;mv ?B K ;b F?€+- +?Q M M KÈB ç +
+?B M ç'm i`QM; ç°B ;B M?"T M?|K M`vX h?S M?'i H` ç #^Q ç^K M iQ`M #¼M ?¼
H`K pQÊM; #`M ç M pB +i`mv ibK +O ç°B M;k FB - b„T t T M?Q p`v F?¬M; i? i?

h`M? s€ bm v M;?o K°i +?9i `²B M|B,

@ JBM? u M ov- M;QÆB T?^B #B i`^M; +?9M; i #•v ;Bì H` ç M; iB M?"M? ibM? iE
i•K ibM? +€ M?•M H`K ^M? ?QîM; ç M M?B K pK- pB +M`v HB M [m M ç M iQM? K

JBM? u M ov +QìB HçM? ç€T,

@ .M b Q i +kM; F?¬M; Km®M b®M;- +?ŠM; H) +ÁM +¬M T?^B [mw i`¼M; iQM? K
L;QÆB #•v ;Bì ?Q†+ H` ;B i+? i i ?Q†+ H` ç i çB i?2Q ç°B i?S ? B

JBM? u M ov pW M|B ` M?[M; HìB M`v- h`M? s€ +ÁM +?Q F`T T?^M SM; i?b h`Q
M?^v /UM; H MX >„M H" T iS+ ¬K H'v JBM? u M ov- +kM; K†+ F M`M; bYM; b®i K
;BK - ?„M FQ+? ç°M; M|B pÈB h`M? s€,

@ L`M; +?d H` M`B M|M; M?'i i?ìB i?¬B- tBM çWM; +?'T M?†i- i + K çQ M +¬ 'v
ç•m h p M tBM M;QÆB h`M? s€- aî >B M- iBM iQîM; i - +¬ 'v b) F?¬M; ;•v #'i F€
ç°BX h` M i?U+ i M`M; +kM; F?¬M; +| i?U+ HU+ ;•v T?B M T?S+ +?Q ç°B- M M t
iW # M i`QM;X

h`M? s€ HB + M?bM aî >B M- `²B ?„M M|B pÈB h`QÆM; >^M; ,

@ æWM; M|B M?[M; M?[M; +?mv M M;m M;®+ 'v- +?Q /M i +| ç M;?B ç M i? M`Q
M;ì M;QÆB hbM? i`çM; +O +¬ 'v i iU M?B M H` #B i- p`v i?b M;QÆB iU [mv i ç`
? v H` i' ? B > b®M;mv ?B K ;B[ i' K°i p`i' ? B i M;?o M;QÆB +kM; ç½ #B i- +
ç iM v M;QÆB [mv i ç`M?X

h`QÆM; >^M; p®M ç M; Km®M +¬m tBM +?Q JBM? u M ov- M?QM; i?'v h`M? s€ M|
+?¬M +?WX æ½ i`^B [m `i M?B m i? ;BÈB T?BK FBM? /`- ?„M çQÆM; M?B M +|
~~MWS?V?P?K?H?M?B?M?Q?E?M?X?e?B?V?P?C?d?M?P?&?s?€?+?E?M?M?d?d?P?#?B?i?H?C?B?H?M?K?+?i~~
;B[- HçB +| iQ i #`i iY AK?Qi2T î +çM? i`Ê ;B9T- KS+ ç° M;mv ?B K +O ç°B M;k M
æ°B i?S ? B i?b `i +| i? b) + 0B N@ çP°\$÷ `

H" +?9M; i F?¬M; +| +€+? M"Q çB m i` ç M i' i +ª +€+ i? HU+ ç½ tm' i ?B M i çB /KM; #B M T?€T + M? +?WM; M?B m ?QÊM;X

aÎ >B M M|B,

@ æ-m iB M- w2`Q çB h`MM; E?€M?- b m F?B iÈB ç| iMv ibM? ?bM? b) HB M Hç+ ;†T hQÎM; :BÈB h?ç+?X æQÆM; M?B M- pÈB i?•M T?"M +O M; QÆB ?B M i çB F?; T?ûT M; QÆB bY /KM; #'i F€ +€+? ;b ç ;†T K†iX :B i M; QÌB- #„i +|+ - i" T FQ+? - ? ç m F?¬M; [m M i•K- i|K HçB F?B i Km®M M|B +?mv M pÈB ?„M M; QÆB M?'i ç`M +| i? H`K çQÊ+ F?¬M;\

w2`Q F?¬M; +?¬M +?W v M H†M; ;"i ç-mX

aÎ >B M +kM; ;"i ç-m- ?„M [m v p T?Q h`bM? E?B m M|B,

@ h Km®M M; QÆB iÈB +,M +S h'M a€i Ew- i?•M H" K°i i?"M? pB M +O çªM; *°M; +O H½M? ç¼ çªM; *°M; bªM i?ÌB F€ M`v- i Km®M M; QÆB +kM; ;B®M; M?Q w2`Q iQÆM; H B pÈB +?9M; i - +| i? F?¬M; ç°M; i?O K`çç i çQÊ+ KK+ çQ+? H" i®i M? +¬M; F? B i?•M T?"M +O M; QÆB +MM; H B H`+? +O +?9M; i - M m M?Q #¼M ?¼ +ª +€+ i?"M? pB M çªM; *°M; bªM ?Qç i ç°M; M; -K i?ÌB F€ M`v

aÎ >B M pW M|B pW `9i iW i`QM; i9B F?¬M; ;B M` K°i i" T p, M FB M /`v- çQ +?C h`bM? E?B m M; •v M; ®+ iB T M?"M i" T p, M FB M- pW M?bM +€B i9B F?¬M; ;B M KÈB M|B,

@ .Q` 2KQM- M; QÆB +?Q i +€B i9B i?-M F€ ç| çB- i #B i # M i`QM; b) +| M?B m aÎ >B M K†+ F ?„M- [m v p T?Q h`QÆM; >^M; M|B,

@ h`QÆM; >^M; - i F?¬M; +| ç` çB K+K i? +?Q M; QÆB- M?QM; i Km®M i`QM; ? æ¬M; ;„+X L; Q`B` i Km®M M; QÆB K M; i?2Q ? B +?B +:Q#HBM ;HB/2`- K°i +€B i M; ?o pÈB i®+ ?'i i?•M i? +O M; QÆB +?„+ +?„M +| i? +?`m çUM; çQÊ+ i®+ ç° ;HB/2` + Q +'T M`v L; QÆB Î ç| +?Ì çÊB- i' i +ª /U i?2Q +?d i?` +O i ç ?"M? ç° +¬m M; QÆB i`QM; i?ÌB ;B M M; „M +?çv iÈB h`MM; E?€M? ?Q†+ H" +,M +S h'M a€i +?Q M M M; QÆB ?½v +?m`M #` i•K Hw +?Q i®i

h`QÆM; >^M; ;"i ç-m- ?„M ç°i M?B M M?Q M?È iÈB +?mv M; b ç| - p°B p`M; ?ÄB,

@ h +| i? H`K çQÊ+- p"v +ÁM +¬ 'v i?b b Q\ JBM? u M ov +| i? b) F?¬M; +?`m M aÎ >B M +QÌB HçM? ç€T,

@ h F?¬M; [m M i•K- H" M; QÆB [mv i ç`M? ;B[ +¬ 'v HçB- ç•v H" +€B ;B€ T?ªB i`ª ;€M? +?`m çBX L m ç½ H" HU +?¼M +O M; QÆB- F?¬M; +¬M #B i H" ?²B bBM? +¬ H" p'M ç +O M; QÆB- iU ibK K¼B #B M T?€T ç ?Q`M i?"M? M?B K pK çBX

h`QÆM; >^M; ?ÆB bYM; b®i- ?„M M?'i i?ÌB +QÌB F?´- t2K` aÎ >B M [mª M?B M +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; [m M çQÊ+ #'i F€ çB m ;b

@ oQÆM; >B T- M; QÆB çB i?2Q i - +?9M; i iÈB h?QÊM; >ªB

aÎ >B M M|B tQM; HB M H'v :Q#HBM ;HB/2` i`QM; i9B F?¬M; ;B M` T?•M T?€i- ç M?Q M?È` çB m ;b- `²B KÈB iB T iK+ M|B,

@ æQÊ+ `²B- +| +?mv M M`v i [m M +?Q M?„+ +€+ M; QÆB- #S+ iQÊM; S?"i +?B M?QM; +| çB m M`v `i`ä`M; - ç| H`iQÊM; S?"i /M #` +?B` H`K K'v T?¬M- iW ; #ªM K` M|B- +kM; F?¬M; i? #` T?•M +?B [m €M?ÄX L?QM; +kM; ;B®M; M?Q p"v- +?9M; i ibK çQÊ+ HçB #` T?€ M€i- M?Q H" #` #B M i?"M? +€+ KªM? pKM +Ð ç-m i b) F?¬M; +| +€+? M"Q i?m ;QK +?B + +?b F?; M`v HçB çQÊ+- pb i? - M m F?- S?"i i?b F?¬M; b Q- M m M?Q ibK çQÊ+- +€+ M; QÆB b®M; +? i +kM; T?ªB #ªQ p i +MM; iQ`M /B i +?Q M? M?X

8eRX *QÌM; Zmv M UjV

J¶B M;QìB H€B K°i +?B + :Q#HBM ;HB/2`- # v HÆ HYM; i` M F?¬M; i`mM;X :HB/
M;? + Q- çQÆM; M?B M F?¬M; i? #` ? i?®M; T?ÁM; F?¬M; +O i?ÌB ç¢B M`v T
+°M; i? K €M? b€M; Kì M?¢i +O # M ç K # Q T?O- +ª h?QÊM; >ªB +,M #ªM F?¬M
` #¼M ?¼X

oQÆM; ?B T M?bM tm®M; i?`M? T?® b€M; H¢M ?mv ?Q`M; /QÈB +?•M- [m v b M;
@ hB T i?2Q +?9M; i b) H`K; b\ J†+ /M #¼M ?¼ ç m ç½ T?•M i€M p +€+ MÆB- M
M`Q- +?d pÈB M,K M;QìB +?9M; i i?b +| i? H`K çQÊ+ ;b X VK- #¢M ;€B h`QÆM;
M,K M;QìB +?9M; i +| i? H`K; b\

aî >B M v M H†M; M?bM i?`M? T?® h?QÊM; >ªB /QÈB +?•M- i?"i H•m b m KÈB i?Î
@ XX h?"i bU H` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ Fb /B m- i +`M; iB T +`M +Æ M?•M iÄ i-M; i
H` +ªK ;B€+ ç| +kM; +`M; H9+ +`M; iÈB ;-MXXX L?QM; ç²M; i?ÌB- i•K K +O i +
oQÆM; >B T- +| H) H9+ M`v F?¬M; T?M ?ÊT ç M|B +?mv M M;Q`B H - M?QM; K`
;B€+ iU ?² iQ`M #° i? ;BÈB ç m #` i /šK M€i /QÈB +?•MX

oQÆM; >B T +`M; M;?2 +`M; FBM? ?½B- ?„M [m v T?„i H¢B M?bM aî >B M- ç9M;
+O i M M`v ?QÊM; tm®M; T?Q /QÈBX aî >B M tÁ2 #`M i v` i`QÊ+ K†i- #° /€M; ;
+ª K†i ç|i i`QM; HÁM; #`M i v- aî ?B M i`QÊ+ FB +?Q # Q ;Bì M?Q p`vX E?¬M;
+?Êi +ªK i?'v M;mv ?B KXXX :B®M; M?Q H9+ h`M? s€ +ÁM +?Q ;BªB [mv i çQÊ+
M?•M iÄ i-M; i?S iQ i`QÊ+ ç•v- çSM; +¢M? ?„M i?2Q #ªM M,M; +kM; b) +ªK ;B€+
"i [m€ +ªK ;B€+ ç| +?d /mv i`b i`QM; M?€v K„i- b m ç| oQÆM; >B TH¢B +ªK i?'v a
#bM? i?QìM;- [mª M?B M ?„M M? M?`M; i?m i v p - H¢M? M?¢i M|B,

@ h`¢M; i?€B M`v iU ?² +| +?9i F?¬M; ´M- b„T iÈB i b) M;?o #B M T?€T ;BªB [m
pB + i`QÊ+ iB M +?9M; i T?ªB H`K H` ?Q`M i?`M? iB M? iB i F`+? #ªM- ;B®M; M
+?9M; i ç M +MM; H` +| i? H`K iÈB KS+ M`Q X oQÆM; >B T- M;QÆB +?Q ``M; +
M`Q\

oQÆM; >B T bYM; b®i K°i +?9i- ?„M iU ?² +ÁM +?Q idM? bÊ- +?d +| i? M;•v M;®
@ *?9M; i XX

æ¢B F?€B +| i? i?Ä i?m`M ;b ç| pÈB ? B T?2 çªM; *°M; bªM- Zm®+ .•M çªM;- b m
?Q†+ H` iB M ç ç´B H'v iBM iS+ iB M? #€Q- ?ŠM H` M?Q p`v ç9M; F?¬M;\

@ E?¬M; +| F?ª M,M;X

aî >B M i`U+ iB TH„+ ç-m ç€T,

@ L m H` +?Q +?9M; i K'v i?€M; ?Q†+ MY M,K i?b +?9M; i pšM +ÁM +| i? /U i
#QÊ+ K°i +?"K `½B iB M ?`M?- M?QM; K` +?9M; i +?d +| b€m M;`v K` i?¬B- #B i l
/KM; :Q#HBM ;HB/2` +| i? # v [m M? ç` +-m p`B pÁM; M?QM; +?d çO Kî b€m ç M
i`,K M;QìB i`mv M iBM iS+ HšM M? mX a€m M;`v +?d M?€v K„i H` [m - K` iQÊM; S
`²B- M m Km®M i`QM; M?€v K„i iB K çQÊ+ ç² p`i iW K'v i?€M; i`QÊ+ XX *€+? M`v
?B M çQÊ+ - +?Q M M +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB bY /KM; #B M F?€T F?€+X

@ "B M T?€T F?€+ \

@ G'v HU+ T?€ tªQ X *kM; +| i? M|B H` ç¢B tªQ M?Q pKM;X

aî >B M +?"K `½B M|B,

@ h`Q im +MM; bS+ K¢M? ç m +?d H` iQÆM; ç®B- F?B M`Q i?b T?ªB /MM; i`Q- F?
M?bM iB M? ?m®M; K` [mv i ç`M?X L?QM; i¢B K°i b® i?ÌB çB K- F?B i`Q +MM; bS-
i?b +| i? #'i +?'T iB M? ?m®M; K` +QìM; ?`M? ;BªB [mv i #'i +S +?mv M ;bX :B®M;
pÈB i? ;BÈB M`v K` M|B +?9M; i +?QM? H` p¬ ç`+?X h`QM; i?ÌB F€ pk F?Q ?¢i M

çQ¢M M;?B M +Sm- +?B M HU+ +O h`mM; *?•m ç°B +?9M; i Km®M ?Ov /B i +ª K
 bS+ K¢M? +O +?9M; i ç½ ç°i T?€ ;BÈB ?¢M- ç¢i iÈB KS+ ç° +| i? K†+ F #`i F€ i
 oQÆM; >B T M;?2 K` iÁ KÁ- ?„M Fb [m€B ?ÄB,
 @ L?Q p"v +U+ ?¢M +O i`Q im H` +€B ;b\
 aÎ >B M #9M; i v K°i +€B M|B,
 @ "B m ?B M +O i`Q H` bmv Hm" M- T?•M iQ+?- #® +K+ +€+ HQ¢B- K` M m i`Q ç¢
 aQ pÈB çB m FB M iB M [mv i +O HU+ H` iU i?•M +QÌM; ç¢B- M?Q p"v çB m FB
 M; m²M iBM iS+ i®B ç - +?Q M M +?9M; i i`QÈ+ K„i +?Q çO çB m FB M ç¢i iÈB +U
 M?B M H` +?d +| i? /MM; +U+ ?¢M +O HU+ ç ?Q`M i?`M? KK+ çQ+?X oQÆM; >B
 L?"i "ªM /QÈB FB F?¬M;\
 aÎ ?B M +?d p"Q i?`M? T?® h?QÈM; >ªB /QÈB +?•M- M|BX J†+ /M ? B M; QÌB +€+?
 pÈB i® +?`i i?•M i? +O ? B M; QÌB- pšM +| i? M?bM i?`v `i `ä `M; - M M F?B aÎ ?
 +?d tm®M; /QÈB- oQÆM; >B T H`T iS+ ;"i ç-mX
 @ hbM? ?m®M; +Æ #ªM +?QM? H` M?Q p"vX oQÆM; >B T- M?B K pK +O M; QÆB
 "ªM +?mM; [m M? h?QÈM; >ªB- F?QªM; +€+? t M?`i F?¬M; pQÈi [m€ L K EBM?X G
 i•K- ç2K i`i +ª [m•K ç°B ?Ov /B i H` çQÈ+ F?¬M; +¬M çm´B +MM; ;B i i" M- KK+ ç
 K¼B +€M? [m•M +| i? i€+ +?B M [m M? h?QÈM; >ªBX E?¬M; M M ?Q`B M; ?B bS+
 ç¢B M`v imv i ç®B F?¬M; i? H` M; QÆB #` i?QÆM; - pÁM; +´ HQM; iBM? K†+ /M
 mv HU+ +O pk F?Q i?ÌB ç¢B M`v H¢B +`M; v m Èi- M; QÆB bY /KM; :Q#HBM ;HB/2
 FQ+?- bY /KM; #QKM TH bK iB M ?`M? +¬M; FQ+? `°M; X L; QÆB b) `i M? M? +
 +O M; QÆB Î KS+ M`Q- F?¬M; - T?ªB H` bS+ +?B M ç´m +O h`mM; *?•m ç°B +?9M
 L; `v kd i?€M; b€m M, K RN9y- h?QÈM; >ªB #B M ç°M; HÈM\
 ó*?9M; i `i K¢M? - h`mM; *?•m ç°B `i K¢M? Xô
 hW i`QÈ+ iÈB M v- oQÆM; >B T pšM #B i h`mM; *?•m ç°B `i K¢M? - #¼M ?¼ `i K
 ó#B iô M`v +?d ;BÈB ?¢M i` M +Æ bÎ iB m ç°B Hm•M ?²BX "ÎB pb ?¼ Hm¬M Î *?O
 ;BÈB T?BK FBM? /`- ?Q†+ H` çQ`M +?B M +MM; +€+ iB m ç°B Hm•M ?²B F?€+ - F
 K`i K°i +?mv M +Æ #ªM- ç| H` *?O h?¬M F?¬M; ;B M çQÈ+ i¢Q ` p®M H` ç H`K +?
 ç| F?B i?`M? pB M h`mM; *?•m ç°B F?¬M; M; WM; K¢M? H M- +? M? H +? +O #¼
 +kM; /¬M /¬M i, M; H M- K†+ /M i`QÈ+ K„i h`mM; *?•m ç°B pšM F?¬M; +€+? M`Q Î
 H`K ;b i?b H`K M?QM; Î i`QM; i?ÌB F€ h? +?B M k +?Q +| pk F?Q ?¢i M?•M M`v-
 +O p¬ ç`+?5
 oQÆM; >B T +?•M ;BŠK :Q#HBM ;HB/2`- KÎ +Æ M?•M iÄ - /MM; i®+ ç° +U+ M? M
 M, K KQÆB Kûi- Î /QÈB ?„M F?„T MÆB ç m H` HY +?€v F`+? HB i- ?ÆM M[+ÁM
 M´ K¢M? +kM; +?`M ç°M; XLÆB M`v H` MÆB [m•M çQ`M L?"i "ªM Î h?QÈM; >ªB ç|
 ? B KQÆB M; ?bM HQM? L?"i- # KQÆB M; ?bM HQM? M; Kv ç|M; [m•MX .Q [m•M ç
 ç´m `i i?m" M HÈB- +?Q M M [m•M ç°B ç|M; [m•M Î ç•v ;¬M M?Q ç½ i`Î i?`M? [m•M
 i?QÆM; #BM? iW iB M imv M p - M; v +ª i•M #BM? T?Q b m +kM; i" T i`mM; F?¬M
 pb p"v i?U+ +?`i #BM? b„ L?"i Î ç•v +?d F?QªM; KQÌB M; ?bM M; QÌBX æQÆM; M?
 +?B K HoM? M`v- i`W #Ä ç€K [m•M ç|M; i¢B ç•v- +€+ ç` F?m F?€+ +kM; +| `i M?
 HQÈM; [m•M ç°B M?Q p"v ç½ çO ç €T +? `i M?B m +?mv M æQÆM; M?B M ç| +
 i?QÌM; X
 oQÆM; >B T +?¼M ç` çB K i" T FQ+? ç-m iB M H` Î MÆB M`vX o®M ?„M i?`v i`QM
 HQM?- i`QM; i`QM; HÁM; [mª i?"i +kM; +| w Km®M `9i HmB- M?QM; oQÆM; >B T /
 i?•M [m•M M?•M M M ?„M iU #B i K M? H M? + Q ?ÆM i`i +ª- ?ÆM M[M; QÌB T?€i
 E?¬M; +¬M #B i H` iW i`Q im F?¬M; ;b b€M? M´B ? v H` iW i?•M T?"M ç¢B i€+O
 ç m F?B M oQÆM; >B T F?¬M; i? i`®M i`€M? - +?d +| FB M ç`M? +?T ?`M? K M?
 i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q H` Km®M ?„M çB iU b€i- K°i M; QÌB ç€M? p"Q [m•M /Q M?

L?QM; K" H9+ oQÆM; >B T i?"i bU ç€M? iÈB [m•M /Q M? M"v- ?„M KÈB #B i i?U-
KS+ FBM? M; QÌB M?Q i? X

.Q v m HU+ F?®M; +? çQÊ+ +?'i M' TH bK #QK- ç†+ #B i H" ?B M içB +?'i HQÊM
pW i,M; KçM?- v m HU+ M; Q" B +| i? F?®M; +? #QK TH bK T?€i M' +MM; /B ç°M
mv HU+X o®M K°i [m^a #QK TH bK i®B ç +?d +| i? H M "°M; K'v +?K+ Kûi- M?QM
mv HU+ +O M| ç½ +| i? çç i iÈB ; -M T?çK pB i` ,K Kûi- +Æ ?² KçM? ?ÆM ; 'T KQÌB
+| v m HU+ #MM; M' - i` M K†i ç' i HB M tm' i ?B M K°i +€B ?® i ?"i HÈMX K†+ F H
H" ç' i i? Q i` QÌM; #^M; T?ŠM; - +?d + -M Î T?çK pB #QK TH bK M' KçM?- imv i ç®
K„i- iB T i?2Q ç| K†i ç' i b) #` M?B i ç° +U+ + Q H" K i?Ov iBM? ?| X J°i [m^a #QK
T?çK pB M' H M ç M ; -M i` ,K Kûi- M?B m ç° + Q +| i? H M "°M; ` ; 'T # H -M - +€
+ ,M #^a M F? -M; +€+? M" Q b®M; b|i Î M?B i ç° + Q M?Q p"v- +?d + -M +?çK ç M +?
TH bK MûK tm®M; H" +| +^a M; ?bM M; QÌB i?QÆM; pQM; - KQÌB [m^a #QK MûK tm®M
iQ" M #B M i?"M? ç®M; ç' M€iX

æ| +ÁM +?Q ? i- b m F?B oQÆM; >B T #„i ç -m i" T FQ+? - ?„M MûK tm®M; KQÌB
#B i çQÊ+ ?B m [m^a +O v m HU+ hç+ ççM +?B T?®B ; B^a +O KbM? - +kM; H" T iS+ F
i` W #Ä K°i [m<sup>a</sup> MûK tm®M; +?¶ #BM? HQM? iK i" T ` i ç -M; ` - ?„M +?O v m HU +?
K°i i` M; #MM; M' F` +? HB i- i` QM; T?çK pB K°i M; ?bM Kûi i` M M; "T €M? HY - Hç
+QÊT H'v K°i F?~m b9M; K€v i` M i` çK +çM? - [mûi M; M; K°i pÁM; i` M F? -M; i` m
+^a /Q M? i` çB /QÈB +?•M +kM; ç½ H HB i i?B i? X

E?B oQÆM; ?B T ç M; ?QÎM; i?K +^a K ; B€+ çB M +m²M; i` QM; +?B M ç' m +MM; i` M
K°i +QM T?® HÈM- ç M; +| K°i ç°B ?B M #BM? L?"i iB M p T?Q ?„MX aÎ >B M +k
`mM; H M ç½ + -K ? B F?~m +QBH; mM- iB T ? B MÁM; b9M; F?) M•M; H M - +?QM?

8ekX *QÌM; Zmv M U9V

J†+ /M M; ?2 [m +| p ` i iS+ +QÌB M?QM; b m F?B F?B #bM? KBM? H M - M; QÌB /•
b® HQÊM; +^a M? b€i çB im -M i` M çQÌM; ç°i M?B M i,M; H M ; 'T K'v H -M - ç†+ #B
+ÁM /€K /kM; +^a K MB K T?QM; +Y ?"M; +O M; QÌB L?"i i` QM; i - ; BÈBX " M +çM
L?"i #` #„i H" K iM #BM? - ç M; #` +^a M? b€i €T ; B^a B ` M; Q" B h?QÊM; >^a B - i' i +^a K
h?QÊM; ?^a B ç½ +| #B M ç°M; +U+ HÈM - #B M ç°M; FBM? M; QÌB5

h` M i?U+ i - #„i ç -m iW i®B ? -K i` QÈ+ - h?QÊM; >^a B ç½ M; 'T M; ?û # M #ì pU+ ?•
F? -M; M; WM; p M; H M iB M; b9M; +MM; iB M; M' - K" pMM; M; QçB - +kM; HB M
i?B M ç°M; ç` - ; B®M; M?Q +| p - b® ççB T?€Q +MM; ; -K i?ûiX h?2Q ç€K #çB #BM
? B p` i? -M iB M +?•M ççT T?B FB K çm' B i?2Q b m i` mv b€i ç€K HQM? L?"i +MM
?¼ bY /KM; ç m H" #^a M HoM? +O i? -M iB M - K°i Hm²M; H -B [m M H| 2 H M - H" T
ç M; +?çv i` ®M i` M ç| ç m #B M i?"M? ?Q^a Q - ?Q†+ H" M; QÌB +?d # v HQÈi [m -
ç m M? M? +?| M; iY pQM; - i` M i?B i? +?d HQm HçB p i i?QÆM; #^M; ç -m FBK - ç
M; QÌB #bM? i?QÌM; +| i? iQÎM; iQÊM; M' BX

*| çB m - +kM; K v ç•v H" i?ÌB F€ +?B M i` €M? - K" M?•M /•M h?QÊM; ><sup>a</sup> B +kM; i` ^a
M M i` "M #B M ç°M; M"v içB h?QÎM; ><sup>a</sup> B - M m +?Q M?bM i?'v [m•M ç°B i` QM; MQ
F? -M; +| ?"M? ç°M; M"Q F?€+ i?QÌM; - +?d M; Q M M; Q½M ; B [#' M T?"M #bM? /•M
i?"M? T?®X

@ XXXXhbM? ?m®M; +Æ #^a M H" M?Q p"vX h` QÈ+ K„i h?QÊM; >^a B ç½ F? -M; +ÁM
?bM? T?•M #® [m•M L?"i tmM; [m M? ç•v - ççB F?€B T?^a B b m ? B M; "v M [KÈB +
HçB - #' i [m€ H9+ ç| +?9M; i HçB iB m /B i H" çQÊ+X

aÎ >B M +MM; oQÆM; >B T ç M; M; ²B i` QM; K°i T?ÁM; ?°B M; ?` +U+ HÈM - i` QM;
M; QÌB +^a M K HŠM M [- çQÆM; M?B M - b® HQÊM; M K ; BÈB ç -M; ?ÆM M [M?B mX
+?K+ im' B - +| +?d ?mv +^a M? b€i i?•M K†+ b„ + T?K+ - +| K°i b® ççB + t½ ?°B ç2M
+ÁM +| +^a K'v M; QÌB M; QçB [m®+X h| K HçB i' i +^a M? [M; M; QÌB +| K€m K†i içB h?
i` mM; içB ç•v - F? -M; + -M #B i H" i?O HoM? i?QÆM; M; ?B T - +?d ?mv +^a M? b€i ?

MQÈ+ M;Q" B î iϕB h?QÊM; >ªBX "¼M ?¼ b m F?B #B i iBM [m•M L?"i ç!M; iϕB h?C
~M ?Ov /B i;-M M?Q ?Q"MiQ" M- ç M bÊK M;"v ?¬K b m HϕB M?•M çQÊ+ i?¬M; #€
Km®M ;†T K†iX

>B M iϕB H" M,K RNj3- *?B M i` M? i? ;BÈB i?S ? B ç M; H9+ /-m b¬B HY #ÄM;
+kM; ç½ çQÊ+ +?SM; iÄ K°i T?-M- Qi M?'i H" iϕB F?m pU+ +?•m •- [m•M ç°B L?"i
J" K°i ç°B [m•M ç½ H"K M€Q ç°M; +ª h? +?B M k M?Q i? HϕB ç M;QìB F?€+ +?B
pÁM; K°i ç K- b® M;QìB +? i p" #` #„i H M iÈB p" B +?K+ M;?bM- bU ibM? M?Q p"v
iQÊM; M'BX

h`QÊ+ F?B M?bM i?'v aî>B M p" oQÆM; >B T- i' i +ª +€+ M?•M p"i HÈM iϕB # M h?
MQM- K°i H" i?•M T?"M +O i? HU+ ç½ ?Ov /B i [m•M ç°B L?"i ç!M; iϕB h?QÊM; >
K†i #¼M ?¼X > B p' M ç M"v i?"i bU F?¬M; +! +•m i`ª HìB- ?ÆM M[ç€K +ªM? b€i
`i ;'T M M +?ϕv M? M? +?ϕv +?"K- +m®B +MM; +kM; i" T ?ÊT çQÊ+ ?-m ? i +€+ M
i`Q X

a m F?B aî>B M M!B tQM;- K°i pB M +ªM? b€i #ûQ 9 M;²B +ϕM? ?„M H"TiS+ çSM
pW çQ i v [m i K² ?¬B pW M?bM i"Ti" B HB m i` Mi v- M!B,

@ æ9M;- ç9M; p"vX *?QM? M?Q +?d ?mv aî>B M ç½ M!B- i`QÊ+ K„i ç½ #„i b®M;
L?"i- KQìB i€K M;?bM b€m i`,K HQM? M;KvX L;Q" B HU +?¼M K°i b® HQM? M;Kv
+ M? ;€+ iϕK i?ìB M?Q +?d ?mv aî>B M ç½ +?d çϕQ- +€+ iM #BM? +ÁM HϕB ç m
L?"i +k- K†i F?€+ +ÁM +QÊT çQÊ+ +€+ HQϕB b9M; ®M;- çϕM /QÊ+- i'M; +°M;XXX

aî>B M T?'i i v M!B,

@ L?[M; +?mv M ç! F?¬M; +¬M M!BXXX J¼B M;QìB î ç•v- i #B i +€+ M;QÆB ç n
h?QÊM; >ªB- /M H" L?"i "ªM ? v Zm®+ .•M çªM; +?B K;B[h?QÊM; >ªB- i€+ ç°M; ç
+kM; F?¬M; [m€ HÈM- i +kM; F?¬M; +! ?SM; i?9 çB M!B +?mv M [m®+ ;B /•M i°+
Km®M #€Q pÈB +€+ M;QÆB K°i iB M;- i +¬M KQÊM ? i?®M; ibM? #€Q i`QM; i v

GìB pW M!B ` - +ª T?ÁM; ?°B M;?o ç M; v M ioM? H"TiS+ M€Q ç°M; ?ŠM H MX .C
K" aî>B M +kM; F?¬M; +! w H"K` p i`M? i`¼M; ;bM M M?[M; M?•M p"i ç M ç•v ç
T?-M HÈM H" M?[M; M;QìB +MM; M;? ?Q†+ +! [m2M #B i M;²B +MM; K°i +?¶X G9
#¼M ?¼ +kM; [m v b M; #`M Hm" M `b `¬K pÈB M?[M; M;QìB M;²B +ϕM?X

aî>B M +kM; +?ŠM; [mªM- v M H†M; M?bM iQ"Mi`QìM;X J'v T?9i b m- i`QM; T?ÁM
+€+ M?•M p"i + Q i-M; +kM; +! K'v M;QìB ç²M; i?ìB H M iB M;X æ M F?B ?¼M ?
KB M; HB M ç m H T?ûT M?QìM; HϕB +?Q K°i M;QìB i`mM; MB M ;¬v ;Á çSM; H M
L;QìB i`mM; MB M M"v H`+? bU +9B ç-m +?"Q aî>B M- #'v ;BìKÈB M!B,

@ J†+ /M +! ?ÆB Km°M M?QM; +kM; `i +ªK iϕ çϕB M?•M ç½ +! i? iB m /B i ç€K
+?mv M +?QM?- çϕB M?•M iϕB b Q HϕB +¬M ? i?®M; ibM? #€Q +O ç€K #¼M i
M;mv M M?•M çQÊ+ F?¬M; \ G" ç i`BM? b€i ç°M; ioM? +O [m•M ç°B L?"i b Q \

aî>B M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- +! p ?„M i?"i bU +?m~M #` /MM; +€+? ç½ M!B pÈ
T?€ tªQ- iB TiK+ +SM; `„M iW ç-m iÈB +m®B- ?„M M!B i?ŠM; ,

@ E?¬M; T?ªB H" i`BM? b€i ç°M; ioM? [m•M ç°B L?"i- K" H" ç i`mv ibK K°i b® i?S
L?[M; M;QìB tmM; [m M? ç m b[M; b!X o®M ?¼ +S iQìM; `M; aî>B M KQÊM ? i
+?m~M #` i`BM? b€i [m•M ç°B L?"i- /M b Qi?b +kM; pW KÈB iB m /B i M?B m [m
HoM? h?QÊM; >ªB- +?Q /M i? M"Q +kM; +?„+ +?„M T?ªB +?`m bU +¬M; FQ+? p" #
pb i? KÈB v m +¬m ? i?®M; ibM? #€Q +O ?¼ i?,K /Á ?QÊM; çB m ç°M; +O [m•M
M?'i K" ?¼ +! i? M;?o iÈB- M?QM; B K" #B i aî>B M HϕB i`U+ iB T T?O M?"M- +
+M; M;?B ?Q†+X

aî?B M +kM; F?¬M; /WM; HϕB- iB TiK+ M!B,

@ aU FB M iQÊM; S?"i K'v M; "v i`QÊ+ - i M; ?o M?[M; M; Q`B iϕB ç•v çϕB F?€B ç n
F?¬M; \

L?[M; M; Q`B tmM; [m M? i`QM; HÁM; ç m K€v ç°M; - M; Q`B i`mM; MB M FB +kM;

@ æ9M; i? - M; ?2 M|B i`QM; ç` T?"M aÆM h•v T?€i ?B M çQÊ+ K°i H, M; K°X h`Q
+ ' M?•M ç HϕB- #'i F€ B iB M p"Q ç m T?ªB +? i i`QM; ç|- M?QM; F?¬M; M; `H
i?Q€i` çQÊ+ F?ÄB i`"M T?€T- ?ÆM M[i M M"v +ÁM K M; i?2Q K°i ç-m iQÊM; S?
F?¬M; i`mM; X æ-m iQÊM; S?"i M"v H" #ªQ p"i +O h`mM; >Q +?9M; i - K†+ /M F
i? M"Q +? iϕQ` çQÊ+ iQÊM; S?"i #B i# v M?QM; ç•v +?„+ +?„M H" [m®+ #ªQX
M; Q`B çB çB m i` i M M; QϕB [m®+ ç|- çϕB M?•M M; "B +kM; [m M i•K iÈB ç-m iQÊ

@ æ-m iQÊM; S?"i +?d H" K°i #° T?"M- ?Q"M +?dM? T?ªB H" K°i #S+ iQÊM; # v H
aÎ >B M #9M; i v K°i +€B- +Q`B M|B,

@ "¼M i H" M; Q`B im +?•M i`mv M ç`B #ªQ p #S+ iQÊM; M"v /Q M| +| bS+ KϕM?
F?B #¼M i idM? HϕB- iQÊM; S?"i ç½ HQm Hϕ+ p"Q i`QM; i? iK+- ç-m iQÊM; S?
K M; i?2Q +?d H" K°i #° T?"M M?Ä- +ÁM M?B m T?-M F?€+ ç½ K'i iQ+?X >B M iϕ
/B i +O #S+ iQÊM; F?ÎB ç°M; b€m M; "v- iÈB H9+ ç|- +ªi? ;BÈB M"v +kM; b) F i i

óXXXXGϕB HW çªQ M[`²BXXXXô

oQÆM; >B T M; ²B # M +ϕM? M; ?2 çÆM ;BªM H" Km®M T?€i M; 'iX >„M +?Q # Q ;B
F?ª M, M; #®+ T?ûi ç M i? - ç9M; H" HQϕB M; Q`B KB M; i?ÆM i?Èi #KM; Èi M; •KX
FB ç½ M?B m H-M +| ibM? ?m®M; aÎ >B M M|B /®B `²B- pQ /K M?Q +?mv M i`QM

@ XXXXh|K HϕB- ibM? ?m®M; +Æ #ªM +?QM? H" M?Q p"vX "¼M i +?d pW i?S+ id
i w i?S+ çQÊ+ bS+ KϕM? ?Ov /B i +O iQÊM; S?"i b„T #°+ T?€i i?b ç½ F?¬M; F`T
i'i +ª+€+ #° T?"M +ÁM HϕB +O iQÊM; S?"i M[- pb p"v #¼M i T?ªB KQÊM bS+ K
iBM iQÎM; M, M; HU+ ibM? #€Q +O M?[M; M; Q`B iϕB ç•v- /M H" t½ ?°B ç2M +kM; ç
çQÊ+- H" +ªM? b€i +kM; çQÊ+ K" ;B€M çB T+?Q M; Q`B MQÊ+ M; Q" B +kM; çQÊ+-
i?"T çQÊ+ M?[M; iBM iS+ +| HB M [m MX a m F?B M; Q`B M; QϕB [m®+ FB K M; ç

i?ûT- i'i +^a ç m i M i? "M? i`Q #KB- +| i? i?'v i-M; #^aQ p M"v M; Q" B bS+ T?ÁM; i
+ "M; i? K FBM? F?OM; X

*QM b|M; ç M M? M? K" çB +kM; M? M?- /M b Q i?b K¼B M; QÌB +kM; çSM; içB [m^a
i-m K°i F?Q^aM; +€+?- +?Q /M +^a # M i"m #`MQÊ+ #B M M?'M +?bK i?b +kM; F?→
b m F?B K'v çÊi b|M; ç-m [mûi [m - +?¶ M?[M; +QM b|M; iB T i?2Q ç€M? iÊB + "M
F?B ?Q" M iQ" M HMB ` F?ÄB # M i"mX :BÌ T?9i M"v- K¼B M; QÌB KÊB M?bM i?'v i
` ?bM? /çM; ;bX æ•v ç•m T?<sup>a</sup>B # M i"m- `ä` "M; H" K°i #½B T? HB m- K" ÎM; Q" E
pšM ç M; [m v +m²M; X J°i HQÊM; HÈM MQÊ+ #B M #`#®+ ?ÆB- M?bM K†i #B M
+| M; ¼M; B| M|M; #ÄM; iW T?Q ç| F?→M; M; WM; i?'B p"Q #ÌX L?'i i?ÌB- i'i +^a K¼
K²K M?bM ` t - iW H9+ ç°B i?mv M ?<sup>a</sup>B [m•M L?"i "aM #`T?€ ?Ov +?Q iÊB H9+ M"
iQ" M M; QM; i` X

@ æ•v H" bS+ T?€ ?Ov +O K°i K^aM? iQÊM; S?"i M?Ä- iQ" M #° #S+ iQÊM; b m b€m
p"v- ?ÆM M[F?B iQ" M #° iQÊM; S?"i T?€i M' +ÁM /šM T?€i T?^aM SM; /•v +?mv M
;'T pçM H-M- ç| b) H" M; "v i" M i? XXXX

aÎ >B M / v / v +†T K„i ?B M `ä p FB M M; ?` p→ +MM; b m F?B i?→B KB M- b m ç|
æ M i" M H9+ M"v- oQÆM; >B T KÊB H€B :Q#HBM ;HB/2` ?ç tm®M; X *MM; H9+ çB
KBMB- HçB +ÁM bY /KM; v m HU+ i, M; +QÌM; mv HU+- oQÆM; >B T; BÌ T?9i M"v ç
i?•M i? KçM? K) pšM ;B9T ?„M KB M +QĐM; çSM; i?ŠM; çQÊ+- +?d H" bS+ +?B M
+ Q ?ÆM M; QÌB #bM? i?QÌM; çQÊ+ # Q M?B mX

aÎ >B M MY M?Q p→ w MY M?Q F?→M; - çSM; +?„M i`QÊ+ K†i oQÆM; >B T- M|B p

@ "•v ;BÌ i`<sup>a</sup> HÌB i - HU +?¼M i çQ ` +?Q +€+ M; QÆB H9+ i`QÊ+XXX :B Q ? i?
i v +€+ M; QÆB +?Q i - ;B9T i ibK FB K iQÊM; S?"iX > v H" #•v ;BÌ i ;B^aB [mv i +†
M; "v b m +^a i? ;BÊB b) #` ?Ov /B i- HU +?¼M +O +€+ M; QÆB H" i? M"Q\ h`^a HÌ

E?B aÎ >B M M|B tQM; - M?[M; M; QÌB Î ç•v KÊB +?Êi #WM; idM?- i'i +^a b„+ K†i [m
K°i ççB + t½ ?°B ç2M pÁ pÁ ç-m M|B,

@ h?S M"v +?ŠM; H) H" +?QÈM; M?½M T?€T Ui?m"i +?2 K„iV ;b ç| b Q\ hmv M?b
*| çB m- +?d /U p"Q ç| K" Km®M i'i +^a i?"M? pB M h? M? " M; i - F?→M; F?ÄB +|X

>„M +ÁM +?Q /Si HÌB- K°i Hm²M; b€M; F€ Hç ç½ t i [m - +€B ç-m ?„M H" T iS+ #
tm®M; ç'i- K€m iQÆB +kM; #„M p¼i ` - p'v ç-v H M M?[M; M; QÌB çSM; tmM; [m M?
bÌ K'i K'v ;B•v `2B KÊB F m H M ?Q^aM; bÊX

aÎ >B M i?-M b„+ #bM? i?^aM M?bM #¼M ?¼- M|B,

@ æ•v F?→M; T?^aB i?dM? +-m- +kM; F?→M; T?^aB v m +-m- ç•v H" K M? H M?XXX
[m ? B +?[+QÌM; [mv M ? v +?Q - #•v ;BÌ +?QM? H" M?Q i? X Jm®M b®M; i?b ?Ê
i b) +?Q +€+ M; QÆB T?-M i?QÌM; iQÆM; tSM; - M m M?Q +U imv i- p"v i?b iQM? H
M; QÆB ççB /B M- i?"K +?Q H" M; QÌB i?•M +O +€+ M; QÆB- i'i +^a ç m b) #B M K'iX
i?®M; ibM? #€Q i`QM; i v +€+ M; QÆB ç ?ÊT i€+ pÈB i - i? M"Q\

*€B ;¼B H" +QÌM; [mv M +?QM? H" /MM; Qm i? ç` p` ?Q†+ Qm i? [mv M HU+ ç #
aÎ >B M ç½ M|B- F?B óbS+ KçM?ô ç°i T?€ K°i KS+ ç° M?'i ç`M?- i?"i bU +| i? ?"
#i F€ ibM? i? M"Q- ç| +?QM? H" +€B ;¼B H" +QÌM; [mv M5

@ XXXXhbm? ?m®M; +Æ #^aM H" M?Q p"v- M m M?Q T?QÆM; €M K" i K→T?ÄM; ;
>Q" M? Gm"i çQ ` H" F?→M; b B- aÎ >B M +?d +| +€+? ç| ç ibK ` M?[M; #° T?"M
.M b Q i?b i?ÌB ;B M +ÁM HçB +O +?9M; i +kM; [m€ Qi- i?ÌB ççB M"v +kM; F?→M
M' i?→M; iBM- i?→M; iBM p" ;B Q i?→M; ç m F?→M; K m +?|M; - Km®M i`QM; pÁM;
i'i +^a K'v i? HU+ HÈM- M; Q" B :Q#HBM ;HB/2` K" +?9M; i +| H" K +→M; +K ;B Q i?→
iBM iS+ ibM? #€QX L m F?→M; p"v- +?Q /M +?9M; i # v ç M M? M?- F ç`+? H" B
iB i F`+? #<sup>a</sup>M H-M M"v +S i`U+ iB T iU b€i +?Q M? M?- ç9M; F?→M; \

h`M? s€ M; <sup>2</sup>B i` M K°i i^aM; ç€ HÈM- ?„M ç M; M; „i M; „i i| + i`€M- M|B pÈB M?[M; M

G9+ M"v ç½ H" i®B M;"v i?S ? B iW H9+ M?B K pK #„i ç-mX

*a K°i M;"v i`-B [m - M?QM; M?|K h`M? s€ F?-M; M?"M çQÊ+ iBM iS+ ;b iW T?Q ;B®M; M?Q MûK ç€ tm®M; #B MX .-M /-M- h æ^M; L?'i +MM; GQm 8+ ç½ +| +?9i h`M? s€ KÎ+Æ M?•M iÄ i-M; i?S # bmv Hm"M K°i HQÊi- ? B M;QìB HB M #bM? i

@ L|B M?Q p"vX

GQm 8+ #¶M; +QìB +QìB- M|B,

@ óhbM? ?m®M; +Æ #aM H" M?Q p"vô- ç•v F?-M; T?aB H" +•m +Y KB M; +O aî ç i?2Q FB m ç|\ - F?-M; T?aB M? K- T?ÄM; T?QÆM; i?S+ bmv Hm"M +O aî çB

h`M? s€ +QìB F?´ ç€T,

@ h +kM; Km®M K- T?ÄM; T?QÆM; i?S+ bmv Hm"M +O ?„M- M?QM; F?-M; +| + M?•M iÄ i-M; i?S iQ i`mM; +T p"v K" pšM F?-M; i? K- T?ÄM; çQÊ+ 8yW T?QÆM \*?mv M M"v i?"i [m€ [m, /`- i K½B pšM F?-M; ?B m iB b QXXXX *| i? H" T?QÆM F?-M; +ÁM H" +QM M;QìB M[- +kM; +?d +| HQB #B M i?EB M?Q ?„M KÊB +| i? iB M K- T?ÄM; - F?-M; #B i+?WM; ;B•v iB T i?2Q b) #B M i?"M? HQB i? M? MB

@ h? M? MB M # F?-M;\

GQm 8+ F€ [mEB ?ÄB HBX

@ E?-M; p K†i- F?-M; HìB M|B- F?-M; iB M? +aK- ç v H" i`M; i?EB # F?-M; +O

h`M? s€ +QìB HÈM- ç€TX

a m F?B +QìB M|B K'v +•m- #'v ;Bì h`M? s€ KÊB [m v b M; AK?Qi2T ?ÄB,

@ AK?Qi2T- ç½ M;?o F„ +?mv M +MM; #¼M i [m v HCB *?O h?-M F?-M; ;B M +?Q i?b b m F?B +?mv M H-M M"v tQM; tm-B- i b) [m v HCB *?O h?-M F?-M; ;B M ?Q M;QìB +€+ M;QÆB p"Q ç|X

L;Q" B M?[M; i?"M? pB M h`mM; \*?•m ç°B- Î ç•v +?d +| AK?Qi2T +MM; M+F@a \*`M ? M F?-M; #B i ç½ +?çv iÊB +?¶ M"Q- K" AK?Qi2T M;?2 h`M? s€ M|B p"v H"

@ L m M?Q i`QM; H,M; K° M"v F?-M; +| i?m®+ i`QìM; bBM? #'i H½Q- p"v i?b i p" h?-M F?-M; ;B M +O +€+ M;QÆBXXX *| çB m- i`QÊ+ F?B çB i +ÁM Km®M ?ÄB K ?B K +ÊB M+F@am@L KmM F?-M;\

h`M? s€ i?Î` K°i ?ÆB- bmv M;?o K°i +?9i`²B ç€T,

@ L| ;¼B H" M;mv ?B K M; M; #^M; pÈB T?-M i?QîM;- M;mv ?B K +M; HÈM i?b T +| H) +| i? b®M; iÊB K'v M;?bM M,K M?QM; M+F@am@L KmM +?d H" M;QìB #b bBM? H½Q # M? iYX h /€K çaK #aQ i`QM; \*?O h?-M F?-M; ;B M i?"i bU +| i?m®+ çQÊ+ `i H•m- M?QM; *?O h?-M F?-M; ;B M +kM; ç9M; H" H" p- +MM; M;mv ?B K> pÈB M+F@am@L KmM K" i?"K +?Q ç®B pÈB #¼M i +kM; p- +MM; M;mv ?B KXX /M pÈB i?U+ HU+ +O i #•v ;Bì +kM; `i +| i? b) ç°i M?B M +? i iCB K°i #° T?BK F M;QÆB bmv M;?o `ä`"M; çB- +| i?2Q +?9M; i iB M p"Q *?O h?-M F?-M; ;B M ? v

AK?Qi2T M?'i i?ìB ç„M ç|- ?„M +?,K +?9 M?bM p"Q imv i i? K„ M[M+F@am@L K H†M; M?bM M?Q p"v K°i H9+ H•m- ç M F?B M+F@am@L KmM H°` p F?€i p¼M;

@ æQÊ+- M m M?Q i`QM; H,M; K° M"v F?-M; +| i?m®+ i`QìM; bBM? #'i H½Q- i h?-M F?-M; ;B MXXXX *?d H" i +| K°i v m+-m- H"K ? i F?a M,M; ç #aQ p M+F@ i`î M M KCM? K) M?Q +€+ M;QÆB- +€+ M;QÆB b) ? i bS+ #aQ p +- 'v- +| çQÊ+ F?

h`M? s€ ;"i ç-m +?„+ +?„M- M|B,

@ æQÆM; M?B M- M m M?Q +€+ M;QÆB ;B M?"T h`mM; *?•m ç°B- p"v i?b +?9M; +?B M ç'm- +?d +M F?-M; bBM? HÀM; F?€+- i b) /MM; ? i bS+ HU+ ç #aQ p + M;QìB ;B M?"TX

AK?Qi2T +Q`B +Q`B- ç M; ç`M? M|B ;b ç| i?b ç°i M?B M- K°i iB M; ?ûi +?|B i B
;B¼M; +O * `M ? M- iB T i?2Q K¼B M;Q`B +?d i?'v ?„M +m®M; [mwi +?çv` F?Ä
@ J m +?çv çB- ç€K HU+ b„ F?,M p`M; ç| HçB b®M; /"vX

h?2Q b€i T?Q b m [mª M?B M H` M,K [m€B p"i €Q p`M; iQ HÈM p¬ +MM;- K" ?bM?
h?QÈM; >ªB i?b +ÁM HÈM ?ÆM K°i #"+- i?U+ HU+ +O ç€K [m€B p"i M`v ç½ HçB

8e8X —M >¼ o` h`€B hBK h`B m M? E?¬M; URV

h®+ ç° +?çv i`®M +O \* `M ? M [mª H` p¬ +MM; M? M? +?|M;- Qi M?'i ç çB i` M? -
`9i +O i? ;BÈB M`v H` ?Q`M iQ`M F?¬M; +| p`M ç ;b- +?d H` i®+ ç° +O ç€K HU+
+`M; M? M? ?ÆM- \* `M ? M +?Q +?çv çQÈ+ K'v Kûi- K°i #`M i v F?'M; H² ç½ ûT t
i v M`v ûT tm®M; i?"i- \* `M ? M +?„+ +?„M b) #B M i?"M? i?'i pKM- +?Q /M ?„M +|
M[+kM; imv i ç®B F?¬M; i? b®M; b|iX

L; v H9+ * `M ? M b„T #Ä KçM;- b m HQM; ?„M +?Èi p M; H M K°i iB M; çBM? i? M
i?€B >Ov /B i i`QM; M?€v b„i- bY /KM; h? - +?d b m F?QªM? F?„+ ç½ iÈB T?Q b
+•M i`2Q bÈB i|+- i? v ?„M çÐ K°i çÁM i`Q KçM; M`vX

.Q ç€K HU+ b„ F?,M p`M; M`v iÈB [m€ ç°i M;°i- h`M? s€ M?'i i?`B F?¬M; F`T p`M
HQÈM; p KTB`2X a m F?B bY /KM; K°i H-M >Ov /B i i`QM; M?€v K„i- M°B HU+ p`
H M ç½ `i i?Q i?Èi M M F?B M;„M +ªM K°i çÁM M`v +Æ #ªM +?d bY /KM; bS+ KçM
+€M? i v +-K ç Q +O ?„M pKi +?'M ç°M;- pW ç m çÈM pW i /çB- +ªM;Q`B +kM
KûiX

óaS+ KçM? bQ pÈB H9+ Î h?QÈM; >ªB i?b i,M; H M F?QªM; K°i MY - HU+ b„ F?,M
[m€B p"i iB M ?| - i?2Q i?`B ;B M i`¬B çB b) F?¬M; M;WM; ?²B bBM?- ?ÆM M[bS
+Q`M;XXX \*S M?Q i? - M m çQç i çQÈ+ T?QÆM; T?€T +? i çQ HU+ b„ F?,M p`M; M
b) H` p¬ ç`+? b Q\ô

h`M? s€ /Q +?m`M #` F?¬M; çO- F i [mª H` #` HU+ b„ F?,M p`M; K°i +?QÎM; ç€M
?„M pšM ç M; i`QM; i`çM; i?€B KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S # - pW bmv M;?o pW p`
p KTB`2X J¼B +?mv M +?d tªv` i`QM; +| K°i ? B ;B•v- iB T i?2Q ?„M /KM; bS+
p T?Q K°i HU+ b„ F?,M p`M;X G9+ M`v- HU+ b„ F?,M; p`M; i'M +-M; ?„M H9+ M
+?d i?'v h`M? s€ pmM; >´ ?²M /MM; bS+ +?ûK tm®M;- K°i Hm²M; ç Q K M; M?Q b
F?,M p`M; ç| #` +m®M p`Q i`QM; ç Q K M;- i`QM; +?ÈT K„i i?•M i? iQ HÈM ç| ç½
s€ F?¬M; ? /WM; HçB +?9i M`Q- HçB K°i H-M M[ bY /KM; h? +O i`çM; i?€B >O
iB T i?2Q ç½ +?mv M iÈB +çM? K°i HU+ b„ F?,M p`M; F?€+- M•M; ç Q H M +?ûK K

@ hbM? ?m®M; `i F?¬M; i®iX

h`M? s€ M;?B K i9+ M|B pÈB M?[M; M;Q`B +ÁM HçBX

h?`B ;B M h`M? s€ ;B Q ç'm pÈB HU+ b„ F?,M p`M; `i M;„M- +?d F?QªM; ?ÆM ?
M,K HU+ b„ F?,M p`M; M`v M?bM ?bM? i? p¬ +MM; iQ HÈM- bS+ T?€ ?QçB +kM;
HU+ KçM? K) +O h`M? s€- #¼M +?9M; i?"K +?Q F?¬M; +?®M; M´B K°i çÁM- / /
+?ûK M€i pKMx

L?bM i?'v h`M? s€ +?B M ç'm M? M?"M; M?Q p"v- M?[M; M;Q`B +ÁM HçB +kM; ?
K" #B i- h`M? s€ HçB ç°i M?B M M|B M?Q p"v- M?'i i?`B i'i +ª ç m F€ [m€B M?bM

h`M? s€ i`M? i`¼M; M|B,

@ hW H9+ ?Ov /B i #¼M +?9M; Î h?QÈM; >ªB ç M ;BÌ- i?`B ;B M +?d KÈB ?ÆM ?
M;„M M?Q p"v +?9M; ç½ ?Q`M iQ`M ?²B bBM?- H9+ i`QÈ+ i?`B ;B M #¼M +?9M; b
F?¬M;\

* `M ? M ?ÆB M;~M M;Q`B- ç€T,

@ \$- ç9M; i? - H9+ i`QÈ+ ç m T?ªB K'i F?QªM; p`B M;`vXXX

h``M? s€ ;"i ç-m- M;²B M;„i M;„i i|+ i`€M- M!B,

@ ob i? - i +?Q `^M; iB m +?m~M ?²B bBM? +MM; KS+ ç° K¢M? H M +O #¼M +?9M
iB m /B i +?9M; H-M i`QÈ+- +kM; iS+ H` M; Q!B iB m /B i #¼M +?9M; +`M; K¢M?-
M;„M- KS+ ç° K¢M? H M +kM; +`M; H9+ +`M; HÈMX :B®M; M?Q K°i ? i?®M; i`Q i
F ç`+? K¢M? H M K` K¢M? H MXXX oW `²B i i?Y FB K i` KS+ ç° T?€i i`B M +O
pÈB H9+ i¢B h?QÈM; >ªB i?b + Q ?ÆM F?QªM; K°i MY - M m M?Q K!B H-M ?²B b
i? K i?!B ;B M ?²B bBM? F?-M; M;WM; `9i M;„MXXX a€m M;`v iB T i?2Q b) H` F?
i 5

*¬ #û i M H" h`B m L?`E?¬M; +QìB ?b ?b- ç~v i v h`B m M? E?¬M; ç M; pm@i i| +
@ u M i•K- v M i•K- Km°B ç½ i?2Q F`T M? E?¬M; i, +MM; iB M p`Q +ªM? ;BÈB ç|`
;b M[\ *?d +¬M bY ç´B K°i +?9iXXX
h`B m M? E?¬M; F?) +?2 KB M; h`B m L?`E?¬M; HçB- i?Î /`B ç€T,
@ æQÊ+ `²B- i`i +ª ç m M;?2 HìB Km°B- M;`v K B +?9M; i çB +çQ ?`m- çQÊ+ +?Q
h`B m L?`E?¬M; H"TiS+ ?Q M ?¬¬K h`B m M? E?¬M; ?¬M +?Ki K°i +€B p`Q K€>
#B m ?B M +O +¬ #û M`v KÈB i?"i bU ;B®M; i` +QM- +ÁM h`B m M? E?¬M; i?b +
ç¬m M`M; - ;B®M; M?Q +?` +ª p¶ p 2K M?ÄX
æ€K i?B m MB M i?B m M[,M m®M; K°i #[`²B HçB i`Á +?mv M `i H•m- K½B iÈB
i?B T çBX >ÆM K°i iB M; b m- h`B m M? E?¬M; ç°i M?B M #`i /`v- HŠM; H†M; K°i
@ *?m E?¬M; - v M i•K çB- 2K ;€B ?mvM? M; O `²BX
h`B m M? E?¬M; #QÊ+ p`Q b•m i`QM; `WM; - M?bM K°i #|M; M; QìB KÆ ?²~M i`QM
@ "•v ;Bì +| i? M|B +?QM? bU i?¬B- +?mv M H¬M i`QÊ+ Km°B M?ì ?mvM? çB m i`
+O +?9M; i +| i? S+ +? F?¬M; \ *SiB TiK+ M?Q p`vXXXX Jm°B bÊ `^M; F?¬M;
i?€B Kì +Æ M?•M iÄ i¬M; i?SiQ M[- iB Ti?2Q `i +| i? b) #`i•K K Mm®i +?YM; X
?mvM? i?"K +?Q +ÁM M; mv ?B K ?ÆM Km°BXXXX L|B +?Q Km°B #B i çB- ?mvM? ç

8edX —M >¼ o" h`€B hBK h`B m M? E?¬M; UjV

@ h +kM; HQ +?9M; i M|B +?mv M #` ç€K M?| + `v M; ?2 HûMXX L|B M?Q p`v- i?U+
h`B m M? E?¬M; +QìB ?b ?b ç€T,
@ æ•v F?¬M; T?ªB +?mv M pmB p ;b M?û- /M b Q i?b i?U+ HU+ +O Km°B `v +`M;
+?ŠM; H) ?mvM? KQM; 2K ;€B KbM? #`i•K K F?®M; +? b Q\
h`B m \*?m E?¬M; KdK +QìB `K €T- ?„M F?¬M; M|B ;b +?d çB iÈB +çM? h`B m M?
E?m¬M K†i iQÆB +QìB +O M`M; i?Q€M; ?²M; H M- ;ç i i v ?„M` ,
@ æ² HQH B+QM- K m M|B +?mv M +?QM? çB- çWM; +| ç°M; i v ç°M; +?•M M[X
h`B m \*?m E?¬M; #`i +QìB pmB p - M?QM; pšM `9i i v HçB- iB T ç| +?,K +?9 M|B.
@ E i [mª çB m i` H`XXXX E?¬M; i? iQîM; iQÊM; M´BX h?2Q M?Q M?[M; ;b i i?,K
ç½ çQÊ+ #„i ç¬m iW ?ÆM ? B KQÆB M,K i`QÊ+ - çB K M`v ?Q`M iQ`M M?`i i`Q pÈ
M?"MX L?QM; F?B M M; QìB i +ªK i?'m F€ [m€B H"- T?¬M HÈM i`QîM; H½Q i`QM;
F ?Qç+? M`v iW ç•m K` +| - #¼M ?¼ +?d #B i- F ?Qç+? óE?¬M; ô +?ŠM; [m +?d H
?Qç+? M`v #„i ç¬m çQÊ+ i`B M F? B iW ?ÆM ? B KQÆB M,K i`QÊ+ - +?9M; i ç m
@ .U p`Q /` M,M; +O 2K ;€B i - +€+ i`QîM; H½Q M`v +,M #ªM F?¬M; i? ;B`m çQÊ
?¼- i ççB F?€B ?B m çQÊ+ M°B /mM; +O F ?Qç+? óE?¬M; ôXXX *?9M; i ç m H`
i`QÊ+ çìB +?9M; i - T?QÆM; i?S+ ?m`M Hmv M +O i?Q+? F?€+? i? ;B K†+ /M +
MÆB ?Q M; /½ iU bBM? i²M- M?QM; +?O v m pšM H` ?m`M Hmv M F„tªQ €K b€i +
çB m- i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ i?"i bU i?m FûK +?9M; i [m€M?B m- pb i? ç€K i`
H` E?¬M; - i?2Q M; mv M w i`QM; F ?Qç+? óE?¬M; ô- +?9M; i ç m H` M; QìB F?¬M
@ h`QM; ç| iB M? ?m®M; K` ççB i`QîM; H½Q +MM; M?` i`QîM; H½Q #B i çQÊ+ H`-
+| K°i i?"M? pB M +O i?Q+? F?€+? i? ;B ç°i M?B M #B M K`i K°i +€+? i?¬M #Q>
F?€+? - HQçB i?"M? pB M +?çv i`®M M`v b) #`i`mv b€i +ª çìB- M?QM; F?B M i?C
[m€B H"- M; QìB M`v i?"i bU #B M K`i ?Q`M iQ`M- i`i +ª M?[M; /`m p iHB M [m M ç
#B M K`i- +?Q /M i?Q+? F?€+? i? ;B +| çB m i` M?Q i? M`Q çB M[ +kM; ?Q`M
KçM? K®B M`QX .Q ç| - b m # M,K i`mv iB K- i?Q+? F?€+? i? ;B HB M t T M; QìB
?Q`M iQ`M [m M H½M; i?"M? pB M +`T i?'T M`vX

@ E?¬M; i? M; Ì`^M; - ? B K Q Æ B M, K i`Q Ê + - M; Q Ì B ç | H ¢ B ç ° i M ? B M t m ' i ? B M i`
M [? „ M + Á M i ? ? B M ` i ? U + H U + F B M ? F ? O M; ç M K S + F ? ¬ M; i ? i Q Î M; i Q Ê M; M`
M; Q Ì B ç | ç B M + m² M; # ° + T ? € i K ' v T ? 9 i `² B ç ° i M; ° i i Y p Q M; - + ? d H Q m H ¢ B K ° i H C
+ ? i X h ? 2 Q M ? [M; i`B H B m ç | - i`Q M; b m ® i ? Æ M K Q Ì B M, K ç ½ [m - ? „ M p š M H m ¬ M
H` \* ? O h ? - M F ? ¬ M; ; B M - + k M; + | i ? ; ¼ B H` i ? ; B Ê B H m • M ?² B X X X

L | B ç M ç • v - h`B m \* ? m E ? ¬ M; + ? Ê i M; W M; H ¢ B - F ? B M + ? Q h`B m M ? E ? ¬ M; + M
M ? " T i ? - M ç m p ¬ + M M; # ' i K ½ M - h`B m M ? E ? ¬ M; b Æ M; ; B ¼ M; M | B,

@ > m v M ? F i B T ç B - b m ç | i ? M`Q \ : 2 M F ? ¬ M; M; W M; i B M ? | i`Q M; + Æ i ? + ? 9
h`B m * ? m E ? ¬ M; i ? Î / " B - M | B i B T,

@ L; v i W H 9 + + ? 9 M; i b B M ? ` - i`Q M; + Æ i ? ç ½ ç Q Ê + i`m v M i ? " M ? T ? - M ; 2 M
T ? Q Æ M; T ? € T ç † + i ? M i`M T ? - M i`B H B m F B - ; 2 M M`v b) i`Î i ? " M ? i ? m ® + F Q + ?
K ¢ M ? M`Q ç | - ; ¼ B H` + Æ M ? • M i Ä X * Æ M ? • M i Ä + | i`M; + ° M; M, K i - M; - i - M; i ? S
i Ê B i`b M ? ç ° M ? Q i ? - M i B M X X X L; Q Ì B ç ½ + ? i F B + ? Q M ? H` + Q Ì M; ; Bª ç ½ K Î + A
M ? „ M + O ? „ M i`Q M; T ? - M i`B H B m - i`Q M; + € B * ? O h ? - M F ? ¬ M; ; B M ' v ? b M ? M ?
i ¢ B ç | - + ? Q / M H` M; Q Ì B ç ½ K Î + Æ M ? • M i Ä i - M; i ? S i Q + k M; + | i ? ?² B b B M ? X . Q
? „ M + ? Q `^ M; K Î + Æ M ? • M i Ä + ? Q M ? H` b S + K ¢ M ? + O i ? • M i ? - + ? d + - M; 2 M + Æ
T ? K + + ? + M M; ; B 9 T M; Q Ì B F ? € + K Î + Æ M ? • M i Ä - + Á M + ? 9 M; i i ? b + ? Q M ? H` p " i

@ L | B H` p " i ? v b B M ? + k M; F ? ¬ M; ? Q " M i Q " M ç 9 M; X

@ h`B m M ? E ? ¬ M; + Q Ì B H ¢ M ? M | B,

@ * ? Q / M i ? U + H U + + O + ? 9 M; i T ?ª B / W M; H ¢ B Î ç • v i ? b + ? d + - M ç Ì B i ? S M ? ' i +
+ ? d + - M F ? ¬ M; # ` i • K K M m ® i + ? Y M; - p " v i ? b + € B ; ¼ B H` ? B i ? Q + ? F ? € + ? i ? ; E
+ ? d + Á M H` K ° i + • m + ? m v M + Q Ì B - F ? ¬ M; X X X . ½ i • K + O + € + i`Q Î M; H ½ Q + | F ?ª M
i + | i ? i² M i ¢ B ` M ç ` M ? - # ¼ M ? ¼ M „ K ; B [T ? - M ; 2 M M; m v M i ? O v b) + | i ? ó bª M
M; Q Ì B ; B ® M; M ? Q + ? 9 M; i X E +ª i`Q M; i`, K M; Q Ì B K Ê B + | K ° i M; Q Ì B ç ¢ i ç Q Ê + i Ê
H Q Ê M; M`v + k M; ç O ç F ? ® M; + ? +ª i ? ; B Ê B `² B X J m ° B M; ? o ? m v M ? ? Š M H` + k M
M; m v M i Y i`U + i B T # „ M i`9 M; - / M # ` b | M; M`H M i Ê B + M M; M ? B K T ? | M; t ¢ i ? b
i ? b ® M; b | i - ? m v M ? + | ? B m w M; ? o + O p B + M`v F ? ¬ M; \ * ? d + - M + | i ? ó bª M t r
H Ê M - K ° i p ¢ M M; Q Ì B M ? Q + ? 9 M; i ç O ç p Q Ê i [m i`i +ª K ¼ B b S + K ¢ M ? i`M i ? ; B
H ½ Q ; B`F ? ® M F ? B T ç | + k M; i ? " i H` H Ê M X

h`M ? s € ç S M; + ¢ M ? M; ? 2 K` + ? ' M ç ° M; X E € i ? " i - p K ° i b ® p`M ç H B M [m M i Ê
? „ M + k M; + | M; ? B ? Q † + `B M; - i`Q M; ç | + • m ? Ä B H Ê M M ? ' i H` H B M [ m M ç M p`M ç
i ? Q + ? H` - \* ? O h ? - M i`Q M; F ? Qª M ? F ? „ + i`Q Ê + F ? B B ç | b „ T i Y p Q M; - H Q m ; B [w
F ? B M`Q ç Q Ê + M; Q Ì B i`Q M; ç ° B ?² B b B M ? b) ç 2 K w i ? S + F i ? Ê T H ¢ B p Ê B i ? • M i ?
Î ç • v H ¢ B + | K ° i p`M ç - ç | H` F ? B M ? • M #ª M i B m ç ° B H m • M ?² B • + J - M m +ª w i ?
T ? K + + ? H ¢ B - p " v i ? b i ¢ B b Q M, K t Q h ? € M ? M ? • M + M M; M; Q Ì B i m + ? • M H ¢ B F ? ¬
` K ' v #ª M T ? K F ? € + ç B + ? B M ç ` m - ? ¼ + Á M T ?ª B b Ê ? ½ B F ç ` + ? M`Q M [b Q \ >
M; Q Ì B Î / Q Ê B K ° i i`b M ? ç ° M ? ' i ç ` M ? \ h | K H ¢ B Î ç • v t m ' i ? B M K ° i K • m i ? m š M F ? ¬

L ? Q M; M m M ? Q i ? " i b U + | i ? T ? K + + ? i ? " M ? + - M; - ; B ® M; M ? Q M; Q Ì B i ? Q € i`F
M`v - ; 2 M + O ? „ M ç ½ ç Q Ê + M ? • M #ª M p ¬ b ® H - M - + k M; H`K + ? Q `i M ? B m M; Q Ì B
M ? • M i Ä - ç M H 9 + ç | - H ¢ B + | p`M ç t m ' i ? B M X X X X * Æ M ? • M i Ä ç ¢ i i Ê B i - M; i ? S
F ? B ç ¢ i i Ê B i - M; i ? S i Q - i`W T ? B M; Q Æ B + | i ? ç ° i T ? € ç Q Ê + i • K K [ m`v M ? B m - M
+ ? Q M ? H` + € B + ? i ? Q † + H`H ¢ + H ® B - t 2 K`i ? Q + ? F ? € + ? ç ½ i`Î p i ? ; B Ê B ? B M
ç | i Y p Q M; X X X

ó o " v M m +ª i B M ? i ? - M + k M; + | i ? M ? • M #ª M i ? b b Q \ > v H`K ° i F ? B p Q Ê i [m i • K
+ ? „ + ç M K S + F ? ¬ M; i ? T ? K + + ? H ¢ B ç Q Ê + M [\ ó

h`M ? s € b m v M; ? o i`, K ç Q Ì M; p š M F ? ¬ M; i ? ; Bª B i ? Q + ? M`B - + m ® B + M M; ? „ M + k
M`v i`Q M; ç - m - / M b Q i ? b h`m M; \* ? • m ç ° B + k M; + | K ° i + - M; M ? • M i`Q | + K B M T

?Q`M K„ M?`i- M;Q`B M?Q p`v b Q +| i? #Ä T?Q F?¬M; /MM; +?S\ æ†+ #B i H` h`
;ç i # Q M?B m H-M- F?B ;†T K†i F?¬M; ç€M? +?Q ?„M`„M; K¬B HšM H°M ç½ H` +
hçK i?`B #Ä [m M;?B ?Q†+ +MM; bU iS+ i®B pÈB aî >B M +O h`¬M? s€- çQÆM; i
iB T iK+ i` Q ç`BX

h`B m \*?m E?¬M; M;?2 h`B m M? E?¬M; M|B p`v- ?„M H`T iS+ +Q`B F?` F?¬M; M
[m v HçB M?bM ?„M- M`M; H`T iS+ ;„i H M,

@ >mvM? i?`i ç€M; ;?ûi- HçB +ÁM #`v` +€B FB m +Q`B M;m M;®+ M`v- ?mvM? +
+QB F?¬M;\ S?K ççQ +Q`B M`Q- ?¼+ M?Q Km°B ç•v M`v- F?m¬M K†i M?bM +| p i
M;-K +U imv i- i•K Hw M?`i ç`M? T?ªB HB M iK+ /mv i`b #bM? ioM?- M?Q p`v €M?
pW + Q M;çQ- ?mvM? +kM; T?ªB ?¼+ M?Q Km°B ç•v M`vXXX

*¬ #û pW /Si H`B- h`B m *?m E?¬M; #¶M; ¬K +?¬K H`v M`M;- +?Q /M i?U+ HU+
*?m E?¬M; `i M?B m i?b ;B`T?9i M`v M`M; +kM; ?Q`M iQ`M M;•v M;®+X æ MF?
;?û b€i tm®M; K†i M`M;- +¬ #û KÈB F?) H M K°i iB M;- +| çB m- h`B m *?m E?¬M;
M?Q M`M; iQÎM; iQÊM;- K` HçB M;?B M ç-m /U H M p B M`M;- K°i +?`M; i` B + Q
M?Q p`v ¬K +?†i H`v M`M;X

h`B m M? E?¬M; çÄ K†i M|B,

@ >mvM? H`K +€B ;b ç`v- ç² M;®+- #° /çM; F?| +QB +? i çB çQÊ+XXX J m çSM;
M?bM i?`v- ?mvM? HB m K` +?m`M #` [m M i`B çB- Km°B M?`i ç`M? b) +?Q ?mvM?
K m K m çSM; H M çB5

@ M? E?¬M;XXXX

h`B m \*?m E?¬M; i?`T ;B¼M; M|B,

@ hmv i?U+ HU+ +O i +ÁM FûK ? B M;Q`B `i t - F?¬M; i? #B i i•K K K` +€+ Kn
KS+ M`Q M?QM; ;¬M ç•v i Hm¬M M;šm M?B M M?bM i?`v 2K ;€B KÎ +Æ M?•M iÄ i
` K°i €M? M?bM `i HçX æ| H` K°i HQçB €M? K„i +QB i?Q`M; i`i +ª K¼B bBM? Kç
i`i +ª bBM? p`i ç m`€+ `QÎB- M| T?ªM; T?`i M?Q ç½ ç€M? K`i iB M? +ªK +QM M;Q`B
2K ;€B b) [m M K`i KbM?- `i bÊ K°i M;`v M`Q ç| M| b) #B M i?`M? K°i +€B pÄ HçM
M? E?¬M;- ç€T SM; i - /M H` H9+ M`Q +kM; T?ªB #ªQ p +?Q M| - i?U+ HU+ +O i
M;Q`B- pb i? i +| i? ;YB K¼B ?v p¼M; p`Q Km°B i?¬BX M? E?¬M;- ?S pÈB i - /
#ªQ p M|XXX

@ XXXXVX

h`B m M? E?¬M; F?) i?Î /`B- pÁM; i v ¬K H`v i?•M M;Q`B ç M; /U p`Q p B KbM?-

@ u M i•K çB- +¬ `v +kM; H` 2K ;€B +O Km°B XXXX Jm°B M?`i ç`M? b) #ªQ p M| - #ªC
u M i•K çB- Km°B M?`i ç`M? b) #bM? v M pQÊi [m i•K K X

ó`bM? v M pQÊi [m i•K K QXXXX L|B i?b çÆM ;BªM- M m M?Q i•K K i?`i bU / p
KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S iQ i`mM; +`T ç½ F?¬M; Qi ÄB M?Q p`vX h`QÊ+ F?B çç i i
#ªM ç m +| i? /U p`Q F?¬M; M;WM; ` M Hmv M +MM; F?¬M; M;WM; i`ªB [m M;m
H M- M?QM; K°i F?B çç i iÈB ;B[i¬M; i?S iQ bÆ +`T p` i`mM; +`T i?bXXXX >ÆM M

óL m M?Q bmv M;?o +O i H9+ i`QÊ+ F?¬M; b B #B i H„K- i?`M? pB M iB m ç°B H
iW *?O h?¬M F?¬M; ;B M- p`v i?b T?ªB +?,M; H` +?QM? pb M?[M; i?`M? pB M iB
çQÊ+ K°i b® #Q`M i`QÊ+ FB M M KÈB F?¬M; tm`i ?B MX h? ;BÈB b„T tªv` #B
H•K p`Q M;mv +Æ M`Q ç| M M *?O h?¬M KÈB i,M; +Q`M; imv M +?¼M M;Q`B iB M p
+ÁM i,M; KçM? ç° F?| K` +€+ T?BM FBM? /` K` +?9M; i T?ªB i`ªB [m X *?ŠM; H)
ç-m #B M ç°M;\ > v H` M?[M; F i?M K` h?€M? M?•M +MM; M;Q`B im +?•M ç®B K
ç½ T?€ pĐ çQÊ+ T?QM; `M\ô

8e3X J M? J®B hQÊM; S?"i o" E i JBM? URV

aî>B M M|B +?mv M +kM; F?¬M; M;~M; ç-m H MX G9+ M"v ?„M ç M; t2K tûi p¬ b@
#"M- b® i" B HB m M"v i'i +ª ç m H" iBM iS+ K" ?„M p" M /KM; iQ" M #° ? i?®M; ibM?
i-M; +O h?QÊM; >ªB KÈB H'v çQÊ+X *| çB m ibM? #€Q ;®+ ç m H" K°i ç€K +?[M
H°M- +-M M?•M pB M ibM? #€Q +?mv M M;?B T KÈB +| i? ç 2K ç€K +?[M;?o ç| b
*?•m ç°B i?B m M?'i M;Q" B i?ìB ;B M ` - +?QM? H" +€+ T?QÆM; /B M HB M [m M
[m M i`¼M; v m i?b ç M; ?¬M K - +?B M HU+ KçM? M?'i i?b HçB T?ªB #ªQ p ç-m i
pB M F?¬M; +| bS+ +?B M ç'm h|K HçB i`QÊ+ K„i H" i?ìB çB K F?| F?,M M?'i +O
+kM; F?¬M; i? F?¬M; T?€i ?mv ` i€+ /KM; HÈM M?'i +O ?„M- pW H" T F ?Qç+?
ç'm- pW H" ói9B F?¬Mô- HçB +ÁM FB K i? K M?•M pB M +-M; i€+ +€+ HQçB ?çM
ibM? #€Q- i|K HçB- aî>B M ç M; T?ªB ?Qç i ç°M; [m €+ ¬M; bm' iX

@ "®M i? HU+ HÈM +?d H" ;¼B +?mM; - K°i H" T?2 Zm®+ .•M çªM; - aÆM h•v ?B M
+O ?¼- F?ª M,M; #° T?"M iQÊM; S?"i `ÆB p"Q i`QM; i v #¼M ?¼ H" jyWX > B H"
b m F?B iQÊM; S?"i tm'i ?B M- +| p [m•M ç°B L?"i "ªM ç½ çQ ` çB m FB M ;b ç
aÆM- F?ª M,M; [m•M ç°B L?"i "ªM H'v çQÊ+ #° T?"M iQÊM; S?"i H" k8WX " H" ç
i`QÊ+ K„i i? HU+ #¼M ?¼ +ÁM `i M?Ä- M?QM; HçB M; -K çQÊ+ HÁM; /•M- M?B m
tm i? E?ª M,M; #¼M ?¼ H'v çQÊ+ #° T?"M iQÊM; T?"i H" k8WX

@ h? HU+ i?S iQ imv `^M; +?d +?B K kyW- M?QM; HçB +?QM? H" T?2 F?B M i H
M"v- p"v i?b T?çK pB i`QÊ+ K„i H" [m € HÈM h? HU+ i?S iQ ç +?d i? HU+ i'i +ª +
•- pQ /K M?Q æS+- GB M s¬- J„- i?"K +?Q H" +€+ MQÊ+ M?- S?€T- v p•M p•M L
p"v b) #„i #m°+ T?ªB bY /KM; J ç°M; T?€QX

aî>B M pW M?bM i" B HB m i` M i v pW M|B pÈB oQÆM; >B TX

oQÆM; >B T pšM çSM; Î# M +çM? ?„M- ;½ [m•M M?•M M"v ç½ ?Q" M iQ" M #B M iW
i`Î HçB i?"M? [m•M M?•MX .M b Q i?b F?B Î+MM; K°i +?¶ pÈB aî>B M- +| H) +kM
E?B m KÈB +| i? çM ;BĐM im€ w pÈB ?„M- +ÁM M?[M; M;QìB F?€+ ç m +ªK i?'v
+?QM? #ªM i?•M oQÆM; >B T +kM; Km®M /MM; [m M ? +'T i` M +'T /QÈB i?m-M

aî>B M HçB iB T iK+ M?bM ;B'v iì i` M i v- +kM; F?¬M; M;~M; ç-m H M M|B,

@ h?ìB ;B M #•v ;Bì i? M"Q\

@ L;`v i?S ? B- `çM; b€M; #®M ;Bì #ªv T?9i- +ÁM ? B KQÆB # T?9i M[i b) çB M
KQÆB T?9i b€M;X

oQÆM; >B T M?bM ç²M; ?² ç2Q i v K°i +€B- ç€TX

@ h€K ;Bì # KQÆB T?9i /"v- +?9M; i F?¬M; +| M?B m i?ìB ;B MX

aî>B M iB T iK+ M|B,

@ L?„+ ç M KÈB M?È- +?d +ÁM HçB ?ÆM M,K M;`v h`M? s€ # M FB ` b Q `²B\ *

@ E?¬M; +|X h?2Q M?Q M;QÆB ç½ /†M- b m F?B ? i?®M; çB m iB i M,M; HQÊM;
? B ;Bì i HçB ;¼B M?|K h æ^M; L?'i ?ÄB K°i H-MX *?Q iÈB #•v ;Bì- h`M? s€ pš
idM?- K" iW H9+ HU+ bo F?,M p" M; ç°i FQ+? H-M i`QÊ+ iÈB M v ç½ [m ?ÆM i€K i

oQÆM; >B T ;"i ;"i ç-m M|BX

@ h? " \

aî>B M #Ä +€+ HQçB ;B'v iì tm®M; - M;~M; ç-m M?bM p T?Q oQÆM; >B T- ç²M;

@ o"v b m F?B M;QÆB /"v HçB HB M Hç+ pÈB #¼M ?¼ H-M M[- M m h`M? s€ pš
i?®M; çB m iB i M,M; HQÊM; K„i FQM? i?¬B KB M ç M KS+ i®B ç X oÈB ?B m bm
K„i- i?ìB ;B M ?„M Î i`QM; KÆ +kM; b) /B M ` i?2Q i®+ ç° M? M? ;'T M,K KQÆB H
b Q\

oQÆM; >B T [mª M?B M +| p Km®M M|B H¢B i?¬B- ?„M +?¬M +?ì K°i +?9i `²B M|E
@ h®+ ç° p" M ?" M? iQ /mv M? M? M?Q p"v- b) F?¬M; i¢Q i? "M? ªM? ?QÎM; ;b pÈB i
`M; h`M? s€ ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S iQ i`mM; +'T- ?ÆM M[+kM; ç½ ç° i T?€ i
K" M; QÆB i?Q M; ?B K çB M +m²M; M?Q p"vXXX

@ E?¬M; T?ªB i?Q M; ?B KX

aÎ >B M H¢B i" T i`mM; p"Q ç€K i" B HB m ibM? #€Q i` M i v M|B,

@ E?¬M; T?ªB i?Q M; ?B K- H" F i Hm"MX æB K M"v ç½ çQÊ+ `i M?B m M; ?B M +
i®+ ç° iQ /mv +U+ ?¢M +O HQ" B M; QÎBX h?2Q Hw Hm" M K" M|B- i®+ ç° iQ /mv +
M?Q M; QÆB #m´B i®B M^K KÆ- i`QM; ;B'+ KÆ M"v i?ÎB ;B M M; QÆB i`ªB [m `i
+ªK i?`v ç½ [m ?ÆM KQÎB M, K- M?QM; K" i` M i?U+ i ;B'+ KÆ +O +QM M; QÎB +?
K" i?¬BX æ²M; iY K„i tmM; ç°M; F`+? HB i +MM; pÄ ç¢B M½Q p" M ?" M? pÈB +QÎM
i`QM; +ª K°i ç K- ibM? ?m®M; M?Q p"v +?d T?€i bBM? i`QM; +?®+ H€i- K" i`QM;
i?`v ç½ i`ªB [m KQÎB M, K- +kM; iS+ H" M|B- i`QM; KÆ F?¬M; +| i?ÎB ;B M æQÆ
ç° iQ /mv H M [m€ M? M? [mª i?`i b) H" K iBM? i?¬M M; QÎB i +| +ªK ;B€+ K i M?½
i?•M i? +O ?„M K" M|B- +?9i i®+ ç° p" M ?" M? iQ /mv ç| b) F?¬M; i¢Q i? "M? ªM?
ç9M; - +?„+ H" p"v

@ *?„+ H" aÎ >B M- i çQ€M b m F?B h`M? s€ idM? H¢B- ?„M +?„+ +?„M H" Km®
i`Á

@ h? +kM; +¬M +?9M; i ç m b®M; b|i KÈB çQÊ+

aÎ >B M H¢B K°i H¬M M[M; ~M; ç¬m H M- M?bM oQÆM; >B T M|B,

@ L; `v K B H" T iS+ HB M H¢+ pÈB H½M? ç¢Q Zm®+ .•M çªM; +MM; çªM; *°M; aªM
bÈK çB- /M b Q i?b M; QÆB +kM; F?¬M; i? bQ pÈB i X

oQÆM; >B T v M H†M; ;"i ç¬m- `²B #QÊ+ ` M; Q"BX G9+ çB iÈB +Y - ?„M #¶M; M?

@ J" M|B H¢B- H¬M i`QÊ+ M; QÆB F?¬M; T?ªB iWM; M|B ç K†+ +?Q b|M; #B M T?
+kM; H" K°i #° T? "M i`QM; F ?Q¢+? +O M; QÆB- +| Q+? HÈB ;b b Q \ GÐ M?Q iQ
M +ªM; - M m #` T?€ ?Ov Hm¬M i?b ç®B pÈB +?9M; i +kM; H" K°i +?mv M `i F?

aÎ >B M H¢B +?9B ç¬m p"Q ç€K ?² bÆ- pW M?bM pW M|B,

@ s- F?ª M, M; iQÊM; S?"i î i` M i?mv M `i i?`T- K†+ /M +| i? +|¬ M?QM; K" t€+ bn
T?¬M p¢M- +¬M +| i`i +ª +€+ v m i® iQÊM; S?"i- i?ÎB ;B M- ç` çB K ç m i`MM; ?E
ç`M? `ÎB # M- i, H M"v [m€ M?Ä- K" Hw /Q T?ªB H" K M?Q p"v- M; mv M M?•M H" ç

@ æ€M? +Ä ç°M; `„M\

@ E?¬M; b BX

aÎ >B M iB T iK+ M|B,

@ E€ i?"i H9+ i`QÊ+ ?Q" M iQ" M F?¬M; M?'i i?B i T?ªB ;¼B +ª M?[M; M; QÎB MQÊ-
i?"M? T?® h?QÊM; >ªBX Gw /Q çQ ?¼ iÈB +MM; - ?ÆM M[+ÁM i?¬M; #€Q +ª bU
#¼M ?¼ +?QM? H" ç +?Q #¼M ?¼ #B i i-K [m M i`¼M; +O iQÊM; S?"i M"vX h? K
/šM /„i /K+ p¼M; +O +QM M; QÎB- K" mv HU+ +U+ K¢M? +O pk F?Q ?¢i M?•M H¢B
S?"i- b m F?B ç€K i?QÆM; M?•M MQÊ+ M; Q" B- [m M +?S+ M; Q¢B ;B Q- ?Q†+ H
#¼M ?¼ M?'i ç`M? b) ç2K #€Q +€Q p bU i²M i¢B +ªm iQÊM; S?"i pÈB +?QM? T?C
i? HU+ çQ¢i çQÊ+ iQÊM; S?"i M?'i ç`M? b) ç H° /'m p i- M m F?¬M; +?9M; i +, M
i`QM; i?ÎB ;B M ?ÆM M, K M; `v +ÁM H¢B i?m çQÊ+ i`i +ª iBM iS+ ibM? #€QX *-M
+Ä ç°M; `„M- H" K +?Q iBM iS+ iU KbM? H°`

@ J" T?€ ?Ov # M +ªM; +kM; ç²M; i?ÎB M; ,M +?†M F?ª M, M; #¼M ?¼ ç2K iQÊM; S
h?QÊM; >ªB ç +?2 /'mX .QÊB +?•M ç M +?QM? H" +?¶ i®B M?'i- +?Q /M H" i - M
iQÊM; S?"i /'m i¢B h?QÊM; >ªB M"v- i +kM; F?¬M; i? M"Q ibK çQÊ+ obi? H" K +

ç2K +€+ #° T?"M iQÊM; S?"i` MQÈ+ M;Q" B- +?d +–M iQÊM; S?"i +ÁM ç M; /B ç°
`'i HÈM ç ibK i?'v- ?ÆM M[çQΦi çQÊ+ M!- ç M?[M; #° T?"M iQÊM; S?"i M"v iU #
oQÆM; >B T i?Î ?„i` K°i ?ÆB- ?„M ç½ F?¬M; +ÁM #B i M M ?bM? /mM; aÎ >B M M

i`i +<sup>a</sup> M,M; HQÊM; i`QM; K°i pB M M,M; HQÊM; i?¢+ - p"v KÈB +| i? i¢Q i?"M? b€i i
M?Q i? X L?QM; H" M; QÌB bY /KM; +mM; i M- h`QÆM; >^M; +kM; T?^B iB m ? Q K
HBM? i`QM; +Æ i? ç F?®M; +? bU p"M ?"M? M,M; HQÊM; #„M` - K" +?d iB m ?
i?¬B +kM; ç½ F?B M h`QÆM; >^M; +<sup>a</sup>K i?'v +Æ i? i`®M; F?¬M; - +| i? i?'v K°i iB
HÈM ç M KS+ M"QX

ós2K` i +kM; F?¬M; ?ÊT pÈB i€+ +?B M [m-M i? - +| H) H" ;B®M; w2`Q- i?Q+? ?
t ?ÆMXXX *| çB m- i?2Q M?Q w2`Q M|B- b9M; M; „K : mbb +O ?„M +| i? Km `i
i`QM; ç| +kM; +| ç¢M T?¢K pB `°M; mv HU+ bB m K¢M? /MM; +?B iB i F`+? iB M? H
b9M; M; „K K" +kM; +| HQ¢B ç¢M M?Q p"v i?b +mM; i M +O i ?ŠM H" F?¬M; i? +?
M?`i ç`M? H" +| HQ¢B i M +¬M; FQ+? mv HU+ K¢M? i? M"v- M?`i ç`M?XXXô

amv M; ?o M"v +?d pKi i?Q€M; [m i`QM; ç-m h`QÆM; >^M; - ?B M i¢B ?„M /M b Q
K°i +?mv M K" +?QM? #^aM i?•M KbM? +kM; +?Q iWM; /€K M; ?o iÈB- /MM; bS+ K°i
? B KQÆB M; ?bM M; QÌBX *€B ;¼B H" ç`+? p¢M M; QÌB ç½ F?¬M; çO ç ?bM? /mM;
i?b +?d +| / M? ?B m i`<sup>a</sup>K p¢M M; QÌB i`QM; i?¬M i?Q¢B KÈB tSM; pÈB ?„MX

Zm•M ç°B /QÈB K†i ç'i b m F?B #` +¬M; FQ+? H"TiS+ +| tm ?QÈM; ?¶M HQ¢M- /Q
+¬M; ?Q"MiQ"MF?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M'BX h?2Q ? i?®M; [m•M ç°B p" F„ i?"m"
i? ;BÈB M"v- HK+ [m•M- ?^B [m•M- +ÂM +| F?¬M; [m•M KÈB +?d Î [mv K¬i # M ç-
+O [m•M ç°B- i`QM; K¶B ? i?®M; H¢B +| T?QÆM; i?S+ T?•M +?B F?€+ M? mX
+?•m •- [m•M ç°B L?"i "°M i`QM; \*?B Mi` M? i? ;BÈB i?S ? Bi?"i bU +| i? +QB
çSM; ?"M; b® K°i b® ? B- M?QM; +?Q /M H" #¼M ?¼ +kM; +?WM; +?SM; FB M ?Q†
i'M +¬M; M?Q i`QÈ+ K„iX hB M,M; HQÊM; K"m #¢+ iWi` Mi`ÌB #„M tm®M; - b m
bBM? K¢M; +MM; K€v K| + i?B i #` - mv HU+ ç| çÆM; B°M H" F?B M +^a [m•M HŠMiQ
M' B- pb i? i`¢M; i?€B ?¶M HQ¢M H"TiS+ H M `°M; X

æ M K'v +?K+ ;B•v b m- /QÈB bU F?®M; +? +O +€+ b„ [m M +'Ti?'T- iQ" M [m•M
ç`M? H¢B- iB T ç| KÈB M?È ç M +?mv MT?^M FQ+?X æ®B pÈB KK+ iB m Î + Q ?Æ
T?ÂM; F?¬M; +O i?ÌB ç¢B M"vi?"i bU `i i?¬ bÆ- çWM; M|B iÈB i M HY ;b ç| - ç M
`i M?Ä- ç° +?QM? t€+ H¢B +"M; i?'TX \*?Q /M /QÈB K†i ç'i +| K'v i` ,K F?~m T?€Q
M?^ ç¢M i?b bQ pÈB :Q#HBM ;HB/2` /B +?mv Mi` M F?¬M; i`mM; - i? iQ+? ç½ M
+MM; HBM? ?Q¢i- i?"i bU F?¬M; +| ;b ç€M; #°Mi•K- i?"K +?Q +| #„Mi`9M; +kM; #
HQM; iBM? +?†M H¢B- pb i? ç°B [m•M M"v +,M #°M F?¬M; +| F?^M,M; mv ?B TiÈ
>^M; X

@ a Q`²B\ JBM? u M oB- i®+ ç° M?Q p"v 2K +| +?`m çQÊ+ F?¬M; \

h`QÆM; >^M; çB m F?B M ;HB/2` HB MiK+ i`€M? Mû- ç²M; i?ÌB ?ûi HÈM ?ÄB +¬ ;

.Q i®+ ç° # v [m€ M? M? - iB M; ;B|`Qi ç½ F?B M JBM? u M oB M ? i +^a i BX L" M
h`QÆM; >^M; - ç M; ç`M? ç€T H¢B i?b K°i i`"M ;B| H¢B ç½ M p"Q K²K- # M M; QÌB
pB M ç¢M +| i? i?'v çQÊ+ #^M; K„i i?QÆM; #„M p¼i [m - JBM? u M oB ç½ i?"i bU
i?"i +?†i H'v M; QÌB h`QÆM; >^M; - +?ŠM; +ÂM i•K i`Q ç•m K" ç T?ÂM; ;B[F?Q^M

h`QÆM; >^M; +<sup>a</sup>K M?"M çQÊ+ HU+ i v +O JBM? u M oB- M?`i i?ÌB H¢B +"M; i? K
#° iBM? i?¬M p"Q i`QM; +m° + ç'mXXX E?¬M; - ?ŠM T?^B ;¼B H" +?B Mi` M? - +?
p¢M M; QÌBXXX

h`QÆM; >^M; H¢B bY /KM; i M M,M; HQÊM; # H-M HB MiK+ - /Q #BM? HQM? çSM
M?Q F?B ?"M? [m•M M M # HQ¢i i M M,M; HQÊM; M"v F?¬M; iB m /B i [m€ M?B
i?•M h`QÆM; >^M; +kM; F?¬M; i? iB TiK+ +?`m çUM; iB m ? Q M?Q p"v M[X

óh`QÈ+ FB iQ" M bY /KM; M,M; HQÊM; i?¢+? +'T . ç #„Mi M M,M; HQÊM; - H-M M
+'T *- mv HU+ [m^a M?B M H" HÈM- +?d H" M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? ?ÆB F?¬M; ;
pšM F?¬M; i?Q+? ?ÊT pÈB i€+ +?B M [m-M i? Xô

E?¬M; +¬M #B i i? M"Q- b m #®M H-M i M M,M; HQÊM; T?¢K pB `°M; i'M +¬M; -
KQÌB M; ?bM M; QÌB- ?ÆM M[pk F?Q ?¢M; M†M; +kM; #` T?€ ?Ov T?¬M HÈMX h`

i?QÌM; ` +ÁM /MM; +ª "¢Q HB i iB M ? B KkB +?mv M K¬M M?^K p"Q pk F?Q HÈM
/Q M? i`¢B- pb i? bQ pÈB #BM? HQM? KÈB i?QÆM; pQM; ?ÆM K°i MY - pk F?Q
;-M M?Q #` T?€ ?Ov iQ" M #°X

.M `i F?¬M; Km®M i?W M?"M M?QM; F?ª M,M; FB M i`b +O [m•M ¸°B L?"i i`QM
?¢M; M?'iX a m F?B #` iBM? i?-M pã b„ ¸¢Q i~v M½Q- ?ÆM 3yW #BM? HQM? ¸½ ?
[m•M ¸°B- H¢B [m ¸®B K†i pÈB +? i +?| + ?"M; HQ¢i i`QM; +?B M i` M?- M?[M; #
pMB bU bÊ ?½B p"Q i`QM; HÁM; X E?B i€+ +?B M [m•M ¸°B L?"i +?| i? ?Q"MiQ" M
F?„+ T?K+ ¸QÊ+ ¸O HQ¢B ?Q" M +ªM? #'i HÊB- +€+ i`"M +?B M i¢B ¸ªQ JB/r v p
i` M? i` M #B M i?'i #¢B +?QM? H" KBM? +?SM; `ä`"M; M?'iX *?d +| ¸B m- KS+ ¸°
M"v imv F?B M +?Q #BM? b„ F?B +?B M ¸'m i?b /kM; +ªK F?¬M; bÊ +? i- M?QM; +
+¶ KÈv i`M b€i /•M i?QÌM; F?¬M; +?9i ;? i v- ¸| +?QM? H" [m•M ¸°B L?"i i`QM; *
? BX a€M? ¸QÊ+ pÈB M| +?d +?| ? B ¸°B [m•M i€+ +?B M i¢B +?B M i`QÌM; +?•m
tm'i ?B M i¢B h`mM; Zm®+ ¸¢B HK+X h`QM; b® ¸| - K°i ¸°B [m•M Î +?•m •m +MM;
h`mM; Zm®+ bY /KM; K°i #B M T?€T F?€+ ¸ t•v /UM; bU FB M i`b +MM; HÁM; /kM
i?ìB +kM; F?„+ T?K+ ¸QÊ+ K†i i`M F?®+ p" #B M i?€B- +?d ¸€M; iB + H"- i`QM; i
¸'i h`mM; Zm®+ i?"i bU F?¬M; +?| K°i ¸°B [m•M M"Q +?| i? ¸QÆM; ¸-m pÈB #° ¸°B

h`QÆM; >^M; ¸ M; T?ªB ¸®B K†i pÈB K°i ¸°B [m•M M?Q p"vX a m F?B M?•M b® iY
?¢M; M†M; +MM; t2 +° ?Q" M iQ" M #` T?€ ?Ov- ¸°B [m•M M"v p"v K" pšM F?¬M; ?
b9M; i`QÌM; #„M H M F?¬M; i`mM; - M?[M; #BM? HQM? +?| b9M; KÈv +MM; b9M; +
#„M :Q#HBM ;HB/2`X *?Q /M M?bM i?'v i M M,M; HQÊM; T?O tm®M; - M?[M; #BM
M?ª ¸¢M- ;B®M; M?Q F?¬M; ? 2 M; ¸B +€B +? i K°i +?9i M"QX *?d K°i #° T?"M M
i`®M- M?QM; `i M? M? +?| M; ¸½ #` b„ [m M ?Q†+ +?B M ?[m # M +¢M? #„M +? i-
+m²M; X

h`QÆM; >^M; K†+ /M pšM +?| i? bY /KM; i M M,M; HQÊM; M?QM; i?S M?'i H" M,M;
i? ?„M F?¬M; ¸O ¸ iB m ?Q - i?S ? B H" ?„M +kM; F?¬M; Km®M H½M; T?Q M,M;
i?'v `ä HQM? L?"i T?Q /QÈB ¸½ ; -M M?Q T?€i ¸B M- ?„M ¸B m F?B M ;HB/2 p¼i
b9M; KÈv- ¸B M +m²M; #„M [mûi tm®M; ¸'i- [m•M HQM? ¸SM; /QÈB ¸'i F?¬M; +?| ;b
?"M; HQ¢i- ¸ M F?B b9M; KÈv ? i ¸¢M- h`QÆM; >^M; H¢B H Q tm®M; +?¶ K°i F?"n

@ XXXhbM? ?bM? +Æ #ªM H" M?Q p"vX

@ aQ ¸Q" M [m•M L?"i ;†T T?ªB +¬M; FQ+? K M; iQM? ?Ov /B i iW # M i - i'M; +°M
M; QìB- M|B +€+? F?€+- bQ ¸Q" M M"v ¸½ ?Q" M iQ" M F?¬M; +ÁM i²M i¢BX æ²M; i?
#` iB m /B i iQ" M #°- i'M; +°M; T?€ ?Ov ?ÆM # KQÆB KÈv # vXXX

aÎ >B M +¬K i'K FBK HQ¢B K"m #¢+- #bM? i?ªM M|B,

@ hbM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"v- i M; ?o +?mv M M"v ?šM H" #^M; +?SM; `i i¢
¸Q" M ¸| +kM; #` ?Ov /B i ?Q" M iQ" M- ?ÆM M[ +kM; +€+? +?B M i`QÌM; iB M imv
+kM; ¸½ M?"M ¸QÊ+ #€Q +€Q iW iB M imv M- ¸9M; M?Q M?[M; ;b i ¸½ M|B +?S\

S?Q # M FB i`-K K†+ K°i H9+ H•m- ?ÆM MY M; "v b m KÈB +?| M; QìB ¸€T,

@ E?¬M; b B- ¸9M; H" i ¸½ M?"M ¸QÊ+ +?T #€Q iW iB M imv MX Zm•M ¸°B L?"i "ª
M; QÆB M|B iB m /B i ?Q" M iQ" M K°i bQ ¸Q" M [m•M L?"i- +?mv M M?Q p"vXXX

@ E?¬M; /€K iBM\ > v H" F?¬M; i? iBM\

aÎ >B M / v / v i?€B /QÆM; - K°i i v +¬K i'K FBK HQ¢B- i v FB +¬K K°i i" T ?² bÆ-

@ o K†i Hw i`Q- ?Q†+ +?| i? M|B H" p K†i F?Q ?¼+ - HìB i M|B ?Q" M iQ" M H" ¸®
M; QÆB #B iX L?QM; i` M i?U+ i - M; QÆB i?"i bU M?"M ¸QÊ+ iBM [m•M ¸°B L?"i
K°i bQ ¸Q" M [m•M L?"i #B M K'i- `i ?Q M; ¸QÌM; T?ªB F?¬M; \ " M i K°i M; QìB ?C
[m•M L?"i- p"v i?b +ª +m°+ +?B M M"v i?b b Q ¸•v\ L m M?Q h`mM; Zm®+ i?"i bU +
FB K ?Q†+ H" T?€T #ªQ mv HU+ +U+ K¢M? M?Q i`QM; i`mv M i?mv i- p"v i?b F?I
t•K HQÊ+ - #¼M i +?| i? iB m /B i i' i +ª #¼M +?9M; X h?"K +?Q H" i`QÈ+ +ª F?B ¸|
i?"K +?Q H" F?B HB M [m•M i€K MQÊ+ - +?B M i` M? i?m®+ T?B M- i?"K +?Q +?M

[m M- L;mv M i`B m [m"i F?ÎB- [m•M EBK hoM? E? M; U V- M m M?Q ç€K M;QÌB
bY h`mM; Zm®+ +ÁM +| i? tm'i ?B M M?B m i?ªK F`+?- M?B m bd M?K+ M?Q p"v
ç`M? H` ç M; M;?o M?Q p"v ç9M; F?¬M; \

@ >Q†+ +| i? M|B- i`QM; HÁM; M;QÆB pW ?v p¼M; i'i +ª K¼B +?mv M M"v H` i
+m®B +MM; +kM; [m"i F?ÎB- M?QM; +kM; H¢B ?v p¼M; i'i +ª M?[M; +?mv M M"v ç
+?mv M F?¬M; i? - ?ÆM M[+kM; i? #Ä [m pB + #¼M i i?'v +? i K` F?¬M; +Sm
L;`B Ov pB M i`QÎM; - hQÎM; :BÈB h?¢+?- hQÎM; h`mM; *?QM? +€+ ?¢XXX U V

*?9 i?Q+?,

U V Zm•M ç°B æS+ Zm®+ s½- [m•M Zm M æ¬M; L?"i "ªM- >²M; [m•M GB M s¬- >²M
L|B +?mM; H` i€+ ;Bª ``i i?'K M?m-M +?O M;?o J€+ UH`+? bY +| i? FQ ?ŠM H` M

U V *?B M i` M? :B€T L;¼; B[ M?" h? M? p` L?"i "ªM #MM; M' iW pB + i` M? ;B`M
hB M R3N9@R3N8X L?"i "ªM i?„M; HÊB €T çªQ- H" T i`B m çbM? i?•M L?"i i¢B h`B
æ¬M; - #m°+ M?" h? M? #²B i?QÎM; +?B M T?Q kyy i`B m HQÊM; #¢+X *€+ /B M #
K®B /šM ç M +?B M i` M? L; @L?"i RNy9@RNy8

GB M [m•M i€K MQÊ+ M?- S?€T- J„- æS+- v- L?"i- L; p` æ [m®+ •Q@>mM; - i'M -
+Ê H` T?QM; i`"Q L;?o >Á æQ`M i" T FQ+? bS [m€M +O i€K [m®+ ;B M"v M,K R

*?B M i` M? i?m®+ T?B M M?@h`mM; Zm®+ UR39y R39j p` R38e R3eyVX L?
T?ªB Fw F i M?[M; çB m QÊ+ #'i HÊB- KÎ ç-m +?Q pB + +€+ MQÊ+ ç [m®+ F?€+ ûT
çB m FB M #'i #bM? çŠM; M; v i` M ç'i h`mM; Zm®+X

hoM? E? M; - ç¼+ H¢B M? >MM; s¢ æB m

U V h M +O hQÎM; :BÈB h?¢+? i¢B æ`B GQ M

8dRX J M? J®B hQÊM; S?"i o` E i JBM? U9V

:B¼M; M K ç-m # M FB ;„i H M K°i +•m iK+ i^M,

@ æ9M; i? - i M;?o M?Q p"v ç"vX L m M?Q +€+ M;QÆB i?"i bU H` i?-M iB M- M m
+´ ç¢B +O +?9M; i H` bU i?U+ i?b i¢B b Q # Q M?B m H-M i´ [m®+ +?`m bd M?K
H'v K°i H-M\ L m M?Q F?¬M; #` # Q M?B m /` i°+ t•K H'M M?Q p"v i?b çQÌM; çQÌM
bm v bKT iÈB KS+ M"v\ ob i? i F?¬M; Km®M iBM p` +kM; F?¬M; i? iBM5

@ æ9M; p"vX

aÎ>B M ç€T p F?ŠM; ç`M?,

@ L m M?Q ;†T T?ªB iBM? ?m®M; M?Q i? i?b F +ª i +kM; b) F?¬M; iBM iQÎM; -
?½v i?ªQ Hm" M p M?[M; pšM ç ?B M i?U+ K°i +?9iXXX h +¬M T?ªB çQç i çQÊ+ #
HYM; i` M F?¬M; i`mM; ç| - #'i F€ #° T?"M M"Q- ?Q†+ H` p"i i?"i- ?Q†+ H` iBM iS-
i'i +ª bS+ K¢M? i`QM; i v ;B9T i ?Q`M i?"M? M?[M; pB + M"vX Zm•M ç°B- +?QM
K¼B K¼B i?S- i`Ê ;B9T i i bK H¢B i'i +ª M?[M; #° T?"M +ÁM i?'i H¢+ +O iQÊM; S

•K i? M? T?Q # M FB HB M i`-K K†+- K°i H9+ b m iW i'K FBK HQ¢B #¢+ +ÁM i`m
M;QÌB- +| p M?Q #¼M ?¼ ç M; i` M? +½BX J°i H9+ H•m b m- ;B¼M; M|B FB KÈB

@ h F?¬M; i? ç€T SM; v m +-m +O M;QÆBX "¼M i [mª i?"i ç½; B`M? çQÊ+ i v i
i`¬B M' B F?¬M; i`¼M; HU+ +O M| - ç½ +| K'v M?" F?Q ?¼+ #„i i v p`Q M;?B M +Sr
v m +-m +O M;QÆB i F?¬M; i? ç€T SM; çQÊ+XXX

aÎ>B M +QÌB M? ç€T,

@ h M|B i`QÊ+ K°i +•m M?û- #S+ iQÊM; S?"i M"v p¬ +MM; [m M i`¼M; pÈB #¼M i
+?mv M M?Q p"v- +?mM; [mv +kM; +?d pb #„i #m°+ T?ªB ;B`M? çQÊ+ M|X *?Q /M

@ 1K Km®M p M? "- ?B+- 2K M?È +? - K X
GQm 8+ F?¬M; M; Ì H¢B F?|+ `®M; H M- pW F?|+ pW M|B,
@ 1K Km®M p M?"XXX 1K Km®M p M?" [m€5
J'v M; QÌB FB M?'i i? ÌB ç m +| p #m²M #½- ?ÆM MY M; "v b m h æ^M; L?'i KÈB p
@ æWM; F?|+ M[- F?¬M; T?ªB +?d +| + "m Km®M p M?" ç•mXXX
XXX*?9M; i ç m Km®M çQÊ+ p M?"XXX
L?"XXX *?d +| M; QÌB ` çB KÈB #B i- M?" +?QM? H" MÆB F i? T?QÆM; KQM; çQ
h`M? s€ +kM; Km®M p M?"X æQÆM; M?B M H" p H¢B +, M M?" i`QM; i? ; BÈB ?B
+¬M HQ H„M; iB T i?2Q T?ªB H"K i? M"Q ç b®M; b|i- F?¬M; +¬M HQ H„M; #° T?B
+¬M HQ H„M; ç²M; ç°B # M +¢M? imv H9+ +| i? +? i çBXXX h?•M Î i¢B i? ; BÈB i`
/M i? M"Q +kM; F?¬M; i? i`Î p i? ; BÈB ?B M i?U+ çQÊ+- M?QM; +| i? +ªK i?`
E?¬M; +kM; ç½`i H•m`²B +?Q p M?"X
>„M ç½ iÈB i? ; BÈB i`QM; KÆ +O h`B m M? E?¬M; `i H•m`²B- K†+ /M F?¬M; iQ
HQÊM; ç¢B F?€B Qi M?'i +kM; T?ªB +ª MY M, K i`ÌBX h`QM; K°i i?€M; ç-m ?„M pš
ç^M; L?'i #` HU+ b„ F?, M p" M; i" T FQ+? M?QM; i?2Q i?2Q i? ÌB ; B M F?¬M; M; WM;
? +| /'m ?B m /WM; H¢B- #'i ç„+ /o- h`M? s€ +kM; +?d +ÁM #B i M; ?2 i?2Q b® i`
`²B M; ? M?Q p"vX .M b Q i?b +kM; ç½ MY M, K K" ?„M +?Q +? i- +?SM; KBM? `^M
H" T?ªB i`-B `i +?"K- M|B F?¬M; +?WM; H9+ ?„M idM? H¢B +?d KÈB [m +?ÈT K
ç|- ?„M HB M +?9 i•K p"Q h`B m M? E?¬M; X
hW H-M i`QÊ+ M; ?2 çQÊ+ #Q K"i +O i?Q+? F?€+? i? ; B - h`M? s€ ç½ #` i?•M
H"K +?Q b[M; b| - F?¬M; i? M; Ì çQÊ+ `^M; +- #û M"v i`QÊ+ F?B iB M p"Q i? ; BÈB
L?QM; ç| +ÁM +?Q T?ªB H" çB K K'm +?®i- [m M i`¼M; M?'i H" i?Q+? F?€+? i?
F€/B m pÈB *?O h?-M F?¬M; ; B M p"vX *| i? M|B- #Q K"i +O i?Q+? F?€+? i? ; B
+•m ?ÄB- ç| H" i`QÊ+ ç•v +| M; QÌB `ÌB F?ÄB *?O h?-M F?¬M; ; B M ? v F?¬M; \ æ€
o"v i?b +?mv M b M; K°i p'M ç F?€+XXX L?[M; M; QÌB ç½ `ÌB F?ÄB *?O h?-M F?¬
ç½ ç¢i çQÊ+ i?U+ HU+ K" M; QÌB i?QÌM; F?| K" iQÌM; iQÊM; M'B- KÎ +Æ M?•M iÄ
i-M; i?S M, K\ *ÁM +€+ HQ¢B i?m° + iQM?- F„ M, M; +QÌM; ?| M"v M[- F?Q ?¼+ F„
F€/B m- ç| ç m H" M?[M; i?S K" i? ; BÈB ?B M i?U+ `i F?| ?bM? /mM; X :2M +O K
iÄ i-M; i?S iQ ç½ +? i +MM; K°i T?-M F„ i?m"i i?9+ ç~v ; 2M ç½ i¢Q M M +ª K°i ç€
KÎ +Æ M?•M iÄ - p"v i?b M?[M; M; QÌB F?€+ ç½ `ÌB F?ÄB *?O h?-M F?¬M; ; B M i?b
+€B ; b\
L|B i|K H¢B H" +| K°i +•m ç ?bM? /mM; i•K ibM? +O h`M? s€ H9+ M"v- + "M; #B
M?B m +€B F?¬M; #B iXXX
L?[M; +?mv M HB M [m M ç M i? ; BÈB ?B M i?U+ i¢K i? ÌB #Ä [m - i`QM; i? ÌB ; B
+kM; +® ; „M; idM? /"v F?ÄB ; B' + KÆ M?QM; K†+ +?Q ?„M p" M /KM; M°B HU+- M, M
HU+- i?"K +?Q H" +€+ HQ¢B F„ M, M; M?Q i? M"Q çB +?, M; M[i?b i'i +ª ç m F?¬M
KÆX "i [m€ ?„M +kM; T?€i ?B M çQÊ+ K°i +?9 iªQ /B m- ç| H" F?B ?„M KÎ +Æ M
T?ÄM; T?QÆM; i?S+ bmv M; ?o +O h`B m M? E?¬M; i?b ?„M KÆ ?² M?Q +| i? ªM
KÆ +O h`B m M? E?¬M; XXX æQÆM; M?B M- ?„M pšM ç M; HB M iK+ i?Q M; ?B K
+| i? HB M H¢+ çQÊ+ pÈB h`B m M? E?¬M; i¢B i? ; BÈB i`QM; KÆ- F?¬M; #B i +
æ•v H" M?[M; +?mv M h`M? s€ i`ªB [m i`QM; MY M, K [m - bQ pÈB ?„M- K'v M; Q
iB T iK+ bBM? i²M i` M ?ÁM çªQ i`Æ i`¼B M"vX æ½ ?ÆM MY M, K- F?¬M; K°i H-M
F?€+? i? ; B +kM; T?ªM; T?'i M?Q ç½ [m M K'i #¼M ?¼- pSi ?¼ Î i` M ?ÁM çªQ +
h`M? s€ +kM; i?¬M; [m M?[M; +•m +?mv M +O M?|K h`B m M? E?¬M; K" #B i çC
>| ` - +€+ i`QÌM; H½Q ç½ b„T ç†i F ?Q¢+? +O M"v i?Q+? F?€+? i? ; B - #¼M ?¼
ç'm +O Hk i` M"v M?QM; +kM; H¢B +| +?9 i bÊ ?½B #¼M +?9M; M M KÈB i¢Q ` ib
+?Q T?ûT #¼M i` i`Î p ; B i°+ ? B i?€M; - K" i? ÌB ; B M #¼M +?9M; çQÊ+ i`Î p +?d

i`i +<sup>a</sup> M?[M; M;QÌB #` +`v ;?ûT ;2M ç m M?Q i? - # Q ;<sup>2</sup>K +<sup>a</sup> h`B m M? E?¬M; i?•
+kM; p"vX

h`M? s€ H¢B v M H†M; [m M b€i +¬ #û i`QÈ+ K„i M?Q #bM? i?QÌM;X G9+ M"v- M"
pÈB i?•M i?O +O M;QÌB KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ- +?Q /M F?¬M; bY /KM; #`i F
#ÆB +O M" M; pšM +U+ F€ M? M? +?|M; - H¢B +°M; i? K ç°M; i€+ +?KT #„i p¬ +MM
+U+ HÈM F?¬M; ? T?M ?ÊT pÈB i?•M i? - +?Q /M H" +€ K" T +kM; F?¬M; i? i?Q€i

h`M? s€ M?bM +¬ #û tBM? ç T ç M; #ÆB i`QM; MQÈ+- +Æ i? i`-M i`KB M?bM [m
M;Q K„ H +?S F?¬M; T?°B +QM M;QÌBX *| çB m i?•M i? M" M; +kM; #„i ç-m i`QÌ
K" F?¬M; F?ÄB +| +?9i t`m ?`X æ9M; H9+ ç| - i®+ ç° +O h`B m M? E?¬M; ç°i M?E
h`M? s€ ç`M? i?¬M H¢B- +`M? +•v M?¼M ?Q„i i`QM; i v M" M; ç½ +„K M; "T p"Q #
F?B +QM +€ F`T ;B½v ;BK - h`B m M? E?¬M; pmM; i v `M p"Q #KM; M| - /MM; bS
M;Î #` ç~v #„M imM; H M F?ÄB K†i MQÈ+X h`B m M? E?¬M; ;B®M; M?Q K°i +QM +
MQÈ+- Î ;B[F?¬M; i`mM; ç¢T K¢M? p"Q HQM; +QM +€X *^a +QM +€ HÈM #^M; i?•
ç€ ç~v p,M; ` K`v +?K+ Kûi- i`U+ iB T`ÆB tm®M; #½B +€iX

óæ9M; H" F„ t^aQ F?®M; +? bS+ K¢M? F?OM; #®X L m +?d M|B p i?U+ HU+- H9+
v m Èi- H¢B F?¬M; +| M°B HU+ +MM; M,M; HQÈM; p KTB`2 M?Q i - F?B ç®B K†i p
+?„M T?°B i?m X *¬ `v H¢B F?¬M; +| F„ M,M; ?B m [m^a ç†+ i?M- pQ /K M?Q ç¬B K„
aÎ >B M- ?Q†+ H" +mM; i M +O h`QÆM; >^M; - ç®B K†i pÈB ?¼ +¬ `v ç m `ÆB p"Q
h?"i F?B M M;QÌB i T?°B bÊ ?½B- F„ t^aQ F?®M; +? bS+ K¢M? M"v F?¬M; M;Î +Ä

h`M? s€ ç½ i? M i?Î M?Q p"v p" B H-M`²B- M?QM; K¶B H-M +?SM; FB M F?° M,M
#û- ?„M pšM Hm¬M T?°B +^aK i?€M- #ÎB pb ?„M #B i`^M; - bS+ K¢M? +| H) ``i / ç¢i
bS+ K¢M? H¢B ``i ``i F?|Xh` M i?U+ i? - +€B ;¼B H";B B çQ¢M M?"T pB +?QM? H`
bS+ K¢M?- K" h`B m M? E?¬M; +?QM? H" ç½ T?€i ?mv pB + ç| iÈB +U+ ?¢MX

óL m +¬ `v K¢M? ç M p"vXXX h? i?b b Q b m M"v H¢B #B M i?"M? v m Èi M?Q i? \
`v- [m€ F?S +O +¬ `v ?Q" M iQ" M F?€+ pÈB M?[M; ;b i`°B [m i`QM; ;B' +KÆ M"v- -
#` bY ç`B\ G" #` B i? v ç`B\ô

h`QM; H9+ h`M? s€ M´B H M i`,K M;?bM M;?B p`M i?b h`B m M? E?¬M; ç½ #ÆB
F?,M H¬M; H m F?¬ i?•M i? - iB T ç| #„i ç-m K†+ [m-M €QX L?QM; M" M; pW KÈ
+?Q F`T bY b M; i?b ç°i M?B M `mM #„M M;QÌB- M;½ [m] tm®M; ç`i- ? B i v +„K
çÄ M;¬m M?Q K€mXXX

8djX :B'+ JÆ *MM; J®B lv >B T hW GU+ a„ E?,M o`M; UkV

h`M? s€ +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q ç ;B9T h`B m M? E?¬M; H9+ M"v- pB + /mv M?
+?SM; FB M M?[M; ;b t^av ` X _9i +m°+ H" ç½ +| +?mv M ;b KÈB /šM ç M #B M ?| i

h`B m M? E?¬M; [m€ `¢T i` M #½B #B M- iQ" M i?•M `mM `~v F?¬M; M;WM; - ? B i
+^a K|M;X .Q /MM; bS+ [m€ K¢M?- H¢B i? K i`i +<sup>a</sup>HU+ HQÈM; ç m i" T i`mM; i` M K
M M H9+ M"v KQÌB ç-m M;|M i v M" M; ç½ +?°v K€m ç-K çb - ? B K„i çÄ M;¬m +`M;
"i [m€- +| i? i?`v M" M; pšM +ÁM +?Q ?Q" M iQ" M K`i w i?S+- ?šM H" ç M; ;B½v ;
/M b Q i?b M" M; +kM; F?¬M; M?"T K F?B ç M; bY /KM; i-M; i?S iQ ç +?B M ç`m M
+kM; F?¬M; HÈMX

óE?¬M; #B i i•K K" +O +¬ `v H";b\ h•K K +O i H" +^aM? ;BÈB ç¢B iU i¢B- Km®M
+O K¶B M;QÌB +?„+ ç m T?°B F?€+ M? m KÈB ç9M;- p"v i?b i•K K +O +¬ `v H";b

h`QM; H9+ h`M? s€ ç M; bmv M;?o- h`B m M? E?¬M; ç M; K'T Kû # M` M? ;BÈB
K°i #|M; M;QÌB p¼i iÈBX L;QÌB M"v +kM; H" K°i #û ;€B M?Ä M?„M ç€M; v m- M" M
i` M p€+? ç€- K¶B +?¶ ç†i +?•M ç m /MM; t^aQ FbM? ;B9T +?Q +Æ i? F?¬M; i€+?
çO HU+ ç¢Q ç T?|M; M? M? iÈB i`QÈ+X h®B ç½ +?d K`i KQÌB K`v ;B•v- +¬ #û ç½ p
F?B iÈB ;¬M- h`M? s€ KÈB i?`v `ä +¬ #û ç| +?QM? H" 2K ;€B h`B m *?m E?¬M;-
p"Q ?Q†+ H" ç½ iB M p"Q i-M; i?S iQX

G9+ M"v h`B m M? E?-M; +M; H9+ +M; `mM`~v F`+? HB i- i`QM; KB M; i?"K +?
/½ i?9X h`B m L?` E?-M; +kM; F?-M; +?-M +?W- M•M; ç-m h`B m M? E?-M; H
ç-B K„i çÄ #WM; M?Q K€m +O M" M; - ? B i v i?b 'M H M ?mv i i?€B /QÆM; X > B I
+?^K +?^K- K°i H9+ b m- M?[M; bÊB iÆ K€m i`QM; K„i h`B m M? E?-M; /-M /-M M
#Êi`mM`~vX *| çB m pB + F?B M h`M? s€ +aK i?`v F?-M; ç9M; H" €M? K„i i`QM
L?` E?-M; HçB tm'i ?B M K°i p`B iB K€m- imv +?d i?Q€M; [m`²B H"TiS+ M?ç i
F?B M h`M? s€ i?`v çQÊ+ ~M ibM?X

ó±XXX >|` H" M?Q p"vX *¬ #û M"vXXXô

E?B h`B m M? E?-M; i?Q€i F?ÄB i`çM; i?€B i•K K - iQ"Mi?•M M" M; T?aM; T?'i M
M; ½ p"Q HÁM; h`B m L?` E?-M; X J°i H9+ H•m b M; M" M; KÊB +| i? H M iB M; ,

@ *QM #û M; ®+- F?-M; T?aB i, ç½ M|B Km°B F?-M; çQÊ+ bY /KM; HQçB M,M; HU
+?mv M H F?Q i`QM; i•K K +O i, p"Q +Æ i? KbM?- imv Km°B +ÁM +?Q çç i iÊB
i•K K +O Km°B +kM; F?-M; M?'i ç`M? b) i?B M p ?QÈM; ?mM; #çQ M?QM; +S i
i?"i bU HQ Km°B b) ; †T #'i i`+

h`B m L?` E?-M; +Q`B ?b ?b ç€T,

@ u M i•K- v M i•K- M? E?-M; i, i, +S i?Q+? +^M M?^M M?Q i? - F?-M; #B i H" F?
i?b +| +^M M?^M p"v F?-M; *kM; K v H" Km°B +| i? +aK SM; çQÊ+ tmM; ç°M; iBM
tmM; [m M?- M m F?-M; i?b i, ; †T +?mv M +kM; +?ŠM; #B iX G-M b m i, F?-M; ç
KçM?- +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ HçB +M; F?-M; çQÊ+ çKM; +?çK ç M- #B i +?Q`

h`B m M? E?-M; +kM; ç½ ?²B T?K+ bS+ HU+- KdK +Q`B pm®i i|+ h`B m L?` E?-M
H MX > B +¬ ; €B +Q`B M|B çB p T?Q +QM +€ HÈMX J†+ /M i?U+ HU+ +O ?¼ ç m
+¬ ç°+ M"v- K°i +QM +€ HÈM M?Q i? +kM; H" K„ p` F?| FB K- +ÁM +?mv M h`B m
`ÆB p"Q i`çM; i?€B i•K K M; mv ?B K +kM; ç½ #` ? B M; Q`B #Ä HçB ç^M; b mX

óE?-M; - M; mv ?B K +?d KÊB #„i ç-m i?-BXXX >Q†+ +| i? M|B H" iQ+? Hkv iW i`Q
ç`M?XXX L m M?Q i çQ€M F?-M; b B- +?•M iQÈM; bU ibM? ?ŠM H"XXXô

h`QM; K°M; F?-M; +| i?`B ; B M +kM; F?-M; +| M; ?o M; O KÆ F?-M; +-M i?`B ; B
i`QM; KÆ F?-M; iQÆM; tSM; pÊB i?`B ; B M ?B M i?U+X E?B i®+ ç° ; B'+ KÆ +O h
M, K KQÆB H-M- K'v iB M; ç²M; ?²M; O KÆ ç½ F?B M +aM? i`QM; KÆ i`aB [m F?Q
M?Q p"v i?b +?Q iÊB i`QÊ+ H-M iB T i?2Q HU+ b„ F?, M p" M; i" T FQ+? - h`M? s€ p
h?2Q i?`B ; B M /-M /-M i`-B [m - K¼B M; Q`B +kM; +M; H9+ +M; HQ H„M; - h æ
; „M; HB M Hç+ pÊB aÎ >B M K'v H-M- +| çB m F i [mª ç m H" F?-M; i? F i M®B ç
pšM HB M iK+ bY /KM; i'K FBK HQçB K"m #ç+- pB + M"v F?B M +?Q h æ^M; L?'i +
F?-M; i®iXXX *?ŠM; H) ?¼ i?"i bU #` pSi #Ä\

@ h +?d M|B çM i?-B K"XXX

h æ^M; L?'i i?Î /"B M|B,

@ E„ M,M; +O i +ÁM +?Q ?Q" M iQ" M ?bM? i?"M?- ?ÆM M[/M +| ?bM? i?"M? i?
i? ç®B ç-m pÊB ç€K HU+ b„ F?, M p" M; M"v ? v F?-M; X G9+ i`QÊ+ M|B aÎ >B M F
bU +?d H" M|B çM i?-BX aÎ >B M K†+ /M`i +?9 i`¼M; HÊB Q+? çQ" M ç°B M?QM;
pB M h`mM; \*?•m ç°B- ç m H" +?B M ?[m pÊB M? v-`M; #m°+ M?Q p"v +ÁM F?-M
b Q\

@ *?d /U p"Q`M; #m°+ ç| +| H) pšM +?Q çOXXX

GQm 8+ ç€T M?Q p"vX hmv i?`B ; B M ?„M iÊB h`mM; *?•m ç°B F?€ M; „M M?QM; pÈ
i? K M?[M; ; b K¼B M; Q`B M|B- i'i +a i' M; ?ÊT HçB- ?„M +kM; ?ÆB ?ÆB ?B m çQÊ
M"Q- ?Q" M iQ" M H" K°i +€B K€v pB iQM? #B i /B ç°M; K" i?-BX

h`QM; F?B ? B M; Q`B i? M i?Î F?-M; M; Èi i?b # M; Q`B \*`M ? M HçB #B m ?B M
b Q +kM; H" M; Q`B +O i? ; BÊB M"v- +| F?-M; ?Q" M i?"M? M?B K pK +kM; +?ŠM
; B Q ç-m iQÈM; S?"i tQM; H" +| i? iMv H9+ `B çBX >B M içB #¼M ?¼ ?¼ bÎ /o p

p`Q H,M; K° FB ` i?b T?-M M?B m H` /Q i`QÊ+ FB ç½ iWM; M?"M M?•M ibM? +C
iW F p B +?B M ç'm- +?Q M M ?¼ F?-M; i? F?-M; iB T iK+ +?ì çÊBX

@ *?ì ç½X

AK?Qi2T Î T?Q t ç°i M;°i çSM; /"v- FûQ M+F@am@L KmM ` b m HQM;X Zm M?
iS+ +m°M H M K°i pÁM; H®+ tQ€v- ?ÆM M[pÁM; H®+ tQ€v +ÁM +! /'m ?B m iW iV

@ *~M i?"MXXX "¼M +?9M; iÈB `²B5

AK?Qi2T +ÁM +?Q /Si HìB- iW F?QªM; ç'i i`QM; T?Q t [mªM?B M ç½ +! K'v #!M
L?[M; #!M; €Q p`M; ç! /-M /-M ?B M `ä- M,K HU+ b„ F?,M p`M; tm'i ?B M i`QÊ+ K†
#¼M +?9M; bQ pÈB H-M tm'i ?B M i`QÊ+ H¢B +`M; i? K iQ HÈMX GU+ b„ F?,M p
M?'i- +?d b m M?€v K„i ç½ tm'i ?B M +€+? K¼B M; QìB ?ÆM KQìB Kûi- pmM; +?Qì
L?'iX S?Q b m HQM; h æ`M; L?'i +?QM? H` MÆB ç ç-m iQÊM; S?"iXXX

8d9X :B'+ JÆ *MM; J®B lv >B T hW GU+ a„ E?,M o`M; UjV

óZma ç9M; M?Q h`M? s€ M|B- bBM? p"i F€ [m€B M`v i²M i¢B ?Q`M iQ`M H` ç F?„+
+?9M; bBM? ` H` ç F?„+ +? HQ¢B bBM? K M? ;B®M; M?Q i \ *ÁM +! M?[M; bBM?
HQ¢B ;B®M; i b Q\ô

h`QM; HÁM; AK?Qi2T p¬ +MM; iÁ KÁ- i`QÊ+ F?B h`M? s€ M; O b v ç½ iWM; F `€i
*?O h?-M F?-M; ;B MX .M b Q i?b b m F?B ibM? iB i F`+? #ªM H-M M`v F i i?9+-
#¼M h`M? s€ iB M p`Q *?O h?-M F?-M; ;B M ? v F?-M; - pb i? i`QÊ+ ç! ?„M +kM
iB i p ibM? ?m®M; i`QM; \*?O h?-M F?-M; ;B MX J` +`M; #B i çQÊ+ M?B m- M?
+`M; M?B m- pQ /K M?Q ç€K HU+ b„ F?,M p`M; i`QÊ+ K„i M`v- `9i +m°+ +! T?ªB H`
+?®M; H¢B M?[M; bBM? p"i M?Q ?„M ? v F?-M; \ *ÁM +ª i? ;BÈB M`v ç M +MM; H`
i`QM; i? ;BÈB M`v M?Q #¼M ?„M i?b H` ;b\

"i [m€- ?B M i¢B +kM; F?-M; TªB H9+ ç M; ?o iÈB M?[M; +?mv M ç!X AK?Qi2T
p`M; M`v i?"i bU H` +! bS+ K` F?-M; +! +?¶ /MM; - +€i #KB F?-M |M; p¬ /KM; ç®B p
+?!+ ,M KÁM H`T iS+ #` +?9M; Mm®i +?YM; - i`,K M; ?bM F„ tªQ çSM; i`QÊ+ bS+ K
p¬ /KM;X AK?Qi2T ?B M; Bì i?"i bU ?"M F?-M; i? #!T pKM ç€K HU+ b„ F?,M p`M;

óXXXXE?-M; çQÊ+- #¼M +?9M; bQ pÈB H9+ î h?QÊM; >ªB ç½ K¢M? H M `i M?B r
M´BXXX *S `ìB F?ÄB +?¶ M`v i`QÊ+ ç½- M m M?Q #B M i?"M? i`¢M; i?€B ;B! H®+
H` F?-M; çm´B F`T +?mM; i XXXXô

AK?Qi2T pW ç`M? +?O w- H`T iS+ ?ûi HÈM pÈB ? B M; QìB h æ`M; L?'i,

@ *~M i?"M- i K M; +€+ M; QÆB `ìB F?ÄB ç•v i`QÊ+5

L|B çQ¢M- ?„M HB M tQ v i`ÁM i¢B +?¶- i?•M i? ?! i?"M? K°i Hm²M; H®+ tQ€v #
tm'i ?B M H`T iS+ Kî `°M; - i`QÊ+ F?B HU+ b„ F?,M p`M; iB T iK+ i'M +¬M; - M! ç½ #
F +ª M?[M; M; QìB ç M; ?¬M K X *?d b m M?€v K„i- AK?Qi2T ç½ K M; K¼B M; QìB

óh?Q€i `²B b Q\ E?-M; M; ì H¢B / /`M; M?Q p`vXXô

AK?Qi2T i?-K pmB KWM;X G9+ M`v ?„M ç½ ?Q`M iQ`M #B M i?"M? H®+ +€i- +?d +
+! i? #B i i?"M? #½Q +€i # Q i`MK bm®i K'v FKX \*?d H` MÆB ç•v F?-M; TªB b K
+€i +kM; F?-M; +! # Q M?B m mv HU+- ?ÆM M[M m M|B p i®+ ç° +?¢v i`®M i?b
+?9iX

L?QM; Hm²M; H®+ tQ€v +ÁM +?Q # v çQÊ+ M,K KQÆB Kûi- -K K°i iB M; i`-K çK
i`QM; H®+ tQ€v `ÆB #`+? tm®M; ç'iX J v K` ç° + Q H9+ M`v KÈB +?d +! # #®M Kû
#` i?QÆM; iQ+? ;b M†M; M MX hmv p`v AK?Qi2T i?b H¢B `i i?ªK- ?„M iW H®+ tC
M; QìB- `ÆB tm®M; ç'i H`T iS+ iQ`M i?•M `mM `~vX E?-M; +?d M?Q i? - iW K„i Kk
K€m iQÆB- ç•v +kM; H` H-M ç-m iB M AK?Qi2T #` i?QÆM; +?ªv K€mX

E?¬M; #B i iW H9+ M"Q- ;B[F?¬M; i`mM; tm'i ?B M K°i pÁM; #ªQ p MY i`QM; bm
 F?¬M; ç9M; - #ÎB pb M| F?¬M; +| K"m i`QM; KÌ M?Q #bM? i?QÌM; K" H" /Q M, K HQ
 i?"M?X L, K K"m ç| 'M i?2Q K"m +O M; k ?"M? - H9+ i`QÊ+ +?QM? pÁM; #ªQ p M"
 i?S M"v M?bM FB m ;b +kM; ;B®M; F„ M, M; i`"M T?€T +O im +?•M i?QÌM; i?'v i`Q
 o®M F?B K¼B M; QÌB i?'v ;B| H®+ # v H M- i'i +ª ç m i?¬K i?Î T?"Q M? M?äK- B
 M; °i #B M ç'B- K¶B M; QÌB ç m `ÆB ç M ç-m p€M; K„i ?Q X æ M F?B h æ^M; L?
 i`QÊ+ iB M- ?¼ KÈB T?€i ?B M tmM; [m M? ç m ç½ #` HU+ b„ F?, M p" M; # Q p•vX
 HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM; - M?bM K'v M„ K i v F?'M; H²- M; QÌB #bM? i?QÌM; +?d
 i?"M? i?`i pKM XXXX *?ì ç½- #®M HU+ b„ F?, M p" M; \

h æ^M; L?'i +MM; GQm 8+ ç²M; i?ìB M; ~M; ç-m M?bM H M- [mª M?B M i`¬M; i?'
 iQM? T?QM; ç M; Î i?ŠM; T?Q i` M ?¼X æ| +ÁM +?Q H" ;b- [m M i`¼M; M?'i H" M
 t2K` H-M M"v K¼B M; QÌB +? i +?„ +`²BX

> B M; QÌB +ÁM +?Q F`T F m H M i?b i?•M i? HU+ b„ F?, M p" M; i?m°+ iQM? T?QM
 pªB p" M; T?Q b m i`²B H M i?"M? K°i ?bM? M|MX hB T ç| K°i iB M; M' HÈM KÈB i
 ç|- HÈT €Q p" M; +kM; `€+? imM; - #B M i?"M? p¬ b® KªM? pKM X æ M i" M H9+ M"v-
 M; ?2` - i? M? •K pW `²B `ä`"M; H" iB M; b9M; M; „K : mbb- b m F?B ç¢M #„ M i`9
 i`mv M iÈB- M|B +€+? F?€+ - w2`Q iÈB `²B5

h` M F?¬M; i`mM; +€+? K¼B M; QÌB `i t - QÊ+ F?QªM; ?ÆM KQÌB M; ?bM Kûi- w2`
 M; ²B i` M :Q#HBM ;BH/2`X a9M; M; „K : mbb i`QM; i v ?„ M ç½ i? v i?"M? ç¢M HB
 çQ€M- mv HU+ ç¢M HBM? HQ¢B +U+ HÈM i?"i bU +| i? iB m /B i HU+ b„ F?, M p" M;
 [m€B p"i M"v +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q iB T + "M ?„ M i`QM; i?ìB ;B M M; „MX

ó hÈB M? M? i?"i5 Í +U Hv t i?b bY /KM; +¬M; M, M; i`mv M i®M; b Q\ô

J°i b9M; +O w2`Q ç½ iB m /B i çQÊ+ HU+ b„ F?, M p" M; i?m°+ iQM? T?QM; - ç M; +
 ç°i M?B M T?€i ?B M #®M HU+ b„ F?, M p" M; +ÁM H¢B F?¬M; +ÁM tm'i ?B M i`QM
 p°B p" M; M?bM ` - ?„ M +kM; iWM; +QÌM; ?| i?m°+ iQM? i?` ;B€+ i¢B *?O h?¬M F?
 FQM? M; „K +kM; +| i? M?bM çQÊ+ `i t X *?d +| p" B ?ÆB i?Î- iW H9+ ?„ M; B i +?
 F?B ?„ M M; ~M; ç-m H M- #®M HU+ b„ F?, M p" M; +ÁM H¢B ç½ pQÊi [m F?QªM; +€
 ;B®M; M?Q tm'i ?B M i`QM; K°i çQ¢M T?BK +„ i +ªM? - ç°i M; °i #B M K'i- ç°i M; °i ?
 ;¬M w2`Q- +ÁM b9M; M; „K : mbb i`QM; i v w2`Q +kM; K°i H-M M[p M; H MX

óE?¬M; i?"M? p'M ç 5 a m F?B ç°i iB M +| K°i F?QªM; i?ìB ;B M /WM; H¢B- K¶B
 M; ?bM ç M K°i M; ?bM M, K i`, K Kûi- ç M çQÊ+ +?¶i K'i F?QªM; KQÌB H-M M[- pš
 ç ;b\ô

E„ tªQ #„ M id +O w2`Q bÈK ç½ ç¢i iÈB KS+ H¬ ?Ä i?m¬M i? M? - b m F?B KÎ +Æ
 i?m°+ iQM? #ªM i?•M- F„ M, M; #„ M id +O ?„ M H¢B + "M; çQÊ+ ç + Q +U+ ç¢BX *?
 T?€i- b m #®M H-M M' b9M; - M?[M; HU+ b„ F?, M p" M; H¢B ç m #` T?€ M€i- F?¬M
 #B i H" ç° +?QM? t€+ ? v H" i®+ ç° #„ M- w2`Q ç m ç½ ç¢i iÈB KS+ FBM? F?OM; X

@ XXXXG9+ ç| i ;B Q i'K i? FBK HQ¢B +?Q +?QM? T?O Zm®+ .•M çªM; X aÎ >B M
 M v- +¬M; M; ? +O HQ`B M; QÌB F?¬M; i? ;BªB K½ çQÊ+ F„ i?m"i +? i¢Q i'K FB
 ` - F?¬M; +| p'M ç ;bX a m F?B #¼M i HB M F i tQM; pÈB +?QM? T?O Zm®+ /•M
 i®+ iÈB ç•v- ?„ M M|B M m M?Q h`"M? s€ pšM +?Q idM? H¢B i?b +€+ M; QÆB b) +¬

w2`Q M?bM K¼B M; QÌB i`QÊ+ K†i- #bM? ioM? F H¢B K¼B +?mv MX a m F?B +¬
 ?„ M H" T iS+ M?"M çQÊ+ H M? +O aÎ >B M +?¢v iÈB ç•v- iB T ç| [mª M?B M F`T i
 M; "M +•M i`2Q bÈB i| +X

h æ^M; L?'i p" GQm 8+ +MM; i?Î T?"Q K°i ?ÆB- ?¼ çQ K„i M?bM M? m- +MM; i?
 t2K` aÎ >B M +kM; F?¬M; +| w #Ä `ÆB #¼M ?¼- M m F?¬M; i?"i bU H" +? i +?„ +
 ? i M?Q i`QÊ+ - F?¬M; #B i H" + Q M; ¢Q ? v H" FBM? i?QÌM; - i|K H¢B ?„ M pšM F?
 M; QÌB F?€+ - F?¬M; +?m~M #` p" +kM; F?¬M; Km®M M|B` #'i +S bmv M; ?o M"Q +

@ L|B KÈB M?È- h`"M? s€ b Q`²B\

w2`Q #¶M; ?ÄBX

J'v M;Q`B +ÁM H¢B ¸²M; i?`B M?bM p T?Q M?[M; M;Q`B ¸ M; M;O b v- # Q ;²K +
[m M;m v ?B K #` HU+ b„ F?,M; p`M; i" T FQ+? M?QM; M?[M; M;Q`B M"v pšM M;O
T?ªB i?S+ +kM; M?Q p"vX

w2`Q i?Î /`B M|B,

@ B- M m M?Q F?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B M;Q`B ¸ m ¸ M; ?¬M K - pÈB i?U+ HU+ ¸°B
M?Q p"vX hB m >Q`M? Gm"i +MM; aÎ >B M ?ŠM H" +| i? +?B ` +?d ?m v ? B ¸°B
i`mM; T?¬M HÈM M;Q`B +| i?U+ HU+- K°i ¸°B F?€+ i?b +| h``M? s€ i²M i¢BX hbM
i ?Q`M iQ`M +| i? +?B i?"M? ? B ¸°B iU KbM? ?"M? ¸°M;- F?B ¸| /M H" M?•M b©
+kM; ¸ m F?¬M; i?B m i?®M M?Q #•v ;B`XXX

@ o"v +S i?2Q M?Q aÎ >B M #® i`Q- i`QÈ+ F?B h``M? s€ idM? H¢B- +?¶ M"v b) /Q

w2`Q ¸Q K„i M?bM K¼B M;Q`B K°i HQÊi- #bM? ioM? M|BX

óJ†+ /M M|B M?Q p"vXXX L?QM; M m i?"i bU HU+ b„ F?,M p`M; b m F?B +? i K°i H
i-M;- M|B +€+? F?€- i®+ ¸° +MM; F?QªM; +€+? ¸°i iB M +O +?9M; i,M; K¢M?- i
i`QÈ+ F?B +?9M; iB T +"M F?¬M;\ *| i? F?¬M;\ô

æ†+ ¸B K +¬M; FQ+? +O w2`Q +?QM? H" M?Q p"v- i' ?ÊT +O +U+ K¢M? p" +U+
+€+? p" i?`B ;B M +?m~M #`- ?„M +| i? ;B i +? i F +| i®+?'ii?•M i? K¢M? ?ÆM K
K°i F?B ¸'m +"M +?B M- K°i pã b„ +?d +| K°i MY i®+?'ii?•M i? +O ?„M +kM; ¸O

i?U+ HU+ bBM? K M?- M?QM; F?-M; +| w i?S+5 *| i? ç| KÈB +?QM? H" KK+ çQ+
+?QM? H" F i +K+ +m®B +MM; +O i'i +^a K¼B M; QÌB +?9M; i 5

h`B m \*?m E?-M; +`M; M|B +`M; FQ+? ç°M; - ç M +m®B +MM; ?„M ç½; -M M?Q; `C
SM; +U+ M? M?- H"TiS+ #`i KB M; h`B m *?m E?-M; HçBX K°i H9+ b m ?„M KÈB
M? E?-M; #`v ; BÌ KÈB M|B,

@ hbM? ?m®M; ççB F?€B i? M"Q\ E HçB +?Q Km°B M?[M; ; b t^av ` H9+ ç|XXX

@ G9+ `v i +MM; 2K ; €B H M p"Q F?m pU+ i`mM; i•KX æ9M; M?Q +?9M; i /U HB n
M?B M +| K°i F?m M?" i?-M #QX J" F?B +?9M; i ç`M? iB TiK+ iB M H Mi?b ? B [
tm'i ?B M- +?„M i`QÊ+ K†i #¼M i X J°i i M i`QM; b®ç| +ÁM +| ?bM? /€M; ; B®M; M
?ÆM M; QÌB #bM? i?QÌM; F?-M; QiX h M +ÁM HçB +?d +| # T?-M ; B®M; M; QÌB- M
` K°i ç-B +€M?X h?U+ HU+ +O ? B [m€B p"i ç| p- +MM; FBM? F?OM; - 2K ; €B i
ç^aQX >ÆM i? M[- 2K ; €B i +ÁM bY /KM; M, M; HU+ ç†+ i?M +O M| M?QM; HçBT?
p"i ç| ?Q"MiQ"Mi`®M; `¶M; - +?d +ÁM HçB +m²M; #çQ- i?°K M; QÊ+ - +?d Km®M ; B
i?`vX L; Q`B ç| ` H" Fw S+ i`M /Q +O +?9M; - Fw S+ H9+ #¼M +?9M; +ÁM H" +QM
i - iW iW i`QÌM; i?"M?- b m ç| KÎ+Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ `²B K'i çB iQ /mv- #B M
içBXXXX aU ibM? ççB F?€B ç½ t^av ` M?Q p"vX 1K ; €B i M; Q`B +Æ i? #` +?9i M°
p` iB T t9+ pÈB [m€ M?B m iQ /mv #çQ M; QÊ+ K" +| +?9i #`i `MXXX

h`B m \*?m E?-M; i?Î /`B M|BX

h`B m M? E?-M; +kM; i?Î ?„i ` K°i ?ÆB- +® #m°+ KbM? T?°B idM? i€Q HçB K°i +

@ o pB + pQÊi [m i•K K Km°B ç½ +| +?9i w iQÌM; - ibM? ?m®M; +O L?` E?-M; Kr
HQM w- +?d H"XXX L?[M; ; b ?mvM? M|B H"K Km°B ? i bS+ HQ H„M; X oQÊi [m i
T?°B T?€i +m²M; ç M +? i K" H" `ÆB p"Q +°M? t€+ b®M; F?-M; iQ /mv F?-M; iU /
H½Q +kM; F?-M; T?°B +?d +| +M; M; ? +?mv M ?| ; 2M i-M; i?S iQ i?"M? i?m®+
i?ÌB +ÁM +| F„ i?m"i F?®M; +? bBM? p"i i-M; i?S iQ T?€i +m²M; \

amv Hm" M ç| +?d i?m-M i9v H" T?ÄM; çQ€M +€ M?•M +O M" M; - ? B M; QÌB HçB #
+| ç€T €M t€+ i?U+ - pb i? +?d +| i? [mv i ç`M? H-M iÈB i`Î p i`M; #°- +° h`B m M
?¼- + -M T?°B ç°i T?€ T?ÄM; imv M +O ? B [m€B p"i ç| ç iB M p"Q F?B pU+ i`mM
K" ?¼ i?°Q Hm" M +?QM? H" #B M T?€T F?„ +T?K+ i•K K K" h`B m M? E?-M; K½B
` X

@ *€B ; ¼B H" i•K K - ?ŠM H" +?'T MB K HÈM M?'i i`QM; HÁM; X Jm°B bmv çQ€M
T?QÆM; i?S+ #B m ?B M +O ? B HQçB +?'T MB K HÈM M?'i- K°i H" F?-M; i? #Ä
çQÊ+X *€B ; ¼B H" F?-M; #Ä çQÊ+ - +?QM? H" +?'T MB K HÈM M?'i K" M; QÌB i pš
v m K°i M; QÌB ?Q†+ H" ççi iÈB K°i KK+ iB m H" M"Q ç|X >Q†+ +| i? H" ?Q"Mi?"M
/K M?Q Km®M ; B i K°i M; QÌB M"Q ç| - ? v +?d çÆM i?m-M H" Km®M b®M; b|i- F?B
i`Î i?"M? i•K K X \*€B ; ¼B H" F?-M; +?B K çQÊ+ +?QM? H" +?'T MB K iW i`QÊ+ iÈ
pQ /K M?Q i?Q+? K°i M; QÌB M"Q ç| ? v H" Km®M +| K°i p"i M"Q ç|X > v H" K°i +°M
i`QÊ+ iÈB M v pšM Hm-M ?v p¼M; ççi iÈB- ç M F?B pb K°i K½B F?-M; ççi çQÊ+
i?b b) tm'i ?B M i•K K X

h`B m M? E?-M; i?Î ` K°i ?ÆB i?"i /`B- M|B,

@ h•K K +O Km°B ççB F?€B i?m°+ HQçB #Ä F?-M; çQÊ+ - Km°B F?-M; i? #Ä çQ
+•m- i•K K +O Km°B +?QM? H" T?°B iW #Ä i?S F?-M; #Ä çQÊ+ - F?B Km°B +| i? ;
T?€ i?"i bUX *?d F?-M; #B i L?` E?-M; H" i?m°+ HQçB M"Q- H" F?-M; #Ä çQÊ+ ?
H" HQçB i?S ? BXXXX Jm°B F?-M; #B i H"K M?Q i? M"Q KÈB +| i? ç°i T?€- ?Q†
F?-M; i? +?B K çQÊ+ F?| ç°i T?€ ?ÆM HQçB i?S M?'i M?B mXXX

h`B m \*?m E?-M; ç°i M?B K -K +?-K H`v h`B m M? E?-M; - K" h`B m M? E?-M;
M?"M ?„M- F?-M; ; B®M; M?Q i`QÊ+ FB - t`m ?´²B +?®M; +UX > B M; QÌB +S v M
H9+ H•m b m- h`B m *?m E?-M; KÈB H M iB M; ,

@ h`QM; pÁM; ? B i?€M;- Km°B ç½ ibK çQÊ+ M?B m iBM iS+ HB M [m M ç M i•K K
M`v- M?`i ç`M? H` Km°B ç½ M?B m H-M iEB ; -M i`¢M; i?€B i•K K ç9M; F?¬M; \ a
M?Q p`v `i M;mv ?B KXXX

@ L;mv ?B K ? v F?¬M; i¢K i?ÌB F?¬M; M|BX

h`B m M? E?¬M; Î i`QM; HÁM; ?„M- KdK +QÌB ç€T,

@ Pi M?`iXXXX Jm°B ç½ ibK çQÊ+ K°i +QM çQÌM; +| i? b®M; b|i +?Q K¼B M;QÌB

@ XXXXæ² M;®+ - M? E?¬M; - M m M?Q- i M|B H` M m M?QXXX h`QM; +?9M; i +|
Km°B M?`i ç`M? T?ªB ;B i +? i F ç|- F?¬M; çQÊ+ ç ?„M #B M i?`M? HQ¢B +¬M; +
+| iQ /mv- F?¬M; +| w i?S+X a®M; M?Q p`v i?`i bU [m€ #B i?ªK- bQ pEB M|- i i?
i?`i bU +| K°i M;`v- ç M H9+ ?Q`M iQ`M imv i p¼M; - +ª i +kM; b„T #B M i?`M? H
ç`M? b) ;B i +? i i`i +ª ç²M; ç°B- ;B i +ª Km°B +MM; 2K ;€B- i`i +ª i°B H¶BXXX h`i
;€M? +?`m H` çQÊ+XXX

@ a) F?¬M; ç•mXXX

h`B m M? E?¬M; bB i +?†i i v- i?b i?`Q M|B,

@ Jm°B b) F?¬M; ç M;`v ç| tªv `X u M i•K çB- Km°B M?`i ç`M? b) ç K¼B M;QÌB
b) F?¬M; +? i- +kM; F?¬M; #B i i?`M? +¬M; +K ç M;QÌB i F?®M; +? - b) F?¬M; -

óh?b `H` p`v- ç•v H` M;mv M M?•M /`M iEB F`+? #B M b Q\ GÌB i? +MM; ?`M? ç
?| ` ?„M +?QM? H`XXXô

*?•M iQÈM; ` b Q- h`M? s€ +kM; F?¬M; #B i çQÊ+ - ?„M +?d #B i K°i +?mv M- /M
M?•M M?QM; ?„M i?`i bU +| +ª K ;B€+XXXX h`QÌM; F`+? #B M ç| ç½ b„T #„i ç-m`²

h?ÌB ;B M ç½ i`¬B [m çQÊ+ #®M M;`v ? B ç K- pšM +ÁM K°i MY i?ÌB ;B MXXXX
i?`i H¢+ F?„T MÆB- i?`M? pB M ç°B K°i +°M; i? K w2`Q Î i¢B aÆM h•v #ªQ p ç-m i
? B- h`bM? E?B m çB p F?m pU+ [m•M L?`i +?B K ç|M; - h`QÆM; >^M; i?2Q b€i T
K°i HQÈM; HÈM #QK TH bK çm´B i?2Q ?¢K ç°B h?€B "bM? .QÆM; +O J„- aÎ >B
G9+ M`v i?ÌB ?¢M #ªv M;`v ç½ +?d +ÁM K°i MY XXXX

8deX *?QÆM; Ry, *K+ h? XXX G`v GU+ S?€ sªQ URV

aÎ >B M pW M?bM # T?¬M iQÈM; S?`i i` M #`M pW +-K i`K i? FBK HQ¢B K`m #c

" #°T?"M iQÈM; S?"i M`v H` ç M iW ? B çªM; T?€B HÈM i`QM; MQÈ+X .Q ç½ HB M
h`QÆM; >^M; p`oQÆM; >B T ç½ #B m H°i?U+ HU+ i` M #B M +MM; i¢B +?B M i`Q
mv ?B T- /K /¶- +m®B +MM; +kM; F?B M +?Q ? B çªM; T?€B ;B Q ` # #°T?"M iQ
>B M +kM; T?ªB #Ä ` K°ib® i?S- pQ /K M?Q H-M HQÊi ;B Q +?Q ? B çªM; T?€B F
F„i?m`i HÆ HYM; i` M F?¬M; i`mM; +O iQÈM; S?"i- #`v ;BÌ KÈB ç2K çQÊ+ M?[M;

L;QÌB Î ç-m T?Q # M FB H`oQÆM; >B T- H9+ M`v ?„M ç M; çB m F?B M :Q#H
L?B K pK +O ?„M ?B M i¢B H` çm´B i?2Q ?¢K ç°B h?€B "bM? .QÆM; ç½ b„T iB M
J„X h?2Q iBM iS+ ibM? #€Q pW KÈB M?"M çQÊ+ i®B ?¬K i`QÈ+ iW T?Q Zm®+ .
S?"i ç½ #` +?QM? T?O Zm®+ .•M çªM; ;B Q +?Q J„- M;Q`B M?"M çQÊ+ K°i F?QªM
+| `i M?B m b9M; ®M; çQÊ+ p`M +?mv M p`Q h`mM; Zm®+ i?2Q çQÌM; Jv MK `M
+?B M pEB [m•M ç°B L?"i +O Zm®+ .•M çªM; - +| i? ;¼B ç•v H`iQÈM; S?"i M;Q¢B
oQÆM; >B T #¶M; iÁ KÁ ?ÄB,

@ æ9M; `²B- aÎ >B M- F?¬M; T?ªB M;QÆB ç½ ç h`bM? E?B m iEB F?m ç¬M; #„+ H
M?Q L?"i "ªM K`M;QÆB +kM; +| i? i?Y #`M #¢+ +MM; mv ?B T- p`v i?b i¢B b Q ç
H` ç²M; KbM? +O +?9M; i H¢B /Si F?Q€i çQ¢M imv i M?Q p`v\ *?Q /M MQÈ+ J„c
+?mv M ;b çB M[i?b ?B M i¢B ?¼ /M b Q +kM; H` ç²M; KBM? +MM; +?®M; H¢B T?
M|B +•m M`Q- i`U+ iB T ?Ov /B i ?¢K ç°B h?€B "bM? .QÆM; - H`K p`v F?¬M; T?ªB

@ E?¬M; T?ªB H" +MM; +?9M; i +?®M; H¢B T?2 h`K+X

aÎ >B M M;šK M;?o K°i i?Q€M; `²B ç€T,

@ oQÆM; >B T- M;QÆB Hm¬M F?¬M; i? bmv M;?o ç9M; ?QÊM; çQÊ+X h ç½ M?„
M"v F?¬M; T?ªB H" i? ;BÈB +O +?9M; i - K" +?d H" K°i i? ;BÈB `i; B®M; pÈB
ç¢B +O +?9M; i - /Q ç! M;QÆB #Ä [m€ M?B m ibM? +ªK +€ M?•M p"Q ç•v i?"i bU H
h`QM; K„i i K" M!B- +€+ [m®+ ;B î i? ;BÈB M"v- L?"i "ªM- J„- i?"K +?Q h`mM; Zm
+€B i M +MM; +€+ M?•M p"i ç! M; p B i`Á F?€+ M? m F?€+ M? m K" i?¬BX o T?¬M
+?¼M ç`K T?€M p #° T?"M iQÊM; S?"i +ÁM pÈB J„ i?b H¢B i`U+ iB T iB m /B i?¢
? B M;mv M M?•MX h?S M?'i- i +ÁM +?Q t€+ M?"M L?"i "ªM +! K'v #° T?"M iQÊM
#° T?"M ç! ç M; çQÊ+ ;B'm î ç•m\ h?S ? B- bQ b€M? ? B # M- mv ?B T +O J„ ç®B
i HÈM ?ÆM +O L?"i "ªMX

@ Iv ?B T HÈM ?ÆM iÈB F ?Q¢+? iB T i?2Q +O M;QÆB\ E ?Q¢+? iB T i?2Q H" ;

oQÆM; >B T H¢B +M; i? K F€ [m€B- ?„M iB T iK+ ?ÄB,

@ L;mv M M?•M i?S M?'i i +ÁM ?B m çQÊ+ - /M b Q +kM; T?ªB #B i çQÊ+ p`i`Q #
i? ` i v +¬M; FQ+?X L m F?¬M; - p¢M M?'i H¢B ?Ov /B i Hm¬M +ª #° T?"M iQÊM;
? i bS+ - M?QM; M;mv M M?•M i?S ? B i?b b Q\ E ?Q¢+? iB T i?2Q +O M;QÆB H

aÎ >B M +kM; F?¬M; +! +?9i M!M; Mªv ;b- pšM iB T iK+ /MM; +€B ;B¼M; #bM? i?ªM

@ E ?Q¢+? #B M h`mM; Zm®+ i?"M? +,M +S ?"m +¬M i` M; #`pk F?Q +?Q +?9M; i
+?„+ +?„M b) +?B M #¢B- mv ?B T +O J„ ç®B pÈB F ?Q¢+? M"v +O i +M; HÈM
bY K" +?9M; i #B i- MQÊ+ J„ +¬M K°i MQÊ+ h`mM; Zm®+ H¢+ ?"m- FûK T?€i i`B M
HÈB Q+? [m®+ ;B +O ?¼X æQÆM; M?B M- h`mM; Zm®+ +kM; F?¬M; i? #`L?"i
HoM?- ç! KÈB H" Hw /Q pb b Q ?¼ pB M i`Ê +?Q +?9M; i X L m [m®+ ;B M"v ç¢i
*?B M i` M? i? ;BÈB i?S k- iQÆM; H B +?„+ +?„M b) €T +? +,M +S ?"m +¬M K" i
F?¬M; ç€M? #¢B M!M; v iW #•v ;B! \

oQÆM; >B T bYM; b®i +ª MY M; "v- `²B #¶M; p°B p" M; M!B,

@ L?QM; ?B M i¢B J„ +MM; h`mM; Zm®+ H" ç²M; KbM? +Æ K"- M m M;QÆB H"K M?
Zm®+ `ÆB p"Q +ªM? iB M i?Q€B HQÐM; M M b Q\ E?¬M; - T?ªB ;¼B H" +ªM? M;°
p"v- ?Q"MiQ"MH" ç„+ i°B pÈB +ª ? B i? HU+ T?2 æ²M; KBM? p" T?2 h`K+ - çWM; I
HU+ b m F?B +?B M i` M? F i i?9+ - M; v +ª h? +?B M k +MM; L?"i "ªM #•v ;B! +k
h`mM; Zm®+ b) i?"i bUXXXX

aÎ >B M i?Î /`B ç€T,

@ h ç½ M?„+ M;QÆB M?B m H¬M `²B- i? ;BÈB M"v F?¬M; T?ªB H" i? ;BÈB +O
+?9M; i H¢B T?ªB im•M i?O i?2Q iB M i`bM? H`+? bY M;mv M #ªM\ >ÆM M[M;Q
t! #Ä çQÊ+ - ç! +?QM? H" i?U+ HU+ +O +?9M; i pQÊi i`°B bQ pÈB i? ;BÈB M"v
M?Q- i`QÊ+ FB M;QÆB ç½ iWM; M;?o iÈB +?mv M K°i M;Q!B çB iB m /B i +ª ?¢K
+?Q \ *kM; M?Q p"v- KK+ çQ+? +O +?9M; i `i çÆM; BªM- K°i +,M +S ?"m +¬M v M
i F?¬M; +¬M ç wiÈB ibM? ?m®M; i? ;BÈB M"v b) ` b QX L m M?Q MQÊ+ J„ M;;
i ?Ov /B i MQÊ+ J„- M m M?Q L?"i "ªM M;;M +ªM KK+ iB m M"v- +?9M; i ?Ov /B
i? ;BÈB M;;M +ªM KK+ çQ+? M"v- i F?¬M; M;¢B +? i¢Q K°i HQÊM; HÈM i M HY ?
;BÈB- ç½ ?B m +?Q \ E?¬M; M M bmv M;?o [m€ M?B m- ç M F?B M;QÆB +! çO bS
ç wiÈB #'i F€ +?mv M ;b- +?d +¬M iQ"Mi•K iQ"M w H'v HU+ T?€ tªQ H" çQÊ+X

@ *?mv M M"v i ç¢B F?€B ç½ ?B m `²B- +?d H" +ÁM K°i +?mv MXXX

oQÆM; >B T ;"i ç¬m- iB T iK+ F€ [m€B ?ÄB,

@ J†+ /M M;QÆB Hm¬M K²K ;¼B #¼M i H" T?šM i? M?XXX L?QM; +! p ?"M? pB +
i? M? ?ÆM M?B m\

aÎ >B M +Q!B H¢M? M!B,

@ h`Q im +O M;Q`B #bM? i?Q`M;XXX \*€B ;¼B H` T?šM i? M?- i?U+ +?'i F?¬M; T
M^K Î M;¬M Hm"M- ç½ ?B m +?Q \ L m M?Q i M|B çQÊ+ H`K çQÊ+- Km®M ;B i F
F?¬M; T?aB H` T?šM i? M?X \*?d +| HQ¢B #aM i?•M F?¬M; H`K çQÊ+ i`Á i`®M; ;b-
i? M"v- b) H`K i? FB - KÈB ;¼B H` T?šM i? M?- ç•v H` F?€+ #B i #aM +?'iXXXX *
M?'i ç`M? T?aB ?Q`M i?"M? H` H M p"Q ?¢K ç°B h?€B "bM? .QÆM; +O J„- ibK FB
F?¬M; +-M #B i M;QÆB /MM; #B M T?€T M"Q- bY /KM; K€v F?®M; +? bmv M;?o
+Q`M; ?"M? ?Ov /B i +a ?¢K ç°B +kM; çQÊ+- i|K H¢B- ;B`M"v b€M; M;"v K B- i
iQÊM; S?"i ç|5

+?Q /M F?¬M; #`L?"i "aM t•K HQÊ+ i?b +kM; #`[m®+ ;B M¼ [m®+ ;B FB +?B K
M?K+ M?½ K` h`mM; Zm®+ ç½ T?ªB +?`m iW i`QÊ+ iÈB M v ç½ F?¬M; +ÁM iW M;[
L?"i "aM +?d H` ;•v +?Q h`mM; Zm®+ bU ç m F?´ b•m b„+ M?´i i?ÌB ç¢B M`v K` i?¬
MQÊ+ b¬B HY #ÄM;- ç~v i? K K°i M¶B i?®M; F?´

h`bM? E?B m F?) i?Î /`BX h?U+ ` ?„M +kM; ?ÆB ?B m çQÊ+ w iS +O aÎ>B M-M
+? i K'v M;QÌB L?"i "aM- h`mM; Zm®+ i?ÌB ç¢B M`v b) +| i? H`T iS+ [m`i F?ÎB-
K¢M; K` H`K M?Q p`vX L?QM; K` F?¬M; i? - h`mM; Zm®+ bÎ /o #` t•K HU+- T?¬M
+?QM? #ªM i?•M KbM?X „i ç-m iW +?B M i` M? i?m®+ T?B M `²B +S iWM; H-M i
#`MQÊ+ M;Q`B ç€M? #¢B- ûT T?ªB ç-m ?`M;- H-M ç-m iB M H` /Q #ªM i?•M v m
M;QÌB F?€+- M?QM; K'v H-M b m ç m H` /Q #ªM i?•M v m Èi M M KÈB #`M;QÌB F?
KbM?X h`bM? E?B m F€ i?U+ ç½ bÈK ?B m çQÊ+ çB m ç|- +?d H` ?„M K°i KU+ F?
*| i? ?B m çQÊ+ ? v F?¬M; p` +| i? H`K çQÊ+ ? v F?¬M;- ?Q`M iQ`M H` ? B +?mv

ó`Ä çB- F?¬M; M M M?Q i` +QM i`9i ;B`M H M K'v b„ [m M L?"i "aM M`v- Km®M tª
M?šM KÈB tSM; hbK +Æ ?°B #„i #¼M +?9M; ` i v i`QÊ+ çBX .M b Q +kM; +| h`Q
?ÆM M[i +kM; Km®M i?Y t2K i?U+ HU+ i®B ç +O #ªM i?•M H9+ M`v ` b QX .M
>B M +kM; +?d H` F?¬M; +?Q T?ûT i ç°M; i?O i`QÊ+ i?¬B- i F?¬M; ` i v- +?Ì #¼
aÎ>B M +kM; F?¬M; M|B ;b çQÊ+ M[+?S b QXó

L;?o iÈB ç|- h`bM? E?B m HB M #`i +QÌB t'm t - ?„M M?bM K'v b„ [m M L?"i "aM M

@ L?[M; +?mv M F?€+ i +kM; F?¬M; Km®M M|B M?B m- /M b Q i?b i +kM; M?´i
S?"iX E?¬M; +¬M #B i +€+ M;QÆB ç M; M;?o +€B ;b- i|K H¢B H` i`QM; M;`v ?¬K M
S?"i +?Q i ?Q†+ H` M|B +?Q i #B i p` i`Q +`i ;B[M|X L m M?Q +€+ M;QÆB F?¬M;
/MM; pk HU+ +QÌM; ?`M? +QÊT H'vXXX h M?Ê i`QM; ?Q`M; +mM; hQFvQ +O +€
?Q`M; T?ªB F?¬M; \ .MM; ¬M; i H`K i?S i` Q ç´B- +€+ M;QÆB i?´v K|M ç² M`v +k
`²B- [m M +?Q M|B pÈB +€+ M;QÆB K°i +?mv MX J°i M;QÌB #¢M +O i H9+ M`v
"bM? .QÆM; +O J„- KK+ çQ+? +kM; H` K°i #° T?"M iQÊM; S?"i #` #¼M ?¼ H'v çB
i?b #•v ;BÌ +?„+ H` ?„M T?ªB ç M; ;B Q +?B M pÈB ?¢K ç°B ç| `²B- +€+ M;QÆB +
F?¬M; \ > ? ? XXX

h¢K i?ÌB F?¬M; M?„+ iÈB h`bM? E?B m ç M; iQM? iQ€M ibK +€+? ` Q B i€+ [m€B
"bM? .QÆM; +€+? +?•m • `i t - oQÆM; >B T ç M; çm´B i?2Q ?¢K ç°B h?€B "bM?
M`v i`QÊ+ K„i iU M?B M H` pšM +?Q i? b€M? çQÊ+ pÈB ?¢K ç°B K¢M? M?´i i? ;B
i?U+ i - i`QÊ+ F?B bU FB M h`•M *?•m *ªM; tªv ` - MQÊ+ J„ ç½ çB m K°i HQÊM; H
æ¢B h•v .QÆM;- +?QM? pB + M`v ç½ i¢Q +?Q [m•M ç°B L?"i "aM K°i aQ ;B€+- ;B€
h`•M *?•m *ªM;X

L?QM; F?¬M; +¬M #B i i? M`Q- oQÆM; >B T pšM T?ªB ç®B K†i pÈB +ª K°i ?¢K ç°
F?m i`K+ +Ð M?Ä +O L?"i "aM T?QM; iÄ # M h?QÊM; >ªB H9+ i`QÊ+- ?¢K ç°B i`Q
+?B M i` M? +?O HU+X h`m M;Q H¬B- i`m F?m i`K+- i`m ?° i®M;- +?B M ?¢K +Ð
?`M; F?¬M; Kšm ?¢K- ?¢K ç°B M`v +| i`i +ª- Km®M /MM; bS+ +O K°i M;QÌB iB m /B
ç° F?Q ?¼+ F„ i?m`i +O i?ÌB ç¢B M`v- i?"i bU H` M;QÆB KÆ M|B K°M;- ,M M|B
i`QM; +m°+ H` oQÆM; >B T +kM; +ªK i?´v +,M; i?šM;- M?bM i? M`Q +kM; i?´v ?„M
çB ibK +? iX

>B M i¢B i` M #B M h?€B "bM? .QÆM; ç M; H` i?ÌB F?„+ #|M; i®B +m®B +MM; i`Q
+m®B +MM; +kM; çm´B F`T ?¢K ç°B h?€B "bM? .QÆM; +O J„ J°i M;QÌB ç®B K†i

U V +?ÆB +?[,M;mv M p,M H` ôF?Q [mªM pB Kô pB K T? [mªM- ç¼+ ç²M; •K p

8d3X *?QÆM; Ry, *K+ h? XXX G'v GU+ S?€ sªQ UjV

E?B oQÆM; >B T +?d +| çQÊ+ v m HU+- F€ i?U+ bS+ +?B M ç'm +O ?„M `´i +| ?¢M
?Q`M iQ`M #^M; v m HU+ +kM; F?¬M; HÈM H„K- Qi M?´i H` F?¬M; i? çQÊ+ M?Q
M?•M KBMB- K°i T?€i #„M +| i? T?€ ?Ov K¼B i?S i`QM; T?¢K pB K'v i`,K- i?"K +

/KM; v m HU+ F?®M; +? +?'i M' F,, i?m"i + Q- ç! KÈB H" çB K KçM? i`QM; +?B m
;¼B H" +?B m i?S+ T?ªB KQÊM M;QçB HU+ # M M;Q" B KÈB T?€i ?mv çQÊ+X aS+
H" T?QÆM; i?S+ i' M +¬M; F?Q ?¼+ F,, i?m"i ?B M ççB- ç®B pÈB M?[M; M;QÌB +
*?•m ç°B K" M|B- +?d +¬M +?®M; çĐ çQÊ+ çÊi +¬M; FQ+? ç-m iB M- iB T + "M iÈ
oQÆM; #B M i?"M? M;QÌB b|B +kM; +| i? / / "M; ç€M? #çB ? „MX J" ç®B pÈB M;Q
>^M;- h`B m M? E?¬M; i?b + "M; +| i? i`U+ iB T ;B i +? i ? „M i`QM; M?€v K,, i- pB
FQ+? +O oQÆM; >B T +?d +| i? +QB M?Q +¬M; FQ+? [m-M i? T?çK pB `°M;- F?
+?B M +€ M?•MX

oQÆM; >B T p®M b v K çO HQçB iB m i?mv i?mv MªQ i?QÊM; p" M; ?ç +€K- i`QÊ
KbM? H" ?B T F?€+? i?B M ?ç p¬ ç`+? ?Q†+ H" M? ?MM; +Sm pÈi i? ;BÈBX .Q
h`M? s€ /çv HçB T?QÆM; T?€T im Hmv M M°B HU+- K†+ /M F?¬M; i?"M? +¬M; M?
+ªK ;B€+ KçM? H MX æ M b m M"v- ? „M +| çQÊ+ +?'i M' mv HU+ + Q- iW #QK i`¼M
`²B HçB iÈB i M HY ?ç i M?•M KBMB- iQÆM; H B +| i? bªM tm'i ?"M; HQç i- bS+
+ "M; H9+ + "M; HÈMX J" i?2Q v m HU+ i, M; +QÌM;- T?QÆM; T?€T bY /KM; +?'i M
i?2Q- +| i? M|B- bS+ KçM? +O oQÆM; >B T H" ç M iW bU T?€i i`B M +O h`mM;
+O h`mM; \*?•m ç°B i, M; H M- ? „M +kM; i`Î M M KçM? H M- #ÎB pb +?d +| h`mM; *
+| F?ª M, M; bÎ ?[m +?'i M' + "M; KçM? - +kM; KÈB +| i? +| çQÊ+ oQÆM; >B T + "M;

"i [m€- oQÆM; >B T +kM; F?¬M; M; ?o M?B m ç M M?Q p"vX > „M p®M H" M;QÌB i?
ç°B pb K°i #-m M?B i ?mv i K" iB M p"Q *?O h?¬M F?¬M; ;B MX *| i? M|B- i`QM
ç½ iB M p"Q *?O h?¬M F?¬M; ;B M M"v- ? „M H" M;QÌB +| KK+ çQ+? + Q i?QÊM; M
L?[M; M;QÌB F?€+ ?Q†+ H" imv i p¼M; pÈB +m°+ b®M; ?B M i?U+- ?Q†+ H" imv
KbM?- ?Q†+ H" M?Q / K ? v >çQ h?B M- #B i çQÊ+ #Q K"i +O *?O h?¬M F?¬M; ;B
#€m p¬ i" M Î MÆB M"vX *?d +| oQÆM; >B T- K M; i?2Q i`€+? M?B K +O K°i [m•M
b¬B i`QM; H²M; M;U+ K" iÈB ç•vX \*kM; M?Q i? - i`QM; *?O h?¬M F?¬M; ;B M- ? „M
#ªQ i`b T?QM; i?€B [m•M ç°B XXX h`bM? E?B m i?b #Ä [m - aÎ >B M i`QÊ+ b m M
M?Q #, M; ç! M M +kM; HQçB i`WXXX

oQÆM; >B T M?bM ?çK ç°B [m•M J,, /QÈB +?•M- i`QM; ç-m M?È HçB M?[M; çB m
æ-m iB M- ? „M M? 'i ç`M? T?ªB çQç i çQÊ+ #° T?"M iQÊM; S?"i- M m F?¬M; i' M +¬
`i +| i? b) ç~v +ª #° T?"M iQÊM; S?"i +MM; +?bK tm®M; ç€v #B MX J" Km®M çQ
S?"i- M;Q" B +¬M oQÆM; >B T H M p"Q i`QM; ?çK ç°B ` - ? „M + "M; M? 'i ç`M? T?ª
?B m `ä iBM iS+ p #° T?"M iQÊM; S?"iX L;QÌB M"v b) T?ªB H" M?•M pB M + 'T + O
M? 'i +kM; T?ªB #B i #° T?"M iQÊM; S?"i ç M; Î p` i`Q M"QX o T?¬M #B M T?€T ç
`i çÆM ;BªM- H9+ i`QÊ+ b m F?B aÎ >B M ;B i +? i >çQ h?B M- K€v F?®M; +? ç!
?ÆM M[i? 'v +?B + K€v M"v `i ?[m /KM; - aÎ >B M HB M +? içQ ` # +€BX *?d H"
M;mv M p"i HB m- +kM; K m aÎ >B M çQç i çQÊ+ +?B + M?ŠM +?S i`B HB m +O /
+| #B M T?€T H"K` çQÊ+ # +?B +X

J€v F?®M; +? M"v K°i F?B ç2Q p"Q b) ;B®M; M?Q H" M¬ H ç®B pÈB M;QÌB +¬K +
i`ÌB bBM? ç½ +| MB K ç°M; HU+ M?Q >çQ h?B M- p"v K" ç M H9+ +? i pŠM F?¬M;
F?B oQÆM; >B T çB i`mv FQ+? ?çK ç°B h?€B "bM? .QÆM; - aÎ >B M KÈB ;B Q K°i i
i?ÌB +kM; Hm¬M iB M M|B +?Q ? „M #B i K°i T?QÆM; T?€T bY /KM; F?€+X L;Q" B
K€v p"Q- +ÁM K°i +€+? M[H" i`U+ iB T ç€M? M; 'i M;QÌB ç! `²B ç2Q K€v F?®M; +?

óa Q i?'v +€B M"v i?'v +?ŠM; F?€+ ;b +?mv M [mªM; +€Q i?m®+ /B i +?m°i +ª\ô

æ•v H" K°i +•m +?mv M +QÌB- F p K°i M;QÌB #€M i?m®+ /B i +?m°i F?Q2 F?Q M
+O KbM? ;B i +?m°i ?B m [mª i? M"Q- i? M"Q- ç M F?B M;QÌB tmM; [m M? ?ÄB
M"Q- ? „M KÈB p¬ iB M? HĐ KB M;X æ-m iB M H" #,, i H'v +QM +?m°i- b m ç! M?ûi
+?m°i +? „+ +? „M b) K' i KçM;XXX

E?B aÎ >B M M|B HçB T?QÆM; T?€T bY /KM; K€v F?®M; +? +kM; `i +| w iS #€M i?
çB m- oQÆM; >B T /M b Q +kM; H" oQÆM; >B T- b m F?B M?"M K M? H M?- ? „M H
`ÌB F?ÄB h?QÊM; >ªBX hmv i` M çQÌM; +kM; /MM; i? FBK HQçB K"m #ç+ HB M H
? „M pŠM F?¬M; ?ÄB HçB çB m ;b- +?d #,, i ç-m iQ" M i•K iQ" M w bmv M; ?o t2K H"K i

oQÆM; >B T çB m F?B M :Q#HBM ;HB/2` # v tm®M; T?Q /QÈBX hB M; ç°M; ;HB
H` i?ìB ;B M i®B +m®B +MM; i`QÊ+ F?B i`ìB b€M; - +kM; +?QM? H` H9+ +QM M; Q
i?S+ ç M- /Q ç! oQÆM; >B T` i / /`M; iB M p`Q i`QM; ?`M; F?¬M; Kšm ?çKX a m
K°i M; QìB HQM? #ªQ p - ç2Q K€v F?®M; +? p`Q b v ;€v M; QìB ç!X

*?mv M iB T i?2Q +kM; `i çÆM ;BªM- M; v +ª ç M >çQ h?B M i?U+ HU+ bB m [m-
çQÊ+ K€v F?®M; +? - M; QìB HQM? ç! / /`M; M!B ` ? i K¼B +?mv M ?„M #B i- # Q
i`QM; ?çK ç°B M`v +MM; p` i`Q ?¼ ç M; îX oQÆM; >B T +kM; `i /Si F?Q€i- i`U+
F?Q M; i?mv M ?`M; F?¬M; Kšm ?çK- M? M?`M; ibK çQÊ+ +?¶ +O K°i +?d ?mv +

@ sBM H¶B- +?9M; i ç m H` [m•M M?•M K` i?¬BXXX

a m F?B ç M çQÊ+ +?¶ î +O pB M +?d ?mv +`T + Q FB - oQÆM; >B T F?) ç†i i v H
çÊB ?„M F`T ç`M? i?¬M HçB- +?d M; ?2 K°i iB M; M` i`-K i?`T p M; H M- +?¶ +` M; C
K€v F?®M; +? M; mv M p M F?¬M; ?Q ?ÄM; - `ÆB tm®M; i`QM; pkM; K€mX

oQÆM; >B T F?) i?î /`B- `²B +kM; F?¬M; +?¬M +?W- +¬K K€v F?®M; +? çB p T?
#QÊ+ - oQÆM; >B T ç½ iB M p`Q i`çM; i?€B Kî +Æ M?•M iÄ - imv +?d H` Kî +Æ M
T?®B ?ÊT pÈB F„ M, M; hç+ ççM +?B T?®B ;Bª +kM; çO ;B9T F?ª M, M; F?®M; +?
i`bM? ç° KÈBX ob i? - F?B çB iÈB i`QÊ+ +Y - +?d i?`v ?„M çQ ? B i v `M H M i` M
H M- +Y T?ÄM; / /`M; #` i?®+ M` /Q v m HU+ içQ i?`M? T?€ ?ÄM; - ç´ "T p`Q i`QM

G9+ i`QÊ+ oQÆM; >B T +~M i?"M ?`M? ç°M; +?QM? H` pb bÊ ;•v ` ç°M; ioM? [m€
b„ [m M + Q +`T- H9+ ç! ?„M Km®M ibK çQÊ+ #° T?"M iQÊM; S?"i b) +! +?9i F?¶ F
çQÊ+ b„ [m M + +`T `²B- iB T i?2Q ?„M +kM; F?¬M; +¬M ç w ;b M?B m M[- +S ?`
H` çQÊ+XXX G`v HU+ T?€ tªQ5

S?Q b m +€M? +Y H` K°i +, M T?ÄM; b„ [m M iB m +?m~M- # M i`QM; +! K°i b® ç²
+?B + ;BQìM; +€ M?•MX E?B oQÆM; >B T iW M; Q`B t¬M; p`Q- K°i M; QìB i`mM; M
p`i /`v- M?QM; ?„M +ÄM +?Q F`T Kî KB M; - oQÆM; >B T ç½ H Q iÈB- pmM; i v ç€

a m F?B pB M b„ [m M ?Q`M iQ`M M; `i tdm- oQÆM; >B T KÈB +~M i?"M ;„M K€v F?
ç! p`Q i`QM; T?ÄM; p bBM? H`v K°i +?"m MQÊ+ HçM? ?„M p`Q K†i pB M b„ [m M
[m M HçB M?ªv /UM; /`v- +! çB m M?bM K†i ?„M ç-v p K K M; - ?ŠM H` pšM +?Q

@ L!B- #° T?"M iQÊM; S?"i H`v çQÊ+ iW +?¶ +?QM? T?O h`mM; Zm®+ ç M; î ç•m\

oQÊM; >B T +¬K #° T?"M çB m F?B M +O K€v F?®M; +? - i?'T ;B¼M; ?ÄBX

oB M b„ [m•M M; ~M M; QìB `²B H"TiS+ ç-v p FQ+? ç°M; - Km®M ?ûi H M- M?QM; •
H` pb i`Q +O iQÊM; S?"iX "° T?"M iQÊM; S?"i +! F?ª M, M; HÆ HYM; i` M F?¬M; i`
+O ?`M; F?¬M; Kšm ?çK- çQÊ+ ç†i i`QM; K°i Fûi M iQ`MX Eûi M iQ`M ç! HçB M
ç!M; FQM- M m F?¬M; #B i K`i K½ i?b F?¬M; i? Kî çQÊ+ +Y X

oQÆM; >B T i?Q€M; i`-K M; •K `²B ?ÄB iB T,

@ L; QÆB #B i K`i K½ p`Q +, M T?ÄM; ç! F?¬M; \ L m +QìM; ?`M? Kî +Y i?b +! ?`
F?¬M; \ oQ /K M?Q b) T?€ ?Ov i?S ç†i # M i`QM; X

oB M b„ [m M M; Æ M; ~M ç€T,

@ a Q HçB +! i? T?€ ?Ov i?S ç†i # M i`QM; çQÊ+ \ æ! H` T?ÄM; FQM çQÊ+ #¼+
i?B i F ç +?S p`M; - b Q HçB +! i? T?€ ?Ov i?S ç†i # M i`QM; \ >ÆM M[F?¬M;
+?O T?€Q +?B M ?çK Q M? FQ+?¬ M m F?¬M; M; QìB M; Q`B +, M #ªM F?¬M; i? p`C

oQÆM; >B T #`v ;Bì KÈB M?È` - ?B M içB ç M; H` M?[M; M, K RN9y- H`K b Q +! HQ
HÈT HÈT M?Q çìB b m çQÊ+X h`QM; i?ìB ççB M`v- +! F?¶ K`i K½- HçB +! T?ÄM;
i?®M; +?®M; i`°K KçM? K) M?`i `²B- oQÆM; >B T ç2K ? i?®M; +?®M; i`°K #ªQ p
iQÆM; H B ` ç +•M M?„+ i`QM; i?ìB ççB M`v- F i [mªi U M?B M H` `•m ¬M; M¼+ „

L m H`v iQÊM; S?"i ` F?¬M; +! ;b M; mv ?B K i?b oQÆM; >B T +m®B +MM; +kM; F
>„M ?ÄB F„ HçB pB M b„ [m M p` i`Q +, M T?ÄM; FQM ç! tQM; `²B H"TiS+ H`v :QM#

` X oQÆM; >B T #QÊ+ H M ;HB/2`- ç²M; i?lB v m HU+ i`QM; +Æ i? +kM; çB M +m
TH bK ç°i M; °itm'i ?B M [m M? M; QlB ?„M- i'i +ª ç m ç½ çQÊ+ v m HU+ F?®M; +
oB M b„ [m M M?bM i?'v +?'i M´ HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM; HB M +| +?9i b[M; b|>
ç`M? i?-M HçB- +?d i?'v oQÆM; >B T F?) pmM; i v- K°i [mª #QK TH bK ç½ # v`
iW # M M; Q`B H|2 H M K°i Hm²M; €M? b€M; F`+? HB i- +MM; pÊB M| H` F?Q M|M
#QK TH bK ç½ tmv M i?OM; [m ? B HÊT b`M i`m #^M; i?ûTXXX

8dNX *?QÆM; Ry, *K+ h? XXX G'v GU+ S?€ sªQ U9V

L;mv M M?•M +| ? B çB K- i?S M?'i H` +?'i M´ /Q F„ M,M; hç+ ççM +?B T?®B ;Bª +
F?¬M; KçM? M?Q iQlM; iQÊM; X Pi M?'i H` i`QM; çQ`M ç°B i€+ +?B M- mv HU+ +O
FQ+? i`mM; +`M i`bM? M`v i?`K +?Q F?¬M; #^M; çQÊ+ K°i b® b9M; ®M; +¬M; M;?
+?B T?®B ;Bª ç9M; H` K°i HQçB ó;•M ;`ô- +?d +| K M; i?2Q K°i HQÊM; HÈM +?'i M
?B M çQÊ+ bS+ KçM? +O M|X

hB T i?2Q H` M;mv M M?•M i?S ? B- ç| +?QM? H` [m€ H½M; T?QX æ i,M; +QlM; b
+?B T?®B ;Bª- K|B H-M bY /KM; ç m T?ªB K M; i?2Q +?'i M´ mv HU+ + Q- M?QM
M;mv M +| F?ª M,M; i€B bBM?- /MM; K°i T?-M H` i?B m K°i T?-MX >ÆM M[- +?'
FûK- ;B€ +ª ?Q€M ç´B içB *?O h?-M F?¬M; ;B M p¬ +MM; ç„i çÄ- +€ #B i K°i b® H
+ÁM +¬M T?ªB iB m i®M +ª +?B iB i F`+? ibM?X L|B i|K HçB- F„ M,M; hç+ ççM +?
+?d +| K°i b® Qi ç°B M;k KÊB +| i? T?€i ?mv çQÊ+ ?Q`M iQ`M bS+ KçM? +O M| -
M;k ç| H`- +| M; QlB #ªQ çªK p`M ç ?`m +¬MX

lv HU+ F„ M,M; hç+ ççM +?B T?®B ;Bª +O oQÆM; >B T b| /o ççi ç M i`bM? ç° FBM
HQM; ?„M +| a| >B MX E?¬M; +¬M #B i H` +?'i M´ ? TH bK ? v H` i M HY ?çi M?•
çQÊ+- M m F?¬M; +| a| >B M- M?[M; i?S ç| ç m F?¬M; i? i²M içBXXX

•K5

oQÆM; >B T pmM; i v H M- ? B [mª #QK TH bK # v` M; Q`B ?`M? H M;- iB T ç| €
æ M F?B K°i Hm²M; b|M; M?B i i`M iÊB- oQÆM; >B T ç½ ççT i` M :Q#HBM ;HB/2

æ +| i? M? M? +?|M; çQç i çQÊ+ #° T?`M iQÊM; S?`i- oQÆM; >B T ;B| T?9i M`v ç
F?®M; +? #QK TH bK #„i ç-m iB M ?`M? T?€ ?QçB iW # M i`QM; ?`M; F?¬M; Kšm
iWM; [mª #QK TH bK HB M iK+ T?€i M´- M; Q`B ;•v iY i?QÆM; M†M; M i` M ?`M;
M i`QM; +QM i?mv M F?´M; H² +kM; ç½ T?€ ?Ov i M? #`M?X J†+ /M M?bM iW #
?Q i´M M`Q M?QM; +?B + ?`M; F?¬M; Kšm ?çK M`v ç½ ?Q`M iQ`M K'i F?ª M,M; +
>B T iÊB çQÊ+ T?ÁM; FQM- ?„M ç½ bY /KM; ? i KQlB b€m [mª #QK TH bK X

oB M b„ [m M ç| M; QÊ+ HçB HçB i`l M M idM? i€Q- K†+ /M T?-M idM? i€Q M`v +
pB + #` /¼ bÊ ç M +U+ çB KX æ M F?B M?bM i?'v +,M T?ÁM; FQM- ?„M HçT iS+ I

@ L;QÆB iÊB ç•v +?QM? H` ç H`v i?S M`v b Q\ h?`i ç9M; H` K°i [m®+ ;B ç-v #Q
i?'v i?S #B i HÆ HYM; M`v i`QM; ç-m +?d +| i? M; ?o ç M i?-M iQ+?X *€+ M?` F?
ç`M?- #° T?`M iQÊM; S?`i M`v F?¬M; M; l ç½ +| H`+? bY ?ÆM M,K M; ?bM M,KX L
#B i- H`+? bY S?`i ;B€Q +?„+ +?„M F?¬M; pQÊi [m€ M,K M; ?bM M,KXXX Zmª ç9M
;BªBX S?`i ;B€Q +ÁM +?Q ` çlB p`v K` HçB +| iQÊM; S?`i i²M içB- ?Q†+ H` M|B ó
+€+ M; QÆB i?l T?KM; H` +| i?`i\

oQÆM; >B T H€B :Q#HBM ;HB/2` ?ç tm®M; b`M i`mX oW ç€T tm®M;- ?„M ç½ ç`
M; v H`T iS+- M?QM; M; ?2 ?„M i M|B p`v- oQÆM; >B T HçB +| +?9i M; ~M M; QlBX

@ h F?¬M; #B i +€B i?S ;¼B H` óh?-M ô ç| +| i²M içB ? v F?¬M;- +?Q /M H` +| i?b
M; QlB i +? içQ ` K` i?-BXXX h iÊB ç•v H-M M`v +?d ç i?m ?²B #° T?`M iQÊM;
ç m F?¬M; [m M i•KX æ•v H` ç² +O #¼M i - +€+ M; QlB H'v çB `²B i?b M?'i ç`M? T

.Si HÌB- oQÆM; >B T çQ i v çti H M +´ pB M b„ [m MX E?¬M; çÊB ?„M F`T KÎ K
çK+ - +?´i M´ v m HU+ ç½ +„i`ÌB +€B +´ i?¬M? ? B çQçMX

oQÆM; >B T +¬M i?¬M i?m ?²B K€v F?®M; +? - b m ç| #B M v m HU+ i?¬M? bBM?
bU çB m F?B M +O ?„M- M?[M; bBM? p”i M”v H-M HQÊi # v iÊB #®M ;| + +€M? +Y
KçM? p M; H M- #¬M ;| + +Y ç m #`T?€ pÐ- iB T ç| +€M? +Y M ;?B M; M ;?B M M
b-K p”Q # M i`QM; X

Í ;B[+,M T?ÁM; FQM +| çti K°i +?B + Fûi b„i- H9+ i`QÊ+ oQÆM; >B T iW KB M;
K”i K½ KÎ F?| X a m F?B tQ v p”B pÁM; - F`+? K°i iB M; - Fûi M iQ”M +m®B +MM;
[mª M?B M +| K°i #° T?”M iQÊM; S?”i ç M; HÆ HYM; - M?bM ?bM? /çM; +| p H”T?

oQÆM; >B T +kM; F?¬M; +?¬M +?W- ?„M +¬M i?”M i?m ?²B #° T?”M iQÊM; S?”i`
v H M i` M- i?m”M i?2Q ?® HÈM #`T?€ M´ i` M pÄ i”m- # v` F?ÄB ?¬M; F?¬M;
M; Q”B- tmM; [m M? M; QÌB oQÆM; >B T H”T iS+ tm”i ?B M K°i i-M; #ªQ p MY i`Q
i`9M; p”Q ç|X *| çB m +kM; +?d pÄM p M M?Q p”v- H9+ M”v F?”T #QQM; i”m ?¬M
iQ”M ?¶M HQçM- K’v pB M ççM M”v +?d H” ççM Hç+ K” i?¬BX oQÆM; >B T F?®M
i` M- i`QÊ+ F?B +| +¬M; M?B m ççM #„M iÊB- ?„M ç½ Î i` M F?¬M; i”mM; +€+? ç| H

@ sBM H¶B- +?9M; i ç m H” [m•M M?•M K” i?¬BXXX

æ•v H” H-M i?S ? B oQÆM; >B T M|B M?[M; HÌB M”v i`QM; ç K M vX >„M v M H†M
F?B KÎ K„i` - # M i`QM; +?d +ÁM HçB bU FB M ç`M?X hB T i?2Q ?„M iQ”M HU+ ?
+ Q i`QM; i9B F?¬M; ;B M HçB +¬M; ² ç i # v` - M; Q”B K’v +?K+ [mª #QK TH bK
K’v [mª i M HY ?ç i M?•M KBMB Qi ÄB +kM; çQÊ+ H’v` X lv HU+ +O i M HY ?ç i
FBM? M; QÌB- b m F?B çQÊ+ v m HU+ +ªm hç+ ççM +?B T?®B ;Bª i, M; +QÌM; - bS+
pb i? K’v [m i i M HY M”v i?”i bU H” imv i +?B m +O ?„MX

@ sBM H¶B- +?9M; i ç m H” [m•M M?•M K” i?¬BXXX æ m +?d H” [m•M M?•M K” i?

oQÆM; >B T HçB M?„+ HçB K°i H-M M[- iB T ç| ?„M F?¬M; +?9i M; ?o M; ÊB- pmM
M?•M KBMB` F?QM; i”mM; X h?2Q €M? K„i +?, K +?9 +O oQÆM; >B T- [mª i M H
v i?ŠM; tm®M; ?¬M; F?¬M; Kšm ?çK /QÊB +?•M- i?m”M i?2Q ?® M´ H9+ i`QÊ+
F?) M„K i v HçB- v m HU+ # Q i`MK i M HY H”T iS+ #° + T?€i- ?Á i`°M pÈB i M H
i?ÌB #° + T?€i- i`QM; M?€v K„i HB M i, M; +QÆM; bS+ M´ H M ;’T K’v H-MX

•K K°i iB M; p M; /°B- iW ;B[i”mM; i•K ?¬M; F?¬M; Kšm ?çK +?Êi #MM; H M K°i i
ç€K K•v ?bM? M’K M?Ä iW iW #®+ H M + QX >¬M; F?¬M; Kšm ?çK #`M´ pÐ i?”M
K°i [mª +¬m HY Mm®i +?YM; ? i K¼B i?SXXX

J°i [mª i M HY ?ç i M?•M KBMB T?®B ?ÊT pÈB F„M, M; hç+ ççM +?B T?®B ;Bª- bS-
?Q”M iQ”M K°i +?B + ?¬M; F?¬M; Kšm ?çKX J” oQÆM; >B T HçB ;B®M; M?Q ç½ #
+?9i /Q /U- çB m F?B M :Q#HBM ;HB/2`M? M? +?|M; H Q p M?[M; +QM i”m tmM
M?[M; [mª #QK TH bK i`¬B M´B [m M? M; QÌB ?„M ç½ # v tm®M; K°i +?B M ?çK /
M´ #KT #KT p M; H M- i` M i?•M i”m HB M iK+ #MM; H M €M? TH bK K”m H K i`
F`+? HB i- +?B +i”m +?B M F?’M; H² #`T?€ imM; K°i H¶ HÆM # M KçM i?mv MX
/šM M´ F?Q ççM i` M +?B M ?çK- +| i? i?”v M| +kM; b„T T?ªB +?bK tm®M; ç€v #B

óæ9M; `²B- +?d /U p”Q mv HU+ +O #QK TH bK i?b pšM ?ÆB i?B m- M?QM; M m
i”m i?b +?d +¬M p”B [mª H” çO ç T?€ ?Ov K°i +?B M ?çK `²B- /M b Q i?b b® HQÊM
[m€ Qi ÄBXXXô

oQÆM; >B T ç½ bÈK #B i- mv HU+ +?O v m +O #QK TH bK F€i?U+ H” M?B i ç| +
/Q TH bK /šM T?€i` i`QM; F?QªM? F?„+ i?”K +?Q +| i? çç i iÊB KS+ ç° H”K FBK
+| i? /MM; M| ç /šM M´ F?Q pk F?Q i?b F?¬M; +ÁM ;b i?Q+? ?ÊT ?ÆM- F?¬M; M?[
pÄ ;B€T +O +?B M ?çK K” +ÁM +| i? i`U+ iB T /šM M´ pk F?Q ççM /QÊ+ F?B pW
>B T H”T iS+ i? v ç`B b€+? HQÊ+ - +kM; F?¬M; iB M ?¬M? i`M +¬M; /B M `°M; pÈB
+? KQÌB K’v [mª #QK TH bK M?„K i?ŠM; p”Q F?Q pk F?Q #„M tm®M; X *?B M i?m

[m^a i?U+ H" K°i FQ+? i`Q K¢M;- +?d +¬M oQÆM; >B T T?€i ¸°M; +¬M; FQ+?- K'v
+?„M b) #„i ¸¬m T?€i M' iW # M i`QM;- iB T ¸| M;?B M; /¬M tm®M; K†i MQÊ+- +?c
*| H) ¸®B pÊB i"TFQ+? #^M; F?¬M; [m•M ?Q†+ H" ?^aB [m•M ¸'m T?€Q K" M|B- Km®
F?Q pk F?Q H" +?mv M `i F?| F?,M- /M b Q i?b i"m +?B M ? B # M ¸ m /B ¸°M; F
¸¢M T?€Q #„M ` F?¬M; i? F?®M; +? - +| i? ¸€M? i`9M; F?Q ¸¢M ¸QÊ+ +?d +| i?
M[- +?Q /M #„M i`9M; F?Q ¸¢M ¸QÊ+ i?b +| i? tmv M [m ¸QÊ+ pÄ; B€T /"v ? vF
pb i? oQÆM; >B T +¬M; FQ+? FB m M"v `ä`"M; H" i`U+ iB T ¸€M? i`9M; ¸B K i`Q
F?¬M; [m€ K'v T?9i- +^a K†i #B M ¸½ +?d +ÁM H¢B ? B +QM i"m +| i? +QB H" ?Q'
M"v ¸ m +?d H" +?B M ?¢K +Ð M?Ä- +| i? M|B- ?¢K ¸°B h?€B "bM? .QÆM; M"v ¸½
HQM? ?^aB [m•M iY pQM; H¢B +"M; F?¬M; i? ¸ K M'BX

L?QM; h`B m M? E?-M; HçB /MM; K°i +€+? F?€+ ç #M ç„T- ?v p¼M; /MM; K°i ;
pQÊi [m i•K K - M`M; ;¼B M| H` H`v HU+ i?`M? ççQX

L m M?Q +QB KÎ +Æ M?•M iÄ iQÆM; çQÆM; pÈB im +?•M i`QM; i`mv M i?mv i-
iÄ i-M; i?S iQ i`mM; +`T ?ŠM T?ªB H` +?QÈM; M; çB i•K K +m®B +MM; i`QÈ+ F
*?mv M M`v F?-M; +| HB M [m M ;b M?B m ç M i?U+ HU+ K` M; QÈ+ HçB +?d H` +
/K M?Q h`M? s€ K°i F?B M?bM tmv M çQÈ+ bÆ ?Î i`QM; i•K Hw ?„M H`T iS+ M?ª
i?S iQ i`mM; +`TX J` h`B m M? E?-M; i?b HçB ?v p¼M; pQÊi [m i•K K iW K°i ;
i`M €T ?Q`M iQ`M w i?S+ +m²M; #çQ tm®M; X

h`B m M? E?-M; KÎ +Æ M?•M iÄ ç M i-M; i?S iQ- imv +?d KÈB H` bÆ +`T M?QM; M
;BÈB M?`T pB- +| çB m H9+ ç| w i?S+ +m²M; #çQ +kM; #„i ç-m iB M p`Q i`QM; ç-
pK +O h`B m L?` E?-M; - M`M; b) ?`T i?m w i?S+ +m²M; #çQ +O h`B m M? E?-M
æ M F?B h`B m L?` E?-M; +kM; b„T F?-M; i? F?®M; +? M´B Hm²M; w i?S+ M`v
+m®B +MM; +kM; F?-B T?K+ HçB F?ÄB i`çM; i?€B KÎ +Æ M?•M iÄ X E?B `v- h`B m
w i?S+ #çQ M; QÈ+ p`Q h`B m M? E?-M; X

æQÆM; M?B M- h`B m M? E?-M; H9+ M`v ç M; F?-M; KÎ +Æ M?•M iÄ M M +kM; b
F?®M; +? X L`M; ?Q`M iQ`M +| i? v M´M i`M €T Hm²M; w i?S+ M`v t•K M?`T p`Q

@ S?M- M? E?-M; i,- i? M`Q `²B\ G-M M`v T?€i i`B M iÈB KS+ ç° M`Q\ æ½ b„T
T?ªB F?-M; \

h`B m L?` E?-M; +kM; H` K°i +- #û HQHB tBM? ç T- pW `²B +® bS+ bY /KM; F„M
#û ç M; M^K /`B /QÈB ç`i p K i KÄB- b„+ Kfi ç´ #WM; - T?ªM; T?`i M?Q K°i [mª i€
F?-M; +?9i ?bM? iQÈM; M?Q p`v- pW i?Î ?´M? M pW ?ÄB h`B m M? E?-M; X

h`B m M? E?-M; +kM; ç-v p K i KÄB- M;²B tm®M; ç`i çQ i v pm®i p2 F?m-M Kfi
E?-M; X L`M; +Q`B ?b ?b M|B,

@ L?` E?-M; M; Q M H9+ K i KÄB M?bM i?`i ç€M; v mX *?ŠM; i`€+? M? i` B Km°
i€Q M?Ä- ç9M; H` ;B®M; K°i [mª i€Q K`XXX

h`B m L?` E?-M; çÄ #WM; Kfi- ?`i i v h`B m M? E?-M; ` - F?) ?S H M,

@ *€B ;b +?S\ M? `v F?-M; T?ªB +?d ;¼B +| KbM? Km°B H` [mª i€Q M?Ä ç•m M?û
H` [mª i€Q M?Ä ç`vXXX >B ?B- M? E?-M; i, i,- # Q ;B`i ?b #B M i?`M? [mª i€Q #`

a„+ Kfi h`B m M? E?-M; M?`i i?`B +kM; ?²M; H M- M`M; M?ûQ M?ûQ K€ h`B m L?
;B` KÈB M|B,

@ *ÁM +€+? i`çM; i?€B i•K K ``i t - +| çB m +S iWM; H-M- iWM; H-M H`K [m2M +M
M`v- K¶B H-M iÈB ;-M i`çM; i?€B i•K K HçB +| i? +?`m çUM; i? K çQÈ+ K°i +?9i
p`v b) i?`i bU +| i? ççi iÈB KS+ M?Q i, M; ?oX G`v HU+ i?`M? ççQ- /MM; #B M T?
iQ`M pQÊi [m +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ i`mM; +`TX

h`-M; i?`v p Kfi i?ª HÄM; +O h`B m M? E?-M; - h`B m L?` E?-M; M?`i i?`B +kM
`¶M; M?B M- h`B m M? E?-M; F?ûT ? B i v çti H M K€ M`M; - M; ?B K ;B¼M; ?ÄB

@ L?` E?-M; - M|B i?`i +?Q i, #B i- +| T?ªB H` i®+ ç° KÎ +Æ M?•M iÄ +O Km-B ç°
M?B m F?-M; \ "ÎB pb ; -M ç•v HB M iK+ iQ+? i`[ w i?S+ +m²M; #çQ i, i`mv M b M;
?ÆM i`bM? ç° KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ- ç9M; F?-M; \

h`B m L?` E?-M; +Q`B +Q`B ç M; ç`M? ;BªB i?Q+? - M?QM; h`B m M? E?-M; +S
F?-M; M; ÆB +?9i M`QX J°i H9+ b m- +- #û M`v KÈB #`i ç„+ /o ;`i ç-m ç€T,

@ S WK- ç9M; H` ; -M ç•v i®+ ç° KÎ +Æ M?•M iÄ +| M? M? ?ÆM K°i +?9iXXX L?QM
;b iÈB

M? E?-M; i, i, +ª- H9+ i`QÈ+ +kM; i?dM? i?QªM; +| i, M; M? M? i®+ ç° KÎ +Æ M?•
M? E?-M; i, i, ç½ +| #B M T?€T M`v `²B- i`çM; i?€B i•K K +kM; F?-M; T?ªB H` +

L m M?Q Km°B iB M p"Q i`ϕM; i?€B i•K K - p"v i?b Km°B b) i`mv M w i?S+ +m²M;
[m M? H" çQÊ+ `²BX > ? - +S M?Q p"v F?¬M; T?ªB Km°B b) `i / /"M; pQÊi [m i`
h`B m M? E?¬M; HϕB i`M? i`¼M; M|B,

@ E?¬M; - i`ϕM; i?€B i•K K p" i`ϕM; i?€B T?€i +m²M; #bM? i?Q`M; +| F?€+ #B i`
M"Q M?d\ æ| H" K°i HQϕB +ªM? ;BÈB- K†+ /M i`QM; w i?S+ Km°B i`"M M;"T ?mM;
#„i ç-m i'M +¬M; M;Q`B tmM; [m M?- M?QM; #ªM i?•M Km°B HϕB +ªK i?'v KbM? T
K°i w i?S+ F?€+X æ| KÈB K" çB K FBM? F?OM; +O i•K K - #ÎB pb Km°B +,M #ªM F
ç M; T?€i +m²M; - /Q ç| +kM; ?Q"MiQ"MF?¬M; +| +€+? M"Q M; ,M +ªM M[X ob p"v
€T w i?S+ +m²M; #ϕQ- H'v ç| ç çϕi iÈB KK+ çQ+? ?Q"MiQ"Mi`M €T i•K K - M?Q
F?,MX æB pϕM /†K çQ`M; ç m #^M; #QÊ+ ç-m iB M- H'v HU+ i?"M? çϕQ +?d H" çQ
+€+? +?QM? i?®M; - M m M?Q +| i? M?bM i?'m çQÊ+ i•K K - i, M; ?o KbM? +| i? H
iÄ i-M; i?S iQ i`mM; +'T i?"i bUXXX \*?Q M M- L?` E?¬M; M;Q M- M;"M pϕM H-M
i`ϕM; i?€B i•K K X

@ u M i•K- v M i•KX

h`B m L?` E?¬M; p°B p" M; M;„i H`B- M|B,

@ L?„+ KÈB M?ÈXXX M? E?¬M; i, i,- M? i` B Km°B ç M ;B`KÈB KÎ+Æ M?•M iÄ
i`B M ç9M; H" [m€ +?"KX G" /Q iQ +?'i [m€ FûK T?ªB F?¬M; \ a m M"v M? E?¬M; i
'v +?S\

h`B m M? E?¬M; HϕB çÄ K†i- M|B,

@ *QM #û M"v- M|B +€B ;b K" ;?ûi #Ä pÈB F?¬M; ;?ûi #Ä +?S- #¼M i +kM; F?¬M
M[/MM; i`bM? ç° KÎ+Æ M?•M iÄ ç ç€M? ;B€i?U+ HU+ M;Q`B M?Q +?9M; i F€ i
H„KX "ÎB pb i?2Q im´B i€+ i,M; H M- i`bM? ç° KÎ+Æ M?•M iÄ +O +?9M; i +kM;
i? i, +| +ªK ;B€+XXX E?¬M; #B i+?WM; M? i` B Km°B H" i?B M i`B bB m +'T 'v +
ç m +| iQ +?'i +U+ i®i M?Q +?9M; i - ?„M KÈB H" i?B M i`B +?•M +?QM? M M KÈB
iÄ i`QM; +Æ i? XXX

@ ob i? - h`B m *? E?¬M; M|B F?¬M; +?WM; +ÁM KϕM? ?ÆM- HÈB ?ϕB ?ÆM i, M[

83kX *?QÆM; RR, E >Qϕ+? *m®B *MM; o"XXX h`B m M? E?¬M; "I

óo"v i?b`9i +m°+ i`Q`M; F`+? #B M ç| H" M?Q i? M"Q ç•v\ *"M; t2K +"M; i?'v F?|
E?¬M; H9+ M"v ¬M M?m M?Q M?½ M?Q p"v- M?bM [m +kM; F?¬M; T?ªB ç M; ;Bª p
i? ;BÈB Hm•M ?²B HϕB i`Î M M çB M +m²M; - # M? ?QϕM M?Q i? \ *?ŠM; H) /Q ;B
HÈM H M iW #û M M iQM? iB M? ç°i #B M b Q\ > v H" /Q KÎ+Æ M?•M iÄ i?'i #ϕB M

h`M? s€ M?bM ?Qϕi ç°M; +O ? B +¬ #û i`QÊ+ K„i- ?„M +kM; •K i?-K +•M M?„+ +€
M"vX L?bM [m +| p M; mv ?B K p" ?Q M; çQ`M; M?QM; M m bmv M; ?o +~M i?"M i?
+| +,M +S- Qi M?'i H" M m tûi i?2Q iB M? ?bM? i`QÊ+ K„i i?b +| p +kM; +| i? i?"M
ç° M; mv ?B K i`QM; ç| +kM; F?¬M; i?m FûK +€+? pQÊi [m i•K K +?QM? i?®M; H
T?ªB +| K°i iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª +U+ F€ KϕM? K)X

óE€ i?U+ +ÁM +| K°i H®B i„i F?€+XX æ| H" +?mv M ? i Hm²M; w i?S+ +m²M; #ϕQ
M;Q`B F?€+X L;Q`B ç| #m°+ T?ªB H" iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª- ?ÆM M[+Á
b®M; +? i+O M;Q`B ç| ? v H" M;Q`B ç| +| i? +?`m çUM; çQÊ+ F?¬M; X G"K M?Q p
H" +? i+?„+- M?QM; M;Q`B pQÊi [m i•K K `i +| F?ª M,M; b) #bM? v M p¬ bQXX
#B i+| iQM? H" K çϕQ ? v F?¬M; M[Xó

hϕK i?`B #Ä [m h`M? s€ ç M; bmv M; ?o K¬M; HmM; - H9+ M"v ? B +¬ ;€B #„i ç-m
i?Q`M; H K`B M;¬v- b m F?B +?'m çUM; w i?S+ +m²M; #ϕQ- i?`B ;B M çϕB F?€B
M;Q`B HB M [m v HϕB +?¶ iB m ç°B iK i" T- #„i ç-m ,M m®M; - HB M iK+ [m M b€i K
ç½ M„K çQÊ+ p KS+ ç°i?`B ;B M ?B M iϕBX

> B + ¬ ; €B pW çB pW + QÌB M|B- b„+ i`ÌB ç½ /-M i®B- €M? /Q [m M; #m´B +?B m
p¨M; |M; - ç M +ª ?ÁM çªQ M?Ä +kM; TªªM; T?´i M?Q +?bK i`QM; €M? p¨M; X *ªM?
pšM; B®M; M?Q M?[M; ; b h`¨M? s€ ç½ +?SM; FB M bm®i MY M, K +?Ì çÊB Î ç·v- ?-
æ°i M?B M- ? B + ¬ ; €B MY M?Q p¬ ibM? MY ?[m w- çQ K„i M?bM M? mX .Q h`E
iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ; Bª M M +Æ #ªM +kM; +| i? /MM; w i?S+ ç i` Q ç´B- +|
+O M¨M; F?¬M; ?ŠM H¨ i?m°+ p HQçB ?bM? i` Q ç´B w i?S+ M M F?B; B Q HQm b
+kM; +?d +| ibM? ?m®M; F?~M +€T KÈB içK i?ÌB i` Q ç´B K´v +•mX

óh, i,- +| KQÌB #ªv M; QÌB XXX .Q K´v M; ¨v M v +?9M; i ç m iÈB #½B #B M M¨v M M
T?K+ TªªB F?¬M; \ô

h`B m L?` E?¬M; /MM; w i?S+ p°B p½ ?ÄBX

h`B m M? E?¬M; F?) ; ¨i ç-m- M¨M; +kM; /MM; w i?S+ ç€T,

ó*?„+ H¨ p¨vX h?ÌB ; B M ; -M ç·v M; ¨v M¨Q +?9M; i +kM; iÈB ç·v p¨Q H9+ M¨v M
F?€+ ?ŠM H¨ ç½ +| i? M„K `à çQÊ+ imM; iQ+? +O +?9M; i X J B T?K+ Î ç·v KQÌB
i?¨M? pB M +O ? B i´`²B XXX >B ?B- #û M; Q M- Km°B +ªK i?´v +?9M; i K´i # Q H

h`B m L?` E?¬M; #om K¬B F?BM? i?QÌM; - ç€T,

óL m K°i KbM? Km°B- KQÌB K´v ; B·v H¨ çO ; BªB [mv i +ª #¼M `²BX *?Q KÎ +Æ M?·
F?¬M; M; , M +ªM çQÊ+ iBM? i?-M HU+ t·K M?“T +O Km°B XXX M? E?¬M; i, i,- i, H

h`B m M? E?¬M; F?) M„K M„K i v- M?Qm K¨v M|B,

óo¨v i?b Km°B H M çBX "û +QM- tm®M; i v M? K°i +?9i- /çv +?Q #¼M +?9M; K°i
KÈB iªB [m w i?S+ +m²M; #çQ +O i-M; i?S iQ- F?B ` i v `i +| i? F?¬M; M„K +?

h`B m L?` E?¬M; F?) ; ¨i ç-m- +kM; F?¬M; M|B ; b M[- +?d v M H†M; i?2Q # M +ç
iÈBX

æ®B pÈB i` M? ç´m +O ç€K i` i M E?¬M; M¨v- MY M, K M v h`¨M? s€ ç½ bÈK M?b
F?€+? i? ; B +| +?9i iQ i·K M M ç€K i` #` iB K i?m®+ i?9+ ç~v ; 2M M¨v #` +?B
?ÁM çªQ ?Q M; M¨vX >ÁM çªQ M¨v +kM; F?¬M; TªªB H¨ M?Ä- +| M; m²M MQÊ+ bç+
b Q +kM; H¨ çªQ ?Q M; - çB m FB M F?„+ M; ?B i- M; QÌB #bM? i?QÌM; imv i ç®B F
i?S+ , M Î ç·v imv ?¶M içT M?QM; HçB F?¬M; M?B m H„K- pQ /K M?Q +€+ ; B®M; +€
M; QÌB #bM? i?QÌM; i?U+ bU F?¬M; /€K iMv iB M tm®M; #B M- +€+ i?S+ , M F?€+
i? - i`QM; b® +€+ i´ - +?d +| iB m ç°B +O h`B m M? E?¬M; H¨ ?ÆB F?€ ?ÆM K°i +
H„M; p p´M ç i?S+ , M- +ÁM +€+ ç°B F?€+ i?b +Æ #ªM ç m , M K°i #[M?¨M K°i #[
p¨v- +?„+ +?„M F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ pB + i` M? ç´mX æ°B i?„M; i?¬M; i?QÌM; b)
bç+? +O ç°B i?m - K¨ iB m ç°B +O h`B m M? E?¬M; HçB +| `i M?B m i?S+ , M p¨
QÊ+ +O +€+ i´ +ÁM HçBX

*| çB m- /Q i?U+ HU+ ? B M; QÌB h`B m M? E?¬M; p¨ h`B m L?` E?¬M; [m € KçM? -
+MM; i¨T FQ+? +kM; F?¬M; M?´i ç`M? +| i? ç€M? i?„M; çQÊ+ ? B M; QÌB- +?Q M
ç€- +€+ i´ F?€+ +Æ #ªM ç½ #Ä ? B M; QÌB ` F?ÄB T?çK pB iQM? iQ€MX >ÆM i? M
F?¬M; TªªB HQçB +¬M ç² ç€M? M? m ç-m çQÌM; t| +?Ê- K°i FQ+? i?¨M? +¬M; H¨
F?¬M; i`9M; +kM; +| i? H¨T iS+ #Ä i`®MX *€+ ç°B F?€+ K°i H¨ F?¬M; M„K +?„+ ç
? B H¨ F?¬M; +| çO i?ÌB ; B M ç K B T?K+ ?¼- pb i? ç M i¨M #·v ; BÌ- b m F?B ibk
+MM; KÈB HB M F i pÈB M? m- +?m¨M #` T?K+ FQ+? ? B M; QÌB i` M çQÌM; i`Î p X

E?¬M; i? F?¬M; i?W M?“M- i?m®+ i?9+ ç~v ; 2M M¨v +| +¬M; ?B m `i KçM?- M;
h`B m L?` E?¬M; - ? B i?B M i¨B ` - i`QM; +€+ i´ F?€+ F?¬M; M; Î +kM; +| K°i ? B M
+ QX æ·v H¨ F i Hm¨M +O h`¨M? s€ b m MY M, K [m M b€i- +€+ i´ +ÁM HçB i´M;
ç M # M; QÌB ç½ KÎ +Æ M?·M iÄ i-M; i?S # XXX *| i? M|B- +?d +¬M #¼M ?¼ +| i?
+O i-M; i?S # - p¨v i?b ç€K i` M¨v imv i ç®B b) H¨ K°i HU+ HQÊM; FBM? F?OM;
M?´i H¨ bQ pÈB ççB #° T?“M +€+ iB m ç°B Hm·M ?²B i?b ç m KçM? ?ÆM M?B mX

h`M? s€ +ÁM ç M; bmv M; ?o- ? B +¬ ; €B ç½ M? M?“M; #QÈ+ p¨Q i`QM; `WM; +•vX
+ÁM +?Q ç†i tm®M; i?ªK `WM; - K'v Hm²M; FbM? T?QM; ç½ "T iÈBX L" M; +kM; F

i?"i bU F?¬M; Km®M bY /KM; +?B m ç|X h? M"v çB- M;QÆB F?¬M; bY /KM; iBM? /KM; +?B m 'v- +?9M; i +¬M; #^M; ç€M? K°i i`"M çQÊ+ F?¬M; \

h`B m L?`E?¬M; H„+ H„+ ç-m- iÁ KÁ M|B,

@ *?B m i?S+ ; b p"v\ >ÆM M[M;QÆB F?¬M; +^K i?'v ç M; ?`+O M;QÆB `i F?¬M HU+ H` K°i #° T?"M +?B M HU+ +O i - ;B®M; M?Q +€B i?•M ?bM? F M? +`M; +O K` Km®M i iW #Ä iBM? i?-M HU+ ç ç'm pÊB M;QÆB\ h?„M; M?Q p"v M;QÆB +^K

@ >B m `²B5

h`B m GB E?¬M; ç°i M?B M M;~M; K†i H M i`lB ?ûi HÈM- ç²M; i?lB iQ`M i?•M +kM H`K M?Q p"v- ?„M F?¬M; M; l pšM +| i? pW ;`Q i?ûi pW [m€i,

@ æ•v H` K°i HQ¢B +^M? ;BÈB K` K½B iÈB ;-M ç•v i KÈB +^K M?"M çQÊ+XXX æW

*Æ i? ?„M #¶M; #„i ç-m ?| bWM;- ?Q`M iQ`M F?¬M; +ÁM ;B®M; / / +QM M;QlB

L?[M; M;QlB tmM; [m M? ç²M; HQ¢i b[M; b| - h`B m M? E?¬M; +?Êi ?ûi H M,

@ æ€M; +? i5 L?`E?¬M;- K m i?Q€i HB iBM? i?-M HU+ F?ÄB w i?S+ ?„M5

h`QM; H9+ M|B- M`M; ç½ t¬M; i?ŠM; iÈB +?¶ ? B M;QlB h`B m L?`E?¬M; p` h`B T?^M SM; pšM +?"K- h`B m L?`E?¬M; +?Êi F m H M +?|B i B- ¬K ç-m [m€ ;K+ tm®

h`B m GB E?¬M; ç½ iB M p`Q Kî +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S iQX h`QM; F?Q^M? F?„+ h`B m L?`E?¬M; ç M; F i M®B pÊB w i?S+ ?„M H`T iS+ #` w i?S+ +m²M; #¢Q p¬+ /M M`M; ç½ p`B H-M iB T M?"M w i?S+ #¢Q M;QÊ+ +O h`B m M? E?¬M;- M?QM; p¬+MM; +~M i?"M- +?mv M b M; iWM; +?9i iWM; +?9i K°i- ç•m +| FB m çB M +m² i?S+ +m²M; #¢Q ;B®M; M?Q b|M; #B M ; -K i?ûi i`"M p`Q i`QM; w i?S+ ?^B +O M` bmv M; ?o +O M`M; X h?®M; F?´ - #¢Q M;QÊ+ - çB M +m²M; - çO HQ¢B iB M? +^K "T #û +?d +| i? HB M iK+ F m i?^KX

"B M ?| i?•M i? +O h`B m GB E?¬M; ç½ /WM; H¢B- / / iQ`M i?•M ?Q`M iQ`M #B ;½v ;|+ `ä ``M; +°M; i? K +Æ #„T ?| bWM; H`K ?„M M?bM [m ;B®M; M?Q K°i +QM ç M; ç`M? pmM; [mv M ç€M? iÈB h`B m L?`E?¬M; M?QM; i?'v h`B m M? E?¬M; H +m²M; HQ¢M,

@ hÈB ? v5 aÈK ç½ Km®M ç€M? pÈB M;QÆB K°i i`"M ` i`Á `²B5

L|B çQ¢M- ?„M imM; K°i [mv M p T?Q h`B m M? E?¬M; X G9+ M`v ? B M;QlB +Á M?QM; [mv M M`v ç€M? iÈB- K°i ;®+ ç¢B i?K ;B[ ? B M;QlB F?¬M; M; i H¢B #` b +•v ?ÊT pÊB bS+ ;B| "T iÈB +?¶ h`B m M? E?¬M; ç M; t¬M; ç MX

h`B m M? E?¬M; i?"i bU ç½ ;'T ç M ç° F?¬M; i? /B M i^ M´B- i`QM; HÁM; pW H F?¬M; T?^B M`M; ç h`B m L?`E?¬M; K°i KbM? M; ? M? +?B M i?b +?Q /M i`QM; b® ? B M;QlB +kM; ?Q`M iQ`M +| i? +?'K /Si i`"M +?B M i`QM; pÁM; ?ÆM KQlB ;B•v i`B M iÈB KS+ M`v\ ob i? M`M; +kM; F?¬M; +?9i HQm iB M?- imM; +QÊ+ ç€ p T?C

•K5

•K i? M? M Si pĐ p M; /°B- i?•M ^M? h`B m M? E?¬M; ç½ #B M K'i i`QM; ç€K ;¶ pk [m M? M?'i i?lB ç m +^K i?'v M?Q K„i ?Q H M- +?d +| h`B m GB E?¬M; H`F?¬M; + ç€M? b M; K°i # MX aS+ ûT p¬+MM; F`+? HB i- i?•M ?bM? h`B m M? E?¬M; [m^ tQ€v ç|X J¼B +?mv M +?d /B M ` i`QM; M?€v K„i- h`B m M? E?¬M; H9+ M`v +?d - # #®M Kûi- +ÁM h`B m L?`E?¬M; ç M; [m€ ;K+ tm®M; ç'i i?b +€+? ç| F?Q^M; K E?¬M; çSM; +?„M ;B[? B M;QlBX

@ L m F?¬M; Km®M +? iXXX

J°i Hm²M; b€i w H¢M? H)Q M?Q #,M; iÄ ` - M`M; H¢M? HMM; M|B,

@ *9i çB5

•M? K„i h`B m GB E?¬M; +kM; #„i ç-m i`Î M M KÆ ?²- ?„M F?“Q F?“Q M|B,
@ E?¬M; çQÊ+- i?“i Km®M ;B i M; Q|B- iU /QM; H¢B `i Km®M ;B i +€+ M; QÆBXX
L|B ç M ç•v- i`QM; K„i h`B m GB E?¬M; ç½ +?d +ÁM H¢B bU çB M +m²M; - ?„M ;-
E?¬M; - i®+ ç° F?¬M; M; Î H¢B F?¬M; ? i?m FûK i®+ ç° +O h`B m M? E?¬M; H9+
óL? M? i?“i- Km®M pQÊi [m ?„M F?¬M; F?| M?QM; Km®M pQÊi [m ?„M `²B H¢B +S
` ?„M ç½ ?Q`M iQ`M `ÆB p`Q i`¢M; i?€B T?€i +m²M; +O i-M; i?S iQ- +| H) `i F?
i?€B M`v- p`v i?b +?d +| i? XXX >¢ b€i i?O Q\ô
h`B m M? E?¬M; F?) ;B`i KbM?- M?QM; i-K K„i pW M?bM i?`v h`B m L?` E?¬M; c
K„i M`M; H`T iS+ i`Î M M +U+ F€ b„+ #ûM- ? B #`M i v +kM; M? M?“M; i?ª HÄM; -
+?m`M #` iQ`M HU+ +?B M ç`mX

óXXXXL?` E?¬M; - +ÁM +aXXX \*?m E?¬M; - i`i +ª i°B H¶B +S ç i ;€M? +?`m çB5ô
h`QM; H9+ ?QªM; ?®i- h`B m M? E?¬M; #¶M; M?bM i?`v K°i HQ¢i #|M; ç2M ç M;
M,M; H` i?“M? pB M i´ +O M`M; M; ?2 çQÊ+ •K i? M? M M +?¢v iÈB +?B pB MX L
[mv i +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i- ? B ?Q†+ H` # [m€B p`i KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ
ç°B +O M`M; ç m b) +? i +?„+ - pb i? M`M; +?d +| i? HB m K¢M; X

@ hÈB çB5 E i i?9+ i`M +?B M i`QM; K°i T?9i i?-B5

hmv h`B m M? E?¬M; M|B H` K°i T?9i ç²M; ?²- M?QM; i?|B ;B M ?¢M +? M?Q p`
+kM; F?¬M; M„K +?„+ çQÊ+X h`B m GB E?¬M; /M b Q +kM; ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i-
p`Q i`¢M; i?€B T?€i +m²M; - bS+ +?B M ç`m bQ pÈB #bM? i?Q|M; H¢B +`M; i,M; i?
/Si i`M ç`m i`QM; pÁM; K°i T?9i- M`M; +kM; +?d +| i? K¢Q ?B K i?-BX

h`B m GB E?¬M; ç½ ?Q`M iQ`M çB M +m²M; - ? B K„i çÄ M; -m M?Q K€m- MQÊ+ K
F?¬M; TªB K M; p K†i +m²M; /¢B i?b i?“i bU i`®M; ;B®M; # M?M?•M #` i`9M; ;B
K„i ?„M ç½ iW t p¼i iÈB i`QÊ+ K†i h`B m M? E?¬M; - ç€M? ` K°i [mv M M?bM +
h`B m M? E?¬M; +?d +ªK i?`v K°i Hm²M; €T HU+ +U+ K¢M? `T iÈB- i`QM; ç-m H|2
imv i ç®B F?¬M; i? M; ¢M? çÐ5

L?QM; h`B m M? E?¬M; /M b Q +kM; F?¬M; TªB H` h`B m L?` E?¬M; - i?U+ HU-
h`B m L?` E?¬M; `i M?B mX J°i [mv M M`v K†+ /M F?¬M; M; ,M +ªM çQÊ+ M?QM; i
iÈB- +ª M; Q|B F?) M; ?B M; b M; # M +¢M? MY #QÊ+- i`QM; K°i b€i M - M„K ç`K
+€+? +| p`B KBHBK2i- M?•M F?2 ?Î H°` - ? B i v h`B m M? E?¬M; ç½ tmv M p`Q
h`B m GB E?¬M; X

óXXXaS+ K¢M? i?“i HÈM- #ª p B M?Q b„T pÐ ` ç M MÆB- #`i [m€ H9+ M`v ?„M /M
b€i i?O +| K°i MY F?¬M; T?€i ?mv çQÊ+ +MM; F?¬M; +| w i?S+ TªM; M; W XXX

•M? K„i h`B m M? E?¬M; i`Î M M +U+ F€ b„+ #ûM- /QÈB +?•M /MM; bS+ ç¢T K¢M?
F`T i?m i v H¢B- M`M; ç½ M?ªv p¼i H M- M? M?“M; p†M M; QÊ+ +´ ?„M iW i`QÊ+ `
iB M; ;½v ;¼M- +ª ç-m h`B m GB E?¬M; tQ v M; QÊ+ ` b m HQM; - ç®i b®M; +´ pÐ
b®M; M´B M[X

h`B m M? E?¬M; pW ? B +?•M +?¢K tm®M; ç'i- +kM; ç w iÈB h`B m GB E?¬M; ç½
H Q p T?Q h`B m L?` E?¬M; ç M; [m€ ;K+ tm®M; ç`iX L?QM; M`M; +?d KÈB #QÊ-
K°i Hm²M; €T HU+ +U+ K¢M? ûT iÈB- /Q [m€ ç°i M; °i- M`M; +?d +ªK i?`v T?-M 2Q
ç•K b-K p`Q K°i K°i ;®+ +•v HÈMX h`B m GB E?¬M; ç-m ç½ p†M M; QÊ+ ` b m- ?„

838X *?QÆM; RR, E >Q¢+? *m®B *MM; o`XXX h`B m M? E?¬M; `i

æ M F?B h`B m M? E?¬M; /U p`Q F) ?Î i?Q€M; H°` - / /`M; ;B i +? i h`B m GB E
F m K°i iB M; ? v- M?QM; B K` #B i h`B m GB E?¬M; M?bM M?Q +? i +?„+ ç| p`v
M[+ÁM TªM M; QÊ+ H¢B K°i [mv M ç€M? i`9M; 2Q h`B m M? E?¬M; X J„i i?`v +

imM; ` t - h`M? s€ +m®B +MM; +kM; F?¬M; +?¬M +?W M[- KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M;
i?S+ bmv M;?o +O h`B m M? E?¬M;X

h`B m GB E?¬M; K°i [mv M ç€M? p,M; h`B m M? E?¬M;- iB T ç! ?„M çQ i v tQ v
•K i? M? ` ,M; ` „+ F?B M M;QÌB i T?ªB ;? ` ,M; p M; H M- i M [m€B p”i #B M i?€B
p†M +´ H¢B M?Q +k- +?d H` F?ÈT tQÆM; # M i`QM; ç½; ½v H`K K’v çQ¢M H`K ç-
/`X æ9M; H9+ h`M? s€ iW i`¢M; i?€B m HBM? ?B M ?bM? ` i?b +Æ i?`i çSi ;½v+
;B®M; M?Q +| p¬ b® +QM ;BmM M?Ä ç M; #Á # M i`QM;- +€B ç-m +QM; H +? F€ [r

æ M i”M H9+ M”v- M?[M; M;QÌB tmM; [m M? KÈB ?ûi H M FBM? ?½B- K’v +¬ ;€B #
+kM; ç½ F?¬B T?K+ H¢B- KÆ ?² M?bM +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i- F?¬M; #B i T?ªB H
M;QÌB +QB M?Q +ÁM i`M ç`M?- M?[M; i?B m MB M i?B m M[M”v ç m ç½ ?Q”M i
+kM; pšM +ÁM +| +?9i i` +QMX æ M F?B Î;-M +?B M i`QÌM; +| K°i M;QÌB ç°i M;°
#bM? ioM? KÈB çQ K„i M?bM M? m K°i +€B `²B ;¬M M?Q ç²M; i?ÌB H Q iÈB # Q p

L;QÌB pW tm’i ?B M +?QM? H` h`M? s€- €M? K„i ?„M ?Q”M iQ”M i”T i`mM; p”Q h
ç! F?¬M; t X h M +Æ #„T M”v ç½ +”M; H9+ +”M; F?¬M; +ÁM ;B®M; +QM M;QÌB M[
p”v K” b m F?B +Æ i?`i +?mv M ç°M; K°i H9+ H¢B #„i ç-m F?ûT H¢B- +| H) tQÆM;
+SM; M?Q +?`i bWM; ç½ +SM; `„M M•M; çÐ T?¬M ç-m H¢BX a m F?B tQM; tm¬B-
p T?Q h`B m M? E?¬M;X

óXXXæ! H` ;2M iB K`M +O ?„M b Q\ S?¬M HÈM K¼B M;QÌB i`QM; i¬M; i?S iQ pšM
+| K°i b® M;QÌB +| çQÊ+ ;2M +O bBM? p”i #Q`M i?ÌB pB M +´- F?B ç¢i iÈB i¬M; i
i M M?| + M”vXXX +?ŠM; H) i` iB M pB M +´ +O ?„M H¢B H` i?`M H`M ? v F?OM; H

.M i•K Hw bmv M;?o HmM; imM; +€B ;b çB M[i?b h`M? s€ i®i t’m ;b +kM; H` +C
i`”M +?B MX hW b m F?B iB M p”Q i? ;BÈB Hm•M ?²B ç M M v ?„M +?Q iWM; # Q
M;?B K +?B M ç’m +O ?„M ç m çQÊ+ ç`B #`M; M;mv ?B K b®M; +? iX E?B K’v i M
ç½ [m€i HÈM K°i iB M;- +Æ M?•M iÄ KÎi? K K°i i¬M;- iB M p”Q i¬M; i?S iQ- K°i H
tmM; [m M?- K’v çS #û M”v H”T iS+ #` Hm²M; b€i F?Q +?`M M?B T- çSM; +?¬M +
p”v- h`B m GB E?¬M; Î ç`M; t ç M; iB M p T?Q h`B m M? E?¬M; +kM; [m v T?“i H
K€m M?bM i`WM; i`WM; p”Q h`M? s€X

@ h`B m M? E?¬M;5 h #B i M;QÆB pšM +| i? +Y ç°M;5 *S ;B Q i M [m€B p”i M”v
i?b +S çB H`K çB5

h`M? s€ i?`v ç½ i?m ?9i çQÊ+ bU +?9 w +O h`B m GB E?¬M;- ?„M H”T iS+ ?¬ HÈ
Zmª ç9M; M?Q ?„M /U çQ€M- h`B m M? E?¬M; ç M; /U p”Q ;®+ +•v ;Bª pì ?¬M K
i?QÆM; imv M†M; M?QM; +?“ +?“„M H` F?¬M; çO ç ç M KS+ ?¬M K - ç®B pÈB M
i?S iQ K” M|B- +?d +¬M +ÁM K°i ?ÆB i?Î- `B M; w +?Q HU+ +kM; çO ç /mv i`b ç-r

h`B m M? E?¬M; iW /QÈB ç’i M?ªv #”i /”v- FBM? M;¢+ M?bM h`M? s€ `²B H”T iS+
h`B m L?` E?¬M;- F?¬M; ? [m M i•K h`B m GB E?¬M; Î # M FB +| çB M +m²M; ;B

h`M? s€ +kM; F?¬M; ç w iÈB h`B m M? E?¬M;- K” i”T i`mM; iQ”M #° iBM? i?¬M
p”i i`QÊ+ K„iX J†+ /M ?„M iU iBM +| i? /) /”M; ;BªB [mv i h`B m GB E?¬M; M?QM;
KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S iQ- #’i F€ +?B iB i M?Ä M”Q +kM; +| i? tQ v ç`B F i +K+
i?S+ €K b€i K” h`B m M? E?¬M; pW bY /KM; H9+ i`QÊ+X h?S ;¼B H” pã +¬M; +
i? +?“i v m b€M; i¢Q ` ç ç€M? #¢B F F?Ä2 K¢M? ?ÆM- K†+ /M ?„M i?“i bU K¢M
M?B m M?QM; T?QÆM; /B M +?B m i?S+ H¢B H` M?QÊ+ çB K +O ?„MX >B M i¢
i? M? MB M M”v F?¬M; +ÁM Hw i`Q +kM; b) F?¬M; bY /KM; +?B m i?S+ €K b€i- M
i`QM; M?€v K„i KÈB i?“i bU H” Q M m’M;X

@ hÈB çB- ç i t2K i?Y i?Q+? F?€+? i`QM; i`¢M; i?€B T?€i +m²M; i¬M; i?S iQ K¢M

oW M|B ?„M pW ;BÆ M;|M i v M;Q„+ M;Q„+ h`B m GB E?¬M;- #° /¢M; M?bM M?Q
M,M; HQÊM; p KTB`2 i`QM; +Æ i? ç½ +MM; p”M ?”M?- +?d +¬M h`B m GB E?¬M;
/KM; “¢Q i¢+ - imv i ç®B F?¬M; +?Q T?ûT h`B m GB E?¬M; +| +Æ ?°B bY /KM; #’i

h`B m GB E?¬M; +kM; ç½ ?Q`M iQ`M `ÆB p`Q +m²M; HQ¢M- ?„M +,M #ªM F?¬M; KbM? H9+ M`v H` B- +?d i?2Q +ªK ;B€+ HU +?¼M M; QìB K¢M? M?`i i¢B ç•vX oW
 h`B m M? E?¬M; ` t - ç M F?B h`M? s€ tm`i ?B M- ?„M `9i +m°+ +kM; +ªK M?“M iW +?¶ h`M? s€ i`mv M iÈB- i?2Q #ªM M,M; ?„M HB M +| +ªK ;B€+ M;mv ?B K- ;B¢ p`i +ÁM HÊB ?¢B ?ÆM KbM?X oW ;`Q i?ûi ?„M pW iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ iB M p K M; p çB M +m²M; M?QM; #° T?€T +?mv M ç°M; H¢B i`M? i`¼M; ?ÆM i`QÊ+ M?
 @ > ? - K†+ /M ç½ T?€i çB M M?QM; pšM +ªK M?“M çQÊ+ +? M? H +? i?U+ HU+ ;
 h`M? s€ M? M? +?|M; HB + M?bM h`B m M? E?¬M; ç M; +?¢v iÈB +¢M? +?¶ h`B K°i ?ÆB- pW +QìB pW iB M p T?Q h`B m GB E?¬M;
 E?B h`B m GB E?¬M; +ÁM +€+? h`M? s€ F?QªM; M,K Kûi- ?„M +?Êi /WM; H¢B- +A i`QÊM; F`+? HB i- #° /¢M; M?Q ç M; ?Q i`QÆM; i? M? i? X "ªM M,M; M|B +?Q ?„M ?B K- M m iB T iK+ î H¢B ç•v b) `i M? M? +?|M; #` ;B i +? i- M m F?¬M; T?ªB ?„M T?€i +m²M; - ç®B K†i pÈB €T HU+ h`M? s€ iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ K°i iB M iÈB- E?¬M; +| F?ª M,M; ç½ bÈK +?¢v i`®M `²BX
 h`M? s€ +kM; F?¬M; +?Q ?„M #`i +S +Æ ?²B M`Q- /M H` +?¢v i`®M ? v H` i`M +¬M M? m F?QªM; M,K Kûi- M,M; HQÊM; p KTB`2 +MM; M°B HU+ i`QM; +Æ i? h`M? s i¢+ ç½ çQÊ+ bY /KM;X h`QM; K°i iQ+? i€+- h`M? s€ T?ªM; T?`i M?Q #B i K`i F?Ä +ª +?d i?`v M?Q K°i ç¢Q i`MªM? pKi [m - iB T ç| H²M; M;U+ h`B m GB E?¬M; ç½ M†M; M i`-K çK+X J°i [mv M +O h`M? s€ ç€M? i`9M; ;B[M;U+ ?„M H`K +?Q i?• b m HQM; +kM; i`²B H M K°i F?®B M?Q ?bM? M|MX æ| +ÁM +?Q ? i- h`M? s€ im i?“K +?Q H`K # v K`i HÊT ç`i # K†i- ç€ p,M; i?•M i? iQ HÊM +O h`B m GB E?¬M;
 @ *?d KÈB #„i ç-m i?¬B K`5 o`v F?¬M; çQÊ+ b Q\
 h`M? s€ [m€i HÊM- ?„M F?¬M; ? HQm ibM?- M?•M H9+ h`B m GB E?¬M; #` ç€M? ?„M pmM; H M M?Q €M? +?ÊT HB M iK+ Q M? FQ+? p`Q M;U+ h`B m GB E?¬M;X æ ç`i- +?d i`QM; p`B ?ÆB i?î- h`M? s€ ç½ ç€M? M€i #ûi M;U+ ?„M- M m F?¬M; T? F?¬M; +| +?¶ M`Q H`K çB K iU - h`M? s€ F?¬M; #B i +?WM; ç½ ç€M? ;½v ç¬B M ç€M? `ìB i?b +€+ #° T?“M M?Q iBK- T?´B +MM; p`B p`i`Q [m M i`¼M; F?€+ ç m ç½ bU #B M i?“M? [m€B p`i- M m F?¬M; +?d +-M +ÁM K°i +?9i; b ç| ;B®M; +QM M;Qì ó*m®B +MM; i?b i +kM; ç½ ?B m M?[M; ;b G RM; GQM; M|B H9+ i`QÊ+XªM? ;BÈ ç`M? +| HB M [m MXªM? ;BÈB ;B®M; M?Q im´B i€+ +O K°i M;QìB- iW i` +QM H MB M`²B ç M im´B i`mM; MB M +QìM; i`€M? M?`i- i`QM; [m€ i`bM? M?Q p`v i?U+ i,M; +QìM;X J` i?U+ HU+ i?b H¢B ` `i M?B m i?S F?¬M; +?d `B M; +ªM? ;BÈB- +?B m i?S+- M m M?Q i F?¬M; +| "¢Q i¢+- ç€M? pÈB h`B m GB E?¬M; Qi M?`i +H KÈB +| i? T?•M i?“M; #¢BXXXô
 h`M? s€ çSM; # M +¢M? +€B t€+- v M H†M; ?²B iQîM; H¢B +m°+ M|B +?mv M pÈ \_BM; bX \*| çB m- F?¬M; ç ?„M F`T M;?o M;ÊB M?B m- K°i ç¢Q FbM? T?QM; iW T? ;B€+ M?Q H` K°i F?®B ç€X h`M? s€ +kM; F?¬M; i`€M? Mû- M;?B M`,M; +?`m K°i H¢BX í +€+? ?„M F?¬M; t - h`B m M? E?¬M; p K†i H¢M? H)Q ç M; M?bM +?`K +?
 @ *?ì ç½- F?¬M; T?ªB i ç M; ;B9T M;QÆB b Q\
 h`M? s€ p°B p`M; F m H M,
 @ oW `²B ?„M Km®M i`T FQ+? M;QÆB- #` ûT #`i ç„+ /o i KÈB T?ªB ;B i ?„MX "Ä ç| H`K ;b- i|K H¢B i XXX
 h`M? s€ +?Êi M;WM; H¢B- #îB pb ?„M ç½ +ªK i?`v +| ;b ç| F?¬M; ç9M;X æ¬B K„i M; -m M?Q K€m- K†+ /M #B m ibM? i` M K†i F?¬M; +| p p†M p Q M?QM; #° /¢M; i`¢M; i?€B T?€i +m²M;X
 a m HQM; h`B m M? E?¬M; - h`B m L?`E?¬M; v M H†M; çSM; ç| - K°i i v +?d p`Q h +?d p`Q ç€K i?B m MB M T?Q b m h`M? s€X E?B M M;QìB i i?`v F€ [m€B H`- ç

K"m çÄ- K" M;QÊ+ HçB HÁM; i`„M; +?B KiçK T?-M i`QM; K„i- #° /çM; +| +?9i FBM
ó"``Hm²M; w i?S+ +m²M; #çQ H9+ i`QÊ+ Mm®i +?YM; b Q\ obi? h`B m L?`E?-M;
K \ô

h``M? s€ #B i`ä- M;QÌB H-M ç-m iB MiB Mp"Q i`çM; i?€Bi•K K +O i-M; i?SiQ
+U+ F€ çB M +m²M; M?QM; +?d + -M T?€i iB i K°i i`"M i?b b m ç| pšM +| i? b®M
ç-m iB M ?„MiB Mp"Q i`çM; i?€Bi•K K +?QM? H" F?B [m v HçBi? ;BÈB _2bB/
pB`mb- H9+ 'v ?„M K°i HQÊi ;B i +? i ?ÆMi`,K +QM GB+F2`F?`M; H² M?QM; +k
+?d H" Hm²M; w i?S+ çB M +m²M; H9+ ç| [mª i?"i FBM? M;QÌB- +Æ ?² +| i? bQ ç
pQÊi [m i•K K +?QM? i-M;X h`B m L?`E?-M; H9+ i`QÊ+ pW KÈB iB T t9+ pÈB
M? E?-M; - b m HçB ç°i M;°i #`w i?S+ +m²M; #çQ +O h`B m GB E?-M; i"TFQ+?
M;W ç½ #`Hm²M; w i?S+ ç| Mm®i +?YM; - +- #û +kM; pb p"v K" iB Mp"Q i`çM; i?
K°i #B M T?€T ç pQÊi [m i•K K K" h``M? s€ pW M;?o iÈB H9+ i`QÊ+ - K°i KçM; c
*MM; H9+ ç|- M?|K M;QÌB Î T?Q t `9i +m°+ +kM; +?çv iÈB +?¶ +?B M i`QìM; - ç
i`QM; i´ +O h`B m M? E?-M; - M;QÌB /šM ç-m H" h`B m *?m E?-M;5

83eX *?QÆM; Rk, aS+ JçM? *O J æ°M; S?€Q URV

hB M; +O aÎ >B Mi`mv M` iW i`QM; i'Ki? FBK HQçB K"m #ç+

a m F?B oQÆM; >B T ?°B ?ÊT pÈB ? B M;QÌB h`QÆM; >^M; - i?2Q H M? +O aÎ >B
i`QM; i v oQÆM; >B T- / /`M; #B i çQÊ+ iW KB M; b„ [m•M +`T + Q [m•M L?"i #B i
iQÊM; S?"i- [mª M?B M M| M^K i`QM; i v [m•M Zm M æ-M;X æQÆM; L?B M- /QÊ
+?d bÊ i?B M ?ç F?-M; HQçM M?Q h`bM? E?B m- [m•M Zm M æ-M; #`h`QÆM; >^
i'M +-M; - +?`m çª FQ+? K M; iQM? ?Ov /B iX h?®M; F bÆ #° [m•M HU+ #`i'M ?
+?B K ?ÆM MY - i`U+ iB TH`K +?Q i? HU+ +O L?"i "aMiçB h`mM; Zm®+ bKi; Bª
HQÊM; [m•M L?"i Î h`mM; Zm®+ F?-M; +ÁM çQÊ+ [m€ M,K KQÆB M;?bM M;QÌBX
>"M? ç°M; +O #¼M ?¼- aÎ >B M F?-M; i? M"Q HçB F?-M; #B i- K†+ /M h`bM? E?E
H`K +?mv M [m€ ;BÈB ?çM M?Q p"v M?QM; oQÆM; >B Ti?b #B i- ?¼ +?„+ +?„M b
bÈK ç½ +| K°i F ?Qç+? +ÁM çB M +m²M; ?ÆM M?B m- pÄM p M +?d +| ?Ov /B i ç
?B M ?Á M?Q p"v K" +kM; +QB H" [m€ ;BÈB ?çM Q\

h'i M?B M- /Q +ªK ;B€+ bÊ ?½B ç®B pÈB aÎ >B M ç½ i?"M? i?•K +,M +® ç - h`bM?
iB MpšM F Q M? Q #€Q +€Q K¼B +?mv MpÈB ?„Mi`QÊ+X \*•mi`ª HìB +O aÎ >B M
iB M; ç²M; ?²- b m K°i ;Bì F?-M; +-M #B i F i +ªM?Q i? M"Q ç m T?ªB H"TiS+ `9i
T?ûT H`K i'M ?çB #° T?"M iQÊM; S?"i K°i +?9i M"Q- +ÁM h`bM? E?B m M?'i ç`M?
K"m #ç+ ;?B +?ûT HçB ibM? +ªM? i`"M +?B MX

@ JÎ i'Ki? ` H" çQÊ+ - i'i +ªM?[M; ;b M;QÆB i?'v ç m +| i? i?-M; [m w i?S+ +?
M"v +| i? iB T M?"M [m w i?S+

aÎ >B M M|B M?Q p"vX

" M;QÌB ç m +ªK i?'v F?| ?B m- aÎ >B M F?-M; +k p+k p+k #aÎ ?aÎ w BK i%•Kk p

@đOvPĐ€k 0` ° CđB T1³X

hQFvQ- i` M K†i #B M ç-v M?[M; +? 'K ç2M M?Ä M?Q ?ç i pWM;- ç! H` M?[M; +QM i
aÎ >B M +?ŠM; M!B +?ŠM; `^M;- çB m F?B M ;HB/2` # v tm®M; T?Q /QÈB- # M;C
`²B +kM; ç m ?QÈM; ;HB/2` # v b€i i?2QX E?B ç M ; -M ?¼ KÈB M?"M` KK+ iB m
iB T # v iÈB hQFvQ K` H` K°i +QM i`m M^K +€+? # M +^M; `i t X

J'v M;Q!B h`QÆM; >^M; ç m +^K i?'v iÁ KÁ- F?¬M; ?B m içB b Q aÎ >B M HçB Km®
HçBX E?¬M; çÈB ?¼ F`T ç`M? i?¬M HçB- aÎ >B M pW ?ç tm®M; i?mv M ç½`9i ?
M•M; H M +?QM? H` i? F?ÎB ç-m +O :mMF i - /¼ +?Q h`QÆM; >^M; h`bM? E?B
M?^v F?ÄB ;HB/2` +?†M ?„M HçBX

h`QÆM; >^M; pW M?^v F?ÄB ;HB/2` HB M H`T iS+ M!B,

@ æWM; HçK b€i M;Q!B p¬ i°BX .M b Q i?b KK+ çQ+? +O +?9M; i +kM; +?d H` +
M;Q!B M`v +kM; F?¬M; +! p'M ç ;bXXX hmv +?9M; i b„T T?€Q FQ+? hQFvQ M?Q
+?mv M M`vXXX

Gw Hm`M +O h`QÆM; >^M; i?"i` `i T?M ?ÊT pÈB i•K Hw +O M;Q!B #bM? i?Q!M
+QBX h`QÈ+ ç•v F?¬M; +¬M #B i H` ;B i +?!+ #BM? HQM? L?"i ? v H` H€i M[b„T
iB M ?`M? iW +U HB t - M m M?Q #„i ?„M /MM; ç Q FB K €T b€i ;B i ?çB M?B m M
F?„+ T?K+ çQÈ+ bÆ ?Î i•K HBM? i?b pÈB i•K Hw M;Q!B #bM? i?Q!M; M?Q ?„M +kM
+?Q M M #•v ;B! KÈB +! i? M!B M?Q p`vX

aÎ >B M + m K`v F?¬M; ç€T- h`bM? E?B m Î # M +çM? M?bM i?'v `ä`M; +kM; p°B

@ aÎ >B M- +?9M; i ç€M? +?bK hQFvQ tQM; +kM; +¬M M?[M; M;Q!B M`v i`mv M i
F?¬M; +€+ i? HU+ HÈM i` M i? ;BÈB +kM; F?¬M; #B i çQÈ+ hQFvQ ç½`#` ?Ov /B
M`Q +kM; F?¬M; ç wX h ?B m w +O M;QÆB- M?'i ç`M? H` M!B i`QM; +^M; #B M
i? HU+ F?„T i? ;BÈB- +?d +¬M #¼M ?¼ i`mv M iBM iS+ ` H` çQÈ+ - M?QM; M;QÆ
T?€Q +?Q \ L m M?Q mv HU+ +O J ç°M; T?€Q [m€ KçM? - pQÈi [m€ bU iQÎM; iQÈ
Hm¬M +^ ç€K ;B€M çB T ç!- ?Q†+ H` T?€ ?Ov +^ [m¬M ç^Q i?b F?¬M; T?^B b) +?Š
M M;Q`B b Q\ \*QM i`m M`v i®i t`m ;b +kM; H` i`m +?Î F?€+?- i` M i`m M?'i ç`M
+?d +¬M HQm HçB- F?¬M; T?€ ?Ov M!- çÈB b m F?B +?9M; i ç€M? +?bK hQFvQ t
M;Q`BXXX

aÎ >B M M;?2 p`v HB M i?m b9M; HçB- ç M H9+ M`v h`bM? E?B m +MM; h`QÆM;
M?äK- M?QM; F?¬M; M;!+•m iB T i?2Q +O aÎ >B M HçB H` ,

@ o®M ç`M? #„M ` K'v H¶ i` M ç-m i?mv M M?QM; M m +€+ M;QÆB ç½`iU KbM? v
b`M i`m çB- HÈM ?ÆM K!M; M;U K°i +?9i- ç° b•m #^M; K°i K!M; M;U - p p` i`Q b
+?•M M;U M`vX

L!B çQçM ?„M HB M H'v J ç°M; T?€Q #° /çM; [m€B /` ` X "®M +€B +?•M tQÆM; M
i?"i bU H` F€ [m†+ ? i KS+X

hçK i?!B F?¬M; M?„+ ç M bU S+ +? +O h`QÆM; >^M; +MM; h`bM? E?B m- +QM
ç½`/WM; HçBX a m F?B aÎ >B M p` oQÆM; >B T ;B i +? i KQ!B K'v i?Ov i?O- +^ +
>B M F?®M; +? ?Q`M iQ`MX æ•v H` K°i +QM i`m /m H`+? iQ M?•M ç M iW h`mM; 2
b® i?Ov i?O i?Q!M; i`9 H` i?b +?d +! K°i b® Qi /m F?€+? MQÈ+ M;Q`B +MM; F?€
?Qç+? +O M?!K aÎ >B M çQÈ+ iB M ?`M? p¬ +MM; i?m`M HÈBX

a m F?B K¼B pB + tQM; tm¬B- h`QÆM; >^M; p` h`bM? E?B m +kM; ç½`ç`Q tQM; #
H`K ç9M; ç° HÈM p` ç° b•m- ?¼ ?Q`M iQ`M /MM; i v F?¬M; - KkB i M ç içQ ` #®
ç•v F?¬M; T?^B ç'i #MM ;b K` H` b„i i?ûT i?U+ bU- h`bM? E?B m bY /KM; L K æ`m
>^M; /MM; T?K K iB M ç ç`Q- +¬M; pB + K i KÄB FûK t aÎ >B M /MM; +QBH;mM-
içQ ` K'v H¶ M`vX

"i [m€ ç! +?d H` iB m iB i- +?! ç M F?B aÎ >B M +MM; oQÆM; >B T iW i`QM; F?C
ç½`[m v ç-m ?QÈM; p T?Q +^M; hQFvQ- +ÁM +¶ ççB T?€Q #®M +?•M F€ [m†+ +K
;-M ç!- /m F?€+?- /•M i?Q!M; çSM; +?2M +?9+ M? m [m M b€i- ç†+ #B i H` F?B M?

F?~m T?€Q- K°i b® M; QìB H" T iS+ F?¬M; M?bM çQÊ+ #°i +QìB M?¢Q #€M; X h?S
i? M"Q +kM; M?Q K°i #° tQÆM; M; U - #¼+ K'v H€i?ûT` M; Q" B- +, M #ªM F?¬M;
;B€+ ç·v H" ç¢B T?€Q +¬M; M; ? + Q- ç M +ª K'v M; QìB h`QÆM; >^M; +kM; F?¬M;

@ h M; ?o h`M? s€ +?„+ +?„M H" p¬ +MM; ç m HÁM; X >„M i?"i bU` `i i?Q+? +QM
M?QM; H¢B #` aî >B M T?€ ç€K- F?¬M; +?WM; b m M"v K¶B H-M bY /KM; J ç°M; T
? i MQÊ+ K„i K'iX

h`bM? E?B m M?Ä ; B¼M; M|BX

æ M; H9+ h`bM? E?B m i?b i?-K t9+ tB K K·m i?mšM ; B[ aî >B M p" h`M? s€ i?b
ç°i M?B M H M iB M; - ?ÄB aî >B M,

@ aî >B M- HU+ T?ªM +?°M +O F?~m T?€Q M"v i? M"Q\ "®M +€B +?·M M; U M"v
b„T pĐ pKM- i?"i bU +| i? +?®M; çĐ çQÊ+ mv HU+ +U+ K¢M? +O J ç°M; T?€Q b

@ E?¬M; i?"M? p'M ç - bÎ /o +¬M +QM M; U M"v +O h`M? s€ ç +? i¢Q J ç°M; T?
F?¬M; #` i`¼M; HU+ªM? ?QîM; X h? M M +?d +¬M ç"Q #®M H¶i` M b" M i?mv M-
+| bS+ M' i?W` ` KÊB /Q +QM i"m; €M? +?`mX æQÊ+ `²B- KÎ T?€Q çBX

aî ?B M çB m +?dM? ; |+ ç° +O J ç°M; T?€Q- MÁM; T?€Q +?o i?ŠM; p T?Q +ª
M; QìB i?'v aî >B M H'v K°i +?B + M?šM çti p"Q K°i +?¶ Hák i` M i?·M T?€QX *?B
H" T iS+ iÄ ` €M? b€M; `U+ `Đ- €M? b€M; ç| ; B®M; M?Q MQÊ+ +?ªv- F?¬M; M; W
M?šMX a m ç| aî >B M H¢B H'v` K°i +€B i9B- ç·v `ä`"M; H" i9B F?¬M; ; B M?„M
_BM; - # M i`QM; +?S ç-v M, M; HQÊM; i?¢+? +°T *- ç M +ª M, M; HQÊM; i?¢+? +°T

aî >B M H'v K°i M„K M, M; HQÊM; i?¢+? M?ûi p"Q i`QM; MÁM; T?€Q- `²B HB M iK
T?€QX J¼B M; QìB +?d i?'v €M? b€M; # M M; Q" B +?B + M?šM pKi H|2 H M- +?¶
Kti i`ìB +?|B +? M; - F?B M +?Q M; QìB t2K T?ªB ç m +ª K„iX \*?d +| K'v M; QìB h`Q
p"Q i® +?°i i?·M i? F?¬M; +¬M M?„K K„i M?QM; i?2Q €M? b€M; +°M; H9+ +°M; K¢
iW iW M?2Q K„i H¢BX

@ E?B M°B HU+ +MM; M, M; HQÊM; p KTB`2 +O h`M? s€ tmM; FQ+? HšM M? m +
t bS+ iQîM; iQÊM; - ç| H" M; mv M Hw"¢Q i¢+ p" >Ov /B i+O ?„M- ?bM? M?Q H" i
M, M; HQÊM; bBM? ` iU M?B M H" +U+ F€ FBM? M; QìBX :-M ç·v h`M? s€ H¢B M
M; mv M HU+- +?°i HQÊM; +MM; +¬M; ?B m +°M; pQÊi t M°B HU+ ; °T i`, K H-MX *·
M?Q M°B HU+ +| i? MûM H¢B i?"M? +?·M M; mv M HU+- p"v i?b M, M; HQÊM; p KT
i?S ; b\

h`QM; H9+ aî >B M M|B +?mv M- €M? b€M; i`QM; KB M; J ç°M; T?€Q +°M; H9+ +
ç| i?"K +?Q +ÁM +?|B K„i ?ÆM +ª [m M; K M; HQM +?mv M [m M? +?B + M?šM i®
h`QÆM; >^M; +kM; F?¬M; i? +?®M; +U çQÊ+ - TªB H" T iS+ M?„K +ª ? B K„i H¢B-
i?'v ? B K„i +| +?9i ç m M?S+X

·M? b€M; ÎKB M; J ç°M; T?€Q ? i bS+ [m, /`- H" ? B Hm²M; b€M; K°i ç2M K°i i`„M
H) i?QîM; K" M|B- F?¬M; i? i²M i¢B €M? b€M; K"m ç2M M?QM; Hm²M; €M? b€M; M
K"m +MM; tm'i ?B M- +?9M; iK H¢B pÊB M? m +MM; K°i +?¶- +°M; H9+ +°M; iÄ`

@ L, M; HQÊM; p KTB`2 +kM; +| i? MûM ûTX L m M?Q M°B HU+ MûM H¢B b) i`î i
M, M; HQÊM; p KTB`2 b m F?B MûM H¢B- i i¢K ;¼B M| H" K HU+ çBX > B HQ¢B M
M? m ; B®M; M?Q ·K pÊB /QÆM; - K°i F?B iB T t9+ b) T?€i bBM? TªM SM; iB m
HQÊM; p KTB`2 p +?¢K ç½ çO ç #°+ T?€i` bS+ T?€ ?Q¢B K¢M? M?Q >Ov /B i- p
i +?QM? H`XXX E?B +?·M M; mv M HU+ +MM; K HU+ M"v p +?¢K T?€i M'- mv HU
M"Q\

aî >B M +ÁM +?Q /Si HìB- J ç°M; T?€Q ç½ pKi #„M` K°i Hm²M; €M? b€M; M, M;
;B Q M? mX Gm²M; €M? b€M; M"v F?B KÊB` F?ÄB MÁM; T?€Q +?d +| çQîM; FQ
F?ÄB +QM i"m- çQîM; FQM? ç½ pKi i, M; H M; -M # KQÆB KûiX *ÁM +?Q ? i- i`¢
+O Hm²M; M, M; HQÊM; +°M; H9+ +°M; FQ+? ç°M; - €M? b€M; iÄ` +kM; K M; çO H

#B M i?`M? K°i +?B + + -m pÁM; #„+ M; M; F?¬M; i`mM; X *?d H`i?S / M?bM M`v i
F€i?S; b ç M; -M M! ç m ?Q`M iQ`M ?! ?ç i- i?“K +?Q +ª ?ç i +kM; F?¬M; +ÁM i²M
J°i iB M; M´ -K p M; /°B- F?B Hm²M; M,M; HQÊM; €M? b€M; #„M i`9M; K†i #B M
FQ+? +O M! ç½ çç i iÈB ?ÆM M; ?bM KûiX L,M; HQÊM; F?´M; H² i`QM; M?€v K„i ç½
i?“M? F?Q- iB T ç! p¼i b•m p`Q i`QM; HK+ ç` ;B®M; M?Q K°i çQìM; +`v HÈM- #`i
HQÊM; €M? b€M; ç m ?! F?Q- MÆB M! çB [m +?d HQm HçB K°i K`M F?!B KM /`v
hQFvQ- ç½ #B M K`iXXX
HçB /`B ;`T `QÐB #bM? i?QìM; - ?¬K [m J M K` FQ i?„M; i?bXXXXX

833X *?QÆM; Rk, aS+ JçM? *O J æ°M; S?€Q Ujv

S?ªB #B i`^M; #QK > i®B ç +?d iB m ? Q +?Q ç MRW F?®B HQÊM; ç½ +! i? #°+
M?Q p`v `²B- M m M?Q +?mv M ç´B RyyW F?®B HQÊM; - mv HU+ çÆM ;BªM H` H`K
;BÈB F?Q ?¼+ +! K°i +•m i`mv M +QìB- ç! H` K°i +€B ;? /`B M´ iM; +ª i`€B ç`i-
HQÊM; +O K°i +€B ;? /`B i?“M? M,M; HQÊM; - bS+ KçM? +O M! çO ç T?€i M +ª
ç®B F?¬M; +! +?9i F?Q i`QÆM; M`QX

*?QM? pb i? - # M ç-m Hm²M; M,M; HQÊM; €M? b€M; ? B K`m ç2M i`„M; KÈB +! p
F?B M! Q M? FQ+? p`Q +ªM; hQFvQ i?b çQìM; FQ+? ç½ çç i iÈB KÈB FBM? F?OM
K`m b„+ +ÁM +?Q ?Q`M iQ`M #B M i?“M? K`m i`„M; b€M; i?m-M i9v- +kM; +! M; ?
HU+ p` +?•M M; mv M HU+ i²M içBX E?B Hm²M; €M? b€M; #„M tm®M; +ªM; hQFvQ-
M?bM i?`v #B M ?! # M i`QM; M[- T?çK pB Hm²M; €M? b€M; pšM iB T iK+ #`M? i
çQÊ+ pÈB K`m i`„M; b€M; M!M; #ÄM; H9+ i`QÈ+ M?QM; mv HU+ pšM +U+ F€; ? ;È
#B M- #„M p`Q K†i ç`i T?Q /QÈB i?b Hm²M; €M? b€M; pšM tmv M i?`m p`Q HÀM; c
+?MK M,M; HQÊM; €M? b€M; F?¬M; +ÁM T?bM? iQ H M M[i?b çQìM; FQM? +O M
?ÆM M[M,M; HQÊM; # M i`QM; +kM; ?¶M HQçM ç M +U+ çB K- +?ÈT ç°M; F`+? H

oK M´ +U+ KçM? iW i`QM; HÀM; ç`i i`mv M ` - iW T?Q t M?bM HçB- tmv M [m HÈ
M´ -K -K- +ª K°i KªM; HK+ ç` #` ç`v iM; H M- M?`i i?ìB M?Q +?2 T?O +ª # -m i`
ç`v H M F?¬M; i`mM; - î T?Q /QÈB M! #„M ` [m M; K M; +?!B H¼B M?Q K†i i`ìB-
#MM; H M /[/°BX Zmª + -m HY M`v ç½ HÈM ç M KS+ K„i i?QìM; F?¬M; i? i?`v ? i
h`QÆM; >^M; M?2Q K„i HçB +?d +! i? i?`v çQÊ+ ççB F?€B ?bM? /€M; +O M!X `¼
aî >B M- F?¬M; M?bM +ÁM çÐ- pW M?bM HçB K°i +€B- i?B m +?9i M[i?b M; ? M
[m€ ç€M; ;?ûi- ç¬B FQM? ?„M pšM ç2Q F?¬M; #B i iW H9+ M`Q ç½ #B M i?“M? ç2
p`v- ;B9T ?„M ?Q`M iQ`M +! i? i`U+ iB T M?bM i?šM; p`Q €M? b€M; +?!B HÁ i`QÈ
i?b F?¬M; i? F?¬M; ?QT K„i HçBX

@ æ9M; H` ;BªQ ?Qç i- +?šM; i`€+? i M F?®M M`v pšM Hm¬M K M; +†T FQM? T?š
H-M #„M i?Y J ç°M; T?€QM`vXXX

h`bM? E?B m HçB çSM; Q€M i?Q€M aî >B M- +! çB m +?YB i?-K i`QM; #KM; H` çO
F?€+ HçB F?ÆB F?ÆB M!B ` KB M; - ?ÆM M[•K HQÊM; HçB pW ç9M; KS+ aî >B

h`QÆM; >^M; p` oQÆM; >B T î # M +çM? +kM; +?šM; `ªM? K` ç w iÈB +?mv M ç!X
[m-M; HY F?´M; H² ç M; iB T iK+ #MM; H M- i`QM; ç-m +?d +! ? B +?[- F?®M FB

aS+ KçM? +O pk F?Q ?ç i M?•M ?¼ +kM; ç½ iWM; i?`v [m - imv +?d H` iW #ªM i?n
KBMB M?QM; pk F?Q ?ç i M?•M i?“i bU i?b +kM; ç½ iWM; i?`v M?B m [m T?BKªM
iQÊM; pK M´ pšM +ÁM +! i? M?bM i?`v çB K +m®BX \*?d H` iW +?¶ ?¼ ç M; çSM; M
i?“i bU F?¬M; i?`v çQÊ+ çB K i`M +MM; - çQìM; FQM? +O M! ç½ pQÊi [m€ +ª T?ç
KÈB +?d H` T?çK pB #MM; T?€i +O [m-M; HY - î tmM; [m M? M! MQÈ+ #B M T?`
FQ+? ç€M? p,M; H M + Q +ª pçM Kûi- imv mv i? F?¬M; M; WM; bmv ;BªK i?2Q +U
H M iÈB # M +ªM; pšM H`K /`v H M b!M; HÈM + Q +ª i`,K KûiX a!M; #B M +MM; b
i`M ` F?“T tmM; [m M?X

J¼B M;Q`B- F?¬M;- ?ŠM H" +?d K'v M;Q`B h`QÆM; >^M;- ç m M? M? +?|M; i"Ti
"¼M ?¼ Km®M çB i?b `i çÆM ;B^M- M?bMi®+ ç° FûQ ç M +O b|M; #B M- i`QM;
iQ" M çO ç ?¼ bY /KM; :Q#HBM ;HB/2` +?çv i`®M- M?QM; F?´ +U+ FB K` K°ii?n
iW #Ä b Q\ o"vi?b +ÁM B +|i? +?SM; FB M hQFvQ +?bK M;"T\ oËB mv HU+ +O J
`^M; +^ ?ÁM ç"Q ç| +kM; +|i? +?bK tm®M; çQÊ+X

h`QM; K¼B M;Q`B- +?d +|iQM MB K HU+ @/`Bp2 +O aî>B M H" +|i? T?ÁM; M;U
#^Mi?•M ?„M`9i+m°+ H" Km®M #^Q p M?•M +?SM; i` M +QM i"m M"v ? v H" H" T
v H M F?¬M;- #¼M ?¼ ç m F?¬M; i? #B i çQÊ+X .Q ç|i'i +^ +?d #B i +MM; M?b
+?`m #|i v- +S M;?2 i?2Q w i`lB +?Q tQM;X

G9+ i`QÊ+- i"m #B M ç½ +€+? # M +^M; hQFvQ `i t - b m F?B J ç°M; T?€Q T?€itç
+|i? #Ä [m i`¼M; HU+ M?QM; HU+ T?^M tç pšM F?¬M; i? i`B i iB m M M i'i +^ T
i?•M i"mX *kM; K v HQÊM; +?•M M;mv M HU+ p" K HU+ #„M` i?"i bU +kM; F?¬M
F?¬M; #` ?Q ?çB M?QM; pšM p` ç~v` F?ÄB # M +^M; K'v M;?bM Kûi- H9+ M"v +`M

L?[M; M;Q`B i` M i?mv M +ÁM +?Q ç`M? i?¬M HçB çQÊ+- ?¼ +kM; F?¬M; w i?S+
+€+? +€B +? i # Q t - i'i +^ ?€ ?®+ K²K M?bM p T?Q t X G9+ M"v- [m^ +¬m HY
K M; +?|B K„i +kM; #` HÈT i`Q #KB +U+ F€ /"v ç†+ +?2 H'T- +?d H" i'i +^ K¼B M;Q
iQ" M tQM; `²B- ?ÆM M[ M?bM +^M? iQîM; T?^M; T?'i M?Q ?Ovi?B M /B i ç` M"v
+| +ÁM i²M içB ? v F?¬M; +kM; +ÁM T?^B #`MX íi?lB ççB +?Q #B i ç M pk F?Q ?ç

L m M?Q M|B ? i?•M i? +| i? °M? ?QÎM; iÈB ;2M i`QM; +Æ i? +?QM? KbM?- p"v
M,M; °M? ?QÎM; iÈB ;2M i`QM; +Æ i? M; QÌB F?€+X æ9M; i? - h`B m L?` E?¬M; ç
i? ?¼- /MM; ç| ç F?®M; +? i?•M i? ?¼5

8NyX *?QÆM; Rj, hdM? ."v o" LQÈ+ J,, GăK o"Q UkV

*kM; +| K°i #B M T?€T F?€+ +| i? i`€M? çQÊ+ bU F?®M; +? M"v- ç| H" b m F?B p
i¬M; i?S iQ i`mM; +'T- T?€i ?mv iQ`M #° iB K HU+ +O ;2MX oQ /K M?Q h`M? s€ F
i?•M i? p" iBM? i?¬M ?„M ç m çç iÈB i`bM? ç° F?¬M; +ÂM bÆ ?Î- +?d +| i`çM; i?€
#` # M M; Q`B F?®M; +? X L?QM; ;BÌ T?9i M"v- Î içB ç•v ?„M F?¬M; i? T?€i ?mv ç
i?U+ HU+- +kM; F?¬M; +| +€+? M`Q iB M p`Q i`çM; i?€B +U+ ?çM M?Q hB K HQM;
HU+ +QÌM; ?½M +O h`B m L?` E?¬M; - ?„M i?" i bU #| i vX

óJ FB T- +?ÆB F?¬M; M´B- +?ŠM; H) ¬M; ç•v +?çv +kM; F?¬M; tQM; +?„+\\ h`®M

J„i i?`v h`B m M? E?¬M; ç M; iW iW iB T+ "M- h`B m L?` E?¬M; Î t HçB K°i i?•M i
s€ M?`i i?ÌB F?¬M; M; ?o` çQÊ+ #B M T?€T M`QX \*`M; ?m®M; +?B- MÆB ç•v p®
iQ`M H` ?²B S+ h`B m M? E?¬M; iWM; i`°B [m pb i? i`"M +?B M M"v ç®B pÈB ?„
F?¬M; X oW `²B iB M? i? +`T #€+? M M ?„M KÈB ` i v- M m #•v ;BÌ bU pB + ç½ T?
+kM; +?ŠM; Km®M ç€M? K°i i`"M ?Q`M iQ`M F?¬M; M„K +?„+ çQÊ+- i`U+ iB T i v
E?¬M; - i`QM; M?€v K„i ç½ #B M K`i F?ÄB i-K K„i K¼B M; QÌBX

o¬ +MM; ç°i M; °i- K°i M; QÌB b®M; bÌ bÌ i?Q€M; +€B ç½ #B M K`i F?¬M; i?`v ç•m M
i`QÌM; ç m F?¬M; T?°B M; QÌB #bM? i?QÌM; - FûK +ÄB M?`i +kM; H` i?Q+? F?€+? i
+MM; i®i- i?` HU+ Qì M?`i +kM; T?°B KçM? ;`T ç¬B M; QÌB i?QÌM; M?QM; HçB F?
K®B M`Q içB b Q h`M? s€ HçB #B M K`i\ G M i`lB\ sm®M; ç`i\ h`QÈ+ b m i`€B T
F?¬M; +| F?° M,M; X æWM; M|B M; QÌB F?€+- F +° h`B m L?` E?¬M; +kM; ?Q`M i
+?mv M; b F?€+ i?QÌM; X E€ i?U+ ? B K„i M`M; F?¬M; ? M?bM i?`v ;b +°- [m M b€
#^M; iBM? i?¬M HU+- M?QM; /M M?Q p"v i?b i` M F?„T ?ÁM ç°Q +MM; ç€v #B M t
iQ`M F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ h`M? s€ ç M; Î +?¶ M`QX

@ >b ?b- #Ä çB- +QB M?Q ?„M +? i`²B- iB T i?2Q i M M ç®B ç½B pÈB K¼B M; QÌB
M?•M v m [mw +O i \

h`B m L?` E?¬M; +kM; F?¬M; iS+ ;B" M- KdK +QÌB M?bM K¼B M; QÌB i`QÈ+ Kti `²F
iB M; X Í +€+? ç| F?¬M; t - K°i +¬ ;€B #¶M; M?B M `mM #-M #`i- K`v ;B•v b m- i`
#®+ H M K°i HÈT F?|B /"v K`m i`„M; X E?¬M; çÈB K¼B M; QÌB F`T M?bM `ä- iQ`M
#WM; X

*¬ ;€B M"v p®M +kM; +| i? +QB H` i? M? i9 K„ H M- Kt+ /M F?¬M; bQ çQÊ+ pÈB
M? E?¬M; M?QM; +kM; +| i? ;¼B H` HQHB tBM? t„M- p"v K` +?d i`QM; +?®+ H€i
çQçM +¬M; FQ+? i?" i bU [m€ F?OM; F?B TX >ÆM i? M[- çB K K`m +?®i H` M`M;
+?€v +¬ ;€B M"v +kM; F?¬M; B #B i- M?`i i?ÌB i`QM; HÁM; K¼B M; QÌB ç m p¬ +M
+QM +?€m +O i?Q+? F?€+? i? ;B X

@ h?" i H" [m€ ç T ç)X *?m E?¬M; + + - M? E?¬M; i, i,- +° K¼B M; QÌB M[- K¼B
ç€K HY imv i ç T ç| b Q\ hB M; ?ûi +?|B +? M; +O HBM? ?²M #`i?B m ç®i- iB M
HBM? F?¬`9i- i?" i bU [m€ ç T ç)- K¼B M; QÌB ç m F?¬M; i?`v Q\

h`B m L?` E?¬M; M?bM M?[M; M; QÌB tmM; [m M?- ?QM; T?' M M|BX oW M|B M`M;
#° T?" M KŠM +°K i` M +Æ i? - F?m¬M Kti HçB +`M; H° p YM; ?²M; M?Q ç M; ?Q
+?|B i B ;B®M; M?Q + Q i`"Q- +¬ #û HçB K°i H¬M M[+QÌB ?b ?b M?bM [m M?X

h`B m L?` E?¬M; M?bM M?[M; M; QÌB i`QÈ+ Kti M|B,

@ J`v [m° +•v ç½ i?" M? i?K+ FB X hW K„i i +| i? M?bM i?`v çQÊ+- HBM? ?²M- i?•M
+€+ M; QÆB- i`QM; ç| p`B M; QÌB F?¬M; M; Ì HçB t`m tQ ç M i? - ;B®M; M?Q K°i #° t

i iÈB i?m ?Qç+? +€+ M;QÆB p"v- K†+ /M ç½ F?¬M; +ÁM iQÆB KÈB M[æ€M; M?
+€+ M;QÆB pšM +ÁM H" [mª+•v t M? MQM- +?d H9+ ç! HBM? ?²M +€+ M;QÆB KÈB
L!B çQçM- M" M; HçB #9M; i v M;?2 #€+? K°i iB M;X
Í +?¶ K'v M;QÌB h`B m *?m E?¬M;- K°i i? M? MB M KQÌB #ªv KQÌB i€K im´B HçB
+?d +! çB m i?•M i? ?„M F?¬M; #®+ H M F?!B i`„M; K" M;QÊ+ HçB- i` M / tm'i?
ç2M F`iX h?2Q HÈT +?i K"m ç2M M"v iW iW H M`°M;- / / ?„M F?¬M; M;WM; `d
ç! /QÈB €M? K„i +O K¼B M;QÌB- +Æ i?`i iQ" M i?•M; ½ i?`M? MB M M? M?? +?!M,
KQÌB ;B•v M;„M M;OB- i M i? M? MB M M"v ç½ +?d +ÁM HçB #° tQÆM; +MM; K°i #
içM; +kM; #`„M KÁM bç+? b)X

@ ¯+5

h'i +ª i?B m MB M i?B m M[tmM; [m M? +MM; M¬M i?®+ M¬M i?€QX *ªM? iQÊM; M
FBM? iÎK- +?d +! h`B m L?` E?¬M; Î T?Q t H" b„+ K†i p¬ +MM; ?QM; T?'M- +ÁM
ç M b„+ K†i T?€i t M?- +`M; +! p`B M;QÌB H Q p T?Q h`B m L?` E?¬M;X GB M iK
F?OM; +O ? B M;QÌB- #¼M ?¼ ç m ç½ idM? i€Q HçB- çQÆM; i`QÌM;- M;QÌB /mv M
E?¬M;- ?ÆM M[M" M; +ÁM ç M; Km®M; B i +? i i' i +ª K¼B M;QÌB5

h`M? s€ K°i KU+ çSM; Î # M [m M b€i ? i i?ªvX E€ i?U+ ?„M +kM; +! #B M T?€T ç
H" ç°i M?B M tm'i ?B M +çM? h`B m L?` E?¬M;- ;B i +? i M" M; M; v H" T iS+X hB
h`M? s€ i`QM; i`çM; i?€B "çQ iç+ - +?„+ +?„M +! i? ;B i +? i h`B m L?` E?¬M; ç
i`QM; F?QªM? F?„+ - M?QM; iB T i?2Q i?b b Q\ LÆB ç•v H" i? ;BÈB i`QM; KÆ +C
F?€+ i' i +ª K¼B +?mv M Î ç•v ç m ç½ iWM; tªv` - M;Q" B bU i? K;B +O ?„M` - i
i`QM; iQÆM; H BX h`B m L?` E?¬M; +? i çB- h`B m +? F?¬M; i`Î i?`M? #B M i?€
E?¬M; #•v ;BÌ- +ÁM h`B m M? E?¬M; i?b [m M ? i K¼B +?mv M i`QÊ+ FB - M?•
M;QÌBX L m M?Q #•v ;BÌ ?„M tm'i ?B M ;B i +? i h`B m L?` E?¬M;- p"v i?b +€B +
M"v `i +! i? b) F?B M ?„M F?¬M; +! +€+? M"Q `ÌB F?ÄB i? ;BÈB i`QM; KÆ M"vX

>ÆM M[?„M +kM; ç½ M?bM` çQÊ+ K°i +?9i T?QÆM; i?S+ i'M +¬M; +O h`B m L?
+! i? ;¼B H" #QÊ+ b!M;X L`M; HÈB /KM; •K i? M? H`K ?bM? i?`M? +?'M ç°M; F?
ç°M; M"v +?QM? H" +¬M; +K ç M" M; F?®M; +? ;2M +O M;QÌB F?€+X h`W T?B H
HB- M m F?¬M; i?b +?Q /M /MM; ççQ +K T?ÁM; ?° +kM; F?¬M; i? K v K„M i?Q€i F
pb b!M; F?¬M; F?Q +?'M ç°M; +,M #ªM H" p¬ ?çB- i?S +! ?çB H" ;2M T?€i bBM? #
T?ªB b!M; F?¬M; F?QX

óh`B m M? E?¬M; M,K ç! H`K i? M"Q ç pQÊi [m +ÆM M;mv ?B K M"v M?d\ *¬
E?¬M; b Q\ >ÆM M[h`B m L?` E?¬M; ?B M içB h?"i bU [m€ ;B®M; h`B m *?m E?
+?mv M M"v +! ;b HB M ? pÈB M? m +?,M;Xô

h`M? s€ M;?o pĐ +ª ç-m K" pšM F?¬M; Hw ;BªB M´B K¼B +?mv M- #'i [m€ M m +
K„i`²B i?b ?„M +kM; +?ŠM; Km®M K' i +¬M; T?ÄM; çQ€M H`K ;b M[- +?d v M H†M
E?B ç€K i?B m MB M i?B m M[t¬M; ç M i'M +¬M; h`B m L?` E?¬M;- h`B m M? E?
çSM; ` +ªM HçBX oÈB i®+ ç° +¬M; FQ+? +U+ M? M? +O M" M;- #®T K°i iB M;- i?F
p,M; ` M;Q" B- M; v b m ç! H" M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ç m #` ç€M? M;½ tm®M; ç
h`B m M? E?¬M; #!T +?†i +´- ;BÆ #´M; H MX

@ _'i ç T- ç9M; F?¬M;\ Í ç•v- M? E?¬M; i, i, H" M;QÌB +! HBM? ?²M- w i?S+ - i?•
?Q" M K„M ?'i- T?ªM; T?'i M?Q K°i [mª+•v t M? MQM ç M; /-M i`QÌM; i?`M?X h?"i
H`K +?Q M;QÌB i T?ªB i? K i?m²M;- i`QM; b® i' i +ª K¼B M;QÌB Î ç•v- +?d +! i, H'v
i, 'v KÈB +! i? ç i +?SM; FB M iÈB H9+ i?`M? i?K+ - +ÁM K'v [mª ç½ ?Q i?®B +€+
` [ ? i Î ç•v çB- i +?d Km®M i?'v ç®K HY H!2 H M i`QM; F?QªM? F?„+ HBM? ?²M

h`B m L?` pW +QÌB pW M!B- iB T ç! HçB #9M; i v K°i +€BX "KT K°i iB M; b„+ ;¼
M? E?¬M; M„K +?†i #„i ç-m +,M; T?²M; H MX *?d çQÊ+ K'v ;B•v- K°i +¬ #û i? M?
im´B F?¬M; M;Ì T?bM? iQ H M M?Q H" M†M; iÈB ? B # i`,K +•M- +ª M;QÌB ;B®M
€M? K„i +O K¼B M;QÌB- i?•M i? +¬ ;€B M´imM; ;B[F?¬M; i`mM;- K€m iQÆB- M

F?„T MÆB- /QM? H M F?„T M?[M; M;QìB tmM; [m M?- ç†+ #B i H¨ h`B m M? E?¬M
i` M tm®M; /QÈB p'v ç-v K€m iQÆBX

h`B m M? E?¬M; p K†i Kì K`i M?bM? B #¨M i v- i` M i v M¨M; pšM ç M; M•M; K°i
i?•M i? +¬ #û FB T?bM? iQ- M' imM;- +?d +ÁM H¢B +€B ç-m pšM çQÊ+ ;B[M; r
E?¬M; pšM çÄ M;-m M?Q K€m- M?QM; i`QM; K„i H¢B iW iW i¨¨Q` ? B /ÁM; MQÊ+

@ E?QªM? F?„+ H9+ HBM? ??M #` ?Ov /B i i?“i H¨ [m€ ç T ç)XXX *?d H¨ +€B ç-m

h`B m L?` E?¬M; i?'v h`B m M? E?¬M; H¢B `ÆB H - M?'i i?ìB HB M M?Qm K¨v H
+QìB- ç²M; i?ìB #9M; i v K°i +€B- +?B + ç-m i` M i v h`B m M? E?¬M; pKi M' imM
p ?QªM; ?®i bÊ ?½B +O +¬ ;€B M' i M M€i- M½Q i`„M;- tQÆM; pKM- +MM; K°i b
imM; i|2- h`B m M? E?¬M; p¬ i?S+ M„K i v H¢B- +?d H¨ î ç| +?ŠM; +ÁM H¢B ;bX

@ X 5

h`B m M? E?¬M; +?Êi ?ûi H M- i`QÈ+ F?B K¼B M;QìB F`T ç`M? i?¬M H¢B- M¨M; c
h`B m L?` E?¬M;X L?QM; F?B M¨M; +ÁM ç M; î ;B[F?¬M; i`mM;- +?d i?'v h`B m
çQ M;|M i v +?d p T?Q M¨M;X *?€i K°i iB M; i`-K çK+- K°i [mv M+O h`B m M?
M;U+ M¨M;- H¨T iS+ M;½ tm®M; ç'iX L?QM; +¬ #û F?¬M; ? ç w iÈB i?QÆM; i?
tm®M; i`QM; +?ÊT K„i ç½ H¢B /MM; bS+ ç¢T K¢M?- K°i H-M M[ H Q p T?Q h`B
M„K i v M¨M; H¢B K°i H-M M[[m v M;QÊ+ ç€M? i`9M; #KM; M¨M;- +?Q /M H¨K i?
;-M h`B m L?` E?¬M; i`QM; T?¢K pB KQìB Kûi- HB M iK+ K'v H-M M?Q p"v- M¨M; ;

@ æO `²B5

*€+? ç| F?¬M; t - h`B m *?m E?¬M; ç°i M?B M ;¬K H M- p K†i p®M t M? Kûi +O
K°i MK +QìBX æ| H¨ K°i MK +QìB +U+ F€ [m, /`- H9+ M¨v h`B m L?` E?¬M; +kM; ç
p"vX > B K„i H¢M? H)Q M?Q #,M;- F?m¬M K†i H¢B K M; MK +QìB b€M; H¢M- h`B
+?Ov i?O iW iW iB M p T?Q h`B m L?` E?¬M;- iB M p T?Q M;QìB 2K ;€B K¨ ?„M

8NRX *?QÆM; Rj, hdM? .”v o¨ LQÈ+ J„ GäK o¨Q UjV

h`B m L?` E?¬M; +QìB ?b ?b M?bM h`B m \*?m E?¬M;- ç¬B K„i K°i K¨m i`„M; /½ M
çQÊ+ €M? M?bM? v bmv M;?o +O M¨M;X *¬ #û iB T iK+ ç m ç m M|B,

@ h?“i H¨ ç m ç-m K¨- p®M F?¬M; Km®M M? M? +?|M; tmM; ç°i pÈB ?mvM? M?Q
ç²M; HQ¢B pÈB M? m +Æ K¨- +?9M; i +| +MM; K°i HQ¢B HBM? ??M p¨ ç†+ iQM? ;B
M;Q¨B M? E?¬M; i, i, ` - M;QìB i i?Q+? M?'i +kM; +?d +| ?mvM? i?¬B- p®M ç`M?
M?'K M?€TXXXX >mvM? çWM; ûT i M?û- M m F?QªM? F?„+ +m®B +MM; ç T ç) ç
+kM; F?¬M; i? i? i?S +?Q b B H-K +O ?mvM? ç•mX

h`B m *?m E?¬M; ;”i ç-m +QìB- ç€T,

@ æ9M; i? - ç| H¨ b B H-K K¨ +ª +?9 +kM; F?¬M; i? i? i?S çQÊ+XXX 1K ;€B- i'i
+?`m- 2K ?½v M;?d M;ÆB çBXXX

E?B M|B- i`QM; K„i h`B m *?m E?¬M; F?¬M; ç½ -M; ”M; MQÊ+ K„i- +?d H¨ i` M K
'K €T- MK +QìB ¬M M?m i?“i bU- €M? K„i +kM; F?¬M; +ÁM K M; p H¢M? H)Q M[X

@ L?QM; ?mvM? Km®M H¨K ;b #•v ;Bì\

h`B m L?` E?¬M; #¶M; ;BÆ K°i M;|M i v +?d p¨Q h`B m *?m E?¬M; ç M; iB M p
E?¬M; F?¬M; H¨T iS+ +SM; çÆ i¢B +?¶- h`B m L?` F?¬M; iB T iK+ +QìB ?b ?b- M,

@ hW i`QÈ+ iÈB M v- ?mvM? pW K°i KU+ €T +? i?U+ HU+ +O KbM?- pW F?¬M
i ç m H¨ HQ¢B /` i?QìM;X _ä¨¨M; H¨ Km®M +?Q K¼B M;QìB tmM; [m M? K°i +€B
H-M M¨v iÈB H-M F?€+ H¢B F?¬M; /€K i?W M?“M- +?QM? i?S iB M? +ªK ;Bª /®B ç
?mvM? +kM; K½B /WM; H¢B î i`bM? ç° bÆ +’TX “•v ;Bì ?mvM? Km®M H¨K ;b M¨Q
H¨K çQÊ+ ;b5

h?•M i? h`B m \*?m E?¬M; pšM /mv i`b ç°M; i€+ #QÊ+ iÊB- T?ªM; T?`i M?Q i?ÌB
M;QM; ç¼M; H¢B- +?d +ÁM T?¬M KB M; H` +ÁM +| i? +Y ç°M;- ?„M KdK +QÌB M|E

@ æ9M; i? - i?U+ HU+ +O +?9M; i F?€+ M? m [m€ t - i +,M #ªM F?¬M; H`K ;b ç
?ÄB Km°B K°i +?mv MX 1K ;€B- iBM? i?¬M HU+ +O Km°B HÈM ç M KS+ M`Q\ J°
Q M?B m M;QÌB p`v\

GÌB M|B pW /Si- K°i ç¢Q ?`M [m M; ç½ H|2 H M b m HQM; h`B m *?m E?¬M;- i?
E?¬M; p¼i` - i?•M +ÁM Î ;B[ F?¬M; i`mM; ç½ T?|M; ` K°i +•v T?B ç QX æ²M; i
[m M? +kM; p¬ +MM; ,M w- ç²M; HQ¢i t¬M; H M- #•v il`i`i +ª ç m ç½ ?Q`M iQ`M `ä
#¢B h`B m L?` E?¬M;- i`i +ª K¼B M;QÌB +?d +| K°i F i [mª H` +? i +U+ i?ªK- ;B®M
i`QÊ+ ç|X

lv ?B T ç¬m iB M iÊB h`B m L?` E?¬M; +?QM? H` +•v T?B ç Q- +?d i`QM; M?€v K„
h`B m L?` E?¬M; +| ? B- # KûiX L?QM; iW iW- i®+ ç° +O T?B ç Q +`M; H9+ +`M;
+| i? M?bM i?`v çQÊ+ #^M; K„i i?QÌM; X \*•v T?B ç Q T?ªM; T?`i M?Q ç M; # v i`Q
i¢Q ` M?[M; tmM; ç°M; F€ [m€B i`QM; F?¬M; F?Q- iB T ç| HB M /WM; H¢B i`QÊ+
K°i Kûi- #` M`M; M? M?`M; #„i H`vX

@ J¶B bBM? K¢M; ç m +| #B M w i?S+ - F?B +ÁM i` +QM i?b i•K i`Q ç m Î i¬M; /Q
M?QM; i?2Q im`B i€+ i,M; H M- i•K i`Q +kM; F?¬M; M;WM; M`B H M F?ÄB #B M w
M;QÌB F?€+ i`QM; i? ;BÊB # M M;Q`BX L?[M; bBM? K¢M; `ÌB F?ÄB bU #ªQ p +O
i?®B ` [ - bS+ K¢M? w i?S+ #ªM M,M; M?`i +O bBM? K¢M; +kM; iW iW #B M K`i- #B
FûK v m Êi ç M; Î i`QÊ+ K„i i ç•vXXX Í i¬M; b•m M?`i i`QM; #B M w i?S+ +O bBM
K` +€+ /¢M; b®M; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M`B- €M? b€M; i•K HBM?- #S+ iQÌM; F?
M?`i i`QM; i•K HBM?X J¶B bBM? K¢M; ç m +| HoM? pU+ i•K HBM?- i ;¼B M| H` b
+| M?[M; /¢M; b®M; iB T t9+ çQÊ+ pÊB i¬M; b•m M?`i +O #B M w i?S+ KÊB +| i?
K¢M? ç|X " M M;Q`B ?bM? M?Q ;¼B M| H` MB K ç°M; HU+- bS+ K¢M? i•K HBM?-
M| H` i`QÌM; HU+ h U V

h`B m L?` E?¬M; KdK +QÌB- ;BÆ +•v T?B ç Q i`QM; i v H MX S?B ç Q iW iW # v H
iB T ç| #„M p¼i` pÊB i®+ ç° K„i i?QÌM; F?¬M; i? i?2Q F`TX E?B K¼B M;QÌB ç`
E?¬M; ç½ #` +?QM? +•v T?B ç Q KbM? #„M ` H9+ i`QÊ+ tmv M i?OM; i`€B iBKX

@ æ½ ?B m +?Q \ L m Km®M iÊB ;¬M i i?b i`QÊ+ ? i ?½v M; ?o +€+? T?€ pÐ bS+ H
`²B ?½v M|BX

h`B m L?` E?¬M; M?bM K¼B M;QÌB tmM; [m M?- KdK +QÌB M|BX

@ LB K ç°M; HU+- bS+ K¢M? i•K HBM?- i`QÌM; HU+ h b Q\

J°i ;B¼M; M|B F€ H¢ ç°i M;°i p M; H M b m HQM; h`B m L?` E?¬M; X h`M? s€ v M
K„i ç½ iB M p`Q i`¢M; i?€B "¢Q i¢+- pmM; H M ?ÆM i`,K [mv M- K¶B [mv M ç m ç
E?¬M; X Zmª ç9M; M?Q h`B m L?` E?¬M; M|B- [m M? i?•M i? M`M; i?"i bU +| K°i
MQÊ+ K` F?¬M; TªB MQÊ+ - M?Q i`QÌM; K` F?¬M; TªB iQÌM;- T?¬M HÈM bS+ K¢
#` ?| ;BªB ?Q`M iQ`M- HU+ ç¢Q +ÁM /Q +kM; F?¬M; çO ç T?€ ?Ov i¬M; #ªQ p M
E?¬M; ` K`v KûiX

aU +QÌM; ?½M +O i¬M; #ªQ p M`v H`K +?Q h`M? s€ TªB HQm HQÐBX >„M i`QM
KS+ M`Q- çWM; M|B H` i?•M i? bBM? p`v- /M H` iQÌM; i?ûT ?ÊT FBK+kM; ?Q`M i
tmv M- p`v K` K°i HQÊi i`mM; ` ?ÆM i`,K [mv M p`Q M;QÌB h`B m L?` E?¬M; H¢B
/ M`M; X "•v ;BÌ h`M? s€ KÊB +| M?"M i?S+ F?€+? [m M p i?U+ HU+ +O h`B m
M`M; iB M p`Q i`¢M; i?€B i•K K +`M; H9+ +`M; b•m- i?U+ HU+ +kM; i,M; H M ;T H
h`M? s€ /MM; iQ`M HU+ +?B M ç`m M m F?¬M; M`M; i?•i bU ç½ +| i?U+ HU+ çO ç

"i [m€ h`M? s€ +?mM; [mv +kM; i¢Q ` çQÊ+ K°i +Æ ?°BX h?ÌB çB K ?„M ç°i M;°i t
/B m- pW p†M i`QM; F?QªM? F?„+ h`B m L?` E?¬M; pW KÊB bY /KM; bS+ K¢M? i
+O ?„M +kM; çO +QÌM; ?½M- K†+ /M pšM F?¬M; i? T?€ pÐ çQÊ+ i¬M; #ªQ p +O
+kM; ç€M? # v çQÊ+ h`B m L?` E?¬M; p®M ç M; çSM; #`i ç°M; ` t K`v KûiX L?•M

E?¬M; pšM ç M; HB m K¢M; H Q iÈB ç½ pQÊi [m çQÊ+ çB K ;BÈB ?¢M- i`QM; M?
L?`E?¬M;X

h`B m M? E?¬M; H9+ M`v ? B K„i çÄ M;-m M?Q K€m- #° /¢M; ;B®M; ? i M?Q F?B
ç½ ?Q`M iQ`M iB M p`Q i`¢M; i?€B i•K K - +?d #B i çB M +m²M; i'M +¬M;- ç M +^a
M`M; iBM? i?¬M; M?'i +kM; F?¬M; bY /KM; ` çQÊ+X *?d H`iWM; [mv M iWM; i`^aQ
i?QÆM; i'M ç M h`B m L?`E?¬M; çQÊ+ \ æ M +^ai-M; #^aQ p [m M? MQìB M`M; +kM
K'v +?K+ T?€i +¬M; FQ+?- h`B m L?`E?¬M; ç~v ` K°i +?QîM;- bS+ K¢M? i•K HBM
K¢M? +U+ HÈM ç~v p,M; h`B m M? E?¬M; ` t K'v +?K+ Kûi- ç•K ;½v HB M ? B ;
p`Q i`QM; #KB +Ä- F?¬M; `ä b®M; +? iXXX

@ S?M- M;mv ?B K [m€- i?B m +?9i M[H`#` ç€K bBM? p`i + 'T i? 'T +€+ M;QÆB H
h`B m L?`E?¬M; i?Î T?`Q K°i ?ÆB- [m v M;QìB H¢B M?bM h`M? s€ M|B,

@ h?"i H` F€ [m€B- 'M Fw iBM? i?¬M i ç†i p`Q +Æ i? M;QÆB H9+ i`QÊ+ ç½ #B M
M;QÆB ç½ çB ç•m\ _ìB F?ÄB i? ;BÈB M`v b Q\

h`M? s€ i?Q€M; M;¢+ M?B M- ?„M +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; #B i Kbm? ç½ #` ;„M 'M Fw iBM
Fw iBM? i?¬M M`v M?'i ç`M? +| i? ;B9T h`B m L?`E?¬M; ibK çQÊ+ ?„M #'i +S H9
M`v- F„ t<sup>a</sup>Q iBM? i?¬M HU+ +O h`B m L?`E?¬M; ç½ F?¬M; ? i?m FûK iBM? i?¬
iB m ç°B Hm•M ?²B T?' i?¬M;- ?Q†+ +| i? +?Q `^M;- ;B®M; M?Q M`M; ;Bì T?9i M
óE?®M; +? ;B^aôX

óG`K i? M`Q #•v ;Bì\ h`QM; i? ;BÈB M`v i +?d +| i? T?€i ?mv çQÊ+ F?Q^aM; dyW
H`hB K HQM; #B M- ç M +^a >Ov /B i +MM; >´ ?²M ç Q +kM; F?¬M; i? bY /KM;XXX
i`¢M; i?€B "¢Q i¢+ i?b ç M +^a bS+ K¢M? i•K HBM? +O +¬ 'v +kM; F?¬M; ç°i T?€ M

h`B m L?`E?¬M; ?ÄB tQM; i?'v h`M? s€ i`-K K†+ F?¬M; ç€T- M`M; +kM; +?ŠM;
M? M?`M; ç~v ` K°i +?QîM;X aS+ K¢M? i•K HBM? pKi ?| i?`M? K°i Hm²M; HU+
h`M? s€ pšM Hm¬M ç T?ÁM;- i`QM; F?Q^aM? F?„+ Hm²M; bS+ K¢M? "T iÈB- ?„M ç
h`B m M? E?¬M;- +Æ i? H"TiS+ i`Î H¢B /¢M; HBM? ?²MX Gm²M; bS+ K¢M? i`Q
ç¬B K°i ;®+ +•v HÈM b m HQM; ?„M- +kM; F?¬M; #B i H`# v iÈB i"M +?¶ M`QX

@ G¢B #B M K'i b Q\ >b ?b- pmB i?"i ç'vX "Ä çB- #•v ;Bì +kM; F?¬M; `<sup>a</sup>M? K` ç w
h`B m L?`E?¬M; +QìB +QìB- [m v ç-m M?bM H¢B ç€K i?B m MB M i?B m M[+ÁM b
@ G+∞i vM`M; H9+ i`QÊ+ +?•M M?B T- M;Q`B K°i p`B M;QìB +U+ +€ #B i pšM +| w

h`B m M? E?¬M; H-M M`v i?"i bU M?Q ç½ T?€i çB M- F?¬M; T?€i` iB M; ;"Q`9 i?
M;WM; pmM; h`B m L?` E?¬M; i`QM; i v H M M?Q K°i +QM #9T # #^M; p^B pKM- ç
i? M[- H9+ M`v M`M; ç½ +| bS+ KçM? M;Q`B M;Q`B F?| K` iQÎM; iQÊM; M`B- K`
tm®M; ç'i ç m içQ i?"M? K°i ?® M?Ä i` M Kti ç'iX J°i çQçM çQÎM; çB [m^i?U+ H`
ç€ ç€i M- +?d K`v ;B•v M;„M M;OB- M`M; ç½ T?€ ?Ov bç+? b) K°i T?çK pB ?ÆM KQ
L?` E?¬M; iQ`M i?•M ç-K çb K€m iQÆB- M?bM M?Q ç½ b„Ti„i ?ÆBX

@ M? E?¬M; i, i,

> B K„i h`B m L?` E?¬M; HçB F?¬B T?K+ M?Q #bM? i?QÎM; - M`M; ?ç ;B¼M; p M p

@ M? E?¬M; i, i, - i, Km®M ;B i Km°B b Q\ h?^ Km°B ` çBX M? E?¬M; i, i, - Km°E
M;ÊK M[K`- i?^ Km°B ` çB

L?QM; H-M M`v h`B m M? E?¬M; HçB F?¬M; ? +| +?9i #B M ç`B M`Q- i v +kM; F
E?¬M; tm®M; ç'iX a m K`v H-M M`M; #¶M; t®+ h`B m L?` E?¬M; /"v- ?€ KB M; ?
h`QM; iB M; ?ûi +?|B +? M; +O h`B m L?` E?¬M; - h`B m M? E?¬M; ç½ +„M `ÎB H
M`M; - iB T ç| M„K +?ti p B /MM; HU+ FûQ KçM?X \_Qç i K°i iB M; - +€M? i v h`B m
tm®M; ç'iX

Í +€+? ç| F?¬M; t - K`v M;Q`B h`B m \*?m E?¬M; ç m H°p F?¬M; ç`M? HÁM; - çt+ #
J`v H-M ?„M Km®M H M iB M; M;„M +^M M?QM; F?|2 KB M; +?d ;B"i ;B"i `²B HçB
E?¬M; tû çSi +€M? i v h`B m L?` E?¬M; - ?„M KÊB i?Î /`B M?„K K„i HçB- +?Ì çÊB F
i`QÊ+X L?QM; ?„M M?„K K„i HçB K`v ;B•v- iB M; F m i?^K i?B i M?Q i`QM; iQÎM;
?„M p°B p`M; KÎ K„i M?bM b M; T?Q ç|X

` h`B m M? E?¬M; M„K H`v +€M? i v +ÁM HçB ;BÆ H M + Q- h`B m L?` E?¬M; H9
aQ pÊB +QÎM; ;B^i-M; i?S iQ ? i?•M i? - bS+ +`M +?B M +O M`M; `ä`M; H`v m
+¬M; FQ+? M†M; M M?Q pW `²B- iQM? KçM; M`M; ç½ +?d +ÁM i`QM; bÊK i®BX J
i`^Q +?KT tm®M; ç-m KbM?- +¬ #û ?ûi H M K°i iB M; - M?„K +?ti K„i HçBX J`v ;B
K„i ` - M;|M i v h`B m M? E?¬M; +?o p`Q i`QÊ+ K„i M`M; F?¬M; M;WM; `mM `v
KçM? M`Q ç| FûQ HçBX

L;|M i v h`B m M? E?¬M; `mM #-M #`i- ç¬B K„i H9+ i?b çB M +m²M; H9+ i?b idM?
+?"T +?îM H9+ ç`K H9+ M?ç iX L?bM [m H` #B i M°B i•K M`M; ç M; ;B^M; +Q F`+
+QM €+ K i`QÊ+ K„i ` ? v H` M M?Q`M i?"M? HÎB ?S +O M`M; G` b®M; \ > v H
+O KbM? > v H` # M +?Q +€B +? i KÊB H` M?•M iW i?"i bU\

•M? K„i h`B m L?` E?¬M; M?bM +?^K +?^K p`Q K`v M;|M i v i`QÊ+ KtiX h v M`M;
;B[+?ti M M +^ #9M; i v +kM; F?¬M; H`K çQÊ+- +?d +| i? +QM; K°i M;|M i v- +®;
iB M; #|+ i? M? i?9v p M; H M- `²B iW iW +?bK p`Q v M H†M;X

h`B m \*?m E?¬M; Î T?Q t +^ M;Q`B pKi +?'M ç°M; - ? B K„i M?'i i?ÎB #B M i?"M
+?•M- M? M? +?|M; H Q p T?Q ? B M;Q`B h`B m M? E?¬M;X

@ æWM; - çWM; +| - ç M ç•v

> B K„i h`B m M? E?¬M; pšM #B M ^Q F?¬M; M;WM; - i`QM; KB M; M;„i M;„i [m½M
J†+ /M ç®B iQÊM; M|B H` h`B m *?m E?¬M; ç M; +`M; H9+ +`M; iÊB ; -M M?QM; €
i`WM; p`Q h`B m L?` E?¬M; - T?^M; T?'i M?Q +?d +¬M +¬ #û /€K ç°M; ç•v K°i +?9i

@ h, i, *?` i?m `²BX

h`B m L?` E?¬M; i?b i?"Q M|B,

@ aS+ KçM? +O i, bQ pÊB i iQÎM; iQÊM; +ÁM KçM? ?ÆM- M?QM; `M; #m°+ +O
i?"K +?Q i`QM; i`çM; i?€B i•K K +O i-M; i?S iQ i`mM; +`T K` pšM +| i? /U p`Q`
i?-M i`Q L?QM; `M; #m°+ ç| +kM; +?d K M; ç M i?'i #çB p` +€B +? i i?¬BX o®M
i` B ` - i, H` HBM? ?²M ç†+ #B i M?'i- pW MQM MÈi pW ç€M; v m- B K` #B i ?| `
pšM i?®B `[- KK+ M€i h, F?¬M; i? tm®M; i v ;B i i T?^B F?¬M; \ h, F?¬M; i? ;B
*?î F?B M? i` B iÊB # M +çM? i i?b h, i?m +?„+ `²B5

h`B m M? E?¬M; ;B®M; M?Q F?¬M; +| +?9i T?ªM SM; M`Q- i` M K†i H° p ;B½v
 +`M; i? K`mM`~v F`+? HB i- i`QM; KB M; i?b i?`Q- óçWM; +| iÈB ç•v- çWM; +| iÈ
 J` H9+ M`v h`B m \*?m E?¬M; ç½ +`M; H9+ +`M; iÈB ;¬M +?¶ ? B M; QìB
 @ æWM; +| iÈB ç•v æWM; ;B i +¬ 'v- i p M ?mvM?X h ç½ ?S T?ªB ;B9T K¼B M;
 ç½ M|B T?ªB ç +?Q 2K ;€B çQÊ+ iQÆB +QìB ?¢M? T?9+¬ i F?¬M; Km®M +¬ ç°+
 *?m E?¬M; - çWM; ;B i +¬ 'v- M m F?¬M; i b) ?"M M; QÆB +ª çìB
 h v h`B m M? E?¬M; +`M; H9+ +`M; `mM`~v- KB M; +kM; +`M; H9+ +`M; M|B M?B
 L?`E?¬M; FBM? M; ¢+ H`- HìB h`B m M? E?¬M; M|B +kM; F?¬M; T?ªB +¬m tBM
 ;B i +? i M`M; K`M; QÊ+ H¢B- ç h`B m \*?m E?¬M; F?¬M; çQÊ+ iÈB ;B i M`M; X
 b M; T?Q h`B m \*?m E?¬M; - M; |M i v +QM; H¢B +?m`M #` #9M; ` H-M M[X G9
 iÈB +¢M? ? B M; QìB- €M? K„i ?„M +kM; ç½ ?²B T?K+ H¢B bU idM? i€QX
 "KTX
 L; |M i v h`B m L?`E?¬M; #„M` ;B[ H9+ M; `M +•M i`2Q bÊB iÈB- K°i iB M; p M; M
 H`T iS+ çSM; v M i¢B +?¶-?„M +ÁM +€+? h`B m L?`E?¬M; Qi M?`i H` p`B #QÊ+X
 h`B m L?`E?¬M; +kM; +?d F`T F?®M; +? ? B +?•M ?„M- +kM; K v H` F?QªM; +€
 +O ?„M F?¬M; i? +?¢K çQÊ+ iÈB M`M; X L m M?Q ?„M T?|M; / Q` i?b bS+ K¢M
 M?`i ç`M? H` çO- F?ª M, M; M`M; #` h`B m *?m E?¬M; ;B i +? i M; v H`T iS+ H` F?
 h`B m L?`E?¬M; #`v ;Bì KÈB F`T M|B,
 @ h¢B b Q\ h¢B b Q M? i` B H¢B F?¬M; #` F?®M; +? \ h `ä`M; H` +| i? F?®M;
 b Q iBM? i?¬M H¢B +| i? F?¬M; +?`m F?®M; +? \ M? i` B `ä`M; H` +?Q ç¢i iÈB
 @ 1K ;€BX
 h`B m \*?m E?¬M; KdK +QìB`²B #¶M; çQ i v M?ûi +QM / Q ;, K ç M; +¬K p`Q i`QM
 h?•M i? ?„M +® ? i bS+ +QM; M; QìB p T?Q i`QÊ+¬ `i p`i pª KÈB M„K #`M i v h`
 +?†i H`v / Q ;, K ?„M çQ [m X hB T ç| - h`B m *?m E?¬M; /Q M; ?B M; M; QìB [m€
 M; ½ p`i tm®M; ç`iX
 @ 1K ;€B L?Q Km°B iU KbM? M|B ç`v- iBM? i?¬M +O i p` Km°B +U+ F€ ;B®M; M
 i +kM; #B M i?`M? HQ¢B M; QìB M?Q Km°B #•v ;Bì- i i?`i bU ?v p¼M; +| M; QìB -
 M? M?`M; K` /Si F?Q€i ?¢ ;K+ i X J†+ /M ç M H9+ ç| +| i? bmv M; ?o +O i b) i?
 ç•v ç9M; H` bmv M; ?o i?`i HÁM; M?`i +O i X
 h`B m \*?m E?¬M; KdK +QìB- çQ i v M„K H`v +´ +?•M h`B m M? E?¬M; X G9+ M`
 iQ`M i?•M +SM; M; „+¬ K°i i v M„K +?†i i v h`B m L?`E?¬M; - i v FB +¬K / Q ;, K +?
 E?¬M; X `` h`B m \*?m E?¬M; M„K +´ +?•M /MM; bS+ FûQ K¢M? - / Q ;, K i`QM; i v
 ç-m h`B m L?`E?¬M; X hmv i`QM; çQìM; iÆ F) i| + M`M; ç½ +® ;„M; H +? i v` M?
 ?ÆM M[w i?S+ #ªM i?•M M`M; pšM ç M; ;B½v ;BK i`QM; i`¢M; i?€B i•K K - +m®E
 i`9M; p`Q +´ h`B m L?`E?¬M; - tmv M i?OM; F?Q [mªM +MM; ç°M; K¢+?¬ i?`K +?Q
 ç½ #` i?QÆM; X
 h`B m M? E?¬M; Á H M K°i iB M; - #`i F?| +¬ ? B K„i pKi F?¬B T?K+ H¢B i`QM; i`
 +?2 çB F?Q [mªM #` tmv M i?OM; X L?QM; +ª +•v / Q ;, K ç½ ç•K M; `T p`Q i`QM; - h
 F?¬M; /€K`9i M|` - +?d +¬M pW`9i` - h`B m L?`E?¬M; +| i? b) H`T iS+ K`i K¢
 i? pW F?| + pW +¬ ;„M; +?2 çB +?¶ K€m i`Q` X *?d H` ç°M; i€+ ç| H¢B +`M; H`
 b„+ K†i p®M ç½ ``i i? i?ªK +O h`B m L?`E?¬M; H9+ M`v H¢B +`M; i? K i€B M?Êi
 @ E?¬M; çQÊ+ +? i- i ç½ M|B T?ªB ç K¼B M; QìB +MM; M?? m b®M; b|i- +?9M;
 ~M ?Q`M i`QM; +Æ i? - b m ç| +MM; b®M; pÈB M? m pmB p +ª çìBX J¼B M; QìB +
 H`K pB +- +MM; M? m pmB +?ÆBX P - L?`E?¬M; - +?9M; i ç½ M|B b) +MM; M? m
 +?9M; i ç½ M|B b) +MM; M? m HÈM H M +Æ K` h F?¬M; Km®M +?d +| K°i KbM? -
 ç°+ K°i KbM? X P - h`B m *?m E?¬M; 5 h ?"M M; QÆB- i ?"M M; QÆB K½B K½B 5

h`B m M? E?-M; pW +?2 pB i i?QÆM; pW F?|+ H|+ i?ªK i?B iX :B¼M; M|B M`M
F?|+ H M H¢B +`M; i? HQÆM; - ¢ m ¢ÊMX

*€M? i v h`B m L?` E?-M; #¶M; M•M; H M F?| M?¼+ - +kM; F?-M; #9M; i v ? v ;b
pm@i p2 F?m-M K†i ¢-v MQÊ+ K„i +O h`B m M? E?-M; X JB M; +¬ #û F?2 F?) K€
#` ¢•K i?OM; - K€m iQÆB F?-M; M;WM; i`Q` - F?-M; i? i?@i H M ¢QÊ+ /M +?dH

óh, i, - ¢WM; i`€+? M? i` B- i`QÊ+ ¢•v Km°B ¢½ iWM; M|B pÈB ?mvM? 'vX Í /QÊB ¢
K°i +QM €+ K - M m ¢ +?Q M| i?Q€i` - K¼B M; Q|B K` Km°B v m [mw ``i +| i? b) #
bU ¢ M H9+ ¢| i?b ?½v ¢ Km°B MioM? M; O ¢B Jm°B b) Î i`QM; K°M; +¬m M; mv
¢WM; i`€+? M? i` B- M; Q|B K` ?mvM? 'v v m i?QÆM; M?i pšM +?d +| i, K` i?-B ó

ó h, i, - i, ¢½ iÈB [m€ ; -M i•K K i-M; i?S iQ i`mM; +`T `²BX Jm°B b) ?9i ? i w i?S+
+kM; b) +?¬M pMB K¼B Fw S+ +O i, p Km°B- +ª Fw S+ +O K¼B M; Q|B p +?mv M
«B- i?"i F?-M; Km®M t i, - +?d Km®M K½B K½B Î +MM; pÈB i, ó

hB T ¢| - h`B m L?` E?-M; KdK +Q|B- #9M; i v K°i H-M +m®B +MM; X h'i +ª K¼B M
M?[M; i?B m MB M i?B m M[pW KÈB iÈB p2M `b +?B M i`Q|B; - b m F?B M; ?2 i
i?W` - M; Æ M; €+ ¢SM; ¢|

8N9X *?QÆM; Rj, hdM? ."v o" LQÊ+ J„ GäK o"Q UeV

aU FB M FBM? ?Q`M; i¢B hQFvQ L?"i "ªM ¢½ ¢QÊ+ t€+ M?"MX L; Q`B K°i +QM i`r
>B M +® w HQm H¢B` - K€v # v +`i +€M? iW h`B m hB M b m K°i iB M; ¢²M; ?² +
?Q`M; i¢B hQFvQX "„i ¢-m iW # M +ªM; - H M` F?, T tmM; [m M? hQFvQ- iÈB i`M
ªªQ >QMbm- L?"i "ªM ¢½ K'i; -M K°i T?-M # H½M? i?´- M?[M; T?-M +ÁM H¢B +kM
HB i- M9B HY #MM; T?€i- b|M; i?-M [mv K¬ bB m +`T- iQM? iQ€M bÆ #° b® HQ
M; Q|B

L?•M HQ¢B +?Q # Q ;B| ;†T TªB +K+ /B M t'm ?´ M?Q i? - /B i pQM; hW M`v i?
K'v +m®M iB m i?mv i F?Q ?¼+ pB M iQ|B; - ¢ M F?B M| i?"i bU tm'i ?B M i`QM; i
¢-m iB M +O +QM M; Q|B H` #m²M +Q|B- TªªM SM; i?S ? B H` F?-M; /€K iBM iQ
[m€ ?| ;B`M

LQÊ+ J„ +kM; ¢½ M?"M ¢QÊ+ iBM iS+ t€+ M?"M- hQFvQ ¢½ #B M K'i- +ÁM ¢€K M;
+ª M?[M; +?mv M ¢| i?b ¢ M; iB M p T?Q #| #B M h?€B "bM? .QÆM; +O J„- KK+
b) M^K i`QM; ¢` T?"M MQÊ+ J„X J†+ /M J„ HÈM ?ÆM L?"i "ªM F?-M; #B i # Q M
?Ov /B i ¢¢B [mv K¬ M?Q i¢B L?"i - /M +?d +| K°i H-M `ÆB tm®M; H½M? i?´ MQÊ-
¢UM; M´B i?QÆM; i´MX ob i? b m TªªM SM; i?S # i? M [m€ ?| ;B`M- +?QM? T?O
HQÊM; HÈM ?¢K ¢°B +| i? ¢B m ¢°M; i¢B h?€B "bM? .QÆM; - ¢²M; i?|B +kM; T?€
iB M ?`M? i` Q ¢´B F?~M +`T pÈB +?QM? T?O Zm®+ .•M ¢ªM; - v m +¬m i?-M; [m
M?•Mô T?QÆM; æ¬M; FB X

@ GB M H¢+ pÈB #¼M i ¢QÆM; M?B M H` F?-M; +| p`M ¢ ;bX

aÎ >B M +¬K i`K FBK HQ¢B K`m #¢+ - i?ªM M?B M M|B,

@ L?QM; iQÊM; S?"i Î ¢•m\ L m M?Q F?-M; +| iQÊM; S?"i- MÆB #` ?Ov /B i iB T i?
iB M M?, M pÈB #¼M ?¼ K°i iB M; - ?¢K ¢°B ¢ M; i`T ?ÊT # M #| h?€B "bM? .QÆM
+ª +?9M; K°i HQÊiX L?[M; +?mv M F?€+ F?-M; +¬M M|B M?B m- #° T?"M iQÊM;
T?"M iQÊM; S?"i- H'v ¢QÊ+ M| #¼M i b) /WM; i v- F?-M; H'v ¢QÊ+ M| - +ª i? ;BÈ

æ¬m # M FB i`K FBK HQ¢B K`m #¢+ pšM H` M?[M; H½M? ¢¢Q +`T + Q +O Zm®+
p`v- M?i i?|B i'i +ª H¢B i`-K K†+X h?2Q iBM iS+ ?¼ M?•M ¢QÊ+ - hQFvQ i?"i bU
i`QM; HÁM; M?[M; M; Q|B M`v ¢ m +| K°i +ªK ;B€+ i?"i bU ``i F?| ?bM? /mM; X oW
K¢M? K) +O iB M M?•M i´ [m®+ KbM?- pW +?'M ¢°M; pb mv HU+ F?OM; #®+ O i?
H•m M[HQ`B M; Q|B +| i? b) +MM; #` ?Ov /B i- M?QM; p¢M M?i iB K ¢QÊ+ iQÊM

h`mM; Zm®+ iQÆM; H B b) +| i?U+ HU+ ~M i`M; çO ç mv ?B T iÈB iQ`M i? ;BÈB
h`mM; Zm®+ #B i`ä M°B ibM? ç m K M; K°i i•K i`çM; T?S+ içT- F?| i^aX

a m F?B hQFvQ #B M K'i- aî>B M ç½ M?"M çQÊ+ M,K +9 HB M Hç+- M;Q`B Zm®+
+kM; HB M iB T ? B H-M HB M Hç+ pÈB ?„M- M;Q`B ç|` ç m H` K°i b® i? HU+ M
Hç+ pÈB M?|K óiB M M?•Mô T?QÆM; æ¬M; M`vX h` M iQ`M i? ;BÈB +kM; +?d +|
+| +€+? ç HB M Hç+ çQÊ+ pÈB M?|K M;Q`B aî>B M- b m F?B hQFvQ #` ç€M? +?b
iQ`M i? ;BÈB- HK+ iK+ FûQ /`B bm®i K'v iB M; ç²M; ?²X

@ J†+ /M M|B M?Q p"v

h`bM? E?B m i?'v aî>B M ;'T i•K i? FBK HQçB HçB- ?„M iÁ KÁ ?ÄB,

@ L?QM; M,M; HQÊM; i?ç+? +O +?9M; i ?B M içB F?¬M; T?^aB H` +?d +| i? #„M
M[b Q\ L?Q p"v +kM; +| i? ?Ov /B i i? ;BÈB b Q\

@ æQÆM; M?B M H` F?¬M; i? X

æ9M; i? - h`B m M? E?¬M; K¢M? K) ç M KS+ çO bS+ F?B m +?B M pÈB h`M? s€
i`B +?•M +?QM? +O i?Q+? F?€+? F?€+? i? ;B ç½ #B M K'IX L|B K°i +€+? +?QM
K'i- /Q i?®M; F?´- ç m çÈM- ?®B ?"M- #'i + K [m€ HÈM- i'i +ª K¼B i?S F?B M M`M
oW F?ûQ H9+ 'v h`B m L?` E?¬M; bY /KM; bS+ K¢M? i•K HBM? bB m +'T t€Q #Ä
+O M`M;- #ªM i?•M M`M; +kM; M?•M ç| T?QM; 'M +?QM? KbM? +?bK p`Q M; O b v-
K¼B M; Q|B H` M?•M +€+? i?S ? B çQÊ+ i¢Q ` - K°i +¬ ;€B H¢M? HMM; F?¬M; ? +

óh`QÊ+ F?B M?•M +€+? +?QM? T?K ?Q€M ç´B H¢B- M?•M +€+? +?O F?¬M; i? tm`i
a Q i +| +ªK ;B€+ +¬ 'v ç M; i`®M i`€M?\ a m F?B ç2Q FQM?- M?•M +€+? +?O +|
M,K T?9iX æ¢B F?€B T?ªB K'i K°i ? B M,K- M?•M +€+? +?QM? T?K KÈB +| i? /m
+ªK i?'v +¬ 'v ç M; Km®M +?'K /Si i'i +ª pÈB h`B m *?m E?¬M;- b m ç| b) +| i? v
;BÈB M`v- +¬ #û 'v ç½ K'i çB w M; ?o b®M; b|i b Q\ô

h`M? s€ F?) i?Î /`B- €M? K„i ?„M M?bM b M; h`B m M? E?¬M; M?'i i?|B i`Î M M¬M
p¬ w i¬M; i?'v €M? K„i ?„M- +¬ #û i?Q€M; çÄ Kti- F?¬M; iU +?O [m v b M; ?QÈM
@ h`M? s€\

hB M; +O w2`Q ç°i M; °i p M; H M- +„i çSM; K¢+? i`-K iQ F?| ?B m +O h`M? s€X
h`M? s€ p°B p`M; p¶ p¶ Kti- ?ÄB,
@ *| +?mv M ; b p`v\

w2`Q +kM; F?¬M; iS+ ;B`M- ?„M iB T iK+ ?ÄB,
@ h ç M; ?ÄB i?U+ HU+ M; QÆB `9i +m° + ç½ ç¢i iÈB KS+ ç° M`Q\ .Q i ç½ +| M?"M
ç€K HU+ b„ F?,M p`M; M`v M?QM; i?'v M; QÆB K°i ç Q +?ûK tm®M; ç½ F i HB m ?
?| `²BX L; QÆB H` ç°B i`QÎM;- i ?v p¼M; +| i? #B i i?U+ HU+ +O M; QÆB ç½ ç¢i
h`M? s€ ` WK K'v iB M;- i`-K iQ K°i H€i `²B KÈB ç€T,
@ o'M ç M`v i?"i bU `i F?| i`ª H|BX L|B i?U+ H` /Q >´ ?²M ç Q pW F?ûQ H` HÈB
p`M;- M m M?Q Kti ç®B Kti +?B M ç'm- i iBM `M; *?„+ +kM; +| i? / /`M; ;BªB [

h`M? s€ M?'i i?|B +Q|B F?´- ;½B ;½B +^K M|B,
@ h?U+ HU+ i ç½ ç¢i iÈB KS+ F?¬M; i?m FûK +HQM2 +O i # Q M?B mX æQÆM
+€ M?•M +O i i?¬B- ç-m iB M H` i?U+ HU+ +HQM2 +O i ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° M
h?S ? B H` i`QÊ+ K„i +kM; F?¬M; +| iB M? ?m®M; M`Q +¬M i T?ªB T?€i ?mv iQ`M
H`K +?Q +?QM? #ªM i?•M i +kM; F?¬M; #B i i?U+ HU+ i®B ç +O KbM? H` ç M K
F?ŠM; ç`M? H` L m +?9M; i K°i H¬M M[;†T Kti iB m ç°B h?B M h?¬M- i ç M; M
Q7 i?2 _BM; 'vX *?d +¬M aÎ >B M +| i? ç'm i`Q M; M; i v pÈB / K i?b K°i KbM? i
+ª #¼M ?„M5

hQM? +€+? w2`Q p®M i`-K ´M- ?„M +?d WK K°i iB M; M?QM; h æ^M; L?'i Î +¢M?
ç M +ª h`B m M? E?¬M; +kM; T?ªB M?bM ?„M i? K- K'v H¬M- +?d +| GQm 8+ F?¬
M M +| +?9i KÆ KÆ ?² ?²X *| çB m pÈB iQM? iB M? +O h`M? s€- +| i? +?QM? KB
+?WM; bU i?U+ +kM; F?¬M; F?€+ #B i H„KX

@ *?d H¬M L m iQM? iQ€M +`M i?"M i?b i?U+ HU+ +O i pšM +?Q i? bQ çQÊ+ p
h`M? s€ +Q|B F?´ M|B,
@ .Q F„ tªQ +?B M ç'm +O i ç m H` T?QÆM; i?S+ H'v K¢M; ç´B K¢M;- "¢Q i¢+ +k
hB K HQM; #B M +kM; i? - i?"K +?Q +ª +?B m i`QM; iQM? iQ€M +kM; F?¬M; M; Q¢B
ç'm +O +HQM2 ?Q`M iQ`M F?€+ #B i pÈB i - M m F?¬M; ?„M F?¬M; i? F?B +?B M
i?¬M K` pšM MQÆM; i v çQÊ+X æB K M`v i F?¬M; H`K M´B- ?Qt+ H` ç®B T?QÆ
iY- +?d +| +?¼M K°i i`QM; ? B- pbi? i +| i? pšM +ÁM +€+? ?„M `i t

h`M? s€ ç M; M|B- ç°i M?B M i'K i? FBK HQ¢B i`QM; i v ?„M p M; H M iQM ?B m
` - iB T ç| b„+ Kti ?„M i? v ç´B p`B H¬M `²B +m®B +MM; #B M i?"M? pW pmB KWI

@ hbK çQÊ+ #° T?"M iQÊM; S?"i +m®B +MM; `²B- î +?¶ GB M s¬

8NeX *?QÆM; R9, ôi?–Mô a® >B m R URV

aî >B M +„M K°i KB M; i€Q- M?bM h``M? s€ ç M; M;²B ç®B /B M- M|BX

h``M? s€ i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM aî >B M- M;•v M;®+ ?ÄB,

@ h`QÊ+ ç•v M;QÆB +?Q iWM; ?Q`B M;?B GB M s¬ b Q\

aî >B M ,M ? i [mª +•v i?S #ªv ?„M H'v ` - i`QÊ+ ç| +ÁM +| # [mª /Q +?m°i +MM; i b„+ iQÆB `|B- F?¬M; `ä i M- ;B®M; M?Q ç½ M?`M ç|B K'v M;`v `²B p"vX a m F?B ,

@ *| M;?B M;| +kM; p¬ /KM;- i`QÊ+ F?B +?9M; i #B m ?B M çO i?U+ HU+ - #'i +S F?¬M; #` K°i p`B M;Q|B mv ?B TX J` M m M?Q iW ç- m +?9M; i mv ?B T #¼M ?¼ ; i?b T?ªM SM; +O ?¼ b) H` HB m +? i F?€M; +U ?Q†+ i`U+ iB T iB m ?Ov #° T?"M i M|B +| pk F?Q çO ç ?Ov /B i i? ;BÈB ?ÆM M[+ÁM /MM; [m®+ ;B ?Q†+ F?m p p"v i?b #¼M ?¼ b) +| 8yW F?¬M; iBM i` [m€B K` mv ?B T #„i +?9M; i ;B Q K|M pk #° T?"M iQÊM; S?"i #m°+ +?9M; i i` Q ç'B pk F?Q ç|X "îB pb #¼M ?¼ #B i i?S M [m M i`¼M; - K` +?9M; i HçB F?¬M; /€K /MM; pk F?Q ç€M? i?ŠM; p`Q F?m pU+ + M?Q p"v +?9M; i b) +`M; K'i M?B m i?îB ;B M ?ÆM ç ibK FB K +`M i?"MX

@ ob i? F?¬M; #^M; ;B®M; M?Q ?B M içB- F?¬M; M;?B M;| #'i +S B K` +kM; +?ŠM iB T +QB M?Q +?9M; i F?¬M; #B i #° T?"M iQÊM; S?"i ç M; î ç•m- /M b Q +kM; i +?¶ M`Q i?b i?b iQM? +?¶ ç|X "¼M ?¼ F?¬M; #B i +?9M; i +?d +| K°i F?~m J ç° i +?9M; i +| i? #„M # Q M?B m T?€i- /QÈB €T HU+ F?¬M; F?€+ ;b ?Ov /B i M"v- i`V #° T?"M iQÊM; S?"i- M m F?¬M; ç i`€M? F?ÄB #` M;° i?QÆM; - ?¼ +kM; +?d +ÁM ?¼ /B i pQM; - +?d +| b®M; b|i KÈB K` HU +?¼M i?U+ i M?`iX

J'v M;Q|B aî >B M i€+? ` î #î #B M h?€B "bM? .QÆM; - KQÊM KB M; Zm®+ .•M çª ;BÈBX >ÆM K°i iB M; b m- aî >B M ç M; ç`M? #„M T?€i J ç°M; T?€Q i?S # î i`m T?Q GB M s¬ +| iBM i`mv M p - #¼M ?¼ +| #° T?"M iQÊM; S?"i +m®B +MM; - K` i? çÆM; BªM- T?QÆM; T?€T +? içQ HQçB óT?B FB Kô +| i? +?Q K°i M;Q|B T?B ? +? içQ :Q#HBM ;HB/2`X J†+ /M i?S H½M? ççQ GB M s¬ i?"i bU Km®M +| H` J ç /Q #®M tQÆM; +?•M M;U +?®M; çĐ M?QM; ?¼ +kM; F?¬M; /€K çQ ` v m + - m ó pbi? - b m F?B +•M M?„+ ?²B H•m- #¼M ?¼ HB M HU +?¼M HQçB +¬M; +K # v + i?m"MiB M M"vX *?d + - M ?¼ i?"i bU +| çQÊ+ HQçB i` M; #` T?B ?`M? M"v i?b iW +€B ;b +?B M HU+ +?2 /'m- F?¬M; +ÁM i²M içB M?•M i® ççB ?bM? - K†+ /M F?¬M; +O pk F?Q bB m + 'T M?QM; ;B€ i?` i?U+ i i?b +?d +| ?ÆM +?S F?¬M; FûK- +€+ +kM; [m€ i®iX

@ E i [mª i? M`Q\ L;QÆB ;B Q T?QÆM; T?€T +? içQ :Q#HBM ;HB/2` +?Q ?¼\

h``M? s€ iÁ KÁ ?ÄBX

aî >B M ;"i ç- m ç€T,

@ :B Q +?Q ?¼ +kM; F?¬M; b Q +ª- #¼M ?¼ +| T?QÆM; T?€T +kM; F?¬M; H`K ` ;HB/2` +| K'v #° T?"M +?d i`QM; *?O h?–M F?¬M; ;B M KÈB ?Q€M ç'B çQÊ+ HBM +kM; F?¬M; +? içQ çQÊ+X >ÆM M[:Q#HBM ;HB/2` +O +?9M; i + - M T?ªB /MM çQÊ+ M,M; HQÊM; pbi? ;B Q +?Q ?¼ +kM; F?¬M; b Q- Hm¬M iB M i?2Q v m + - m pbi? H9+ i`î p ? B M;Q|B ?¼ KÈB T?ªB H€B K°i +?B +X

L|B çQçM- aî >B M +?d b M; ? B M;Q|B h`bM? E?B m p` oQÆM; >B TX

G9+ M"v +ÁM +€+? i?îB ?çM #ªv M;`v KQ|B # iB M; ç²M; ?²- K'v M;Q|B aî >B M ç +ª i? ;BÈB- /U p`Q F?ª M,M; +Æ ç°M; bB m + 'T +O :Q#HBM ;HB/2` - +m®B +MM; h•v i`QÊ+ F?B i?îB ;B M F i i?9+X J` H9+ M"v h``M? s€ +kM; pW K®B ;BªB [mv i

HU+ b„ F?,M p`M;- b m F?B #`M #¢+- K¼B M;Q`B [mv i ç`M? M;?d M;ÆB K°i ;Bì- ç²M; ?² iB M p`Q i`QM; H,M; K°- iB T i?2Q b) H` +?B M ç'm +O h`M? s€X

@ æ9M; H` K°i +?mv M ?`M? i`bM? /`B /`M; /†+X

h`M? s€ M?bM K¼B M;Q`B i`QÊ+ K†i- i? M i?Î +ªK i?€MXF?¬M; M;ÈiX

h`bM? E?B m F?Q€i i v M|B,

@ *kM; ç•m +| H•m H„K- i®B ç +kM; KÈB çQÊ+ #ªv M;`v i?¬B K`

@ æ9M; i? - i®B ç KÈB çQÊ+ +| #ªv M;`v i?¬B

h`M? s€ H`T iS+ M;?B M`,M; M;?B M HÊB M|B,

@ h +?ŠM; [m H` #` F M`Q ç| iQM? F - i`U+ iB T M;?d M;ÆB i¢B i? ;BÈB i`QM; Î i` M K°i ?ÂM çªQ ?Q M;- +?d +| K°i ç€K i` +QMX >ÆM M[ çB K [m M i`¼M; M?`i idM? H¢B #^M; w +?Q #ªM i?•M- M m M?Q M;QÆB ;†T +?mv M M?Q i - i /€K +?„+ /`M; /†+ô5

L;?2 h`M? s€ Q€M ?`M óH¢B #` iQM? F ô- aÎ >B M +kM; `i /Si F?Q€i- +?ŠM; ? i`€M? Mû ;bX h` M i?U+ i - iW i`QÊ+ iÈB M v pÈB M?[M; +?mv M KbM? H`K- ?„M + M`Q- M; M; M?B M ;B[ +€B #° /¢M; ¬M; ç•v H`K ç'v- M;QÆB H`K ;b çQÊ+ i M`QX M`v- h`M? s€ i?`i bU iS+ ç M M;?B M`,M; M;?B M HÊB- +?d +`M F?¬M; i? +„M + HÈMX

@ h ç½ M|B `i- `i M?B m H-M`²B5 \*?9M; i H` ç²M; ç°B5 h H` ç²M; ç°B +O M; ç°B +O M;QÆB5 E?¬M; +-M #B i i`QÊ+ FB M;QÆB +- çÆM- F?¬M; +| ibM? +ªK "¼M i ç m H` ç²M; ç°B +O M;QÆB "¼M i b) F?¬M; pSi #Ä M;QÆB F?B M;QÆB b m HQM; M;QÆB ;†T [m€B p`i ? v M;mv ?B K5 ob i? - M;QÆB Km®M #® +K+ +€B ç m M|B +?Q #¼M i #B i +| çQÊ+ F?¬M; \ G-M M`v M m M?Q M;QÆB M|B i b) iB M[ +ÂM çÊB Î i`QM; ç| MY M,K- i?"K +?Q +`M; H•m ?ÆM- i M?`i ç`M?

h`M? s€ ;-M M?Q ;`Q H MX `i [m€ M|B ç M ç•v ?„M H¢B +?¬M +?W M;WM; H¢B- T M m M?Q ?„M i?"i bU #B i i`QÊ+ ibM? ?m®M; b) M?Q p`v i?b b) tY Hw +?mv M M`v

aÎ >B M +Q`B H¢M? p +?•K +?¼+- M|B,

@ L m M?Q +?mv M ç½ T?€i i`B M ç M KS+ i +-M T?ªB ;B Q b m HQM; +?Q +€+ M H) M;QÆB i?"i bU Km®M ;†T b Q\

h`M? s€ +MM; K'v M;QÆB tmM; [m M? ç m M;È` - iQÎM; iQÊM; ç M H9+ KbM? ` L m i?"i bU iÈB H9+ +ªaÎ >B M +kM; +-M T?ªB /U p`Q ?¼ #ªQ p i?b ç| +?„+ +?„M b) `i çÆM ;BªM`²BX _9i +m°+ H` Km®M aÎ >B M ;B®M; M?Q M;Q`B #bM? i?Q`M;- Km®M #¼M ?¼ ;B®M; M?Q M;Q`B #bM? i?Q`M; /U /šK p`Q aÎ >B M- imv b) #` HV #bM? v M p¬ bU b®M; b|i i`Î p *?O h?¬M F?¬M; ;B M L; v H`T iS+- i'i +ªK¼B M;Q

L?QM; h`M? s€ pšM +| +?9i F?¬M; T?K+- F m H M,

@ L?QM; M;QÆB +kM; +| i? M|B i`QÊ+ +?Q i #B i +?mv M M;QÆB b„T ç†iX oQ / i #B i i`QÊ+ ç2Q +€B FQM? ç| H M b) iB M p`Q i? ;BÈB i`QM; KÆ5

aÎ >B M +kM; F?¬M; ç w iÈB ?„M- +?d M;²B b„T t T +€+ #° T?"M iQÊM; S?"i- pW

@ L m M?Q M;QÆB +| i? ?B m çQÊ+ i ç M; M|B +€B ;b- ?ÆM M[+| i? i?U+ bU iQM? +€+ +O M;QÆB K` ;BªK #Èi çBX h [mª i?"i +| i? M|B i`QÊ+ #® +K+ +?Q M `i F?; F?,MX L m M?Q i?"i bU H`K M?Q p`v i?b M;QÆB ç½ F?¬M; T?ªB H` h`M? iQM? +€+ +O M;QÆB oQ /K M?Q H-M M`v- M m M?Q i M|B +?Q M;QÆB #B i i`Q /KM; T?K- pB + M;QÆB b) H`K +?QM? H` h`b ?Q½M i?`B ;B M ç2Q FQM?- M;QÆB \*?O h?¬M F?¬M; ;B M KÈB +?Q +- `v ç2Q H M

@ *| i? ç [m v H¢B *?O h?¬M F?¬M; ;B M KÈB +?Q +- `v ç2Q K`5

oW F?ûQ h``M? s€ +kM; M|B ç9M; +•m M"v- M|B tQM; ?„M H"TiS+ M;~M` - K°i HS
 @ h¢B b Q H¢B F?¬M; çQÊ+\\
 @ "ÎB pb p'M ç i?ÌB ;B MX
 aÎ >B M i?Î /"B ç€T,
 @ *?9M; i F?¬M; +| +€+? M"Q t€+ ç`M? i?ÌB ;B M M;QÆB Î H¢B i? ;BÈB i`QM; K
 iB M p"Q i? ;BÈB T?BK FBM? /` H-M M"v- +| ç-v çO i?ÌB ;B M +?Q M;QÆB M;OX
 K" M;QÆB pšM F?¬M; idM? H¢B i?b h?¬M b® ?B m R pšM +| i? /Q #¼M i ;BªB [r
 #¢B M?QM; bQ` i?b t€+ bm'i i?"M? +¬M; pšM + QX L?QM; M m M?Q ç M;QÆB i`
 KÈB iB M p"Q i? ;BÈB i`QM; KÆ i?b b) +| K°i p'M ç X o¢M M?'i i?ÌB ;B M F i i?9
 H¢B i?b H"K b Q\ "¼M i H"K i? M"Q çQ M;QÆB p"Q i? ;BÈB Hm•M ?²B\ "B i ç•m
 H" çQ" M ç°B i€+ +?B M\ JS+ ç° M;mv ?B K F?¬M; T?ªB +"M; + Q ?ÆM +?B M ç'm
 iB M p"Q i? ;BÈB i`QM; KÆ i`QM; H-M iB M ?"M? iB M? iB i F`+? #ªM M"v KÈB H"
 @ Jt+ /M M;?2 [m i?b H" M?Q p"v
 h``M? s€ pšM +?Q +?`m i?¬B- M|B,
 @ L?QM; +ªK M;?o +O i i?b b Q +?S\ "¶M; /QM; #` HW - #¶M; /QM; #` ç~v p"Q K°
 MY M,K- K¶B M;~v +?d #B i M?bM K°i ç€K HQHB pÈB #B M i?€B çB çB H¢B H¢B5
 p` b Q\
 aÎ >B M #¶M; M;WM; b„T t T #° T?"M iQÊM; S?"i- M;Q€B ç-m H¢B M?Q +QÌB K" F?
 `²B H¢B [m v çBX h``M? s€ p®M ç½ iW iW #Èi;B" M- i`¬M; i?'v p"v H¢B H"TiS+ #„
 @ hbM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"v X S?b T?b T?b5
 h``M? s€ T?mM T? Q T? Q K'v T?€i`²B KÈB HÈM iB M; M|B,
 @ *ÁM +€+? i?ÌB ?¢M #ªv M;~v KQÌB ? B iB M; ç²M; ?²- +€+? H-M ç°i FQ+? iB T i?
 iB M; ç²M; ?² o"v K¼B M;QÌB ç½ M;?d M;ÆB tQM; tm¬B- +?9M; i #•v;Bì b) iB M
 p"Q G,M; F?¬M; >mv M +€+- çB ;†T pk F?Q bBM? p"i +´ ç¢B óh?¬Mô5
 @ æB H'v F?Q #€m i' iB M +?9M; i ç H¢B- ç +?9M; i t2K i?Y mv HU+ +O im +?•
 L|B /Si HÌB- h``M? s€ t€+? i?2Q >´ ?²M ç Q /šM ç-m iB M p"Q i`QM; bÆM +®+X "
 M;?bM [m•M Zm®+ .•M çªM; T?ÁM; i?O- ç| H" [m•M ç°B +O .B K hQ+? aÆMX æQ
 [m•M M"v bÈK ç½ M?"M çQÊ+ iBM iS+ +O +'T + Q Zm®+ .•M çªM; i`mv M iÈB- +k
 +?mv M T?€i bBM? i` M i? ;BÈB- pb i? KK+ çQ+? i²M i¢B +O ç°B [m•M M"v- bQ
 M;QÌB M;Q" B iB M p"Q H,M; K°- F?¬M; #^M; M|B H" #ªQ p i? v +?Q +€+ iB M M?
 ;B" M ç€K i?¬M iB M M"v- H¢B /šM iÈB K°i i" M T?€ ?Q¢B iQ" M i? ;BÈB M[X
 h`mM; \*?•m ç°B iB M p"Q i`QM; G,M; F?¬M; >mv M +€+- H9+ M"v +ÁM +€+? i?ÌB ;
 ç²M; ?²

8NdX *?QÆM; R9, ôi?¬Mô a® >B m R UkV

@ s2K` +€+ M;QÆB ç½ H"K`'i M?B m +?mv M i` M iQ" M i? ;BÈB ç'v- M;QÌB F?
 `²BX
 h``M? s€ pW çB pW Q€M i?€MX
 @ oÈ p~M- +?ŠM; H) M;QÆB M;?o F?B aÎ >B M`ÆB p"Q M;mv ?B K- ?„M b) #B i +€
 >Q†+ +| i? M|B- ?„M +| HQ¢B iB M? +ªK M?Q p"v b Q\
 h`bM? E?B m i?m" M KB M; ?ÄB M;QÊ+ H¢B K°i +•mX
 @ •+?- +QB M?Q i pW ?ÄB K°i +?mv M M;m M;®+X

.¼+ çQÌM; çB- h`M? s€ F?¬M; M;WM; i? v ç´B ç i`B- ç²M; i?ÌB +kM; i?m"MiB M ?
+?mv M ç½ tªv` i`QM; #ªv M;`v pW`²BX J†+ /M #•v ;BÌKÈB ?ÄB +| ?ÆB Km°M K°
h`mM; \*?•m ç°B- [m Mi•K ç M ç²M; ç°B H` +?mv M ?„M pšM Hm¬M +?9 wX

óL?[M; M;QÌB +ÁM H B ç m´MX h`bM? E?B m +S K²K KûT H2Q H Q M?QM; iQM?
M?B K- oQÆM; >B T H` K°i [m•M M?•M ç9M; iB m +?m~M- w2`Q iQM? ibM? i`-K´
i`QM; +ª ç°B- +?d +| h`QÆM; >^M; h?U+ HU+ +MM; iQM? +€+? F?¬M; T?M ?ÊT pÊ
M;QÌB F?€+ T?ªB HQ H„M; M?´i +?QM? H` ?„MX >ÆM M[; -M ç•v ?„M H¢B ?²B bB
?„M +| i? ; €M? p€+ çQÊ+ i`€+? M?B K M`v F?¬M; ô

E?¬M; + -M #B ii? M`Q- h`mM; *?•m ç°B pšMiB M p`Q i`QM; H,M; K°X æ| H` K°i
p`Q ? M; ç€- +| çB m +Y ? M; K M; /'m p i çQÊ+ M;QÌB F? B T?€X " M M;Q`B ? M
M i`QM; H¢B `i b¢+? b)- F?¬`€Q- `ä`M; H` ç½ çQÊ+ i?m /¼M [m X

* `M ? M +| +?9i ç„+ w M|B,

@ > ? - # M ç-m F?B KÈB iÆB ç•v i`QM; ? M; +?¶ M`Q +kM; H` ç€ iªM; ç´ pÐ +MM
+ª t€+ ç°M; p"ii?®B `[ p` t€+ +¬Mi`MM;X G9+ 'v #¼Mi TªB /¼M / T H•m H„K ç

L;Q`B # M?•M p"ii`QM; T?BK- +€+ i?`M? pB M h`mM; *?•m ç°B ç m +~Mi?"M [m
M`v K†+ /M b¢+? b) M?QM; +kM; +| p ç´ M€ii M ?Q M; - imv i` M K†i ç´i KÆ ?² +|
MÆB ç•v H` /B iQ+? F?¬M; #B i ç½ i`ªB [m K´v M;?bM M,K- M?[M; /'m p i +?¢K F
F?¬M; TªB M?•M b„ +?mv M M;?B T ?Q†+ H` bS+ [m M b€i ç†+ #B ii®ii?b`i /
H` F i [mª +O [m€ i`bM? T?QM; ?| iU M?B M

S?ªM SM; +O aî >B M H¢B +U+ F€ F?€+ i?QÌM;- ?„M #Á`¢T /QÈB ç´i +~Mi?"M [r
>ÆM MY M;`v b m- ?„M KÈB [m v b M; \* `M ? M- M;?B Ki9+ M|B,

@ L?[M; /'m p i M`v t€+ i?U+ H` /Q bS+ M;QÌB i¢Q` TªB F?¬M;\ "`T?QM; ?| `i
FB Mi?S+ +?mv M M;?B T p T?QÆM; /B M M`v- +| i? M?bM` çQÊ+ MB M ç¢B +

* `M ? M ?ÆB M;~M M;QÌB- M?bM F„ M?[M; /'m p i /QÈB K†i ç´i- +kM; F?¬M; #B i

@ L?[M; /'m p i +?¢K F?„+ M`v ?ŠM H` +O /B iQ+? iW K´v M;?bM M,K i`QÈ+

@ J´v M;?bM\

aî >B M pšM M?bM +?^K +?^K p`Q ?„M- ?ÄBX

@ o`B M;?bM æ¢B F?€B F?QªM; ?ÆM ? B M;?bM M,KX h` +kM; F?¬M; `ä`M; H„
MB M ç¢B i?b +¬M TªB +| i?B i #` p` i?ÌB ;B M KÈB çQÊ+X h`QM; i?ÌB ;B M M;
T?€T

* `M ? M ;½B ;½B ç-m ç€TX

@ o`v H` çO`²BX

aî >B M iW /QÈB ç´i çSM; /"v- iÈB +¢M? +?¶ h`M? s€ M|B,

@ L;QÆB +ÁM M?È ç•v H` MÆB M`Q F?¬M;\

@ aÆM h•v\ h`mM; Zm®+ \ *?•m •\

h`M? s€ M|B` K´v ç` / M? ç m #` aî >B M H„+ ç-m T?O M?"M- /Q ç| ?„M +kM; F
K` +?d iÁ KÁ M?bM aî >B MX

@ G` i? ;BÈB Hm•M ?²BX

aî >B M ç~v ç~v K„i FQM?- M?bM K†i ç´i M|B,

@ LÆB ç•v H` i? ;BÈB Hm•M ?²B- +kM; H` i? ;BÈB /Q h?€M? M?•M p` M;QÌB im +?
ç°M; M`v H` /Q M;QÌB im +?•M HQm H¢B i¢B ç•v- p`v i?b i` `i iÁ KÁ- MÆB ç•v +k
;B M i`¬B [m i`QM; i? ;BÈB M`v b Q\

@ h? M;?o H` i? M`Q\

o K†i h`M? s€+M; i? K KÆ ?²- ?ÄBX

aÎ>B M / v / v ?mv i i?€B /QÆM;- K°i H9+ H•m b m KÈB ç€T,

@ h H'v pQ /K i? M"v M?û- M;QÆB +ªK i?'v bU i²M i¢B +O i? ;BÈB Hm•M ?²B +|

G-M M"v bU +?9 w +O i'i +ªK¼B M;QÌB ç m #`i?m ?9i- h`QÆM;>^M; i?m" M KB M

@ *| ;b F?¬M; ?ÊT Hw " \ a Q #¼M i H¢B F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ \

@ *ª i? ;BÈB Hm•M ?²B i²M i¢B ç½ H" F?¬M; ?ÊT Hw æ•v +kM; H" M;?B p'M i?S F?¬M; ;B M- i¢B b Q H¢B i²M i¢B K°i i? ;BÈB ç°+ H" T\ æ•v ?Q" M iQ" M +?mv M F i? ;BÈB ç°+ H" T ç| i?U+ bU i²M i¢B- p"v i?b b) +| K°i p'M ç h?€M? M?•M +MM; iQ" M i`B iQ" M M,M; b Q\ æ M +ªbBM? K¢M; p" pk i`K +kM; +| i? b€M; i¢Q ` \ > v +?ŠM; [m +?d H" K°i ?" M? iBM? F?€+ i`QM; pk i`K- +?d H" M| ç½ çQÊ+ h?€M? M i?"M? ?bM? /€M; i`€B ç'i K" i?¬B\ L m M?Q p"v b) +| i? ;BªB i?Q+? i¢B b Q F?B Hm•M ?²B b) T?ªB i?'i i?¬M K°i i?ÌB ;B MX h?ÌB ;B M ç| H" ç çQ +?9M; i iW i`€ L?QM; M m [mª i?"i H" M?Q p"v i?b H¢B +| K'v T?QÆM; /B M F?¬M; i? ;BªB i?Q+? H" p'M ç F?QªM; +€+? F?¬M; ;B M- T?QÆM; /B M i?S ? B H" p'M ç K®+ b Q +?9M S?QÆM; /B M i?S # H" p'M ç iQM? M;šm M?B M +O H`+? bY- +?Q /M MÆB ç•v F?¬M; i? b m F?B FûQ /" B K'v M;?bM M,K H¢B ?bM? i?"M? M M K°i M M p,M KBM M"v i?2Q Hw i?mv i t€+ bm'i H" F?¬M; +| F?ª M,M;X *?QM? pb p"v- +Æ #ªM +| i? i? ;BÈB K¬ T?ÄM;X

@ L?QM; M m ç•v H" i? ;BÈB +?•M i?U+- +kM; iS+ H" h?€M? M?•M p" M;QÌB im +? ;BÈB i?"i bU- +ÁM +| HQ¢B F ç`+? M"Q +| i? mv ?B T iÈB ?¼ çQÊ+ \ h`W T?B H"

@ E b€M; i¢Q # M M;Q" B\

hQM? +ª h`M? s€- i'i +ªK¼B M;QÌB +MM; ç²M; i? M?X

h` M K†i aÎ>B M #¶M; H°` p +m²M; M?B i F?| K" /B M iª çQÊ+- ?„M ?QM; T?'M

@ æ•v +?d H" bmv çQ€M +O K°i b®`i Qi M;QÌB i`QM; ;BÈB F?Q ?¼+X "ÎB pb pk pÈB p¬ b® ç`M? Hm"i- p¬ b® Hw i?mv i- p¬ b® çÆM p`X h`QM; i'i +ª M?[M; i?S ç M?Ä +| b B b|i- pQ /K M?Q HU+ iQÆM; i€+ ;B[ ?¢i M?•M p" 2H2+i`QM i,M; H M ? HU+ p¢M p"i ?'T ;BšM +| b B H +? ;b ç| - pQ /K M?Q T?QÆM; i?S+ F i ?ÊT +O 2H M;mv M iY +| +?9i tQm #B M ç' B H" pk i`K +O +?9M; i b) F?¬M; +ÁM i²M i¢B M[ çQÊ+ bBM? ` i`QM; K°i i bM? ?m®M; +U+ F€ i`MM; ?ÊT- ?ÆM M[H" /Q p¬ b® bU i?"M?- #i F€ bU i`MM; ?ÊT M"Q F?¬M; i²M i¢B i?b pk i`K +kM; F?¬M; i²M i¢BX *? ç°M H" F?¬M; +| F?ª M,M; i²M i¢B- +?Q M M +| K°i b®`i Qi M;QÌB M?"M ç`M? `^M i'i +ªK¼B i?S # M i`QM; `i +| i? ç m +?d H" K°i +?QÆM; i`bM? K" i?¬BX

@ *€+ M;QÆB +| i? i?Y iQÎM; iQÊM;- iQÆM; H B F?Q ?¼+ F„ i?m"i +O HQ" B M +m®B +MM; ç M K°i M;"v +| i? T?€i i`QÊ+ çQÊ+ i`Q i?¬M; KBM? M?•M i¢QX L m ç

Q i M ? ' i + k M ; T ? ^a B ; ' T + ^a M ; " M H - M [m ^a M ; i ` Q Î M ; ç ½ ` ° M ; i È B K ' v M ; ? b M K û i M " v -
M ? b M F ? - M ; i ? i ? ' v ç Q Ê + i " M + M M ; - T ? ^a M ; T ? ' i M ? Q K ° i K ^a M ? ç ¢ B H K + H Æ H Y M
. Q È B + ? • M K ¼ B M ; Q Î B H " K ° i i - M ; € M ? b € M ; K " m ç Ä b " K - Î b • m / Q È B ç | F ? - M ; # B
i - M ; / m M ; M ? K M | M ; # Ä M ; i ` Q M ; H Á M ; i ` € B ç ' i æ • v [m ^a M ? B M H " G , M ; F ? - M ; > r
@ L | B M ? Q p " v * € B ; ¼ B H " h ? - M b ® ? B m R F ? - M ; T ? ^a B H " M | b Q \ J M | - b Q H ¢
ç Q Ê + ç € M ? b ® R 5 E ? ® M F B T - * ? O h ? - M 5
h ® + ? ' i i ? • M i ? + O h " M ? s € H " i ® i M ? ' i - M ; Q " B w 2 ` Q ` - ? „ M H " M ; Q Î B ç - m i B M M
F ? - M ; > m v M + € + X o W i " - M ; ` ä - ? „ M H " T i S + + ? Y B - K H M X
h ` M i ? U + i - F ? B M ? b M ` ä i ? S ç | - ç M + ^a w 2 ` Q + k M ; i ? ' T ; B ¼ M ; K „ M ; + ? Y B
æ • v H " h ? - M b ® ? B m R \

8 N N X * ? Q Æ M ; R 9 , ô i ? - M ô a ® > B m R U 9 V

@ * Q M K M | - ç M ; ç M M ? m ç ' v " \ J m ® M + ? 9 M ; i ç ' m p È B * ? O h ? - M b Q \
h " M ? s € ? M M ; ? M M ; ? ' ? ' + ? Y B # È B - p W M | B p W M ? b M b M ; a Î > B M X
a Î > B M + k M ; M ? b M ` ä + <sup>a</sup> M ; i Q Ê M ; i ` Q Ê + K t i - ? „ M + ? Š M ; i ? K ç w i È B h " M ? s €
> ^ M ; p " o Q Æ M ; > B T M | B ,
@ æ " Q # ® M H ¶ M ? Ä i ` M K t i ç ' i - F ? Q ^a M ; + € + ? p " ç ° H È M # ^ M ; / ' m + ? • M M ; U X X
h " M ? s € M ? ' i i ? Î B + Á M + ? Q ? B m ; b ? i M ? Q M ; ? B M ; Q Î B h ` Q Æ M ; > ^ M ; i ? b F ? -
H " T i S + ; B " i # „ M + ^a M ; Q Î B - p ° B p " M ; F û Q F û Q € Q a Î > B M + Á M h ` b M ? E ? B m + k M
+ ~ M i ? " M ; B ^a B i ? Q + ? + ? Q ? „ M X
@ * € B ; b \ L ; Q Æ B K m ® M / M M ; J ç ° M ; T ? € Q i ` U + i B T b M # ^ M ; M Æ B M " v \ æ M + € B
h " M ? s € p W M ; ? 2 ` ä " M ; H " T i S + ; " Q H M X > „ M + k M ; H " M ; Q Î B / m v M ? ' i i ` Q M ; h
> B M - b m F ? B ? û i H M H ¢ B + " M ; i ` U + i B T i 9 K + ' € Q a Î > B M X
a Î > B M + k M ; F ? - M ; ; B ^a B i ? Q + ? - + ? d + ? m v M K „ i ç B - H ¢ M ? M ? ¢ i ç € T ,
@ . M b Q i ? b + k M ; T ? ^a B E ? - M ; # ^ M ; i ` U + i B T K ° i T ? € Q b M # ^ M ; + ? Q t Q M ; - i ' i +
+ - M K ¢ Q ? B K X
@ h ¢ B b Q H ¢ B ç Q K „ i b M ; + ? ¶ F ? € + 5 L ; Q Æ B ç M ; + | • K K Q m ; b \ E ? ® M F B T - H 9
" \ h ç ½ M | B ` 2 B 5 \* | + ? m v M ; b + k M ; ç m + | i ? M | B i ` Q Ê + + ? Q # ¼ M i # B i X * ? 9 M ;
T ? ^a B F i ? M ç M ; H È B / K M ; H Š M M ? m 5 L ; Q Æ B M ? ' i ç ` M ? H " ç M ; ; B ' m ; B K + ? m v
h " M ? s € + " M ; M | B + " M ; F Q + ? ç ° M ; - + Æ ? 2 i 9 K € Q M ? ' + # ' M ; + ^a a Î > B M H M X
a Î > B M + Q Î B H ¢ M ? F ? - M ; ç € T - + ? d ç Q i v + ? d p " Q M ; - B i ? € T T ? Q t - M | B ,
@ L ; Q Æ B K m ® M H ' v M ? [M ; i ? S i ` Q M ; ç | T ? <sup>a</sup> B F ? - M ; \ L ; Q Æ B / € K F ? Š M ; ç ` M ? + | i ?
i ` Q M ; ç | b Q \
h " M ? s € i ? Q € M ; M ; ~ M M ; Q Î B - ? Ä B ,
@ E ? - M ; + | ç B M i ` + ? i m + ? • M \ o " v # M i ` Q M ; ç | + | + € B ; b \ * ? Š M ; H) M ; Q Æ B K m ®
i ` Q M ; ç | F ? - M ; + | ç B M i ` + ? i m + ? • M b Q \
@ E ? - M ; - # M i ` Q M ; ç Q Æ M ; M ? B M H " + | ç B M i ` + ? i m + ? • M X
a Î > B M H „ + ç - m ç € T ,
@ L m ç ½ H " # m ; / Q M ; Q Î B i m + ? • M ç t i ` i ? b Î ç | + ? „ + ? „ M b ) T ? <sup>a</sup> B + | ` i M ? B m
L ; Q Æ B # • v ; B Î + | i ? H ' v ç Q Ê + ç B M i ` + ? F ? - M ; \ L ? b M i ? ' v € M ? b € M ; K " m # ¢ + #
+ ? S \ L m M ? Q M | B M Æ B ç • v b „ T # B M i ? " M ? + ? B M i ` Q Î M ; - p " v i ? b € M ? b € M ; K " m
p ç t i ` ç M ; , M <sup>a</sup> M ? ? Q Î M ; + O + ? B M ç ' m X h ` Q Ê + F ? B ; B ^a B [m v i ç Q Ê + h ? - M b ®

iB M p`Q i`QM; i?€T\ L m i?"i bU +| i? iB M p`Q i`QÊ+ i?b +?9M; i +?d +—M T?ª
h?—M b® ?B m R- iB T ç| M; QÆB H2M HûM H M p`Q i`QM; i?€T H` çQÊ+ `²BX a m
i /U p`Q i®+ ç° +O :Q#HBM ;HB/2` +| i? i`U+ iB T`lB çB- ç M +?Q çO t i?b /MM
h?—M b® ?B m R L; QÆB +?Q`^M; +?mv M M?Q p`v +| +ÁM w M; ?o M[F?¬M; \ >
M; QlB im +?•M b) ç H¢B bÆ ?Î HÈM M?Q i? b Q\

@ E?¬M; i?

h`M? s€ i?Î /`B ç€T,

@ o`v +kM; +| i? i`QÊ+ iB M ç€M? #¢B h?—M b® ?B m R- b m ç| K¼B M; QlB +?9M
H`v #Q FQT im ?`M? K`X L; QÆB K°i T?€Q #„M tm®M; M?Q p`v- M?Ð ç•m H¢B T?€
+O J ç°M; T?€Q i ç½ M; ?2 F [m - pk F?Q ?¢i M?•M #bM? i?QlM; imv i ç®B F?¬M
H) M; QÆB Km®M K°i T?€Q T?€ ?Ov i`i +ª #€m p`i i`iB M ç +?Q +?9M; i b Q\

aÎ >B M i?Î /`B- ?„M +kM; +?ŠM; ;BªB i?Q+? i? K M[- +?d MlB,

@ hMv M; QÆB i?¬B æ9M; `²B- K†+ /M iBM iS+ +?9M; i H`v çQÊ+ H9+ i`QÊ+ ç½ M
?bM? +O *?O h?—M- M?QM; M m Ml ç½ H` pk F?Q bBM? p`i L m M?Q i çQ€M F?¬
H¢B +S ç€M? çB- T?QÆM; /B M +?B M ç`m H` i`€+? M?B K +O ç°B i`QlM; M?Q M

h`M? s€ #`v ;Bl KÈB v M i•K ;"i ç-m- [m v b M; w2`Q- MlB,

@ w2`Q- i`QÊ+ iB M M; QÆB +?Q i M iQ t€+ FB M K i?Y K°i T?€i t2KX JK+ iB m M
[m i?b i?"i ç€M; iB +X

w2`Q +kM; F?¬M; MlB M?B m- H`v b9M; M; „K : mbb ` b m ç| ibK K°i p`i`Q +~M i?
M; QlB ç m MQM i?Î M?bM p T?Q t X G9+ M`v [mªM; i`QlM; ç½ +`M; H9+ +`M; iÈ
/M H` K`v M; QlB * `M ? M +kM; ?Q`M iQ`M +| i? /MM; K„i i?QlM; M?bM `ä p`i`Q
æ†+ #B i H` [mª +—m €M? b€M; H¢B +`M; `ä `M; - bU +?9 w +O K¼B M; QlB ç m i`

æQ`M; 5

J°i iB M; iB M; b9M; p M; /°B- i`i +ª ç m +ªK i?`v H¶i B QM; +ª H M M?QM; bU +?9
[mª +—m €M? b€M; X h`QM; F?QªM? F?“+ iB M; b9M; p M; H M- K†i M; Q`B [mª +—
i—M; blM; ;ÈM F€ H¢- T?ªM; T?“i M?Q F?¬M; F?Q ç½ #B M i?“M? K†i MQÊ+ `mM; ç
#B M K`i- i¢B i`QlM; +?d +| w2`Q p`h`M? s€ H` M?bM i?`v `ä +ªM? iQÊM; i?“i bU
: mbb çSM; /WM; H¢B ;B[i`mM; i•K H`M blM;

h`BM? s€ ;B`i Mªv KbM?- ?bM?ªM? M`v i?“i [m€ [m2M i?m°+— ç M i`M #•v ;Bl +ªM
KÆ pŠM +ÁM F?“+ b•m i`QM; i•K i`Q ?„MX *QlM; ;Bª i—M; i?S iQ i`mM; +`T ? iBM
K†+ /M H` i`¢M; i?€B M?“T K M?QM; i?U+ HU+ [mª i?“i ç½ iÈB KS+ ç° FBM? F?C
F?®M; +? ;2M i`QM; +Æ i? M; QlB F?€+ ç F?®M; +? bBM? iY- H¢B +`M; +| çQÊ+
K¢M? i•K HBM?- +kM; +| i? ;¼B H` MB K ç°M; HU+— i`QlM; HU+ h- p•M p•MX E
b€M; +MM; HQ¢B pÈB *?O h?—M M`v p`v K` H¢B +kM; +| F„ M, M; ç²M; /¢M; X

@ J` MlB H¢B- K°i [mªM; i`QlM; `°M; - K°i [mª +—m €M? b€M; - #®M T?Q i®B ç2M
;B M +kM; çQÊ+ ;B`m b•m /QÈB HÁM; ç`i b Q\

h`M? s€ H`T iS+ +QlB F?` MlB,

@ J†+ /M i #B i b® R H` ç +?d \*?O h?—M çlB ç—m iB M M?QM; K` b® R- +°M; i? K
bU H`K i +?d +| i? M; ?o iÈB `Q#Qi 1o

h`QM; H9+ MlB- h`M? s€ +kM; M; ~M; ç—m M?bM b M; h`B m M? E?¬M; X *¬ #û M
*?O h?—M F?¬M; ;B M- M; QlB K M; i?U+ HU+ i—M; i?S iQ pŠM ç M; M; O b v- ?ÆM
+O M`M; MlB- +¬ #û M`v ?ŠM H` F?¬M; +| Fw S+ p [m€ F?S- i`W T?B M`M; /U p`
iÈB i—M; i?S iQX L?QM; M`M; +S K°i KU+ i`—K K†+ F?¬M; MlB M?Q p`v F?B M h`
i`QM; i?`v h?—M b® ?B m R bY /KM; +MM; K°i HQ¢B bS+ K¢M? i•K HBM?- ?„M i?“
+?mv M M`Q çlX

G9+ M"v w2`Q H¢B M•M; b9M; #„M K'v T?€i M[ M?QM; iWM; pB M ç¢M ç m #` pÁM
i` M K†i MQÊ+ +ªM H¢BX h?`v [mªM; i`QÌM; K¼B M; QÌB ç M; çSM; +`M; H9+ +`M;
+€+ - w2`Q F?) + „M ` ,M; - #„i ç - m i" T i`mM; iQ`M #° iBM? i? - M - +?m`M #` bY /KM
M, M; M; ?` +? i?B M +?d + - M #„M i`mM; KK+ iB m H` + † i? F i HB m i' i +ª K¼B p" i
J'v M; QÌB h` `M? s€ +kM; F?¬M; ? M; ,M +ªM ? „M - M; QÊ+ H¢B - ç w2`Q bY /KM; F„
R iW t +kM; H` +?mv M ` i + † HÊB +?Q +ª ç°BX .M b Q i?b +kM; F?¬M; #B i i?U+
M?Q i? M`Q - `9i +m° + + † T?ªB H` i? ? ç - m iB M +O *?O h? - M ? v F?¬M; - + † M, M
i † K H¢B +`M +?B M pÊB M † i? "i bU p¬ +MM; M; mv ?B KX >ÆM M[+°M; i? K pB +
F?ª M, M; ç½ M?9M; i v p`Q - #B M b® +O M?B K pK [m€ HÊM - +?Q M M #•v ; BÌ ç
M?½M +O ? „M [mª i? "i H` F?¬M; +ÁM ; b ?ÊT ?ÆMX

æQ`M; 5

G¢B K° i iB M; M' +U+ HÊM p M; H M - /QÈB €M? K„i +O K¼B M; QÌB - # K†i [mª +
tm' i ?B M ; ÊM b † M; M?Q MQÊ+ +?ªvX L?QM; H - M M`v ; ÊM b † M; pW tm' i ?B M H`T
i?`M? p¬ b® KªM? M?Ä ; B®M; M?Q i?Ov i`M? #` ç "T pKM - iB T ç † #B M K' i i`QM; ;
+ªM? iQÊM; M?Q K¼B M; QÌB iQÌM; iQÊM; H¢B F?¬M; tm' i ?B M - [mª + - m €M? b
b † M; K` M; QÊ+ H¢B - iW i`mM; i•K +O M † #WM; H M [m M; K M; p¢M i`QÊM; X : ÊM
T?ªM; T?`i M?Q +MM; p¬ i`M - K† + +?Q K†i M; Q`B i M pÐ #B M K' i - b † M; ; ÊM pšM
M; WM; - ç M F?B ?B M iQÊM; i M `½ #B M K' i - [mª + - m €M? b€M; pšM M; mv M p M
+?Q iWM; tªv ` +?mv M ; b p`vX

@ P - +ªM? M`v 2K #B i5

J¼B M; QÌB +ÁM ç M; b[M; bÌ - GQm 8+ #¶M; F m - K H M,

@ *ªM? M`v [m2M [m€ - `ä ` `M; H` +ªM? i`QM; L2QM : 2M2bBb 1p M; 2HBQMX J° i M
? - m M?Q i' i +ª +¬M; FQ+? ç m F?¬M; i? tmv M [m i`QÌM; HU+ h +O M † - +m®B +I
ªªM? iQÊM; #•v ; BÌ i? "i [m€ ; B®M; - ?ÆM M[pÁM; #ªQ p FB +kM; ; B®M; i`QÌM;
i•K i?b ; B®M; ç°M; +Æ a7 +mM; +`T M, M; HQÊM; - Q Q 5

h` `M? t€ ; ä ç - m i? ^M; M? † + K° i T?€i - M † B,

@ æQÊ+ `²B - /WM; - /WM; M`Q - ç † H` MBK2 - +?9M; i ?B M i¢B ç M; î i? ; BÈB ?E
iU KbM? i? K ; B bU pB + - +?mv M M`v M?Q i? M`Q +kM; F?¬M; ? ç€M; +QÌB L †
b® ?B m R M`v + † i` M; #` #° T?`M +mM; +`T M, M; HQÊM; \ G` K° i HQ¢B p" i +?`i ; B
+? , M; \ L m M?Q M † B bS + K¢M? i•K HBM? + † i? T?€i ?mv p¬ +MM; p¬ i`M i?b +QÌM
F?¬M; i? K¢M? ç M KS + p¬ +MM; p¬ i`M çQÊ+X \*?d + - M i`QM; M?€v K„i ç° i T?€
ç † T?€ ?Ov i`mM; i•K M, M; HQÊM; H` çQÊ+ - w H` M?Q p`v T?ªB F?¬M; \

@ æ•v H` K° i bBM? p" i

aÎ >B M Î # M +¢M? ç° i M?B M +?2M p`Q,

@ h?2Q iBM iS + +?9M; i H'v çQÊ+ H9+ i`QÈ+ + † i? i?`v - h? - M b® ?B m R H` bBM
h?€M? M?•M p` M; QÌB im +?•M ?ÊT HU+ +? i¢Q ` - ?Q† + + † i? M † B H` i?S ; B®M;
i?`v [mª + - m €M? b€M; M`v ; B®M; +€B ; b\

h` `M? s€ +MM; M?[M; M; QÌB tmM; [m M? ç m M; ~M ` - h`bM? E?B m H`T iS + M † B,

@ " † M; ç M \ L, M; HQÊM; i?¢+? \ L? "iU V \ v i H` K†i i`ÌB *ÁM +€B ; b M[

GQm 8+ H¢B F m - K H M,

@ - H` i`SM; \ G` i`SM; ç9M; F?¬M; \ Zmª + - m €M? b€M; M`v M?bM [m ; B®M; M?Q
v M? Km®M M † B H` - M † H` K° i bBM? p" i - H` K° i HQ¢B /¢M; b®M; çQÊ+ +? i¢Q ` -
T?ÁM; i?O M?QM; i?2Q +¬M; FQ+? ; B i, M; - M † b) iB M ? † i?`M? ?bM? i?€B F?€+
M † B H9+ M½v - +€ + 1o iB M ? † i?`M? /¢M; b®M; bB m +`T - w M? H` p`v ç9M; F?¬

U Væ•v H` K° i +€+? +?ÆB +?[- iW óM? "iô U V + † M; ?o H` # M M; `v - K†i i`ÌB - M?Q
+?YB i?¬M; /KM; +O M; QÌB h`mM; Zm®+X

eyyX *?QÆM; R8, h?S+ hdM? URV

aÎ>B M M?bM M?[M; M;QÌB tmM; [m M? M|BX

J¼B M;QÌB ç m +~M i?"M H„M; M;?2- +?d +| h`M? s€ +U+ F€ iÁ KÁ ?ÄB,

@ .Q` 2KQM L;QÆB +ªB i¢Q Hm¬M +ªK„i FQM? iW ?²B M"Q p"v\ h` M ç| +| i? i?
;B®M; +€B FQM? çQ +?d b® +?B M ç'm i`QM; +€B #° K M; M"Q ç'v- +| i? b® ?|
F?¬M;\

aÎ>B M ?ÆB i`WM; K„i M?bM h`M? s€ `²B +kM; F?¬M; ç w iÈB ?„M- iB T iK+ M|E

@ æ M ?B M i¢B [mª +¬m pšM +?Q +| #'i F€ #B M ç'B M"Q- pb i? +?¶ +?9M; i ç
h`QÆM; >^M; #¶M; t2M p`Q ?ÄB,

@ aÎ>B M "QK ?¢i M?•M M,K KQÆB i`B m i'M i?b iQÆM; çQÆM; pÈB +€B ;b\

@ § hQÆM; çQÆM; pÈB mv HU+ +O J ç°M; T?€Q- +| p'M ç ;b b Q\

aÎ>B M M?¢i M?)Q ç€TX

óL|B +€+? F?€+- #•v ;BÌ +?9M; i ç m çSM; +¢M? F?Q ç¢M /QÊ+ +O J ç°M; T?€
+ÁM +| i? ;¼B H` F?¬M; +| p'M ç ;b\ô

h¢K i?ÌB F?¬M; M?„+ ç M M?[M; bmv M;?o HšM H°M i`QM; HQM; K¼B M;QÌB- b m
>mv M +€+- i?ÌB ;B M ç½ i`¬B [m çQÊ+ ?ÆM K°i ;BÌ- +ÁM +€+? i?ÌB ?¢M #ªv M;
[m€- /Q iQÊM; S?"i ç½ i`Î H¢B +?¶ +k M M HU+ b„ F?,M p`M; F?¬M; +ÁM tm'i ?B M
F?¬M; #` [m'v `¬v- M?'i i?ÌB i'i +ª ç m +?ì i` M [mªM; i`QÌM; +~M i?"M i?ªQ Hm"M

@ aÎ>B M- M;QÆB +| ç M;?` ;b F?¬M;\ L|B çB M|B H¢B +ªMY M;¬v- M;QÆB ?bM
+?®iX

h`M? s€ çQ K„i M?bM [mª +¬m €M? b€M;- bm®i K°i iB M; ç²M; ?² M| F?¬M; ? +|
;B M F?¬M; M;WM; i`¬B çB- ?¼ iB T iK+ çÊB Î ç•v i?ªQ Hm"M +kM; F?¬M; +| iB M
H¬M M"v- +m®B +MM; ?„M F?¬M; +?`m çQÊ+ TªB [m v b M; ?ÄB aÎ>B MX

aÎ>B M ;"i ç¬m p +?„+ +?„M M|B,

@ h`QÆM; >^M;- oQÆM; >B T- ç"Q #®M +€B ?® `°M; #^M; p| M;U

ó h M F?®M M"v M?'i ç`M? H` ç M; ;B'm ;B K +?mv M ;b ç| ô

h`M? s€ M?bM h`QÆM; >^M; +MM; oQÆM; >B THB m +? i M;„M +ªM aÎ>B M- ?„M
ç„+ /oX J†+ /M #B i`ä aÎ>B M ç M; ;B'm ;B K +?mv M ;b ç| M?QM; ? i H¬M M"v iÈ
i`€M? F?ÄBX hW F?B #B i ç M i M F?®M M"v ç M ;BÌ- ?„M ?bM? M?Q +?Q # Q ;F
>B M ?Q†+ H` çQ€M ` çQÊ+ w M;?o i`QM; ç¬m aÎ>B MX *S iB T iK+ bmv çQ€M w
M;m M;®+ ?ÆM pB +iB T iK+ Î ç•v i?ªQ Hm"M M F b€+?¬ +| FªM,M; +ª çÌB M"v ?„M

h`M? s€ M;?B M `M;- ?mM; ?M; M|B,

@ Zm M çB5 *| M;?o M[+MM; F?¬M; ibK ` çQÊ+ M;mv M M?•M5 *?B M ç'm5 J
HU+ +O ç°B i ?B M i¢B +ÁM F?¬M; i?„M; çQÊ+ +€B ;¼B H` h?¬M b® ?B m R M"
/B M +?B M ç'm /Q i +?d ?mv aÎ>B M- M;QÆB /MM; M,M; HQÊM; i?¢+? #® i`Q i
H'v çQÊ+ i`QM; GQ` / Q7 i?2 _BM;bX h`"M +?B M M"v +| i? b) `i K'i i?ÌB ;B M- i
M? M? +?|M;X hB T i?2Q M?[M; i?"M? pB M +?B M ç'm H` w2`Q- h`QÆM; >^M;-
#m°+ i +¬M +€+ M;QÆB M; v H"TiS+ bY /KM; çB K imv M K M?½M p` æB M +?B
K M? H M? +O i - F?B i ?¬i'M M; ps†'0Đ€s¬ > F7`•À0 ĐQ?o '7s M8 Đ +

-K K°i iB M ; ;B®M; M?Q i M H Y +Ð M?Ä #„M i`9M; K†i ç'i- T?¢K pB ? B i`,K Kûi
M| çSM; HâK ?ŠM tm®M; i?“M? ?bM? K°i +€B T? mX h?-M b® ?B m R M?ªv H M +
p T?Q M?|K aî>B M î ç^M; t X

@ E?-M;5

h`M? s€ ;“Q H M X .Q t-M; iÈB [m€ M? M? M M M?“i i?`ìB ?„M F?-M; +| +€+? M“Q
K„i M?bM h?-M b® ?B m R M?ªv p¼i [m ç-mX J“ H U+ ç¢Q /Q h?-M b® ?B m R /MM
ªM? ?QîM; iÈB h`M? s€- +ª F?QªM; ç'i `°M; bKT ç' tm®M; /QÈB F?B M h`M? s€
H M çQÊ+X hÈB F?B K†i ç'i M;WM; bKi tm®M; i?b h?-M b® ?B m R ç½ +€+? ?„M ?

óaS+ K¢M? i?“i FBM? F?OM;5 h`QM; +Æ i? M|i²M i¢B H Q¢B M,M; H QÊM; +ÁM F?O
M m Hm²M; M,M; H QÊM; M“v ?| i?“M? bS+ K¢M? i?b +?“+ +?“M H“ +U+ F€ F?OM;
M“v +ÁM ?mM; ?B K ?ÆM i iQîM; iQÊM;5ô

h`M? s€ +kM; F?-M; +?-M +?W- ;B“K K¢M? +?•M H Q i?2Q h?-M b® ?B m R- ç²M
+m²M; ,

@ J¼B M;QìB K m i`€M? ` 5 E?-M; çQÊ+ +“M i?•M +?B M ç'm pÈB M|- bS+ K¢M
F?OM; ?ÆM +?9M; i iQîM; iQÊM; M?B m5

h` M [mªM; i`QìM;- K„i i?`v h?-M b® ?B m R M?ªv iÈB ;-M- AK?Qi2T T?ªM SM; M
#B M i?“M? H®+ tQ€v +m®M M+F@am@L KmM +MM; * `M ? M H M X h`bM? E?B
+äM; +€+ i?“M? pB M ç M; ?-M K +?¢v HMB ` b m- i¢B i`QìM; +?d +ÁM H¢B K`v
>B M X

w2`Q ç½ HªQ çªQ Km®M M;½- b m F?B bY /KM; çB K imv M K M?½M ? B H-M H B
+O ?„M ç m ç½ iB m ? Q iÈB +U+ çB K- +ÁM +?Q ;K+ tm®M; ?-M K ?Q“M iQ“M H
+`T- ?„M /U p“Q w +?Q F?` bî +?®M; çÐX æ M; H9+ w2`Q H¢B Km®M ;BÆ b9M; H
+?†i K¢M? p“Q ;€v ?„M- ç€M? +?Q w2`Q M; i tdm- iB T ç| MûK b M; +?Q h`bM? E?

@ L;QÆB ç½ i“M M H U+ `²B- +ÁM H¢B +S ;B Q +?Q #¼M i 5

E?B M|B- h`QÆM; >^M; H Qm Hmv M M?bM b M; JBM? u M oB ç M; iW t M?bM p¼
[m v ç-m H¢B- i“T i`mM; iQ“M #° iBM? i?-M p“Q h?-M b® ?B m R ç M; M? M? +?
+mM; FBK H Q¢B K`m #¢+ i`QM; i v H M X

@ L m M?Q M|B çB K imv M K M?½M H“ +¬M; FQ+? i-K t iQ“M #° p` i`Q H“K +?Q
+?B iB M H“ +QìM; FQ+? iB M F„ FQ+? T?€ p“Q K°i çB K J½B ;-M ç•v KÊB +| +?S
KbM?- ?v p¼M; H-M ç-m iB M bY /KM; M“v +| i? i?“M? +¬M;

h¢B #° T?BK FBM? /` H-M i`QÊ+ -

L B;?iK `2 Q M 1HK bi`22i- h`QÆM; >^M; ç½ +| M?“M i?S+ b•m b„+ ?ÆM p ?mv i
E„ M,M; #„M ` æB M +?B iB M +€+ H Q¢B H“ /U p“Q M,M; H QÊM; i`QM; +Æ i? ç
T?BK FBM? /` H-M i`QÊ+ ?„M ç½ ?¼+ çQÊ+ +€+? T?•M +?B M,M; H QÊM; ç bY /H
#„M ` ? i M?Q i`QÊ+X a m ç| ?„M +kM; +| çQÊ+ K°i b® w iQîM;- pQ /K i`mv M M,M
+?B iB M- b m ç| /MM; M?[M; KkBi M ç| ç bY /KM; “¢Q H B i iB M

@ “¢Q H B i æB M +?B iB M5

h`mv M mv H U+ +O æB M +?B iB M p“Q KkBi M- b m ç| bY /KM; #¢Q H B i iB M- M
iB M # KkB- b m F?B i,M; +QìM; i? K mv H U+ +O æB M +?B iB M- bS+ K¢M? ç½
M?B m H-M5

" KkBi M /MM; i®+ ç° K„i i?QìM; F?-M; i? i?2Q F`T p +?¢K T?€i M´ ;B[F?-M
+m®B +MM; ç½ T?ªM; T?“i M?Q K°i Hm²M; çB M [m M; #„M p“Q M;U+ h?-M b® ?B
b|M; M?Q M QÊ+ +?ªv ç°i M;°i tm`i ?B M- iB T ç| tmv M i?ŠM; p“Q i`QM;- #„M i`9M

eykX *?QÆM; R8, h?S+ hdM? UjV

h?2Q K°i iB M #„M #` i?QÆM; h?–M b® ?B m R- iW p i i?QÆM; +O M| i`Q` K°i iQK- +| H) ç| H` HQÇB K€m iQÆB ç†+ #B i +O M| X hB T ç| - h?–M b® ?B m R i?û +?¶ M; U+ M| HÇB H'T H| 2 F` +? HB i- /¼ K'v M; QÌB h`QÆM; >^M; T?^B p°B p½ +?

“i [m€ H–M M`v +?¶ M; U+ h?–M b® ?B m R b€M; H M M?QM; HÇB F?–M; #„M ` t K` iQ`M i?•M iÄ ` K°i Hm²M; €M? b€M; K`m #ç+X hB T ç| - +?¶ M; U+ i`€B #` tmv iW iW F?ûT HÇB- K€m i?`i K`m çÄ iQK çB M +m²M; +?mv M ç°M; - T?^M; T?`i M?Q \*?QM? M? [M; t9+ im- bÊB i?`i ç| #„i /–m F?–M; M; WM; +? [i` p i i?QÆM; #` ?Q i` pÊB i®+ ç°+ | i? i?`v çQÊ+ #^M; K„i i?QÌM; - +?d K'i K'v ; B•v- H¶ ?`M; iQ HÈM ç¼ MY X

óaS+ +–M; FQ+? KÇM? K)- bS+ F?–B T?K+ bB m +QÌM; - bS+ T?ÁM; M; U bB m F?C H` h?–M b® ?B m R b Q\ >ÆM M[ ç•v pšM ; ¼B H` #^M F?–M; ?Q`M +?dM?5 J M +ÁM iÊB KS+ M`Q\ô

h`M? s€ ç m F?` M; ?o i?–KX J°i iB M +O h`QÆM; >^M; K†+ /M +?Q i? ?Q`M iC i`¼M; i?QÆM; h?–M b® ?B m R M?QM; ç½ H`K +?“K HÇB i®+ ç° M?^v ç M +O M i`ÇM; i?€B >Ov /B i- /U p`Q bB m i®+ ç° +O h? +?mM; [mv +kM; çm`B F`T h?–M [m^M; i`QÌM; ? B- # i`, K KûiX h`M? s€ /MM; bS+ çÇT KÇM?– K†i ç`i H`T iS+ MS ; –M i`, K Kûi- HÇB i? K K'v H–M L; mv i #°- +m®B +MM; ç½ iÊB M; v i` M çdM? ç–m ?„M F?–M; +?9i M; ?o M; ÊB- pmM; >` ?²M ç QH M + Q [m€ ç–m- /MM; bS+ +?ûK i? KÇM? i•K HBM? +O h?–M b® ?B m RX

J°i T?B M ç Q K M; K`m i`„M; KÌ K`i M?Q bQÆM; KM ?Ç tm®M; - M?`i i?ÌB i` M pÁM HBM? p M; H M K°i HQÇi iB M; M´ –K –KX J¶B T?–M ç Q K M; bQÆM; KM ç m M?Q H M ç m H` K°i T?–M ç Q K M; bQÆM; KM +?ûK i`9M; pÁM; #^Q p bS+ KÇM? i•K i?QÌM; - /QÊB K°i ç Q M`v +?ûK tm®M; ç½ bÊK #B M i?“M? i?`i pKM M?QM; i–M; i`QÊ+ K„i M; QÇB i`W M?B m i? K +?9i; ÊM b|M; ` i?b F?–M; M; Ì ç M +^K°i p i MS +ÁM M?Q i?U+ +?`i- +?`M +?Q ?` F?`m h`M? s€ ç m çÈM F`+? HB i- i`QM; HÁM; ?

hÇB i? ; BÊB i`QM; KÆ- h`M? s€ +kM; ç½ i?`v [m bS+ KÇM? i•K HBM?– €M? b€M; h ; b ç| M`vX J†+ /M M?B m i M ; ¼B M?Q p`v M?QM; +?mM; [mv HÇB ?„M +kM; +| + ç| ?ŠM H` K°i HQÇB bS+ KÇM? +O bBM? KÇM; K` M; QÌB çÇi iÊB +Æ M?•M iÄ i–M \*kM; +| i? M|B ç| H` #QÊ+ KÌ ç–m F?®M; +? M, M; HQÊM; +O i–M; i?S iQ- +| +? HU+ +O aÎ >B MX *?d H` v m Êi M?Q bS+ KÇM? i•K HBM? +O h`B m L?` E?–M; ç½ ?B m R i`QÊ+ K†i- bS+ KÇM? i•K HBM? ç½ çÇi iÊB i?U+ +?`i- ?ÆM M[ +ÁM +| M, i`M /mv i`b- +ÁM i?S ; b +| i? T?€ ?Ov M| çQÊ+ ç•v\ J ç°M; T?€Q\

h`M? s€ H` M; QÌB i`QÌM; F€ +?B M ç`m # M H`M` M? bBM? iY- imv ?„M +?Q iW +| ? i?®M; M`Q- +kM; F?–M; +| imv i +?B m ; b bB m +`T HÊB ?ÇB M?QM; [m M? ?„M ç½ iU T?€ i i`B M i?“M? K°i #° +?B M T?€T H`v HU+ T?€ t^Q- H`v i®+ ç®B ç`+ iB T +`M pÊB +€B +? i- +°M; i? K i`ÇM; i?€B M?“T pB +O KÎ +Æ M?•M iÄ i–M; i? bS+ KÇM? +O #^M i?•M ?„M imv i ç®B H` ç„+ i•K SM; i?OX J°i çÁM pW `²B M?bM H` K°i FQ+? iQ`M HU+ i`QM; i`ÇM; i?€B >Ov /B i +O ?„M- M m Î i? ; BÊB i`QM; K KÇM? M?Q #•v ; BÌ i?b h`B m L?` E?–M; +?d +?`m K°i ç Q i?–B H` ç½ +? i +?„+ `²B #û pšM +?Q çO ç M ; ,M +^M K°i ç Q iQ`M HU+ ç| L?QM; bS+ +–M; FQ+? KÇM? M pÁM; #^Q p +O h?–M b® ?B m R +kM; F?–M; T?€ M`B

J°i ç Q F?–M; +| i€+ /KM; - h`M? s€ +kM; F?–M; HMB #QÊ+– iB T iK+ pmM; >` ? tm®M; X : BÌ T?9i M`v ?„M ç M; Î i`QM; i`ÇM; i?€B KÎ +Æ M?•M iÄ i–M; i?S iQ- HÇB M; QÌB çSM; Î T?Q t +?d M?bM i?`v +€+? çdM? ç–m h?–M b® ?B m R F?Q^M; p`B K`i `T tm®M; X h®B ç K°i ? B ; B•v- ; ÊM b|M; M?Q MQÊ+ +?^v pKi i`Î M M F`+? H iWM; +?9i K°iX h`M? s€ p`v K` HÇB +| i? /MM; >` ?²M ç Q +QÌM; ?`M? T?€ pÐ pÁ

*?d H` h`M? s€ +ÁM +?Q F`T t–M; p`Q i`QM; F?2 MSi i?b ç°i M?B M- iW tmM; [m bS+ KÇM? i•K HBM? çB M +m²M; i`M iÊBX L m ?bM? /mM; +–M; FQ+? bS+ KÇM?

;B®M; M?Q #`M i v ?Q†+ K°i çÊi b|M; M,M; HQÊM; i?b H9+ M`v bS+ KçM? i•K HB M
HÈM K M? K¬M; `Q çìX > B # M +? M? H +? M? m [m€ t - ç M +ª h`M? s€ +kM; +
#° p°B p½ HMB HçB- M m F?¬M; #` K°i çÁM M`v ç€M? i`9M; - ?„M K v H„K +kM; b)
óG`K b Q #•v ;Bì\ \*,M #ªM F?¬M; +€+? M`Q T?€ pĐ çUQ+5 L?QM; iB T iK+ M?Q p
çQÊ+ M|X J†+ /M içK i?ìB pšM +| i? [m-M ç'm pÈB M| K°i H9+ M?QM; b„T iÈB i?
M,M; HQÊM; +O M| HçB p¬+MM; p¬i`M- +S i? M`v +?d +| i? #` M| H`K +?Q FB i
ç aî>B M bY /KM; J ç°M; T?€Q- i?S ç| i?`i bU [m€ F?Q i`QÆM; - pb i? hQ`M H
h`M? pW ç`M? +?O w- H`T iS+ tQ v M; QìB M?ªv p ç^M; b m- ç²M; i?ìB +kM; [m v
@ aî>B M5 æQ +?B + M?šM +?Q i 5 h +¬M /MM; M| ç +?B M ç'm5
G9+ M`v M?|K aî>B M îT?Q t +kM; ç½ i?¬B +?çv i`®MX h?¬M b® ?B m R i`QÊ+
çÁM KçM?- b m ç| HçB #` h`M? s€ /MM; K M HU+ ç€M? `ÆB iW i` M F?¬M; tm®M;
h?¬M b® ?B m R ç•K b-K tm®M; ç'i- ;BšK M€i K†i ç'i i?`M? K°i ?® HÈM- #'i [m€ i®
ibM? i? M; mv ?B K +O K'v M; QìB aî>B M- F?¬M; TªB HQ #` M| €T b€i M?`i +Y ;
h`M? s€ i?`v h?¬M b® ?B m R [m v HçB ç®B ç-m pÈB KbM?- i`QM; HÁM; HçB i?
?šm i?mšM FB M +QìM; M?`i +O ?„M æ²M; i?ìB +kM; H`M?QÊ+ çB K HÈM M?`iX
i`îM M KçM? K) M?Q ?B M içB- M?QM; +kM; pb ?¼ i²M içB- ?„M KÈB +| M?QÊ+ ç
ó*| H) G G +kM; H`M?QÊ+ çB K +O i - +kM; K v +¬'v +?d i²M içB i`QM; *?O h?-
h`M? s€ H„+ H„+ ç-m- tm çm´B ? i içT MB K i`QM; ç-m- iB T ç| ?„M iW iW i?ª HÄ
p KTB`2 ç m i?m ?²B p`Q i`QM; +Æ i? X J„i i?`v h?¬M b® ?B m R ç½ M?bM i?šM; p
i? i`QÊ+ M; U+ M| HçB K°i H-M +?`K`½B T?€i b€M; - K„i i?`v b|M; M´F`+? HB i H
pšM çSM; M; mv M içB +?¶- F?¬M; ? +| +?9i w iS i`€M? Mû ? v +?®M; çĐX *m®B
#ç+ #MM; H M- h`M? s€ #` M; ¼M HY K`m #ç+ ç| Mm®i +?YM; X
J¼B M; QìB î ç^M; t ç m i`ÊM K„i ?€ K²K- +çM? ç| aî>B M pšM #bM? ioM? ;BªB i
M?Q F?¬M; ? #B i h`M? s€ ç½ #` pK M´ # Q i`MKX E?B oQÆM; >B T M; •v M; ®+ ç
M|B,
@ aî>B M- h`M? s€ ?bM? M?Q HçB #` M´- H-M M`v ?„M +kM; F?¬M; +| pÁM; +´ H
h M M`v i?Ov +?mM; pšM F?¬M; M; ~M; ç-m H MX
@ E?¬M; - F?¬M; #` M´ +? iX
h`B m M? E?¬M; pšM K°i KU+ i`-K K†+ ç°i M?B M Kî KB M; M|B,
@ J†+ /M F?¬M; /€K F?šM; ç`M? M?QM; ?šM H` ?„M F?¬M; +| p'M ç ;b `¶M; /QM
;B€+ M?Q p`v- ?ÆM M[+ÁM tm'i ?B M K°i HQçB F?€i p¼M; Km®M +?B M ç'm
hçK i?ìB F?¬M; M?„+ ç M h`B m M? E?¬M; i?b i?`Q iU M|B- H9+ M`v ibM? ?m®M
+kM; h`bM? E?B m +kM; +?šM; M; ?2 i?`v M`M; ç M; M|B +€B ;bX L?QM; aî>B M
?ÆB M; ~M; ç-m M?bM i?Q€M; [m€ h`B m M? E?¬M; `²B HçB +9B tm®M; - KB M; F?
+€+ HQçB- pW iB T iK+ i?€Q`ìB J ç°M; T?€QX
G9+ M`v- î i`mM; i•K pK M´- €M? HY +MM; i`Q #KB iW iW M?ç i çB- i` M K†i ç'i ç
s€ pšM çSM; ç| M?QM; ?bM? /çM; ç½ #B M ç´B ?Q`M iQ`MX h`¬M; ?„M ?B M içB
#bM? i?QìM; M[K`+| +?9i iQÆM; iU pÈB K [m, i`QM; i`mv M i?mv iX h` M i`€M K
[m-M €Q i` M M; QìB bÈK ç½ i M M€i- b m HQM; K°i +†T +€M? `²M; pQÆM i?šM; H
#B i pÈB +€M? €+ K p`+€M? /ÆBX L; Q`B` - i` M / h`M? s€ +kM; tm'i ?B M K°i
@ hB K HQM; #B M5
æ•v H` bS+ KçM? + Q M?`i +O i-M; i?S iQ i`mM; +´T K` h`M? s€ +| i? bY /KM; b
[m i•K K X G'v ;2M`²M; i`QM; +Æ i? H`K +?O ççQ- +°M; i? K i?`M? T?¬M KçM?
i?•M i? #B M ?| M`v +?QM? H` HU+ HQÊM; KçM? M?`i K` i`QÊ+ K„i ?„M +| i? T?€
+| M°B HU+ +MM; M,M; HQÊM; p KTB`2 /mv i`b i?b ?„M pšM +| i? T?€i ?mv çQÊ

i?m FûK "¢Q i¢+- M m /MM; i? K +^a "¢Q i¢+ ? v > Ov /B i i?b i?U+ HU+ çÆM ;B^aM iQÎM; iQÊM; M' BX æB K K'm +?®i M? 'i +?QM? H"- ç•v H" K°i i`¢M; i?€B i?•M i? M M +kM; F?¬M; +-M iB m ? Q ;b +^a- M m F?¬M; +HQM2 +O ?„M ç½ F?¬M; i? H €+ K ç!- +?d +! K°i F?mv i çB K /mv M? 'i

h`QM; i`¢M; i?€B #B M i?•M M"v- i' i +^a bU +m²M; #¢Q ~M ;B' m i`QM; ;2M +Æ ?² ç m HU+ #¢Q i,M; - /M h`M? s€ ç½ pQÊi [m i•K K - F?¬M; +ÁM bÊ HQ¢B w i?S+ +m²M p"v- F?B +?B M ç'm ?„M `i +! F?ª M,M; F?¬M; +€+? M"Q MQÆM; i v çQÊ+- ç•v +k /mv M? 'i +O i`¢M; i?€B #B M i?•M

ó"i [m€- ?B M i¢B +! p +kM; F?¬M; +-M T?ªB MQÆM; i v hÈB çB- #„i ç-m ?B T ?

h`M? s€ ?Qi b•m K°i ?ÆB- [m M? M; QÌB ?„M #„i ç-m iW iW tm' i ?B M K°i [m-M; +! p ; -M iQÆM; iU M?Q M; ¼M HY ç2M imv M # Q [m M? M; QÌB S?K+ +? i? X h T? !M; i?ŠM; p T?Q h?-M b® ?B m RX

eyjX *?QÆM; R8, h?S+ hdM? U9V

óZmª M?B M H" M?Q p"vXXX h?S ;¼B H" €M? b€M; i•K HBM?- bS+ K¢M? i•K HBM K¶B bBM? p"i b®M; - ?! ` H" +! w M"vXXXô

:BÌ T?9i M"v- h`M? s€ ç°i M?B M +! K°i +<sup>a</sup>K ;B€+ KBM? M; °- i?S ;¼B H" €M? b€ i`QÌM; HU+ h F€ i?U+ +?QM? H" K°i HQ¢B M,M; HQÊM; K" K¼B /¢M; b®M; b m F i?S iQ i`mM; +!T ç m b) bBM? ` X *?mv M M"v F?¬M; HB M [m M; b iÈB iQ +? 'i- + +?B M ç'v- +?mv M /mv M? 'i +! HB M ? H" ?bM? i?€B +O M,M; HQÊM; K" i?¬BX +O h`M? s€ H" M; ¼M HY K"m i`„M; iQ€i- +O S?K+ +? i? i?b K M; ?bM? /€M; +ÁM +ª F?ª M,M; ?'T i?m M,M; HQÊM; +O h`B m M? E?¬M; +! i? +QB H" M,M; HQ bmv çQ€M +O ?„M H9+ i`QÊ+- b m F?B ç¢i iÈB i-M; i?S iQ i`mM; +!T b) bBM? ` HQÊM; - ç•v +?QM? H" KBM? +?SM; i®i M? 'i5

oW `²B F?B h`M? s€ H Q iÈB K" M +?„M bS+ K¢M? i•K HBM? [m M? M; QÌB h?-M b imv M [m M? M; QÌB ?„M +kM; #MM; H MX > B # M ç m H" €M? b€M; i•K HBM?- im M?QM; i`QM; F?QªM? F?„+ p +?¢K- €M? b€M; i•K HBM? +O ? B # M ç m i`mM; s€ KÈB +! i? K°i ç Q T?€ pĐ i'K K" M bS+ K¢M? i•K HBM? i?"T T?-M +SM; +ÄB- i? b® ?B m RX

óL|B +€+? F?€+- M m M?Q bS+ K¢M? +O €M? b€M; i•K HBM? [m€ HÈM- +?d +! M KÈB +! i? i¢Q i?"M? mv ?B TXXX :B®M; M?Q +HQM2 +O i \ô

v MB K M"v +?d i?Q€M; H|2 H M i`QM; ç-m- iQ" M #° bS+ +?9 w +O h`M? s€ ç½ iBM? i? T?€i b€M; Î M; v i`QÊ+ K„i ç M; +"M; H9+ +"M; iÈB ; -MX L?bM FB m ;b + +?QM? H" i`mM; i•K M,M; HQÊM; p" H" M?QÊ+ çB K +O h?-M b® ?B m RX o' i pª H iW ç-m h`M? s€ ç½ +?¼M i`9M; F?®B iBM? i? T?€i b€M; M"v- M? M? +? !M; [m€M p"Q i`QM; >´ ?²M ç Q- +?d +-M #` ?„M +?ûK i`9M; - F?®B iBM? i? M"v +?„+ +?„M

*! çB m i?U+ HU+ +O h?-M b® ?B m R +kM; F?¬M; +?d +! M?Q p"vX h®+ ç° +O M; QÌB #bM? i?QÌM; +,M #ªM +?d +! i? i?'v K°i Hm²M; b€M; H|2 H M- F?QªM; +€+ H" [m - M?QM; h?-M b® ?B m R F?¬M; M; Ì pšM F`T TªM SM; H¢BX h`M? s€ pW p €M? b€M; i•K HBM?- +€M? i v +O h?-M b® ?B m R ç½ +?„M i`QÊ+ K†i ?„M- ç²M ¢i K M? K¬M; [m M? +€M? i v p" +Æ i? M| M? 'i i "T iÈB- i?•M ?bM? M?bM M?Q i¢ i H¢B F?¬M; ? i?m FûK h`M? s€X L|B i?b +?"K- tªv ` i?b M? M?- iW H9+ h`M? HBM?- +?Q iÈB F?B +"M i?•M ;B Q +?B M pÈB h?-M b® ?B m R- i' i +ª +?d /B M ` i s€ ?mM; ?,M; +?ûK i?ŠM; K°i ç Q i`9M; p"Q +€M? i v h?-M b® ?B m R- +ÁM #ªM i [m"i i`9M; ç€M? p,M; ` t K'v i` ,K Kûi- -K K°i iB M; p M; ç°B- ç•K b-K tm®M; K†i ` K°i ?® HÈM b•m K°i Kûi- `°M; ?ÆM KQÌB KûiX

h?-M b® ?B m R +kM; F?¬M; / +?`m ;b- +€M? i v +O M| ç½ #` +?ûK KÎ` ; -M # T ç Q +?ûK tm®M; b m F?B i`mv M +?•M M; mv M HU+ +ÁM T?€i ` ç Q K M; M?Q bQ

M?bM M?Q p- HU+- F€i?"i H¢B F?-M; ;b F?-M; T?€ çQÊ+- K°i ç Q +?ûK tm®M;-
M€i #ûi- +| i? M|B H" ç½ #B Mi?"M?i?"i #,KX L m H" bBM? p"i #bM?i?QlM;- +€M
L?QM; ç| +?d H" bBM? p"i #bM?i?QlM; K"i?-BX E?®B iBM?i? i`QÊ+ M;U+ h?-M
€M? b€M; K"m #¢+ H'T H|2 [m M?+€M? i v M| - +€M? i v M"v HB M ;®M; M?Q p i i?
T?K+ pÊB i®+ ç° +| i? i?"v çQÊ+ #^M; K„i i?QlM;X a m p" B ;B•v- +€M? i v ç½ iW
H¢B i?"M? K°i F?®B- +?d +?®+ H€i M[H" b) F?-M; +ÁM i?QÆM; i' M ;b M[X

Í T?Q t h`M? s€ +?SM; FB M i'i +^ - ?„M F?2 F?) H„+ ç-m- #B i`M; K°i FQ+? pV
M?[M; F?-M; +| +?9i i€+ /KM; M"Q pÊB h?-M b® ?B m R K" +ÁM H"K #^M i?•M #`
pÊB M,M; HQÊM; ;-M M?Q p- i" M +O +QM [m€B p"i M"v- M,M; HQÊM; +O ?„M i?"i
pÊB M? m- ?„M +?d +| i? + K #€B ?¢ T?QM;XXX L m i' M; M,M; HQÊM; F?-M; çO-
ç„T çB5

@ aÎ >B M5 *€B M?šM ç•m\ LûK +€B M?šM +?Q i 5

h`M? s€ HÆ HYM; ;B[ F?-M; i`mM;- K„i M?bM +?^K +?^K p"Q h?-M b® ?B mRX
H" M? H¢B- +QM [m€B p"i ?bM? M;QlB F?´M; H² M"v H¢B M?^v H M- p¼i + Q iÊB ?
?„MX J'v M;QlB h`QÆM; >^M; Í T?Q t ç m i`ÊM K„i ?€ K²K K" M?bM- i`"M +?B M
i`M +QM M;QlB- ?Q†+ Qi M?'i H" ç½ pQÊit T?¢K i`M +O M;QlB #bM?i?QlM;- +?
i?QlM; +kM; F?-M; i? M?9M; i v p"Q +m°+ ç'm ;B[? B # MX J°i # M H" +QlM; ;
+€+ iB m ç°B Hm•M ?²B- ç½ ç¢i iÊB i-M; i?S iQ i`mM; +'T- K°i # M H" pk F?Q bBM
im +?•M pB M +´- óh?-Mô- +m°+ +?B M M"v ç½ F?B M K'v M;QlB h`QÆM; >^M; F?
J†+ /M +¬M; FQ+? +O ?¼ ç®B pÊB pÊB h?-M b® ?B m R +kM; F?-M; ?šM H" F?-M
i?"i bU [m€ M?ÄX

*| H) M;Q" B h`M? s€ ` - i`QM; h`mM; *?•m ç°B +?d pÄM p M +| ? B M;QlB H" +| i?
RXXX

aÎ >B M +?QM? H" K°i i`QM; ? B M;QlB ç|X G9+ M"v ?„M pW H'v +?B + M?šM i®B
M;?2 h`M? s€ ?ûi HÊM- ?„M +kM; F?-M; +?-M +?W- K°i i v F?) pm®i H M K„i FQ
M?šM- H"K iQ i? MûK ` X E?B ç¬B K„i iW #bM?i?^M #B M i?"M? M?B i?mv i?M
MûK i?šM; +?B + M?šM p T?Q h`M? s€X *kM; F?-M; #B i?„M H"K i? M"Q- +?
i`QÊ+- #„M ç M i`QÊ+ K†i h`M? s€ bÊK ?ÆM +^ h?-M b® ?B m R- #KT K°i iB M; ç

óXXXJ M| - HU+ MûK K¢M?i?"i- ç•v H" iQM MB K HU+ b Q\ h M F?®M ç€M; ;?ûi- i
;b +^ - M m ?„M +| bS+ K¢M? HÊM M?Q p"v b Q H¢B F?-M; iÊB +?B pB M\ *S Î K°i
æ€M; ;? iÎK5ô

h`M? s€ ç|M H'v +?B + M?šM- p- i?S+ M?bM b M; +?¶ K'v M;QlB aÎ >B M K°i +?
+ÁM çÐ- K'v M;QlB h`QÆM; >^M; ç M; H"K ç°M; i€+ Km®M i'M +¬M; - +?d H" +| p F
i? M"QX J'v M;QlB AK?Qi2T Î çšM; t i?b çÊB i¢B `b [m^M; i`QlM;- v M H†M; i?2
>B M H" M?"M i^M M?'iX a m F?B MûK +?B + M?šM i®B + Q ` - ?„M çSM; ç| pW
+?"K `½B i?m /¼M J ç°M; T?€Q- +?šM; ? +| p ;b H" ?SM; i?9 pÊB i`"M +?B M M

óh M F?®M M"v iW i`QÊ+ iÊB M v F?B ;†T T?^B M?[M; çB m +?Q #B i- pQ /K M?Q
+m²M; H M- M?QM; b Q H-M M"v ?„M H¢B +?šM; +| iw #B m ?B M M"Q p"v\ *?šM;
bU #B M i?"M? # F?-M; `²B\ > v H" #B M ç°M; H-M M"v b) F?B M +?9M; i F?-M
M M i®i ?ÆM ? i H" M; v iW ç-m /MM; J ç°M; T?€Q #„M i M h?-M b® ?B m R M"v
[m^M M?B m i? çQÊ+- i`QÊ+ iB M +S ?¢ +€B h?-M b® ?B m R M"v ç½5ô

h`M? s€ M?bM h?-M b® ?B m R ç M; H Q iÊB- ?„M pšv +€M? K°i +€B H" T iS+ # v
çK+- h?-M b® ?B m R M,M; M ?¢ tm®M; ç'i- iB T ç| +?¶ M;U+ M| H|2 b€M;- h`M?
HB M #` K°i Hm²M; HY b€M; K"m #¢+ Mm®i +?YM; - K" h?-M b® ?B m R +kM; M?•M
s€X

óo¬ /KM;- i +kM; +| €M? b€M; i•K HBM? ?° i? - i`W T?B H" #` €M? b€M; i•K HBM?
bS+ K¢M? p- +MM; HÊM M;?B M M€i- M m F?-M; i F?-M; i? #` i?QÆM;X >ÆM M|
H" bS+ K¢M? +| iQM? +?'i ?Ä /B K- F?-M; F?€+ H„K pÊB F„ M,M; >²M; pB K- ?B
/`+? pÊB HY `²BXXXô

E?B pK M´ K¨m #¢+ iW iW M?¢i ¸B- h``M? s€ pšM #bM? v M p¬ bU ¸SM; M;mv M +
h?–M b® ?B m R ¸ M; +¨M; H9+ +¨M; iÈB ;–M- +?d +| >´ ?²M ¸ Q i` M i v H¨ iÄ `

h`QM; H9+ bmv M; ?o- /QÈB HU+ ç~v +O iQM MB K HU+- i®+ ç° +O h`M? s€ ç½
h? X æ| H` K°i i®+ ç° p¬ +MM; FBM? F?OM; - çWM; M|B H` M; QÌB #bM? i?QÌM; F?
+O ?„M- ç M +ª K'v M; QÌB aÎ >B M +kM; +?d +| i? i`QM; i?'v K°i +?m¶B i`MªM?X
i`QM; i?ÌB ;B M +U+ M; „M ç½ pQÊi [m F?QªM; +€+? ?ÆM KQÌB M; ?bM Kûi- iÈB H
K°i M; ?bM Kûi- HU+ ç~v +O iQM MB K HU+ KÈB ?Q`M iQ`M #B M K'iX h`M? s€ ;
/Q /U bY` h? - iB TiK+ /MM; i®+ ç° +U+ M? M? H Q p T?Q i`QÈ+X

Í b m HQM; ?„M- F?®B i?'i F?'M; H² pšM iB TiK+ i,M; i`QÎM; çB M +m²M; - bQ p i
/çM; h? -M b® ?B m R M?Q H9+ i`QÈ+ i?b T?ªB + Q ç M # #®M i`, K KûiX a m F?B
ç€M? M€i K°i KªM; HÈM- F?®B i?'i F?'M; H² F?¬M; M; Ì HçB F?¬M; ? pĐ M€i #B M
p,M; ` HçB iB TiK+ #B M i?'M? M?[M; F?®B i?'i iU bBM? i`QÎM; KÈBX hW +?¶ K
i?'v K°i #B M i?'i ç M; [m v +m²M; - #'i F€ B +?SM; FB M ç m bBM? ` +ªK; B€+; ?
h`M? s€ ç½ +€+? +?¶ ç| +U+ t - #B M i?'i H`TiS+ i`M p T?Q [mªM; i`QÌM; K'v M

@ XXXa m M`v i i? F?¬M; ,M i?'i K°i M, KXXXX EBM? [m€ çB K'i i?¬B5

h`bM? E?B m ç M; Î i`QM; +ÆM H®+ tQ€v # v H M- ?„M pW M?bM #B M i?'i /QÈ
AK?Qi2T +kM; F?¬M; i? K M; i?2Q M; QÌB F?¬M; ?çM +? - K¶B H-M +?d +| i? +m
/M b Q i?b ?„M +kM; T?ªB # v H M + Q ?ÆM K°i M; ?bM KûiX ZmªM; i`QÌM; +MM;
i`MK #ÎB K°i +€B H²M; p¬ ?bM? - #€M FQM? ?ÆM K°i M; ?bM Kûi- # M M; Q`B +€B
?çM +? X

L?|K ç-m iB M # v H M +| i`M; +°M; #®M M; QÌB h`bM? E?B m- w2`Q- M+F@am@
tQ€v # v + Q ?ÆM K°i M; ?bM Kûi- :Q#HBM; HB/2` i`QM; i v h`bM? E?B m H`TiS+
M?ªv H M i` M`²B FûQ i?2Q # M; QÌB FB +MM; çSM; H M; HB/2`X hmv #®M M; QÌ
b m F?B ?„M bY /KM; iQM? M,M; HÆ HYM; +O :Q#HBM; HB/2`- KB M +QĐM; +kM;
+ÁM AK?Qi2T +kM; F?¬M; ? M; WM; HçB- iB TiK+ # v tm®M; T?Q /QÈBX

G9+ M`v- +ª KªM; HK+ ç` ç½ +`M; H9+ +`M; i M pĐ M; ?B K i`¼M; - ç M +ª M M [n
tm'i ?B M p i MSi- i?ÌB ;B M +O K¼B M; QÌB +`M; H9+ +`M; `9i M; „MX J'v M; QÌB
+?B M- F?¬M; +¬M T?ªB M|B M?B m p F„ M,M; +O h`QÆM; >^M; p` oQÆM; >B T-
K°i +€+? çB M +m²M; F?¬M; +?9i #ªQ HQmX sç FQ+? /B M`°M; +O h`QÆM; >^M;
HU+ +O oQÆM; >B T- p`Q H9+ i®B ?"m [m M ç-m M`v- ? B M; QÌB +, M #ªM F?¬M;
i?U+ HU+ M[- +?d Km®M ?çM +? M?[M; F?®B i?'i FB Î M; Q`B [mªM; i`QÌM; X h?
h`M? s€ H9+ i`QÈ+ ?¼ ç m i`M K„i M?bM i?'v- M m M?Q H` #¼M ?¼ #` M?[M; F?
h?S #B M K'i b) F?¬M; T?ªB +?d +| H¬M; i|+XXX

óL,M; HQÊM; Hm¬M Î i`QM; +Æ i? - F?®B iBM? i? ç| ?šM H` ? i?®M; F?®M; +? i
*Sl +O K€v pB iQM?X a m F?B ? i?®M; F?®M; +? i`mM; QÆM; #` T?€ ?Ov- b® M
i? +O h? -M b® ?B m R ?'Ti?m- iB T ç| #„i ç-m çB M +m²M; i,M; i`QÎM; XXX L?Q
i?€B M`v KÈB H` i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O M|Xô

aÎ >B M +¬K ? B F?~m +QBH; mM- v M H†M; M?bM M?[M; F?®B i?'i F?'M; H²X æ
[m T?çK pB ?Ä HU+ +O h`QÆM; >^M; p` oQÆM; >B T- ?„M KÈB bY /KM; iQM MB
M?Ì mv HU+ +U+ KçM? +O iQM MB K HU+ KÈB +| i? i?O p[M; çQÈ+ +?¶ iB T M®
ççB HK+- M m F?¬M; M?[M; F?®B i?'i iQ ?`M; i`, K Kûi F?¬M; M; WM; i`M iÈB M?[
b m HQM; ?¼ +?„+ +?„M b) K'i KçM; X

@ aÎ >B MXX J†+ /M ?B M içB i F?¬M; M M M|B M?[M; +•m M`v M?QM; +ªK T?B
çWM; H° +€B #° /çM; +m²M; M?B i ç| çQÈ+ F?'M; \ L?bM p K†i'v +O M; QÆB +S

oQÆM; >B T *QÌB F?' M|BX h`QÆM; >^M; Î # M +çM? H`TiS+ ;"i ç-m HB H` - +|
>B Ti?b v m Èi ?ÆM M?B mX G9+ i`QÈ+ bY /KM; "çQ HB i æB M +?B iB M ç½ iB
+O ?„M- #•v ;BÌ HçB +QÌM; ?`M? bY /KM; # Q M?B m HQÊi M,M; HQÊM; i€m tç- M
çĐ ;B9T ?„M +ÁM çSM; çQÈ+ Î ç•v i?b bÊ`^M; +?d K°i ;B•v iB Ti?2Q ?„M b) i`U+
p"v- ?„M pšM +® ;„M; FûQ +mM; - iQ`M i?•M F?¬M; +?9i `mM`~v- çSM; i?šM; içB +

@ _'i`M iQÊM; T?ªB F?¬M; \

h`bM? E?B m M?bM JBM? u M oB çSM; +€+? ç| F?¬M; t - ?ÄBX G9+ M`v JBM? u M /Q h æ^M; L?'i çB m F?B M- i` M ç| +ÁM +| GQm 8+ p` "€ oQÆM; X JBM? u M oB K /QÈB- M; ?2 h`bM? E?B m ?ÄB p"v- M`M; i?Q€M; M; ~M M; QÌB- M; ~M; ç-m M?bM ?„ +?'i i?•M i? +O M`M; /M b B +kM; +?d KS+ M; QÌB #bM? i?QÌM; - iW ?ÆM K°i M; ? M; QÌB Î /QÈB ç'i +?d +ÁM HçB K°i +?'K M?Ä- +, M #aM F?¬M; i? i?'v `ä ?bM? #| M M; ?2 h`bM? E?B m ?ÄB M?Q p"v- M`M; HçB v M H†M; ; "i ç-m- iU ?² ç²M; w pÈB+

@ L K M?BXXX *?mM; [mv pšM T?ªB #QÈ+ H M +QM çQÌM; i`QÎM; i?"M? +O +?Q ç M i`QÎM; i?"M?- +?ŠM; [m H` pb , M K'v i`"M çÁM H9+ M?ÄX *| M; QÌB iW M; •v M; [m H` pb i?'i bM? K'v H-MX L?QM; +| M; QÌB iW M; •v M; ¬ ç M i`QÎM; i?"M?- HçB +? i- ççB #B ççB ?d KÈB +| i? i?"M? ççB F?QXXX

h`bM? E?B m +kM; M?bM tm®M; T?Q /QÈB- pW M?bM pW i?b i?"Q M|B,

@ h`QÆM; >^M; H` HQçB M K M?B M?Q i? M`Q\ \*¬ Km®M +| K°i M; QÌB ç`M ¬M; M •M? K„i JBM? u M oB M? 'i i?ÌB i`Î M M KÆ ?²- M`M; M?2Q K„i +® M?bM i?"i F„ +aM [mªM; i`QÌM; F?¬M; M; WM; ?ç tm®M; - M?[M; ç®K ç2M M?Ä #û i` M ç| +`M; i? K M +kM; +`M; i? K K K M; XXX

ZmªM; i`QÌM; p` KªM? HK+ ç` iB T iK+ `ÆB tm®M; - +?d +ÁM +€+? #B M M? K i? h®+ ç° `ÆB +`M; H9+ +`M; i, M; K†i ç'i +kM; #„i ç-m i M pĐ- ç²M; i?ÌB M?[M; F?®E KS+ # M; QÌB h`QÆM; >^M; F?¬M; i? €T +? M`B M[ - +?d ç iÈB i?¬B +kM; ?Q`M [mªM; i`QÌM; X G9+ M`v h`M? s€ +ÁM +€+? M; ¬B i?€T +?S çB M i`+? im +?•M ?Æ

eyeX *?QÆM; Re, E i *K+ EBM? >²M o`XXX h`Î o UjV

E?B h`M? s€ ç†i +?•M H M #bM? ç`B- ?„M ç½ +?d +ÁM +€+? +Y i?€T ?ÆM i`, K F?¬M; /€K [m v ç-m HçB T?Q b m- K¼B M; QÌB `9i +m° + +| i? b®M; b|i ? v F?¬M i`QÈ+ F?B KªM? HK+ ç` +?bK tm®M; /QÈB M? K i?ç+? ? v F?¬M; \

óJ M| - aÎ >B M +?d +¬M ; †T T?ªB M?[M; FB M i?S +K` ?„M F?¬M; ?B m H` H"TiS ç€M; ; ?ûi- F?¬M; M; Ì #B M i i?"M? +€B T?€Q M; QÌB #„M ` t XXX >ÆM M[ i bM? ?„M HçB ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+ +?d Km®M H'v çQÊ+ çB M i`+? im +?•MXXô

h`M? s€ i`QM; #KM; K„M; +?YB aÎ >B M M?QM; F€i?U+ i`QM; HÁM; ?„M +kM; p- çB M i`+? im +?•MX hW b m F?B +?SM; FB M bU KçM? K) +O G RM; GQM; +MM; ç Q- F?€i p¼M; +O ?„M ç®B pÈB +¬M; T?€T im +?•M HçB +`M; i, M; H M ; 'T #°BX +¬M +| +Æ /mv M p` i?B M T?9- K` ?B M içB ?„M +?d +¬M M„K çQÊ+ +¬M; T?€T b +O >' ?²M ç Q +?„+ +?„M b) i, M; p¼i H M ; 'T K'v H-M- i?"K +?Q +`M; + Q ?ÆM- ç iU iBM +MM; T?•M K°i i`"M + Q i?'T pÈB S?K+ +? i? 5

E?QªM; +€+? i`, K Kûi h`M? s€ +?d ççT K°i +€B H` [m - +ªM; QÌB ; B®M; M?Q K°i iÁ i?€TX oW iB M p`Q i`QM; - ?„M ç°i M?B M i?'v M?Q +| K°i K`M €M? b€M; M?Q iÈB i`QÈ+ K†i- i`QM; F?QªM? F?„+ - ?„M +| +ªK ; B€+ M?Q #ªM i?•M ç M; +?çv i`QM +U+ F€ M; , M M; OB- b m F?B K`M €M? b€M; FB #B M K'i- F?¬M; ; B M tmM; [m M?

ó*?ŠM; H) ç•v H` +'K +? M; QÌB im +?•M ç†i ` \ æ FB K i` +?OM; i°+ M; QÌB iB M

h`M? s€ i`QM; HÁM; +?Êi ç°M; - M; ?o iÈB K°i F?ª M, M; M?Q p"vX L?QM; iB T i?2 +?mv M çB çQÊ+ M[- #` +ªM? iQÊM; i?¬M F€i`QÈ+ K„i ?'T /šM ?Q`M iQ`MX

J†+ /M M?bM iW M; Q`B p`Q- M; ¬B i?€T M`v ç-v p +´ çB M- i Q M?½- M?QM; # M pB M iQÎM; XXX

" M i`QM; i?€T çQÊ+ +?B H`K # i-M; - i-M; K°i HçB +?B H`K #®M F?m HÈM- T? >' - \*?m hQÈ+ - >mv M ok- #®M ?bM?ªM? HÈM H'T H|2 b€M; X L?[M; ?bM?ªM? M` i? içQ i?"M?- M?bM ; B®M; M?Q HQçB T?BK # +?B m pQÊi t i`bM? ç° F?Q ?¼

b®M; ç°M; X h` M i?U+ i - h`M? s€ +ÁM +ªK i?´v- M m M?Q ?„M F?¬M; T?ªB H` M p`Q i`QM; M; ¬B i?€T b) H`T iS+ p` #®M ç² ?bM? ç| i`M +¬M; X

Í; B[#®M ?bM? ªM? H` i€K [m #€i [m€B F?¬M; M; WM; tQ v i`ÁM- ; B®M; M?Q €M i? - F€ +ªM? ?mv M /B m F?| iª ç| i?`i bU +ÁM F€ªQ ?ÆM +ª +¬M; M; ? i`QM; T?B i`QM; i€K Fw ?B m #€i [m€B +| ç-v M?[M; i`K i?Ov iBM? iQ #^M; #`M i v- K¶B i`K i T?ªM t¢ €M? b€M; iÄ i iW #€i [m€B- K¼B i?S T?ªM; T?`i M?Q i`QM; K°i; B'+ KÆ

h`M? s€ M; •v M; ®+ M?bM +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„iX o®M i`QM; `M iQÊM; +O ?„M- ç| p¬ +MM; +´ tQ - F?¬M; +¬M #B i H` +¬M; T?€T- ? v H` +€B ; b T?B FB K- Hmv H` M; QÌB ?¼+ i`T im +?•M- ?ŠM ç m T?ªB p¬ +MM; +´ tQ X :B®M; M?Q i?ÌB +´ ç¢ i` M; €i ?QÆM; - i?•M K†+ ç¢Q #`Q- ç| KÊB H` im +?•M i`QM; bmv M; ?o +O ?„M) K†i M; Q`B M?bM imv ç9M; H` FB m FB M i`9+ +´ çB M M?QM; # M i`QM; H¢B H` + iQÎM; iQÊM; M´BX æ M H9+ M`v ?„M KÊB ç w- ç M +ª K†i ç`i +kM; /Q M?[M; p, M i M?[M; p, M iU Fw ?B m €M? b€M; M, M; HQÊM; HQm ç°M; M?Q /`+? i? - i`i +ª ?ÊT i ?Q`M +?dM?X

@ *QM K M| - ç•v H` im +?•M ? v H` +¬M; M; ? + Q\ L?bM +| p ?`K HQÊM; +¬M; M

h`M? s€ ; B®M; M?Q /•M [m H-M ç-m ` i?`M? T?®- M; Æ M; ~M M?bM +ªM? iQÊM i?¬M H¢B çQÊ+ - ç M F?B b m HQM; p M; H M K°i iB M; ç°M; +U+ HÊM- ?„M KÊB; B F?¬M; +?¬M +?W- p°B H Q p T?Q ?bM? ªM? "¢+? >´ - pmM; L¢T ; BÊB ?QÊM; p K†+ +?Q ?„M i`mv M M°B HU+- M?[M; i`K i?Ov iBM? ç| pŠM F?¬M; +| +€+? M`Q i? a m F?B i?Y ? B # H-M- h`M? s€ +m®B +MM; +kM; ç`M? iW #Ä w ç`M?X o®M ?„M i?Ov iBM? ç| p`Q i`QM; L¢T ; BÊB ?Q†+ i9B F?¬M; ; B M- +S M?Q p`v K°i HQÊi [m +?„M H` çO- M?QM; M m F?¬M; çQÊ+XXX \*?Q +¬M M|B ?„M +| çO i®+ ç° ç H`v ç i?Ov iBM? M`v ? v F?¬M; - +S +?Q H` ?„M +| K`v p¢M +€M? i v çB- K°i H9+ +| i? K ç•v\

@ XXXJ†+ F 5 *| i? H`v çQÊ+ # Q M?B m i?b H`v #`v M?B m5

h`M? s€ pW ç`M? +?O w- H`T iS+ tû K`v KªM? pªB +ÁM H¢B i` M M; QÌB tm®M; - iQ i?m i?`T M?[M; i`K i?Ov iBM?X L?QM; pW H`v çQÊ+ p`B i`K- ?„M ç°i M?B M idM? M?`i- i?2Q Hw K` M|B- M?[M; i?S +`M; Í i` M + Q i?b +`M; [mw ; B€- M m +?d H`v #B i iQM? b Q pÊB M?[M; i?S Î b•m M?`i ç•v\

L; ?o iÊB ç| - h`M? s€ pSi i?ŠM; ç€K b€+? i?Ov iBM? M`v H¢B- ; B`K +?•M T?| M; i +O ?„M +kM; `i M? M?- bY /KM; +ª h? HŠM L; mv i #°- b m p`B ; B•v ç½ iÊB i-M; K°i F?mM; +ªM? ?Q`M iQ`M F?€+X h-M; ? B H` +ª K°i ç² ?bM? h?€B +U+ T?•M #B +| K°i çB K b€M; ?ÆM i`i +ª K¼B i?S- T?Q # M K`m i`„M; i?b +| K°i çB K i®B i, K ?ªM? K°i ç2M K°i i`„M; - i`QM; ç2M +| i`„M; - i`QM; i`„M; +| ç2M `ä ``M; H` ?bM? h? M?Q ?Ä ?ÊT i?`M? K°i i? - Î b•m i`QM; ç| h`M? s€ KÆ ?² +ªK M?`M çQÊ+ # M K` M; mv M HU+- # M K`m ç2M +| K HU+ i²M i¢B- ? B HQ¢B M, M; HQÊM; HQm ç°M; ç°M; - M; mv ?B K M?Q i`QM; +Æ i? h`M? s€X

Í i-M; ? B F?¬M; +| K°i i`K i?Ov iBM? M`Q K` H` iWM; F?®B iWM; F?®B FBK +QA HYM; i` M i`QM; i`mM; X S?Q # M K HU+ H` FBK +QÆM; H`T H€M? €M? i`„M; - # iÄ €M? b€M; ç2M- M?[M; F?| B FBK +QÆM; HÆ HYM; ; B[/ÁM; M, M; HQÊM; KÆ b Q i` M i`BX

h`M? s€ +kM; +?ŠM; +| i•K iQ K` i€M i?QÎM; +ªM? iQÊM; ç| - iB M; bKT ç´ # M M ?ÆM M[iW t¬B +ÁM i`mv M iÊB K°i b®•K i? M? `Qi ;`Q F€ [m€B- M?[M; •K i? T?ªB +O +QM M; QÌBX hbM? ?m®M; F?`M +`T ?„M +?d +| i? iB M i v pÊ H`v K`v F? i`„M; `²B H¢B H Q H M i-M; # X E?B iÊB i-M; i?S # - ç`T p`Q K„i ?„M F?¬M; T?ªB iBM iS+ K` H`XXX J°i HQ¢i T?€T #ªQ5

G9+ M`v- K†i ç`i tmM; [m M? i?€T ç½ ?Q`M iQ`M i M pÐ- i®+ ç° `ÆB +`M; H9+ +`M çQ K¼B M; QÌB iÊB +?¶ M iQ`M i` M F?¬M; M M i?ÌB; B M # v tm®M; +kM; +`M; H H¢B #®M M; QÌB aÎ >B M- h`QÆM; >^M; - oQÆM; >B T- h`B m M?E?¬M; i?b KªM?

i?¢+? ?ÆM K°i M;?bM Kûi- K" AK?Qi2T i?b +€+? HK+ ç` +""M; t - K°i F?B `ÆB tm
F?¬M; +| ç¢Q +K T?ÁM; ?°- +Æ #ªM H" +? i +?„+XXX

o T?¬M +?B M ç'm- F?®B i?`i F?'M; H² ç½ T?€i i`B M ç M KS+ F?¬M; i? iQÎM; i
?bM? /¢M; h?¬M b® ?B m R H9+ i`QË+ i?b M| T?ªB + Q iËB ?ÆM M;?bM KûiX æQ
tmM; [m M? [mªM; i`Q`M; ç½ #B M i?"M? K°i #B M i?`i- M?bM M?[M; F?®B i?`i i`
pW ;? iÎK- pW FBM? F?OM;X

L?Q i?-M tmB [m, F?B M- oQÆM; >B T +kM; M|B ` K°i +•m F?-M; F?€+ H„K pÈB
+?¶ #¼M ?¼ çSM; ç½ ?Q“M iQ“M i M pÐ- Î ç^M; t #B M i?`i F?´M; H² `ÆB tm®M; i
ç| H“ K¼B M; Q|B +kM; `ÆB tm®M; i?2QX S?Q b m #¼M ?¼- +€+? ç| `it - K°i +Æ
M? M? +?|M; # v tm®M; - M?QM; F?QªM; +€+? pÈB ?¼ H¢B t ?ÆM F?QªM; +€+? ;
*ÁM +?Q iÈB ? B KQÆB ;B•v M[- K¼B M; Q|B b) `ÆB tm®M; /mM; M? K M|M; +?ª

ey3X *?QÆM; Re, E i *K+ EBM? >²M o“XXX h`Î o U8V

" M FB - h`QÆM; >^M; +kM; K i KÄB FB i bS+ - F?B KªM? HK+ ç` i M pÐ- h`B m M
çQ i v M„K H`v +´ €Q ?„MX æQ| M; çQ| M; K°i ç`M; M K M?B H¢B #` K°i +- #û M?´+
i?“i bU `it´m ?´ M?QM; H9+ M“v i bM? ?m®M; F?~M +´T- ?„M +kM; +?ŠM; +| bS+ ç
ç| - +?d +| i? K†+ +?Q M; Q|B i M„K +´ €Q M?´+ H M M?Q K°i +QM K QX >ÆM M[
+?Q `ÆB çQÊ+ # Q H•m ç½ #` K°i F?®B ç€ p i`9M; - `€+? / +?ªv K€m- M?´i i?|B
M?QM; +kM; ç-m p€M; K„i ?Q - +?ŠM; F?€+ ?-M K H“ K`v- ?B M i¢B iQM? K¢M; +
? B M; Q|B ;€M? p€+X

oQÆM; >B T K†+ /M #”M K M; i?2Q aÎ >B M M?QM; i bM? +ªM? F?-M; M; WM; `ÆB
F?B TX G9+ M“v +ª [mªM; i`Q| M; ç½ ?Q“M iQ“M i M pÐ- T?Q /QÈB ç€ iªM; - ;ç+? p
i?ç+? çÄ `U+- M|M; #ÄM; X E?-M; - TªB ;¼B ç•v H“ #B M M? K i?ç+?- +?¶ M“v ç½
+?d M?B i ç° +MM; €T HU+ F?-M; i?-B ç½ F?B M M; Q|B #bM? i?Q| M; F?| K“ +?´
ç` +ÁM +?Q bKT ç´- K¼B M; Q|B +ÁM F?-M; +| +ªK ;B€+ /Q +ª [mªM; i`Q| M; p“ H
i?m”i i m +?•M +´K +? - M?QM; F?B i´i +ª ?Q“M iQ“M i M pÐ- K¼B M; Q|B H”T i€+ +
M; Q|B +MM; €T HU+ F?“T #®M T?Q X

oQÆM; >B T #` ?Q“M +ªM? M?Q p”v H“K +?Q M; •v M; ®+- K½B ç M F?B ?„M i`-M; i
+€+ F?®B pÐ- ç€ iªM; F?-M; M; WM; Mªv H M i` MX E?-M; #B i i¢B b Q- i®+ ç°`
i?b M? M? ?ÆM M?B m- ?Q“M iQ“M i?2Q ç9M; ;B i®+ i`¼M; HU+- +ÁM M?[M; F?®
bS+ K¢M? M“Q ç| i€+ /KM; - i®+ ç°`ÆB tm®M; +kM; F?-M; i m•M i?2Q ;B i®+ i`¼
p b i? - #®M M; Q|B /-M /-M `ÆB p“Q F?QªM; ;B[ ç`i ç€ pÐ p“ M? K i?ç+?- M m M
F?-M; +ÁM +?¶ M“Q KQÊM HU+- i`U+ iB T +?bK p“Q i`QM; /mM; M? K- +?Q M M +
H“ #B M T?€T iU +Sm /mv M?´i H9+ M“vX *® ;„M; Mªv H M i` M- FûQ /`B i?|B ;B
i?ç+?- b m ç| ?¼ +?d +| v M H†M; +-m F?~M- +-m KQM; +?Q AK?Qi2T # v tm®M;

oQÆM; >B T i m v `^M; #B i #•v ;B| TªB H“K ;b- M?QM; i?•M i? +O ?„M +ÁM +?ŠM
M? E?-M; - iU M?B M H“ F?-M; i? HBM? ?Qç i #”i Mªv M?Q p”v çQÊ+X L?QM;
`B M; KbM?- i`QM; H9+ M; ”M +•M i`2Q bÈB i|+- ?„M #B M v m HU+ i?“M? bBM? p
F?®B i?m®+ M´ ?bM? M?Q M?[M; +QM /ÆB M“v +® ;„M; ?QÈM; H M i` MX J¶B bBM
HU+ `i M?Ä- p b i? oQÆM; >B T +?d +| i? F?-M; M; WM; içQ ` HQ¢B bBM? p”i
içQ K°i +QM KÈB- ç M F?B bBM? p”i M´ #` ?„M ççT p“Q H9+ ç-m # v H M i` M i?“M
oQÆM; >B T ç½ +?ŠM; +ÁM H¢B # Q M?B mX

*?Q /M M?Q p”v #®M M; Q|B pšM F?-M; M; WM; ?ç tm®M; i?´T- K„i i?´v M? K i?ç+?
iÈB ;-M- ç°i M?B M iW i` M ç-m ?¼- K°i #|M; ç2M HÈM ”T tm®M; - K°i #° T?“M +O
M; | #•v ;B| KÈB `ÆB tm®M; X G9+ i`QÊ+ +| M?[M; KªM? i?`i M?Ä #„M p, M; H M i` M
[mªM; i`Q| M; - #•v ;B| M?[M; KªM? i?`i ç| KÈB i, M; i`Q| M; `ÆB tm®M; - ç•v +?QM?
ç|X

L|B H“ K°i i`QM; b®- M?QM; F?®B i?`i M“v +kM; iQ iÈB p“B i`, K Kûi- iW i` M ”T t
H`v #®M M; Q|B X G9+ M“v ?¼ ç M; Î ;B[ F?-M; i`mM; - F?-M; +| +?¶ M“Q ç KQÊM
çQÊ+ F?®B i?`i ç| - b„T bY #` M| Mm®i +?YM; - b m ç| #` ûT FûQ tm®M; /mM; M?
i?“i bU +? i +?„+- +?Q /M AK?Qi2T # v M?[M; M[+kM; p¬ /KM; X

h`B m M? E?-M; ?B M i¢B ç M; Î T?Q i` M oQÆM; >B T- K°i i v FûQ h`QÆM; >
FB K 1t+ HB#m`- /Si F?Q€i tm-M; i?ŠM; p“Q F?®B i?`i X L?QM; M“M; pW iÈB ;-
p M; H M- K°i #S+ iQ| M; M, M; HQÊM; p¬ ?bM? +?“M ;B[M“M; p“ F?®B i?`i- HU+ i

ç~v M" M; p, M; tm® M; /QÈBX J v K" oQÆM; >B T F`T i? ÌB çB m iÈB K° i bBM? p" i M
H M i` M ç|- iB T i? 2Q KÈB M? av iÈB çQÊ+ K° i F? ®B ç€ + € + ? ç| F? ¬M; t X

h`B m M? E? ¬M; +MM; oQÆM; >B T M? 'i i? ÌB ç m FBM? ?½B M? bM M? mX G9+ i
+O h? -M b® ?B m R #` ?Ov- #B M i? "M? F? ®B i? `i i, M; i` QÎM; p¬ ?¢M- M, M; HU+
#B M K' i- M m F? ¬M; #¼M ?¼ +, M #ªM F? ¬M; i? M; , M +ªM b® i? `i M" v H•m M? Q
h`m M; *? •m ç°B +kM; +?d +| p" B M; QÌB +| i? T? € ?Ov €M? b€M; i•K HBM? M" v- K"
+? „M F? ¬M; # Q ;²K h`B m M? E? ¬M; p" oQÆM; >B T XXXX

óG" K b Q #•v ; Bì\ S?ªB +? i`²B Q\ *ªK ; B€+ imv i p¼M; M?Q i? M" vXXX >bM? M?
K†i pÈB €M? b€M; i•K HBM? ç½ iWM; imv i p¼M; M?Q p" v- M?QM; i ç®B K†i pÈB
G" B bY /KM; €M? b€M; i•K HBM? \ h ?bM? M?Q M? ÈH" XXX H9+ ç| i XXXô

•M? K „i h`B m M? E? ¬M; +?Êi H| 2 H M- ; B®M; M?Q `ÆB p" Q ?¬M K ?Q†+ H" K K
?B K M" v- M" M; F? ¬M; M; Ì H¢B tªv ` ibM? i`¢M; M?Q p" v- F?B M +?Q oQÆM; >B
" i [m€- b m ç| ç| oQÆM; >B T H¢B M; ?2 i? 'v iB M; +QÌB ?b ?b- M?Q +| M?Q F? ¬M
+O K° i #û ; €BX L?QM; ? „M +kM; F? ¬M; /€K F? ŠM; ç`M? - K° i H" pÈB +€ iQM? +O
i? T?€i ` iB M; +QÌB M?Q p" v- ? B H" #®M T?Q ç m p M; H M iB M; ç' i ç½ pÐ pK
+kM; F? ¬M; `ä `M; H „KX L?QM; oQÆM; >B T +ÁM +?Q ç`M? i? -M H¢B- h`B m M
K° i H-M M[H Q p T?Q F? ®B i? `iX G-M M" v- F? ¬M; #B i tªv ` +?mv M ; b- €M?
F? ¬M; +ÁM +?9i i€+ /KM; M" Q M?Q i`QÊ+ M[ - h`B m M? E? ¬M; M? M? "M; H Q iÈ
i`QM; X E? ®B i? `i T?ªM; T? 'i M?Q K° i i`K pªB +k- +?¶ #` h`B m M? E? ¬M; T?| M;
+MM; F? ¬ ?ûQX æ M F?B K° i ç®M; i? `i F? ¬ iW T?Q i` M `ÆB tm®M; - oQÆM; >B
E? ¬M; ç M; iW i` M + Q M?bM tm®M; - +¬ #û KdK +QÌB- /€M; p +U+ F€ ¬M M?m M
+MM; XXX

*€+? K' v M; QÌB h`B m M? E? ¬M; `i t - h`M? s€ i? 'M ç M; Î i`QM; i? M? [m M; p¢
F? ¬M; M; WM; `ÌB tm®M; X E€ i? U+ - ibM? ?m®M; +O ? „M +kM; F? ¬M; [m€ KS+ i ?
h? M? ç¢Q [m M; +| i? H" K i M`½ i' i +ª K¼B i? S M" v- [m-M; HY K" m i` „M; # M M
€M? b€M; i•K HBM? +O ? „M H¢B F? ¬M; #` ?Á i MX *| H) HìB M? „M +O M; QÌB i
F?B h K h? M? ç¢Q [m M; #° + T?€i- ?-m M?Q K¼B i? S tmM; [m M? ? „M ç m #` T?
i`W K° i b® ç¢Q +K im +?•M +MM; M? [M; +K+ ç€ T?€i b€M; X G9+ M" v h`M? s€ ç M
tmM; [m M? +?d +| €M? b€M; t M? M?¢i- i' i +ª ; ¢+? pÐ- ; ¶ pKM- ç€ iªM; ç m ç½ #B

h`M? s€ H9+ M" v ?Q" M iQ" M F? ¬M; i? ç°M; ç" v- i? M? [m M; p¢M i`QÊM; M?Q M
`ÆB i? ŠM; tm®M; M? K i? ¢+?X : Bì çWM; M| B H" p¶ +€M? - ç M +ª M°B HU+ p" +?•
+kM; T?ªM; T? 'i M?Q ç½ +¬ ç¼M; H¢B- +?d +| M, M; HQÊM; p KTB`2 +MM; K HU+
+?9iX .Q ç|- h`M? s€ F? ¬M; +?9i M; ?o M; ÈB- H" T iS+ i`mv M K HU+ p" Q i`QM; >
ç Q HB M tm' i ?B M HQ¢B €T HU+ F€ H¢ H9+ i`QÊ+ - i`QM; M?€v K „i h K h? M? ç
ç Q +kM; i`Î M M p†M p Q- T?ªM; T? 'i M?Q ç M; +® ; „M; i`€M? Mû mv €T +O >´ ?²
i? 'v +€M? i v + -K >´ ?²M ç Q çQÊ+ ; BªB T?| M; - ? „M HB m K¢M; pmM; ç Q +?ûK`
çQÌM; HÈM i` M h K h? M? ç¢Q [m M; M; QM; ç¼M; M?Q i? U+ +? 'iX L?•M H9+ F?
h`M? s€ çB M +m²M; ?mv ç°M; M°B HU+ +MM; M, M; HQÊM; p KTB`2 iQ" M i?•M- /
HU+ #° + T?€i- +m®B +MM; +kM; i?Q€i` F?ÄB T?¢K pB €M? b€M; # Q T?O- M?QM
+K im +?•M +ÁM H¢B i`QM; ç|- ? „M +kM; +?ŠM; H' v çQÊ+ i? K MY K| M M" QX

h`M? s€ M; Q€B ç-m iB + Mm®B M?bM i? 2Q p¬ b® ç®K b€M; H| 2 H M i`QM; i? M?
M?bM H¢B K' v F? ®B ç€ T?€i b€M; i`QM; i v KbM? - +ÁM +| K° i +?B + +?m¬M; ç²M;
M; | M i vX hmv +?d H' v çQÊ+ K° i +?9i Qi i`QM; +ª F?Q #€m im +?•M M?QM; +| +ÁM
i? S M" v +kM; imv i ç®B F? ¬M; T?ªB K' v ibM? iB i F` +? #ªM + 'T a +| i? bQ b€M? ç
K° i +?9i M?Q i? `²B +U+ F€ /Si F?Q€i [m v M; QÌB # v çB- Î T?Q ç| +ÁM +| ç²M; ç°
a m ç| ibM? iB i F` +? #ªM H-M M" v +kM; b) F i i? 9+ XXX

h`B m M? E? ¬M; +MM; oQÆM; >B T ç½ iÈB i-M; + Q M? 'i +O +€+ F? ®B ç€ `ÆB-
/U p" Q bBM? p" i M´ +O oQÆM; >B T M? av H M i` M K° i çQ¢M M; „M M[- b m ç| i?
+?| çQÊ+ +Sm ?Q†+ H" +?`m +? iX

h•K ibM? +O oQÆM; >B T +?ŠM; + -M T?ªB M| B M?B m- çÆM ; B M H" F?~M i`QÆM

SM; +O h`B m M? E?¬M; H` ``i F€ [m€BX L`M; ;BÆ h`QÆM; >^M; ç M; M„K i`QM
M?bM M?bM M;| M;|- M?bM ç M KS+ i M M`v M´B ? i +<sup>a</sup> / ;` M`M; KÈB +QÌB ?b ?b
ç†+ #B i H` aÎ >B M ç M; çQÊ+ ?„M çĐ i`QM; i v- #° /çM; pW [m, /` pW F?^a €B F?
+¬ #û +| ?`M? ç°M; ;b- K°i çQ`M HY i`„M; #ç+? ç½ iW T?Q t `T iÈB- ç| +?QM? H
F?ÄB i? M? [m M?X >„M pW tm´i ?B M H`T iS+ /`T i„i M;¼M HY [m M? M;QÌB- iB
@ J v [m€- K¼B M;QÌB ç m Î ç•v5 L m `ÆB tm®M; /QÈB i?b ç9M; H` F?¬M; tQM; `4
L|B çQçM- ?„M i?m >´ ?²M p`Q i`QM; LçT; BÈB- çQ i v ¬K H`v 2Q h`B m M? E?¬M
oQÆM; >B TX
@ >b ?b- i?•M i?B i M?Q i? H`K ;b p`v\ Jm®M HÈB /KM; i ç´v ``\ *~M i?“M H9+ p
M;QÆB ç´vXXX
h`M? s€ p®M ç M; +U+ F€ pmB KWM; pb +| i? +Sm çQÊ+ +€+ ç²M; ç°B- ç°i M?B
+MM; M;[çB m p¬ +MM; F?¬M; i?Q+? ?ÊT- i v ?„M F?) ;B`i K°i +€B- i?B m +?9iM
ç M; M„K i`QM; i v ` t X h`QM; HÁM; ?„M- h`B m M? E?¬M; #`i +QÌB F?9+ F?Q+
ççK p¬ ibM? M?Q H9+ i`QÊ+ - +?d H` +†T K„i pšM HçM? H)Q M?Q #,M; - T?^aM; T?
i•K i`Q M;QÌB F?€+X
@ h`B m M? E?¬M;XXX \*?9M; i H` ç²M; ç°B T?^aB F?¬M;\
@ \$XXX VX
@ o`v i?b /MM; €M? K„i +O ç²M; ç°B ç M?bM #¼M i çBXXX >Q M M;? M? M;QÆB
M;QÌB +?9M; i +MM; i`Î p i?¬B- i`Î p i? ;BÈB +O +?9M; i XXX
h`M? s€ K M; i?2Q #®M M;QÌB v M H†M; # v H M i` M- i`QÊ+ K†i +ÁM +| K°i i`M
i` M i`M H®+ tQ€v ç| H` K´v +?B + :Q#HBM ;HB/2`X *m®B +MM; - ibM? iB i F`+?
+MM; +kM; F i i?9+XXX

eyNX Zmv M Rd , AM/2T2M/2M+2 . v @@ *?QÆM; R, hm *?•M5 hm

@ o`M F?Q ``i i®i- H-M M`v +?9M; i F?¬M; +? i M;QÌB M`Q- imv +| ?ÆB +? M? H
;b +kM; #Ä i9B çQÊ+ p`B i?SXXX hbM? iB i F`+? #^aM H-M M`v F i i?9+ p¬ +MM; ?
aÎ >B M M|B M?Q p`vX
G9+ M`v K¼B M;QÌB ç M; M;?d HçB i`QM; K°i [m€M i`¼ M?Ä içB B \*`T- ç•v +?QM
?¼ içB i? ;BÈB h?2 JmKKv M`v- +?d +¬M i?ÌB ;B M iÈB H` +| i? [m v HçB *?O h
+ÁM +€+? H9+ i`Î p \*?O h?¬M F?¬M; ;B M ? B M;`v M[- b m F?B i`^aB [m K°i T?2
M;QÌB ç m +| +^aK ;B€+ HQÌB #B M; K°i +?9i +?Q M M i`QM; K´v M;`v +m®B +MM;
M`v M;?d M;ÆB- +•m +€- M|B +?mv M- M;O MQÈM; - pÈB K¼B M;QÌB- i?ÌB ;B M i?
J` ç M i`M K´v M;`v +m®B +MM; M`v- aÎ >B M KÈB +?“K `½B idM? /`vX h`M +?B M
? Q [m€ M?B m iBM? i?¬M p`bBM? K M? HU+- M?bM #° /çM; Qi M?´i +kM; T?^aB
[m€- b m F?B i M F?®M M`v idM? /`v pšM i`QÆM; +€B #° K†i M;QÌB +? i- H½M? çç
i•K ç M +?mv M +^a+O ?„M ` - ç M +^aF?B M|B +?mv M i?b KB M; HQĐB +kM; F?¬
iWM; ç| im´B i€+ K´i çB ç®B pÈB ?„M i?“i bU [m€ M?ÄX
@ XXX*€B M`v +kM; ;¼B H` p`M F?Q ``i i®i\
h`M? s€ +€m FdM? +?d p`Q i v KbM?- M|BX *€M? i v bY /KM; >´ ?²M ç Q +O ?„M
çWM; M|B H` +Y ç°M; - ç M +^aK°i +?9i +^aK ;B€+ +kM; F?¬M; +|X L m +| ç m +| M;S
;B| +€M? i v ?„M ç½ F?¬ ?úQ M?Q t€+ QÈT- /M H` i`mv M M,M; HQÈM; p`Q +kM; F
i?“i bU F?B M ?„M bÊ T?€i F?B TX *ÁM K v H` #° T?“M F?¬ ?úQ +?d ;BÈB ?çM Î +
M?[M; +?¶ F?€+ i` M i?•M i? ç m M;mv M p M F?¬M; bmv bmv M- ç•v +kM; H` çB
K v K„MX

aÎ ?B M ;`i ç-m- +?d p`Q K´v +K+ iBM? i? ç2M i`„M; h`M? s€ ç M; M„K i`QM; i v

@ L?Q M;QÆB ç½ M|B- M,M; HQÊM; +?O v m +O im +?•M +?B H"K ? B HQΦB /Q
M?B m /ΦM; #B M ?| M?QM; #€+? #B M F?¬M; `lB i`mM; i•K- M;QÆB i?b HΦB F?-
HQΦB M,M; HQÊM; ç|X L m H" +?•M M;mv M HU+ i?b +ÁM çĐ K°i +?9i- M,M; HQÊ
iQM? #ªM i?•M +O +Æ i? M;QlB- M?QM; K HU+ i?b ?Q"MiQ"MH" M,M; HQÊM; •
M;QlB #ÆB H°B p"v- M;QlB #B i #ÆB b) +| i? F?®M; +? - M;QlB F?¬M; #B i #ÆB
+O M;QÆB +QB M?Q ç½ ó+? i çm®Bô- +?l [m v p *?O h?-M F?¬M; ;B M +?[i`
h`M? s€ i?Î /"B- +?ŠM; M|B i? K ;b M[ X >„M çQ K„i M?bM [m M?- i`QM; +ª [m€
pB M ç M; ?¬M K i?b M?[M; M;QlB F?€+ ç m ç½ ` M;Q" B /ΦQ +?ÆBX E?| F?,M H
M;ÆB i? M"v- M;Q" B h`M? s€ p" aÎ >B M i¼M; i?QÆM; F?¬M; i? çB +MM; - M?[M
M;?d M;ÆB K°i T?2MX

@ *?mv M +€M? i v i iΦK i?lB #Ä [m XXX :B| +| ? B pB +- pB + i?S M?'i H" +?mv
+ª M?[M; ;b i i?'v i`QM; KÆ ç m ç½ F HΦB iW ç-m ç M +m®B +?Q M;QÆB- imv M;
tm'i ?B M p" M?•M +€+? i?S M?'i M;O b m- M?QM; +€B i [m M i•K F?¬M; T?ªBK'
H"XXXX æ²M; ç°B +O +?9M; i ç•m\ h`B m M? E?¬M; ç½ b€i +€M? pÈB +?9M; i
K†+ Qi M|B M?QM; M°B i•K iBM? i - +¬ #û K†+ /M #B i bY /KM; +€+ HQΦB F„ tªQ ;
iB m i?mv i M;¬M i bM?XXX h Km®M ?ÄB p +¬ 'v- +¬ 'v b®M; ? v +? i\

aÎ >B M +QlB HΦM? ç€T,

@ o"v "\ *?ŠM; H) F?¬M; T?ªB pb M?•M +€+? +?O +O h`B m M? E?¬M; +| ç T?ÁM
M?" M;QÆB +ªK i?'v +¬ 'v i?Q€i F?ÄB i-K FB K bQ€i +O KbM? M M KÈB HB m KΦ
M;QÆB M?"M H" ç²M; ç°B +O K¼B M;QlB\

h`M? s€ H"TiS+ çÄ #WM; K†i- p°B p" M; M|B,

@ J†+ /M i ?v p¼M; +¬ #û +k +| i? [m v p M?QM; F?¬M; T?ªB +€B FB m +? i iB
'v H" ç²M; ç°B `i [m M i`QM; +O +?9M; i - +€B ;b K" HQHB pÈB F?¬M; HQHB- i
h +?d HQ H„M; +?Q ç²M; ç°B +O i i?¬B- K°i M;QlB ç M; M;mv M H" M?- b Qi U M?
T?K /Q M;QlB F?€+ b€M; iΦQ ` \ h F?¬M; i? iB T M?"M çQÊ+ +?mv M M?Q p"v5
+O KbM? HΦB +?d H" K°iªQªM?5

aÎ >B M i?m HΦB MK +QlB- ç~v ç~v K„i FQM? M|B,

@ E?¬M; +-M #B i H" M?•M +€+? i?S M?'i ? v H" M?•M +€+? i?S ? B- F€i?U+ ç| ç
iΦQ ` X oQ /K i? M"v M?û- M m M?Q M;QÆB +ªK i?'v ` m t M? `i F?| ,M- M?QM; M
t M?- p"v i?b T?-M HÈM M;QlB #bM? i?QlM; ç m b) +„M `„M; iWM; KB M; iWM; K
`„M; ç| H" K°i [m€ i`bM? M?ŠM MΦB- M m M?Q H" K°i +?mv M bQ pÈB F?| ,M +ÁM
+?|+- ?Q†+ H" #B i?QlM; - ?QªM; bÊ- ç m F?' +€+ HQΦB K" i•K i`Q F?¬M; i? +?`n
+„M `„M; b) #B M i?"M? w i?S+ M;QÆB iB M?"M? +?çv i`®MX E?B 'v T?QÆM; /B
K°i M?•M +€+? T?K- ç| H" M;m²M;®+ T?' #B M M?'i +O +?SM; ç M?•M +€+? - H"
F?¬M; i? +?`m çUM; M'BX h M;?o h`B m M? E?¬M; ?ŠM H" +kM; M?Q p"v- M|B+
iΦB M? E?¬M; M"v pÈB M? E?¬M; FB - i'i +ª ç m +?d H" pB + M" M; +?çv i`®M M?
K" i?¬BX L?•M +€+? i`-K K†+ +O h`B m M? E?¬M; +?QM? H" pb bÊ ?½B b m F?
T?ªB +?`m ç m çÈM M M KÈB #B m ?B M ` +€B /€M; p M;QlB HΦ çWM; +| iÈB ;
#B M i?"M? ç²M; ç°B XXX *| H) ? B iB M; ç²M; ç°B KÈB H" i?S H"K +?Q +¬ 'v F?| +

h`M? s€ M;?2 K" +| +?9i T?€i M;®+- ?„M iÁ KÁ b| b| i`€M aÎ >B M- `²B KÈB F€ [m

@ h M F?®M M;QÆB ,M M?-K i?S ;b "\ E?¬M; M;l HΦB M|B ` M?[M; +•m +| M?•M
+?mv M ;b F?OM; F?B T b„T tªv ` \ > v H" M;QÆB HΦB +?m~M #`iQM? F i +€B ;b
#B i- H-M M"v F?¬M; +-M #B i H" M;QÆB b„T ç†i +?mv M ;b +kM; T?ªB M|B +?Q i

aÎ >B M [m v ç-m çB- ç€T,

@ E?¬M; b„T ç†i ;b +ªXXX

@ E?¬M; b„T ç†i ;bXXX h? b Q M;QÆB HΦB [m v ç-m çB5

aY >B M +kM; +?ŠM; i? K M?bM h`M? s€- iB TiK+ M|B,

@ E?¬M; B i`lB bBM? ç½ iBM iQÎM; p"Q M;QlB F?€+- +?ŠM; H) M;QÆB ç½ [m M iQÎM;- iW iBM iQÎM; iÈB ç²M; ç°B- i`QÊ+ ç•v M;QÆB ç½ H"K i? M"Q i?b #•v ;B l +kM; H" h`B m M? E?¬M;- ç9M; F?¬M;\

h`M? s€ ?€ KB M; Km®M MlB ;b çl M?QM; M?bM +€B #ªM Kti M;QlB +? i p¢M M,K `9i +m°+ +kM; i`-K Kt+ ;"i;"i ç-m- K°i H9+ b m KÈB MlB,

@ oB + i?S M?'i+S i¢K i?lB M?Q p"v çB- /M b Q i?b #bM? i?QlM; +¬ 'v +kM; H" h` K¶B H-M +?d +l i? iB M p"Q i`¢M; i?€B M?•M +€+? +?O p"b T?9iX *ªK ;B€+ T?ªM; M¢T M,M; HQÊM; +?d +l i? #B M K¢M? K'v T?9iXXX 1 ? K- i¢K i?lB #Ä [m +?mv i?S i H'v p M;QlB M;?B M +Sm i? M"Q `²B\ æl ç m H" +¬M; T?€T- F?Q +K im +?• b m M"v ,M +ÆK ? v ?9T +?€Q ç m T?ªB i`¬M; +¬v p"Q M;QÆB `²BX

aî >B M M?Q +l p #U+ iS+- ç€T,

@ h KÈB M?"M çQÊ+ K'v i?S çl +?Q [m€ ? B KQÆB #®M iB M; ç²M; ?²- M;QÆB +

@ *QB M;QÆB H" .Q` 2KQMXXX æQÊ+ `²B- K'v i?S M"v +S +?l b m F?B iÎ p b) iV M;QÆB +kM; +l i? MlB +?Q #B iK°i +?9i- i¢B b Q im +?•M K"i M?bM i?'v ?Q"Mi #B il hm +?•M p®M T?ªB +´ çB M- t tQ - b Q i`QM; M;¬B i?€T K"i i?'v H¢B ?Q"Mt F„ i?m"i ?B M ç¢B- ?Qt+ +l i? MlB im +?•M çl M?bM +U+ F€ ;B®M; +¬M; M;? iW ç-m ç½ #` HW ;çil >Q"MiQ"MH" K°i +¢K #šv +O h?€M? M?•M T?QÆM; h•v- ? ç T ç)\ æl +,M #ªM #ªM +?d H" +¬M; M;? + Q t T çti +?Q ` p im +?•M K"i?¬B\

o'M ç M"v iW H9+ h`M? s€ iB M p"Q i`QM; M;¬B i?€T çl ç½ M^K b•m i`QM; HÁM; ç°B M;QlB +l F?ª M,M; ;BªB i?Q+? çQÊ+ p'M ç M"v M?'i +kM; +?d +l aî >B MX

@ E?ª M,M; H" +¢K #šv F?¬M; [m€ HÈM- t€+ bm'i /B iQ+? i?"i bU +O M;QlB im +?ÄB +O M;QÆBXXX

aî >B M M;šK M;?o K°i i?Q€M; `²B ç€T,

@ h? ;BÈB ?mv MªQ- K T?€T- KªQ K" M;QÆB M;?o- pQ /K M?Q ç¢B ç b® +€+ i ;BÈB KªQ T?QÆM; h•v ?Q +'m i`QM; +€+ iB m i?mv i- M;QÆB +?Q `^M; +?9M; b)

h`M? s€ M;~M M;QlB ç€T,

@ •+?- i? ;BÈB KªQ ?ª\ >ŠM H" T?ªB ;B®M; M?Q i?lB F€ i`mM; +´ - +l FB K- +l K €+ K - [m€B p"i +€+ HQ¢B ç9M; F?¬M;\ oQ /K M?Q i? ;BÈB GQ`/ Q7 i?2 _BM; b K i? +QB H" ç¢B #B m +?Q HQ¢B i? ;BÈB M"v- +l p'M ç ;b b Q\

@ o'M ç i?lB ;B MX

aî >B M M?bM h`M? s€ MlB,

@ "'i +S HQ¢B p,M KBM? M"Q- ç½ i²M i¢B iS+ H" ?ÊT Hw- p"v i?b M M p,M KBM? t½ ?°B +?9M; i bY /KM; iB M #° F?Q ?¼+ +¬M; M;? - K'v M;?bM M,K iB M #°- i? HMB- ç M F?B +¬M; M;? iQ+? Hkv iÈB K°i i`bM? ç° M?'i ç`M? b) #°+ T?€i ;B®M; ?°B p,M KBM? ?B M ç¢BX J" i? ;BÈB M;QÆB M?"M ç`M?- i` M +Æ #ªM K°i i? ;BÈ Hm"i T?€i i`B M- +?Q /M H" i? ;BÈB K T?€T +kM; F?¬M; i? K½B K½B ;B [ #° /¢M çl +kM; b) +l iB M #°X oQ /K M?Q F?Q ?¼+ +l i? ;B9T +QM M;QlB # v H M F?¬M; çQÊ+ i?S +l i? ;B9T M;QlB #bM? i?QlM; +kM; # v çQÊ+ H M F?¬M;- p"v i?b K T i? /MM; bS+ K¢M? +O K T?€T- 'M F?„+ - i`B i?S+ Fw ?B m- +¬M; M;? M,M; HQ # v i?b i? M"Q\ " M i` M F?„+ p¬ b® Fw ?B m T?ªM i`¼M; HU+ - H¢B i`mv M i? K M;mv M i„+ ?Qç i ç°M; pÈB ç°M; +Æ T?ªM i`¼M; HU+ +O +¬M; M;? iQÆM; H B- + Fw ?B m- K°i # M bY /KM; i`B i?S+ K€v Kl+ K"i?¬BX

@ ob p"v- +?d +¬M H" p,M KBM? i?b b) +l iQM? iB M #° i'v m- M m M?Q F?¬M; i KBM? çl bÈK Km°M ;b +kM; b) #` p,M KBM? iB M #° ?ÆM ç`Q i?ªQX J" +,M +S i?2 i?U+ i? - F?¬M; +¬M #B iH" im +?•M- F?Q ?¼+ F„ i?m"i- K T?€T- ? v H" M?[M; i iQÆM; H B ;B®M; M? m- #¼M +?9M; çQÆM; M?B M H" b) i`,K b¬M; +MM; +?ªv ` ;

L|B ç M ç•v- aÎ >B M ?ÆB M;WM; HçB K°i +?9i`²B iB T iK+,

@ h?2Q K'v +¬M; i?S+ i´ ?ÊT p,M iU Fw ?B m K" +?9M; i #B i i`QÊ+ K„i- +MM; p
T?€T- M?[M; Fw ?B m p" i`"M T?€T ç| M m i`mv M M,M; HQÊM; p"Q i?b +| N3W iQ
i´ ?ÊT +O F?Q ?Q+ ?B M ççB- ç½ ?B m +?Q \ *?d H" T?QÆM; T?€T bY /KM; +¬M
+?•M +kM; H" K°i HQçB F?Q ?¼+ - #ÎB pb im +?•M- i` M i?U+ i H" im ?"M? i?"M
iQ" M iQÆM; ç²M; pÈB F?Q ?¼+ - ç m H" ibK FB K #ªM +?'i +O pki`KXXXXX obi?
i?Æ K°i çQçM H`B- `®B `„K F?| ?B m- +€B ;b K" i?"M? imv ii? + Q i?O- KB m iª i
?mv M /B m- ?mv M ç M M¶B +?QM? KbM? +kM; +?ŠM; ?B m M´B- +€B ç| imv i ç®
H" im +?•M F€ i?U+ +?QM? H" i? ?B M +O F?Q ?¼+ HB M [m M iÈB #ªM +?'i +O
M; Q`B #bM? i?Q`M;

h`M? s€ M;•v M;®+ M?bM aÎ >B M- +ª MY M;`v b m ?„M KÈB #°i #Q`B M;È M;~M M

@ - K†+ /M i M;?2 K" +?ŠM; ?B m ;b +ª- M?QM; +Æ #ªM pšM `ä`"M; çQÊ+ K°i
+?•M H" K°i HQçB i? ?B M +O F?Q ?¼+ +¬M; M;? + Q T?ªB F?¬M;\ >B m`²B- ç
M;QÆB +S M;?d M;ÆB +?Q i®i çBXX

L|B tQM;- ?„M ;½B ;½B ç-m #QÊ+ ` +Y - pW çB pW H~K #~K +€B ;b K" ói`Q im +
aÎ >B M +kM; +?ŠM; ç w- F?B i M T?B M T?S+ h`M? s€ ``B çB- ?„M ç M; +| i? M?
i?b h`M? s€ çB ç M +Y #¶M; /QM; [m v HçB ?ÄB iB T,

K'i K'v ;B•v- iÈB H9+ aÎ >B M KÎ +Y ` - #QÈ+ p"Q i`QM; M?Q F?-M; +| pB + ;b h`
 M?äKX "'i [m€ ?„M H"TiS+ M;?o H¢B- F?-M; ç9M; K"- ?„MiÈB ç•v ç•m T?ªB ç ç|
 @ L"v5 aÎ >B M- K'v ç¢Q +K im +?•M +MM; ç€ T?€i b€M; ç| i? M"Q `²B\ L;?B M +S
 h`M? s€ pW ?ÄB pW çSM; Î+Y +~M i?"M M?ÁK p"Q # M i`QM;- +| çB m ?„M H¢B
 p"Q i`QM; T?ÁM;X
 aÎ >B M M;?2 p"v HB M M;Q€B ç-m H¢B- ?„M M?bM h`M? s€ +QÌB H¢M? K°i iB M
 @ Jm®M #B i i?b p"Q çBXXX u M i•K- HÁ T?ªM SM; iK ?ÊT `i´M ç`M?XXX
 ó_´i´M ç`M?5 E?-M; i? iBM çQÊ+5 \*?ŠM; H) +?mv M i ;†T pW `²B H"ªQ ;B€+\\ô
 J†+ /M M;?o M?Q p"v M?QM; h`M? s€ pšM +?"K +?¢T iB M p"Q i`QM; T?ÁM;- i?2Q
 i-M; ?-KX oW p"Q i`QM; ?-K- ?„M H"TiS+ iS+ #` +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i H"K +?´M
 æ•v H" K°i +,M T?ÁM; HÈM- `°M; F?QªM; K'v M;?bM Kûi pm-M;- i`QM; T?ÁM; #`v
 ?„M F?-M; #B i; ¼B H";bX L?[M; i?S K€v K|+ M"v ç½ pQÊit i`bM? ç° +O F?Q ?
 ?B M ç¢B- QiM?´i H" M?[M; K€v K|+ +O i? ;BÈB ?B M ç¢B F?-M; i? i?U+ i? ?|
 +kM; F?-M; i? iU HÆ HYM; F?-M; i`mM;- +ÁM M?[M; K€v K|+ Î ç•v H¢B +| i? X
 @ hm +?•MXXX Zmª F?-M; ?´ H" im +?•MX
 aÎ >B M ç-v p +m²M; M?B i- +ªK i?€M M|B,
 @ Zmª M?B M H" F?Q ?¼+ F„i?m"i im ?"M? ç M +?•M i?"i- ?Q"MiQ"MF?€+ pÈB F
 ;¼B H" K°i HQ¢B F?Q ?¼+ ç½ pQÊit F?Q ?¼+ iU M?B M
 @ hbM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"v
 aÎ >B M iÈB i`QÈ+ K°i i'K K" M b€M; HÈM- +?d i?´v ?„M çQ i v´M H M K'v +€B- i?
 €M? b€M; ?ÊT i?"M? H"TiS+ #B M ç´BX
 @ L?[M; pB M ç€ T?€i b€M; M"v H" +?m¶B K"i K½ FB m ;2M tQ„M FûT /¢M; i?U+ i
 M;mv M HU+ i¢Q i?"M?- pB M K"m ç2M /Q K HU+ i¢Q i?"M? VK- +?m¶B K"i K½ FB
 i? X G'v pQ /K i? M"v M?û- ;2M +O +QM M;QÌB H" bÆ ç² iBM iS+ /¢M; tQ„M FûT
 M?QM; ;2M +O +QM M;QÌB F€i?S+ +?QM? H" T?QÆM; iB M i`mv M iªB iBM iS+
 p HQ"BM;QÌB- i´i +ª çQÊ+ HQm i`[ i`QM; K°i F?-M; ;B M +U+ M?ÄX J'v pB M ç€
 #° +kM; H" +?m¶B K"i K½ FB m ;2M tQ„M FûT /¢M; i?U+ i? M?Q p"v- +?ŠM; [m H
 M;mv M HU+ p"K HU+ çQÊ+ i?U+ i? ?| - +ÁM iBM iS+ +?S çUM; # M i`QM; H" +
 çQ¢M K" ?B M i¢B i KÈB T?B M /`+?´ - iBM iS+ ~M +?S i`QM; K°i F?®B ç€ T?€i b
 i?QÌM; ç ;?B +?B +?ûT H¢B- K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; Km®M ç¼+ ? i´i +ª K°i F?®
 M,KX *?QM? pbi? - M?[M; pB M ç€ T?€i b€M; M"v F?-M; i? T?B M /`+? i?"M? p
 +-M bY /KM; iBM? i?-M i`U+ iB Ti` /mv i- i`U+ iB THoM? M;°X æQÆM; M?B M
 T?€T im +?•M M?Q +?9M; i + -M T?ªB T?€ ;BªB K"i K½ KÈB +| i? ç¼+ çQÊ+
 aÎ >B M pW M|B pW´M HB M iB TH M K" M b€M;- T?Q i` M M| - Î +€+? K†i ç´i F?Q
 i" T ?ÊT i¢B ;B[F?-M; i`mM;- i€B ?B M H¢B ?bM?ªM? H"Ti? +O K°i F?®B ç€ T
 iK+ ;BªM; ;BªB- # M i`QM; F?®B ç€ +kM; çQÊ+ T?|M; iQ H M- K°i +?m¶B tQ„M ;B®
 tm´i ?B M ;B[K" M €M? b€M; H"Ti? - K¶B Hm²M; M,M; HQÆM; ç m F i ?ÊT pÈB M
 iK+- T?•M ;BªB- i´ ?ÊT- +m®B +MM; #B M i?"M? p¬ b® +?[pB i i`M`X *?d K°i +?
 ?"K # M i`QM; p¬ b® p,M iU- K" ç| +?d pÄM p M H" K°i T?-M M;?bM i, +O +ª F?®B
 @ G¢B M|B p M?[M; ç¢Q +K im +?•M- +?[F?„+ i` M +€B +?m¬M; M?Ä FB ç½ çQÊ-
 ç½ M|B- i M M| H" æ¬M; >Q" M; +?mM;XU V
 aÎ >B M M|B iB TX
 @ æ¬M;- æ¬M; >Q" M; +?mM;\\ J M| - H-M M"v i`9M; ç"K `²B5
 h`M? s€ F m -K +ª H M- ç M F?B i?´v aÎ >B M H½M? ç¢K HB + ??bM- ?„M H"TiS+
 M;?2X

aÎ>B M ?Qi K°i ?ÆB- M|B,

@ *?[F?„+ i` M ;QÆM; +kM; ç½ çQÊ+ /`+?- i M ;¼B H` i¢Q ?| M;¼+ çB T- imv F? H` ço M;¼+ M?QM; M m T?B M /`+? +?[ F?„+ i` M ç| F?¬M; M?-K i?b ç9M; H` i M

@ h¢Q- i¢Q- i¢Q ?| M;¼+ çB T\ U V

h`M? s€ ç½ ?Q`M iQ`M M;•v M;®+- +?d +ÁM #B i i`ÁM K„i M?bM i`WM; i`WM; p`Q

aÎ>B M +kM; +?ŠM; i? K ç w iÈB ?„M- +?d iB T iK+ M|B,

@ *?B + ;QÆM; M`v i¢K i?ÌB +?Q +| i?ÌB ;B M M;?B M +Sm- +S M|B p æ¬M; >Q`M F„ # K†i M| - K†i /M M?bM [m +| p +U+ F€ M?ÆM #|M; M?QM; F€ i?U+- K†i M;Q ?B m +Ð M?Ä ?ÆM +ª M MQK2iX æ° HÈM +K i? +?d F?QªM; K°i T?-M M;?bM M i #û M?QM; M?[M; Fw ?B m Î K†i i` M i?b ?^M; ?` b b®- ?ÆM M[b® i` ?ÊT p, M iU F i`B mX L;QÆB t2K i?Y çB

aÎ>B M pW M|B pW `M H M K`M b€M;X L; v H`T iS+- K°i +?B + +?m¬M; M?Ä tm`i +?B + +?m¬M; F?¬M; M;WM; T?|M; HÈM- M?[M; /`m F?„+ Fw ?B m +U+ M?Ä +m®B

J°i Hm²M; M,M; HQÊM; K`m i`„M; b€M; +?ªv [m M?[M; p, M iU Fw ?B m F?„+ i` M # TªM; T?`i M?Q p`i b®M; /`v- F?¬M; M;WM; ?`T i?m Hm²M; M,M; HQÊM; i`„M; b€M M,M; HQÊM; K`m p`M; FBK HQm +?mv [m M? M?[M; Fw ?B m F?€+ M? mX hWM; - p`v- +?d i`QM; K°i ? B ;B•v M;„M M;OB- h`M? s€ ç½ M?bM i?`v Qi M?`i +| ?ÆM i`, i?`M? H`M b|M; M,M; HQÊM; K`m p`M; FBK- ?ÆM M[i`QM; ç| +ÁM +| p¬ b® #B M ? +?Q +, M #ªM F?¬M; i? ;BªB i?Q+?X æ M F?B Hm²M; M,M; HQÊM; i`„M; b€M; #B M `M p`Q i`QM; æ¬M; >Q`M; +?mM; - ?Q`M iQ`M F?¬M; i?`v M[X

@ h?2Q ;BªB K½ çQÊ+ bÆ #° b® HB m i? ?B M- i?2Q M,M; HQÊM; i`mv M p`Q- i¢ ?B M ?B M iQÊM; F?¬M; ;B M m®M F?9+- i?ÌB ;B M +kM; tªv ` HQm ç°M; #`i çŠM K¢M? +O æ¬M; ?Q`M; +?mM; +| i? HB M [m M ç M F?¬M; ;B M p`i?ÌB ;B MX o` i? ;BªB i?Q+? çQÊ+- pb i? i`QM; i?ÌB ;B M M; M F?¬M; i? M;?B M +Sm çQÊ+ i` +?d H` bY /KM; i?b i`M; HQÊM; +?•M M;mv M HU+ +O M;QÆB i,M; H M KQiB M;?b K°i H-M

@ hm +?•M hm ?`M? i?`M? +?•M i?U+- i /`+? M;?o M?Q p`v- ç| H` K°i HQ¢B +-M; L?[M; +€B ;b K` ?mv M /B m- F?| ?B m- i`i +ª ç m H` ç€M? `„K5 hm +?•M +?QM? H H` ç½ T?€i i`B M iÈB KS+ +?9M; i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B æ| H` im +?•M5

U V æÆM ;BªM M?`i H`, >k Y >j 4 >2 Y M Y RdX8N J2o

U V æ¬M; ?Q`M; +?mM; , o`i +| bS+ K¢M? HÈM M?`i i`QM; h?`T ç¢B i?-M F?Q- iQ /B i ç` - i?¬M T? +?Q i?B MX h?2Q i`mv M i?mv i æ¬M; >Q`M; +?mM; H` i?B M;E i¢Q i? ;BÈB- >Q`M; æ iWM; /MM; +?m¬M; M`v H`T ` aÆM >ªB ;BÈB- i?m M¢T i`I

U Vh¢Q ?| M;¼+ çB T, h?ÌB ?²M; ?Q M; - iW i`QM; ?¶M ç°M /B M ?| ` ? B p`i- i ?²M; K¬M; - K°i H` K°i [mª i`SM; X ``M *` T?€ i`SM; i?Q€i ` - /UM; i?`M? i`ÌB ç`i- H ?²M; K¬M; - b€m Hm²M; +ÁM H¢B ?ÊT i?`M? i¢Q ?| M;¼+ çB TX a m M`v >²M; Zn ç| i? K M;° i?B M ç¢Q- im i?`M? +?QM? [mª- i?`M? bQ T?K +O h K h? M? ç¢Q i¬M

eRRX *?QÆM; k, h`B m M? E?¬M; o` h`B m M? E?¬M;XXX \*?m`M

óh H` B\ô

óh H` h`B m M? E?¬M; h?`i bU H` M?Q p`v b Q\ô

h`B m M? E?¬M; ;B`i KbM? idM? /`v iW ;B'+ KÆ- p°B çQ i v [mÆ b M; # M- i¢B ç ? B i v i`QM; bm®i- p¬ ?bM?X hÈB F?B M„K +?†i H`v i? M? FB K- i•K i`¢M; +- #i +?9i- +?d H` +ªK ;B€+ ;ÌM ;ÊM i`QM; HÁM; i? M`Q +kM; F?¬M; ? i çQÊ+X

hW b m F?B idM? HϕB i`QM; i? ;BÈB h?2 JmKKv- h`B m M? E?¬M; T?ªM; T?'i M? M?QM; HQϕB +ªK ;B€+ ç| i?"i bU `i F?| /B M iª- ;B®M; M?Q ç M; M^K KÆ- M?QM; HϕB pW +?•M i?U+ ?ÆMX \*ªK ;B€+ KÆ ?? F?¬M; `ä ç| F?B M +?Q M; QÌB i +`M; i i?U+ +| K°i #QÊ+ M[i?¬B M?QM; ? i H-M M"v ç M H-M F?€+ HϕB +?ŠM; #B i +€E

h`B m M? E?¬M; v M H†M; M;²B /"v i` M ;BQÌM;- çQ K„i M?bM [m M? T?ÁM; X *,M +k- p¬ +MM; i`®M; i`ªB- +Æ #ªM F?¬M; +| #'i F€ p"i /KM;- i` M; i`Q M"Q- +?d i`Q /KM; +K ?m'M Hmv M K" i?¬BX \*| i? M|B M" M; H" M; QÌB bBM? ?Qϕi çÆM ;BªM M ?ÆM +ª aÎ >B M- Qi M?'i H" M" M; +?„+ +?„M b) F?¬M; M; ?B M +Sm M?[M; i?S ;b ç T?ÁM; pW i`®M; p„M;- pW +¬ çÆMXXX

h`B m M? E?¬M; H" K°i i?Q+? F?€+? iB m +?m~M ç½ çQÊ+ ?m'M Hmv M iW M?Ä- ç| +| T?ªB H" i?"i ? v F?¬M; i?b i`QM; M°B i•K M" M; M;Q" B +€+ M°B /mM; i" T Hm ç'm` - +`M; M?B m ?ÆM H" MK +QÌB +O ç²M; ç°B i`QÊ+ FB - ç| H" #ªQ #®B K" M iϕBXXX L?[M; Fw S+ ç| HϕB F?B M M" M; +ªK i?'v K K M; X

h`QM; i?ÌB ;B M ?¬M K - K°i çQϕM Fw S+ F€ Hϕ tm'i ?B M i`QM; w i?S+ M" M; X :B® idM? /"v i?b çQϕM Fw S+ 'v ç½ #B M K'i- M" M; +?d M?È çQÊ+ KÆ ??- i`QM; Fw S+ E?¬M; F?€+XXX >Q†+ +| i? M|B- ç| KÈB H" h`B m M? E?¬M; i?"i bU- +ÁM M" M; K" M? E?¬M; ç| iϕQ ` K" i?¬BX

*?mv M M?Q i? - +?mv M M?Q i? M" M; b Q +| i? iB T M?"M çQÊ+ \ *?Q /M H" iQM M? E?¬M; +kM; /Si F?Q€i F?¬M; i? +?'T M?"M çQÊ+ KbM? H" K°iªQªM? /Q M; Q ç½ +,M #ªM T?O M?"M bU i²M iϕB +M M" M;- M m M?Q i'i +ª H" i?"i- p"v i?b M?[M; i" M i`QM; ç€v HÁM;- i'i +ª M?[M; i?S ç| ç m +?d H" ?QªQ b Q\ æ M +ª M" M; +kM;

h`B m M? E?¬M; i?Î /"B K°i iB M;- K†+ [m-M €Q p"Q `²B KÎ +Y T?ÁM; çB ` M; Q" B +?m~M #` Km K°i Qi i?m®+ M; O HQϕB KϕM? Î *?O h?¬MX *- #û ç½ #„i ç-m p¬ i?S K" M; +MM; bÊ ?½B i`QM; M°B i•K- K" K°i ;B' + M; O F?¬M; K°M; K` +?QM? H" T?O M?'iX

h`B m M? E?¬M; KÎ +Y - #QÊ+ ` M; Q" B [mªM; i`QÌM;- #'i M; i HϕB i`¬M; i?'v aÎ +Y +?ϕv ` X h` M M; QÌB ?„M ç-v p i +?€v ç2M- KÆ ?? +ÁM +| F?|B t M? #®+ H M- [m K°i HQÊiX >ÆM M[- ç°M; i€+ +O ?„M +kM; `i F€ [m€B- +?d i?'v ?„M ç~v +Y H ç€M? b-K K°i +€B- iB T ç| ;B[ +?†i i v M„K +Y K'v ;B•v `²B HϕB KÎ +Y #QÊ+ p"Q +?Q h`B m M? E?¬M; +?ŠM; ?B m ;b ? i- +,M #ªM F?¬M; i? #B i çQÊ+ H" i M M"v

hmv p"v- h`B m M? E?¬M; +kM; F?¬M; T?ªB HQϕB M; QÌB +| iQM? iÁ KÁ- M" M; v M M; QÌB #QÊ+ p T?Q \*?O h?¬M- [mª+ -m €M? b€M; iQ HÈM ;B[ [mªM; i`QÌM; X L" i?b aÎ >B M Í T?Q b m ç°i M?B M KÎ KB M; M|B,

@ XXXJm®M M|B +?mv M pÈB i F?¬M; \ o M; QÌB FB +O M; QÆBXX

h`B m M? E?¬M; [m v T?"i HϕB- €M? K„i pKi #B M i?"M? b„+ #ûM F?| iªX \*- #ûM i`-K K†+ Qi M|B- # M; Q" B F?€ HϕM? HMM;- ç®B ç½B pÈB M?[M; M; QÌB i`QM; h` M?QM; +?Q iWM; i?'v M" M; +| €M? K„i b„+ #ûM M?Q p"v- i`QM; ç| i?"K +?Q +ÁM H

æ€M; iB +- M; QÌB M" M; ç®B K†i H" aÎ >B M- i M M"v +kM; K†+ F p K†i M" M; M? çB p"Q T?ÁM; KbM?X h`¬M; i?'v M?Q p"v- h`B m M? E?¬M; HϕB i?'v /Q /U- b m F KQÌB ;B•v- +¬ #û KÈB ?Qi b•m K°i ?ÆB- +kM; #QÊ+ p"Q i?2QX

@ XXXhbM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"vX h`Q M?È +O M; QÆB ç½ tªv ` +?mv M +?mv M ;b- M; QÆB +| T?ªB H"ªQªM? /Q M; QÌB F?€+ iϕQ ` ? v F?¬M; - ?Q†+ +| i? M; QÆBXXX E?¬M; b B- i'i +ª K¼B +?mv M p M; QÆB i ç m #B iX \*€B FQM? i çQ +?ûT- ç®B pÈB i'i +ª M?[M; ç-m K®B +| i? T?K+ pK +?Q pB + #®+K+- i M?'i ç`M? i`,KXXX \*| çB m `i ç€M; iB +- #B i i?b H" #B i- M?QM; i F?¬M; i? M|B M?[M; +?

*?¶ M"v H" i-M; ?-K i`QM; T?ÁM; aÎ >B M- çQÊ+ bY /KM; M?Q K°i T?ÁM; i?Q M; ? aÎ >B M H"K çO HQϕB M; ?B M +Sm i?Q M; ?B KX h'i M?B MXXX MÆB M"v +U+ F€

K" M|B- ç° M;mv ?B K Î ç•v F?¬M; ? i?m FûK i? ;BÈB T?BK FBM? /` +MM; +€+ M
Í ç•v t2K aÎ >B M H"K i?Q M;?B K H" T?ªB +| ;B€+ M;° iMv H9+ +| i? K'i K¢M;X
a m F?B tm®M; i¬M; ?¬K- h`B m M? E?¬M; HB M i?'v aÎ >B M H'v ` K°i +€B +?m-
HB M çQÊ+ K'v +?MK M,M; HQÊM; +?B m p"Q- iW iW # v HÆ HYM; H M F?¬M; i`m
H9+ +`M; K½M? HB i- ç²M; i?ÌB- i`QÊ+ K†i aÎ >B M- K°i K" M ?bM? €M? b€M; F?¬
b® HB mX æ M H9+ +?MK M,M; HQÊM; #B M i?"M? K"m i`„M; b€M;- KS+ ç° F`+? H
E?¬M; +kM; T?ªB /ÌB i¬K K„i b M; +?¶ F?€+- i¢B K" M ?bM? i`QÊ+ K†i aÎ >B M- +€
+m²M;X hB + H" i`¢M; i?€B ç| +?d /mv i`b çQÊ+ p" B ;B•v- iB T i?2Q +,M T?ÁM; +?
b€M; `U+ pKi M;WM; H¢B- K" €M? ç M i`QM; T?ÁM; +kM; iW K"m i`„M; #B M i?"M?

G-M M"v aÎ >B M +kM; ``i /Si F?Q€i- ç€Ti?ŠM; ,

@ æ½ ;B^aB K½ K°i T?-M iBM iS+ i`QM; K°i F?®B ç€ T?€i [m M; K"m i`„M; K" M; Q
iBM p F„ i?m"i ?B M i?U+ ?| ^aQ^aM?X G9+ i`QÊ+ i ç½ t2K tûi K°i HQÊi içB *?O
i`QM; ç| ç m +| i?`M? T?~K +| i? Km çQÊ+ - pQ /K M?Q i`K FBK HQçB Fw ?B m i M
p'M ç FBK HQçB ``i ç†+ #B i M M ;B€ ?Q€M ç`B ?ÆB ç„i K°i +?9i- M?QM; +€B H
pšM F?-M; #B i +| i€+ /KM; ;b M"v- F?-M; M; Ĩ HçB +?QM? H" #° T?"M +?O v m +O
L; QÆB +| i? /MM; i`K FBK HQçB ç| H"K K€v iQM? +?O- b m ç| /U p"Q +?B + M?Š
HQÊM; +O HÁ T?^aM SM; iK ?ÊTi?`M? +?•M M; mv M HU+ - +¶ K€v ?B M i?U+ ?|
i? bY /KM; X h`QM; ç| +| i? i€B ?B M HçB i`i +^aK¼B F ç`+? K" M; QÆB iWM; ;†T
M; QÆB E„ i?m"i p, M iU Fw ?B m i?"i bU ``i F€ /B m- i`QM; K€v b) iU ç°M; ?Q" M +
[m€B p"i ?Q†+ M?•M p"i i`QM; Fw S+ +O M; QÆB- pQ /K M?Q i?U+ HU+ +? M? H
F?^aM, M; H" b) +| +? M? H M? ``i HÈM pÈB ?B M i?U+ M?QM; /M ;b i?b +kM; +| i?

@ h``M? s€- Km®M ç'm pÈB +HQM2 +O M; QÆB F?-M; \

eRjX *?QÆM; j, "av aQ oÈB J°i L; ?bM "av h`, K "®M JQÆB > B o"XXX
URV

h``M? s€ M; ²B /"v F?ÄB ;? b HQM- +^aM; QİB ç-v K² ?-BX >„M; Ð +€B FQM? `•K ç
tm®M; ;? - #„i ç-m i?Î ?²M; ?°+X

@ "av bQ pÈB K°i M; ?bM #^{av} i`, K #®M KQÆB K®iXXX GçB i?m H-M M[- #^{av} bQ
KQÆB ? BX B- hçB b Q •+ K #B M +O ?„M HçB KçM? ?ÆM hB K HQM; #B M +O
H) i?"i bU Km®M i T?^aB #Ä [m ;2M²M; - /U iQ" M #° p"Q ;2M pB M +´ HQm HçB i

©Q +^aM? K- T?ÄM; /Q aÎ >B M +? içQ ` /U i` M F„ i?m"i +O im +?•M ; -M M?Q ç
?Q" M K„ S?K+ *? h? i`QM; Fw S+ h``M? s€- +MM; i?U+ HU+ F?OM; #® ?„M iWM
1pBH kX J" i`QM; ^aQ +^aM? - #^aM i?•M h``M? s€ +kM; +| i? T?€i ?mv iQ" M #° i?U+
FB M +?B M ç'm M?Q p"v- i?"M? iQ+? +O h``M? s€ H" #^{av} bQ pÈB K°i M; ?bM #^{av}
i?^aK ?çBX

hmv MİB H"- i?U+ +?B M i?"i bU +| ``i M?B m #B M b®- pQ /K M?Q ç` ?bM? - pQ /H
KÄB F?B +?B M ç'm- pQ /K M?Q bo F?Q ? B # M- i•K Hw- +MM; pÈB ç²M; ç°B- ç°K
i`QM; +<sup>a</sup>h`mM; *?•m ç°B- M; QİB /mv M?`i +| i? ç®B F?€M; pÈB S?K+ *? h? +?Q
M; ?bM #^{av} i`, K #®M KQÆB ? B- ç| +ÁM H" F i [m^a +?B M ç'm ;B[i?U+ HU+ +O ?„M
*? h? i`QM; _2bB/2Mi 1pBH k- +?Q /M +| +°M; i? K M?B m #B M b® ?ÆM M[i?b
M; ?bM #^{av} i`, K #®M KQÆB ? B- ?v p¼M; i?„M; HÈB i`QM; i?U+ i t2K ` +kM; ``i t

@ _9i +m° + H" +| +?¶ M"Q F?-M; ç9M; \

h``M? s€ F?´ bÎ bmv M; ?o K" F?-M; i bK ` çQÊ+ HİB ;B^aBX >ÆM K°i M; ?bM H-M
+O KbM? ; -M M?Q ç€M? M; M; i v M? m- ? B # M ç m +?ŠM; F?€ F?~K ;b- i?QİM;
i?9+ i?b S?K+ *? h? +kM; i`QM; i`çM; i?€B ; -M M?Q iY pQM; - M m F?-M; h``M?
#^{av} H-MX L?QM; ?ÆM K°i M; ?bM H-M +ÁM HçB i?b ç m +?'K /Si #^M; +€B +? i +O
+ÁM +| i? MİB H" M; šm M?B M ? v K v K„M ;b ç| ç iU M OB- M?QM; HB M iK+ ?Æ
*? h? ?B K iY K" i?„M; - ç| imv i ç®B F?-M; T?^aB H" M; šm M?B MX

@ hçB b Q\ hçB b Q\ hçB b Q hçB b Q +?S\ _ä ``M; bS+ +?B M ç'm +O i p" ?„M F
M m M?Q i bY /KM; hB K HQM; #B M +MM; i`çM; i?€B >Ov /B i i?b i?U+ HU+ +ÁM
F?-M; i? FûQ /`B M?QM; /U p"Q Qm i? M"v ç½ +| i? ?ÆB €T +? çQÊ+ ?„MX L
K°i M; ?bM H-M ç m H" i i?m \

h``M? s€ M; ²B ^aQ M½Q +^aMY M; "v- ç M F?B #KM; b-B HK+ #K+ ?„M KÈB M?"M
J†+ /M i?İB ;B M i`QM; <sup>a</sup>Q +<sup>a</sup>M? i`-B M? M? ?ÆM i`QM; i? ;BÈB ?B M i?U+ +^ai
iB TiB M p"Q ^aQ +^aM? K- T?ÄM; F?B m +?B M pÈB S?K+ *? h? +O ?„M- i?İB ;B

F?¬M; #B i iW H9+ M"Q K°i M; "v ç½ i`¬B [m i`¼M p MX hQM? +ª M; "v ?¬K M v- i
FBM? /` iB T i?2Q ç½ +?d +ÁM +€+? ? B M; "v M[X

@ . "v `²B " \

h`M? s€ ç M; M;²B M; Æ M; ~M i` M b HQM i?b K°i ; B¼M; M|B M? M?"M; +?Êi p M;
G G ç½ çB p"Q T?ÁM; X L?bM h`M? s€ ç-m ç-v K² ?¬B- M"M; H'v` K°i +€B F?, M
?„MX

hQM? +€+? G G F€ i?U+ H" HQ¢B óF?~m t" i•K T?"iô- ?ÆM M[Î i`QM; MÆB çÆ
;B M- H¢B F?¬M; #`ªM? ?QÎM; iW +€B i?MM; i?m®+ M?°K F?´M; H² +| i M H" t½ ?
M?B m +¬; €B ¬M M?m /`m /"M; b®M; +MM; M M /QÈBªM? ?QÎM; +O ?¼- G G +
+?d +| ç¬B H9+ H" p½M i?Q+? +QÌB iQ M|B HÈM- ç†+ #B i H" F?B M"M; t'm ?´

@ J¼B M; QÌB +?m~M #` ç ,M +ÆK tQM; +?Q \ >¬K M v ,M ÎM?" B p"v \

h`M? s€ KdK +QÌB ?¬M H M K€ G G - M?bM p K†i çÄ #WM; +O M"M; - #'v ; B|KÈ

@ PK- ?¬K M v ,M ÎM?" h`QÆM; >^M; - i?S+ ,M tQM; ? i +ª`²B- +?d +?Ì ¬M; b T H
?B- ç9M; `²B- M? F?¬M; #B i ç•m M?û- /Q h`QÆM; >^M; F?¬M; +? i¢Q *?Q M M
H" pmBX >¬K M v F?B M'm ,M- imv +?`'v +S M†M; K†i` M?QM; H¢B H"K K'v K|M
+O h`QÆM; >^M; i?b ?bM? M?Q ç m H" K|M M? 'v i?Q+? ,MX

G G FûQ i v h`M? s€- pW çB pW +QÌB M|B- F pÈB ?„M M?[M; +?mv M M?Q M
iW ?²B T?K+ H¢B F?ÄB i`¢M; i?€B +,M; i?ŠM; i`QM; +?B M ç'm H9+ M½vX

óh¢K i?ÌB ; €+ +?mv M ç| b M; K°i # M çB- +kM; F?¬M; i? M? M? +?|M; ç€M? K°i i`
•+ J M?Q p"vX .M b Q i?b i +kM; pW KÈB +? i i`QM; i? ; BÈB T?BK FBM? /` H-
+?9M; i ?ŠM H" T?ªB ?¢ tm®M; F?€ M?B m KÈB ç9M; Xô

h`M? s€ i¢K i?ÌB ç†i K®B HQ H„M; ç| p"Q i`QM; HÁM; - çB +MM; G G iÈB +?¶ Î-
i`QM; ç½ M; ?2 i?'v +€B çB m +QÌB ? ?ª ç†+ i`QM; +O h`bM? E?B m- #'i [m€ ?¬K
M M h`bM? E?B m +kM; F?¬M; /€K çB i` m +?¼+ M?[M; i?B m M[F?€+ - +?d +QÌB
HÈM +?Q M?[M; M; QÌB +ÁM H¢BX

L?[M; +?mv M iB T i?2Q `i çÆM ; BªM- K¼B M; QÌB iK i" T H¢B +MM; ,M m®M; p®
h`mM; Zm®+- /mM; ç ; B i,M; ibM? +ªK [m M? #`M ,M- +kM; i?Q+? ?ÊT pÈB M?[M
`i i®iX L?QM; F?B M +?Q K¼B M; QÌB M; ¢+ M?B M H" aÎ >B M F?¬M; M; Î +kM; tm
i?S+ ,M +O ?ŠM ç m H" K°i b® HQ¢B i?U+ p"i K"m b„+ b†+ bÐX "bM? i?QÌM; M m
FBM? /`- aÎ >B M imv i ç®B b) F?¬M; tm'i ?B M- +?mv M M"v F?B M +?Q K¼B M; Q
M,M; H" i M M"v H¢B Km®M H"K +?mv M ; b ç|X

@ J†+ /M i?S+ ,M `i H" M; QM M?QM; F?¬M; #B i i¢B b Q- M?bM M; QÆB M;²B ç| v
H¢B i?'v +| +?9i Mm®i F?¬M; i`¬B- +?mM; [mv pŠM i?'v HQ M; QÆB +| TªB H" ç I
ç| F?¬M; M[- ? ? ? h [m€ KŠM +ªK`²BX

h`M? s€ ,M +ÆK tQM; - ?„M +¬K K°i +®+ MQÈ+ i`"- pW m®M; pW +QÌB- M|BX

aÎ >B M M;²B +¢M?- i?ªM M?B M ; "i ç-m ç€T,

@ VK- ç9M; H" ç M; iQM? iQ€M K'v i?S

@ L"v M"v- pW `²B i +?d M|B çM i?¬B K"X

h`M? s€ M; ?2 K" ; B"i #„M M; QÌB- i?B m +?9i M[ i?b T?mM ? i +ª MQÈ+ i`" i`QM;
M|BX

aÎ >B M H¢B +QÌB H¢M? ç€T,

@ h H¢B F?¬M; M|B çM pÈB M; QÆB- ç9M; H" +| +?mv M +¬M ibK +€+ M; QÆB G
b® K°i ç½ +? i¢Q tQM; - H¬M +?B M ç'm iB T i?2Q M; QÆB K M; M| i?2Q çBX

@ GU+ b„ F?, M p" M; #ªM i?Y M; ?B K\ .Q` 2KQM- M; QÆB H"K tQM; i?S ç| iW H9+

h`M? s€- oQÆM; >B T- h`QÆM; >^M; - #®M M; QÌB ç²M; i? M? ?ÄBX

aÎ >B M +kM; F?¬M; M|B- H'v` K°i i'K pªB K`m p`M; M;mv M p MX h` M i'K pªB + /`v ç†+- Î i`mM; i•K +ÁM +| K°i ç² ?bM? i?€B +U+ iQ HÈM- ?Q`M +?dM?X

@ VK-ªQ +ªM? K¬ T?ÄM; +| i? ?'T i?m w MB K HU+ +O M; QÌB iB M p`Q- +kM; iS+ #° T?"M iBM iS+ ç½ ;BªB K½- €M? b€M; i•K HBM? i²M i¢B i`QM; #B M w i?S+ +O p`i #bM? i?QÌM; F?¬M; #B i +€+? SM; /KM; K` i?¬B- +ÁM #B M w i?S+ +kM; çQÊ+ M°B pk i`KX :B®M; M?Q M,M; HQÊM; F?¬M; ;B M +O pk i`K # M M; Q`B- €M? b€M ?| i?"M? +?•M M;mv M HU+ p`K HU+- +ÁM HU+ b„ F?,M p`M; i?b +?QM? H`Q#C /U i` M M;mv M Hw ç| - ?Q†+ +| i? ;¼B H` /KM; +K +?B M ç'm +kM; çQÊ+X h|K H i? ?'T i?m €M? b€M; i•K HBM? H`K M,M; HQÊM; - F?¬M; M;WM; iB M #°- +?d +—M +`M; K¢M?- i?b HU+ b„ F?,M p`M; ?²B bBM? H—M iB T i?2Q b) +`M; K¢M?X æQÆM +| +U+ ?¢M- KS+ ç° +U+ ?¢M +?QM? H` /mM; HQÊM; €M? b€M; i•K HBM? K` i'K p çUM;

aÎ >B M +—K KªM? pªB +ÁM ç M; ;BªM; ;BªB i?b h`M? s€ ç½ ?QM; T?'M M|B,

@ J M| - M|B +€+? F?€+ +?9M; i +| K°i +€B K€v T?K+ pK F?¬M; M;WM; iB M ?| \ ` K'v +?K+ i M HU+ b„ F?,M p`M; M`v +ÁM +?9M; i i`®M çQÊ+ p`Q F?m pU+ M iQ `i i?QªB K€B Î i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /` +`v çB K +MM; +?B iB i F`+? ibM? b

aÎ >B M i`U+ iB T +„i çSiªQ iQÎM; +O ?„M- ç€T,

@ _'i iB +- F„i?m"i +? i¢Q HU+ b„ F?,M p`M; +ÁM + Q +'T ?ÆM F„i?m"iªQ +ªM? +¬M; M;? p,M iU Fw ?B m +?QM? v m H¢B F?¬M; i? ?Q€M ç´B çQÊ+ Î +?¶ \*?O h? p`M; iB m i®M F?QªM; M,K ç M b€m M;`v- M; Q`B` +ÁM H` #ªM #€M i?"M? T?~K- F i•K HBM? +O F ç`+? - +?d +| i? /Q +?9M; i +mM; +'T €M? b€M; i•K HBM? ç iB M i•K HBM? +O +?9M; i /M b Q +kM; `i ?[m ?¢M- b m F?B iB m ? Q ? i M,M; HQÊ ?Q`M iQ`M p¬ /KM; - i? M M KÈB ;¼B H` HU+ b„ F?,M p`M; #ªM i?Y M; ?B KX

@ o"v` \ æ9M; H` [m€ ç€M; iB + *?d +| çB m- +?ŠM; H) M; QÆB M; v iW H9+ +? i¢ ç`M? +? i¢Q HU+ b„ F?,M p`M; \ a m ç| F?B #¼M i bY /KM;ªQ +ªM? K¬ T?ÄM; M`v ?'T i?m €M? b€M; i•K HBM? /U i`[+O #¼M i \ *?ŠM; i`€+? K¶B H—M iB M p`QªQ +`i K i KÄB L|B +€+? F?€+- M;mv M M?•M i +kM; i?m F?¬M; ?ŠM H` /Q +? M? I M; QÆB ?'T i?m €M? b€M; i•K HBM? +O i \

h`M? s€ M;ŠK M;?o K°i H€i`²B +?Êi #WM; ibM?- ç—v p pmB KWM; M|BX

aÎ >B M +QÌB H¢M? M|B,

@ hdM?- idM? H¢B M`QX J„i FQM? i ;B Q +?Q M; QÆB +?d ?'T i?m w MB K HU+ i +?ŠM; HB M [m M ;b ç M w MB K HU+ i`QM; M; QÌB +€+ M; QÆB +ª- K` T?—M +m®B i +kM; +?d pÄM p M i" T ?ÊT H¢B b® w MB K HU+ M`v i?¬BX L;mv M M?•M M; QÆ +? M? H +? i?U+ HU+ J` H` +? M? H +? w MB KX L; QÆB F?¬M; ? +| [mv i i•K ;B T?—M +m®B i +| t2K [m ?ÆM K°i M; ?bM i`"M ç'm +O M; QÆB- K¶B H—M M; QÆB i L; QÆB F?¬M; ? Km®M ;B i +? i +HQM2 +O KbM? ç9M; F?¬M; \

h`M? s€ ?ÆB M;~M M; QÌB- ?„M p°B p`M; F m H M,

@ æM FB m ;b p"v- b Q i H¢B +| i? a Q i H¢B +| i? F?¬M; Km®M ;B i +? i ?„M \ i - ?ÆM M[bm v M; ?o +O ?„M ç½ M?"T p`Q K ç¢Q- i M?Q p"v- +HQM M?Q p"v a ;B i +? i ?„M \

ó L?QM; K`- i Q M; ° +O ?„M- M®B i?®M; F?´ b•m b„ + i`QM; ç€v K„i ?„M h i?"i bU b Q\ô

eR9X *?QÆM; j, "av aQ oÈB J°i L;?bM "av h`,K "®M JQÆB > B o`XX
UkV

@ oÈB i`M; HQÊM; /U i`[w MB K HU+ i`QÈ+ K„i- +| i? +?B HU+ b„ F?,M p`M; i?“
M?“i H` +Ð L2K2bBb #bM? i?QÌM;- i?U+ HU+ +”M +?B M ç¢B F?€B #^M; "€ oQÆM
#B M i?•M i?“M? M;QÌB b|B- +’T ç° i?S ? B H` #®M H–M bS+ K¢M? +O L2K2bBb
i? ç HU+ b„ F?,M p`M; ?²B bBM? # H–M- K¶B H–M bS+ K¢M? i,M; H M F?QªM; ;’
iK+ H` b€m KQÆB iB M; ç²M; ?²- +’T ç° i?S ? B i?b F?¬M; i? ?²B bBM? M?QM; i?
#av KQÆB ? B iB M; ç²M; ?²X

aÎ >B M ;BªB i?Q+?X

h`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB- i`K p`B K`m p`M; +?“K`½B #B M ?bM?- i`Î i?“M? K°i HU+ b
”i [m€- HU+ b„ F?,M p`M; M`v `’i F?€+ bQ pÈB HU+ b„ F?,M p`M; K` K¼B M;QÌB ç
JmKKv- M;Q`B +MM; K°i HÈT p`B K`m p`M; ` - M| F?¬M; ? +| i?m°+ iQM? iQÊM; i
p`M; M,K HQ¢B i?m°+ iQM? i`QM; i? ;BÈB h?2 JmKKv- F?¬M; +–M #B MH` p b®H
?bM? i? - HU+ b„ F?,M p`M; M`v M?bM FB m ;b +kM; ;B®M; ?`M; i?S T?~KX

@ E?¬M; b B- ç9M; H` ? M; i?S T?~KX

æ®B pÈB p M;?B ?Q†+ +O K¼B M;QÌB- aÎ >B M ;”i ç–m F?ŠM; ç`M?- M|B ,

@ æ9M; H` M?Q i? - M m +?d iQM? p bS+ +?B M ç`m i?b K°i HU+ b„ F?,M p`M; /m
M?Q p– /KM;X .M b Q i?b +?9M; i +kM; ç½ +| T?QÆM; T?€T +? i¢Q K°i HQÊM;
+?9M; i çO i?ÌB ;B M- çO M?•M pB M- +Æ #ªM +| i? bªM tm’i L2K2bBb ?`M; HQ
K¢M? ;’T p`B H–M L2K2bBb- M m +?d iQM? p bS+ +?B M ç`m i?b i?“i bU F?¬M; +|
[m M i`¼M; M?“i +O bªM T?~K im +?•M M`v H¢B F?¬M; T?ªB H` bS+ +?B M ç`m K`
pQ /K M?Q ? B M,M; HU+ [m M i`¼M; M?“i H` ?²B bBM? p` /B ç°M; F?¬M; ;B MX

E€ i?U+ aÎ >B M pšM +ÁM +?Q M|B ? iK¼B +?mv M- pQ /K M?Q HU+ b„ F?,M p`M;
M;?B K K` i?¬BX h?2Q iBM iS+ ;BªB K½ çQÊ+ i` M F?®B ç€ T?€i b€M; +`M; M?B r
M?“M çQÊ+ +kM; +`M; M?B m- ç M H9+ ç| bU K¢M? K) +O h`mM; *?•m ç°B b) F?
K` H` K°i #QÈ+ M?av p¼i iQ`M /B MX .M b Q i?b i?S ?¼ H’v çQÊ+ +kM; H` `’i M?
+?dM? +?S F?¬M; T?ªB +?d K°i b® Qi +¬M; T?€T im +?•M ?Q€M ç`B çQÊ+ Î +?¶ *?
ç®B +?d +| p`B F?®B ç€ T?€i b€M; çB +?,M; M[ i?b +¬M; M;? `M +?S i`QM; ç| ç
i’i +ªM?[M; iB m ç°B +ÁM H¢B- i?“K +?Q i`QM; HoM? pU+ F?Q ?¼+ +¬M; M;? im
` F?ÄB i–K FB K bQ€i +O *?O h?–MX

@ XS?QÆM; /B M F?Q ?¼+ F„ i?m”i im +?•M +–M `’i M?B m i?ÌB ;B M- ?ÆM M[
ç| +kM; +–M T?ªB iB M ?`M? i¢B \*?O h?–M F?¬M; ;B MX .Q M?[M; K€v K|+ p` K€v
H` M?[M; i?S F?¬M; i? tm’i ?B M i`QM; i?ÌB ;B M M; „M- +?d +| i`QM; *?O h?–M F
ç`B çQÊ+ - T?®B ?ÊT pÈB i?B M T?9M;¬M M;[ +O h` æ^M; L?’i- +| ?v p¼M; H` i`C
F?¬M; ;B M b) +| i? T?B M /`+? iQ`M #° +K+ ç€ T?€i b€M; ç–m iB MX a m ç| i®+
çB m ? B ç¢Q +K im +?•M FB i?b i?“i çWM; M M i`¬M; KQM; ;b- Qi M?“i H` i`QM; p
bY /KM; çQÊ+ - M m M?Q H` #ªM T?K+ +? i?b +ÁM +|

h`M? s€ M; „i HÌB ? „M- M|B ,

@ L;QÆB `9i +m°+ H` Km®M M|B +€B ;b\ Zm M? +Q HÁM; pÁM; K½B- /Si F?Q€i M
M|B +?Q #¼M i #B i bU [m M i`¼M; +O +¬M; M;? F?Q ?¼+ im +?•M M`v `\
`

@ E?¬M; X

aÎ >B M ç€T ,

@ h–K [m M i`QM; +O +¬M; M;? F?Q ?¼+ im +?•M F?¬M; +–M M|B +kM; #B i-
+?9M; i +–M +| i?ÌB ;B MX .Q H’v çQÊ+ b® /B bªM M;QÌB im +?•M T?QÆM; æ¬M;
T?“M M?QM; +?d +–M çO i?ÌB ;B MH` +?9M; i +| i? +`M; H9+ +`M; K¢M? K)X L
T?ªB +® ; „M; ? i bS+ ç i`€M? +?Q i`M +?B M +m®B +MM; # „i ç–mX

@ h`"M ç€M? +m®B +MM;\

h'i +^a K¼B M; QÌB ç²M; i?"M? H†T H¢BX

E€i?U+- +€B ; ¼B H`i`"M +?B M +m®B +MM; +?ŠM; [m +?d H`K°i bmv Hm"M +O
i?b F?¬M; B +| i? F?ŠM; ç`M? çQÊ+X amv Hm"M M`v H`i?2Q +€+ ç°B M; k T?€i i
b„T t T +?Q i'i +^a +€+ ç°B iB M ?"M? [mv i +?B M i`QM; K°i i? ; BÈB T?BK FBM? /
+Æ ?°B i`Î p i? ; BÈB ?B M i?U+X æQÊ+ `²B- Qi M?'i H`M; QÌB i?„M; b) +| +Æ ?°
i?U+- F?¬M; +¬M #B i H`FBM? M; ?B K +MM; T?¬M i?QÎM; +| çQÊ+ iW i`"M +?B M
+€+ ç°B F?€+- ç°B M; k ; B`M? çQÊ+ i?„M; HÈB /mv M?'i b) i`Î i?"M? iB m ç°B K¢M
ç°B Hm•M ?²BX

h`bM? E?B m iÁ KÁ ?ÄB,

@ G`K i? M`Q i`b ?Q½M i`"M +?B M +m®B +MM;\ *?ŠM; H) M; QÆB T?€i ?B M çQ
+?•M; b ç| +| i? F?®M; +? *?O h?¬M\

aÎ >B M HB + M?bM F?BM? #d- ç€T,

@ a Q +| i? çQÊ+- w i H` /MM; K°i +€+? F?€+ ç i`b ?Q½M i`"M +?B M +m®B +MM
+?B M +m®B +MM; - Qi M?'i T?ªB +| ? B çB m FB M- K°i H`i'i +<sup>a</sup> +€+ çQ`M ç°B ç
i? +?d +| ? B # ç°B iB M ?"M? [mv i +?B MX > B H`i?U+ HU+ +O K¼B M; QÌB i`Q
ç¢i iÈB K°i KS+ ç°M`Q ç|- +€B KS+ ç°M`v +?QM? H` Qi M?'i T?ªB +| ç°B i`QÎM; -
+Æ M?•M iÄ - ?Q`M i?"M? ? B çB m FB M ç|- +m°+ +?B M +m®B +MM; KÈB +| i?

@ L|B +€+? F?€+- M m M?Q +?9M; i Km®M +QÌM; ?"M? i`b ?Q½M i?ÌB ;B M i`"M
i?b #„i ç¬m iW #•v ; BÌ- #'i +S H¬M çQ`M ç°B i€+ +?B M M`Q- +?9M; i +kM; T?ªB i
H`K M?Q p`v- b m K°i ? B H¬M ç€M? ; B€ pÈB h`mM; \*?•m ç°B b) +`M; H9+ +`M; +
+?9M; i i? K ;B +kM; +`M; H9+ +`M; F?| F?,M- i?"K +?Q +| F?ªM,M; i`QÊ+ F?B
ç¬m ç½ ; †T T?ªB iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J X *?QM? pbi? - ç•v H`K°i +QM / Q ?
H`v çQÊ+ /B bªM im +?•M K`i?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m b) +`M; M; `v +`M; K¢M? K)- M
v M `M i?b +¬M T?ªB i`ªB [m M; mv ?B K +`M; HÈM- K` +?9M; i bÎ /o Km®M +| çQÊ
+?QM? H` pb Km®M b m F?B M•M; + Q i?U+ HU+ b) F?¬M; ; †T M; mv ?B K M[X *
i?mšM hQÆM; H B M M H`K i? M`Q- +€+ M; QÆB iU KbM? [mv i ç`M? çBX

@ L|B +€+? F?€+- +?QM? H` HU +?¼M iQÆM; H BX >Q†+ H` +QM çQÌM; ;"T ;? M
+| i? bY /KM; bS+ K¢M? +`M; + Q +`T ç i?O i?„M; - ?Q†+ H` +QM çQÌM; #^M; T?Š
+m®B +MM; `i +| i? i?'i #¢B i`QM; ; M; i'+- H` M?Q p`vXXXX

h`"M? s€ +,K ?"M M|B,

@ æQÆM; M?B M H` HU +?¼M +QM çQÌM; i?S M?'iX o®M; †T çQ`M +?B M ç½ H
*?•m ç°B #•v ; BÌ K†+ /M `i K¢M? M?QM; i`QM; i? ; BÈB T?BK FBM? /` #'i +S +?m
L m M?Q +?9M; i `ÆB p`Q i? +K+ M`Q ç| M; mv ?B K- ?Q†+ H` ç®B T?QÆM; +| i`
i?b +?9M; i +kM; `i +| F?ªM,M; b) #¢B i`QM; i v ?¼- pbi? b Q +| i? i`QM; H9+
i v çQÊ+ \ >ÆM M[- +?Q /M ç€M? ; B€ pÈB +?9M; i i,M; H M i?"i + Q- bÈK ; †T H¢
ç M; +¬m K` F?¬M; çQÊ+ M[ H`5

L?[M; M; QÌB +ÁM H¢B +kM; ç m ;"i ç¬m- imv ?B M i¢B h`"M? s€ ç½ F?¬M; +ÁM H
ç°B M?QM; mv iQM +O ?„M i`QM; ç°B pšM ;B®M; M?Q H` ç°B i`QÎM; X æQÆM; M?
i`QM; h`mM; *?•m ç¬B- mv iQM +O ?„M M†M; p T?QÆM; /B M ibM? +ªK- +ÁM aÎ >
bÈ ?½B- F?OM; #®- ? B p`M ç ?Q`M iQ`M F?¬M; HB M [m M

h?"i` - h`"M? s€ +ÁM +| K°i w F?€+ K` K¼B M; QÌB +kM; ç m ?B mX o p`M ç i?U+
M; QÌB h`"M? s€- aÎ >B M- i?U+ HU+ +O T?¬M HÈM i?"M? pB M h`mM; *?•m ç°B
HQM; +O ?¼- F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB iB m ç°B h?B M h?¬M- iB m ç°B •+ J
+ Q +O K`v iB m ç°B F?€+- +,M #ªM H` +? M? H +? [m€ t X L m F?¬M; +| F€ M; °
h`mM; \*?•m ç°B M; Q`B K°i p`B M; QÌB Qi ÄB- b® +ÁM H¢B ç m b) T?ªB +? i- ç•v ; ¼
i?U+- M m h`mM; \*?•m ç°B F?¬M; +| h`"M? s€ +MM; aÎ >B M K°i p,M K°i pä i²M i¢B

çQ" M /B i K'v H-M`²B- K" iQM? `ä`"M; ` i?b i`QM; \_2bB/2Mi 1pBH k- h`mM; *?•
K°i H-MX

oÈB i?U+ HU+ h`mM; \*?•m ç°B i`QÈ+ K„i- i`QM; GQ`/ Q7 i?2 _BM; b i?„M; ?B K iB
?¢M- M m H" i`"M +?B M +m®B +MM; i?b F?¬M; i? M? M?"M; i?QªB K€B pQÊi [m
ç°B iK H¢B K°i +?¶ ?¶M +?B M- h`mM; *?•m ç°B +! i? b®M; b!i çQÊ+ /,K # M; QÌ
H" +?mv M F?¬M; i? +QÐM; +-m- +kM; i?QÌM; tmv M F?B M h`M? s€i? -K F?´M
ç²M; ç°B +MM; F p B +?B M ç'm pÈB KbM?- M m /MM; TªB iQM? K¢M; +O ?¼ ç

@ u M i•K çB- i`ªB [m M?B m +?mv M K°i +?9i H" b) +ªK i? 'v iU M?B M M; v i?-B F?€+ i? ;BÈB ?B M i?U+ +O #¼M i H„K- +?d H" i` M ç-m +| i? K K°i +€B T?€Q ç ?"M? iBM? i?-B- +| pB + ;b i?b +S ?ÄB i X AK?Qi2T- H-M M"v H" çQ" M ç°B i€+ + +?B M M"v M;QÆB b) +| çO çB K i?QÎM; p" +?B iB i F`+? ibM? ç ?Q€M ç´B i?S M F?-M; ;B M- pb i? a®M; b|i çBX

:½ ç-m i`¼+ AK?Qi2T KdK +QÎB- i?•M K"i M„K i v M+F@am@L KmM M!B,

@ u M i•K çB- i H" F #`i iY +Æ K" h +?d ?ÆB HQ +?Q M+F@am@L KmM- +¬ 'v F?-M; #`M; çQÊ+ K'v M;QÎB +€+ M;QÆB- +¬ 'v ?Q" M iQ" M +?d H" M;QÎB #bM? i? +€+ M;QÆB +| i? +| F ?Qç+? #ªQ p çQÊ+ +?Q +¬ 'vX

h`M? s€ v M H†M; ;"i ç-mX o +?mv M p®M b) tªv ` ;B[AK?Qi2T p" M+F@am@ k- ?„M +kM; F?-M; +| w M!B +?Q ?¼ #B iX h`M? s€ +| i? i? 'v çQÊ+ - AK?Qi2T ç am@L KmM- +?Q /M t +€+? K'v M;?bM M,K- ?„M pšM v m b•m b„+ +¬ ;€B M"v- M? +| ?ÆB F?B M M;QÎB i F?-M; ?B m çQÊ+X h?2Q F`+? #ªM T?BK h?2 JmKKv- +¬ i`QÊ+ /Q çO HQçB M;mv M M?•M K" / M /Qm pÈB AK?Qi2T- pb AK?Qi2T i` im´B im +QM; €B +O S? ` Q? +kM; +| - K" `i +| i? +ÁM i? K +ª bU #€Q i?M pÈB S? ` Q?X Î+MM; pÈB AK?Qi2T F?-M; çÆM i?m-M +?d pb v m çQÆM;- i? M M KÈB /šM ç M h?2 JmKKv k- F?B AK?Qi2T +¬M M" M;- M+F@am@L KmM HçB TªM #°B ?„M- #Ä

óL?QM; K¼B +?mv M ç m ç½ i? v ç´B- #¼M ?¼ ç½ F?-M; +ÁM H" M?•M p"i i`QM; h #ªM ;®+- AK?Qi2T +QÎM; ?"M? FûQ HBM? ?²M +O M+F@am@L KmM iW K'v M;? i? M"v- ? B w i?S+ p +?çK tmM; ç°i HšM M? m- +°M; i? K i?ÎB ;B M ?¼ Î+?mM; + F i[mª H" M+F@am@L KmM +| i? ç½ +ªK i? 'v K K M;X L?QM; ?B M içB ?¼ ç½ + M?Q p"v- +?Q /M #ªM iQM? M+F@am@M KmM +| HçM? HMM; €+ ç°+ ç M i? M"Q ç v m i?QÆM; +¬ 'v b•m b„+ # Q H•m M?Q p"v- +?„+ +kM; TªªB bBM? ` +?9i ibM? + w +O i H-M M"v F?-M; TªªB H" H"K ?çB AK?Qi2T ô

E?-M; +-M #B i i? M"Q- h`mM; \*?•m ç°B ;B" M? çQÊ+ AK?Qi2T- imv F?-M; /€K M?ªv p¼i H M # Q M?B m M?QM; +| K°i ççB iQ i #`i iY #`i /B i M?Q p"v- ç†+ #B i H b€+? +O i?-M Mm#Bb +?Q ?„M- +S M?Q p"v- i`QM; M?B m ibM? ?m®M; AK?Qi2T H" M,M; HU+ bY /KM; *m®M b€+? +O i?-M Mm#Bb +O ?„M KçM? K) ?ÆM #`i F€

hçK i?ÎB F?-M; M?„+ ç M AK?Qi2T +MM; M+F@am@L KmM- H9+ M"v- i'v +ª K¼ ç m v M H†M; ?²B iQÎM; HçB ibM? ?bM? i`QM; AM/2T2M/2M+2 . vX

æ! H" K°i #° T?BK F?Q ?¼+ pB M iQÎM;- M!B p pB + M;QÎB M;Q" B ?"M? iBM? i' HÈM X h`QM; #° T?BK M"v- M M p,M KBM? +O M;QÎB M;Q" B ?"M? iBM? pQÊi t i` M?•M HQçB ?B M ççB X L;QÎB M;Q" B ?"M? iBM? +? içQ K°i +QM i"m K ?bM? i`Á K°i HK+ ç` +Ð M?Ä- pQÊi [m p¬ b® M,K €M? b€M; iÈB +?¶ i`€B ç'i- /M H" T?B i? iQ #`M; +ª K°i i?"M? T?®X *-M; M;? pk F?Q K" M;QÎB M;Q" B ?"M? iBM? bY /KM; +ª pk F?Q K" +QM M;QÎB ç M; +| - i?"K +?Q H" +ª pk F?Q ?çi M?•M

*m®B +MM;- M?•M HQçB HçB M;šm M?B M T?€i ?B M ` - pB`mb K€v iQM? +| i? H p +O T?€Q ç" B M;Q" B ?"M? iBM?- /U p"Q ç! KÈB ç€M? i?„M; çQÊ+ +m°+ +?B M M;QÎB +?d +| i? H" ?Ov /B iX

J" i`QM; F`+? #ªM T?BK ;®+- bBM? p"i M;Q" B ?"M? iBM? bY /KM; p iBM? +O +Q ?B m- i`QM; iQM ?B m M"v +| b® ç K M;QÊ+- ç M F?B +QM b® p F?-M; +?QM? H F?Q ?çM; M†M; Q M? FQ+? i?"M? T?®X q b?BM;iQM i?2Q F`+? #ªM +kM; #` pk F? L?" h`„M;- T?çK pB H M i`mv M i?"K +?Q +ÁM T?€ ?Ov +ª i?"M? T?®- K" H9+ M"v +?QM? i?"M? T?® b„T #` ?Ov /B i ç!X

@ æQÊ+ `²B- +| +?mv M ;b +S H M t2 `²B M!B b mX w2`Q- oQÆM; >B T- +€+ M;QA HÈM M?Q FB m t2 #mb- çO +?Q KQÎB +?QM M;QÎB +?9M; i +MM; çB- b m ç! +?9M `b q b?BM;iQMX *?O h?-M ç½ [mv ç`M? i`QÊ+ F?B F? B T?€Q K°i iB M; ç²M; ?² i?"M? T?® M"vX h M?È i`QM; F`+? #ªM T?BK- F?B T?€Q ç" B pk i`K # v iÈB- `i M

+?ϕv` M;QϕB i?`M?- F i[m^a H` ;•v MM i„+ HÈM- +?9M; i T?^aB M;?o +€+? iÈB ϕQ
b m ϕ| +| i? M? M? +?|M; `ÌB ϕB aÎ>B M- T?•M iQ+? ibM? ?bM? ?B M iϕB K°i +?
aÎ>B M HϕB F?¬M; M?bM H M #-m i`ÌB K` ϕ M; FB K i` i9B F?¬M; ;B M- +?ŠM; #
?„M +| p K K`M M?Q p`vX æ M F?B h`M? s€ ?ÄB- i M M`v KÈB i?m`M KB M; ϕ€T
@ Š- M m ϕ†i; B^a i?mv i ϕ®B T?QÆM; i?m°+ T?2 M; Q`B ?`M? iBM?- ?ÆM M[+ÁM
+?9M; i ?B M ϕ M; Î p`Q i? v m
h`bM? E?B m ?W ?W K'v iB M; - M|B,
@ *€B ϕ| #¼M i +kM; #B iX L|B ϕB- aÎ>B M- /MM; i`Q im bB m +'T +O M; QÆB H
M; QÌB +O ϕ°B FB M`Q- ? ? ?
@ E?¬M; i? ϕQÊ+
aÎ>B M i`U+ iB T M|B i?ŠM; ,
@ æ•v H` i? ;BÈB T?BK FBM? /`- p T?QÆM; /B M ói? ô- +?9M; i ϕ M; Î p`Q i? v
+?d +¬M K°i M; QÌB F?¬M; +~M i?`M- h`mM; *?•m ϕ°B +?9M; i `i +| i? b) ϕQ`M /B
@ E?¬M; i? M`Q5
h'i +^a K¼B M; QÌB +MM; F m H M FBM? M; ϕ+X
aÎ>B M +kM; F?¬M; i? K ϕ w- ?„M +QÌB HϕM? M|B,
@ a Q HϕB F?¬M; i? \ æ9M; M?Q ϕ` p`K` +?9M; i +| i`QM; h?2 JmKKv p`v- /Q +?
+O ? B # M ϕ½ Î p`Q ϕŠM; +'T ?Q`M iQ`M #'i ϕ²M; X oQ /K M?Q F?Q ?¼+ +¬M; M;
M; QÌB i`QM; h?2 JmKKv- #¼M ?¼F?¬M; i? ϕ®B F?€M; ϕQÊ+ pÈB M; QÌB +| J ϕ°M
M?Q +?9M; i X *kM; M?Q p`v- +?9M; i F?¬M; i? ϕ®B F?€M; pÈB M?[M; F +| pÁM
v i` M F?¬M; i`mM; - ?ÆM M[+ÁM +| i? ` ϕ MM; Q`B F?¬M; ;B MM M?Q #¼M +?9
ϕO bS+ M; ,M +^aM +¬M; FQ+? #^M; pk F?Q M; mv M iY- +?Q /M J ϕ°M; T?€Q +O +
ϕ`B # v HÆ HYM; M`v ϕB M[i?b +ÁM +QM i`m K M; Q`B pk i`K T?<sup>a</sup>B H`K i? M`Q\
#i F€ #B M T?€T M`Q ;•v i?QÆM; i`M +?Q #¼M +?9M;
@ >Q†+ +€+ M; QÆB +| i? M|B ;B®M; M?Q F`+? #^aM T?BK ;®+- H€B K°i +?B M ?ϕ
i?2Q pk F?Q ?ϕi M?•M +¬M; FQ+? i`m K \ L m M?Q F?¬M; T?<sup>a</sup>B ϕQ`M +?B M i?b +
M m M?Q H` ϕQ`M +?B M- ϕ°B # M FB +?ŠM; H) HϕB F?¬M; #B i F`+? #^aM b Q\ *?
+| F?^aM, M; +?Q ϕB ϕQÊ+ MY ϕQìM; ϕ½ #` #„M i M t€+ `²B- ϕ½ ?B m +?Q \ o T?C
ϕ M; Î p`Q i? v m i mv i ϕ®BX
h'i +^a K¼B M; QÌB ϕ m i`-K K†+- h`M? s€ i?Î /`B- M|B,
@ E?¬M; +-M #B i i? M`Q- i`QÈ+ iB M +S `ÌB F?ÄB q b?BM; iQM `²B ?½v M|BX G-
+| +?9i F€ Hϕ- +?9M; i F?¬M; +| ϕ°B i`QîM; p`v K` +kM; #` ϕ~v p`Q ϕQ`M +?B M- ?
`9i +m°+ B KÈB H` .šM ϕϕQ ;B^a\ L; Q`B ` +?9M; i +ÁM #m°+ T?^aB #„i b®M; iBM?
ϕ®B T?QÆM; - +S m idM? +€+ i?`M? pB M i`QM; ϕ°B i B- K¼B +?mv M +S +?Î H
T?S+ iϕT [m€ ϕB K'iX
@ E?¬M; +| ϕ°B i`QîM; pšM +| i? iB M p`Q ϕQ`M +?B M- +?mv M M`v +kM; / ;B^aE
+?B M +m®B +MM; ϕ M; iÈB ;¬M- *?O h?¬M +-M T?^aB ϕ i`i +^a+€+ ϕ°B M? M? +?|
ϕ~v i`M +?B M +m®B +MM; +~M; iÈB M? M? ?ÆM
@ L?QM; K`- M; ²B t2\ _ÌB F?ÄB q b?BM; iQM\
aÎ>B M H„+ ϕ¬m M|B,
@ L m M?Q F`+? #<sup>a</sup>M i? v ϕ´B- mv HU+ +¬M; FQ+? +O +?O T?€Q i` M T?€Q ϕ`B #
i? M`Q\ >Q†+ H` +?9M; #` F i HϕB ;B[ ϕQìM; \ L m Km¬M i`QÈ+ F?B T?€Q FQ+?
M°B i?`M? q b?BM; iQM- b m ϕ| /MM; i?ÆB ;B M K°i; BÌ- +® ;„M; ϕB t ?ÆM- p`v i?
+?O T?€Q H M iÈB H` jy ϕ M 9yWX >ÆM M[ - K°i F?B `ÌB F?ÄB q b?BM; iQM- +?9M

imv i ç®B- i`QM; # M;`v +ÁM H¢B +?d +| i? F?¬M; M;WM; +?¢v i`®M ?Q†+ H`~M
+?mv M #„i b®M; iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª- H¢B +`M; F?¬M; +¬M M|B ç M pB
L?bM +€+ i?`M? pB M i`QM; ç°B +S M;Æ M;Æ F?¬M; ?B m- aÎ>B M H¢B i?Î /`B- M
@ h?“i bU F?¬M; ?B m b Q\ J°i F?B `lB F?ÄB q b?BM; iQM- +?9M; i T?ªB iÈB +?†
+Ð M?Ä K` +?QM? T?O J„ ç M; M„K ;B[\ >ÆM M[ iBM? iB i F`+? #ªM +O +?9M;
M;Q`B ?`M? iBM?- p`v iBM? iB i F`+? #ªM +O ç®B T?QÆM; b) H` +€B ;b\ h M; ?o
ç M F?m pU+ 8R +O J„ M?Q i`QM; T?BKX ob i? F?¬M; +¬M #B i H` M iQ`M i?Q€
ç|- ? v H` b m ç| +?9M; i M M T?ªM FQ+? M?Q i? M`Q- ç m +`M T?ªB ?`M? ç°M; #
i`QM; T?BKX L m F?¬M; - +?9M; i F?¬M; +| +€+? M`Q `lB F?ÄB #-m F?Q [mv M-`
i?2Q b) #` ç°B FB bY /KM; +?B M ?¢K +O M; QlB M; Q`B ?`M? iBM? F?¬M; M;WM;
T?ªB H` F?¬M; +|

@ ob i? - i`QÈ+ ? i +?9M; i T?ªB iB M p`Q L?“ h`„M; - ;B®M; M?Q F`+? #ªM T?
q b?BM; iQM i`QÈ+ F?B +?O T?€Q i`M +¬M; - iB T ç| çB iÈB F?m pU+ 8R *?B M i
M; Q`B pk i`K- i` M Kšm ?¢K +O M; QlB M; Q`B ?`M? iBM? 5

eRdX *?QÆM; 8, h•v >ªB æ°B sm'i >B M *MM; XXX S?€Q EQ+? URV

G9+ M`v- h`mM; *?•m ç°B ç½ iB M p`Q i? ;BÈB T?BK FBM? /` çQÈ+ ?ÆM ? B KQA
HQÊi idM? /`vX E?B w2`Q +kM; oQÆM; >B T çB iB K t2 #mb- ? B i•M M?•M +kM; ç
iBM ç M M; ?B ?Q†+ `²B KÆ ?² iBM iQlM; - +?d H` [m€ i`bM? M`v p¬ +MM; M? M? +?
K°i F?®B i?ûT F?`M; H² ûT tm®M; - /M +| H` i?^M; M; m +kM; +?d +| i? i?W M?“M
#bM? i?QlM; X

@ hbM? ?m®M; +Æ #ªM H` M?Q p`v 1 ? K- b Q +€B +•m M`v M; ?2 [m2M i? M?d\
H9+ i`QÈ+ - ?B M i¢B +€+ M; QÆB ç M; Î i`QM; K°i F?¬M; ;B M; ¼B H` i? ;BÈB Hm
+€+ M; QÆB p`Q +€+ i? ;BÈB T?BK FBM? /` F?€+ M? mX JK+ çQ+? +O +?9M; i
?²B M`v- FB K çO çB K i?QlM; +MM; +?B iB i F`+? iBM?- F?¬M; +¬M #B i H` ç HB
i`Î p i? ;BÈB ?B M i?U+ - i`i +ª ç m iMv p`Q +€+ M; QÆB æ9M; `²B- ?B M i¢B +?9
AM/2T2M/2M+2 . vX

h`M? s€ ç M; ;BªM; ;BªB +?Q ? B i•M M?•M p +?B iB i +O i? ;BÈB Hm•M ?²B- ç
H B H`+? - M; ? M; ?B T +O ?¼X .M b Q i?b i`QM; ? B M; QlB M`v +kM; `i +| i? +
pbi? ?„M KÈB iU KbM? iÈB ?ÄB +MM; ;BªB i?Q+? K¼B pB + +?Q M; QlB- K` ç•v +
?„M H9+ i`QÈ+ - i`QÈ+ F?B T?€Q FQ+? T?ªB #€Q H¢B +?B iB i i`i +ª M?[M; ;b ? B

ó*?ŠM; H)- i M F?®M M`v +?m`M #` HÈB /KM; .šM ç¢Q ;Bª ç i¢Q ` óh? ô +| HÈB
F?¬M; #B i ?„M Km®M H`K +€B ;b M?QM; +S ç`M? iBM iQlM; ?„M p`v- Qi M?`i H`
M; QlB i T?ªB i?`i p¼M; •+? - T?ªB ;¼B H` ?„M H`K [m€ ç-v çO- i? M M H-M M`Q
M; Q`B /U FB M- F i [mª H`+?dM? #¼M i ç M KS+ T?ªB +? i çB b®M; H¢B h?“i F
KWM; ? v H` M M i?®M; ?`M M [Xô

> B M; QlB K°i M K K°i M [M`v im´B i€+ +kM; F?¬M; HÈM- M K F?QªM; ? B #ªv ?
FQM? ;¼M; p`M; /€M; p M?Q M?½- M?bM [m H` #B i ç½ çQÈ+ ;B€Q /K+ +`M i?“M
+¬M; i`QM; t½ ?°B i?QÈM; HQm- M?QM; K†i KkB +| ?ÆB iB m iKvX \*?d H` F?B ?
+€B F?, M i v H m H m #KB #†K i` M M; QlB- imv F?¬M; M|B HlB H) FB m +¬M; iY F
M?QM; +Y ç°M; M?Q p`v +MM; +†T H¬M; K`v H9+ M`Q +kM; M?, M i Qi H¢B H`K +?Q
i?“i bU M?bM `i ç€M; ;?ûiX

*¬ ;€B i?b #bM? i?QlM; ?ÆM `i M m v 5€'W i K i Qi M 1À M 1À“- ?B M i?°•€•ð%0°

€ D~...•...•^Y° *6•€`‡• #, >3F9‡` 1[• ³9Q

L m M; QÆB ç½ Km®M ;B M?"T h`mM; \*?•m ç°B i?b i`QÊ+ iB M ?½v ?¼+ +€+? H`
;BÈB Hm•M ?²B çBX J'v i?S i`Î M;çB M?Q H`+ªM? b€iXXX *| i? /MM; bS+ HQçB i`W\
@ *| i? /MM; bS+ HQçB i`W\
G•K hm'M h?B M pšM +ÁM b[M; b|- ?ÄBX
h`M? s€ +QÌB ;"i ç-m- ç€T,

@ *?QM? H` H'v HU+ T?€ tªQ- ? ? XXX L?È F,- i`QM; i? ;BÈB Hm•M ?²B +?mv M ;
F?¬M; +| #`i F€ i?S ;b +| i? çªK #ªQ iQM? KçM;- pb i? ?½v HQçB #Ä ? i M?[M; iC
i?U+ i`QM; ç-m çBX LÆB M`v F?¬M; +| +€B ;b H` i?B M- +kM; +?ŠM; +| +€B ;b H`
h?S ç€M; i`•M i`¼M; /mv M?'i +?QM? H` ç²M; ç°B # M +çM? M; QÆBX L m #¼M i
#¼M i /M TªB HB m KçM; +kM; b) ;B9T M; QÆB +MM; b®M; b|i- M?QM; K°i F?B
ç²M; ç°BXXX L; v ;B•v iB T i?2Q i b) ;B i M; QÆB5

E?B M|B M?[M; HìB M`v- i` M M; QÌB h`M? s€ i`M M;"T €T HU+- imv K†i K M; M
F?¬M; +| +?9i w +QÌB M`Q ? iX h`QM; H9+ M|B- /M H` M; QÌB #bM? i?QÌM; +kM; +
+O ?„M T?€i` - b„+ K†i G•K hm•M h?B M H`T iS+ +`M; i`Î M M i`„M; # +?X hB T
p B ?„M- M|B,

@ u M i•K çB- +?d +-M M; QÆB i`Î i?`M? ç²M; ç°B +O #¼M i i?b +?9M; i M?'i ç`M
ç`m- ? ? ? >B M içB M?bM M; QÆB ?ÆB M?m M?QÊ+ K°i +?9i M?QM; i`ªB [m K
i?¬B- ç M H9+ ç| M; QÆB +kM; b) +| i? i`Î i?`M? K°i +?B M b„ imv i pÌB +O h`mM

E?B h`M? s€ i?m ?²B F?Q i? HçB- K² ?¬B i` M K†i G•K hm'M h?B M KÈB +?ªv`
+QÌB K'v iB M; X E?¬M; çÈB ?„M M|B- h`M? s€ ç½ H M iB M; ,

@ L m M?Q H` pb b®M; b|i- pb ç²M; ç°B +MM; b®M; b|iXXX Jm®M i ;B i bç+? M?
i? H`K çQÊ+XXX \*?d +| çB m iB M? ?m®M; M?Q p`v M?'i ç`M? H` ç M H9+ imv i
#¼M ?¼+? i i?b H` +?9M; i +? i- i KÈB +| i? H`K çQÊ+- ? ? ? XX

` h`M? s€ MY i?"i MY ;Bª çM #ĐM- G•K hm'M h?B M ç½ ?Q`M iQ`M [m M ? i +
H`K- i?"K +?Q i?•M KbM? H„+ HQ M; ?B M; M;ª +kM; +?ŠM; +ªK i?'v ;b- +?d çSM
M?[M; ;b h`M? s€ M|BX J'v M; QÌB h`M? s€ i?b `ä`M; H` ``i i?QªB K€B- HŠM; H
i` M çQÌM;- +SM; `„M / T` K°i H®B M?Ä i` M +QM çQÌM; +?"i MQ+?X

>ÆM K°i T?9i b m- G•K hm'M h?B M +kM; ?²B T?K+ HçBX h M M`v +?mM; [mv +kM
i?'v #° /çM; M?[M; M; QÌB +ÁM HçB i`QM; ç°B ç m mM; /mM; i?QªB K€B- ?„M +kM
ç-v KB M; +kM; i?m HB K HçB K°i +?9i- #„i ç-m M; Q M M; Q½M +?d ?QÈM; +?Q K

*?B +t2 #mb iB T iK+ +?çv iÈB i`QÊ+- +€+ +ªM? b€i KšM +€M K` K¼B M; QÌB +?l ç
?B MX s2 +ªM? b€i ç`m Î # M çQÌM; pW KÈB `9 +ÁB i?b ç°i M?B M- F?„T i` M çQ
`i t - iB M; M; QÌB FBM? ?¬- F m H +?Êi p M; H M -K „X hB M; ?mv M M€Q i?"K
b€i- M?'i i?ÌB K¼B M; QÌB i`QM; t2 #mb ç m ;B"i KbM?X

h`bM? E?B m H`T iS+ M|B,

@ G`K +€B ;b p`v\ æ€K M; QÌB J„ M`v F?¬M; TªB [m€ T?¬ i`QÆM; +?S\ *?Q iWM
`\

@ XXXo'M ç H` +?9M; i F?¬M; pQÊi ç M çÄ- ?ÆM M[ #¼M ?¼ F m H` +kM; F?¬M
h`M? s€ i?Á ç-m` M; Q`B +Y b`X h` M i`lB- K°i p`i i? # v ?bM? i`ÁM HÆ HYM; ;
t€+ H` HÆ HYM; +€+? K†i ç'i ?ÆM K°i M; ?bM Kûi- Î M; v ç9M; T?Q i` M t2 #mbX
h`M? s€ +?,K +?9 M?bM ço # v ?bM? i`ÁM- ?„M ç M; ç`M? [m v HçB M|B i?b F?¬
p M; H M içB +Y b` # M +çM? ?„M,

@ VK- +ªK ;B€+ çQÊ+ +?S\ a m F?B KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ ?ŠM H`TªB +| +ª
?bM? [m XXX h` M ço # v ç| +?QM? H` h•v >ªB ç°B- #¼M +?9M; ç½ iÈB t€+ M?"M

L;?2 i?'v M?Q p"v- iBM? i?-M K¼B M;QÌB H"TiS+ i`Î M M +,M; i?ŠM;X G9+ M"v- K°i +?B + 2 #mb M?Ä- +?d +—M ç o # v i` M çdM? ç—m M? M?"M; #„M K°iT?€i H" çÌB içB ç•vX h`QM; M?€v K„i- h`M? s€ ç½ +—K H'v >´ ?²M ç Q- K°i i v #„i p"Q F?m M?av` pW M|B,

@ aÎ >B M- H'v HU+ b„ F?,M p"m; ` - ;B9Ti H M i` M F?—M; i`mM;5 L| Î i` M + Q +| :Q#HBM ;HB/2`- i +kM; F?—M; H M çQÊ+ ç° + Q M?Q p"v5 J M| - F?—M; M;Ì Hç HU+ b„ F?,M p"m; M?Q p"v5

L|B çQçMò ?„M [m v M;QÌB +?m~M #` H Q` M;Q`B +Y b`X

E?—M; M;Ì H" aÎ >B M HçB çQ i v +ªM HçB,

@ E?—M; b Q +ª- ?B M içB +?9M; i ?ŠM T?ªB H" M iQ"MXXX *ÁM M?È [mv ç`M? +?9M; i ` F?ÄB i?"M? T?® i`QÊ+ F?B T?€Q FQ+? K°i iB M; ç²M; ?² F?—M; \ \*?Q +€ M?•M i?b içB \*?O h?—M pšM +| `i M?B m T?QÆM; T?€T +| i? M? M? +?|M; /B ç ;B M M; „M- pQ /K M?Q +€+ HQçB F„ M,M; FB m b9+ ç` i?m"i Ui?m"i `9i ç'iV +?Q M +? +?9M; i i`QM; i?ÌB ;B M M?Q p"vX L|B +€+? F?€+- i`QM; i?ÌB ;B M M"v- +?9M T?®- ç•v F€ i?U+ H" HÊB i? *?O h?—M # M +?Q ;B9T ç°B v m ?ÆM #´ bmM; i?U+ H pÈB óh? ôX h`QM; i?ÌB ;B M M"v- h•v >ªB ç°B ?Q"MiQ"m +| i? i`BM? b€i- ibK FB +kM; M?Q p"v- i`QM; i?ÌB ;B M M"v #¼M +?9M; ;—M M?Q p— ç`+?— i` M; #` T?ÁM; i i®i +?Q #¼M +?9M; - +—M; FQ+? iW i` M + Q ç€M? tm®M; +| i? iB m /B i T?—M HÊ i? içQ` K°i óh? ô ç®B H" T ç M FBM? F?OM; M?Q p"v çQÊ+- i M; ?o #¼M +?9M; +? KÊB ç9M; - pQ /K M?Q i`QÊ+ F?B T?€Q FQ+? K°i iB M; ç²M; ?²- F?—M; çQÊ+ +?9M; i +| NNW H" M iQ"m imv i ç®BX

aÎ >B M +ÁM +?Q /Si HÌB- ç o # v i` M #—m i`ÌB ç½ # v çBX L| /MM; i®+ ç° +U+ M #mb ç M; ç¶- F?m'i p"Q b m #|M; i®B +O K°i iÁ + Q +®+- ç M F?B F?m'i ?ŠM F?

h`M? s€ ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- i?m >´ ?²M ç Q HçB `²B [m v b M; T?Q G•K hm'M

@ L?" h`„M; Î ?QÈM; M"Q\

G•K hm'M h?B M #•v ;BÌ pšM +ÁM +| +?9i M;Æ M;~M- iQ iQÎM; +O ?ŠM ?B M M?B +?mv M #B M b M; i? ;BÈB Hm•M ?²B M"vX hW H9+ i`QÊ+ t2 #mb ç•K T?€ iB M H `²B HçB iÈB bU FB M ç o # v H9+ M"v- ?„M ç½ #` K°i HQçi +?mv M H"K +?Q +?Q€M H—M M[?„M KÊB p— i?S+ M?bM [m M?— iB T ç| +?d p T?Q ç o # v # v çB- M|B,

@ L?" h`„M; ççB F?€B Î ?QÈM; ç|X æB i?ŠM; i?2Q +QM çQÌM; M"v- b m ç|`) b M;

*| çB m ?„M +ÁM +?Q /Si HÌB ç½ #` h`M? s€ i9K €Q M?' + #´M; H MX hmv M;QÌB K°i +?9i M?QM; i?U+ HU+ +? M? H +? [m€ t - HQ€M; +€B ç½ #` h`M? s€ ;BÆ H M

@ J¼B M;QÌB K m +?çv iÈB ç|5 *?mM; [mv i +S +| +ªK ;B€+ F?—M; i®i- i|K HçB L?" h`„M; ç½X J¼B M;QÌB +?9 w M iQ"m +?Q #ªM i?•M w2`Q- T?€Q ç`B F?´M; H² ç o # v +Ð M?Î M"v imv +| pÁM; #ªQ p M?QM; +?„+ H" b) F?—M; i? ;B®M; h?—M b HBM? p— ?çM +?®M; çÐ- K M?½M +O M;QÆB ?ŠM H" T?ªB +| i€+ /KM;X *?m~M ; i'M +—M; T?ªB iMv H9+ T?ªM FQ+?— ç½ ?B m +?Q \

h`M? s€ çSM; /•v? M?bM [m +Y FQM? t2- çQçM [m v HçB M|B pÈB M?[M; M;QÌB

w2`Q +kM; F?—M; M|B M?B m- ?„M H'v bmM; M;„K : mbb ` `²B v M H†M; ;"i ç—mX i•K ?ÆM- i`QM; i'i +ª K¼B M;QÌB- ?„M +?d +ªK i?'v w2`Q H" ç€M; iBM iQÎM; M?'i aÎ >B M +€B i M F?®M +| i?U+ HU+ M?QM; +?ŠM; +| +?9i / M? /U M"QX

@ o"v i?bXXX h çB ç•vX

h`M? s€ t€+? i?2Q G•K hm'M h?B M ç M; F m H - imM; M;QÌB M?av` F?ÄB +W t +?B +t2 F?€+- p¼i` t ?ÆM KQÌB KûiX a m K°i ?²B # v M?av M?Q p"v- ?„M ç½ #B M;QÌB- +?d ç HçB i` M çQÌM; çO HÌB FBM? ?— ó+—M; T?mô- óM;QÌB M? Mô- óbB

eRNX *?QÆM; 8, h•v >ªB æ°B sm'i >B M *MM;XXX S?€Q EQ+? UjV

h`M? s€ +kM; +?ŠM; #B i +?mv M ç|- ?„M pW +?çv pW F?¬M; M;WM; ?ÄB çQìM
H9+- ?„M KÈB M?“M` G•K hm'M h?B M K½B F?¬M; i`ª HìB- +9B ç-m M?bM tm®M;
H²B ? i +ª HÁM; i`„M; H M `²BX h`M? s€ ?QªM; ?²M p°B p`M; /WM; HçB i` M K°i
i`mv M M°B HU+ p`Q M;QìB G•K hm'M h?B M X

G•K hm'M h?B M ç½ b„T +?Q€M; M; i`²B- #i [m€ i?2Q M°B HU+ i`mv M p`Q- ?„M
M|M; HQm +?mv M iÄM; +Æ i? - Kî ?² /WM; HçB î pMM; /QÈB `®MX G•K hm'M h?B
?²B HçB- ?€ K²K` H` H`T iS+ F m ó/WM; HçB ô `²B KÈB i?î ?²M; ?°+X

h`M? s€ ?ÆB €v M€v M|M,

@ h?“i tBM H¶B- i [m M K'i H` M;QÆB +?Q iWM; +QìM; ?| #i F€i® +?i i?•Mi? M
#bM? i?QìM;- t€+? M;QÆB +?çv M? M? M?Q p`v ç9M; H` F?¬M; +?`m çUM; M`BX

G•K hm'M h?B M KB M +QĐM; +QìB- ç€T,

@ æ•v H` i?U+ HU+ +O i?“M? pB M iB m ç°B Hm•M ?²B b Q\ > ? - ç9M; H` pQÊi t
+?d +| i? tm'i ?B M i`QM; T?BK FB K ?B T- F?Q ?¼+ pB M iQìM;XXX oW `²B H`
K)- +ªK ;B€+ M?Q H` M;²B i` M K°i +?B +t2 K€v FûQ ; çB M +m²M;X

h`M? s€ +QìB +QìB K°i +?9i- iB T ç| p°B p`M; ?ÄB,

@ L?“ h`„M; î ?QÈM; M`Q\ - i?“i tBM H¶B- H€i M[F?B +?çv i b) i`mv M M°B HU
b) F?¬M; tm'i ?B M iB M? ?m®M; M?Q pW `²BX

G•K hm'M h?B M M;?2 i?`v ? B iB M; óM°B HU+ô i?b ?ÆB M;~M M;QìB- #i [m€ ?
M?bM M;| [m M? [m'i K'v HQÊi `²B +?d p T?Q K°i iÁ M?“ HÈM- M|M,

@ *?QM? H` ?QÈM; ç|- M m pÈB i®+ ç°M?Q pW `²B- +?d +¬M F?QªM; MY iB M;
h`„M;XXX L?QM; K`- +| i? i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i F?¬M; \ h®+ ç°pW `²B i?“i bU
ç i iU KbM? çBXXX

*| çB m- ?„M +ÁM +?Q /Si HìB- h`M? s€ ç½ HçB t€+? ?„M H M T?|M; çBX :B| HçM
`T iÈB H`K +?Q ?„M T?ªB M?„K i`M K„i HçB- M?QM; H¬M M`v ;B| HçM? HçB F?¬M;
i?“K +?Q K„i +kM; +| i? ?ÆB ?ÆB ?û` i`QÊ+ +ÆM ;B|X æ M H9+ M`v ?„M KÈB
t€+? ?„M +O h`M? s€ F?¬M; M;WM; i`mv M iÈB K°i Hm²M; F?Q M|M; F€ Hç- Hm²
i? H`K +?Q ?„M F?¬M; +ÁM +| +ªK ;B€+ F?| +?`m M?Q H9+ i`QÊ+ K` M;QÊ+ HçB

@ æ•v H` M°B HU+ b Q\ E?¬M; M;ì M?[M; i?S i`QM; iB m i?mv i pä ?B T HçB ç9M

G•K hm'M h?B M FBM? M;ç+ ?ÄB h`M? s€X

h`M? s€ pW +?çv pW +QìB- ç€T,

@ æ•v H` i? ;BÈB Hm•M ?²B- içB \*?O h?¬M F?¬M; ;B M +ÁM +| i? ?Q€M ç`B `i M?
M`BX h?¬M i?QçB T?QÆM; ç¬M; - i?¬M i?QçB T?QÆM; i•v- T?BK ªM?- MBK2- K
b® i?S- +?Q /M H` M?[M; iQ i?•K ;Bª ç½ `i [m2M i?m°+ pÈB i? ;BÈB Hm•M ?²B M
pšM +?Q ?Q`M iQ`M ?B m `ä çQÊ+ \*?O h?¬MX LÆB ç| `9i +m°+ H` +| # Q M?B m
+| i? ;¼B H` p¬ ?çMXXX h|K HçB- i`QÊ+ iB M M;QÆB +¬M T?ªB b®M; b|i- b m ç|
M;QìB +| i? b®M; b|i içB i? ;BÈB Hm•M ?²B M`v- b m ç| M;QÆB b) +| i? i`î p i?

G•K hm'M h?B M M;?2 K` i?`v +U+ F€ ç°M; i•K- ç†+ #B i H` b m F?B iU i?•Mi? M
+MM; +O M°B HU+- ?„M HçB +| i? K +?9i KQM; +?ì ç®B pÈB *?O h?¬M F?¬M; ;B
+kM; F?¬M; +?Q T?ûT ?„M bmv M;?o HmM; imM;- imv ç½ çQÊ+ h`M? s€ HB M iK+
[mûi iÈB pšM HçM? H)Q i?`m tQÆM;- ?B M içB ?„M +?d +| i? +® ? i bS+- +,M; K„
h?2Q h`M? s€ F?¬M; M;WM; iB M iÈB- iB M; +O G•K hm'M h?B M +kM; F?¬M; M

@ G` +?¶ M`vXXX L?“ h`„M;X

a m F?B h`M? t€ +?¢v tm®M; F?ÄB çQÌM; + Q i®+- i?2Q T?QÆM; ?QÈM; G•K hm' K°i M; ½ iQ- K°i +QM çQÌM; /`B i?ŠM; i„T H”T iS+ tm'i ?B M i`QÊ+ K†iX S?Q +m® i`M; i?®M; J„H”K pB + p” bBM? ?Q¢i- L?” h`„M; 5

G9+ M”v- p¬ b® /•M +?9M; ç M; p•v [m M? L?” h`„M; - M?[M; M; QÌB M”v HÈM iB M #B m M; [ ?¬ F?~m ?B m- +| M; QÌB H¢B +® ;„M; M?ªv p”Q i`QM; T?O i`M; i?®M; X * M?B m +ªM? p +MM; iQÌM; i?ûT +?2 +?„M F?„T tmM; [m M? M M KÊB +| i? +?†M +?†M çQÊ+ M; QÌB +?S F?¬M; M; „M çQÊ+ iB M; F m H +O ?¼- /Q F?¬M; +| +?¶ T M”v +”M; ?¬ +”M; FQ+? ç°M; X

L; Q”B M?[M; M; QÌB ç M; ?mv M M€Q- +”M; +| M?B m M; QÌB çSM; +?d +?Ä p”Q +? ;B[F?¬M; i`mM; - M; v T?Q /QÈB T?€Q ç”B F?´M; H²- +€+? K†i ç'i F?QªM; ?ÆM

@ S?M- +kM; K v H” iÈB F`T- h•v >ªB ç°B +?mM; [mv +kM; F?¬M; K°i T?€Q ?Ov /B +| H) b) ç9M; M?Q M?[M; ; b aÎ >B M M|B- i`QM; K'v M; ”v iÈB +?9M; i +?d #B i F?

h`M? s€ i?`v L?” h`„M; #bM? v M p¬ bU- ?„M H”T iS+ i?Î T?”Q M? M?äK- çQ¢M i?ª +MM; M? m +?”K`½B #QÊ+ p T?Q i`QÊ+X E?B +ÁM Î+€+? L?” h`„M; `i t - +ª+Q M? m +?”i +SM; - #'i ç„+ /o- h`M? s€ +?d +| i? H¢B FûQ G•K hm'M h?B M H M- + K„i- +ª ç€K M; QÌB ç½ #` ?„M +QÌM; ?”M? KÎ` K°i H®B çBX

*?¢v- +?¢v- ç°i M?B M h`M? s€ ç†i G•K hm'M h?B M tm®M; - F?) M|B,

@ *~M i?”M i`®M p”Q i`QM; ç€K ç¬M; - iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª+O ç®B T?Q i`²B \*® ;„M; i`®M +?Q i®i- M; ”M p¢M H¬M F?¬M; çQÊ+ ç H° i?€B ç°; b F?€+ pÈ ç¬M; M; QÌB M?Q p”v- i M; ?o +?„+ M; QÆB b) ´M i?¬B

*ÁM +?Q /Si HÌB- h`M? s€ ç½ ;B”K +?•M M?ªv H M- F?) ç¢T M? H M ç¬m K'v M; ç| F`T ç`M? i?¬M H¢B- ?„M ç½ pQÊi [m ?”M; ”Q i?ûT- H¼i p”Q i`QM; F?m¬M pB

J°i M; QÌB iU /QM; # v iÈB- ?ÆM M[M?bM /€M; p +ÁM ?Q”M iQ”M; B®M; FBM? F? ?B T KB m iª- ç¢T H M ç¬m M; QÌB # v iÈB K”M; QÌB çSM; /QÈB H¢B F?¬M; ? #` i

h`M? s€ i?b M M?B M ?¢ tm®M; ç'iX L?’i i?ÌB- M?[M; M; QÌB tmM; [m M? ç m M; ç M; iK i”T ç m ?ÆB M; WM; H¢B- ç M K'v; B•v b m- i? M? •K ?mv M M€Q KÌB K°i H

h`M? s€ +kM; +?ŠM; i? K ç w iÈB M; QÌB tmM; [m M?- i?Q€M; +€B ?„M ç½ +¬K >´ ço # v i` M ç¬m +| +?9i ?”M? ç°M; H” ?„M /M +| #` i`¼M; i?QÆM; +kM; T?ªB HB m KÊB HoM? M; °X L m H” +?B m ç| i?b ç° + Q ?ÆM K°i M; ?bM Kûi +kM; F?¬M; T?ªB çB m ?„M +?Q iWM; bY /KM; F„M, M; M”v- `i +| i? b) H” +QM / Q ? B HQÐB ?¢B

L?[M; ç†+ pK HB M # M; i`QM; F?m¬M pB M L?” h`„M; ç½ p°B p½ +?¢v iÈB- ?¼ ç h`M? s€- ç†+ #B i H” F?B i?`v ?„M +¬K K°i +•v ç Q iQ HÈM K”m çÄ K€m- i?¬M FBM +”M; +, M; M?Q /•v ç”MX h`QM; i?ÌB F?„+ M; QÌB M; Q”B ?”M? iBM? ç°i M; °i tm'i ?B HB i M?Q H9+ M”v- M m M?Q M?•M pB M +’T + Q +O +?QM? T?O H¢B #` K°i i M ç +?mv M b) ?Q”M iQ”M ?¶M HQ¢M K'ix *?QM? pbi? ç€K ç†+ pK HB M # M; M”v ç n h`M? s€ +| +?9i +Y ç°M; /`i?QÌM; M”Q H” ?¼ b) H”T iS+ i`M +¬M; X

óæQÊ+ `²B- M m H” pk F?Q +¬M; M; ? + Q- M?[M; i?S M; QÌB M; Q”B ?”M? iBM? bY +¬M; M; ? + Q- +?„+ pÁM; +´ HQM; iBM? b) +| i€+ /KM; T?ÁM; M; U M?’i ç`M? - +? M´B K°i çÁM +O T?€Q +?O i` M T?€Q ç”B F?´M; H² FB ð

h`M? s€ HB + M?bM b9M; HK+ i` M i v ç€K ç†+ pK tmM; [m M?- iB T ç| HB M K†+ iQ”M #° iBM? i?¬M p”Q ço # v i` M çdM? ç¬mX h`QM; HÁM; ?„M i?¬K bmv iQM? t2 hB K HQM; #B M- # v H M + Q K°i M; ?bM Kûi i?Y i`M +¬M; ? v F?¬M; - ç•v +kM; H i? iB T +”M çQÊ+ b m F?B :Q#HBM ;HB/2` #` ?¢M +? X hmv p”v- ?„M pŠM +ÁM ç # v H¢B iW iW ?¢ tm®M; - ç M F?B +€+? K†i ç'i F?QªM; K°i i`, K Kûi i?b T?Q /QÈB b€M; K”m t M? H K- Hm²M; b€M; +?B m pW F?ûQ +€+? T?Q i`QÊ+ h`M? s€ KQÌ

óS?€Q FQ+?\\ *| ?ÆB ;B®M; FB m i`M +¬M; +O T?€Q ç”B # v FB i`QM; T?BK- M? # v M?Ä M”v +kM; +| i? bY /KM; HQ¢B +¬M; FQ+? ç|XXX ”•v ;B| +| M M T?ªM FQ

T?BK- F?B #`i`M +²M p`Q MÁM; T?€Q i?b +ª T?€Q ç`B ç m T?€i M´ F`+? HB i- HK
H) #¼M +?9M; i?"i bU F?¬M; bÊ\ô

h`QM; H9+ h``M? s€ ç M; •K i?–K iQM? iQ€M- F?¬M; M; WM; bmv M; ?o t2K +| M M
+?MK b€M; t M? ç| +?Êi`mM; ç°M; M?Q MQÊ+ +?ªvX æ M F?B`mM; ç°M; F i i?9+
p`M; ç½ çSM; Î i`QM; ç|X L; QÌB M`v F?QªM; ? B iQ ? B H, K im´B- im´M K„ K°i +€
+ Q F?QªM; K°i Kûi i€K- Kûi +?QM- M m Î i? ; BÈB ?B M i?U+ i?b ?„M imv i ç®B +|
ªM? - +?d H`i`QM; i? ; BÈB Hm•M ?²B i`¬M; F?¬M; F?ÄB ?ÆB M; È M; ~MX

:½ i?`M? MB M i| + p`M; M`v K†+ K°i #° i` M; T?K+ FB m #€ iQÊ+ +U+ F€ FBM? çB
+?•m •m- b m HQM; +ÁM +| K°i +?B + €Q +?Q`M; M?mM; K`m ç Ä K€mX E?m¬MK†
M?bM [m i?"i bU ; B®M; ?bM? iQÊM; #€ iQÊ+ .` +mH i`QM; i`mv M i?mv i- çB K
?„M +ÁM +–K K°i ç| ?| ?²M; ç M; ?ûQ `k pÈB i®+ ç° +| i? i?'v çQÊ+ #^M; K„i i?Q
F€ [m†+ F?¬M; iª M´BX

h``M? s€ i?Q€M; HB + M?bM #° /çM; G•K hm´M h?B M `²B HçB M?bM b M; i M i| +
K€m M`v- ?„M ?ç ; B¼M; H–K #–K,

@ Zmª M?B MXXX G B i•v +, M #ªM F?¬M; #^M; çQÊ+ i•v ; ®+- +€B HQçB M; QÌB M`
E?¬M; çÊB ?„M F`T M|B i? K ; b- ; ½ / i`„M; F€ [m†+ ç| ç½ H M iB M; ,

@ hçB ?ç H`ç°B i`QÎM; h•v >ªB ç°B- _2BM? ` / pQM GQ?2M; ` KK- M; QÆB +kM; +| i
iU /QM; H´v i M i`QM; HB; ?i MQp2HV

ó*€B i M M`v +kM; çO M; È M; ~M `²BXXX *?mM; [mv +S H`K i M?È iÈB M?•M p`i M
i?mv i- HçB +ÁM +€B ç–m p`M; +?| 2 pÈB #° /çM; im´M i9 M[XXX *?ŠM; H) i M F?
ç´B +O *?O h?–M ç +ªB içQ p M; Q`B #ªM i?•M\ô

ekyX *?QÆM; e, G M? h`mv L½ *O S?K+ *? h? URV

@ h #B i M; QÆB H`h``M? s€ æ°B i`QÎM; h`mM; *?•m ç°B p`•+ J ç°B- M|B +?QM
+O M; QÆB ç m H`HQçB F?¬M; / i`mX h?2Q M?Q M?[M; ; b K`i ç½ #B i i?b +H
iB m ç°B #B i ç - +kM; çQÊ+ i´i +ª #¼M ?¼ i?W M?"M H`F KçM? M?"i i`QM; i´i
. M? iB M; +O M; QÆB +kM; F?¬M; FûK- F?¬M; M; i HçB +ÁM ?ÆB pQÊi [m iB m
+HQM2 ç9M; H`M?[M; F +| i?U+ HU+ +U+ KçM?

h``M? s€ i?Q€M; i`–K K†+– iB T ç| ?„M H M iB M; ?ÄB,

@ L; ?2 [m i?b +| p M; QÆB `´i i?¬M; i?m°+ p i h HçB F?¬M; M?"M` M; QÆBX
_2BM? ` / KdK +QÌB- ?ÆB +9B M; QÌB M|B,

@ *€+ ?ç çQÆM; M?B M H`F?¬M; M?"M` HQçB iB m i®i M?Q i X h +?ŠM; [m +
v M H†M; bBM? i²M i`QM; i? ; BÈB Hm•M ?²B M`v K`i?¬B- ?v p¼M; iW iW T?€i i
ç M M?[M; M?•M p`i KçM? K)X L m F?¬M; T?ªB b„T iÈB i?ÌB ?çM +m®B +MM; i?b i
p`ç°B i`QÎM; M`v B- pšM +S M?Q i`QÊ+ ç•v i?b i®i- F?¬M; +| ç°B i`QÎM; i?b F?
i€+ +?B MX æ M #•v ; BÌ F?¬M; +| ç°B i`QÎM; pšM T?ªB i? K ; B çQ`M +?B M- T?Q
[m€ ç€M; ; ?ûi

E?B i M F€ [m†+ _2BM? ` / M`v pW tm´i?B M- h``M? s€ ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i–M; i
T?QÆM; i?S+ bmv Hm`M +O hB m >Q`M? Gm`iX hmv F?ª M, M; H´v çQÊ+ iBM iS
F?¬M; HÈM M?QM; pÈB i`bM? ç° i`Q im +MM; T?QÆM; i?S+ bmv Hm`M +O hB m
çQÊ+ K°i +?9i i?¬M; iBM ççB F?€B H`çO ç ?„M T?€i ?mv kyyW i€+ /KM; `²BXXX
ç½ F?¬M; +ÁM i?m°+ p T?çK i`M +QM M; QÌB M[ `²BX

@ v +O M; QÆB H`G–M i`QÊ+ ?Q†+ H`K°i H–M çQ`M +?B M M`Q ç| H9+ i`QÊ+–
M|B +?Q +€+ M; QÆB #B i +?mv M +O i p`+HQM2\ L; QÆB [m2M i?m°+ #¼M i M?
E?¬M; – F i?¬M; KBM? M?Q LvQb F?¬M; i? F?¬M; ?B m w M; ?o +O i`M +?B M

?„M pÈB ç°B i - ?„M ?ŠM H¨ F?¬M; i? / /¨M; M|B iBM iS+ +O i +?Q M; QÆB #B i-
i? imv i ç®B- ?„M F?¬M; i? F?¬M; /MM; iBM iS+ ç| ç ç´B H´v +Æ ?°B b®M; b|i +
iBM pÈB i?U+ HU+ +O M; QÆB H¢B çO F?ª M,M; ûT +?Q LvQb T?ªB +?“i p”i M?Q
?„M- +?d p¼M p M i?m FûK +| aÎ >B M K¨ i?¬B L m M?Q p”v- M; QÆB ç½ ; †T iB m

h¨M? s€ €M? K„i b„+ H¢M? M?bM ; ½ i? M? MB M i|+ p¨M; i`QÈ+ K„i- ?„M H~K #~K
KbM?X

_2BM? ` / i?Q€M; bYM; b®i- iB T ç| pšM KdK +QÌB i Q M?½- M|B,

@ *€+ ?¢ çQ€M `i +?m~M - ç9M; H¨ b m F?B ç€M? pÈB K°i iB m ç°B p¬ / M?- #
? B iB m ç°B K¢M? M?’i +O +ª i? ; BÈB Hm•M ?²B- iB m ç°B h?B M h?¬M > ? -
#¼M i ç9M; H¨ +QM +?m°i i`QM; K|M; pm®i K Q- i?B m +?9i M[ H¨ #` M; QÌB i ç
pšM +ÁM K v- i`QM; ç°B ?¼ T?€i bBM? tmM; ç°i- imv b m ç| ç½ ?Á ; BªB M?QM; +
ç°B #¼M i i?Q€i çQÊ+ K°i K¢M; i`QM; #° T?BK FBM? /` ç|X E?B ç°B i`QÎM; iB m
F?¬M; i? çQ¨M /B i #¼M i i`QÊ+ F?B #° T?BK F i i?9+- ?„M KÈB iB M ?¨M? i`Q
iS+ p i? ; BÈB Hm•M ?²B +?Q #¼M i +ÁM h•v >ªB ç°B #¼M i +kM; T?ªB i`ª ; B€`

h¨M? s€ +kM; F?¬M; ç w iÈB ?„M- +?d iB T iK+ H-K #-K iU M|B,

@ L m H¨ iB m ç°B h?B M h?¬M- pÈB i`Q im +ÁM + Q ?ÆM +ª LvQb +O / K- ?„M +

aÎ > B M + 9 B ç - m M ? b M K € v i Q M ? t € + ? i v - p W M ? b M p W M | B ,
@ L m ç ½ H ° B i ` Q Î M ; i ? b b ) + | [ m v M [ m v i ç ` M ? i Q Æ M ; i B + O M ; k X * ? Q / M T
i ? b i ` Q Ê + F ? B b B H - K ç Q Ê + t € + M ? " M i ` B i ç - ç | p Š M b) H " T ? Q Æ M ; ? Q Ê M ; + O
h ` M ? s € M ; ² B i ` M ; ? i ? Î ` K ° i ? Æ B / " B - ? „ M M ? b M i ? " i F „ aÎ > B M ` ² B [m v b M ; M
@ o " v i ? b K ¼ B M ; Q Ì B M ; ? o + € + ? ç B - M | B + ? Q M ? • M p B M + ? Q M ? T ? O J „ M ; ? 2 X h
M " v - ? ¼ + ? Q M ? H " ó h ? ô + O + ? 9 M ; i X X X
ó G " a Q ; B € + + O i ? v b Q \ * ? m M ; [m v p Š M + a K i ? ' v aÎ > B M ç M ; + ? 2 ; B ' m + ? m v
/ B M ; ¬ M " \ G ¢ B + Á M M | B p È B i T ? a B H " K K ° i ç ° B i ` Q Î M ; M ? Q i ? M " Q K È B i ? Q + ?
* ? d K Q M ; H " i ? X X X ô
E ? B M ? [M ; M ; Q Ì B + Á M H ¢ B + O h ` m M ; \* ? • m ç ° B i È B L ? " h ` „ M ; - + M M ; H 9 + ' v - Î M ;
i ` € B ç ' i F ? ¬ M ; t H „ K - K ° i + Q M i " m p ¬ + M M ; i Q H È M - F ? ¬ M ; - + | i ? ; ¼ B M | H " ¢ ¢ B H
i ` K F ? ' M ; H ² ç M ; H Æ H Y M ; ; B [F ? Q a M ; F ? ¬ M ; X h ' i + a ç ° B p B M h • v > a B ç ° B - # Q
ç ½ i W i ` € B ç ' i [ m v H ¢ B ¢ ¢ B H K + p k i ` K ç | X
@ h ? " i ç € M ; i B + - b Y / K M ; K ² B / K ? Á # b M ? ç ½ i ? ' i # ¢ B X h M ç ° B i ` Q Î M ; h ` m M ; *
ç ° M - + S M ; ç - m + S M ; + ' F ? ¬ M ; + ? ` m i B T i ? m - + ? d K m ® M + ? B M ç ' m p È B + ? 9 M ; i
M ? Q p " v + k M ; H " K i T ? a B ` K † i - i ? " i ? " M F ? ¬ M ; i ? # „ i ? „ M X X X
_ B 2 M ? ` / H 9 + M " v ? Q " M i Q " M F ? ¬ M ; + ? 9 i / € M ; p Q m M ? ½ M ? Q F ? B ç S M ; i ` Q Ê +
? ² M ; ? ° + - ? B K „ i ç Ä M ; - m M ? Q K € m - i | + i B ` ® B # M - M ; | M i v + Q ` ` 9 i p " Q H B M
p Š M + Q B M ? Q M ? i m ' M M ? Q M ; ç | + ? d p Ä M p M H " p M ; Q " B + Á M ? „ M ? B M i ¢ B ; B
@ " b M ? i o M ? - ç ° B i ` Q Î M ; \_ B 2 M ? ` / - # b M ? i o M ? X X X > B M i ¢ B + ? 9 M ; i ` ' i M i Q " M
M ? Q p " v H " K ; b X * ? d + - M + | i ? # " Q # ¢ + ' M i ? Ä ? " M ? ç ° M ; i B T i ? 2 Q - + ? 9 M ; i p Š M
/ B i h ` m M ; \* ? • m ç ° B X X X P i M ? ' i H " T ? a B ; B i + ? i ç Q Æ + h ` M ? s € X h B m / B i ? „
i ` Q Ê + F ? B ? „ M # B M i ? " M ? H Q ¢ B F B M ? F ? O M ; M ? Q + H Q M 2 + O ? „ M 5
L ; ² B + ¢ M ? _ B 2 M ? ` / + | ? B M ; Q Ì B - K ° i M ; Q Ì B M ? b M [m + | p M ? Q M ? ½ - # b M ? H † M
p È B _ B 2 M ? ` / - # ° / ¢ M ; ? „ M i m v # b M ? i ? Q Î M ; M ? Q M ; ç ° B K „ i H ¢ B H m ¬ M M ? „ K M ; ?
+ a K ; B € + i ? - M # Q X L ; Q Ì B + Á M H ¢ B H " K ° i M ; Q Ì B / i ` „ M ; i | + K " m t € K i ` Q - + Æ # „ T
i € K i m ' B - M ? Q M ; M ; Q Ì B H ¢ B F ? Q € + € Q / # | M ; # ~ v - t , K i ` ç - v K b M ? - # ° / ¢ M ; v
h M M " v ç M ; + - K K ° i + € B ç M B ; " H È M - + „ M t û H B M i K + - + Á M M ; Q Ì B p W M | B H " i
_ B 2 M ? ` / ? Q i b • m K ° i ? Æ B - + k M ; # b M ? i o M ? H ¢ B K ° i + ? 9 i X > „ M i ? m " M i v + ? d M ? i
M ; ² B t m ® M ; ; ? b H ¬ M ; # M + ¢ M ? i ? M ? M B M M ? „ K K „ i F B - M | B ,
@ E ? ® M F B T - [m v ç ` M ? [m € B [m , ; b F ? ¬ M ; # B i M [X E ? ¬ M ; + ? Q T ? û T b Y / K M ;
i ` Q Ê + F ? B T ? € Q F Q + ? F ? ¬ M ; ç Q Ê + T ? û T i ' M + ¬ M ; h ` m M ; * ? • m ç ° B - i ` Q Ê + F ? B H Q
? " M ? i B M ? ç - m i B M b) F ? ¬ M ; ; B Q ç o # v + ? Q + ? 9 M ; i X æ m H " K ' v ? ¢ M + ?
T ? a B H " M ; ² B ç È B h ` m M ; \* ? • m ç ° B i È B + ¬ M ; F Q + ? + ? 9 M ; i ` \
E ? | 2 K B M ; i ? M ? M B M M ? „ K K „ i ? Æ B M ? + ? H M - ; B ® M ; M ? Q H " p W + Q Ì B - + | ç B
@ E ? ¬ M ; + | + ? m v M M ? Q p " v X L ? [M ; ? ¢ M + ? + ? Š M ; [m + ? d H " ç + • M # ^ M ; + ? M ?
+ ? 9 M ; i K " i ? ¬ B - F ? ¬ M ; H B M [m M ; b ç M + ? m v M # ` / 2 H 2 i 2 X o Q / K M ? Q ? ¢ M + ?
M ? • M - M ; Q Æ B + Q Ì M ; ? " M ? ç S M ; H M ç | + k M ; b) F ? ¬ M ; # ` / 2 H 2 i 2 K " + ? d F ? ¬ M ; #
F Q + ? F ? ¬ M ; i ? i B M ? " M ? + ¬ M ; F Q + ? H " + ? d ç o # v F ? ¬ M ; i ? # v b € i K † i ç ' i - F ?
p k F ? Q K " i ? ¬ B - + Á M p M ; Q Ì B M ; Q " B ? " M ? i B M ? b) F ? ¬ M ; ; B Q ç o # v + ? Q + ? 9 M
+ ? Š M ; H) i U + ? 9 M ; i F ? ¬ M ; + Q È T ç Q Ê + \
_ B 2 M ? ` / H " T i S + i ` Î M M ? Q M ; T ? ' M - ? „ M + 9 B ç - m b m v M ; ? o K ° i H 9 + ` ² B K È B ? „
p È B i ? M ? M B M ç M ; M ? „ K K „ i ,
@ C m H B M - M ; Q Æ B p W ? Q € M ç ' B i ? m ° + i Q M ? + ' T k ó a ? F ô U V - + a K ; B € + i ?
p ` ' i K ¢ M ? X X X
E ? | 2 K B M ; C m H B M H ¢ B ? Æ B M ? + ? H M - ? „ M i ? a M M ? B M M | B ,

@ lv HU+ pšM +?Q i? ?B M çQÊ+X h?m°+ iQM? a? F M°v +| ?ÆB F?€+ #B i bQ
+?d H° ç /U i°[M,M; HQÊM;- +ÁM ? B +?B m GK+ çQ Hm•M ?²B +MM; h?B M pk #
i? i°QÊ+ F?B i KÎK„i i?b +Æ #ªM F?¬M; +| bS+ i°M +¬M; - b m F?B KÎK„i i?b T?ªB
i?lB ;B M +U+ M; „M- pbi? bS+ +?B M ç°m K¢M? ? v v mi?°i bU +?Q i? M|B çQÊ+
p KTB`2 i?•M pQÆM; +O M; QÆB- +kM; F?¬M; #^M; çQÊ+ # Q M?B m F„ M,M; p K
_B2M? ` / ;°i ç-m- ?„M HB + M?bM ;½ i`mM; MB M #° /¢M; #'i HQÆM; pšM ç M; „M
+?d H„+ H„+ ç-m F?¬M; M|B ;bX >ÆM MY M;°v b m ?„M KÈB H¢M? H)Q M|B,
@ æ€K i•M M?•M ç m Î H¢B +,M +S M; QlB M; Q°B ?°M? iBM? F?¬M; /B +?mv MX a
F i i?9+ b) ?Q€M ç°B ? B K€v F?®M; +? bmv M; ?o- #„i #¼M +?9M; M¬M ? i çB K
ibM? ` XXX \*ÁM ;B| çB çQ¢i K°i ço # v +Ð M?Á5 \*?9M; i T?ªB i°T FQ+? h`mM; *?
U VJ°i HQ¢B F`+? /•M ;B M h`mM; Zm®+- K°i M; QlB iU /B M iU M|BX .MM; M?[M; -
ç ;°v +QlB- +?•K #B K i?|B ?Q i°i t°m- + M; ÊB M; QlB i®i pB + i®i
U V h?€M? F} bo +?ÁK b Q oB` ;Q- K°i i`QM; Rk i?€M? F} bo p`M; +O i?2M i`QM

ekkX *?QÆM; d, *m°+ S?€Q EQ+? E?OM; "® URV

o'M ç M°v +m®B +MM; pšM T?ªB /U p°Q oQÆM; >B T KÈB ;BªB [mv i çQÊ+X :½ [
+€+ HQ¢B iB m i?mv i?mv M°Q M M +?d i`QM; i?lB ;B M M; „M ç½ M; ?Q ` K°i +€
M?[M; M; QlB Î ç°v ç m iWM; #` M; QlB M; Q°B ?°M? iBM? #„i +|+ ç H`K i?Q M; ?B
p°i i?Q M; ?B K #` M; Q°B M; Q°B ?ªM? iBM? #Á H¢B- +ÁM K°i #° T?°M F?€+ i?b i°
°M? iBM?- +| i? ;¼B H° T?ªM M?•M HQ¢B XXX

hmv +€+? ;BªB i?Q+? M°v i?°i bU F?B M +?Q M; QlB i F?¬M; i? iQlM; iQÊM; M°B
+| ;b H° F?¬M; i? tªv ` - +€+? M|B M?Q p°v H¢B F?B M M?•M pB M +?QM? T?O J,
M; Q°B ?°M? iBM? i°M; i°M +¬M; - pB + #¼M +?9M; ç½ bÈK çB mi` p +QM M; QlB
M?Q p°v +kM; ?Q°M iQ°M +| i? ;BªB i?Q+? i¢B b Q h`M? s€ H¢B +| bS+ +?B M ç°
+ª ç¢M #„M +kM; +| i? M; „M +ªM çQÊ+X

oB M i°M; i?®M; J„ tm°i ?B M i`QM; F`+? #ªM ;®+ +O T?BK b m F?B M; ?2 oQÆM
H°T iS+ #°v iÄ w ?v p¼M; K°v M; QlB h`M? s€ +| i? ?¶ i°Ê #¼M ?¼ +?®M; H¢B bU
°M? iBM?- M m +| i? i?b i?¬M; #€Q ? i +ª M; QÊ+ çB K i`QM; F„ i?m°i +O M; Ql
F?¬M; F?ûQ H°- M?[M; M; QlB #B i çQÊ+ F`+? #ªM T?BK M?Q ?¼ +kM; i?°i bU #B
+O M; QlB M; Q°B ?°M? iBM?- M?QM; M|B ` i?b i?°i H° MU+ +QlB- F?Q ?¼+ F„ i?r
K) p¬ bQM; p°v K° H¢B bÈ K°v +QM pB`mb K€v iQM? +ÄM +QM +O HQ°B M; QlB- ç
F?¬M; ?ÆM F?¬M; FûKX

æQÆM; M?B M- /Q p°M ç F`+? #ªM- /M #°v ;B| +| M|B +?Q M?•M pB M +?QM? T?C
p¬ /KM; X h°QÊ+ F?B H°v çQÊ+ ço # v M; Q°B ?°M? iBM? i`QM; +,M +S M; ?B M +S
+| #B M T?€T M°Q ç H°v i°mv M pB`mb iÈB T?B i?mv M +O M; QlB M; Q°B ?°M?
çQÊ+ +?B + ço # v ç|`²B ?ÆM; M|B i?b i®i ?ÆMX

a m F?B oQÆM; >B T i` Q ç°B tQM; tm¬B- h`M? s€ #°v ;B| KÈB +?°T M?°M HlB Kl
T?OX hmv ?¼ p®M ç½ +?m°M #` çB +MM; M?[M; M; QlB M°v `lB F?ÄB q b?BM; iQM
ç€K M?•M pB M M°v v m +¬m ?¼ çB +MM; i?b w M; ?o b) F?€+ ?ŠM- Qi M?°i H° KS
°i M?B mX

oB M i°M; i?®M; J„ pW M; ?2 h`M? s€ ç€T SM; H°T iS+ ç°M? M|B ;b ç| - #¶M; M?B
;?û p°Q i B ?„M M|B ;b ç|X h°M; i?®M; M;°M M; QlB- i` M Kti H° p `°i +° [m€B- #°i
ç| M?bM h°BM? M|B tBM H¶B`²B +?m°M #` `lB çBX

h`M? s€ i`QM; HÁM; +?Êi ç°M; - p°B p°M; M|B pÈB i°M; i?®M; ,

@ L?È F„- +?9M; i T?ªB M? M? +?|M; `lB F?ÄB L?° h°„M; X S?€Q ç°B i` M F?¬M;
i - M m +?°K K°i +?9i- `°i +| i? i°i +ª b) T?ªB +? i ? i i¢B ç°vXXX

h'M; i?®M; i?Q€M; bYM; b®i- ?„M M; šK M; ?o K°i +?9i`²B [m v b M; M|B pÈB K°i
M, K KQÆB im'B,

@ XXXX_9i HmB çBX aÆ i€M i'i +ª M?•M pB M i`QM; L?` h`„M; - ç²M; i?ÌB T?€i H
i?`M? T?® M`Q +| T?€Q ç`B pk i`K # v T?Q i` M i?b /•M +Q MÆB ç| ç m T?ªB M?

oB M b„ [m M ?ÆB M; ¢+ M?B M- pšM K M; p ?Q`B M; ?B M?bM b M; K'v M; QÌB h
i?®M; ,

@ o"v +ÁM ? B +?B + i`U+ i?, M; iB T ç|M ç½ tm'i T?€i\ *| M M ;¼B ?¼ p F?¬M; \
h'M; i?®M; /Q /U K°i +?9i- p Kti +kM; +| p ?Q`B M; ?B H-M ?„M F?¬M; M?bM K'v
+MM; i?b H„+ ç-m ç€T,

@ æ ?¼ iB T iK+ çBXX *?Q /M i? M`Q +?9M; i +kM; T?ªB t€+ M?"M +?Q`äX
L|B çQ¢M- i'M; i?®M; HB M +MM; +- ; €B FB `ÌB çBX

a m F?B i'i +ª çB F?ÄB- h`M? s€ KÈB +QÌB F?` M|B pÈB +€+ i?`M? pB M +ÁM H¢

@ > - ç€K M; QÌB M`v pšM F?¬M; i? v M i•K p +?9M; i - i? M`Q +kM; T?ªB ç #ªM
K€m KÈB +?`mX L|B M?Q p"v- /B M pB M M K +?QM? i`QM; T?BK ?ŠM H` +kM; ç½

AM/2T2M/2M+2 . v- i`QM; #° T?BK +?B M i` M? ;B[+QM M; QÌB p` M; QÌB M; Q`B ?
i? v m imv i ç®BX æ®B Kti pÈB +¬M; M; ? M; Q`B ?`M? iBM? K¢M? K) p¬ +MM; -
pU+ /B i pQM; - i`QM; iBM? +ªM? ç| - /B M pB M M K +?QM? . pB/ +?„+ +?„M H` #Q

h`QM; T?BK ?„M H` K°i M?•M pB M +¬M; i€+ F„ i?m"i p¬ / M? +?ŠM; B #B i iÈB
M; QÌB- +| i`€B iBK M?•M €B iU M?B M- Hm¬M KÆ K°M; K°i M; "v +| i? i`Î i?`M? ç
i? ;B M F?¬M; +ÁM ¬M?B K M[X h`¼M; i`"M +?B M +U+ F€ [m M i`¼M; M`v- ?„M
M; QÌB M; Q`B ?`M? iBM? - +kM; +?QM? ?„M +ªM? #€Q K'v M; QÌB i'M; i?®M; J„- M
q b?BM; iQM i`QÈ+ F?B T?€Q FQ+? /B M` - M m F?¬M; F i [mª+m°+ +?B M; B[H
iBM? M`v b) ?Q`M iQ`M #B M ç'BX

@ a m ç| i?b b Q\ *?9M; i +S M?Q p"v H M K€v # v iÈB F?m pU+ 8R\

a m F?B i'i +ª ç m `ÌB çB- G•K hm'M h?B M ç°i M?B M H M iB M; ?ÄBX L?[M; HÌB
M; ¢+ M?B M- i`W aÍ >B M- i'i +ª M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B- F +ª h`M? s€ ç m F€ [m

@ VK- ç9M; p"vX *?9M; i T?ªB /MM; K€v # v `ÌB F?ÄB q b?BM; iQM- M m F?¬M; F?
M; QÌB +| i? b) ç m T?ªB +? i Î ç•vX §"- +S v M i•K- +?9M; i ç½ bÆ #° i? v ç'B F`
F?ÄB L?` h`„M; H-M M`v bÈK ?ÆM i`QM; F`+? #ªM ;®+ M?B m- +?„+ H` b) F?¬M;
H9+ M; "M +•M i`2Q bÈB i|+ KÈB i`€M? çQÈ+ /Q # iW pK M'

h`M? s€ M; ?o M; ÈB K°i i?Q€M; `²B M OB M|BX

G•K hm'M h?B M K'T K€v KB M; - K'v H-M Km®M M|B M?QM; H¢B i?¬B- `²B ç M +
i•K- M|Bô

@ *?9M; i i?b F?¬M; b Q`²B o"v +ÁM #¼M ?¼\ L; QÌB /•M +O MQÈ+ J„ i?b b Q\ "
;B®M; M?Q i`QM; F`+? #ªM ;®+ Q\

h`M? s€ +MM; M?[M; M; QÌB tmM; [m M? çQ K„i M?bM M? m- i'i +ª +MM; H„+ ç-m
i?Î /`B ç€T,

@ E?¬M; +| +€+? M`Q- +?9M; i F?¬M; +Sm M'B ?¼ L?È +?Q F„- +?9M; i +?ŠM; [
bBM? i²M K` ;B½v ;BK i?¬B- ç®B pÈB M?[M; +?mv M pQÈi F?ÄB bS+ K¢M? +O K
M'B K` +kM; +?ŠM; +| bS+ K` [mªMX *| H) M; QÆB b) +ªK i?'v #¼M i` `i i`M F?®+
i`QÈ+ F?B M; QÆB +| çQÈ+ bS+ K¢M? L; QÆB +?d +| i? M?šM M?`M K¼B +?mv M

E?B h`M? s€ M|B` M?[M; HÌB M`v- M?'i i?ÌB K¼B M; QÌB i`QM; T?ÁM; ?°B M; ?`ç
BK H†M; F?¬M; M|B- ;B®M; M?Q ç½ iU +?bK p`Q i`QM; bmv iQX h`QM; T?ÁM; ?°
iQM? çSi [m½M; +O aÍ >B M p¼M; çB p¼M; H¢BX

óæ9M; i? - bS+ K¢M? F?¬M; T?^aB H" p¢M M,M;- +?d +| bS+ K¢M? F?¬M; i?b +?„+
+^a bS+ K¢M? ç #^aQ p QĖ+ KÆ +O KbM? +kM; F?¬M; +| i?b ç M +m®B +MM; +?
+MM; ?®B ?"M o"v bS+ K¢M? +O i i?b b Q\ æ½ çO ç #^aQ p QĖ+ K°M; +O +?QM
h``M? s€ v M H†M; M;?o i?—K- ?„M F?) bB i M„K i v `²B H¢B M?bM` M;Q`B +Y T?
M?•M pB M +?QM? T?O J„ ç M; p°B p`M; +?¢v çB +?¢v H¢B- i v +—K K°i b® i`B HB
HwX s2K` H M?`9i HmB F?~M +'T M`v +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; i? M? M? +?|M; ?Q`M i?`M
M?•M pB M +?QM? T?O M`v ?B m çQĖ+ bU F?OM; #® +O +?O T?€Q i?b ç®B pĖB ?
i`[ i`QM; L?` h`„M; pšM [m M i`¼M; ?ÆM
óPi M?'i H" +?9M; i +kM; F?¬M; T?^aB ?Q`M iQ`M F?¬M; +| bS+ T?^aM F?€M;- imv

b®M; b| i # M; "v- çB m FB M ?çM +? ç i`Î p *?O h? -M F? -M; ; B M +O #¼M +?9M
M; "vX J†+ /M #¼M +?9M; i?•M Î i`QM; +,M +S M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? M?QM; HçB
?Q†+ ^M? ?QÎM; ç M M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? - pb p"v +,M +S i?2Q F`+? #^M T?€
i`Æ K„i M?bM pk F?Q ?ç i M?•M T?€ M´ +,M +S M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? - K" i?ÌB; F
pÁM; # M; "v- ç•v H" çB K K" +?9M; b) ;†T M; mv ?B KX

h`M? s€ +MM; M?[M; M; QÌB tmM; [m M? M; ?2 K" ç m b[M; b\X h`M? s€ M; „i K° i
+^MY M; "v `^B KÈB M|B,

@ v +O M; QÆB H" - #¼M +?9M; ?Q†+ H" M iQ" M pQÊi [m T? -M HÈM i?ÌB; B M-
M?•M iB M p"Q +,M +S M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? `^B #| i v +?`m +? i pb; BÈB ?çM #
ç M M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? - pQ /K M?Q çQç i H'v ço # v `ÌB F?ÄB +,M +SX L?QM
+?9M; b) #`M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? +QB H" F ç`+? - +kM; b) #`M; QÌB M; Q" B ?"M

@ E? -M; b BX

aÎ >B M #9M; i v K° i +€B- M|B,

@ E? -M; i? i^2M içB K° i çQ" M ç°B p- ç`+? ?Q" M iQ" M- +kM; F? -M; i? i^2M içB ói? ô
M m /U i?2Q bmv Hm" M M"v i?b w iS +O *?O h? -M `i +| F?^M M; H" çQ ? B ç°B
+?9M; +| ói? ô M„K; B[çQÊ+ +€+ i? -M; iBM [m M i`QM; p ç` ?bM? - p`i`Q [m M i
?"M? iBM? - +ÁM +| T?B i?Qç i çQç i çQÊ+ iW T?Q M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? - +ÁM
+?B M ç`m KçM? K) - KçM? ?ÆM i•v >^B ç°B `i M?B mX v +O *?O h? -M `i +| F?
+?9M; i HB M F i ç€M? #çB M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? - ç| KÈB H" M; mv M w +O i?

h`M? s H" T iS + b[M; b\ - b„ + K†i iW iW #B M i?"M? t M? Kûi- M|B,

@ v +O M; QÆB H" - h`mM; \*?•v ç°B +?9M; i +MM; b|M; p B +?B M ç`m pÈB Hk M; C

@ E? -M; X

aÎ >B M HçB H„ + ç -m - ç €T,

@ *€B ç| F? -M; T?M ?ÊT pÈB KK+ çQ+? # M ç -m +O +?9M; i X hmv H" K M?Q p"v
T?| pÈB M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? +MM; ?Q" M i?"M? #° T?BK FBM? /`H -M M"v M?
F?®M; +? ;B^ +O #¼M +?9M; - p" +kM; imv i ç®B F? -M; i? / /"M; H" K M?Q p"v
M|B H" - w ç^2 Km®M ? B ç°B +?9M; i HB M F i HçB +O *?O h? -M `i ç€M; ç bmv M
ç M; ?¶ i`È GB M KBM? h?B M aS\ æ M; Km®M T? -M HÈM +€+ çQ" M ç°B F i i?"M
i`K +HQM2 +O M; QÆB\ \*kM; +| M; ?o H" \*HQM2 +O M; QÆB ç½ T?€i i`B M ç M
*?O h? -M\

amv Hm" M M"v +?d +| i? F i i?9+ Î ç•vX aÎ >B M /M b Q +kM; +?d H" M; QÌB- F? -M
i?b pÈB HQÊM; iBM iS + +| çQÊ+ i`QÊ+ K„i - +?d +| i? bmv Hm" M çQÊ+ ç M ç•v H
t€+ i?U + ?ÆM M[- M m F? -M; iQM? +?QM? t€+ +O bmv Hm" M M"v pšM F?B M +?

óL?QM; i +^K i?"v bmv Hm" M M"v `i +| i? H" bU i?U +X \*?QM? KB M; ç°B i`QÎM;
+O i `i +| F?^M M; ç½ b€M; içQ K° i HQçB F„ M, M; +| i? pQÊi [m *?O h? -M F?®
ç°B Hm•M ?^2B F?€+X L m M?Q p"v - +HQM2 +O i ç½ +| [mv M HU + iQÆM; çQÆM;

h`M? s€ F?) i?Î /`B- M? „K K„i +~M i?"M ?^2B iQÎM; HçB +^M? ;B Q +?B M pÈB S?K
F? -M; ;B M- S?K + *? h? F?B ç| [mv i +?B M pÈB ?„M ?B M içB- p"v K" ?„M pšM Î

óJ°i F M?Q p"v *HQM2 +O i ç½ T?€i i`B M iÈB KS+ ç°i?"i ç€M; bÊ- i i?"i bU +
E? -M; h i?"i bU +| i? pQÊi [m ?„M b Q\ J°i F ç½ i`^B [m M?[M; +?mv M M?Q i?
#B M i?"M? €+ K h +| i? pQÊi [m çQÊ+ ?„M F? -M; \ó

E? -M; + -M #B i h`M? s€ ç M; bmv M; ?o i? M"Q- K€v # v pšM iB T iK + iB M p T
R- i`M; i?®M; J„ +MM; +€+ pB M +?S + +?QM? T?O ç½ H M F ?Qç+? i`B M F? B T
M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? - F? -M; [m•M J„ ç½ çQÊ+ i" T ?ÊTX L?QM; M?[M; M; QÌB F
#¼M ?¼ +,M #^M F? -M; i? #B i`^M; - +m° + T?^M FQ +? M"v b) +?d T?Q + -M; - [m•M
/B i

J€v # v pšM iB T iK+ # v çB- i?2Q i?İB ;B M /-M i`-B- K`M ç K- iW iW T?O tm®M;

ek8X *?QÆM; 3, L;QİB L;Q`B >`M? hBM? æ€T sm®M; *MM;XXX E?

a€M; bÈK- +?B + B` 6Q`+2 yR +¬ ç°+ # v ;B[€M? #bM? KBM? p`M; ;M;X Zm K°
K¼B M;QİB i` M K€v # v ç m ç½ F?¬B T?K+ bS+ b®M;- F?¬M; +ÁM #° /çM; [mšM
?¬K [m X L?QM; # M;Q`B bªM; F?Q€B F?¬M; +;M;?o H`i`QM; HÁM; M?[M; M;Qİ
ç†+ #B iH` b m F?B M?"M çQÊ+ #€Q +€Q p mv HU+ +O # F?~m +?O T?€Q- i'i +ª
ç m b„+ K†i i`„M; # +?X

h` M F?¬M; T?"M MQÊ+ J„+; i`M; +°M; # T?€Q ç`B M;Q`B ?`M? iBM?- bS+ KçM? +
M?[M; t| b´ ?Q`M iQ`M # i?`M? T?® F?´M; H² K` ç M +ª K°i b® i?`M? i?` p iBM?
i?¬M; [m M i`¼M; tmM; [m M? # i?`M? T?® ç| +kM; ç m #` +?O T?€Q ?Ov /B i i`B
F?¬M; i? çQ ç K M´B- +ÁM b® M;QİB iY pQM; ç½ H M iÈB +ª +?K+ i`B mXXX

@ "€Q +€Q +?d ?mv- #° iQ H M? T?ÁM; F?¬M; ç½ +?m`M #` bÆM b`M;- +; i? tm`i

G9+ M`v- i`QM; T?ÁM; +?d ?mv +O B` 6Q`+2 R- M;Q`B M?[M; M;QİB ç M; ?¬M K
HB M [m M i?b T?¬M HÈM M?[M; M;QİB +ÁM HçB ç m F?¬M; ? M;OX h`QM; pÁM;
+`T pÈB +€+ MÆB ç|M; [m•M- i`B m ?²B +€+ #BM? b„ F?¬M; [m•M ç M; M;?d T?ûT
T?ªM FQ+? [mv K¬ HÈM- i?İB ;B M K°i ç K iQİM; M?Q`i /`B F€ i?U+ F?B K¼B +?
ç½ H M ç M çdM? ç-m- +?m`M #` ? i i?ªv tQM;- i'i +ª K¼B M;QİB ç m FB i bS+X

a m +m°+ ç`Q i?Q€i ;B`i ;•M M;`v ?¬K i`QÊ+- mv iQM +O K`v M;QİB h`M? s€ ç½
i?m çQÊ+ iW K€v ;?B ?bM? # M M;Q`B B` 6Q`+2 yR- [m€ i`bM? h`M? s€ #B M i?•
ç° b m F?B #B M i?•M- ç M +ª K°i F?2 ?Î HÈM i` M pÄ K€v # v +MM; /`m +?•M Î T?-
KBM?- h`M? s€ ç½ F?¬M; +ÁM i?m°+ p T?çK i`M +QM M;QİB M[X L?Q p`v- M?[
M|B`i +; F?ª M,M; H`bU i?"i- M?QM; +kM; M?Q i? HçB +`M; i? ?B M bU F?OM; #
iBM?X *¬M; M;? ç| ç½ çç i iÈB KS+ ç° HQ`B M;QİB F?¬M; i? iQİM; iQÊM; M´B- M
i?b M?•M HQçB i?"K +?Q +; i? b) +QB M| i?`M? i?¬M i?QçB ?Q†+ H`i`mv M i?mv
M M F?Q ?¼+ F„ i?m`i bB m + Q óhm +?•MôXXX

h`M; i?®M; b„+ K†i iB m iKv M?bM M?[M; M;QİB tmM; [m M?- #`v ;Bİ KÈB M?"M`
+; p K i KÄB- ?„M F?) ?„M; ;B¼M; M|B,

@ G M? +?Q #° iQ H M? T?ÁM; F?¬M; i`B M F? B çÊi T?ªM +¬M; ç-m iB M- ç²M; i
p F?m pU+ ç´ M€i +O # i?`M? T?® FB - i`T ?ÊT ?¶ i`Ê +?Q /•M +?çv MçMXXX L
b®M; b|iXXX

æ•v H` +m°+ T?ªM +¬M; ç-m iB M +O HQ`B M;QİB i`QM; ? B H-M T?ªM FQ+? HÈM
#` /B iX L;QçB i`W K°i i?`M? pB M K v K„M ç€M? `ÆB çQÊ+ K°i ço # v- ç²M; i?İB
+¬M; F?€+ ;¬M M?Q ç m +? i i`QM; +m°+ T?ªM FQ+? M`vX E i [mª ç| +kM; i`U+ iB
+m®B +MM;- HQ`B M;QİB imv +ÁM çO T?B +Æ +?B M ç´m M?QM; HçB F?¬M; çO T
ç•v ç m H`ibM? iB iK` ççQ /B M i?U+ ?B M i`QM; T?BK M?^K ;•v +ªK ;B€+ t9+ ç°
M? ?MM; ç²M; [mv pm i`M H9+ +m®B- pb i? i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /`i?"i bU
F?¬M; +?"i p`i M?Q p`vX

J`v M;QİB h`M? s€ Î i`QM; T?ÁM; ?°B M;?` F?¬M; ? +; #`i +S ç M;?`M`QX æ•v
+; w FB M i®i ;b pÈB ibM? iB i T?BK- pQ /K ?¼ ?Q`M iQ`M ?B m i`M T?ªM FQ+? ç
H9+ M`v çQ` /U çQ€M +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; +; w M;?o X h®B ç +?d +; i? F?B
+ªK i?`v +ªM? ;B€+ K°i +?9i +ÁM i`M T?ªM +¬M; M`v pšM b) T?ªB çQÊ+ H M F`
M?"M çQÊ+ +kM; F?¬M; +; #B M ç´B ;b HÈM- K` Km®M iÈB F?m pU+ 8R- +m°+ T?
+kM; #m°+ T?ªB i?`i #çBXXX

@ XXX*| K°i +?mv M i¬B +ªK i?`v`i ?SM; i?9- ç| H` F?B M? +Sm K¼B M;QİB M;`v
HU+ +?Q \

h'M; i?®M; J„ M;²B i`QM; T?ÁM; M;?d # M +¢M? T?ÁM; ?°B M;?`-F i[mª+m°+T?ª
M[KÈB #B i çQÊ+- i`QM; i?ÌB ;B M M`v- i'M; i?®M; J„ ç M; Km®M i` Q ç´B K°i
h`mM; *?•m ç°BX

h`M? s€ i?Q€M; i`-K iQ `²B ç€T,

@ *?Q - +?Q /MM; ? i iQ`M HU+- M m +ÁM i? K M[ i?b +?B + K€v # v M`v b) i M
M;?o M;`B +kM; F?¬M; Km®M T?ªB +?SM; FB M F i[mªM?Q p`v T?ªB F?¬M; \ hmv
M?QM; +?„+ M;`B +kM; F?¬M; M;?o #^M; bS+ K¢M? +O K°i KbM? i¬B H` çO ç ç€
M;Q`B ?`M? iQM? +?S\

h'M; i?®M; J„ #`i +QÌB- iB M i v `9i K°i çB m i?m®+ çQ +?Q h`M? s€- `²B KÌB iB
+O h`mM; *?•m ç°B- iB T ç| KÈB ?ÄB,

@ M? +ªK i?`v +m°+ T?ªM FQ+? M`v b) i? M`Q\

h`M? s€ +ÁM +?Q F`T KÎ KB M; - i'M; i?®M; ç½ M|B Hm¬M,

@ M? F?¬M; M|B i¬B +kM; #B i- M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM? +| +¬M; M;? + Q M?Q p
F?¬M; i? H¢+ [m M- i¬B i?`K +?Q ç½ +?m`M #` b¢EM iBM? i?¬M M?`M iBM +?B M
+O +?9M; i p`M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM? +? M? H +? M? m [m€ t - +Æ ?² F?¬M; i
HQÊM; - ç` Hw- ?Q`M +ªM? ç #M ç„T çQÊ+X h`M +?B M M`v `i +| i? b) H` i`M -
HQ`B M;QÌB +?9M; i XXX \*| H) +€+ p` b) +ªK i?`v F?| iBM M?QM; b m F?B i?`v çQ
?¬K [m - +?mv M /mv M?`i K` i¬B +| i? M;?o iÈB i`QM; ç-m H` +| M M ç +€+ p` H`
i M HY ç€M? i?ŠM; p`Q +,M +S +O M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM? ? v F?¬M; X *?d +¬M
/U p`Q bS+ K¢M? K` M? ç½ i? ?B M` - M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM? F?¬M; bY /KM;
K¬ HÈM i?b +,M #ªM F?¬M; i? H`K F?| çQÊ+ M?- M?QM; H`K M?Q p`vXXX

h'M; i?®M; +•M M?„+ iW M; [K°i +?9i `²B i?Î /`B M|B,

@ G`K M?Q p`v ;¬M M?Q H` iU iB K +€B +? i- çQÌM; b®M; /mv M?`i H` M[i?¬M K v
HY H¼i p`Q çQÊ+ i`QM; +,M +S M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM? +| +¬M; M;? ?B M ç¢B
>ÆM M[+?Q /M M?B K pK ?Q`M i?`M? i?b +€+ p` +kM; ;¬M M?Q F?¬M; +| +€+? M
F?¬M; +€+? M`Q KÎ KB M; M´BXXXX

h`M? s€ H`K #`K ? B iB M; ói M HY ô `²B +QÌB F?´ M|B,

@ L m bY /KM; i M HY i?b i?`i tBM H¶B- i¬B i mv i ç®B F?¬M; i? ç +?Q +€+ ç²M
L;`B +?Q `^M; i M HY b) +| i? iÈB ;¬M çQÊ+ +,M +S +O M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM?
F?¬M; i? tªv ` XXXæQÆM; M?B M- M m M?Q #„M `ÆB çQÊ+ çB # v +O M;QÌB M
H M çQÊ+ i?b i¬B +MM; ç°B pB M F?¬M; M;¢B ç|M; ;Bª H`K M;QÌB M;Q`B ?`M? iB
i`QM; +,M +SXXX

h'M; i?®M; +kM; +QÌB F?´- #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; +€+? M`Q iQÌM; iQÊM; çQÊ
i? iB M p`Q +,M +S +O M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM? ÍM;Q`B pk i`KX h`W T?B H` K`
bB m M?•M i`QM; T?BKªM?- F?¬M; +¬M ?¬ ?'T pšM b®M; çQÊ+- +| i? /MM; i®+ ç
i`K- +°M; i? K bS+ K¢M? i?•M i? +U+ HÈM- i'i +ª K¼B HQ¢B pk F?Q ç m F?¬M; i?
p•M p•M- K°i i M bB m M?•M b®M; b| b| KÈB +| i? H`K çQÊ+X

@ L m M?Q #„M `ÆB ço # v +O M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM?XXX B- i'i +ª K¼B +?mv
ç-m iB M M`v çB- +| H) b) +| ço # v +ÁM çQÊ+ #ªQ i²M iQÆM; ç®B ?Q`M ?`QXXX

óæo # v +ÁM çQÊ+ #ªQ i²M ?Q`M ?ªQ\ æQÆM; M?B M H` ?Q`M ?ªQ `²B- i?`K +?Q

Jt+ /M F`+? #ªM ç½ i? v ç´B M?QM; +?d i?2Q +?B m ?QÈM; +`M; H9+ +`M; #`i HÈ
Hm`M pÈB K`v M;QÌB h`M? s€- i'M; i?®M; HB M iÈB T?ÁM; +?d ?mv- Î ç| v M H†M
iÈB KK+ iB mX hB T ç| - K°i iBM iS+ M;Q`B /U çQ€M M?Q H¢B F?€ ?ÊT Hw i`mv M
?`M? iBM? tm'i ?B M- F?¬M; T?ªB F?¬M; [m•M K` H` K°i HQ¢B [m•M #° ?bM? /¢M
b€m +?•MX J¶B +QM M? M K€v M`v /`B ?ÆM KQÌB Kûi- + Q ?ÆM #ªv- i€K Kûi- iW i
;¬M K°i M;?bM +QM ?¢ tm®M; X h¢K i?ÌB +?Q iQM? ç M bS+ K¢M i€+ +?B M i?
M;Q¢B ?bM? +O ç€K M? M M`v ç½ pQÊit [m•M ç°B K†i ç'i +O HQ`B M;QÌB `²BX

æ•v +?d H" iBM t'm ç-m iB M- iBM t'm i?S ? B H" ç€K M? M K€v M"v i" M` F?„T
FB K- p•v #„i p- b® /•M +?9M; X J v K„M H" #¼M +?9M; +kM; F?¬M; iB M ?"M? ç² b
M?[M; B K M; i?2Q b9M; ®M; X æ M H9+ M"v- +€+ ç°B +?B M ç'm +Æ çQÊ+ T?€B
iÈB çQÊ+ KK+ iB m- i®B ç H" ? B T?9i b m b) iB M ?"M? iB T t9+ i€+ +?B MX

@ XXXS?B ç°B q b?BM; iQM +MM; T?B ç°B L2r uQ`F ç m ç½ F?| KK+ iB mX

J°i b„ [m M M;²B # M ç" B i?m M?"M iBM iS+- [m v ç-m H¢B M|BX J°i iQÈM; [m•M
çSM; b m HQM; ?„M- M; ?2 p"v HB M ç€T,

@ E? B ?Ä iU /QX

@ E? B ?Ä iU /QX

óE? B ?Ä iU /QXXXô

J'v M?•M pB M iB T M?"M iQM ?B m ç²M; i?ÌB ?ûi p"Q KB+`Q ç2Q i B- M; QÌB Î ç-m
H M? ç| ç M +€+ T?B +¬M; Î iB M imv M- Î MÆB K¼B M; QÌB F?¬M; i? i" M K„i +?S
F?®+ ç½ #„i ç-mX h?•M i¢B T?ÁM; +?d ?mv- K¼B M; QÌB +?d +| i? M?bM K" M ?bM
E?¬M; H•m b m- b„+ K†i +€+ M?•M pB M iB T M?"M iQM ?B m ç m i`Î M M i€B M?
v +?B M ç'm i`mv M p - T?B +Æ +S iWM; +?B + K°i F?¬M; M; WM; #` iB m ?Ov-
?² F?¬M; +| +€+? M"Q ;•v i?QÆM; i`M ç M T?€Q ç" B +O M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM?
HY #„M i`9M; - # M M; Q" B T?€Q ç" B HB M tm'i ?B M K°i pÁM; M, M; HQÊM; +| i?
+?QM? M| ç½ +?†M H¢B K¼B çÁM i`M +¬M; X hB T ç| iW i`QM; T?€Q ç" B F?´M; H
ç K M´B # v` - ç° HÈM K¶B +?B + F?QªM; ;'T ? B ;'T # K°i K€v # v +?B M ç'mX
+kM; +| pÁM; M, M; HQÊM; - pb i? i`QM; i`bM? ?m®M; T?2 ç`+? F?¬M; `ÆB K°i +?
HQ" B M; QÌB ç½ i`M i?i ?ÆM dyW- ?ÆM M[b® HQÊM; +ÁM ç M; iB T iK+ ;B i, M;

@ _9i HmB çBXXX *?9M; i i?i #¢B `²BX

ekeX *?QÆM; 3, L; QÌB L; Q" B >"M? hBM? æ€T sm®M; *MM; XXX E?

@ L?QM; +?mv M ç| ç¢B #B m +?Q çB m ;b\ >bM? M?Q +?ŠM; +| w M; ?o ; b +ª\ *?S
pÈB [m•M ç°B /QÈB ç'i H" çQÊ+ K"

h`M? s€ iÁ KÁ ?ÄB aÎ >B MX

aÎ >B M +| p ç½ ?Q" M i?"M? F ?Qç+? +? i¢Q pB`mb +O ?„M- Qi M?i H" iW b m
?¬K [m ç½ F?¬M; +ÁM i?'v ?„M çKM; ç M K€v iQM? t€+? i v M[X L; QÊ+ H¢B- +-
?€B- +¬K K€v iQM? t€+? i v t2K iÈB t2K HmB- ?ÆM M[+ÁM F?¬M; M; WM; ?ÄB ?„M
ç|X æQÆM; M?B M- H-M M"Q M" M; +kM; #` /°B F?¬M; i?QÆM; iB + M?QM; pšM i
T?'i M?Q +, M #ªM F?¬M; i?'v p K†i H¢M? H)Q ç½ `i`ä`"M; +O aÎ >B MX

aÎ >B M H9+ M"v ç M; #` +¬ ; €B ç| H" K T?B M F?¬M; i?¬B- ç M +ª F F?¬M; +| ibM
i?'v +?€M M; €M- ?„M M?Qm K"v ç€T,

@ *?mv M ç| `i #bM? i?QÌM; - T?ªB #B i`^M; çB m FB M pQÊi [m #° T?BK FBM?
M?B m H•mX L m bmv Hm" M i?2Q ?QÈM; ç| - +?9M; i i?m" M HÊB `ÌB F?ÄB q b?BM
K°i çQÌM; +®M; M; -K Î F?m pU+ M"Q ç| H" b) +ä i? M? M?"M; pQÊi [m # M; `vX
T?ªB +?çv i`®M M; mv M M?•M /mv M?'i H" pb +?9M; i F?¬M; +| iBM? i?¬M HU+ F
+?2 T?O çQÊ+ [mûi ?bM? iBM? i?¬M HU+ +O h•v >ªB ç°B- M?QM; M m iBM? i?¬M
?Q" M iQ" M? K¢M? F?Ä2 i?b b Q ç•v\ "° T?BK FBM? /` M"v H" ç +?9M; ç M /m H"+

@ ob i? [m•M ç°B /QÈB ç'i +O M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? +?„+ +?„M H" +| i? i?®M
?ŠM H" +| i? i`mv ibK i'i +ª K¼B bBM? p"i b®M; i`QM; K°i T?¢K pB M?'i ç`M? - ?
i?¬M HU+ +?2 T?OªM? ?QÎM;

h`M? s€ M; ?2 p"v HB M M; -M M; QÌB- iB T ç| ?QM; T?'M M|B,

@ J€v ibK FB K bBM? p"i b®M; \ >ÆM M[+ÁM F?¬M; #`iBM? i?¬M HU+ +?2 T?O\ i®i M?'i F?B çQ`M ç°B i€+ +?B M b Q\ > B # M ç m +| iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ; T?O- M m +| i?S M`v i?b F?¬M; T?ªB b) çSM; î i? #`i #çB b Q\ L?'i ç`M? T?ªB H içQ i? K K'v +€B- i` M? i?O H`K +?Q h`mM; *?•m ç°B +?9M; i K¶B M; QÌB K°i +?B aî >B M H`T iS+ +QÌB HçM?- çQ i v ç`v K€v iQM? t€+? i v .QÆM; hmv i G•K ç M ` - M?bM h`M? s€ M|B,

@ æ° HÈM i?b b Q\

@ æ° HÈM +€B ;b\

h`M? s€ M; È M; ~M ?ÄB HçBX

@ _ / ` M; mv M i?Ov M?'i +¬M +ªK°i +?B M ?çK KÈB H„T çti çQÊ+- +ÁM K€v i€+ M; QÌB M; Q`B iBM?- p ç° HÈM F?¬M; T?M ?ÊT ç i€+ +?B M i`QM; K¼B ç` ?bM? pU+ i?`M? T?® ç` M€iX J` bî /o T?ªB +? içQ HÈM ?Q p`v- M; Q`B ? i?®M; /U i`[M #ªQ p i?b i M; ?o- F?ª M, M; HÈM M?'i H` ç° HÈM +O ? i?®M; ibK FB KX L; QÆB M; QÌB +| i? p€+ K°i i?S M†M; +ª i'M /B ç°M; \ \*?ŠM; H) M; QÆB Km®M +äM; i?2Q Kûi F?®B [mv i ç`m pÈB +HQM2 +O M; QÆB\ h`Q im +O M; QÌB #bM? i?QÌM;

a„+ Kti h`M? s€ i?Q€M; çÄ H MX E?B M|B +?mv M #bM? i?QÌM; pÈB ç²M; ç°B ?„M i¬M; i?S # - M; Q`B ç iB i FB K i? HU+ i?b i¬M i`¼M; M; QÌB M; ?2 +kM; H` K°i M; L?QM; F?B M|B +?mv M pÈB aî >B M- +| p M?Q Kî +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S # KÈB ;

h`M? s€ i?î /`B #`i ç„+ /o- M|B,

@ æ9M; i? - ç9M; i? X aQ pÈB M; QÆB i?b i çQÆM; M?B M +?d +| i`Q im +O M F?¬M; i? #Ä [m HQçB F„i?m"i M`v F?¬M; bY /KM; K` \ \*?ŠM; / /`M; ; b KÈB iÈB çQ . v M`v- +?ŠM; / /`M; ; b KÈB ;†T çQÊ+ F„i?m"i K` M; QÌB M; Q`B ?`M? iBM? bY /KM H'v çQÊ+ i?b +?Q /M ?Q`M i?`M? T?BK tQM; - +?9M; i +| [m v HçB +kM; b) F?¬M;

@ E?¬M; +¬M ;'T

aî >B M ç`v ç`v K„i FQM?- HçB çQ i v ; çi K€v iQM? t€+? i v .QÆM; hmv i G K çQ i?ªM M|B,

@ a) +| +Æ ?°B *`M; M?B m +¬M; M; ? F„i?m"i M[+kM; b) +| +Æ ?°B

óE?¬M; +¬M ;'T\ *?ŠM; H) H` Km®M iÈB F?m pU+ 8R H'v ço # v `²B b m ç| iÈB +, iBM? i`°K F?Q ?¼+ F„i?m"i îô

hW b m +m°+ T?ªM FQ+? H¬M i?S M?'i i?'i #çB- F?¬M; F?Q i` M B` 6Q`+2 yR +U M; "K FQM KB M; - F?¬M; M|B ; b +ª- +?d +| K'v M; QÌB +'T + Q M?'i +O +?QM? T +?mv M ; b ç| - i?dM? i?QªM; HçB HQ€M; i?Q€M; M; ?2 çQÊ+ K'v +?[ ó#QK ?çi M?•M i`"M +?B M M; QÌB M; Q`B ?`M? iBM? F?¬M; i'M i?'i K°i +?9i M`Q ç½ F?B M +?Q K¼ ibM? ?m®M; M`v- i?S ç¬m iB M M; ?o ç M iU M?B M +?d +| i? H` pk F?Q i®B ?"m H

"° i`QîM; #° [m®+ T?ÁM; +O J„+| K°i ç¬B K„i b„+ H K M?Q K„i +?BK b, M K²B- ?„ i?mv i T?K+ i'M; i?®M; Fw H M? bY /KM; pk F?Q ?çi M?•M Q M? iç+ M?[M; T?€Q

@ h'M; i?®M; 5 æ M +ª #° iQ H M? T?ÁM; F?¬M; +kM; ç½ #` iB m /B i`²B5 >ÆM M iQ`M ç²M; w T?€i ç°M; K°i +m°+ T?ªM FQ+? #^M; pk F?Q ?çi M?•M- tBM M; `B K m +?¬M +?W M[bÊ `^M; +?9M; i ç M +ª +Æ ?°B bY /KM; pk F?Q ?çi M?•M +kM; F?¬

"° i`QîM; [m®+ T?ÁM; + Q ; B¼M; M|B pÈB i'M; i?®M; X

h'M; i?®M; +kM; +| p `i K•m i?mšM- ?„M i?î /`B `²B ?ÄB p T?Q p` iQÈM; HÈM im

@ L; QÌB /•M tmM; [m M? # i?`M? T?® i? M`Q `²B\ \*ÁM HK+ [m•M M[ \ Zm•M ç°B ?`M? iBM? +| T?ªM SM; ; b F?¬M; \

oB M iQÈM; ç| H„+ ç¬m ç€T,

h`M? s€ i?Q€M; M;~M M;Q`B- ?„M +kM; F?¬M; M|B M?B m- +?d H"TiS+ KÎ+Æ M?
M?"M i?S+ +O ?„M- hB m >Q" M? Gm"i imv H" K°i çS #û KÈB ?ÆM KQ`B im´B- M
FB M ç`M?- K†+ /M +| ?ÆB iU T?K p #ªM i?•M M?QM; ç| +kM; H" pb ?„M +| çO i`Q
ç°i M;°i idM? HçB HçB #¶M; /QM; M|B ` M?Q p"v- ?„M M?`i ç`M? H" Km®M /B M ç
/B M ççi HçB +| +?9i FB M; F`

ek3X *?QÆM; N, æ° E?| S?BK *MM; >v o¼M; .mv L?'i UkV

@ G" *?B K G K i`Ê ;B9T M;QÆB\

h`M? s€ ç°i M?B M ?ÄBX

hB m ?Q" M? Gm"i `i i?ŠM; i?„M ç€T,

@ æ9M; i? - +¬ 'v M|B pÈB i - aÎ >B M ç½ /MM; +€+? M"Q ç| HB M Hç+ pÈB +¬ 'v Î
i?`B +¬ 'v F?¬M; i? /U p"Q bS+ KçM? +O #ªM i?•M ç idM? /"vX *?mv M /mv M
;B9T i idM? HçB- ç +?Q çQ" M ç°B pQÊi [m i?`B çB K M;mv ?B K M"v h?`B çB K

h`M? s€ HQ€M; +€B ç½ `9i >´ ?²M ç Q` - i`QÈ+ F?B K¼B M;Q`B F`T T?ªM SM; Hç
>B MX æ M H9+ M"v ?„M KÈB ?ÄB hB m >Q" M? Gm"i,

@ aÎ >B M #` i`€Q ç´B `²B b Q\ G" ç°B ç®B T?QÆM; H"K Q\ hW H9+ M"Q\ .MM; +€

hB m >Q" M? Gm"i M?`i i?`B F?¬M; M?`M çQÊ+ T?ªB #`i +Q`B- M?bM h`M? s€ +¬K
M?|+ M"v +Q`B `i bmM; bQÈM;- T?ªM; T?`i M?Q tª ? i K¼B m`i S+ i`QM; h` Mb7Q`
F?¬M; FB M M?•M M[- M;~M; ç-m M?bM H M- ?„M KÈB M|B,

@ E?¬M;- ?„M pšM H" ?„M- +| çB m- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H" ?„M L m M?Q M?[M
i`QM; KÆ ç m H" i?"i i?b aÎ >B M ?B M içB ?ŠM H" ç½ iB M p"Q i`çM; i?€B i•K K

@ h`çM; i?€B i•K K \

L?[M; M;Q`B tmM; [m M? ç m ;B"i Mªv KbM?X J'v M;Q`B h`QÆM; >^M; M?bM M?
HÁM; i?¬K M?È HçB +ªM? h`M? s€ iB M p"Q i`çM; i?€B i•K K `²B HçB bQ pÈB i
+€+? [m€ KS+ M"vX .M M?bM i? M"Q +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q ç½ `ÆB p"Q i•K K -
HçB K'v H-M `²B +MM; [m v b M; T?Q hB m >Q" M? Gm"iX

@ æWM; +| M?bM i X

hB m >Q" M? Gm"i iW i` M ;? M?ªv tm®M;X h?^M; M?|+ M"v ?ÆB HMM ?ÆM bQ pÈ
+ Q ?ÆM i?„i HQM; h`M? s€ K°i +?9i- ?„M +Q`B ?b ?b #QÈ+ iÈB +çM? aÎ ?B M- M

@ amv çQ€M +O i +kM; +?d H" M;?2 *?B K G K i`QM; ;B'+ KÆ M|B K" i?¬B- +| ç
F?€+ pÈB #bM? i?Q`M; ç9M; F?¬M;\ >ÆM M[ pW `²B i +kM; M;?2 K'v M;Q`B h`Q
?bM? ?B M içB `²BX h`mM; *?•m ç°B [mª i?"i ç½ Î p"Q i?`B çB K M;mv +'T M?QM;
?û `M;- F?ª M,M; ?„M `ÆB p"Q i•K K H" `i HÈM- +?d H" +| i? ?„M +| #B M T?€T
K - H"K +?Q ?„M F?¬M; +-M T?ªB çB M +m²M; T?€i iB i M?QM; +kM; F?¬M; çQÊ+

h`M? s€ v M H†M; i?m ?²B >´ ?²M ç Q- i`QM; ç-m ç½ #„i ç-m i?W M?"M ;Bª i?m
.M b Q i?b aÎ >B M i`QM; i`çM; i?€B M"v i?"i bU [m€ KS+ F€ [m€B- i`QM; [m€ F?
K†+ M?QM; ç| +?d H" iQM? +€+? +€ M?•M- ~M b m bU i`¬K K†+ ç| +?QM? H" i`Q i
?„M- ç'v KÈB H" aÎ >B M K" K¼B M;Q`B [m2M i?m°+

@ J†+ /M +| +?9i F?€+ i?Q`M;

h`M? s€ #¶M; F€ [m€B ?ÄB,

@ L?QM; i`QÈ+ K„i ibM? ?m®M; +O +?9M; i `i M;mv +'T b Q\ *?Q /M aÎ >B M i?
i•K K i?b +?9M; i pšM +| i? #Ä [m H-M çQ" M ç°B i€+ +?B M M"v- i?2Q +MM; M
M;Q`B ~M M'T # M;"v- F?¬M; ?ŠM H" +?d +ÁM HçB ? B M;"v i?¬BX *?d +-M ?Q½

v M pQÊi [m +?QÈM; M;¢B i•K K - +?9M; i F?¬M; T?ªB +¨M; +‡ M?B m +Æ ?°B ?A
+ 'T\

hB m >Q¨M? Gm¨i i?Î /¨B- iB T ç‡ +QÌB H¢M? M‡B,

@ æ½ ç M H9+ M¨Q `²B K¨ +ÁM M‡B +€B ;b +?d +¬M ?Q½M çQÊ+ i¨¨M M¨v H¨ b) +‡
>B M- +€+ M;QÆB ç M +ª çB çQÌM; +kM; F?¬M; /€K çB M[¨\ æ9M; H¨ K°i Hk M; n
bm v M; ?o i?Y t2K\ L m F?¬M; T?ªB aÎ >B M +® w HU +?¼M i? ;BÈB T?BK FBM? /
M; ¢B i•K K i?b ?¨M b) iB M p¨Q i`¢M; i?€B i•K K ç9M; i?ÌB ;B M çQ¨M +?B M M? (
#° T?BK FBM? /`H¬M M¨v +?¨+ +?¨M H¨ +‡ i?S ;b ç‡ ?¨M +¬M ?Q†+ H¨ i?S ;b ç‡ +
i`¢M; i?€B i•K K - i +?d +‡ i? ;BªB i?Q+? K°i HQ¢i ?¨M? ç°M; +O ?¨M i`QM; T?
ç9M; M?Q i? i?b +?9M; i i`®M i`€M? +?d H¨K +?Q i M €+ K M¨v ~M; B'm çB +?S F
iQ¨M i`¢M; i?€B i•K K +O ?¨M- `¨i +‡ F?ª M, M; M; QÌB #` ;BªB [mv i b) +?QM? H¨
L; Q¨B HB m K¢M; ` - +?9M; i F?¬M; +ÁM çQÌM; M¨Q F?€+ ç çB5

@ >ÆM M[Jm®M M iQ¨M i`®M; i`€M? [m # M;¨v\ J°i #° T?BK FBM? /`ç° F?‡K
ç +?Q M;QÆB M iQ¨M i`®M [m # M;¨v\ > ? - M;mv ?B K ç M; Î M; v i`QÊ+ K¨i

hB m >Q¨M? Gm¨i pW KÈB /Si HÌB- iB M; +ÁB #€Q ç°M; +?‡B i B ç°i M; °i `9 p M;
H9+ K¼B M; QÌB +ÁM ç M; M;Æ M; €+ i?b `¬K K°i iB M; - +ª T?ÁM; #` ç~v imM; - K°i
p¨Q- F m H M,

@ æo # v +O M; QÌB M; Q¨B ?¨M? iBM? iÈB i¨T FQ+?5 J¼B M; QÌB M;²B p[M; 5 B`
.Q bU +® +?¨T +ªm i`M; i?®M; J¨- B` 6Q`+2 yR F?¬M; # v p F?m pU+ +?Q #` i`M
J¨ K¨ [m v pÁM; p F?m pU+ L2r uQ`F- iB M i?ŠM; iÈB iB M imv i [m•M bU Î ç•v- pb
Î `¨i ;¬M T?€Q ç¨B i` M F?¬M; +O M; QÌB M; Q¨B ?¨M? iBM?X ¨¨i [m€- K¼B M; QÌB
b) #` ç½B # v +O M; QÌB M; Q¨B ?¨M? iBM? i`mv FQ+?- #ÎB pb M; ?2 M‡B b® ço #
pU+ 8R- b Q +ÁM +‡ i? `ªM? `¶B çB i`M +¬M; #¼M ?¼M [\ *?QM? pb Km®M iÈB
uQ`F i`QÊ+ F?B M?[M; ço # v M¨v [m v p M M B` 6Q`+2 yR KÈB K¢Q ?B K K¨ çB
+¬M; FQ+?

*ª B` 6Q`+2 yR H¨T iS+ ç¢B HQ¢M- T?¬M HÈM M?[M; M; QÌB i` M K€v # v ç m H¨ M
F?€+- F?¬M; ? +‡ i® +?¨i +MM; F, Hm¨i +O [m•M M?•M- F?B `¨i +‡ i? b) T?ªB ç®
;¬M M?Q +?ŠM; çQÊ+ iQ+? bU ;b- +?d #B i +?¢v HmM; imM; - H ?ûi ¬K o- M?bM
ç½ i²B i ? i KS+X *‡ çB m pšM +ÁM K v- M?[M; M; QÌB çB m F?B M +?B + T?B +Æ
ç°B- ?¼ pšM +?Q bKT ç´X J¨ b m F?B M?¨M çQÊ+ iBM iS+ #` i¨T FQ+?- h¨M? s€
K'v i?¨M? pB M +?B M ç'm ç m ç½ +?¢v iÈB F?Q M; i€+ +?B M- +?d +¬M b® HQÊ
[m€ F?Q i`QÆM; i?b ?ŠM H¨ ?¼ pšM +‡ i? ç®B T?‡ çQÊ+X

ó*?mv M # M ç‡ i¢K i?ÌB +‡ i? #Ä [m - M m ç½ ç m Î i` M B` 6Q`+2 yR i?b b®M; ?
+¨v p¨Q K'v M; QÌB h¨M? s€ `²B- M?[M; +?mv M M¨v F?¬M; +¬M T?ªB bm v M; ?o M
ç X s2K` F?¬M; +‡ aÎ >B M- h¨mM; \*?•m ç°B i?"i bU ç½ i`Î M M `¨i v m Èi- ?Q¨M i
çQÊ+ pÈB iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J ? v iB m ç°B Hm•M ?²B h?B M h?¬MX B- M; Q
M?B M H¨ i`Q im +kM; +U+ F€ [m M i`¼M; ô

hB m >Q¨M? Gm¨i M?bM K'v M; QÌB h¨M? s€ p°B p¨M; +?¢v ` M; Q¨B- ?¨M H¢B i?Q
tm®M; X hB T ç‡ i?^M; M?‡+ M? M?¨M; M;¨i M;¨i i‡+ i`€M- +?"K`½B bm v iQM?X

óE?m pU+ 8R ç½ #` T?€ ?Ov æ9M; H¨ ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB F`+? #ªM ;®+ - +‡ çB
imv i p¼M; - /M b Q i?b M; QÌB F?m pU+ 8R- +?9M; i pšM +ÁM K°i ço # v F?€+ +
ibM? ?bM? +?B + ço # v ç‡ +‡ i? `¨i F?¬M; tQM; *?Q /M +?B + ço # v ç‡ F?¬M; i?
+O çQ¨M ç°B FB +kM; ?Q¨M iQ¨M +‡ i? ;B9T +?9M; i iÈB çQÊ+ +, M +S +O M; Q
+?QM? i?S+ F?B M i HQ H¨M; H¨ aÎ >B M ô

hB m >Q¨M? Gm¨i ç¬v p HQ •m M?bM b M; T?Q aÎ >B M ç M; M;²B t2K K€v iQM?
H9+ i`QÊ+ K¼B M; QÌB tmM; [m M? ç½ i?ªQ Hm¨M `¨i M?B m +?mv M M?QM; i M M
H)Q M;²B ç‡- F?¬M; ? +‡ K°i +?9i #B M ?‡ M¨QX

óL m M?Q bmv Hm" M + O i F?¬M; b B- aÎ >B M ç M; +?m~M #` HÊB /MM; .šM ççQ
H"K M?Q p"v i?"i bU b) +| [m€ M?B m #B M b®- +?d +| K°i +?9i M^K M; Q" B w Km®M
/B i aÎ >B M- M; QÆB ç9M; H" [m€ +QB i`¼M; i X Jm®M T?®B ?ÊT pÈB F ?Qç+?
+O i h?"i bU +| i? Q\ô

hB m >Q" M? Gm"i v M H†M; i?Î /"B- ;B"i KçM? K°i bÊB i| + tm®M; - ç†i M| Î i`QÈ+ K
?„M i?m" M KB M; i?´B M? - ç~v bÊB i| + # v K'i i, K

J'v M; QÌB h``M? s€ pW KÈB +?çv p"Q T?ÁM; +?d ?mv +O i´M; i?®M; i` M B` 6Q
ç½`mM; H„ + F`+? HB iX E?¬M; çÊB ?¼ F`T KÎ KB M; - K'v pB M bo [m M ç½ iW M;
p½ F m H M,

@ æ½ +| i? i?´v çQÊ+ #^M; K„i i?QÌM; - b® HQÊM; F?Q^M; ?ÆM K°i i`, K +?B +- ç M
i

h? M? •K pW /Si- B` 6Q`+2 yR ç½`mM; ç°M; - M; Q" B M?|K h``M? s€- i'i +^ ç m #
J'v M; QÌB h``M? s€ çQ K„i M?bM M? m- iB T ç| +MM; T?®B ?ÊT +?çv` M; Q" B F?
çm¬B K€v # vX

@ hbM? ?bM? ?Q" M iQ" M; B®M; M?Q hB m >Q" M? Gm"i M|B- +, M #^M F?¬M; +| +€+
æ€K M; Q" B ?" M? iBM? M"v i?"i bU F?¬M; ? ;B®M; M?Q i`QM; T?BK ;®+- i?m¬M i

h``M? s€ pW +?çv pW ;"Q H M- imv /Q Î i`QM; K€v # v M M F?¬M; i? bY /KM; çQ
?„M pšM M? M? M?'i- +?d b m p" B; B•v ç½ iÊB çQÊ+ +?¶ MSi Î T?¬M çm¬B K€v #
` H9+ i`QÊ+- pW KÈB KB M +QĐM; #`i HçB F?¬M; H•m i?b ç½ HçB #`i M i?¬H¶

h``M? s€ T?€ pĐ +?¶ MSi tQM; - H" T iS+ [m v HçB T?Q h`QÆM; >^M; - M|B,

@ h`QÆM; >^M; - bY /KM; "çQ HB i iB M i?Y M; ?B K bS+ T?ÁM; M; U +O b® ço #
#^Q p +O +?9M; `9i +m°+ H" ç M KS+ M"Q

h`QÆM; >^M; H9+ M"v +kM; ç½ +?çv iÊB +?¶ p i MSi M?bM` M; Q" BX "'i [m€ ?„M
iS+ F?' bÎ M|B,

@ E?Q^M? +€+? [m€ t - imv "çQ HB i iB M pšM +| i? #„M iÊB MÆB M?QM; +kM; +
H" "çQ HB i iB M # Kk B- #®M Kk B i?b +kM; M?Q p"vX a® ç½B # v ç| +€+? +?9M; i

h``M? s€ +kM; F?¬M; M|B M?B m- i`U+ iB T [m v b M; T?Q w2`Q- K" w2`Q +kM;
p" B H¬M`²B M|B,

@ h``M? s€- M; QÆB çQ i H M i` M K€v # v- Î ç| KÈB M; „K #„M `ä`" M; çQÊ+5

h``M? s€ i?Q€M; i`-K K†+- HB + M?bM H M +´ w2`Q- Î ç| pšM ç2Q pÁM; +´ HQM; i
M?'i ç®B pÈB pk F?Q +¬M; M; ? + Q- ?ÆM M[+ÁM i?m°+ HQçB +| i? #´ bmM; M, M
+mM; +´T F?¬M; ?çM +? - pÁM; +´ HQM; iBM? M"v b) +| i? #Ä [m ççB #° T?" M pk

@ o"v i?b h`¬M; +"v p"Q M; QÆB ç|5

ekNX *?QÆM; N, æ° E?| S?BK *MM; >v o¼M; .mv L?'i UjV

oW # v` F?ÄB K€v # v F?¬M; t - Hm²M; F?Q HQm ?¶M HQçM # Q [m M? K€v # v
+?Q h``M? s€ [m v +m²M; ;B[F?¬M; i`mM; K'v pÁM; `²B KÈB H'v HçB çQÊ+ i?, M;
w2`Q # v H M i` M M| + K€v # vX

@ h? M"Q\ w2`Q- F?Q^M; +€+? t M?Q p"v +| i? M; „K +?m~M çQÊ+ F?¬M; \

h``M? s€ pW ç†i w2`Q tm®M; H" H" T iS+ F m HÈM ?ÄBX

" M M; Q" B K€v # v ;B| KçM? ;"Q i?ûi- +kM; K v M?Ì i® +?'i i?•M i? +O ? B M; Q
i?QÌM; M m F?¬M; +?d Hm²M; ;B| M"v +kM; çO i?'B imM; ?¼ çBX *| çB m- /QÈB b
+kM; ;"Q H M KÈB i`^ HÌB çQÊ+ h``M? s€X >„M M?bM p T?Q M?[M; ço # v M; Q" B
+?'K ç2M Î ç^M; t - iB T ç| M|B,

@ E?¬M; #B i- +?d +| i? i?Y K°iT?€iXX L?QM; F?Q^aM; +€+? t M?Q p"v ç½ F?¬M
#„M M[X aS+ ;B| - +? M? H +? +U+ M?Ä b m F?B pk F?Q #„M ç¢M ` - i?"K +?Q H"
i?"i bU F?¬M; i? M„K +?„+ M?„K #„M çQÊ+ t M?Q p"vXXX

h``M? s€ i?Î /"B- ?„M +kM; #B i Km®M w2`Q #„M i`9M; b® ço # v M"v i?"i bU +| +?
+kM; F?¬M; T?^aB H" bB m M?•M- i?m°+ iQM? ç¬B K„i ?„M ?Q€M ç´B M; Q" B çB K i
+¬M; FQ+? iB m /B i i`QM; M?€v K„i i?b i?m°+ iQM? +ÁM H¢B +?d H" i?m°+ iQM?

i?QÌM;+-M ç¢B F?€B F?QªM; # T?€i KÈB +| i? iB m ? Q ? i M,M; HQÊM; /U i`[X
b9M; ç½ +| i? tªv` ``i M?B m +?mv MXXX

hB m >Q¨M? Gm"i M?bM +€+ i?"M? pB M h`mM; *?•m ç°B- +€+ pB M +?S+ +?QM?
+?QM? F?€+? Î i`QM; T?ÁM; ?°B M; ?`- M|BX

h`QM; i`"M +?B M pÈB M; QÌB M; Q`B ?"M? iBM? i"TFQ+?- /U p`Q #B m ?B M +| i?
+MM; bS+ +-M; FQ+? i-K t bB m K¢M? +O w2`Q p` h`QÆM; >^M; - ç²M; i?ÌB +ÁM
+€i ?¶ i`Ê- +m®B +MM; +kM; ç€M? `ÆB çQÊ+ i'i +ª ço # v i"TFQ+? i`QÊ+ F?B
K¢M; X E i [mª +O K°i +m°+ ç'm M`v F?¬M; M; Ì +ÁM HÈM ?ÆM i?"M? [mª i?m çQ
?ÊT ç²M; i€+ +?B M K` MQÊ+ J„ çB m ç°M; H9+ i`QÊ+X J†+ /M +ªK i?'v F?¬M; i?
F?| iBM M?QM; +€+ +?QM? F?€+? J„ pšM çB M +m²M; HÊB /KM; H-M i?„M; HÊB M
?B M i¢B- K°i +?B M i?„M; +ÁM [m M i`¼M; ?ÆM #'i F€ bU ?¶ i`Ê M`Q5

æQÆM; M?B M- pb i?„M; HÊB F?¬M; iQÎM; M`v iÈB [m€ ç°i M; °i M M ç€K +?QM? F
iS+[m'M H`v K`v M; QÌB h`M? s€- HB m K¢M; ç²B ?ÁB K°i b® pk F?Q +-M; M; ? +
M; Q`B ?"M? iBM?- +?Q /M F?¬M; i? +| çQÊ+ i?b M?bM [m K°i +?9i ?Q†+ ibK ?E
+kM; H` [m€ i®i`²BX h`i M?B M- K¼B i?S ç m H` /Q M?[M; ; b h`M? s€ M|B H9+ ç-
i`®M i?Q€i` iW +?¶ M; QÌB M; Q`B ?"M? iBM?- i? M M KÈB +| çQÊ+ M?B m pk F?
pÈB i?•M i? K¢M? K) M?Q p"vX

a m F?B ç¢B +?B M h`M? s€ b Q +ÁM +| i? # ?Q HW ;¢i M; QÌB F?€+ çQÊ+ M[\
ç-v p i i?QÆM; - +°M; i? K M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? iB m ? Q +U+ ç°- i?"i bU ?"
K`v M; `v ç F?¬B T?K+- pb i? M?B K pK HW çªQ çQÊ+ ;B Q ? i +?Q hB m >Q¨M? Q
M`v +kM; +| +?9i M; ?`+? M; ÊK- ?„M H`T iS+ +MM; ?-m ? i i?"M? pB M h`mM; *?•m

L?[M; M; QÌB +| i`B M,M; çB i?2Q i`M; i?®M; - pQ /K M?Q K°i b® M?•M pB M +U+ F
ç½ i"Ti`mM; Î ç•vX hW i`"M +?B M pW tQM; ?¼ ç½ i`M; ?ÊT çQÊ+ K°i b® iQ HB
M?[M; ; b ?¼ [m M b€i- F?B w2`Q F?¬M; bY /KM; ç¢M ç†+ #B i i?b ç9M; H`+-M ?
?Ov K°i ço # vX L; QÊ+ H¢B- h`QÆM; >^M; bY /KM; +mM; i M M; mv M i?Ov p"v K`
#„M tmv M ço # v- pb i? i`QÊ+ F?B ço # v iB T +"M- M; QÌB ?Ov /B M +?Ov m H
+?¶ F?B M +?Q ?¼ +ªK i?'v +U+ F€ F?| ?B mX

@ æ•v F?¬M; T?ªB H` +?mv M F€ [m€B ; bXXX J°i H`i® +?'i i?•M i? +O #¼M i - /
ç†+ +?OM; tm'i b„+ M?'i +O +€+ M; QÆB i?b i +?d p¼M p M i?m p i? ?bM? +MM
p bS+ #°+ T?€i +O +Æ #„T +MM; bS+ FB M i`b i?b i imv i ç®B pQÊi [m i'i +ª K¼

hB m >Q¨M? Gm"i çªQ çªQ K„i M|B- çQ¢M ?„M çSM; /"v- /MM; K°i i v M? M?"M; M
?„M pW M; ²B H MXXX æB K [m M i`QM; H`- i? iQ+? +?B +; ? +ÁM HÈM ?ÆM i?•

a„+ K†i K`v b„ [m M ç m ?ÆB t€K H¢B- /M b Q i?b #` K°i i?^M; M?|+ +QM +QÌB M?
+?ŠM; +ÁM K†i KkB M`QX L?QM; K°i T?QÆM; /B M F?€+- i•K iBM? ?¼ H¢B pW F
M?Q +| i? T?K+ ?B M H¢B T?QÆM; i?S+ +QÌM; ?| i® +?'i i?•M i? M`v i?b +€+ [r
i?•M i? K¢M? ?ÆM K`v M; QÌB hB m >Q¨M? Gm"i ``i M?B m F?¬M; T?ªB b) HQ€M;
b Q\

@ XXXob p"v- +| çQÊ+ i® +?'i i?•M i? K¢M? K) M?Q i? - ç²M; i?ÌB bY /KM; pk F?Q
+•v +mM; M`v +kM; H` pk F?Q +-M; M; ? + Q- i?"K +?Q H` ?"K HQÊM; F?Q ?¼+
+kM; pQÊi t bU iQÎM; iQÊM; +O +€+ M; QÆBX h`QÆM; >^M; - +?Q ?¼ t2K i?Y mv

hB m >Q¨M? Gm"i +QÌB ?b ?b- [m v b M; T?Q h`QÆM; >^M; - M|BX

h`QÆM; >^M; i?Q€M; i?Î /"BX >„M p®M H` M; QÌB i?"i i?"- ç®B pÈB FB m HW çªQ
HÁM; ?„M i?"i bU F?¬M; +ªK i?'v i?QªB K€BX *| çB m K M? H M? pšM +S H` K M?
H`v K°i KkB T?K K iB M` - i?m" M i v MûK tm®M; +€B #`M i`QÊ+ K„i +€+ +?QM?
K°i iB M; - KkB i M M? M?"M; +„K +?†i tm®M; #`M i?ûTX E?¬M; çÊB +€+ +?QM?
i?¬M H¢B- +?¶ K†i #`M #^M; i?ûT #` KkB i M +„K p`Q ç°i M?B M iW iW KÎ`°M; - ç
i` M K†i #`M `ÆB tm®M; - i'i +ª KÈB +MM; ² H M FBM? M; ¢+X

J'v pB M b„ [m M H"TiS+ çSM; /"v- +~M i?"M [m M b€i +€B #"MX G¶ ?'M; F?¬M; ?
H" F?Q ?| ;b- #° /¢M; ;B®M; M?Q H" F?B +? i¢Q +€B +?B + M"v ç½ +| +€B H¶ i²M
T?ªB H" #` ,M KÁM K" H" K†i #~M i?"i bU #B M K„i- i¢Q i?"M? H¶ ?'M; - M|B i?b +|
M' B- M?QM; KkBi M M"v +?„ + +?„ M F?¬M; K M; i?2Q +?'i HÄM; +| iQM? ,M KÁM M

@ *?QM? M?Q +€+ M; QÆB pW i?'v- T?K K iB M M"v +kM; H" bªM T?~K +¬M; M; ?
p"i +?'i p" M,M; HQÊM; - pb i? b| pÈB mv HU+ i?m~M i9v +O b9M; M; „K : mbb- M|
pÁM; #ªQ p K€v # vXXX

hB m >Q" M? Gm"i F?Q€i F?Q€i i v M|BX

óhmv H" HW çªQ M?QM; M?[M; HìB M"v +kM; F?¬M; ?Q" M iQ" M b B- +?Q Qi H" T?
i?m° + iQM? T?K K M M KÈB +| i? / /"M; tmv M [m pÁM; #ªQ p +O ço # vX oÁ
;B®M; KÈB pÁM; #ªQ p +O HQM; iBM? - ç¢B F?€B ç m ç M; ,M +ªM çÁM i'M +¬M;
+ QXXXô

h`QÆM; >^M; •K i?¬K bmv M; ?oX "i [m€ ?„ M +ÁM +?Q M; ?o tQM; ç½ H¢B i?'v h
MQÊ + #¼i #„ M iS imM; # ?Q F?¬M; M; WM; - +ÁM ç€K b„ [m M- +?QM? F?€+? i?b
M; ~M M; ~M- ; B®M; M?Q ç½ ?Q" M iQ" M M?"Ti •KX s2K ç M ç•v- h`QÆM; >^M; H¢B

Í# M FB - h`M? s€ ç M; K i iÈB KS+ F?¬M; ç°M; ç~v M' B K°i M; |M i v- +MM; pÈB
? i ?ÆB- ? B M; QìB +S ;B"i +K+- M; QÆB K°i +•m- i K°i +•m- M|B +?mv M HBM?
>B M pšM iB TiK+ HQ v ?Q v pÈB +?B + K€v iQM? t€+? i v- iU M?Q i`"M +?B M [
+ª K¼B M; QìB pW `²B +?šM; /QM? /€M; ;b iÈB ?„ M +ªX

@ AK?Qi2T- i? M"Q `²B\ L?`M #° /¢M; M; QìB ;B®M; M?Q ç M; T? i?m¬+ p"v- ?
M; QÆB ç9M; H" i ?¢B ç'vX

h`M? s€ b„ + K†i i€B M?Êi- i` m +?¼+ +QìB M?bM AK?Qi2T- M|BX

AK?Qi2T +€m FdM? HB + M?bM ?„ MX h M ç-m i`¼+ M"v iWM; b®M; ÎJ„ K°i i?ìB ;
i9v H" i?S ;b- K" ?B M i¢B b„ + K†i ?„ M p" h`M? s€ ç m i?"i bU F?¬M; / +QBX > B
/KM; M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? - +?d H" K°i M; QìB bY /KM; M,M; HQÊM; ç +?B M
/U p"Q M,M; HQÊM; ç /mv i`b bBM? K M?- pb i? #° /¢M; AK?Qi2T ?B M i¢B [mª
M?B mX

h`QM; i`"M +?B M H9+ M½v- ç M F?B K°i KbM? h`M? s€ F?¬M; i? M; ,M +ªM iQ" M
FQ+?- +€M? çm¬B +O B` 6Q`+2 yR #` K°i iB M,M; HQÊM; bQÊi [m - K€v # v ç½
i? T?€i M'X J` ço # v i`mv çm' B T?Q pšM +ÁM `i ç¬M; - w2`Q +MM; h`QÆM; >^M
iB m /B i M?B m ço # v M?Q p"vX o`Q i?ìB F?„ + M; mv +T ç| - K°i +ÆM #½Q +€i ç°
+O +ÆM #½Q +U +HÈM- H"K +?Q i'i +ª ço # v tmM; [m M? ç m #` +?'M ç°M; - +ª
ç~v `mM; H„ + F`+? HB iX "i [m M?Q i? ;B9T +?Q K€v # v i`€M? çQÊ + p¬ b® iB M
+€+? ; -M M?Q p"v- h`QÆM; >^M; p" w2`Q +kM; F?¬M; +-M M; „K #„ M [m€ F„ - pÈB i©
#„ M +O ?¼- +U Hv M"v i?"i bU H" #€+? T?€i #€+? i`9M; X \*?QM? M?Î i`"M #½Q +
K„ M b®M; b|i çQÊ +X

@ *| çB m- i?"i bU +ªK ÆM M; QÆBX G9+ 'v i ç½ b„ Timv i p¼M; `²BX

h`M? s€ #¶M; i?Î /`B M|B,

@ E?¬M; çQÊ + M; QÆB ?¶ i`Ê- +?9M; i H-M M"v +QB M?Q çQ" M /B i +?„ + `²BXXX
+?9M; i +?QM? H" +?B M ?[m +MM; F p Bi€+ +?B M5

AK?Qi2T H¢B K°i H-M M[+€m FdM? M?bM ?„ MXXX

E?¬M; +-M #B i i? M"Q- F?B B` 6Q`+2 yR iÈB çQÊ + +,M +S [m•M bUi?b i` M çQì
M"Q M[X h?2Q K€v # v ?¢ tm®M; - M; QÆB T?K i`€+? H"TiS+ çQ i'M; i?®M; +MM
+,M +SX J'v M; QìB h`M? s€ +kM; +MM; çB p"Q i?2Q- +?d H" H9+ M"v K¼B M; QìB
+O pB + K v K„ M b®M; b|i- #ìB pb i` M çQìM; çB- +ªM? iQÊM; /QÈB K†i ç'i ç½ F
ç°M; X

í K°i b® F?m pU+ #` K€v K|+ ?bM? M? M +O M; QìB M; Q`B ?`M? iBM? +?B K HoM
M?Q K€m #„i ç-m bBM? i`QîM; X h®+ ç° T?€i i`B M +O +?9M; +U+ M? M?- ç¢B #
ç m #„i ç-m F?- ?ûQ- +| H) +?`i /BM? /QÆM; +O +?9M; ç½ #` HQ¢B i?U+ p`i K`
h?2Q iBM iS+ ibM? #€Q [m•M ç°B J„ i?m çQÊ+ - M; QìB M; Q`B ?`M? iBM? #„i ç-m
K€m i?`i +O ?¼ b m F?B #` ;B +¬M; ç m #B M i?`M? HQ¢B i?U+ p`i K`m çÄ K€m
h?S HQ¢B i?U+ p`i M`v T?mM ` F?-M; T?ªB /QÐM; F?Q K` H` K°i HQ¢B F?Q +| ?`
F?Q- + `#QM KQMQtB/2- \*PXXX E`+? ç°+ ç®B pÈB +QM M; QìB5

@ XXX"¼M +?9M; - Hk M; Q`B ?`M? iBM? M`v Km®M /B i imv i HQ`B M; QìB +?9M; i
h`M; i?®M; H†M; H) M?bM K¼B M; QìB i`QÊ+ K„i- ?„M i`-K ;B¼M; ?ÄBX

@ E?-M; +-M T?ªB M; ?o M[X

h`M? s€ M?bM ?bM? ªM? ?B M ` i` M iQîM; X æ€K i?S+ p`i K`m çÄ K€m ç M; bBM
H` K€m i?`i HQ`B M; QìB #` i`mv M p`Q- M?[M; i?S ç| ç½ F?-M; +ÁM ?bM? /¢M; +
i`WM; i`WM; p`Q ?bM? ªM?- H¬M; K`v M?Qm +?†i- M|B,

@ "¼M +?9M; ç½ ç M; H`K M?Q p`v `²B5

@ L?•M HQ¢B XXX ç½ iÈB i?ìB F?„+ K`m +?®i i`QÊ+ ?¼ /B i pQM; `²B5

ejkX *?QÆM; Ry, hmv i *ªM? *O GQ`B L; QìB- h? :BÈB o` >v o¼M;

@ æ•v i?m-M i9v H` H½M; T?Q i?ìB ;B MX >B M i¢B F?m pU+ 8R ç½ #` T?€ ?Ov- +
+?ŠM; çQÊ+ Q+? HÊB ;b- F?-M; #B i+?WM; +ÁM #` #¼M ?¼ FûQ p`Q i`QM; +?B
HÊB ?¢B M?QM; ç•v H` +?B M i` M?- H` K°i +m°+ +?B M i` M? ;B[? B +?OM; i°+
ç¢B +K+ M?Q p`v i?`i bU H`

G•K hm`M h?B M p°B p°B p`M; p`M; - HÈM iB M; M|BX

a m ?°B M; ?`- M?[M; i?`M? pB M h`mM; *?•m ç°B +kM; [m v p MÆB M; ?d M; ÆB +C
F?m M M +kM; F?-M; i? +| T?ÁM; ®+ t ?Q ;b- ?ÆM M[M?•M b® h`mM; *?•m ç°
T?ÁM; M; ?d- T?Q J„ i`Q+ iB T; B Q +?Q ?¼ +ª K°i +, M T?ÁM; HÈMX

h?^M; M?|+ G•K hm`M h?B M M`v F?B î i` M K€v # v i?b +ÁM M T?“M- +kM; F?-M
F?~M +?T +?`M i`K ? v H` iU #B i KbM? #B i M; QìB- ?B m çQÊ+ #ªM i?•M i?U+ HU-
t2M p`Q pB +; bX B K` #B i- ?B M i¢B pW KÈB M iQ`M ?„M ç½ H`T iS+ HªB M?
;BK+ K¼B M; QìB `ìB F?ÄB +, M +S [m•M bU M`v- i®i M?`i H` +| i? ibK çQÊ+ K°i F?
ç ~M M`T- +S i`®M ç M # Q ;B| i?ìB ;B M F i i?9+ H` i®i M?`i X

L?[M; M; QìB +| FBM? M; ?B K i`QM; h`mM; *?•m ç°B +kM; F?-M; +QìB M?¢Q G•K
M; Q`B K°i b® i?`M? T?-M +U+ F€ #B M i?€B ` - #¼M ?¼ ç m ç½ i`ªB [m i?ìB F€
H +O K€m p`HY - M?[M; M; QìB b®M; b|i M?Q p`v KÈB H` i?`M? pB M +?•M +?QM
hm`M h?B M ?B M i¢B +?Q ?ŠM H` i?`M? pB M iB m ç°B Hm•M ?²B- ;¼B ?„M H` M
;BÈB M`v i?b i?Q+? ?ÊT ?ÆMX

h`M? s€ +?, K +?9 M?bM G•K hm`M h?B M- M|B,

@ >B M i¢B +?9M; i ç½ +QÐB H M HQM; ?´ `²BX S?ªB #B i`^M; i? ;BÈB T?BK FB
i?m-M H` ç®B /B M pÈB M; QìB M; Q`B ?`M? iBM? i`M +¬M; K` +?9M; i +ÁM T?ªB
M`T i`QM; #|M; i®B •K i?-K i`T FQ+?X h? ;BÈB M`v ç½ F?-M; +ÁM MÆB M`Q M
+ Q pìB +O M; QÆB +?d H` HûM H9i b®M; i`°K i?bXXX _`i iB +- HQ¢B bmv M; ?o M
b|i +m®B +MM; +kM; K`i çB5

a„+ K†i G•K im`M h?B M +| +?9i F?| +QBX >`M; HQ¢i +?mv M tªv ` F?B M +?Q ?„
p¬ +MM; v m Èi- F?B ç®B K†i pÈB M; mv ?B K- +ªK ;B€+ #`i HU+ +Æ ?² Mm®i +?Y
G•K hm`M h?B M KÈB ibK K¼B #B M T?€T- ?v p¼M; i`®M i`€M? çQÊ+ bU M; mv ?B
`^M; - bU M; mv ?B K `v +`M; i`®M i`€M? H¢B +`M; M; mv ?B KXXX

h`M? s€ M|B tQM; M?[M; H`B M`v- ?„M H¢B M?bM p T?Q aÎ>B M p` hB m>Q`M
M;Q`B ç m +| p F?¬M; ? #bM? i?Q`M;X aÎ>B M pšM i`-K K†+ +?9B ç-m p`Q K€
hB m>Q`M? Gm"i i?b M;²B i` M b HQM M;Æ M;Æ M;~M M;~M X *ª ? B i`Q ;Bª h`mM
M?Q #B M i?`M? i?^M; M;®+- ibM? +ªM? M?Q p"v i?"i bU F?B M h`M? s€ p¬ +MM

@ aÎXXX hB m>Q`M? Gm"i- T?•M iQ+? [m ibM? ?bM? ?B M i¢B çBX *ÁM +€+? H9
F?QªM; ? B M;`v M[ - F?¬M; +-M #B i H`i'M +¬M; ? v`M M'T- M;QÆB +kM; +S T?

h`M? s€ M?bM hB m>Q`M? Gm"i- M|BX

hB m>Q`M? Gm"i ç M; M;²B ç| T?€i M;®+- K°i i v F?) F?) M;„i M;„i i|+ i`€M- i v F
HmM; imM; ;b ç| H M #`MX æ M F?B h`M? s€ ?ÄB K`v H-M- i?^M; M?|+ M`v KÊB K

óXXXæ½ ç M H9+ #® +K+ #„i ç-m `²BX L m aÎ>B M M;QÆB ç½ HU +?¼M T?QÆM
?`M? i? ;BÊB T?BK FBM? /` H-M M`vXXX o"v i?b +kM; çWM; i`€+? i i?ª bS+ K°i H
M?Q i? XXXX *?d ?v p¼M; H9+ #bM? v M i`Î p - h`M? s€ F?¬M; M M i K°i i`MH

hB m>Q`M? Gm"i M? M?`M; M;„i K°i bÊB i|+ i`€M- iB T ç| +Q`B M|B,

@ æQÆM; M?B M H`T?ªB iB M +¬M; - i'M +¬M; +?QM? H` +€+? T?ÁM; M;U i®i M?'
i?'v #° T?BK FBM? /` H-M M`v +?QM? H` +?¶ i®i ç ç + Q i?U+ HU+ +?dM? i? +C
#° T?BK M`v- p b m +?9M; i +| ?®B +kM; F?¬M; F`TX

J¼B M;Q`B M?'i i?`B ç m M?bM p T?Q ?„M- i?^M; M?|+ M`v +Q`B ?„+ ?„+ `²B ç-
>^M; ?ÄB,

@ h`QÆM; >^M; - H9+ i`QÊ+ M;QÆB /MM; +mM; i M #„M ço # v- +| +ªK M?"M çQF
F?¬M; \

h`QÆM; >^M; ?ÆB M;~M M;Q`B- ?„M ;"i ;"i ç-m ç€T,

@ h€+ /KM; i?b ç9M; H` +| i€+ /KM; - M?QM; +kM; F?¬M; M;„M +ªM çQÊ+ #¢Q HB i
L m i'M +¬M; H-M M[- i ?Q`M iQ`M +| i? T?€ ?Ov ço # v #bM? i?Q`M;XXX *?d H
i pšM +?`m #| i vX \*?Q /M +| i? tmv M i?OM; çQÊ+ pÁM; #ªQ p +O T?€T ç`B i?b
iB M M?Ä M?QB +kM; F?¬M; H`K ;b çQÊ+ M|XXXX

@ E?¬M; - F?¬M; T?ªBX

hB m>Q`M? Gm"i tm tm i v M|B,

@ E?¬M; #ªQ M;QÆB çB #„M T?€Q ç`B F?'M; H²X v i H`- pÁM; #ªQ p ç| ; -M M?Q
M?[M; +| i? M;„M +ªM çQÊ+ pk F?Q +¬M; M;? + Q K` +ÁM +?†M çQÊ+ çÁM i'M
i`mv M i?mv iXXX

h`M? s€ + m K`v M|B,

@ L?QM; +€B M`v +kM; F?¬M; +| ;b [m€ ?mv M /B mX "'i +S ç¢Q +K T?ÁM; M;U +'
i? H`K çQÊ+ ? B çB K ç| - ?ÆM M[ F?¬M; T?ªB pšM #` h`QÆM; >^M; +MM; w2`Q
*?d iB +H` F?¬M; M;ì H¢B +?ŠM; çQÊ+ K°i çB K M`Q- T?•M T?®B T?¬M i?QÎM; -
[m€ F2Q FB iXXX

hB m>Q`M? Gm"i H„+ H„+ ç-m- ?„M #9M; i v K°i +€B M|B,

@ æ| +?ŠM; [m +?d /Q M;QÆB iQÎM; H` çQÆM; M?B M i?¬B- ?Q†+ +| i? M|B H`
K'i bU i?"iXXX L m pÁM; #ªQ p i?"i bU v m M?QÊ+ M?Q i? i?b M;QÆB M;?o T?€Q
?`M? iBM? +ÁM +| i? M;„M +ªM çQÊ+ pk F?Q ?¢i M?•M i'M +¬M; b Q\ S?ªB #B i`^
M?•M F?¬M; i? ;•v çQÊ+ K°i +?9i i?QÆM; i`M M`Q +?Q T?€Q ç`BX L|B i?"i M?û- /
- i?"K +?Q +`T k +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+ - pÁM; #ªQ p M?Q p`

h`M? s€ pšM M?Qm K`v- M|B,

@ *?mv M `v +kM; +?ŠM; +| ;b ç€M; iU ?`Q- çÆM; BªM H`T?€Q ç`B F?'M; H² ç| +|
M;QÆB H` çQ¢i H`v ? i?®M; M,M; HQÊM; +O T?€Q ç`B F?'M; H² ç| \

@ æ9M; i? 5

hB m ?Q" M? Gm" i H¢B #9M; i v ç€M? +?| + K°i + €B- + Q`iB + Q`iB M|B,

@ v + O i + ?QM? H" M?Q p"vX .Q pÁM; +´ HQM; iBM? + O + ?9M; i ?B M i¢B +| ? B
M; U çQÊ+ pk F?Q +¬M; M; ? + Q- M m ç®B T?QÆM; bY /KM; i?•M i? €T b€i + ?B
T?€T i`mv M i?mv i i?b + ?9M; i b) Î i? v m i mv i ç®BX > B H" M, M; HQÊM; /U i`
bU [m€ Qi ÄB- + ?Q /M M; QÆB ?Q" M iQ" M +| i? M¢T ç-v i`Î H¢B M?QM; i®B ç + ?
+¬M; M; ? + Q i`M +¬M; K°i i?`iB ; B M M; „M- i?"K + ?B ; †T T?ªB pk F?Q mv HU+ H
i`QM; M?€v K„ iXXX

@ oÁM; #ªQ p + O M; Q`iB M; Q`B ?" M? iBM?- M m M?Q M„K çQÊ+ F„ i?m" i + O ? i?
+| i? bY + ?[M?QÊ+ çB K + O pÁM; +´ HQM; iBM?- Qi M?`i + kM; +| i? F?B M M
i, M; H M `i M?B mX æ•v H" i?S + ?9M; i M?`i ç`M? T?ªB çQ¢i H`v- K°i F?B #Ä H E
p¬ /mv M pÊB HQ¢B F„ i?m" i M`v- F?B i€B + ?B M pÊB iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J - i?
K°i + ?9iXXX

h`M? s€ p®M + ÁM Km®M T?ªM #€+ ; b ç| M?QM; M; ?2 p"v ?„M H" T iS+ i`- K K†+ X
mv ?B T ç®B pÊB ?„M- i€B + ?B M pÊB iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J XXX J†+ /M ?„M + k
i?U+ HU+ ? B # M i?" i bU +| + ? M? H + ? [m€ HÊM- K°i F?B + ?B M ç'm- `i +| i? i`
?„M Î i`QM; ç| ç m +| i? T?ªB + ? iXXX *?B M ç'm pÊB iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J - +
M?`i i`QM; +ªi? ; BÊB Hm•M ?²B- i`"M + ?B M ç| M?`i ç`M? T?ªB K M; [mv i i•K +ª
çQÊ+ XXX

L?QM; M?Q p"v F?¬M; T?ªB [m€ Q+ ? F, b Q\ æ•v + ?d H" K°i i`"M + ?B M K" ?„M
ç€M? + QÊ+ #^M; K¢M; b®M; + O i`i +ª + ?B M ?[mXXX æ M i" M H9+ M`v- bmv M; ?
i?mšM F?¬M; i?¬B- pb i? ?„M pW + ?| KQM; i`"M i€B + ?B M pÊB S?K+ *? h? - H¢
M`v M? M? + ?| M; #„i ç-mX J°i K†i F?€+- i`QM; HÁM; ?„M Hm¬M ?v p¼M; çQ" M ç°
K¢M? K) ?ÆM M[- + ?Q /M + €B + ? i H" F?¬M; i? i`€M? F?ÄB M?QM; ?„M pšM Hm-
i? iB T iK+ b®M; b|iXXX

@ h ?B m `²BX

h`M? s€ ; "i ç-m M|B,

@ E„ i?m" i pÁM; #ªQ p + MM; +¬M; M; ? M, M; HQÊM; + O M; Q`iB M; Q`B ?" M? iBM?
çQÊ+ ? B i?S ç|5 L?QM; M M H" K i? M"Q ç H`v çQÊ+ \ *?Q /M + ?9M; i H M iÊB +,
iBM? i` M pk i`K- bÊ`^M; XXX

aÎ > B M pšM K°i KU+ BK H†M; M; ²B K°i # M ç°i M?B M ç†i K€v iQM? t€+ ? i v H M
M|B,

@ E i M®B + ?B + K€v iQM? t€+ ? i v M`v p"Q- M| b) iU ç°M; iªB p + €+ /[HB m +|
i?m" iXXX

L|B ç M K`v + ?[ F?Q ?¼+ F„ i?m" i- €M? K„i i M i? M? MB M # F?¬M; M`v + ?Êi
M?B iX

óh M F?®M M`vXXX \*?ŠM; H) iB M p"Q i`¢M; i?€B i•K K `²B pšM F?¬M; i? v ç´B ç
? v b Q\ >ÆM M[M?bM #° /¢M; i?"M? i?¢Q M?Q p"v- + ?ŠM; H) iW H9+ ç| iÊB ; B
+ ?QÆM; i`bM? ç ç€M? + „T +¬M; M; ? + O M; Q`iB M; Q`B ?" M? iBM? \ô

h`M? s€ i?" i bU +ªK i?`v +| + ?9i ç m ç-m- +| çB m ?„M pšM M?"M H`v H`v K€v iBM

@ h` M M`v ç½ +| pB B ? Ui?" À M Ð B M; Ð@•Mò; B r Ðđ M?•šM M?6` / €(@(@ H) i ;B

[m€ KS+ M; Q`B i-K FB K bQ€iX >ÆM M[i +kM; i?B i F #® +K+ i?m"Mi?2Q K M?
H" #® +K+ /mv M?'i i +| i? M; ?o` - ?½v iBM iQÎM; i çB5
h`M? s€ +kM; F?¬M; #B i T?ªB M|B ; b M[ - imv i?"i bU +ÁM M?B m +?¶ `i F?¬M
>Q`M? Gm"i ç½ M|B ç M M?Q p"v- +ÁM F?¬M; iBM iQÎM; ?„M M[i?b +,M #ªM F
çQÊ+XXXobi? - +S iBM iQÎM; ?ŠM K°i H-M p"v- i@it'm ; b i?b ?„M +kM; F?¬M; ç
óJt+ /M M|B M?Q p"vXXX L?QM; +?mM; [mv p~M +ªK i?`v H-M M"v +| p b) #` +?Æ
E?¬M; +-M #B i h`M? s€ bmv M; ?o i? M"Q- F?¬M; H•m b m- i`U+ i?,M; +m®B +M
M[+ÁM T?€i ?B M +?B + ço # v M; mv M p M F?¬M; ?Q i`M Î +?¶ +U+ F€ #„i K„iX
F?ÄB i`U+ i?,M; - içB K°i MÆB +€+? ç|`i t i` M i`B- # M; Q`B h•v >ªB ç°B +kM; ç
@ h`mM; \*?•m ç°B iÈB `²B XXX s2K i?Y M?[M; M; Q`B H M ço # v çBX æ°B i`QÎM;
+?B M ç'm +O M; QÆB `²BX
E?|2 KB M; i? M? MB M M?„K K„i ?ÆB ?ÆB M? +? H M- i`QM; H9+ M|B- iBM?i?
tm®M; T?Q /QÈB ço # v- M; v H"TiS+ i'i +ªK¼B M; Q`B +O h`mM; *?•m ç°B ç m
[mûi ?bM? +O ?„MX _2BM? ` / +MM; M; Q`B i`mM; MB M FB +kM; ç²M; i?B çSM; ç
Î i`QÊ+ K„i5

ej9X *?QÆM; RR, *?B æ°B o" *?B M æ'm :B[> B " M UkV

L?QM; - ?„M +kM; TªB pçM M,M; XXX

h? ;BÈB +O iB m ç°B Hm•M ?²B +kM; F?¬M; TªB MÆB +| i? /U p"Q M? ?MM;
M; ?o M? ?MM; +€ M?•M i?Q`M; ççB #B m +?Q M; m tm~M- M; ®+ M; ? +? - M m; †T
i?b +ÁM çÐ- M m ; †T TªB ç°B M; k +| i`Q ; Bª çŠM; +`T +Ð LvQb- ?Q†+ i?"K +?Q H
i?b +?O M; ?o M? ?MM; +€ M?•M ç| ?Q`M iQ`M çO H`K ç°B M; k #` ?Ov /B iX æQÆ
iÈB K°i +U+ ?çM M"Q ç| - pQ /K M?Q iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J - p"v i?b i`Q im +| K
obi? iB m ç°B Hm•M ?²B M m Km®M tQM; H" çQ`M ç°B +-M TªB +| bU T?®B ?ÊT
pU+- i`Q ; Bª- iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ; Bª- i?"M? pB M +?B M ç'm i-K t - i-K ; -
+Sm F?Q ?¼+- M?•M pB M v i - p•M p•M XXX J°i iB m ç°B +-M +| [m€ M?B m bU T
i`B Î i'i +€ +€+ K†i M?Q h`mM; *?•m ç°B i?"i bU H" +U+ ?B KX >ÆM M[- h`mM; *
M?•M pB M M; ?B M +Sm F?Q ?¼+ p®M +| M,M; HU+ bBM? i²M i?'T M?'i K" M?•M p
; Bª- M?QM; çB K K'm +?®i M?'i H"- i?U+ HU+ +O ; ½ i`Q ; Bª ç| HçB i?•K b•m F?¬
+?Q +ÁM +?Q M; Q`B i +|ªQ ; B€+ ?„M ç½ pQÊi [m +ª h`M? s€X

h`M? s€ M?bM M?[M; ç²M; ç°B tmM; [m M?- M?[M; M; Q`B M"v ç m H" +?B M b„i
bBM? ` iYX "¼M ?¼ ç m `i KçM?- ?¼ H" bU ?½M? /B M +O ?„M- +kM; H" çB K v
M"v TªM; T?'i M?Q H" iQM? KçM; +O ?„M- K" ?„M +kM; iQ`M i•K iQ`M w iBM iQÎ

@ *S M?Q p"v çBX h - aÎ >B M- h`QÆM; >^M; - AK?Qi2T- .QÆM; hmv i G•K- M,K
+S M; Q`B M; Q`B ?"M? iBM?X L?[M; M; Q`B +ÁM HçB hB m >Q`M? Gm"i H`K i`M; +
oQÆM; >B T h`B m M? E?¬M; - bS+ +?B M ç'm +O +€+ M; QÆB ç m `i KçM?- M r
ç°B ç®B T?QÆM; i bK iÈB MÆB- +€+ M; m¬B M?'i ç`M? TªB #ªQ p i®i K¼B M; Q`B

L?bM +?B + ço # v ç M; çQÊ+ #BM? b„J„ i~v`Y Î ç^M; t - h`M? s M; ?B Ki9+ M
[m M?- M|BX

E?B KÈB T?€i ?B M +?B + ço # v M"v- i'i +ªK¼B M; Q`B ç m p°B p"m; +?çv iÈB ; -
"TiÈB ç-m iB M HçB H" KMB ?¬B i?®B FBM? F?OM; i?B m +?9i M[i?b H`K M; Q`B
€Q ; B€T bBM? p"i K" M; Q`B M; Q`B ?"M? iBM? K†+ # M M; Q`B- ç®B pÈB HQ`B M; Q`B
i? +?`m M' B K" iU ?²+ÁM K M; i?2Q +?9i ç°+ iQM?X E?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+
`Y [m `²B KÈB +| i? bY /KM; - K" M?•M +Æ ?°B ç| - h`M? s€ +kM; +~M i?"M /†M /
+-M +?9 w- ç†+ #B i H" p'M ç SM; T?| F?B h•v >ªB ç°B iÈB i"TFQ +?X hmv M|B i
F?¬M; +~M i?"M H" +| i? #` h•v >ªB ç°B T?€ pÐ- ç•v +kM; H" +?mv M i`QM; HÁM;

óG9+i`QÈ+ F?B +?B M ç'm pÈB iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J - +?9M; i +kM; HU +?¼M
F i [mª i?bXXX *?d bÊ`^M; H-M +?B M ç'm pÈB h•v >ªB ç°B M`v H¢B H` K°i T?B M
[mv pšM +| +?9i /U +ªK F?¬M; ? v- +?šM; H) H`i ç½ [m€ HQ t \ô

h`M? s€ M?bM i?"i b•m p T?Q aÎ >B M +MM; hB m >Q`M? Gm"i- i`QM; ç-m ?„M
?ÊTH`K K°i- imv i?"i bU +| `i M?B m F?€+ #B i M?QM; b m HQM; +ª ? B ç m TªM
K [m, ç M; M; Q M; Q2X Pi M?'i iW +?mv M ;B'm ;B K M?[M; p'M ç [m M i`¼M; H`
ç m +| +MM; iQM? t'm- +kM; +?šM; #B i +| TªB i'i +ª +€+ i`Q ;Bª ç m t'm t M?Q
H`K M?[M; +?mv M F?B M M; QÌB i t2K F?¬M; ?B m- M?bM F?¬M; `äX

@ hB m >Q`M? Gm"i- i #B i M; QÆB çQM; ;B'm i +?mv M ;b ç|X J†+ /M i pšM +?
bQÆM; KM M`v M?QM; ?šM H` +| HB M [m M ç M h•v >ªB ç°B- i?"K +?Q +| i? +Á
K +O aÎ >B MXXX h F?¬M; #B i M; QÆB #`v` +€B #® +K+ i? M`Q- M?QM; i #
+O h`mM; \*?•m ç°B- M; QÆB imv i ç®B b) F?¬M; [m M çB HÊB Q+? +O h`mM; *?•
iQÎM; X æ9M; M?Q M?[M; ;b M; QÆB M|B H9+ i`QÈ+- +| H) M?B m H9+ #¼M i [m€
`^M; ?„M +kM; +| p'M ç +O `B M; ?„M- +| H) i? ;BÈB T?BK FBM? /` H-M M`v b)
ç°B [m M çB KX hB m >Q`M? Gm"iXXX L; QÆB +kM; H` i`Q ;Bª +O h`mM; *?•m ç°

h`M? s€ çSM; T?Q i`QÈ+ hB m >Q`M? Gm"i- ?„M +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B- M|E

óXXXX Zmª M?B M- i'i +ª K¼B M; QÌB ç m ç M; T?€i i`B M- hmv ?„M +ÁM +?Q M;
ç½ H`K M?QM; +kM; KÆ ?² çQ€M çQÈ+ K°i +?9i K'm +?®i i`QM; ç|X E?¬M; i - M
+?Q /M ç M K°i M; `v F?¬M; +| i p` aÎ >B M ?Q†+ H` ?-m ? i i?"M? pB M i`QM; ç°
i?b ?„M +| H) pšM +| i? çSM; Î K°i çšM; +`T `i + QXXXô

hB m >Q`M? Gm"i i?Î` K°i ?ÆB- pW +QÌB pW M|B,

@ æQÆM; M?B M- i'i +ª M?[M; +?mv M i H`K ç m H` pb çQ`M ç°BX hmv ?B M i¢B
+ÁM ?ÆB bÊK- +kM; +| Fª M, M; b) H`K ?ÄM; +?mv M M?QM; +S iBM iQÎM; i çBX
ç° M?Q aÎ >B M M?QM; XXX h +kM; +?„+ +?„M F?¬M; ç +?Q M; QÆB TªB i?'i p¼

h`M? s€ ;"i ç-m- F?¬M; M|B ;b M[- +MM; K¼B M; QÌB M?bM p T?Q +?B +ço #
i?'v +¬M; pB +b„T ?Q`M i?"M?- h`M? s€ KÈB H'v i`QM; M¢T; BÈB ` ?ÆM KQÌB i'
pÈB K¼B M; QÌB,

@ æ•v H`i?S bY /KM; i`QM; i? ;BÈB h?2 JmKKv H-M i`QÈ+- +?d +¬M i`QM; #-m
/KM; X L?QM; aÎ >B M M|B # M M; Q`B #-m F?Q [mv M /Q iW i`QÎM; +O i`€B ç'i a
;BªK tm®M; `i i?'T- +?Q M M #¼M i H€B ço # v çB `²B F?¬M; #B i +| +ÁM +Æ ?°E
F?¬M; X h?S M`v +S K¶B M; QÌB +-K K°i +?B +- M m M?Q ç°B M; k i?'i i€M i?b /MM

.†M /Á id Kd K¼B +?mv M- h`M? s€ TªM; T?'i ç½ #B M i?"M? #`i?"M? K M; QÌB
i®i pšM H`K ?„M HB M iK+ M?„+ M?Î K¼B M; QÌB- ç M F?B ço # v ç½ çQÈ+ i`v `Y
i?mv i; B€Q H¢BX

aÎ >B M +MM; .QÆM; hmv i G•K H` /Si F?Q€i M?'i- K°i i`QÈ+ K°i b m #QÈ+ p`Q i`Q
M?bM i?"i b•m p`Q JBM? u M oB- Km®M M®B; b ç|K` F?¬M; i?®i H M çQÈ+X JBM
H¢M? F?¬M; M; WM; - #'i ç„+ /o- ?„M T?'i T?'i i v #QÈ+ p`Q ço # vX *| çB m ?„M K
M; Q€B H¢B çQÆM; M?B M H` +kM; F?¬M; i? i?'v çQÈ+ MK +QÌB +O JBM? u M o
H¢M? ç|XXX +kM; i?"i ;Bª i¢QX

AK?Qi2T i?b +| +?9i H½M; K¢M +O T?QÆM; i•v- ?„M ¬K +?†i M +F@am@L KmM ?
ç M KS+ K„M [imv i b„+ M`v TªB i?Î ?`M ? MX L|B ` i?b MF@am@L KmM +kM
F?¬M; ç½ F?¬M; i? K ?Q†+ çQÈ+ ç¢B iQ i [mv M + Q +?S +i`¼M; TªM #°B H¢B
p K†i çÄ #WM; - F?¬M; M; WM; i?Î /®+ H¢B +`M; F?B M +?Q ? B ;½ i•M M?•M GQm
/€K M?bM i?šM; X J°i ?²B H•m b m- AK?Qi2T KÈB #m¬M; M +F@am@L KmM ` - i
H¢B- #QÈ+ p T?Q ço # vX

@ > ? ? - +| TªB çB +?`m +? i ç•mXXX

h`bM? E?B m +QÌB ? ?ª- p¶ p¶ p B h`M? s€ M|B,

@ æB bÈK p bÈKX "¼M i ÎH¢B i`€B ç'i t2K #m' B #„M T?€Q ?Q M"v- H"K +?Q M€
h`M? s€ # "i +QìB- ?„M i?Î` K°i ?ÆB `²B i?2Q b m #®M M; QìB FB #QÊ+ p"Q i`Q
æ çQÊ+ [mv M bY /KM; ço # v M"v K" F?¬M; T?ªB ;B Q +?Q +?QM? T?O J„ iB M ?
h`M? s€ ç½ T?ªB T?Q K°i T?2M KB M; HQÐBX J" ç M F?B ?¼ #QÊ+ H M ço # v `²
J„ pšM +ÁM F?¬M; #Ä +m°+ - iB T iK+ i?mv i T?K+ K'v M; QìB hB m >Q" M? Gm"i Î
pk F?Q ?¢i M?•M H M ço # v ç /šM M' b m F?B H¼i p"Q +, M +S M; QìB M; Q" B ?" M
L?QM; v m + - m M"v HB M #` hB m >Q" M? Gm"i FB M [mv i +U imv iX h?2Q HìB +C
+S +O M; QìB M; Q" B ?" M? iBM? p®M ç½ H" +?mv M +Ym iY M? 'i bBM? `²B- ?ÆM M
M; Q" B ?" M? iBM? +| ?" M? ç°M; M?Q ?„M ç½ T?ÄM; çQ€M ? v F?¬M; X L?QM; M m
+?ŠM; K v M; QìB M; Q" B ?" M? iBM? H¢B +| T?QÆM; T?€T FB K i` i?b H9+ ç| K¼B
*?QM? pbi? - /M +?d +| F?ª M, M; K°i T?¬M p¢M- hB m >Q" M? Gm"i +kM; FB M [m
T?O J„ çQ pk F?Q ?¢i M?•M p"QX .M b Q i?b +?d + - M ç K'v M; QìB h`M? s€ H M
?" M? iBM?- pÈB i?U+ HU+ bB m +QìM; +O M, K M; QìB i¢B ç| b) +| i? / /" M; ;B i`
iB T i?2Q i?b ç½ M^K M; Q" B i-K /U çQ€M +O K¼B M; QìB `²BXXX

óXXXæ9M; H" F?| +?`m- i #„i ç-m ?¼+ +€B FB m +O aÎ >B M iW H9+ M"Q p"v\ o
#„i ç-m ç€M? #¢+ - pW T?ªB ç€M? +QÊ+ T?QÆM; i?S+ ?" M? ç°M; +O M; QìB M; Q"
+QÊ+ aÎ >B M +| i? F?®M; +? i®i iB i i'm ? v F?¬M; X *?d + - M +| K°i +?9i b B H
b) `ÆB p"Q +ªM? p¢M FB T # 'i T?K+Xô

*?B + ço # v iW iW # v H M + Q- b m [m€ i`bM? `mM; H„+ - F?¬M; ´M ç`M? H9+ ç-
F?¬M; i`mM; - iB T ç| i®+ ç°+ "M; H9+ + "M; M? M?X .QÈB €M? K„i +O K¼B M; QìB
i? iQîM; iQÊM; M' B # v iQ i H M + Q- #B M K' i; B[M? [M; HÈT K•v /"vX

@ S?M- +m®B +MM; +kM; çB `²BX

hB m >Q" M? Gm"i F?) i?Î` K°i ?ÆB- iB T ç| v M H†M; M„K H'v i'K FBK HQ¢B K"
h`QM; H9+ K¼B M; QìB +ÁM ç M; M; Æ M; ~M M?bM H M i`ìB i?b iB M; +O ?„M ç½ p
óJ¼B M; QìB F?¬M; çQÊ+ H° p FBM? M; +? ? v ; b F?€+ - iB T iK+ M?bM M?Q p"v H
M; ?2 i M|B H" çQÊ+X "•v ; Bì i Km®M ; BªB i?Q+? +?B iB i #®+ K+ H - M M"v +?Q
HB M [m M ç M ?" M? ç°M; +?B ç°B +?B M ç'm iB T i?2Q +O +?9M; i XXXô

J¼B M; QìB ç m M; Æ M; €+ M?bM H M F?¬M; - p K†i M?bM +| p F?¬M; i? v ç´B ; b
?¼ M?bM F„ i?b +| i? T?€i ?B M b„+ K†i # M; QìB GQm 8+ - G•K hm'M h?B M- M+
i`QÆM; - ç†+ #B i H" M+F@am@L KmM- €M? K„i F?¬M; M; WM; tQ v +?mv M- iU ´

óXXXh` M ç•v H" b„T t T +O +?9M; i X *€+ i?" M? pB M ç M; ?¬M K ç½ çQÊ+ ç H
+| F?ª M, M; T?ªB +?`m i? K M; mv +Æ #` [m•M F?¬M; p" [m•M #° M; QìB M; Q" B ?" M
+?ŠM; +| +€+? M"QX aQ pÈB #¼M ?¼- ?" M? ç°M; +O +?9M; i i?"K +?Q +ÁM M; m
+| i? + - m KQM; +?9M; i M? M? +?| M; F i i?9+ çQÊ+ i? ; BÈB T?BK FBM? /` H - M
hB m >Q" M? Gm"i ?ÆB M; WM; H¢B K°i +?9i `²B M|B iB T,

@ L m M?Q i' i +ª #®+ K+ +O i p" aÎ >B M ç m ?Q" M K„i ?b i®B ç H" i`QM; KQìB
M?" M çQÊ+ F i [mª +O i? ; BÈB T?BK FBM? /` H - M M"vX h`QM; pÁM; KQìB ? B iB
J„ #` i" T FQ+? F?¬M; [m€ jyW- pbi? +?9M; i +?d +| i? ç€M? +m°+ K°i p€MXXX "
iB i K°i #° T?" M #®+ K+ HB M [m M ç M aÎ >B M +?Q K¼B M; QìB #B iXXX

L|B çQçM- ?„M pQÆM i v- +?“K`½B +?d p“Q K°i [mª i M HY ?ç i M?•M KBMB ç M;
@ *?|- +?| +?9i5

_2BM?`/ #¶M; F m H M- iB T ç| H Q ç M +?¶ i? M? MB M M?„K K„i- [m€i,
@ CmHB M- M; QÆB çB M`²B b Q\ æçQ +K T?ÁM; M; U i` M M; QìB +?9M; i +?d K
F?Q ?ç i M?•M i`M +¬M; b Q\ *?Q /M M; ,M +ªM çQÆ+ - +?9M; i p¬ bU- p“v i?b +ÁM
i? M“Q i`mv FQ+? ç°B i`QîM; h`mM; *?•m ç°B\ > v H“ M; QÆB Km®M +?9M; i iB
+?çv i`®M ;B[KçM; \

óL;m tm~MXXXô

óL;m tm~MXXXô

h? M? MB M M?„K K„i p“ hB m >Q“M? Gm“i ç m i?¬K ?¬ M?Q p“v- +?d H“ i•K iB M?
K°i M; QìB i?b pmB KWM; - ?Q“M iQ“M F?€+ #B iX

óE?¬M; i²B- oQÆM; >B TXXXX G9+ ;B Q pB + M“v +?Q M; QÆB [mª H“ +?QM? t€+
ç°X hB T i?2Q H“ ç€M? +QÊ+ p“Q T?ªM SM; +O h•v >ªB ç°B çB- imv #„i M; QÆB ç°
Ov F?m`i +?Q M; QÆB- #`i [m€+kM; +?d +| M; QÆB H“ +| i? /MM; #B M T?€T iU /B
+ª ;B Q +?Q M; QÆB ç|Xô

L;|M i v oQÆM; >B T /WM; HçB i` M K°i [mª i M HY ?ç i M?•M KBMB- ?„M M?bM #

@ .M H“ +QM b•m +€B FB M +kM; +ÁM Km®M b®M; b|i- +| i? b®M; i?b B HçB M;m
çQîM; b®M; i?b i? M“Q\

h? M? MB M M?„K K„i ç M; ç`M? H M iB M; i?b \_2BM?`/ ç½ p°B p“M; M|B ,

@ æQîM; b®M; FB m ;b- M; QÆB M|B i M; ?2 i?YX

oQÆM; >B T i?î` K°i ?ÆB- i` M KÆ ?² i?Q€M; çÄ H M- #`i [m€ ?„M /M b Q +kM; H
F?€+ +, M #ªM F?¬M; i?`v çQÊ+ F?€+ #B iX >„M M|B ,

@ h`mM; \*?•m ç°B iU M?B M H“ F?¬M; i? +?d +| K`v M; QìB #¼M i - çB +çM? ç°B i
M; Q“B` +ÁM +| K°i p“B M; QìB ç M; ?¬M K içB +, M +S [m•M bU +O J„X obi? i /M
b®M; +?Q K`v M; QìB #¼M i X .Q #¼M i +kM; +| ççQ +K ç€ M M F?¬M; bÊ #` /2H2i
F?¬M; +¬M HQ #¼M i pb çB K i?QîM; K“ i”T FQ+? +€+ M; QÆBX >m®M; +?B bS+ +
M; QÆB +kM; ç½`ä`M; - +?Q /M ç€M? HûM +€+ M; QÆB i?b +kM; +?d #` ;B i K“ i?

@ æ•v H“ çQîM; b®M; +O i X J`v M; QìB #¼M i îç•v b®M; b|i- +€+ i?“M? pB M F?
+€+ M; QÆB tY Hw- i? M“Q\

_2BM?`/ K`v K€v KB M; M?QM; HçB F?¬M; #B i T?ªB M|B ;b- ?„M p°B p“M; M?bM
K„iX h M M“v i?Q€M; bmv M; ?o K°i +?9i`²B M|B ,

@ h T?ªB iBM M; QÆB M?Q i? M“Q\ æ•v +kM; ``i +| i? H“ +?B M i?m“i i`b ?Q½M
i`QîM; +€+ M; QÆB [m v HçB #¼M i +kM; F?¬M; H“K ;b çQÊ+ +€+ M; QÆB M[XXX
ç€M? HûM b Q\ L?•M H9+ M; QÆB i?ª HÄM; i?b i”T FQ+? ;B i +? i M; QÆB- iB T ç
M? M?“M; ;B i +? iX

oQÆM; >B T H„+ ç¬m ç€T ,

@ E?¬M; i? çQÊ+ - M, M; HU+ +O i H“ hç+ ççM +?B T?®B ;Bª- +?d +¬M v m HU+
i?b +| i? / ç`M; F?®M; +? M|X E?B ço # v +O +€+ M; QÆB ?ç tm®M; i ç½ +`B
[mª i M HY ?ç i M?•M KBMB M“v b) T?€i M`pb i? i F?¬M; bÊ +€+ M; QÆB ç€M

h? M? MB M M?„K K„i HçB`ÆB p“Q i`¬K iQ- K°i H9+ H•m b m KÈB M|B ,

@ Jm®M i ç€T SM; v m +¬m +O M; QÆB +kM; çQÊ+X L; QÆB +MM; ç²M; #çM T?ªB
çm`B ç°B i`QîM; +O +€+ M; QÆB- i`QÊ+ H9+ ç| +€+ M; QÆB F?¬M; çQÊ+ T?ûT`ìB
i`W M; QÆB` - M?[M; ç²M; ç°B F?€+ +O M; QÆB ç m T?ªB ç #¼M i ç€M? M; `i- M
b) #` #¼M i ;B i +? iX æ M H9+ ç| i?b K†+ F pk F?Q M; mv M iY ? v ç°B i`QîM; +

i?B m çB +?9i çB K i?QÎM; p" +?B iB i F`+? ibM? +ÁM ?ÆM H" K'i KçM;XXX æ9M
+,M +S M;QÌB M;Q" B ?"M? iBM?- î ç! M;mv ?B K i`MM; i`MM;- +€+ M;QÆB `ìB F?
i?ªK ?ÆM +ª+€B +? i- i? M"Q\ æ€T SM; çB m FB M +O i F?¬M;\

óXXXh?"M? +¬M; `²B5ô

E?B i? M? MB M M?„K K„i M!B ` M?[M; HìB M"v- i`QM; HÁM; hB m >Q" M? Gm"i +
M?ªv H M- ? B M;QÌB ç m #B i K°i +?mv MXXX "QÊ+ ç-m iB M +O #® +K+ ç½ i?"

ejeX *?QÆM; Rk, aî >B M "B M J'i o" >¶M GQçM URV

L;mv M M?•M i?S ? B +?QM? H" M?[M; M;QÌB +ÁM HçB +,M #ªM F?¬M; #B i T?ªB F
i? M"QX E€ i?U+ ç•v +kM; +?mv M çQÆM; M?B M- /M b Q i?b +'m içQ bBM? Hw +
iQ" M F?€+ pÈB +QM M;QÌB- #¼M +?9M; F?¬M; i? HçB çB i?B i F K°i +€B ;? M;²
M;QÌB bY /KM; çQÊ+X J" F?€+ pÈB +?B +ço # v ç½ çQÊ+ +QM M;QÌB +ªB içQ p"
F?Q M; çB m F?B M +O +?B +ço # v M"v ?Q" M iQ" M i`®M; `¶M;- M;Q" B K°i #K-
çB m F?B M ` i?b +ªço # v ;¬M M?Q H" K°i M?" M;K+ #^M; i?ûT ?Q" M iQ" M F?ûT

o"Q i`QM; ço # v K°i H9+ H•m- h`M? s€ KÈB #'i ç„+ /o [m v b M; T?Q aî >B M- M

@ hmv i #B i M;QÆB ç M; î i`QM; i`çM; i?€B i•K K M?QM; +! i? KìB M;QÌB idM?
L m F?¬M; +?9M; #Ä T?Q +ª+¬M; bS+ ? iX æ^M; M"Q +kM; F?¬M; # v H M çQÊ+-
J„ M!B- +QÐB i M HY # v ` M;Q" B pk i`K ibK M;QÌB M;Q" B ?"M? iBM? HB m KçM;

h`QM; H9+ h`M? s€ ç M; Q€M i?€M i?b aî >B M ç½ +?"K `½B #QÊ+ iÈB +?¶ #K+
çti H M i` M ç!- +kM; F?¬M; #B i H" ?„M H"K M?[M; ;b- iW +?B + #K+ #„M H M K°i
F?¬M; M;WM; M?'T M?€v M?[M; Fw iU F€ /`X aî >B M +kM; F?¬M; +?9i H9M; i9M
M?„K K„i HçB- iB T ç! ço # v iW iW # v H MX J'v M;QÌB h`M? s€ +ÁM +?Q F`T ?
#` ;B i®+ +U+ HÈM ç~v # T tm®M; b`MX

æ M +ªh`M? s€ +kM; #` bS+ ûT ç°i M;°i iW ;B i®+ ç~v +QM; ;"T M;QÌB HçB- #'i [
M^K `çT ?ŠM tm®M;- ?„M H"TiS+ #'i +QÌB bmM; bQÈM;- M!B,

@ L?bM #° /çM; +?"i p"i +O M;QÆB Fb XXX > ? ? - F?¬M; T?ªB +kM; +MM; #` ûT
+! p pŠM +ÁM /mv i`b çQÊ+ Hw i`Q- H"K M?Q i? M"Q p"v\ h`QM; i`çM; i?€B i•K K
çQÊ+ Hw i`Q M?Q p"v b Q\

aY >B M +kM; F?¬M; ç€T- iW iW çSM; i?ŠM; /"vX æ®B pÈB M?[M; MQÌB +! i® +?°i
?„M- /M H" ;B i®+ i`¼M; HU+ F?B i M HY # v H M +kM; F?¬M; i? ?Q" M iQ" M ç ûT
+?d H" ;B i®+ [m€ ç°i M;°i H"K ?¼ F?¬M; F`T ç T?ÁM; K" i?¬B

JQB M;QÌB i?'v aî >B M HçB #„i ç-m i`-K K†+- F?¬M; F?Q M?'i i?ìB HçB i`î M M
+QÌB +QÌB- M!B,

@ E?¬M; #B i aî >B M çB m F?B M +?B +ço # v M"v i? M"Q\ L?[M; p,M iU M"v `ª
M;[+O HQ" B M;QÌB- ?„M p"v K" +kM; ç¼+ ?B m çQÊ+ \

h`M? s€ pW #` aî >B M H"K +?Q K'i ? i +ª ?SM; i?9+- H9+ M"v M;?2 i?'v h`QÆM
+! +?9i t'm ?' M!B,

@ L;mv M Hw `i çÆM ;BªM- M;QÆB +ÁM M?È i`QM; F`+? #ªM ;®+ F?¬M;\ L;QÌB
M,M; HU+ i•K iBM? +QìM; ç° + Q- +kM; +! i? ;¼B H" hBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;
i`QM; T?BK ;®+- M?•M pB M M;?B M +Sm +O F?m pU+ 8R T?€i ?B M M!F?¬M;
+?9M; ?ŠM H" /U p"Q iBM? i?¬M HU+ KçM? K) ç i` Q ç' B iBM iS+X *kM; M?Q p'
T?BK ? v H" i`QM; i? ;BÈB M"v- M?[M; ço # v +?9M; i ;†T ç m +! bS+ T?ªM SM
+?B M ç'm F?! +! i? iQÎM; iQÈM; M' B pb i? M?[M; ço # v M"v +! F?ªM,M; `i HÈM
ç çB m F?B MX h`QM; b® K'v M;QÌB +?9M; i î ç•v +kM; +?d +! iBM MB K HU+ +
pÈB iBM? i?¬M HU+XXX

h`M? s€ ç M; M|B ç°i M?B M i?'v h`QÆM; >^M; +| +?9i b[M; bÌ M?bM ?„MX J°i H
+QÌB +QÌB M|B,

@ E?¬M; #B i iW H9+ M`Q- T?QÆM; i?S+ bmv Hm`M +O M;QÆB ç½ +`M; M;`v +`
Gm`i ç|X > ? - M m iB T iK+ iB M #°- ç M K°i M;`v M;QÆB +kM; b) #B M i?`M? H
ç'vX

óG` M?Q p`v b Q\ h +kM; iB M #°`²BXXXô

h`M? s€ M;~M M;QÌB- i`QM; HÁM; F?¬M; #B i H` ç M; ?² iQ HQ¢M iQÎM; +€B ;bX
ç½ +| iB M #°`i HÈM- M?QM; H-M M`Q +kM; H` p`Q H9+ M;mv ?B K b®M; +? i KÈ
K¶B H-M ç m F?¬M; +ªK i?'v +| ;b ç†+ #B iX æ M F?B iQ+? Hkv ç M K°i KS+ ç° +U
H¢B +?QM? KbM? KÈB T?€i ?B M #ªM i?•M ç½ F?¬M; +ÁM H` +QM M;QÌB M[- +ÁM
+`M; i?Q+? ?ÊT ?ÆMX

óæ•v H` KK+ çQ+? +?O v m ç i? ;BÈB Hm•M ?²B i²M i¢B +?,M;\ *?d +-M b®M; b
M?'i ç`M? +| i? iB M ?| XXX \*?Q /M iB M ?| +?d M?Ä #û M?Q p`v- M?QM; F?B M
F?¬M; M;WM; iQ+? Hkv H¢B i?b ;BmM ç'i +kM; +| i? #B M i?`M?`²M; - ?| ` F?¬
K¢M? M?Q p`v`²BXô UiBM? i?-M uu + Q [m€V

h¢K i?ÌB F?¬M; M?„+ ç M h`M? s€ ç M; bmv M;?o HmM; imM; - i®+ ç° +O ço # v i
ç'i H M iÈB i-M; F?Q [mv M +?d K'i pÄM p M K'v +?K+ ;B•v- ?ÆM M[i®+ ç° i` M
F?¬M; +| #B M ç`B ;b HÈM- +?d iW çB K ç|i?¬B ç½ +| i? i?'v- ço # v +?„+ +?„M
HU+- +kM; +?QM? H` K°i i`QM; M?[M; ç†+ iQM? +O :Q#HBM ;HB/2`X

a m F?B ço # v tmv M [m #-m F?Q [mv M- K¼B M;QÌB M?bM [m F?mM; +Y b`
F?¬M; i®B i,K p¬ +MM; p¬ i`M- K°i ?`M? iBM? K`m t M? H K F?`M; H² M^K T?Q /
ç| T?ªM; T?'i M?Q K°i pB M ç€ [mw `U+ b€M; ;B[ pk i`K ç2M i®B- +-i`+- H¢M?
iBM? K`m H K ç| H` +€B M¬B +O HQ`B M;QÌB- +kM; H` +?¶ /U /mv M?'i ç HQ`B M
M;QÌB M;Q`B ?`M? iBM? M`v iÈB t•K HQÊ+XXX L?•M HQ¢B ç½ #` ç~v iÈB #Ì pU+`

@ h?"i H` ç TXXX h`€B ç'i M?bM i?"i K„ H X

h`QÆM; >^M; M?bM iBM? +-m K`m H K T?Q /QÈB- H`K #~K M|BX

@ E€ i?U+- +?9M; i F?¬M; T?ªB +kM; #ªQ p M| b Q\

J°i ;B¼M; M|B p M; H M # M i B h`QÆM; >^M;X >„M M;~M ç-m H M M?bM b M; T?Q
i`€B ç'i- M? M?`M; M|B,

@ *?9M; i pšM Hm¬M bBM? i²M i¢B i? ;BÈB Hm•M ?²B - F?¬M; M;WM; ;B½v ;BK
M M K¢M? K) ?ÆMXXX h'i +ª M?[M; ;b +?9M; i H`K F?¬M; T?ªB +kM; pb #ªQ p ?`
M?[M; M;QÌB b®M; i` M ç| b Q\ \*| H)XXX E?B +?9M; i iW i? ;BÈB Hm•M ?²B i`Î p
+?9M; i ç®B K†i pÈB M?[M; F ç`+? iW i?ÌB pB M +`5

•M? K„i h`QÆM; >^M; /-M i`Î M M KÌ K`i- ?„M i?b i?`Q M|B,

@ h`€B ç'i +O +?9M; i - +MM; M?[M; M;QÌB K` +?9M; i #ªQ p b Q\ o"v i?bXXX L;
p¬ b® M?[M; i? ;BÈB T?BK FBM? /` F?€+- #¼M ?¼ H` +€B ;b\ L?[M; M;QÌB b®M;
iBM iS+ ;Bª i¢Q- ? v +?d H`ªQªM? K` h?€M? M?•M +MM; M;QÌB im +?•M +? i¢Q`

@ h +kM; F?¬M; #B iX h ç½ F?¬M; +ÁM `ä`M; +€+ i? ;BÈB T?BK FBM? /` M`v
i? ;BÈB M`v iQ`M H` ?QªQ- M?QM; H¢B +?•M i?"i ç M FBM? F?OM; - ?ÆM M[bU
H` +?•M +?•M i?U+ i?U+X L m M|B M?[M; i? ;BÈB M`v H` +?•M i?U+- p`v i?b h?€
ç½ +| i? b€M; i¢Q` +ª i? ;BÈBXXX E i?M +| i? ?Ov /B i çQÊ+ #¼M ?¼- HQ¢B ç
i?"i bU +| i? ç®B F?€M; çQÊ+ pÈB +?9M; b Q\

@ L?[M; i? ;BÈB M`v i?"i bU /Q M;QÌB im +?•M +MM; h?€M? M?•M b€M; i¢Q` Q\

aÎ >B M ç°i M?B M H M iB M; - ?„M M?bM h`QÆM; >^M; - h`M? s€ K°i +?9i`²B H¢B
.QÆM; hmv iG•K K°i +?9iX hB T ç| +€B i M i?Q€M; +€B H¢B i`-K K†+- i?Q€M; +€
b M; T?Q AK?Qi2T- ?ÄB,

@ AK?Qi2T- M;QÆB +^aK i?'v i? ;BÈB K" M;QÆB iWM; b®M; H" ?Q ^aQ F?¬M; \ L; Q
M?Ä- i?B m MB M- i? M? MB M- i`QÎM; i?"M?- +?Q ç M F?B ;B i +? i S? ` Q? B
F?¬M; \ h'i +^aM?[M; +?mv M ç! M;QÆB +! +^aK i?'v H" ;B^a içQ F?¬M; \

AK?Qi2T ;B"i KbM?- b„+ K†i H"TiS+ +! +?9i F?! +QB- i?"K +?Q +ÁM i?Q€M; ?B M
/M b Q +kM; ç½ iÈB h`mM; \*?•m ç°B çQÊ+ K°i i?ÌB ;B M- [m i` Q ç´B pÈB +€+ i?"M
?B m çQÊ+ K°i +?9i +€+? +Q tY- M!B +?mv M +O aÎ >B M M M imv i`QM; HÁM; T?
+?mv M ;b K'i Hw i`Q- +?d ç€T,

@ L?[M; Fw S+ ç! Hm¬M F?„+ b•m i`QM; ç-m i - b Q +! i? H" ?Q ^aQ çQÊ+ \ hmv i
M?B m i? ;BÈB #`i ç²M; +MM; i²M içB M?Q p"vXXX L?QM; i? ;BÈB K" i Î imv i çQ
F?¬M; i b) H" +€B ;b\ >ÆM M[+ÁM +! i? +MM; +€+ M;QÆB i²M içB i`QM; +MM;
içB +?„+ +?„M H" +?•M i?"iX

@ æ9M; i? X

aÎ >B M #9M; i v K°i +€B- M!B,

@ *?QM? pb AK?Qi2T i?m"MHÊB ;B M?"Th`mM; *?•m ç°B M M i KÈB +! K°i ;B^a
T?BK FBM? /`- iQM? +^ai? ;BÈB K" +?9M; i ç M; Î ç•v- +?9M; +! F?^aM,M; H" i?
E?¬M; T?^aB /Q h?€M? M?•M +MM; M;QÌB im +?•M b€M; içQ M M- K" M?[M; i? ;BÈ

@ æB K M"v +! i? i?mv i KbM? #^M; K°i pQ /K- K†+ /M #^aM i?•M pQ /K +kM; +?d H
L m M?Q i?ÌB ;B M +! i? [m v M;QÊ+- p"v i?b çQçM i?ÌB ;B M K" +?9M; i i`Î p [
;BÈB M"Q\ Í ç•v b) M^{av} bBM? K°i M; ?`+? Hw i?ÌB ;B M- pQ /K M?Q M;QÆB H M K
i`QÊ+- ;B i +? i M;QÆB +O KQÌB T?9i i`QÊ+ ç!X L?Q p"v M;QÆB H9+ i`QÊ+ b)
i?ÌB ;B M- +kM; iS+ H" F?¬M; i? +! M;QÌB iW iQÆM; H B p ;B i +? i +?QM? KbM
?ÆM M[+ÁM +? i +€+? ç! KQÌB T?9i i`QM; +?QM? i v ?„M- ç•v H" K°i M; ?`+? Hw
i? M m [m v M;QÊ+ i?ÌB ;B M i`Î p [m € F?S- +! F?<sup>a</sup>M,M; H" F?¬M; i`Î p [m € F?S-
;B®M; M?Q i? ;BÈB ?B M i?U+ i`QM; [m € F?SX \*€B i? ;BÈB ç! i`i +^aç m ?Q" M
i?U+- çB K F?€+ #B i /mv M?`i +?QM? H" +? M? H +? i?ÌB ;B M K" i?¬BX

aÎ >B M çSM; ç! M!B- +ÁM M?[M; M;QÌB tmM; [m M? i?b ç m +! M; ?2 K" +?ŠM; +! `
+! i?€B ç° ;b- pšM iB TiK+ ;B^aB i?Q+?,

@ L m M?Q FûQ /`B Hw Hm" M M"v ` - #`i +S çQçM i?ÌB ;B M M"Q +kM; ç m +! i? H
i?ÌB ;B M K°i ;B•v +! i? +! p¬ b® i? ;BÈB F?€+ M? mX *kM; M?Q p"vXXX *! i? +!
M?B m +€+ i? ;BÈB F?€+ M? m ? v F?¬M; \ oQ /K M?Q M?[M; i? ;BÈB +?9M; i i?
[m i`QM; K M; - ç¼+ [m iB m i?mv i?mv M^aQ- F?¬M; +-M #B i H" i? ;BÈB F?!
i²M içB Î K°i ;!+ M"Q ç! i`QM; p` /B M\

@ L m i?"i bU H" i? ;BÈB p¬ +MM; p¬ i" M M?Q p"v- +! p¬ b® +€+ HQçB F?^aM,M;- +
M?Q i? XXX *€+ M;QÆB F?¬M; +^aK i?'v `i i?9 p` b Q\

aÎ ?B M [m v ç-m HçB- i`QM; K„i ?„M iÄ ` K°i HQçB +m²M; M?B i F?¬M; i? /B
M?B i` +ÁM +! K°i iB #çQ M;QÊ+ ~M ;B'm i?"i b•m # M i`QM; XXX

ejdX *?QÆM; Rk, aÎ >B M "B M J'i o" >¶M GQçM UkV

h`M? s€ +MM; h`QÆM; >^M; M?bM M? m- i`QM; HÁM; ç m +! +<sup>a</sup>K ;B€+ #`i MX J
;B'm M?QM; /€M; p iB M M?"Ti`çM; i?€B i•K K ç½ çQÊ+ #B m ?B M `ä ``M;- M?
p ç½ b„T F?¬M; €T +? çQÊ+ M[X *?d ?B p¼M; ?„M b) F?¬M; #°+ T?€i p`Q ç9M;
F?¬M; XX h`mM; \*?•m /°B `i +! i? b) çQ" M /B i Î ç•vX

h`QM; F?B ? B M;QÌB HQ •m i`MM; i`MM;- ço # v ç½ /-M /-M `ÌB t #-m F?Q [mv
+-m i`ÁM K"m ç2M v M H†M; çSM; ç!- +?Q /M pšM +ÁM +€+? ço # v p¬ +MM; t M
F?B M M;QÌB i T?^aB FBM? ?½BX hW t M?bM HçB- pÄ M;Q" B ç2M F`i F?¬M; M;W
M! +~M; H"K +?Q M;QÌB i +! +^aK ;B€+ i?¬M #Q- F?! HQÌM;X

@ *?B M ç'm b) b„T #„i ç-m- #•v ;B`i +| ? B çB K + -M +<sup>a</sup>M? #€Q K¼B M; Q`BX J°
F?¬M; T?^aB ç M +, M +S M; Q`B M; Q`B ?`M? iBM? [m"v imM; K°i i`"M- KK+ çQ+? +C
HQB +¬M; M; ? K` hB m >Q`M? Gm"i +MM; aÎ >B M ç½ M|B- ? B H` ibK FB K ç°B
HçBX > B KK+ çQ+? M`v +?9M; i M?`i ç`M? T?<sup>a</sup>B ?Q`M i?`M?- +ÁM p M?[M; +?m
h`M? s€ M|B iÈB ç•v HB M M; WM; HçB K°i +?9i `²B KÈB iB T iK+,
@ a m ç| H` b®M; b|iXXX h`i +^aK¼B M; Q`B +MM; b®M; b|i5
G9+ M`v- ço # v ç½ iÈB `i; -M +, M +S M; Q`B M; Q`B ?`M? iBM?- i? M? •K +O K¼
HçB- i`i +<sup>a</sup>ç m i`T i`mM; iQ`M #° iBM? i?¬M p`Q F?®B +¬m F?`M; H² i`QÊ+ K†iX L
+S M; Q`B M; Q`B ?`M? iBM? ;B®M; M?Q K°i +QM +€ pQB iQ HÈM +ÁM ço # v i?"K
bU F?€+ #B i i?"i bU [m€ FBM? F?OM; F?B M +?Q i`i +<sup>a</sup>K¼B M; Q`B ç m +?'M ç°M
ço # v ç½ # v /¼+ i?2Q i?•M +, M +S- ç M +?¶ K°i H®B p`Q F?`M; H²X L m M?bM
+?Q +?ŠM; #^M; K°i p i M SiXXX *, M +S +O M; Q`B M; Q`B ?`M? iBM? i?"i bU [m€
?`M? iBM? +Đ M?ÄX
óh?"i bU [m€ HÈM- Km®M /MM; K°i [m^a #QK M; mv M iY ç T?€ ?Ov ?Q`M iQ`M +, M +
F?¬M; i? - ç•v +?„+ H` K°i i`QM; M?[M; i? v ç´B +O F`+? #^aMX L m F?¬M; T?^aB /
iB T ç€M? i`9M; F?m pU+ /U i`[M, M; HQÊM; i?b +, M +S M`v i®B ç½ +?d #` iB m ?C
+?Q +| i? +?Q iÈB K°i T?¬M KQ`B XXX J` M m i?"i bU +| i? iB T +`M- T?€ ?Ov i`m
+?ŠM; +¬M pk F?Q ?ç i M?•M +kM; +| i? ?Ov /B i ?Q`M iQ`M +, M +S M`v `²B- pb i?
F?Q ?ç i M?•M i?2Q +kM; +?ŠM; +| p`M ç ;bXXX \*?d H`- +?9M; i T?^aB T?€ ?Ov +,
M`Q ç•v\ô
h`M? s€ +?SM; FB M p iQ HÈM F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B +O +, M +S M; Q`B M; Q
+| +?9i +?°i /çX J†+ /M ?„M `i iU iBM p`Q i?U+ HU+ +O #^aM i?•M M?QM; Km®M /
+^a+ , M +S iQ M?Q K°i ?`M? iBM? M?Äi? M`v i?b F?¬M; T?^aB +?d +| iU iBM H` H`K
pQ /K M?Q bS+ KçM? HÈM ?ÆM "çQ içQ- >Ov /B i- pQ /K M?Q J ç°M; T?€QXXX
@ aÎ >B M- M; QÆB çQ J ç°M; T?€Q +?Q i çBX G€i M[M m ibK çQÊ+ +Æ ?°B i?Q
i?`M? M?B K pK- F?®M; +? çQÊ+ ço # v- i b) bY /KM; J ç°M; T?€Q ?Ov /B i +, M
aÎ >B M\
h`M? s€ pšM i`T i`mM; iQ`M #° iBM? i?¬M p`Q +<sup>a</sup>M? iQÊM; i`QÊ+ K„i- b m F?B ç
+S- H®B p`Q iQ HÈM T?Q b m HQM; HB M iW iW ç|M; HçBX hB T i?2Q ç| H` ?`M;
tm®M; - b m ç| ço # v HçB tmv M [m K°i i-M; bQÆM; KM K`m i`„M; - H9+ M`v +m
M°B #° +, M +SX h`M? s€ M|B K´v +•m M`v H9+ ço # v pW tmv M [m HÈT bQÆM
K´v H-M K` pšM F?¬M; +| H`B ç€TX >„M [m v ç-m HçB T?Q aÎ >B M M?QM; HçB T
M; Î +?d +ÁM +| #®M M; Q`B- i M F?®M aÎ >B M F?¬M; #B i ç½ #B M K´i iW H9+ M`
@ *?mv M [m€B [m, ;b p"v\ " M M; Q`B H` F?¬M; ;B M pk i`K- F?¬M; +| /QĐM; F?Q-
+ QXXX aÎ >B M i? K` HçB #B M K´i i, K\ \*?mv M [m€B ;b ç M; /B M ` ç•v\ >„M +
i?"i bU- b Q HçB +| i? #B M K´i çQÊ+\
h`M? s€ ç½ #„i ç-m +| +?9i M; •v M; ®+X æ M F?B ?„M +?m`M #` ibK FB K imM; i
v i?b KÈB +?Êi M?È` i`QM; ço # v M`v +, M #^aM F?¬M; i? +?2 ;B´m çQÊ+ B +
M| ?Q`M iQ`M +?d HB + K„i [m H` # Q [m€i çQÊ+ ? iX L m ?„M ç½ F?¬M; M?bM i?
>B M #B i i`M; ?bM?- M m F?¬M; i?b ?„M ç½ F?¬M; +ÁM Î i`QM; ço # v M[X
" M; Q`B +ÁM HçB +kM; ç m M; •v M; ®+ - .QÆM; hmv i G•K H`T iS+ M|B,
@ h¬B- i¬B F?¬M; #B i M? i #B M K´i H9+ M`Q +^aX h¬B +S K^aB M?bM +Y b´- +, M
AK?Qi2T +kM; ç€T,
@ æWM; ?ÄB i - i +kM; F?¬M; #B i ?„M #B M K´i iW H9+ M`QX "„i ç-m iW F?B iB
ç M M`v- i M F?®M M`v ç½ +| +^aK ;B€+ M?Q F?¬M; i²M içB `²B- /M çSM; M; v +çM
çSM; +çM? F?¬M; F?QX

h`M? s€ M?`i i?lB H¢B M?bM b M; h`QÆM; >^M;- ;½ M`v [m^a M?B M H` +kM; M;Æ
bì b`iU /QM; #B M K'i +?ŠM; i?'v ç•m M[- M?[M; M;QlB tmM; [m M? ?„M F?¬M; M
+?9i; b- +?M /M H` F?¬M; +^K ;B€+ ?„M i²M i¢B ?Q†+ H` #` +^M? p`i tmM; [m M? ?
?m®M; M?Q p`v +kM; `i F?¬M; #bM? i?QlM;X

h`M? s€ ?Qi b•m K°i ?ÆB- +kM; F?¬M; MlB M?B m- +?d iW iW iB M p`Q i`¢M; i?€
a m K'v ;B•v ?„M ç½ K¬ T?ÄM; T?QÆM; i?S+ bmv Hm”M +O hB m >Q”M? Gm”i- #„

óhBM? i€Q K°i +?9iX J°i M;QlB b®M; b`b`F?¬M; i? iU M?B M #B M K'i- ?„M ç½ b
H` F„ t^aQ ç†+ i?M M`Q çlX *?mv M M`v i¢K i?lB #Ä [m - /M b Q i?b #B M T?€T #B
i`¼M;- çB K K'm +?®i i?“i bU H`XXX aÎ >B M i¢B b Q H¢B T?^B #B M K'i\ô

h`M? s€ ?B m `i `ä aÎ >B M- i M M`v imv i ç®B F?¬M; +l +?mv M `¶B ?ÆB K` çB
+ÁM p +?mv M +^K i?'v i?Q+? i?9 ?Q†+ H` i•K ibM? ç¢B HQ¢B M?Q p`v K` H`K M?
+?„M F?¬M; i? tm'i ?B M i` M M;QlB aÎ >B MX æ¬m iB M H` ?„M F?¬M; +l +^K ;B
+^K- i`QM; ç¬m ?„M +?d +l ?Q”M i?“M? M?B K pK- ç¢i i?“M? çB m FB M ?Q†+ H`
KÈB H` M?[M; +?mv M ?„M i?“i bU bmv M;?o- pb i? +?mv M ?„M #B M K'iXXX E?-

óG9+ i`QÈ+ ?”M? ç°M; +O ?„M p`hB m >Q”M? Gm”i +kM; `i F€ [m€BX > B M;QlB
#® +K+- ?ÆM M[+ÁM H` K°i #® +K+ K`i F?¬M; i? ?B m M´BX æ¬m iB M H` #¼
iBM? M?m +?9M; i K°i M?•M p`i F?¬M; i? ;B^B i?Q+? çQÊ+- +?Q /M +- 'v H` .šM
ç ;B^B i?Q+? +Y ç°M; +O ? B M;QlBX hB T i?2Q H` p`i`Q +O iB m ç°B K'v M;Q
i bmv Hm”M F?¬M; b B i?b ?„M ?Q”M iQ”M H` çÊB h•v >^B ç°B tm'i ?B MXXX o”v

@ L;QϕB i`W i M hϕ+ ϕϕM +?B T?®B;B<sup>a</sup>- M?[M; F F?€+ ϕ m ϕ½ ?Q`MiQ`M #`i?¬B
? v F?¬M; +kM; F?¬M; +| w M;?o ;b HÈM- /M b Q i?b MÆB ϕ•v +kM; H`+,M +S M;Q
#`i +`B ϕ†i i-M b® iBM? i?¬M HU+ - #¼M +?9M; +,M #^aM H` F?¬M; i? [m v HϕB i`
F?¬M; +| iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;B^a- +?l b m F?B +?9M; i ;B i +? i h`M? s€-
~M M'T ? v F?¬M; M;WM; +?ϕv i`®M- +?9M; i +kM; +| i? / /`M; i bK ϕQÊ+XXX æ
M[i?b H9+ M`Q +kM; +| i? +? iϕQ- ?`i'i +S T?^aB M?'i ϕ`M? H`+¬; €B FB \ S?^aB
HϕB p`i`Q +?Q ? B M;QlB i?¬BX

E?m¬M K†i im'M i9 +O _2BM? `/ ?ÆB ϕÄ H M- iB T ϕ! H` ;B`M ;B[- ?„M [m €i HÈM

@ J FB T- H9+ i`QÊ+ M;QÆB MlB Km®M +| i M F?®M ;B[ # Q FB K M`v- #bM? i?
i v- i®B ϕ +?d #^aQ p M;QÆB F?¬M; #`+¬M; FQ+? H` ? iX "•v; Bli +?d Km®M +|
MlB ϕ¬M; MlB i•v- +S M?Q i? K` [m v i ϕ`M?X E?®M FB T- `9i+m°+ i?b B H` ϕ°B
CmHB M F?) +„M `M; - iB T ϕ! ?„M HϕB KdK +QlB MlB,

@ æQÊ+ `²B- +S M?Q w M;`BX *?ŠM; [m +?d H` K°i p`i`Q +ÄM +QM i?²B K`- F?
i`QÎM; - +S i?2Q w M;`B ϕBXXX

óæ°B i`QÎM; b Q\ æ°B i`QÎM; F?¬M; #B i M;?2 HlBXXX GϕB T?^aB ϕ´B K°i i M F?€
CmHB M M?9M M?9M p B- ?„M +kM; F?¬M; MlB M?B m- bY /KM; iBM? i?¬M HU+ i
+S M;QlB M;Q`B ?`M? iBM? +U+ F€`°M; HÈM- M?QM; ?„M HϕB #B M i?`M? i?¬M
M?Q iÆM? M H M i`M` F?„T tmM; [m M?X a m K`v +?K+ ;B•v M;„M M;OB- iBM?
ϕ M +€+? ϕ! +U+ t - # M `v ?bM? M?Q T?€i bBM? pK M´+U+ KϕM?- +| p¬ b®`Q#Q
HϕBX

E?l2 KB M; CmHBM ?ÆB ?ÆB M? +? H M- ?„M KdK +QlB #bM? i?^aM MlB,

@ æ°B i`QÎM; - h`M? s€ ÎT?Q FB - +?m~M #`+?B M ϕ`m ϕBXXX æ°B i`QÎM;X
LlB ϕQϕM ?„M /ŠM ϕ¬m H Q p T?Q T?€i` pK M´X

U V M;m v M p,M ô ô- ôpB M Hv M?'i i?B i ϕQ+? pB MiQÎM; ?QÆM;ô- i M i`T
ôam#2i2 hÔFB _BbÔFvÔô ô ôiB M; M? ôh?2 1p2` .Bbi Mi liQT B ô

*€B i M M`v /MM; ϕ MlB p p HQM- H`i M ?ÁM ϕ^aQ i?¬M i?QϕB MÆB i? M? ;QÆK 1
p m `i?m` v M M;?dX h`QM; 6 i2fai v MB;?i- p HQM H` pÄ # Q +O 1t+ HB#m`-
K M; HϕB bU #`i iY +?Q M;QlB ;B[# Q FB KX

ejNX *?QÆM; Rj, *?B M h`QlM; o` h•v >^aB æ°B "€K a€i S?Q a m U

@ h? M`v +kM; `i / ;B^aB i?Q+?X h`QM; T?BK ;®+ M;QlB M;Q`B ?`M? iBM? iU ?
ϕ i`Q ϕ´B T?d F?¬M;\ æ•v H` K°i +QM / Q ? B HQDB- +| i? iBM? i?¬M HU+ +O
i?QlM; H`+U+ F€ KϕM? K)M?QM; ϕ²M; /ϕM; - ϕ®B pÈB iBM? i?¬M HU+ F?®M; +?
H`K pk F?Q K` MlB- ϕ€K M;Q`B ?`M? iBM? iBM? M`v bQ pÈB M;QlB #bM? i?QlM; H
i?¬M HU+ F?®M; +? - i`M +¬M;X h M;?o +€B i M M?„K K„i ϕ! ϕϕB F?€B ϕ½ bY /KM
HU+ M`Q ϕ!- H`K +?Q Hk M;QlB M;Q`B ?`M? iBM? M`v ;B®M; M?Q #`KM K„i- F?¬M

hB M;K°i i?B m M[+?Êi p M; H M i`QM; ϕo # v- h`B m M?E?¬M; ϕ°iM?B M KdK
K¼B M;QlB ϕ M; M^K H HB i tmM; [m M?- H`T iS+ KdK +QlB iQÆB i„M- +?d H` ϕ
HϕM? H)QX L`M; pW +QlB pW MlB,

@ hQM? iQ€M ;BÄB i?"iX hB m >Q`M? Gm"i- b Q M;QÆB #B i #¼M +?9M; +?d i?-
;½v +^a ? B i v ? B +?•M\

hB m >Q`M? Gm"i M;²B /"v M?bM [m M?- iB T ϕ! KÈB F?) M;„i M;„i i!+- ϕ€T,

@ *kM; F?¬M; ?Q`M iQ`M +?„+ +?„M- ϕϕB F?€B F?Q^aM; dyWX .M b Q MÆB ϕ•v +k
iBM?- F?¬M; +¬M #B i m v HU+ F„M,M; iBM? i?¬M HU+ +O ?„M KϕM? K)- FBM? M
bÊ M?'i pϕM +?d bÊ pϕM M?'iX L`m ?„M ϕ€M? ;šv i v +?•M +?9M; i - b m ϕ! HϕB ϕ

K v M;Q`B M;Q`B ?`M? iBM? p~ w T?€ pĐ çQÊ+ i?m"i +?2 K„i +O ?„Mi?b H`K i? +?„+ +?„M T?^B +? i- iB T ç| H` # M;Q`B #¼M +?9M; +kM; çWM; KQM; M?`M çQÊ ç½ ?B m +?Q \ "•v; Bì #¼M +?9M; ç½ #` •K KQ`B K'v çB K i`M; `²B- M?•M` T?^B M m M?Q +?9M; i #` M;Q`B M;Q`B ?`M? iBM? ;B i +? i- #¼M +?9M; +kM; F?| i`€M /M /MM; p"i T?~K F`+? #^M i?Q€i çQÊ+ K°i H-M i?b #° T?BK FBM? /` p®M +| i? M çB K i?QÎM; M`v +kM; ?Q`M iQ`M #` H½M; T?Q- pb i? ç ç T?ÁM; p¢M M?'i- ?„M i v +?•M +?9M; i X

h`B m M? E?~M; pW M;?2 pW ;"i ç-m- M`M; +Q`B ?b ?b HB M iK+ çB iÈB M?[M; i`€M iWM; M;Q`B K°iX L?[M; M;Q`B çQÊ+ p¶ ç m H"TiS+ M;²B /"v- H9+ M`v h`bM? H"TiS+ tQ tQ +?•M- ?ÄB,

@ o"v +kM; +?Q i? ;B^B i?Q+? ? iX >„M F?~M; T?^B pšM i?~B KB M +?9M; i b Q iBM? T?€i ?B M` bU i²M i¢B +O +?B +ço # v M`v i?b +?9M; i F?~M; T?^B pšM

hB m >Q`M? Gm"i +Q`B ?„+ ?„+- ç€T,

@ h M ç| H` iBM? i?~M HU+ F?®M; +? ;B^a- K` ?„M +kM; +?d H` iBM? i?~M HU+ F i?~B KB M +?9M; i i?b ?„M +ÁM +| i? ;B^B i`W i`¢M; i?€B i?~B KB M +?Q +?9M; +?•M +?9M; i i?b ?„M H¢B F?~M; T?^B i?~M iB M- b Q +| i? iW F?Q^M; +€+? +U+ +?9M; i çQÊ+ \ L m M?Q i bmv Hm"MF?~M; b B i?b +Y p`Q ço # v +?„+ +?„M ç½ K°i F?B +| M;Q`B M;Q`B ?`M? iBM? iB M p`Q i`QM; ço # v M`v i?b i?S ?„M ç H¢ M;Q`B ?`M? iBM?- ?Q†+ H` H"TiS+ ;B^B i`W i?~B KB M +?Q +?9M; i X h|K H¢B ? i`QM; i v M;Q`B M;Q`B ?`M? iBM?XXX *| çB m- F?B +?9M; i `ÌB F?ÄB ço # v i?b M; vX

h`QM; H9+ hB m >Q`M? Gm"i ç M; M|B- h`B m M? E?~M; ç½ +Sm idM? i'i +^K¼B p¶ i v- +Q`B M|B,

@ h M;O iB T ç•vXXX hB m >Q`M? Gm"i- K¶B M;"v i +?d i?S+ idM? çQÊ+ i®B ç M t T ç†i #® +K+ i?b tBM K`B iQM? +^i?`B ;B M ç| p`Q i`QM; M?ûX h F?~M; ?v p¼M ;B€ [m€ + Q M M T?^B K'i K¢M; i`QM; #® +K+ +O M;QÆB ç•m ç'vXXX

L|B çQ¢M- M`M; KdK +Q`B- M?„K K„i H¢B `²B iW iW M;½ tm®M; ç'iX

h`B m M? E?~M; pW M;½ tm®M; ç'i +?Q çQÊ+ K°i ;B•v ç½ H"TiS+ #°i /"v- +?d H +?ŠM; +ÁM +?9i w +Q`B M`Q- +?d H¢M? HMM; M?bM tmM; [m M?X E?B M?bM iÈB iB M; ?ÄB,

@ h`bM? E?B m- H9+ i`QÊ+ F?B M;QÆB ç'm pÈB i M i|+ p`M; 'v- +| T?^B H` +kM; ?„M F?~M;XXX E?~M; ?ŠM H` ç€M? F?~M; i`9M; ?„M- M|B +?QM? t€+ H` +^K ;B€ çÁM p®M T?^B ç€M? i`9M; M?QM; b m F?B ç€M? ` H¢B ?ÆB H +? K'i K°i +?9iX

ó> B M?•M +€+? i?"i bU F?€+ #B i [m€ t XXXô

h`bM? E?B m i?~K +^K i?€M- ?„M +Q`B F?`- +?dM? +?dM? H¢B tQÆM; +?•M #` ç€

@ VK- H9+ ç| i +kM; +| +^K ;B€+ M?Q p"vX _ä ``M; H` +?„+ +?„M T?^B ç€M? i`9M +?ŠM; ? +?¢K iÈBX >ÆM M[ `ä ``M; H` +| i? i`€M? çQÊ+ çÁM i`M +~M; +O ?„ i?`M? #` ?„M / /`M; ç€M? i`9M;X h M;?o ?ŠM H` +^K ;B€+ F?~M; ;B M ç½ #` b B ç M; ;BÎ i`ÁX

h`B m M? E?~M; M;?2 p"v +kM; F?~M; M|B i? K ;b- +?d ;B®M; M?Q M?[M; M;Q`B T?Q hB m >Q`M? Gm"iX

hB m >Q`M? Gm"i i?'v M?[M; M;Q`B tmM; [m M? ç m M?bM p T?Q KbM?- ?„M p¶

@ o"v +?9M; i #„i ç-m ?`M? ç°M; i?~BX æ-m iB M H` T?^B M;?o +€+? H'v çQÊ+ M;Q`B M;Q`B ?`M? iBM? K` i ç½ M|B H9+ i`QÊ+XXX hB T ç|- i?2Q F ?Q¢+? ç½ ç t +`M; i®i- +® ;„M; ;B[iQM? K¢M; KbM? H` çQÊ+- i`QÊ+ F?B aÍ >B M bY /KM; J

.Si H`B- i?^M; M?|+ /šM ç-m #QÊ+ ` F?ÄB ço # vX

E?B h•v >^B ç°B +MM; T?–M ç°B +O h`mM; \*?•m ç°B iÈB +,M +S +O M; QìB M; Q` h`M? s€ çQÆM; M?B M H` F?–M; +–M T?^B M|B M?B mX >„M H` M; QìB i`B + Q K` t +S H Q –K –K- +,M #^M F?–M; ? ç w iÈB +€B ; ¼B H` +–M; M; ? + Q +O M; QìB ç•v +kM; H` +,M +S +?QM?– M; QìB M; Q`B ?`M? iBM? +kM; F?–M; /€K bY /KM; pk i?QìM; i?b HçB +?ŠM; H`K ; b çQÊ+ ?„M- +S M?Q p`v- h`M? s€ HçB +`M; F?–M; T ?„M çB [m ç m ?Q`M iQ`M ?¶M H QçMX

aQ pÈB h`M? s€ +S K†+ bS+ T?€ ?QçB- K`v M; QìB AK?Qi2T HçB p– +MM; ç2M ç #` p– b® `Q#Qi?bM? M? M i`mv çm`B HB M iK+X J†+ /M AK?Qi2T +kM; ?¼+ i?2Q ç€T M?QM; i®+ ç° b m F?B ?„M #B M i?`M? #½Q +€i /M b Q +kM; F?–M; i? #b çQÊ çQìM; çB F?–M; M; WM; #` `Q#Qi?bM? M? M +m®M H`v- +,M #^M F?–M; i? i?Q€ iBM? ç M; M?Q `m²B i?`v K`i M`vX >ÆM M[- ?Q`M +^M? Î ç•v +kM; F?–M; i?Q+? iB M ç AK?Qi2T +?B M ç`mX æ` ?bM? T?M ?ÊT M?`i ç ?„M +?B M ç`m pšM H` i H` +–M i?B i? t€+ QÊT ? v H` +–M ; B| +€i +€+ H QçB- MÆB ç•v +,M #^M H` ?Q`M i i`¼M; F?€+ H`- M?[M; iB M,M; H QÊM; +O `Q#Qi?bM? M? M ç®B pÈB H QçB M? M,M; H QÊM; +?Q pÁM; +` H QM; iBM? i?b +| H) +kM; F?–M; KçM? K) H„K- M?QM; pÈB K`v M; QìB h`QÆM; >^M; i?b HçB p– +MM; ç€M; bÊX h®B ç H` # ç M M,K T?€ iB m ? Q ? i M,M; H QÊM; - iB T ç| H` K°i T?€i K°i H¶- ; –M M?Q +?„+ +?„M T?^B +?

@ XXXhmv F?–M; +| #^M; +?SM; M?QM; i +^K i?`v +?9M; i ?bM? M?Q HçB #` aÎ aÎ >B M- hB m >Q`M? Gm`i- h`M? s€ # M; QìB +MM; iQM? F XXX æ€M; ;?ûi5 o®M pÈB M; QìB M; Q`B ?`M? iBM?– H9+ i`QÊ+ i pšM +ÁM M?È ç M +– `vXXX B K` #B `9i ç–m +?çv i`®M- +?çv i`®M K½B5

h`QÆM; >^M; #U+ iS+ F m H MX hmv çQÊ+ ; B| +€i # Q T?O b) F?–M; #` iB M,M; H +S # v HB M iK+ M?Q p`v ?ÆM ? B KQÆB T?9i- ?„M +MM; .QÆM; hmv i G K ç½ ; B ? i` X >ÆM M[+kM; F?–M; T?^B +?d +| #¼M ?¼- ç M +^ AK?Qi2T +kM; i?dM? i?C ` ç®B pÈB ?„M- ?| +€i # v i?ìB ; B M /`B +kM; H` K°i i?Y i?€+? `i HÈMX

@ XXXh`QÆM; >^M; - i b„T F?–M; FB M i`b çQÊ+ M[- Qi M?`i T?^B M; ?d M; ÆB F iB T iK+ ?| +€iXXX

h`QM; H9+ M|B- +ÆM H®+ tQ€v +€i p`M; ç½ ?ç /–M tm®M; ç`iX

h`QÆM; >^M; ?ÆB M; ~M M; QìB `²B ç°i M?B M ?ûi H M,

@ E?–M; - F?–M; çQÊ+ ?ç tm®M; - ?ç tm®M; ç•v F?–M; T?^B i bK +? i b Q\ æWM; i +? i- ç€K `Q#Qi M`v p•v [m M? /M +?d ; BŠK i?–B +kM; çO #B M +?9M; i i?`M? i tm®M; 5

.QÆM; hmv i G•K +Æ ?² ç½ #` /¼ ç M T?€i F?B T- b„+ K†i i€B M?Êi- M; •v M; ®+ h`QÆM; >^M; ?ûi H M- çQ`M +€i p`M; iW iW # v H M K`v +?K+ Kûi `²B HçB M? M? + .QÆM; hmv i G•K +m®B +MM; +kM; i?ûi H M FBM? ?Q`M; - M; QÊ+ HçB- h`QÆM; >^ HçB +U+ F€ #bM? ioM?– i`QM; F?Q^M? F?„+ +ÆM H®+ tQ€v ?ç tm®M; ç`i- i`QM; T?K K iB MX

G9+ i`QÊ+ AK?Qi2T çQ ? B M; QìB +?çv i`®M- ?„M ç½ HB M iK+ +?¼M M?[M; +Q +S +O M; QìB M; Q`B ?`M? iBM? M`v i?`i bU [m € F?`M; H²- /M HU +?¼M H®B M`Q ; B M ?ÆM i`,K Kûi ç•m ç•m +kM; +| - /M ?„M # v iÈB +?¶M`Q çB M[i?b F?–M; H•m M? M H Q ` i`mv b€iX E?B +ÆM H®+ +€i p`M; #B M HçB i?`M? ?bM? M; QìB i?b t b€m +QM`Q#Qi Î ç| çÊB ?¼- +| çB m i®+ ç° T?^M SM; +O +?9M; `ä`M; H` ç½ + ^MÁM; T?€Q +O `Q#Qi?bM? M? M +ÁM ç M; ?ç tm®M; i?b # KkBi M ç½ #„M p +?`K- t^v` i?bM? M?– # KkBi M H–M H QÊi p +?çK p`Q M? m; B[F?–M; i`mM; - i®+ ç° K„i i?QìM; F?–M; i? i?2Q F`T- #KT K°i iB M; - #„M i`9M; +QM`Q#Qi iÈB ; –

" M M; Q`B `Q#Qi?bM? M? i +?Êi tm`i ?B M K°i pÁM; #^Q p M,M; H QÊM; - "çQ HB pÁM; #^Q p ç|X •K K°i iB M; - KkBi M ç€M? H M pÁM; #^Q p M,M; H QÊM; - iB T ç #^M; K„i i?QìM; T?€ pĐ M|X a m M?€v K„i- `Q#Qi ç| ç½ M`imM; - b|M; M`K½M? H K°i `Q#Qi F?€+ çSM; +çM? ç| - MÁM; T?€Q M?„K p T?Q # M; QìB ç m H +? b M; i

@ J m ç m' B i ? 2 Q - h ` ` M ? s € ç M ; + ? ç v p ? Q È M ; ç ^ M ; F B - ? Æ M M [i ® + ç ° + Á M + ? „ M ç ½ T ? € i ? B M ` + ? 9 M ; i 5

_ 2 B M ? ` / M ; ~ M M ; Q Ì B ` ² B H " T i S + M ? a v H M + Q X h ` Q M ; F ? Q a M ? F ? „ + - ? „ M T ? a H m ² M ; b € M ; K " m ç Ä K € m - t ¬ M ; i ? Š M ; [ m i ? ¬ M ; ç ¢ Q - i B M p T ? Q i ` Q È + X

@ C m H B M 5 h ` m v M p ` i ` Q + O h ` ` M ? s € i È B w i ? S + i - + € + M ; Q Æ B + S i W i W ç B + K F B m M ; ¢ Q F B 5 ô

_ 2 B M ? ` / + ? d ç H ¢ B K ° i + • m M " v - ; B • v i B T i ? 2 Q ? „ M ç ½ # B M K ' i F ? Ä B i - K K „ i ? h ` ` M ? s € Î # M F B + , M # a M F ? ¬ M ; T ? € i ? B M ` h • v > a B ç ° B ç M ; i È B ; - M - M ; Q È + H h • v > a B ç ° B i È B K " F ? ¬ M ; ç Q È + X a Î / o ? „ M # „ i ç - m M ? M ? + ? ! M ; # Ä ç B H " p b ? „ M ` ° M ; - # M i ` Q M ; + ! K ° i F ? O M ; + Y F Q + ? + U + H È M - M ? B M ` M ; Q " B F ? Q a M ; F ? ¬ M ; T ? Á M ; M " v M ? b M ? Q È M ; i ? Š M ; p T ? € B i ` € B ç ' i X

" M ç - m h ` ` M ? s € + k M ; F ? ¬ M ; + ? 9 w H „ K ç M p B + M " v - ? „ M H B + [m + , M T ? Á M ; K b m F ? B ` M ; Q " B ? „ M + " M ; M ; ? o + " M ; + a K i ? ' v F ? ¬ M ; i ? Q + ? ? Ê T X G 9 + i ` Q È + F ? + S M ; Q Ì B M ; Q " B ? " M ? i B M ? i ? b ç ½ p " Q i ? 2 Q ? Q È M ; i W i ` € B ç ' i - p b i ? p ` i ` Q / W M M ? Q i Q M ? ç ° i U [ m v + O + , M + S M ; Q Ì B M ; Q " B ? " M ? i B M ? i ? b ç ¢ B F ? € B T ? a B K ' i K T ? Q M " v + ? m v M b M ; [ m v H Q M ; p " Q i ` € B ç ' i - + ! ç B m X X X B K " # B i a Î > B M b)

h ` ` M ? s € M ; ? o i È B ç • v H B M + ! + ? 9 i ? Q M ; K M ; X h ? " M ? p B M i B m ç ° B H m • M ? ² B # H m " M ç ! i ? " i b U i ? " M ? H " T i ? b i ` Q M ; i ? + K + i ' i + ? i M " v b ) + Á M K ° i ç Q Ì M ; b B M ? + ; B È B M " v - F ? ¬ M ; + - M # B i H " M ; Q Ì B M ; Q " B ? " M ? i B M ? ? v H " H Q " B M ; Q Ì B i ` M i ` M ; š m M ? B M M ? Q p " v X \* ? Q M M M m a Î > B M i ? " i b U # „ M J ç ° M ; T ? € Q - # ¼ M ? ¼ ç ç ' i i ? b J ç ° M ; T ? € Q i ' i M ? B M b ) # „ M p " Q i ` € B ç ' i - M ? Q i ? F ? ¬ M ; # B i b) + ! # Q M

ó J † + / M + S i B T i K + M ? Q p " v b) ` i M ? " K + ? € M - M ? Q M ; M m ç B m F B M + ? Q T ? û T H " K H B M [ m M ç M M ? [ M ; M ; Q Ì B i ` M i ` € B ç ' i X æ Q È + ` ² B - + Q B M ? Q H " K K ° i p B +

h ` ` M ? s € M ; ? o H " H " T i S + H " K - ? „ M i ? m " M i ? 2 Q i ? ¬ M ; ç ¢ Q i B M p T ? Q b • m # M i ` i B M ? X h m v ? „ M F ? ¬ M ; # B i p ` i ` Q + O a Î > B M M ? Q M ; i ? 2 Q p ` i ` Q ç ½ B # v ? ¢ t m M ? M ? + k M ; b ) F ? ¬ M ; + € + ? ç • v [ m € t - + ? d F ? ¬ M ; # B i ? „ M / M M ; + € + ? M " Q ç ~ M + Á M + ! i ? # B i ç Q È + p ` i ` Q M ? [ M ; M ; Q Ì B F ? € + - ç • v + ? „ + H " K ° i b ® i ? S . Q ` 2 K Q M h ` ` M ? s € + ? d + - M i B M p " Q i ` Q M ; M ° B # ° + , M + S M ; Q Ì B M ; Q " B ? " M ? i B M ? - F ? B a M Á M ; T ? € Q + ? o p " Q K ¼ B M ; Q Ì B b ) + ? + ? ? Q È M ; F ? Ä B i ` € B ç ' i - + k M ; + ? Š M ; + ! ; b

* ? d H " h ` ` M ? s € F ? ¬ M ; # B i M ? [M ; ç ° B p B M F ? € + b) ç Q È + + ? d ? Q È M ; M ? Q i ? M F ? ¬ M ; # Q T ? O K ¼ B M ; Q Ì B # M i ` Q M ; - t € + b m ' i i ? " M ? + ¬ M ; + O ç Q Ì M ; b ® M ; + m ¢ + ? Š M ; B # i ç Q È + . š M ç ¢ Q ; B a b ) H U + ? ¼ M M ; Q Ì B M " Q H " K ç ° B i ` Q Í M ; \ L m M ? Q # Q i ` M K + O J ç ° M ; T ? € Q i ? b M ? [ M ; M ; Q Ì B Í # M i ` Q M ; T ? ¢ K p B i ? " i b U H " + ? i C

ó * ? d ? v p ¼ M ; a Î > B M + M M ; h B m > Q " M ? G m " i i Q M ? i Q € M ç - v ç O - + ! # ® + K + M " Q i " T ? Ê T H ¢ B K ° i + ? ¶ - i B M + ? Q i M F ? ® M a Î > B M T ? € i T ? € Q X X X h ! K H ¢ B - ? B i M + O h ` m M ; * ? • m ç ° B ; B Q ? i + ? Q + € + M ; Q Æ B ç ' v \ ô

@ > a \ : B Q i Q M ? K ¢ M ; + O i ' i + a K ¼ B M ; Q Ì B i ` Q M ; ç ° B + ? Q i p " a Î > B M \ _ ' i t B M H + ! + € + ? M " Q i " T ? Ê T i ' i + a H ¢ B K ° i + ? ¶ X

G 9 + M " v K ¼ B M ; Q Ì B ç ½ ` F ? Ä B ç o # v X h ` Q È + ç ! C m H B M ç ½ / ¼ M b ¢ + ? t m M ; [m K ° i M ; Q Ì B M ; Q " B ? " M ? i B M ? M " Q - M ? Q M ; i B M ? i ? - M H U + + O ? „ M i ? " i b U F B M ? M i B M ? Í F ? m p U + [m M ? ç ! ç m ç ½ # ` i ? ¬ B K B M M M M ? ' i i ? Ì B K ¼ B M ; Q Ì B + k M ; + ! + a M ? M ? Q p " v - h ` b M ? E ? B m p ¬ w ? Ä B K ' v p ' M ç - ç ! H " H " K i ? M " Q i b K ç Q È + K ' v F i i ? 9 + ? Q " M ? a Q # ® + K + H - M M " v X

L ? Q M ; F ? ¬ M ; B M ; Ì ç Q È + ` ^ M ; h B m > Q " M ? G m " i H ¢ B i ` U + i B T ç € T i ? Š M ; ? „ M + M " v H " T i S + K ¼ B M ; Q Ì B t m M ; [m M ? ; B " i M a v K b M ? - # Í B p b ? ¼ ç m ç ½ ç Q È + h B ? b M ? + O i Q " M # ° # ® + K + H - M M " v X L m M ? Q ç M # Q È + + m ® B + M M ; F ? ¬ M ; i ? i " T

T?€Q #„M iÈB- H“K b Q #B i çQÊ+ B b) çQÊ+ .šM ç¢Q ;Bª HU +?¼M\ *?ŠM; K v
M^K i`QM; T?¢K pB T?€Q FQ+? i?b i'i +ª #¼M ?¼ F?¬M; T?ªB ç m +? i Q M b Q\

óh?U+ ` +kM; F?¬M; +¬M [m€ HQ H„M;Xô

hB m >Q“M? Gm”i H’v ` K°i i’K i? FBK HQ¢B K”m #¢+ - i`U+ iB T i`mv M w i?S+ ç

óE€ i?”i ibM? ?m®M; M”v i bÈK ç½ M;?o iÈB- +?„+ H” aÎ >B M +kM; ç½ `ä `”M; +
ç¬m #® +K+X æ| +?d H” K°i p’M ç i?¬B- M;QÌB +O h•v >ªB ç°B +?„+ +?„M F?¬M;
+? iXXXô

@ o”v i?b b Q\ *?ŠM; H) #¼M +?9M; +ÁM ç h`M? s€ ibK iÈB +?¶ +?9M; i Q\

M+F@am@L KmM ?ÄB- ;B¼M; M|B ç½ +| +?9i p°B p”M;X

hB m >Q“M? Gm”i M?Q +QÌB M?Q F?¬M; M?bM K„ M [imv i b„+ M”v- ?„M H„+ H„+ ç

óE?¬M; T?ªB ç h`M? s€ iÈB ibK +?9M; i - K” H” ç +?9M; i iÈB ibK h`M? s€XXX
F?¬M; +¬M M|B +kM; #B i- #¼M +?9M; +?m”M #` ;B i +? i h`M? s€ i`QÊ+ `²B [m v
pB + pb +?9M; i +? i K” h`M? s€ +| T?ÁM; #`X >ÆM M[+?9M; H¢B imv i ç®B F?
pÈB h`M? s€- F?B h`mM; *?•m ç°B i”T ?ÊT H¢B i?U+ HU+ b) ç¢B i,M;- pb i? M?”i
iÈB ibK +?9M; i X L?QM; h•v >ªB ç°B +?„+ +?„M H” F?¬M; M;mv M w i?’v +?9M; i
?”M? iBM?- pb i? F?ª M,M; HÈM M?”i F?B +?9M; i ;†T T?ªB M;mv ?B K i?b iBM?
h•v >ªB ç°B b) +?Q +?9M; i #B i p`i`Q +O h`M? s€- F€i?U+ - ç| +kM; H” +?¶ K” #
s€X *S M?Q p”v- b m F?B #¼M +?9M; ;BªB [mv i tQM; h`M? s€- +?9M; i H¢B +?¢
#` #¼M +?9M; tY Hw- ç•v +?„+ H” iQM? iQ€M +O h•v >ªB ç°B XXX

J†+ /M hB m >Q“M? Gm”i M|B M?Q p”v M?QM; K¼B M;QÌB pšM i`-K K†+ F?¬M; M|
L KmM KÈB ?ÄB iB T,

@ L?QM; #¼M +?9M; H“K b Q #B i çQÊ+ +?9M; i ;†T M;mv ?B K\ h`QM; +,M +S M
M;mv ?B K ;b\ *?ŠM; H) H” `”i M?B m `Q#Qi ?bM? M? M\

@ _”i M?B m `Q#Qi ?bM? M? M ç9M; H” +kM; ?ÆB M;mv ?B K M?QM; M;mv ?B K
+| +U+ ç¬M; `Q#Qi iÈB # Q p•v i?b /M +| iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª +?d /šM i
çQÊ+ - pb i? +¬M T?ªB +| M;mv ?B K F?€+ KÈB ç9M;XXX š- K¼B M;QÌB B +| i?
iBM? i¢B b Q H¢B ç +?9M; i iB M p”Q i`QM; +,M +S +O #¼M +?9M;\

hB m >Q“M? Gm”i +QÌB ?b ?b M?bM K¼B M;QÌB- +kM; F?¬M; çÈB ?¼ H M iB M; ?

@ h pšM Hm¬M bmv M;?o K°i p’M ç - ç| H” i?U+ HU+ +O M;QÌB M;Q”B ?”M? iBM?
+?B m i?2Q F`+? #ªM ;®+ +O AM/2T2M/2M+2 . v i?b M;QÌB M;Q”B ?”M? iBM? Í
T?BK `”i M?B m- M?QM; +kM; +?d pÁM p M H” K¢M? ?ÆM `”i M?B m K” i?¬BX L r
+MM; ói? ô +O h•v >ªB ç°B ç bQ b€M? i?b i? ;BÈB T?BK FBM? /` M”v i?”i bU F?
M;QÌB- M|B +€+? F?€+ - M;QÌB M;Q”B ?”M? iBM? +?„+ +?„M H” T?ªB +ÁM i?U+ HU
+?Q #B i- i?”K +?Q H” +,M #ªM F?¬M; ? tm’i ?B M i`QM; F`+? #ªM ;®+XXX h M;
b® i?U+ p”i çÄ K€m ç| - +?QM? H” M?[M; i?S tm’i ?B M i` M i`€B ç’i- ?bM? M?Q +|
HQ”B M;QÌB- +S M?Q i? XXX

h`QM; H9+ M|B- hB m >Q“M? Gm”i +kM; #„i ç¬m i`-K iQ- K°i b® çB K K’m +?®i i`
?”M KÈB ?Q”M iQ”M KBM? #¢+? - H”T iS+ ?„M /MM; w i?S+ M|B pÈB M?[M; M;QÌB

óh ?B m `²B- ?| ` H” M?Q p”vXXX L m M?Q bmv Hm”M +O i H9+ i`QÊ+ H” +?QM
;BªB i?Q+? `ä `”M;X L;QÌB M;Q”B ?”M? iBM? +?„+ +?„M H” iW +?¶ h•v >ªB ç°B #
F`+? #ªM ;®+ +O AM/2T2M/2M+2 . v- +MM; pÈB bU i²M i¢B +O iB m ç°B Hm•M ?
;B M- +ÁM #¼M +?9M; #B i çQÊ+ # Q M?B m i?b F?¬M; t€+ ç`M? çQÊ+X *| çB m-
ç +?9M; i iB M p”Q i`QM; +,M +S M”v- #ÍB pb #¼M +?9M; Km®M +| çQÊ+ ;2M +O
L?[M; i?U+ p”i K”m çÄ K€m ç| ?ŠM H” +| i? ?’T i?m p” bY ç’B ;2M +O bBM? p”i>
M?[M; bBM? p”i b®M; i` M K°i ?”M? iBM? KÈB +| i? i?Q+? SM; çQÊ+ pÈB ?Q”M +ª
HQ¢B pB bBM? p”i F?€+ M? m- pB F?m”M F?€+ M? m- pB`mb F?€+ M? m- M m M?
tm’i ?B M i`QM; #¬m F?Q [mv M i`€B ç’i- iQ”M #° #¼M +?9M; b) +? i i`QM; pÁM; p

ob ç b®M; b| i- #¼M +?9M; i'i M?B M H" T?ªB i?Q+? M; ?B pÈB ?Q" M +ªM? bBM? i
T?€T i®i M?'i H" i`U+ iB T çQç i H'v ;2M +MM; bS+ KB M /`+? +O bBM? p"i + Q +`T
M M M?[M; i?U+ p"i K"m çÄ M"v M?'i ç`M? T?ªB +| +¬M; ?B m ÎT?QÆM; /B M ç|X
ó" M +çM? ç| - F?¬M; #B i +?WM; M?[M; i?U+ p"i K"m çÄ M"v +kM; H" pk F?Q bBM?
+ÁM +| i? ?'T i?m p" /mM; ?ÊT ;2M +O +€+ bBM? p"i F?€+ - ?bM? i?"M? bBM? p"i
p"v i?b M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? ç +?9M; i iB M p"Q i`QM; +, M +S +O #¼M +?9M
;2M +O i?"M? pB M iB m ç°B Hm•M ?²B- +? içQ` bBM? p"i +?B M ç'm KÎ +Æ M?
? B- i-M; i?S # XXX i?"K +?Q H" ç M i"Mi-M; i?S iQX *S M?Q i? - i M; ?o M; mv ?F
`²B5ô

e9RX *?QÆM; R9, .@#Qv\ :B Q *?B M5 URV

@ E?®M FB T- b Q HçB M?B m`Q#Qi i? M"v\ *?ŠM; H) M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? +
ç€M? \

h`QÆM; >^M; M?bM ç€K`Q#Qi ?bM? M? M ç¬M; M; ?bM M; ?`i /QÈB +?•M- bÎM ; B
" M; QÌB ç½ F?¬M; +ÁM /€K t td M?Q H9+ ç¬m #B M i?"M? ;B| tQ€v T?B ?"M? M[
M; mv ?B K- ?¼ ç½ i" M ? i F?ª M, M; ç M; ?d M; ÆB /QĐM; bS+X >Q†+ H" #B M i?"
+? i M?[M; M?|K M?Ä`Q#Qi- +?d ç M F?B tmM; [m M? ç m H" `Q#Qi i?b KÈB #B
i`®M i`®M i`€M? i`€M? M?Q p"v- çQÊ+ bU ;B9T çĐ +O AK?Qi2T #¼M ?¼ +?mM; [
+S M"v- K" bS+ KçM? +O AK?Qi2T +kM; iW iW F?¬B T?K+ HçBX

" M; QÌB +S i? +?çv HQçM H M i`QM; +, M +S M; Q" B ?"M? iBM?X o®M i?'v b® HQÊ
+`M; H9+ +`M; Qi- ?¼ +ÁM +?m`M #` /WM; HçB M; ?d M; ÆB K°i +?9i M?QM; F?¬M
ÎT?Q i`QÊ+ +| K°i HQÊM; HÈM`Q#Qi ç M; iK i" T- ?ÆM M[iW i`QM; ;B M T?ÁM
ç M; F?¬M; M; WM; iB M` M; Q" BX L?'i i?ÌB # M; QÌB ç m +ªK i?'v p¬ +MM; iÁ K
;†T F?Q pk F?Q +O M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? ? v F?¬M; X

AK?Qi2T +kM; H" HQ B i`B + Q K"i HÈM- HçB i? K H9+ M"v ?„M ç½ ç¬v çO iBM? H
iB M p"Q i`QM; +, M T?ÁM; ç|X B K" #B i- pW KÈB #QÊ+ p"Q H" T iS+ i`QÊ+ K†i ?
K†i ç'i i`ªB ç¬v HQçB i?U+ p"i K"m çÄ K€m- Î; B[ `WM; i?U+ p"i +ÁM +| p¬ b® i?B
T?ªM; T?'i M?Q im H ç` M; K+X

@ *?ŠM; H) ç€K M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? M"v F?¬M; ?Qi i?Î çQÊ+ F?¬M; F?Q i` M
p"i p®M +| i` M ?"M? iBM? #¼M +?9M; iÈB ç•v Mm¬B i`²M; \

h`QÆM; >^M; FBM? M; ç+ M?bM F?mM; +ªM? i`QÊ+ K„i- ç²M; i?ÌB b„+ K†i ?„M +k
+ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i +kM; [m€ KS+ F?OM; F?B T- F?¬M; M; Î ç€K M; QÌB M; Q" B
M; QÌB H"K p"i i?Q M; ?B K\

" M; QÌB t2K tQM; - AK?Qi2T ç M; ç`M? ç2K +ªM?|K`ÌB çB i?b +?mv M +`M; FBM?
#„i ç¬mX " M; QÌB +?d i?'v ç€K`Q#Qi ?bM? M? M ç m /WM; HçB- iB T ç| +Y` p
` - i'i +ªM; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? çB m F?B M # M i`QM; ç m #QÊ+` M; Q" BX J°i
M; Q" B ?"M? iBM? t T i?"M? ?"M; #QÊ+ iÈB +?¶ ç€K i?U+ p"i K"m çÄ - +kM; F?¬M
+?d i?'v ç€K i?U+ p"i çÄ K€m ç M; çSM; v M ç°i M?B M +?mv M ç°M; # Q i`MK H'v
iBM?X E?¬M; H•m b m- M?[M; i?U+ p"i K"m çÄ M"v #„i ç¬m M? M? +?|M; F?¬ ?ûQ
#^M; K„i i?QÌM; X æ M F?B b® i?U+ p"i ç| ?Q" M iQ" M ?ûQ`k i?"M? i`Q #KB- M?[M
M i`QM; ç½ ?B M H° i?•M ?bM?X

L?[M; M; QÌB t2K [m AM/2T2M/2M+2 . v ç m #B i- i?•M i? i?"i bU +O M; QÌB M; Q
M?Ä- #¼M +?9M; ç m Î i`QM; K°i HQçB €Q ;B€T bBM? p"i- #bM? i?QÌM; ?"M? ç°M
M"v H"K +?O i? X G9+ M"v- €Q ;B€T bBM? p"i +O K'v +?K+ M; QÌB M; Q" B ?"M? iB
i M +?ªv` - F?¬M; M; WM; +?mv M ç°M; - M?Q H" iU +| iQM? KçM; - pW M?9+ M?Q

" M; QÌB h`QÆM; >^M; M?bM i?'v`i`ä`M; - ç m +ªK i?'v +?'M ç°M; X æ M F?B b
iQ" M ?ûQ`9i- €Q ;B€T bBM? p"i +O M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? +kM; çbM? +?d #B

h`QÆM; >^M; ç½ F?¬M; M?`M çQÊ+- F m H M,
 @ *€B ;b i? M`v\ .@ "Qv\U V
 AK?Qi2T +MM; .QÆM; hmv i G•K ç²M; i?İB ?ÄB,
 @ .@ "Qv\ G" +€B ;b\
 @ G•m i`QÊ+ ç•v- i iWM; t2K K°i #° MBK2X
 h`QÆM; >^M; M?bM +?^K +?^K p`Q ç€K M; QİB M; Q`B ?`M? iBM? T?Q /QÈB- i?b i
 @ "° MBK2 ç| +kM; M|B p +?B M i` M? ;B[ HQ`B M; QİB p` M; QİB M; Q`B ?`M? i
 i`QM; MBK2 F?¬M; +| F„ i?m`i + Q +`T M?Q i`QM; AM/2T2M/2M+2 . v M?QM; #ªM
 #B M i?`M? i?U+ p`i- HQ¢B i?U+ p`i ç| H¢B +| i? ?`T i?m +QM M; QİB p`Q # M i`C
 +Æ i? +QM M; QİB H`K +?O i? - iW i`QM; i?U+ p`i b) bBM? ` pk F?Q ?bM? M; QİB
 F?Q ?bM? M; QİB ç| ç½ F?¬M; +ÁM w i?S+ +O HQ`B M; QİB M[ - ?Q`M iQ`M #B M i
 M; Q`B ?`M? iBM? İ i`QM; +Æ i? çB m F?B MXXX *€B ç| +| +?9i iQÆM; iU pÈB M
 iBM? İ ç•v ç M; H`K- ç m /MM; i?U+ p`i ?bM? i?`M? €Q ;B€T bBM? p`i- H¢B ç m /M
 i?`M?- +?d F?¬M; #B i ç€K M; QİB M; Q`B ?`M? iBM? M`v +| #B i T?€i i`B M M[?
 h`QM; H9+ M|B- €Q ;B€T +O M; QİB M; Q`B ?`M? iBM? İ T?Q /QÈB ç½ iW iW `M ç
 +ÁM ;B®M; pÈB FB m €Q ;B€T bBM? p`i H9+ i`QÊ+ M[X hmv pÄ M; Q`B pšM H` HQ
 bBM? p`i M?QM; ?bM? /€M; i?b H¢B +| p ;B®M; pÈB i? ?bM? M?•M HQ¢B- K†i Kk
 H` K`m b„ +i` M M; QİB M?bM +| p i?•K i`-K- M?bM [m +| p`B T?¬M ;B®M; M; QİB
 @ XXXZmª M?B M H` ?bM? /€M; ;B®M; M?Q .@ "Qv- +?d F?¬M; #B i bS+ +?B M ç'
 h`QÆM; >^M; + m K`v H`K #~KX
 L?QM; ?„M +ÁM +?Q /Si HİB- i` M i?•M ç€K M; QİB M; Q`B ?`M? iBM? ç M; çSM; /
 K°i M; ¼M HY K`m çÄX E?B M +?Q M; QİB i i?`v F€ [m€B H` #¼M +?9M; F?¬M; ?
 +ª- #° /¢M; ?Q`M iQ`M ;B®M; M?Q F?B h`M? s€ bY /KM; F„ M,M; p KTB`2X J`v +
 iBM? ç²M; HQ¢i M?ªv H M- F + Q M?`i iÈB ?ÆM KQİB Kûi- H Q p T?Q çQ`M +€i
 AK?Qi2T H9+ M`v ç M; ?| i?•M i?`M? #½Q +€i- +,M #ªM F?¬M; bÊ +¬M; FQ+? iW +
 ?„M +kM; H` F #`i iY M M +S K†+ F ç€K M; QİB M; Q`B ?`M? iBM? M`v M?ªv iÈBX
 ;¬M- AK?Qi2T #¶M; F m H M K°i iB M; ç m çÊM- M|B,
 @ >ª\ æ•v H` +€B ;b\
 h?`M? •K pW /Si- ? B M; QİB h`QÆM; >^M; +ÁM +?Q ç`M? i?¬M H¢B i?b +ÆM #½
 T?Q M; Q`B +,M T?ÁM; - İ ç^M; b m ç€K M; QİB M; Q`B ?`M? iBM? pW #B M i?•M i
 i`QM; b® ç| F?¬M; #B i ç M; H`K +€B ;b- İ ;B[? B i v +?Êi #WM; H M €M? b€M; #¢
 FûQ ;B½M Hm²M; b€M; K`m #¢+ ç| ` - iW ?Q F?¬M; #„M ` K`v KkB i M €M? b€M; p
 ç° +?QM? t€+ `i i?`T M?QM; +kM; +| K°i KkB i M #„M i`9M; p`Q çQ`M +€i- iB M; ?
 H`T iS+ p M; H M- K` ç M H9+ M`v #¼M ?¼K ÈB i?Q€i ` F?ÄB +,M T?ÁM; X
 ``v ;Bİ- h`QÆM; >^M; +MM; .QÆM; hmv i G•K /M +| +?`K ?B m ç M i? M`Q +kM; #
 M; QİB M; Q`B ?`M? iBM? i`M +¬M; H`K #` i?QÆM; X \*?mv M M`v i?`i [m€ FBM? M
 F?Q M,M; HQÊM; i?m¬M +?`i M?Q iB M,M; HQÊM; +kM; F?¬M; i? ;•v i?QÆM; i`M
 K M? +O AK?Qi2T F?€+ #B i [m€ HÈM pÈB #¼M ?¼- #ªM i?•M ?„M p®M i?m°+ p
 i?mv i- i`W T?B bY /KM; +¬M; FQ+? K T?€T i`mv M i?mv i- M m F?¬M; /M H` #QK
 çQÊ+ ?„M- F?¬M; i? M; İ çQÊ+ `^M; - M; QİB M; Q`B ?`M? iBM? p`v K` +kM; +| i? H
 æ¬m | + h`QÆM; >^M; +`M; i? K +,M; i?šM; #İB pb +€+? i`M +¬M; +O M; QİB M; Q`
 [m€ [m2M i?m°+X L; ¼M HY K`m çÄ `U+ ç| i?b F?¬M; +¬M T?ªB M|B- i?O çQ¢M #
 +kM; ;B®M; M?Q H9+ ?„M bY /KM; +•v +mM; FBK HQ¢B K`m #¢+ i`M +¬M; - +?šM;
 M`v ç M; K¬ T?ÁM; T?QÆM; i?S+ i`M +¬M; +O iB m ç°B Hm•M ?²B #¼M ?„M\
 h®+ ç° çQ`M +€i p`M; ç°i M?B M M? M? ?šM H M- +?d b m K°i i?Q€M; ç½ # v t ?A
 ç°i M; °i ?¢ tm®M; ç`iX AK?Qi2T #`i ` M H M ç m çÊM- tm`i ?B M H¢B ?bM? M; QİB

?°+X a m HQM; ?„M tm'i ?B M K°i H¶ HÈM #^M; KB M; #€i- +Æ ?² tmv M i?OM; +Æ
+ÁM F?¬M; M; WM; +| F?|B i`„M; #®+ H MX h` M p B ?„M +| K°i F?®B / M?Ä #B M
M?Q H` #` HY i?B m [m X

AK?Qi2T M^K /QÈB ç'i i?Î ?"Q ? M- K'v ;B•v b m- p i i?QÆM; i` M M; QÌB ?„M #„i
Î +€+? ç| F?¬M; t ç½ +| ?ÆM KQÌB M; QÌB ?"M? ?"M? iBM? t¬M; iÈB- +ÁM +ª ç€K
i`mM; `i ç¬M; # M M; Q" B +,M T?ÁM; M"v +kM; M? M? +?|M; iB M p T?€B M"vX h
iBM? ç½ #B M i?¬M? .@ "Qv +U+ F€M? M?- +?•M +?d F?) çB K tm®M; Kti ç'i K°i +
#° /çM; +U+ F€ ;B®M; pÈB F?BM? +¬M; K" h`¬M? s€ iWM; +QÌM; ?| X

h`QÆM; >^M; M?bM AK?Qi2T ç M; iW iW F?¬B T?K+ i?•M i? - HçB M?bM b M; T?
F?¬M; M; WM; iB T + "M- M? 'i i?ÌB i•K Hw HçB i`Î M M #bM? ioM?X >„M M•M; +•v +
FB H'v ` K°i pB M M,M; HQÈM; i?ç+? - iB T ç| çti M,M; HQÈM; i?ç+? H M /•v +mM
ç€K M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? ç M; t¬M; ç MX :B•v iB Ti?2Q- p¬ b® KkB i M b€M?

óh M €M? b€M; M"v [m€ v m- +,M #ªM F?¬M; i? tmv M i?OM; çQÊ+ i¬M; #ªQ p +
+?d +| i? i" M HU+ M; ,M +ªM #¼M +?9M; XXX h? "i F?¬M; i? iQÌM; iQÈM; M´B- ç€K
HçB i? "i bU +| FB m #B M ?bM? .@ "Qv M"vX h M?È i` M i`€B ç'i +ÁM +| `i M?B m
M?Q p"v F?¬M; T?ªB HQ" B M; QÌB b) imv i +?OM; b Q\ô

h`QÆM; >^M; i`QM; HÁM; ç M; `®B M?Q iÆ pÁ i?b p¬ b® KkB i M M,M; HQÈM; ç½
F?¬M; ?v p¼M; ;b M?B m- B K" #B i K'v +?K+ i M M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? t¬M;
i®+ ç° +U+ M? M?- mv i? +U+ KçM? M?QM; i?U+ i HçB F?¬M; +?`m M´B K°i çÁM
#„M i`9M; H" T iS+ #B M i?¬M? KªM? pKMx \*?mv M M"v H" T iS+ F?B M h`QÆM; >
M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? pW KÈB H Q p"Q i`QM; T?²M; +kM; b[M; bÌ- M? 'i i?ÌB i
M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? ç m /WM; HçB- +kM; F?¬M; #B i +?9M; Î ç| M; Æ M; ~M +€

óæ9M; `²B- ç€K M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? M"v ç°i M?B M +| çQÊ+ F„ M,M; ? v i?m
ç°B Hm•M ?²B +?9M; i - +| i? /Q i?U+ HU+ +?Q ç¬v çO- ?Q†+ H" #¼M +?9M; +,M
+kM; +| i? /Q [m€ iU iBM p"Q i?U+ HU+ +O #ªM i?•M M M KÈB H'v +SM; ç'm +SM;
i - +Æ i? iU M?B M H" H" T iS+ i M pÐXXX L?QM; iB Ti?2Q T?ªB H" K i? M"Q ç•v
çQÊ+ iWM; HQçB bS+ KçM? - ç¬M; çªQ M; QÌB M; Q" B ?"M? iBM? M?Q p"v iÈB i`m
+?Q AK?Qi2T- +?9M; i F?¬M; T?ªB +? i +?„ + `²B b Q\ô

h`QÆM; >^M; •K i?¬K iQM? iQ€M ibM? ?bM? - M?QM; K„ + +?Q ?„M bmv M; ?o i?
?„M +ÁM +?çv HQçM i`QM; +,M +S M; Q" B ?"M? iBM? M"v i?b F i [mª imv i ç®B H
ç•v- h`QÆM; >^M; i?¬K T?€i F?´ - ç†+ #B i H" pB + AK?Qi2T #` i?QÆM; ç½ F?B M
M; QÌB ;BªK çB `i M?B mX æ9M; H9+ ç| - K°i HQç i?bM?ªM? ç°i M?B M ?B M H M
p` i`Q +O h`¬M? s€- T?QÆM; ?QÈM; +¬M T?ªB çB ç iÈB +?¶ h`¬M? s€- # M i`QM
;B Q ç'm pÈB K°i Hm²M; b€M; K"m çÄ b"K5

U V. M; 2`Qmb "Qv- i M i?"i h F v B# - M?•M p"i i`QM; MBK2 h2FF K M "H /2- çç
?"M? iBM? i`QM; ç| H"K +QM M; QÌB +| F?ª M,M; +?mv M ç´B ;B[ i`çM; i?€B M; Q
U`Q#Qi- bB m F?Ä2- pk F?Q bB m KçM?VX h'i +ª +€+ h2FF K M ç m H" M; QÌB i`ç
;¬M ;kB ç M; B çbM? B# - h F v p" 2K ;€B H" ? B M; QÌB /mv M? 'i i?Q€i çQÊ+ i`ç

e9kX *?QÆM; R9, .@ #Qv\ :B Q *?B M5 UkV

æ•v H" +•m ç¬m iB M K" _2BM? ` / M|B F?B iÈB i`QÈ+ Kti h`¬M? s€- +kM; F?¬M; #
;b- F?¬M; M; Ì HçB +| i? ?| i?¬M? K°i Hm²M; ?mv i [m M; iW +U+ t H Q ç M +?¶
[m +kM; +| +?9i i? M? i? - +| çB m- F ?„M T?ªB ç®B Kti /M b Q +kM; H" h`¬M? s
+?B M ç'm- ;†T [m `i M?B m +QÌM; ;Bª i?U+ HU+ KçM? K) bB m +'T- HçB i? K #
;Bª KÎ +Æ M?•M iÄ i¬M; i?S iQ i`mM; +'T- HQçB F„ M,M; M?Ä M?†i M"v ç½ F?¬M;
ç°M; /mM; M[- M m F?¬M; T?ªB i`QM; HÁM; +ÁM +® F} i?b M; v iW H9+ \_2BM? `/
ç½ bÈK ç'K +?Q ?„M K°i T?€i p"Q Kti `²BX

h`M? s€ F?¬M; i`ª HÌB- ?„M [m v M; QÌB H¢B- M?Q K°i M; ¼M +m²M; T?QM; HQÈi
K°i # MX *?¶ ?„M ¸ M; ¸SM; ?B M i¢B +ÁM +€+? KK+ iB m K` ?„M /U ¸`M? K°i F?
+?¶ ¸|`²B KÈB +?B M ¸'m i?b ?„M +?ŠM; bÊ +?mv M ;b ? iX >ÆM M[- h•v >ªB ¸°
M`v- Qi M?'i +kM; T?ªB +ÁM K°i iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª M[- M m M?Q ?„M
HQ€M; +€B iB m /B i i M ¸°B i`QÎM; h•v >ªB ¸°B M`v i?b b) +| +?9i F?| F?, M F?B
F?®M; +? ;Bª FB - /M b Q i?b h`mM; \*?•m ¸°B H9+ M`v +kM; F?¬M; +| iBM? i?¬M

_2BM? `/ p®M F?¬M; ¸QÊ+ M? M? M?¢v +?Q H„K- b Q +| i? M; ?o ¸QÊ+ ¸ M #QÊ+
¸B m M; ¸Q K¢M HQÈi [m # M M; QÌB- iU ?² +?ŠM; +QB ?„M p`Q ¸•m- i M M`v M?
+ÆM ;B`M #` CmHB M F?ÆB H M H9+ i`QÊ+ +kM; ¸²M; i?ÌB #MM; H MX >„M H`T i
¸Ä b`K iW F?„T iQ`M i?•M i`M ` tmM; [m M?- K†i b`M #^M; i?ûT /QÈB +?•M H`i?
b m M?€v K„i ¸½ #B M i?`M? MQÊ+ i?ûT- M?B i ¸° Î ¸•v M|M; #ÄM; M?Q i`QM; HÁ

@ § ``XXX

h`M? s€ p®M ¸ M; ¸`M? bY /KM; h? - M? M? +?|M; pQÊi [m +?¶ _2BM? `/ - F?¬M
¸QÊ+ K'v +?K+ Kûi i?b M?B i ¸° tmM; [m M? #¶M; i, M; H M F`+? HB iX h`M? s€ i
p¼i H M F?¬M; i`mM; - L; mv i #° HB M i T T?€i ¸°M; - +?d i`QM; +?®+ H€i ¸½ ?¢ t
S?¢K pB K°i i`, K Kûi [m M? +?¶ ?„M pW ¸SM; ¸½ ?Q`M iQ`M #B M i?`M? K°i ?® M
¸Ä b`K i` M M; QÌB _2BM? `/ iÄ ` i`MM; i`MM; ¸B T ¸B T- mv i? bQ pÈB H9+ M½

@ VK- +kM; ; ¼B H` +| +?9i i?U+ HU+X

ólv HU+ i?"i ç€M; bÊ- [mª F?¬M; ?´ H¨ T?QÆM; i?S+ i'M +¬M; +O J ç°M; T?€QX
M;mv M HU+ H¢B K°i +?¶- mv HU+ bBM? ` i?"i H¨ F?OM; #®X *kM; K v i #m¬M; i
MY ;B•v M[i?¬B i?b F?¬M; #B i +?WM; ? B +€M? i v M¨v ç½ #` T? `²BX *¶ H) /
hB K HQM; #B M KÊB +¶ i? KB M +QÐM; bY /KM; çQÊ+ +?B m M¨v- +¶ çB m ?ŠM H
ç9M;X *€+? +?mv M mv HU+ i?"M? +?MK T?€Q #„M ` M¨v +¶ p F?¬M; çQÊ+ K¢M?
+?B M- +?¶ ç M F?B #° T?BK FBM? /` M¨v F i i?9+ T?ªB ?ÄB w FB M .Q` 2KQM KÊ

h`M? s€ pW bmv M;?o pW M?bM p T?Q \_2B? `/ #Ä +?¢v- i`QM; HÁM; ç½ ?ÆB
L¶B +?QM? t€+ i?b i?U+ HU+ +O i M M¨v +kM; F?¬M; i - F?¬M; T?ªB +?d H¨ K°i i
i?•M ?„M iU +¶ K°i #° T?QÆM; T?€T +?B M ç€`B M;X J†+ /Mi® +?´i i?•M i? +MM;
p`Q i?m°+ iQM? +MM; F„ M,M; + Q +´T ?Q€M ç´B K¨ +¶ M?QM; ?„M +kM; iU b€M; i
+ÁM ?´T i?m ?Q¨M iQ¨M bS+ K¢M? +QÌM; ?¶ i?¨M? i?U+ HU+ +O KbM?X h M M¨v
`´i HÈM- +?ŠM; i`€+? ?„M +¶ i? iB M p`Q iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J - çB m M¨v +kM;
K„MX

ó*kM; çQÊ+- ç ?„M çB ibK M?[M; F +ÁM H¢B +O h•v >ªB ç°BX *¶¶ #¼M +?9M; i
;B i b¢+? +ª #¼M- çÐ T?ªB K´i +¬M; ibK iWM; i M K°iX L¶B KÊB M?ÈXXX æ€K M;C
` F?ÄB `Q#Qi H¨K +€B ;b\ô

h`M? s€ p®M ç M; ç`M? iB T iK+ iB M p T?Q KK+ iB m ç½ ç`M? M?QM; H¢B T?
T?Q t ç m /WM; +ª H¢B- iB T ç¶ ?ÆM K°i i`,K M;QÌB M;Q¨B ?¨M? iBM? iW # M i`
M?[M; F M¨v M?bM iU ?² i?QM M?Ä ?ÆM K°i +?9i- +¶ p ;B®M; pÊB ?bM? /€M; +C

@ •+?XX a Q i` M i v #¼M +?9M; H¢B +¶ +mM; €M? b€M; K¨m #¢+\\ +?ŠM; H) ç•v
?¨M? iBM?\\

h`M? s€ M;„+ M;S K´v +•mX o®M ?„M ç`M? H¨T iS+ `ÌB çB M?QM; ibM? +ªM? iB T
F?¬M; b[M; bÌ- #ÎB pb +¶ ?ÆM ? B KQÆB M;QÌB M;Q¨B ?¨M? iBM? ç°i M?B M ;BQ
b€M; K¨m #¢+X >„M ç M; i?b i?¨Q iU M¶B i?b +?Êi K´v i`,K KkB i M €M? b€M; iW M
h`M? s€ i?Q€M; ;B¨i KbM?- ç M F?B i`€M? Mû i?b ç½ +¶ p`B KkB #„M i`9M; +?•M

*ªK ;B€+ ç m çÈM M?Q iQÎM; iQÎM; F?¬M; ? tm´i ?B M- M?[M; KkB i M M¨v imv +¶
s€ çQÊ+ M°B HU+ ?° i?•M- +?9M; +?d tû`€+? / / ?„M ` K°i +?9i`²B i?¬B- +¶ i?
i M €M? b€M; i?"i bU `´i v mX >ÆM M[ç•v +kM; F?¬M; T?ªB çB K K´m +?®i- [m M
?¨M? iBM? ç¶ +?d #„M +¶ K°i H¬M- iB T ç¶ F?¬M; M;Ì H¢B t¬M; i?ŠM; iÈB +?¶ h`M

hbM? ?bM? i`QÊ+ K„i i?U+ [m€ [m€B /`- h`M? s€ ç½ +-K H´v >´ ?²M ç Q- M?QM; H
?¨M? iBM? M¨v +¶ F„ M,M; i´M +¬M; ç†+ i?b M¨Q ç¶ M M ?„M +?d ?QÈM; iÈB ç€K M
H Q ç M- +U+ F€ +`M i?¨M +?ûK ` K°i ç QX æ Q K M; +?¨K `½B HQÊi [m iB T ç¶
M;QÌB M;Q¨B ?¨M? iBM? M¨v +,M #ªM F?¬M; +¶ +?9i bS+ T?ÁM; M;U M¨Q- i´i +ª F
K°i M?€i +?ûK çÆM ;BªM M?Q p¨v- +?mv M M¨v H¢B +¨M; F?B M h`M? s€ T?ªB b[

óZm€ F€ H¢- ç€K M;Q¨B ?¨M? iBM? M¨v +?ŠM; H) #` `®B HQ¢M i•K i?•M iÈB ç•v ib
`´i K¢M? K) H¢B F?¬M; +¶ mv HU+ ;b- M?bM i´M +¬M; M?Q Km®M +¨M i?•M i€+ +?B
M;U- i?"i F?¬M; i? ;BªB i?Q+? çQÊ+Xô

h`QM; H9+ h`M? s€ F?´ bÎ bmv M;?o i?b ç€K `Q#Qi ?bM? M? M ÎT?Q t H¢B #„i ç
Km®M çm´B i?2Q K¨ p¨M M°B HU+ iB T iK+ iB M p ?QÈM; ç½ /U ç`M?- i`QM; HÁM;
M¨Q i?¬M; #€Q +?Q +€+ i?¨M? pB M F?€+ i`QM; ç°B- ç #¼M ?¼ +kM; +¶ i? iÈB i
h`M? s€ F?¬M; #B i`^M;- ? B ç°B FB /QÈB bU +?d /ŠM +O iBM? i?¬M HU+ F?®M
?[m FBM? p¬ ?B K iB M p T?Q ?„MX

@ h?b ` H¨ p¨v- +m®B +MM; i +kM; #B i +?¶ M;mv ?B K +O #° T?BK FBM? /` H-
+O #° T?BK M¨v F?¬M; ? M?^K p`Q K°i +´T #¨+ iB m ç°B +® ç`M? M¨Q K¨ H¨ iB m
K) i?b H¢B +¨M; ;†T M;mv ?B K i`QM; i? ;BÈB M¨vX

L?¶K +O hB m >Q¨M? Gm¨i +kM; ;†T T?ªB ç€K M;QÌB M;Q¨B ?¨M? iBM? F€ [m†+
bS+ i´M +¬M; v m Êi- i?m¬M i9v H¨ ç M ç +?¨m +? iX J¼B M;QÌB ç m F?¬M; i?
+?d +¶ hB m >Q¨M? Gm¨i H¨ #¶M; /QM; #¨i +QÌB- K°i H€i b m ?„M KÊB #„i ç-m ;Bª

@ æ€K M;Q`B M;Q`B ?`M? iBM? M`v ?ŠM H` +ÁM ç M; H`K i?Q M;?B K- #¼M +?9M
çQÊ+ ;2M +MM; M,M; HU+ +O i?`M? pB M iB m ç°B Hm•M ?²B +?9M; i X hmv F?-
H`v i`°K çQÊ+ ;2M +O +?9M; i iW H9+ M`Q M?QM; bmv Hm`M H9+ i`QÊ+ ç½ çQÊ-
?`M? iBM? ç9M; H` Km®M i?m H`v ;2M +O +?9M; i M M KÈB ç +?9M; i iB M p`Q

hB m >Q`M? Gm`i M?bM K¼B M;Q`B ç m +| p M?Q ?B m K` F?-M; ?B m- ?„M HB

@ E€i?U+ p`M ç M`v +?d +—M bmv M;?o K°i +?9i H` +| i? `ä``M;X G9+ i`QÊ+ i i
çB M`M?- F`+? #`M +O M| +kM; H` M;Q`B M;Q`B ?`M? iBM? i`M +—M; i`€B ç`i M?`
M;Q`B ?`M? iBM? ç m +? i #ÎB pB i`MM; p` pB`mb i` M i`€B ç`iX *?mv M ç| ?Q`M
F?B M;Q`B +?•m •m K M; i?2Q pB`mb # M? +9K iÈB +?•m J„ +kM; ;•v ` K°i i?`K ?
ç M ? B ?`M? iBM? +| ?Q`M +`M? ?Q`M iQ`M F?€+ #B iX æ€K M;Q`B M;Q`B ?`M?
F?€+ #B i p K—B i`Q`M; i` M +€+ ?`M? iBM?- bBM? i²M ÎM?B m iBM? +—m F?€+ M
T?QÆM; T?€T ç†+ #B i ç pQÊi [m p`M ç M`vX *ÁM M?È HQçB i?U+ p`i K`m çÄ H
M;Q`B ç T?€i i`B M K` +?9M; i iWM; i?`v F?-M; \ æ| +?„+ H` K°i i`QM; M?[M; T?C

hB m >Q`M? Gm`i M;WM; HçB K°i +?9i- F?) M;„i M;„i i| + i`€M `²B M|B,

@ L m M?Q H` ?`T i?m ;2M M;Q`B ç +Q`M; ?| #`M i?•M i?b ç®B pÈB M;Q`B M;Q`
i?`M? pB M iB m ç°B Hm•M ?²B +?9M; i +| bS+ ?`T /ŠM +U+ HÈM pÈB +?9M;X *?c
pÈB ;2M +O +?9M; i - #¼M +?9M; b) +| i? iB M ?| ?Q`M +?dM? H M K°i #QÊ+ /`
F?,M +O #° T?BK FBM? /` H—M M`v- ç° F?| KQ`B +?QM M;Q`B L m M?Q i çQ€M
iBM? b) +`M; H9+ +`M; KçM?- ?ÆM M[i®+ ç° T?€i i`B M +kM; b) +`M; H9+ +`M;
+ Q i?`T pÈB pÈB iB m ç°B Hm•M ?²B +?9M; i KÈB i?—B- i`QÊ+ H9+ ç|XXX

óS?`B t2K t2K F ?Qç+? +O aÎ>B M +| i? i?U+ ?B M çQÊ+ ? v F?-M;XXXô

U V K°i M;Q`B bS+ HU+ HÈM KçM? +| i? i?„M; çQÊ+ KQ`B M;Q`B #B i pã M;? - M-
i`°B i?b +?B m i?S+ ?Q ?Á2 ?Q b|B ;b +kM; p— /KM;X

e99X *?QÆM; R9, .@#Qv\ :B Q *?B M5 U9V

Í +€+? +?¶ M?|K hB m >Q`M? Gm`i +U+ t - CmHB M +O h•v >`B ç°B M?Qm K`v H`
?ç [mv i i•K- M?`i ç`M? T?`B i?m MçT i?B m MB M M`v p`Q i`QM; ç°B KbM?- imv
M?QM; i?B m MB M M`v imv i ç®B ç€M; ;B€X \*ÁM p i M ç°B i`Q`M; M;m tm~M +M
+? i i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /` M`v çB- i—K [m M i`¼M; +O p` i`Q M`v + Q ?Æ
+kM; +| i? i?`v `M; _2BM? ` / ?Q`M iQ`M F?-M; T?`B ç®B i?O +O h`M? s€- imv
M m M?Q F?-M; +| ?„M i`Ê ;B9T- \_2B? ` / imv i ç®B F?-M; +| +€+? M`Q ;•v i?QÆ
CmHB M ç½ +| [mv i ç`M? pSi #Ä ;½ M;m M;®+ FB X

ó>„M #„i ç—m iÈB ibK i `²BX "•v ;B`Km®M ;B i?„M pšM T?`B T?Q +?9i +—M; bS+ -
?ÊT HçB b) `i #`i HÈB +?Q i X L;Q`B ` +kM; F?-M; i? ç ?„M F?-M; ibK çQÊ+ i
+?„+ +?„M b) bBM? M;?BX >B M içB ?„M ç½ +| w Km®M ;B i i `²B- M m HçB M;?B
i M M;m tm~M M`v b) H`T iS+ H`K HQçM H M- +S M?Q i? b) F?-M; i? M`Q çQ`M /B
*?Q ?„M +?9i HÈB Q+? p`v- ç ?„M iÈB ;B i # i?`M? pB M FB +O h`mM; *?•m ç°B
HU+ +O # M;Q`B ç| i?b iQM? ` pšM +?Q i? i?„M; çQÊ+ i XXXô

CmHB M ç½ ç`M? +?O w- +m®B +MM; +kM; ç€T HçB \_2BM? ` / ç M; F m ;`Q ?„MX

óh +kM; F?-M; i? i?2Q M;`B +?B M ç`m pÈB h`M? s€ çQÊ+ - ?„M i?“i bU [m€ KçM
i? H`K ;b çQÊ+ ?„MX .Q bS+ KçM? +O M;`B +,M #`M F?-M; çO H`K ?„M #`i?QÆ
iB M iÈB ;B i K`v F KçM? F?€+ +O h`mM; *?•m ç°B- ?`T i?m bS+ KçM? +O #¼M
T?| pÈB h`M? s€X h`mM; *?•m ç°B M`v F?-M; ?` H` ç°B M;k +U+ KçM? +| i? i?„M
h?—M- H9+ i`QÊ+ +?9M; i ç½ ç€M? ;B€i?`T #¼M +?9M;X " M;Q`B M`v M;Q`B +—
? B F +ÁM HçB ç m +| i?U+ HU+ +Q`M; ?½M- K°i F +?mv M p +—M; FQ+? i—K t -
M;Q`B ?`M? iBM? +kM; F?-M; +?®M; çĐ çQÊ+ - i M +ÁM HçB i?b i?—M; i?çQ #B

M[?bM? M?Q H" +| i?•M i? # 'i iY- pW ?ÊT ç M;"B ?'T i?m M,M; HU+X sQM; tm
pËB h`M? s€- M;"B i? i? M"Q\ô

h?2Q [mûi ?bM? iBM? i?-M HU+ +O CmHB M-_2BM? ` / +kM; M?bM i?'v # M; QÌB
>^M; + -K +mM; tç FQ+? - AK? Qi2T #B M i?"M? +€i #KB i`€M? Mû- ?„M ç m +?SM;
HU+ M"v ç p¬ +MM; i?-M /B m-_2BM? ` / i?-K iQM? iQ€M K°i H9+ `²B M!B,

óæQÊ+ - M; QÆB +?mv M p` i`Q +O #¼M +?9M; iÈB w i?S+ i - iU KbM? ibK K°i +?
i?m M,M; HU+ +O #¼M +?9M; tQM; i?b i" T ?ÊT +MM; iÈB ?ÊT FQ+? h`M? s€XXX
ç€M? ;B€i ?'T ?„M- #ªM i? +O F KçM? M?'i i`QM; i'i +ª +€+ iB m ç°B Hm•M ?²B-
HU+ +O ?„M çQÊ+X h!K HçB M?'i ç`M? TªB ;B i +? i ?„M- ?9i bç+? bS+ KçM? -
i`QM; i'i +ª +€+ iB m ç°B Hm•M ?²B- ? ? ? XXXô

oW /Si HÌB- ?„M ç½ #B M i?"M? K°i çQ" M ?mv i[m M;- H Q iÈB +?¶ # M; QÌB h`Q

CmHB M i?-K +QÌB HçM?- pW iB M p T?Q h`M? s€pW F?¬M; M; WM; iQM? iQ€

óL?'i ç`M? TªB ;B i +? i +€B ~M ?¼ ç! i`QM; #° T?BK FBM? /` H-M M"v- M m F?¬
+ "M; HÈM KçM?- M!B F?¬M; +?WM; b) +| i? H'v HU+ T?€ tªQ H"K i?QÆM; ?çB ç
+?9i HÈB Q+? +?Q ?„M- ç ?„M iÈB ;B i K'v i?"M? pB M i`mM; \*?•m ç°B i`QÊ+ H"
[mv +kM; F?¬M; i? ç ?„M [m€ i?QªB K€B- M?'i ç`M? TªB i`b ?Q½M i?ÌB ;B M
h`M? s€ KÈB i?¬BX æQÊ+ `²B- +S /Si F?Q€i iB M ?"M? M?Q p"v çBXô

GçB M!B p M?|K hB m >Q" M? Gm"i- ?¼ +kM;; B®M; # M; QÌB h`QÆM; >^M;- M?"
#„i ç-m iB M p T?Q h`M? s€X æ°i M?B M- T?çK pB ?bM? ªM? i`QM; M½Q ?¼ #
M; QÌB h`QÆM; >^M; HšM \_2BM? ` / +kM; ç m tm'i ?B MX h'i +ª K¼B M; QÌB ç m
?| i?"M? K°i Hm¬M; ?mv i[m M;- M? M? +?|M; H Q p T?Q # M; QÌB h`QÆM; >^M
H" +| i? çm' B F`T #¼M ?¼X

hBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª +O h•v >ªB ç°B H"K p"v H" +| w ;b\ a Q HçB H"K
KbM? ` \ >ÆM M[ +ª p` i`Q # M; QÌB h`QÆM; >^M; +kM; #€Q ` ? i- +?šM; H) ç•v

óE?ª M,M; +çK #šv F?¬M; TªB H" F?¬M; +| M?QM; t€+ bm'i `i i?'TX *€+? ;BªB i?
ç°B Km®M i`€M? ç +?9M; i iK ?ÊT [m€ bÈK pËB h`M? s€ M M KÈB HÈB /MM; M
>^M; ç H"K +?2 K„i +?9M; i - i`b ?Q½M i?ÌB ;B M +?9M; i iB T t9+ pËB h`M? s€X
pËB ibM? ?m®M; ?B M içB +?d i?m-M i9v H" p) `„M i? K +?•M- i`W T?BXXX h•v
;½ iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª M"v Km®M +?2 K„i F?¬M; TªB +?9M; i K" H" ç°
Km®M ç ç°B i`QÎM; h•v >ªB ç°B #` +?9M; i [m' M H'v- +ÁM ?„M i?b çB ;BªB [mv i
M; Q ¬M; ç„+ HÈBX *?d +| M?Q i? KÈB +| i? ;BªB i?Q+? çQÊ+ i'i +ª K¼B +?mv M

hB m >Q" M? Gm"i + -K i'K i? FBK HQçB K"m #ç+ i` M i v- •K i?-K /MM; w i?S+ M!
/M ç½ çQ€M çQÊ+ Hw /Q iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª h•v >ªB ç°B H"K M?Q p"v i?

óh?"i F?¬M; / H"K- ç•v H" K°i +çK #šv- ç~v i'i +ª ` i`QÊ+ K†i +?9M; i M?QM; +?9
;b çQÊ+ ?„MX L m M?Q F?¬M; çB +Sm K'v M; QÌB h`QÆM; >^M; i?b F?¬M; #B i i?U
` b Q- ? B M; QÌB h`QÆM; >^M; +| i? +?®M; +U+ çQÊ+ ? v F?¬M; XXX æ9M; H" T

hB m >Q" M? Gm"i M; „i M; „i i! + i`€M- F?´ M½Q F?¬M; i?¬BX aU pB +T?€i i`B M ç
i? H"K çQÊ+ ;b- #® +K+ bÈK /½ ?Q" M i?"M?- ?B M içB #ªM i?•M ?„M +kM; ç M; Í

h`M? s€ M;²B /QÈB ç'i H~K #~K iU M|B- ç°i M?B M Î+€+? ?„M F?¬M; t - K°i i? M?
 @ E?¬M; b B- #° T?BK FBM? /` M"v /M b Q +kM; +| ç° F?| KQÌB +?QM M;QÌB- b Q
 içB\ *?d +| F?ª M,M; H" M;mv ?B K +ÁM +?Q i?"i bU iÈB MÆBX *?QM? pb p"v b m
 M"v- i +kM; T?ªB /MM; i®+ ç° M? M? M?"i `ÌB F?ÄB +,M +S M;QÌB M;Q" B ?"M? iBM
 +| i? b) T?ªB +? i Î ç•vXXX G-M ç-m iB2M; †T K†i- tBM +?"Q- i H" CmHB M +O
 h`QM; iB M; M|B- K°i i? M? MB M ? B K„i M?„K M;?B M +MM; K°i M;QÌB i`mM; ME
 i?¬M; ççQT?Q b m HQM; h`M? s€- #bM? ioM? iB M p T?Q ?„MX L;QÌB i`mM; M
 +?d v M H†M; çSM; T?Q b m i? M? MB M M?„K K„i- ;½ i? M? MB M M"v i?b KdK +
 M?„K K„i M?bM h`M? s€ M?QM; F?¬M; ? F?B M +?Q M;QÌB F?€+ +| +ªK ;B€+ ?„
 MB M M"v +| K°i HQçB F?Q +?"i `i ç†+ #B i- F?B M +?Q M;QÌB F?€+ pW M?bM i?
 óE?¬M;- M m ;¼B H" F?Q +?"i F?¬M; #^M; M|B H" i•K Hw i iU #„i #m°+ KbM? bBM?
 h?¬B KB M +?,M;\ >„M H" iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª +O h•v >ªB ç°B\ô
 @ L;QÆB +?QM? H" iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª +O h•v >ªB ç°B\
 h`M? s€ bmv M;?o K°i i?Q€M; `²B ?ÄBX
 h? M? MB M M?„K K„i +kM; F?¬M; M;ç+ M?B M- ?„M F?) KdK +QÌB M|B,
 @ æ9M; p"v- i H" iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª +O h•v >ªB ç°BXXX L;QÆB `i
 iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª HçB F?¬M; Î ç^M; b m K" +?çv H M i`QÈ+ ibK M;Q/
 H) ç9M; H" K°i ?"M? pB M;m tm~MX
 @ E?¬M;X
 h`M? s€ H„+ ç-m ç€T,
 @ h iWM; ;†T [m K°i iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? +U+ F€ ç€M; bÊ- +U+ F€ KçM? I
 KçM? ç M KS+ ç M +ª i +kM; +| i? b) +?"m i?"i #çB- M;QÌB ç| F?¬M; M;î +kM; H"
 ;BªX *?QM? pb i? - +?mv M M;QÆB iÈB F?B m +?B M +,M #ªM F?¬M; F?B M i FE
 >ªB ç°B +€+ M;QÆB i?"i bU +?d +| i`bM? ç° M?Q ç°B i`QÎM; +€+ M;QÆB i?b +?Q
 bBM? M°B HQçM +kM; +| i? ;BªB [mv i bç+? +€+ M;QÆBXXX h?U+ HU+ +O M;QA
 ç°B i`QÎM; +€+ M;QÆB ç9M; F?¬M;\
 CmHB M +QÌB ?„+ ?„+ - +kM; F?¬M; i`ª HÌB +•m ?ÄB +O h`M? s€ K" HçB M|B,
 @ GB M iK+ +| # ;½ M;m M;®+ H"K ç°B i`QÎM;- +?mM; [mv +kM; H"K i +?€M M;'
 `²BX æQÆM; M?B M M m M?Q H" M;QÆB i?b HçB F?€+X h? M"Q\ *| ?SM; i?9 +M
 ;BÈB Hm•M ?²B M"v F?¬M;X L m M?Q H" M;QÆB- i i?"i bU +| iU iBM tQM; #€ +ª i
 bS+ KçM? +O M;QÆB- i`Q im +O i - HU+ HQÊM; +?9M; i F i?ÊT HçB imv i ç°B
 +¬M; K°i #^M; ? BXXX
 CmHB M pšM +ÁM ç M; Km®M M|B iB T - h`M? s€ ç½ # "i +QÌB ? ?ª- ?„M pW +QÌ
 @ h?"i F?¬M; #B i M;QÆB KQB ç•m ` +€B bU iU iBM M"vXXX h Km®M ?ÄB M;QÆ
 i`M; +°M; ç½ i`ªB [m # Q M?B m H-M çQ" M +?B M\
 a„+ K†i CmHB M +| +?9i F?| +QB- M?QM; ?„M pšM +QÌB M|B,
 @ G9+ i`QÈ+ h•v >ªB ç°B #¼M i pšM bY /KM; #B M T?€T ç†+ i?b +| i? ?ç i?'T `i
 h?¬M pÈB ç°B +?9M; i - pb i? i?U+ HU+ #¼M i +kM; +?"K `½B ç + Q- T?€i i`B
 çQ" M +?B MXXX
 h`M? s€ i`U+ iB T M;„i HÌB ?„M,
 @ ob i? çQ" M +?B M F?¬M; çQÊ+ # Q M?B m H-M ç9M; F?¬M;\ >Q†+ +| i? M|B I
 ? XXX o" M F?Q +O +€+ M;QÆB +kM; i?"i H" i®i- ;†T T?ªB iB m ç°B h?B M h?¬M
 b®M; b| i- i? M M KÈB t2K i?QÌM; i`i +ª +€+ iB m ç°B Hm•M ?²B T?ªB F?¬M;\ æ9
 M,K- ? B M;QÌB i p" M;QÆB H" +| i? tQM; #€ +ª i? ;BÈB Hm•M ?²B Q\ >W- +m®
 aÎ >B M ç½ M|B `²BX GQçB çQ" M ç°B +?,M Mm¬B M?Q +€+ M;QÆB +"M; ç M i?ÌB F

+m®B +MM; #'i F€ çQ" M ç°B M"Q +kM; b) T?ªB i? K ;B çQ" M ç°B ç¢B i€+ +?B M-
b¢+?X

a„+ K†i CmHBM ç½ i`Î M M t M? Kûi- M?QM; ?„M pšM KbK +Q`B ?ÄB,

@ h¢B b Q H¢B M¡B M?Q p"v\ h?U+ HU+ h•v >ªB ç°B #¼M i `i v m b Q\ L m M?Q
ç°B M;QÆB i`QÊ+- i M;?o #¼M ?¼ ç m ç½ K'i K¢M; `²B ç9M; F?-M;\

h`M? s€ H„+ ç-m ç€T,

@ *?mv M ç¡ F?-M; HB M [m M ;b ç M i?U+ HU+X L?[M; F çQÊ+ ?QÎM; HÊB i`QM
HU+ +kM; F?-M; b) F?-M; [m€ KS+ FûK +ÄB- i?"i bU F?B M +€+ M;QÆB i?'i #¢B +
i`QM; ç°B [m€ Qi- +?Q /M p K°i b® T?QÆM; /B M M"Q ç¡ b) `i K¢M? M?QM; F?-
/B M F?€+- çQ" M ç°B M?Q p"v +?„+ +?„M b) i`Î i?"M? F i?¼i +?•M- /"B M;„M F?-M

CmHB M p®M ç M; Km®M T?ªM #€+ M?QM; pW M;?2 p"v ?„M HB M i`-K K†+X æ•v
+O h•v >ªB ç°B K" ?„M #B i b m F?B iªB [m K'v H-M çQ" M ç°B i€+ +?B MX hmv
?Q†+ H" `i v m Êi- #¼M ?„M +¡ i? / /"M; çQ" M /B i- ?Q†+ H" T?€i bBM? M°B HQ
#¼M ?„M- M?QM; iB m ç°B /M ç'm i`Q i?m pšM +¡ i? /U p"Q K v K„M i`®M i?Q€i
çB K [m€ i?B m i?"M? pB M +O h•v >ªB ç°B ç½ ?Q" M iQ" M #°+ H°- ç•v +kM; H" H
Km®M iB T i?m hB m >Q" M? Gm"iX

@ æB K +ÁM H¢B H" ;b\

@ æB K +ÁM H¢B +?QM? H" FBM? M;?B KX

h`M? s€ i?m ?²B >´ ?²M ç Q H¢B `²B KÈB iB T iK+ M¡B,

@ E?-M; +-M #B i H" FBM? M;?B K ç€M? ;B€ ? v H" FBM? M;?B K ç®B K†i pÈB i
ç'm i`Q ? v H" FBM? M;?B K T?€M çQ€M ç`+? i K¢M? v mX L m i?"i bU Km®M /B M
M;QÆB [m€ v m- ç M +ª ç`+? i K¢M? v m i? M"Q +kM; F?-M; `ä`M; çQÊ+XXX

oW /Si H`B- h`M? s€ ç½ ;B"K +?•M- bY /KM; h? +O i`¢M; i?€B >Ov /B i i`QM; M
K„i ? B M;Q`B F`T +?mv M çB- ?„M ç½ p¼i` b m HQM; CmHB M- iB T ç¡ pmM; i v

e9eX *?QÆM; Re, G¢B . h?S+ *MM; hQ" M .B M E? B *?B M5 UkV

h®+ ç° K°i çÁM M"v i?"i bU [m€ M? M?- h`M? s€ +kM; F?-M; +?Q `^M; i M iBM? i?
+¡ i? i`€M? çQÊ+ +9 M"vX .M H" [mûi ?bM? iBM? i?-M HU+ +¡ i? T?€i ?B M ?QÊ
M? M?- +,M #ªM F?-M; +?Q iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª i?•M i? p®M v m M?Q
Mû-+?Q M M b m F?B ç€M? ` çÁM M"v- bU +?9 w +O ?„M ç½ +?mv M b M; T?Q
H¢BX >„M ç M; +?m~M #` ;BªB [mv i iB T +ª i M M"v i?b ç°i M?B M T?€i ?B M çÁM
H¢B ç€M? ?Ki- CmHB M ç M; çSM; +€+? ?„M F?QªM; MY KûiX h M M"v KdK +Q`B
KÎ K„i` M?QM; h`M? s€ ?Q" M iQ" M +¡ +ªK M?"M çQÊ+ F i`QÊ+ K†i ç M; M?bM ?

@ - ç•v H" F„M,M; +O M;QÆB b Q\ *¡ i? /B ç°M; i`QM; M?€v K„i\ E?-M; - +?Q /
K„i i?b pÈB bS+ T?ªM SM; +O M;QÆB +kM; F?-M; i? F`T çQÊ+ KÈB ç9M;X L m M
p"v i?b H" iU i +¡ p'M ç G" ? i?®M; +ªK ;B€+ +O i ç½ ;†T p'M ç T?ªB F?-M;\

CmHB M KdK +Q`B ?Á M?½ M¡B,

@ VK- p +Æ #ªM H" F?-M; b B- imv `^M; F„M,M; M"v pšM +ÁM T?ªB M;?B M +Sm
/MM; bS+ `i Qi- F?-M; Km®M ;B i i b Q\ > v H" M?[M; ;b i M¡B H9+ i`QÊ+ ç½ F?

@ L;QÆB M¡B ;b H9+ i`QÊ+ \

h`M? s€ M;¢+ M?B M ?ÄB

CmHB M +kM; M;~M M;Q`B- ç€T,

@ E?-M; T?ªB H9+ i`QÊ+ i M¡B Km®M +MM; M;QÆB tQM; #€ +ª i? ;BÈB Hm•M ?²

@ 5 L; QÆB +| +€+? ç i?"M? pB M ç°B F?€+ ;B M?"T p"Q i`QM; ç°B KbM? b Q\ h`M? s€ H"TiS+ ?QM; T?'M M|BX

CmHB M pW KÈB M|B` F?ÄB KB M; H"TiS+ #B i KbM? ç½ M; È M; ~M`²BX _ä`M +?mv M ;b- iU ?„M HçB F?ÆB F?ÆB H-B +?mv M M`v` X h`QÈ+ i?b +ÁM çÐ- +| H) ç H`K +?mv M ;b ç| i?-B- M?QM; ;Bì`ä`M; H`i?-M; #€Q +?Q ç®B T?QÆM; #B i?"i ç9M; H`iU ibK çQÌM; +? iX

CmHB M H"TiS+ +QìB F?´- ?„M F?) M?9M p B- F?-M; ç€T K` +?d tQ tQ K„i M|B,

@ h H`iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª- M|B K°i +€+? +?QM? t€+ i?b H`iBM? i?-M iÄ i-M; i?S # X VK- +| H) H` +ÁM KçM? ?ÆM M?QM; i +kM; F?-M; +| +€+? M`Q H9+ M`vXXX J†i F?€+- i?m°+ iQM? +QÌM; ?| +O i H`a? F - H`HQçB +QÌM; ?| i?-M HU+ + Q +`T- bQ pÈB i?m°+ iQM? " K„i +O F F?€+ i?b + Q ?ÆM K°i i-M; X #Ä [m - w i Km®M M|B H` +?9M; i ç m`i KçM?X h F?-M; T?ªB M?Q HQçB ç°B p +O M; QÆB- i H`iBM? i?-M HU+ F?®M; +? ;Bª KçM? M?'i i`QM; i? ;BÈB Hm•M +?®M; +?¼B HçB pÈB +€+ +QÌM; ;Bª i`QM; iB m ç°B h?B M h?-M p`iB m ç°B •+ J T?®B ?ÊT i`B bBM?XXX h? M`v çB- i`M +?B M M`v M m M?Q i i?„M; - p`v i?b K æQÆM; M?B M- i F?-M; ? +| w H`i?U+ HU+ +O i KçM? ?ÆM M; QÆB- +?d H`M +?B M ç`m +O i K`i?-BXXX

h`M? s€ iQM? iQ€M K°i +?9i- K†+ /M`i Km®M #„i b®M; CmHB M M?QM; M m Km® i?b +kM; T?ªB ç ?„M ?Q`M iQ`M ç²M; w KÈB çQÈ+X hmv +| i? /MM; M; mv ?B KiQ M m ?„Mi?`i bU M; Q M +®- +SM; K K ç m F?-M; tQM; i?b ç9M; H`i`i F?| F?, MX G i?U+ HU+ +O KbM? M M h`M? s€ +kM; H"TiS+ ;"i ç-m ç€T,

@ æQÈ+- M m M?Q i i?„M; i?b M; QÆB M?'i ç`M? T?ªB ç€T SM; ;B9T i H`K K°i p F?-M; ;B i M; QÆB i`QM; #° T?BK FBM? /`H-M M`v- +?d + -M #ªM i?•M M; QÆB F? h? M`Q\ o€M +QÈ+ M`v`i ?ÊT HwX

CmHB M +kM; F?-M; +?-M +?W- ;"i ç-m /Si F?Q€i- iB T ç| +?d p`Q ? B K„i KbM?-

@ h?m°+ iQM? +QÌM; ?| +O i F?€+ pÈB F„M, M; iBM? i?-M HU+ #bM? i?QÌM; - + iBM? i?-M HU+ M?Q i M ;¼B- M| ?ŠM H`K°i HQçB i?m°+ iQM? +| i? iB M ?| - +| i i?"i bU +O # +?| óiBM? i?-M HU+ôXXX

h`QM; H9+ M|B- CmHB M ç½ ?ÆB Kî K„i` - +?d i`QM; F?QªM? F?„+ - h`M? s€ pK æ•v F?-M; T?ªB H` ?„M ç°i M?B M M; ;i tdm ? v H`tmM; [m M? F?-M; +ÁM €M? b€ t€+ H`ç-B K„i ?„M ç½ K'i çB i?` ;B€+X

@ h?B M pk "ªQ Hm•M- t| #Ä i?` ;B€+5

CmHB M + Q ;B¼M; M|BX h? M? •K pW /Si- h`M? s€ ç½ p¼i iÈB i`QÈ+ K†i ?„M- i?QÌM; F?-M; i? i?2Q F`T ç€M? i?ŠM; iÈB M; QìB ?„MX \*| çB m +U Hv [mv M M`v [m„iQ+? +O M| ?ŠM H` +?d +| i? ç€M? iÈB +€+? i`QÈ+ K†i ?„M F?QªM; p`B T?•M _-K5

J°i•K i? M? i`-K çK+ p M; H MX CmHB M +?d +ªK i?'v TªM; T?'i M?Q +| K°i +•v i`QÈ+ K†i ?„M- b®M; KkB H"TiS+ ?½v çQçM- K€m iQÆB +?ªv` `ÁM; `ÁM; - +ªM;

@ XXX E?-M; i? M`Q5

CmHB M M^K /QÈB ç'i F?) [m i K€m iQÆB- F m H M FBM? M; ç+X L?QM; ?„M pW H|2 H M- tm'i ?B M +çM? M; QìB ?„M- ç²M; i?ìB pmM; +QÈ+ ç€ p`Q #KM; ?„MX h? #ªM F?-M; i? ç€i`9M; CmHB M M?QM; b m K°i +QÈ+ imM; ` - CmHB M K°i H-M M °+` K°i M; KK K€m HÈMX

@ XXX G` [mv M T?QM; +MM; +QÈ+ T?QM; `\\ .MM; i®+ ç° +U+ + Q MûM F?-M; i i?"M? T?çK pB + -M; FQ+? pQÈi [m i-K i v +?•M +O M; QÆBX aS+ T?€ ?QçB i?"i H M i?•M M; QìB imv i ç®B iQÆM; çQÆM; pÈB ççM T?€QXXX

CmHB M H-M M"v +kM; F?-M; M;¢+ M?B M M[- ?„M +?d iW iW #Á /"v /QÈB ç'i- i`Q
H9+ H•m b m ?„M KÈB M;~M; ç-m M?bM h`M? s€ M|B,

@ Zm^a i?U+ H" [m€ ç€M; bÊ- bS+ K¢M? M"v i?"i bU ç½ F?-M; +-M 9v F} ?-m ? i•H
pÄM p M /U p"Q F„ M,M; iBM? i?-M HU+ i?b +| H) i +kM; b) i?m XXX

h`M? s€ i?ªM M?B M M?9M p B- ?„M +?d p"Q K„i KbM?- iÁ KÁ ?ÄB,

@ h i?'v `i iÁ KÁ- i¢B b Q F„ M,M; iBM? i?-M HU+ +kM; +| i?ªM? ?QÎM; çQÊ+ iÈ
?m®M; M"v F?-M; i? t^{av} ` çQÊ+ KÈB ç9M; X h ç½ KÎ+Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ i`
+?Q ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M"v F?-M; #B i+€B ;b ;¼B H" pQÊi [m i•K K M?QM; i?2Q
pQÊi [m i•K K ç½ F?-M; +ÁM #`ªQ ;B€+ ?Q†+ iBM? i?-M HU+ K ?Q†+- F?®M; +

@ oQÊi [m i•K K H" +€B ;b i F?-M; #B i- i +?d #B i+| K°i +?mv MX h` M i? ;B
+?„M F?-M; i? T?€ i?OM; - +€B ;¼B H" T?ÁM; M; U imv i ç®B ç m +?d H" iQÆM;
i?-M HU+ a? F +O i - i?2Q M?Q i?-M; iBM i +| çQÊ+ i?b ç| H" i?m°+ iQM? +QÎM
b m i-M; i?S iQX L| +| i? ;B9T i iB M p"Q i-M; b•m M?'i i`QM; #B M w i?S+ +O -
H" i ? v H" M; QìB F?€+XXX Í +?¶ b•m i?ŠK M?'i i`QM; i?S+ +O K¶B M; QìB ç m ~M
iQ HÈM- ;B®M; M?Q H" €+ K - ;B®M; M?Q H" +U HQM; - ;B®M; M?Q H" i?-M5

@ h?B M pk "ªQ Hm•M- t| #Ä i?QM? ;B€+5

h?2Q •K i? M? p M; H M- i?QM? ;B€+ +O h`M? s€ [mªM?B M H¢B H"TiS+ #B M
[m M? ç m v M H¢M?- i?"K +?Q +ªiB M; M|B +O +?QM? KbM? +kM; F?-M; M;?2 ç
i?QM? ;B€+- i?` ;B€+ +O ?„M ç½ ?Q"MiQ" M #B M K'i- M?QM; çB m M"v T?ªM; T
+?9i M"Q iÈB ?„M- HQ€M; +€B ?„M ç½ H Q iÈB i`QÊ+ K†i CmHB M- pmM; +QÊ+ ç€
K°i i-M; #ªQ p p- ?bM? +?†M H¢BX

@ h ç½ M|B `²B- M m +?d /U p"Q F„ M,M; iBM? i?-M HU+ +,M #ªM F?-M; i? ç®B
+O M; QÆB ç½ pQÊi ?ÆM i [m€ t - pbi? M; Q"BF„ M,M; iBM? i?-M HU+ ` +ÁM
h? M"Q\ E„ M,M; T?ÁM; M; U F€ /B m M"v- +?Q /M H" i`QM; ? K T?€Ti`mv M i?
M?[M; ç¢Q +K T?ÁM; M; U K¢M? K) M?'i- ópMM; ç'i Hw iQÎM; ôXXX

Í b m HQM; CmHB M F?-M; t - M; QìB i`mM; MB M / i`„M; FB ç½ H"v ` K°i # Q
F?-M; T?ªB CmHB M M|B ` i?•MT? "Mi?"i bU +O M| i?b +?B + pÄ FB K M"v i?"i b
#€M # M pd ? X

CmHB M +kM; F?-M; H†T H¢B K" i`U+ iB T +?mv M M?[M; HìB M"v p"Q w i?S+ h`M
H" /MM; i®+ ç° K„i i?QìM; F?-M; i? i?2Q F`T- çB M +m²M; ç€M? p T?Q ?„MX J¶
H M F?QªM; F?-M; i`QÊ+ K†i CmBH M- ç€M? p"Q K°i i-M; #ªQ p p- ?bM?X .M bS
T?€ F?-M; F?Q- i¢Q M M iB M; M' p M; /°B M?QM; i-M; #ªQ p F?-M; +?9i bmv b
s€ ç M; çSM; ç| ç€M? +?ÆB p"Q F?-M; F?Q +?Q p m BX

æ€M? çQÊ+ K°i H9+- h`M? s€ ç°i M?B M M; WM; H¢B- çSM; ç| +QìB H¢M? `²B #„i
+Æ i? +kM; iW i`¢M; i?€B ?Ov /B i i`QM; M?€v K„i iB M p"Q i`¢M; i?€B "¢Q i¢+X
HQ¢B F„ tªQ M?Q h? M[M?QM; i®+ ç° +MM; bS+ i'M +-M; H¢B i,M; K¢M?- K¶B [
HU+ p¢M +•MX .Q bS+ K¢M? [m€ HÆM M M +ÁM T?€ pÐ +ª; B| ûT iW M„K i v ç€M?
tm®M; ç m +?d T?€i` K°i iB M; p M; i`-K i?'T- M?QM; b„+ K†i CmHB M i?b H¢B H
hW [mûi ?bM? iBM? i?-M HU+ ?„M +| i? +ªK M?"M çQÊ+ `ä`M; mv HU+ +O M?[
[mv M- +?d +-M bS+ ;B| iW K°i [mv M [mûi [m H" ?Q"MiQ" M çO F?B M ?„M ?-M K
i`9M; +?QM? /B M i?b ?„M +?„+ +?„M b) #` +„i i?"M? ? B çQ¢MX *?Q /M +| pÄ FB
ç' K² ?-B H¢M?- +?mv M M"v F?-M; +ÁM HB M [m M ç M M; mv ?B K ? v F?-M; M[
b®M; +ªK M?"M çQÊ+ M; mv ?B KX

óJ°i F i?"i ç€M; bÊ- K v K" H9+ ç-m ç½ /MM; HìB H) #šv çQÊ+ ?„MX h?^M; çB M
pB M #B M i?€B M?Q M; QÆB +?S- b m M"v /M +| Km®M pSi #Ä M; QÆB +kM; F?-
#` M; QÆB H"K i?`i K'ix *kM; K v H" M; v iW ç-m ç½ F?B M ?„M F?-M; /®+ iQ" M
bS+ K¢M? M"v M; v H"TiS+ i?b i +kM; +?ŠM; +-M T?ªB M; ?o M; ÊB ;b M[- M; Q M
E?®M FB T- imv M,M; HQÊM; /U i`[ +?Q a? F +ÁM `i M?B m M?QM; K¶B H-M bY

H9+ H•m- ç9M; H" [m€ S+ +? X S?ªB ibK H9+ M"Q +~M i?"M` M Hmv M KÈB çQÊ+
#Ä +ª M,K ;B€+ [m M +O ç®B T?QÆM; i?b /M H" i M M"v +kM;XXXô

CmHB M F?) i?Î /"B- ç¬B K„i H¢B K°i H-M M[KÎ` X

@ h?B M pk "ªQ Hm•M- t! #Ä t9+ ;B€+5

" ;B€+ [m M ç½ #` K'i- +?Q /M h`M? s€ ç½ pQÊi [m çQÊ+ i•K K - i•K i`Q FB M ç`M
i?b i`QM; i? ;BÈB i®B ç2M M;?2 F?¬M; çQÊ+- M?bM F?¬M; i?'v- F?¬M; +! +ªK
+?mM; [mv +kM; T?ªB /WM; H¢BX h`QM; ?Q`M +ªM? M"v ?„M ç½ ?Q`M iQ`M i?'i H
/QÈB i`QÊ+ b mX E?¬M; +! t9+ ;B€+- h`M? s€ T?ªM; T?'i M?Q ç M; HÆ HYM; i`Q
F?¬M; i? +ªK M?"M çQÊ+ #'i +S i?S ;b tmM; [m M?- M m M?Q F?¬M; T?ªB ? B ;B
i? ç M +ª çSM; i?ŠM; ç®B pÈB ?„M +kM; p¬ +MM; F?! F?,MX æ M H9+ M"v mv HU
+MM; +kM; çQÊ+ i? ?B M- i?QÆM; i`M K`M! ;•v` ç M +ª +QìM; ;Bª i-M; i?S iQ i
i`€M? F?ÄB- F?ª M,M; t! #Ä ;B€+ [m M i?"i F?OM; #®5

G9+ M"v +€+? +?B M i`QìM; ;B[ CmHB M p` h`M? s€ F?¬M; t - K°i i? M? MB M çS
ç¢QX E?B M +?Q M;QìB i F€ [m€B H" [m M? M;QìB ?„M HB M iK+ +! `Q#Qi ?bM
+?ŠM; +! +QM M`Q M?bM i?'v ?„MX h'i +ª `Q#Qi ç m çB M; M; [m # M +¢M?- ;B®
bm®iX S?Q i`QÊ+ Kti ?„M H" K°i F?~m ç¢B T?€Q ?bM? i?M F€ H¢- K¼+ ` #®M +
ç¢B T?€Q M"v +kM; M?Q H" p¬ ?bM? i`QÊ+ Kti M;QìB M;Q`B ?"M? iBM?- ibM? +ª

h` M ç-m ?„M +! K°i +€B +?m¬M; K`m p`M; ç²M;- ?bM? ç€M; +` tQ ç M; HÆ HYM;
`'i +k F„- K°+ K¢+- ;B®M; M?Q H" pW KÈB ç`Q H M iW /QÈB HÀM; ç'i M?QM; i` M
b€M; K`m p`M; HQm ç°M; M?Q +! M?Q F?¬M; X J¶B H-M +! `Q#Qi ?bM? M? M iÈB ;
+?B + +?m¬M; M?Ä H¢B ?ÆB b€M; H M K°i +?9i- +QM `Q#Qi ç! H"TiS+ iU ;B€+ [
K°i F?m pU+ i`®M; i`ªB Î ;B[i?¬M; ç¢QX

h? M? MB M ç! +S çSM; v M i¢B +?¶- ç°i M?B M ?„M H'v` K°i [mª i€Q- +kM; F?¬
çQ M! H M KkB M;YB M;YB K°i +?9i`²B F?) M?Qm K`v #„i ç-m +„M iWM; KB M; K

@ ošM F?¬M; M;YB çQÊ+- F?¬M; M K çQÊ+XXX *! çB m +kM; b„T`²B- `i M? M? b

>„M #bM? i?ªM çSM; ,M i€Q- €M? K„i iW iW i`Î M M ç M +m²M;X æ M F?B ?„M çQ
K„i KÈB /-M i`Î H¢B i`QM; b€M; M?QM; iB +m²M; HQ¢M ç! pšM i²M i¢B F?¬M; ?
?„M M;~M; ç-m M?bM p T?Q F?~m ç¢B T?€Q F€ /` ç M; M?„K p`QXXX *?QM? H" p

e9dX *?QÆM; R8, G¢B . h?S+ *MM; hQ`M .B M E? B *?B M5 UjV

_2B? `/ ? ?ª +QìB HÈM- bU iU iBM ç€M? K'i i`QM; i v h`M? s€ i?Q€M; +€B ç½ i`
`^M; €K pB K mv HU+ +U+ K¢M? M?QM; çSM; i`QÊ+ Kti h`M? s€- ?„M T?ªM; T?'i
Èi F?B M +?Q ?„M +ªK i?'v p¬ +MM; ?Q`B M;?B pÈB F„M,M; +O KbM?X æ M F?B
ç®i i? i?ªK- HÀM; iBM +O ?„M KÈB K°i H-M M[[m v H¢B- imv p"v ?„M +kM; F?¬
`ÆB p`Q ibM? i`¢M; i`QÊ+ K„i- F?¬M; K'i K¢M; M?QM; +kM; F?¬M; çSM; /"v çQÊ+

@ h?¬B çB- M;QÆB M;?o`^M; K'v KkB T?K K iB M +ÄM +QM ç! +! i? ;B i çQÊ+ i
+O M;QÆB- /M H" h`M? s€- F K¢M? M?'i i`QM; ç°B M;QÆB +kM; F?¬M; ;B i M'
çÁB ;B i i 5\

_2BM? `/ ç½ ?! i?"M? ?mv i [m M;- Î +€+? h`QÆM; >^M; ?ÆM i`,K Kûi F?¬M; M;W
i`QÊ+ Kti ?„M- h`QÆM; >^M; v M H†M; M„K +?†i +•v +mM; FBK HQ¢B K`m #¢+X
? +?d p`Q Hm²M; ?mv i [m M; ç M; # v HQÊM M?QM; /QÈB bU /šM /„i +O F?Q +Æ
KbM? ?ÆB +?"K H¢B K°i +?9i i?¬B H" KkB T?K K iB M ç! b) tmv M i?OM; +Æ i? ?

h`QÆM; >^M; i®i t'm ;b +kM; +! i? +QB H" K°i i`QM; M?[M; i?"M? pB M +?O +?B M
M[i?U+ HU+ +ÄM çSM; i`QM; ?"M; M;k # M;QìB ç-mX J†+ /M bS+ +M +?B M F?-
M;° T?QÆM; T?€T bY /KM; bS+ K¢M? iBM? HBM?- ç®B pÈB +M +?B M ?„M +kM; +
i`¬M; i?'v \_2BM? `/ t¬M; iÈB- i`QM; F?QªM? F?„+ ?„M ç½ #B i K°i F?B #` €T b€i- #
b) #` ;B iX *?QM? pb i? - ?„M +,M #ªM F?¬M; +-K bmv M;?o- H"TiS+ FûQ +,M; /•v

/QÈB bU /šM /„i +O F?Q +Æ- _2BM? ` / H”T iS+ #` €T #S+ T?ªB bY /KM; ?mv i ç°
M;WM; H¢B +?9i M”Q- i`QM; K°i +?ÈT K„i ç| - h`QÆM; >^M; #°+ T?€i` F?Q i? +Á
i?2Q #ªM M,M;- _2BM? `/ +ªK M?”M çQÊ+ mv ?B T i`Q K¢M;X

hW `”i H•m i`QÊ+ ç•v- F?B +?QÈM; M;¢B i•K Hw +O h`QÆM; >^M; ?„M pšM +| i?
+?Q +HQM2 +O h`M? s€ F?¬M; ç€K ç°M; ç”vX J†+ /M H9+ ç| i?U+ HU+ +O S?K
FBM? F?OM; M?Q ?B M i¢B M?QM; i?U+ HU+ +O h`QÆM; >^M; H¢B +”M; F?¬M;
K°i FQ+? i”T i`mM; iQ”M #° bS+ K¢M?- HÁM; iBM +O ?„M- çWM; M|B H” \_2BM?`
ç®B +?d #B i /MM; h? +?¢v i`®MX

.M ibM? +ªM? ç½ i¢K i?ÌB +S /mv i`b M?Q p”v M?QM; i`QM; HÁM; h`QÆM; >^M; +H
HU+ +O æB M +?B iB M +?„+ +?„M H” +U+ K¢M? M?QM; ç²M; /¢M; - ;€M? M†M; +
i?•M i? +O h`QÆM; >^M; H9+ M”v- imv i ç®B çO bS+ ;€M? +?`m ? B ç M # T?€i
M”v +kM; F?¬M; TªB +¬M; i„+ çB M- b Q +| i? M|B #„M H” #„M- M|B i?m H” i?m\
FQ+? ?B M i¢B- M;Q”B iB m ? Q K°i HQÊM; HÈM M,M; HQÊM; iBM? HBM?` - i•K
+,M; i?ŠM; +U+ ç°X *S iB T iK+ M?Q p”v- i®B ç H” K°i T?9i M[H” ?„M b) #m°+ T
M m M?Q F?¬M; i`9M;XXX " M;QÌB #¼M ?„M +?„+ +?„M b) TªB +? iÎ ç•v5

óG”K b Q #•v ;Bì\ GB m K¢M; Q\ L m +?d +| K°i KbM? i i?b /M H’v K¢M; ` HB m K
M?QM; +ÁM .QÆM; hmv i G•KXXX L m M?Q +¬ ’v ç9M; H” .šM ç¢Q ;Bª i?b ç| b) H’
+| i? pb #ªM i?•M b®M; b|i K” pSi #Ä i’i +ª ç²M; ç°B\ >ÆM M[+ÁM AK?Qi2TXXX
E?¬M; i? #Ä +m°+5 L?’i ç`M? F?¬M; i? #Ä +m°+5ô

h`QÆM; >^M; pKi M;?B M`,M;- +„M M€i +ª ç-m HQÐB- iBM? i?-M p®M ç½ #„i ç-r
+,M; i?ŠM;- €T HU+ K¢M? K) pšM iB T iK+ /mv i`bX æ²M; i?ÌB i`QM; HÁM; ?„M +kM
KQÆB ;B•v M[K” pšM F?¬M; +| ;b i? v ç´B i?b ?„M b) K†+ F i„M +ª #„M` T?€
iW iW çÊB +? iX

óJQÌB #ªv- KQÌB b€m- KQÌB H,KXXXô

h`QÆM; >^M; i?-K ç K M;QÊ+- ç-m | + iW iW #bM? ioM? H¢B- E?¬M; ?B m i¢B b O

L m F?¬M; T?ªB _2BM? ` / pšM Km®M +® ; „M; ?'T i?m bS+ K¢M? +O ? B M; QìB i
pB K i?B m +ª ? B i?¨M? i`Q #KB `²BX G9+ M¨v ? „M i?¨v +?¨i M´ +O oQÆM; >B T
FQ+? iB T i?2Q +ÁM +¬M i?ìB ; B M- ? „M H¨T iS+ ?ûi H M ¢B M +m²M; - ?| i?¨M? ¨
E?B m- pÈB i®+ ¢° +O h`bM? E?B m +? „+ +? „M F?¬M; i? M¨Q i`€M? M´BX

h`bM? E?B m +, M #ªM F?¬M; ? +| w i`®M i`€M? - ? „M F?¬M; M; ìH¢B M?ªv p¼i H
pÈB ?mv i[m M; X E?B M +?Q M; QìB i T?ªB FBM? M; ¢+ H¨- i®+ ¢° ?mv i[m M; ¢
;¬M iB T +¨M pÈB h? +O h`M? s€- p¨v K¨ h`bM? E?B m H¢B +| i? i`€M? ¢QÊ+ i
M[+ÁM i?m¨M i?2Q Hm²M; ?mv i[m M; ¢€M? tm®M; K'v T?€i `²B KÈB HQÈi +?ûQ

@ h`QìM; #®B +O i iWM; /¢v- F?¬M; +| K¬M pä K¢M? M?¨i- +?d +| M; QìB K¢M?
?Q€M ¢´B M¨Q î*?O h?¬M +kM; ¢ m +| bU ¢†+ i?M +MM; ¢B K K¢M? K) `B M; - K°i
p `¨i v m M?QM; M m bY /KM; i®i H¢B +| i? M•M; + Q mv HU+ H M; 'T i`, K H¬MX>
+| p H¨ K°i i?m°+ iQM? `¨i FûK +ÄB i`QM; *?O h?¬M F?¬M; ; B M- M?QM; M m /Q
K°i i`, K i M M?Q M; QÆB +kM; b) #` + „i i?¨M? KªM? pKMx *ÁM M m /Q i bY /KM; -
K°i T?QÆM; i?S+ +?B M ¢'m +O M|XXX :B| - /MM; ;B| ¢ i`€M? ¢ÁM i'M +¬M; +O
M; QÆB- i?"K +?Q H¨ /MM; ;B| ¢ F i HB m M; QÆB5

h`QM; +?ÈT K „i H9+ ?¢ tm®M; ¢'i- h`bM? E?B m ¢½ ¢¢T +?•M- K°i H¬M MY Mªv
@ L; QÆB M; ?o i +| i? i`Æ K „i M?bM M; QÆB H¨K ?¢B ¢²M; ¢°B +O i - b m ¢| K†
b Q\ h`QÊ+ F?B i +? i- M; QÆB ¢WM; ?ÁM; #QÊ+ iÈB K°i #QÊ+5

G9+ i`QÊ+ ? B M; QìB HQÈi +?ûQ [m M? m- ?mv i[m M; ¢°M +O \_2BM? ` / ?ÆB M
oQÆM; >B TX :Bì T?9i M¨v- oQÆM; >B T pW KÈB F?®M; +? +?¨i M´- M m M?Q #
i?"i bU F?¬M; i? iQìM; iQÊM; M´BX æ9M; H9+ ¢| - h`bM? E?B m ¢½ Mªv H M- +Æ
K°i iQ i? F€ H¢ # „i ¢¬m tQ v i`ÁM X "®M T?Q tmM; [m M? ?mv i[m M; /¬M /¬M
;B| tQ€v F¨+? HB i- i®+ ¢° M?[M; Hm²M; ;B| M¨v +¨M; H9+ +¨M; M? M?¬ i?"K +?Q
b€i ¢QÊ+ #^M; K „i i?QìM; X a m F?QªM? F? „+¬ Hm²M; ?mv i[m M; ¢½ ?Q¨M iQ¨M
E?B m +kM; K†i ¢¬v K² ?¬B ?¢ tm®M; ¢'iX

e9NX *?QÆM; R8, G¢B . h?S+ *MM; hQ¨M .B M E? B *?B M5 U8V

óæ9M; H¨ tmB t Q- +S iQìM; H¨K ?¨M; ¢QÊ+ K°i +?9i- B M; ìi M F?®M M¨v H¢B K¢
¢'v- ¢WM; +| ¢SM; H M M[- i #•v; Bì ¢ M +ª bS+ ¢ ¢SM; i?ŠM; +kM; F?¬M; +| M[X
¢B m [mv M p®M H¨ /MM; i?•M i? /šM / „i; B| iÈB i'M +¬M; F ¢`+? M?QM; +?B m M
? Q iQ¨M #° i? HU+ +O i - i?"i +?d Km®M M`K Hm¬M /QÈB ¢'iXXXô

h`bM? E?B m pW ¢€T tm®M; H¨T iS+ +?®M; i v p¨Q ¢¬m ; ®B- +QM; M; QìB M?bM `bU
bU ¢½ pQÊi [m iQìM; iQÊM; +O ? „M- tmM; [m M? Hm²M; ?mv i[m M; ¢½ +| ?ÆM
+€i #KB + „i i?¨M? KªM? pKMx J¨ #ªM i?•M ?mv i[m M; +kM; iQ¨M iQ¨M i M `½- im
H¢B pÈB M? m M?QM; i®+ ¢° +U+ F€ +?"K- +| i? _2BM? ` / +kM; T?ªB +?¨m i`¼M
M¨v KÈB ¢9M; X

Zmª M?B M- F?B Hm²M; ?mv i[m M; ?ÈT H¢B i?¨M? K°i- _2BM? ` / K°i H¬M M[F?
? „M H9+ M¨v ¢½ F?¬M; tQM; ? i KS+X Zm¬M €Q i` M M; QìB #` + „i i?¨M? iWM; KªM
i M M€i- +?¶ M¨Q +kM; H¨ p i i?QÆM; b•m ¢ M i¨M tQÆM; - i®+ ¢° F?¬B T?K+ H¬M
> „M +kM; F?¬M; ¢ÈB i?•M i? ?Q¨M iQ¨M ?²B T?K+ - ;¬K H M K°i iB M; ¢B M +m²M
iU ?? ¢½ T?šM M° ¢ M K'i +ª Hw i`QX L?QM; ? „M +ÁM +?Q F`T ¢ M i`QÊ+ K†i h`
¢B M ¢½ H¢B #MM; H M- _2BM? ` / K°i H¬M M[ #` #QK TH bK ûT HMBX

@ > ? ? - ¢½ #B i +?Q \ h`mM; *?•m ¢°B #¼M i F?¬M; +| B H¨ / # „i M ¢i ¢•m5 *?
M; QìB K¨ +kM; ¢ÁB ` Q B- Km®M ¢¨T M; QÆB K°i i¨M H¨ +?mv M [m€ / /¨M; 5 > ?

h`¬M; i?¨v #° /¢M; +?"i p¨i +O \_2BM? ` / - h`bM? E?B m +m®B +MM; +kM; F?¬M;
M?¢QX J†+ /M +?QM? #ªM i?•M ? „M +kM; i`QM; iB M? i`¢M; FB i bS+ M?QM; M?b
p¨v F?B M ? „M +kM; +ªK i?¨v i?"i bU + Q ?SM; X

_2BM?`/HϕBK°iH-MM[ #`ûTHMBHϕB-i`MM;Q`iB i?QÆM; +k +?Q H`M? ç½ H
?„MF?¬M; M; i HϕB ?Q`M iQ`M idM? iEQ HϕB- ?Q i b•m K`v ?ÆB F?¬M; ç9M; ,

@ G`i ç½ b B- [m<sup>a</sup> i?`i H`M; v iW ç-m ç½ t2K i?Q`iM; i`i +<sup>a</sup> +€+ M; QÆB- h`mM; M; k KϕM? K) ç M +^a iB m ç°B h?B M h?¬M +kM; T?^aB i?W M?“MXXX “,i ç-m iW #•
+€+ M; QÆB M[- +kM; b) F?¬M; [m€ +?`T M?`i ?`T i?m bS+ KϕM? +O +€+ M; QÆB
i@i- M m F?¬M; i? ?`T i?m i?b T?<sup>a</sup>B iQ`M HU+ ; B i +? i +€+ M; QÆB XXX L; Q`iB ç T
i +kM; F?¬M; ç w iÈB M; QÆB M[X L m M?Q M; QÆB F?¬M; +? i i?b ç²M; w H`K M
çQ M; QÆB p h•v >^aB ç°B +O i - iU KbM? bmv M; ?o +?Q F„XXX

@ >mv i oB K h?95

_2BM?`/iW i`M F?¬M; i`mM; +?“K`½B ?ϕ tm®M; ç`i- +?d i?`v ? B i v ?„M pmM;
+U+ HÈM tm`i ?B MX h`bM? E?B m p®M +?d M; ?d M; ÆB T?9i +?®+ ç½ F?¬B T?K+
H M i`M +¬M; M?QM; pW i?`v Hm²M; €K pB K ç! ?„M H`T iS+ M; WM; HϕBX .M b Q
FBM? M; ?B K i`QM; i? ; BÈB Hm•M ?²B- +?d M?bM [m €K pB K H` ç½ #B i bS+ Kϕ
[mv M +O ?„M imv i ç®B F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+X

_B2M?`/ #`i +Q`iB ?mM; iÈM- F?m¬M K†i ?„M T?®B ?ÊT pÈB [m M; K M; m €K iÄ
i? K i`M M?šM- /[^MX \*?B i?`v ?„M +QM; i v HϕB- Hm²M; €K pB K i`QM; HÁM; #`M
HB i- T?ϕK pB KQ`iB Kûi tmM; [m M? ?„M ç m #`M; ¼M HY # Q i`MKX hB T ç!- H
i•K F?¬M; M; WM; tQ v i`ÁM- ?bM? i?“M? K°i +°i tQ€v HY ?bM? +€B T?B mX æ M
M?Q ?! i?“M? K°i +QM [m€B i?9 ?mM; ? ,M; ç€M? iÈB +?¶ K¼B M; Q`iBX

@ J¼B M; Q`iB M^K tm®M; 5 h`®M` b m HQM; i 5

oQÆM; >B T ?ûi HÈM- p°B p`M; F?®M; +? K`v [m^a #QK TH bK MûK` - M?QM; €M
+^aM +QM [m€B p`i HY ç! iÈB ;¬M K°i +?9i- +?d +¬M TH bK #B M K`i M! +?„+ +?„
H`T iS+ [mv i çQ€M- H`v` K°i [m^a i M HY ?ϕi M?•M KBMB- pW /MM; v m HU+ F?
M´/Q v m HU+ iϕQ i?“M?` b m HQM; - iϕQ i?“M? K°i ?® b•m F?Q^aM; ? B Kûi iϕB

@ h`bM? E?B m5 æQ i`i +^a ?¼ p`Q i`QM; ?®5 L? M? H M çB5

h`QM; H9+ M!B- [m<sup>a</sup> i M HY ?ϕi M?•M ç½ iW iW # v H M i`QÈ+ K†i ?„MX

h`bM? E?B m T?<sup>a</sup>M SM; +kM; M? M?- ?„M H Q iÈB MûK # M; Q`iB h`QÆM; >^M; p`
K°i i v #„i H`v +F@am@L KmM- i v FB #„i H`v .QÆM; hmv i G•K- iW b m HQM; ?„
F`+? HB i- iB T ç! tmM; ç°M; M´ +MM; ;B! M!M; +U+ KϕM? `T iÈB- ?„M +MM; ? B +

Í T?Q b m- oQÆM; >B T ç M; i`T i`mM; iQ`M #° i?BM? i?¬M çB m F?B M [m^a i M
M`v F?¬M; i? H`v #QK TH bK ç bQ b€M? çQÊ+- M m M?Q F?¬M; `M K°i +?9i- i`i
iϕB ç•v- +?Q M M ç•v +kM; H` i?Y i?€+? F?! F?, M M?`i pÈB M?[M; ;b ?„M ç½ i`T H

h`QM; h`mM; *?•m ç°B K¶B M; Q`iB ç m +! T?QÆM; i?S+` M Hmv M +MM; +QM çQ`i
pQ /K M?Q h`bM? E?B m iW L K æ~m i?Ov çB m [mv M H½M? M; °` b€i +?B m #^M
>B T H`F?®M; +? +?QM? t€+ ç®B pÈB +?`i M´- #„i ç-m iW F?®B +?`i M´ +?d HÈM
i?“M?- +?Q ç M KS+ +^a b!M; M´ iW i M HY ?ϕi M?•M KBMB +kM; +! i? F?®M; +?
M`v KÈB +QB M?Q i?“M? +¬M; X oQÆM; >B T KÈB +?d pW #„i ç-m` M Hmv M i?
F?®M; +? bS+ M´ ?„M +Æ ?² ç½ /®+ ? i bS+ HU+ iW H9+ +ÁM #9 K - Kϕ+? K€m ;•M
i?•MX E?¬M; H•m b m- K°i çQϕM Kϕ+? K€m i`U+ iB T pĐ iM; -`²B HϕB K°i çQϕM
oQÆM; >B T ç½ ;B®M; M?Q K°i M; Q`iB K€m X

aS+ KϕM? +O i M HY ?ϕi M?•M KBMB i?“i bU ç€M; bÊ- pW #MM; M´ ç½ i`M` K
+QM i?9 HY K`m çÄ b`K +kM; #` M´ i?“M? K<sup>a</sup>M? pKM i`QM; M?€v K„iX lv HU+ iW
iB T i?2Q b!M; M´ HB M H M` F?“T +^a i?¬M; çϕQ- [m M; K M; +?!B b€M; M?Q K†
L; Q`B K°i F?m M?Ä /Q >mv i oB K h?9 F?` b! +?®M; çĐ +MM; K°i F?Q^aM; i`®M; b
i`i +<sup>a</sup> M?[M; +?¶ F?€+ ç m #` b!M; +?`M ç°M; Mm®i +?YM; - ç²M; i?iB +^a i?¬M; çϕQ
pK M´ F`+? HB i- #„i ç-m i M pĐ F?“T MÆBX

*kM; F?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m- ç M F?B pK M´ ?Q`M iQ`M H„M; tm®M; - +^a i?¬M

?bM? /çM; ;b M[- `i M?B m +?¶ ?Q`M iQ`M ;½v ` H`K ? B çQçM- iW F?2 MSi i`®
#B i H` b•m # Q M?B m Kûi- +| i? i?`v i?¬M; ççQ M`v ç½ ?Q`M iQ`M #` T?€ ?ÄM;X

@ 5

J°i iB M; F m i?ªK i?B i +?Êi p M; H M- ?| ` H`K°i F?®B i?ûT +U+ HÈM- `ÆB tr
+?•M h`bM? E?B m- +ª ? B +?•M H`T iS+ #` ç M€i iÈB ç-m ;®BX \*kM; K v H` b® 2
+? +? H M i` M K°i +?9i M[i?b ç M +ª KçM; ?„M +kM; +?ŠM; +ÁM M[

oQÆM; >B T iW i`QM; ç®M; ç€ pKM `mM `~v çSM; /"v- #° /çM; +U+ F€ i? i?ªK- iQ`
`€+? pĐ- K€m /QM? i` M M;QÌB +kM; pW ç2M pW çÄ- F?¬M; #B i H` ç½ +| # Q M?
>„M M?bM [m M? K°i +?9i `²B p°B +`M; +?çv iÈB +?¶ h`bM? E?B m M?QM; +?Q F`
`mM; +?mv M F`+? HB i- oQÆM; >B T ?ÆB ?ŠM; +?•M K°i +?9i H`T iS+ M;½ p`i tn
/Q ç½ [m€ ?Q M?QÊ+ ? v H` M;½ tm®M; #` ç`T i`9M; ç-m K` b m F?B M;½ ?„M H`T
K¼B M;QÌB ç m i?QÆM; iQ+? ç-v KbM?- +?d +| ? B +¬; €B H` +ÁM v M ´M- #¼M ?

@ XXX M+F@am@L KmM- ;B9Ti - K m iÈB ;B9Ti XXX

J°i ;B¼M; M|B v m Èi p M; H M +€+? ç| F?¬M; t - +?QM? H` iB M; +O AK?Qi2TX
K K M; M?bM [m M?- pW M;?2 i?`v i? M? •K M`v- b„+ K†i M`M; pKi #B M- +?çv
T?€i ` X æ M F?B iÈB +?¶ F?2 MSi- M`M; KÈB M?bM i?`v `ä ibM? +ªM? T?Q /QÈB

o`i`Q M`v ç½ bÈK ;½v `ÌB- ÎT?Q # M FB +O F?2 MSi +| K°i F?®B i?ûT F?QªM; ;
p M?- T?Q /QÈB b•m F?¬M; i?`v ç€v- h`QÆM; >^M; +MM; AK?Qi2T ç M; #€K p`Q T
K°i +€+? +?QM? t€+ H` AK?Qi2T FûQ i?2Q h`QÆM; >^M;- #€Q p`Q ç|- +kM; F?¬
M;QÌB b) `ÆB tm®M; /QÈB F?2X o`i`Q +O ? B M;QÌB +€+? M+F@amM@L KmM
Km®M FûQ ? B M;QÌB H M +kM; F?¬M; çQÊ+X

AK?Qi2T +® bS+ [m v ç-m HçB- ?„M i`¬M; i?`v M+F@am@L KmM çSM; # M F? M

@ J m ;B9Ti - i #•v ;BÌ F?¬M; i? ?| i?`M? +€i M[ - #` i M FB ?9i ? i bS+ KçM?

M+F@am@L KmM p K†i •K ibM? #`i ç`M?- M`M; [m v ç-m M?bM ` ç^M; b m- Î ç|
ç M; +?“K `½B #®+ H MX AK?Qi2T +kM; M?bM i?`v Hm²M; €K pB K Î # M ç|- i`QM
+ªK F?¬M; ? vX æ9M; H9+ ç|- M+F@am@L KmM ç°i M?B M tQ v M;QÌB +?çv ` b
çB- AK?Qi2T +?d +ªK i?`v +ªi? ;BÈB T?ªM; T?`i M?Q pĐ i M i`QÊ+ K†i ?„MX

*?Q iÈB #•v ;BÌ- ?„M +?Q iWM; v m B b•m b„+ M?Q i? - pb M`M; ?„M +| i? pSi #
/M H` +ª iQM? KçM;- iQM M;QĐM; +kM; +| i? pSi #ÄX J®B ibM? FûQ /`B bm®i K
M`M; K½B K½B Î # M +çM?- ?„M +kM; /Si F?Q€i ;B M?“T p`Q h`mM; *?•m ç°BX .
i`Q +O KbM?- ?„M +kM; ççB F?€B #B i çQÊ+ ibM? ?m®M; F`+? #ªM i`QM; i? ;BÈ
HûM t2K [m h?2 JmKKv R-kX o T?¬M F i i?9+ T?BK ?„M +kM; iWM; t2K [m - K†+
?m®M; ç| F?¬M; i? tªv ` çQÊ+ M?QM; i`QM; HÁM; +?mM; [mv pŠM +| K°i #|M; K
+MM; +kM; +ªK M?“M çQÊ+ bU i?®M; F?´ +O +?QM? KbM? i`QM; T?BK- +ªK ;BÈ
F?¬M; T?ªB +ÁM ç M; FûQ h`QÆM; >^M;- ?„M ç½ ;B®M; M?Q i`QM; FB+? #ªM iU;

M+F@am@L KmM pW +?çv p ?QÈM; çQ`M HY pW +ÎB €Q M;Q`BX *?çv çQÊ+
HçB- iB T ç| tû iQç+ +?B + €Q ` i?`M? bÈB /`B `²B /Si F?Q€i [m v M;QÌB HçB H
M+F@am@L KmM ;B i,M; i®+ ç° H Q p¼i` M;Q`B F?2 MSi- M?ªv H M F?®B i?ûT
tm®M; M`M; H`T iS+ H,M i`ÁM ? B pÁM;- iB m #Èi HU+ tmM; FQ+?- b m ç| MûK K'
?ûi H M,

@ AK?Qi2T5 L„K H`v /•v pªBXXXX ° T?BK ç| i +kM; ç½ t2K [m XXX æWM; +| bmv
v m +?“M;5

L?bM i?`v bÈB pªB `O tm®M; i`QÊ+ K†i- AK?Qi2T ç½ ?Q`M iQ`M b[M; bÌX æ M F?
pªB p`Q F?®B i?ûT- i?9+ ;BK+ H-M M[ ?„M KÈB p°B i?Á i v #„i H`v bÈB pªB- K†+
p` h`QÆM; >^M; H MX

M+F@am@L KmM i®i t'm ;b +kM; H` i?`M? pB M i`mM; +?•m ç°B- K€m `²M; +MM;
H` F?¬M; i?B m T?¬M- i`¼M; HQÈM; +O ? B M;QÌB +ÁM +?Q çO ç H`K F?| M`M

M;QìB iU ?Q ?ÄM;- i M pÐX æ•v H¨ K°i H¢B bS+ K¢M? +U+ F€ #€ ç¢Q p¨ ç€M; bÊ
i-M; i?S iQ ?Q†+ + Q ?ÆM i?b çSM; i`QÊ+ HQ¢B M,M; HU+ M¨v +Æ #ªM +| i? ;¼B
æQÆM; M?B M- +€B ;B€ ç +| çQÊ+ HQ¢B €M? b€M; i•K HBM? M¨v +kM; +U+ HÈM
F?®M; +? ;Bª` +ÁM +M T?ªB ?Q¨M iQ¨M +?bK tm®M; i-M; b•m M?`i +O w i?S+
çQÊ+XXX

@ E?¬M; M;ìXXXX L;QÆB F?¬M; M;ì +kM; +| bS+ K¢M? +`T ç° M¨vX

h¨M? s€ i?Î` K°i ?ÆB- çQ¢M ?ûi HÈM- #„i ç-m M? M? +?|M; ;B i,M; +`T ç° KÎ +
iÄ i-M; i?S ? B F?¬M; M;WM; i,M; H M iÊB i¨M i-M; i?S iQ æ M H9+ M¨v- b„+ K†i
iQ¨M #B M ç´B- K¨ h¨M? s€ +,M #ªM F?¬M; +?9i [m M i•K- iB T iK+ i¨T i¨mM; iB
+m®B +MM;XXX æ M F?B KÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ i¨mM; +`T- bªM T?~K €M? i
HQM; #B M ç½ tm`i ?B M5

_Q¢i K°i iB M;- ç¬B +€M? `²M; iW b m HQM; h¨M? s€ i`²B` - tû`€+? v T?K+ i` M
?bM? +MM; /B M K¢Q ?„M +kM; F?¬M; M;WM; #B M ç´BX E?B h¨M? s€ ?Q¨M i`i #
` b m ?ÆM i`,K KûiX E?¬M; T?ªB ?„M +ªK i?`v bÊ ?½B K¨ H¨ ;Bì T?9i M¨v- €T HU+
çSM; # M +¢M? ?„M ;B®M; M?Q #` +ª K°i M;¼M M9B ç H MX

@ L;QÆB [m€ M;mv ?B K- HQ¢B bS+ K¢M? +`T ç° M¨v F?¬M; M M tm`i ?B M i¢B i
M;QÆB +?d #B i +?9i F„M,M; T?QM; iÄ ;B€+ [m M +MM; i?¬B KB M #bM? i?QìM;
/KM; +?B m M¨vXXX æ®B pÊB ç²M; ç°B +O i K¨ M|B- M;QÆB i?`i bU [m€ M;mv ?B
?¼- M?`i ç`M? T?ªB ;B i +? i M;QÆB Î ç•vXXX æ€M? +QÊ+ H9+ i`QÊ+ ?Ov #Ä- i i

CmHB M KdK +QìB H¢M? HMM;- ?„M iU T?K+ +| ópMM; ç`i Hw iQîM;ô #ªQ p +?„+
F?¬M; ? HQ H„M; KbM? b) T?ªB +? i- +?d /MM; w i?S+;

@ L;QÆB F?¬M; M;ì +kM; #B i bU i²M i¢B +O H¢B / i?S+ \ æ•v H¨ M,M; HU+ pÊ
+?Q i? ?Q¨M iQ¨M çB m F?B M- M?QM; Qm i? M| i¢Q +?Q i +kM; ç½ +U+ F€ `ä
h +| i? ;¼B H¢B / i?S+ H¨ ?¢i ;B®M;- ç2K `M Fw iBM? i?¬M +O H¢B / i?S+ ~M
M;QìB- F?¬M; H•m b m- w i?S+ +O F ç| b) #` ?¢i ;B®M; +O i ,M KÁM b¢+? b)- i
K°i +QM `®B +O i - pQ /K M?Q i M bY /KM; # Q FB K M¨vXXX L;QÆB +?„+ +kM; F
ç°B +O M;QÆB ç½ #` i +?¬M tm®M; ?¢i ;B®M; M¨v- +?d +| w i?S+ +O M;QÆB H¨
i•K K [mª M?B M H¨ F?¬M; M?Q #bM? i?QìM;X ``i [m€- +kM; +?d +¬M ç€M? #¢B M
M;QÆB b) /Q i iB T M?“MXXXX æ9M; `²B- +| H) +HQM2 +O M;QÆB +| çQÊ+ H¢B
b Q M;QìB #` ?„M F?®M; +? ç M +ª \*?O h?¬M +kM; F?¬M; i? +?Q i` ` aÊK Km°M
ç¢i iÊB +`T ç° ç| - ? ? ? XXX

h¨M? s€ K†+ F ?„M- ç°i M;°i #B M K HU+ M;Q¨B +Æ i? i?“M? /¢M; bÊB /¨B- iW
+Æ i? KQìB Kûi #B M i?“M? K°i bÊB /•v K HU+ /¨B ?ÆM i`,K KûiX hB T i?2Q bÊ
i¨mM; i•K tQ v i`ÁM K°i pÁM;- i?S ç-m iB M #` M| +?¢K i`9M; +?QM? H¨ i M i¨mM
ç| F?¬M; t X oW pÊB +ªK; B€+ çQÊ+ p` i`Q +O ;½ M¨v- h¨M? s€ ç½ H Q p¼i b
i?ŠM; K°i +QÊ+- ç€ p,M; ?„M` t ?ÆM i`,K KûiX

E?B ;½ i¨mM; MB M #` i`9M; K°i +QÊ+ +O h¨M? s€- Hm²M; €M? b€M; i`„M; pšM
HU+ T?€ ?Q¢B iW +9 ç€X L?QM; i`B i iB m çQÊ+ HU+ T?€ ?Q¢B +?S F?¬M; i? i`B
MB M / i`„M; pšM #` ç€ # v çB t ?ÆM i`,K Kûi KÊB #bM? v M p¬ bU çSM; /¨vX

h?`v p¨v- CmHB M KdK +QìB H¢M? HMM;- M|B,

@ XXXX H¢B / i?S+ M;Q¨B bS+ T?€ ?Q¢B K¨ M;QÆB ç½ #B i +ÁM +| K°i T?QÆM;
M¨v i imv i ç®B F?¬M; # Q ;Bì bY /KM; i` M +Æ i? KbM?XXX

L|B çQ¢M ?„M H¢B #9M; i v K°i +€BX

hB M; #9M; i v pW p M; H M- +Æ #„T iQ¨M i?•M ;½ i¨mM; MB M / i`„M; ç°i M?B
T?ªM; T?`i M?Q +| bBM? K M? F?¬M; M;WM; ç°M; ç¨vX E?¬M; H•m b m- iW +Æ i?
t9+ im HB M iK+ +?mv M ç°M;- K¨ M;QìB i M M¨v +kM; F?¬M; M;WM; +,M; T?²M;-
Kûi KÊB M;WM; H¢BX *Æ i? F?`M; H² +°M; i? K M?[M; bÊB +Æ i?`i ;B®M; M?Q

F?OM; #®- M?QM; F?B M +?Q M; QÌB i i? 'v F€ [m€B H"- +Æ i?`i / / ç½ i€+?` M
F?-M; +?av /M +?d K°i ;B¼i K€m- ;B®M; M?Q i?•M i? ?„M p®M ç½ H" M?Q p"vX

h`M? s€ +kM; F?-M; +?SM; FB M K°i K" M M"v- K HU+ +O ?„M pW iB T t9+ pÈE
h`M? s€ i`QM; F?QªM? F?„+ ç½ p¼i iÈB- K'v [mv M ç²M; i?ÌB ç€M?` X aS+ T?€?
#¢+? [m M; M;„M +ªM- +?d H" H-M M"v i M i`mM; MB M +?d ?ÆB M; ?B M; M;ª K°i
iB T ç! K'v bÈB +Æ i?`i iQ HÈM pKi +m®M p T?Q h`M? s€X

"KT K°i iB T- bÈB +Æ i?`i #` h`M? s€ çQ i v +?†M H¢B- K†+ /M h`M? s€ F?-M;
i?ûT /QÈB +?•M ? B M; QÌB ç½ iWM; i' + K°i pÐ M€i - bS+ K¢M? +U+ HÈM +?d +! i?
tm®M; K†i ç'iX G9+ M"v h`M? s€ çQ i v M„K H'v bÈB +Æ i?`i- €M; b€M; i`„M; H¢
M„M i? M"Q +kM; F?-M; i? H" K i?QÆM; i' M iÈB bÈB +Æ i?`iX

CmHB M +QÌB H¢M? M!B,

@ æWM; +® i?Y M[- M; QÆB # v ;Bì +?d H" +€B # Q +€i i?¬B- +?d +! #¼M i ç€M?
;•v i?QÆM; i' M +?Q #¼M i XXX

oW KÈB /Si HÌB- i`QM; i v h`M? s€ ç°i M?B M tm'i ?B M K°i i? M? ç¢B ç Q K"m ç
[m M? M; QÌB ?„M ç½ M; QM; iK H¢BX :B•v iB T i?2Q- bÈB +Æ i?`i iQ HÈM HB M
[m M; XXX F?-M; i? M;„M +ªM çQÊ+ >' ?²M ç Q ç½ i" T ?ÊT K HU+ K°i +?9i M"Q5

U V ? KÈB ç M H9+ ;BªB i?Q+? +€B i M [m€B çªM +O +?QÆM; M"vX

H¢B / i?S+, iB M; S?¢M -H v pBD¢-M H" K°i F?€B MB K i`QM; S?"i; B€Q- .mv i
i?S+- L?½M i?S+- L?o i?S+- h} i?S+- h?B i i?S+- h?•M i?S+- v i?S+- J¢i M i?S+
KkB- HQÐB- i?•M- w- J¢i M - H¢B / VX H¢B / i?S+ +ÁM +! i M F?€+ H" >"K i" M;
?B M iQÊM;- +?S çUM; K¼B bU iªB M; ?B K +O çÌB b®M; K¶B +QM M; QÌB p" M;
iBM? i?¬MX h`QM; H¢B / i?S+ +! +€+ ?¢i K-K +O L; ?B T UF `K V- F?B ç-v çO L
iQ iQÎM;- iQ iQÎM; ç! çB m F?B M +QM M; QÌB p" iW ç! H¢B bBM?` L; ?B T KÈBX

e8RX *?QÆM; Re, S?€Q EQ+? o`XXX E i h?9+5 URV

h`M? s€ p®M ç`M? #„i b®M; iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª +O h•v >ªB ç°B- b m
ç²M; ç°B- ?Q†+ H" +?Ì F ?Q¢+? +O aÎ >B M ?Q" M i?¬M? - t2K t2K +! i? +Sm idM?
+O h`mM; \*?•m ç°B ? v F?-M; X L?QM; F i [mª H¢B `i #`i ç„+ /o- bU K¢M? K) +O
+? ;Bª M"v ç½ pQÊi t /U iQM? +O ?„M- ;B®M; M?Q H" F?-M; TªB i?¬M? pB M i
F?-M; i-K i?QÌM; +MM; i?U+ HU+ +QÌM; ?½MX

æB K K'm +?®i H" CmHB M K†+ /M +?Q ç¢i iÈB i-M; i?S iQ M?QM; F?-M; M; Ì H¢
M[+ÁM H" €M? b€M; i•K HBM? ? iBM? i?¬M HU+ X *?mv M M"v [m€ M; mv ?B K- M
+ÁM H¢B +O h`mM; \*?•m ç°B- F i [mª M?`i ç`M? H" iY i?QÆM; i?ªK i`¼M; X *?QM
bY /KM; i?O çQ¢M #¢Q HU+ M?`i- ç M +ª >' ?²M ç Q +kM; H'v ` - p" M ?¬M? K HU
i?S+ T?€ pÐ i`QÌM; HU+ h +O h?¬M b® ?B m R H9+ i`QÊ+X hmv Hm²M; €M? b€M
M; QÌB- >' ?²M ç Q ç½ i`mv M K HU+ p"v K" +kM; TªB /MM; bS+ +?ûK tm®M; KÈB
[mv +kM; ç½ T?€ imM; çQÊ+ K" M #ªQ p - h`M? s€ #B i`^M; ? B F M"v imv i ç®B

CmHB M H¢B bÈ ç M M;•v M; QÌB- ?„M +?Q # Q ;Bì M; ?o `^M; ópMM; ç'i Hw iQÎM;
;B€+ M"v F?B M +?Q bmv M; ?o ?„M ?ÆB M; WM; H¢B K°i +?9iX h?2Q M?Q M?[M;
;¬M M?Q H" pÁM; #ªQ p ?Q" M ?ªQ F?-M; +! M?QÊ+ çB K #ÎB pb M! ç½ F?-M; +Á
M[K" i¢Q ` F?-M; ;B M m®M F?9+ ç T?ÁM; M; UX æB m M"v ç½ ;¬M iB T +"M iÈ
i?m"i F?-M; ;B M p" # +QM; F?-M; ;B M H" i?m°+ iQM? K" +?d +! ç¢Q +K T?ÁM
çQÊ+X

@ h`€M?- K m i`€M? çB5

CmHB M M;•v ` K°i H9+- ç M F?B M?bM i?`v h`M? s€ K°i H-M M[pmM; >' ?²M ç
L?QM; iB M; +O ?„M `ä`"M; H" F?-M; i? M? M? ?ÆM M?€i +?ûK +O >' ?²M ç Q
H!2 H M- ?¬m ? i t9+ im i` M M; QÌB [m€B p"i FB ç m ç½ #B M K'iX lv HU+ ç Q K

F€ K¢M?- ç Q K M; M?Q bQÆM; KM [mûi [m - H'v h`M? s€ +MM; [m€B p"i H`K i`m
i`QM; T?¢K pB KQÌB Kûi ç m #B M i?"M? #KB T?'M K" #¢+? [m M; i` M M; QÌB [m€
óo"v "\ E?¬M; /MM; K HU+ i?b F?¬M; +€+? M"Q T?€ pĐ çQÊ+ Hm²M; b€M; M"vXXX
K)- bÊ `M; ç½ pQÊi [m +ª bS+ T?ÁM; M; U i®B ç +O h?¬M b® ?B m R `²BXô
h`M? s€ i`QM; HÁM; +ªK i?€M F?¬M; M; Èi- ç°M; i€+ i` M i v pšM F?¬M; +?9i M"Q
çÄ iQÆB i`MM; i`mM; çB T çB T p•v +?ti H'v [m€B p"i p"Q # M i`QM; X .Q i M [m€B
H9+ i`QÊ+ F?¬M; ? bÊ ?½B +¬M; FQ+? +O h`M? s€ #•v ; B i`i`€M? Mû H¢B p¬ +M
K' i çB ; B€+ [m M i`U+ iB T M M ?"M? ç°M; `ä `M; H" +| ?ÆB i`9+ i`„+ - #' i ç„+ /o-
ç°M; - +QÌM; ?"M? ûT +?ti [m€B p"i i`QM; pÁM; p•v ç Q K M; X
a m F?B ?ûi H M +•m pW `²B- CmHB M ç½ F?¬M; +ÁM ç w iÈB i`"M +?B M ç M; /E
iBM? i?¬M #„i ç¬m iQM? iQ€M t2K H`K i? M"Q T?€ ; BªB i? +K+ i`QÊ+ K„iX æ•v
?„M- +| i? p•v F?®M h`M? s€ +| bS+ +?B M ç'm +U+ K¢M? i¢B ç•v- ?"M; T?K+ - ; B
H" çB m F?B M ?„M ?"B HÁM; M?'i- B K" #B i iBM? ?bM? ç°i M?B M M; ?`+? +?mv
b) +| i? ; B i +? i i' i +ª K¼B bBM? p"i i`QÊ+ KtiX h? +K+ M"v ç½ iW p•v F?®M H9
+ªM? - ?ÆM M[+ÁM H" imv i +ªM? ?„M iU çti ` +?Q KbM?

óXXXaS+ +O ?„M ç½ ç°i T?€ ?¢M +? p i`Q- iB M ç M i`bM? ç° H'v HU+ T?€ tªQ `
+O i iBM? tªQ ç M KS+ M"Q- ?„M +?d `9i ç Q i`U+ iB T +?B M ç'm H" tQM; X h i
; B i +? i K°i F K¢M? K) M?Q ?„M M[XXX Zmª M?B M- F?B bS+ K¢M? ç¢i iÈB K°i K
F?¬M; +ÁM çO F?ª M, M; ; •v i?QÆM; i`M iÈB HU+ M[ - ?Q†+ H" i`Q +O i +ÁM +?Q
CmHB M +QÌB F?´ F?¬M; i?¬B- K" i`QM; H9+ ?„M ç M; bmv M; ?o i?b Î +€+? ç| F?
s€ K°i ç Q +?ûK i?"M? ? B çQ¢MX •M? b€M; K"m i`„M; ?° i? F?¬M; M; , M +ªM çQÊ
+?9 K HU+ K°i +?9i M"Q- i`U+ iB T i M `½ ; B®M; M?Q #, M; imv i /QÊB €M? Kti i`
i`QM; +?d +| KbM? h`M? s€ ç M; +?B M ç'm H" #B i M?QM; M m +?d M?bM p"Q i
[m M; i?"i bU [m€ v m Èi- +ÁM CmHB M +?mM; [mv +kM; ç½ ?¢ [mv i i•KX

óJ†+ F 5 :B[K¢M; KÈB H" [m M i`¼M; M?'i- +?ŠM; +| +€B ; b #^M; K¢M; KbM? +ªX
CmHB M F?¬M; M|B M?B m- i`U+ iB T /MM; iBM? i?¬M HU+ HB M F i pÈB w i?S+ h
?bM? iBM? i?¬M HU+ - p` i`Q [mûi ?bM? H" +?B M i`QÌM; +O \_2BM? ` / +€+? MÆ
h`M? s€ ç½ `ÆB p"Q imv i +ªM? - _2BM? ` / ; -M M?Q +| çQÊ+ i?•M i? #' i iY F?¬M
M; QÌB h`mM; \*?•m ç°B ç½ #` ?9i b¢+? M, M; HQÊM; X G9+ M"v K†+ /M h`mM; *?•m ç
ç M; iB M p T?Q `v M?QM; #¼M ?¼ F?¬M; #B i çQÊ+ iBM? ?m®M; +K i? - +| H) +
_2BM? ` / ; B i +? i ? B- # i?"M? pB M h`mM; *?•m ç°B- ç•v H" iBM? ?bM? ç¢B F?€
@ h`M? s€- i Î ç•v- M; QÆB iMv H9+ +| i? ; B i +? i i - M?QM; i pšM Hm¬M F?¬M
FB - ç²M; ç°B +O M; QÆB ç½ ç M imv i +ªM? ; -M M?Q +€B +? i `²BX *?d +¬M M; Q
`ÌB F?ÄB ç•v- i b) M; , M +ªM \_2BM? ` / - +Sm K¢M; ç²M; ç°B +O M; QÆB- i? M"Q\
h`M? s€ K°i ç Q +„i ç¬B [m€B p"i FB - iB T ç| >` ?²M H| H M- i`U+ iB T +?ûK M;
'v- K°i HQ¢i ?bM? ªM? +kM; i?¬M; [m iBM? i?¬M HU+ i`mv M p"Q w i?S+ ?„MX h`
oQÆM; >B T- h`bM? E?B m- AK?Qi2T ç m ç½ #` ?9i b¢+? bS+ K¢M? - ?B M i¢B i`i
_2BM? ` / i?b ?mv i [m M; i`MM; i?B M- ç¬B +€M? /ÆB b m HQM; ?„M +`M; H9+ +
+ÁM tm' i ?B M K°i b® T?M p, M K"m çÄ K€mX *QM /ÆB M"v +| p M?Q ç M; iB M ?|
iÈB M?[M; i?"M? pB M h`mM; *?•m ç°B ç M; M^K /QÊB ç'i- M m F?¬M; +?d +¬M K°
+? i #¼M ?¼ `²BX

@ _2BM? ` / +| M, M; HU+ ?'T i?m- pb i? i`QM; Hm•M ?²B çQ" M +?B M b) +`M; M;
; b +kM; +| M; "v ?„M pQÊi [m i' i +ª K¼B M; QÌB i`QM; +€+ iB m ç°B Hm•M ?²B- ç•v
i`QÊ+ ç•v i HU +?¼M ?„M XXX h`M? - h`M? s€\

CmHB M ç M; Hm¬M KB M; M|B- ç°i M?B M ?„M T?€i ?B M- iQ" M i?•M h`M? s€ +?
b m HQM; i`²B H M K°i ç¬B +€M? `²M; X *MM; H9+ ç¬B +€M? pQÆM ` - i?•M i? h
HÈM H MX CmHB M +ÁM +?Q F`T +| #' i F€ T?ªM SM; M"Q HB M +ªK i?'v K°i Hm²

iÈB- p`i`Q ?„M çSM; i`QM; M?€v K„i ç½ #` Hm²M; F?Q iS+ ç| p•v +?tiX :B•v iB T
+?KTH'v +´ ?„M- ;BÆ #´M; H M + QX

@ .šM çQÌM;XXX > v H" +? i5

CmHB M +?d +ªK i?`v M?Q +| K°i +?B + FbK HÈM F TH'v +´ ?„M- çWM; M|B H" ?-
+´ +kM; ç°i M; °i #` ûT KçM? H"K +?Q ?„M i?B m +?9i M[ i?b `ÆB p"Q ?¬M K X "i
M? M?- iBM? i?-M HU+ H"TiS+ T?€i` iQM ?B m ç²M; w iÈB h`M? s€- b m ç| +´ ?
;Bì KÈB ?€ K²K pW ?Q pW i?Î ?´M ? MX

CmHB M +kM; `i /Si F?Q€i- /M b Q i?b ?B M içB ?„M +kM; F?¬M; +ÁM #`i +S çB m
+kM; i`U+ iB T ;BªB i`W t| #Ä ;B€+ [m M +?Q h`M? s€- i`ª HçB i`i +ª i?` ;B€+ - i
+?d M?Q p"v- ?„M +ÁM K°i H-M M[M?„K K„i HQçB- M; Q`B iW i` M i?B i? [m€B p
FB K i?b F?¬M; +ÁM ç°M; i€+ M"Q F?€+ - +kM; +?QM? pb p"v h`M? s€ KÈB ç Kt+

@ æQÊ+ `²B- i?U+ HU+ +O M; QÆB i ç½ ?B m çQÊ+ ççB F?€BXXX æ| ç½ F?¬M;
iQÎM; iQÊM; çQÊ+ M[- +| H) +?d +| K'v F i`QM; iB m ç°B h?B M h?-M +MM; +HQ
Hm•M ?²B •+ J KÈB +| i? ç®B F?€M; çQÊ+ pÈB M; QÆBX h F?¬M; +ÁM M; ?B M; i
M?QM; K`XXX L; QÆB H"K i? M"Q iÈB çQÊ+ +?¶ ç| \ *?Q /M bY /KM; i®+ ç° +O M;
H) +kM; T?ªB K'i ?ÆM K°i T?9i- ç M H9+ 'v ç°B pB M +O M; QÆB ççB F?€B ç½XX

CmHB M ¬K H'v # Q FB K- ?ÆB +ªK i?`v v M i•K K°i +?9i- #`v ;Bì KÈB [m v b M; h

@ "B i içB b Q i +?Q M; QÆB H'v HçB +€B pÄ FB K M"v F?¬M; \ h?S M"v H" ç² i®i
M; U+ 'T a- #B i içB b Q HçB ç M; QÆB +¬K F?¬M; \

h`M? s€ HçM? HMM; ç€T,

@ E?¬M; T?ªB pb i +| iU iBM +| i? / /"M; ;B i M; QÆB- +?Q /M H" +| iU iBM M?Q
+¬M; +?Q M; QÆB +¬K HçB M| `²B KÈB ;B i H"K ;bX *?Q M; QÆB ;B [H" pb iB Ti?2
M|XXX h bÈK ç½ M|B `²B- M; QÆB M; ?o i H" B5 h H" h`M? s€5 Jm®M ç®B T?
iB m ç°B Hm•M ?²B ?Q†+ H" +ª K°i ç°B [m•M H M5 æ½ ?B m +?Q \

h`QM; H9+ M|B- h`M? s€ ç½ ;"Q H M çB M +m²M; - M, M; HQÊM; p KTB`2 iW i` M
ç M çB M i`"M H M- H B Hm²M; bS+ KçM? p +?çKM? m F`+?HB iÎ +?¶ i`€B iBKX
p" /¬m b¬B ?Á p"Q M? m çB M +m²M; #°+ T?€i- i`"M` F?„T +Æ i? ?„M K°i +€+?
L m H" i?•M i? M; QÌB #bM? i?QÌM; +?d i`QM; M?€v K„i b) #` Hm²M; bS+ KçM? M"
i?•M i? KçM? K) M?Q hB K HQM; #B M +O h`M? s€ KÈB +| i? €T +? Hm²M; bS
M| F?¬M; M; WM; i`MM; FQ+? - #çQ T?€i`QM; M; QÌBX

@ æ•v H" >Ov /B i5

h`M? s€ ?ûi HÈM K°i iB M; - K°i i v t€+? CmHB M t¬M; p T?Q p€+? iQÌM; X hB T
H M- iQÌM; ?ÊT FBK ;B®M; M?Q ç"m T?K / /"M; #` +?ûK pÐ- h`M? s€ ;B"K +?•M-

CmHB M +QÌB F?´- M„K +?ti pÄ FB K- €M? b€M; K"m i`„M; içQ i?¬M? K°i +€B Fû
i?ûT pKM +MM; ;B| KçM? iW #®M T?Q F?¬M; M; WM; "TiÈB- pÈB i® +?´i i?•M i?
M; ,M +ªM çQÊ+ KS+ ç° i"TFQ+? M?Q i? M"v- +?šM; i`€+? h`M? s€ HçB i`ª HçB
?„M bÈK #B i h`M? s€ +| çQÊ+ bS+ KçM? F?OM; #® M?Q i? M"v i?b ?„M +?„+ +?
T?QÆM; €M i€+ +?B MX

@ L?QM; /M pÈB +`T ç° bS+ KçM? M"v i?b M; QÆB +kM; F?¬M; i? M? M? +?|M; i
F?¬M; \ *| +¬M i ?¶ i`Ê F?¬M; \

CmHB M iÁ KÁ ?ÄBX

@ XXX*?mv M #ªM ç² [mûi ?bM? iW +?¶ +?9M; i iÈB # M 'v +?Q i - b m ç|XXX

h?•M i? h`M? s€ ?ÆB i`¬K tm®M; - ? B Hm²M; bS+ KçM? p®M pšM F?¬M; i? bY /
+Æ i? ?„M +?Êi +?mv M ç°M; - iB T ç| ;B®M; M?Q M°B HU+ p" M, M; HQÊM; p KTB`
iBKXXX

@ æ•v H"XXX >²M; ?Q M;5 E? B i?B M iQ+? ç` 5

e8kX *?QÆM; Re, S?€Q EQ+? o"XXX E i h?9+5 UkV

h•K ibM? _2BM? `/ ç M; +U+ F€i®i- ç†+ #B i H" b m F?B ?„M ?'T i?m i? K bS+ Kç bQÈM; +Æ ?² ç½ H M iÈB çdM? çB K- K" pW F?ûQ H9+ M"v ;2M p KTB`2 i`QM; M; ?Q X

*QÌM; ?! + Q M?'i +O p KTB`2 +?d ç M i?•M pQÆM; H" ? i- ?ÆM M[ HQçB +QÌ iQ" M- +—M T?ªB F?QM; M;WM; T?€i i`B M ç ?Q" M i?B M #° ;2M M"vX *! çB m K° ?! ;2M M"v- #ªM i?•M b) +! çQÊ+ K° i HQçB i?m°+ iQM?- ç! +?QM? H" ?'T i?m bS+ i`QM; #° ;2M +O M; QÌB F?€+—ç•v KÈB H" w M; ?o +?•M +?QM? +O p KTB`2X h® + `i KçM? M?QM; /Q h•v >ªB ç°B H" iB m ç°B +?, M Mm¬B- FBM? M; ?B K çQ" M +?B +?Q M M ?„M +, M #ªM F?¬M; +! +Æ ?°B ?'T i?m bS+ KçM? p" ;2M +O +QÌM; ;Bª- p `i KçM? i?b +kM; +?d H" ;•M ;"—ç•v +kM; H" Hw /Q pb b Q H9+ i`QÈ+ ?„M ?v p¼M

h?"i bU- i?U+ HU+ +O i?"M? pB M +?O +?B M i`QM; h`mM; *?•m ç°B ç m `i KçM i?•M i? ? v H" i`bM? ç° +Æ M?•M iÄ ç m H" M?[M; +€B +€+ çQ" M ç°B F?€+ F?! K" ? B ç°B M; k h?B M h?—M p" •+ J KÈB +! i? bQ b€M?X .Q ç!- _2BM? `/ iMv iB M ? +O p" B M; QÌB ç½ F?B M +?Q i?U+ HU+ +O ?„M ççB i, M; - HçB +¬M; i? K i`QM; b h`mM; \*?•m ç°B +kM; H" +QÌM; ;Bª b® K° i b® ? B- +m®B +MM; - ;2M p KTB`2 +O

@ h?"i bªM; F?Q€B- ç•v H" +ªK ;B€+ ;2M iB M ?! b Q\ S?ªM; T?'i M?Q +ª i`lB ç'i \_2BM? `/ M; Y K†i H M i`lB ?ûi HÈM- ç¬B +€M? b m HQM; ?„M KÎ`°M; - i` M +€M? ?B m K" m çÄ K€m- M?bM pW i?—M #Q pW ?mv MªQX æ²M; i?lB- i` M M; QÌB i M #MM; H M M; MM M; Ki- [m M; K M; H" T HÁ2 F?B M +?Q ?„M ;B®M; M?Q K [m, #Q F?¬M; ;b i?„M; M'BX

@ h?"i [m€ i®i5 *S iB T iK+ T?€i i`B M- M!B F?¬M; +?WM; i i?"i bU +! i? #B M i ? ? ? X h®+ ç° iB M ?! i?"i F?¬M; i? iQÌM; iQÈM; M' B- h`mM; *?•m ç°B XXX Zr ?ÁM ç€ H!i +?•M ç i i`l i?"M? i?—M- h`mM; *?•m ç°B- ? ? ? X*€B i M i?"i K„ /B i'i +ª +€+ M; QÆB ç m F?¬M; i?Q€i çQÊ+ ç•m5

_2BM? `/ çB M +m²M; H ?ûi- #° /çM; iU ?² HçB K° i H—M M[ `ÆB p"Q i`çM; i?€B ç pmM; i v H M- K° i Hm²M; ;B! #KB i`M` tmM; [m M?- K'v M; QÌB M^K /QÈB ç'i ç KQÌB Kûi- mv HU+ KçM? K) p¬ bQM; - i?"i F?! K" iQÌM; iQÈM; M' B +QM M; QÌB Hç M"vX

_2BM? `/ M; •v M; QÌB M?bM ? B i v KbM? `²B HçB +QÌB HÈM M!B,

@ Zm€ KçM?- HU+ HQÈM; b m F?B iB M ?! M"v [m€ KçM?- i i?"i bU Km®M ;B i HQÈM; M"v M m M?Q ç®B K†i pÈB ç°B i`QÌM; +O +€+ M; QÆB i?b b Q M?d\ h M h M?Q ç®B K†i pÈB ?„M i?b b Q\ \*€+ M; QÆB M!B t2K B i?m B i?„M; \ > ? ? XXX h`QM; H9+ M!B- ?„M HçB ;BÆ i v- h`QÆM; >^M; ç M; M; ½ /QÈB ç'i ÎT?Q t +?Êi ?„MX

E?B h`QÆM; >^M; ç½ H¼i p"Q i v- i M M"v #¶M; M?Qm K"v- ;BÆ h`QÆM; >^M; H M `²B ?mM; ?„M; MûK i?ŠM; tm®M; ç'i- M!B,

@ o¬ /KM; `²B- bS+ KçM? ç½ #` ?9i +çMXXX *S ;B i? i +€+ M; QÆB p"v- b m ç! +? *?•m ç°B iÈB- ?Q†+ H" +?Q +€+ M; QÆB HQm HçB +?9i i`M /Q ;b ç!XXX > ? ? - F?¬M; + K i•K- M?QM; p"v i?b H"K çQÊ+ ;b\ æ•v H" i? ;BÈB F KçM? ,M i?'i F v

J°i çQ" M HY K" m çÄ b"K iW HÁM; #`M i v \_2BM? `/ #MM; H M- iW iW ?QÈM; tm®M /QÈB ç'iX lv HU+ +O M; ¼M HY M"v imv i ç®B +! i? / /`M; i?B m +?€v h`QÆM; > M"v ?„M ç•m +ÁM M, M; HU+ ç K" T?ªM F?€M; M[X hQ" M i?•M F?¬M; +! M' B K° i + +?d +! i? M^K `çT /QÈB ç'i i?Î /®+—K†+ +?Q M; ¼M HY +`M; H9+ +`M; iÈB ;—MX

G9+ M"v- Î K°i i?¬M; ç¢Q +€+? ç!`'i t - K'v M;Q`B hB m >Q"M? Gm"i ç M; iQ"M HU
M?Ä M?„M çB ç-m +?QM? H" h`B m M? E?¬M;- M"M; i?"K +?Q ç½ +¬K i? M? ;QÆ
H9+ M"v #¼M ?¼ +ÁM +€+? _2BM? `/ [m€ t X \*?Q /M pÈB i®+ ç° +O h`B m M? E
F`T M; ,M +ªM M;¼M HY #„M p T?Q h`QÆM; >^M;- +?Q /M H" w2`Q ç½ H'v b9M; M
F`T M[- F?QªM; +€+? i?"i bU [m€- [m€ t XXX

@ h`QÆM; >^M;5

Í ç^M; t - JBM? u M oB +?Êi ?ûi H M i?ªK i?B i- B„Đ

J°i i? M? •K ç°i M?B M p M; H M i`QM; w i?S+ +O h`M? h`€- ;B®M; M?Q i? M? •K
h`M? h`€ i?Î` K°i ?ÆB- ?„M #’v ;BÌ KÈB ?ÄB,
@ G`i? ;BÈB T?BK FBM? /` H-M M`v i`U+ iB T +?’K /Si- ? v H` pB + +?B M ç’m
i? ;BÈB M`v +?’K /Si\
o’M ç M`v HB M [m M ç M i’i +<sup>a</sup> i?“M? pB M i`QM; ç°B- +kM; H` p’M ç K` i`QÈ+
M?’iX
ó*^a i? ;BÈB T?BK FBM? /` +?’K /Si- M;QÆB +| ç²M; w i`Î i?“M? ç°B i`QÎM; h`mM;
L;?2 p”v- i•K i?–M +O h`M? h`€ H”T iS+ i?^a HÄM;- ç M i”M H9+ M`v- ?„M KÈB +| +
i`Î i?“M? ç°B i`QÎM; h`mM; *?•m ç°B ? v F?–M;X
æ9M; p”v- ç•v H` M;m²M ;®+ #® +K+ p” F ?Qç+? +O aÎ>B M- +?QM? H` ibM? ?mç
p pB + i`Î i?“M? ç°B i`QÎM; h`mM; \*?•m ç°B- +?d +–M pQÊi [m FB K i` +O .šM
T?BK FBM? /` HB M H”T iS+ F i i?9+– +ÁM H”K b Q pQÊi [m çQÊ+ F?^aQ M;?B K Q
` i?U+ HU+ ?Q†+ iB K HU+– K” pb b Q ç M i?ÌB F?„+ M`v aÎ>B M KÈB T?€i ç°M; J
+?B M ç’m i`QÈ+ ç|– ç m H” pb ç +?Q .šM ççQ ;B<sup>a</sup> +| +Æ ?°B FB K i` K¼B M;QÌB
ós2K` F ?Qç+? +O aÎ>B M ç½ i?“M? +–M;- K°i F?B .šM ççQ ;B<sup>a</sup> t€+ ç`M? B H
;†T T?^aB M;mv ?B K ç M iQM? KçM;- b) ç²M; i?ÌB çbM? +?d +^a i? ;BÈB T?BK FB
i?S+ +ÁM +| i? iB T iK+ ?Qç i ç°M;- M?[M; +€B F?€+ ç m F?–M; i? ?”M? ç°M;X L|
EB i +kM; +? i i?“i Q M m’M;X h?QÆM; i’M i`QM; LB;?iK `2 QM 1HK bi`22i F?–M
F?„+– ?Q”M iQ”M H” T?QÆM; /B M iBM? i?–M T?^aM T? – +?d +–M iBM? i?–M F?–M
T?€- i?QÆM; i’M b) pšM i²M içB- +?Q M M ?„M KÈB b) +? i b m F?B i`Î i?“M? ç°B
:B®M; M?Q p”v- h`M? h`€ +kM; ççB F?€B #B i i•K K +O aÎ>B M- +€B ;¼B H” i•K
;b i?b b) +”M; / i`Î i?“M? i•K K X L?Q h`M? h`€ H” Km®M ibK çQÊ+ ;B^aB i?Q€i- +
H” +^aM? ;BÈB æçB iU içB- K” aÎ>B M M;?o ç M M?B m M?’i H” ibM? +^aK- K” K¼B
F?ÆB` +<sup>a</sup>K ibM? +O ?„M- M?Q p”v i•K K +O ?„M`’i +| i? +?QM? H” iB m /B i i
a m ç|XXX*?QM? H” i`Î i?“M? ç°B i`QÎM;- /šM /„i i’i +^a K¼B M;QÌB h`mM; *?•m ç°B
+–M #B i H” T?^aB ç®B K†i pÈB F?| F?,M ;b- F?–M; +–M #B i H” T?^aB ç®B K†i pÈB
T?^aB ç®B K†i pÈB F?B m +?B M` b QXXXL?’i ç`M? T?^aB b®M; b|i5

óh ç²M; w5ô

e89X Zmv M R3 , 1` ;QM @@ *?QÆM; R, aU EB m L;çQ *O *?9M; I

*^aK ;B€+ M?Q K°M; M?Q idM?- ç M F?B K¼B M;QÌB KÎ K„i` i?b +^aM? iQÊM; T?Q
;BÈB b„i i?ûT i`QM; +,M +S M;QÌB M;Q”B ?”M? iBM? M[X LÆB ç•v H” *?O h?–M
?çM- F i ?ÊT +O €M? b€M; p” #|M; i®B- +O ?Q^aQ p” ?B M i?U+X

h`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+ KÎ K„i` - i’i +^a K¼B M;QÌB ç m M;•v M;®+ K°i i?Q€M;X E?Q^a
s€ KÈB ç°i M?B M;”Q H MX

@ h +?YB- i M ç–M ç°M aÎ>B M M`v5 L;QÆB +?ÆB [m€ i v`²B ç’v5 *?O h?–M- +
i`W +O i 5

h`M? s€ /M ;’T ;€T M?QM; ç–m |+ pšM +ÁM idM? i€Q- F m iQ +?[ i` i’i +^aX hmv
?Q”M iQ”M ?²B T?K+ b m F?B /mM; ?ÊT pÈB .šM ççQ ;B^a M?QM; +€+ i?“M? pB M
M?B m ç m ç½ #` i?QÆM;- ç†+ #B i H” K’v M;QÌB h`QÆM; >^M; ?ÆB i?Î +”M; H9+
#B i +€B ;¼B H” ?’T i?m M,M; HQÊM; +O _2BM? `/ H” +| w ;b- +?šM; H) H” ;B®M;
i?mv i- #B M M;QÌB i?“M? M¬ H \ ob i? +S i?2Q [mv +O M?Q i`QÈ+– +?[ i` i’i +^a

aU i?U+ +kM; ;B®M; M?Q ?„M M;?o- K’v M;QÌB h`QÆM; >^M; #` ?9i bç+? M,M; Hç
F?–M; i`mM; H–M M`v i?”K +?Q +ÁM H•m ?ÆM H9+ +?[i` ;2M b m F?B KÎ +Æ M?
b m- K’v M;QÌB KÈB iW i` M F?–M; ?ç tm®M;- pW KÈB ç€T tm®M; ç’i- M+F@amç

p"Q HÁM; AK?Qi2TX h` M K†i; ½ ç-m i`¼M; M?im'M M"v M?'ii?ÌB tm'i ?B M p #
i? M"Q- /M b Q i?b i`QÊ+ ç•v M+F@am@L KmM +kM; Hm¬M H" K°i K„ M[H¢M? i
i?"i bU [m€ QiX

oQÆM; >B T- h`bM? E?B m +MM; h`QÆM; >^M; ç m KdK +QÌB i?¬M; ?B m- h`QÆ
T?Q JBM? u M oB- M?QM; +¬; €B M"v M"v +,M #^M F?¬M; M?bM ?„M H'v K°i +€B
iQ" M t H¢X æ°M; i€+ ç! F?B M i`€B iBK h`QÆM; >^M; H"TiS+ M;m°B H¢M?- ?„M
b M; +€+ ç²M; ç°B Î T?Q F?€+- çQÆM; M?B MXXX >„M F?¬M; ? #B i #B m ?B M
M;QÌB M;Q" B ?"M? iBM? H9+ i`QÊ+XXX

G9+ M"v- Î T?€B # M FB - aÎ >B M ç M; #` h`M? s€ i9K €Q M?' + H M- ?„M M' B ;B'
ç€M? iÊBX æ°i M?B M K°i iB M; +?m¬M; ç²M; +?Êi p M; H M- K°i +?B + +?m¬M; i
ç-m aÎ >B MX h`M? s€ ç M; ç`M? ç€M? aÎ >B M #¶M; M; ½ [m} tm®M; ç'i- ?ÆM M
M;WM; +Q [m„T ;B®M; M?Q ç M; T?^B +?`m çUM; ç m çÈM /` i?QÌM;X

@ æ m F?¬M; \

aÎ >B M +¬K H'v +?B + +?m¬M; ç²M; M?Ä p"Q i v- #bM? i?^M ?ÄB h`M? s€X
h`M? s€ M^K /QÈB ç'i pW +Q [m„T pW ;"Q H M,

@ E?®M FB T- ç•v H" i`Á ;b p"v\ h¢B b Q H¢B ç m i? M"v\ h® +?'ii?•Mi? +O i
+kM; F?¬M; +?`m çUM; M' B5 .Q` 2KQM- M;QÆB H"K +€B i`Á ;b ç'v\ *€B +?m¬M;

@ §XXX VK- H" æ¬M; >Q" M; +?mM; - F?¬M; b BXXX L?QM; b Q H¢B F?¬M; ;B®M;
i`U+ iB T FQ+? i?Q+? +^K ;B€+ ç m çÈM KÈB ç9M; - ç M M;QÆB +kM; +^K i?'v ç r
+! +^K ;B€+ ;b\

aÎ >B M M?bM M?bM #"M i v KbM? iB T ç! M?„K K„i H¢B- K°i H9+ b m KÈB KÎ` X L
ç m [m•v H¢B- # Q ;²K +^ h`M? s€ #` +^K ;B€+ ç m çÈM ç€M; ;K+ tm®M; ç'i +kM; ç
K¼B +?mv M- aÎ >B M +! pQÊi [m çQÊ+ i•K K ? v F?¬M; KÈB H" M p'M ç K¼B M;C

aÎ >B M H„+ ç-m H¢M? M?¢i- M!B,

@ *?Q pQÊi [m çQÊ+ i•K [m M?QM; H¢B €T +? i•K K tm®M; - t2K ` pšM i?"i bU
L; ?2 p"v- i' i +^ K¼B M;QÌB tmM; [m M? ç m `mM #„M H M- T?^M; T?'i M?Q iB T i?
+¬M; ?¼X J" çB K ç€M; bÊ M?'i F?¬M; T?^B H" +¬M; FQ+? +O ?„M K" H" KQm F i
M;QÌB i F?¬M; +€+? M"Q T?ÁM; #`- i?"i F?¬M; M M H†T H¢B K°i H-M M[ XXX "`
#B i H" #` +€B ;½ i M H" aÎ >B M M"v iQM? F - iQ p` ç! ?¼ i?"i bU F?¬M; Km®M M

@ XXXošM T?^B i bK T?QÆM; T?€T F?€+X

aÎ >B M H„+ ç-m M!B,

@ h p®M +S M; ?o i•K K +! i? /MM; T?QÆM; i?S+ H'v HU+ T?€ t^Q ç pQÊi [m -F
+Æ ?°B +! i? iQM? F *?O h?¬M- p"v i?b T?^B KQÊM +Æ ?°B ç! ç ?Q" M i?"M? pB
+! i? €T +? tm®M; - K†+ /M H-M M"v ûT tm®M; `i i`B i ç - +?Q /M H" i bY /KM; i
+ 'T +kM; b) F?¬M; #` T?€i i€+XXXX L?QM; +€B M"v bQ pÈB pB +i bY /KM; @/`
;B^K i? HU+ ` i?b +kM; F?¬M; +! ;b [m€ F?€+ #B i- pšM T?^B /MM; K°i T?QÆM; T
K X

aÎ >B M ç M; M!B- h`M? s€ #¶M; pmM; i v p¶ K¢M? K°i +€B p"Q ;€v ?„M- ç€M? +?
iQM? M"v M; ½ /9B /KB- çQ¢M i`U+ iB T i9K €Q ?„M- M!B,

@ J M!- M?[M; ;b H9+ i`QÊ+ i M!B H" ç€M? `„K ? i` \ h M!B `²B- M;QÆB +! +?m
+¬M M!B K°i +•m i?¬B5 L;QÆB M!B ` K°i +•m i?b +? i çQÊ+ M; v ?^ \ L;QÆB +?Q
#® +K+ p" F ?Q¢+? +O M;QÆB b Q\

aÎ >B M +kM; F?¬M; ç w iÊB ç°M; i€+ +O h`M? s€- ?„M ç~v ç~v K„i FQM?- M!B,

@ L m M?Q #B i i`QÊ+ b) M?Q i? XXX o"v M;QÆB +! ç²M; w pÈB #® +K+ p" F ?Q¢

@ æQÆM; M?B M H" F?¬M; i? ç²M; w5

:¬M M?Q H" F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BXXX *•m i`ª HÌB +O h`¬M? s€ +kM; +U+ F
+?†i b„i- H`v [m M çB K M; QÌB M; Q`B M?bM p`Q i?b ? B i M M`v M|B +?mv M i?"i
M|BX

aÎ >B M iU ?² ç½ #B i h`¬M? s€ b) i`ª HÌB M?Q p"v- ?„M +?"K `½B ç†i +?B + +?m
KÈB M|B,

@ hW b m F?B #B i M; QÆB F?¬M; +ÁM iQ +€+? ç°B i`QÌM; - i HB M K°i KU+ +?Ì ç
çΦB F?€B #„i ç¬m tm`i ?B M i`QM; #° T?BK h` Mb7Q`K2`b- H9+ ç| - i #B i`¬M; Kb
i`mM; i`mM; +`TX hmv F?¬M; #B i iΦB b Q M?QM; i +| K°i +ªK ;B€+- K°i F?B ç°i T
i b) +| çQÊ+ i?S i pšM Hm¬M ?v p¼M; XXX

@ hW iBM iS+ +| çQÊ+ i`QÊ+ ç°v- b m F?B ç°B i`QÎM; +O K°i çQ`M ç°B #B M K`i-
çΦQ ;Bª KÈB iB M p`Q i`QM; ç°BX hB T ç| .šM çΦQ ;Bª b) iB M ?`M? FB K i` +€+ i
i? ;BÈB T?BK FBM? /` M`Q ç| - K°i F?B t€+ ç`M? B H" ç°B i`QÎM; - +ª i? ;BÈB T?B

@ *?Ì +?9i5

hB m >Q`M? Gm"i #¶M; M?B M t2M p`Q- M; „i HÌB ?„M M|B,

@ a Q M; QÆB /€K F?ŠM; ç`M? F?B t€+ ç`M? çQÊ+ ç°B i`QÎM; - K°i F?B ç°B i`QÎM
T?BK FBM? /` b) M; WM; HΦB\ >Q†+ +| i? M|B H" pW t€+ ç`M? çQÊ+ ç°B i`QÎM; -
iB T M; WM; HΦB\ L m F?¬M; M?Q p"v i?b F ?QΦ+? i•K K +O M; QÆB F?¬M; T?ª
i +?d M„K +?„+ çQÊ+ eyW- b Q M; QÆB +| i? F?ŠM; ç`M? M?Q i? \

@ VKXXX

aÎ >B M çB K M?B M M?Q F?¬M; - H`v ` K°i [mª +ª +?m - çQ H M KB M; +„M K°i K

@ h +kM; F?¬M; +?„+ +?„M XXX

óæQÊ+ `²B- iw M[ i?b [m M i?|B t`m +O i M F?®M M`v- F?¬M; +¬M #B i H" F?ŠM;
+?d +¬M t€+ bm`i + Q ?ÆM 8yW H" ?„M /€K ç€M? +QÊ+ #`i F€ +?mv M ;bX J†+ /M
+QÊ+ i?m p€M M`QXX M?QM; ?„M i?U+ bU H" +QM #Φ+ iW ç¬m iÈB çm¬B5ô

J¼B M; QÌB M; ?o iÈB çB K M`v K` i`QM; HÁM; T?€i HΦM? - +ÁM aÎ >B M i?b iB T iK

@ hbM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"vX h?2Q M?Q i`i +ª M?[M; iBM? iS+ ç½ i`M; ?ÊT
t€+ ç`M? ç°B i`QÎM; - b) tm`i ?B M ? B F?ª M,M; - K°i H" ç°B M;k M iQ`M ?Q`M i?
ç| - ? B H" ç°B M;k F?¬M; M iQ`M ?Q`M i?`M? T?BKX L m T?•M iQ+? i?2Q iB M? ?
i?ÌB +?Q #`M ç M F?ª M,M; i?S M?`i b) M?Q i? M`Q- Qi M?`i +kM; +| i? t€+ ç`M
ç| +?QM? H" F?B ç°B M;k tm`i ?B M M; mv ?B K +U+ HÈM- .šM çΦQ ;Bª `i +| i? b
;BÈB T?BK FBM? /`X h? M M h`QÆM; EB i F?B i`QÊ+ KÈB M|B M?Q p"v- +kM; iS+
M?"M ç`M? H" ç½ M iQ`MX hmv b m ç| ?„M ç½ +? i M?QM; ?ŠM H" F?¬M; HB M
[m M?K`H`/Q ?„M ;†T T?ªB iB M? ?m®M; ç†+ i?MX o"v i +| Hw/Q ç iBM `¬M; iΦB
EB i ç½ çQÊ+ t€+ M?"M H" ç°B i`QÎM; - pb i? F?B +?d +ÁM K°i KbM? ?„M +ÁM b®
i? ;BÈB T?BK FBM? /`- M|B +€+? F?€+- F?B ç°B i`QÎM; ;†T T?ªB M; mv ?B K- .šM
;BÈB T?BK FBM? /`HΦB5

@ L m M?Q iB M ?`M? iQM? iQ€M i?2Q T?QÆM; ?QÈM; M`v- F ?QΦ+? H`v HU+ T
pšM Hm¬M bmv iQM? b) +| i? i?U+ ?B MX L m M?Q Km®M #® +K+ H`v KK+ çQ+?
?`M? b m F?B .šM çΦQ ;Bª t€+ M?"M ç°B i`QÎM; - ?ÆM M[+ÁM T?ªB #B M ç°B i`C
M; QÌB b) +? i- pÈB M?[M; iB M ç M?Q p"v- +?B M i`QÌM; /mv M?`i i +| i? M; ?o
FBM? /`b) bBM? ` ç°B i`QÎM; KÈBXXX

h`i +ª K¼B M; QÌB ç m BK H†M; H„M; M; ?2- ç M F?B aÎ >B M M|B tQM; - h`bM? E?B

@ •+?- K`v +€B +?B iB i #® +K+ M`v iΦK i?ÌB +?Q #`M- /M b m i?b +kM; +?d +| i
+MM; i M #B M i?€B M?Ä hB m >Q`M? Gm"i M`v H"XXX v i Km®M ?ÄB H" - +€+ M;
i`QM; ? B i•M M?•M- `9i+m°+ B H" .šM çΦQ ;Bª\ L?bM +| p +ª M; QÆB p`hB m >Q

hB m >Q" M? Gm"i F?) ?„M; ;B¼M;- M;„i M;„i i|+ i`€M- +Q`B M|B,

@ o'M ç M"v ç i i`ª H`B çBXXX G".šM ç¢Q ;Bª- +?Q /M H" HQ¢B MY .šM ç¢Q ;Bª
?²B M?Q h`QÆM; E i +kM; ç m +| K°i çB K [m M i`¼M; +–M +?9 w- /M H" h`QÆM;
F?B M *?O h?–M ç + Q ç° F?| +O T?BK FBM? /` H MXXX æ| H" +?Q /M i? M"Q +k
iB M i`bM? i? ;BÈB T?BK FBM? /`- +kM; iS+ H" F?–M; i? M?9M; i v p"Q H"K i?
çQÊ+ M?9M; i v p"Q bU b®M; +? i +O +€+ i?"M? pB M iB m ç°B Hm•M ?²B- F?–M

óh M F?@M M"v +| M;?2 ? v F?¬M; p"v\ >¬K [m #ªQ ?„M ibK +€+? M•M; + Q bo F?
 #•v ;BÌ H¢B #B M i?¬M? K°i KbM? i ¸°+ /B MXXX h?"i +?d Km®M M M +?Q ?„M K°
 .Q i?'v T?¬M HÈM K¼B M;QÌB i`QM; ¸°B iBM? i?¬M ¸ m F?¬M; ´M M M h`M? s€ K
 K°i +?9iX >„M +kM; ¸½ ibK hB m >Q¬M? Gm"i ¸ i?QÆM; HQÊM; - #B i ¸QÊ+ M;mv
 ¸Q¬M ¸°B F?¬M; ¸O- M m M?Q +| i? iW +?¶ aÎ >B M FB K ¸QÊ+ ¸°i T?€ bS+ K¢M
 M;QÌB iU M?B M H" +| i? ¸°i T?B K½M? iB MX L m M?Q F?¬M; ¸QÊ+- `i +| i? +
 +MM;- bo F?Q +O h`mM; *?•m ¸°B +kM; +?ŠM; +| ;b i? v ¸´BX
 "i ¸„+ /o- h`M? s€ F?¬M; +€+? M"Q F?€+ H" iB M p"Q +,M T?ÁM; M;mv ?B K +O a
 i?Q M;?B K +¬M; M;mv ?B K ?ÆM Î /QÊB ¸'i- ibK aÎ >B M i?QÆM; HQÊM; K°i T?Q
 ?bM?X
 *| ¸B m- H-M M"v K v K„M +O ?„M +kM; F?¬M; i²B- pW ¸9M; H9+ aÎ >B M iW i`Q
 h?¬M ?Q€M ¸´B K'v i?S- h`M? s€ HB M p°B p¬M; #„i H'v ?„M- i|K i„i H¢B K¼B +?r
 +?Q ?„MX
 @ XXXhbM? ?m®M; +Æ #ªM H" M?Q p"vX h¢K i?ÌB F?¬M; M|B ¸ M +?mv M i ¸½ +
 +MM; +?Q - +kM; +?Q iQM? ¸ M pB + bmv Hm" M +O hB m >Q¬M? Gm"i H" ¸9M;
 i?'v i`¢M; i?€B +O h`mM; *?•m ¸°B `i F?¬M; ´M- K" M m H"K K°i H-M FB K i` i`Q
 +| i? H¢B F?B M i?U+ HU+ +O ?¼ #` ?¢M +? XXX
 h`M? s€ F ` i'i +ª M?[M; +® F} +O ?„MX
 aÎ >B M +QÌB H¢M?- ¸€T,
 @ æ•v H" +?S+ i`€+? +O F H"K ¸°B i`QÎM; M?Q M;QÆBX L;QÆB F?¬M; i? v m +
 ;B9T M;QÆB M;?o +€+? +? i¢Q +¬M; +U- H¢B pW ;B9T M;QÆB M;?o +€+? H'v ¸Q
 i? v M;QÆB M OB i?¬M? pB M ¸Q¬M ¸°B- M;QÆB M;?o i H" +€B ;b\
 @ G" .Q` 2KQMXXX
 @ XXXL|B i|K H¢B- iB m ¸°B Hm•M ?²B •+ J +kM; +?d H" K°i ¸°B M;k- +?d pb ¸½ +
 ¸²M ¸¢B M M KÊB #B M ¸°B M;k M"v i?¬M? i?¬M i?Q¢BX L m M?Q ¸ M +ª +?QÊM;
 pQÊi [m i?b +€+ M;QÆB ¸9M; H" ¸½ H½M; T?Q K'i #° T?BK LB;?iK `2 QM 1HK b
 L|B ¸Q¢M- aÎ >B M [m v M;QÌB ¸B p T?ÁM; KbM?- Î T?Q b m- h`M? s€ p°B ?¬ H
 E i [mª H" ¸ M M;¬v i?S ? B- M;QÌB +?QM? i?S+ M;?o +€+? ;BªB [mv i p'M ¸ pšM
 h M F?@M aÎ >B M iW H9+ tm'i ?B M ¸ M;BÌ pšM Hm¬M ;B[p Kti +m²M; M?B i-
 /¢M; [m€B /` +O ?„M M?Q p"v +kM; F?B M +?Q M;QÌB tmM; [m M? p¬ i?S+ i`€M? t
 +| w H" ?„M +?„+ +?„M b) ;•v M;mv ?B K- M?Q M; i?2Q #ªM M,M;- K¼B M;QÌB +ªK i
 ¸½ H" K°i HQ¢B M;mv ?B K`²BX
 h`M? s€ +¬M; M?bM +¬M; iS+- +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?¬M ¸QÊ+ T?ªB ;¬Q H M
 @ aÎ >B M5 h M ¸€M; ;?ûi M?¬M;QÆB i®i t'm ;b +kM; M|B K'v +•m +| ¸QÊ+ F?¬M;
 +| H9+ M"Q +kM; K M; +€B #ªM Kti +m²M; M?B i M"v M[- M;QÆB F?¬M; +ªK i?'v
 aÎ >B M M;?2 p"v HB M ¸Q i v tQ tQ Kti- / Kti ?„M ;B®M; M?Q H"K #^M; ¸'i bû
 M?B i #B M i?¬M? H½M? ¸¢KX *?SM; FB M +ª [m€ i`bM?- K¼B M;QÌB ¸ m iQ€i ? i
 i?ªM M?Q F?¬M;- M|B,
 @ *€+ M;QÆB +ªK i?'v iB m ¸°B Hm•M ?²B •+ J `i F?| ¸®B T?| T?ªB F?¬M;\ aQ p
 i? M"Q\
 h`M? s€ KÎ KB M; ¸`M? M|B M?QM; aÎ >B M H¢B [m v b M; T?Q ?„M H„+ H„+ ¸-m
 i?¬M? pB M +ÁM H¢B +O h`mM; \*?•m ¸°B X L?[M; M;QÌB M"v ¸ m `ÆB p"Q i`-K K
 F?) H„+ ¸-m- M|B,
 @ h F?¬M; ;B Q ¸'m pÈB iB m ¸°B h?B M h?¬M M M +kM; F?¬M; #B i ¸†+ ¸B K p
 M;k ¸|- +?d H" i M;?2 F i`QM; ¸| +| K°i M;QÌB +| F?ª M,M;H" im +?•M ;Bª +?•M +

+^a+€+ iB m ç°B Hm•M ?²B ç9M; F?¬M; \ h?U+ HU+ ?bM? M?Q +ÁM K¢M? ?ÆM h`¬M
M[+| p ?„M +kM; F?¬M; T?^aB H` M; QÌB K¢M? M?'i i`QM; iB m ç°B h?B M h?¬M-
ç°B M; k ç| F?¬M; i? v m FûK çQÊ+X

@ *?d H` F?¬M; FûK i?¬B b QX

w2`Q +?Êi T?€ pĐ bU BK H†M; - ?„M ;"i ç-m M|B,

@ L|B K°i +€+? +?QM? H` i?U+ HU+ +U+ F€ K¢M? K)X oÈB i?U+ HU+ +O +?9M; i
+?9M; - F i [m^aM?'i ç`M? H` çQ`M /B i- M m M?Q K v K„Mi?b +kM; `i +| F?^aM,M; i
L m F?¬M; T?^aB H` aÎ >B Mi?b ç°B +?9M; i +?„+ +?„M b) +| M; QÌB +? i5

h` M i?U+ i - M; QÌB +| F?<sup>a</sup>M,M; T?<sup>a</sup>B +? i M?'i +?QM? H` h`¬M? s€- M m F?¬M; i
>B M- h`¬M? s€ i?"i bU +? i +?„+5

L?[M; M; QÌB F?€+ +kM; i?¬K ;"i ç-m- +?d +| aÎ >B M H` H„+ ç-m M|B,

@ *€+ M; QÆB #B i i¢B b Q iB m ç°B h?B M h?¬M F?¬M; i? +?®M; H¢B iB m ç°B •
J +| K°i çdM? + Q F?¬M; B +| i? pQÊi [m çQÊ+X h?2Q iBM iS+ K` +?9M; i #B i
+O h`¬M? s€ iWM; K°i KbM? F?B m +?B M +^aiB m ç°B h?B M h?¬M- ?ÆM M[+Á
F?¬M; #B i H-M ç| +| T?^aB H` i?"M; i?<sup>a</sup>K ? v F?¬M; M?QM; +?d K°i iBM iS+ ç| H` ç
i¢B F?¬M; B +| i? pQÊi [m çQÊ+ ?„M5

@ hB T i?2QXXXX

aÎ >B M H¢B [m v b M; T?Q h`¬M? s€- M|B,

@ L m F?¬M; iQM? ç M +?B m >²M; ?Q M; - F? B i?B M iQ+? ç` - i?U+ HU+ +O M;
GQ`/ Q7 i?2 \_BM; b # Q M?B m\ \*QB i?U+ HU+ H9+ ç| H` Ryy ç iQM? iQ€M- b m
+ 'T- i?U+ HU+ +O M; QÆB H` # Q M?B m\

@ VKXXX

h`¬M? s€ M; šK M; ?o K°i i?Q€M; `²B ç€T,

@ æ¢B F?€B F?Q^aM; jyy ç M 8yy çB KX a m F?B ç°i T?€ i•K K - i?U+ HU+ +O i
F?¬M; +| >²M; ?Q M; - F? B i?B M iQ+? ç` - i?U+ HU+ +O i +kM; T?^aB i,M; H M i
+?B M pÈB G RM; GQM; i?U+ HU+ ;B®M; M?Q H9+ i`QÊ+ i?b i +?„+ +?„M b) F?¬
i? iW i?QÆM; M? ç M i`¼M; i?QÆM; H` ;B i +? i çQÊ+ ?„M5

@ æ9M; p"v5

aÎ >B M #9M; i v K°i +€B- M|B,

@ hW i`QÊ+ ç M M v +€+ M; QÆB ç m T?¢K T?<sup>a</sup>B K°i b B H-KX æQ`M ç°B K¢M? ?
HU+ +?dM? +O +^a ç°B ç|- pQ /K M?Q +¬M +| iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;B^a- pQ /
t - pQ /K M?Q +¬M +| ?Á HU+ +?QM? T?¢K pB `°M; - pQ /K M?Q +¬M +| i`Q ;B^a- ç•
+?„+ +?„M T?^aB +|X L?QM; M m M?Q +^a? B # M ç m +| M?[M; i?"M? pB M ç|- p"v i
bU bBM? i²M +O çQ`M ç°B H` T?^aB t2K i?U+ HU+ +| # Q M?B mXXX h H'v pQ /K
ç°B Hm•M ?²B •+ J H` 88yy- p"v i?b bS+ K¢M? +O +HQM2 h`¬M? s€ ç½ +?B K 8yy
T?•M +?B bS+ K¢M? K` i H`T /U i?2Q M?[M; iQ HB m +| çQÊ+- i`QM; ç| +| K°i b
;†TXXX

aÎ >B M H'v i`QM; ç®M; i`B HB m HÈM +O ?„M ` K°i #<sup>a</sup>M; i?®M; F - # M i`QM; +|
>^aB ç°B- iB m ç°B h?B M h?¬M- iB m ç°B •+ J XXXX J°i HQ¢i +€+ ç°B M; k K` h`m
ç m +| K†i- K` i`QM; ç| iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J t TÎ p` i`Q b® K°i- i?U+ HU+ [m^aM
+^a+€+ i?"M? pB M iWM; #B i i`QM; iB m ç°B •+ J ç m çQÊ+ HB i F - +?d `B M; +
8yyy çB KX

@ XXX^aM; b® HB m M`v F?¬M; +| p'M ç ;b +?S\ h¢B b Q ç€M? ;B€ +O iB m ç°B
+?9M; i \ *?d +| kRyy çB K- +ÁM +?9M; i iÈB i" M jdy çB K- ?ÆM M[K°i KbM? ;¼
ç M jyyy çB K`²B\ E?¬M; i? +| +?mv M M?Q p"v ç9M; F?¬M; \

h`bM? E?B m ç-v p [m, /`- pW M?bM pW ?ÄB- K" €M? K„i M?[M; M;Q`B +ÁM H¢B
aÎ >B M H¢B +Q`B H¢M? ç€T,

@ *?ŠM; +| ;b H" F?¬M; i? +ªX "ªM; ç€M? ;B€ M"v H" iQM? F?B çQ" M ç°B ?Q" M iQ
+?, M Mm¬B i¢Q` - +kM; iS+ H" i`QM; iBM? ?m®M; i?"M? pB M i`QM; ç°B i´M; ?ÊT
#® +K+ p" bS+ K¢M?- K" M m i`QM; i`Q`M; ?ÊT #® +K+ iQÆM; çQÆM; i?b ?Q" M i
HÁM; iBM ç i` M? ç'mX h?2Q M?[M; iBM iS+ K" i #B i- F +ª iB m •+ J +| +? i b
+HQM2 h`M? s€ +ÁM b®M; i?b +ª iB m ç°B •+ J imv i ç®B b) F?¬M; #B M K'iX aS
i`bM? ç° +O #® +K+ p" i`|B #m°+ ?Q" M +ªM?- pb i? 8yyy çB K +O ?„M ?Q" M iQ
M; k +U+ K¢M?XXX

@ hB T i?2Q b m H" h`M? s€- F?¬M; ;b ç€M; TªB M|B- b m F?B pQÊi [m i`¢M;
M;QÆB iB M i?ŠM; ç M ;¬M +HQM2 M?QM; M;QÆB pšM +ÁM i?B m K°i p" B i?SXX
#B i H" bS+ K¢M? +O M;QÆB F?¬M; +MM; K°i +´T ç° pÈB +HQM2X Pi M?´i H" M;Q
F? B i?B M iQ+? ç` +Æ #ªM +| i? iQ" M /B i iB m ç°B h?B M h?¬M M?QM; F i [mª
+? i- +?QM? pb +| çQÊ+ K°i +?B m >²M; ?Q M; - F? B i?B M iQ+? ç` M M i KÈB +
i?U+ HU+ +O iB m ç°B h?B M h?¬M H" i /U i?2Q iBM? ?m®M; i`QM; GQ`/ Q7 i?2
+O ç°B #¼M ?„M F?¬M; M;WM; ç + Q i?U+ HU+¬M m F?¬M; iB m ç°B h?B M h?¬
pÈB h`mM; *?•m ç°B +?9M; i +MM; iB m ç°B •+ J M[XXX

@ "•v ;B`KÈB H" çB K K'm +?®i- M|B +€+? F?€+¬ iB m ç°B Hm•M ?²B •+ J M m +?
i?Q`M; - F€i?"i +kM; F?¬M; + Q ?ÆM +?9M; i # Q M?B m- çB K ç€M; bÊi?"i bU H
iQ" M #° i? ;BÈB Hm•M ?²B FB XXX L m M?Q +| i? iB m /B i?„M i?b b Q\ L m +|
•+ J imv i F?¬M; TªB H" [m€B p"i F?¬M; i? i?„M; M´B5 ob p"v- F ?Q¢+? +O i
+MM; H"XXX oQÆM; ç'm pQÆM;5

e8dX *?QÆM; k, M? E?¬M; h€+ *?B M UkV

E ?Q¢+? +O aÎ >B M M;?2 +| p çB M +m²M; M?QM; ç| +kM; Hm¬M H" T?QM; +€
/MM; T?QÆM; i?S+ K¢Q ?B K M?´i- +?Q ç®B T?QÆM; K°i FQ+? H¬B çbM?- ç M F
+K+ ç½ #„i ç-m ?Q†+ i?"K +?Q H" F i i?9+ `²BX E ?Q¢+? +O ?„M +?Q i" M +?B
pQÆM;5 G'v h`M? s€ ç®B T?| pÈB +HQM2 h`M? s€5 €€+ i?"M? pB M F?€+ +O h
i?"M? pB M F?€+ +O iB m ç°B •+ J X L m h`M? s€; B`M? çQÊ+ i?„M; HÈB iS+ H
M m +HQM2 h`M? s€i?„M; HÈB iS+ H" h`mM; *?•m ç°B çQ" M /B i- K°i HU +?¼M
#¢BXXX E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- ç•v ç9M; H" +?mv M K" aÎ >B M b) H"KX

@ æ¢Q Hw M"v F€i?"i `i çÆM; BªM- +€+ M;QÆB +S iU KbM? M;?o K" t2KX L;Q`B
+K+ b) +`M; M?B m- pb p"v i" M +?B M +m®B +MM; imv +| i? #® +K+ M?QM; F?
M;?`+? +?mv M M?Q i`QM; GQ`/ Q7 i?2 \_BM; bX .Q ç| +?9M; i +?d +| i? HU i`¼
pÈB iB m ç°B •+ J - K†+ /M +| i? KQÊM bS+ +O iB m ç°B h?B M h?¬M M?QM; +k
+?9 w pÈB #¼M ?„M- pb i? XXXX

@ E?¬M; #^M; HB m K°i p€M +?d +| t€+ bm'i M, K M, K M"vX hmv i?2Q iBM? ?bM? i
M?´i ç`M? +| i? +?B M i?„M; çQÊ+ +HQM2 +O ?„M M?QM; i?2Q b® HB m K" i +|
+| i? K K°i ? B M?•M p"i bB m K¢M?- M m F?¬M; +?d pÈB M?[M; M;Q`B K" +€+ M;
+?„M b) i?„M; - ç M H9+ ´v +?9M; i M;QÊ+ H¢B +| i? i`Î i?"M? i`Ê HU+ +?B M ç'm
pQÆM; +| i? [mv i ç`M? bBM? iY +O ? B ç°B- +kM; M?Q p"v- i?„M; #¢B ;B[+?9
H¢B +O iB m ç°B •+ J +kM; +| i? [mv i ç`M? F i [mª i" M +?B M ;B[? B pQÆM;
M;QÆB +¬M TªB ç€M? #¢B +HQM2 +O M;QÆB5 L m F?¬M; i? ç€M? #¢B çQÊ+ i
ç M F?B M"Q #¼M i T?•M i?„M; #¢B KÈB i?¬B- ç| H" T?QÆM; T?€T /mv M?´i +| i?

h'i +ª K¼B M;Q`B ç m +?, K +?9 H„M; M;?2 aÎ >B M- +?d +| hB m >Q" M? Gm"i M?Q
bmV M;?o K°i H€i `²B +?Êi ?ÄB,

@ E?¬M; b B- F ?Q¢+? M"v ç9M; H" T?QÆM; T?€T /mv M?´i +| i? ç€M? #¢B iB m
i?´i #¢B ?ÆB HÈM M?QM; bQ pÈB +€+? ç^M; M"Q +kM; #¢B i?b i i?" HU +?¼M T?

L;QÆB çWM; [m M- i`QM; iB m ç°B •+ J +kM; +| +HQM2 +O M;QÆB- M m M?Q
M;QÆB b) ç ibM? ?m®M; M?Q p"v tªv` b Q\

@ æ9M; i? X

aÎ >B M ;"i ç-m p F?ŠM; ç`M?,

@ *?QM? pb M?Q i? bU i²M içB +O M;QÆB KÈB +| ;B€ i` i? ?B MXXX æ•v H" M?
+m®B +MM;X æ +?Q F ?Qç+? oQÆM; ç®B pQÆM; iB M ?"M? i?m"MHÈB- M m +
T?€ i•K K XXX *| i? K M;QÆB b) H" çB K [m M i¼M; M?'i i`QM; i`Q +?B M- çB K '
F„X h?„M; #çB i`QM; i`Q +?B M F?¬M; M^K Î [m€ i`bM?- K" H" Î F i [mªXXX

@ - oQÆM; ç®B pQÆM; T?ªB F?¬M; \ o"v T?ªB +?,M; H" ;B[h`mM; *?•m ç°B p" •
M;QÌB +| [m M ? ç®B T?| pÈB M? m\

E?B aÎ >B M ç M; M|B +?mv M pÈB hB m >Q" M? Gm"i i?b Î # M +çM? h`B m M? E
HMM; ç°i M?B M KdK +QÌB /mv M /€M; M|BX *- #û ç°i M; °i iW K°i M[i?Q +? F?€+
i?"M? K°i i?B m M[iQÆB i` - M" M; +QÌB ?b ?b M?bM #ªM; ç€M? ;B€ M?•M p"i- M|

@ h`B m *?m E?¬M; XXX JÎ +Æ M?•M iÄ i-M; i?S iQ- i?U+ HU+ +O ?„M +?d pÄM
Q i K°i +?9i ç'v\

@ E?¬M; - M|B K°i +€+? +?QM? t€+ H" i?"K +?Q +| F?ª M,M; F?¬M; iÈB çQÊ+ kyyX

aÎ >B M H„+ ç-m ç€T,

@ *€+? iQM? iQ€M i`QM; #ªM; ç€M? ;B€ M"v +O i H" çB K i?U+ HU+ K°i M;QÌB
ç°B M; k KbM? i`QM; i`"M +?B M +m®B +MM;X L m M?Q h`B m *?m E?¬M; Î K°i ç
+O ?„M K" M|B- çB K b® +?„+ T?ªB iW dyy ç M Ryyy- M?QM; M m i`QM; iB m ç°B
+O ?„M +?d çQÊ+ ç M i? X *kM; M?Q p"v- K'v M;QÌB h`mM; *?•m ç°B +?9M; i - pç
>^M; - M m M?Q #¼M i çÆM ç°+ i`QM; K°i ç°B M; k i?b # M;QÌB #¼M i iMv iB M
i? pQÊi [m€ 8yy çB K- +ÁM M;QÆB i`QM; i`çM; i?€B iBM? i?-M M"v HçB +"M; +|
M; M; pÈB h`B m \*?m E?¬M;X L?QM; +?9M; i Î i`QM; h`mM; \*?•m ç°B- #` ?"Q [m
b® çB K M;QÆB +| i? T?€i ?mv b) F?¬M; pQÊi ?ÆM h`B m *?m E?¬M;XXX

@ æB K b® M"v M m ;¼B H" çB K i?U+ HU+- F?¬M; #^M; ;¼B H" çB K i€+ /KM; +|
çQ" M ç°BX h`mM; \*?•m ç°B i`QÊ+ K„i- çB K i" T?ÊT +O i'i +ª K¼B M;QÌB +kM; +?
88yy çB K +O iB m ç°B •+ J XXX

h`B m M? E?¬M; M;?2 aÎ >B M M|B tQM; #¶M; +QÌB ?b ?b- F?) ç†i i v H M K¬B- #°
M? M i?B m M[tBM? ç T?ÆB i?B M p i`mM; iQM? +O M" M; F?¬M; M; Î HçB ;ÈB
*- #û +QÌB M|B,

@ h `i H" F?¬M; ?"B HÁM; pÈB çB K b® +O KbM? ç'v M?ûXXX æQÊ+ `²B- aÎ ?B
HU+ +O i +?Q \ *?QM? H" i?U+ HU+ +O i i`QM; i`çM; i?€B ?B M içB p"v- F?¬M
i ç®B +?B M K°i i`"M çBX \*?d +-M h`M? s€ M;QÆB F?¬M; bY /KM; >²M; ?Q M; -
+?B m i?S+ M"Q F?€+ i +kM; ç m F?¬M; bÊ- ç M M"Q- ç M M"QXXX

L|B ç M +•m +m®B- i? M? •K +O M" M; +ÁM K M; i?2Q p FB m K`- F?B M +?Q h`b
Km®M H²B +ª K„iX

h`M? s€ p°B p" M; H„+ ç-m M|B,

@ h?¬B i?¬B- F?¬M; +-M #B i i?U+ HU+ +O M;QÆB M?Q i? M"Q- h`B m *?m E?
b) ç +?Q M;QÆB- +?B M ç'm ;B[? B i i?"i bU F?¬M; +-M i?B iXXX

@ L; m tm~MXXX

aÎ >B M Î # M +çM? +QÌB HçM? M|B,

@ *m°+ ç'm M"v pÈB +- 'v ç9M; H" F?¬M; ? +-M i?B i M?QM; ç®B pÈB M;QÆB
*?QM? M;QÆB +kM; iWM; M|B [m - M;QÆB i?"i bU F?¬M; ;BÁB p T?QÆM; /B M
H" +?mv M ;B i`QM; p'M ç M"v- ç½ ?B m +?Q \ \*- 'v ç M; ?¶ i`Ê M;QÆB ç'vX L r

F?B m +?B M pÈB +HQM2 +O KbM?- ç½ F?¬M; i? i?„M; ?„M çQÊ+ p HÁM; iBM i
?„M [m€ M?B m p ;|+ ç° HU+ HQÊM; i?m-M i9vX E?¬M; +-M #B i H" bS+ K¢M? ?
M|B ç m [m M i`¼M; M?Q M? m- M m ç½ t€+ ç`M? #® +K+ +?Q i`"M +?B M +m®B +
M; QÆB +-M T?ªB K¢M? K)- K¢M? K) ?ÆM M[- K¢M? K) p¬ bQM; - ç M F?B M"Q +|
M; QÆB KÈB i?¬BX h`QÊ+ H9+ 'v- M; QÆB F?¬M; çQÊ+ T?ûT i`®M i`€M? K°i i`"M
h`M? s€ i?Q€M; M; ¢+ M?B M- F?B ?„M [m v H¢B T?Q h`B m M? E?¬M; i?b +¬
M?B M M?bM ?„M- i`QM; MK+QÌB iU ?²+ÁM K M; i?2Q K°i iB ¬M M?m- M?Q +| M
@ L m H" i, i?Q- p"v F?¬M; +-M H'v iQM? K¢M; ` HB m- /Q ç| M; QÆB F?¬M; çQÊ
i?B M iQ+? ç` - F?¬M; çQÊ+ bY /KM; hB K HQM; #B MX *ÁM p "¢Q i¢+ p" >Ov /B
M"v- +?d +-M i?•M i? M; QÆB +| i? +?`m çUM; i€+ /KM; T?K +O >Ov /B i H" çQÊ
i? - i +| i? T?|M; i•K bY /KM; i'i +ª bS+ K¢M?- +?d +-M F?¬M; ;B i +? i M; QÆB H
h`B m M? E?¬M; +QÌB ?b ?b- M?bM h`M? s€- M|BX
æ•v H" K°i F?QªM; ç'i i`®M; HÈM i`QM; i-M; ?-K /QÈB T?ÁM; h`M? s€X .Q i-M
M; QÌB +| i? i? v ç´B ç` ?bM? iMv i?2Q iQÎM; iQÊM; +O +?O M?•M M h`M? s€
+ªM? K°i [mªM; i`QÌM; `°M; HÈM +?Q H-M i, i?Q M"vX Í i`mM; i•K [mªM; i`QÌM; H"
çSM; ç®B Kfi- Î T?Q t M; Q`B `b H" +€+ i?`M? pB M h`mM; *?•m ç°B çSM; [m M
H-M ç-m iB M M?•M +€+? +?O +O h`B m M? E?¬M; +?B M ç'm i`QÊ+ Kfi K¼B M;
;-M M?Q #B i ç M i" M +?•M iÆ F) i|+- ?SM; i?9 +O K¼B M; QÌB pÈB h`B m M? E?
#B i H" h`bM? E?B mX
@ hB K HQM; #B M +?QM? H" i?m ?Q¢+? HÈM M?'i +O h`M? s€ b m F?B pQÊi [n
+O ?„M iW +'T ç° >Ov /B i i,M; H M K°i i-M; M[- M; Q`B ` +ÁM i,M; + Q bS+ ç F
+O >Ov /B i H M `i M?B mX J°i F?B F?¬M; i? bY /KM; hB K HQM; #B M- M m +
çŠM; +'T +O ?„M F€ i?"i +kM; F?¬M; +? M? H +? H„K pÈB h`B m M? E?¬M; - K"
`i M?B m F„tªQ €K b€i K" ?„M +?Q iWM; i?v [m XXX
@ XXXXL m M|B M?Q p"v- F?¬M; TªB h`B m M? E?¬M; H-M M"v i?„M; +?„+ `²B b
h`QÆM; >^M; M; ?2 hB m >Q`M? Gm"i T?•M iQ+?- ?„M HB M iÁ KÁ ?ÄBX
hB m >Q`M? Gm"i H„+ ç-m ç€T,
@ *€B M"v i?b F?¬M; i? F?ŠM; ç`M?- i`QM; +?B M ç'm +| [m€ M?B m #B M b®- ç
i?S ? BXXX E„tªQ €K b€i +O h`M? s€ iU i?`M? K°i çQÌM; - K†+ /M +?Q iWM; [m
? i?®M; M?QM; ?„M H¢B +| FBM? M; ?B K +?ûK; B i bBM? iW i` M +?B M i`QÌM; >
i? ;BÈB T?BK FBM? /` ç M #•v ;BÌ ç½ i`ªB [m # Q M?B m H-M +?B M ç'm HÈM M?
+kM; bÈK #B M i?`M? K°i +?B M b„i?m-M i?K+ `²B- H¢B +`M; F?¬M; M|B iÈB h`
h +ªK i?'v +| FªM,M; H" h`B m M? E?¬M; Km®M /¢v F„tªQ €K b€i +O +- 'v +?Q
i?•M h`B m M? E?¬M; iU +| iQM? iQ€M `B M; XXX
h`QM; H9+ M|B +?mv M- ? B M; QÌB Î; B[ [mªM; i`QÌM; ç½ ` i vX hW ç-m F?¬M; F
s€ +?d +-K >´ ?²M ç Q M?ªv H M + Q- +?ûK tm®M; K°i M?€i- +ÁM h`B m M? E?¬M
+?O #B M i?`M? M?•M +€+? T?K- +- #û i`-K K†+ Qi M|B M"v pmM; i v F?¬M; ?QÊ
*?Q M; K°i iB M; p M; /°B- h`B m M? E?¬M; p°B p½ HMB ` b m- +ÁM h`M? s€ i?i
K¢M? +?•M- /MM; i®+ ç° M? M? ?ÆM M[t¬M; ç M- >´ ?²M ç Q H¢B M•M; H M + Q
h`B m M? E?¬M; i v +-K i? M? ;QÆK 1t+ HB #m`- ç•v H" K°i i? M? i`¼M; FB K ? B
#ûM F?¬M; i?m ;b >´ ?²M ç Q- +?d H" bQ pÈB bS+ K¢M? +MM; i®+ ?'i i?•M i? FB
M?•M +O i? M? FB K M"v H¢B v m ?ÆM `i M?B m- Qi M?'i H"XXX i?U+ HU+ +O
+ÁM FûK t h`M? s€X
G¢B iB M; FBK HQ¢B p +?¢K p M; /°B- H-M M"v h`B m M? E?¬M; +`M; i?ªK ?ÆM-
FB K i`QM; bm®i i`U+ iB T #` +?'M # v +ÁM h`M? s€ HQ€M; +€B ç½ F >´ ?²M H M
@ XXXL; QÆB i?m `²BX

h`M? s€ i?Î ?„i` K°i ?ÆB- M?QM; iQ`M i?•M ?„M H¢B +U+ F€ +,M; i?ŠM;- #ÎB pb
KK+ çQ+? +O` M?•M +€+? +?O h`B m` M? E?¬M;- F?¬M; +?d pb ç` ?„M i?Y [m` K°i
i?Q+? F?€+?XXX K` +ÁM ç` ?m'M Hmv M h`B m` M? E?¬M; M?•M +€+? T?K M`v5
@ æ½ ?B m +?Q \ G` K°i i?Q+? F?€+?- pB + [m` M i`¼M; F?¬M; T?ªB H` bY /KM; p
K°i KK+ çQ+? çÆM ;BªMXXX :B i +? i F` ç`+?5
h`B m` M? E?¬M; ç` M; #` >´ ?²M ç` Q F` b€i #¶M; #`i +Q`B ?b ?bX *?d i?'v M`M; ç`
ç²M; i?`B M; ?B M; M; Q`B b M; T?Q` #` M FB` i?•M ç` Q- i`QÈ+ F?B h`M? s€ F`T ç`

h`QM; #° T?BK FBM? /` Cm` bbB+ S`F- h`mM; \*?•m ç°B ç½ çQÊ+ i`aB M; ?B K`²M
?bM? bB m F?`M; H² /`B ç M ?ÆM i`,K Kûi- K¶B H-M T?mM HY ç m +| i? içQ`
HY - H9+ 'v M m M?Q F?¬M; +| h`M? s€ HB m KçM; K°i H-M- bY /KM; bS+ T?€ ?
i?b +ª h`mM; \*?•m ç°B ç½ T?ªB +? i i`QM; KB M; +QM`²M; iQ HÈM ç|`²BX

1` ;QM +?QM? H` K°i i? ;BÈB T?BK FBM? /` KB m iª p +U HQM; M?Q p`vX æQÆ
i`QM; T?BK F?¬M; i? bQ çQÊ+ pÈB +QM`²M; F?`M; H² K` h`mM; *?•m ç°B T?ªB ç
+kM; +?d ç M ?ÆM KQìB Kûi- ;B®M; M?Q K°i +ÁM i?`M; H`M F?`M; H²- ?Q`M iQ`M
i`,K Kûi- +| bS+ T?BM HY KçM? M?Q i M HY ?ç i M?•M KBMB- i?"K +?Q +ÁM KB
M; ? + QX L?QM; i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /` M`v- M?[M; +QM`²M; i?`M H`M Hç
i?"M?`²M; i`QîM; i?"M? i`QM; M?€v K„i- K` ç| +?QM? H` i?S K` +QM`²M; MQM +
+¬M ;'T- T?€i i`B M5

@ XXX.M H` M|B M?Q p`v- M?QM; K` +U HQM; HÈM ?ÆM i`,K Kûi- M m M?Q i?"i bU
i? M`Q çQ M| p`Q i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /` ç•v\ G` +€B ?mv ?B m h bQ K`M
iB i F`+? iB M? +'T " KÈB ?Q€M ç`B çQÊ+ ?ª\ *| i? +?Q K°i bBM? p`i F?¬M; i?m°+

h`bM? E?B m +¬K K°i +?B + ?mv ?B m M?Ä #û- iBM? tªQ- ?„M ç¬v p iÁ KÁ- ?ÄBX

*?B + ?mv ?B m M`v i?U+ ` H` /Q h`M? s€ ?Q€M ç`BX hW b m F?B ?„M H`v HçB ç
*?•m ç°B- [mv M ?çM i` /mv i î \*?O h?¬M +kM; [m v HçBX h`QÊ+ ç| F?B M; ?B M
+QM`²M; /`B ?ÆM i`,K Kûi iB M p`Q i? ;BÈB T?BK FBM? /`- ?„M ç½ iB K FB K i`Q
+| i? ?Q€M ç`BX GQçB ?m•M +?QÆM; h bQM`v i?2Q i?mv i KBM? H` ççQ +K T
?| h bQ +O *?O h?¬MX h bQ b m F?B +QîM; ?| [mv M i`QÊM; h bQ b) +| i? i`
T?ªB +QM M; QìB H`K K bOM; +?Q KbM?¬ +ÁM +?B + ?mv ?B m M`v +?QM? H` /KM
/çM; M; QìB +Ð HÈMX

@ æ9M; i? X

h`M? s€ +¬K H`v +?B + ?mv ?B m- M?bM +?9`²M; MQM ç M; M; O i`QM; HÁM; KbM

@ *QM`²M; +QM M`v ç½ +QB i H` M; QìB i?•M +O M| M M F?¬M; +¬M ?Q€M ç`B i?
?mv çQÊ+X *?mv M i HQ H„M; F?¬M; T?ªB p`M ç `v- +€B i HQ H` T?QÆM; T?€T
F?¬M; #B i +| ;•v i?QÆM; i`M ç M +?Q M| F?¬M; XXX *?Q /M F?¬M; M|B ç M bS+ +
F?¬M; Km®M H`K i?QÆM; ?çB ç M M|X \*QM`²M; +QM M`v +kM; i?m¬M F?B i M?Q
K` M|B i?"i bU H` [m€ t HçX

G9+ M`v- K¼B M; QìB ç M; î i`QM; i? ;BÈB T?BK 1` ;QM- i?ìB ;B M H` H9+ M?•M
i`SM; `²M; F?¬M; H•m- +ª i? ;BÈB T?BK +?d pW KÈB #„i ç¬mX

1` ;QM H` K°i #° T?BK ?mv MªQ T?QÆM; h•v iB m +?m`M- F`+? #ªM F p K°i ç`i
F} bo`²M; X >¼ /U p`Q p`i +QÐB +O KbM?¬ +| çQÊ+ i?U+ HU+ KçM? K)- +kM; i`î i
+?'i i`QM; ç`i MQÊ+¬ M?QM; K¼B +?mv M ç½ F i i?9+ F?B K°i F„ bo`²M; tm`i ?B M
KçM? K) M?'i- ?ÆM M[?„M HçB +ÁM •K ?B K M; Q M ç°+¬ [m, F ç çQ MX .QÈB•
[m®+ +?bK i`QM; +?B M HQçM- F} bo`²M; i`M b€i HSM M? m- +m®B +MM; ``i M?B
F} bo`²M; KçM? M?'i ç| ç½ i`î i?"M? [m®+ pQÆM; - /MM; pk HU+ p`K T?€T ç i?
bU i?®M; i`` +O KbM? çQÊ+ i`QîM; i²M- ?„M #„i ç¬m i`mv b€i +€+ F} bo +ÁM b®M
;BÈB T?BK FBM? /`- M; Q`B [m®+ pQÆM; ` F?¬M; +ÁM K°i F} bo`²M; M`Q M[- +
`²M; /mv M?'iX E`+? #ªM i`QM; +ª #° T?BK H` M|B p K°i i?B m MB M M?ti çQÊ+ i
#QÊ+ i`QîM; i?"M?¬ +m®B +MM; i`î i?"M? K°i F} bo`²M; +?•M +?QM?X

LÆB K¼B M; QìB tm`i ?B M +?QM? H` M; ¬B H`M; M?Ä K` M?•M p`i +?QM? bBM? b
F?'- /•M +Q F?¬M; [m€ p`B i`,K M; QìB- +kM; +| K°i p`B pªb„ H M; i? M; î HçB ç•v-
H` #bM? H†M; - +?B M i` M? +O +€+ F} bo`²M; iU ?² +€+? ç•v`i t - K` p`i`Q +€
ç°B tm`i ?B M H` î M; Q`B `b M; ¬B H`M; X aÈK ç½ [m2M i?m°+ pÈB #° T?BK ?mv M
/` #„i ç¬m- h`M? s€ HB M çQ K¼B M; QìB M'T p`Q i`QM; `WM; +•v tmM; [m M? H`
çQÊ+ ? B M; `v- #¼M ?¼ pšM +?Q #`M; QìB +O i? ;BÈB i`QM; T?BK T?€i ?B MX

@ w2`Q- i? M`Q`²B\ L?•M p`i +?QM? 1` ;QM ç½ H`v çQÊ+ i`SM; `²M; +?Q \

h`M? s€ M?bM? B M;Q`B w2`Q- h`B m M? E?¬M; pW iW M;¬B H`M; [m v p - ?ÄB
 K°i i-K t - çªK M?B K p B i`Á i`BM? b€i i`QM; h`mM; *?•m ç°B +kM; F?¬M; i +?9
 +?B M ç'm +O ?¼- +?Q /M F?¬M; +| iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? ;Bª +kM; b) F?¬M
 i`QM; H`M; - #¼M ?¼ / /`M; ibK ?B m çQÊ+ ibM? ?bM? M?•M p"i +?QM? 1` ;QMx
 w2`Q ;"i ç-m ç€T,
 @ VK- ç½ H'v çQÊ+ i`SM; `²M;- +kM; ;B®M; M?Q i`QM; F`+? #ªM- ?„M +kM; F?¬M
 iQÎM; H`K°i F?®B ç€ F€ HçXXX "•v ;BÎ +?9M; i M M H`K i? M`Q\ \*| çQç i H'v i`S
 `²M; +QM MÎ` i?b +?Q M| +MM; T?€i i`B M pÈB `²M; +QM +?9M; i K M; i?2Q\
 h`M? s€ v M H†+ bmv M; ?o K°i H€i `²B H„ + ç-m ç€T,
 @ E?¬M; çQÊ+X "° T?BK 1` ;QM M`v H` T?BK ?mv MªQ- `i M?B m +?mv M # M i`C
 #^M; F?Q ?¼+- +?ŠM; K v [mª i`SM; `²M; ç| p`Q i v +?9M; i HçB F?¬M; MÎ çQÊ+
 i?2Q F`+? #ªM T?€i i`B M çB- K†+ +?Q [mª i`SM; ç| MÎ` - +?9M; i +?d +¬M tm'i
 i?"M? H` çQÊ+X \*?mv M M`v içK i?`B #Ä [m XXX \*€+ M; QÆB ç½ t€+ ç`M? - pk F?
 i? bY /KM;\
 w2`Q ;"i ç-m- +ÁM +?Q F`T M|B ;b- aÎ>B M Î# M +çM? ç½ ç°i M?B M t2M p`Q,
 @ E?¬M; b B- pk F?Q F?Q ?¼+ F„ i?m"i i?"i bU +| i? bY /KM; - +| +¬M i +?Q M; Q
 /KM; J ç°M; T?€Q F?¬M;\
 @ XXXE?¬M; +¬MXXX
 h`M? s€ +MM; K'v M; QÆB tmM; [m M? ç m iQ€i ? i +ª K² ?¬B- K" aÎ>B M +kM; +
 i? H'v `K°i i`T i`B HB m- v M H†M; çSM; ç¼+X hmv H` v M H†M; ç¼+ M?QM; €M
 +m²M; M?B i- aÎ>B M i`QM; i`çM; i?€B M?Q p"v i?"i bU [m€ [m, /`- ç M +ª w2`Q
 t +kM; p¬ i?S+ /`+? ` t K'v KûiX
 @ XXXJ†+ /M `i F?¬M; Km®M i?W M?"M- M?QM; +€+ M; QÆB +| +ªK i?'v aÎ>B M
 F?OM; #® F?¬M; \ L; ?2 M|B ?„M ç M; M; ?B M +Sm +¬M; T?€T im +?•M- Km®M ç i
 ç| - M iQ`M bY /KM; >²M; ?Q M; - F? B i?B M iQ+? ç` XXX *?d H`- p K†i ?„M F?¬
 b Q\ L?bM +€B #ªM K†i +m²M; M?B i+O ?„M- F?¬M; ?B m b Q i +S i?'v +?°i /çX
 h`M? s€ M?bM aÎ>B M +`M; H9+ +`M; çB t - ?„M i?'T ;B¼M; M|B pÈB M?[M; M; Q
 ç m ?Q`M iQ`M M?'i i`Q- t2K ` F?¬M; T?ªB `B M; ;b h`M? s€ i?'v +?°i /ç K` ç®B
 M?B i+O aÎ>B M- #i F€ B +kM; F?¬M; i? i?'v v M i•K M`BX
 óE?¬M; +?d H` p K†iXXX hmv i`QM; #° T?BK AM/2T2M/2M+2 . v- aÎ>B M pšM +
 M?QM; K°i T?€Q ç| pšM F?B M ?„M i?m ?Qç+? çQÊ+ F?€M?B mX P i M?'i- iW #B
 +ÁM +€+? H9+ +| ibM? +ªK K°i #QÊ+ /`B M[ i?¬B- ?v p¼M; ç M i`QÊ+ i`"M +?B M
 i'i +ª- M m F?¬M; XXXô
 h`M? s€ i?¬K i?Î /`B- i`"M +?B M +m®B +MM; - #®M +?[ç| T?ªM; T?'i M?Q K°i M;
 HÁM; ?„MXXX hmv KB M; M|B `i H` / M; ?2 M?QM; h`M? s€ +kM; #B i w M; ?o +
 pÈB h`mM; \*?•m ç°BX L| +| M; ?o H` Qi M?'i ?ÆM K°i MY i?"M? pB M h`mM; *?•m
 i?"i bUX "¼M ?¼ ç m ç½ b®M; HçB K¬i H¬M- F?¬M; i? ?²B bBM? çQÊ+ M[- K` ç
 F?ª M, M; +| i? tªv ` M?'i H`XXX h`mM; \*?•m ç°B `i +| i? b) çQ`M /B i5
 ó>v p¼M; i`QÊ+ i`"M +?B M +m®B +MM; aÎ>B M +| i? +| çQÊ+ ibM? +ªK p` +ªK ;B€
 +| i? F i i?9+ •M Q€M ;B[+¬ 'v p` h`B m *?m E?¬M; - ?v p¼M; h`QÆM; >^M; +| i
 i? i?S- ?v p¼M; *?B K G KXXX >v p¼M; +?9M; i ç m +| i? b®M; b|i- b®M; b|i i
 b®M; b|i ?Q`M i?"M? KÆ QÊ+ +O +?9M; i XXXô
 h'i M?B M- bU i?"i Hm¬M Hm¬M i`M F?®+ ?ÆM iQÎM; iQÊM; X J†+ /M h`M? s€ H
 +MM; M? m b®M; b|i- M?QM; b m F?B #B i çQÊ+ bmv M; ?o +O ?„M- b) +| K°i F H
 H M bU M?B i ibM? +O ?„M K°i +€+? +U+ F€ /½ K MX

@ XXX§- Km®M çQ i`i +ª K¼B M;QÌB +MM; M? m b®M; b|i ?ª\ o"v i`QÊ+ ? i +S +S
K `²B ?½v M|B M?ûX

L;?2 h`M? s€ M|B Km®M çQ K¼B M;QÌB +MM; M? m b®M; b|i- aÎ >B M i?"K +?Q
H M- ?„M pW +m²M; M?B i ç¼+ i`B HB m- pW +?d p`Q K'v M;QÌB ç M; M^K T?Q
G K pšM ç M; ?¬M K - i?ªM M?B M M|BXXXX h`M? s€ H"TiS+ M?Q #` /°B K°i; €Q M
M|B ;b ç| M?QM; +m®B +MM; +kM; +?d #B i M;"K KB M; BK H†M;X h?'v #° /¢M; ?„
i?Î /`B- t2M p`Q,

@ h`M? s€- çWM; [m€ +® +?'T +?mv M b®M; b|i ? v F?¬M;XXX hmv `M; b®M; b|
K°i b® +?mv M bQ pÈB b®M; b|i +ÁM [m M i`¼M; ?ÆMX h`"M +?B M +m®B +MM; H
T?ªB H¶B +O M;QÆB- +kM; F?¬M; T?ªB /Q i?U+ HU+ +O M;QÆB [m€ i?'T- ç| H" p
ç`M?X J†+ /M `i i`M F?®+ M?QM; K¼B M;QÌB #¼M i i` M i?U+ i ç m ç½ +| +?m`
M;° T?ªB +? i i`QM; i`"M +?B M +m®B +MM; `²BXXXX

L?[M; M;QÌB +ÁM H¢B ç m v M H†M; ;"i ç-m- i?"K +?Q +ª AK?Qi2T +MM; M+F@
F?Q€iX h`M? s€ ?Qi b•m K'v ?ÆB- [m v b M; M?bM i`i +ª K¼B M;QÌB- #'v ;BÌ KÈE

@ *| i? +MM; F p B pÈB K¼B M;QÌBXXXX G` p`M? ?¢M? HÈM M?'i +O çÌB i 5

oW /Si HÌB- # M i B K¼B M;QÌB ç°i M?B M p M; H M •K i? M? ç†+ ?[m +O *?O h
pšM Hm¬M BK HbK iW H9+ iB M p`Q #° T?BK FBM? /` M"v iÈB M v +m®B +MM; +kM

óh`QM; pÁM; # M;"v- +¬M; T?€ i?O ç¬ l`mö# 2M5 hB m /B i i`i +ª K¼B bBM? p"i
M?B K pK i`QM; pÁM; # M;"v- K¶B M;QÌB M?"M çQÊ+ jyyy çB K i?QÎM;- b m # M;"
pK- K¶B M;"v #` i`W Ryyy çB K- b m # KQÆB M;"v F?¬M; ?Q`M i?"M? M?B K pK-

eeyX *?QÆM; j, J M; _²M; hB M o`Q UkV

L?B K pK M?Q p"v i?"i bU çO F?Q i`QÆM;- M|B K°i +€+? +?QM? t€+ H" iW i`QÊ+
iWM; iB T M?"M K°i M?B K pK M`Q M?Q p"v- F?¬M; +| #'i F€ KK+ iB m +K i? M`Q-
E?¬M; T?ªB ;B i K°i i`,K- ? B i`,K M;QÌB- K` H` ;B i +? i +ª K°i i?"M? T?® KÈB ?C
pKXXX æ•v çÆM ;BªM +?QM? H` M?[M; ;b S?K+ \*? h? iWM; H`K- ?Ov /B i +ª * B

@ æ½ #B M M?B K pK +O i? ;BÈB T?BK FBM? /` H-M M"v `²B- M;?2 [m ç9M; H`
/B i iQ`M #° i?O ç¬ l`mö" 2MXXX æ'i MQÊ+ H ; bB H` MÆB F`+? #ªM +?O v m
;B M M"v /Q F} bo `²M; i?®M; i`- i?O ç¬ l`mö# 2M+O M|- F?¬M; +-M #B i +| #
#B i H` i?B M ? v €+ \*?9M; i T?ªB iB m /B i iQ`M #° MÆB ç|X

h`M? s€ M?bM M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B- M|BX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m i`-K K†+- h`M? s€ +kM; F?¬M; çÊB ?¼ H M iB M; ç½ iB T i

@ æ° F?| +O #° T?BK FBM? /` H-M M"v ç M ;BÌ pšM +?Q `ä`M;X *?Q /M M| +| H
h?-M b„T t T M?Q +€+ M;QÆB ç½ M|B çB M[i?b i +kM; imv i ç®B F?¬M; iBM `^M
M`Q- K†+ +?Q +?9M; i +`v çB K- ç° F?| M"v ?šM H` M^K Î K'v +?[ óiB m /B i iQ`M
+?d H` K°i bmv çQ€M +O i i?¬B- K¼B M;QÌB +S #`M #¢+ ibM? ?bM? i`QÊ+ K„i ç½

hB m >Q`M? Gm"i M?bM M?bM aÎ >B M `²B i?Î /`B M|B,

@ o"v +S ç i T?•M iQ+? ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i çBXXXX æ-m iB M- i? ;BÈB T?BK
#„i ç-mX v i H` +•m +?mv M /B M` i`QM; F`+? #ªM T?BK- pQ /K M?Q i`SM; `²M;
pšM +?Q MÎ- [m®+ pQÆM; : H# iQ`Bt +kM; F?¬M; ? #B i i`SM; `²M; ç M; Î ç•vX
+ÁM ç M; Î i`QM; ;B B çQ¢M i`QÊ+ F`+? #ªMXXXX \*S M?Q p"v- KK+ çQ+? [m M i`
i? ;BÈB T?BK FBM? /` M"v b) F?¬M; i? ?Q`M i?"M? çQÊ+X

h`M? s€ ;"i ç-m M|B,

@ v M;QÆB H` `²M; MQM F?¬M; i? i`QÎM; i?"M?\ "ÎB pb F`+? #ªM F?¬M; i? i`B M

@ E?¬M; b BX

hB m >Q" M? Gm"i ;"i ç-m ç€T,

@ L m M?Q F`+? #<sup>a</sup>M F?¬M; i? i`B M F? B- p"v i?b +QM`<sup>2</sup>M; MQM ç! b) F?¬M; i`Q MÎ` - +S M?Q p"v +?9M; i #B i i b K ç•m` +€+? ç +QM`<sup>2</sup>M; +QM +O +?9M; i +k i? ; BÈB T?BK FBM? /` M"v b) F?¬M; +ÁM w M; ?o ; b M[XXX æ! H" i?S M?'i- i?S /B i i Q" M #° i?O ç¬- p"v M?[M; i?"M? pB M ç M; ?¬M K i?b T?^aB ç Î ç•m\ E?¬M; i +¬M; i?O ç¬ çQÊ+ ç9M; F?¬M; \ *?QM? H" ? B p'M ç F?! F?, M M"v- +€+ +?mv M [mv iX

h`M? s€ M?bM M?[M; M; Q!B +ÁM HçB- F?¬M; +-M #B i H" M?•M pB M +?B M ç'm ? v M?•M pB M +?B M ç'm i-K i`mM; - pB M i`bM? M?Q oQÆM; >B T- "€ oQÆM; ç +?M +?B M M?Q h`bM? E?B m- h`B m M? E?¬M; - i?U+ HU+ +O h`mM; *?•m ç°B [L?B K pK FB m /B i i mv i K°i i?O ç¬ M?Q i? M"v M m H" h`mM; \*?•m ç°B i`QÊ+ F +kM; F?¬M; /€K- bÊ`^M; +?d +! ç°B M; k ç†+ #B i M?Q iB m ç°B h?B M h?-M- •+ J ?Q" M i Q" M i?O ç¬ +O K°i ç'i MQÊ+X s2K` h`mM; \*?•m ç°B i?"i bU ç½ çç i i ÈB i`b M m +?B M ç'm #bM? i?Q!M; F?¬M; çQÊ+ i?b pšM +ÁM J ç°M; T?€Q +! i? bY /KM

h`QÆM; >^M; çSM; K°i # M +?Êi H M i B M; ,

@ *! +€+? M"Q pW ?Q" M i Q" M M?B K pK pW ç`<sup>2</sup>M; +QM i`Q!M; i?"M? F?¬M; \

hB m >Q" M? Gm"i H,,+ ç-m`²B HçB ;"i ç-m- ç€T,

@ *! K°i +€+? - M?QM; K" +€+? M"v p¬ +MM; KçQ ?B KXXX

*?Q M!B ? i +•m- i?^M; M?!+ M"v ç½ HçB M; ,,i M; ,,i i!+ i`€MX

aÎ >B M ç°i M?B M +Q!B HçM?- #Ä i" T i`B HB m ç M; t2K tm®M; - M!B,

@ æ i M!B çBX L m M!B p #B M T?€T i?b +! ? B +€+? - +^a? B ç m`i KçQ ?B K- K b m # KQÆB M; "v KÈB #` /2H2i2 b Q\ amv Hm" M i?2Q i b M? iB i T?BK- i?!B çB K ç M; +?! çÈB +?,,+ +?,,M b) ç M i`QÊ+ i?!B ?çM # KQÆB M; "v-`²M; +QM +kM; ?Q" L?QM; M m H`K M?Q p"v- +çK #šv K" \*?O h?-M #`v` +?Q +?9M; i +kM; b) #°+ H° # Q M?B m H•m F`+? #^aM KÈB #,,i ç-m\ *?9M; i +ÁM # Q M?B m çB K i?Q!M; +! i? ç +! çQÊ+ +U HQM; i`Q!M; i?"M? F?¬M; i? çÆM ; B^aM M?Q p"vXXX

@ *€+? i?S ? B +?QM? H" +?9M; i +?O ç°M; #,,i ç-m F`+? #<sup>a</sup>M5 æ +?9M; i i`Î i?" J¼B M; Q!B ç m +! +?9i M; Æ M; €+ M?bM M? m- F?¬M; i? ?B m çQÊ+ #B M T?€T i? +! hB m >Q" M? Gm"i çSM; ç! v M H†M; ç-m- ?B M M?B M H" ?,,M +kM; ç½ M; ?o i? h`M? s€ +kM; #,,i ç-m KÎ+Æ M?•M iÄ i-M; i?S # - K¬ T?ÄM; T?QÆM; i?S+ bmv H K°i H9+ H•m b m ?,,M KÈB H M i B M; ,

@ "B M T?€T i?S ? B +! i? H`K çQÊ+- M?QM; +€+? M"v +! iQM? M; šm M?B M [m€ ç M +€B #šv +?[ M; ?o i`QM; M?B K pK +O *?O h?-MXXX hB m /B i K¼B bBM? p" iB m /B i bBM? p"i # M i`QM; i?O ç¬- ç MÆB ç! #B M i?"M? K°i i?"M? T?® +? i- F?ÄB i?O ç¬ i?b F?¬M; iQM? i`QM; ç!- ? v H" +?d i' i +^a bBM? p"i ?B M i çB ç M; Î i?b #m°+ T?^aB çm`B i?2Q i`mv b€iX > B F?^a (° °B M OM? , K Ð Ð K Ð K?+€+p

iW pB + ç°B i`QÎM; iY pQM; H-M i`QÊ+- ç€M? ;B€ ç®B pÈB +?9M; i ?ŠM H` ÎKS
M?QM; imv i ç®B F?¬M; i? #^M; çQÊ+ KS+ ç° pÈB ? B iB m ç°B h?B M h?-M p` •+
h?-M b) F?¬M; çQ ` #° T?BK çQ`M /B i- M?B K pK ?Ov /B i i?O ç¬ M?'i ç`M? T?
KÈB ç9M;5

h`QM; HÁM; h``M? s€ ç°i M?B M bBM? ` K°i iB /U +ªK F?¬M; ? v- ?„M iÁ KÁ ?ÄB
@ hbM? iB i F`+? #ªM M?Q i? M`Q\ /M b Q +kM; ç m H` ?Ov /B i i?O ç¬ M`v- +?ŠM
;B9T çÐ +?9M; i M[b Q\

@ *| +?S- pQ /K M?Q H`K +?Q M;QÌB `ÌB F?ÄB i?O ç¬ i`Î i?`M? M;QÌB iU /Q- F?¬
M[- M?Q p`v +?9M; i KÈB +| i? ?Q`M i?`M? M?B K pK \*?O h?-M çQ ` i`QM; pÁ

aÎ >B M +„M [mª i€Q- çB K M?B M M?Q F?¬M; - M|BX

L?B K pK *?O h?-M ;B Q +?Q h`mM; \*?•m ç°B H` ?Ov /B i i'i +ª K¼B bBM? p`i i`Q
M;`v- M?QM; M?[M; HÌB M`v HçB / /`M; bBM? ` M?[M; w ?B m F?€+ M? mX J°iH`
Î # M i`QM; i?O ç¬- M?[M; bBM? p`i `ÌB çB i?b F?¬M; iQM? p`Q b® M`v- ? B H` ?
i`QM; i?O ç¬- M?[M; bBM? p`i +?çv i?Q€i ` +kM; TªB #` i`mv b€iX h?2Q ? B +€+
+K+ p` T?QÆM; i?S+ tY Hw F?€+ M? m- ç•v +kM; +?QM? H` çB K K` h`M? s€ HQ

@ L;QÆBXXX L;QÆB F?¬M; TªB M|B ? B ibM? ?m®M; ç m +| i? b Q\ h M;?2 i?
[mv i ç`M? ç€M? +m°+ K°i p€M +Æ K`5

h``M? s€ +m®B +MM; +kM; ?B m /U +ªK F?¬M;? v ç| H` +€B ;bX

@ §- i HW M;QÆB ç`vXXX

aÎ >B M +„M K°i KB M; i€Q- p¬ +MM; #bM? i?ªM ç€TX

@ XXXæWM; FûQ i 5 oQÆM; >B T- AK?Qi2T- +€+ M;QÆB K m i`€M? ` 5 h TªB ;
>¶M HQçM i` M #-m i`ÌB +kM; H`K +?Q M;QÌB /QÈB K†i ç'i +?9 wX h`QM; i? ;BÈB
H M i` M + Q- M;QçB i`W F} b„ `²M; ` i?b +?d +ÁM M?[M; M;QÌB #B i K T?€T- M
`ªM? `¶B ç M KS+ # v H M i`ÌB K'v +?K+ +•v b® ç ç€M? H°MX

@ XXXhbM? ?m®M; +Æ #ªM H` M?Q p`vX h?2Q iW M;[i`QM; M?B K pK p` *?O h?-
+O *?O h?-M H` iB m /B i i'i +ª K¼B bBM? p`i i`QM; i?O ç¬X L m M?Q bBM? p`i i`
i?U+ HU+ +€ i? F?¬M; KçM?- p`v i?b +ÁM +| i? +?d ;B i +? i bBM? p`i Î # M i`Q
M;Q`B i?b F?¬M; iQM? p`Q ç| M[X L?QM; M m M?Q bBM? p`i i`QM; i?O ç¬ F?¬M;
+€ i? HçB `i KçM?- ?Q†+ ;Bª i?B i H` K°i b® bBM? p`i +| i?U+ HU+ +U+ KçM?- p
i?S ? BX *?d +¬M bBM? p`i ç| iWM; Î i`QM; i?O ç¬- p`v i?b F?¬M; +¬M #B i #¼M
+?9M; i +kM; TªB i`mv b€i ç M +MM; - i? KÈB +| i? ?Q`M i?`M? M?B K pK +O
M`v5

aÎ >B M tQ tQ F?m¬M K†i ?ÆB bQM; T?²M; H M +O KbM?- M|BX

h``M? s€ + m K`v ?ÄB,

@ hçB b Q\ æ| i?b +| ;b F?€+ #B i\ æ m H` bBM? p`i # M i`QM; i?O ç¬ +Æ K`\

@ S?çK pB +?B M ç'm5

aÎ >B M +QÌB HçM?- ç€T,

@ aBM? p`i v m Èi- pQ /K M?Q +QM M;QÌB #bM? i?QÌM; - ?Q†+ H` v m iBM? i?'T
•m- M;QÆB M;?o ;B i K°i i M +¬M ç°M; ioM? HÈM ç M KS+ M`Q\ L m M?Q +| i? bY
K°i T?€i b9M; H` çO `²B5 L?QM; M m H` `²M; - M;QÌB F?`M; H²- ?Q†+ H` bBM? p`i
;†T i`QM; GQ` / Q7 i?2 _BM; - M;QÆB M;?o ;B i K°i +QM +¬M ç°M; iQM? HÈM ç M
M;Q`B i?`M? +kM; +| i? - M m H` +U HQM; /`B ç M +ª i`,K Kûi i?b b Q\ o¶ +€M? K°
M;QÆB M|B p`v H` iQM? Î i`QM; i?O ç¬ ? v Î M;Q`B\ ob i? F?B AK?Qi2T +ªK i?'v
KçM? ?ÆM ?„MXXX L?B K pK +O *?O h?-M ç½ +| i? t€+ ç`M?X S?`K H` bBM? p`
? i- #i F€ bBM? p`i M`Q +?çv ` M;Q`B +kM; ç m TªB K°i KU+ i`mv b€i- +?Q ç M

ç m #` ; B i K È B i ? - B - i ` W T ? B X X X * ? 9 M ; i T ? € i ? B M ` ç Q Ì M ; b ® M ; / m v M ? ' i K " + k M ; + ? Q M ? H " i b M ? i B i F ` + ? # ^ M K " i ç ½ M Ì B 5

@ h ` Q M ; F ` + ? # ^ M ; ® + + O T ? B K - + - M ; + ? 9 ` v i ` Q M ; ; B B ç Q € M # „ i ç - m / Q ç € M T ? € T b Q K " [m ® + p Q Æ M ; T ? € B ç B # „ i b ® M ; X X X L m M ? Q / Q M " M ; ? B m i ` B m - M ; M ? B m # b M ? / • M + k M ; [ m • M H Q M ? i ? 2 Q M " M ; ` Ì B ç B \ L m M ? Q i b m v H m " M F ? - M b ® M ; / m v M ? ' i K " * ? O h ? - M ç H € B X æ M H 9 + ç Ì / Q M " M ; ? B m i ` B m ` Ì B F ? Ä B i ? C ç Ì b) F ? - M ; + - M # ` + ? 9 M ; i ç m ´ B ; B i M [ - F ç ` + ? + Á M H € B + ? d + Á M H " i ' i + ^ b E * M M ; p È B + U H Q M ; + O [m ® + p Q Æ M ; 5

ee k X * ? Q Æ M ; 9 , h b M ? h B i E ` + ? " ^ M \ h ? Ì B : B M o " * ? Ì æ È B U k V

æ € M ? # ç + - + Ì i ? M Ì B a Í > B M p ® M H " K ° i + Q M # ç + i ? " i b U - ç Q Æ M ; M ? B M - ç • v + F ? € B [m € i X o # ^ M + ? ' i - a Í > B M H " M ; Q Ì B + ^ B i € Q ; 2 M - + ? d # B i ç M t € + b m ' i p " i K „ i ? „ M ç m ç Q È + + ? B i ? " M ? T ? - M i ` , K F ? ^ M , M ; X h m v + " M ; i È B ; - M + Æ M ? • M i # B M ? Ì + O ? „ M + " M ; H È M - M ? Q M ; ; B Ì T ? 9 i M " v - # ^ M + ? ' i a Í > B M p š M F ? - M ; + Ì K ° i F + Ì i ` Q i m p Q È i t M ; Q Ì B # b M ? i ? Q Ì M ; X

J ° i H Q € i b m v ç Q € M + M M ; # ® + K + p W ` ^ 2 B ç m ç Q È + i ? " M ? H " T i ` M i , H + Ì i ? t a v ç Q È + M ? [M ; T ? Ä M ; ç Q € M p " i , H M " v + k M ; F ? - M ; T ? ^ B + ? m v M M ; Q Ì B # b M ? i ? Q Ì h ` ` M ? s € b Í / o M ´ B ; B " M ç M M ; ç M M ; M ? Q p " v H " p b ç ½ i ` 9 M ; p " Q # š v + O a Í > B M / Q # ¼ M ? ¼ / š M / „ i F ` + ? # ^ M i ? ; B È B H m • M ? ^ 2 B M M ? „ M K È B b „ T t T + ? Q o Q Æ M p p B + M ? • M p " i + ? Q M ? 1 ` ; Q M + Ì ç Q È + i ` S M ; ` ^ 2 M ; - H " K M ? Q p " v - [ m ® + p Q Æ M ; : M ; Q Ì B ç B i ` m v b € i M ? • M p " i + ? Q M ? X æ M H 9 + M " v / M ? „ M + Ì K m ® M ç ´ B w + k M ; F M ; Q Ì B p ® M Í i ` Q M ; i ? O ç - ç ½ H k H Q È i ` Ì B ç B X h ` m M ; \* ? • m ç ° B + ? Q / M + Ì i ? U + H U F ? - M ; # B i ç Q È + ç ½ + Ì # Q M ? B m M ; Q Ì B ` Ì B F ? Ä B i ? O ç - - F ? - M ; # B i ? ¼ ç ½ ç B h ` ` M ? s € p š M K ° i K U + H Q H „ M ; - K ° i F ? B + Ì M ; Q Ì B ` Ì B F ? Ä B i ? O ç - - # ¼ M ? „ M b ) F + S M ? Q p " v - b m # K Q Æ B M ; " v - i ' i + ^ i ? " M ? p B M h ` m M ; * ? • m ç ° B b) # ` / 2 H 2 i 2 X X

. Q H 9 + i ` Q È + i B M H Ì B a Í > B M - ? Q t + + Ì i ? M Ì B H " # ` a Í > B M H " K + ? Q H € + ? Q È M ç ° M ; F ` + ? # ^ M - ç M # • v ; B Ì # B i ç Q È + a Í > B M ç ½ H W K b M ? - h ` ` M ? s € i ? " i b U ? " ç € M ; ; ? û i M " v X X X æ t + # B i H " H 9 + M ? b M ? „ M p W i ? ^ M M ? B M , M i € Q p W M Ì B ó i

@ h b M ? ? m ® M ; + Æ # ^ M H " M ? Q p " v X

E ? - M ; # B i i W H 9 + M " Q - a Í > B M ç ½ H € B H ´ v ` K ° i [m ^ / Q + ? m ° i - p W , M p W M Ì B

@ L m b U i b M ? ç ½ T ? € i i ` B M ç M # Q È + M " v ` ^ 2 B i ? b + ? 9 M ; i + ? d + Ì i ? + ? B m i ? 2 i ^ 2 M i € B ç i B T i K + i B M ? " M ? X L Ì B + € + ? F ? € + - b Y / K M ; J ç ° M ; T ? € Q ç ° i M ; ° i T ? € i ? i ? U + ? B M ç Q È + M [- + ? 9 M ; i + - M + Ì M ; Q Ì B t • K M ? " T p " Q i ` Q M ; ç Ì - i b K F B K p i B T t 9 + ? Q t + H " + S m i ? Q € i + - ´ v ` X h M ; ? o ç M H 9 + ç Ì b) + Ì i ? - M ; # € Q + O * ? O i ? ´ v i ? M " Q \

@ * € B ; b K " ; ¼ B H " b U i b M ? ç ½ T ? € i i ` B M ç M # Q È + M " v 5

h ` ` M ? s € ; - K H M - [m € i p " Q K t i a Í > B M ,

@ h M ç - M ç ° M M ? " M ; Q Æ B 5 h M Ì B ç B M Ì B H € B # Q M ? B m H - M ` ^ 2 B - + ? 9 M ; i H " M Ì B + ? Q # ¼ M i # B i b m v ç Q € M ? Q t + # ® + K + + O M ; Q Æ B i ` Q È + F ? B i B M ? " M ? \ G M ; ® + - H - M M " Q + k M ; i Q M ? F i t Q M ; ` ^ 2 B ? Ì B ? È i # m - M ; K ° i + • m i H W M ; Q Æ B ç ? ^ a \

@ V K X X X æ € B F ? € B H " F K M ; i ` Q i m + O M ; Q Ì B # b M ? i ? Q Ì M ; + Ì i ? H W ; ç i ç Q È a Í > B M M ; š K M ; ? o K ° i i ? Q € M ; ` ^ 2 B # b M ? i ? ^ M ç € T X

@ X X X æ W M ; + Ì + ^ M i 5 o Q Æ M ; > B T - A K ? Q i 2 T - + € + M ; Q Æ B # Ä i ` 5 h T ? ^ B ; B i

±M`Q H¢B K°i H-M M[ /B M` - K°i H9+ b m i?b H¢B v M H†M;X E?m-M K†i p®M
+m®B +MM; +kM; ?Q`M iQ`M bQM; pM- K` M?bM #° /¢M; ?„M pšM +?ŠM; +| +?9i;
M?`M M?½ ,M /Q +?m°iX

@ XXXh|K H¢B- +?mv M ç½ T?€i i`B M ç M KS+ M`v `²BXXX

h`M? s€ #|T #|T i`€M- +U+ F€ F?` bÎ- M|B,

@ o"v i?b i`QÊ+ ? i +?9M; i +-M T?ªB ibK çQÊ+ p` i`Q MÆB ;B K ;B[+¬M; +?9
i`M +¬M; p`Q i?O ç¬ i` M i?U+ i +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; i? - M?QM; i?2Q F`+
+| i M h` i?¬M .m`x +MM; [m®+ pQÆM; : H# iQ`Bt H` #B i p` i`Q ;B K ;B[+¬ `vX
+Ä- i`QÊ+ iB M +S #Ä +?9i i?iB ;B M iW iW t•K M?"T- ibK FB K K M? K®B ç½X

@ h`B m M? E?¬M; - M;QÆB T?K i`€+? t•K M?"T p`Q i`QM; ?Q`M; +mM; - +| i? F?
F?¬M; ;B i- M m M?Q ;†T T?ªB M;mv ?B K i?b +?mv M ç`B M?•M +€+? ?Q†+ H` H
M;QÆB T?K i`€+? iÊB i?¬M H`M; tmM; [m M? ?Q`M; +mM; çB m i` iBM iS+- +®; „
M?Q +| i? - bY /KM; T?€T i?m"i +O M;QÆB ç F?®M; +? K°i b® M;QìB +kM; çQÊ
M½v- M m ;†T M;mv ?B K +| i? ;B i M;QìB- +kM; +| i? HB M H¢+ pÈB #¼M i X aÎ
+€+ M;QÆB Î F?m pU+ T?K +"M +?Î çÊB- K°i F?B T?€i ?B M #'i F€ ibM? ?m®M; M

h'i +ª K¼B M;QìB ç m ;"i ç-m- oQÆM; >B T #¶M; iÁ KÁ ?ÄB,

@ L;QÆB i?b b Q\ L;QÆB +?m`M #` H`K ;b\

@ h b) ibK ?B m `ä ``M; i'i +ª K¼B ibM? ?m®M; i`QM; ?Q`M; +mM; - K'm +?®i H` b
Î i`QM; ç|X h i?`v `i HQ- +ªK ;B€+ +O AK?Qi2T Î K°i p`B T?QÆM; /B M +ÁM tm'
b Q i?b ?„M +kM; H` bBM? p"i iY pQM;XXX \*|H)- i? ;BÈB T?BK FBM? /` M`v +kM;
i M;?oX

L|B çQ¢M- h`M? s€ F?) i?Î /`B `²B M?bM p T?Q i?O ç¬X

@ h?iB ;B M +ÁM ?ÆM ? B M;`v- +® ;„M; ?Q`M i?`M? i? ;BÈB T?BK FBM? /` M`v
p¼M; `²M; +QM Î # M FB +| i? M? M? +?|M; T?€i i`B MX

h`M? s€ pW M|B pW çB m F?B M :Q#HBM ;HB/2` # v tm®M; /QÈB ç'i- +`M; H9+

G9+ M`v- Î K°i M;¬B H`M; M?Ä +€+? i?O ç¬ l`mö# 2M `i t - M?•M p"i +?QM? 1` ;
+?¢v i`®M;B[ `WM; +•v- # M +¢M? +ÁM +| +`m +O M|XXX `i F?¬M; K v- +?¢v i`®
+O 1` ;QM HB M K'i iQ+? i`QM; +€M? `WM; - ?Q†+ +| i? M|B H` ç½ #` ç€K HQM?
*`M; #'i ?¢M? ?ÆM H` p` pã b„ i`mM; MB M FB `ä ``M; H` ç½ #` i?m - M m F?¬M;
HQM? iÊB i`mv çm`B ;„i ; Q M?Q p"vX aQ pÈB H9+ Î i`QM; M¬M; i`¢B- b® HQÊM; [
Qi M?'i +kM; +| ?ÆM KQìB K'v i M ç M; #€K b€i M; v T?Q b m ?¼X

@ _9i +m°+ H` K`v ç½ i`°K +€B ;b ?ª5 h¢B b Q H¢B +| M?B m [m•M HQM? çm`B i?2

*`m +O 1` ;QM i?Î ?`M ? M ?ÄB- ¬M; i ç½ +?¢v ç M KS+ +?ŠM; +ÁM bS+ HU+ ç•n

@ XXXJ°i [mª i`SM; `²M; - F?¬M; T?ªB i`°K- +?€m M?†i çQÊ+ M| i`QM; `WM;5

1` ;QM K†+ /M +kM; ç½ +?¢v ç M ;¬M FB i HU+ M?QM; M| pšM ç M; FB M i`b iÊB ;
M;WM; ;BªB i?Q+?X

@ h`SM; `²M; \ æ| H` i?S +O [m®+ pQÆM;5 >ÆM M[ +ÁM H` i`SM; ç½ MÎ ` `²M; +O
H`K p"v H` ?¢B +? i ? i K¼B M;QìB `²B5

*`m +O 1` ;QM pW M;?2 p"v H"TiS+ ?QªM; ?²M; ;Q H M- M?QM; ¬M; i pšM F?¬M
/€K /WM; H¢B K°i +?9i M`Q- #îB pb b m HQM; ?¼ +| KQìB K'v i M HQM? ç M; çm`B

@ Í# M FB 5 hbK i?'v `²B5 "¼M +?9M; Î ç^M; FB 5

J°i i?€K iY ç°i M?B M [m€i HÈMX aQ pÈB M;QìB /•M #bM? i?QìM; M?Q 1` ;QM- i?€
i" T `i M?B m F„ M,M; i`BM? b€i- ç†+ #B i H` i`BM? b€i i`QM; `WM; `°K- bQ pÈB

#B i # Q M?B m H-MX > B M;QÆB pW KÈB +?¢v iÈB ¢QÊ+ p" B Kûi- #!M; /€M; [n HQM; ?¼X

1` ;QM +M; +?¢v +M; ?QªM; bÊ- K„i i? 'v [m•M HQM? ¢m´B T?Q b m +M; H9+ + i M +ÁM ¢ M; +?m~M #` ;BQÆM; +mM; - i`QM; HÁM; M! +?Êi M?ªv H M- +?•M p'T T M; ½ M?Q tm®M; K†i ¢'i ¢-v #MM M?½QX hW ¢^M; t - K°i KkB i` M # v iÈB- i`U+ M!- `²B +! iB M; K°i i M HQM? [m€i HÈM,

@ :B i +? i #¼M +?9M; - ;B i i' i +ª #¼M +?9M; 5 *?d +M; B i ¢QÊ+ F} bo i?b `²M; +

L; ?2 p"v- i M HQM? p®M ¢½ #Ä +mM; i M tm®M; H"TiS+ H¢B ;BÆ H M- K" i`QM; i +?d +! i? F m iQ ?®i ?QªM; M?QM; H¢B F?¬M; H"TiS+ HÈM H2MX J„i i? 'v 1` ;Q i M i?b ¢°i M?B M- K°i iB M; M´ +U+ HÈM p M; H M- i M HQM? ¢ M; ;BQÆM; +mM iW +?¶ i?„i HQM; Xª ? B ¢Q¢M i?•M i? ¢ m #` K°i Hm²M; bS+ K¢M? +U+ HÈM ¢~ p"Q K°i ;®+ +•v HÈM- i?•M i? i M HQM? M"v ¢½ ?Q"MiQ"Mi M M€iX

@ XXXhbM? ?bM? +! i? v ¢´B- F?B /B M pB M +?QM? ;†T M; mv ?B K ¢ M iQM? K¢M i`QÎM; i?M? - pb i? i`QÊ+ iB M +?d +! i? +Sm ?¼ i?Q€i F?ÄB M; mv ?B K- +! F?ª ;B M ¢ `²M; +QM HÈM H MX h b) ;BªB [mv i ¢€K #BM? HQM? M"v i`QÊ+ - h`QÆM; i`mM; MB M FB +?Q \

h¢B K°i bQÌM M9B M?Ä +€+? +?¶ M?•M p"i +?QM? 1` ;QM F?€ t - w2`Q ¢ M; M^K b9M; M; „K : mbbX .M Î +€+? t F?m`WM; ¢! M?QM; pÈB i® +? 'i i?•M i? +MM; +QÌ pŠM +! i? M?bM i? 'v ;B®M; M?Q ¢ M; tªv` M; v i`QÊ+ K†iX h`QM; K°i T?9i iB T ` K'v T?€i- F?¬M; ? +! K°i T?€i M"Q i`QÊi KK+ iB m- ¢ M F?B ?„M +¬K b9M; M;„ i`QM; F?m`WM; T?Q /QÈB ¢½ F?¬M; +ÁM K°i i M HQM? M"Q +ÁM i²M i¢B M[X

Í T?Q M; ¬B H`M; - pã b„ i`mM; MB M +kM; ;†T T?ªB iB M? i`¢M; ;B®M; M?Q /B M p ¢½ F?¬M; ¢`+? H¢B ¢€K HQM? +M; H9+ +M; ¢¬M; - ¢ M; +?m~M #` +?¢v i`®M i?b i M HQM? ¢ M; ¢`M? #„M i M; B i +? i¬M; i X oã b„ i`mM; MB M +M; +?Q F`T [m K'v KkB i M /MM; i®+ ¢° K„i i?QÌM; F?¬M; i? i?2Q F`T #„M i?ŠM; iÈB- M?[M; i M H"TiS+ #` #„M M; ½ tm®M; ¢'iX aS+ K¢M? +O K'v KkB i M M"v +U+ HÈM- ;K +?† ¢'i- F?¬M; F`T F m H M K°i iB T ¢½ i`U+ iB T K'i K¢M; X

oã b„ i`mM; MB M [m v ¢-m H¢B M?bM `²B H"TiS+ iS+ b[M; b! ¢SM; M;•v` X L?[M KÌM?¢i F?¬M; #B i iW ¢•m #„M` HB M iB T- mv HU+ +O +?9M; `ä`M; H` K¢M? ¢ ¢2Q +ª M; QÌB HŠM i M # v` `it X L m +?B m i?2Q mv HU+ +O M?[M; KkB i M M i? / /`M; tmv M i? 'm +Æ i? +QM M; QÌB- M?QM; F?¬M; #B i M; QÌB #„M i M ¢½ bY F?¬M; M; Ì H¢B +! i? ¢~v +ª i?B i? # v H MX æ M F?B ?¢ tm®M; ¢'i ¢½ F?¬M; +ÁM +ª [m€i i`bM? +?d /B M` i`QM; +! ?ÆM KQÌB ;B•v M; „M M; OB- TªM; T? 'i M?Q M; +¬M M; „K #„M- ?Q†+ H` +! `i M?B m M; QÌB +MM; #„M K°i H9+X æ° +?QM? t€+ +M i`mM; MB M iQ"Mi?•M`mM`~v- +S M?Q p"v M;•v M;®+ ¢SM; i¢B +?¶X

@ *Æ #ªM ¢½ +! i? t€+ ¢`M? - M; Q`B HU+ HQÊM; +ÁM +?Q #B i Î i`QM; ?Q`M; +m ;BÈB M"v +ÁM i?'T ?ÆM +?9M; i iQÎM; iQÊM; X *?9M; i F?¬M; M?[M; +! i? bY /K i?m"i K" +?d M!B`B M; p i® +? 'i i?•M i? +kM; ¢½ K¢M? ?ÆM M; QÌB +O i? ;BÈ i?"K +?Q +ÁM F?¬M; #^M; ¢QÊ+ #BM? HQM? #bM? i?QÌM; i`QM; GQ`/ Q7 i?2 \_BM i•K #•v ;B! +?QM? H` i?U+ HU+ +O +U HQM; p` h` i?¬MX h?2Q iB M? iB i T?BK- bS p +U+ F€+ QÌM; ?½M- +?d F?¬M; #B i +! i¢Q i?"M? M; mv ?B K i`Q K¢M; pÈB #¼M

h`M? s€ M;²B i` M K°i +•v +°i ¢½ M?¬` # M +¢M? +mM; ¢B MX \*•v +°i M"v + Q F /¢M; +´ tQ - +,M #ªM F?¬M; +MM; K°i T?QM; +€+? pÈB FB M i`9+ +O ?Q`M; +mM K°i /B iQ +? i?2Q FB m :Qi?B+X h`M? s€ pW M?bM ¢½ i? 'v +°i ¢½ M"v- +?¶ ¢†i +? H` i` M ¢dM? +°iX

@ hbM? ?m®M; +Æ #ªM H` M?Q p"vXXX S?b- T?b- +•m pW `²B K¼B M; QÌB +QB M iU i?U+ ?B M i®i +QÆM; p` +O KbM?X h`B m M?E?¬M; - +MM; i i?,K /Á +mM; ¢

eejX *?QÆM; 8, hbM? hB i E`+? "aM L^K L;Q`B S?BK\ URV

h`QM; #° T?BK 1` ;QM-i?O ç¬+O H ; bB +kM; F?¬M; çQÊ+KB miª`ä` iH„K-
+QÐB `²M; iÈB +Sm +¬M; +?9 `v ` i?b l`mö# 2M +?ŠM; tm'i ?B M i? K H-M M`
M[MÆB ç•v ç½ F?¬M; +ÁM H` K°i #° T?BK K` H` +ª K°i i? ;BÈB i?"i bU- ?ÊT Hw
i?b +`M; i? K`°M; HÈM- ?MM; po- +kM; +| F?ª M,M; i²M i¢B M?[M; ibM? iB i pQÊi

@ æ•v +?QM? H` çB m i pšM HQ H„M;X h?2Q Hw K` M|B- +?ŠM; +| i?S ;b +| i? F
J†+ /M pk F?Q M,M; HQÊM; +MM; p"i T?~K i?m°+ HQ¢B K T?€T i`mv M i?mv i ç9M
+?Q ?„M M?QM; i?U+ HU+ #ªM i?•M ?„M +kM; çOK¢M?- +?Q /M H`i M h`i?¬M i`QM
M?'i ç`M? +| i? ç€M? i?„M; ?„M- ?ÆM M[+?Q /M ç€M? F?¬M; F?¬M; i?„M; i?b ?
+?¢v i`®M çQÊ+XXX \_9i+m°+ H` bS+ K¢M? M?Q i? M`Q F?B M +?Q ?„M +ªK i?'v

h`M? s€ pW iW i` M +°i M?ªv tm®M; - pW /MM; w i?S+ i?¬M; [m i'K i? FBK HQ¢

@ VKXXX

v i?S+ i`mv M H¢B iW ç-m # M FB H¢B +| p `i HÆ ç M?- +?d ç€T [m HQ +?Q +|

h`M? s€ +kM; F?¬M; iS+ ;B”M- pšM iB T iK+ M|B,

@ L m M?Q i bmv çQ€M F?¬M; b B- #° T?BK 1` ;QM M`v F?¬M; ? çÆM ;BªM M?
?ŠM T?ªB +| ibM? iB i M`Q ç| pQÊi F?ÄB T?BK ;®+X h?S F?B M +?Q AK?Qi2T +ª
H`i?S pQÊi` F?ÄB F`+? #ªM 'vXXX L;QÆB +ªK i?'v i? M`Q\ aÎ>B M- i ç M; ?Ä
tm®M; M; v +?Q i 5

h`M? s€ /M F?¬M; +¬M M?bM i”M K„i+kM; #B iÎ i` M i`lB aÎ>B M +?„+ +?„M H` ç
im +?•MX *kM; F?¬M; #B i i M F?®M M`v `9i+m°+ H` K„+ # M? ;b- i?lB ;B M ;¬M
+Sm +¬M; T?€T ;B®M; M?Q F?¬M; +¬M K¢M; p”vX ”° /¢M; +m²M; M?B i H9+ i?QlM
H¢B i`Î i?“M? p K†i i?QlM; M;”v +O ?„M- H`K M?[M; M; QlB tmM; [m M? M?bM i?

Í ç-m # M FB - aÎ>B M T?ªM; T?'i +| +?9i #’i ç„+ /o- #Ä i”T i”B HB m i` M i v tm®
H¢M? M?¢i- M|B,

@ L;QÆB Km®M ?ÄB +€B ;b\ h?S pQÊi` M;Q`B F`+? #ªM- i`QM; +€+ i? ;BÈB T?
;†T [m `i M?B m `²BX J¶B i? ;BÈB T?BK FBM? /` ç m `i +| i? +| M?[M; T?¬M p
+?9M; +ÁM i?QlM; +| bS+ mv ?B T`i HÈM iÈB iB m ç°B Hm•M ?²BX L?[M; +?mv M
F?¬M; #B i- +ÁM +€B ;b ç€M; ç FBM? M;¢+ b Q\

@ E?¬M; T?ªB w M”vXXX

h`M? s€ H„+ ç-m ç€T,

@ "ÎB pb ç½ +`M; H9+ +`M; iÈB ;¬M i`”M +?B M +m®B +MM; - ç†+ #B i H` F?B +ª
;¬M M?Q F?ŠM; ç`M? i`•M +?B M +m®B +MM; +| i? b) +?d b m K°i ? B #° T?BK F
M?Q p”v M;QÆB F?¬M; +ªK i?'v *?O h?¬M ?ŠM T?ªB M M M|B +?Q +?9M; i #B i K

aÎ>B M M;?2 p”v ç°i M?B M i?Î /”B- K°i H9+ H•m b m KÈB ç€T,

@ o®M F?¬M; ç`M? T?•M iQ+? pB + M”v +?Q M;QÆB M;?2XXX E?¬M; b B- *?O h?
K”i +?Q M|B +?Q +?9M; i #B i- pb i? i`QM; K’v i? ;BÈB T?BK FBM? /` +ÁM H¢E
*?O h?¬M ~M; B’m # M i`QM;XXX L?QM; +?mv M ç| M;QÆB +kM; F?¬M; +¬M T?ªB
K„i M?B K pK /mv M?’i +O M;QÆB H` M•M; + Q i?U+ HU+X L m M?Q T?QÆM; /B M
çQÊ+ +HQM2 +O M;QÆB i?b Qi M?’i p i?U+ HU+ +kM; F?¬M; i? i?m ?„M [m € t -
F?¬M; \

@ N \ L;QÆB H`K +€B ;b\

h`M? s€ M;¢+ M?B M ?ÄB H¢BX

aÎ>B M #9M; i v ç€M? +?|+ K°i +€B- ç€T,

@ L? M? +?| M; M;?B M +Sm` +¬M; T?€T im +?•M +?S +ÁM; b M[XXX *| H) M; QÆ
+ 'T ç° bS+ K¢M? +O M; QÆB- ?Q†+ +| i? ;¼B H" iQÆM; H B K" M; QÆB HU +?¼M
*?O h?¬M ç`M?` +?Q +?9M; i X L; QÆB p®M F?¬M; +| +¬M; T?€T im +?•M M?QM;
p"Q +Æ M?•M iÄ ç i, M; +QìM; i?U+ HU+- +| i? M|B`^M; - M; QÆB ç½ /mM; ?ÊT ç†
HšM h?€M? M?•MX hmv i`QÊ+ K„i pšM +?Q i?'v çQÊ+ +| ; b ç†+ #B i- #ÎB pb M; QÆ
im +?•M i?"i bU- M?QM; M|B F?¬M; +?WM; - i'i +ª +ª M M iªM; ç M; +| ?B M i¢BXX
+m®B +MM; H°it€+5 æ•v +?QM? H" M; mv M M?•M i TªB; 'T`9i ibK` +¬M; T?€T
i? ; BÈB T?BK FBM? /` M"v i?"i bU +| i?S *?O h?¬M HQm H¢B çB M[- M m M?Q [m€
J ç°M; T?€Q K°i T?€i; BªB [mv i Hm¬M +?Q tQM; X h`QÊ+ F?B i`"M +?B M +m®B
p¼M; [m•M +ì K¢M? +| i? /MM; ç #® +K+ H¢B +? i K'i ?Q†+ F?¬M; +ÁM bS+ +?B

ó"® +K+ +?Q i`"M +?B M +m®B +MM; "X J†+ /M +€B i M ó[m•M +ì K¢M?ô i?"i bU [i
/Q aî>B M F?¬M; #B i #B m ç¢i ibM? +ªK pÈB ç²M; ç°B M?Q i? M"Q M M KÈB +® w
H" +?ŠM; +?`m i?"M? i?"i +?9i M"Q- +® ;„M; M;?B M +Sm +¬M; T?€T im +?•M pb i

h`M? s€ ?Qi b•m K°i ?ÆB- M|B,

@ >B m`²B- i`QM; ibM? ?m®M; i?U+ HU+ +O i +| i? F?®M; +? - i b) i?, K /Á i?
M"vXXX L m M?Q i?U+ HU+ +O i F?¬M; i? +?®M; çĐ çQÊ+ M[- H9+ ç| b) /Si F?
F?¬M; ç M; mv ?B K H M iÈB K¼B M; QìB- i'i +ª ç T?K+ pK +?Q i`"M +?B M +m®
F?¬M; \

@ E?¬M; b BX

aî>B M pW M|B pW H¢B +?9B ç¬m p"Q i"Ti" B HB m i` M i v- M|B,

@ *?Q /M H" TªB iW #Ä pB + pQÊi [m i•K K XXX h +kM; TªB çQ h`mM; *?•m ç
+?B M +m®B +MM; - ç h`mM; *?•m ç°B #QÊ+ H M çdM? + Q +O i'i +ª +€+ iB m ç°
K°i M; QìB- h`mM; *?•m ç°B +kM; imv i ç®B F?¬M; i? /B i pQM; 5ô

óaî>B MXXXô

hW`i H•m i`QÊ+ ç•v- ç¢B F?€B iW H9+ ç®B ç¬m pÈB +U HQM; i`QM; Cm` bbB+ S
bY /KM; i`¢M; i?€B >Ov /B i M M #` +€+ ç°B pB M F?€+ iQîM; `^M; ç½ +? i- ?„M ç
ibM? +ªK- ?Q†+ +| i? M|B H" ibM? +ªK pMB b•m i`QM; M°B i•K +O ?„M +m®B +M
b•m +O w i?S+X hWM; #° T?BK FBM? /` iB Ti?2Q ç| +`M; F?B M +?Q +ªK; B€+
i? K`ä` iX J°i; ½ M?bM +| p H½M? F?®+ M?Q aî>B M F€i?"i H¢B i?m¬M F?B i

M?Q ç²M; HQçî`9i+U FB K # M ?¬M; ` - M m M?Q F?¬M; T?ªB +| ç°B ?bM? b„T t
M?Q ªM? T?ªM +?B m i`QM; ;QÆM;X

>¨M? H M; `°M; F?QªM; # K i- M m M?Q +¬K i`¼M; FB K ? B i v i?b +?d çO +?Q ?
iÈB +?¶ ?„M- M?QM; M?Q p"v +kM; çO `²BX æ€K F„ bo M"v KQÌB T?¬M KçM? K)- i
h`M? s€ p" B Kûi HB M pmM; FB K +?ûK iÈB- F?¬M; M;ì +ÁM bBM? ` +ª ç Q ;B|
F?¬M; [m€ KçM? M?QM; M m H" M; QÌB #bM? i?QÌM; i?b +?„+ +?„M F?¬M; i? i?Q
h`M? s€ M?Qm K"v- ;B"K +?•M K°i +€B H Q p T?Q i M F} bo ç2M M"v- M?•M H9
i?m p ç½ pmM; [mv M ç'K i?ŠM; p"Q M;U+ M|X hB M; FBK HQçB p +?çK p M; H
M;QÌB i T?ªB FBM? M;ç+ H" i M F} bo ç2M ç| +?d #` HãK +?¶ M;U+ tm®M;- ç~v M
p" B Kûi `²B HçB çSM; H M M?Q F?¬M; +| pB + ;bX

ee8X *?QÆM; 8, hbM? hB i E`+? "ªM L^K L;Q" B S?BK\ UjV

S?ªB #B i`^M; bS+ KçM? +O h`M? s€ H9+ M"v +Æ ?² H" HU+ iU M;¨M +•M- +?Q /
i?QÌM; ç€M? tm®M;- mv HU+ +kM; F?¬M; FûK ?ÆM K°i [mª HUM ççM T?€i M´ # Q M
M?Q p"v M M i`QM; +?B M ç'm ?„M KÈB +| i? F?¬M; +¬M T?ªB i?2Q çm´B F„ tªQ M
tªQ H" ?Q" M iQ" M çOX J†+ /M +?Q bY /KM; "çQ iç+ M?QM; K°i [mv M ç€M? iÈB +
F?¬M; M;ì HçB F?¬M; ? #` i?QÆM;- i?U+ HU+ +O HQçB bBM? p"i M"v +kM; çO
KçM? ?ÆM HQM? P`+ iBM? M?m #B i ç'm F?Q i`QM; GQ`/ Q7 i?2 _BM;b- F?¬M; ?
H-MX

óh i?b +ÁM F?¬M; b Q- M m M?Q K'v M;QÌB h`QÆM; >^M; ;†T T?ªB HQçB bBM? p
#` i'M +¬M; i`QM; ?¨M? H M; ? T M?Q p"v #¼M ?¼ `i +| i? b) ;†T M;mv ?B KXXX
+O i? ;BÈB T?BK 1` ;QM M"v +kM; F?¬M; v m Èi M?Q #B m ?B M # M M;Q"BXô

h`M? s€ M;?o i?b pšM M;?o- ç°M; i€+ HçB F?¬M; ? M;WM; HçB +?9i M"QX .Q K°
/KM; M M ?„M +® w ;B i,M; bS+ KçM?- ç M +ª M°B HU+ +kM; ?ÆB çQÊ+ p" M H M
M?Q b'K bûiX h`M? s€ /MM; HU+ ççT KçM? +?•M- K†i ç'i H" T iS+ pĐ i M- iB T ç|
?„M H" T iS+ #` ç€M? # v Kk ;B€TX E?B M +?Q ?„M +ªK i?'v FBM? M;ç+ H"- T?Q /
F?¬M; +| i?•M i? - M|B K°i +€+? +?QM? t€+ H" F} bo ç2M +?d +| K°i #° ;B€T i`K K'
?„M i?m¬M i9v H" K°i #° €Q ;B€T- +?ŠM; i`€+? K°i [mv M pW `²B ç€M? i`9M; +?Š

@ § ~- ?| ` H" M?Q p"v- ç9M; H" F?¬M; / ;BªB [mv iXXX

J'v T?9i b m- i` M ?¨M? H M; ç½ +?d +ÁM HçB K°i ç®M; FBK HQçB #` ûT / T HûT-
i`K ç m #` ûT +?†i HçB pÈB M? m i?¨M? K°i +K+- ç€K F} bo ç2M +kM; F?¬M; i? ç°

hmv ç€K F} bo ç2M F?¬M; i? ;•v i?QÆM; i'M ?Q†+ i?"K +?Q H" M; ,M +ªM h`M? s€
i`QM; i¬M; # M"v i?"i bU [m€ M?B mX h`M? s€ i` M çQÌM; çB F?¬M; M;WM; çKM
b m ç½ +| ?ÆM i`,K i M #` ?„M ûT i?"M? #€M? FBK HQçB K" b® HQÊM; #¼M +?9M;
p¬i" M- ç†+ #B i H" F?B ?„M iB M p K°i T?Q M"Q ç| - K"i ç° F} bo ç2M +¨M; i? K /

h`M? s€ +S M?Q p"v #` i`b ?Q½M K'i K'v +?K+ T?9i- +m®B +MM; ?„M +kM; F?¬M;
M"v M[X G9+ i`QÊ+ ç i`€M? +?Q T?Q /QÊB +| bBM? p"i KçM? K) M"Q i²M içB- /
+¨M i?"M iB i FB K M°B HU+ +MM; M,M; HQÊM; p K TB`2 M?QM; ç M H9+ M"v ?„M
iç+- T?ªM; T?'i M?Q #B M i?"M? K°i +ÆM H®+ i`M iÈBX *?d i?'v K°i #|M; M;QÌB H
H®B çB H" T iS+ ç m #` ç€M? p,M; p"Q p€+? iQÌM;- F i b•m p"Q HÈT ç€- ;B½v ;BK
` çQÊ+X h`M? s€ +S iB T iK+ M?Q F?¬M; +| pB + ;b- H Q p T?Q i`QÊ+- ç M F?
bO i?b KÈB ;BªB i`W "çQ iç+- /WM; HçBX

æ•v H" K°i MÆB b€M; bO ?B K ?QB i`QM; i¬M; ?¬K i?S # - +€+ +?¶ F?€+ /M i` M
ç¬v p m €K- K M; i?2Q K°i F?Q iS+ •K i¬K- +?d +| +?¶ M"v HçB ç°i M?B M iÄ ` €
ç M çB MX æ•v H" K°i ;B M T?ÁM; F?¬M; +| ;b #„i K„i M?QM; i` M +Y T?ÁM; HçB
K T?€T- +?QM? M?[M; K T?€T Fw ?B m ç| ç½ iÄ ` €M? b€M;X

@ o"i T?~K K T?€T i`mv M i?mv i`\\ E?¬M; #B i +| i? H'v çQÊ+ i?S ;b # M i`QM; F?¬M; M; i`QM; 1` ;QM +kM; +| i? H'v çQÊ+ p"i T?~K M; Q" B [mv ç`M? ;B®M; M?C`²B- M|B F?¬M; +?WM; i" B HB m h?€M? M?•M +MM; M; Q|B im +?•M iB i H° +?•M iQ /B M; ¬M +O h?€M? M?•M Mm#Bb ;b ç| ç HçBXXX

h`M? s€ H~K #~K iU M|B- +`M; M; ?o +`M; ?QM; T?'M- H"TiS+ M?' + +?•M iB M p pW KÈB iÈB +?¶ Fw ?B m K T?€T i?b HB M çKM; T?ªB K°i i-M; #ªQ p p¬ ?bM?X bS+ +`v KçM?- /M b Q i?b i-M; #ªQ p M`v +kM; F?¬M; #B i +| T?ªB +?d +| bS+ T M m M?Q +ÁM +| i?m° + iQM? +¬M; FQ+?- +Q| M; ?"M? ç°i T?€ M| F?¬M; T?ªB b) T +?Q M|B ç M +?mv M # M i`QM; +| iBM iS+ h?€M? M?•M ? v M; Q|B im +?•M ç Hç +?9 iBM? HBM? `v ç M; M^K # M i`QM; +kM; çO F?B M ?„M F?¬M; /€K H`K HQç

@ .Q` 2KQM- i i bK i?`v K'v +?mv M`i ? v M?û- i? M`Q\ Jm®M tm¬M; ç·v t2K i?Y +Sm +¬M; T?€T im +?•M pÈB +ª iBM iS+ M; Q|B im +?•M +MM; h?€M? M?•M ç HçB ;BªB [mv i b® K T?€T Fw ?B m M`v T?ªB F?¬M; \

h`M? s€ M; ?o M; ÈB K°i +?9i`²B H'v i'K i? FBK HQçB K`m #ç+ ` - HB M Hç+ pÈB aÎ >B M i`U+ iB T ç€T,

@ h ç½ bÈK i?`v `²BXXX *kM; F?¬M; i - F?¬M; M; i HçB +| +Æ [m M FB m K T?€T K°i +?mv M p"vX

@ aÎ >B M5 E?¬M; T?ªB M; QÆB HB M iK+ /MM; K'v i'K i? M`v ;B€K i?` #¼M i ç' +O #¼M i F?¬M; +| i€+ /KM; M`v\

h`M? s€ H"TiS+ ?€ K²K +?YB HÈM- ?„M ç°i M?B M M?È iÈB `i H•m i`QÊ+ ç·v- F? :`m/; 2- aÎ >B M ç½ +? içQ +?Q ?¼ K°i HQçB +¬M; +K HB M Hç+- K` Kçv +?O i`QM i'i +ª M?[M; ;b M?[M; M; Q|B bY /KM; Kçv +QM M|BX

aÎ >B M çB K M?B M M?Q F?¬M; - ç€T,

@ E?¬M; T?ªB i? FBK HQçB- +€B i /MM; p` +? içQ +?Q +€+ M; QÆB ç m ;B®M; M h`QM; H9+ M|B- K„i i`€B aÎ >B M +?Êi H|2 H M çB M [m M; M?Q +| M?Q F?¬M; X T?€i ?B M i`QM; K„i ?„M +| M?[M; p, M iU Fw ?B m ?bM? i?M [m €B Hç- +| i€K +?Q +¬M; T?€T im +?•M i`QM; i"Ti" B HB m i` M i v ?„MX

@ Zm M çB- i K†+ F M; QÆB `9i +m° + H` H`K +€B ;b- /M b Q i?b i M F?®M M?` M; i #B i +?mv M HB M [m M ç M M; QÆBXXX æ9M; `²B- M m M; QÆB ç½ +| i? M?bM i bM? ?bM? Î i-M; /QÈB T?ªB F?¬M; \ :B9Ti t2K i?Y t2K /QÈB ç| `9i +m° + H` +| +€

h`M? s€ i?Î /"B- +kM; +?ŠM; Km®M M´B M|M; pÈB aÎ >B M M[ - /Si F?Q€i çQ ` v aÎ >B M +kM; F?¬M; M|B M?B m- +€+ p, M iU Fw ?B m i`QM; K„i i`€B ?„M HçB #„i ?„M +ª i? ;BÈB M?Q #B M i?`M? M, M; HQÊM; i?m-M F?B i- pQ /K M?Q :Q#HBM HQÊM; + Q ?ÆM `ä`M; F?¬M; ;B M tmM; [m M?- +ÁM M, M; HQÊM; #ªM i?•M ?„M H-MX .QÈB K†i ç'i +| p¬ b® çB K M, M; HQÊM; - K¶B +€B iQÊM; i`QM; +?Q K°i bB M; ?bM çB K M, M; HQÊM; Î i`QM; ?Q`M; +mM; - ç° b€M; +O +?9M; `ä`M; H` KçM /•M tmM; [m M? K'v H-MX h`QM; b® M?[M; çB K M, M; HQÊM; ç¬M; M; ?bM M; ?`i ç AK?Q i2T p` h`B m M? E?¬M; T?€i b€M; `U+ `Đ ;B®M; M?Q i`, M; i`ÁMX

sm®M; T?Q /QÈB M[- çB K M, M; HQÊM; ççB #B m M?Q h`M? s€ T?ªM; T?'i M?Q i?Q| M; M?bM p`Q +kM; +ªK i?'v +| +?9i M?S+ M?®B- H`i?S /mv M?'i +| +Q| M; ç° p +ª K¼B bBM? p"i Î ç·v- ?„M [mª i?`i ç½ p¬ +MM; KçM?XXX

@ XXXh`M; +°M; +| M, K i-M; - [m®+ pQÆM; : H# iQ`Bt Î i-M; T?Q /QÈB- ç9M; `²B `²M; HÈMXXX G®B çB tm®M; i-M; /QÈB Î b m HQM; ?„M p` +QM `²M; X h-M; F?¬M i?'v çQÊ+- T?Q /QÈB +| i?S ;b i +kM; F?¬M; M?bM i?'vXXX

aÎ >B M pW M|B pW F?¬B T?K+ K„i i`€B HçB M?Q #bM? i?Q| M; - ç M F?B M|B tQM i?Î /®+X

h`M? s€ +kM; F?¬M; #B iibM? i`¢M; +O aÎ>B M- ?„M +?d v M H†M; i`-K iQ K°i
 @ o"v i?b Fw ?B m K T?€T i-M; i?S # ;B Q +?Q M; QÆB- i Km®M çB t2K i?Y i-M;
 +?mv M ç! H"K +?Q i i?'v `i #`i MXXX *! +¬M i iB M çQÌM; ;BªB [mv i Hm¬M [m®
 h`M? s€ +?d i?Î /®+ i`QM; +?®+ H€i `²B H¢M? M?¢i ç€T,
 @ E?¬M; +¬M- i®i M?'i H" +® ;„M; F?¬M; H"K i?QÆM; i`M ç M ?„M +MM; +QM `²M
 `v - +! iB M? iB i F`+? #ªM ? v F?¬M; pšM +?Q i? F?ŠM; ç`M?- ? B H" +, M T?ÁM
 #` +m°+ +?B M +O +€+ M; QÆB T?€ ?Ov- pb i? i®i M?'i H" iB M p"Q i-M; i?S M,
 ç M #¼M ?„MX
 @ æ° F?! `i + Q ç'vX
 h`M? s€ F?) +QÌB F?'- M!B,
 @ æQÊ+ `²B- +S M?Q p"v çBX h iÈB ;†T [m®+ pQÆM; : H# iQ`Bt- t2K i?Y i M #Qb
 F?¬M; tm'i ?B M M"v `9i +m°+ H" K¢M? ç M KS+ M"Q- Hm¬M iB M ;?û [m æ` M;K
 @ XXXL?È K M; Qi ç†+ bªM æ` M;K+ p X
 «K i?2Q +•m M!B 'v +O aÎ>B M- h`M? s€ +€m FdM? #QÊ+ tm®M; i-M; i?S iQ- i`
 >B M `9i +m°+ H" /MM; +€+? M"Q +! i? M?bM [m çQÊ+- +?ŠM; H) ç½ +`B i?B i #`
 h`QM; H9+ M; ?o- ?„M ç½ çB ? i +¬m i? M; tm®M; i-M; ?-K i?S iQX
 oW ç†i +?•M iÈB MÆB- F?¬M; F?Q •K i`-K pšM [m M? [m~M H9+ i`QÊ+ ç°i M?B M
 iWM; çÊi F?Q M!M; `U+- T?ªM; T?'i M?Q ç M; çSM; # M KB M; M9B HY X h-M; i?S
 # i-M; i`QÊ+- +, M #ªM F?¬M; +! T?ÁM; ®+ ? v ?"M? H M; M"Q- i?m-M i9v H" K°i
 `°M; HÈMX h`M? s€ çQ K„i K°i pÁM; F?¬M; M; i F?¬M; i?'v çQÊ+ #B M ;BÈB- M r
 M"v ;¬M M?Q iQÆM; çQÆM; pÈB /B M iQ+? +O +ª /½v M9B T?Q i` MX
 @ æ9M; H" F?Q +?QÆM; XXX *! çB m +`M; F?Q i`QÆM; ?ÆM M[H"- aÎ>B M- M
 ;¼B H" K°i +QM ó`²M; HÈMô i?¬B "\
 h`M? s€ i?"i bU ?"M ç M M; S +ª`„M; - +QM `²M; i`QÊ+ K†i KÈB i?"i bU ç€M; çQÊ+
 KS+ M"Q Q\ G`v M; QÌB çSM; i` M HQM; M! H"K +?m~M- +QM `²M; M"v ç¢B F?€B /`E
 + Q ?ÆM #®M KQÆB Kûi- ? B +€M? ;BQÆM; ` `°M; ?ÆM i`, K Kûi- ç°HÈM +O M!
 `²M; K" h`M? s€ iWM; ;†T i`QM; Cm` bbB+ S `F- +kM; iS+ H" +U HQM; +`M; iQ HÈ
 pÈB ?bM? i?€B i`QÎM; i?"M? +O `²M; MQM K" ?„M K M; i?2Q5
 @ š- bÎ /o ;¼B M! H" `²M; HÈM H" pb M! +?d p M p M +! i? iQ+? HÈM i?¬B- M m H`v
 `²M; M?Q p"v +kM; F?¬M; +! b® M, M; HQÊM; F?'M; H² M?Q +O M; QÆB- pb p"v M;
 H„M; XXX
 aÎ>B M #bM? i?ªM ç€TX
 @ E?¬M; +¬M HQ H„M; +€B `„K 'v- F?®M FB T- H®B çB Î b m HQM; M! +Æ K"5 L; Q
 i-M; i?S M, K\
 h`M? s€ ;¬M M?Q H" ;"Q H MX
 @ šXXX æ! H" p'M ç +O M; QÆBX
 @ L?QM; i F?¬M; M; ?o` çQÊ+ +€+? M"Q M M KÈB T?ªB ?ÄB M; QÆB5
 @ o"v i?b ç! H" p'M ç +O i XXX
 @ XXX*?! ç M H9+ i çB ` - F?¬M; ç€M? +?Q M; QÆB `„M; `ÆB ç-v ç'i F?¬M; tQM;
 h`M? s€ M; ?B M `„M; M; ?B M HÈB ?ûi p"Q i'K i? FBK HQ¢B- iB T ç! çQ K„i M?bM
 F?QªM; ç'i T?ŠM; - K°i +QM +U HQM; K"m ç2M iQ ç M FBM? F?OM; ç M; M^K- i` M
 ¬M; i`mM; MB M ç M; M;²BX
 @ o"v i?b ç i t2K i?Y bS+ +?B M ç'm +O M; QÆB çB5

h`M? s€ +kM; F?¬M; /€K #'i +~M- H"TiS+ F?ÎB ç°M; "¢Q i¢+- i?•Mi? T?ªM; T?
+?m¶B i`MªM?- /MM; i®+ ç° +U+ M? M? H Q p T?Q +U HQM; K`m ç2MX

eeeX *?QÆM; e, E?¬M; :B M\ h? :BÈB\ L?" hM\ URV

h`M? s€ F?ÎB ç°M; i`¢M; i?€B "¢Q i¢+- bS+ +?B M ç'm i,M; p¼i- +?d`B M; i®+ ç°
K'v H-MX hmv +ÁM +?Q ç¢i iÈB i`bM? ç° FBM? F?OM; T?€ pÐ #S+ iQÌM; •K i? M
p`Q i®+ ç° M`v ?„M pšM +| i? /MM; i?ÌB ;B M +U+ M; „M H Q iÈB +€+? +U HQM; ?
?„M TªM; T?'i M?Q ç•K p`Q K°i #S+ iQÌM; p¬ ?bM?- i?"K +?Q +ÁM T?€i` K°i iB I
ç M; /B ç°M; pÈB i®+ ç° +U+ + Q M M H"TiS+ #` çKM; ç M ç-m p€M; K„i ?Q X

@ E?€+? ç M iW T?QÆM; t - çB m ;b tmB F?B M M;QÆB iÈB i?,K /Á çB m +'K F}
M;QÆB ?ŠM +kM; #B i çB m +'K F} M`v ç¢B #B m +?Q +€B ;b`²B +?S\ Zm v p çB
M M iÈB5

L;QÌB M;²B i` M +U HQM; K`m ç2M- M|B +?QM? t€+ H` [m®+ pQÆM; : H# iQ`Bt- ?
M|BX

h`M? s€ +kM; F?¬M; i`ª HÌB- H9+ M`v ?„M bÊ M?'i H` /šM ç°M; F`+? #ªM- H`K +?
H"TiS+ F?ÌB ç°M;- pb p"v ?„M /Si F?Q€i F?¬M; ç w iÈB +•m ?ÄB +O : H# iQ`Bt
pÁM; #ªQ p - bmv M;?o T?QÆM; T?€T T?€ pÐ M|X

@ E?¬M; +-M m'M; T?Q i•K +Æ M[- ç•v H`K T?€T HQM; M;[X L;QÆB K¢M? K) M
bo`²M; TªB F?¬M; \ >ÆM M[ +ÁM H` K°i F„bo K`²M; +?Q +? i- M;QÆB ?ŠM T?
HQM; iQ HÈM M?'i- K¢M? K) M?'i- `²M; +O M;QÆB F?¬M; Í# M +¢M?- F?¬M; +| K
+€+? M`Q iB M p`Q çQÊ+\

: H# iQ`Bti?'v h`M? s€ F?¬M; i`ª HÌB- ?„M +kM; F?¬M; iS+ ;B" M- +?d +QÌB H¢M

>B M iϕB aî>B M ç M; çSM; îi-M; ?-K i?S # - tmM; [m M? ?„M ç-v M?[M; #° €Q; E
iW M?[M; H¶ çϕM #®+ H M iWM; Hm²M; F?Q K"m ç2MX *QBH; mM +O aî>B M bY
+| i? F?„+ +? ç€K F} bo ç2M M"v- M?QM; F?B M +?Q M; QìB i FBM? ?Q" M; H" +€
+?ûK +K i ç M i" M p B- +€M? i v`KM; M^K /QÈB +?•M ?„M +ÁM i M F} bo ç2M; •v`
#„M M; ½ tm®M; ç'iX

@ oW `²B F?B M; QÆB iB M p"Q KB M; ? M; ç|- bS+ +?9 w +O i pšM i" T i`mM; p
HU+ i?¬B KB M ç| HϕB +| i? H M iÈB i" M b M; i X J†+ /M +kM; M; ?2 çQÊ+ HìB M?
i? 'i i? -M- F i [mª H" K' i K' i K° i +€M? i vX

aî>B M #bM? i?ªM +?ϕK H M #ìp B +K i- imv +?¶ çSi ç½ M; WM; +?ªv K€m M?QM; p
i? K +€M? i v M^K /QÈB ç' i i`¬M; pšM +U+ F€ ç€M; bÊX

h`M? s€ +kM; F?¬M; M|B M?B m M[ - ?„M pšM `i iBM iQÎM; p"Q bS+ +?B M ç'm +
#° T?BK FBM? /` M"v ?„M +?„+ +?„M b) F?¬M; ;†T M; mv ?B K ; bX >ÆB #bM? ioM?
` tmM; [m M?X

æ M i" M H9+ M"v h`M? s€ +m®B +9M; KÈB M?" M `ä ?Q" M +ªM? #®M T?Q - K" bU
+ÁM iW M; [M"Q +| i? ?bM? /mM; çQÊ+ M[- #îB pbXXX æ•v K" ; ¼B H" i-M; ?-K i?
K° i i? ; BÈB F?€+X h` M + Q H" #-m i`ìB K"m çÄ K€m- +| # p-M; K†i i`ìB K"m çÄ
iQ" M K° i K"m çÄ K€m- +ª i? ; BÈB ç-v K° i p F?OM; #® - ?mM; iÈM +O K€m iQÆ
#B i H" # Q M?B m Kûi +| K° i H¶ HÈM K"m ç2M- [m +?B +H¶ ç| +| i? KÆ ?² M?bM
F?¬M; #B i iϕB b Q HϕB +| K° i H¶ ?'M; tm'i ?B M K° i +€+? F€ /` iϕB ç|X

@ XXXh? ; BÈB M"v- i?" i bU [m€ F€ [m€B\

h`M? s€ M; šK M; ?o K° i +?9i `²B H'v :Q#HBM ;HB/2` i`QM; LϕT ; BÈB ` - #QÊ+ H M
+ Q K° i M; ?bM Kûi- ?„M M; WM; HϕB M?bM tm®M; M?QM; T?Q /QÈB +?d i?'v K†i
#B M- +, M #ªM F?¬M; M?bM i?'v çB K i" M +MM; X

@ *| T?ªB H"ªQ ; B€+ F?¬M; \ aî>B M- ; B9T i t2K i?Y ibM? ?m®M; î +?¶ M"v i? M
h`M? s€ M?bM ç M M; •v M; QìB- H" T iS+ +¬K i'K i? FBK HQϕB- M|BX

@ XXXL; QÆB M; ?o i H" B\ Jm®M t2K H" t2K çQÊ+ b Q\

aî>B M i?î /`B #' i ç„+ /o- ç€T,

@ h?S M"v +¬M `i M?B m M,M; HQÊM; ç ?Qϕi ç°M; - i +?d +| i? /MM; iQM MB K
M?QM; iQM MB K HU+ F?¬M; TªB p¬ +MM; p¬ i"MX >ÆM M[- T?Q # M M; QÆB `'
/šM tm®M; i-M; i?S M,K +ÁM F?¬M; ;B M i-M; i?S M,K i?b +?ŠM; i?'v çQÊ+ ; b +ªX
iU KbM? ibK FB K K° i HQÊi- Hm¬M iB M M?ÊF„ p` i`Q +O M; QÆB ?B M iϕB- çWM
çQìM; p X

h`M? s€ WK K° i iB M; - +kM; F?¬M; M|B +?mv M M[K" çB m F?B M :#HBM ;HB/2
i`ìB +kM; +| K° i +€B ?® iQ M?Q p"v- M?bM TªM; T?'i M?Q K° i K†i i`,M; K"m ç2M
çÄ K€m # Q [m M? i`¬M; +U+ F€ #„i K„i- +?d +¬M F?¬M; +€+? MÆB M"v [m€ t i?
F?¬M; / X

h`M? s€ # v` t çQÊ+ K° i H9+- F?m pU+ M"v +U+ F€ `°M; HÈM- ?„M ç½ # v M?Q
F€ K° i bBM? p"i M"Q M?QM; î +€+? H¶ ?'M; i` M #-m i`ìB F?¬M; t HϕB T?€i ?B
? M; M"v bQ pÈB H¶ ?'M; FB +ÁM `°M; ?ÆM M?B m- çQìM; FQM? Qi M?'i +kM; T
K° i ?bM? i`ÁM KûQ K|- +kM; iQ" M K° i K"m ç2M F`i- F?¬M; #B i H" b•m # Q M?B m

@ o"v H" +| w ; b\ h-M; M"v ç½ iQÆM; çQÆM; pÈB K¬i i? ; BÈB- `°M; HÈM p¬ #B
+?ŠM; #B i TªB K' i # Q M?B m i?ìB ; B MX *?9M; i +?d +| # M; "v +| i? M iQ" M
ç| iB T iK+ çÊB M[i?b TªB #Ä çB K i?QÎM; ` X _9i +m° +H" +| w ; b- HϕB tm'i ?B
M?ªv5 J M|- +| çB M KÈB M?ªv5

h`M? s€ M?È iÈB K° i K" M; B"i ; •M- i?B m +?9i M[ i?b K' i KϕM; H9+ i`QÊ+- ?„M H

@ VKXXX æ•v H" T?BK 1` ; QM TªB F?¬M; \

æ M; H9+ h`M? s€ M' B; B" M +? YB #ÈB i? b aÎ > B M ç° i M? B M +? 2M p" Q K° i +• m
M; ?2 tQM; H" T i S+ b[M; b]- K° i H9+ b m KÈB +€ m FdM? ç€ T,

@ æQÆM; M? B M H" i`QM; 1` ; QM`²B- +? ŠM; H) ç-m | + M; QÆB +| p' M ç " \

@ *kM; +| i? +? Q`^M; ç•v H" i? ; BÈB [m M H'v [mv i„+ .` ; QM .mM; 2QM c H" K +?
p"vXXXX "° [mv i„+ M"v`'i i? 9 p`- ; -M M? Q +| i? M|B H" /MM; [mv i„+ ç i¢Q M M
; BÈB [mv i„+ ç| +| K° i MÆB`'i T? M? ÊT pÈB F? mM; +ªM? K" M; QÆB ç M; i? 'vX VK-
ç€v- bBM? p"i # M i`QM; ç m çQÊ+ ; ¼B H" €+ K - +? QM i-M; ç` M; K+ ?bM? M? Q
b•m F?¬M; ç€v- +? d H" #° T? "M ç| ?ÆB ç†+ #B i K" i?¬BXXX

aÎ > B M +kM; +? ŠM; ç w iÈB h`M? s€- +S pB + i i M|BX

h`M? s€ +"M; H9+ +"M; M; ÆM; €+- ?„M F€ [m€B ?ÄB,

@ h? H" +| w ; b\ a Q iU M? B M H¢B M?ªv b M; +?mv M . . Î ç•v \

@ "ÎB pb i ç¢B F?€B ç½ çQ€M çQÊ+ bmv M; ?o +O ?¼XXX

aÎ > B M /MM; i v +ÁM H¢B- ç~v ç~v K„i FQM?¬ M|B,

@ L m M? Q i çQ€M F?¬M; b B- #¼M ?¼ ç½ +? Q +? 9M; i #B i +?mv M ; b ç|- +? d H
i?¬BX

ee3X *?QÆM; e, E?¬M; :B M\ h? :BÈB\ L?¬ hM\ UjV

"° [mv i„+ . . H" K° i i? ; BÈB [m M /Q t½ ?° B T?QÆM; h•v b€M; i¢Q` - çQÊ+ p¬ b
#´bmM; - ?Q" M i? B M- i? ; BÈB [m M M"v /-M /-M i`Î M M i?, M; #^M; X h? ; BÈB [m
T?QÆM; h•v i? m-M i9v pÈB FB K p" K T?€T- +| M; QÌB- +| i° + 1H7- +| M; QÌB HM
[m€B- +| €+ K - +| K [m, XXX *| i? M|B ç•v H" K° i i? ; BÈB [m M`°M; HÈM- ?¶M
M; QÌB HB M iK+ ; |T bS+ ?Q" M i? B M- H¢B +| i? ÌB; B M ç M? [M; i`B i? S+ p T?QÆ
; BÈB [m M M"v F?¬M; M; ÌH¢B tm' i? B M i?, M; #^M; - iU M? Q K° i i? ; BÈB +?•M i?

h`QM; . . +| K° i pMM; ç' i +U+ ?mM; - i M ; ¼B H" pU+ b•m F?¬M; ç€v- H" i? ; BÈB +
*€+ p` /B M T?K M"v HB M F i H¢B pÈB M? m- ?bM? i? "M? M M K° i i? ; BÈB`°M;
+?QM? H" K° i p` /B M- +kM; ; -M iQÆM; çQÆM; pÈB K° i i? ; BÈB- [mv i„+ +O K¶E
M? Q +| i? ; BÈB M, M; HQÊM; /QÆM; M? B m ?ÆM K° i +? 9i- +kM; +| i? ; BÈB M, M;
?Q†+ H" i? B M p i? m° + iQM? ?Ä - ? v H" i? B M p i? m° + iQM? i? Ov- çO K¼B HQ¢

@ *| +ªK i? 'v ?ÆB +? 9i iQÆM; iU pÈB i? ; BÈB i`QÊ+ K† i F?¬M; \ hW KB M; ? M; T
i? ; BÈB F?€+- çB tm®M; /QÈB M[H¢B +| i? H" K° i i? ; BÈB F?€+ M[- +S i-M;
T?ªB ; B®M; pU+ b•m F?¬M; ç€v b Q\ G¢B i? K +? 9M; i ç M; Î i`QM; #° T?BK FBM
çQÊ+ i`QÊ+ ç| +ÁM M|B MÆB ç•v H" æ` M; K+- +S M? Q p"v- i' i +ªM? [M; ; b +| i?
ç•v ?ŠM H" iBM iS+ ?¼ ç H¢BX

aÎ > B M M|B M? Q p"vX

@ *€B M"v K" +kM; iQM? H" iBM iS+ \

h`M? s€ +kM; ç½ KÎ +ÆM?•M iÄ i-M; i? S # M?QM; bmv M; ?o +ªMY M; "v pšM -
i`QM; ç|- ?„M H" T i S+ iÁ KÁ ?ÄB,

@ h¢B b Q ?¼ F?¬M; i`U+ iB T HQm H¢B +?•M iQÈM; +? Q +? 9M; i \ G"K +? Q M; Q
p m B „K " \

@ E?¬M; T?ªB H" F?¬M; HQm- K" H" F?¬M; i? HQm5

aÎ > B M H„+ ç-m ç€T,

@ æ i bmv çQ€M i? Y w ç² +O #¼M ?¼ p"v- +ÁM M?ÈM? [M; ; b i ç½ M|B pÈB M; Q
M? [M; F?ªM, M; F?¬M; i? tªv` - +?mv M +ÁM H¢B- F?¬M; +-M #B i H" F?| iBM ç
i? "i5

@ h`QÊ+ iB M ? v bmv Hm" M t2K ?¼ Km®M /MM; i`i +ª M?[M; #® +K+ M"v ç M|B +
iB M- +?9M; i Î i`QM; #° T?BK FBM? /` 1` ;QM- +?mv M M; ?o M; v iÊB ç-m iB M
FB M i`9+ i?"M? T?® M; -K /QÊB /QÊB ç`i M"v- p"v i?b +| 3yW H" Km®M M|B pÊB i
æ` M; K+- HçB +| i? ;BÊB p¬ #B M +MM; pU+ b•m- p"v ?ŠM +| i? t€+ ç`M? H" MÆ
?Q†+ +| i? ;¼B H" pU+ b•m F?¬M; ç€vX J" pU+ b•m F?¬M; ç€v i`QM; [mv i„+ . . H
i?"M?- +S M?Q p"v- iB M iS+ ?¼ ç HçB ?ŠM H" ç +?d i? ;BÊB p¬ +MM; M?B mX

G9+ M"v aÎ >B M ç½ #QÊ+ iÊB +?¶ +€M? +Y +| Fw ?B m K T?€T- ?„M +kM; F?¬M

@ S?-M bmv Hm" M M"v /WM; HçB Î ç•v- +?9M; i H"i M; QÊ+ HçB M?[M; iB M iS+ ç
iS+ +?9M; +| çQÊ+ H9+ i`QÊ+ - +°M; i? K HÎB M?„M M; QÆB M?"M çQÊ+ H-M M"v-
? B çB KX J°i H" +´ ççB +| ? B T?2 i? HU+- ç m H" T?•M M?€M? b m F?B +QM M
h?€M? M?•M H"v iU i?•M iB M ?| H"K +?O- ? B H" M; QÎB im +?•M- H"v +¬M; M; ?
iB M ?| iU i?•M H"K +?O- ç•v H" +?mv M ç½ çQÊ+ t€+ ç`M?X *?mv M i?S ? B çQ
iWM; tªv ` K°i i`QÎM; ççB +?B M- +m°+ æçB +?B M >²M; ?Q M; ç| iWM; F?B M i`
b m M?•M HQçB KÊB KB M +QĐM; F?¬B T?K+ M; mv M F?QX

@ hB M iS+ +ÁM +?Q t€+ ç`M? i?b +| b m i`"M æçB +?B M >²M; ?Q M; - h?€M? M?•
ç½ T?€i ?B M ` +?mv M ;b\ J" T?€i MB M M"v F?¬M; M; Î ç½ F?B M +?Q h?€M? M
HB M KBM?- ?ÆM M[+ÁM H"K ?¼ +ªK i?`v bÊ ?½B- i?"K +?Q ç M +m®B +MM; +
h?-M F?¬M; ;B M- w H" b m F?B i`i +ª #¼M ?¼ +? i? i- HQ" B M; QÎB pŠM +| i? #
iB T iK+ iB M ?| - F?¬M; H"K +?Q óæçQô +O ?¼ i?`i i`mv MX æçB F?€B H" +| K°

aÎ >B M M|B ç M ç M i?b M; WM; HçB K°i +?9i- ?„M ç~v ç~v K„i FQM? #„i ç-m i`-K
iB T iK+,

@ hB T i?2Q ç•v H" ç M T?-M bmv Hm" M p" T?ÄM; çQ€M +O i X æ-m iB M- +?9M
Km®M M|B pÊB +?9M; i - +kM; i?S+ H" i`QM; #° T?BK 1` ;QM M"v +?9M; i +| i?
[mv i„+ . . pW M?„+ iÊB H9+ M½v- +MM; pÊB pU+ b•m F?¬M; ç€v K" M; QÆB ç M;
`M; - F€ i?U+ #¼M ?¼ Km®M M|B pÊB +?9M; i `M; - i? ;BÊB +?•M i?"i i?U+ +?`i
F?¬M; ;B M- K" pk i`K p" i`€B ç`i +O +?9M; i +?ŠM; [m +?d H" K°i i`QM; p¬ b® p
K" i?¬B- +?Q M M KÊB +| w M; ?o +O pU+ b•m F?¬M; ç€vX

@ æ•v F?¬M; T?ªB M?[M; ;b F?Q ?¼+ ç½ M; ?B K +?SM; b Q\ h?2Q i?S M; mv M
i?ÎB ;B M F?€+ #B i ?Q†+ H" Î M?[M; p` /B M F?€+ M? m- T?ªB +| p¬ +MM; M?B m
;b ç€M; M|B +?S\

h`M? s€ +`M; H9+ +`M; KÆ ?²B- ?ÄBX

@ L m +?d H" #bM? i?QÎM; M?Q p"v i?b F?¬M; +| p'M ç ;b- M?QM; M m M?Q M; v i
[mv i„+ . . /QÊB ~M /K M?Q p"v i?b +?mv M ?¼ Km®M M|B pÊB +?9M; i ç½ `i`ä`
i +kM; ;B®M; M?Q [mv i„+ . . i? ;BÊB +O +?9M; i - i? ;BÊB p¬ +MM; ?B M i?U+
+ª +?9M; ç m H" ?Q +`m5

aÎ >B M M|B p F?ŠM; ç`M?,

@ >¼ Km®M M|B pÊB +?9M; i +?mv M ç|- +?9M; i +?ŠM; [m +?d H" K°i ç€K bBM
+`m K¬ T?ÄM; K" i?¬BX o¬ b® i? ;BÊB +MM; pk i`K M"v +?ŠM; [m +?d H" K°i +€B
p"i Î # M M; Q" B ?°T H" i?S ;b- #¼M ?¼- F?¬M; #¼M +?9M; 5 "¼M +?9M; KÊB H" F
+MM; M; QÎB im +?•M T?ªB ç®B K†i5

h`M? s€ ç½ ?Q" M iQ" M b[M; bÎ- K°i H9+ b m ?„M KÊB `ä`"M; çQÊ+ i`i +ª M?[M; ;
M M i`-K iQ- HçB K`i K°i H9+ H•m b m ?„M KÊB M|B,

@ *S M?Q p"v- +?ŠM; i`€+? h?€M? M?•M +MM; M; QÎB im +?•M HçB i?`i #çBX L?[
çQÊ+ pk i`K p" F?¬M; ;B M p¬ i" M +O +?9M; i - ç| +, M #ªM F?¬M; T?ªB i?S ?¼ +
b€M; içQ M M *?O h?-M F?¬M; ;B M M"v H" +| +| w ;b\ *?ŠM; H) H" Km®M +?9M; i
HçB M?[M; F b€M; içQ\

@ *kM; F?¬M; i? M|B H" F b€M; içQ M?`i ç`M? b) KçM? ?ÆM +?9M; i X L|B K°i +

/Q Î p"Q i?S M;mv M F?€+ #B i M M +?mv M bmv M;?o +kM; F?€+ M? mX h H'v pQ
+?ÆB ; K2 QMHBM2 +?Q \

@ *?¼M ç¢B K°i ; K2 M"Q +kM; çQÊ+- H'v pQ /K H" K°i ; K2 +| +?O ç im +?•MX h
H9+ + "M; + Q- M?•M p"i + "M; H9+ + "M; K¢M? K)- i`QM; i`Á +?ÆB ?- T?QM; ?Q€M
+?d H" +?mv M M?' + i v- M m M; QÆB H¢B + "M; +| i? i?QªB K€B i? v ç´B i`Á +?Æ
K'v i`,K +QM #Qbb- i?"K +?Q + "M; K¢M? ?ÆM +MM; ç m +| i? - +?d + -M pšM T?M
i?b M?•M p"i /Q M; QÆB +ªB i¢Q b) +| i? K¢M? K) ç M çdM? çB KX o"v M m H'v bU
H"K +?m~M- çQ K°i bBM? p"i M?Q i? p"Q i? ;BÈB ?B M i?U+ +O +?9M; i - ?ÆM
?„M- M; QÆB M; ?o b) +| F i [mª M?Q i? M"Q \

E i [mª ç| iU M?B M H" F?¬M; + -M M|B +kM; #B i- i? ;BÈB HQ" B M; Q|B +?„+ +?„M
L m M?Q ç M +ª pk F?Q ?¢i M?•M +kM; F?¬M; i? iB m /B i çQÊ+ bBM? p"i M?Q p
b) pb i? K" /B i pQM; ?Q†+ H" bBM? p"i ç| i`Î i?"M? i²M i¢B +?Q + Q p¬ i?Q| M; +
i?"M? M¬ H +?Q M|X >Q†+ +| i? t½ ?°B b) +| #B M ç´B +U+ HÈM- #B M i?"M? K
ç| Km®M- p•M p•M p" p•M p•M- M|B i|K H¢B- ç®B pÈB HQ" B M; Q|B K" M|B- +?mv M
?¼ X

@ æ½ ?B m +?Q \ "ÎB pb [mv i„+ #'i ç²M; M M ;BªB i?Q+? p bS+ K¢M? +kM; #'i ç²
i Î i`QM; ?°T i?b i'i +ª M?[M; i?S Î # M M; Q" B ?°T +| i? ç½ pQÊi F?ÄB bQ iQÎM;
/K M?Q bBM? p"i K°i +?B m F?¬M; i? ?B m M´B +€B ;¼B H" i`€B T?ªB +O +?B r
p"i ? B +?B m F?¬M; i? ?B m M´B i` M /QÈB i`QM; +?B m F?¬M; ;B M +O +?9M;
i`QM; +m®M b€+? +O K°i M; Q|B M"Q ç| - i'i +ª K¼B i?S +O +?9M; i ç m bÊK ç½ Î
iQÊM; +O ?„M K" pB i` - +ÁM pk i`K p¬ +MM; M?B m M"v +O +?9M; i +kM; i?2Q
p"i # M i`QM; pQÊi` F?ÄB M; ÁB #9i +O ?„M- ?„M b) b€M; i¢Q` K°i bBM? p"i +
M?•M p"i ç| - ?Q†+ H" i`U+ iB T /MM; K°i T?QÆM; i?S + M"Q ç| K" +?9M; i F?¬M;
M?•M p"i- M?QM; çB m FB M ç- m iB M H" F?¬M; i? ç +?Q +€B ?°T #` ?Ov /B iX

@ *?9M; i H" M?•M p"i i`QM; iB m i?mv i\ *?ŠM; H) +| M; Q|B ç M; pB i p +?9M; i
h`M? s€ M; ?2 K" +ªK i?'v F€ [m€B- p°B p" M; ?ÄBX

aÎ >B M H„+ ç- m ç€T,

@ æ•v +?d H" K°i ;Bª i?mv i- pQ /K M?Q M?•M p"i i`QM; ; K2 QMHBM2- M m M?Q F
M?Q +| A- #¼M +?9M; +?„+ +?„M F?¬M; #B i B M i²`M2i H" +€B ;b- +kM; F?¬M; #B
[m +?d H" K°i ç€K b® HB m K" i?¬BX *kM; M?Q p"v- +?9M; i Î i`QM; i? ;BÈB M"v
i i?•M ç M; Î i`QM; ?°T +kM; F?¬M; #B i çQÊ+ # M M; Q" B +€B ?°T H" i?S ;b- bBM
;b- M m M?Q +?9M; i M?ªv` M; Q" B i?b b) çB ç M ç•mXXX h'i +ª ç m F?¬M; i? #B

h`M? s€ ;B| T?9i M"v +kM; ç½ KÎ +Æ M?•M iÄ i- M; i?S # - K¬ T?ÄM; T?QÆM; i
>Q" M? Gm"i- M; šK M; ?o +ª MY M; "v`²B KÈB M|B,

@ h ç¢B F?€B +kM; ?B m çQÊ+ çQÊ+ w M; Q|B`²B- +S H'v ; K2 QMHBM2 H"K pQ /
A- M m M?Q #¼M +?9M; i?Q€i` F?ÄB i`Á +?ÆB- H M; i? M; i` M K¢M; i?b +?Q /M
i? ;BÈB ?B M i?U+ i?b +kM; H" K°i K®B mv ?B T +U+ HÈM +?Q +?9M; i X oQ /K M
iQM? #` F?®M; +? - iB T ç| T?€i t¢ i M HY ?¢i M?•M ?Ov /B i iQ" M i? ;BÈB XXX
M; Q|B im +?•M ç¢B F?€B H" ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° M?Q p"v- +?ŠM; i`€+? F b€M; i¢
çQÊ+ #¼M ?¼- ç•v H" H" +?mv M ?¼ Km®M M|B +?Q +?9M; i #B i T?ªB F?¬M; \

G¬M; K"v aÎ >B M H¢B iW iW M?Qm H¢B- ?„M BK H†M; K°i H9+`²B ç°i M?B M M|B

@ XXXX>ŠM H" T?ªB +ÁM K°i iBM iS+ M[- +?d H" iBM iS+ M"v +| p`i F?¬M; iQÎ
/¢Q [m M? +?¶ ç| i?Y çB- t2K t2K +| bBM? p"i M"Q F?¬M; X

h`M? s€ i?- K i?'v F€ [m€B M?QM; M; ?2 p"v pšM çB m F?B M :Q#HBM ;HB/2` # v
pšM F?¬M; ;†T #`i F€ K°i bBM? p"i M"Q- +ª i? ;BÈB pšM H" K°i KªM; çÄ b"K- ?„M

@ Í ç•v +?ŠM; +| bBM? p"i M"Q +ª- ?Q" M iQ" M i`®M; i`ªBX

@ S?ÁM; çQ€M FB +O i +?„+ H¨ b B `²B- +?d H¢ H¨ i¢B b Q ?¼ F?¬M; i? i`U+ iB
T?QÆM; i?S+ ~M /K M?Q p"v #„i +?9M; i bmv çQ€M\ L m M?Q bmv Hm" M +O i ç
M ç! T?ªB +! #B M ç°M; KÈB ç9M;XXXX

aÎ >B M +kM; +! +?9i F€ [m€B- H~K #~K iU M!BX

@ *?ìXXXX *?ì +?9i5 L?bM i?'v `²B5 hU M?B M /QÈB ç'i tm'i ?B M `i M?B m [m€B

h`M? s€ p®M ç M; ç`M? i`ª HÌB aÎ >B M M?QM; HÌB +ÁM +?Q ` ç M KB M; ?„M ç°
T?Q /QÈB iW iW +?mv M ç°M; - iB T ç! p¬ b® bBM? p"i ;B®M; M?Q #Á b€i tm'i ?B
iW ? B KQÆB ç M # KQÆB +2MiBK2i- #° /¢M; ;B®M; M?Q i?^M H^M- ?bM? i?€B
i?"i bU [m€ ç¬M; çªQ- /QÈB +?•M h`M? s€ H¨ +ª K°i #B M #Á b€i K¨m çÄ ç¬M; M;
+kM; T?ªB ?¨M; i, +QMX h`M? s€ pW KÈB ?ûi H M- ç€K #Á b€i ç! #¶M; #„i ç¬m iU
M?'i i?ÌB #B M i?"M? K°i i`"M ?¶M +?B MX

@ æ9M; `²B5 "¼M ?¼ Km®M M!B pÈB +?9M; i +?mv M ç!5 \*?ŠM; i`€+? F?¬M; i
*?ŠM; i`€+? T?ªB iÈB i`QÈ+ F?B i`"M +?B M +m®B +MM; #„i ç¬m KÈB M!B- ?! `

eeNX *?QÆM; d, æ° E?! :B h,M; E`+? GB i o¨ "„i æ¬m >"M? æ°M; U

@ h¢B b Q\

h`M? s€ i`QM; HÁM; i?b F€ [m€B- M?QM; K„i i?b M?bM +?^K +?^K p¨Q ?¨M; i, +Q
F?¬M; #B i ç¬M; çªQ #Á b€i M?Q p"v i¢B b Q H¢B iU i¨M b€i- +?d i`QM; K°i H€i ç¼
T?¬M iQ +ÁM H¢B +„M Mm®i- ?ÆM M[b® HQÈM; +O +?9M; +ÁM ç M; iB TiK+

@ "ÎB pb M?[M; HÌB M¨v F?¬M; i? M!B ` - i?"K +?Q #B i iÈB +kM; F?¬M; çQÊ+ - b
+¬M K°i M; QÌB çti +?•M H M i`€B ç'i i?b ibM? +ªM? i`QM; F?¬M; ;B M +?¶M; QÆ
bBM? p"i î p` /B M F?€+ tm'i ?B M i¢B i`€B ç'i- b m ç! #¼M +?9M; b) ;•v M M i?ªK
?¨M; HQçi- t½ ?°B HQ¨B M; QÌB +kM; pb i? K¨ F`+? #B MXXX JQm F i?"i? v- #® +
*?O h?¬M F?¬M; ;B M M¨v ?! ` H¨ M?Q p"vXXX

aÎ >B M i?Î /¨B- M!BX

@ G¨ w ;b\ a Q i F?¬M; ?B m M; QÆB ç M; M!B ;b\

h`M? s€ iU KbM? +kM; bmv M; ?o M?QM; H¢B F?¬M; i? ?B m çQÊ+ w aÎ >B M Km

aÎ >B M H„+ ç¬m ç€T,

@ "¼M ?¼ bÎ /o F?¬M; ç H¢B /B M; ¬M ç¬v çO- ç¢B F?€B H¨ Km®M M?„+ M?Î +?9M
+€B ?°T +! i? /U p¨ #B M T?€T M¨Q ç! #B i çQÊ+ +?9M; i `9i +m°+ H¨ +! #B i `ª
? v F?¬M; - ?Q†+ +! i? M!B H¨ +€B ?°T +! i²M i¢B ? v F?¬M; - K°i F?B #B i çQÊ+ i
æB K M¨v +kM; +?9i iQÆM; iU M?Q i?¬M; [m *?O h?¬M i`î p i? ;BÈB ?B M i?U+
i tm'i ?B M Fw S+ p pB + ç H° iBM iS+ HB M [m M iÈB *?O h?¬M- +?9M; i b) #` /
+€B ?°T b) F?¬M; i`U+ iB T t! #Ä +?9M; i K¨ b) çQ bBM? p"i iW p¬ b® p` /B M iÈ
;B®M; M?Q pB + +?9M; i i?¬M; [m *?O h?¬M F?¬M; ;B M iÈB +€+ i? ;BÈB T?BK
p"i b) i?¬M; [m p¬ +MM; M?B m p` /B M K¨ iÈBX *! i? +! bBM? p"i K€v K!+ M?Q
bBM? p"i ;2M M?Q HB2M- +! i? +! +U HQM; i`QM; i`mv M i?mv i K T?€T- +kM; +
h?2 :`m/; 2X J°i i`QM; M?[M; KK+ çQ+? i²M i¢B +O *?O h?¬M F?¬M; ;B M M¨v H¨ ç
iB M ?! K¢M? K)- i?¬M; [m +€+ i? ;BÈB T?BK FBM? /` ;B9T +?9M; i [m2M i?m°+
p"i +?Q #B i- +kM; M?ì i? K¨ b m F?B K¢M? K) H M ç¢B F?€B +! i? M; ,M +ªM M?
;B M K¨ iÈB M¨vX æ•v H¨ K°i i€+ /KM; +O *?O h?¬M F?¬M; ;B MX

@ h€+ /KM; i?S ? B H¨ H¨K +S çB K +m®B +MM; +O M?•M HQ¢B- F?B HQ¨B M; Q
M?[M; bBM? p"i ç! M[i?b +! i? i`®M p¨Q *?O h?¬M F?¬M; ;B M i¢K i?ÌB M; ?d M; A
i`ªB [m i¨M T?€+O i?ªK ?¼ [m€B p"i- i`QM; HQ¨B M; QÌB +?„+ +?„M b) H¢B tm'i
H¢B [m bU +?[i`¨ im #´ +O *?O h?¬M F?¬M; ;B M- +?Q /M M?[M; F +? i¢Q +€B
` bU i²M i¢B +O *?O h?¬M F?¬M; ;B M i?b *?O h?¬M F?¬M; ;B M +kM; H¨ +€B ?

h`QM; ç-m h`M? s€ +?Êi i?Q€M; [m K°i bmv M;?o M?Q p"v- +| çB m ?„M +ÁM +?
i M €+ K Î T?Q /QÊB ç½ çSM; /"v- ? B +€M? M|; B M; `°M; ` - ?ûi H M K°i iB M; ç
[m M? M; QÌB M| T?°M; T?i M?Q b|M; ;ÊM i`M` tmM; [m M?- # Q i`MK T?çK pB
i`M HKB- K` M; ¼M HY i` M i? M? +U FB K i?b HçB +`M; #®+ +?€v ?WM; ?U+X h?
i`mM; i•K- K†+ ç'i M? M? +?|M; F?¬ `9i M Si M - K`m b„+ +kM; iW çÄ K€m #B M i?`
ç| M| /MM; bS+ ççT KçM?- T?€ M€i K†i ç'i ç²M; i?ÌB H Q p T?Q h`M? s€X

óL m iQM? p bBM? p"i i?b i M M`v i?"i bU `i KçM?- #'i [m€ M; ¼M HY ç2M ç| /M
pB K +O S?K+ *? h? - mv HU+ +? M? H +? [m€ HÈMX >ÆM M[M m M|B p bS+
ç H` iQÆM; çQÆM; pÈB i i`QM; i`çM; i?€B "çQ iç+- Km®M; B i +? i M| +| H) T?°Æ
>Ov /B i- M?QM; K`XXX \*?d K°i +QM €+ K i? M`v ç½ Km®M T?€ pĐ T?ÁM; M; U -
b Q\ô

h`M? s€ M?bM +QM €+ K " HQ` +`M; H9+ +`M; iÈB ; -M- i•K i?-M ?„M M; QÊ+ HçB
>´ ?²M ç Q- F? B KÎ "çQ iç+- iB T ç| çB m F?B M :Q#HBM ;HB/2` # v iÈB X E?B?
?ÆM i`, K Kûi- +QM €+ K HB M pmM; i v MûK ` K°i çQ`M HY ç2MX h`M? s€ H9+ M
i?S # - /QÊB bU /šM /„i +O #°M M, M; +?B M ç'm - ?„M +kM; H`TiS+ bY /KM; F„ M, M
? B Hm²M; HY K°i çÄ K°i ç2M p +?çK p`Q M? m- F i [mª HçB F?¬M; içQ ` pK M`
K` M; QÊ+ HçB- HY ç2M +?d i?Q€M; +?®M; +?¼B çQÊ+ K°i +?9i `²B H`TiS+ #` >²
M?Q F?¬M; +| pB +; b H Q p T?Q €+ K " HQ`X

óošM i®i- mv HU+ +O M; ¼M HY ç2M M`v +kM; F?¬M; [m€ HÈM- imv +kM; H M iÈB
çUM; çQÊ+- *?d +| çB m +QM €+ K M`v +kM; F?¬M; i-K i?QÌM; - ç½ ççi iÈB i`bM
HQÊM; ç +?B M ç'm `²B- M m +| i? K K'v +QM M[ i?b bÊ `°M; +ª i +kM; T?ªB T?O

h`QM; H9+ M?€v K„i H9+ h`M? s€ ç M; bmv M;?o- ? B [m-M; HY iQ HÈM K°i çÄ
M? mX h`QM; iB M; FBK HQçB p +?çK p /°B- ? B # M ç m #'i HMB HçB ?ÆM K'v
M; M; i v M?QM; F€ i?U+ h`M? s€ ç½ ?ÆB i?m K'i K°i p€M- T?ªB #B i`°M; ;BÌ
M?•M iÄ i-M; i?S # - ç²M; i?ÌB +kM; bY /KM; bS+ KçM? +`T "çQ iç+ K` +?d +| i?
#bM? i?QÌM; +O +QM €+ K " HQ` M`v- M m M?Q M| /MM; i?U+ HU+ HB m KçM; i`
/KM; bS+ KçM? +`T >Ov /B i- K` ç| +ÁM H` pb +?d ç M; +| K°i +QM €+ K XXX

@ >Ov /B i i`QM; M?€v K„i5 L; mv i #°5

*ªK M?"M bU +QÌM; ?½M +O [m€B p"i- h`M? s€ +kM; F?¬M; iB TiK+ çB m F?B M
M| `i M? M? M?QM; i`QM; +?B M ç'm Î +`T ç° "çQ iç+ i`Î H M- i®+ ç° M`v `ä `°M; H
/M b Q +kM; H` p"i M; QçB i?•M- i`€M? Mû +?mv M ?QÈM; imv i ç®B F?¬M; HBM?
h`M? s€- i`QM; +?B M ç'm Î çŠM; +`T M`v- imv /MM; ;HB/2` +| i? iB iFB K K°i +?
#ªM F?¬M; ç€M; p" M /KM; X

h`QM; H9+ h`M? s€ M;? M? +?B M pÈB €+ K " HQ`- K°i i`QM; b® K'v +€B FûM T?
i?´v +?B + FûM +?"K `½B M Si ` - iW # M i`QM; K°i +QM +?| # ç-m F?´M; H² +?m
K€m +kM; ;B®M; M?Q M?[M; [m€B p"i H9+ i`QÊ+ M?QM; # +€B ç-m +O M| HçB H
çB M- # HQçB F?Q iS+ F?€+ M? m- `ä `°M; H` +kM; +| i? F?®M; +? M, M; HQÊM
+| çB m M| ?bM? M?Q F?¬M; #B i # v- +?d +| i? çSM; /QÊB ç'i ; -K i?ûi- M; QÊ+ M
" HQ` ;B Q +?B M ;B[ F?¬M; i`mM; K` F?¬M; +€+? M`Q t2M p`QX

h`M? s€ HÆ HY M; ;B[ F?¬M; i`mM; H M iK+ +?mv M ?QÈM; - imv i®+ ç° M? M?
+?mv M ?QÈM; ç m + -M M, M; HQÊM; /mv i`b- ?„M +kM; F?¬M; i? çm iB m ? Q M,
€+ K M`v çQÊ+X a m F?B ç®B +?B M K'v +?B m ?„M ç½ `ä `°M; i?U+ HU+ +QÌM; ?
F?¬M; bY /KM; >Ov /B i- Î MÆB F?¬M; i?Q+? ?ÊT +?B M ç'm M?Q i` M F?¬M; - i`Q
F?¬M; H`K ;b çQÊ+ M| - ç†+ #B i H` F?B T?Q /QÊB HçB pW MÎ ` K°i +QM [m€B p"
iQ`M ;B®M; M?Q +?| \*2`#2`mb + M? ;B[ +Y ç` M; K+ i`QM; i`mv M i?mv i- i?U+ H
+QM €+ K " HQ` M`vX

óh®+ +?B M i®+ i?„M; p"v5 S?ªB M? M? +?|M; ;B i +? i ç€K [m€B p"i M`v KÈB çQÊ
tm'i ?B M K°i +QM [m€B p"i #B i # v M[i?b b) +| +?9i T?B M iQ€B K'iô

h`M? s€ F?) M;?B M `M; - i`U+ iB T F?ÎB ç°M; >Ov /B i- M°B HU+ +MM; M, M; HQ

+?¶i`€B iBKX L|B i?b +?"K- /B M` i?b M? M?- #|M; M;Q`B K` €+ K " HQ` p®M p
K„i i?Q`M; ç°i M?B M #B i K'i- ç M F?B tm'i ?B M HçB i?b ç½ iÈB b€i i`QÊ+ K†i M
çÄ`U+ +?ûK tª tm®M; X æ Q M`v h`M? s€ +kM; ç½ #Ä ç M i`M p®M; ®+- # M i`QM;
+ª ç Q K M; bQÆM; KM +O +?•M M; mv M HU+ +kM; #Ä [m - pW H M ç½ ç~v bS+ K
+U+ ?çMX æ Q T?QM; M?bM M?Q F?¬M; +| ; b F?€+ Hç M?QM; HçB iÄ` K°i Hm
" HQ` +?d F`T; BÆ i? M? FB K HÈM H M +ªM HçB M?QM; i`QM; F?QªM? F?„+ K°i i
+?®M; +U M`B ç½ "T iÈB- M| F?¬M; F`T F m H M K°i iB M; H"TiS+ #` M?€i ç Q +?
h`M? s€ +?ûK` K°i ç Q tQM; HçB p°B p`M; HMB p T?Q - #ÎB pb iW ç€K i?`i M€i
iÄ` tmM; ç°M; M,M; HQÊM; F`+? HB iX >„M +ÁM +?Q HMB çQÊ+ K°i i`,K Kûi i?b
iB M;- M`imM; X h` M F?¬M; i`mM; tm'i ?B M K°i Hm²M; HY ç2M F?´M; H²- K` h`
M`b pK M´- tmM; ç°M; F`+? HB i +kM; H`K ?„M ?ÆB #` M°B i?QÆM;- +´ ?¼M; i

XXXX

óaS+ KçM? M`v pšM Qi /MM; K°i +?9i H` ?ÆMX hmv /MM; K HU+ çB m F?B M >´ ?
HU+ +?•M +?QM? +O M| M?QM; bS+ TªM T? +kM; [m€ KçM?- [mª M?B M H` F?
F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ ? B HQçB M,M; HQÊM; M`vX «B- +¬M; T?€T +O M; Q`B
h`M? s€ •K i?¬K +ªK i?€M- ç M F?B ?„M M?bM tm®M; T?Q /QÈB i?b i?B m +?9i
" +€B FûM +ÁM HçB /QÈB K†i ç'i ç½ ?Q`M iQ`M MÎ` - M; Q`B +QM +?| F?´M; H²;
+QM`²M; tQÆM; ç2M F`i- /`B ?ÆM ? B KQÆB Kûi- K°i +QM [m€B p`i iQM? M[- i€K
çB K iQÆM; iU M?Q [m€B p`i L ; K` ?„M iWM; i?'v [m i`QM; K°i p`B i`Ä +?ÆBX *Q
[m€ [m2M i?m°+`²B- +?QM? H` i?S iWM; ;†T TªB i`QM; GQ`/ Q7 i?2 _BM; bXXX *
+MM;- F?¬M; #B i +| TªB H` ççB #B m +?Q i?U+ HU+ +O M| H` KçM? M?'i ? v F?
HÈM- i?•M + Q iÈB ? B KQÆB H,K Kûi- +ª M; Q`B iÄ` M; ¼M HY K`m i`„M; b€M;
GQ`/ Q7 i?2 _BM; b i?b KçM? ?ÆM F?¬M; #B i # Q M?B m H-M- +| H) F?¬M; TªB
KçM? M[X

L m +?d +| #®M +QM [m€B p`i M`v i?b +QM çÐ- M; Q`B +QM`²M; tQÆM; ç2M tb F
+QM [m€B p`i +ÁM HçB ç m +?d Î /QÈB K†i ç'i ;`Q i?ûi- M?QM; i•K Hw h`M? s
i?b #¶M; i?'v iW K†i ç'i ;B®M; M?Q K€m iQÆB ç| HçB F?¬M; M; WM; i`M` ?`M;
K°i H-M M[tm'i ?B M- ?ÆM M[b® HQÊM; +kM; F?¬M; Qi ?ÆM H-M i`QÊ+ # Q M
F?¬M; iU +„M Mm®i HšM M? m M[K` K°i MY #„i ç-m t TiK HçB K°i +?¶- ?bM? i?`
H²X *•v +°i i?`i M`v /MM; i®+ ç° +| i? i?'v çQÊ+ #`M; K„i i?Q`M; #„i ç-m i`M H
M?„K ç M +?QM? H` H¶ ?´M; ;B[ i`BXXX

@ aÎ>B M- K m H M5 " M M`v i F?¬M; ;B[çQÊ+ H•m ç•m5

edRX *?QÆM; 3, *?B æ°B *?B M æ'm o` hbM? hB i E`+? "ªM URV

@ >ª\ G` w ;b\ "ªQ +?9M; i K m +?|M; ;BªB [mv i +?mv M # M M`v`²B /MM; i®+ ç°
ç¬\

h`QÆM; >^M; +-K i`K i? FBK HQçB K`m #ç+- +| +?9i F?| ?B m ?ÄBX

@ E?¬M; b B- ;BªB [mv i bç+? b) i'i +ª #BM? HQM? ç M; i`mv çm`B M?•M p`i +?Q
M;¬B H`M; K°i HQÊi- b m ç| /MM; i®+ ç° M? M? M?'i iÈB i?O ç¬- Î +?¶ +€+ M; QÆ
L; QÆB p`w2`Q +MM; iÈB i?O ç¬- M?[M; M; Q`B +ÁM HçB i?b Î HçB MÆB M iQ`M i
M; Q`B ç M; ?¬M K - ibM? ?m®M; +Æ #ªM H` M?Q p`vX

hB M; +O aÎ>B M p M; H M [m i`K i? FBK HQçBX

@ hbM? ?m®M; +Æ #ªM H` M?Q p`v +€B [m€B ;b\

hB m >Q`M? Gm`i i`U+ iB T; B`i H`v i`K i? FBK HQçB- i?^M; M?|+ M`v ;`Q H M,

@ h? H` w ;b\ "®+K+ +O i H9+ i`QÊ+ i?b b Q\ o®M +| i? `i i?m`M HÈB H`K`²M
`²M; +QM +| +Æ °°B `i HÈM ç i`QÎM; i?`M?¬M; QÆB iU /QM; t2M p`Q M?Q p`v- KK

F?B iB M p"Q #° T?BK FBM? /` H-M M"v T?ªB H"K i? M"Q\ L;QÆB`9i+m°+ H" Km
 @ a®M; b|iX
 aÎ>B M F?) M;WM; H¢B K°i+?9i`²B M|B,
 @ *?d pÄM p M H" b®M; b|i i?¬BX .Q K°i b® M;mv M M?•M M M #¼M i F?ÎB ¸°M; i`
 p" M;QìB im +?•M ¸ H¢B i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /` M"vX hmv M?"M ¸QÊ+ iBM
 +?9M; i +kM; TªB +| ¸O i?U+ HU+ ¸ M?"M ¸QÊ+ M?[M; iBM iS+ M"v- M m F?¬M
 +? i i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /` M"vXXX
 hB m >Q" M? Gm"i +kM; M?[M; M;QìB F?€+ ¸ m +ª FBM?- M?QM; hB m >Q" M? Gm
 H¢B- ?„M M;„i M;„i i|+ i`€M- MY [m€ /QÈB ¸'i- K°i H9+ b m KÈB M|B,
 @ v M;QÆB H"- +€+ M;QÆB M?"M ¸QÊ+ iBM iS+ +U+ F€ [m M i`¼M; - M?QM; iBM iS
 i i`Î M M +U+ F€ K¢M?XXX E?¬M; - Fª M,M; M"v F?¬M; HÈM- ¸| F?¬M; ;¼B H" iB
 F`+? #ªM ?Q†+ T?¬M i?QÎM; KÈB ¸9M;X L m M?Q H" iBM iS+ H¢B TªB i? ?B M
 T?B H" iBM iS+ ¸|`i [m M i`¼M; - K°i F?B iB i H°` b);•v M M K°i i`QÌM; ?¢Q FB
 iB m ¸°B Hm•M ?²B i?b +kM; i?¬B- ?¢Q FB T M"v ?ŠM H" TªB M?„K p"Q i? ;BÈB
 +| ¸QÊ+ iBM iS+ +| i? ªM? ?QÎM; iÈB i? ;BÈB ?B M i?U+ - i? M M h?€M? M?•M +
 FB K i` i?U+ HU+ +O ¸°B M;k M?"M ¸QÊ+ iBM iS+ - M m M?Q [m€ FûK b) F?B M -
 +| ¸°B K¢M? ¸O bS+ #ªQ p iBM M"v KÈB ¸QÊ+ T?ûT`ìB ¸B- H" M?Q p"v TªB F?¬
 @ XXXE?¬M; b B- ¸dM? + Q +O i`Q im M;QìB #bM? i?QÌM; - M;QÆB +| w ;b F?¬M
 aÎ>B M ?ÄB M;QÊ+ H¢BX
 hB m >Q" M? Gm"i H„+ ¸-m- ?„M M?bM K¼B M;QìB K°i HQÊi-`²B H¢B M?bM +QM
 h`bM? E?B mX E?¬M; #B i i¢B b Q- +QM`²M; MQM M"v M;Q" B h`M? s€ p" G G
 h`bM? E?B m- i`QM; i? ;BÈB T?BK FBM? /` M"v M|`i +| i? i`Î i?"M? K°i bS+ +?B
 *?•m ¸°B- M?QM; K`XXX h?2Q ibM? ?bM? i`QÊ+ K„i- KK+ ¸Q+? M"v +| H) F?¬M; +
 @ æQÊ+`²B- i?2Q b„T t T +O M;QÆBX w2`Q- h`QÆM; >^M; ? B M;QìB #¼M ?¼
 M;QÆB +| i? ´M ¸`M? ¸QÊ+ +K+ i? # M ¸|XXX " M M"v i?b +S ;B Q +?Q #¼M i ¸B
 `i M?B m F„ M,M; K T?€T- imv +?d +| i? bY /KM; F„ M,M; HQÈB K T?€T iW +`T
 K¢M? M?`i +O i i®i t'm ;b +kM; H" #½Q imv i +`T 8 +MM; i`B m ?²B bBM? p"i +`T
 HQM? T?´ i?¬M; M"v +?„+ H" F?¬M; p'M ¸ ;bX GQm 8+ - M;QÆB i?b b Q\ E„ M,M; i
 # Q M?B m`²BX
 GQm 8+ +kM; H" K°i i?B m MB M- +| ¸B m bQ pÈB HQ¢B i` +QM i•K iQM? ¸½ bÈK
 Gm"i i?b #B m ?B M +O ?„M i?"i bU ;B®M; K°i ¸S #û ?ÆMX E?¬M; +| i`Q im [m
 M;QìB M?bM p"Q M?Q p"v GQm 8+ +kM; +| +?9i M;QÈM; M;?Bm- ?„M ?ÆB +9B ¸-r
 @ s WK- ¸9M; H" +| +QÌM; ?| K°i p" B F„ M,M; - #•v ;Bì ¸½ +| # p"i i`B m ?²B XXX
 hB T ¸| +?d i?`v ?„M H'v i`QM; M;QìB` # H€ #`BX " H€ #`B M"v F?¬M; #B i /Q i
 T?Q i` M +| p) ? B bBM? p"i +MM; K°i +•v ¸¢B i?K- ? B bBM? p"i # Q ;²K K°i [mª +
 M;QìB HBM? +~m i v +¬K ¸¢B ¸ QX
 GQm 8+ K†i O K"v +? m M|B,
 @ h ?Q€M ¸´B # HQ¢B bBM? p"i M"v KÈB #B i ?|` F„ M,M; i`B m ?²B +O i +¬M
 K¶B H-M i`B m ?²B ¸ m +ªK i?`v K i KÄB pbi? F?¬M; i? F?¬M; +QÌM; ?| iBM?
 p"v- ¸B K i?QÎM; b) F?¬M; ¸O ¸ ?Q€M ¸´B M?[M; H€ #`B K¢M? K) M[ X æ9M;`²B
 T?•M +?B p¬ ?¢M- M?QM; +¬M TªB ?`T i?m iBM? i?¬M HU+ +O i - K¶B [mª +¬m
 p`B H-M H" +| i? +?2 +?„M ? i +?Q i X *ÁM M;QìB HBM? +~m i?b + Q F?QªM; ;¬
 M?€i ;½v K°i +€B +•v +kM; F?¬M; i?"M? p'M ¸ X G€ #`B +•v ¸¢B i?K M"v H" i`B m
 i` +€+ pB i i?QÆM; M?Q ¸ Q FB K ¸•K +?ûK- M?QM; +kM; TªB ?`T i?m iBM? i?¬
 #ªv i€K T?¬M ;B®M; M?Q #° MBK2 um@:B P? K" i iWM; t2KX

E€i?U+ +ÁM +| K°i b® +?mv M GQm 8+ +?Q M|B- pQ /K M?Q K¶B H€ #¨B b m F?B
i?m iBM? i?-M HU+ +O ?„M- i`W T?B iBM? i?-M HU+ +O ?„M +¨M; i? K K¢M? K)-
iÄ ;B i,M;- M m F?¬M; pÈB i® +?`i +?d ;'T # H-M M;QÌB #bM? i?QÌM; +O ?„M
HB M iK+ ç½ H¨ FB i HU+ `²BX >ÆM M[ K¶B H€ #¨B i`B m ?²B ` - M m M?Q #` bS
T?€ ?Ov i?b +kM; T?ªB /MM; iBM? i?-M HU+ +O ?„M +?[i` KÈB +| i? i`B m ?²
pÈB ?„M K¨ M|B- +QÌM; ?| iBM? i?-M HU+ H¨ p¬ +MM; [m M i`¼M;XXX æB K i?QÎ

hB m >Q¨M? Gm¨i M;?2 GQm 8+ KB m iª i?m°+ iQM? F„ M,M; +O ?„M tQM; i?b H
KÈB M|B,

@ XXXG¨ p¨v ¨\ E„ M,M; +O M;QÆB +kM; `¨i HÊB ?¢B- +?d H¨ T?ªB iB m ? Q [m€
ibM? +kM; `¨i [m M i`¼M;- +?d H¨ i`bM? ç° KÎ+Æ M?•M iÄ b) +¨M; H9+ +¨M; +?“K-
E?¬M; +¬M #B i i? M¨Q- i?m°+ iQM? F„ M,M; +O M;QÆB +kM; `¨i K¢M? K)- i`QÈ
#„i ç-m- #¼M i b) +® ;„M; ;B9T M;QÆB ?Q€M ç´B K°i b® H€ #¨B i`B m ?²B i?Q+?
iBM? i?-M HU+- M|B F?¬M; +?WM; ç M i`¨M +?B M +m®B +MM; M;QÆB `¨i +| i? b
+?SX o¨v i?b +m°+ +?B M H-M M¨v M;QÆB +kM; i? K ;B Hm¬M çB- +?Q i?`v K€
çQ¨M +?B M çQÊ+\\

Í /QÈB h¨¨M? s€ +| aÎ >B M p¨ hB m >Q¨M? Gm¨i- ? B i`Q ;Bª çQÊ+ çQ¨M ç°B +¬M;
t T T?Q i`QÈ+X E?B h¨¨M? s€ pb M;mv M M?•M M¨Q ç| K¨ F?¬M; i? i?U+ ?B M +?
aÎ >B M b) H¨K i?O HoM? # M #® K M? H M? +?Q çQ¨M ç°BXXX h¨ M i?U+ i - T?-
b) b„K p B i`Á M¨v- pb i? ?„M KÈB i?QÌM; MY p¬ ibM? MY +® w M|B KbM? T?ªB /
*ÁM F?B +ª aÎ >B M +kM; F?¬M; i? çªK M?“M M?B K pK i?b hB m >Q¨M? Gm¨i b) i
FB - pQ /K M?Q ?B M i¢BX

@ o¨v b) /Q i +?d ?mv K¼B M;QÌB +?B M ç'mX h`QÆM; >^M;- w2`Q- ? B M;QÆB +
ibM? ?m®M; # M ç| ?ŠM H¨ `¨i +`T #€+? M m F?¬M; aÎ >B M ç½ F?¬M; #ªQ +€+ M
M;QÌB +ÁM H¢B #¼M i b) i?ªQ Hm¨M t2K H¨K i? M¨Q ;BªB [mv i ç€K HQM? M¨vX

H" K°i i`Q ;B<sup>a</sup> im' B i€+ M?Ä- +Æ #<sup>a</sup>M F?¬M; +| bS+ +?B M ç'm ;b- i`QÊ+ M v ?„M p
+O çQ" M ç°B- pbi? F?¬M; ? +| FBM? M;?B K +?ûK ;B ii?"i bUX

a m K'v +?K+ T?9i /šM /„i- +?çv i`®M- hB m >Q" M? Gm"i +m®B +MM; +kM; H¬B F
i`çK ;€+ ` M?QM; ç²M; i?İB i?^M; M?|+ M"v +kM; ç½ +U+ F€ ?Q^aM; bÊX >„M +?d
T?'i M?Q Km®M M?av` F?ÄB H<sup>2</sup>M; M;U+- ?ÆM i`,K #BM? bo F?¬M; M;WM; i`mv ç
+| K'v KkB i M iW i`QM; `WM; #„M ` - +„K T?"T tm®M; +çM? M;QİB ?„M- i'i +^aK ¼
#Ä M;Q" B idM? i€Q- HçM? HMM; +O i?^M; #û` X

óæ•v- ç•v H" +?B M ç'm b Q\ J'v M;QİB h`M? s€- #¼M ?¼XXX #¼M ?¼ ç½ i`^aB [m
Qİô

edjX *?QÆM; 3, *?B æ°B *?B M æ'm o" hbM? hB i E`+? "aM UjV

*?B M ç'm i?"i bU- +^aK ;B€+ H9+ M"Q +kM; +?'T +?ÈB ;B[` M? ;BÈB b®M; +?i-
iS+ K'i KçM; - M?[M; M;QİB +?Q iWM; i`^aB [m b) F?¬M; i? ?B m çQÊ+ +^aK i?K'v
/M +?d H" ç€M? H°M +kM; b) +^aK i?'v M?B i ?mv i b¬B i`"Q ?Q†+ H" i•K i?¬M +?'
M|B i`QM; ?Q" M +^aM? ;B½v ;BK +¬m bBM? - H9+ M"Q +kM; +| i? iY pQM;X æ M
Gm"i +m®B +MM; KÈB ?B m çQÊ+ içB b Q aî >B M HçB H"K M?Q p"vXXX +MM; +^a
+m®B +MM;X

óh?b` H" p"v- M m M?Q F?¬M; i`^aB [m^a +^aM? M;° M;mv ?B K bBM? iY i²M pQM; M
çQÊ+ +^aK ;B€+ H9+ ç|XXX L|B +€+? F?€+- i`QM; i`"M +?B M +m®B +MM; `i +| i?
çQ€MX E?¬M; +¬M #B i H" i ? v H" M?[M; ç°B pB M #bM? i?QİM; - F?B K'i çB bS-
T?^aB +? i`i Q M m'M;X h`QM; i`"M +?B M +m®B +MM; - #'i F€ B +kM; +| i? H"K
i? +?Q /M H" +? ii?b +kM; T?^aB ?Q" M i?"M? tQM; i`€+? M?B K +O KbM? `²B KÈ

L;?o iÈB ç•v- i•K ibM? hB m >Q" M? Gm"i iW iW 'M ç`M? HçB- imv +?•M i v pšM +
b Q +kM; ç½ +| MB K iBM FB M ç`M? - K†+ +?Q i M # v pM pM [m M;QİB- ?„M +?d
T?|M; iÈB i`QÊ+X .¬M /¬M- ç` ?bM? bÆM +®+ ç½ tm'i ?B M i`QÊ+ K„i- hB m >Q
M? M H"TiS+ M?av H M + Q- i`U+ iB T #Á H M M;¼M +•v M? M? +?|M; #Ä +?çv- i
M? M? ?ÆM p" B H¬MX E?¬M; H•m b m- hB m >Q" M? Gm"i ç½ çB iÈB çdM? /®+ i`Q

@ "•v ;Bİ +?d +¬M v M H†M; +?İ çÊB H" çQÊ+X

hB m >Q" M? Gm"i F?) H"K #~K M|B- M?QM; i v +?•M HçB `mM `~v F?¬M; M;WM;X
M;?2 ?Q" M? i`€M; +Đ M"Q- +<sup>a</sup>K ;B€+ bÊ ?½B- F?~M i`QÆM; pšM F?¬M; i? i`€M?
H" K°i çS #û- K" ç•v +kM; H¬M +?B M ç'm i?"i bU p K†i w M;?o ç¬miB MX

E?¬M; H•m b m- iW T?Q t [m^a M?B M +| K°i ç°B HQM? l`; Hb +MM; [m•M HQM? i
+~M i?"M iB M p"Q i`QM; F?2 M9B- i`QM; ç| K'v i M HQM? iBM? K„i H"TiS+ T?€i ?
çSM; i` M /®+ M9BX hmvbQİM M9B M"v F?€ +?2Q H2Q M?QM; +kM; F?¬M; T?^aB
M?B m #BM? HBM? l`; Hb M?Q p"v- pÈB i® +?'ii?•M i? +O #¼M +?9M; pB +H2
T?^aB H" +?mv M [m€ F?| F?,M- +?d H" +QM M? M F?'M; H²K" hB m >Q" M? Gm"i ç
T?^aB ;B"i KbM?X E?¬M; çÊB ç€K HQM? F`T ç`M? i?¬M HçB- hB m >Q" M? Gm"i ç
MB K +?9 M;[X

óæ¬m iB M H" i?m"i +¬m HY XXô

*QİM; ?| K T?€T HQÈB T?ûT i?m"i +| iQM? ?çM +? `i HÈM- ç¬m iB M H" +QİM
F?¬M; +| M;?o H" M;QÆB ç½ +| F„ M,M; - K†B F„ M,M; +€+ +'T ç m +¬M çB K i?Q
ç ?Q€M ç'BX J" K T?€T HQÈB T?ûT i?m"i +| `i M?B m F„ M,M; K T?€T +¬M ?Q€
iQM? +QİM; ?| M"v ;¬M M?Q H" K°i +€B ? M; F?¬M; ç€vX E?¬M; +?d M?Q p"v- K°i
+O K T?€T HQÈB T?ûT i?m"i H" b® H¬M K T?€T ?çM +? K†B M;~vX æB K ;BÈB
HU+ +O M;QİB +QİM; ?| K T?€T HQÈB T?ûT i?m"i- +?Q /M M;QÆB ?Q€M ç'B`
/KM; M?[M; K T?€T +MM; çšM; +'T ç m +?d +| ?çM- +kM; F?¬M; i? F?B M M;QİB
i²M içB +O ? B çB K ?çM +? M"v F?B M +?Q K T?€T HQÈB T?ûT i?m"i ç¬B H9+

L?QM; +kM; M?Q p"v- +€B ;B€ #Ä` +M; HÈM i?b ;B€ i` bS+ K¢M? çfi çQÊ+ H¢B
i?m"i /Q+! ? B çB K ?¢M +? ç! M M +QìM; ç° +O M! +U+ F€ FBM? M; QìB- pQ /K M
+T # - mv HU+ F?¬M; ? i?m FûK i M HY T?ÁM; F?¬M; +Ð M?Î +?9i M"QX *?d i?
MB K +?9 M; [- ? B [m +¬m HY iW M; QìB ?„M HB M iB T #„M` - KK+ iB m H¢B F?-
K" H" +•v +®B T?Q b m HQM; +?9M; X G®B` p"Q ? K M9B /mv M? 'i H" T iS+ #MM
+°M; i? K +•v +®B ;½v ç´ #®+ +?€v- H®B p"Q M"v ç½ ?Q" M iQ" M #` #`i +?†iX

óhB T i?2Q H" #½Q imv iXXXô

hB m >Q" M? Gm"i ?Qi b•m K°i ?ÆB- iB T ç! #„i ç¬m MB K +?9 M; [#½Q imv iX h
/ÁM; F?! ?B m- i` M F?¬M; i`mM; F?QªM; K°i i`, K Kûi tm' i ?B M K°i i¬M; K•v KM
b m- iWM; F?®B #„M; iQ +Ð K°i pÁM; i v iW i`QM; ç€K K•v HB M iK+ `ÆB tm®M; -
i`, K F?®B `ÆB tm®M; - i¬M; K•v KM ç! KÈB iW iW iB m i MX

@ "½Q imv i +€B [m€B ;b +?S\ _ä`M; H" KQ ç€5

hB m >Q" M? Gm"i ;B"i Mªv KbM?- p°B p" M; M?bM tm®M; ç€K HQM? Î T?Q /QÈBX
#½Q imv i M"v `i HÈM- T?Q /QÈB pW F?ûQ H¢B H" K°i bÆM +®+ #^M; T?ŠM; - H
HQM? #` ç +? iX \*?d +! çB m- i®+ +? 'i i?•M i? +O HQM? l` ; Hb `i K¢M?- b® +?
M; QìB- ?ÆM M[ç€K l` ; Hb H¢B +M; ;¬K` Qi H Q p T?Q /®+ M9B- +ÁM +! i M; E
hB m >Q" M? Gm"i çSM; i` M çdM? /®+X

_Qçi5

J°i iB M; p M; M?Ä- K°i KkB i M M?Q i?¬M tmB [m, F?B M # v bQÊi [m K†i hB m >Q
H M i` M- +Æ ?? /€M b€i p"Q ?mv i i?€B /QÆM; ?„M- #„M H M i` M F?¬M; X æ M
>Q" M? Gm"i KÈB +QB M?Q ?B m çQÊ+ ç½ tªv` +?mv M ;b- i` M K†i ?„M +kM; iW

@ 5 *? i ? i çB5

hB m >Q" M? Gm"i i`QM; M?€v K„i HB M M?Q T?€i +m²M; - F?¬M; +?9i M; ?o M; ÊB-
M?[M; K T?€T +¬M; FQ+? ?„M M„K ;B[H9+ M"v ç m tm' i ? i` - #½Q imv i- +¬m H
iB T #„M tm®M; /QÈBX hWM; iB M; M´ -K -K p M; H M- p¬ b® #„M; ç€iW i` M i`l
b m- hB m >Q" M? Gm"i KÈB M?Q K' i ? i +ª bS+ HU+- [m€` ¢T tm®M; ç'iX æ M i" M
F?2 M9B T?Q /QÈB ç½ #B M i? "M? K°i ç®M; ?Q M; i" M- bS+ M´ iW i?m"i +¬m HY
?® HÈM- KQ ç€ / [/°B ç H¢B p¬ b® KkB #„M; F2M +?†i- i? "i F?! K" iQîM; iQÊM;
i?QîM; M"Q +! i? b®M; b!i /QÈB +ÆM KQ ç€ /`v ç†+ M?Q p"vX

@ æ9M; H"XXX Zm€ H½M; T?QX

@ _ä`M; ç½ #B i H" bÊ ?½B +U+ ç° b) F?B M M; QìB i K' i çB bS+ T?€M çQ€M- i? "
+U+ çQ M M?Q T?ŠM M° imv i p¼M; - ?Q†+ H" T?€i +m²M; M?Q H¬M M"v- p"v K" i
+?9i M"Q ç M +?mv M ç! - i? "K +?Q +ÁM #`i +M çQ KbM? p"Q ibM? i? +U+ F€ M;
F?¬M; i` M ç`M?- [mª i?U+ pšM +ÁM i?m FûK aî >B M [m€ t X L m M?Q H" ?„M i?b
K' i K'v ;B•v çÆM ;BªM H" tQM; XXX

h" M +?B M +O hB m >Q" M? Gm"i iÈB M? M? K" çB +kM; M? M?- M?QM; bU i? v ç
h?^M; M?! + M"v [m€ /QÈB ç' i +ª MY M; `v- ç M F?B ? B +?•M T?€i i - ?„M KÈB F?
pšM +S M?bM +?^K +?^K tm®M; /QÈB bQîM M9B- +S i`¬K K†+ M?Q p"v K°i H9+ H•

@ h ?B m`²B- i`€+? M?B K +O i i`QM; i`" M +?B M +m®B +MM; H"XXX æ9M; H"
>B M\ æ€M? +QÊ+ #^M; iQM? K¢M; - ;B®M; M?Q M?[M; ;b M; QÆB pšM H" K iW i`Q

ó*! H) ç i +! çQÊ+ F i Hm" M M"v KÈB H" KK+ çQ+? HÈM M? 'i F?B M M; QÆB H" K M

aQ pÈB +m°+ +?B M ?[m FBM? p¬ ?B K +O hB m >Q" M? Gm"i- Î K°i T?Q F?€+ h`
/mM; i?QªB K€BX oÈB i® +? 'i i?•M i? +O ?„M- H¢B +°M; i? K #ªM i?•M ç½ +! i?
+¬M; FQ+? +U+ K¢M? +O L K æ~m i?Ov çB m [mv M- F?B ç®B K†i pÈB l` ; Hb ?Q†
E?B m ç m +! i? `i / /`M; +?ûK ;B i- i` M i?U+ i - p' M ç ?„M T?ªB ç®B K†i #•v;
+?B M ç'm M?B mX

@ XXXXL|B +€+? F?€+- i H" K°i F} bo `²M; +ÁM b®M; b|iXXX

h`bM? E?B m ç M; KB M; M?Q iûT M?ªv #®+ T?ûi pÈB # M; QÌB i`QÈ+ K†i- ?ŠM T? ç9M; X .B M pB M +?QM? 1` ;QM- +"m +O M| - "`QK iWM; H" F} bo `²M; p" K°i +QM # M; QÌB K°i `²M; M"v ç m +U+ F€ iÁ KÁ M?bM ;½ i? M? MB M ç M; +QÌB ? M? ? + `²M; MQM K"m ç2M i`QM; HÁM; ?„MX

G9+ i`QÈ+ # M; QÌB H¢B ;†T K°i çÊi # Q p•v i`M +¬M; +O l` ; Hb- K°i M?|K i€K i FQ+? ?¼X J†+ /M bS+ +?B M ç'm +O "`QK bQ pÈB l` ; Hb i?b +?d +| ?ÆM +?S F? H¢B H" ;€M? M†M; - #¼M ?¼ +?d +| i? HB M iK+ +?çv i`®M i`QM; `WM; +•v- +?Q i p•v H¢BX æ9M; H9+ ç| i?b h`bM? E?B m tm'i ?B M- ibM? ?m®M; iB T i?2Q +kM; F M[ - ?„M çÆM ;BªM H" M?ªv H M M?ªv tm®M; p" B +€B ;B[ pÁM; p•v- ç€K #BM? HQ K½M? /` i?QÌM; +?d b m K°i ;B•v ç½ #` +„i i? "M? i?`i pKM X

aS+ +?B M ç'm +QÌM; ?½M M?Q p"v F?B M +?Q "`QK ç M; p°B p½ +?çv iÈB +kM; T K†+ /M `i K¢M? - M?QM; bS+ K¢M? +O ?¼ H" ç M iW bU +QÌM; ?½M +O `²M; +MM +O `²M; X L m M?Q F?¬M; +| `²M; +QÐB- çÆM ç°+ i€+ +?B M- pä F„ +O F} bo `²M ç'm [m€ HÈM- Q i M?`i H" F?¬M; i? H'v K°i ç`+? i` ,K- +kM; F?¬M; i? H"K çQÈ+ M

*?QM? pb i?`v h`bM? E?B m K¢M? K) M?Q p"v M M # M; QÌB KÈB p¬ +MM; +~M i? `²M; +QM ç M; M; O i`QM; HÁM; ?„M- +°M; i? K ?„M iU M|B KbM? H" K°i F} bo `²M +O # M; QÌB H" T iS+ i®i ?ÆM M?B mX J†+ /M pŠM +ÁM i?`v M; ?B ?Q†+ M?QM; /M ç®B ç`+? M[ - "`QK +kM; #„i ç-m ?ÄB h`bM? E?B m p H B H`+? +O +?9 `²M; MQM

h`bM? E?B m H" B +?S\ L;`v i?QÌM; F?¬M; +| pB + ;b ?„M +kM; +| i? K²K M ,K K K'v +¬ ;€B i`QM; ç°B- ç M F?B +| +?mv M- i M F?®M M"v imv i ç®B çO iQ +€+? ç ;B Q Qm i9- ? v Q i M?`i +kM; H" K°i i M HW çªQ +Ð #UXXX J†+ /M p K°i p" B T?C ;B Q p" F HW çªQ +kM; +?ŠM; F?€+ M? m H„KX

h`bM? E?B m i®i t'm ;b +kM; H" M; QÌB +O i?ÌB ç¢B #MM; M' i?¬M; iBM- M m ç®B +QM- ?„M +kM; /Si F?Q€i ;°T M°B /mM; +O K'v #° iB m i?mv i FBM? çB M H¢B i|K H M M; QÌB KbM?X L?Q i? M"Q ;†T çQÈ+ i`SM; `²M; - b m ç| ç| çKM; ç°l` ; Hb- +?ç çQÈ+ + Q M?•M ~M +Q- +?çv iÈB ?¼+ pB M pä i?m"i i?b +?„+ +?„M b) +| ?B m i`Q ç`M? Hm"i M?•M p"i +?QM? ;b ç| +?„+ +?„M b) +| imv i i? pä F„ tm'i ?B M- +?mv M i`M; F i +m®B +MM; i?b h`bM? E?B m ç½ F tQM; K°i +•m +?mv M FûQ /`B bm®i ?

@ L?[M; ;b M; QÌB i`ªB [m i?`i H" T?QM; T?9X

"`QK +| +?9i M; •v M; ®+ M|BX hmv ?„M +kM; M; ?B M; ì h`bM? E?B m ç M; #®+ T?C H" +| `²M; MQM # M M; QÌB- ? B H" +| i?U+ HU+ K¢M? K)- F„ tªQ +?B M ç'm ç| +kM F?¬M; +-M #B i i? M"Q- +| i? K K°i F} bo `²M; +kM; H" +?mv M i®i- pb i? "`QK p F?QX

@ J" M|B KÈB M?È- +?9M; i #bM? ioM? Î ç•v M|B +?mv M T?B K +kM; F?¬M; b Q h`M? s€ #¶M; +QÌB ? ? M|B,

@ G9+ i`QÈ+ i M?bM i?`v K°i T?€T bQ i`¬M; `i ;B®M; h" i?¬M- K M; i?2Q K'v +?K +?9M; i X *?9M; i iB T iK+ Î ç•v i€M M?ªK +kM; çQÈ+ ?ª\

@ XXXXæ m H" K°i KbM? M; QÆB M|B +Æ K" \

" M; QÌB ç m +U+ F€ ?QªM; bÊ- ;¬M M?Q +MM; M?ªv /UM; /"v K°i H9+- K" ç²M; i?Ì ç°i M?B M p M; H MX

@ *S iB T iK+ i`Á +?mv M çBX \*? i K°i +€+? v M H†M; pŠM bªM; F?Q€B ?ÆM H" +C hW i`QM; `WM; +•v +€+? ç| F?¬M; t - K°i ;½ ;¬v ®K K†+ i`QÌM; #`Q K"m çÄ b"K tm' i?ÌB- HQM? l` ; Hb +kM; HK+ iK+ #QÈ+ ` F?ÄB `WM; ` "K tmM; [m M? - F?¬M; #B p•v +?†i- +?d +| h`bM? E?B m pŠM +QÌB ?„+ ?„+ - M;²B v M i¢B +?¶X

@ E?¬M; b B- +? i K°i +€+? v M H†M; pŠM bªM; F?Q€B ?ÆM H" +® ;„M; ;B½v ;BK

h`bM? E?B m iW /QÈB ç'i çSM; /"v- pW +QìB pW M|BX

ed9X *?QÆM; 3, *?B æ°B *?B M æ'm o" hbM? hB i E`+? "aM U9V

*?B M i`QìM; +O i•M M?•M i¢K i?ìB #Ä [m - î? B T?Q +ÁM H¢B- F?B hB m >Q" M ç€K #BM? HQM? î pÁM; M;Q" B- h`bM? E?B m +kM; i" B + Q K" i HÈM /šM /K h" i? -M i`QM; i?O ç- h`M? s€ î /QÈB pU+ b•m F? -M; ç€v +kM; ç M; T?ªB F?´ +?B MX

@ E?®M FB T- aî >B M5 L;QÆB pšM +?Q H"K tQM; " \

h`M? s€ + -K i'K i? FBK HQ¢B K"m #¢+ - ;"Q H M,

@ " M M"v i i?" i bU b„T F? -M; ;B[çQÊ+ M[`²B5

h¢B pU+ b•m F? -M; ç€v- b m F?B M,K +QM [m€B p"i bB m +'T T?€ FûM K" ` - /QÈB ?B M p- b® #Á b€iX h`QM; b® M"v- K°i MY #¼M +?9M; F? -M; +„M Mm®i HšM M? i?"M? K°i +•v +°i K€m i?"i HÈM- çQìM; FQM? ?ÆM #®M KQÆB Kûi- ç° + Q HB M i #®M +QM [m€B p"i bB m +'T +ÁM H¢B +kM; F? -M; i" M b€i ç€K #Á b€i M?Ä K" +MM #Á b€i F? -M; M;WM; +?2M +?9+ H¢B- +•v +°i i?"i #„i ç-m pQÆM /"B H M + Q- ?Q

h`M? s€ KÈB ç-m +ÁM F? -M; ç w H„K- imv +•v +°i ç! M?bM +| p iQ HÈM M?QM; i¢Q i?"M? - # +QM [m€B p"i H¢B F? -M; #B i # v- +?î ç M H9+ #¼M +?9M; ç M +? M"v- ?„M F? -M; iBM #¼M +?9M; +| i? +?`m çUM; M´B +9`ÆB iW +ª M;?bM Kûi tm

L?QM; iBM? ?m®M; iB T i?2Q H¢B M^K M;Q" B /U çQ€M +O ?„MX hmv ç€K #Á b€i M?QM; K€m i?"i +O +?9M; i?"K +?Q +ÁM # M +?„+ ?ÆM ç€K €+ K F?´M; H² #B i T?ªB ;BªB i?Q+? i? M"Q ç•v\ *•v +°i i?"i /Q b® #Á b€i M"v i¢Q i?"M? ;B®M; M?Q K¶B ç Q +?ûK tm®M; ç m +„i` K°i KªM; HÈM M?QM; +•v +°i pšM F? -M; M;½ tm® pQÆM + Q H MX

æ½ F? -M; +?ûK ç´ çQÊ+ +•v +°i- bS+ +?9 w +O h`M? s€ HB M i" T i`mM; p"Q K'v + +QM [m€B p"i F? -M; #B i # v ç m K M; #° /¢M; F? -M; / +?¼+ - +ÁM +QM `²M; tQA + QX h?•M i? /"B ?ÆM ? B KQÆB Kûi +O M! M?bM [m +kM; F? -M; FBM? F?OM pW iÈB ; -M- M°B HU+ i`QM; +Æ i? h`M? s€ #¶M; iU ç°M; p" M ?"M? - ?B M M?B M M! +?„+ +?„M F? -M; T?ªB i?S / +?`mX

h`M? s€ K'v H -M Km®M t -M; H M i'M + -M; M?QM; i?'v p- b® #Á b€i /QÈB ç'i pšM i`QM; HÁM; ?„M H¢B F? -M; F?ÄB /Q /UX .M b Q +kM; F? -M; #B i aî >B M î T?Q i? ?Q" M i?"M? iBM? iB i F`+? #ªM- +ÁM ?„M i?b +ÁM T?ªB FB M i`b î ç•v # Q H• M,M; HQÊM; i?b +?B M ç'm iB T i?2Q `i +| i? b) M;?B M; ?šM p K°i # MX

.Q ç!- ç M i`QÈ+ F?B `²M; tQÆM; # v H M #ªQ p +•v +°i- çÁM i'M + -M; +O h`M? p- HU+ - M?QM; Hm²M; F?Q ç2M F`i K" M! T?mM ` H¢B ;B®M; M?Q ç½ FQ+? i?Q+ i?"i ç½ pQÆM H M + Q ?ÆM M;?bM Kûi- î /QÈB ç'i- K°i MY b® #Á b€i ç½ #B M K Mm®i HšM M? m- /mM; ?ÊT i?"M? K°i +?B + FûM F?´M; H²- çQìM; FQM? iÈB ?ÆM p"i K¢M? K) ?ÆM t " H`Q; X J„i i?'v K†i ç'i H¢B / -M / -M +?mv M ç°M; - iU ?² ?"M tm'i ?B M- h`M? s€ +m®B +MM; +kM; +?m`M #` T?ªM FQ+? - Qi M?'i +kM; T?ªB € KÈB çQÊ+X

*?Q M;5

h`M? s€ çÐ H'v +9 [m'i çm -B +O +QM `²M; tQÆM; - iB M; FBK HQ¢B p +?¢K p M; `²M; M"v H"K #^M; HQ¢B p"i +?"i M"Q K" ç° +SM; F? -M; M;î H¢B F? -M; i?m FûK ; K¢M? +O M! +kM; +U+ HÈM- #` i`9M; K°i +9 [m'i- h`M? s€ ç M; i`QM; i`¢M; i?€B i? +?`m çUM; çQÊ+ - #` ç~v p,M; ` t K'v +?K+ Kûi KÈB /WM; H¢BX

@ G½Q ?´ F? -M; ` Q B- +€+ M;QÆB HB M +QB i H" +QM K Q # M? ?ª\

h`M? s€ +kM; ç½ #` #` ç€M? ç M T?€i F?MM; - ?„M ?ûi HÈM K°i iB M; - K°i H -M M /B i- i®+ ç° ç¢i iÈB KS+ K„i i?QìM; F? -M; i? i?2Q F`TX *QM `²M; tQÆM; [m"i çr

h`M? s€- p®M +ÁM ç`M? # v iÈB +?¶ ?„M T?mM F?Q M?QM; M| pW KÈB ?€ KB M
#B M K'iX h`QM; M?€v K„i- h`M? s€ tm'i ?B M i` M çdM? ç-m M| - imM; i?ŠM; K°
+QM`²M; p`Q i`QM; +•v +°i i?`iX _Qç i K°i iB M; ;¼M; ?)- ;B®M; M?Q ç Q +„i ç”m T
€T H M i?•M +°i- H M i`”M tm®M; /QÈB- F?B M +?Q +•v +°i p®M # M +?„+ p¬ +MM
iB T ç| i M`½ ;B[ F?¬M; i`mM; X

>Ov /B i [mª F?¬M; ?´ pÈB i M; ¼B- bS+ KçM? HÈM ç M KS+ F?¬M; i? +?®M; çĐ-
tQÆM; ç-m +QM`²M; +kM; F?¬M; +?`m çUM; M´B- b m F?B #` ç~v tm®M; ?ÆM i
tQÆM; HB M pĐ i M- iB T ç| i?•M i? M| +kM; iW iW pĐ pKM X *| çB m- F?¬M; çÈB
M€i- iW i`QM; ç€K K€m i?`i ç°i M?B M +| i€K +€M? i v i?Á` - M„K H€v i€K +?B + t
`9i KçM?X h`QM; F?QªM? F?„+ #° tQÆM; pĐ` - K°i +QM [m€B p”i iQM? M[+ Q; -M
iW i`QM; ç€K K€m i?`i H Q p¼i` - i€K +?B + tQÆM; bQÌM ;B®M; M?Q i€K i? M?
F?€+ M? m +?ûK p T?Q h`M? s€- i®+ ç° F?¬M; M; Ì +?d i?m ?„M ç M; i`QM; i`ç
+?9i K” i?¬BX

GçB iB M; FBK HQçB p +?çK p M; H M- h`M? s€ #` ûT T?ªB M; WM; +9 ç€ HçB- i
æ•v; ¼B H” H'v HU+ T?€ tªQ- ?„M +, M #ªM F?¬M; +-M ç w i€K +•v FB K tQÆM; +?i
;BªM #´ tm®M; K°i ç Q F?¬M; ? ?Q K„- +?ûK i`9M; K°i +•v FB K tQÆM; - bS+ Kç
K„i ç½ ûT M€i i? M? FB K- ç²M; i?ÌB ç~v #”i [m€B p”i i€K i v # ç-m FB p`Q i`QM;
HB i i?”K +?Q +ÁM €T M€i +•v +°i tm®M; K'v Kûi- ç M i”M H9+ K°i +QM +?| # ç-m
M; °i t¬M; ` KÈB i?¬BX

J°i +?B + ç-m +„M p`Q >´ ?²M ç Q- K°i ç-m F?€+ +„M p T?Q ? B +?•M h`M? s€- +
i`QM; ç| tm'i ?B M €M? çB M H'T H|2X \*?d i`QM; M?€v K„i- h`M? s€ ç½ #` H¬B ç
i?•M M; QÌB #` ç~v p, M; ` t ?ÆM KQÌB Kûi- [m-M €Q i` M M; QÌB H”T iS+ +?€v ç2M
bS+ ççT KçM? ;B[F?¬M; i`mM; - K°i H-M M[ T?|M; tm®M; /QÈB- >´ ?²M ç Q i`Q
K°i KªM; ç Q K M; bQÆM; KM HÈM XXX

@ E?®M FB T- aÎ >B M5 L; QÆB pšM +?Q H”K tQM; `\\

>ÆM K°i T?9i i`QÈ+- i'K i? FBK HQçB i`QM; i v aÎ >B M p M; H M M?Q p”v- K” ?„M
ç w- +?d iQ”M i•K iQ”M w çB m +?dM? K T?€T i”M i`QÈ+ K„i- +ÁM h`B m M? E
çSM; +çM? - +?2 +?„M i'i +ª +?Q ?„MX

@ XXXh?”i bU F?¬M; b Q +?S\\ h`ª HÌB h`M? s€ K°i +?9i +kM; F?¬M; +-M\\

h`B m M? E?¬M; Km®M M|B`²B HçB i?¬B K°i H9+ H•m- ç M +m®B +MM; +kM; F?

@ S\\V- F?¬M; +-M i`ª HÌB XXX

aÎ >B M K†i F?¬M; +?9i #B m iB M? - iB T iK+ +9B ç-m- ç€T,

@ >„M H” K°i +?B M b„ çO iB m +?m~MX L|B K°i +€+? +?QM? t€+ i?b h`mM; *?•m
#QÈ+ +?•M +O ?„M M[- ?„M [m€ KçM? K) `²BX h`QM; `i M?B m i`QÌM; ?ÉT- bU
M?QM; i`QM; ;BÌ T?9i M?Q ?B M içB- ?„M +kM; H” M; QÌB /mv M?`i +| i? +Sm çQÈ

h`B m M? E?¬M; iÁ KÁ ?ÄB,

@ S?Q /QÈB +| M?[M; [m€B p”i ;b\\ G” b® HQÊM; `i ç¬M; \\ > v H” i?U+ HU+ `i Kç
aÎ >B M F?) HB + M?bM M”M; K°i +€B- ?„M ç~v ç~v K„i FQM? `²B HçB +9B ç-m- ç€

@ a® HQÊM; +kM; ç¬M; - i?U+ HU+ +kM; KçM? - ?ÆM M[i?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m -
F?¬M; M; WM; ;B i, M; X *?mv M /mv M?`i +?9M; i +| i? H”K H” /MM; i®+ ç° M? M
iB i F`+? #ªM M”v- b m ç| F i i?9+ +ª i? ;BÈB T?BK FBM? /\- M m F?¬M; XXX h'i +
i? ;BÈB T?BK FBM? /\ M”vX

h`B m M? E?¬M; M?`i i?ÌB HçB i`-K K†+- +¬ #û H9+ M”v ?ŠM H” M?•M +€+? T?K-
M; Q”B H½M? ççK- M°B i•K M?Q HY M|M; X L”M; v M H†M; M?Q p”v +ª MY M; ”v

@ h?”i bU F?¬M; i? +?Q i #B i #Q K”i ç| b Q\\ €+ M; QÆB`9i +m°+ H” ç½ M?”M ç

@ E?¬M; i? X

aî >B M +kM; +?ŠM; +| +?9i ;b H" F?| +?`m- pšM /MM; ;B¼M; ĸB m #bM? i?ªM M|B

@ *ª i +kM; F?¬M; +| iQ +€+? #B i ĸQÊ+ #Q K"i ĸ|X E?¬M;- ?B M iϕB ;¬M M?Q F?
ĸQÊ+ M|- i`W T?B H" F? B KÎ+Æ M?•MiÄ i¬M; i?S M,K ?Q†+ H" +| +¬M; T?€T im +
M m F?¬M; i?b +?9M; i i?"i bU F?¬M; +| iQ +€+? F? B KÎ#Q K"i ĸ| H9+ M"vX *| ĸB
+| p"i T?~K +| bS+ KϕM? i¬M; i?S M,K ?Q†+ H" K M; ĸŠM; +'T +¬M; T?€T im +?•M

Trịnh Xá cũng không để ý tới Balrog nữa, hấn vỗ cánh lao về phía kén thịt, nhưng vừa mới hạ xuống một trăm mét, sau lưng hấn chợt ập tới một luồng khí nóng rực. Balrog không ngờ cũng liều mạng từ độ cao gần hai nghìn mét nhảy xuống, luồng khí nóng bỏng vừa rồi chính là do nó vung cây roi lửa quá tới. Trịnh Xá không kịp đề phòng liền bị cây roi lửa bắt trúng chân, cả người bị Balrog kéo tuột xuống đất.

- Khốn kiếp, đến cả quái vật cũng học được cách liều mạng rồi sao? Liều mạng ngăn cản ta phá hủy cái kén đó? Há lại như người muốn?

Trịnh Xá cũng đã bị quần đến phát khùng, hơn cảm giác bị ngọn lửa trắng sáng đó thiêu đốt da thịt thật sự không hay chút nào. Đây là lửa đốt thịt hàng thật, giá thật, mùi thịt cháy khét lẹt bốc lên cực kỳ rõ ràng, mà quan trọng nhất là... Đây là da thịt của chính hấn!

- Chết ***** đi!

Trịnh Xá gào lên, hấn cũng không cố gắng giãy giụa nữa mà thuận theo cây roi lao vọt về phía sau, trực tiếp đâm sầm vào lòng Balrog. Sức mạnh cấp Hủy diệt điên cuồng bộc phát, hấn không ngờ lại nắm lấy thân người Balrog dùng lực kéo mạnh, muốn xé đôi con quái vật này thành hai mảnh.

Cùng lúc đó, chiếc kén thịt dưới đất đột nhiên rung động không theo quy tắc, có vẻ như là dấu hiệu nó sắp nổ ra...

676. Chương 9: Ác Ma Viễn Cổ Và Trở Về (2)

Độ cao hơn hai nghìn mét, bảo cao không cao, nói thấp chẳng thấp nhưng cũng thừa đủ để người bình thường mất mạng, cho dù với tố chất thân thể mạnh mẽ như của Trịnh Xá ngã xuống cũng chắc chắn phải chết, vì vậy hấn cần phải giải quyết được con Balrog này trước khi rơi xuống đất!

Thể hình hai bên nhìn qua cực kỳ chênh lệch, kể cả Trịnh Xá đã dùng Tiềm long biến thì thân người hấn so với Balrog cao hơn mười mét cũng chỉ như một con chuột đứng cạnh con người. Chỉ có điều, sức mạnh của con chuột này mạnh đến kinh khủng, không ngờ có thể nhấc bổng con người lên, chuẩn bị xé xác, hình ảnh của Trịnh Xá và Balrog lúc này chính là như vậy. Sau khi tiến vào trạng thái Tiềm long biến, sức mạnh của hấn quả thật đủ để xé đôi người Balrog.

Balrog gào lên thống khổ, hai tay điên cuồng đánh lên Trịnh Xá đang bám vào eo nó, đến cả thanh kiếm lửa rơi đầu mất cũng không thêm để ý. Có lẽ đã đến lúc cận kề cái chết, ngọn lửa màu trắng sáng trên người Balrog càng thêm sáng chói, phảng phất như một mặt trời rực cháy, không thể nhìn thẳng vào. Mặt trời đó nhanh chóng rơi xuống đất, cả không gian chỉ nghe thấy tiếng gầm thét của Trịnh Xá và Balrog.

Trịnh Xá cũng không để ý tới những cú đánh vụn vụn trên lưng, tiếp tục đưa tay kéo mạnh, muốn xé đôi Balrog ra. Hai tay hấn giống như đang nhúng vào trong nham thạch nóng chảy. Tuy đã dùng nội lực và năng lượng vampire ngăn cản sức nóng, kỹ năng Hồng viêm cũng chưa từng dừng lại nhưng hơi nóng cực độ vẫn xuyên qua tầng phòng ngự tràn tới, thiêu đốt da dẻ hấn, phá hủy cơ thịt hấn, làm bốc hơi máu huyết hấn, tiêu hủy xương cốt hấn... Hấn dám khẳng định, nhiệt độ thân thể con Balrog này phải đạt tới mấy chục nghìn độ rồi, nếu không phải Hồng viêm có tác dụng ngăn cản nhiệt độ cao thì có lẽ đến hấn cũng không thể chịu đựng nổi...

- Như thế này lại càng không thể để người thoát ra được! Đồng đội ta còn đang ở phía trên! Sao có thể để đám quái vật các người thoát lên tầng trên được? Chết đi!

Trịnh Xá cũng đã bị đánh đến mức bộc phát cuồng tính, hấn há miệng, điên cuồng cắn thẳng vào bụng Balrog, tiếp đó dùng lực kéo mạnh. Mặc kệ lửa cháy cùng độ nóng, cũng mặc kệ máu tươi trong nháy mắt đã bốc hơi thành khí, hấn vươn hai tay chọc vào bụng Balrog, một lần nữa kéo mạnh, cả đoạn ruột của nó liền bị hấn lôi tuột ra ngoài. Cùng lúc đó, cánh tay cầm Hồ hồn đao của Trịnh Xá liền lỏng ra, Hồ hồn rơi xuống phía dưới, đồng thời hai chân hấn chợt cong lại, Hồ hồn đao lập tức đâm ngược từ dưới lên, xuyên vào trong bụng Balrog.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, trong tiếng hét thảm thiết của Balrog, Trịnh Xá nghiêng rằng, hai tay dùng lực kéo mạnh, xé rộng vết thương trước bụng nó ra, tiếp đó chui lọt hấn người vào bên trong...

“Sống sót, chiến đấu, sống sót, chiến đấu... Vì sống sót mà chiến đấu! Khốn kiếp, ta tuyệt đối sẽ không chết ở đây!”

- Chết đi!!!

Trịnh Xá một lần nữa truyền ma lực vào Hồ hồn đao, trong nháy mắt, lực áp bức cực mạnh lại xuất hiện. Balrog gào lên thảm thiết, thân thể nó bắt đầu vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, cuối cùng thì hoàn toàn tắt ngúm tiêu tán giữa không trung. Trịnh Xá vỗ cánh bay dừng lại trên không, lúc này hắn chỉ cách mặt đất có mấy trăm mét, toàn thân từ trên xuống dưới bị thiêu cháy đen, cánh tay chọc vào thân thể Balrog khi nãy lại càng bị thiêu đến tận xương, hiện tại Trịnh Xá chỉ còn một tay nắm Hồ hồn đao.

- Bây giờ là phá hủy cái kén thịt kia...

Trịnh Xá thở ra một hơi, đang định tấn công chiếc kén thịt thì đột nhiên thân thể hắn chợt run bắn.

“Không, không phải thân thể đang run mà hình như là không gian xung quanh đang rung động, động đất à? Ta đang ở giữa không trung thì sao cảm giác thấy động đất được? Là khí lưu xung quanh đang rung chuyển sao?”

Trịnh Xá chỉ cảm thấy xung quanh phẳng phất như có vô số cơn lốc xoáy nhỏ, hắn đang bay giữa không trung cũng cảm thấy chấn động. Hắn còn chưa kịp rõ ràng chuyện gì đang xảy ra thì từ phía chiếc kén thịt dưới đất đột ngột bùng lên một luồng áp lực kinh người, nếu như áp lực của Trịnh Xá khi cầm Hồ hồn đao là một thì luồng áp lực này phải gấp mười, gấp trăm lần.

“...Nở ra rồi, hình tượng này...”

Trong khoảnh khắc Trịnh Xá nhìn thấy hình tượng quái vật này, trong não hắn đột nhiên lóe lên một tia xung động kịch liệt. Hắn có thể cảm nhận được rất rõ ràng tia xung động này nhưng không cách nào ngăn cản được, giây tiếp theo hắn liền rơi vào cảm giác nửa tỉnh nửa mê...

“Cảm giác được! Là năng lượng! Hiện tại ta đã tới gần tầng thứ năm nên năng lượng của Chủ Thần cũng có thể cảm nhận được...”

Đây là ý thức cuối cùng của Trịnh Xá trước khi tiến vào cảm giác nửa tỉnh nửa mê....

Thời gian, Đại chiến Hồng Hoang....

Chiến tranh giữa Thánh nhân và người tu chân đã lên tới tầng không gian bên ngoài trái đất, nơi xa nhất thậm chí lan ra tận sao Hỏa. Đây là một cuộc chiến cực kỳ khổng lồ, nền văn minh thượng cổ của nhân loại bị hủy diệt chỉ trong một chớp, đại bộ phận Thánh nhân và người tu chân đều chết trong chiến tranh, những người còn lại của hai bên không thể không bắt đầu tìm kiếm phương pháp gia tăng sức chiến đấu của phe mình. Chính vì thế, người tu chân có người tránh né thiên kiếp, cấp tốc trở thành tán tiên, còn Thánh nhân có những người cường hành ép vượt tới cơ nhân tỏa tầng thứ năm, gọi là Vu...

Nhưng có lợi thì cũng có hại, tán tiên đến cuối cùng cả đời cũng không tiến thêm được một bước, hơn nữa thiên kiếp cũng không phải có thể tránh né được mà là không ngừng tích lũy lại cho đến lúc không thể tích lũy được nữa thì bộc phát hết một lần, vì thế chỉ có thể gọi là vật hi sinh...

Vu có đại năng lực nhưng cũng không phải dòng Thánh nhân thật sự, bọn họ không cách nào có được năng lực khổng lồ năng lượng của tầng thứ năm chân chính. Do đó, khi phát huy sức mạnh và năng lượng cường đại thì đồng thời Vu cũng từ từ trầm luân, cho đến khi tinh thần hoàn toàn bị bản năng cơ thể chi phối, bọn họ sẽ trở thành binh khí sinh vật chỉ biết giết chóc khắp nơi, cho nên cũng chỉ có thể gọi là vật hi sinh...

Sự tàn khốc của Đại chiến Hồng Hoang làm cho vô số người gần đạt tới Thánh Nhân cùng tu chân giả biến thành vật hi sinh, mà quy mô chiến tranh dưới sự dẫn dắt của những vật hi sinh có sức sát thương trong nháy mắt đó cuối cùng cũng đi đến bước cuối cùng...

Đất trời tan vỡ, văn minh kết thúc...

Trịnh Xá bừng tỉnh dậy, hắn phát hiện mình vừa mới bắt đầu rơi xuống, đoạn lời vừa rồi tựa hồ chỉ kéo dài trong khoảnh khắc, nhưng ý nghĩa của nó cùng với hình dạng của con quái vật khổng lồ trước mặt này....

- Bấy đầu, chín sừng, thân rắn, mặt người, là Satan mà kinh thánh miêu tả sao? Ta từng xem qua kinh thánh, vẫn nhớ được một ít miêu tả về Satan trong đó.

Trịnh Xá lấy tấm thẻ kim loại màu bạc ra, cẩn thận hỏi.

.....

Từ trong chiếc kén, một con rắn khổng lồ màu đỏ rực dài hơn hai trăm mét xuất hiện. Con rắn này có bảy cái đầu lớn, trên ngực và bụng còn có hai cái miệng lớn há ra, bên mép mỗi cái mồm lại có một chiếc sừng nhọn to lớn. Bảy cái đầu lớn của nó thì là bảy khuôn mặt người mơ mơ hồ hồ, nhìn qua có bảy phần giống người nhưng cũng có chút quái dị. Con quái vật khổng lồ này to lớn như một hòn núi nhỏ, áp lực trên người nó mạnh đến kinh người, cả Trịnh Xá cũng không thể coi thường, mà nói chính xác là đến cả Trịnh Xá cũng bị chấn động.

- Satan... Hoặc là Đại Vu Tướng Liễu, trong truyền thuyết cổ đại của nước ta, hình dạng của Tướng Liễu cũng giống như vậy. Có thể cho rằng những quái vật trong thần thoại phương Tây cùng một số quái vật trong truyền thuyết cổ nước ta đều là những Thánh nhân tầng thứ năm đã bị phản phệ, gen trong cơ thể họ hoàn toàn hỗn loạn, cuối cùng biến thành bộ dạng như trước mắt. Có lẽ trong số ác ma viễn cổ, có một phần lớn là sản phẩm của Đại chiến Hồng hoang, căn bản theo tin tức vừa nhận được, xác suất của khả năng này là trên 80%.

Tiếng của Sở Hiên cũng truyền tới.

Trịnh Xá thở ra một hơi, một lúc sau mới nói tiếp:

- Chủ Thần đến cả Thánh nhân tầng thứ năm, hoặc có thể gọi là chuẩn Thánh nhân cũng có thể chế tạo ra được sao?

- Không thể nào.

Sở Hiên trực tiếp phủ nhận, đáp:

- Đây có thể chính là bản thể của Satan hoặc Tướng Liễu, giống như Thần số hiệu 1 mà chúng ta từng gặp, đã sớm được sắp xếp hoặc là phong ấn trong Chủ Thần không gian, khi có người tiếp cận những tin tức gần với sự thật này bọn chúng sẽ xuất hiện giống như người bảo vệ... Trịnh Xá, người còn phải kiên trì năm phút nữa. Khi thời gian tới, người có thể thoát ra, ta sẽ dùng Ma động pháo trực tiếp phá hủy thành phố này!

- ...Ta sẽ cố gắng hết sức.

Trịnh Xá cũng không mắng chửi Sở Hiên nữa, chỉ bình tĩnh hít sâu một hơi, tiếp đó quay sang phía quái vật khổng lồ đang đứng yên bất động dưới đất.

Áp lực từ con quái vật này là thứ hắn chưa từng gặp qua trước đây, cho dù là khi gặp Phục Chế Thê trong Resident Evil 2 cũng không cảm nhận được áp lực đáng sợ như vậy trên người hắn. Phảng phất như một người bình thường đứng trước một ngọn núi cao vút, chỉ cảm thấy con quái vật này không gì có thể lay động nổi, loại cảm giác đó thật sự tột cùng.

“Năm phút à? Ta có thể duy trì được lâu như vậy không?”

Trịnh Xá không ngừng hít thở sâu, từ sau khi phá vỡ tâm ma, hắn chưa từng khẩn trương như lúc này. Không, cũng không thể gọi là khẩn trương, đây hắn là cảm giác sợ hãi, là một sự sợ hãi không thể kìm nén nổi khi đối diện với một sinh vật cao cấp hơn, giống như một con kiến ngược lên nhìn con người...

- Khốn kiếp! Satan phải không? Tướng Liễu phải không? Vật hi sinh tầng thứ năm không hoàn thiện phải không?

Trịnh Xá nắm chặt Hổ hồn đao, hét lớn:

- Tới đi! Trừ phi giết chết ta, nếu không đừng mơ đến chuyện thoát ra bên ngoài!

Quái vật vẫn đang đứng yên cũng phảng phất như nghe được tiếng gào của Trịnh Xá, bảy cái đầu của nó đồng thời ngẩng lên, toàn bộ hướng về phía Trịnh Xá đang ở giữa không trung. So với con rắn dài hơn hai trăm mét này, thân thể của một con người thật sự quá nhỏ bé, mà bảy cái đầu cũng như đáp lại sự khiêu

chiến của Trịnh Xá, bọn chúng đồng loạt gầm lên. Cùng lúc ấy, quanh người quái vật xuất hiện những văn tự kỳ diệu có thể thấy được bằng mắt thường, chúng dùng phương thức năng lượng lơ lửng trong không trung...

Tất cả những chuyện xảy ra trong vực sâu không đáy đều không lộ ra với người ngoài, kẻ duy nhất biết được những chuyện này là tên “ba không” Sở Hiên, vì thế những thành viên khác của Trung châu đội vẫn dựa theo phân phối hoàn thành nhiệm vụ của riêng mình. Trương Hằng, Zero đã tới vùng trời phía trên thủ đô, Triệu Anh Không cùng Imhotep đang hộ vệ công chúa tinh linh Arya triệu tập thôn dân ở các thôn làng xung quanh, Sở Hiên và Vương Hiệp thì đứng ở một đèo cao cách hoàng cung khá xa, Ma động pháo đặt trước mặt họ....

Còn ở phía khác, nơi nhân vật chính Eragon, hai con rồng non tựa hồ đều có phản ứng đặc thù nào đó.

677. Chương 9: Ác Ma Viễn Cổ Và Trở Về (3)

Trình Khiếu đã đánh giá thực lực bản thân hần quá cao, hoặc có thể nói là đã quá coi thường sức mạnh của Tà thần, ít nhất là chỉ với Nam Đầu thủy điều quyền bình thường, hần không cách nào giết được Tà thần có thể liên tục bắn ra cầu lửa, hơn nữa không chỉ không giết được mà thậm chí bản thân hần cũng gặp nguy hiểm.

“Thực ra thì nếu muốn chạy trốn chắc chắn là cực kỳ dễ dàng, với tốc độ hệ thống phun điện của glider, tuyệt đối đủ sức cắt đuôi con dơi to kia trong vài giây, chỉ là làm như thế... Bọn họ sẽ chết chắc.”

Trình Khiếu đưa mắt nhìn xuống đất, mấy người nhân vật chính Eragon đang chạy trốn giữa đám lửa. Bọn họ muốn thoát ra khỏi vòng lửa vây nhưng Tà thần Durza vẫn luôn chú ý tới họ, chỉ cần họ chạy ra khỏi một phạm vi nhất định là hần lại ném cầu lửa tới bao vây lại, một khi hần bỏ đi, ba người này chắc chắn phải chết.

“Làm sao bây giờ? Muốn tiếp cận hần gần như là không thể, mà phạm vi công kích tối đa của Nam Đầu thủy điều quyền chỉ là năm mét, nói cách khác ta cần phải tấn công khi cách hần năm mét. Nếu như dùng tuyệt chiêu như Phi tường bạch lệ, cộng thêm khổng chế lưu động của gió để công kích thì cự ly tối đa là bốn mươi mét, nhưng làm như vậy ta phải dừng lại giữa không trung mất mấy giây, trong thời gian đó căn bản không thể điều khiển Goblin glider... Nhưng cứ giằng co như thế này cũng không phải cách tốt...”

Trình Khiếu liên tục suy nghĩ biện pháp, nhưng hần không phải Sở Hiên, cũng không có sức mạnh mang tính áp đảo như Trịnh Xá, đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình, hần căn bản không cách nào dùng kỹ xảo tác chiến, hoặc là lấy lực phá xảo, trong tình huống trước mắt, hần cực kỳ, cực kỳ không biết phải làm thế nào.

- Mẹ nó, liều đi! Cái gì mà không biết làm thế nào chứ? Ta cũng là thành viên tiểu đội luân hồi, nếu Trịnh Xá đã có quyết tâm liều chết chiến đấu vậy thì ta cũng có!

Trình Khiếu hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân hần chột từ từ căng phồng, chính là dấu hiệu mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai. Chỉ thấy hần vọt đẩy Goblin glider, lao vọt lên không, trước khi Durza định thần lại, glider đã chiếm mất ưu thế độ cao, hơn nữa còn lao thẳng xuống đầu hần.

- Liều đi!

Trình Khiếu đặt rồng con xuống glider, tiếp đó bất chấp tất cả nhảy ra ngoài, khi còn đang ở giữa không

“s phả T hơ đg y hơ u h

r rổ

IB

Kỳ thực, mấy người Trịnh Xá không biết, con quái vật này trong Đại chiến Hồng hoang cũng mạnh mẽ có tiếng, giữa Thánh nhân và người tu chân cũng để lại thanh thế rất lớn. Số lượng Thánh nhân ít hơn người tu chân rất nhiều nhưng về thực lực cá thể lại mạnh hơn không ít, cho dù là các Vu cấp tốc phát triển thành chuẩn Thánh nhân cũng mạnh hơn các tán tiên. Càng huống chi, người tu chân quá ỷ lại vào khí cụ của họ, những tu chân giả có đạo cụ siêu cao cấp hoàn toàn có thể lấy một địch lại vài ba Thánh nhân, giống như Đông Hoàng chung mà Trịnh Xá lấy được trong thế giới The Mummy chính là một trong số đó, mà khi không có khí cụ trong tay, người tu chân hoàn toàn không bằng được Thánh nhân.

Mặc dù con quái vật trước mắt đã không còn thần trí, rất nhiều đại thần thông cũng không thể sử dụng được nhưng đối mặt với sức mạnh mang tính áp đảo của Trịnh Xá, bản năng của nó vẫn cảm nhận được nguy hiểm, thần thông không chế thời gian trong phạm vi nhỏ cũng được nó dùng ra.

Vạn vật đều là năng lượng, đây là một trong những luận điểm quan trọng nhất trong thuyết Tương đối của Einstein, mà sự thật cũng chứng minh, vật chất có thể chuyển thành năng lượng, cũng như vậy khi không chế được năng lượng cực mạnh, năng lượng có thể chuyển hóa thành vật chất. So với năng lượng chuyển đổi thành vật chất, không gian cũng là một phương thức thể hiện đặc biệt của năng lượng, ví dụ một khối không gian nhỏ hơn mũi kim hàng chục nghìn lần, nếu như hoàn toàn chuyển thành năng lượng, cơ hồ có thể hủy diệt cả một thiên hà. Giữa không gian và thời gian lại có quan hệ chuyển đổi được, vì thế trong thuyết Tương đối mới đưa ra luận điểm vạn vật đều là năng lượng, mà khả năng của Thánh nhân lại là không chế năng lượng, tuy không thể không chế tất cả năng lượng đến mức toàn tri toàn năng nhưng dẫn động biến đổi thời gian không gian trong phạm vi nhỏ cũng không có vấn đề gì...

Vu có đại năng lực gần với Thánh nhân...

Nhưng dù sao cũng không phải thánh nhân, lại không có trí tuệ để sử dụng những đại thần thông này, nếu không Trịnh Xá căn bản còn chưa kịp sử ra Hồng hoang, khai thiên tích địa đã bị con quái vật này giết chết rồi. Bất quá, khi hắn dùng chiêu này tình thế lập tức đảo ngược, đây thuần túy là lấy lực phá xảo, sức mạnh lớn đến mức kinh khủng vô số thần thông linh xảo đều chẳng được cái *** gì. Chưa cần nói uy lực từng nào, khi phát động Hồng hoang, khai thiên tích địa, riêng tốc độ của Trịnh Xá đã đủ khiến những thần thông này trực tiếp vô hiệu, cho tới khi con quái vật này trấn áp thời gian mới thôi. Có điều nó dù sao cũng không phải Thánh nhân, trấn áp thời gian này không chỉ làm ngừng Trịnh Xá mà đến bản thân nó cũng bị giam ở bên trong.

“Không, nó vẫn còn sức hành động...”

Con quái vật đúng là đang chậm rãi di động, sau khi thời gian xung quanh đều ngừng lại, tốc độ chuyển động của nó mặc dù chậm chạp nhưng cũng rất rõ ràng. Nhìn phương hướng của nó có lẽ là muốn tránh xa Hồ hồn đạo của Trịnh Xá, chiếu theo tốc độ này, phải mất hai ba phút mới có thể hoàn toàn thoát được.

“Quả nhiên, ngoài đạo cụ của người tu chân, thủ đoạn của Thánh nhân cũng có thể ảnh hưởng tới phương diện thời gian...Giống như khí cụ của người tu chân, đều tự có sở trường... Cả biện pháp sử dụng những loại thần thông này cũng có ít nhất tám phần tương tự như đạo cụ tu chân...”

Toàn bộ tinh thần của Sở Hiên vẫn tập trung vào tám thẻ kim loại màu bạc, hắn là người duy nhất chứng kiến trận chiến dưới đất. Kỳ thực lúc trước Trịnh Xá đã trách oan Sở Hiên, tuy hắn có bản lĩnh mới có thể nhìn xuyên tầng đất tùy lúc quan sát tình huống chiến đấu phía dưới nhưng nó không phải là thông qua giám thị thẻ kim loại của Trịnh Xá mà là bản lĩnh của lực sỹ khảm vàng bản thí nghiệm Sở Hiên chế tạo. Khi chiến đấu dưới vực sâu không đáy lên đến mức kịch liệt, các văn tự ký hiệu trong mắt trái Sở Hiên một lần nữa xuất hiện.

Trong tầm nhìn của Sở Hiên, con quái vật đó không ngừng điều khiển sử dụng, năng lượng, phần năng lượng bị nó không chế biến thành vô số văn tự ký hiệu, giống như là văn tự ký hiệu trên đạo cụ tu chân, có hiệu quả tập hợp giống như bảng mạch điện tử. Thiết bị điện có thể không chế dòng điện hình thành các hiệu quả khác nhau, đạo cụ tu chân cũng như vậy, có thể không chế năng lượng sinh ra các loại hiệu ứng, mà lúc này con quái vật đó đang làm đúng như vậy, chỉ là phương thức so với đạo cụ tu chân lại càng thêm khéo léo, trực tiếp dùng năng lượng hình thành văn tự ký hiệu để không chế năng lượng, tạo nên những cách chiến đấu như lúc trước cùng với hiệu quả thoát ly trọng lực của bản thân nó.

“Vậy thì... Trịnh Xá còn một đường sống duy nhất...”

Sở Hiên suy nghĩ một lúc rồi chợt dụi dụi mắt, đồng tử có những văn tự ký hiệu đã giăng đầy tơ máu, còn có một chút máu tươi rỉ ra bên khóe mắt, xem ra gánh nặng khi con mắt biến đổi cũng không phải là nhỏ, khiến cho Vương Hiệp đang đứng bên cạnh cũng phải ngạc nhiên.

Vương Hiệp vội đỡ lấy Sở Hiên, hỏi:

- Sao vậy? Sở Hiên, lúc này ngươi vừa sử dụng tín niệm lực à? Tại sao tự nhiên lại bị xuất huyết nội?

- ...Không phải xuất huyết nội.

Sở Hiên đẩy Vương Hiệp ra, hần khe vuốt lên mắt kính, khởi động chức năng thôi miên. Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt Sở Hiên đã từ lạnh nhạt biến thành cuồng nhiệt, tín niệm lực -drive đã được khởi động, chỉ chờ hần sử dụng là có thể phát huy sức mạnh.

- Thời gian, đã sắp không còn thời gian nữa... Vương Hiệp, ngươi thủ ở chỗ này, đến khi ta bảo ngươi bắn pháo thì lập tức khởi động Ma động pháo. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được do dự, cho dù là Trịnh Xá chưa thoát ra cũng phải bắn...

Sở Hiên nói với Vương Hiệp như thế rồi cũng mặc kệ phản ứng của hần, cứ như vậy bước lên Goblin glider, bay tới phía trên hoàng cung.

Lúc này ở dưới vực sâu không đáy, tốc độ của quái vật mặc dù cực kỳ chậm chạp nhưng vẫn từ từ rời xa khỏi Hồ hồn đao của Trịnh Xá, cứ theo xu thế này, thêm khoảng một phút nữa nó sẽ có thể hoàn toàn tránh được nhát chém. Đến lúc đó Trịnh Xá vẫn đang bị trói buộc thời gian, trong khi quái vật lại có thể từ từ chuyển động, khi ấy thắng bại đã được xác định.

“Arya ở bên kia đã triệu tập thôn dân bắt đầu rời khỏi thủ đô, nhưng vẫn chưa có thông báo hoàn thành tình tiết kịch bản của Chủ Thần, xem ra vẫn cần một chút thời gian... Trịnh Xá, đây là sinh cơ duy nhất, có thể nắm được hay không đều dựa vào ngươi đây.”

- Ta nhất định có thể bắn xuyên tới vực sâu không đáy, nhất định có thể bắn tới! Nhất định có thể!

679. Chương 9: Ác Ma Viễn Cổ Và Trở Về (5)

Lại nói quái vật kia sử dụng đại thần thông làm ngừng thời gian nhưng nó dù sao cũng chỉ là Vu chứ không phải Thánh nhân, sử dụng thần thông như vậy đã là cực hạn của nó rồi, muốn khống chế hoàn toàn căn bản là chuyện không thể xảy ra, vì thế mới để cho Trịnh Xá có một tia cơ hội chạy thoát. Đương nhiên, Trịnh Xá thân đang trong thời gian ngưng đọng không thể biết được những chuyện này, chỉ có Sở Hiên mới có thể tính toán tham gia vào.

Sở Hiên bay lên không trung, tòa lâu đài hoàng cung ở ngay dưới chân hần, một tay hần cầm coilgun, ánh mắt đầy vẻ cuồng nhiệt. Lúc này, tín niệm lực của hần đã được khởi động hoàn toàn, hơn nữa còn đạt tới cực hạn sức mạnh mà trước mắt hần có thể sử dụng, cũng tức là trạng thái mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư sơ cấp.

- Ta nhất định có thể bắn xuyên tới vực sâu không đáy, nhất định có thể bắn tới! Nhất định có thể!

Sở Hiên thần tình cuồng nhiệt, hét lớn, khẩu coilgun lập tức tỏa ra quang mang vạn trượng, kịch liệt hơn tất cả mọi lần sử dụng tín niệm lực trước đó. Trong khoảnh khắc ấy, thời gian xung quanh Sở Hiên phẳng phất như đều ngừng lại, tất cả ánh sáng tập trung lên miệng súng. Theo ánh sáng tụ hợp, tín niệm lực cuối cùng cũng khởi động, ầm một tiếng vang dội, đạn coilgun mang theo ánh sáng cùng bắn ra. Viên đạn nhìn chỉ có vài milimet, uy lực hữu hạn nhưng khi nó bắn trúng mặt đất, luồng ánh sáng cũng đồng thời bộc phát...

Vương Hiệp ở đằng xa vẫn đang khần trường nhìn lên trời, đến khi Sở Hiên sử dụng tín niệm lực, hần mới chứng kiến một luồng ánh sáng bắn thẳng xuống đất. Luồng sáng vừa chạm vào mặt đất lập tức bùng lên quang mang chói chang như mặt trời, khiến cho Vương Hiệp lóa cả mắt. Không đợi ánh sáng đó nhạt đi, mặt đất đã bắt đầu chấn động kịch liệt, giống như có động đất cực mạnh cấp tám, cấp chín, Vương Hiệp không kịp đề phòng cũng bị đẩy ngã xuống đất. Đến khi cả chấn động lẫn ánh sáng đều biến mất, Vương Hiệp mới đứng dậy nhìn ra xa, từ chỗ hần có thể chứng kiến trên mặt đất đã hình thành một hố lớn, đường

kích tới hơn hai trăm mét, không biết là sâu đến mức nào. Uy lực một phát súng này không ngờ lại mạnh đến vậy, không, nói chính xác là uy lực của tín niệm lực không ngờ lại mạnh đến vậy.

- Đúng là quá kinh khủng, sức mạnh của phát súng này dù là mười quả tên lửa hạt nhân mini cũng không bì được! Sở Hiên chẳng lẽ đã mạnh hơn cả Trịnh Xá rồi sao?

Vương Hiệp há hốc miệng, lẩm bẩm tự nói mấy câu, rồi mới đột nhiên hét lên:

- Đúng rồi, là tín niệm lực. Mẹ nó, tín niệm lực không phải là từ tiêu hao sức sống sao? Sở Hiên sử dụng sức mạnh lớn như vậy, tính mạng hẳn...

Trong lúc nói, Vương Hiệp lập tức lấy Goblin glider ra, muốn bay tới chỗ Sở Hiên, nhưng hắn còn chưa kịp bay lên, xung quanh chợt tối sầm lại. Một vật thể to lớn bay vọt qua phía trên đầu hắn khoảng năm, sáu mét, áp lực gió cực mạnh làm hắn không thể bay lên nổi, đồng thời, một bóng người vừa kêu gào vừa rơi xuống, cuối cùng thì đè cho cả hắn lẫn glider cùng ngã ra đất.

- ...Trình Khiếu, người đè lên người ta đau quá...

- Xin lỗi, tự đứng bị ném xuống, ta nhất thời cũng không có sức động dậy. Yên tâm đi, trọng lượng ta tới đa chỉ có năm mươi mấy cân thôi, người không phải chỉ có thể thôi mà cũng không chịu nổi chứ?

- Dù nói như vậy... Nhưng bị năm mấy cân đè bẹp xuống đất người sẽ không cảm thấy đau sao? Mau tránh ra đi!

Tạm thời không nhắc đến Vương Hiệp vừa quát mắng vừa đẩy Trình Khiếu ra, ở bên kia, hắc long to lớn từ xa bay tới, tốc độ của nó thật sự quá nhanh, cũng không biết có phải là kết quả sử dụng năng lượng long tộc hay không. Nếu như xét theo vật lý học, vỗ cánh một cái đã bay xa mấy trăm mét, tốc độ như vậy tuyệt đối không thể tồn tại ở loại thần lân khổng lồ này.

Con hắc long to lớn cũng không chần chừ, khi bay tới phía trên hoàng cung, nó trực tiếp cúi người lao xuống, chui vào trong cái hang Sở Hiên dùng tín niệm lực bắn ra. Chỉ thấy nó vung trào lên, bắt trúng một người đầu tóc bạc trắng, người này chính là Sở Hiên do sử dụng tín niệm lực tiêu hao quá lớn mà đã hôn mê. Con rồng cũng không ngừng lại chút nào, bắt lấy Sở Hiên xong liền tiếp tục lao xuống phía dưới.

Quay lại với lúc Sở Hiên sử dụng tín niệm lực, viên đạn coilgun mang theo tín niệm lực xuyên xuống lòng đất, cùng lúc bắn ra phát súng này, Sở Hiên cũng xác định được một chuyện mà hắn vẫn luôn phỏng đoán, đó chính là sức mạnh cực hạn của -drive và tiêu hao năng lượng.

Từ lâu trước đây, Sở Hiên đã bắt đầu nghiên cứu một cách có hệ thống thuộc tính cường hóa của mình, tín niệm lực -drive, phương thức phát sinh sức mạnh. Đáng tiếc là hắn không có rất nhiều công cụ thiết bị cần thiết, những trang thiết bị cấp cao này tầng hầm không thể sinh ra được, chỉ có thể hoán đổi từ chỗ Chủ Thần. Sở Hiên từ đầu đã không có nhiều điểm thưởng và chi tiết kịch tình như vậy, đến khi hắn hoán đổi được các thiết bị đó thì lại lấy được công pháp và đạo cụ tu chân, cần phải ưu tiên phá giải, do đó đến tận bây giờ hắn vẫn không có thiết bị tương ứng để nghiên cứu tín niệm lực, chỉ có thể dùng phỏng đoán.

Tín niệm lực -drive mạnh mẽ vô cùng, hơn nữa sau khi sử dụng còn có thể phá vỡ một số định luật vật lý, ví dụ như Sở Hiên đã từng lấy thân trần chắn trước chùm tia laser. Thứ mà loại sức mạnh này cần chỉ vốn vẹn là “người tin tưởng có thể”, chỉ cần người có thể tin tưởng bản thân có thể làm được, vậy thì không cần biết chuyện đó có hoang đường đến mức nào cũng đều có thể thành công. Đương nhiên, bỏ ra sinh mệnh lực tương đương để triệt tiêu gánh nặng cũng có thể giải thích được.

Chỉ là nói thì đơn giản, làm mới khó, do ý thức không phải máy móc, cũng không thể giống như máy móc đã nhận định là có thể tin tưởng tuyệt đối. Người càng có trí tuệ thì lại càng khó phát huy được sức mạnh này, cho dù có tự thôi miên mình thành loại người cuồng nhiệt hoặc là thanh niên máu nóng thì tận sâu trong nội tâm vẫn sẽ nảy sinh dao động với hành vi của mình. Cho dù chỉ có một tia dao động thôi cũng sẽ hạ thấp tín niệm lực, thậm chí là hoàn toàn triệt tiêu nó, lấy ví dụ như thế này, một người bệnh cầm cùng tên bắn mặt trăng, muốn hắn tin tưởng mình có thể bắn xuyên mặt trăng, loại tự tin này cho dù thế nào cũng không thể tồn tại, kể cả dùng thôi miên cũng sẽ nảy sinh dao động. Chính vì thế, tín niệm lực cực kỳ khó phát động, đây cũng là phương hướng mà Sở Hiên vẫn luôn thăm dò, làm thế nào phát huy được tín niệm lực đến cực hạn.

Điểm thứ hai là suy đoán thuần túy, phương thức công kích mạnh mẽ như tín niệm lực không thể không tiêu hao năng lượng mà vẫn phát ra được. Mà mỗi lần tổn thất sinh mệnh, chiếu theo định luật bảo toàn năng lượng căn bản không thể tạo ra toàn bộ năng lượng của tín niệm lực, do đó tiêu hao sức sống rất có khả năng là để gánh chịu sức phản phê của tín niệm lực, năng lượng thật sự hẳn là tới từ năng lượng lưu động trong không gian. Lần này Sở Hiên khai mở hoàn toàn tín niệm lực, từ trên trời cao bắn một phát súng xuyên sâu xuống đất mấy trăm mét tới tận vực sâu không đáy, sức mạnh như vậy đã đủ để chứng minh năng lượng của tín niệm lực không hề tới từ sinh mệnh lực mà là từ năng lượng lưu động tồn tại trong không gian rộng lớn xung quanh. Cứ như vậy, một tác dụng khác mà Sở Hiên phỏng đoán với chiêu thức này cuối cùng cũng đã được xác định, chuyện này tạm thời chưa bàn tới. Sở Hiên không biết rằng khi hắn liều mạng bắn ra một đòn cực mạnh này, cho dù tiêu hao sinh mệnh lực chỉ là để gánh chịu lực lượng thì cũng không thể chịu đựng nổi sức phản phê của chiêu này, lập tức hôn mê đi, nếu không có cự long màu đen bắt lấy hắn thì tác dụng cuối cùng gì đó cũng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi.

Bố cục cho trận đánh cuối cùng tạm thời không nói, quay lại chuyện chính, đang nói tới việc thần thông của quái vật không trọn vẹn, khi tạm dừng lại thời gian thì thời gian của bản thân nó cũng trở nên chậm chạp. Khi quái vật dần dần tách xa khỏi Trịnh Xá, những căn tự ký hiệu quanh người nó lại từ từ sang lên, có vẻ như đang muốn dùng loại năng lực nào đó để giết chết hắn. Tính từ lúc quái vật sử dụng sức mạnh đỉnh chỉ thời gian đến giờ đã được vài phút, Trịnh Xá cùng mọi thứ xung quanh vẫn hoàn toàn bất động thì đột nhiên, xuất hiện một luồng ánh sáng từ trên không bắn xuống. Luồng ánh sáng dùng tốc độ cực cao bắn tới cách quái vật khoảng trăm mét tiếp đó nổ tung, năng lượng hỗn loạn khổng lồ tràn ra khắp bốn phía. Năng lượng quanh người quái vật đều tồn tại dưới dạng văn tự ký hiệu tổ hợp như bảng mạch điện tử, một khi bị đánh tan thần thông của nó liền lập tức biến mất, dù sao nó cũng không phải Thánh nhân, không thể ngăn cản đòn đột phá trong chớp mắt này.

Chỉ trong khoảnh khắc, một tiếng nổ cực mạnh vang lên, mặt đất xuất hiện một rãnh lớn rộng hơn mười mét, dài hơn trăm mét, chính là do một đao của Trịnh Xá chém xuống tạo thành.

Trịnh Xá cũng phản ứng cực nhanh, hắn đột nhiên phát hiện con quái vật không còn ở dưới đao mình nữa mà đã dịch sang bên cạnh người hơn mười mét. Trịnh Xá thoáng sửng sốt một chút rồi đạp mạnh chân, mặt đất lập tức bùng lên một đám mây hình nấm nhỏ, giây tiếp theo, Trịnh Xá đã cầm Hồ hồn đao xuyên qua cơ thể quái vật, phá thủng ngực nó thành một lỗ lớn rộng vài mét.

Quái vật gào lên một tiếng thảm thiết, văn tự ký hiệu quanh người không ngờ lại từ từ tụ hợp, Trịnh Xá mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng những văn tự ký hiệu quanh người quái vật đã vỡ nát, hẳn sao có thể để nó khôi phục lại sức chiến đấu? Trịnh Xá lập tức đạp mạnh vào hư không, cả người phảng phất như một quả tên lửa bắn ngược trở lại, ầm một tiếng, đâm vỡ tan ánh sáng tâm linh của quái vật. Phương thức tấn công thật dã man, hắn cũng không dùng ánh sáng tâm linh của mình để trung hòa mà trực tiếp đâm nát tầng bảo vệ đó, lại tạo thêm một lỗ hổng nữa trên người quái vật.

Quái vật cực kỳ khổ sở, chỉ trong một hai giây ngắn ngủi trên người nó đã xuất hiện hai cái lỗ lớn, có thể thấy là con quái vật này hẳn là thuộc loại Vu chuyên sử dụng kỹ năng ma pháp truyền thuyết. Mặc dù thân thể nó to lớn cả trăm mét, chiến đấu bằng thân thể không thể kém cỏi, nhưng Trịnh Xá lúc này khởi động Hồng hoang, khai thiên tích địa, sức chiến đấu thân thể giống như hủy thiên diệt địa, nó căn bản là đến tốc độ của hắn cũng không theo kịp, cứ tiếp tục thế này, trước khi năng lượng xung quanh bình tĩnh lại nó đã bị giết chết rồi. Bị ép bất đắc dĩ, quái vật không ngờ lại mở rộng chín cái miệng, phun ra chất độc màu xanh lục về phía Trịnh Xá.

Trịnh Xá sao lại phải e ngại chất độc? Đến cả dịch thể ăn mòn của Alien hắn còn không sợ, lập tức vung đao chém tan luồng chất độc, một lần nữa đâm vỡ màn ánh sáng tâm linh, tạo thêm một lỗ hổng trên người quái vật... Chỉ có điều, không thấy mấy giây sau, trong chớp mắt lúc Trịnh Xá xuyên qua người quái vật, bản năng của hắn lại cảm giác được nguy hiểm. Mấy giọt chất độc rơi xuống ngực vào và một bên đùi hắn, loại chất độc này không biết do thứ gì tạo thành, không ngờ trong nháy mắt đã ăn mòn vào trong, với tổ chất thân thể của Trịnh Xá vậy mà cũng không ngăn cản nổi. Chỉ có hai ba giọt mà chưa đến nửa giây đã ăn mòn thủng ngực phải Trịnh Xá, tiếp đó do rất nhiều máu tươi hòa tan vào mới khiến sự ăn mòn chậm lại nhưng dù như vậy thì phổi phải của hắn cũng đã hoàn toàn biến mất.

Một bên đùi cũng giống như vậy, bị ăn mòn sạch sẽ từ giữa chân, một nửa rơi xuống đất, nửa còn lại tiếp

tục bị ăn mòn từ từ lên trên. Loại chất độc này không ngờ lại mãnh liệt đến mức chưa ăn mòn hoàn toàn thân thể hắc thì chưa thôi, chuyện này không khỏi quá khoa trương rồi.

Bất quá nhìn quái vật có vẻ cũng không dễ chịu gì, chín cái miệng sau khi phun ra chất động liền ử rữ cả xuống, cộng thêm ba lỗ hồng trống hoác lại càng thêm dọa người. Mắt thấy nó lại sắp phun ra một lần chất độc nữa, trong đầu Trịnh Xá đột nhiên vang lên âm thanh của Chủ Thần.

“Hoàn thành tình tiết kịch bản, tất cả thành viên đoàn đội nhận được 5000 điểm thưởng, một chi tiết kịch tình cấp B.”

Trịnh Xá thoáng giật mình rồi lập tức bật cười điên cuồng. Mặc dù vừa cười vừa ho ra máu nhưng hắc vẫn cố gắng vận số chân nguyên lực cùng ma lực cuối cùng để duy trì Hồng hoang, khai thiên tích địa, dưới chân đạp mạnh, lao như bay về phía lỗ hồng trên đỉnh trời.

“Quá may mắn, tuy không biết tại sao con quái vật này lại không thể sử dụng kỹ năng ma pháp nữa nhưng vẫn quá may mắn rồi. Hơn nữa giờ lại vừa khéo hoàn thành nhiệm vụ tình tiết kịch bản, không ngờ ta vẫn có thể sống sót... Chất độc này thật quá bá đạo, hơn nữa thân thể cũng bắt đầu không chịu đựng được sức mạnh của hồng hoang khai thiên tích địa, chuẩn bị tan vỡ rồi, hy vọng ta còn kiên trì được thêm một phút nữa...”

Đối với trạng thái thân thể mình, Trịnh Xá rõ ràng hơn ai hết, khi sử dụng Hồng hoang khai thiên tích địa, thân thể hắc cuối cùng cũng bắt đầu hư hỏng, số chất độc đó chẳng qua chỉ làm gia tăng quá trình này mà thôi. Cũng may là tình tiết kịch bản hoàn thành kịp lúc, Trịnh Xá rút cuộc cũng có thể rời khỏi vực sâu không đáy này, vì thế hắc lập tức liều mạng bay tới lỗ hồng trên trời. Cho dù dù thân thể hắc mấy chục giây sau sẽ hoàn toàn hư hỏng nhưng lạc đà chết vẫn còn to hơn ngựa, dư lực của Hồng hoang, khai thiên tích địa cũng đủ để hắc thoát ra khỏi vực sâu không đáy này.

“Tốt! Thoát ra khỏi cái hang dưới đất này rồi, sức mạnh thôi miên trong lối vào quả nhiên đã biến mất, vậy thì... Hồngбет!”

Trịnh Xá ở dưới vực sâu không đáy chỉ dùng sức đạp một phát, lực lượng khổng lồ đã giúp hắc bay lên cao cả chục nghìn mét đi tới thế giới bên trên. Sức mạnh đã kiệt, thân thể tiếp tục tan vỡ, lực lượng của Hồng hoang, khai thiên tích địa đã không còn được được ba phần lúc bình thường, khi hắc vừa lao ra khỏi hang thì đột nhiên một ngọn lửa cực kỳ mãnh liệt chợt ập đến trước mặt. Trịnh Xá trong lòng máy động, cuối cùng cũng nhớ ra quốc vương Galbatorix cùng con rồng khổng lồ của lão đang trấn thủ chỗ này, có điều hiện tại hắc lực cũ đã hết, không thể linh hoạt tránh né, chỉ có thể vùng vằng đảo lộn sức nghiền tiếp luồng lửa ấy. Hắc dù sao cũng vẫn có thể sử dụng sức mạnh Hồng hoang, khai thiên tích địa, một đao chém ra lập tức cắt đôi luồng hỏa diễm như lửa địa ngục đó, nhưng cùng lúc ấy, con rồng đen khổng lồ sau khi phun lửa không ngờ lại liều mạng chồm cả người tới, muốn ép hắc rơi xuống dưới vực sâu không đáy.

Lúc này Trịnh Xá thật sự đã tới mức đèn cạn hết dầu, chưa nói toàn thân trúng kịch độc, Hồng hoang, khai thiên tích địa cũng đã tới mức độ không thể gánh chịu, sức mạnh còn lại cũng chỉ đủ để chém thêm một đao hoặc là đã thêm một cước tiếp tục xông lên, hai đằng chỉ có thể chọn một. Trịnh Xá cơ hồ tuyệt vọng nhìn cự long áp xuống, cùng với quốc vương Galbatorix đang gào thét trên lưng nó.

- Quay về vực sâu không đáy đi! Không có con quái vật nào có thể từ nơi ta trấn giữ tiến vào thế giới loài người!

Galbatorix gầm lên, trường thương trong tay ném ra, xuyên thẳng qua bụng Trịnh Xá. Tiếp đó móng vuốt của cự long màu đen cũng bổ về phía Trịnh Xá, bóng đen to lớn bao trùm lấy hắc, giống như sự tuyệt vọng trong lòng hắc hiện tại, lần này thật sự không còn cách nào nữa.

- Grào!

Một tiếng rồng ngâm hùng hậu vang lên, từ trên cao, một con cự long màu đen lao thẳng xuống. Khi con rồng của quốc vương Galbatorix vừa mới vỗ đến Trịnh Xá, con cự long này cũng phát sau tới trước, xông tới bên cạnh hắc, nó gầm lên một tiếng, cắn thẳng vào chân con rồng kia. Không kịp để phòng, rồng của quốc vương bị cắn trúng, Trịnh Xá rơi ra khỏi móng vuốt của nó liền lọt vào trong trảo của con hắc long nhỏ mới tới.

vì thế, ý nghĩa của trận chiến cuối cùng là ở đâu? Vấn đề này ta vẫn luôn tự hỏi, mãi đến tận bây giờ cuối cùng cũng đã có câu trả lời.

- Trận chiến cuối cùng chỉ là cuối cùng trên danh nghĩa. Cũng như vậy, cộng thêm rất nhiều tin tức khác nữa, những quái vật dưới vực sâu không đáy, chỉ cần biết được thì không thể trở về thế giới hiện thực, tầng thứ tư cao cấp sẽ có thể chống lại sự delete của Chủ Thần, cùng với trận chiến cuối cùng sắp bắt đầu, tất cả đều có thể liên kết với nhau. Kỳ thực chúng ta đã rơi vào bẫy của Thánh nhân và người tu chân, hoặc có thể nói chúng ta đã làm đúng như những gì họ hy vọng, vậy cũng có thể giải thích, tại sao những kẻ yếu ớt hơn Thánh nhân và người tu chân cả ngàn vạn lần như chúng ta lại được họ phó thác trách nhiệm cứu vớt loài người.

Tất cả mọi người đều kỳ quái nhìn Tiêu Hoàn Luật, thậm chí là cả Trịnh Xá lúc trước vẫn có vẻ hiểu biết bây giờ cũng mang bộ mặt tương tự. Thằng nhóc liền bật cười, nói:

- Có vẻ mọi người đều chưa hiểu phải không? Vậy thì chúng ta phân tích từng việc một nhé. Đầu tiên, do lấy được tin tức dưới vực sâu không đáy nên chúng ta không thể quay về thế giới hiện thực đúng không?

Mọi người cùng gật đầu, Tiêu Hoàn Luật liền nói tiếp:

- Như thế sau khi kết thúc trận chiến cuối cùng thì sao đây? Chúng ta sẽ phải làm gì? Đáp án là chỉ có thể tiếp tục ở lại Chủ Thần không gian, tiếp tục phát triển, đó là lý do vì sao ta lại nói bốn chữ “vô hạn khủng bố”. Còn đến tầng thứ tư cao cấp sẽ có thể chống lại delete của Chủ Thần thì thế nào? Có phải là có thể khống chế Chủ Thần hay không? Chuyện này ta tạm thời chưa nghĩ đến nhưng nếu như có một nơi không bị delete, cộng thêm chỉ cần khống chế tốt một chút thì có thể phát triển mà không nguy hiểm đến tính mạng, cũng có thể hoán đổi các thuộc tính cường hóa từ Chủ Thần, các người thấy thế giới đó giống cái gì? Đúng vậy, là một trại huấn luyện, hoặc có thể gọi là trại huấn luyện để con người phát triển... Đã hiểu chưa? Chúng ta chính là người mở đường do Thánh nhân và người tu chân lựa chọn ra. Nếu như chúng ta không muốn chết, cũng không muốn phải cô độc, hoặc là hy vọng người thân có thể sống sót, hoặc là có mong đợi gì đó với thế giới hiện thực, vậy thì chúng ta nhất định phải trở về thế giới hiện thực. Nhưng sau khi biết được tin tức chúng ta không thể trở về được nữa, phải làm thế nào đây? Đáp án duy nhất là để người bên ngoài tiến vào. Chỉ cần chúng ta có thể khống chế Chủ Thần thì việc đó sẽ cực kỳ dễ dàng...

Trịnh Xá đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba từ lúc này, nghe đến đây hần liền thở hắt ra một hơi, nói:

- Đã hiểu rồi, đây là tính toán của Thánh nhân và người tu chân, để lại hạt giống cuối cùng Chủ Thần không gian này sau khi bọn họ đều đã bị hủy diệt. Chỉ cần trong một vạn người tiến vào có một trăm người phát triển, sống sót là mục đích của họ coi như đã hoàn thành sơ bộ. Nếu trong một trăm người đó có mười người biết được những tin tức này, trong đó lại có một người sợ hãi cái chết, không dám quay về thế giới hiện thực thì chỉ có thể tiếp tục ở lại đây phát triển, đến khi có thể khống chế Chủ Thần đưa người bên ngoài tiến vào thì đã hoàn thành mục đích cuối cùng của họ rồi. Cứ không ngừng kéo người vào như vậy, sau đó không ngừng mạnh lên, chung quy sẽ đến một ngày hình thành nên tập đoàn Thánh nhân và người tu chân mới... Hóa ra là như vậy, trận chiến cuối cùng chỉ là để lựa chọn ra người phụ trách kéo người khác vào thôi phải không?

- Không sai.

Tiêu Hoàn Luật búng tay đánh chóc một cái, nói:

- Chính là như thế, thiên địa bất nhân, thánh nhân bất nhân, không có cái gì là đúng hoặc sai, chỉ có muốn sống sót hay không mà thôi.

Zero vẫn một mực trầm mặc đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Nếu như người biết được tin tức trở về thế giới hiện thực thì sao? Vậy chẳng phải loài người sẽ bị diệt vong ư?

Tiêu Hoàn Luật lắc đầu đáp:

- Sẽ không, nếu như phải diệt vong thì đã sớm diệt vong rồi. Cũng giống như chúng ta chế tạo phẩm mềm máy tính vậy, những phần mềm bình thường đương nhiên là phải có, bởi vì chúng ta cần sử dụng chúng nhưng nếu là virus thì phải xóa bỏ, một khi phát hiện là lập tức quét diệt. Đồng dạng, đối với kẻ chế tạo

cái hộp mà nói, những người biết được tin tức này như chúng ta chính là virus, chẳng lẽ lại có người vì máy tính nhiễm virus mà đi đập nát cả cái máy sao? Còn cả trong tình huống chiếc máy tính đó chứa rất nhiều phần mềm quan trọng nữa thì người thấy sẽ thế nào? Vì thế người trở về thế giới hiện thực rất có thể sẽ giống như Trịnh Xá ở dưới vực sâu không đáy, bị các loại sinh vật không ngừng xuất hiện bao vây giết chết, còn người bình thường thì hẳn là sẽ không bị như vậy.

681. Chương 1: Phỏng Đoán (2)

Sau khi phân tích một lượt, Tiêu Hoàn Luật chậm rãi nói ra chân tướng phía sau những tin tức đạt được. Tuy đây chỉ là suy luận cá nhân của hắn nhưng mọi người cẩn thận nghĩ lại liền thấy những suy luận này gần như áo trời không chút đường may, mặc dù còn có chút thiếu sót nhưng về tổng thể hoàn chỉnh mà nói thì những suy luận đó hẳn là đã gần như tiếp cận với chân tướng, ít nhất là trong đó không có sơ hở gì quá lớn.

Nhất thời, tất cả mọi người đều có cảm giác mê mang vì cạm bẫy của Thánh nhân và người tu chân được nhắc tới trong suy luận thật sự khác xa với trận chiến cuối cùng mà họ vẫn tưởng tượng. Một khi nhận được tin tức coi như đã ngồi chung một thuyền, muốn trở về thế giới hiện thực cũng vô cùng khó khăn, hơn nữa vì để có thể trở về thế giới hiện thực nhất định phải tăng cường thực lực bản thân hoặc thậm chí là như Tiêu Hoàn Luật nói phải kéo người từ thế giới hiện thực vào nhập bọn. Khi tăng cường thực lực bản thân thì cũng đồng thời là tăng cường thực lực tổng thể của loài người, Thánh nhân cùng người tu chân quả nhân quả là đã tính toán rất kỹ.

- Được rồi, mọi người đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Trịnh Xá bỗng cao giọng nói:

- Bây giờ không phải lúc để suy tính những chuyện này. Không cần biết trận chiến cuối cùng rút cuộc là đại biểu cho cái gì, ít nhất đối với chúng ta mà nói nó thật sự là trận chiến cuối cùng. Nếu như chúng ta thắng lợi, đánh bại tiểu đội luân hồi Ác Ma, đạt tới vị trí mạnh nhất trong cả thế giới luân hồi thì mới có cái gọi là tương lai, nếu như chúng ta thất bại... Có nghĩ đến chuyện tương lai cũng vô ích, vì thế không cần phải quan tâm xem Thánh nhân cùng người tu chân có cạm bẫy gì, không cần quan tâm tương lai có thể trở về thế giới hiện thực hay không, cứ chú tâm vào trận chiến cuối cùng đi... Cho dù thế nào đi chăng nữa, với chúng ta trận chiến đó cũng là trận chiến cuối cùng!

Trịnh Xá nói cũng không sai biệt lắm, bởi vì thực lực của Trung Châu đội dù sao cũng đã đạt tới trình độ rất cao. Trong tất cả các tiểu đội luân hồi, không quá ba đội có khả năng ngăn cản được Trung Châu đội, trong đó có tiểu đội luân hồi Ác Ma được xưng là đội ngũ mạnh nhất trong cả thế giới luân hồi. Mà nếu như Trung Châu đội trong trận chiến cuối cùng lại có thể đánh bại tiểu đội luân hồi Ác Ma, lại dựa vào sức của Trịnh Xá, trí của Sở Hiên, đến lúc đó gần như không còn một đội ngũ nào có thể so sánh được với Trung Châu đội nữa, vì thế trận chiến này đối với Trung Châu đội mà nói thật sự chính là trận chiến cuối cùng.

Đến khi mọi người ra về, Trịnh Xá liền kéo Tiêu Hoàn Luật lại, thẳng thắn nói hơi ngăn người rồi cũng nghe lời. Sau khi tất cả đều đã rời đi, Trịnh Xá mới nói:

- Vừa rồi trước khi về phòng ta đã xem qua bộ phim tiếp theo ở chỗ Chủ Thần, là một bộ phim thảm họa tên là The Perfect Storm, đoàn đội tác chiến, sẽ đấu với Đông Hải đội. Chuyện này cũng không có vấn đề gì, chỉ là thông báo của Chủ Thần có hơi dọa người... Đây là bộ phim đếm ngược số hai, tiếp sau nó sẽ là trận chiến cuối cùng, Chủ Thần đã ra thông báo rõ ràng rồi.

Tiểu Hoàn Luật thoáng giật mình nhưng cũng không hoảng hốt mà tìm một chiếc ghế ngồi xuống rồi vừa suy nghĩ vừa nói:

- Chuyện này rất bình thường, không khác dự tính của chúng ta lắm, trận chiến cuối cùng sẽ tới sau hai đến ba bộ phim kinh dị nữa. Eragon giúp cho rồng non của chúng ta trưởng thành, cộng thêm Đông Hải đội có thể để các thành viên đang hôn mê trong đội ta tỉnh lại, Chủ Thần quả thật đã lựa chọn nhân tuyển cho trận chiến cuối cùng. Phàm là đội ngũ đạt tới một trình độ thực lực nào đó sẽ đều trở thành đội chủ lực tham gia trận chiến cuối cùng, mà những thế giới phim kinh dị giống như Eragon các đội chủ lực khác chắc

chấn cũng sẽ gặp, chính là để hoàn chỉnh sức chiến đấu của bọn họ, cái này gần như hoàn toàn trùng hợp với suy luận của ta.

- Không sai.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Chính là vì hoàn toàn trùng hợp với suy luận của người nên suy luận hôm nay mới càng khiến ta kinh ngạc. Người biết không? Lúc trước sau khi ta chữa trị xong, khi tra duyệt bộ phim tiếp theo cũng thuận tiện tìm kiếm một loại vật phẩm đặc thù, thứ đó quả nhiên tồn tại... Tên gọi là đá ký hiệu che phủ, có thể “an toàn” trở về thế giới hiện thực trong một thời gian, thời gian dài ngắn do năng lượng đá ký hiệu quyết định. Trong đá có thể dự trữ chân nguyên lực, ma lực, tiên linh lực, thần khế lực... các loại năng lượng đẳng cấp cao. Đã hiểu ý ta chưa? Hai chữ “an toàn” này cực kỳ đáng nghi, cộng thêm suy luận vừa nãy của người, có khả năng là chúng ta thật sự đã rơi vào bẫy của Thánh nhân và người tu chân, đối với chúng ta thế giới hiện thực chính là địa ngục chết chóc!

Tiêu Hoành Luật cũng cười khở, lắc đầu không biết phải nói gì, đến cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài, yên lặng rời đi.

Trịnh Xá cũng thở dài, đột nhiên hắn lấy chiếc huy hiệu chứa hắc long ra, đưa sang cho Tiêu Hoành Luật, nói:

- Chiếc huy hiệu tể sư này giao cho người, có thể triệu hồi hắc long ở bên trong. Nó được ta nuôi lớn từ bé, sau này tất nhiên là sẽ chiến đấu cho chúng ta, hơn nữa cún con cũng có chút thông linh, ta muốn nó làm hộ vệ cho người. Trong trận chiến cuối cùng, nếu Sở Hiên phải đối kháng với clone của hắn thì máu chốt của thắng lợi sẽ nằm trong tay người, hãy dùng nó để gia tăng sức mạnh của mình đi.

Tiêu Hoành Luật cũng không từ chối, hắn cất tấm huy hiệu vào người rồi cười nói:

- Còn có bảo bối gì thì lấy hết ra đi. Trận chiến cuối cùng đã sắp tới rồi, cả người lẫn Sở Hiên đều có vẻ đang giấu giếm chuyện gì đó.

Trịnh Xá ngẩn người, cười khở lắc đầu đáp:

- Chẳng còn thứ gì cả, chỉ là điểm thưởng của ta đã tới hơn bốn mươi nghìn rồi, chi tiết kịch tình cũng có một cái cấp S, hai cái cấp A, ta nghĩ chắc có thể hoán đổi một vài thứ tốt cho mọi người, ít nhất cũng cường hóa được một lượt cho mấy người hơi yếu trong đội... Chờ đến sáng mai đi, sáng mai mọi người nghỉ ngơi xong xuôi chúng ta sẽ thảo luận xem nên sử dụng số điểm thưởng và chi tiết kịch tình này như thế nào.

Tiêu Hoành Luật gật đầu, đối với việc Trịnh Xá làm đội trưởng hắn cũng khá hài lòng, ngoài vấn đề ra quyết định vẫn chưa đủ tâm ngoan thủ lạt thì những phương diện khác Trịnh Xá đã làm khá tốt. Có điều Trịnh Xá không ngờ lại âm thầm tích trữ nhiều điểm thưởng và chi tiết kịch tình như vậy? Bắt đầu tích trữ từ lúc nào?

“Đúng rồi, phương hướng tiến bộ của hắn cơ bản đã định hình, có cường hóa thêm các thuộc tính khác thì cũng chỉ thành tham quá hóa hỏng, không bằng chỉ chuyên tâm vào việc khống chế sự di chuyển cùng va chạm giữa chân nguyên lực và ma lực. Vì vậy liên tục qua mấy bộ phim kinh dị, lại gặp một trận đoàn chiến cùng tình tiết kịch bản vực sâu không đáy trong Eragon, điểm thưởng và chi tiết kịch tình của hắn mới nhiều như vậy. Một chi tiết cấp S cùng hai chi tiết cấp A hả? Chuyện này phải tính toán cho thật tốt...”

Tiêu Hoành Luật vừa đi vừa cười, nói thật, trong lòng hắn kỳ thực rất muốn cường hóa thể chất lưới ma

- Dừng!

Trịnh Xá trực tiếp ngắt lời hắn, nói:

- Người nói thẳng ra đi, số năng lượng đó nếu để vận hành Đông Hoàng chung thì có thể được bao lâu.

- Đại khái có thể hoạt động được khoảng mười phút.

Sở Hiên cũng không do dự, nói thẳng luôn:

- Lò phản ứng tự hợp cỡ nhỏ trong tầng hầm phòng ta không thể sinh ra được năng lượng lớn như vậy, hơn nữa số năng lượng đó phải phải truyền vào trận pháp trong vòng mười giây, không thể dự trữ được giống như điện năng hoặc là năng lượng khác. Trừ phi có một triệu lò phản ứng tự hợp đồng thời hoạt động vượt siêu công suất, nếu không chỉ còn một biện pháp...

Trịnh Xá trong lòng chợt động, đột nhiên hiểu ra Sở Hiên muốn làm cái gì, hắn lập tức gào lên:

- Người không phải muốn dùng Ma động pháo tới bắn ta đấy chứ? Nếu trúc cơ của người tu chân khó khăn đến thế thì tại sao lại xuất hiện nhiều tu chân giả như vậy? Người đừng có mà lừa ta, chắc chắn là người phiên dịch có vấn đề hoặc là muốn nhân cơ hội này thử nghiệm xem ta có thể chống đỡ được Ma động pháo hay không, đừng hòng lừa được ta...

- Trí tuệ của người bình thường...

Sở Hiên bĩu môi, cười lạnh nói:

- Không sai, đúng là chỉ còn cách sử dụng Ma động pháo oanh kích, có điều cũng không phải trực tiếp bắn vào mà là dùng ma động pháo làm động cơ. Khi ma lực và chân nguyên lực hỗn hợp hủy diệt thì lập tức chuyển luồng năng lượng đó vào trong trận thức, trong khoảnh khắc năng lượng sẽ có thể đạt tới mức yêu cầu cho trúc cơ... Còn về chuyện người nói trúc cơ khó khăn như vậy, kỳ thực cũng không phải trúc cơ khó khăn mà là chúng ta không thể sử dụng năng lượng trên phương diện đó nên mới làm cho mức độ hao phí năng lượng lên đến trên 99,9%. Mức độ hao phí này là không thể tránh khỏi, nếu như có một người tu chân đã trúc cơ để phát động trận thức này thì không cần phải tiêu tốn nhiều năng lượng đến thế. Tình huống cơ bản là như vậy, người muốn nắm giữ được chân nguyên lực và ma lực thì nhất định phải trúc cơ!

Trịnh Xá hiển nhiên là cũng có hơi động tâm, đây là tiên nhân cao cao tại thượng trong truyền thuyết cơ mà, đây là năng lực trong truyền thuyết cơ mà, ai mà không động tâm cho được? Nhưng hắn vẫn lo lắng hỏi:

- Thật sự không có nguy hiểm gì chứ? Hơn nữa sau khi trúc cơ xong ta sẽ có thể linh hoạt khống chế chân nguyên lực và ma lực... Đến lúc đó ta sẽ sử dụng được Bạo tạc và Hủy diệt vô hạn, cùng cả chiêu thức cuối cùng ấy nữa?

Sở Hiên cười lạnh, lắc lắc đầu đáp:

- Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, thực lực của người khác xa tu chân giả bình thường, tu chân giả mới trúc cơ sao có thể là đối thủ của người? Tuy người chỉ có trình độ tu chân giai đoạn trúc cơ nhưng thực lực của người đã là đỉnh cao của tầng thứ tư trung cấp rồi. Nguồn sức mạnh của ba chiêu đó không phải chân nguyên lực hay ma lực thuần túy mà là người sử dụng cơ nhân tỏa cường hành dung hợp hai loại năng lượng tu chân trái ngược nhau, dựa vào hiệu quả hủy diệt để phát huy sức mạnh. Có thể nói người là tập hợp của thánh nhân và người tu chân, mà cũng không phải cả hai. Nếu thật sự muốn sử dụng không hạn chế ba loại chiêu thức này thì điều kiện bắt buộc đầu tiên là người phải có thể khống chế sơ bộ được năng lượng, nếu không thì đừng có mà mơ. Còn về sau khi trúc cơ xong thực lực sẽ tăng lên bao nhiêu, ta cũng không nói chắc được, lực lượng là phải lấy mức độ mà cá nhân có thể phát huy được làm chuẩn, có thể nâng cao bao nhiêu phải xem khả năng của người thôi.

Trịnh Xá lại trầm mặc một thoáng rồi nắm lấy Sở Hiên, nghiêm túc nói:

- Cũng được, lại tin người thêm một lần, nhưng người phải đảm bảo ta nhất định sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng!

.....

- Ủm, ta đảm bảo.

Sở Hiên gật đầu, bình thản đáp.

“...Mặc dù nói như vậy nhưng sao ta có cảm giác trong lòng hẩn nhất định đang nói hẩn đang lừa ta?”

Đối với Sở Hiên, Trịnh Xá thật sự có một sự ám ảnh sợ hãi, nỗi ám ảnh này bắt nguồn từ mười mấy lần liên tiếp bị lừa gạt, xếp đặt, đến bây giờ hẩn thậm chí đã từ từ quen với chuyện này. Nếu như Sở Hiên không lừa người khác... Vậy thì mặt trời chắc chắn là đang mọc đằng tây.

Ôm theo tâm trạng như vậy, mọi người cùng đi vào trong tầng hầm phòng Sở hiên. Tầng hầm này đã được hẩn cải tạo thành một trụ sở thí nghiệm siêu hiện đại, bên trong đặt đầy các thứ máy móc mà mọi người không gọi nổi tên, đủ loại năng lượng các màu chớp động, lưu chuyển, bước chân vào nơi này phảng phất như đã bay tới tương lai mấy trăm năm sau.

- Doraemon này, trình độ khoa học kỹ thuật ở đây so với lần trước ta vào hình như lại cao hơn rất nhiều.

Trịnh Xá cảm thán nói.

Sở Hiên gật đầu đáp:

- Ủm, trong công pháp tu chân những phần liên quan đến khoa học công nghệ nhiều hơn những phần liên quan tới chiến đấu rất nhiều, người tu chân thật sự nên được là học giả hơn là chiến sỹ, hoặc có thể gọi họ là khoa học gia tìm kiếm sự thật. Trình độ khoa học kỹ thuật ở đây cao hơn thế giới hiện thực từ ba trăm đến năm trăm năm, đặc biệt là lò phản ứng tụ hợp nguyên tử cỡ nhỏ đã sơ bộ chuyển từ tụ hợp nguyên tử thành tụ hợp photon, vì thế có thể gọi tên nó là lò phản ứng tụ hợp photon, sau đó là...

Một khi nói đến những lĩnh vực còn chưa biết, Sở Hiên lập tức trở nên như phát cuồng, thần sắc cuồng nhiệt trong mắt hẩn cực kỳ rõ rệt, làm cho người xung quanh đều bị dọa khiếp, ngoài một số ít ra, tất cả đều nín thở nhìn ra xung quanh.

Vương Hiệp cũng cực kỳ hưng phấn, một lúc sau mới nói:

- Nếu như đưa được những khoa học kỹ thuật này về thế giới hiện thực, nước ta nhất định sẽ...

Sở Hiên nghe vậy lại đưa mắt nhìn hẩn một cái rồi quay người đi, nói:

- Ta khuyên ngươi nên từ bỏ cái ý nghĩ ấy đi, giao bom nguyên tử cho một đứa bé, chẳng khác gì là muốn giết chết đứa bé ấy cả. Với trình độ văn minh của loài người hiện tại còn chưa đủ tư cách để tiếp nhận khoa học kỹ thuật ở cấp bậc này, có lẽ trong thời gian ngắn nước ta có thể dựa vào những vũ khí cùng công nghệ kỹ thuật này để trở thành bá chủ thế giới nhưng đó sẽ là lúc bắt đầu của hủy diệt, hiểu chưa?

- Chính quyền Trung Quốc không hề thích hợp để nắm giữ quyền lực to lớn như vậy, ít nhất là cho tới trước khi tẩy sạch được những ung nhọt hư thối trong nội bộ của nó. Nếu như để chính quyền này nắm giữ tương lai của toàn nhân loại, hơn nữa còn làm cho nó mạnh mẽ đến mức trên cả thế giới chỉ còn một tiếng nói duy nhất thì thảm họa văn hóa (***) thời mới lập nước sẽ lại tái hiện, đã hiểu chưa? Một quyền lực tối cao xuất hiện tuyệt đối không phải là chuyện tốt... Ít nhất là phải để quyền lực tối cao đó trưởng thành đến mức có thể tiếp nhận được mọi chuyện, chứ không phải làm cho nó tưởng rằng mình còn vĩ đại hơn bản thân loài người. Không làm được như vậy ta tuyệt không cho phép ngươi đưa những khoa học kỹ thuật này về thế giới hiện thực.

Vương Hiệp lập tức ngậm miệng, mà hẩn cũng không thể nghĩ thông được tại sao Sở Hiên lại làm như vậy. Trong suy nghĩ của Vương Hiệp, lợi ích quốc gia cao hơn tất cả, so với tính mạng hẩn còn quan trọng hơn, nhưng với năng lực của một mình hẩn vẫn chưa đủ để đưa những khoa học kỹ thuật này về thế giới hiện, chỉ riêng việc tiết lộ ra đã đủ để Chủ Thần delete hẩn rồi, chỉ có Sở Hiên mới nghĩ ra được cách có thể an toàn đưa những khoa học kỹ thuật này trở về.

Tạm thời bỏ qua Vương Hiệp đang suy nghĩ như thế nào, Sở Hiên quay sang phía Trịnh Xá, nói:

- Đưa tám lá cờ ấy cho ta.

Trịnh Xá cũng không do dự, lập tức lấy tám lá cờ tên gọi là bát quái lô đó sang. Chỉ thấy Sở Hiên ần mấy nút trên một bàn điều khiển, ở một khoảng đất trống phía xa, mặt sàn bằng kim loại bỗng từ từ tách ra

hai bên, tiếp đó một bình đài bằng ngọc trời lên cao. Trên bình đài khắc đầy những văn tự ký hiệu, tổng cộng có tám vòng lớn, bao gồm hàng vạn văn tự, vô số ký hiệu cổ quái, hợp thành một trận thức đường kính khoảng tám mét, vô cùng phức tạp, cũng không biết Sở Hiên đã tốn bao nhiêu công sức vào đây.

Tất cả mọi người đều ồ lên cảm thán, xem được một lúc, Trương Hằng bỗng tinh mắt phát hiện, những phù văn trên trận pháp này không ngờ lại không phải được khắc lên mà là vô số dây kim loại được khảm vào lớp ngọc, bên ngoài tám vòng lớn lại càng có nhiều đầu dây kim loại lộ ra. Quả nhiên, mọi người liền thấy Sở Hiên cầm tám lá cờ bước vào trong tám vòng tròn, dùng những sợi dây kim loại đó buộc cố định chúng lại, cũng không biết hắn lấy từ dưới ngọc đài đâu ra nhiều dây kim loại như vậy. Sau khi xong xuôi, hắn mới lấy Ma động pháo ra, lại dùng rất nhiều dây kim loại gắn vào đó.

Cả quá trình nhìn qua có vẻ rất đơn giản nhưng tình huống tiếp theo lại khiến mọi người cho chút mất hứng. Sở Hiên cầm một chiếc máy tính xách tay nửa đứng nửa quỳ cạnh Ma động pháo liên tục bấm, gõ, trên màn hình điều khiển cực lớn ở phía sau bình đài cũng không ngừng xuất hiện từng chuỗi số liệu. Quá trình này kéo dài đến hơn một tiếng đồng hồ, tới khi tất cả mọi người đều mơ màng muốn ngủ, Sở Hiên cuối cùng mới đứng dậy.

- Vậy thì... Người đi vào đi.

Sở Hiên quay sang phía Trịnh Xá, nói.

Trịnh Xá vội vàng kêu lên:

- Người phải cho ta chuẩn bị tâm lý một chút đã chứ! Hơn nữa sao giọng điệu người lại giống như đang nói với vật thí nghiệm thế? Người đảm bảo ta nhất định sẽ an toàn đúng không? Nhất định không gặp nguy hiểm đến tính mạng đúng không?

- Ủ, ta đảm bảo...

Sở Hiên đưa mắt nhìn sang chỗ khác, đáp.

- ...Vậy sao người không dám nhìn ta?

Không cần biết thế nào, đến cuối cùng Trịnh Xá vẫn phải bắt đầu bước vào trong trung tâm trận pháp, ngồi xuống. Mặc dù trong lòng cực kỳ không muốn nhưng con đường này hắn lại không thể không đi... Clone của hắn quá mạnh, mạnh đến mức cho dù đã có một chiêu Hồng hoang, khai thiên tích địa, hắn cũng chỉ có thể nắm chắc việc đồng quy vu tận. Nếu như muốn chiến thắng trong trận chiến cuối cùng, hơn nữa còn sống sót được, hắn nhất định phải đề thăng thêm một lần nữa, dù là tâm lý hay thực lực... Mà trúc cơ của người tu chân này, có thể nói là con đường duy nhất để tăng cao thực lực trong lúc thời gian cấp bách như bây giờ.

Mọi người xung quanh nhìn mà đều cảm thấy trong lòng phát run, đặc biệt là khi chứng kiến Sở Hiên vẽ mặt cuồng nhiệt nhét năng lượng thạch vào trong Ma động pháo, họ đều thấy cả người lạnh cóng, ánh mắt nhìn Trịnh Xá lại càng thêm vẻ đồng tình.

“Không biết có phải ảo giác không nhưng sao ta lại thấy trong mắt Sở Hiên đang có hai chữ... Bảo trọng?”

Trịnh Xá càng nghĩ càng thấy không hợp lý, hắn ngồi trên ngọc đài đang định mở miệng hỏi thì bỗng thấy Sở Hiên vụt ẩn chốt mở Ma động pháo. Trong khoảnh khắc, năng lượng cực lớn tràn tới, cả bình đài bằng ngọc phẳng phát như bóng đèn được nối điện, lập tức sáng bừng lên... Còn Trịnh Xá, đương nhiên là ở trong luồng điện bị giật đến toàn thân phát sáng, mọi người xung quanh còn mơ hồ ngửi được mùi thịt cháy...

(*) Lý thuyết tương đối của Einstein bao gồm thuyết tương đối rộng và thuyết tương đối hẹp, trong đó thuyết tương đối rộng được công bố năm 1916, sau thuyết tương đối hẹp 11 năm

(**) Mỗi giây, Mặt Trời giải phóng ra không gian xung quanh $3,827 \times 10^{26}$ J

(***) Cuộc “Cách mạng văn hóa” của Trung Quốc trong 10 năm 1966-1976, một giai đoạn hỗn loạn và vô chính phủ

683. Chương 2: Cửa Ải Đầu Tiên Của Tu Chân (2)

- Trịnh Xá, trong thế giới luân hồi, chuyện người cảm thấy được an ủi nhất là gì?
- Ừm, hẳn là có được những đồng đội đáng tin cậy...
- Vậy thì chuyện đáng tiếc nhất, hoặc là chuyện sai lầm nhất từng làm là gì?
- À... Chắc chắn là đã tin tưởng tên khốn Sở Hiên!

Không biết tại sao, khi Trịnh Xá ở trong dòng điện lộ hết cả xương sống xương sườn ra, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên mấy câu đối thoại như vậy, hắn lập tức không chịu đựng nổi, phải hét lên.

- Sở, Sở, Sở Hiên... Ta, ta, phải, phải, giết, giết...

Trịnh Xá bị điện giật đến toàn thân run bần bật, không thể nói được trọn vẹn một câu nhưng mọi người xung quanh đều nghe được rất rõ ràng, Chỉ có điều, khi họ nhìn thấy Sở Hiên khẽ vuốt mắt kính, ánh mắt từ cuồng nhiệt biến thành nhiệt huyết, chẳng ai lại có gan đi ngăn cản Sở Hiên đã khởi động tín niệm lực nữa, vì thế tất cả chỉ có thể đứng đó, thương cảm nhìn Trịnh Xá.

Trịnh Xá thân ở trong dòng điện thật sự là khổ không tả xiết, điện áp ít nhất cũng phải lên đến hàng vạn vôn, cơ thể hắn cứ theo bản năng mà khai mở cơ nhân tỏa. Sau mấy giây, dưới tác động của điện cao áp, Trịnh Xá không ngờ đã mở tới cơ nhân tỏa tầng thứ tư sơ cấp, cứ tiếp tiếp tục thế này, có thể hắn rất có thể sẽ tự động tiến vào trạng thái Tiềm long biến.

- Trịnh Xá, đây chỉ là tình huống dự trữ năng lượng thôi, lát nữa sẽ sinh ra sinh ra sóng năng lượng còn mạnh hơn nữa, vì thế người bây giờ cứ tiến vào trạng thái Tiềm long biến đi. Ta sẽ dùng tín niệm lực bảo vệ cơ thể người, cứ yên tâm, chắc là không chết đâu...

Sở Hiên nói về cực kỳ khẳng định, chỉ là nội dung lời hắn nói lại chẳng có chút ý tứ chắc chắn nào cả.

- Chắc, chắc, là?
- Ừm, nếu như thất bại thì người nhất định phải chết.

Sở Hiên lại gật đầu rất chắc chắn, đáp.

- Ta, ta, phải, phải, giết, giết...

Trịnh Xá liên tục gào lên nhưng hắn vẫn nghe lời, bắt đầu tiến vào trạng thái Tiềm long biến. Đến khi đôi cánh rồng sau lưng hắn vươn ra, cả ngọc đài liền vụt bừng sáng, điện quang lúc trước cũng biến thành lưu quang như nước chảy thuận túy, chậm rãi lưu động giữa những văn tự ký hiệu.

Tình cảnh nhìn thì mỹ lệ, nhưng Trịnh Xá thân ở bên trong lại có khổ tự biết. Lúc trước là dòng điện thuần chất, sự khổ sở không cần phải nói nữa, tuy có đau đớn nhưng với tố chất thân thể của hắn cộng thêm nội lực hộ thể vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng được dòng điện cao áp này, cả Tiềm long biến cũng không phải tiến vào. Nhưng đến khi luồng ánh sáng dạng lỏng xuất hiện thì thân thể hắn phảng phất như muốn nứt tung, năng lượng cực lớn truyền vào cơ thể không ngờ đều là năng lượng nén mạnh gần tương tự với chân nguyên lực. Chỉ sau nháy mắt, các mạch máu nhỏ trên da hắn đều vỡ tan, trông giống như một người máu.

Trong điển tịch tu chân mà Sở Hiên phiên dịch, bước này kỳ thật rất đơn giản, bởi vì nếu như có một tu chân giả hỗ trợ trực cơ, vậy thì tu chân giả hỗ trợ đó sẽ truyền vào trong trận pháp một loại năng lượng bán thành phẩm, nằm giữa nội lực và chân nguyên lực. Loại năng lượng này tuy cũng là năng lượng nén bậc cao nhưng sẽ không gây ra thương tổn với cơ thể mà giống như nước ấm, giúp cho tố chất thân thể của người được trực cơ tăng mạnh. Chỉ là trong Trung Châu đội không có người tu chân, vì thế một bước trực cơ vốn cực kỳ đơn giản chẳng những trở nên phức tạp mà còn có tính nguy hiểm cực lớn, nói theo một cách nào đó thì đây rõ ràng là bạo lực...(thiếu)

Sở Hiên lúc này đã khởi động tín niệm lực, chỉ thấy hắn đưa tay ra trước mặt, chỉ vào phía Trịnh Xá, màn ánh sáng rực rỡ chuyên bao trùm đạn coilgun lúc trước bây giờ hoàn toàn bao bọc lấy Trịnh Xá. Luồng ánh sáng đó vừa tiếp xúc với Trịnh Xá lập tức tỏa ra màu sắc còn rực rỡ hơn cả cầu vồng. Được luồng sáng bao

trùm, vẻ khổ sở của Trịnh Xá lập tức giảm đi rất nhiều, nhưng vết rách trên da thịt vẫn không ngừng gia tăng.

- Vậy thì, ta sắp bắt đầu đây.

Sở Hiên vừa phát động tín niệm lực vừa đưa tay ấn nút trên Ma động pháo.

- Khốn, khốn, kiếp... Vẫn, vẫn còn, chưa, chưa bắt...

Câu nói run rẩy của Trịnh Xá còn chưa kết thúc, ánh sáng trên ngọc đài đột nhiên mạnh hơn cả trăm lần, tất cả mọi người đều đau đớn nhắm mắt lại, đến cặp kính của Sở Hiên cũng biến thành kính râm đen kịt, kính mắt của tên khốn này đúng là bảo vật, có vẻ tác dụng gì cũng có...

Lại nói luồng sáng này bùng lên một cái rồi lập tức lụi tàn, sau chớp mắt đã hoàn toàn biến mất, đến khi mọi người mở mắt ra mới phát hiện cả bình đài bằng ngọc đã hóa thành bụi phấn, còn Trịnh Xá nằm ở giữa thì toàn thân đầy máu, không ngừng co quắp, bộ dạng như sắp sửa đứt hơi.

Mọi người không kịp nghĩ ngợi vội vàng chạy tới, Zero cùng Vương Hiệp lại càng trực tiếp, nhảy vào giữa đám ngọc vụn nâng Trịnh Xá dậy, nhưng Trịnh Xá lại liều mạng hét lên:

- Đỡ ta cái làm gì! Sở Hiên sắp chết rồi! Đưa hần tới chỗ Chủ Thần chữa trị!

Đứt lời, hần đã hoàn toàn hôn mê.

Mọi người vô thức quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Sở Hiên đầu tóc trắng xóa đứng đó. Mặt hần lúc này đầy nếp nhăn, thoát nhìn có vẻ như đã hơn trăm tuổi, mà đó còn chưa hết, da thịt hần đang từ từ khô héo với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, tựa hồ sắp biến thành một bộ xương khô.

Triệu Anh Không phản ứng nhanh nhất, khê đập chân một cái đã xông tới cạnh Sở Hiên rồi vừa kéo áo hần vừa lao lên trên tầng. Chưa đi được vài bước, ánh mắt cô bé đã biến thành vẻ mờ mịt của mở cơ nhân tỏa, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể theo kịp. Đây chính là đặc tính của thuộc tính cường hóa Thiểm linh của nàng, có điều trong quá khứ khi nàng sử dụng thuộc tính này đều do tốc độ quá nhanh mà không thể khống chế được phương hướng, thường xuyên đâm sầm vào tường. Lần này không biết đã có chuyện gì xảy ra, nàng không ngờ lại nhìn thấy rõ ràng khung cảnh xung quanh, chưa mất tới một giây đã kéo Sở Hiên từ trong phòng hần ra tới quảng trường Chủ Thần.

- Chủ Thần, chữa trị toàn thân cho hần!

Triệu Anh Không hô lớn, đến khi một chùm ánh sáng từ trên chiếu xuống bao trùm lấy Sở Hiên, nàng mới khê thả lỏng người. Tới tận lúc này, nàng mới đột nhiên nhớ lại trạng thái của mình lúc trước, trạng thái có thể cảm nhận được rõ ràng tốc độ của Thiểm linh, phẳng phất như mọi thứ đều nằm trong tầm tay.

“Mở cơ nhân tỏa sao? Không phải, mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai ta đã thử qua, không thể thích ứng được với tốc độ cực nhanh của Thiểm Linh. Nếu là tầng thứ ba thì ta vẫn chưa triệt để nắm giữ mới đúng, mô phỏng cũng có thể thích ứng với tốc độ của Thiểm linh sao? Chẳng lẽ... Là như vậy?”

Không lâu trước đây, Triệu Anh Không từng bí mật đến hỏi ý kiến của Sở Hiên, nàng nên làm thế nào để phát huy được sức mạnh của ý thức chủ. Nếu có được sức mạnh đó, thực lực của nàng có thể lập tức tăng lên gấp mười lần, thậm chí càng cao hơn, sức mạnh đó chính là thứ nàng cần nhất trước mắt, bất quá, đáp án nàng nhận được lại là...

- Nâng cao trình độ mở cơ nhân tỏa đi. Trình độ cơ nhân tỏa càng cao, người cùng ý thức chủ càng ăn khớp với nhau, tới khi các người hợp lại làm một thì có thể sẽ trực tiếp đột phá đến tầng thứ tư trung cấp... Nói như vậy, biện pháp an toàn vượt qua tâm ma tầng thứ tư là phải tạo ra một nhân cách phụ thứ hai sao?

Đây là phản ứng của Sở Hiên lúc đó, sau khi nói xong hần liền việc ta, ta làm, cầm đầu vào nghiên cứu cái gì đó, Triệu Anh Không cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi, trong lòng vẫn chưa rõ nên làm thế nào phát huy được sức mạnh chân chính mà cơ thể này nắm giữ.

Trong lúc Triệu Anh Không còn đang ngơ ngác thì các thành viên còn lại trong đội đã từ trong phòng Sở Hiên chạy ra, tiếp đó Trịnh Xá cũng được chữa trị toàn thân, hần cùng Sở Hiên cứ như vậy lơ lửng trên

không trung. Mười phút sau, Trịnh Xá mới từ từ hạ xuống còn Sở Hiên thì phải chữa trị tới hơn nửa giờ đồng hồ, thời gian chữa trị lâu chưa từng thấy trước đây.

Tuy thương thể của hai người đã được chữa trị xong nhưng họ vẫn hôn mê như cũ. Xung động năng lượng bộc phát ra trong khoảnh khắc lúc trúc cơ thật sự quá mạnh, đó là năng lượng của Ma động pháo, tuy không hoàn toàn nhưng cũng không phải thứ hai người có thể chống chọi được, hiện tại tuy thân thể họ đã được chữa trị xong nhưng tinh thần cũng bị tiêu hao quá độ mà hôn mê.

Đến tận trưa ngày thứ ba, Trịnh Xá mới tỉnh lại khỏi cơn hôn mê, còn chưa mở mắt ra, cảm giác của thân thể đã cho hắn biết, thế giới này không còn như trước nữa.

Đây là một cảm giác không thể hình dung nổi, phảng phất như con mắt sinh ra đã có thể nhìn thấy, đôi tai sinh ra đã có thể nghe thấy, cái lưỡi sinh ra đã có thể nếm thấy, hiện tại hắn thật sự có thể cảm nhận được vô số năng lượng trong trời đất. Cảm giác này cực kỳ huyền diệu, nếu quả muốn hắn nói ra mình cảm nhận được những năng lượng đó như thế nào, chúng ở đâu, tồn tại dưới dạng gì thì hắn không thể trả lời nổi. Cũng giống như không thể hình dung được màu sắc rút cuộc là cái gì, cảm giác xung quanh đều là năng lượng lúc này cũng không thể diễn tả được.

Theo Trịnh Xá dần dần tỉnh táo lại, cảm giác xung quanh đều là năng lượng cũng từ từ biến mất. Tới khi hắn mở mắt ra thì bốn phía phảng phất như đã khôi phục bình thường, chỉ là chân nguyên lực cùng ma lực trong người lại rõ ràng hơn bao giờ hết, giống như đã hóa thành một bộ phận của cơ thể. Hai luồng năng lượng này thuận theo ý niệm của hắn mà dịch chuyển lưu loát, không còn vể trức trắc như trước nữa.

Trịnh Xá mừng rỡ điều khiển chân nguyên lực cùng ma lực tùy ý lưu động trong cơ thể, bất quá hắn chỉ nghịch chơi trong chốc lát rồi lập tức giật mình nhớ ra, khi trúc cơ lúc trước, Sở Hiên hình như sắp chết đến nơi! Hắn liền vội vàng nhìn ra xung quanh.

Đây là phòng của hắn và La Lệ, lúc này chỉ có một mình hắn đang nằm trên giường, không kịp nghĩ ngợi, Trịnh Xá vội mặc quần áo đặt ở đầu giường rồi nhảy xuống bước ra ngoài. Vừa mở cửa, đập vào mắt lại là một đám người đang ngồi trong phòng khách quây quần ăn lẩu, ai cũng ăn đến đỏ mặt tía tai. Khi Trịnh Xá từ trong phòng bước ra, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn hắn, nhất thời cả khung cảnh yên ắng như tờ, chỉ có tiếng sôi lục đục của nồi lẩu.

- A, anh tỉnh rồi!

La Lệ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhảy phóc vào lòng Trịnh Xá.

Trịnh Xá ôm chặt lấy La Lệ, khẽ xoa đầu nàng an ủi, tiếp đó vội vàng nhìn mọi người, hỏi:

- Tên đáng ghét Sở Hiên đâu? Hắn không sao chứ?

Mọi người đều gật đầu, Trình Khiếu lập tức cười, nói:

- Ha ha, yên tâm đi, hắn là Doraemon, không dễ chết như vậy đâu, bây giờ chắc là vẫn còn đang mơ màng mộng đấy, ha ha ha...

“Người đang nói về mình đấy à?”

Rất nhiều người ở đây đều có ý nghĩ như vậy, bất quá lúc này sự tò mò của họ đối với Trịnh Xá còn lớn hơn, Trương Hằng là người đầu tiên lên tiếng hỏi:

- Trịnh Xá, ngươi đã trúc cơ thành công rồi phải không? Đã có thể khống chế chân nguyên lực và ma lực chưa?

Trịnh Xá nghe tin Sở Hiên không việc gì, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, quay sang phía Trương Hằng, cười đáp:

- Vẫn chưa thử xem hiệu quả rút cuộc là thế nào, nhưng theo trạng thái hiện tại hình như thật sự có thể khống chế được chân nguyên lực và ma lực. Được rồi, chờ ăn cơm xong chúng ta sẽ xuống dưới tầng hầm thử nghiệm lực lượng của trúc cơ!

Kỳ thật trúc cơ chẳng qua chỉ là giai đoạn đầu tiên của tu chân, cũng giống khi luyện tập nội lực thì vừa có cảm giác với khí, thật sự quá nhỏ nhặt, chỉ mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi. Nếu để cường

Trình Khiếu cũng không từ chối, hần trực tiếp nhảy lên cao, lộn người một cái trên đầu Trình Xá, sử dụng Nam Đầu thủy điều quyền chém về phía hai vai Trình Xá. Âm thanh xé gió vang lên, chỗ vai Trình Xá lập tức bùng lên một luồng ánh sáng sắc sỡ, tiếp đó Trình Khiếu đang lơ lửng giữa không trung liền bị đẩy bắn ra xa hơn mười mét, ngã bịch xuống đất rên rỉ không ngớt.

- Đã thấy chưa? Ý tứ đại khái là như vậy, cũng giống như Hắc viêm hệ thể của clone của ta, chỉ là ta không tự nghĩ ra được công pháp Hắc viêm nên chỉ có thể dùng chân nguyên lực cùng ma lực thay thế.

Trình Xá khoát tay nói:

- Bạo tạc, hủy diệt, thậm chí là cả Hồng hoang, khai thiên tích địa, những chiêu này đều là trạng thái buộc phải tiến vào khi chiến đấu, tóm lại là chiêu thức chiến đấu của ta kỳ thật rất ít. Ngoài ba chiêu thức liều mạng này ra, ta cũng cần những chiêu thức phổ thông có thể chiến đấu một cách bình thường. Lúc trước dưới tầm hầm, ta đã thử chia ra một tia chân nguyên lực và ma lực va chạm lẫn nhau, dù chỉ có một tia nhỏ thì khi hai loại năng lượng này xung đột, uy lực vẫn mạnh đến kinh người. Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là hiện ta đã có thể chất người tu chân, có thể vận dụng linh hoạt hai loại năng lượng này... Ta trải đều chúng ở bên ngoài cơ thể, chân nguyên lực nằm ở cách da hai milimet, ma lực cách một milimet, chỉ cần ta bị tấn công, hai loại năng lượng sẽ tự động va chạm với nhau, sinh ra lực phản kích. Lực đối phương công kích ta càng mạnh, lực phản kích của ta lại càng lớn.

- Ngoài ra, không chỉ có như vậy...

Trình Xá chợt tung ra một quyền, từ cánh tay đến nắm tay hần lóe lên ánh sáng sắc sỡ, một luồng khí kinh xoắn ốc tuôn theo cú đâm đơn giản đó bắn ra xa. Mặt sàn kim loại cách đó hơn hai mươi mét lập tức vỡ tung, tạo thành một vết nứt rộng hơn nửa mét.

- Có thể cho chân nguyên lực và ma lực va chạm tác dụng với nhau, bắn ra theo dạng xoắn ốc, cũng có thể đưa chân nguyên lực và ma lực vào cơ thể mục tiêu rồi mới va chạm...

Vừa nói, Trình Xá vừa đưa tay ấn xuống mặt đất, luồng ánh sáng sắc sỡ lóe lên giữa hai lòng bàn tay nhưng lần này lại không hề phát sinh biến đổi nào. Tiếp đó Trình Xá khẽ vuốt nhẹ lên mặt đất, sàn thép chỗ đó không ngờ đã hoàn toàn biến thành bột phấn, một khoảng sâu mấy mét đã bị chấn nát vụn.

- Tất cả số này đều chỉ là chiêu thức công kích mới thí nghiệm bước đầu, khi phối hợp với tốc độ siêu cao của Hồng hoang, khai thiên tích địa, sợ rằng clone của ta cũng tránh không thoát, phòng không xong... Nhưng đó vẫn chưa đủ, mạnh mẽ chẳng qua là căn cứ vào phương pháp sử dụng khác nhau mà có những định nghĩa khác nhau, chân nguyên lực và ma lực hần là phải còn những cách thức sử dụng mạnh hơn nữa. Chờ sau khi bộ phim này kết thúc, trước khi trận chiến cuối cùng bắt đầu, ta sẽ cẩn thận rèn luyện một lượt, sau đó dùng trạng thái mạnh nhất tới khiêu chiến clone của ta!

Trình Xá vừa nói vừa hít sâu mấy hơi, tình trạng của hần lúc này cũng không tốt lắm. Đầu tiên là hần không có thói quen khai mở liên tục cơ nhân tỏa tầng thứ tư, bởi vì như thế sẽ làm thương tổn đến cơ thể, cho dù là chỉ mở ra một nửa thì với tố chất thân thể của Trình Xá cũng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Hần thật sự không biết Phục Chế Thể rút cuộc là làm thế nào để liên tục duy trì trạng thái này...

-Được rồi, tiếp theo là bộ phim đếm ngược số hai, Perfect Storm. Mục tiêu duy nhất của chúng ta là bắt sống tinh thần lực khổng lồ giả của đối phương, sau đó Trung Châu đội chúng ta sẽ đưa đội ngũ hoàn mỹ nhất tiến vào trận chiến cuối cùng, khiêu chiến vị trí mạnh nhất của tiểu đội luân hồi Ác Ma!

685. Chương 3: Trong Biển (2)

Perfect Storm, đây là một bộ phim thảm họa thế giới điển hình, nội dung trong đó gần như đều là nói về tình hình sau khi cơn bão ập tới. Như thường lệ trước khi tiến vào thế giới phim kinh dị mọi người đã xem kỹ phim rồi, nhưng không ai có thể ngờ được tình huống bên trong sẽ quỷ dị đến như thế!

Nơi mọi người xuất hiện là ở giữa biển lớn, nhìn quanh bốn phía đều là mặt biển xanh biếc, rộng lớn vô biên, song vẫn còn may lúc đầu là thời gian an toàn, mọi người lơ lửng cách mặt nước ước khoảng nửa mét, cảm giác giống như đang giẫm trên mặt đất. Trước khi thế giới phim kinh dị chính thức bắt đầu, Chủ Thần sẽ bảo vệ người tham gia.

- Hic, tình hình này cũng quá quái dị rồi? Chủ Thần đáng ghét, cứ như vậy ném chúng ta vào trong biển sao? Chẳng lẽ muốn chúng ta bơi qua Thái Bình Dương à?

Trương Hằng vẻ mặt quỷ dị nhìn về phía Trịnh Xá.

Minh Yên Vi ở bên cạnh Trương Hằng lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không nói với Trương Hằng, mà quay phía Trịnh Xá hỏi:

- Trịnh Xá, nhiệm vụ của phim kinh dị lần này là gì?

- Ừm...Đi đến hòn đảo ở 123 đến 124 34' kinh Đông, 25 40' đến 26 vĩ Bắc, tiến vào đảo lập tức có thể trở về Chủ Thần không gian? Nhiệm vụ phim kinh dị đơn giản như vậy sao?

Trịnh Xá vẻ mặt quỷ dị nhìn đồng hồ đeo tay nói.

Những người còn lại cũng đều nhìn vào đồng hồ, nhiệm vụ Chủ Thần giao cho qua nhiệm như lời Trịnh Xá nói, đi đến hòn đảo ở kinh độ vĩ độ kia, chỉ cần tiến vào đảo sẽ liền trở về Chủ Thần không gian. Điểm này có chút tương tự như Resident Evil 2, cũng là đến một địa điểm thì sẽ hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là thế giới phim kinh dị kia còn cần nhiệm vụ khác, không đơn giản gọn nhẹ như thế giới phim kinh dị này.

- Một hòn đảo ở 123 đến 124 34' kinh Đông, 25 40' đến 26 vĩ Bắc à? Chỗ đó là quần đảo Điều Ngư Đài thì phải.

Vương Hiệp có chút do dự rồi bỗng mở miệng nói.

- Ừm, đúng là quần đảo Điều Ngư Đài.

Sở Hiên yên lặng gật đầu, khẳng định lời của Vương Hiệp.

“Đúng mà, hai người này trước kia đều là quân nhân. Vương Hiệp có thể nói là một quân nhân tiêu chuẩn, cho nên hẳn hẳn phải biết kinh độ vĩ độ của quần đảo Điều Ngư Đài, tên khốn Sở Hiên này thì đã gặp qua cái gì là không quên, cho nên nhớ kinh độ vĩ độ của quần đảo đó cũng là bình thường. Chỉ là... Trình Khiếu tên đáng ghét này không phải cũng là một quân nhân sao? Nhìn bộ dáng hắn tựa hồ căn bản chưa nghe qua.”

Trịnh Xá nhủ thầm trong lòng, hẳn thở ra một hơi, nói:

- Nhưng mà thế giới phim kinh dị này cũng quá dễ rồi chứ? Chỉ cần đến địa điểm này là được, nói cách khác không phải để chúng ta vào du ngoạn sao? Nói mới nhớ, đội ngũ kia tiến vào thế giới phim kinh dị này trước chúng ta phải không?

Trịnh Xá lời này vốn là hỏi Sở Hiên nhưng lại thấy Sở Hiên ngồi tại chỗ phiên dịch văn tự, hẳn đành bất đắc dĩ nhìn sang Tiêu Hoành Luật. Thằng nhóc này cũng không chần chừ, lập tức gật đầu khẳng định nói:

- Không sai, cho dù là đội ngũ nào thì cũng thế, trừ phi là tiểu đội luân hồi Ác Ma hoặc tiểu đội luân hồi Thiên Thần, nếu không gặp phải chúng ta đều chỉ có thể tiến vào thế giới phim kinh dị trước...Có điều lời người nói chỉ đúng một nửa, thế giới phim kinh dị này đúng là quá đơn giản, nhưng chỉ đối với Đông Hải đội mà nói thôi.

- Là sao?

Câu này lại khiến cho những người còn lại đều ngẩn người. Bọn họ đều không hiểu vì sao nhiệm vụ phim kinh dị đơn giản như vậy, mà lại chỉ đơn giản đối với đội yếu, còn đối với Trung Châu đội thì ngược lại, khó khăn vô cùng chứ?

Trịnh Xá trong lòng chợt động, vội nói:

- Ý của người là, do thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, cho nên Chủ Thần mới để cho Đông Hải đội cực kỳ thuận lợi, biến nhiệm vụ này trở thành vô cùng đơn giản, chỉ cần bọn họ có thể chạy đến quần đảo Điều Ngư Đài trước khi chúng ta đuổi tới là có thể bình yên trở về Chủ Thần không gian. Còn chúng ta lại không thể bắt được tinh thần lực khổng lồ của Đông Hải đội, khiến cho trong trận chiến cuối cùng, thực lực của Trung Châu đội sẽ bị khiếm khuyết? Đây là khó khăn mà Chủ Thần đưa ra cho chúng ta sao?

- Ủ, không sai, đúng là ý này, chỉ cần chúng ta không có tinh thần lực khổng chế giả, trong trận chiến cuối cùng sẽ phát sinh chuyện gì ta nghĩ mọi người đều đã rõ phải không? Vì thế trước khi Đông Hải đội đến quần đảo Điều Ngư Đài, chúng ta phải chặn bọn họ lại. Nhưng mà rất đáng tiếc, thế giới phim kinh dị này không cho phép sử dụng đạo cụ phi hành, do đó Đông Hải đội tiến vào thế giới phim này sớm hơn chúng ta sẽ chiếm cứ “thế” có lợi tuyệt đối. Mặc dù “thế” này chỉ có thể dùng để chạy trốn, thoát khỏi sự truy đuổi của chúng ta, nhưng mà trong nhiệm vụ tiếp cận quần đảo Điều Ngư Đài này, bọn họ đúng là có chút ưu thế so với chúng ta.

Tiêu Hoàn Luật ngắt ngắt tóc, cười hắc hắc, nói.

Mấy người Trịnh Xá vội nhìn đồng hồ đeo tay, quả nhiên đã thấy phía trên xuất hiện đoạn cấm đạo cụ phi hành, như vậy thế giới phim kinh dị này liền trở thành một chuyến đi biển thật sự, một điểm mưu lợi cũng không được. Đương nhiên, cá nhân có kỹ năng phi hành lại là chuyện khác, có điều thành viên tiểu đội luân hồi có kỹ năng chỉ chiếm một phần rất ít ỏi, đôi mắt cả thế giới luân hồi chỉ có mười mấy tiểu đội, trong đó người có kỹ năng phi hành cá nhân cũng không vượt quá mười người.

- Ấc...Không phải vậy chứ? Không thể dùng đạo cụ phi hành...Chẳng lẽ muốn chúng ta đi thuyền đến quần đảo Điều Ngư Đài sao? Nhưng mà xung quanh cũng không có tàu biển, chẳng lẽ muốn chúng ta bơi ư?

Trình Khiếu đột nhiên khoa trương nói, Chiêm Lam đang ngủ say bên chân hần, cô gái này đã ngủ suốt mấy chục ngày, trong thời gian đó hoàn toàn phải dựa vào mỗi ngày ba mũi thuốc dinh dưỡng. Nếu như phải bơi đến quần đảo Điều Ngư Đài thì sẽ rất khó xử lý với những người đang hôn mê, hơn nữa nơi này cũng không biết là địa phương nào, nếu như là ở Đại Tây Dương hoặc càng xa hơn như Nam Cực, Bắc Cực, vậy bơi đến quần đảo Điều Ngư Đài phải chẳng cần đến vài tháng sao? Người cũng mệt chết rồi, đâu còn có thể đuổi theo Đông Hải đội được?

Thấy tình hình như thế, mọi người lại thương lượng một hồi, trước hết lấy ra giỏ khí cầu cỡ nhỏ, trang bị này vốn được bơm đầy khí, đủ để nổi trên mặt nước, tiếp đó đặt những người đang hôn mê vào bên trong, tiếp nữa là Tiêu Hoàn Luật mấy người không biết bơi. Đến khi giỏ khí cầu hoàn toàn chứa đầy, còn lại mấy người chỉ có thể đợi một lát sau khi vòng bảo vệ biển mất sẽ bơi trong biển.

- Quyết định thế nhé, lát nữa sau khi vòng bảo vệ biển mất, ta sẽ bay ra tìm một con tàu tới, rồi chúng ta lại đuổi theo Đông Hải đội.

Trịnh Xá trầm tư một lát nói.

Sở Hiên đột nhiên cười lạnh hỏi:

- Dùng tàu biển bình thường có thể đuổi theo Đông Hải đội sao? Nếu Chủ Thần đã sắp xếp để Đông Hải đội và chúng ta chiến đấu, mà chúng ta lại chưa từng nghe qua sự tồn tại của đội ngũ này vậy có thể biết được thực lực của bọn họ như thế nào. Theo như phong cách nhất quán của Chủ Thần, luôn cân bằng thực lực và “thế”, Đông Hải đội chắc chắn là ở rất gần quần đảo Điều Ngư Đài, chúng ta dùng tàu thuyền bình thường căn bản không thể đuổi kịp, trừ phi là sử dụng một vài thủ đoạn đặc biệt.

- Thủ đoạn đặc biệt?

Tất cả mọi người đều tò mò hỏi, chỉ có Tiêu Hoàn Luật giật mình nói:

- Đúng thế, Chủ Thần không thể đưa ra thế giới phim kinh dị không có lời giải, Chủ Thần đã an bài hai đội ngũ chúng ta tiến hành đoàn chiến, bất kể Đông Hải đội có yếu như thế nào, Chủ Thần cũng không thể để cho bọn họ bình an đến quần đảo Điều Ngư Đài, cho nên nhất định có điểm nào đó chúng ta chưa phát hiện được, mà một điểm sơ hở này chính là cơ hội duy nhất để chúng ta đuổi theo Đông Hải đội... Sở Hiên, ý của ngươi là...

Tiêu Hoàn Luật còn chưa dứt lời, đột nhiên giỏ khí cầu hần đang ngồi bỗng rơi tòm xuống biển, chìm dưới mặt nước khoảng hai mét, thăng nhúc này tức khắc liền bị uống mấy ngụm nước. Đến khi giỏ khí cầu nổi lên khỏi mặt nước, hần mới ho sặc sụa, nhưng thế vẫn còn coi như ổn, Chiêm Lam đang hôn mê đã bị xuống biển.

Theo giỏ khí cầu nổi lên, rào một tiếng trầm đục, Trịnh Xá đã ôm Chiêm Lam phá mặt nước mà lên, những người còn lại cũng lần lượt nổi lên khỏi mặt nước. Hiện tại, thế giới phim kinh dị The Perfect Storm cuối

cùng đã hoàn toàn bắt đầu.

Bởi vì thế giới phim kinh dị bắt đầu quá nhanh, mấy người đều bị sặc nước, uống mất mấy ngụm nước biển, đợi đến khi mọi người đều ho xong, Trịnh Xá mới hỏi Tiêu Hoành Luật:

- Là ý gì? Rốt cuộc là muốn nói cái gì?

- Tàu chiến.

Tiêu Hoành Luật lau nước biển trên mặt đáp:

- Tuy không biết Đông Hải đội đi loại thuyền gì, nhưng mà với thực lực đội ngũ bọn họ hẳn là không thể đoạt được tàu chiến. Cho dù dựa vào biện pháp đánh lén có thể giết chết một số binh sĩ trong quân cảng, nhưng không có đủ thực lực, bọn họ không thể uy hiếp được binh lính hải quân, lại càng không cần nói đến chuyện mang tàu chiến ra đi.

Đạo lý này rất đơn giản, chỉ dựa vào mười thành viên tiểu đội luân hồi thì không thể điều khiển nổi một chiến hạm, cho dù là chiến hạm loại nhỏ cũng không được, dù sao bọn họ không có kiến thức chuyên môn về phương diện này. Mà muốn bắt giữ một hai tên lính hải quân thì rất dễ dàng, nhưng muốn bắt một nhóm lớn binh lính hải quân, lại còn muốn đưa chiến hạm an toàn ra khỏi quân cảng, đồng thời cần những binh lính hải quân này giúp khởi động chiến hạm thì độ khó cũng không phải lớn một cách bình thường, cái cần đã không chỉ là thực lực mà còn phải có một loại uy hiếp lực, giống như bom nguyên tử đối với quốc gia yếu, sức mạnh siêu việt một trình độ nhất định cũng đồng dạng có thể uy hiếp những binh lính hải quân này.

- Cho nên, với thực lực của Đông Hải đội hẳn là không thể có được quân hạm, mà nếu bọn họ đi thuyền biển bình thường, tốc độ không thể nhanh hơn tàu khu trục. Nếu vị trí của chúng ta không phải giữa đại dương thì biện pháp tốt nhất là tìm một bến cảng hải quân, sau đó cướp một chiến hạm là biện pháp tốt nhất.

Tiêu Hoành Luật khoát khoát tay, nói.

Đây đúng là một biện pháp tốt, dù sao bọn họ cũng phải cướp một con tàu biển đi đến quần đảo Điếu Ngư Đài, đã không còn cách nào, vậy cướp một chiến hạm cũng không phải là không thể tiếp nhận. Với thực lực của Trung Châu đội mà nói, cho dù tiêu diệt một, hai quốc gia cũng là dễ như trở bàn tay, sự tồn tại của Ma động pháo không phải chỉ dùng đến uy hiếp. Hơn nữa kể cả là không sử dụng Ma động pháo thì sức chiến đấu của mọi người trong Trung Châu đội cũng mạnh đến đáng sợ, trong đó có mấy người nếu muốn đối phó bọn họ thì cứ mời đến vài chiến hạm rồi hãy nói.

Có điều Trung Châu đội cũng tồn tại nhược điểm, chỉ ít giai đoạn này có nhược điểm rất lớn, đó là không có tinh thần lực khổng lồ giả. Tìm kiếm kẻ địch trong dạng bản đồ rộng lớn như thế này, không biết vị trí và nhân số của đối phương, tình huống này đơn giản là hoàn toàn ở vào thế yếu, cũng may Trung Châu đội thực lực mạnh mẽ, có sức mạnh để lấy lực phá xảo, nếu không rất có thể đã sớm đại bại trong bộ phim Independence Day lần trước rồi.

“Cướp một chiến hạm còn có một chỗ tốt khác, chỉ ít có thể tìm được những thuyền ở lân cận.”

- Được! Vậy trước tiên tìm một tàu biển ở gần đây, sau đó chúng ta đi tìm quân cảng quây lớn một trận.

686. Chương 4: Bảo Táp Ấp Tới (1)

Kế hoạch đã định, Trịnh Xá lập tức bay lên trên không, từ trên cao cả chục nghìn mét quan sát xung quanh, nhưng đại dương rộng lớn vô cùng vẫn không biết đâu là bờ bến. Với thực lực của Trịnh Xá hiện tại, cho dù là không khởi động Hồng hoang, khai thiên tích địa, chỉ với trạng thái Hủy diệt đã đủ để đột phá bầu khí quyển. Kỹ năng dùng chân nguyên lực và ma lực hộ thể mới học được cộng thêm kỹ năng Hồng viêm đều có thể bảo vệ hắn không bị nhiệt độ cao khi hạ từ ngoài bầu khí quyển xuống nhưng hắn không c s

Cố nén sự khiếp sợ trong lòng, Trịnh Xá thuận tay tiếp lấy chiếc hộp đen. Chiếc hộp vừa lọt vào tay hắn lập tức bùng rẫy, trong lúc bất ngờ, Trịnh Xá không ngờ lại không thể giữ nổi mà vô thức ném cái hộp đi, tiếp đó chiếc hộp chợt nổ tung giữa không trung, biến thành một đoàn lửa đen, đoàn lửa đó từ từ ngưng tụ lại thành một hình người.

- Lại gặp mặt rồi... Không, không phải lại gặp mặt, là để người nghe được tiếng ta nói, bản thể của ta.

Hình người do ngọn lửa màu đen tạo thành trông mơ hồ không rõ rệt nhưng giọng nói đó lại cực kỳ quen thuộc với Trịnh Xá. Giọng nói hắn cả đời cũng không thể quên được, nghe qua cực kỳ giống như giọng hắn nhưng trong thanh âm lại mang theo cảm giác cô độc khôn cùng, đó là giọng của Phục Chế Thế!

- Người muốn làm gì? Giết chết ta trước khi trận chiến cuối cùng bắt đầu sao?

Roạt một tiếng, Trịnh Xá đã rút Hồ hồn đao ra, bốn loại năng lượng trong cơ thể nhanh chóng vận hành. Chỉ cần bóng người trước mặt bắt đầu công kích, hắn sẽ lập tức nhảy ra khỏi thuyền giải quyết với nó, cho dù thế nào thì con tàu này cũng không thể để mất!

Hình người kia khoát tay nói:

- Không cần khẩn trương, đây chỉ là công cụ trao đổi giữa ta và người mà thôi, trận chiến cuối cùng mới là lúc chúng ta chính thức chiến đấu. Bây giờ vẫn còn sớm, nếu giải quyết người quá sớm thì trận chiến cuối cùng sẽ quá vô vị... Ta nghe qua rồi, sau Resident Evil 2 người không chết trong thế giới phim kinh dị, hơn nữa còn từ từ phát triển, đưa Trung Châu đội thành đệ tam cường, chỉ thua hai đội Ác Ma và Thiên Thần, là như vậy phải không? Ta từ các tiểu đội luân hồi khác cũng biết được sự tồn tại của người và Trung Châu đội, đáng để kiêu ngạo đấy, người đã có tư cách để khiêu chiến ta.

- Khiêu chiến?

Trịnh Xá cười lạnh một tiếng, nâng Hồ hồn đao lên chỉ vào hình người kia, nói:

- Người đang đùa ai vậy? Là khiêu chiến ư? Không, là đánh bại người! Ta sẽ không thất bại lần nữa! Lần sau đối mặt ta sẽ thật sự triệt để đánh bại người! Nghe rõ rồi chứ! Đây không phải khiêu chiến mà là cuộc chiến định mệnh giữa ta và người! Cả ta và người đều không trốn tránh được...

- Đúng vậy, chúng ta đều không trốn tránh được..

Hình người tựa hồ cũng cười lạnh, hắn phát tay nói:

- Nếu như người vẫn còn ôm cái tư tưởng sai lầm như trong Resident Evil 2, vẫn ôm lấy sự lương thiện yếu đuối, ôm lấy cái chính nghĩa giả dối ấy thì ta không ngại giải quyết người ngay bây giờ. Nếu đã là trận chiến cuối cùng, vậy thì nhất định phải có một kết cục hoàn mỹ, sức mạnh của người, tư tưởng của người, đã chuẩn bị tốt để đối mặt với ta chưa?

- Không sai...

Trong đầu Trịnh Xá chợt hiện lên những cảnh đã từng trải qua, từ Resident Evil 1 lúc hắn còn rất yếu ớt, cho đến Resident Evil 2 là bước ngoặt lớn nhất, cùng với The Mummy nơi hồi sinh lại các đồng đội, còn có A Nightmare on Elm streets máu chó để hắn trưởng thành, còn cả... Đã trải qua nhiều chuyện như thế, đã trải qua thời gian dài như thế, tất cả những chuyện hắn làm...

- Không sai! Ta nhất định có thể đánh bại người, ta nhất định phải đánh bại người! Suy nghĩ của người ngay từ ban đầu đã sai lầm rồi! Báo thù chắc chắn không sai, đem kẻ thù bầm thây vạn mảnh cũng là đương nhiên, nhưng tất cả những gì chúng ta trân quý, tất cả những gì chúng ta tin tưởng, cùng với những người chúng ta đã từng kề vai tác chiến, ta vĩnh viễn sẽ không buông bỏ! Vì thế, ta nhất định phải đánh bại người!

Hình người kia trầm mặc một lúc lâu rồi mới vươn tay ra, nói:

- Tư tưởng đáng cứu thế à? Mặc dù còn chưa thành thực nhưng tốt xấu gì cũng có tư cách đối mặt với ta rồi, cũng được... Ta đứng ở đây, đứng ở vị trí kẻ mạnh nhất này chờ người. Trịnh Xá, nếu như người có thể sống sót đến trước mặt ta, ta sẽ cho người tư cách khiêu chiến ta.. Còn nữa, nếu như chưa đạt tới trình độ khai mở cơ nhân tòa tầng thứ tư cao thì người tốt nhất là không nên một mình tới đối mặt ta, nếu không kết quả sẽ vẫn như trước thôi...

- ...Ta chờ người, bản thể của ta, để ta xem thử... Lòng tin ấu trĩ đó của người rút cuộc là có thể phát huy được sức mạnh lớn từng nào, nếu như có thể... Bỏ đi, trong trận chiến cuối cùng, ta chờ người...

Bóng người nó nói xong liền trực tiếp tiêu tan giữa cơn mưa, hoàn toàn tan biến.

Trịnh Xá cũng đứng ngây ra một lúc lâu chưa định thần lại được, đến khi trên trời vang lên một tiếng sấm đình tai hắn mới hồi phục lại. Trịnh Xá yên lặng hồi tưởng lại những gì Phục Chế Thể đã nói, cũng không biết hắn rút cuộc là muốn biểu đạt những gì.

“Là hắn hy vọng ta đánh bại hắn sao? Câu cuối cùng chưa nói hết, rút cuộc là muốn biểu đạt cái gì với ta? Còn cả hắn làm sao có thể liên hệ vào thế giới phim kinh dị mà ta đang ở? Chẳng lẽ hắn thật sự đã đạt tới cấp độ cơ nhân tỏa sáng thứ năm?”

Bóng ma của Phục Chế Thể vốn vẫn luôn đè nặng trong lòng các thành viên Trung Châu đội, sự cường hãn của hắn đã không lời nào có thể diễn tả được nữa, vậy mà bây giờ Trịnh Xá còn phát hiện, hắn không ngờ lại có thể tùy ý tiến vào thế giới phim kinh dị của người khác. Phát hiện này thật quá kinh người, cũng gián tiếp chứng minh tính chính xác của những gì Tiêu Hoàn Luật đã nói.

- Tầng thứ tư cao cấp nhất sao?

Trong lúc Trịnh Xá một mình đối mặt với bóng ma của Phục Chế Thể thì ở cách đó rất xa, mấy người Trung Châu đội lại đang chật vật không thôi. Trận bão ập tới cực kỳ đột ngột, chỉ vùn vùn dựa vào một chiếc giỏ khí cầu nhỏ bé thật sự không thể chống cự nổi, hơn nữa họ còn gặp phải một đàn cá mập. Đàn cá mập này tới cũng rất bất ngờ, Triệu Anh Không đang bơi trực tiếp bị một con kéo tuột xuống đáy nước. Tuy nàng nổi lên rất nhanh chóng nhưng con cá mập bị phân thân lại khiến cho cá mập xung quanh càng thêm điên cuồng, bắt đầu dĩ mọi người đang bơi chỉ có thể bám vào giỏ khí cầu. Nhưng làm như vậy, giỏ khí cầu liền từ từ chìm xuống biển, nước cũng ngập tới những người đang ở bên trong.

- Khứ giác của cá mập cực kỳ thính nhạy đúng không? Có thể ngửi được mùi máu tươi từ khoảng cách rất xa, giết chết con cá mập này không biết sẽ lại dẫn tới bao nhiêu con khác nữa đây.

(thiếu, chẳng biết đứa nào nói) đang bơi trong biển, hắn sợ đến toàn thân phát run, vừa run rẩy vừa lẩm bẩm nói.

Không hiểu vì sao, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Anh Không chợt thoáng hồng, nhưng cũng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn về phía cá mập ở đằng xa.

- Chẳng lẽ...

Trình Khiếu đột nhiên kinh ngạc, thậm chí là có chút mừng rỡ, kêu lên.

Chỉ vùn vùn hai chữ nhưng Triệu Anh Không lại cực kỳ kích động, nàng vội vã quay sang phía Trình Khiếu, nói:

- Cảm ơn!

Nhưng Trình Khiếu đã nói toạc mồm ra:

- Chẳng lẽ bạn tốt của muội tới rồi! Vì thế mùi máu tươi mới dẫn cá mập tới? Ha ha ha... Á.... (bạn tốt mà phụ nữ một tháng gặp một lần ấy =.=)

Kết cục cực kỳ bi thảm, Trình Khiếu trực tiếp bị đạp thẳng một cước, bay ra xa hơn mười mét, rơi tùm xuống biển. Chỗ hắn rơi xuống bọt nước bắn lên tung tóe, đồng thời cá mập xung quanh tựa hồ cũng ngửi được mùi máu, nhanh chóng xông tới, dọa cho Trình Khiếu phải vội vàng vàng vọt lên, tiếp đó liều mạng bơi về phía giỏ khí cầu.

“Bạn tốt tới rồi... Nhìn cô ấy kích động như vậy, chẳng lẽ là thật? Thế nên khi bơi trong biển mới lôi kéo cá mập đến?”

Tất cả mọi người đều dở khóc dở cười, bất quá họ cũng không dám mở miệng lên tiếng, nhìn cảnh ngộ của Trình Khiếu, phỏng chừng dù hắn có leo lên được giỏ khí cầu cũng sẽ bị cô bé giết chết mất. Dù sao thì lúc này tên khốn này ăn nói cũng thật quá tục tĩu...

Một lúc lâu sau, Trịnh Khiếu cuối cùng cũng kiệt sức nổi lên trên, bám vào giỏ khí cầu. Trên người hắn đã bị cấn trúng mấy vết, tuy cũng giết được mấy con cá mập đó nhưng hắn đã không còn sức lực để động đậy nữa. Những người còn lại đều cực kỳ cẩn thận nhìn ra xung quanh, chỉ sợ không cẩn thận một chút sẽ bị đám cá mập đánh lén. Lúc trước trong bầy cá mập không ngờ lại xuất hiện một con cá mập trắng lớn dài hơn sáu mét, loại quái vật này chỉ cần một phát cắn là đủ xé đứt đôi cơ thể người, mấy tân nhân lập tức mặt mũi trắng bệch, cả người run rẩy không thôi.

Lâm Tuấn Thiên không ngừng nhìn sang những người xung quanh, bỗng nhiên hắn trông thấy trên ngực Tiêu Hoành Luật có đeo tấm huy hiệu Tề sư, tên này lập tức kêu lên:

- Tiêu Hoành Luật, người mau thả hắc long của chúng ta ra! Đúng mà, có hắc long không phải chúng ta có thể bay lên trời sao? Như vậy cũng sẽ an toàn!

Tiêu Hoành Luật lập tức cười lạnh, thằng nhóc này lau lau mồ hôi trên trán nói:

- ...Đừng làm ồn nữa, người cho rằng Chủ Thần thật sự sẽ để người có cơ hội để lách luật sao? Nhìn thấy sấm sét trên trời không? Bây giờ bay lên cao tuyệt đối là tự tìm chết. Đó còn chưa hết, trong thông báo của Chủ Thần luôn chứa đầy cạm bẫy, cũng tức là những trò chơi chữ, cái gọi là đạo cụ bay... Là chỉ máy móc có thể bay hay là những dụng cụ có thể bay? Nếu là cái sau thì người làm sao có thể khẳng định “rỗng” không phải là một loại dụng cụ? Dù sao nó cũng không phải là năng lực thuộc về cá nhân người, cũng không phải sinh vật trời sinh đã có. Nói một cách hình tượng thì đối với Trung Châu đội mà nói, sự tồn tại cả nó tương đương với đạo cụ sinh vật chiến đấu, là một trong những đạo cụ sinh vật chúng ta lấy được trong thế giới phim kinh dị. Cho nên cứ ngoan ngoãn chờ đợi đi, chờ Trịnh Xá đem tàu biển về.

688. Chương 4: Bão Táp Ấp Tới (3)

- Mau mau quay lại đi!

Trịnh Xá đứng ở đầu thuyền, lo lắng nhìn biển khơi đen kịt phía trước. Nhìn sóng biển càng lúc càng mãnh liệt, nhìn sấm sét trên trời liên tục đánh xuống, cùng cả những xoáy nước giữa biển cả thâm trầm, trong lòng hắn tràn ngập dự cảm không tốt. Tuy vừa rồi đã dùng thẻ kim loại màu bạc liên hệ với Sở Hiên, theo như hắn nói thì “chắc là” không có việc gì, nhưng hai chữ “chắc là” này bao hàm rất rộng, đặc biệt là khi nó phát ra từ miệng tên đáng ghét Sở Hiên thì quả thật rất không ổn, hắn thực sự có cảm giác không hay một chút nào!

- Sở Hiên! Nếu người dám tính kế những người còn lại, khiến cho họ lâm vào nguy hiểm thì ta nhất định phải lột da người! Không, nhai sống người!

Trịnh Xá đang sợ hãi, hắn không sợ thời tiết tồi tệ này hay những gì tương tự, là thành viên Trung Châu đội, bọn hắn vô cùng mạnh mẽ, đã đứng ở hàng ngũ cao cấp trong tất cả thế giới luân hồi rồi. Con bão ác liệt này, cho dù là ở giữa biển sâu đi chăng nữa thì trong thời gian ngắn cũng không thể làm họ bị thương, nhưng nếu Sở Hiên lại giở trò gì nữa thì tình hình sẽ cực kỳ khó nói.

- Mau lên, nhanh hơn chút nữa!

Trịnh Xá liên tục thúc giục thuyền trưởng và các thủy thủ trên tàu, mà sau khi trải qua sự kiện bóng người bằng lửa đen lúc trước, những thủy thủ cùng thuyền trưởng này đối với Trịnh Xá đơn giản là kính sợ như quỷ thần, không có chút quanh co lộn xộn nào, tùy theo hắn chỉ huy, lái thuyền theo hướng hắn yêu cầu. Đương nhiên, trong cơn bão như thế này, một tàu biển thông thường tối đa chỉ có thể bảo đảm không lệch khỏi mấy hướng lớn đông tây nam bắc còn kinh độ vĩ độ gì gì đó thì hoàn toàn không quản nổi.

Trịnh Xá trong lòng cũng nôn nóng, hoảng hốt, không còn cách nào khác chỉ có thể một hai phút lại dùng thẻ kim loại màu bạc liên lạc với đoàn đội một lần, sau đó thì trực tiếp mở thông luôn, đến bao giờ tìm được bọn họ mới thôi. Nhưng cái cơn bão chết tiệt này, có trời mới biết hải lưu đã cuốn họ tới tận chỗ nào rồi, nơi hắn rời đi rõ ràng là phải ở gần đây mới đúng!

- A, trên mặt biển lại có nhiều xác cá mập như vậy?

Đúng lúc này, một thủy thủ đang đứng trên boong đột nhiên kêu lớn. Mọi người nhìn về phía hấn chỉ quả nhiên thấy trên mặt nước có mấy chục xác cá mập đang trôi nổi, không ngừng dập dềnh theo từng đợt sóng lớn. Đám cá mập này hình như là từ xa trôi đến đây, ở hướng đó còn có rất nhiều xác cá mập bị xé thành từng mảnh nhỏ, Trịnh Xá lập tức hét lớn:

- Lái sang đó! Là bên ấy! Lái sang phía xác cá mập trôi tới!

Ở chỗ cá mập trôi tới, Trình Khiếu đang liều mạng vật lộn trong sóng nước. Không phải hấn đột nhiên đại phát thần uy, muôn giết sạch cá mập trong vùng biển này, chỉ là trên giỏ khí cầu đang có một cô bé, mặt đầy sát khí đứng đó. Hai tay nàng đang nắm lại, có vẻ như đang cầm vũ khí gì đó, chỉ là trên hai tay trống trơn, chẳng có gì cả.

- Anh Không! Hai chân ta đều bị chuột rút rồi, thật sự không được nữa mà! Mau cho ta lên đi!

Trình Khiếu không ngừng nhô lên hụp xuống trong nước biển, rồi bỗng như một con cá heo nhảy vọt lên khỏi mặt nước, ở giữa không trung xoay người một vòng, một con cá mập ở phía dưới đang cắn về phía hấn lập tức bị cắt thành mảnh vụn. Có điều tên khốn này đang thở hồng hộc, nhìn đáng vẻ thật sự rất mệt mỏi, không biết hấn còn có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Triệu Anh Không lạnh lùng nhìn xuống, nói:

- Hoặc là ngươi giết hết tất cả cá mập... Hoặc là ta giết ngươi, tự mình lựa chọn đi.

- ...Vậy có thể để muội tới giết cá mập không? Kết hợp hai điều lại.

Trình Khiếu hơi ngẩn ra, tiếp đó gào lên.

Triệu Anh Không cũng chẳng chút nghĩ ngợi, chọt vung tay, một đạo kiếm khí cắt phá sóng biển chém về phía Trình Khiếu, dọa cho hấn kêu lên oai oái. Trình Khiếu lập tức không dám nói nhiều nữa, chỉ biết lặn xuống nước tránh né kiếm khí, đương nhiên, hấn lại không thể không tiếp xúc đội mặt với vô số cá mập.

- Nhiều cá mập thật.

Zero vẫn một mực trầm mặc đột nhiên mở miệng nói:

- Đây chắc cũng là một trong những khó khăn của The Perfect Storm? Triệu Anh Không, để cho Trình Khiếu lên đi, hấn có lẽ thật sự sắp không xong rồi.

Nói đoạn, hấn đã lấy súng ngắm Gauss ra, một khi Trình Khiếu gặp nguy hiểm sẽ có thể lập tức chi viện.

Vương Hiệp cũng đã có động tác, mấy quả bom plasma lơ lửng quanh người hấn, chỉ là Trình Khiếu vẫn đang ở trong nước biển nên hấn cũng không dám mạo muội ném xuống, phải chờ sau khi Trình Khiếu leo lên giỏ khí cầu, bom plasma mới có thể thanh lý trên phạm vi rộng.

Đúng lúc đó, từ phía xa bỗng có ánh đèn pha chiếu tới, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng Trịnh Xá hô hét. Khi mọi người quay đầu nhìn sang bên đó thì quả nhiên trông thấy một bóng người mang hai cánh nhanh chóng bay tới, loáng cái đã kéo Trình Khiếu lên khỏi mặt nước, đồng thời đứng lơ lửng giữa không trung. Người này đúng là Trịnh Xá đã quay về.

- Tốt quá, mọi người đều không sao... Nhưng mà, Triệu Anh Không, sao ngươi nhìn ta oán hận như vậy?

Trịnh Xá cứu Trình Khiếu lên, thăm đếm lại các thành viên trong đội một lượt, bấy giờ mới hưng phấn hô lên, đồng thời cũng thuận miệng hỏi một câu.

Chỉ thấy Triệu Anh Không đứng trên giỏ khí cầu đang nhìn hấn oán hận, bộ dạng như đã phải chịu ủy khuất rất lớn. Cô bé cũng không trả lời, chỉ nhàn nhạt hừ một tiếng rồi yên lặng thu hồi thanh gươm Excalibur. Trong lúc này, con tàu ở đằng xa cũng đã chạy tới, các thủy thủ lớn tiếng kêu gọi, thông dây xuống kéo giỏ khí cầu lên tàu...

.....

- Ha ha ha... Lần này đúng là Trình Khiếu đã quá đáng, cho dù là con gái thật sự đến... E hèm, ngươi cũng không thể nói ra đúng không? Ha ha ha, bị đánh là đáng đời...

Sau khi lên tàu, mọi người đều tắm qua nước nóng, tiếp đó tập trung ở phòng họp trên tàu thảo luận hành động tiếp theo. Trịnh Xá hỏi rõ nguyên do tại sao vừa rồi Trình Khiếu cùng Triệu Anh Không lại hành động nư vậy xong, hắn lập tức bật cười sảng sặc, cười đến mức Triệu Anh Không sắc mặt đỏ bừng, hơn nữa còn đang có xu hướng sắp sửa phát tiết bực tức thì hắn mới dừng lại, rồi nghiêm túc nói:

- Được rồi, chuyện gì qua rồi thì cho qua đi, bây giờ quay lại vấn đề chính. Vừa rồi ta đã hỏi thuyền trưởng, chúng ta hiện tại ở rất gần Hawaii, nếu như muốn đoạt chiến hạm thì bây giờ chúng ta tới Hawaii là tốt nhất.

- Trụ sở hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ được đặt tại Trân Châu cảng, từ kinh vĩ độ của chúng ta hiện tại, tối đa trong vòng hai mươi bốn giờ có thể đến được đó...

Sở Hiên vừa cắn một quả táo vừa nói.

- ...Trong lúc đang thảo luận có thể không ăn táo được không?

Trịnh Xá thở dài, nói.

Nghe vậy Sở Hiên hơi ngẩn người, rồi bỏ quả táo xuống, lại lấy ra một quả cà chua, vừa ăn vừa nói:

- Từ Trân Châu cảng đến quần đảo Điều Ngư Đài, nếu dùng tàu bình thường, trong thời tiết bão táp thế này đại khái phải mất khoảng mười ngày. Nếu như dùng tàu chiến tốc độ cao thì phải cần khoảng năm ngày, bất quá nếu có thể thay đổi một chút, tăng cường một số động cơ không chính quy thì tốc độ còn có thể tăng mạnh... Có điều từ vị trí chúng ta tới Hawaii mất khoảng một ngày, cộng thêm các tình huống có thể chậm trễ, muốn đạt tới quần đảo Điều Ngư Đài, ta dự đoán cần khoảng năm ngày.

- Năm ngày.

Trịnh Xá thoáng trầm mặc, một lúc sau mới nói:

- Vậy thì dùng tốc độ nhanh nhất tới Hawaii đi, hy vọng chúng ta vẫn có thể đuổi kịp Đông Hải đội!

-Sở Hiên, nói như vậy, khả năng đuổi kịp tối đa chỉ được 50% phải không?

Tiêu Hoành Luật ở bên cạnh vẫn đang cầm cúi ăn thứ gì đó đột nhiên ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi:

- Mặc dù nếu nói về tốc độ thì đó là tốc độ cao nhất mà chúng ta có thể đạt được nếu không phi hành nhưng tỷ lệ đuổi kịp Đông Hải đội vẫn rất thấp. Người không có cách nào khác có thể đuổi kịp Đông Hải đội sớm hơn à?

- Không thể đuổi sớm hơn nhưng có cách để nâng cao xác suất 50% này.

Sở Hiên cũng không chần chừ, gật đầu đáp luôn.

- Ách...

Trịnh Xá ngắc ngứ một chút rồi lập tức quay sang phía Tiêu Hoành Luật:

- Nếu người đã hỏi như vậy thì tức là người chắc chắn đã có cách giải quyết vấn đề rồi, nói ra đi, người nghĩ thế nào?

Tiêu Hoành Luật bật cười, ngắt một sợi tóc xuống, vừa nhìn vừa hỏi:

- Người không đi hỏi Sở Hiên, chạy sang hỏi ta làm gì? Những chuyện về phương diện này hỏi hắn là tốt nhất, hay là... Người đang sợ chuyện gì?

Trịnh Xá cùng những người xung quanh đều cười khỏ, Trương Hằng liền trả lời thay. Hắn đang ngồi cạnh Tiêu Hoành Luật, đưa tay xoa xoa đầu thẳng nhóc, nói:

- Đừng nói là Trịnh Xá, kể cả bọn ta cũng cảm thấy rất sợ hãi, kế hoạch của Sở Hiên bình thường đều quá... Ừm, gọi là “bạo lực” chắc là không sai chứ nhỉ?

Những người xung quanh đều gật đầu đồng tình, mà Sở Hiên cũng chẳng thềm để ý, cứ thản nhiên ngồi ăn cà chua, mặc cho mọi người ở đó bàn bạc kế hoạch.

Tiêu Hoành Luật lại cười hì hì, hắn vừa cười vừa nói:

- Đừng có nói đơn giản như vậy, rất xn lỗi, kế hoạch của ta lần này cũng đầy “bạo lực”, hơn nữa còn là “bạo lực” cực kỳ nguy hiểm đấy nhé.

“Dù có bạo lực đến mức nào thì cũng chắc chắn không thể hơn nổi Sở Hiên. Kể cả hấn không nói ta cũng biết ý tưởng của hấn quá nửa là dùng Ma Động pháo bắn loạn về phía quần đảo Điều Ngư Đài, dù sao thì cũng bắn trúng là đáng đời, bắn không trúng lại tới tiếp... Thế cho nên, không cần biết kế hoạch của Tiêu Hoành Luật bạo lực đến đâu, vẫn tuyệt đối an toàn hơn kế hoạch của Sở Hiên nhiều!”

Cơ hồ tất cả mọi người đều nảy ra một ý nghĩ như vậy, vì thế tất cả đều vô cùng nhất trí, hướng về phía Tiêu Hoành Luật, gật gật đầu, bộ dạng đó lập tức khiến thẳng nhóc bật cười ha hả.

Tiêu Hoành Luật cũng không giữ vẻ thần thần bí bí nữa, hấn đưa mắt nhìn Sở Hiên một cái giống như đang thị uy rồi thoáng chút đắc ý, nói:

- Kỳ thực cách của ta cũng là một biện pháp mười phần Bạo lực. Chúng ta không phải muốn đoạt chiến hạm của Mỹ sao? Dứt khoát làm lớn chuyện lên một chuyện, một lượt cướp luôn mấy chiến hạm, hoặc là làm chuyện gì khác khiến cho toàn thế giới phải chấn động là tốt nhất. Nếu như không được thì ít nhất cũng thu hút được sự chú ý của Mỹ cùng mấy nước lớn.... Nếu chúng ta không thể dùng tốc độ nhanh nhất tới được đảo Điều Ngư, vậy thì dùng cách ngược lại, bắt Đông Hải đội phải dùng tốc độ chậm nhất chạy tới đó, như vậy cũng có hiệu quả tương đương!

689. Chương 5: Đội Ngũ Hai Bên (1)

- Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng mà... Đây chẳng phải chuyện chúng ta thường xuyên làm sao?

Khi tàu biển chuyển hướng về Trần Châu cảng, hai tân nhân đều có chút lo lắng, dù sao thì thực lực của họ còn rất yếu, tố chất thân thể cơ bản cũng chỉ mạnh hơn người bình thường không được bao nhiêu. Nếu như có mấy binh sĩ mặt đối mặt cầm súng chĩa vào họ thì trừ phi Lưu Úc vận khi tốt triệu hồi được bài ra thì có thể may mắn sống sót còn Lâm Tuấn Thiên thì tuyệt đối chết chắc.

Do vậy, hai người họ cực kỳ lo lắng khi cướp đoạn chiến hạm sẽ bị đạn lạc bắn chết. Kể cả đã có vòng cổ long tinh bảo vệ thì chẳng may nước Mỹ không cần chiến hạm nữa, chỉ muốn dồn họ vào chỗ chết, phát xạ mấy quả tên lửa bắn tới, bị đánh trúng cũng chỉ còn nước chết, cho nên họ đều rất lo lắng, tới hỏi ý kiến Trịnh Xá.

Phản ứng của Trịnh Xá lại là thoáng kinh ngạc, tiếp đó nói ra câu vừa rồi. Hơn nửa ngày sau hấn mới nhớ ra hai người này vẫn là tân nhân, ừm, về cơ bản có thể coi là một nửa tân nhân, thực lực tính trong Trung Châu đội cũng rất kém cỏi, hơn nữa kiến thức cũng chưa nhiều, can đảm chưa được bồi dưỡng, vì thế gặp phải tình huống này khó tránh khỏi luống cuống, sợ hãi. Nghĩ lại cũng đúng, trong thế giới hiện đại có ai dám đi cướp chiến hạm của một quốc gia? Phần tử khủng bố cũng chẳng dám, chỉ có thành viên của tiểu đội luân hồi là có cái gan này.

“Đâu chỉ là dám, nếu để Sở Hiên chỉ huy, sợ rằng hủy diệt cả thế giới bất quá cũng chỉ hơi mất công chút thôi, nhưng đây chẳng phải chính là chuyện chúng ta thường xuyên làm sao?”

Nghĩ tới đây, Trịnh Xá cũng cười khỏ không thôi, những thành viên có kinh nghiệm của tiểu đội luân hồi như bọn hấn, quả thật là cả suy nghĩ cũng đã chuyển hóa thành hình thức tư duy của tiểu đội luân hồi. Sống sót của bản thân, cộng với duy trì thực lực của đoàn đội, hai vấn đề này là quan trọng nhất, hơn tất cả mọi chuyện khác.

Nói một cách chính xác thì, sau khi tiến vào thế giới luân hồi, tư tưởng của mỗi người đều sẽ trải qua một quá trình chuyển biến như vậy. Đầu tiên là từ người bình thường biến thành thành viên tiểu đội luân hồi, tư tưởng cũng từ yên ổn bình hòa của thế giới hiện thực biến thành khát máu tàn bạo hoặc kiên cường dũng cảm của thế giới luân hồi, hai loại tư tưởng này buộc phải chọn lấy một. Tiếp theo đó là toàn tâm toàn ý đề cao thực lực của bản thân, cho dù là trình độ mở cơ nhân tỏa cũng được, hay cường hóa thuộc tính càng nhiều, càng mạnh cũng được, hoặc là tự sáng tạo kỹ năng cũng được, đây là bước chuyển biến tư tưởng thứ hai của tất cả thành viên tiểu đội luân hồi

Sau khi đã trải qua cả hai bước trên, bước thứ ba khiến cho tiểu đội luân hồi thật sự trở thành một chỉnh thể chính là hết sức bảo toàn thực lực của đoàn đội, khiến cho đoàn đội không ngừng được lợi, cũng có thể gọi là liên tục phát triển, bởi vì đến bước này, đoàn đội đã trở nên vô cùng quan trọng. Không cần biết là chiến thắng đoàn đội khác, hay là để tạo cơ sở cho trận chiến cuối cùng, hoặc là sau khi chết trận được người khác hồi sinh, một đoàn đội đã ghi nhớ người, hơn nữa còn có thực lực cường hoành đều quan trọng hơn bất cứ chuy

Trịnh Xá day day thái dương, hỏi.

- Từ lúc chúng ta rời khỏi Trân Châu cảng, người đã ngủ được một ngày một đêm.

Sở Hiên đóng tập tài liệu trên tay lại, vừa ăn táo vừa nói.

- Mặc dù hỏi vấn đề này có hơi kỳ lạ nhưng người không cảm thấy gần đây tần suất ăn táo của người tăng lên hơi nhiều sao?

Trịnh Xá bực dọc hỏi.

- À, vì “con mắt” này tác động vào khiến mức độ tiêu hao của năng lượng của cơ thể tăng mạnh, cho dù không sử dụng thì độ tiêu hao cũng gấp năm lần một người chạy bộ chậm, dĩ dĩ ta cần rất nhiều thức ăn để bù đắp thiếu hụt. Loại táo này là giống mới ta dùng kỹ thuật chuyển đổi gen trong Chủ Thần không gian nuôi cấy ra, bên trong có chứa đường fructose nhiệt lượng cao, nhiệt lượng của một quả táo còn cao hơn mức người bình thường ăn một bữa thịt cá lớn. Ngoài ra, “con mắt” cũng có tác dụng chứa năng lượng, vì thể bình thường ăn nhiều thêm một chút có lợi cho việc dự trữ năng lượng...

Sở Hiên điềm nhiên như không, giải thích.

- Doraemon, người quả nhiên là cũng “tiến hóa”.

Trịnh Xá tiếp tục day day hai huyệt thái dương, đối với tên Sở Hiên đã càng lúc càng tiếp cận Doraemon này hẳn có chút đau đầu không thấu, hơn nửa ngày sau mới hỏi tiếp:

- Quá trình tập kích Trân Châu cảng... Có người bị thương vong không?

- Không...

Sở Hiên vừa nói vừa đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

- Nay, người đang chốt xạ đấy à? Sao phải nhìn sang chỗ khác....

Hóa ra Trung Châu đội đúng là đã đột kích Trân Châu cảng, cho dù không có sức chiến đấu của Trịnh Xá hỗ trợ nhưng nếu đánh bất ngờ thì sức chiến đấu của mấy người còn lại trong đội cũng là đủ rồi. Khi tập kích, bọn họ có thể hủy diệt cả một quân đoàn hoặc một hạm đội trong vòng mười phút, đó còn là trong tình huống không sử dụng Ma động pháo. Ngoài cận chiến và chiến đấu cá nhân ra, kỹ năng Tạc đạn chi phối giả của Vương Hiệp là thích hợp nhất tại chiến trường như thế này, còn những người khác, tỷ như một lượt cung tên tán xạ của Trương Hằng có thể giết chết cả vạn người trong nháy mắt, súng ngắm Gauss của Zero đủ sức xuyên thủng cả chiến hạm, kể cả những người kia không ra tay thì chỉ với mấy người này cũng hoàn toàn đủ.

Sau một phen hăm dọa cùng phô trương thực lực, lại thêm Vương Hiệp dẫn nổ mấy quả tên lửa hạt nhân mini, bọn họ thuận lợi uy hiếp hơn một trăm lính hải quân, cộng thêm một con tàu khu trục cao tốc, cứ như vậy rời khỏi Trân Châu cảng, tiến về phía quần đảo Triều Tiên.

- Tình huống cơ bản là như vậy, mọi chuyện đều thuận lợi.

- Thuận lợi cái rắm! Người không có việc gì lại lấy Ma động pháo bắn sang đảo Midway một phát làm quái gì?

Sau khi Trịnh Xá tỉnh lại, các thành viên trong đội vẫn theo lệ cũ, tập hợp thảo luận các bước tiếp theo. Đến khi Trịnh Xá nghe Sở Hiên kể lại đã hành động như thế nào hẳn lập tức vọt miệng chửi lớn, bởi vì phía sau con tàu khu trục này có ít nhất là ba chiếc tàu sân bay hợp lại thành hạm đội truy cản, còn phía trước thì có hải quân của mấy nước Nhật Bản, Hàn Quốc, vân vân đang chặn đường. Có thể nói, tàu khu trục này đã trở thành công địch của phần lớn các quốc gia trên thế giới.

.....

Sở Hiên còn chưa lên tiếng, Tiêu Hoàn Luật đứng bên cạnh đã chen vào:

- Yên tâm, yên tâm, lần này Sở Hiên làm không sai, đây mới chỉ là mở đầu của bố cục thôi. Nếu như chúng ta có khả năng sẽ không thể đuổi kịp Đông Hải đội, vậy thì bất Đông Hải đội phải giảm tốc độ xuống chờ chúng ta, thế mới phải mượn sức của hạm đội những quốc gia đó. Ngoài ra, trên tàu khu trục này Sở Hiên

đã lắp đặt máy quấy nhiễu, những hạm đội đó trừ phi là mặt đối mặt nếu không căn bản không thể phát hiện ra chúng ta. Chúng ta thì cứ liên tục giám sát thông tin mà bọn họ thu thập được, chờ đến khi phát hiện hành tung của Đông Hải đội, chúng ta sẽ triển khai đoàn đội tác chiến!

Kỳ thật Trịnh Xá cũng biết Sở Hiên làm như vậy thật sự là không thể chê vào đâu được, hơn nữa với tính cách của hắn chắc chắn sẽ phải làm như vậy. Đầu tiên là dùng sức mạnh cường hân uy hiếp hải quân Mỹ tại Trân Châu cảng, luôn tiện thể hiện ra một chút lực lượng hoặc vũ khí vượt xa tưởng tượng của người bình thường. Tiếp theo đó sử dụng Ma động pháo, không chỉ có thể uy hiếp binh lính hải quân Mỹ sử dụng con tàu khu trục này rồi đi cùng bọn hắn mà còn có thể kích thích lòng tham của các quốc gia, khiến họ tận tâm đẩy hải quân ra chặn đường, như vậy cũng có thể ngăn chặn Đông Hải đội.

- Những mà vẫn khá mạo hiểm, hải quân tạm thời chưa bàn, nếu máy bay, tên lửa đến thì chúng ta phải ứng phó thế nào?

Mấy chi tiết đó Trịnh Xá nghĩ qua một lúc là đủ hiểu hết, dù sao đây cũng là chuyện bọn hắn làm đã quen tay rồi, dùng trí bố cục, lấy lực phá xảo. Chỉ là cho dù như thế thì hành động lần này vẫn quá nguy hiểm, một khi bị mấy quốc gia lớn phát hiện ra hành tung, thứ chờ đợi bọn hắn sẽ là hàng loạt tên lửa, máy bay. Giữa biển khơi vô cùng vô tận thế này, kể cả Trịnh Xá cũng không thể ngăn cản công kích dày đặc với uy lực lớn như vậy, do đó Trung Châu đội rất có thể sẽ chết người, hơn nữa còn tử thương nặng nề, chính vì thế Trịnh Xá mới nói hai người Sở Hiên có chút mạo hiểm.

- Máy bay và tên lửa?

Ngoài Trịnh Xá và Sở Hiên ra, những người còn lại đều lộ ra vẻ mặt quý dị, như cười mà không phải cười, nếu thật sự muốn hình dung một cách chính xác thì hẳn là có thể dùng hai chữ “cười khổ”.

Trịnh Xá còn đang ngơ ngác liền bị họ kéo ra khỏi khoang, thế giới bên ngoài là một mảng hôn ám, tuy không phải buổi tối hoặc hoàng hôn nhưng xung quanh vẫn tối đen, nhìn không quá được mười mét. Trên trời mưa to vẫn ập xuống như trút, những ngọn sóng khổng lồ cơ hồ có thể lật úp cả con tàu khu trục, lại thêm từng tia sét lớn liên tục đánh xuống, trong khung cảnh bão tố như thế này, bất cứ kẻ nào dám bay lên trời cũng đều chết chắc. Ngoài ra, tên lửa dò tìm cũng không thể xuyên qua tầng mây sét trong thời tiết hiện tại, chỉ cần cần bảo hoàn mỹ này tiếp tục duy trì thì vĩnh viễn chỉ có tàu chiến chạy trên biển mới có thể phát hiện và tấn công được tàu khu trục này.

- Được rồi, những chuyện đó tạm thời bỏ qua, bây giờ chúng ta thương lượng một chút cách đối phó với Đông Hải đội đi.

Trịnh Xá từ bên ngoài quay vào trong phòng họp, hắn thở phào một hơi, nói.

Đột nhiên Sở Hiên lại lên tiếng, ngắt lời hắn:

- Chuyện đối phó với Đông Hải đội tạm thời chưa bàn... Không gian ý thức, kể về không gian ý thức của Chiêm Lam đi.

691. Chương 5: Đội Ngũ Hai Bên (3)

Không gian ý thức khác với thế giới hiện thực, bên trong không tồn tại một quy tắc riêng biệt nào. Cái gọi là thời gian, không gian, thậm chí là cả ý thức cá nhân ở trong đó đều sẽ có điểm khác biệt với thế giới hiện thực, nếu như một người bình thường ý thức tỉnh táo ở tại đây thì có thể chỉ trong thời gian ngắn đã biến thành tinh thần hỗn loạn. Chính trong một thế giới như vậy, Trịnh Xá dựa vào ánh sáng tâm linh của mình, miễn cưỡng tìm thấy ý thức thể của Chiêm Lam, đây là một cảm giác cực kỳ huyền diệu, khó giải thích, thật sự không thể diễn tả với người ngoài được.

Trịnh Xá quả thật đã tìm được ý thức thể của Chiêm Lam, hơn nữa còn tiến vào được tầng không gian chỗ ý thức đang ở. Nơi đây chính là căn biệt thự mà bọn họ từng ở trong A nightmare on Elm street, ý thức của Chiêm Lam bị giam ở bên trong, không ngừng trải qua thời khắc bị giữ lại đó, cũng tức là lúc nàng bị bạn trai trong ký ức tàn nhẫn sỉ nhục, lặp đi lặp lại liên tục, cho đến khi ý thức nàng hoàn toàn tan vỡ mới thôi.

Ác ma Freddy trong A Nightmare on Elm street có năng lực tinh thần cực kỳ đặc biệt, đó là một loại tinh thần lực so với thôi miên còn bá đạo hơn nhiều, có thể đem toàn bộ phần yếu ớt nhất trong nội tâm người khác biểu hiện phóng đại ra ngoài. Chỉ cần là người trong tâm số sơ hở sẽ rơi vào trong tâm ma của chính mình, vĩnh viễn trầm luân, chính vì thế A nightmare on Elm street thật sự không hổ là thế giới phim kinh dị siêu khó, mức độ hai mươi người. Nếu như là người tâm không sơ hở, ví dụ như Sở Hiên, một khi Freddie tiến vào ý thức của hắn chắc chắn sẽ bị hắn khống chế ngược trở lại, hoặc là hủy diệt. Hay như người đã vượt qua tâm ma giống như Trịnh Xá hiện tại, ý thức đã kiên cố đến mức không sợ bất kỳ kỹ năng tinh thần lực nào, cũng chính là khắc tinh của tên ác ma này.

Nhưng tâm ma dù sao cũng là tâm ma thật sự, người bình thường sao có thể dễ dàng vượt qua? Người trong lòng càng có nhiều vướng mắc thì càng dễ trầm luân, người có sơ hở tâm lý càng lớn thì càng dễ hôn mê không tỉnh, mà vô cùng bất hạnh Chiêm Lam chính là người có vướng mắc rất nhiều. Không cần biết là vướng mắc với hiện thực trước khi tiến vào thế giới luân hồi, hay là vướng mắc với Trịnh Xá sau khi tiến vào, có thể nói, trong cả thế giới luân hồi, nàng chính là loại người dễ bị tâm ma làm thương tổn nhất.

Trịnh Xá ở trong không gian ý thức nơi Chiêm Lam bị vây khốn vẫn luôn cố gắng kêu gọi. Tuy hắn cũng cảm giác được phản ứng như có như không của Chiêm Lam, nhưng mỗi lần muốn tiếp xúc với ý thức của nàng, cô gái này đều như vô thức tránh né hắn, cảm giác này giống như là đang chạy trốn.

- ...Tình huống cơ bản là như vậy, phì phì... Cậu vừa rồi coi như ta chưa nói. Đại khái là như vậy, ta chỉ có thể đưa ý thức cô ấy từ tầng không gian sâu nhất lên tới trạng thái tiềm ý thức hiện tại, mặc dù vẫn chưa thể tỉnh táo nhưng nếu như có tinh thần lực khống chế giả có thể hỗ trợ ta cứu tỉnh cô ấy thì việc phá vỡ tâm ma sẽ rất đơn giản. Tiếp theo ra đại khái còn phải ngủ khoảng một ngày một đêm, tới không gian ý thức của Bá Vương, cứu tỉnh hắn.

Trịnh Xá kể lại những gì hắn tai nghe mắt thấy trong không gian ý thức ra, sự quái dị trong đó khiến cho mọi người đều có nghe mà chẳng có hiểu.

Trên thực tế, không gian ý thức quả thật là thần bí khôn lường, hơn nữa còn nguy hiểm vô cùng, cũng may là Trịnh Xá đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư trung cấp, lại vượt qua tâm ma, vậy mới không bị lạc mất bản thân trong không gian ý thức. Nếu như đổi lại là một người khác tiến vào, trừ phi người đó là tinh thần lực khống chế giả đã cường hóa tinh thần lực cực cao, nếu không đều sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Đây là một loại nguy hiểm trực tiếp tác động đến ý thức, khiến cho ý thức tan biến hoặc điên cuồng chính là điểm nguy hiểm cực lớn của không gian ý thức.

- Nói rõ ra xem nào, tên khốn nhà người phụ bạc trái tim của mỹ nhân, thế nên làm cho người đẹp thất vọng vì người đứng không, ha ha ha...

Trình Khiếu cười ha hả, vừa vỗ vai Trịnh Xá vừa nói.

Trịnh Xá cười khổ mấy tiếng, cũng không đáp lại. Trong ý thức của Chiêm Lam, hắn sớm đã biết mọi chuyện, tuy chưa phải là toàn bộ nhưng ít nhất cũng biết được tình cảm của nàng đối với hắn. Nếu lúc trước giữa hai người vẫn mong lung mờ昧, như xa như gần, vậy thì hiện tại hắn thật sự không thể tiếp tục giả ngốc được nữa. Đến khi cô ấy tỉnh lại, hoặc là trước khi trận chiến cuối cùng bắt đầu, hắn nhất định phải cho cô ấy một câu trả lời dứt khoát.

- Cho dù thế nào đi nữa, cô ấy, không bọn họ, ta nhất định phải cứu tỉnh họ!

Trịnh Xá thở hắt ra một hơi, bây giờ mới nhìn sang mọi người, nói:

- Mọi người nhớ kỹ, trận đoàn chiến này là lần chiến đấu sau chót trước khi trận chiến cuối cùng bắt đầu, cũng có thể nói là lần chiến đấu quan trọng thứ nhì sau trận chiến cuối cùng. Chúng ta không thể có bất kỳ ai tử vong, hơn nữa còn phải tận lực đoàn diệt đội đối phương. Ta nhắc nhở mọi người, ngàn vạn lần không được có bất kỳ suy nghĩ chủ quan nào, cho dù chúng ta mạnh hơn Đông Hải đội rất nhiều nhưng mạnh yếu chỉ là tương đối, trong quá khứ chúng ta không phải cũng đã chiến thắng những đối thủ còn mạnh hơn mình rất nhiều sao? Chính vì thế, chiến đấu lần này phải cực kỳ cẩn thận!

- Tất cả chẳng qua đều chỉ là suy đoán của người đứng không? Cũng có thể Trung Châu đội không nghĩ được tới những chuyện này mà?

- Không thể nào, nếu như đối phương là Sở Hiên, căn bản không thể không nghĩ tới những chuyện đó, hoặc có thể nói, nếu thật sự không nghĩ tới những chuyện đó, vậy thì hẳn đã không phải là Sở Hiên nữa mà là một kẻ bình thường khoác cái tên Sở Hiên...

Miyata cùng những còn lại của Đông Hải đội đưa mắt nhìn nhau, hần gật đầu với họ rồi hỏi tiếp:

- Bọn ta nên làm thế nào? Adam, hỗ trợ bọn ta, chúng ta không phải mình hữu sao?

- Hỗ trợ là chuyện chắc chắn, nhưng hành động tiếp theo sẽ đầy nguy hiểm. Bây giờ các người còn có thể tự do lựa chọn, một khi bắt đầu hành động sẽ không thể dừng lại nữa, nếu không chỉ có thể đoàn diệt, lát nữa hãy cho ta biết, quyết định của các người là thế nào. Hơn nữa còn có một điểm, đó là lần liên lạc tiếp theo cũng cần phải sử dụng luôn, trận chiến cuối cùng các người sẽ không thể liên lạc được với bọn ta nữa.

Adam cười nhẹ, đáp.

Miyata Kuraki khẽ cắn môi rồi gật đầu nói:

- Người nói đi! Hành động tiếp theo!

- Tốt, cơ hội giữ mạng duy nhất của các người chỉ có một, hữu tâm đánh vô tâm, bước vào chỗ chết rồi mới sống...

- Sở Hiên, đây là lần thứ hai ta ở trong bóng tối tính kể người, có lại xuất hiện tình huống như lần trước tiểu đội Thiên Thần dưới công kích của tiểu đội Ác Ma, nguyên vẹn trở về hay không? Ta rửa mắt chờ xem đây...

- Tiêu Hoành Luật, nếu người là trí giả của Đông Hải đội, vậy người sẽ làm gì?

Trong tàu khu trục mà Trung Châu đội đang ở, do còn cách quần đảo Điều Ngư Đài rất xa, hoặc có thể nói là còn cách Đông Hải đội rất xa, hơn nữa cơn bão kịch liệt cũng chưa từng có dấu hiệu dừng lại nên bắt đầu các thành viên Trung Châu đội chỉ có thể ở lại trong khoang thuyền, cố gắng bảo tồn thể lực hoàn hảo, chờ đến lúc đối mặt với đối thủ sẽ toàn lực chiến đấu.

Chỉ có Sở Hiên và Tiêu Hoành Luật là ở trên boong tàu, bọn họ đang kiểm tra máy thu phát tín hiệu thăm dò. Đây là máy liên quan đến việc chặn tín hiệu điện tử mà Sở Hiên ngẫu nhiên chế tạo ra lúc trước, giờ vừa khéo có thể sử dụng trong bộ phim kinh dị lần này. Chỉ có điều, trong cơn bão kịch liệt như hiện tại, máy tiếp nhận tín hiệu rất dễ gặp trục trặc nên hai người cứ bốn tiếng đồng hồ lại phải kiểm tra một lần.

Nghe câu hỏi của Sở Hiên, Tiêu Hoành Luật hơi ngẩn người, rồi trả lời:

- Nếu như ta là trí giả của Đông Hải đội, đầu tiên là sẽ phân tích vị trí xuất hiện địa điểm của hai bên, sau đó lợi dụng “thế” Chủ Thần tạo cho để tiến hành bố cục. Cơ bản sẽ làm giống như cách chúng ta đang làm hiện giờ, cũng tức là cướp tàu chiến tốc độ cao, có thể bình yên vô sự trong cơn bão này... Sao người hỏi vậy? Người nghĩ Đông Hải đội có thể vượt ra khỏi dự tính của chúng ta?

- Về cơ bản là khó có khả năng. Lúc trước Đông Hải đội không hề làm gì vượt ra khỏi tính toán của chúng ta, bọn họ không lợi dụng “thế” Chủ Thần tạo cho, cũng không có bất kỳ phản ứng nào sau khi chúng ta bày bố cục xong vì thế bọn họ căn bản không thể vượt ra khỏi dự tính của chúng ta, ít nhất là có 90% không thể vượt ra. Vậy thì hoàn toàn có thể tiến hành theo kế hoạch trước mắt.

Sở Hiên lấy ra một quả táo, vừa ăn vừa nói.

- Bước tiếp theo... thất cổ!

- Bước tiếp theo của Trung Châu đội hẳn sẽ là... thất cổ!

- Sơ hở lớn nhất, cũng là duy nhất của Sở Hiên, nếu nói hẳn là tồn tại siêu việt trí tuệ của người phạm, vậy thì sơ hở này chính là khả năng duy nhất để người bình thường có thể đánh bại hẳn, tỷ lệ xác suất... Giống như một chiếc máy tính cực kỳ cao cấp vượt xa thời đại này vô số năm, trí tuệ của hẳn gần như người thường không thể ngăn cản nổi, nhưng chỉ cần hẳn vẫn kiên trì theo tỷ lệ xác suất, vậy thì khi đối diện với

những khả năng thấp hơn 20%, xác suất đánh bại hắn là cực lớn. Điểm này lúc trước khi chúng ta đối mặt với tiểu đội luân hồi Ác Ma đã từng thử qua, chỉ cần ta nấp trong bóng tối, trong bố cục của hắn không có ta thì khả năng đánh bại hắn là trên 70%.

Lúc này, trong thế giới phim kinh dị của tiểu đội Thiên Thần, Adam đang trao đổi với mấy thành viên cấp cao trong tiểu đội Thiên Thần.

-Ai, điểm đáng tiếc duy nhất là mặc dù chúng ta lấy được di sản của Thánh nhân và ma pháp sư phương Tây (người tu chân phương Tây) nhưng di sản đó lại không trọn vẹn. Đám Thánh nhân và người tu chân phương Đông chết tiệt, không ngờ lại bày ra một cạm bẫy lớn như vậy, nếu như có thể lấy được đầy đủ di sản thì bây giờ chúng ta đã chẳng phải sợ tiểu đội Ác Ma và Trung Châu đội nữa, đáng ghét!

Một thiếu nữ tóc vàng ngồi bên cạnh nói.

- Không có gì đáng ghét hay không đáng ghét cả, so với tạm thời không thể lấy được toàn bộ di sản, ở ngoài rìa tìm thấy cơ hội hồi sinh lần thứ hai cùng những tin tức cổ đại đã là quý giá hơn tất cả những thứ khác rồi.... Được rồi, bộ phim kinh dị này đã không còn gì quan trọng nữa, tiếp theo phải xem xem chúng ta có thể khiến Trung Châu đội trọng thương hay không!

Adam cười cười, đáp.

La Ứng Long ngồi bên cạnh đột nhiên trầm giọng hỏi:

- Người nói có 70% có thể đánh bại Sở Hiên, vậy còn 30% còn lại?

-Là bị hắn quật ngược lại hủy diệt hoàn toàn, dù sao thì hắn cũng là Sở Hiên chứ không phải ai khác, quyết đoán cùng bá lực chính là đặc tính của hắn. Lại cộng thêm Trịnh Xá đội trưởng Trung Châu đội cũng có sức tụ hội cùng thực lực cực kỳ mạnh mẽ, 70% đã là tỷ lệ cao nhất mà ta có thể tính toán được. Có điều, như vậy cũng rất không tồi, việc Đông Hải đội diệt vong ảnh hưởng tới chúng ta cực kỳ nhỏ, vì thế dùng vận mệnh của đội ngũ này đánh cược một ván, làm Trung Châu đội trọng thương đi.

- Bước tiếp theo, để Đông Hải đội phản khách vi chủ!

Cùng lúc ấy, tàu cá của Đông Hải đội cũng đã đổi hướng đi, chạy lệch khỏi hướng quần đảo Điều Ngự Đài.

- Đội trưởng, chung quy tôi vẫn có cảm giác không thích hợp. Hành động theo sắp xếp của tiểu đội Thiên Thần, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm cực lớn, một khi thất bại tuyệt đối là đoàn diệt, chuyện như vậy anh ngàn vạn lần không thể đồng ý.

Cô gái mặc kimono nhìn Miyata Kuraki, cao giọng nói.

Bị cô gái mặc kimono ngăn cản, Miyata cười khỏ, đáp:

- Chúng ta còn có thể lựa chọn sao? Mặc dù cô có trí tuệ cao hơn người bình thường nhưng so với đám quái vật đó thì chênh lệch không thể tính toán nổi. Chúng ta đã không đủ sức ngăn cản mọi chuyện nữa rồi, hướng hồ phải đối mặt với bọn chúng! Chúng ta lùi bước một lần đã đủ lắm rồi, sao có thể lại lùi một lần nữa!

- Là người Trung Quốc phải không?

Cô gái mặc kimono hạ giọng trầm trầm, đến khi thấy sắc mặt Miyata đầy phiền muộn, nàng liền vội vàng nói:

- Cũng chỉ là một cách xưng hô thôi mà, đâu cần phải giống như kẻ thù truyền kiếp vậy. Hơn nữa cũng đều là thù hận của thế hệ trước, không bằng chúng ta đàm phán với Trung Châu đội, chưa biết chừng...

- Không cần nói nữa! Ý ta đã quyết! Những kẻ đó cứ mãi thù hận chúng ta, vậy chúng ta sao phải tiếp tục chịu đựng?

Miyata Kuraki, tức giận nhìn cô gái, tiếp đó hét lớn:

- Tới đi, bão tố, tới càng mãnh liệt đi!

693. Chương 6: Đối Thủ Thật Sự Trong Bóng Tối (2)

The Perfect Storm là một bộ phim thảm họa tự nhiên, Trung Châu đội và Đông Hải đội giao chiến trong hoàn cảnh một cơn bão kịch liệt, hơn nữa còn có vẻ mạnh hơn cơn bão trong phim gốc rất nhiều, ít nhất là cơn bão trong phim không kịch liệt đến mức lôi điện giăng bủa khắp chốn như thế này.

- Không hiểu sao, ta bỗng có dự cảm không hay.

Trong phòng họp chính của tàu khu trục, những thành viên Trung Châu đội đang nhàn nhã tự do hoạt động. Vương Hiệp đang đọc tiểu thuyết huyền ảo Vô Hạn Khủng Bố, Triệu Anh Không đang đọc tiểu thuyết ngôn tình, Trương Hằng và Trình Khiếu đang chơi điện tử, những người khác cũng đều tự có trò tiêu khiển riêng, nhìn cả căn phòng đầy vẻ thong dong, chỉ có Tiêu Hoành Luật ngồi ngất tóc liên tục, suy nghĩ miên man.

- Ồ? Nói thử xem.

Sở Hiên cũng không ngẩng đầu lên, cứ tiếp tục nhìn tập tài liệu trên tay, hần chỉ khẽ hỏi.

- Không có dự báo gì, cũng không có suy luận hợp lý.

Tiêu Hoành Luật khoát tay, đáp:

- Chỉ là dự cảm của ta thôi. Lúc trước ta đã nói qua phải không? Ta có thể nhìn thấy trên người những ai sắp tử vong một dấu hiệu dự báo. Mặc dù trong thế giới phim kinh dị, phàm là thành viên tiểu đội luân hồi thì đều có dấu hiệu này, hơn nữa còn vô cùng mạnh mẽ nên không thích hợp để làm điều kiện suy luận, nhưng mà... Khí tức tử vong trên người ta, Vương Hiệp, Lưu Úc lại vô cùng nặng nề, đã vượt xa mức độ bình thường, ta có chút dự cảm không tốt.

- Ừm, mười ba phần trăm... Tiếp tục, khả năng quá nhỏ.

Sở Hiên vẫn như cũ, không ngẩng đầu lên, nói.

- Mười ba phần trăm? Cái gì vậy?

Tiêu Hoành Luật ngơ ngác hỏi lại.

- Tỷ lệ biến số...

Chỉ dựa vào bốn chữ nào, với trí tuệ của Tiêu Hoành Luật cũng lập tức hiểu được ý của Sở Hiên, chính là nói về tỷ lệ biến số đối mặt với Đông Hải đội. Nếu dựa theo những tin tức và suy luận mà bọn họ đang nắm giữ thì mười ba phần trăm cũng là quá cao, khả năng Đông Hải đội xuất hiện biến số chỉ khoảng năm phần trăm mới đúng.

“Ta đã quá nhạy cảm chăng?”

Tiêu Hoành Luật bật cười tự giễu, từ từ ổn định lại cảm xúc, nhưng cũng không phải tuyệt đối, hần vẫn lưu lại một phần tâm trí không ngừng tính toán. Nếu Đông Hải đội thật sự xuất hiện biến số, vậy thì sẽ là một biến số như thế nào?

Đến chiều ngày hôm đó, dự cảm trong lòng Tiêu Hoành Luật càng lúc càng mãnh liệt, hần cuối cùng cũng không nhịn được phải tìm tới Sở Hiên, tiếp tục trao đổi về vấn đề này.

- Nếu như Đông Hải đội thật sự xuất hiện biến số, biến số đó chỉ có thể là bọn chúng ẩn giấu sức mạnh bản thân, hơn nữa sức mạnh ấy còn đạt tới mức độ chúng ta không thể không coi trọng, hoặc đủ để khiến cho chúng ta trọng thương. Sức mạnh này có thể là lực, cũng có thể là trí, nhưng với tình hình trước mắt mà nói, cho dù thật sự xuất hiện 13% biến số thì khả năng duy nhất cũng chỉ có thể là lực mà thôi. Nếu như vậy, biến số về lực cũng không chắc có thể gây khó khăn quá lớn cho bố cục của chúng ta, nói về lực, Trình Xá là đủ để ứng phó rồi. Nếu như thật sự xuất hiện biến số, chúng ta chỉ cần phòng ngừa bị đánh lén là được, mọi người không cần phân binh, không cho Đông Hải đội bất kỳ một cơ hội nào cả, tình huống cơ bản là như vậy.

Sở Hiên đẩy đẩy mắt kính, nói.

- Đúng là như vậy, cho dù suy luận thế nào thì Đông Hải đội nhất định diệt vong, kể cả bọn chúng vận khí cực tốt, trốn được đến quần đảo Điều Ngư Đài thì cũng không thể tạo thành bất kỳ thương tổn gì tới chúng ta mới đúng. Nếu thật sự có gì có thể gây thương hại thì chỉ có khả năng là kẻ có sức mạnh cực lớn đánh lén. Được rồi, ta tán thành đề nghị của ngươi, tuyệt đối không thể chia quân, cả đội tập hợp lại một chỗ, mở thông lộng đón bắt Đông Hải đội sẽ bắt đầu từ bước này.

“Nhưng mà... Cho dù chỉ có xác suất một phần trăm, điều mà Đông Hải đội có thể uy hiếp tới chúng ta là trí chứ không phải lực thì sẽ thế nào?”

-Như đã nói ở trên, Trung Châu đội, hoặc có thể nói là Sở Hiên, về cơ bản có thể khẳng định thứ Đông Hải đội có được là lực, chứ không phải là trí. Đây là ấn tượng mà hành động lỗ mãng lúc trước của Đông Hải đội tạo ra, bất quá, hành động lỗ mãng ấy lại vừa khéo tạo điều kiện để ta có được bố cục này. Lấy đó làm cơ sở, hành động tiếp theo của Trung Châu đội nhất định là đoàn kết toàn đội, tuyệt đối không để cho bất kỳ ai chia ra, cứ như vậy, bố cục tiếp theo mới có thể diễn ra thuận lợi.

Sau khi Đông Hải đội liên lạc với tiểu đội Thiên Thần, toàn bộ hoạt động của tiểu đội Thiên Thần trong phim kinh dị đã hoàn toàn đình chỉ, vì thế Adam có đủ thời gian và sức lực để tính toán, lên kế hoạch tỉ mỉ cho một thế giới khác.

- Nhưng theo như kế hoạch của ngươi, tôi đa chỉ có thể giết được vài người trong Trung Châu đội.

Một thanh niên tóc vàng vừa cao vừa gầy đang ngồi cạnh Adam, trên tay hắn cầm một thanh phi đao nhỏ, trong suốt như là bằng thủy tinh, nhìn qua giống một món đồ chơi. Thời gian này tạm thời do hắn bảo vệ Adam.

- Mấy người là đủ rồi.

Adam mỉm cười ôn hòa, đáp:

- Ngươi nghĩ bọn chúng là ai? Là Trung Châu đội, là tiểu đội luân hồi mạnh mẽ nhất ngoài chúng ta và tiểu đội Ác Ma ra. Không, nếu là giai đoạn hiện tại thì không biết chừng bọn chúng còn hơi vượt qua chúng ta. Không nên tự hạ thấp mình, nhưng cũng không thể mù quáng tự đại, nếu như muốn đối phó với cả Trung Châu đội, hoặc là muốn tiêu diệt mấy nhân vật đầu não như Trịnh Xá, trong thời đại như The Perfect Storm, chỉ có thể phát xạ đầu đạn hạt nhân hoặc là phái ra mười hạm đội trở lên mới có khả năng thành công. Do đó, như vậy đã là đủ rồi, có thể giết được ba người trở lên trong bọn chúng, sử dụng đội ngũ nhỏ bé như Đông Hải đội để đạt được mục tiêu này là hoàn toàn đủ.

Thanh niên tóc vàng cười lạnh, thoáng chút trào phúng, nói:

- Đúng là nực cười, một đội ngũ chẳng có đồng minh gì thật sự đáng để người coi trọng như vậy sao? Không phải ngươi đã nói, trận chiến cuối cùng sẽ có ba khả năng tác chiến, thứ nhất là Vương đối vương, binh đối binh, bất quá đó chỉ thích hợp với đội ngũ có cá nhân siêu mạnh, ví dụ như tiểu đội luân hồi Ác Ma, chúng ta, Trung Châu đội. Hai là tác chiến bí mật, dựa vào khu vực rộng lớn đáng lén ám sát, hoặc là phương thức tác chiến đặc biệt, chủ yếu là dựa vào cá nhân mạnh mẽ cường hóa thuộc tính hoặc kỹ năng đặc thù, thích hợp với đội ngũ chăn nuôi. Còn phương thức tác chiến cuối cùng là đoàn đội liên hợp, lấy sức mạnh lực lượng là chủ thể, tất cả thành viên cùng đồng minh phối hợp tầng tầng lớp lớp, dùng phương thức tiêu hao đánh bại tất cả các cường giả siêu cấp, chỉ có ba phương thức tác chiến này đúng không? Ta không cảm thấy Trung Châu đội có thể là đối thủ của Liên minh Thiên sứ chúng ta.

- A a, đó là vì kiến thức của ngươi quá nông cạn.

Adam vẫn giữ vẻ mặt cùng ngữ điệu ôn hòa, điềm đạm, chỉ là lợi nói lại vô cùng cay nghiệt:

- Với kiến thức và trí tuệ của ngươi, chỉ có thể vồn vện lặp lại những gì ta đã nói, muốn đánh giá đội ngũ mạnh mẽ như Trung Châu đội, ngươi còn chưa đủ tư cách.

Sắc mặt thanh niên tóc vàng nhất thời đại biến, ngón tay nắm phi đao vụt căng cứng, nhưng từ sau lưng hắn đột ngột ập tới một luồng sát khí, khiến cho hắn lập tức ngồi ngậy tại chỗ bất động, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra.

- Tổng Thiên, quay lại sớm vậy?

Adam về mặt không đổi, nhìn ra sau lưng thanh niên tóc vàng, một nam tử lưng mang trường đao cổ phác đứng đó.

Tổng Thiên yên lặng gật đầu:

- May mà ta về sớm, nếu không tiểu đội chúng ta lại thiếu mất một người. Đối với tiểu đội vốn đã có số lượng cực ít như chúng ta, không thể để đội viên tổn thất vì những chuyện vô vị như thế này.

Sau khi Tổng Thiên ngồi xuống, thanh niên tóc vàng mới như hư thoát, cả người nhũn ra, có điều hần lập tức nhảy dựng dậy, liên tục thụt lùi, đến khi lùi ra cách Tổng Thiên hơn mười mét mới cẩn thận ngồi xuống, đôi mắt tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tổng Thiên.

Hần là đội trưởng của một đội ngũ khác gần đây nhất mới gia nhập tiểu đội Thiên Thần, do đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, hơn nữa thuộc tính cường hóa và kỹ năng tự sáng tạo đều là phi đao, sức công kích cực mạnh nên với thực lực bản thân cũng cực kỳ kiêu ngạo. Hạn thậm chí từng có lúc nghĩ rằng mình là một trong những cường giả hàng đầu của tiểu đội Thiên Thần, trong mấy thế giới phim kinh dị trước cũng bỏ công sức lớn nên đối với đội trưởng tiểu đội Thiên Thần Adam, khó tránh khỏi có chút khinh thường, dù sao thì hắn cũng từng là đội trưởng của mọi đội ngũ.

Nhưng ai mà biết, cái gã trầm mặc bình thường không lộ chút tung tích kia lại chỉ bằng sát ý đã có thể khiến hắn trong nháy mắt không dám động dậy chút nào. Trong khoảnh khắc ấy, hắn cảm thấy sau lưng phảng phất như có một thanh đao cực kỳ sắc bén đang chĩa thẳng vào cổ mình, nếu có chút xiu cử động nào, thanh đao đó sẽ không hề lưu tình mà chém chết hắn. Đến sau khi Tổng Thiên ngồi xuống, hắn mới dám rút lui, cùng chú ý tới Tổng Thiên. Nhưng cho dù như vậy, tay đã cầm sẵn phi đao, hắn vẫn không dám ra tay tấn công, Tổng Thiên chỉ tùy ý ngồi xuống mà vẫn phảng phất như một ngọn núi nguy nga đè nặng xuống, ép cho hắn không có một chút cơ hội để xuất thủ.

- Tân nhân, ta cảnh cáo người, đừng thử ra tay với những người khác trong tiểu đội Thiên Thần, kẻ có thể tiến vào đội ngũ này tuyệt không thể là loại kém cỏi. Nếu như người muốn sống sót qua trận chiến cuối cùng thì cố gắng bảo vệ cho tốt trí giả của đội ta đi, nếu không nhờ hắn thì tiểu đội Thiên Thần đã sớm đoàn diệt vài lần rồi.

Tổng Thiên đưa mắt nhìn thanh niên tóc vàng một cái rồi chậm rãi nói.

Thanh niên tóc vàng dưới áp lực bức ép không thể không gật đầu. Sau khi hắn gật đầu, thu hồi phi đao lại, áp lực của Tổng Thiên mới từ từ giảm bớt, cho đến khi hoàn toàn biến mất, lại biến thành một nam tử đeo đao vô cùng bình thường.

Thanh niên tóc vàng thở hắt ra một hơi, ngời yên trầm mặc tới hơn mười phút rồi mới chột kinh ngạc, nhảy dựng lên, nói:

- Không thể nào, người mạnh như vậy, cộng thêm trí tuệ của Adam mà cũng từng bại dưới tay Trung Châu đội sao?

Tổng Thiên cùng Adam đưa mắt nhìn nhau, tiếp đó Adam mới mỉm cười bình thản, nói:

- Thua tức là thua, có gì mà đáng ngạc nhiên, dù sao thì cũng chẳng ai có thể bảo đảm mình vô địch tuyệt đối. Cái gọi là vô địch đều chỉ là tương đối, ví dụ như người đối với người bình thường chính là vô địch tuyệt đối, clone của Trịnh Xá đối với chúng ta chính là vô địch tuyệt đối, đương nhiên, Tổng Thiên, La Ứng Long đối với người cũng là vô địch tuyệt đối.

- Không thể nào!

Thanh niên tóc vàng nhất thời kêu ầm lên:

- Cái gã thích làm trò, viêm khí quản (*) ấy á? Đừng đùa chứ, ta dù kém cỏi đến thế nào, sức sát thương trong nháy mắt cũng chắc chắn...

- Cảm phiền một chút, muốn nói xấu thì tốt nhất cũng nên nói lúc người khác không có mặt nhé.

Lúc thanh niên tóc vàng đang làm loạn lên thì La Ứng Long cùng cô gái mang dòng máu Âu Mỹ từ cách đó không xa đã quay lại. Sắc mặt hắn xanh lè, tựa hồ đặc biệt miễn cảm với ba chữ viêm khí quản, còn cô gái

đi cạnh hần thì lại đầy vẻ tươi cười, hình như đang cực kỳ vui vẻ.

- Thực lực không phải là cái vỏ huyền diệu bên ngoài mà là sự chân thật bên trong.

Adam vừa cười vừa đáp:

- Khi người hiểu rõ được điểm này thì người sẽ hiểu được sự mạnh mẽ của bọn họ. Yên tâm đi, chúng ta không phải tiểu đội luân hồi Ác Ma, sẽ không dùng luật lệ của rừng rậm tàn khốc đối xử với đội viên, nhưng cũng đừng dùng cái kiêu của người để đối đãi với bọn ta, nếu không ta thật sự rất tiếc nuối.

Adam vẫn mang nụ cười ôn hòa, nhưng thanh niên tóc vàng lại có cảm giác không rét mà run. Đây không phải cảm giác nguy hiểm theo bản năng của sinh vật sống, mức độ cường liệt thậm chí còn vượt qua cả áp lực của Tổng Thiên đối với hần lúc trước, chĩa thẳng tới tận bản tâm. Trong giây phút đó, hần cuối cùng cũng hiểu ra, gã ngồi trước mắt tuyệt đối không đơn giản, kẻ này chắc chắn không phải chỉ có mỗi “trí”...

.....

- Vậy thì ta sẽ giải đáp câu hỏi của người lúc trước. Đầu tiên, Trung Châu đội quả thật không nắm giữ liên minh, bọn chúng không có máy móc liên lạc tới thế giới khác như chúng ta, cũng không có năng lực như tiểu đội Ác Ma, tóm lại bọn chúng chỉ có một đối ngũ. Về phương diện này người nói cũng không có vấn đề gì, nhưng người mắc phải hai sai lầm, thứ nhất là quan hệ giữa Trung Châu đội, chúng ta và tiểu đội luân hồi Ác Ma, là kẻ địch, nhưng không hẳn là tử địch. Tử địch lớn nhất của tất cả các tiểu đội luân hồi là tiểu đội luân hồi Ác Ma, điểm này trong trận chiến cuối cùng không thể thay đổi. Thứ hai, suy đoán của người đối với thực lực Trung Châu đội là... Cực kỳ sai!

- Trung Châu đội quả thật không có đồng minh, nhưng... Bọn chúng so với liên minh bình thường còn mạnh hơn. Nếu như Liên minh Thiên sứ không có tiểu đội Thiên Thần chúng ta tồn tại, bọn chúng so với các tiểu đội khác cộng lại còn mạnh hơn nhiều.

- Vì thế, cho dù là chỉ giết được hai, ba người trong bọn chúng thì đối với một đội ngũ đã cực kỳ ăn như vậy đã là đả kích vô cùng nặng nề rồi. Mỗi người trong bọn chúng đều có vị trí riêng của mình, gần như không thể thay thế, do đó, đem cả Đông Hải đội đổi lấy cái chết của hai ba người trong bọn chúng chuyển mua bán này cực kỳ có lời!

- Nói nghe thật dễ dàng!

La Ứng Long cười lạnh nói:

- Nhưng đối phương là Sở Hiên. Nghe nói trong thế giới hiện thực hần còn hơn người một bậc, người thật sự tự tin tính kế được hần ư?

- Có thể!

Adam mỉm cười khẳng định, đáp:

- Chỉ cần không xuất hiện biến số khác, theo những tin tức ta có được trước mắt, chắc chắn có thể tính kế được hần! Trí giả tuyệt đối không phải không gì không làm được, sở dĩ vượt trội hơn những người khác là vì phương thức suy luận của bọn ta từ căn bản đã không giống người thường, nhưng cũng cần có đủ tin tức để suy luận và phán đoán. Nếu như từ không có gì mà bố cục, hơn nữa còn thắng lợi, vậy đó không còn là trí giả nữa, mà là tiên tri hoặc là “Thần”!

- Vì thế, lần này Sở Hiên tất bại!

Cùng lúc ấy, Trong một thế giới khác...

- Khả năng kẻ kia của ta thất bại là từ 30% trở xuống...

Một thanh niên đeo kính, sắc mặt lạnh lùng ngồi trên một tảng đá, hần đang cầm một tập tài liệu vừa xem, vừa nói.

- Vậy à? Xác suất vẫn tới 30%...

Ở bên cạnh hắn còn có mười người khác, tổng cộng mười một người ngồi một chỗ, đứng đầu là một thanh niên trên mặt có vết sẹo dài... Trịnh Xá, đúng thế, hình dạng của người này chính là Trịnh Xám chỉ là có thêm chút trầm ổn cùng sát khí.

- Ủ, kể cả đã được người xuất hiện nhắc nhở nhưng theo tình hình của bọn chúng trước mắt, khả năng bị mê hoặc vẫn khoảng 30%. Dù sao thì hành động lỗ mãng của Đông Hải đội lúc trước cũng đúng là vừa khéo, mà sự xuất hiện của Adam cũng gần như không chút sơ hở, nếu như người không xuất hiện, lần chiến đấu này Trung châu đội ít nhất phải chết mất ba người trở lên, xác suất là trên 90%.

Thanh niên đeo kính ngẩng đầu lên, bộ dạng hắn chính là Sở Hiên!

Trịnh Xá bỗng bật cười ha hả, quanh người hắn loáng thoáng xuất hiện khí tức màu đen, tuy chỉ thoáng qua một chút rồi lập tức biến mất nhưng vẫn khiến cho những người xung quanh mơ hồ phải tránh né.

- Trung Châu đội nếu như cả gợi ý của ta cũng không nắm được thì bọn chúng thất bại cũng là xứng đáng,

Đã nói đến đây thì cần phải xác nhận thực lực của bọn chúng. Đầu tiên chúng ta phải khẳng định Đông Hải đội yếu hơn chúng ta, hơn nữa còn yếu hơn rất rất nhiều, nếu không qua bao nhiêu ngày như vậy chúng ta đã sớm đuổi kịp bọn chúng rồi... Chính vì yếu hơn chúng ta rất nhiều cho nên bọn chúng lại càng tiến vào thế giới phim kinh dị này sớm hơn chúng ta, đứng ở địa vị “thế” càng mạnh. Chính vì thế, nếu bọn chúng đã yếu hơn chúng ta nhiều, vậy không có khả năng vứt bỏ sức mạnh của cả thế giới để đơn độc ứng chiến.

- Đương nhiên, cũng không phải là tuyệt đối không thể, khả năng đó cũng tồn tại, nhưng chỉ được thành lập trong tình huống bọn chúng là đội chăn nuôi, có một hai cá nhân đơn độc mạnh mẽ, cộng thêm công pháp hoặc thực tính đặc thù, điểm ấy rất có thể khiến bọn chúng mạo hiểm tính tới chuyện đánh lén chúng ta. Tuy xác suất là cực thấp nhưng cũng có thể thành lập suy luận và dự cảm của ta, bởi vì bị bọn chúng đánh lén, khả năng chúng ta có người chết là cũng có. Nhưng dù thế thì cũng tuyệt đối không thể chết những thành viên có thực lực mạnh mẽ, chỉ có thể là thành viên phi chiến đấu hoặc tân nhân, dự cảm Vương Hiệp tử vong về cơ bản có thể phủ nhận điểm này...

Nói tới đây, Tiêu Hoành Luật khoát khoát tay, bắt đầu nói:

- Cứ như vậy, suy luận của ta sẽ rơi vào góc chết, đầu tiên là dự cảm của ta không thể giải thích được, mà nếu muốn giải thích dự cảm thì buộc phải đảo ngược lại suy luận. Nhưng tin tức bày ra trước mắt lại bảo với ta suy luận không sai, cho dù có thể dùng suy luận để sửa đổi bố cục thì phương hướng chính cũng sẽ không thay đổi, điểm này ta và Sở Hiên hẳn là sẽ làm như vậy. Nếu như không có thêm những tin tức mới... Chúng ta chắc chắn sẽ tiến vào cạm bẫy mà Đông Hải đội đang bày ra, bởi vì ngay từ đầu, suy luận của bọn ta đã sai lầm!

- Sai lầm? Không đúng, suy luận này rất hợp lý, nếu là ta còn không chắc có thể đưa ra được suy luận như vậy.

Trịnh Xá ngắt ngắt tóc, nghĩ ngợi một lúc lâu rồi mới kỳ quái nhìn Tiêu Hoành Luật, hỏi.

Tiêu Hoành Luật bĩu môi, có vẻ rất khinh thường những gì Trịnh Xá nói. Bất quá, nghĩ cũng đúng, dù sao thì mô phỏng suy nghĩ dựa vào cơ nhân tử so với nhân vật chính thức chắc chắn là phải kém hơn không ít, mà đối với người bố cục và trí giả trong đoàn đội mà nói, mỗi bước tính toán đều phải cẩn thận, chi tiết, sai lệch một li nhỏ không biết chừng sẽ khiến cả bố cục hoàn toàn biến dạng. Chính vì thế, ngày thường Trịnh Xá cũng chưa từng có ý nghĩ muốn thay thế hai người này đi suy nghĩ bố cục.

- Đầu tiên, chúng ta ngay từ bước suy luận đầu tiên đã sai lầm, nếu như trí tuệ của Đông Hải đội đang từ vị trí này đột nhiên biến thành đẳng cấp của ta và Sở Hiên thì sao đây? Cũng tức là, lúc trước bọn chúng không hề có trí giả tồn tại, sau đó khi đi tới vị trí này, còn chúng ta thì bắt đầu truy đuổi, ngoài ra còn sắp đặt mạng lưới tìm kiếm, trí tuệ của bọn chúng đột nhiên tăng mạnh thì sao? Nếu là như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích thông suốt!

- Sao có thể như vậy... A, ý ngươi là...

Trịnh Xá đột nhiên giật mình, kêu lên kinh ngạc.

- Ủ, đúng thế...

Tiêu Hoành Luật gật đầu đáp.

- Ý ngươi là, clone của ta sau khi gặp ta liền đi gặp Đông Hải đội, hơn nữa còn kế hoạch cùng bố cục của chúng ta cho bọn hắn?

- ... Ngươi bị nhũn não rồi sao?

Tiêu Hoành Luật trợn mắt há mồm nhìn Trịnh Xá, hần khổ sở xoa xoa thái dương, gào lên:

- Sao lại có kẻ điên loạn như ngươi chứ! Clone của ngươi xuất hiện, vậy thì nhất định là do clone của ngươi làm à? Ngươi... Bỏ đi, ta trực tiếp nói với ngươi cho xong. Mọi chuyện hẳn là không phải do clone của ngươi và tiểu đội luân hồi Ác Ma làm, ít nhất là khả năng này chỉ khoảng 10 đến 20%, nếu không ngươi nghĩ là thế nào? Kịch bản kiểu máu chó sao? Trước khi khiêu chiến chúng ta còn phải đưa ra khảo nghiệm? Đùng có đùa nữa, ta nghĩ Ác Ma đội cho dù có thực lực và kỹ năng nhìn vậy thì bọn chúng cũng cần bản không thể làm như vậy, bởi vì với cường giả, tôn trọng đối thủ kỳ thật chính là tôn trọng bản thân. Ác Ma đội

có sự kiêu ngạo của Ác Ma đội, bọn chúng không cho phép đối thủ, đặc biệt là đối thủ mà bọn chúng đã nhận định bị hao tổn trước chiến đấu. Tuy loại suy nghĩ này trong thế giới luân hồi nghe qua có vẻ cực kỳ khó tin nhưng nếu như đối tượng là tiểu đội Ác Ma mạnh nhất trong tất cả các tiểu đội thì ta nghĩ chắc là, không, tuyệt đối có thể thành lập!

- Ý nghĩa Ác Ma đội xuất hiện không nằm ở đó, ý nghĩa thật sự việc bọn chúng xuất hiện là muốn nói cho chúng ta biết một sự thật... Đó là đội ngũ khác có thể đột phát hạn chế thời không, hạn chế thế giới, thậm chí là hạn chế của Chủ Thần để liên lạc với chúng ta! Chính là sự thật này.

Nói tới đây, Tiêu hoành Luật khẽ thở hắt ra một hơi, hần khoát tay nói:

- Điểm này, kỳ thật từ cách đây khá lâu ta đã bắt đầu cân nhắc, liên quan đến di sản của phân hệ da vàng mà chúng ta tìm được. Là di sản của Thánh nhân cùng người tu chân viễn cổ, đặc biệt là di sản của phân hệ mạnh mẽ nhất, ta không tin bên trong không có thứ gì để khắc chế Chủ Thần. Nhất định là có, hơn nữa còn có khả năng là không ít! Nếu không thế thì di sản của bọn họ cùng đối tượng đoạt được di sản đều nằm trong hạn chế của Chủ Thần, như vậy cũng tồn tại khả năng bị các đoàn đội khác cướp đoạt, do đó bọn họ tất nhiên là phải có chuẩn bị cuối cùng, cũng tức là có thể khắc chế Chủ Thần. Theo đó, các tình huống chiến đấu sẽ là chọn lộn tự nhiên, còn ít nhất bọn họ không thể để đời sau bị quản chế trong cả hoàn cảnh phi chiến đấu... Cho nên ta cực kỳ chắc chắn, di sản của Thánh nhân và người tu chân ba phân hệ, da vàng, da trắng, da đen nhất định đều phải có những thứ tương tự nhau, công pháp hoặc dụng cụ có thể khắc chế Chủ Thần!

- Trên thực tế, Đông Hoàng chung mà Sở Hiên đã từng sử dụng qua, hẳn là cũng phải có năng lực về phương diện này, chỉ là vẫn chưa hoàn toàn, dù sao cũng không có đủ năng lượng để phát huy đầy đủ thứ đó. Như vậy vấn đề có thể lật ngược lại, nếu di sản chúng ta tìm được có khả năng khắc chế Chủ Thần, thế thì tại sao hai loại di sản khác lại không thể? Nói cách khác, trừ tiểu đội luân hồi Ác Ma ra, chắc chắn còn ít nhất là một đội ngũ khác có biện pháp xuyên qua, không, cũng có khả năng không thể xuyên qua nhưng ít nhất cũng có thể vượt qua không gian, thời gian, thế giới, truyền tin tức đến một thế giới phim kinh dị khác!

Tiêu Hoành Luật đưa tay ra chỉ vào tờ giấy minh họa, nói:

- Tiểu đội luân hồi Ác Ma có clone của Sở Hiên, ta hiểu rất rõ đặc tính của tên đáng ghét này, hẳn không thể làm những chuyện không có lý do. Về clone của người thì ta không rõ ràng lắm, nhưng nếu bọn hắn ở cùng một đội ngũ thì nhất định phải có liên quan... Clone của Sở Hiên sẽ không thể cùng clone của người làm những chuyện vô dụng, nói cách khác clone của người tới thế giới này nhất định là có lý do, Nhưng theo chi tiết những gì người đã kể lại, hẳn không hề nói chuyện gì có ý nghĩa, những cái như cảnh cáo hoặc là gây hấn kỳ thực căn bản không thể thành lập, chỉ là mấy chuyện vô vị là hết. Lập trường của hai người đã sớm xác định, chắc chắn sẽ phải đánh một trận, kẻ thắng thành người mạnh nhất, kẻ thua tử vong, không còn có chút đường lui nào nữa, mà cho dù có thì cũng không phải hẳn nói mấy câu là có thể hoàn hảo, chính vì thế, hẳn tới đây là phải có thâm ý khác... Thâm ý này nằm ở chỗ hẳn tới cực kỳ đột ngột, kỳ lạ. Lúc trước ta đã nói, sau khi loại trừ tất cả khả năng không thể xảy ra, khả năng còn lại không cần biết là khó tưởng tượng đến mức nào cũng sẽ là đáp án duy nhất. Nếu clone của người đã không hề đưa ra một lý do thuyết phục nào cảm vậy thì khả năng duy nhất ta có thể nghĩ tới chính là đáp án....

- Clone của người đến nói cho chúng ta biết một sự thật, có một đội ngũ khác đang nhúng tay vào trận chiến này, đội ngũ đó muốn mượn tay Đông Hải đội làm suy yếu chúng ta! Chỉ vậy mà thôi!

695. Chương 7: Các Phương Đấu Trí (2)

"....Sở Hiên, muốn đi ngắm sao không?..."

Sở Hiên từ từ mở mắt ra, Trịnh Xá đang đứng trước mặt hắn bẻ khớp tay răng rắc, bộ dạng như đang muốn đánh hắn vậy. Nhưng Sở Hiên lại làm một việc rất kỳ lạ, hắn ngồi yên tại chỗ không để ý, dáng vẻ thoảng chút mê mang, khóe mắt mơ hồ có hơi uơn ướn, khiến cho Trịnh Xá cùng Tiêu Hoành Luật đang hưng sư vấn tội, thậm chí cả những người xung quanh đều ngây ngốc đứng nhìn.

- Ta không muốn đánh người, à, không, ta muốn đánh người, không, ta không muốn...

Trịnh Xá như bị dọa đến choáng cả đầu, nhất thời cũng chẳng biết mình rút cuộc là đang nói cái gì nữa.

- Ta vừa nằm mơ.

Sở Hiên cũng không để ý tới hắn, chỉ đẩy đẩy mắt kính đứng dậy, yên lặng đi ra khỏi khoang thuyền. Tất cả mọi người đều tò mò đi theo hắn, chỉ thấy tên này không nói tiếng nào, đi thẳng một mạch ra boong tàu, ngẩn đầu nhìn lên trời.

- ...Sao?

Sở Hiên khẽ thì thào nói.

- Sao? Người đang đùa chắc? Trong mưa bão thế này mà cũng thấy sao à?

Trịnh Xá đứng sau lưng hắn cũng ngẩn đầu nhìn lên trời. Trên không mây đen trùng trùng, nước mưa to như hạt đậu không ngừng trút xuống, sấm chớp tung hoành, phảng phất như một con rồng sét đang bơi lội giữa biển mây. Trong cơn bão hoàn mỹ này, đừng nói là ngắm sao, nếu hơi không cẩn thận bị ngã xuống biển thì không biết chừng chính mình cũng sẽ mất mạng biến thành sao trên trời.

- ...Trịnh Xá, Đông Hải đội ở phía kia.

Sở Hiên chỉ về một vùng đen ở cách đó rất xa, nói.

-Vậy những gì Tiêu Hoành Luật nói đều là sự thật? Người sớm đã suy luận ra tất cả, khôn kiếp? Tình huống đó không phải cực kỳ nguy hiểm sao? Tại sao người không nói ra? Cho dù không nói ra thì nhắc nhở Tiêu Hoành Luật một chút thì cũng có làm sao? A!

Trịnh Xá vừa nghe lập tức bốc hỏa, đưa tay tóm lấy áo Sở Hiên, kéo giật hắn quay lại.

Sở Hiên cũng không tức giận, hắn nhìn Tiêu Hoành Luật, hỏi:

- Người... đã trưởng thành rồi phải không?

Tiêu Hoành Luật thoáng sửng sốt, hắn trầm mặc một lúc rồi cuối cùng cũng gật đầu.

- Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng lần này người thắng quá may mắn, nếu không có clone của Trịnh Xá thì làm sao người có được những tin tức hữu dụng như vậy? Nếu cứ chiếu theo tỷ lệ xác suất của người, lần này người thật sự có thể bị Đông Hải đội che mắt, còn ta sẽ theo trực giác của mình để thay đổi một chút bố cục, những thay đổi đó nhất định có thể cứu Trung Châu đội!

Tiêu Hoành Luật cúi đầu, yên lặng nói.

- Thắng tức là thắng, bại tức là bại, không có cái gì gọi là có thể, hơn nữa tỷ lệ cũng không phải máy móc như người nghĩ, mà là bao hàm tất cả phỏng đoán, trực giác. Chính vì chúng ta là “vai chính” cho nên dù thật sự xuất hiện sơ hở gì đó trong tỷ lệ thì cũng sẽ có chỗ khác có thể bù đắp, điểm ấy người vẫn chưa thể hiểu được.

Sở Hiên vẫn ngẩng đầu nhìn trời cao, lời hắn nói lại khiến tất cả mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu.

- Không cần phải thấy khó hiểu, lý thuyết này ta tìm thấy trong điển tịch tu chân trong quá trình phiên dịch. Mới đầu ta cũng tưởng ý nghĩa của hai từ “vai chính” có thể là nói nhân vật số một trong một đoạn thời gian, nhưng theo phiên dịch càng lúc càng nhiều, ta lại phát hiện, ý nghĩa của hai chữ này hoàn toàn khác với suy nghĩ của ta, ý nghĩa của chúng chính như nghĩa đen, nhân vật chính trong tiểu thuyết...

Nói tới đây, Sở Hiên nhìn lên trời, khẽ thở dài như có như không rồi nhìn mọi người, nói:

- Chúng ta vào trong nói chuyện, vấn đề này nếu muốn giải thích rõ ràng chắc chắn là cần rất nhiều thời gian... Ngoài ra bây giờ cũng cần phải bảo tồn lực lượng, thời điểm giao chiến với Đông Hải đội sắp tới rồi.

Nói đoạn, hắn cũng không để ý tới mọi người, trực tiếp bước vào trong khoang thuyền.

Mọi người cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể lục tục theo chân hắn, chỉ Lâm Tuấn Thiên là rất khó hiểu, quay sang hỏi Trình Khiếu:

- Hắn từ trước tới nay vẫn luôn như vậy... Ủm, độc lập độc hành sao?

Trình Khiếu hơi ngần người, hần gãi gãi đầu, đáp:

- Độc lập độc hành? Không, hần phải gọi là điên cuồng một cách biến thái. Hần từ trước tới nay đều như vậy, không sai. Nhỏ giọng một chút nhé, nếu bị hần nghe được nhất định sẽ bị trả thù đấy...

- Ách... Tiếng người hình như hơi lớn đấy?

- Á, khụ khụ...

Tạm thời không nhắc đến những nghi hoặc, khó hiểu trong lòng, mọi người theo Sở Hiên tiến vào trong khoang thuyền, vừa mới ngồi ổn định, Sở Hiên đã tự động mở miệng:

- Vừa rồi ta không hề nói nhầm, ý nghĩa hai chữ “vai chính” nhắc đến trong điển tịch tu chân chính là theo nghĩa đen, nhân vật chính độc nhất vô nhị trong tiểu thuyết. Có thể là một người, cũng có thể là một nhóm người, thậm chí có thể là một quốc gia hoặc một chủng tộc, tóm lại, ý nghĩa của “vai chính” là như vậy.

Vương Hiệp là miễn cảm nhất với phương diện này, hần vội vàng lấy mấy cuốn tiểu thuyết huyền ảo mình đang đọc ra, hỏi:

- Là loại “vai chính” trong này à? Cái loại “vai chính” thế nào cũng không giết nổi, cho dù là thế giới bị hủy diệt cũng có thể đổi một thế giới khác để tiếp tục sinh tồn? Không thể nào!

- Tuy không đến mức khoa trương như vậy nhưng giải thích theo ý nghĩa bản thân của từ ngữ... “vai chính” mà điển tịch tu chân nhắc tới chính là như vậy.

Sở Hiên gật đầu đáp.

- Từ rất lâu trước đây ta đã luôn suy nghĩ, Chủ Thần không gian rút cuộc là chế tạo để làm gì, hoặc có thể nói là người chế tạo ra nó rút cuộc là cho nó có công hiệu gì. Đầu tiên, từ những tin tức mà chúng ta đã biết, Chủ Thần không gian được chế tạo nguyên nhân đầu tiên là để sinh ra Thánh nhân hoặc người tu chân mới. Hiện tại khi các lực lượng viễn cổ đã tổn thất toàn bộ, nhóm người chúng ta, hoặc là những người đã trở về không gian hiện thực lúc trước, không cần biết là thực lực như thế nào, cho dù là hoàn toàn đảo lộn cả xã hội loài người, phá hủy tiến hóa khoa học kỹ thuật hiện đại, chỉ cần không hoàn toàn hủy diệt loài người, vậy thì thực lực của nhân loại đều sẽ hoặc ít hoặc nhiều được đề cao. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trong Chủ Thần không gian lại cho phép các đội chăn nuôi xuất hiện.

- Tác dụng thứ hai, ta nghĩ chắc là để làm nơi tị nạn. Điểm này chúng ta cũng đã sớm suy đoán ra, đến thời khắc nguy hiểm nhất, loài người đối mặt với sự diệt chủng, Chủ Thần không gian sẽ trở thành nơi tị nạn. Nó cũng chứng minh rằng Thánh nhân cùng người tu chân đã thất bại thảm hại, thật sự không thể chống cự lại kẻ chế tạo cái hộp, đến lúc ấy đường lui duy nhất là chiếc hộp nằm trong hộp này, còn về có thể ngăn cản được kẻ chế tạo cái hộp hay không thì còn phải bàn. Nhưng cho dù thế nào thì đây cũng là tác dụng thứ hai của Chủ Thần không gian.

Trình Xá cùng những người còn lại quay sang nhìn nhau, trong mắt mọi người vẫn đầy vẻ khó hiểu, nhưng đã không còn là có nghe mà không có hiểu nữa, nói một cách chính xác hơn là họ cảm nhận được, Sở Hiên nhất định là lại làm chuyện gì cực kỳ ghê gớm, hơn nữa chuyện đó còn chắc chắn có liên quan tới họ.

- Sau đó là khả năng thứ ba... Cái này từ đầu chỉ là suy luận của ta, về sau này mới từ từ được khẳng định. Cho đến lần ta đáng lẽ phải thất bại này thì clone của người lại đột nhiên xuất hiện trong thế giới phim kinh dị này, hơn nữa còn cho ta gợi ý quan trọng, vì thế khả năng thứ ba ta đã càng lúc càng khẳng định, không, đã cơ bản có thể xác định, chúng ta là “vai chính”!

Lần này Sở Hiên cũng không dừng lại nữa, hần trực tiếp nói luôn:

- Căn cứ định luật thứ hai của nhiệt động lực học, trạng thái vô trật tự của vũ trụ, entropy, ngay từ ban đầu đã không ngừng gia tăng... Ta hình dung một cách đơn giản như thế này, lúc ban đầu, vũ trụ chỉ là một điểm có khối lượng lớn vô hạn, thể tích nhỏ vô hạn, lúc ấy, tất cả mọi thứ đều có trật tự. Theo vụ nổ lớn Big Bang, vật chất, không gian, thời gian được sinh ra, tất cả đều nhanh chóng bành trướng, trạng thái vô

Khi Trung Châu đội không ngừng chạy tới quần đảo Điều Ngư Đài, Đông Hải đội lại chuyển sang một hướng khác, phía đó chính là căn cứ quân sự của Mỹ đóng tại Nhật Bản, hạm đội Thái Bình Dương số 7 của nước Mỹ, nói chính xác là nơi tàu thuyền tuần tra từ hướng đó chạy tới.

Một chiếc tàu cá bình thường như thế này không hề hiếm gặp trên Thái Bình Dương, nhưng trong tình cảnh bão tố hiện tại, lại xuất hiện giữa đại dương mênh mông thì đúng là ít thấy. Tàu cá viễn dương bình thường đều phải tiến vào cảng khẩu quốc tế gần đó, cho đến khi mưa bão chấm dứt mới tiếp tục làm việc, vì thế khi chiếc tàu cá này xuất hiện, mấy chiếc tàu chiến lập tức phát tin yêu cầu họ dừng lại để tiếp nhận kiểm tra, đồng thời binh lính hải quân trên chiến hạm cũng đều trong tình trạng cảnh giác.

Đến khi nhóm người Đông Hải đội trực tiếp nói ra những lời vừa rồi, các binh sỹ kiểm tra lập tức kích động, cầm súng chĩa vào bọn họ. Tình huống tại Trân Châu Cảng đã sớm truyền bá ra toàn thế giới, gần như quân đội của tất cả các quốc gia đều đã nhận được báo cáo chi tiết. Đội ngũ thần bí đó có sức chiến đấu cực mạnh, thậm chí đủ để phá hủy cả một hạm đội, còn có khoa học công nghệ vượt xa thời đại này, uy lực một phát bắn của Ma động pháp còn mạnh hơn vũ khí hạt nhân rất, rất nhiều, đây mới là lý do tại sao mấy quốc gia nằm gần tuyến đường mới liệu mạng muốn tìm cho được Trung Châu đội.

Mà những người trước mắt này rõ ràng là có quan hệ với đội ngũ bí ẩn đó...

- ...Đúng vậy, chúng ta là cảnh sát quốc tế từ tương lai quay về đây, mục đích chính là bắt giữ một tổ chức buôn lậu tự tiện xâm nhập vào giai đoạn thời gian này. Đội chúng ta được là Đông Hải đội, là tiểu đội chuyên quản lý khi vực Đông Hải. Do tổ chức buôn lậu kia có mang theo vũ khí công nghệ cao do thế giới tương lai mới nghiên cứu ra, chúng ta không mang vũ khí tương lai nên cũng không phải là đối thủ của bọn chúng, cần có sự hỗ trợ của các quốc gia trong thời đại này.

Đội trưởng Đông Hải đội, Miyata Kuraki nói với mấy viên sỹ quan trước mặt, sau lưng hắn là những thành viên có kinh nghiệm quan trọng nhất của Đông Hải đội.

Đây là chuyện đầu tiên Adam yêu cầu bọn hắn làm, lấy thân phận cảnh sát tương lai, liên hệ với quân đội của tất cả các quốc gia đang truy tìm Trung Châu đội, tất cả các bộ cục, tính toán của Trung Châu đội sẽ hoàn toàn trở thành công cụ phục vụ cho Đông Hải đội. Mặc dù làm vậy Trung Châu đội sẽ tìm được vị trí của Đông Hải đội nhưng đồng thời Đông Hải đội cũng sẽ giành được “thế” đối lập tương ứng.

Đừng xem thường chiến hạm hải quân, đặc biệt là trong thời tiết bão tố kịch liệt như lúc này. Trong tình huống mặt biển vô cùng vô tận, Chủ Thần lại hạn chế cấm sử dụng đạo cụ phi hành kỹ thuật cao, tên lửa hạm đối hạm tầm xa trên những tàu chiến hiện đại đủ sức giết chết vài người Trung Châu đội. Tuy lúc trước Trung Châu đội đã nói, muốn đối phó với mấy người bọn họ thì cần phải dùng vài hạm đội liên hợp đến tấn công, nhưng đó là chỉ trong tình huống tiếp cận tác chiến, nếu chiến đấu tầm xa từ cách nhau vài kilomet, hoặc thậm chí xa hơn, nếu bị hạm đội Thái Bình Dương số 7 phát hiện, Trung Châu đội chắc chắn sẽ lâm vào khổ chiến.

- Chuyện đó không cần hoài nghi chút nào, Sở Hiên thích mạo hiểm, nhưng trong hiểm có ổn, trong ổn có biến, không đến lúc máu chốt cuối cùng thì không thể biết được mục đích thật sự của hắn, nhưng đến khi hiểu rõ mục đích thật sự của hắn thì cũng chẳng còn cách thất bại bao xa nữa. Chính vì thế, không bằng tự đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, dứt khoát lợi dụng chính cái hiểm của hắn để phá cái ổn, biến ổn thành “thế” của các người... Như vậy các người mới có một cơ hội duy nhất.

Miyata nhớ lại những gì Adam đã nói, nếu như để cho bọn hắn tự mình hành sự thì có lẽ khi tàu chiến đến kiểm tra sẽ lập tức phản kích, sau đó chạy được bao xa thì chạy bấy nhiêu, thậm chí là cướp một chiến hạm để chạy. Làm vậy tốc độ chạy trốn sẽ càng nhanh nhưng đồng thời bọn hắn cũng sẽ triệt để rơi vào cạm bẫy của Sở Hiên, không ngừng bị quân đội dọc đường tấn công, tốc độ bị hạ thấp đến mức tối đa, cho đến khi Trung Châu đội đuổi tới nơi, bọn hắn sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Nhưng nếu làm theo những gì Adam nói, đi ngược lại đường khác thì sao? Quả thật bọn hắn có rất nhiều khả năng chiếm được đỉnh cao về “thế”, nhưng đến lúc ấy... Bọn hắn có muốn rút lui cũng không được nữa, nhất định phải đánh với Trung Châu đội đến tận cùng...

Nghĩ tới đây Miyata thoáng liếc mắt nhìn cô gái mặc kimono đứng bên cạnh, cô gái đang nhíu mày, cúi đầu trầm tư, có vẻ như đang suy nghĩ chuyện gì đó cực kỳ khó khăn.

Tạm thời không bàn đến biểu hiện của mấy người đông Hải đội, mấy viên sỹ quan trước mặt thì đã hoàn toàn sững sờ, một lúc lâu sau, một viên chỉ huy khoảng năm, sáu mươi tuổi mới lên tiếng:

- Các vị có gì để chứng minh không?

Miyata Kuraki cũng không chần chừ, hần lấy trong túi ra một chiếc hộp sắt, nói:

- Do vận chuyển sản phẩm khoa học công nghệ sẽ khiến không, thời gian xuất hiện xung động kịch liệt nên từ trước tới nay vẫn luôn có lệnh cấm. Đây là thứ chúng ta cần để chấp hành nhiệm vụ này, có thể dò tìm thân nhiệt của sinh vật trong bán kính mười dặm, sau đó thể hiện dưới hình ảnh lập thể, các người có thể đem đi kiểm tra. Trước khi tổ chức buôn lậu đó tới nơi, các người nghiên cứu công nghệ, cơ chế hoạt động của nó cũng không có vấn đề gì, nhưng trước lúc giao chiến với tổ chức buôn lậu đó nhất định phải trả lại cho bọn ta.

Kỳ thật, đây chỉ là một món đồ nhỏ, bán kính còn lâu mới đạt tới phạm vi mười dặm, hơn nữa điện năng có hạn, tuy giá cả hoán đổi từ Chủ Thần không hề đắt đỏ nhưng đối với đội ngũ đã có tinh thần lực khổng lồ chế giả thì thứ vật vãnh này thuần túy là lãng phí. Bất quá, chuyện đó không thể nói ra được, thậm chí còn phải làm bộ làm tịch rằng thứ này cực kỳ quan trọng, như vậy mới mê hoặc được đám sỹ quan trước mặt.

Quả nhiên, mấy viên sỹ quan rón rén cẩn thận, nhận lấy hộp sắt. Viên tướng chỉ huy khẽ ấn một cái lên đó, một hình ảnh lập thể xanh đỏ lập tức hiện ra, hình ảnh màu xanh là sơ đồ đại khái của cả con tàu, còn màu đỏ biểu thị các nhân viên đang hoạt động trên đó. Hình ảnh xuất hiện vô cùng kỳ diệu, ít nhất là với trình độ khoa học kỹ thuật hiện đại không thể chế tạo được loại dụng cụ như vậy, bên trong có liên hệ với rất nhiều hạng mục, không chỉ vốn vẹn có quét hình thân nhiệt sinh vật mà còn cả vấn đề đồng bộ hóa, thu nhỏ thiết bị. Dùng một chiếc hộp nhỏ thế này để hoàn thành mức độ quét hình như thế, chỉ cần là người có chút kiến thức sẽ đều cảm thấy chấn kinh.

Mấy viên sỹ quan lúc bắt đầu còn có chút thờ ơ, thậm chí cho rằng nhóm người này rất có thể là lũ điên hoặc lừa đảo, cũng có thể là con cháu một số quý nhân, tài phiệt nghe được tin tức về Trần Châu Cảng, rồi hơi chạy tới đây làm trò. Tuy nói trong hoàn cảnh bảo tố như thế này chạy tới đây giở trò cũng quá là ngớ ngẩn nhưng bọn họ thật sự không để tâm lắm, tới khi Đông Hải đội lấy ra vật đó, họ mới biết những người trước mặt chắc chắn có lai lịch bất phàm, bất luận Đông Hải đội có nói thật hay không, ít nhất... Bọn họ đã không còn có tư cách để xác nhận nữa.

- Xin chờ một chút, tôi nghĩ tổng tổng và lâu năm góc nhất định là rất muốn trao đổi với các vị về tình hình tương lai.

.....

- Tình huống cơ bản là như vậy, đã xác định Đông Hải đội liên hệ với hạm đội Thái bình Dương số 7 của Mỹ, hơn nữa còn nằm dưới sự bảo vệ của hạm đội, nghiêm thủ chờ đợi.

Sở Hiền ngồi trong phòng hội nghị, điềm nhiên như không, nói.

- Hả? Đây là bố cục của Adam? Chẳng ra sao cả, không phải loáng cái đã bị chúng ta tìm ra vị trí sao? Hơn nữa, Adam rất mạnh à?

Tân nhân Lâm Tuấn Thiên ngồi bên cạnh tò mò hỏi.

Trương Hằng ngồi cạnh lập tức đáp:

- Adam hẳn là rất mạnh, trong một thế giới phim kinh dị lần trước, bọn ta thiếu chút nữa đã bị tiểu đội Thiên Thần tiêu diệt toàn bộ. Ngoài ra thấy qua bố cục, mưu kế gì đó của bọn hắn, ta cũng đại khái hiểu được mấy điểm. Không cần biết là âm mưu mạnh đến mức nào, so ra đều kém dương mưu rõ ràng, bởi vì dương mưu càng rõ ràng thì lại càng khó để bày bố, là như vậy phải không?

Sở Hiền chưa trả lời, Tiêu Hoàn Luật đã gật đầu khẳng định:

- Đúng là như vậy, không sai. Cũng giống như khi đánh cờ, mỗi bước đi người đều nhìn thấy rõ ràng nhưng lại luôn không cách nào nghịch chuyển thế công càng lúc càng mạnh của đối phương, cứ từng bước từng bước cho tới khi thất bại triệt để. Trước mắt chính là thế cờ Adam đã bày ra, cho dù chúng ta ứng

phó như thế nào hẳn cũng đều có chiêu sau tương ứng, đó chính là dương mưu... Có biết làm thế nào để phá giải dương mưu không?

Tiêu Hoành Luật cười cười, cũng không đợi những người khác trả lời đã nói luôn:

- Muốn phá giải dương mưu rất đơn giản, cũng vẫn là một nguyên tắc khi đánh cờ, có biết khi đánh cờ kỳ nhất là gì không? Là xuống quân đúng như đối phương mong muốn. Đối phương muốn chúng ta đánh vào đó, chúng ta lại hết lần này tới lần khác không chịu đánh... Bước tiếp theo, chúng ta tới thẳng quần đảo Điều Ngư Đài.

- Tới thẳng quần đảo Điều Ngư Đài?

Mấy người xung quanh cùng đồng thanh nhắc lại, sau đó lại cùng ngơ ngác nhìn sang Sở Hiên.

Sở Hiên cũng không trả lời, cúi đầu đọc tài liệu, giống như hẳn chẳng có quan hệ gì với toàn bộ sự việc, còn Tiêu Hoành Luật thì không chút khách khí, nhìn mọi người, nói:

- Không sai, bắt đầu từ bây giờ... Chúng ta không truy đuổi Đông Hải đội nữa, bọn chúng muốn trốn thì cứ để bọn chúng trốn, chúng ta không cần để ý... Mục tiêu của chúng ta là quần đảo Điều Ngư Đài! Đến đó nhất định sẽ cho bọn chúng một sự ngạc nhiên!

- Cái này... Là thất bại mà hai người nói sao?

Trịnh Xá thấy rất kỳ quái, hẳn tò mò hỏi.

Tiêu Hoành Luật đưa mắt nhìn Sở Hiên một cái, hẳn khê thở dài, nói:

- Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng những gì Sở Hiên nói chính là thất bại, bởi vì chúng ta dù sao cũng đang từ trong bố cục lâm vào bị động, không thể không tránh né dương mưu của đối phương, lựa chọn một phương thức khác. Điểm này rất phù hợp với định nghĩa của thất bại, đặc biệt là đối với Sở Hiên... Hơn nữa, cứ như vậy, chúng ta không thể không đối mặt với một trận ngạnh chiến. Đối phương là Đông Hải đội nấp trong tàu chiến, tùy cơ mà động, lại cộng thêm hạm đội Thái Bình Dương số 7 của Mỹ, một trận đánh lấy cứng đầu cứng vốn có thể tránh được lại xuất hiện, đó chính là thất bại... Nếu không người nghĩ là vì sao? Nếu đến cả trình độ phản ứng như thế cũng không làm được thì căn bản không thể lừa nổi Adam, hẳn sẽ ngay lập tức phát hiện ra, tiếp đó thu được tin tức càng quan trọng, cứ như vậy, trong trận chiến cuối cùng chúng ta sẽ lại càng bị động.

- Đối với chúng ta mà nói, Đông Hải đội quá yếu ớt, cho dù là trí hay lực cũng đều như vậy, rơi vào tình trạng này đã là thất bại với Trung Châu đội rồi, đồng thời, cuộc chiến này... Những người có sức chiến đấu thấp trong chúng ta thật sự sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, dù sao thì tên lửa cũng không phải đồ chơi... Đây đã là thất bại, hoặc có thể nói là thất bại mà chúng ta phải cho Adam thấy được.

698. Chương 8: Đông Hải Đội Phản Công (2)

Chiến hạm của Trung Châu đội chạy thẳng một đường, giống như căn bản không thèm để ý tới vị trí hạm đội của Đông Hải đội, chỉ điều chỉnh phương hướng không ngừng tiến tới quần đảo Điều Ngư Đài. Dọc đường đi, cơn bão dần dần càng lúc càng mãnh liệt, thời tiết như thế này tuyệt đối là trăm năm hiếm gặp một lần, sóng nước trùng thiên, mưa gió vô tận không ngừng trút xuống, trên trời sấm sét ngang dọc, đến cả một số thiết bị bằng thép trên đỉnh tàu khu trục cũng bị sét đánh trúng, cảnh tượng như cả trời đất sắp sửa sụp đổ. Hoàn cảnh lúc này, đừng nói là mấy người Trung Châu đội, đến cả binh lính hải quân đã quen với tuần tra trên biển cũng phải thấm chất lưỡi, một con tàu khu trục chạy giữa biển khơi trong thời tiết như hiện tại thật sự chẳng khác gì một chiếc thuyền con.

- Đúng là đáng sợ, tôi làm nghĩa vụ trên tàu này bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa thấy cơn bão nào kinh khủng như thế này, đúng là một cơn bão hoàn hảo.

Sau khi thương lượng xong hành động tiếp theo, Trịnh Xá liền chạy tới phòng điều khiển hỏi về tình hình con tàu. Trước mắt, chiến hạm cơ bản không có vấn đề gì đặc biệt, dù sao cũng là một sản phẩm khổng lồ, không thể đem so sánh với những chiếc thuyền cá nhỏ. Kể cả trong hoàn cảnh bão tố khủng khiếp như hiện

tại thì tàu khu trục cũng không có khả năng bị chìm hoàn toàn, bất quá về phương diện tốc độ, phương hướng các loại thì vấn đề cũng không phải là nhỏ.

Trịnh Xá gật đầu nói:

- Vậy trông cậy cả vào các vị. Cứ yên tâm, chúng ta tuyệt đối không giết người diệt khẩu, chỉ là trên đường có thể sẽ gặp phải chiến đấu, cảnh ngộ của các vị cũng vô cùng nguy hiểm... Ta nói lời sẽ giữ lời, khi rời đi sẽ giao đủ kim cương cho các vị, nếu muốn vàng cũng được nhưng chắc là các vị cũng không có cách mang đi lượng vàng quá nặng. Nói tóm lại, có nguy hiểm nhưng cũng có lợi ích, lần này mọi người không chết, khi trở về có thể thoải mái hưởng thụ nửa đời còn lại.

Những binh lính xung quanh đều yên lặng gật đầu. Từ lúc Trung Châu đội mới lên chiến hạm, để trấn an những binh sỹ này, Trịnh Xá đã lấy ra rất nhiều vàng và kim cương phân phát cho họ. Dù sao thì trong Chủ Thần, giá cả của những thứ này cũng cực kỳ rẻ mạt, hơn nữa túi không gian lại được phổ cập nên binh thường hẳn đều mang chút vàng, kim cương theo người, nếu gặp tình huống cần đến thì có thể lập tức lấy ra dùng.

Những binh lính này vừa thở dài vừa bất đắc dĩ, nhưng trong mắt cũng tràn ngập ý tứ hàm xúc. Đây gọi là nguy hiểm và lợi ích luôn đi đôi với nhau, lợi tức 300% đủ khiến người ta mạo hiểm dưới giá treo cổ(*), mà lợi ích trước mắt đâu bọn họ lúc này đâu chỉ có 300%. Có thể nói nếu như lần này bọn họ có thể sống sót, mỗi người đều sẽ trở thành triệu phú, tỷ phú, bởi vì mỗi người đều nhận được một túi đầy kim cương, viên nào viên nấy to bằng hai ba đầu ngón tay, có màu có, không màu có, mỗi viên đều có thể sánh ngang với viên “Núi ánh sáng” (**) của nữ hoàng Anh, mỗi viên đều là bảo vật hiếm có, lại cộng thêm số vàng chất đầy cả nửa căn phòng... Bọn họ chỉ cần sống sót là nửa đời sau chỉ còn có việc hưởng thụ thôi.

- Vị tiên sinh này...

Viên sỹ quân đứng đầu, mang quân hàm trung tá, nhìn Trịnh Xá do dự một chút rồi mới hỏi:

- Xin hỏi tiếp theo sẽ chiến đấu như thế nào? Hạm đội số 7 của nước tôi phải không? Nói khó nghe một chút, chúng ta hiện tại coi như người cùng thuyền, bảo chúng tôi phản quốc cũng không đúng, dù sao cũng là bị uy hiếp. Hơn nữa các vị mạnh như vậy, cho dù chúng ta phản kháng cũng vô dụng, ngoài ra còn có phần thù lao kia nữa... Chúng tôi cũng sẽ không có ý xấu gì với các vị nhưng dù thế nào cũng mong anh nói cho chúng tôi biết xem tiếp theo sẽ chiến đấu như thế nào, để chúng tôi chuẩn bị tâm lý trước. Nếu phải tránh né thì tránh né thế nào, nếu muốn chạy trốn thì chạy trốn thế nào, anh có thể nói qua cho chúng tôi biết được không?

- Được.

Trịnh Xá cũng không giấu diếm, hẳn cũng chẳng sợ những binh lính này có suy nghĩ gì khác. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ hoa chiêu, âm mưu nào cũng đều thừa thãi, trừ phi người sử dụng hoa chiêu, âm mưu có sức mạnh tương đương hoặc là không thua kém quá xa, nếu không tất cả đều chỉ là trò chơi của kẻ yếu mà thôi.

- Chúng ta ít nhất phải giao chiến với vài chiếc tàu khu trục, tuần dương hạm. Máy bay tạm thời khó có khả năng, tên lửa hạm đối hạm tập kích có xác suất khá lớn, còn cả khả năng tàu ngầm xuất hiện. Bất quá trong điều kiện cơn bão hoàn hảo này, ít nhất là mức độ kịch liệt khi chiến đấu sẽ giảm xuống không ít, chắc rằng sẽ không khiến cả tàu bị hủy diệt... Đương nhiên, các vị cũng phải chuẩn bị tâm lý, phía trước không phải là không có gì nguy hiểm.

Trong căn phòng này cơ bản đều là sỹ quan chỉ huy, ngoài người mang quân hàm lớn nhất là trung tá thì sỹ quan cấp úy, hạ sỹ quan, cũng có, bọn họ đều yên lặng gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nhiều, chỉ bình tĩnh chờ đợi trong phòng.

Trịnh Xá rời khỏi phòng, bước ra boong tàu lập tức cảm nhận được sự khốc liệt của mưa bão bên ngoài. Đây căn bản đã không còn là mưa nữa, phẳng phất như trên trời trực tiếp trút thẳng nước xuống, giữa những giọt mưa tựa hồ không có chút khe hở nào, người đứng trong cơn mưa dù chỉ hít thở cũng có thể bị nước tràn vào. Ngoài ra sức gió cũng cực mạnh, gió bão gào rít như muốn cuốn bay người ra khỏi tàu, có điều đó cũng chỉ là đối với người bình thường, với thành viên tiểu đội luân hồi, cho dù là tân nhân như hai

người Lâm Tuấn Thiên, tố chất thân thể đều gấp hai, ba lần người bình thường, có muốn bị cuốn bay cũng không được.

Trịnh Xá đứng nhìn bóng tối mịt mù ở đằng xa, đang định quay vào trong khoang thuyền thì đột nhiên ở cách tàu khu trục không xa bọt nước bỗng bắn tung lên cao mấy chục mét, tiếng vang mãnh liệt rõ ràng là âm thanh của thuốc nổ. Do vị trí nổ cách tàu khu trục rất gần, cả con tàu đều rung động, đến khi bọt nước hạ xuống, Trịnh Xá đã lao ra khỏi boong tàu, hướng thẳng xuống mặt nước.

- Ngư lôi! Là tàu ngầm!

Binh lính trên tàu lập tức có người hét lên, nhất thời tất cả đều vội vàng chạy vào vị trí. Nhưng mới chạy được mấy bước, họ đột nhiên nhớ ra mình là binh sỹ Mỹ đang uy hiếp, con tàu này vẫn nằm dưới sự khống chế của Trung Châu đội, nói cách khác, tàu ngầm vừa tấn công họ lúc này hẳn là tới để cứu họ mới đúng.

- Cứu viện cái chó chết gì! Trò hề của đám chính khách đó các người còn chưa nhìn thấu sao? Các người còn nhớ cảnh tượng lúc đám kẻ cướp này sử dụng khẩu đại pháo đó tại Trân Châu cảng không? Thứ ấy so với vũ khí hạt nhân còn mạnh hơn gấp trăm lần. Hơn nữa đội ngũ này không yêu cầu bất cứ thứ gì đã trực tiếp công kích, mặc dù không bắn thẳng vào Trân Châu cảng nhưng cũng đủ dọa cho đám chính khách ấy sợ phát khiếp rồi, bọn họ chắc chắn đã bị coi là phần tử khủng bố. Đám chính khách ấy còn quý cái mạng mình hơn bất kỳ ai, những binh lính bị bắt làm con tin như chúng ta căn bản không hề quan trọng, chỉ cần tiêu diệt được đội ngũ này thì có bắt chúng ta bồi táng cũng chẳng sao cả... Chỉ biết nghe theo ý chúa thôi, hy vọng vẫn còn nửa đời sau mà hưởng thụ.

Mấy viên sỹ quan lúc trước nghe được tiếng nổ cũng lập tức cả kinh, đã phục vụ bao năm trên chiến hạm, bọn họ tự nhiên là biết nó đại biểu cho cái gì. Nhưng họ cũng vô cùng bất đắc dĩ, phải biết rằng đối phương chính là hải quân Mỹ, bọn họ chẳng những không được phản kích, theo lý mà nói lại càng phải phối hợp... Nhưng phối hợp cái gì, phối hợp với bọn họ để giết mình? Hơn nữa đã nhận bao nhiêu vàng và kim cương của Trung Châu đội, bọn họ cũng chẳng có thực lực để đối phó, vì thế chuyện duy nhất có thể làm chính là chờ đợi, chờ đợi sự sống, chờ đợi cái chết...

Tạm thời không nhắc tới những mâu thuẫn trong lòng binh lính trên tàu, Trịnh Xá lúc này đã phá tan mặt nước, ùm một tiếng gây ra một đợt sóng cao gần mười mét, cả người giống như đạn pháo chìm vào lòng

hắn, đối với một kẻ cơ bản không có gì ràng buộc như hắn... Loại ràng buộc này rất có thể trong một vài thời khắc quan trọng sẽ là động lực để hắn sống sót.

- Được rồi, một chút cũng không sao, tất cả đều theo bố cục của các người... Vậy thì Đông Hải đội chắc là sắp tới tập kích rồi phải không?

- ... Tập kích!

Miyata Kuraki sắc mặt nghiêm nghị nhìn những người trước mắt, trịnh trọng nói:

- Đúng thế, tập kích! Mặc dù đã có bố cục của Adam, chúng ta chỉ cần tiến hành từng bước theo bố cục là được, nhưng ta nghĩ chúng ta không thể không kiếm thêm chút bùa hộ thân. Điểm này Adam cũng đã nói qua, có cơ hội thích hợp có thể bắt sống thành viên Trung Châu đội để uy hiếp, vì lần tập kích này chúng ta cần phải tiến hành, buộc phải tiến hành!

Khoảng ba mươi phút trước, tàu khu trục của Trung Châu đội đã tiến vào phạm vi thăm dò tinh thần lực của cô gái mặc kimono, nói chính xác là một khối không gian bị che phủ tiến vào phạm vi thăm dò của nàng, điểm này chính là tiêu chí tồn tại của tinh thần lực không chế giả, nói cách khác, đó chính là vị trí của Trung Châu đội. Mà không biết tại sao, tốc độ của tàu khu trục chỉ được khoảng 20% tốc độ tối đa, cũng có nghĩa là trong vòng mười tiếng đồng hồ, hạm đội sẽ đuổi kịp Trung Châu đội. Đó còn là trong tình huống tàu chiến tốc độ chậm cùng nhau tiến tới, nếu như phái tàu khu trục tốc độ cao hoặc tàu ngầm cỡ nhỏ thì hoàn toàn có thể đuổi kịp Trung Châu đội trong vòng một, hai tiếng đồng hồ. Cùng lúc ấy, cô gái mặc kimono đột nhiên phát hiện thực lực của tinh thần lực không chế giả Trung Châu đội rất yếu, chỉ vỏn vẹn có thể miễn cưỡng bao trùm tàu khu trục, hơn nữa tinh thần lực còn vừa mỏng vừa phân tán, nói cách khác... Về phương diện thăm dò và che phủ tinh thần lực, Trung Châu đội đội chỉ giống như một gã mù, đứng yên chịu đòn.

Sau khi biết tình huống này, Miyata lập tức triệu tập vài thành viên thích hợp với đánh lén, do hắn và cô gái mặc kimono dẫn đầu, dùng mấy chiếc tàu tốc độ cao yểm hộ tới tập kích Trung Châu đội... Nếu như có cơ hội, có thể khiến Trung Châu đội trọng thương đã là rất không tệ, còn nếu thật sự không được, dựa vào tốc độ cao của tàu chiến, cộng thêm tinh thần lực không chế giả toàn lực che phủ, cũng đủ để đảm bảo cho bọn hắn chạy trốn.

- Vì thế... Chúng ta sẽ tập kích!

700. Chương 8: Đông Hải Đội Phản Công (4)

- ...Tín niệm lực của ta có thể phát huy tinh thần lực che phủ của Đông Hoàng chung, hiệu quả quá yếu nên tác dụng che phủ cũng thấp nhưng vừa khéo phù hợp với tình huống trước mắt vì thế chuyện này tạm thời không bàn. Trong thời gian phát động, ta không thể hành động tự do, thời gian duy trì tối đa là hai mươi tư giờ, trong đó nhất định phải để chúng ta có ít nhất là một người bị bắt, hơn nữa người đó tuyệt đối không thể hôn mê.

Đây là những gì Sở Hiên nói với mọi người sau khi hắn cùng Tiêu Hoành Luật liên hợp bố cục, quyết định kế hoạch chiến đấu tiếp theo.

Đại khái cả kế hoạch kỳ thực chỉ có một điểm mấu chốt, đó là để tiểu đội Thiên Thần nhận định rằng Trung Châu đội đã thất bại. Không cần biết là đối với lý thuyết xác suất của Sở Hiên hay là phản ứng của những người khác trong Trung Châu đội với sự kiện phát sinh đột ngột, đều phải để tiểu đội Thiên Thần coi nhẹ Trung Châu đội một bậc, như vậy mới không để tiểu đội Thiên Thần biết được Trung Châu đội đã gặp clone của Trịnh Xá.

- Điểm ấy vô cùng quan trọng, không thể để tiểu đội Thiên Thần biết, năng lực vượt qua thế giới phim kinh dị của bọn chúng đã bại lộ, như vậy trong trận chiến cuối cùng mới có thể phát huy tác dụng lớn.

Đây là lý do Trung Châu đội phải thất bại cho tiểu đội Thiên Thần xem. Nói cái gì mà đứng vào thế yếu trong trận chiến cuối cùng, đó đơn giản là trò cười, trận chiến cuối cùng vốn đã là tất cả các đội ngũ tự lại một chỗ liều mạng với nhau, đội ngũ càng yếu thì càng dẫn tới nhiều kẻ địch, cho dù là tiểu đội Thiên Thần cũng như vậy, tuyệt đối không vì cố kỵ tiểu đội Ác Ma mà bỏ qua Trung Châu đội. Chính vì thế, về

yếu thế gần như không có ý nghĩa gì cả, trong mắt trí giả cổ như Adam, trò đùa ấy chỉ khiến hấn khịt mũi khinh bỉ, nguyên nhân thật sự cho thất bại chỉ có một, đó là để Adam tưởng rằng hấn đã thắng, còn Trung Châu đội thì thất bại mà không biết tại sao.

- ...Nhưng chung quy vẫn có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp, à, đúng rồi! Cho dù chúng ta không biết tiểu đội Thiên

Thần có thể vượt qua thế giới phim kinh dị, nhưng chúng ta có thể chiến thắng Đông Hải đội cơ mà. Chỉ cần Đông Hải đội bị chúng ta bắt sống, chúng ta không phải có thể từ miệng chúng biết được chuyện này sao?

Trịnh Xá tò mò hỏi.

- E hèm!

Tiêu Hoành Luật hắng giọng một tiếng, vừa cười vừa nói:

- Điểm ấy để ta giải đáp đi. Nói một cách chính xác là, chúng ta cho dù biết sự tồn tại của tiểu đội Thiên Thần cũng không sao, nhưng lại không thể do chúng ta tự mình biết được, mà phải biết từ chỗ Đông Hải đội. Đó mới là nguyên nhân vì sao chúng ta cần phải thất bại, cũng là nguyên nhân phải cho một hai người bị bắt sống.

- Tại sao?

Mấy người còn lại cùng đồng thanh hỏi.

- Bởi vì clone của Trịnh Xá căn bản không hề xuất hiện, ít nhất là tiểu đội Thiên Thần không biết hấn đã xuất hiện. Cứ như vậy, chỉ cần chúng ta để Adam xác nhận chúng ta đã thất bại, tin tức cực kỳ thiếu hụt, hấn cũng hoàn toàn không biết sự thật là tiểu đội Ác Ma đã tới gặp chúng ta. Mà đến trận chiến cuối cùng, chúng ta mới có thể dựa vào điểm ấy để bố cục, đạt đến mục tiêu chiến đấu Trung Châu đội chúng và tiểu đội Ác Ma, Vương đối vương, binh đối binh, sự can thiệp của các đội ngũ khác tới chúng ta cũng là nhỏ nhất.

Tiêu Hoành Luật ngắt một sợi tóc trán, nhìn mọi người nói.

- Vậy tại sao phải bị bọn chúng bắt sống? Nếu chỉ vì nguyên nhân này thì chúng ta chỉ cần chặn ở quần đảo Điều Ngư Đài, sau đó đấu cứng với bọn chúng một trận là được mà? Thật sự đây cũng là chi tiết mà ta phản cảm nhất trong bố cục, tính mạng của thành viên đoàn đội sao có thể dễ dàng đưa ra làm mồi nhử như vậy?

Có trời mới biết Đông Hải đội là đội ngũ như thế nào, nếu như bị bọn họ bắt sống, sau đó mặc kệ tất cả giết cho thống khoái, hoặc là dùng kỹ năng nào đó để khống chế thì sao? Đối với việc đưa đồng đội mình ra làm mồi nhử, Trịnh Xá cực kỳ khó tiếp nhận, trên thực tế, đây cũng là mấu chốt làm bộc phát mâu thuẫn giữa hấn và Sở Hiên lúc gặp mặt lần đầu.

- Bởi vì... Chúng ta cần tinh thần lực khống chế giả của bọn chúng. Nếu chính diện đấu cứng, giết chết đối phương hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng nếu muốn an toàn bắt sống tinh thần lực khống chế giả của đối phương.... Độ khó cực cao. Phải biết rằng đối phương cũng là tiểu đội luân hồi, coi thường đối phương cũng tức là coi thường chính mình... Tình huống cơ bản là như vậy. Khoảng sau vài tiếng nữa, bọn chúng sẽ phát động tập kích.

Sở Hiên lẩm bẩm đáp.

Những chuyện này lúc trước đã thảo luận qua, biết rõ là Đông Hải đội sẽ tới đánh lén nhưng lại không thể không tiếp tục chia ra làm mấy tiểu đội tiếp tục tuần tra... Trong đó một phần lớn nguyên nhân là để cho đối phương tập kích được thuận lợi, điểm ấy đúng là mỉa mai.

- Ta đã gắn thẻ kim loại màu bạc vào đáy đồng hồ đeo tay của các người, chỉ cần không bị lấy đi thì sẽ có thể liên lạc trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, dù sau thì thẻ tích của nó cũng quá nhỏ, vượt quá thời gian này sẽ không liên lạc với chúng ta được nữa. Trong thời gian ấy, các người cần phải thấy rõ bọn chúng sử dụng biện pháp nào để liên lạc với tiểu đội Thiên Thần. Đó là thứ nhất, thứ hai là ghi nhớ kỹ, ai là tình

thần lực khổng chế giả, thứ ba, khi chúng ta phát động phản công thì tận lực bắt giữ tinh thần lực khổng chế giả, tình huống cơ bản là như vậy...

Trịnh Xá nhớ lại những gì Sở Hiên đã nói, vừa nhìn xuống đồng hồ đeo tay của mình, mặt dưới đồng hồ của hắn cũng gắn một mảnh kim loại màu bạc nhỏ. Tuy nói khả năng đối phương bắt sống được hắn là gần như bằng không, thậm chí đối phương có dám đến bắt sống hắn hay không cũng còn phải bàn nhưng hắn vẫn yêu cầu gắn thẻ kim loại lên đồng hồ mình. Nhắc tới mới nhớ, Sở Hiên quả là có tố chất làm Doraemon, luôn luôn có thể đưa ra rất nhiều thứ hữu dụng...

- Nói ra thì... Ma động pháo hình như cũng là hắn một mình chế tạo mà?

Tạm thời không nhắc tới Trịnh Xá đang đứng trên boong tàu suy nghĩ miên man, trên mặt biển, cách chỗ tàu khu trục rất xa, mấy con tàu đột kích đang nhanh chóng tiến tới. Trên mấy chiến hạm này, Đông Hải đội có tổng cộng năm người tham gia tập kích, ngoài đội trưởng Miyata Kuraki, cô gái mặc kimono tinh thần lực khổng chế giả, còn có một người đàn ông cao gầy, một ông lão hơn năm mươi tuổi mặc quần áo kỳ lạ, cùng gã đầu trọc to lớn ánh mắt thâm tà, tất cả đều đứng tên boong tàu.

- Aoi(*), thế nào? Trung Châu đội có gì biến động không?

Miyata chột hời.

Cô gái mặc kimono tên là Aoi lắc đầu đáp:

- Không có gì thay đổi, che phủ tinh thần lực vẫn có vẻ yếu ớt, mỏng manh, hoặc là tinh thần lực khổng chế giả của bọn chúng thực lực rất yếu, hoặc là bị thương trí mạng, hoặc là...

Miyata cười khổ, tiếp nhận đề tài, nói:

- Hoặc là cạm bẫy đang chờ đợi chúng ta đúng không? Ta hiểu ý cô nói, lần tập kích này đúng là vô cùng mạo hiểm, nhưng lúc trước chúng ta thậm chí đến cả cơ hội để mạo hiểm cũng không có. Khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội mạo hiểm, chúng ta không thể không đi... Còn về những kẻ trong Trung Châu đội, thực lực của bọn chúng Đông Hải đội chúng ta sao có thể địch lại được? Điểm này ta đã sớm hiểu hơn ai hết. Là một võ giả, ta tự nhiên là vạn phần hy vọng có thể chính diện giao đấu với võ cường giả, nhưng cô biết tại sao ta lại tiếp nhận đề nghị và bố cục của Adam không?

- Chính là vì ta là đội trưởng Đông Hải đội, ta phải phụ trách cho mọi người. Nếu như có một cơ hội, vậy thì không thể để vận mệnh quyết định người mà phải để chính hành động của người quyết định bản thân mình... Chúng ta không thể không tập kích, nếu không thì kiếm đâu ra vốn để đàm phán với Trung châu đội?

Aoi thoáng ngần người, vội vàng hỏi:

- Đội trưởng, ý anh là...

- Đúng! Đánh lên lần này cho dù là bắt sống được bất kỳ thành viên nào trong đội bọn chúng, ta cũng sẽ từ bỏ chính diện tranh đấu đến cùng, chỉ hi vọng có thể giải quyết bằng đàm phán, để Đông Hải đội chúng ta an toàn rời khỏi thế giới phim kinh dị lần này là được. Ta không ngu xuẩn đến mức tin tưởng đội trưởng một đội ngũ khác, cho dù là trong cùng một liên minh cũng vậy, ta chỉ tin tưởng thành viên của đội mình... Yên tâm đi, ta tuyệt đối không vứt bỏ mọi người!

Miyata Kuraki nhắm mắt, tịnh trọng nói. Một tay hắn đang cầm kiếm nhật, ngón tay nắm chặt đến trắng bệch, rõ ràng tâm tình đang vô cùng kích động.

Aoi nhìn nghiêng sang phía hắn đầy tình cảm, tiếp đó ánh mắt mới khôi phục lại như thường, nói:

- Vậy thì trước hết hãy bàn về lần tập kích này. Đội trưởng, mọi người, đầu tiên là tinh thần lực khổng chế giả biểu hiện có vẻ cực kỳ yếu ớt, tạm thời không cần biết đây có phải là cạm bẫy hay không, nếu chúng ta đã muốn đánh lên thì coi như là hắn rất yếu đi. Trình độ che phủ tinh thần lực như thế này, muốn phá vỡ cũng không khó lắm, nhưng thời gian duy trì rất ngắn, hơn nữa còn bị đối phương nhanh chóng phát hiện, vì thế tôi không định phá vỡ màn chắn của đối phương. Mặt khác, nếu như tinh thần lực khổng chế giả của bọn chúng đã yếu như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể dùng một phương thức khác xâm nhập lên chiến hạm

đó, để chúng ta dung nhập vào trong màn chắn tinh thần lực, khiến hẳn hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta.

- Có thể không? Tinh thần lực khổng chế giả còn có kỹ xảo như vậy à?

Gã đầu trọc đứng bên cạnh vệt vàng hời, chỉ có điều khi hẳn hời thì hai mắt lại nhìn chăm chăm vào ngực Aoi, ánh mắt đậm tà phảng phất như muốn nhìn xuyên qua bộ kimono của nàng.

Aoi hơi chút mất tự nhiên, quay người đi nửa vòng rồi mới đáp:

- Tình huống bình thường tự nhiên là không thể, nhưng khi mạnh hơn tinh thần lực của đối phương rất nhiều thì có thể làm được, chỉ là không duy trì được trong thời gian dài. Hơn nữa đó cũng không phải ẩn thân, chỉ là tinh thần lực khổng chế giả của đối phương không cảm giác được chúng ta mà thôi, nếu như nhìn thấy, nghe thấy hoặc là dùng biện pháp nào khác thăm dò được thì chúng ta vẫn sẽ bị bọn chúng phát hiện, vì thế khả năng lần đánh lén này thất bại vẫn rất lớn.

Miyata thở dài nói:

- Cho dù thế nào đi nữa chúng ta cũng không thể thua bọn chúng... Thần cung điện hạ(**), thức thần (shikigami) của ông thế nào rồi?

Ông già mặc dị phục kia lắc đầu đáp:

- Tiền quỹ đã bồi dưỡng xong, nhưng hậu quỹ thì còn rất kém...

- Vậy là đủ rồi. Tiền quỹ của ông là bồi dưỡng tật quỹ phong phải không?

Miyata hỏi.

Ông già kia gật đầu, Miyata Kuraki bất giờ mới nói:

- Vậy thì nhiệm vụ nhanh chóng chạy trốn sẽ giao cho ông, cần phải đưa tất cả mọi người đi, cho dù hi sinh tiền quỹ cũng không sao. Sau khi trở về sẽ là trận chiến cuối cùng, trước lúc ấy cả đội nhất định sẽ góp đủ điểm thưởng và chi tiết kịch tình để ông bồi dưỡng tiền quỹ và hậu quỹ...

- Thủ đoạn khá thật!

Trịnh Xá vẫn một mực nghe tiếng đoán hình, tuy ở giữa cuồng phong cũng gặp chút trở ngại nhưng tiếng chim ưng xé gió kịch liệt như vậy hẳn sao có thể không thấy được? Nhưng khi chim ưng khổng lồ còn cách tàu khu trục mấy mét thì đột nhiên biến mất tăm, tình huống này tuyệt đối không phải che phủ tinh thần lực đơn thuần mà là kỹ năng càng cao thâm hơn mới đúng. Không cần biết thế nào, thực lực của Đông Hải đội nhìn qua cũng không đến nỗi quá kém.

- Mọi người chú ý, Đông Hải đội đã lên thuyền. Vị trí cụ thể ta cũng không rõ, bọn chúng sử dụng một loại phép ẩn thân, mọi người tự mình chú ý... Còn nữa, khi giao chiến không thể nương tay, thứ nhất là không được để bọn chúng nhận ra chúng ta cố ý để bị bắt, thứ hai là khi giao chiến nương tay rất có thể bị ngộ thương. Giết được thì cứ giết, thật sự không thắng được thì dứt khoát chịu thua... Sở Hiên, người chú ý bảo vệ mấy tân nhân!

Trịnh Xá nói xong liền nhún người bật lên, đôi cánh sau lưng phiêu động liên tục, lơ lửng giữa không trung cách boong tàu vài mét, tiếp đó lao về phía Đông Hải đội vừa biến mất.

Ở bên kia tàu khu trục, các thành viên Trung Châu đội cùng đều quan sát xung quanh. Do lúc trước đã chia đội nên các thành viên đều phân nhóm ở cùng một chỗ, sau khi nghe Trịnh Xá nhắc nhở, tất cả mọi người đều đề cao chú ý, chỉ đợi Đông Hải đội xuất hiện sẽ triển khai công kích. Có điều, kỹ năng này của Đông Hải đội cũng đúng là không tầm thường, không ngờ có thể hoàn toàn tàng hình, biến mất khỏi tầm mắt.

Trong lòng Trịnh Xá cũng có chút suy nghĩ, do kỹ năng hoán đổi trong Chủ Thần thật sự quá nhiều, cho dù đã có quyền đội trưởng, có thể tra duyệt thuận tiện nhưng sức lực một người dù sao cũng rất có hạn, không thể ghi nhớ kỹ càng tất cả mọi loại kỹ năng, vật phẩm, thuộc tính có thể hoán đổi cho nên đại đa số mọi người khi hoán đổi đều chọn thứ mà mình quen thuộc hoặc mang đặc trưng của dân tộc. Cứ như vậy, mỗi đội ngũ cũng mang điểm đặc sắc riêng của dân tộc hoặc địa phương mình.

"Đông Hải đội, Đông Hải... Chẳng lẽ là người ở khu Nhật, Hàn? Nói như vậy kỹ năng biến mất vừa rồi là thuật ninja? Nếu là ninja thì đúng là kỹ năng phù hợp với đánh lén?"

Trịnh Xá đứng phía trên tàu khu trục, chỉ cần trong tàu truyền đến tiếng va chạm hoặc la hét là hẳn sẽ có thể tùy lúc chi viện. Mặc dù lúc trước đã quyết định sách lược chính là tạm thời bỏ qua Đông Hải đội nhưng cũng không thể để bọn chúng quá phô trương, ít nhất cũng phải gây cho họ một áp lực cực lớn, để họ hiểu rằng người của Trung Châu đội không thể giết, nếu không những người bị bắt sống rất có thể sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng.

- ...Không sai, ta rất tán thành ý kiến này của người.

Tiếng của Tiêu Hoành Luật thông qua tám thẻ kim loại màu bạc truyền tới:

- Theo tình hình trước mắt, Đông Hải đội tới tập kích phần lớn là để chiếm lấy địa vị bình đẳng, ít nhất là bọn chúng hy vọng có được cơ hội đối thoại ngang bằng với chúng ta, nếu không đánh lén đã biến thành tấn công bất ngờ rồi... Mà nếu thực lực của chúng ta quá yếu sẽ ngược lại khiến bọn chúng xem thường, thành viên bị bắt sẽ rất nguy hiểm, điểm này ta nghĩ người chắc chắn là không thể tiếp nhận được, đúng không?

- Đúng thế!

Còn một điểm nữa mà Trịnh Xá không nói ra, đó là hẳn thật sự muốn thử nghiệm kỹ xảo mới học được một lần. Chân nguyên lực và ma lực va chạm, đây là kỹ năng sáng tạo ra để chống lại Hắc viêm của Phục Chế thể, sức phòng ngự cũng không tồi nhưng lực công kích lại hơi thiếu. Tuy nói thực lực bản thân đủ để bù đắp lại điểm yếu này nhưng cũng phải được thành lập trên nền tảng lực phòng ngự cực mạnh, vì thế lấy Đông Hải đội làm đá thử vàng cũng là một nguyên nhân vì sao hẳn muốn xuất chiến lần này.

Ở phía bên kia, Đông Hải đội xuất hiện trong một phòng chứa đồ trên tàu khu trục. Vừa hiện hình, sắc mặt Mitsui lập tức hơi hơi trắng bệch, Miyata đứng bên cạnh vội vàng đỡ lấy, hỏi:

- Charka tiêu hao quá nhiều phải không? Dù sao lần này cũng phải đưa một lúc ba người, người trước tiên cứ nghỉ ngơi một chút, chờ charka hồi phục rồi lên ra, ta và Masao sẽ bắt đầu hành động. Thần cung điện hạ, ông ở đây chờ với hẳn đi, ta nghĩ ninjitsu của hẳn cũng đủ để bảo vệ hai người.

Kỳ thật đầu chỉ có Mitsui vẻ mặt xấu đi, tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Miyata còn có vẻ bình tĩnh thì ba người còn lại sắc mặt đều không tốt chút nào, đặc biệt là Masao. Khi biết mình phải cùng Miyata hành động, sắc mặt hắn lập tức biến thành vừa xanh vừa trắng, nếu như cẩn thận nhìn kỹ thì có thể thấy hai chân hắn còn hơi run rẩy.

Miyata Kuraki khẽ thở dài, vỗ mạnh vai Masao nói:

- Ra dáng đàn ông xem nào!

Nói đoạn, hắn hít sâu một hơi, mở cửa ra, đồng thời ý niệm cũng liên lạc với Aoi.

“...Đội trưởng, đây là hình ảnh phân bố nhân viên trong tàu khu trục. Do màn chắn tinh thần lực nên chỉ có thể cảm nhận được sinh vật sống, không thể biết được nam hay nữ, hình dạng thế nào, vì thế có khả năng là binh lính hải quân bị Trung Châu đội uy hiếp, cũng có thể là đội viên Trung Châu đội, mọi người hãy cẩn thận.”

Miyata gạt đầu, đẩy cửa ra, kéo Masao lao ra ngoài, chỉ vài bước đã biến mất ở đầu kia lối đi.

Đây kỳ thực là phương thức tác chiến mà Đông Hải đội phối hợp đã lâu, Miyata Kuraki cùng Masao thuộc loại hình cận chiến, phù hợp với lao thẳng đánh mạnh, Mitsui hoá đổi ninja hệ ảnh, thích hợp đánh lén, ngoài ta còn có thức thần của Thần cung, tinh thần lực khống chế của Aoi cùng một số kỹ năng của các thành viên khác. Phương thức chiến đấu này giúp bọn họ thắng lợi trong trận chiến với Ấn Châu đội, đến hôm nay họ cũng dùng cách đó để đối phó với Trung Châu đội...

- Tìm thấy rồi.

Trung Châu đội có hai người trong lòng máy động. Sau khi nhận được nhắc nhở của Trịnh Xá, mấy người trong đội đều tập trung sức chú ý, cơ nhân tỏa cũng lần lượt mở ra, ngoại trừ Trịnh Xá, hai người Triệu Anh Không, Trương Hằng cũng một trước một sau phát hiện động tĩnh trong khoang thuyền. Trương Hằng chưa có động tác gì, Triệu Anh Không đã yên lặng đứng dậy, mở cửa bước ra khỏi phòng, bàn tay nắm hờ lại, hắn là đang cầm vũ khí của nàng, thanh gươm Excalibur.

Cùng lúc ấy, Trịnh Xá cũng từ trên trời hạ xuống, trực tiếp lao vào trong khoang thuyền, tiếp đó chạy tới chỗ Đông Hải đội. Cộng thêm Triệu Anh Không từ khoang thuyền phía dưới ép lên trên, hai người một trên một dưới đã bao vây Đông Hải đội vào trung tâm, hơn nữa còn đang nhanh chóng tiến đến.

Trong đầu Miyata cùng Masao đều có hình ảnh quét hình tinh thần lực, khi thấy hai người một trên một dưới ép tới gần, Masao lập tức luống cuống, còn Miyata thì lại rất bình tĩnh nói:

“Đừng hoảng hốt, bọn chúng chỉ có hai người, hơn nữa còn là một trên một dưới, vẫn chưa thể khẳng định là Trung Châu đội đã phát hiện ra chúng ta. Thế này đi, chúng ta tấn công tên ở phía dưới đi lên, hắn ở gần chúng ta nhất, ngoài ra sau khi tấn công chúng ta cũng có thể truy tìm xuống phía dưới... Mitsui, người đi tìm phòng có nhiều người tụ tập, dựa vào ninjitsu của người có thể vô thanh vô tức lén vào trong, khi phát hiện người không phải binh lính hải quân thì thông báo với bọn ta. Nếu là người rất yếu hoặc là tinh thần lực khống chế giả bị thương kia thì bắt giữ lại, sau đó chúng ta lập tức rời đi!”

Dứt lời, Miyata kéo Masao, lao về phía Triệu Anh Không.

Hai bên chỉ còn cách nhau có hai ngã rẽ...

703. Chương 9: Bắt Sống (2)

Tóm tắt trận chiến, Đông Hải đội chiếm được tiên cơ, dù sao cũng có tinh thần lực khống chế giả, ít nhất về phương diện hành động họ cũng sẽ không bị mai phục. Hơn nữa trước khi chiến đấu Đông Hải đội đã có chuẩn bị cả về thể chất lẫn tinh thần, nếu như thực lực chênh lệch không lớn, lại là hai đánh một, bên không có tinh thần lực khống chế giả gần như chắc chắn phải thất bại.

Nhưng mà, điều kiện tiên quyết là thực lực chênh lệch không lớn...

Tốc độ di chuyển của Triệu Anh Không cũng không phải quá nhanh, chỉ bình tĩnh chạy tới, tay làm động tác cầm kiếm, bộ dạng vô cùng ung dung thoải mái. Đến khi còn cách Đông Hải đội một chỗ rẽ, nàng đột nhiên vùng tay, thanh trọng kiếm trong suốt chém thẳng tới.

Roạt một tiếng, thanh kiếm trong suốt chém sắt như chém vải, cắt ngang chỗ rẽ, trực tiếp xuyên qua vách tường lao thẳng đến chỗ hai người bên kia.

Masao còn chưa kịp phản ứng, Miyata Kuraki đã sắc mặt đại biến, vọt kéo giật Masao về sau, đồng thời tay kia rút liềm nhật chém tới. Choang một tiếng vang dội, kiếm trong tay Miyata thiếu chút nữa thì bị chấn bay, bất quá luồng lực đạo này cũng đẩy hấn và Masao lùi ngược ra sau, đâm sầm vào một vách thép mới ngừng lại được.

- Mạnh quá...

Miyata bật dậy, tay nắm chặt thanh kiếm, thầm tán thán một câu, tiếp đó vội vàng nói trong ý niệm:

“Masao! Mau biến thân! Kẻ đó cực kỳ mạnh! Sống chết của chúng ta chỉ trong khoảng khắc này thôi...”

Vừa dứt lời, từ bên kia ngã rẽ xuất hiện một cô gái vóc người nhỏ nhắn, nàng nhẹ nhàng tiến tới, trên tay không có bất kỳ vũ khí nào, chỉ là hai tay nắm hờ, giống như đang cầm thứ gì đó, nhìn qua cũng không có khí thế giết người gì cả.

Masao vốn đang vô cùng khấn trương, thấy như vậy lập tức nhảy dựng lên, nói:

- Kuraki, đây là kẻ mà anh nói là vô cùng mạnh? Đùa nhau kiểu gì đấy...

- Ngu xuẩn...

Miyata căn bản không dám nhìn lại Masao, hấn chỉ thì thào nói:

- Sát ý của cô ta giống như sóng biển dồn dập... Lần đầu tiên ta gặp người có sát ý mãnh liệt như vậy, người hoàn toàn không cảm nhận được sao?

Rất rõ ràng, Masao thật sự không có cảm giác gì cả, thực lực chênh lệch quá lớn khiến hấn thậm chí cả đẳng cấp sức mạnh của Triệu Anh Không cũng không cảm nhận được. Có điều, hấn cũng biết nghe lời Miyata, khi nhận được mệnh lệnh hấn lập tức hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân lần lượt căng phồng lên, phảng phất như tự có sinh mạng riêng. Cho đến khi cơ thịt hoàn toàn biến thành như chất sừng, hấn đã cao lên thêm hơn năm phân, đạt tới chiều cao hơn hai mét, nhìn như một ngọn núi nhỏ.

- A!

Sau khi cơ thể bành trướng lên, Masao hét lớn một tiếng, lao về phía Triệu Anh Không. Miyata thầm hô không hay, vội cầm kiếm Nhật theo sát phía sau lưng hấn. Một người cầm kiếm, một gã khổng lồ lao ầm ầm tới, nếu chỉ nói riêng về áp lực thì đúng là vượt xa một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp đang tay không đứng đó như Triệu Anh Không.

Triệu Anh Không cũng không hoảng hốt, ngênh chiến hai người đang xông đến, nàng vùng thanh gươm Excalibur lên bổ xuống, dễ dàng chém trúng người Masao. Nhưng không ngờ được là, thanh kiếm lại chỉ chém ngập vào cơ thể hấn vốn vẹn khoảng ba phân, cơ thịt cứng rắn như sắt, đặc biệt là khi Masao thụ thương nó liền khép lại nhanh như chớp, nhất thời trường kiếm bị kẹt lại trên người hấn. Masao hét lớn một tiếng, lao thẳng vào trước mặt Triệu Anh Không.

Thuộc tính cường hóa của Masao hấn là tương tự với của gã trong Ấn Châu đội, thậm chí là giống nhau, nếu là Triệu Anh Không lúc đó gặp phải công kích mức độ này thì chưa chắc đã có thể tránh được, cho dù tránh được thì cũng có thể phải bị thương nhẹ. Có điều, nàng tiến vào thế giới luân hồi đã rất lâu, đặc biệt là nhân cách chúng cũng khôi phục, thực lực tăng cường đâu chỉ một chút. Trong nháy mắt lúc Masao lao tới, cô bé đã đưa tay áp lên người hấn, dưới chân đạp mạnh, nhảy vọt lên cao, vượt qua đầu hấn hướng về phía sau. Khi bay qua phía trên Masao, hai chân Triệu Anh Không quật ngược lại, kẹp lấy cổ hấn, dường như muốn mượn lực hạ xuống để bẻ gãy cổ tên này.

Nhưng ở đây không chỉ có một mình Masao, Miyata theo sát ngay phía sau, hấn không nói tiếng nào, kiếm Nhật trong tay đã nhanh như chớp chém vào cổ Triệu Anh Không. Ra tay không chút gượng ép, kiếm thuật

của Miyata cũng có trình độ nhất định, đến cả Triệu Anh Không cũng không thể không bỏ qua công kích Masao, nâng thanh gươm Excalibur lên cản một đòn này. Lại một tiếng kim loại va chạm vang dội, Triệu Anh Không nương theo luồng lực đạo đó nhảy ra xa mấy mét.

“Không được, vẫn còn cách cô ấy rất xa..”

Triệu Anh Không khe khẽ thở dài, hoàn cảnh vừa rồi nếu đổi lại là nhân cách chính của nàng thì Masao đã biến thành một cái xác không hồn bị vụn gãy cổ nằm đó rồi, thực lực chênh lệch nhau quá lớn, cho dù nàng đã tiến bộ rất nhiều thì vẫn còn kém rất xa.

- Lại lần nữa.

Triệu Anh Không khe khẽ hô lên, lại cầm kiếm xông đến, hướng thẳng tới chỗ Masao. Gã cao lớn này vừa rồi đúng là đã bị dọa đến đổ mồ hôi hột, chỗ cổ bị vụn khẽ một cái mà đến giờ vẫn còn ngâm ngấm đau, mắt thấy Triệu Anh Không một lần nữa lao đến, hấn hết lớn vung quyền đâm thẳng, mang theo gió rít đánh vào Triệu Anh Không. Nhưng cú đâm vừa mới đánh ra được một nửa, Triệu Anh Không không ngờ lại không dùng kiếm chém hấn mà chập hai tay lại, bắt lấy cổ tay hấn, tiếp đó thuận theo lực đâm kéo giật về sau một cái, cổ tay hấn lập tức bị vụn trật khớp.

Masao gào lên thảm thiết, theo phản xạ tung cước đá tới, nhưng lại để Triệu Anh Không đưa tay ấn vào chân, nhảy lùi ra sao, vừa khéo tránh qua một kiếm chém thẳng tới trong đường tơ kẽ tóc. Nhất kiếm này cơ hồ dán sát vào đầu Triệu Anh Không, khi nàng lùi ra xa mấy mét, mấy sợi tóc bị chém đứt mới từ từ rơi xuống, lần này đến cả Triệu Anh Không cũng phải toát mồ hôi lạnh.

“Quá miễn cưỡng, thực lực người kia của ta không biết đã trải qua bao nhiêu lần rèn luyện, lại có cảnh giới nhập vi của tầng thứ tư hỗ trợ nên mới có thể cử trọng nhược khinh, vô địch cận chiến, thực lực của ta chung quy vẫn còn kém cô ấy rất xa...”

Triệu Anh Không trong lòng thầm than thở, bất quá nàng cũng là một cô bé quật cường, vẫn không nhận thua, thấp giọng hô lên:

- Lại lần nữa!

Nói đoạn, nàng một lần nữa lao tới. Nhìn bộ dạng Triệu Anh Không lúc này giống như đang phải chịu thua thiệt nhưng nếu so với hai người đang kinh hãi run sợ trước mắt mà nói thì tâm trạng nàng kỳ thật cũng chẳng khác Trịnh Xá là mấy, đều muốn lấy hai người trước mặt ra để thử chiêu mà thôi.

“Masao! Xuất toàn lực đi! Cô gái này quá lợi hại, bị cô ta kéo chân, hai chúng ta sớm muộn gì cũng chết ở đây thôi!”

Miyata Kuraki hét lớn trong ý niệm, đồng thời hấn xoay đao, cắt một vết dài trên tay mình, tiếp đó dùng chính máu tươi của bản thân không ngừng vẽ họa tiết lên người. Trên da, trên mặt hấn đều có một số ký hiệu quái dị, theo máu tươi quệt xuống, những ký hiệu đó dần dần tỏa ra ánh đen, sau một lúc toàn thân Miyata đã được bao trùm trong một tầng hắc mang mờ nhạt.

- Chiến sỹ của Trung Châu đội, bọn ta hai người đánh một đã là phản bội tinh thần võ sĩ đạo, nếu không phải vì chúng ta thân ở trong tiểu đội luân hồi, ta thật sự muốn đánh một trận công bằng với người.... Thuộc tính cường hóa của ta là Quỷ kiếm sỹ, mượn sức quỷ thần đạt tới thiên uy. Đồng đội của ta cường hóa thuộc tính cơ bắp Toguro(*), tăng cường 90% thể chất. Chúng ta mang theo sỉ nhục lấy hai đánh một, mang theo tính mạng của tất cả thành viên Đông Hải đội... Hôm nay nhất định phải bắt sống người!

- Quỷ trăm!

Trịnh Xá từ trên boong tàu chạy thẳng xuống khoang thuyền, đang định cùng Triệu Anh Không một trước một sau giáp công Đông Hải đội thì đột nhiên lỗ tai hấn khẽ giật, các đó không xa truyền đến một tràng tiếng súng. Tiếng súng này hấn không thể quen thuộc hơn, chính là âm thanh đặc hữu của coilgun. Trịnh Xá lập tức giật mình, lao vọt tới chỗ Sở Hiên đang ở, phía đó không chỉ có Sở Hiên đang khống chế Đông Hoàng chung mà còn các thành viên đang hôn mê cùng mấy tân nhân, nếu bọn họ bị Đông Hải đội bắt đi... Muốn họ tự mình thoát khỏi là cực kỳ khó khăn.

Chạy qua mấy ngã rẽ, Trịnh Xá trực tiếp xông vào trong phòng, đang định tấn công những kẻ lạ mặt thì lại phát hiện tất cả mọi người đều bình yên vô sự ngồi nguyên tại chỗ, chỉ là trên đất có thêm một thi thể. Đó là một người cao gầy, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc, trên người có mấy chục vết thương nhỏ như mũi kim, chính là dấu bị coilgun bắn trúng.

- Sở Hiền! Không phải người nói người không tiện hành động sao? Tuần tra cũng không đi, sao lại giết được tên thành viên Đông Hải đội này? Đừng bảo với ta là người lại lừa ta đấy!

Trịnh Xá vội vội vàng vàng chạy đến đây nhưng lại chỉ thấy một cái xác, hắn không nhận được phải lập tức hỏi Sở Hiền.

- À, không thể đi lại, bất quá cử động hai tay một chút thì không có vấn đề gì.

Sở Hiền cũng không ngẩng đầu lên, vừa đọc tài liệu vừa lẩm bẩm đáp.

- Người...

Trịnh Xá còn chưa kịp nói gì thì đột nhiên từ đằng xa truyền tới một tiếng nổ lớn, thậm chí cả chiếc tàu khu trục đều rung lên bần bật, tiếp đó là lại mấy tiếng nổ nữa. Trịnh Xá cũng không kịp nói thêm gì với Sở Hiền, toàn thân lóe lên ánh sáng sắc sỡ, nương theo luồng lực đạo đó nhanh chóng lao về hướng phát ra tiếng nổ.

Tốc độ của Trịnh Xá cực nhanh, sau nháy mắt đã vượt qua vài lối rẽ, dưới chân dùng lực quá mạnh, những chỗ chạy qua đều hiện ra một trảng vết chân in sâu xuống. Đến khi hắn tới nơi phát ra tiếng nổ thì cả đoạn hành lang không ngờ đã hoàn toàn sụp đổ, một luồng hơi nóng phả tới, rất nhiều sắt thép đã bị nung chảy nhưng trong hành lang lại không có một ai cả. Trịnh Xá cũng không chần chừ, quay người lao thẳng lên trên.

Tổng cộng chạy tới chạy lui chỉ chưa tới mười mấy giây, đến khi lao ra khỏi khoang thuyền Trịnh Xá vừa khéo nhìn thấy ba người đàn ông cùng Triệu Anh Không đã ngất xỉu, bọn họ đang ngồi trên một con chim ưng khổng lồ, sải cánh rộng hơn mười mét. Chim ưng vỗ cánh mang theo bốn người xé gió mà đi, tốc độ cũng không hề kém cỏi.

“Thế” của Trịnh Xá đương nhiên là có thể đuổi kịp ba người, có điều khi hắn trông thấy Triệu Anh Không toàn thân hoàn hảo, chỉ bị hôn mê thì hắn cũng thả chậm bước chân, đứng lại trên boong tàu. Ba người kia đều quay đầu lại nhìn hắn, trong đó một gã đầu trọc bật cười ha hả, đưa tay nắm cổ Triệu Anh Không, xách lên cao.

- ...Muốn chết à?

Ánh mắt Trịnh Xá vụt biến lạnh, gầm lên một tiếng. Ba người kia tự nhiên là nghe được âm thanh này, tiếp đó họ chứng kiến Trịnh Xá giật mạnh một đoạn lan can bao quanh tàu, từ đó bẻ ra một thanh sắt ngắn. Cũng không biết hắn làm thế nào, chỉ dùng sức ném tới, bụp một tiếng, ba người còn chưa định thần lại, thanh sắt đã cắm ngập vào cánh tay đang nắm cổ Triệu Anh Không của gã đầu trọc, tiếp đó xuyên thẳng qua, cánh tay gã đầu trọc lập tức bị cắt đứt đôi. Lúc này chim ưng đã cách tàu khu trục mấy trăm mét, dần dần ba người một ưng biến mất giữa bóng tối mịt mù...

(*) trong truyện Yu Yu Hakusho

704. Chương 10: Trung Châu Đội Tấn Công (1)

-Trên đây là toàn bộ quá trình các người giao chiến? Trung Châu đội có một người bị bắt sống? Tên là Triệu Anh Không?

Trên kỳ hạm của hạm đội Thái Bình Dương số bảy nước Mỹ, Đông Hải đội đang mở máy liên lạc với tiểu đội Thiên Thần. Sau khi lần tập kích cơ bản đã thành công, hiện tại đã tới thời khắc quyết định vận mệnh của Đông Hải đội, sử dụng một thành viên này đàm phán hòa bình với Đông Hải đội, hay là tiếp tục tiến hành dựa theo kế hoạch của Adam, họ đã đến lúc phải ra quyết định cuối cùng.

- Đúng thế, tên là Triệu Anh Không. Tinh thần lực khổng chế giả của chúng ta có thể thăm dò tới ý thức tầng vỏ của cô ta, những tin tức cá nhân này rất dễ xác nhận.

Miyata Kuraki gật đầu, có chút mệt mỏi, nói:

Những ký hiệu màu đen trên người hắn lúc này đã biến mất hơn một nửa, những ký hiệu còn lại cũng trở nên cực kỳ nhạt, sắc mặt rất khó coi, nhìn qua còn có vẻ tệ hơn Masao bị chặt đứt một tay đang đứng cạnh nhiều.

- Ta thấy rất tò mò, theo tư liệu mà ta có được, cô gái tên Triệu Anh Không này là một trong những thành viên rất mạnh của Trung Châu đội, trước đây hình như là một thiên tài của thích khách thế gia. Xin thứ cho ta mạo muội, nếu chỉ dựa vào thực lực đội các người, ta không nghĩ các người có thể bắt được cô ta, đặc biệt là chỉ cần hai người đã bắt sống được, điểm này...

Giọng nói của Adam vang lên ôn hòa, có điều ý tứ trong đó lại khiến cho gần như tất cả thành viên Đông Hải đội đều sắc mặt trắng bệch.

Miyata chần chờ một chút rồi thở dài, nói:

- Quỷ kiếm sỹ có hai phân nhánh cường hóa, cái ta cường hóa là “tâm”. Kiếm trăm nhục thân, tâm trăm linh hồn, sức mạnh công kích đặc thù của ta là lấy kiếm chiêu công kích linh hồn làm chủ, trong lúc gấp rút, cho dù là người mở cơ nhân tỏa cao hơn ta cũng bị chấn động tới linh hồn. Nếu như linh hồn vốn đã yếu ớt, hoặc là người trong linh hồn có vấn đề thì bị ta đánh ngất cũng không phải là không thể... Hoặc ý người muốn nói là, đây là cạm bẫy của Trung Châu đội?

- Có phải cạm bẫy hay không tạm thời chưa bàn? Trước tiên xin hỏi các người định chuẩn bị thể nào, sẽ xử lý thành viên này của Trung Châu đội ra sao?

Adam đột nhiên hỏi.

Miyata đưa mắt nhìn quanh, đặc biệt là về phía Aoi, thấy cô gái này khẽ gật đầu, hắn mới chậm rãi nói:

- Ý của bọn ta là giảng hòa với Trung Châu đội, tuy chúng ta đã chết mất một người nhưng điểm thưởng lúc trước cũng đủ để bù đắp phần bị trừ, vì trận chiến cuối cùng, Đông Hải đội bọn ta cũng đã chuẩn bị rất lâu. Ngoài ra bọn ta cũng đã bắt sống một thành viên Trung Châu đội, dùng để uy hiếp bọn chúng, như vậy...

- Người sẽ không ngây thơ như vậy chứ?

Thanh âm của Adam truyền tới, nói:

- Người cho rằng sẽ có đội nào bỏ qua mấy chục nghìn điểm thưởng cùng chi tiết kịch tình cấp S trở lên sao? Cho dù là từ bỏ thì cũng phải trong tình huống thực lực hai bên cân bằng mới từ bỏ. Người nghĩ tiểu đội luân hồi không có sức mạnh đủ uy hiếp... Sẽ nhận được sự tôn kính của đội ngũ khác sao?

Miyata nhất thời không nói gì, không

Ta không tin cường giả như vậy lại là kẻ tiện, mỗi cường giả đều đáng được tôn kính, chỉ có người hội đủ dũng, bá, tâm, ý mới có thể trở thành cường giả. Có lẽ chúng ta thật sự đã sai rồi.... Người Trung Quốc vẫn là một dân tộc từng sáng tạo nên lịch sử huy hoàng, chỉ có điều giống như Napoleon đã nói, họ vẫn đang ngủ say. (**)

- Đây là thói xấu của chúng ta chẳng?

- Thói xấu gì?

Miyata nhất thời tò mò hỏi.

- Ưc hiếp kẻ yếu, sùng bái kẻ mạnh...

Miyata liền trở nên trầm mặc, hần lẩm bầm nhắc lại mấy chữ này, trong mắt đầy vẻ phức tạp, một lúc lâu sau mới thở dài nói:

- Có lẽ đúng là thói xấu... Nhưng nếu có thể quyết một trận tử chiến với cường giả thì cho dù là như hoa anh đào héo tàn trong nháy mắt, tỏa ra vẻ đẹp rực rỡ trong khoảnh khắc cũng đủ rồi... Nếu có thể sống sót trở về thế giới hiện thực, ta nhất định sẽ tới đài tưởng niệm cuộc thảm sát Nam Kinh, nói một câu xin lỗi, nếu như có thể sống sót...

- Nếu như phải chết... Mong rằng anh có thể nắm tay em cùng chết.

Aoi khẽ quàng tay ôm lấy Miyata, hai người yên lặng đứng đó, cảm nhận giây phút ấm áp có lẽ là cuối cùng này.

- Hồng rồi

Aoi chợt kêu lên, sắc mặt đỏ bừng chạy vào trong phòng họp, bộ dạng có vẻ cực kỳ tức giận. Miyata Kuraki thoáng ngẩn người rồi lập tức định thần lại, cũng đầy vẻ tức giận bám sát theo nàng, đồng loạt lao vào trong phòng.

Trong phòng họp, Masao đang đổ ngẫu hai mắt, nhào lên người Triệu Anh Không, hần to mồm chửi bới, cánh tay còn lại không ngừng kéo xé áo nàng. Khi hai người tiến vào vừa đúng lúc nhìn thấy hần xé rách áo cùng vãi quần ngực của Triệu Anh Không, bộ ngực to lớn nảy vọt ra trước mắt mọi người.

- Người muốn làm gì!

Aoi còn chưa dứt lời, Miyata đã gầm lên một tiếng đập thẳng vào lưng Masao đá bay gã to lớn còn cao hơn cả bản thân mình này ra mấy mét, ầm một tiếng đâm sầm vào chiếc bàn bằng gỗ cứng ở cạnh đó, đập nát nó thành mảnh vụn.

- Điên rồi à? Muốn chơi phụ nữ thì về Chủ Thần không gian tự mà tạo! Đừng có làm mất mặt dân tộc Đại Hòa chúng ta ở đây! Cô ấy là tù binh, không phải kỹ nữ cho người đùa bỡn!

Miyata hét lên.

Masao đưa tay quạt vết máu tươi trên trán, hần đứng dậy bật cười hung tợn rồi cũng gào lên:

- Ta thấy người điên rồi mới đúng chứ? Không ngờ lại đơn phương vứt bỏ hỗ trợ của Adam, trí giả của tiểu đội Thiên Thần, người nghĩ người sánh được với hần sao? Người đang muốn ép chúng ta vào đường cùng! Ông đây không muốn chết chung với người! Hơn nữa còn là chết nhục nhã trong tay đám Shina, đám lợn Shina ấy...

- Câm miệng! Tôn trọng kẻ thù chính là tôn trọng chính mình! Bọn họ là người Trung Quốc!

Miyata quát lớn, bộ dạng như lại xuống lao tới đánh Masao.

Masao tựa hồ cũng đã bất chấp tất cả, hần vừa lùi ra sau vừa kêu lên:

- Người quên mất danh dự của dân tộc Đại Hòa rồi, linh hồn samurai của người ở đâu? Không ngờ còn gọi lũ lợn ấy là người Trung Quốc.... Người quên cha ông người đã chiến đấu anh dũng trên đất Mãn Châu thế nào rồi sao? Vậy mà còn đồng tình với cái dân tộc hạ đẳng ấy?

Miyata gầm lên, rút kiếm ra, quát lớn:

- Người đứng là điên rồi, trong đầu người rút cuộc là đang nghĩ gì? Chẳng lẽ ra tay với người không có sức phản kháng người cũng cảm thấy vui sướng sao?

- Không sai! Đối với loại dân tộc hạ đẳng đó không cần phải nói nhân nghĩa gì cả!

Masao gào lên.

- Vậy người sẽ nói nhân nghĩa với ai? Thành viên tiểu đội Thiên Thần?

Miyata vụt vùng kiếm, kề sát da đầu Masao nhưng lại không chém xuống, mà chỉ lạnh lùng hỏi hấn.

-Nếu là tiểu đội Thiên Thần thì tự nhiên là khác.

Mắt thấy Miyata thật sự muốn chém mình, toàn thân Masao lập tức đổ mồ hôi lạnh, nói chuyện cũng có vẻ thận trọng hơn.

- Người...

Nghe vậy, Miyata nhất thời tức giận đến không nói được tiếng nào, cánh tay cầm kiếm run rẩy không ngừng, để lại một vết máu tươi trên đầu Masao.

Những người xung quanh thấy vậy đều vội vàng đến khuyên giải, tất cả hợp sức tách hai người ra, trong đó có mấy tên khê lăm bầm:

- Dù sao Trung Châu đội cũng đã là kẻ địch với chúng ta, giao cô ta cho hấn đi, với người Shina còn phải nói nhân nghĩa cái gì...

- Các người... Các người đều điên rồi! Các người rút cuộc là đang nghĩ gì vậy!

Miyara càng tức giận đến mức hồ đồ, nhưng khi hấn nhìn kỹ thì lại chứng kiến ánh mắt mọi người nhìn hấn đầy vẻ khó hiểu cùng xem thường, tựa hồ những gì hấn nói là điên rồ.

- ...Thật sự là như vậy sao? Khinh thường kẻ yếu, sung bái kẻ mạnh... Đây là tinh thần võ sỹ đạo mà ta vẫn tin tưởng sao?

Miyata đột nhiên cảm thấy niềm tin và thế giới của mình phẳng phất như sụp đổ, tới khi một bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay hấn thật chặt, Miyata mới định thần lại. Aoi đứng sát bên hấn, nói:

- Đây là dân tộc Đại Hòa thật sự, bởi vì sự tẩy não, tuyên truyền của cánh hữu, phần lớn mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều có khuynh hướng như vậy. Chúng ta chỉ là một bộ phận rất nhỏ, Masao cũng là một bộ phận rất nhất, nhưng đại bộ phận những người ở giữa đã bắt đầu từ từ chuyển sang cánh hữu...

- Vậy ư?

Miyata Kuraki trong lòng càng lúc càng bi thương, đám người vốn là đồng đội trước mắt, bây giờ trông lại xấu xí không chấp nhận nổi. Có điều, không đợi hấn kịp nói gì, bên ngoài phòng họp đột nhiên vang lên tiếng báo động chói tai, toàn hạm đội phát ra tiếng cảnh báo kẻ địch tấn công.

Trung Châu đội... Tới rồi!

(*) Hắc long hội () một tổ chức bán quân sự, dân tộc cực đoan theo khuynh hướng cách hữu do Uchida Ryōhei () thành lập

(**) "Quand la Chine s'éveillera, le monde tremblera." "khi Trung Hoa thức dậy, nó sẽ làm rung chuyển thế giới."

Phát biểu của Napoléon Bonaparte, có thể trong thời gian lưu đày tại đảo Saint Helena.

Nổi tiếng hơn qua tác phẩm cùng tên của Alain Peyrefitte

706. Chương 10: Trung Châu Đội Tấn Công (3)

- ...Người chắc chắn Triệu Anh Không không hề nương tay?

Trịnh Xá nhìn về phía trước, đồng thời khê hỏi những người đứng sau lưng.

- Đúng, không nương tay. Nói một cách chính xác là cô ấy gặp phải vừa đúng người khắc chế được nhược điểm của cô ấy. Khi hai nhân cách cùng tồn tại trong một thân thể sẽ rất dễ dàng xuất hiện tình trạng tinh thần rối loạn, sự bất ổn định trong tinh thần đã được xác định ngay từ khi bắt đầu. Người bị rối loạn nhân cách phân liệt bình thường đều mang theo một phần nhỏ bệnh lý tinh thần, đối phương khắc chế đúng vào nhược điểm này của cô ấy.

Sở Hiền đáp về khẳng định.

- Vậy đến trận đánh cuối cùng phải làm thế nào? Trong trận chiến cuối cùng cô ấy bị người khác lợi dụng nhược điểm này, vậy không phải sẽ...

- Không, không có vấn đề gì. Đến trận chiến cuối cùng, nhân cách chính và nhân cách phụ của cô ấy hẳn là đã...

Đã cái gì thì Sở Hiền không hề nói rõ ra, bất quá mấy người Trịnh Xá cũng có chút chuẩn bị tâm lý nên nói đến đó thôi cũng đã đủ rồi. Tình hình trong trận chiến cuối cùng không ai có thể biết được, nói không chừng Trung Châu đội sẽ toàn thắng, nhưng khả năng càng lớn hơn là Ác Ma đội vẫn duy trì được vị trí số một. Đương nhiên, cũng có khả năng cực nhỏ là tiểu đội Thiên Thần giành được thắng lợi cuối cùng, tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra. Trận chiến cuối cùng tuy là đấu tranh giữa người với người nhưng ý trời cũng có tác dụng quyết định.

Triệu Anh Không tạm thời vẫn rất an toàn, thông qua mảnh kim loại màu bạc gắn dưới đồng hồ, mọi người có thể giám thị nhất cử nhất động của Đông Hải đội. Đương nhiên, phạm vi rất nhỏ, chỉ có vài mét vuông nhưng cũng đủ để giám sát xem Triệu Anh Không có an toàn hay không. Đông Hải đội đúng là đã bị thực lực của Trung Châu đội uy hiếp, ít nhất là cho tới bây giờ bọn họ vẫn chưa dám động vào Triệu Anh Không.

- Thứ bọn chúng liên lạc với tiểu đội Thiên Thần hẳn là một máy móc, nhưng trong Chủ Thần không gian tuyệt đối không có hoán đổi loại máy móc này, thậm chí cả phương pháp chế tạo cũng không có, điểm này ta có thể khẳng định chắc chắn. Nhưng tiểu đội Thiên Thần lại lấy được loại máy này, 80% là bọn chúng lấy được trong di sản của chủng tộc da đen hoặc da trắng, thậm chí có thể là da vàng...

Đây là kết luận Sở Hiền đưa ra sau khi giám sát Đông Hải đội, nhưng kết luận này lại khiến mấy người Trịnh Xá hoài nghi.

- Nhưng di sản của hệ da vàng không phải đã bị chúng ta chiếm rồi sao? Còn có di sản nào nữa?

- Nói một cách chính xác là chúng ta tìm được di sản của tập đoàn tu chân chủng tộc da vàng, còn di sản của tập đoàn Thánh nhân vẫn chưa biết tung tích. Ngoài đó ra, kỳ thật cũng có thể chia di sản của hai chủng tộc còn lại ra làm hai bộ phận, nói cách khác, trong Chủ Thần thực chất có sáu điểm di sản, tiểu đội Thiên Thần chắc là cũng lấy được một phần trong số đó, chỉ không biết là lấy được một chút hay là toàn bộ.

Sở Hiền trình trọng nói.

- Được rồi, bây giờ có nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, chuyện đó là trách nhiệm của người và Tiêu Hoàn Luật. Bố cục kế hoạch như thế nào trong trận chiến cuối cùng, làm thế nào duy trì đồng đội... Ta luôn tin tưởng trí tuệ của người, trong trận chiến cuối cùng cũng vậy. Tính mạng của mọi người chúng ta đều giao cho người và Tiêu Hoàn Luật.

- Bây giờ cứ tiếp tục chiến đấu đã!

Sau khi Triệu Anh Không bị bắt đi, lại lấy được đủ tin tức liên quan đến tiểu đội Thiên Thần, tàu khu trục của Trung Châu đội đã quay ngược lại đón đầu hạm đội Thái Bình Dương số 7 của Mỹ. Mê hoặc được Adam một cách hoàn hảo, Trung Châu đội cuối cùng cũng có thể phóng tay một trận, đáp trả lần tập kích lúc trước của Đông Hải đội, ngoài ra...

- Vương Hiệp, người hận người Nhật Bản không?

Sở Hiền đột nhiên quay sang phía Vương Hiệp vẫn một mực yên lặng đứng bên cạnh, hỏi.

Wang Hiệp ngẩn ra một hồi lâu rồi mới nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

- Hận!

- Tại sao vậy?

Sở Hiệt gạt đầu, ghi chép gì đó vào sổ tay, vừa viết vừa hỏi.

- Lịch sử, hiện tại!

Vương Hiệt cũng không do dự, hần nặng nề bật ra bốn chữ rồi thở hồng hộc, một mình bước ra khỏi khoang thuyền, cũng không biết là đi đâu nữa.

- Tiêu Hoành Luật, người hận người Hật Bản không?

-

- Tiêu Hoành Luật, người hận người Hật Bản không?

-

- Trương Hằng, người hận người Hật Bản không?

-

- Imhotep, người hận người Hật Bản không?

- Người Nhật Bản? Là ai?

.....

- Trịnh Xá, người hận người Hật Bản không?

- Sở Hiên, người điên rồi à? Tự dừng lại hỏi cái vấn đề quái dị này, có âm mưu gì thì nói thẳng ra đi! Đừng có cái kiểu con mẹ nó giấu giếm trong đầu sau đó lòi ra tính kế bọn ta.

Trịnh Xá trừng mắt nhìn Sở Hiên, đầy vẻ ta biết người chắc chắn là có âm mưu.

- Không có gì, chỉ nghiên cứu một chút về vấn đề nhân tính thôi... Trịnh Xá, cần ta tư vấn tâm lý cho người một chút không? Thảo luận qua về chủ đề nhân tính.

Sở Hiên sắc mặt bình thản, không tức giận, cũng chẳng giải thích, chỉ liên tục ghi chép gì đó vào sổ tay, vừa ghi vừa hỏi Trịnh Xá.

- Tư vấn tâm lý? Người đi tư vấn tâm lý? Miễn đi! Miễn đi! Ta chưa muốn biến thành thằng điên... Người trực tiếp nói ra đi, đang muốn làm cái gì?

Trịnh Xá đáp.

- Nghiên cứu về nhân tính một chút thôi mà, cũng liên quan đến khả năng hợp tác giữa tinh thần lực khổng chế giả của Đông Hải đội với chúng ta.

Sở Hiên trả lời.

Trịnh Xá lập tức rơi vào trầm mặc, đã tiến vào thế giới tinh thần, hần tự nhiên là biết thế giới đó vô cùng nguy hiểm. Tuy vì bản thân tinh thần lực khổng chế giả vốn rất đặc biệt nên sinh ra nguy hiểm nhưng sự nguy hiểm đó không chỉ riêng với người từ bên ngoài xâm nhập mà cả với bản thân chủ thể của thế giới tinh thần cũng rất khó lường, nếu tinh thần lực khổng chế giả có ác ý gì thì các thành viên đang hôn mê của Trung Châu đội sẽ chết chắc.

- Ý người là, tinh thần lực khổng chế giả của Đông Hải đội sẽ không giúp chúng ta?

Lời vừa ra khỏi miệng hần lập tức cảm thấy mình đúng là đã hỏi một câu ngu ngốc. Hai đội dù sao cũng là kẻ địch, hơn nữa nguyên nhân sâu xa còn nằm trong câu hỏi của Sở Hiên, người có hận người Nhật Bản không? Thù hận cũng đến từ hai phía, người Nhật có hận chúng ta không?

- Đúng thế, cảm giác thù hận truyền đời chính là như vậy... Người hận ta, ta hận người, vì hận mà làm những việc xúc phạm đến nhau, càng lúc càng khiến hai bên thêm oán ghét. Hơn nữa lịch sử trước kia dù

sao cũng không thể mãi mãi bày ở đó, nếu như không đối mặt thì muốn buông bỏ thù hận cũng rất khó khăn... Người có cách nào không?

Trịnh Xá thở dài, hỏi lại.

Sở Hiên thản nhiên đáp:

- Nếu dùng tính mạng uy hiếp thì hẳn là có thể khiến tinh thần lực không chế giả của Đông Hải đội khuất phục nhưng nếu muốn đối phương thật lòng làm việc cho chúng ta thì còn cần có lợi ích mới được... Thay đổi suy nghĩ của hai dân tộc, không phải chỉ bằng mấy người là có thể hoàn thành, ta cũng không có cách nào trong thời gian ngắn thay đổi nhân tâm, vì thế vẫn cần lợi ích để dụ dỗ.

- Lợi ích?

- Điểm thưởng là lợi ích, chi tiết kịch tình cũng là lợi ích, thậm chí tính mạng, địa vị, hoặc đồng đội quan trọng với tinh thần lực không chế giả của đối phương, tất cả đều là lợi ích. Nhân quả trong thiên hạ đều vì lợi ích mà sinh.

Trịnh Xá yên lặng gật đầu, hơn nửa ngày sau mới nói:

- Tất cả cứ chờ đến lúc đó hãy tính, nhưng tên muốn làm nhục Triệu Anh Không nhất định phải chết!

- Không sao cả, người là đội trưởng.

Sở Hiên điềm nhiên như không, lại cúi đầu vào tập tài liệu, giống như trận chiến đang tới gần chẳng liên quan gì đến hắn cả.

“Đúng thế, ta là đội trưởng... Cho nên một số trách nhiệm phải do ta gánh vác, tỷ như giết người...”

Trịnh Xá thầm nói với chính mình.

- Thừa ngài, tàu khu trục còn cách hạm đội khoảng ba mươi hải lý...

Một giọng nói chợt cắt đứt mạch suy nghĩ của Trịnh Xá, trên boong tàu đã có mấy viên sỹ quan chạy tới.

- Được rồi, các người vào trong khoang thuyền hết đi. Chiến đấu tiếp theo đây có lẽ sẽ rất kịch liệt, nếu không cẩn thận các người cũng có thể bị liên lụy... Chỉ một trận này nữa thôi, sau trận này các người sẽ được an toàn, sau đó thì yên tâm mà hưởng thụ cuộc đời vinh hoa phú quý phải dùng tính mệnh hoán đổi đi.

Trịnh Xá quay đầu lại nhìn mấy viên sỹ quan, cười nhẹ nói.

Mấy viên sỹ quan đều trầm mặc, tiếp đó yên lặng giơ tay chào mấy người Trịnh Xá rồi tiến vào trong khoang thuyền. Cả tàu khu trục, ngoại trừ một số ít binh lính phải điều khiển tàu thì tất cả đều nấp vào trong khoang.

- Vậy thì Đông Hải đội, các người đã chuẩn bị tốt chưa? Trung Châu đội bọn ta tới tấn công đây!

Ở phía bên kia, Đông Hải đội cũng đã nghe được tiếng báo động của hạm đội, tất cả thành viên đều cả kinh, chẳng ai còn để ý tới vấn đề đối xử với tù binh nữa, tất cả đều vô thức nhìn sang phía Miyata Kuraki, người mạnh nhất của đội, cũng là đội trưởng, là trụ cột của họ.

Miyata hít sâu một hơi, bấy giờ mới trịnh trọng nói:

- Tư tưởng của các người đều có vấn đề, nếu có thể sống sót trở về Chủ Thần không gian, ta sẽ bắt các người thay đổi... Kẻ nào không muốn thay đổi thì tốt nhất là chết trong

ảnh lúc phân lúc hợp, biến ảo không ngừng, nếu như có người nhìn kỹ vào trong mắt hắc chắc chắn sẽ cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

- Được rồi, những tàu ngầm còn lại đã tập trung vào trung tâm hạm đội, chúng ta tiếp tục tấn công.

Sở Hiền liếc nhìn mặt biển một lát rồi nói, những văn tự ký hiệu cùng thái cực đồ trong mắt hắc cuối cùng cũng biến mất chỉ là bộ dạng có vẻ tiêu tụy đi rất nhiều.

Sở Hiền nói xong được một chốc, ở khoảng trống trên boong tàu sau lưng hắc chợt vang lên một tiếng gầm lớn, một con rồng đen khổng lồ xuất hiện tại đó. Boong tàu căn bản không thể chứa nổi thể tích của hắc long, bắt đầu dĩ nó chỉ có thể vượt người lên cao, nhất thời cả tàu khu trục liền khê chìm xuống, đến khi con rồng vỗ cánh bay lên trời, con tàu mới dần dần khôi phục nguyên trạng.

Con rồng đen khổng lồ này chính là rồng non của Trung Châu đội vừa mới trưởng thành cách đây không lâu, Trịnh Xá giao nó cho Tiêu Hoàn Luật làm vật cưỡi. Lúc trước nó vẫn luôn ngủ say trong huy hiệu Tế sư, đến bây giờ mới được Tiêu Hoàn Luật thả ra, trong ý thức của nó chỉ như mới trải qua một giây. Hắc long cũng rất ngoan ngoãn, tùy ý để ba người Tiêu Hoàn Luật ngồi lên lưng, tiếp đó nó gầm lên một tiếng, vỗ cánh bay thẳng tới chỗ hạm đội Thái Bình Dương số 7.

Các binh sỹ trong hạm đội đều trợn mắt há mồm nhìn, bọn họ chẳng qua đều chỉ là người thường, đã bao giờ chứng kiến loại sinh vật khủng bố như thế này? Thân hình cực kỳ to lớn, hình dạng giống như rồng trong thế giới huyền ảo phương Tây, hắc long vừa xuất hiện lập tức khiến toàn bộ binh lính lâm vào hỗn loạn. Đại bộ phận binh sỹ đang làm nhiệm vụ bắt đầu nao động, một số ít càng bị dọa đến ngã bệt xuống đất, nhất thời, ngoài một bộ phận cực nhỏ vẫn còn kiên thủ vị trí thì phản kích của cả vòng ngoài hạm đội cơ hồ đều đình chỉ, hiệu ứng sợ hãi mà hắc long mang lại còn lớn hơn những gì Trung Châu đội tưởng tượng.

- Ô? Chuyện này cũng tốt đấy chứ, nếu biết bọn họ sẽ sợ hãi thế này thì đã sớm gọi cún con ra rồi.

Trịnh Xá nhìn quanh rồi lập tức cười hắc hắc, nói.

Ret!

Một chiếc tàu tuần dương hạm ở phía dưới đột nhiên phóng ra một quả tên lửa hạm đối không, cũng không biết là binh lính nào to gan lớn mật khởi động nó. Lúc này, hắc long vừa khéo bay qua phía trên cách chiến hạm này không xa, muốn tránh cũng không kịp. Trong lúc đột ngột, tên lửa trực tiếp bắn trúng phần bụng hắc long, ầm một tiếng vang dội, con rồng lập tức bị ngọn lửa nuốt chửng. Ở phía dưới, các binh sỹ hải quân đang hoảng hốt đều ngẩng đầu nhìn cảnh tượng này, nhất thời tất cả đều dừng lại, yên lặng nhìn lên trời, muốn xem xem con rồng đen to lớn đó có phải là đã bị tên lửa bắn chết hay không.

Không ngờ, khi ngọn lửa tan đi, hắc long vẫn không chút suy yếu, bay giữa không trung, quanh người nó có một tầng bảo hộ mờ mờ có thể thấy được bằng mắt thường, chính vòng bảo vệ đó đã ngăn ngọn lửa của vụ nổ lại. Hắc long không hề bị thương, nhưng có vẻ đã bị quả tên lửa đó đánh cho nổi giận.

Hống!

Hắc long ngẩng đầu lên trời gầm lớn, một luồng lửa màu trắng sáng từ trong miệng nó phun ra, từ giữa không trung bắn thẳng xuống tuần dương hạm, khiến rất nhiều binh sỹ hải quân không kịp kêu lên một tiếng đã biến thành tro bụi. Luồng lửa đó lại càng không ngừng tràn xuống, hợp kim sắt thép giống như một khối chocolate, nhanh chóng tan chảy ra, sau chớp mắt đã biến thành nước thép. Hắc long phun lửa suốt mười mấy giây, trung tâm tuần dương hạm đã bị nung chảy ra một lỗ lớn, đường kính tới hơn mười mét, sâu không biết đến chỗ nào, cơ hồ xuyên thủng cả con tàu. Hắc long giống như vừa xả được một hơi, lỗ mũi phun ra mấy luồng khói đen, mang theo ba người bay tới chỗ một chiến hạm khác.

Ở đằng xa, Miyata Kuraki đứng trên boong tàu hàng không mẫu hạm đã chứng kiến tất cả. Quét hình tinh thần lực ghi khắc tất cả chi tiết một cách rõ ràng vào trong đầu hắc, những tên lửa bị ngăn cản như thế nào, vòng bảo vệ có thể thấy bằng mắt thường đó, ngọn lửa màu trắng khủng bố của hắc long, thậm chí cả Trịnh Xá đang càng lúc càng tiếp cận, tất cả hắc đều nhìn thấy rõ ràng. Lúc này có nói cái gì sống sót cũng không còn chút ý nghĩa nào nữa, phỏng đoán thực lực hai bên sai lầm, quả đấng đang lập tức kéo tới...

- Thua cũng không oan uổng.

Hai người một già một trẻ kiên định đứng cạnh Miyata, Người trẻ tuổi vỗ nhẹ vai hắn, không nói một tiếng nào, có điều vậy là quá đủ rồi. Miyata chậm rãi ngẩng đầu lên, những ký hiệu màu đen trên da hắn nhấp nháy như ẩn như hiện, đến khi hắn ngược hắn lên, những ký hiệu đó cũng hiển hiện rõ trên da.

- Thần cung điện hạ, Mitarai Kiyoshi, hai người có cảm thấy người Trung Quốc đáng để gọi là người Shina không?

Ông lão gọi là Thần cung kia mỉm cười, khàn khàn nói:

- Từ trước đến nay ta chưa bao giờ nghĩ rằng hai chữ Shina lại nên tồn tại, bọn họ đều bị phái hữu che tai, che mắt nên mới tự cao tự đại gọi ra hai tiếng đó. Những người thông hiểu lịch sử, thông hiểu thế giới sẽ không xưng hô như thế... Chỉ là một số ít người như chúng ta không có sức để thay đổi những chuyện đó, vì thế mới càng cần chúng ta sống sót. Sống sót để trở về thế giới hiện thực, sống sót thay đổi suy nghĩ của dân tộc ta, để họ hiểu rằng gặp kẻ yếu không thể khinh thị, gặp kẻ mạnh không cần quy lụy.

Thanh niên tên là Mitarai Kiyoshi kia gật đầu, Miyata cảm thán nói:

- Điện hạ trước đây chưa từng nhắc tới những chuyện này... Tôi xin ghi nhớ trong lòng. Nếu nghĩ kỹ lại thì tinh thần võ sỹ đạo của dân tộc Đại Hòa chúng ta vốn đã giống như những gì điện hạ nói, không khinh thị kẻ yếu, không quy lụy kẻ mạnh, chỉ là bị những kẻ nắm quyền bóp méo để phù hợp với tư tưởng quân phiệt, phù hợp với tư tưởng cánh hữu xấu xa của bọn chúng. Tinh thần võ sỹ đạo của chúng ta đã bị biến chất vì thế mới làm những chuyện không thể tha thứ được, thậm chí đến bây giờ vẫn không chịu thừa nhận, vì thế mới có suy nghĩ chỉ có kẻ mạnh mới có thể tôn tính, cùng vĩ vậy mà mới có thói xấu mà những tác giả người Mỹ đã nói... Nếu như không chết, tôi nhất định sẽ thay đổi tất cả, nhất định!

- Còn một câu cuối cùng, hai vị, có thể cùng hai người sống vai mà chết chính là vinh hạnh lớn nhất đời tôi. Thần cung điện hạ, Mitarai-kun, hai người không nên cúi đầu, gặp kẻ yếu không thể khinh thị, gặp kẻ mạnh không cần quy lụy, chúng ta cùng đi tìm lại tinh thần võ sỹ đạo chân chính của mình nào!

Vừa mới dứt lời, trước mặt ba người đột nhiên nổ ầm lên một tiếng, một người rơi thẳng xuống trước mặt họ, ép mặt sàn bằng thép lõm xuống thành một hố sâu tới nửa mét. Tiếng báo động chói tai lập tức vang lên khắp tàu sân bay, binh lính hải quân xung quanh đều chữa vũ khí về hướng này, Trịnh Xá đang đứng thẳng giữa hố.

709. Chương 10: Trung Châu Đội Tấn Công (6)

- Đây đại khái là lần đầu tiên chúng ta đối mặt, đội trưởng Trung Châu đội, xin chào.

Trịnh Xá cũng nhìn Miyata Kuraki, người cầm kiếm Nhật trước mặt này tuy là kẻ địch nhưng biểu hiện của trong thời gian giám thị vẫn khiến hắn không có quá nhiều ác ý với người này. Dù sao Miyata cũng là người biết đối xử tốt với tù binh, lại có danh dự của chiến sỹ, dù có xấu cũng không quá mức, kể cả hắn có là người Nhật Bản thì cũng là người tốt. Lại nói bây giờ Trung Châu đội đang cần nhờ đến tinh thần lực không chế giả của Đông Hải đội, vì thế hắn cũng gật đầu bình thản nói:

- Xin chào, ta là đội trưởng Trung Châu đội, Trịnh Xá... Là ba người các ngươi tới nghênh chiến với ta?

Nếu là ai đó nói những lời này, có lẽ sẽ khiến Miyata cảm thấy kẻ đó quá tự đại hoặc đang có ý muốn sỉ nhục, nhưng chỉ có người biết được thực lực của Trịnh Xá mới hiểu, những gì hắn nói hoàn toàn đứng trên lập trường công bằng. Trịnh Xá thật sự quá mạnh, sự mạnh mẽ đó thậm chí đã đạt tới mức độ đẳng cấp hoàn toàn khác biệt giữa sinh vật sống cấp thấp và sinh vật sống cấp cao. Lúc trước nhìn từ đằng xa đã có cảm giác không thể địch nổi, bây giờ khi ba người đứng trước mặt Trịnh Xá, loại áp lực đó liền cực kỳ rõ ràng, thậm chí khiến họ có ảo giác trước mắt mình là cả một ngọn núi cao. Khi Trịnh Xá hỏi ba người tới nghênh chiến, hắn quả thực có chút ngạc nhiên, đây căn bản không phải châm chọc gì mà là sự thật, đừng nói ba người, nếu muốn đối phó hắn... Xin mời gọi cả một đội quân đến đây!

- Rất xin lỗi, người có thể cùng ta kẻ vai tác chiến chỉ có hai đồng đội này thôi, những người còn lại... Những kẻ còn lại không đáng làm đồng đội của ta, vì thế chỉ có thể để người chịu ủy khuất một chút, lấy thực lực của người đối mặt với ba người chúng ta.

Trịnh Xá trong lòng máy động, nhớ lại tình hình lúc giám sát Đông Hải đội, Miyata rõ ràng là khác với đám người còn lại, cả cô gái tên là Aoi cũng vậy, tuy không biết trong lòng họ rút cuộc là đang nghĩ thể nào nhưng những người này chắc cũng không phải người quá xấu xa.

- Các người đã chuẩn bị để mất đi tính mạng chưa? Chiến trường vô tình, nếu còn có di ngôn gì thì bây giờ có thể nói cho ta biết.

Miyata chăm chú nhìn Trịnh Xá, nói:

- Chúng ta không thể hòa bình sao? Tuy bây giờ là kẻ địch nhưng chúng ta cũng không có xung đột gì quá lớn, không, là hoàn toàn không có xung đột kịch liệt. Ngoài ra với thực lực Trung Châu đội các người, có thêm một ít điểm thưởng và chi tiết kịch tình thì cũng không thể có đột phá lớn trong thời gian ngắn đúng không? Chúng ta có thể hòa bình không?

Trịnh Xá hơi nhíu mày, đầu tiên là gật, sau đó lại lắc đầu, nói:

- Có thể hòa bình, nhưng không phải hiện tại... Đông Hải đội có một vài kẻ nhất định phải chết!

- Vậy sao?

Sắc mặt Miyata lập tức ảm đạm đi không ít, hẳn hiểu nhầm ý Trịnh Xá muốn nói, tưởng rằng Trung Châu đội vừa đúng thiếu mất một số điểm thưởng và chi tiết kịch tình nên nhất định phải giết chết một vài người mới được.

- Cuối cùng, ta muốn hỏi một vấn đề... Trịnh Xá - san, là người Trung Quốc, người có hận người Nhật Bản chúng ta không?

- Hận! Mà cũng không hận!

Trịnh Xá thẳng thắn đáp:

- Hận chính phủ các người, hận phe cánh hữu các người, cũng hận rất nhiều chuyện các người đã làm, sửa đổi sách giáo khoa, chiếm cứ hải đảo, không tôn trọng lịch sử, bẻ cong, thay đổi lịch sử.... Tất cả đều là những chuyện ta hận. Nhưng ta không hận một số người trong đất nước Nhật Bản, ví dụ như những người từng tới tây bắc nước ta hỗ trợ trồng rừng, như những người đã tới bảo tàng tưởng niệm cuộc đồ sát Nam Kinh thành tâm xin lỗi, như những người ba mươi năm không nghỉ giúp đỡ nước ta phổ cập giáo dục nông thôn... Ta là người ân oán phân minh, đáng hận thì hận, không đáng hận thì không, có ân báo ân, có thù báo thù. Yên tâm đi, cho dù Trung Châu đội chúng ta giành được thắng lợi trong trận chiến cuối cùng, trở về được thế giới hiện thực cũng sẽ không gây ra thảm họa như người tưởng tượng đâu. Ta có sự kiêu ngạo của mình.

- Cám ơn, Trịnh Xá -san.... Người cũng có tinh thần võ sỹ đạo của người, có thể đấu một trận với người là vinh hạnh của ta!

Miyata đột nhiên phấn chấn cười lớn, tay nắm kiếm bước tới một bước, nói:

- Thuộc tính cường hóa của ta là Quỷ kiếm sỹ, phân nhánh tiến hóa là lấy tâm trăm linh hồn làm chủ... Chiến đi! Cường giả Trung Châu đội! Để ta xem thử sức chiến đấu đỉnh cao của thế giới luân hồi này rút cuộc là mạnh đến mức nào!

Nói đoạn hắn vung kiếm cắt vào cánh tay mình, tiếp đó dùng máu vẽ lên cơ thể.

Theo máu tươi vẽ lên, những ký hiệu màu đen trên người Miyata càng thêm rõ ràng, phảng phất như trên người hắn xuất hiện một lớp sương mù màu đen. Hắn ha hả cười lớn, tiếp đó hai tay nắm kiếm bổ thẳng xuống một nhát.

- Quỷ trăm!

Trịnh Xá cũng không ra tay trước, chỉ yên lặng nhìn Miyata Kuraki dùng máu tươi vẽ lên cơ thể, tiếp đó lại nhìn trên người hắn tỏa ra ánh đen, vung kiếm chém tới. Một kiếm chém xuống không ngờ lại mang theo kiếm mang màu đen mờ mờ, Trịnh Xá hơi cảm thấy ngạc nhiên, đạp chân nhảy lùi ra đằng sau. Kiếm mang màu đen chỉ loáng qua một cái rồi lập tức biến mất, ngược lại, ở phía sau nó đột nhiên xông ra một con lệ quỷ to vài mét, lệ quỷ vung trảo bổ thẳng vào người Trịnh Xá, trong lúc không kịp phòng bị hắn chỉ có thể

giơ tay cản lấy đòn này. Ai mà biết, móng vuốt của lệ quỷ lại trực tiếp xuyên qua cánh tay hắn, tiếp đó phần tay ngập chìm trong cơ thể nó lập tức biến mất, cả chỗ ngực hắn cũng bị nó rạch ra một vết thương to lớn.

- ...Không đúng! Áo giáp?

Trịnh Xá thâm kinh hãi vì uy lực khủng bố của chiêu này nhưng hắn chợt phát hiện trên người mình không hề có ánh sáng lóe lên, nói cách khác, hệ thống phòng ngự của hắn hoàn toàn không phát động. Trịnh Xá lập tức quát lên.

Không ngoài dự đoán, theo cơ nhân tỏa không ngừng mở ra, khi đến tầng thứ ba, cả lệ quỷ lẫn vết thương đều biến mất không thấy tung tích, chỉ có Miyata ở trước mặt tiếp tục chém xuống. Hắn lại đạp chân lùi ra sau, một kiếm chém xuống mặt sàn, kiếm mang màu đen phẳng phất như có sức ăn mòn, vừa chạm vào mặt sàn bằng thép lập tức hòa tan nó, đến khi tạo thành một hố sâu gần hai mét mới hoàn toàn biến mất.

- Dao trăm thân thể, tâm trăm linh hồn, đao của ta vẫn còn thấy so dự, tâm của ta vẫn chưa đủ chém được linh hồn... Trịnh Xá – san, không cần nương tay, hãy cho ta đủ tôn trọng đi.

Miyata thở ra một hơi, đoạn lại cười lớn nói.

Trịnh Xá cũng thở ra một hơi, cười nói:

- Nói thật, chiêu này đối phó với người mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba trở xuống đúng là có ưu thế cực lớn, đối với người tâm trí có sơ hở cũng tương tự. Thật đáng tiếc, chiêu này hắn là còn có cảnh giới mạnh hơn. Thật ra cái gọi là tâm trăm linh hồn có thể chỉ cho người một con đường khác...

- Vậy ta cũng bắt đầu chiến đấu đây. Đội trưởng Đông Hải đội, cả hai vị kia nữa, không cần khách khí, sử dụng sức chiến đấu mạnh nhất của các người đi, bởi vì tiếp theo đây các người sẽ phải đối mặt với thực lực vượt xa đẳng cấp của mình. Ta sẽ không ngừng tăng cao thực lực...

- Đầu tiên là... Bạo tạc!

Cùng lúc Trịnh Xá đi tới hàng không mẫu hạm, Aoi ở trong phòng không ngừng cầu khẩn. Nàng thật sự rất yêu Miyata, cho dù thế nào cũng đều hy vọng hắn có thể sống sót, chỉ là hiện tại.... Nàng đã không còn biết phải làm thế nào để giúp hắn sống sót nữa.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đập phá, ầm một tiếng, giống như có người dùng sức đâm mạnh vào cửa. Aoi giật mình, vội vã quét hình lập tức nhận ra đó là Masao cùng những thành viên khác của Đông Hải đội. Mấy kẻ này đang thần sắc hung tợn, đứng trước cửa phòng, Masao lại càng bành trướng cơ bắp toàn thân, không ngừng đánh lên cửa.

- Aoi! Giao thành viên Trung Châu đội cho bọn ta! Bọn ta muốn đưa cô ta cho đội trưởng Trung Châu đội! Như vậy chúng ta mới có thể sống sót!

Một gã trung niên hét lên.

Masao lại càng điên cuồng gầm thét:

- Cái gì mà đưa cho! Là lấy làm con tin! Chúng ta vừa bắt cô ta, Trung Châu đội lập tức vội vàng tới cướp người, cô ta nhất định là vô cùng quan trọng. Ta nghĩ cô ta chắc là tình nhân của tên quái vật ở trên kia, chắc chắn là như vậy, dùng cô ta làm con tin là tốt nhất. Chúng ta nhất định có thể sống sót!

Aoi lạnh lùng nói:

- Các người rút hết đi! Các người không còn là đồng đội của ta và Kuraki nữa, bọn ta không có loại đồng đội như các người. Tốt nhất là cách xa ta một chút, ta không muốn nhìn thấy lũ cặn bã các người!

Những kẻ bên ngoài đều sững sờ rồi lập tức càng thêm cuồng nộ. Cơ bắp Masao càng biến hóa kịch liệt, đến khi trở thành một người khổng lồ thu nhỏ, hắn hung hăng vùng quyền đánh vào cửa, vừa đánh vừa gào lên:

- Cút con mẹ nó đội trưởng nhà người đi, ông đây không thèm ông chỉ muốn sống sót mà thôi. Vì một con lợn Shina mà trở mặt, ông mày không có loại đồng đội như các người! Mau giao con bé đó cho ta, nếu không ta giết luôn cả người!

Tâm trí Aoi càng thêm lạnh lẽo, nàng cũng không nói gì, chỉ cười lạnh đứng dậy. Hai tròng mắt nàng dần dần đổi màu, không gian xung quanh người cũng từ từ trở nên vắng vẻ, xem ra ngoài là tinh thần lực khổng lồ chế giả, nàng hẳn là còn có sức mạnh nào đó nữa.

Ầm một tiếng lớn, cửa phòng cuối cùng cũng bị một quyền của Masao đánh vỡ, tiếp đó hắn tung chân đá thẳng cánh cửa về phía Aoi. Cánh cửa mang theo sức mạnh cực lớn, nhưng chỉ bay đến trước mặt Aoi khoảng một mét liền bị chặn lại, mà Masao cũng biết không thể để Aoi sử ra toàn lực, hắn hét lên một tiếng lao tới chỗ cánh cửa, liều mạng đâm xuống, đồng thời cũng quát lớn:

- Mọi người cùng nhau giết con giặc bán nước này! Giết nó chúng ta mới có thể giữ mạng!

Đám người ngoài cửa đều ngây ngốc, đến khi nhìn thấy Triệu Anh Không đang nằm trên giường, ánh mắt tất cả đều biến thành dữ tợn, lập tức cùng nhau vào trong phòng. Ngoài hai người tới bắt Triệu Anh Không, số còn lại đều dùng kỹ năng, sức mạnh của mình tấn công Aoi, nhất thời Aoi chỉ có thể bị động phòng ngự, khoảng không gian rối loạn quanh người nàng cũng càng lúc càng ít.

- Hi hi, cần ta hỗ trợ không?

Những người đang chiến đấu đều ngạc nhiên quay lại nhìn, Triệu Anh Không đáng lẽ đang phải hôn mê giờ lại cười hi hi đứng đó. Hai gã tới bắt nàng hiện giờ thân thể vắng vẻ một cách cực kỳ quái dị, không ngừng rên rỉ khổ sở, còn cô bé thì mỉm cười duyên dáng, nhìn có vẻ cực kỳ vô tội, giống như thương tích của hai người kia căn bản chẳng liên quan gì đến nàng.

- Cần ta giúp giết hết đám rác rưởi này không? Hi hi...

710. Chương 10: Trung Châu Đội Tấn Công (7)

- Là một thành viên tiểu đội luân hồi, thực lực của người đương nhiên là đủ, nhưng cũng như vậy, thực lực giữa người và cường giả của tiểu đội luân hồi chênh lệch quá lớn. Có một điểm quan trọng nhất là người muốn mạnh mẽ như thế nào? Người đang theo đuổi cái gì?

Trịnh Xá yên lặng đứng đó, ba người Đông Hải đội nửa quỳ trước mặt hắn. Trong thời gian ngắn ngủi chưa tới một phút, ba người đã hoàn toàn bị hắn đánh gục, chỉ vờn vờ sử dụng sức mạnh cùng tốc độ của Bạo tạc, ba người kia đã hoàn toàn không thể theo kịp tiếp tấu của hắn nữa. Trên thực tế, uy lực của Bạo tạc hiện tại vượt xa lúc mới sáng tạo ra chiêu này, cơ hồ có thể tương đương với uy lực của Hủy diệt lúc mới sáng tạo ra, đây cũng là tiêu chí của việc bản thân Trịnh Xá đã mạnh hơn trước đây rất nhiều.

- Theo đuổi cái gì... Võ sĩ đạo ư? Không... Vinh dự ư? Không... Thứ ta theo đuổi chỉ là sống sót, sống sót cùng những người ta trân trọng...

Miyata Kuraki nửa quỳ trên boong tàu, mặc cho nước mưa quất vào cơ thể. Trong một phút ngắn ngủi đó, hắn cuối cùng cũng được trải nghiệm thế nào là sức mạnh siêu việt trình độ của mình, hắn cùng hai đồng đội không ngờ đến cả tư cách trả đòn cũng không có. Không, không phải tư cách, nên gọi là bọn họ căn bản không có cơ hội nào để trả đòn, chỉ qua vài lượt giao phong, họ đã bị những đòn tấn công không thấy tăm tích đó đánh ngã xuống đất.

- Lý do này cũng không tệ... Như người đã thấy, ta là người không có bất kỳ năng lực đặc thù nào. Ngoài tốc độ và sức mạnh, cùng với trình độ cơ nhân tỏa đủ để không chế sức mạnh và tốc độ đó ra, ta không có công kích tinh thần lực, không có chiêu thức đặc biệt, không có thuộc tính đặc biệt, tất cả đều không có. Ta chỉ có vờn vờ phương thức chiến đấu mà ta không ngừng trui rèn, đó là sức mạnh tìm thấy giữa ranh giới sống chết.

Trịnh Xá lầm rầm nói:

- Đây là kinh nghiệm của cá nhân ta, coi như bồi thường hành động lần này... Bọn ta không phải tổ chức từ thiện, vì thế tuyệt đối không bỏ qua cho những kẻ đáng chết, nếu như muốn sống sót... Vậy thì mạnh lên đi, mạnh đến mức có thể bảo vệ niềm tin của mình mới thôi...

còn đề nghị lập tức phái máy bay trực thăng, đưa mấy người Trịnh Xá tới Mỹ.

- Trực thăng? Trong thời tiết thế này? Xin miễn đi, chúng tôi sẽ tìm một hòn đảo nhỏ đóng lại, chờ sau khi bão tan mới có thể đến Mỹ, có điều vẫn hy vọng hạm đội Thái Bình Dương số 7 có thể bảo vệ dọc đường cho chúng tôi... Thế này đi, chúng tôi sẽ dừng lại tại quần đảo Điều Ngư Đài chờ hạm đội số 7, ở đó chúng ta sẽ thảo luận tiếp có thể giao cho nước Mỹ những kỹ thuật và vũ khí gì.

Kết quả này tuy không được hoàn hảo nhưng nước Mỹ cuối cùng cũng yên tâm, ít nhất là không cần phải dùng tới các thủ đoạn công kích như vũ khí hạt nhân, lại có thể giành được vũ khí và khoa học tương lại, cứ như vậy, tổng thống Mỹ cùng nội các của ông ta không khỏi vui vẻ ăn mừng...

- Đúng là, mỗi lần đều phải nói bốc phét mới giải quyết được việc. Lòng tham, tất cả đều là lòng tham làm hại người.

Trịnh Xá lầm bầm nói, đồng thời hắn cũng quay sang phía cô gái Nhật Bản vẻ mặt lạnh lùng, thành viên Đông Hải đội, Aoi.

- Xin chào, tôi là đội trưởng Trung Châu đội, bọn họ đều là thành viên Trung Châu đội. Đừng nghiêm mặt như vậy, chúng tôi không có loại người như Đông Hải đội của cô, sẽ không làm chuyện gì xấu xa với cô, điểm ấy cô cứ yên tâm.

Trịnh Xá mỉm cười nói.

Aoi cười lạnh, chỉ ra xa, nói:

- Không cần phải nói dễ nghe như vậy, nếu các người không ngược đãi tù binh vậy thì bọn họ đang làm sao?

Phía Aoi chỉ tới chính là các thành viên Đông Hải đội bị Triệu Anh Không đánh trật khớp toàn thân, bọn họ đang nằm trong một góc phòng không ngừng rên rỉ. Nhìn họ vừa cầu xin vừa rên la đau đớn, bộ dạng thật sự rất đáng thương.

Trịnh Xá nhún vai đáp:

- Chúng tôi là tiểu đội luân hồi, không phải tổ chức từ thiện. Nói thật nhé, nếu như lần này là Đông Hải đội các cô chiếm địa vị thực lực tuyệt đối, các cô sẽ làm thế nào? Đừng nói với tôi là vốn vẹn bốn người các cô có thể ngăn cản đội viên giết chết chúng tôi. Sợ rằng ngoài giết ra, những chuyện ghê tởm hơn cũng có thể làm được, đúng không?

.....

Aoi muốn mở miệng nhưng cả nửa ngày cũng không nói được câu nào, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ cúi đầu im lặng, căn bản không để ý Trịnh Xá đang nói những gì.

- Đương nhiên, cô có thể phủ nhận, nhưng tất cả những gì tôi nói đều là sự thật... Hơn nữa chuyện đội viên tôi gặp phải tại chỗ các cô, chẳng lẽ cô cũng có thể phủ nhận sao? Vì thế, người đáng giết tôi chắc chắn sẽ giết, bọn chúng có muốn chạy cũng không thoát...

Trịnh Xá tiếp tục nói.

Aoi im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng thấp giọng, nói:

- Vậy thì giết luôn cả tôi đi, một mình tôi sống cũng chẳng còn ý nghĩa nữa...

-Ồ... Cô khẳng định mình muốn chết khi đội trưởng Đông Hải đội còn sống?

Trịnh Xá vừa cười vừa nói.

Aoi vụt ngẩng đầu lên, vội vàng hỏi:

- Anh nói Kuraki-kun chưa chết? Anh không lừa tôi?

Trịnh Xá khẽ cười, tháo tấm kim loại màu bạc gắn sau gáy nàng ra, sau đó mới nói:

- Cô dùng quét hình tinh thần lực tự xem đi.

Aoi lập tức nhắm mắt lại, một thoáng sau sắc mặt nàng cuối cùng cũng được thả lỏng, đang sắp sửa mỉm cười thì Trịnh Xá đã lại gắn miếng kim loại màu bạc vào gáy nàng, tiếp đó nói:

- Liên lạc tới đây là hết, tôi đã nói rồi, kẻ đáng giết nhất định sẽ phải giết. Bọn chúng làm nhục thành viên đội tôi, hơn nữa đây cũng là đoàn chiến, tôi cũng không thể bỏ qua cơ hội cường hóa cho thành viên đội mình, tôi phải phụ trách cho họ.... Đương nhiên, bốn người các cô có thể không phải chết, cái giá phải trả là cô cần làm một việc.

Sắc mặt Aoi lập tức biến thành vừa trắng vừa đỏ, cả người khe khẽ run rẩy. Nàng cắn môi cúi đầu trầm mặc, một lúc lâu sau mới quyết tâm nói:

- Được.... Chỉ cần anh tha cho bọn họ... Tôi sẽ đáp ứng, bất cứ chuyện gì cũng sẽ đáp ứng.

Nói đến đây nước mắt nàng đã không ngăn được, trào ra.

Trịnh Xá lúc đầu còn chưa hiểu, tới khi Trình Khiếu ở cách đó không xa bật cười quái dị, hắn mới bừng tỉnh, vội vàng nói:

- Cô đừng có hiểu nhầm, tôi không xấu xa như đám đội viên của cô. Tôi chỉ hy vọng cô có thể giúp tôi cứu tỉnh thành viên trong đội, bọn họ đang lâm vào hôn mê của trạng thái tâm ma.

- Mặt khác, tôi cũng hứa với cô, tha cho ba người họ một đường sống, thỏa thuận có tác dụng trong bộ phim kinh dị lần này.

712. Chương 11: Trở Về (2)

- Trung Châu đội, hãy chờ đây! Cho dù là chết! Ta cũng không thể để các người mang cô ấy đi.

Từ sau khi Trịnh Xá mang mười thành viên Đông Hải đội đi, Miyata Kuraki phảng phất như đánh mất cả linh hồn, ngơ ngác ngác không biết phải làm gì. Đến khi tinh thần lực của Aoi liên lạc với hắn, tên này mới giống như phát điên, không ngừng cắt phá da thịt mình, cho máu chảy vào trong một chiếc bình lớn.

- Kuraki-kun! Nếu dùng chiêu này anh sẽ chết mất!

Thanh niên tên là Mitarai Kiyoshi lập tức ngăn cản, kêu lên.

Miyata dùng sức đẩy hắn ra, nói:

- Cho dù phải chết... Cho dù phải chết ta cũng không bỏ rơi đồng đội của mình! Những kẻ phản bội đó coi như thôi, chỉ có cô ấy... Chỉ có cô ấy ta dù thế nào cũng không thể bỏ rơi! Tránh ra!

Nói đoạn, hắn trực tiếp cắt cổ tay lấy máu, sắc mặt cũng dần dần tái nhợt.

Mitarai bị đẩy ra cũng không lùi lại, hắn một lần nữa xông lên giữ chặt lấy Miyata, nói:

- Kuraki-kun! Đội trưởng Trung Châu đội là một con quái vật, chúng ta sao có thể chiến thắng hắn được? Lúc trước khi hắn đấu với chúng ta rõ ràng là chưa sử dụng tới một nửa sức mạnh, quái vật như thế chúng ta căn bản không thể chống đỡ được, đừng đi mà! Nếu anh đi chịu chết, không phải đã lãng phí chân ý của Aoi khi hi sinh bản thân sao? Đừng đi!

- Bỏ ra... Từ trước tới nay vì chức trách của đội trưởng, vì mong đợi của tất cả thành viên đoàn đội, ta lúc nào cũng áp chế tình cảm với cô ấy, tưởng rằng cuộc sống như vậy có thể duy trì đến khi chúng ta trở về thế giới hiện thực. Nhưng ta sai rồi... Tận đáy lòng ta chưa bao giờ từ bỏ cô ấy. Hôm nay bỏ qua trách nhiệm đội trưởng, bỏ qua hy vọng sống sót, ta chỉ muốn thực hiện lời hứa duy nhất của mình với cô ấy, nếu phải chết... Cũng phải nắm tay cô ấy cùng chết!

Mitarai còn đang muốn nói, ông lão Thần cung đã khẽ thở dài, bước tới cạnh bình chứa, tự cắt cổ tay mình để máu chảy vào trong. Hành động này lập tức làm Mitarai sửng sốt, hắn ngây ra một lúc lâu rồi cũng không do dự đứng lên, cắt cổ tay mình bắt đầu lấy máu, bình chứa dần dần đầy lên...

- Sử dụng bí kỹ của Quỷ kiếm sỹ, Đại hắc ám thiên đi. Không, anh tới thực hiện lời hứa của mình, dù phải chết anh cũng nắm tay em cùng chết!

Lúc này tại tàu khu trục của Trung Châu đội, Trịnh Xá cẩn thận dặn dò Aoi:

- Chính là hai người bọn họ, chuyện cô cần làm là dùng tinh thần lực xâm nhập vào ý thức họ, mở ra một đường để họ trở về thế giới hiện thực. Hành động này cực kỳ nguy hiểm, vì thế tôi đã chọn cho cô căn phòng chứa đồ ở tầng thấp nhất này. Phòng đã được sửa sang lại, cô tùy ý sử dụng, nhớ kỹ, không được phép kích động.... Sở dĩ tôi phong ấn tinh thần lực của cô lại đã để tránh bị bên ngoài quấy rầy, hai người bọn họ sẽ ở đây bảo vệ cô.

Nói đoạn hắn chỉ sang Vương Hiệp và Zero đi cùng.

- Bảo vệ?

Aoi cười lạnh, nói:

- Không phải giám thị sao?

- Gọi là giám thị cũng được. Cô thấy không nên làm vậy chăng?

Trịnh Xá thần nhiên đáp:

- Nói thật, đối với bốn người còn lại các cô, tôi thật sự không có ác ý, tôi chỉ muốn cứu tinh đồng đội của mình mà thôi. Chỉ cần cô cứu tinh bọn họ, tôi tuyệt đối nói lời giữ lời, bỏ qua cho các cô.

Aoi lại cười lạnh mấy tiếng, rồi bồng cúi đầu khe khẽ thở dài, nói:

- Nhưng thế thì có ích gì? Chúng tôi chỉ có ba viên đá chống âm điểm, bốn người chúng tôi vẫn phải có một người chết. Như tính cách của Kuraki-kun, anh ấy nhất định sẽ bỏ viên của mình cho tôi... Tôi sống một mình thì còn ý nghĩa gì nữa?

- ...Cũng được, Trung Châu đội chúng tôi cũng có đá chống âm điểm, cho các cô một viên cũng không sao, coi như trả công. Làm ơn nhất định phải cứu tinh bọn họ, nếu không bốn người đội cô đều phải chết.

Trịnh Xá bình tĩnh nói, tiếp đó liền rời khỏi phòng, chỉ để lại Zero và Vương Hiệp hai người đứng canh gác.

Trịnh Xá từ khoang đáy đi lên phòng hội nghị, các thành viên còn lại của Trung Châu đội đều tập trung tại đó, cả Triệu Anh Không vừa tỉnh dậy cũng có mặt. Trịnh Xá nhìn mọi người, nói:

- Sắp tới vùng biển gần quần đảo Điều Ngư Đài rồi, mọi người nghỉ ngơi cho tốt. Ta nghĩ đội trưởng Đông Hải đội chắc sẽ còn tiếp tục tấn công chúng ta, ngoài ra cũng phải phòng ngừa hành động của phía Mỹ. Sở Hiền, hải quân các quốc gia kia thế nào rồi?

Sở Hiền gật đầu đáp:

- Lực lượng phòng vệ Nhật Bản(*) đã rút lui, phía Mỹ đã liên lạc với bọn họ. Hải quân Hàn quốc cũng như vậy, chỉ có hải quân Trung Quốc đang tiến về phía quần đảo Điều Ngư Đài, nước Mỹ đang liên lạc khẩn cấp với Trung Quốc thông qua con đường ngoài giao. Hình như để có quyền dừng lại trong thời gian nhất định tại quần đảo Điều Ngư Đài, bọn họ đang chuẩn bị nhượng bộ một chút trên phương diện kinh tế, ví dụ như hạ thấp lãi vay, vân vân.... Quân đội Mỹ không có hành động khác thường nào, chỉ đặc biệt phái một hạm đội khác tới gần quần đảo Điều Ngư Đài...

- Ừm, không sao nữa rồi, về vấn đề thời gian chúng ta hoàn toàn nắm ưu thế, chỉ cần có thể kéo dài đến lúc cứu tinh thành viên là được.... Vậy thì còn chuyện khác, thật sự không thể sử dụng Progenitor virus à?

Trịnh Xá nghĩ ngợi một chút rồi hỏi.

- Đúng, Progenitor virus cần thời gian nhất định để phát tác, sau đó còn phải ổn định virus trong cơ thể bấy giờ mới có thể đạt tới hiệu quả mở cơ nhân tỏa. Nhưng hiện tại, trong vòng hai mươi tiếng đồng hồ chúng ta sẽ tới rìa quần đảo Điều Ngư Đài, trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ sẽ có thể cứu tinh bọn họ, còn thời gian hải quân Mỹ đến nơi sẽ từ hai mươi đến hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Nói cách khác chúng ta chỉ cần một ngày một đêm sẽ có thể trở về thế giới hiện thực, nếu muốn tiếp tục chờ đợi trong thế giới này, mức độ nguy hiểm phải chịu sẽ quá lớn. Trên cơ sở hoàn thiện sức chiến đấu cho trận chiến cuối cùng, kiến nghị của ta là trực tiếp giết chết, sau đó chờ cứu tinh thành viên đoàn đội xong sẽ về thẳng Chủ Thần không gian.

- Tại sao?

Trịnh Xá nhú mày, kỳ quái hỏi:

- Tại sao phải sợ? Nguyên nhân ở phía nước Mỹ? Hay là vì hạm đội Trung Quốc đang đến gần? Nếu chỉ là để trì hoãn thời gian thì chúng ta hẳn là có thể kéo dài qua thời gian đó mới đúng chứ?

- Vậy còn uy hiếp của Chủ Thần thì ở đâu?

Sở Hiền đẩy đẩy mắt kính nói:

- Bộ phim kinh dị này nói một cách chính xác là cũng có lỗ hổng. Chỉ cần không tiến vào quần đảo Điều Ngư Đài, vậy chúng ta có thể sống trong thế giới này mười năm, hai mươi năm, cả trăm năm, cứ yên tĩnh rèn luyện trong một thời gian dài, đến khi thực lực đã rất mạnh rồi mới trở về Chủ Thần không gian, đến lúc ấy kết quả trận chiến cuối cùng sẽ thế nào?

- Chủ Thần sẽ không để cho chuyện đó xảy ra. Còn nhớ những bộ phim kinh dị các người đã trải qua lúc trước cũng có tình huống tương tự không? Resident Evil 2 cũng như thế, đến một địa điểm là được, vậy nếu không đến thì sao? Cho dù không bị tiểu đội Ác Ma truy đuổi, các người cũng sẽ bị vũ khí hạt nhân công kích, thậm chí là T-virus tiến hóa đến cấp độ cao hơn nữa. Nói tóm lại, sơ hở đó người có thể lợi dụng, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có chuẩn bị tâm lý cùng sức mạnh cực lớn. Chủ Thần sẽ không ngừng gia tăng độ khó.... Lúc trước ta quan sát tàu ngầm trong lòng biển thì phát hiện một con bạch tuộc khổng lồ đang quanh quẩn dưới đáy biển. Nếu ta đoán không sai, một khi chúng ta vượt quá một thời hạn nào đó, con bạch tuộc ấy sẽ là cửa ải đầu tiên chúng ta phải vượt qua.

Trịnh Xá thở dài nói:

Tiêu Hoành Luật nghe vậy lại ngơ ngác hỏi.

- Ta rất có tâm đắc với tư vấn tâm lý, có cần ta tư vấn cho ngươi một chút không?

Sở Hiên vẫn như cũ, không ngăn đầu lên, đáp.

-Miễn đi.

Đúng lúc này, ầm một tiếng vang dội, một bóng người bay vọt ra xa. Miyata dùng kiếm Nhật chặn lại một cước của Trịnh Xá, nhưng sức mạnh quá khủng bố đó hấn căn bản không cách nào chịu đựng nổi, lập tức làm thanh kiếm vỡ nát, đồng thời cả người cũng bị luồng sức mạnh đó đánh văng ra cả nghìn mét, rơi ầm xuống mặt biển, làm tung lên sóng nước cao tới mấy chục mét. Một bóng người khác lại dùng tốc độ càng nhanh hơn, xông ra ngoài, khi Miyata vừa rơi xuống nước một hai giây đã kéo hấn lên. Sương đen trên người tên đã không ngờ đã hoàn toàn bị một cước vừa rồi đá tan, giờ chỉ còn thoi thóp thở.

- Đây là cái mà ta gọi là cấp độ sức mạnh khác biệt. Lấy lực phá xảo, lấy xảo phá lực, quan trọng là phải xem trình độ sức mạnh, những cái khác không liên quan gì cả.

Trịnh Xá thở hắt ra, từ từ giải trừ trạng thái Hủy diệt.

Miyata còn chưa kịp lên tiếng thì đúng lúc này, từ tàu khu trục phá xa đồng thời có hai luồng tinh thần lực phát ra, một luồng lập tức liên lạc với Miyata, luồng còn lại liên lạc với mấy người Trịnh Xá.

“...Chào mừng trở về, Chiêm Lam, Bá Vương.”

Trịnh Xá thầm nói trong lòng, tiếp đó nhìn lại Miyata. Tên này đã rơi vào trạng thái hấp hối, không chỉ vì công kích của Trịnh Xá mà chính chiêu thức hấn sử dụng còn gây thương tổn cho bản thân lớn hơn.

Trịnh Xá cũng không chần chừ, hấn lấy ra một viên thuốc, nhét vào mồm Miyata, đoạn quay về phía tàu khu trục, nói:

- Tính mạng hấn không có gì đáng lo, đem về Chủ Thần không gian chữa trị toàn thân đi. Sau lần này ta nghĩ hấn chắc là sẽ càng mạnh hơn.

Sau đó hấn lại quay sang phía Miyata, nói:

- Ngươi đi đi, ta không muốn giết ngươi. Người Nhật các ngươi gọi Điếu Ngư Đài là quần đảo Senkaku phải không? Sau này nói với đội viên mới của các ngươi.... Quần đảo Điếu Ngư Đài là của Trung Quốc!

Nói đoạn, Trịnh Xá quay đầu về phía đảo Điếu Ngư, đó là lối để trở về Chủ Thần không gian... Đó là nơi khởi đầu trận chiến cuối cùng!

714. Quyển 20: Resident Evil -- Chương 01: Bắt Đầu Rèn Luyện (1)

Trịnh Xá đứng phía dưới Chủ Thần, bật cười ngớ ngẩn ngẩn, bộ dạng thật sự ngu không tả nổi. Bất quá lúc này tất cả mọi người cũng đều trợn mắt há mồm nhìn điểm thưởng và chi tiết kịch tình của mình, chẳng ai hơi đâu để ý đến cái vẻ cười ngốc nghếch của Trịnh Xá nữa, hình tượng của họ bây giờ cũng không khác hơn hấn là bao.

- ...Tóm lại, lần này chúng ta giàu to rồi, ha ha ha, từ nay về sau cơm xối hai bát, ăn một, đổ một...

Trịnh Xá cười ha hả kêu lớn. Tuy lúc chiến đấu với thành viên đoàn đội khác thì hấn ra dáng cao nhân đủ mười phần nhưng một khi thả lỏng ra thì hoàn thành biến thành người bình thường.

- Chưa từng thấy nhiều điểm thưởng và chi tiết như vậy sao? Coi cái bộ dạng ngươi kìa...

Trình Khiếu đứng bên cạnh tựa hồ rất khinh thường, nói.

- ...Không cần chê, ta đúng là chưa từng thấy.

Trịnh Xá đáp như vậy.

Tạm thời không nhắc đến những chuyện ngoài lề, lần đoàn chiến này Trung Châu đội đúng là có thu hoạch cực lớn, chỉ riêng phần điểm tích lũy thôi đã được hơn mười nghìn điểm. Trong số chín thành viên Đồng

Hải đội bị bắt sống lại có hai tên đã mở cơ nhân tỏa, chính là hai khoản thu nhập lớn, cộng thêm chi tiết kịch tình, Trung Châu đội bây giờ gần như ai cũng có thể hoán đổi kỹ năng hoặc thuộc tính mà mình mong muốn.

- Quả nhiên là đoàn chiến để hoàn chỉnh thực lực Trung Châu đội, vậy còn những đội ngũ khác thì thế nào?

Trịnh Xá cùng mọi người náo loạn một lúc rồi cuối cùng cũng bình tĩnh lại, tiếp đó tò mò hỏi Sở Hiên.

Sở Hiên đang loay hoay với mấy dụng cụ kỳ quái của hắn, cũng không trả lời, chỉ có Tiêu Hoành Luật ở bên cạnh là mở miệng đáp:

- Tình huống của mỗi đội đều khác nhau. Ví dụ chúng ta cần cứu tình thành viên đoàn đội, cộng thêm lúc trước do liên tiếp khổ chiến mà không có nhiều điểm thưởng và chi tiết nên lần này mới xếp cho chúng ta một trận đoàn chiến, còn về các đoàn đội khác có khả năng là đều không giống nhau, đều là thế giới phim có thể hoàn chỉnh thực lực của họ.

- Người nói như thế... Vậy thì Đông Hải đội thuộc về loại nào?

Trịnh Xá lại càng tò mò, hỏi:

- Đông Hải đội gặp phải đội chúng ta, thực lực của họ căn bản không thể hoàn chỉnh được, vậy thì sao gọi là phục vụ cho trận chiến cuối cùng? Như thế đối với họ không phải rất bất công sao?

- Công bằng? Người muốn tìm kiếm công bằng trong Chủ Thần không gian? Cái gọi là công bằng, không cần biết trong thế giới hiện thực hay thế giới hư ảo, đều phải dựa vào sức mạnh của cá nhân để tranh đoạt. Người hy vọng người khác sẽ bố thí công bằng cho người?

Tiêu Hoành Luật cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục nói:

- Người nói không sai, đối với Đông Hải đội là bất công, nếu nhất định muốn giải thích thì có thể sử dụng giả thuyết “Vai chính” mà Sở Hiên đã nói. Để tranh giành địa vị “vai chính” trong thế giới luân hồi này, trước đó nhất định phải biểu hiện ra thực lực của người, không muốn mở cơ nhân tỏa, cho đến khi cả Chủ Thần cũng không làm gì được người nữa, đến lúc đó người sẽ là “vai chính”. Giống như trong rất nhiều truyện tranh, tiểu thuyết, phim ảnh, kịch, thậm chí là cả trò chơi, vai phụ đều chỉ tồn tại để làm nền cho vai chính mà thôi. Trong mắt Chủ Thần, chúng ta đã được xác định là nhân tuyển có thực lực để tranh giành vị trí “vai chính”, như vậy Đông Hải đội là “vai phụ”, công bằng là công bằng đối với chúng ta, đối với họ căn bản không thể tồn tại công bằng!

Mấy người xung quanh đều ngơ ngác lắng nghe, Trịnh Xá cười khổ nói:

- Nói như vậy chúng ta không phải vẫn bị Chủ Thần hạn chế sao? Sự công bằng đó đối với chúng ta mà nói cũng chỉ là công bằng tương đối bị áp đặt lên thôi.

- Không sai... Có điều, nếu muốn công bằng cho các đội trong trận chiến cuối cùng, vậy không ngại chia tất cả đoàn đội trong thế giới luân hồi làm ba cấp bậc. Bậc thứ nhất là Trung Châu đội chúng ta, Ác Ma đội, Thiên Thần đội, ba đội ngũ mạnh nhất có khả năng trở thành “vai chính” nhất. Bậc thứ hai là đội của Nyos, Triệu Chuế Không, hoặc là có các cường giả, trí giả tương tự như họ, bọn họ có thể vì cơ duyên xảo hợp mà trở thành “vai chính”. Bậc thứ ba là đội ngũ giống như Đông Hải đội, gần như không có khả năng trở thành “vai chính”, cho nên chỉ có thể thành đá lót đường cho các đội khác. Cứ như vậy... Số lượng đội ngũ thật sự tham gia trận chiến cuối cùng hẳn là cũng có thể ước lượng đại khái.

Tiêu Hoành Luật ngắt ngắt tóc trán, thì thào nói.

- Ồ? Vậy là có ý gì?

- Chính là, người cảm thấy Đông Hải đội còn có sức tái chiến không? Không chỉ riêng Đông Hải đội, các đội ngũ bị diệt khi đoàn chiến với những đội mạnh, người nghĩ bọn họ còn sức để tiếp tục chiến đấu không? Đạo lý này rất đơn giản, sức mạnh của họ bị suy giảm đến mức tối đa, trong thế giới phim kinh dị của trận chiến cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng sống sót, thậm chí đến cả quái vật bình thường cũng đủ sức uy hiếp họ. Bọn họ chỉ có thể phụ thuộc vào đội mạnh, hoặc là bị đội mạnh tiêu diệt, trong đó mấu chốt là phải xem trong trận chiến cuối cùng khi giết người có được tính điểm tích lũy hay không, hay là giết người thì có

hoàn thành nhiệm vụ hay không. Như vậy có thể xác định xem các tiểu đội yếu ớt đó có thể sống sót được hay không, đồng dạng, chúng ta cũng phải chuẩn bị tâm lý cho tốt!

Tiêu Hoành Luật đang nói, đột nhiên bật cười hắc hắc.

- Chuẩn bị cái gì? Phải chuẩn bị tiêu diệt các đoàn đội yếu ớt sao?

Trịnh Xá nhíu mày, hỏi.

- Không, là chuẩn bị có các đoàn đội yếu hơn phụ thuộc vào chúng ta... Đây là trận chiến cuối cùng, chắc chắn sẽ không có quá nhiều hạn chế như đoàn chiến bình thường, nhưng hạn chế nhất định là sẽ có, hơn nữa còn vô cùng kỳ quái mới đúng... Cũng không biết trong trận chiến cuối cùng sẽ có loại hạn chế gì mới có thể khiến tất cả đoàn đội không thể không đánh nhỉ?

Tiêu Hoành Luật lẩm bẩm nói.

- Được rồi, trận chiến cuối cùng tạm thời chưa bàn, dù sao cũng là thế giới phim kinh dị tiếp theo rồi. Trước lúc đó chúng ta chỉ có thể không ngừng tăng cường sức mạnh bản thân, lấy bất biến ứng vạn biến, ta cũng phải hoàn toàn nắm giữ tất cả sức mạnh của ta hiện tại.... Clone của ta đúng là mạnh đến mức kinh khủng, thật không biết ta có thể thắng được hắn không nữa.

Nói tới đây, Trịnh Xá lập tức cười khổ.

Trong thế giới phim

The Perfect Storm, clone Trịnh Xá đặc ý tới gặp hắn một lần. Lúc ấy mặc dù hai bên không hề giao đấu, chỉ vờn vờ trao đổi mấy câu nhưng sức mạnh đạt tới cấp độ như họ, chỉ bằng khí thế đã có thể cảm nhận được rất nhiều tin tức về đối phương rồi, bao gồm cả thực lực đại khái.... Có thể nói, clone Trịnh Xá vẫn mạnh đến rối tinh rối mù, sự cường hãn hàm ẩn của hắn phảng phất như biển rộng vô biên, thâm sâu không lường....

Trịnh Xá thở ra một hơi, nói với những người còn lại:

- Mọi người chắc là đều đã có mục tiêu cường hóa của mình rồi, nếu điểm thưởng hoặc chi tiết không đủ thì có thể tìm ta hoặc các thành viên khác trong đội. Vấn đề này ta giao cho Tiêu Hoành Luật sắp xếp, tiếp theo ta có thể sẽ bế quan rèn luyện dưới tầng hầm, sau đó dùng hết điểm thưởng đi tới thế giới Lord of the Rings. Trước lúc ấy để phòng có ai thiếu điểm thưởng cần tới tìm, ta sẽ chờ đến ngày cuối cùng trước khi tiến vào trận chiến cuối cùng mới tới Lord of the Rings... Cứ như vậy, mọi người còn vấn đề gì không?

Tất cả mọi người yên lặng gật đầu, chỉ có Chiêm Lam mấp máy môi, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng đến cuối cùng nằng nặc cúi đầu không lên tiếng.

“Chiêm Lam...”

Trịnh Xá thầm nói trong lòng:

“Anh biết... Cả cuộc hành trình, cảm ơn em vẫn luôn ở phía sau hỗ trợ anh. Cũng nhờ sự giúp đỡ của em, anh mới có thể sống đến hôm nay. Sắp tới trận chiến cuối cùng rồi, sau khi chiến thắng, anh sẽ có cách cách giải quyết, cứ tin anh...”

“Không phải chuyện này...”

Chiêm Lam yên lặng đáp lại trong lòng:

“Em muốn hỏi, lúc trước khi em hôn mê, hình như nghe được một giọng nói đang kêu gọi mình, giọng nói đó không phải tinh thần lực khống chế giả của Đông Hải đội... Là anh phải không? Là anh kêu gọi em phải không?”

“Ừ... Là anh, là anh gọi em.”

Trịnh Xá trầm mặc một lúc lâu rồi mới đáp, nói xong hắn quay đầu không nhìn lại, bước về phòng mình.

Phần lớn thành viên trong đội đều tới gặp Tiêu Hoành Luật, chỉ có vài người yên lặng quay về phòng mình, ví dụ như Triệu Anh Không, Zero. Là thành viên chủ chiến trong đội, bọn họ cần phải tiến hành rèn luyện,

một là hoàn toàn thích ứng với thuộc tính sau khi cường hóa, hai là điều chỉnh triệt để trạng thái bản thân... Không cần biết là thân thể, hay tinh thần.

.....

Trịnh Xá cùng La Lệ đi ngủ, một đêm yên ổn.

Ngày hôm sau, Trịnh Xá một mình đi xuống tầng hầm, yên lặng đứng đó suy nghĩ. Đạt tới trình độ thực lực như hắn, đề cao tố chất thân thể đã không đủ để sinh ra chất biến nữa, hắn cần phải dồn ngộ tự thay đổi.

“Trận chiến cuối cùng... Clone của ta... Còn cả mọi người...”

Trong đầu Trịnh Xá nổi lên muôn vàn ý nghĩ, hắn ép hết tất cả chúng xuống rồi mới bắt đầu suy nghĩ thực lực của mình.

“Giống như chính ta đã nói, ngoài tốc độ và sức mạnh, ta không có bất kỳ sở trường nào cả. Ta không có khả năng bắn tĩa tầm xa như Zero, không có kỹ xảo chiến đấu như nhân cách chính Triệu Anh Không, cũng không có kỹ thuật cung tiễn của Trương Hằng, thậm chí võ học của Trình Khiếu, trí tuệ của Sở Hiên, ta đều không có. Cái ta có chỉ là sức mạnh và tốc độ có được từ tiến hóa không ngừng giữa ranh giới sống chết... Trước tiến nói về Bạo tạc đi, sức mạnh cấp độ này đủ để đối phó bất kỳ người nào dưới tầng thứ ba, trừ phi là có thuộc tính cực kỳ quý dị, nếu không bình thường là đủ địch lại.”

Nghĩ tới đây Trịnh Xá cứ tự nhiên mở sức mạnh tới cấp độ Bạo tạc.

“Nếu là Hủy diệt thì nhất định phải là cường giả tầng thứ tư mới có thể đối phó, thậm chí là tầng thứ tư bình thường cũng không cách nào chống đỡ được. Đây là lợi khí đủ để chiến đấu với tầng thứ tư trung cấp, tuy hiện giờ tố chất thân thể ra đã vô cùng mạnh nhưng vẫn không thể sử dụng chiêu này trong thời gian dài, nói cách khác, đây coi như là tuyệt chiêu của ta.”

Thân thể Trịnh Xá lại tự động phát huy sức mạnh đến cấp bậc của Hủy diệt.

“Cuối cùng... Đây là chiêu thức mạnh nhất giúp ta có thể địch lại clone, Hồng hoang, khai tiên tích địa, là con dao hai lưỡi đã thương người cũng làm bị thương mình, không tới lúc vạn bất đắc dĩ không thể dễ dàng xuất ra.”

Khí thể trên người Trịnh Xá bùng lên mãnh liệt nhưng chung quy vẫn không mở ra sức mạnh cấp độ Hồng hoang.

“...Xem ra đường ta phải đi vẫn còn rất dài. Muốn đánh bại clone của ta, không thể chỉ dựa vào đòn tất sát cuối cùng đó, chuyện này giống như là đang so may mắn, giao hết sống chết cho vận mệnh vậy. Bây giờ cần phải rèn luyện, trong trường hợp không khởi động Hồng hoang, khai thiên tích địa, sức mạnh lớn nhất ta có thể phát huy ra...”

715. Chương 1: Bắt Đầu Rèn Luyện (2)

Chủ Thần lựa trận chiến cuối cùng diễn ra tại Resident Evil 3, đây là một bộ phim kinh dị trên quy mô toàn cầu. Đường nhiên, nói toàn cầu cũng có chút khoa trương vì chiến trường chủ yếu chỉ tập trung trên lãnh thổ nước Mỹ, chỉ là dịch bệnh virus đã bộc phát trên phạm vi toàn cầu.

- Loạt phim kinh dị này đúng là có duyên với chúng ta, bắt đầu từ nó, bước ngoặt là nó, bây giờ đến kết thúc cũng là nó...

Tuy nói rèn luyện đã bắt đầu nhưng tin tức trận chiến cuối cùng vẫn cực kỳ quan trọng, vì thế đến ngày thứ ba, mọi người đều nghỉ ngơi xong xuôi, Trịnh Xá cũng tìm đến họ cùng thương lượng.

- Theo tin tức từ Chủ Thần, trong trận chiến cuối cùng thời gian đoàn đội tiến nhập sẽ không căn cứ theo thực lực mạnh yếu mà là ngẫu nhiên, tổng thời gian tiến nhập là hai mươi tư tiếng đồng hồ, nói cách khác, “thể” giành được từ chênh lệch thời gian sẽ không quá quan trọng. Thứ hai, địa điểm tiến vào là cả nước Mỹ, cũng tiến vào ngẫu nhiên, điểm này ta thấy có chút khó hiểu.... Lãnh thổ nước Mỹ thật sự rất lớn, chỉ bé hơn Trung Quốc có một chút, nếu lấy đơn vị tiểu đội tiến vào, hơn nữa lại còn ngẫu nhiên thì hai đội bắt

kỳ rất có khả năng sẽ xuất hiện ở bờ đông và bờ tây, cứ như vậy, có tới vài năm chưa chắc trận chiến cuối cùng đã có thể hoàn thành... Theo đó, nhiệm vụ của trận chiến cuối cùng cơ bản đã có thể xác định.

Vẫn như bình thường, Sở Hiên im lặng loay hoay với mấy món đồ của hắn, Tiêu Hoành Luật thì ngắt ngắt tóc bắt đầu phân tích.

- Đại khái là, trận chiến cuối cùng chỉ có thể có ba loại nhiệm vụ, một là chém giết lẫn nhau, chỉ lưu lại một đội, hoặc thậm chí là một người mới thôi. Có điều thế giới luân hồi lấy tiểu đội làm đơn vị, cơ bản chỉ có thể là lấy một đoàn đội sống sót mới hợp lý, khả năng này là lớn nhất. Thứ hai, là đi tới một địa điểm, địa điểm này rất có thể là chìm dưới đất hoặc là kiến trúc có tiêu chí đặc biệt, chỉ có một đội mới có thể tiến vào, sống sót. Khả năng thứ ba là căn cứ vào việc tiến vào thời gian ngẫu nhiên, vị trí ngẫu nhiên để suy luận. Trong thời gian quy định đi tới một địa điểm nhất định, mà địa điểm đó cũng không thể tùy ý tiến vào, nó cần vé vào cửa, vé vào là... số lượng người giết.

Tiêu Hoành Luật ngắt một sợi tóc, nhìn mọi người, cười nói:

- Đây là suy luận của ta, khả năng số một là lớn nhất, khả năng số ba đứng tiếp theo, khả năng số hai là nhỏ nhất. Nhưng cho dù thế nào trận chiến cuối cùng cũng là đại tiệc giết chóc của tất cả các đoàn đội, có thể sống sót chỉ có người mạnh nhất, thông minh nhất, hoặc là may mắn nhất...

- May mắn?

Trương Hằng giống như nhớ tới chuyện gì, hắn quay sang hỏi Sở Hiên:

- Chúng ta không phải “vai chính” sao? Trung Châu đội chúng ta so với các đội khác phải càng may mắn hơn đúng không?

- Bọn họ cũng là “vai chính”....

Sở Hiên ngẩng đầu lên, bình thản nói:

- Mỗi người đều có thể là “vai chính”, mấu chốt là có giành được địa vị “vai chính” đó hay không mà thôi. Chúng ta đang chuẩn bị đoàn chiến, các đội ngũ khác cũng như vậy, nếu chỉ lấy cái có là “vai chính” thì cứ trực tiếp nằm xuống chờ đến lúc biến thành sáng thể thần cho xong. Đáng tiếc là, cho dù thật sự có tồn tại “vai chính”, cho dù chúng ta thật sự là “vai chính” của cái hộp này, thì cái hộp này cũng không phải cái hộp của tiểu thuyết YY, truyện tranh hay phim ảnh, mà là cái hộp của thế giới phim kinh dị chân thật. Cái hộp của chúng ta với cái hộp thế giới YY hoàn toàn khác nhau.

- Cái đó cũng đúng...

Trương Hằng cũng có đọc một ít tiểu thuyết huyền ảo, tuy phần lớn trong đó đều là YY vô hạn, đã là nhân vật chính thì nằm ra một chỗ cũng có thể thành thần nhưng cũng không thiếu những tiểu thuyết nhân vật chính phải gian khổ phấn đấu, cứu tử nhất sinh, thậm chí nhân vật chính phải chết cũng không ít, nói như Sở Hiên cũng không phải không đáng tin.

Trịnh Xá thở ra một hơi rồi chợt đứng dậy, nói với mọi người:

- Vậy do Sở Hiên và Tiêu Hoành Luật sắp xếp huấn luyện cho mọi người... Ta cũng đi tập luyện đây.

Nói đoạn hắn quay người đi ra khỏi phòng, trực tiếp đi xuống tầng hầm.

- Hắn làm sao vậy? Sao nhìn bộ dạng ỉu xìu xìu thế.

Trình Khiếu tò mò hỏi.

Zero ngồi bên cạnh trầm mặc một thoáng rồi đáp:

- ...Hắn đang dự trữ tinh lực để đột phá cực hạn bản thân. Bây giờ hắn đang tập trung toàn bộ tâm trí vào đó, lòng dạ đâu mà đi quản chuyện khác nữa?

Quả thật, hiện tại Trịnh Xá đang tập trung tất cả tinh thần vào Bạo tạc, Hủy diệt, Hồng hoang khai thiên tích địa, trong đầu chỉ có nội lực, năng lượng vampire, chân nguyên lực, ma lực. Làm thế nào mới có thể tăng cường thực lực, làm thế nào mới có thể trở nên càng mạnh hơn, đây mới là chuyện hắn cần suy nghĩ trước mắt.

“Do tới thể giới phim kinh dị rèn luyện sẽ có một thời gian rất dài không thể chữa trị toàn thân cho nên chiêu Hồng hoang khai thiên tích địa không thể sử dụng... Không, hẳn là có thể rèn luyện, chỉ là không thể sử dụng mà thôi. Có thể thử nghiệm cho chân nguyên lực và ma lực thoáng tiếp xúc, có lẽ có thể sáng tạo chiêu thức như kiểu “Hồng hoang trong nháy mắt”, tuy nhiên độ khó rất cao.”

Trịnh Xá đứng giữa tầng hầm, hẳn chỉ yên lặng đứng đó, không hề có cử động gì đặc biệt, nhìn qua giống như một người bình thường đang đứng ngây ra. Nhưng ở dưới da hắc, nội lực và năng lượng vampire, chân nguyên lực và ma lực, dưới cảnh giới nhập vi được phân ra thành từng tia từng tia nhỏ bé, tiếp đó chia ra cắt trừ tại đan điền và đại não. Xử lý tỉ mỉ như vậy chỉ mất có vài phút, tiếp đó hẳn cho một tia nội lực và ma lực tiếp xúc với nhau.

Không ngờ là, nội lực vừa tiếp xúc với ma lực lập tức bị ma lực tiêu hóa sạch, còn ma lực thì căn bản không có chút biến hóa nào, giống như ném một viên đá vào giữa biển rộng.

Trịnh Xá trong lòng rất thất vọng, tuy vậy kết quả này cũng nằm trong dự đoán của hắn, dù sao thì đẳng cấp chất lượng của hai thứ cũng chênh lệch quá xa. Cần rất nhiều nội lực mới có thể ngưng đọng ra một tia chân nguyên lực, đối với ma lực cũng cùng một nguyên lý, vì thế một tia nội lực đối với ma lực mà nói chỉ vồn vện như một cục đá nhỏ giữa sông lớn, căn bản không đủ để xảy ra phản ứng. Nếu điều động tất cả nội lực trong người đến phản ứng với ma lực thì lại không thể sử dụng Hủy diệt nữa.

“Được rồi, vậy thử dùng bản thu nhỏ của Hồng hoang đi!”

Trịnh Xá lại trầm tư một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được cho một tia chân nguyên lực và ma lực va chạm với nhau trong cơ thể. Việc này khác với dung hợp chân nguyên lực và ma lực bên ngoài da, phản ứng hoàn toàn diễn ra trong cơ thể, cơ chế không khác gì với Hồng hoang khai thiên tích địa, chỉ là quy mô nhỏ hơn mà thôi.

Hai luồng chân nguyên lực và ma lực nhỏ bé va chạm với nhau, trong nháy mắt đã tan biến trong cơ thể, đồng thời, một luồng năng lượng khổng lồ bộc phát ào ạt tại điểm tiêu hủy. Luồng năng lượng này so với cấp độ Hủy diệt còn lớn hơn nhiều, bất quá so với Hồng hoang khai thiên tích địa thì yếu hơn một chút, tuy mạnh nhưng vẫn chưa đến mức làm tan vỡ thân thể trong trạng thái Tiềm long biến của hắn. Trịnh Xá lập tức mừng rỡ, tưởng rằng mình chung quy cũng tìm được điểm cân bằng giữa Hủy diệt và Hồng hoang, ai mà biết, ngay giây tiếp theo, dị biến đột ngột phát sinh.

Mặc dù chỉ vồn vện có một bộ phận nhỏ chân nguyên lực và ma lực tham gia phản ứng, nhưng theo luồng sức mạnh đó trào ra, số chân nguyên lực và ma lực còn lại phảng phất cũng bị dẫn dắt. Sức mạnh này căn bản không giống như phản ứng diễn ra bên ngoài da hắc, mà là lực lượng khủng bố từ trong tràn ra ngoài, kéo theo tất cả chân nguyên lực và ma lực trong cơ thể, đến một giây trì hoãn cũng không có, Trịnh Xá đã thật sự tiến vào Hồng hoang khai thiên tích địa.

Ầm!

Trịnh Xá cũng không chần chừ, dưới chân dùng sức đạp mạnh, cả mặt đất lập tức nứt ra, những vết nứt kéo dài bao phủ phạm vi tới mấy chục mét, còn hẳn thì đã biến mất khỏi tầng hầm.

Những người trong nhà Trịnh Xá chỉ cảm thấy cả căn phòng rung chuyển kịch liệt, tiếp đó là một tiếng nổ vang vọng. Chưa đợi tiếng nổ tắt đi, cửa phòng lại đột nhiên vỡ tan, đến khi mọi người vội vàng chạy ra khỏi phòng thì đã thấy Trịnh Xá ngồi ngây ra giữa quảng trường, luồng sáng từ Chủ Thần chiếu xuống vừa mới thu hồi, có thể thấy hẳn hẳn là vừa chữa trị toàn thân xong.

- ...Vẫn còn rất, rất xa...

Trịnh Xá thấy mọi người chạy tới, hẳn cũng không đứng dậy, chỉ nằm dưới đất, cười khổ, nói:

- Khoảng cách với Phục Chế Thể... Vẫn còn rất xa. Lúc này hẳn nhất định là cũng đang tăng cường thực lực. Trận chiến cuối cùng, ta phải làm thế nào để cùn4 ffl Chưa

Triệu Anh Không cầm viên thuốc trong tay, hướng vào hư không khẽ hỏi, đáng tiếc, trong hư không chẳng có âm thanh nào có thể trả lời nàng. Chờ đợi hồi lâu, nàng chỉ có thể thở dài, đi về phòng mình. Mặc dù rất bất đắc dĩ nhưng nàng vẫn quyết định uống viên thuốc này, không cần biết thế nào, nàng cũng phải gặp nhân cách chính một lần, cho dù chỉ là vì trận chiến cuối cùng cũng vậy.

Sau khi về phòng, Triệu Anh Không rót một cốc nước lọc, tiếp đó nhìn viên thuốc trong lòng bàn tay. Viên thuốc nhìn qua cực kỳ bình thường, giống như thuốc cảm, Triệu Anh Không hít sâu một hơi, đoạn đẩy viên thuốc vào miệng, lại uống một ngụm nước lớn, tiếp đó yên lặng nằm xuống chờ đợi, chờ đợi thay đổi... Chờ đợi nhân cách chính xuất hiện.

Từ từ, không gian xung quanh vỡ tan, giống như được làm bằng thủy tinh, sau khi tan vỡ, bốn phía chỉ lưu lại một khoảng bóng đen, tối tăm vô cùng vô tận. Triệu Anh Không phảng phất như đứng ở tận sâu trong màn đêm của vũ trụ, không có phía trên. Không có phía dưới, không có quá khứ, không có tương lai, chỉ có nàng và người đứng đằng sau lưng.

- Là cô phải không? Nhân cách chủ..

Triệu Anh Không trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng không nhận được, hỏi.

- Đúng, là tôi... Cô đang rất mê mang, có gì muốn hỏi tôi ư?

Sau lưng nàng, một giọng nói thanh thúy vang lên.

- ...Tôi mệt rồi.

Hai bên nhất thời đều trầm mặc, hơn nửa ngày sau, nhân cách chính mới thở dài, nói:

- Cho dù cô có tin hay không, ban đầu mục đích sáng tạo ra cô là vì tôi thật sự muốn chết đi, hoặc ít nhất là mãi mãi ngủ say. Tôi không muốn đối mặt với hắc hủ... Những ký ức đó cô chắc là đã nhận được phải không? Đây là suy nghĩ lúc đầu của tôi...

- Nhưng thế thì sao? Tuy đó là ý nghĩ ban đầu của cô, nhưng đến cuối cùng vẫn coi tôi là cơ sở để cô vượt qua tâm ma, chỉ vốn vẹn là nhân cách phụ mặc cho cô hấp thu mà thôi. Chuyện như thế, chuyện như thế...

Triệu Anh Không cúi đầu, thì thào nói.

Sau lưng nàng, một cô bé đang đứng cúi đầu, thân hình, dung mạo hoàn toàn giống nàng, thậm chí cả thần sắc âm trầm trên khuôn mặt cũng hoàn toàn tương đồng.

- ...Đó thật sự là ngoài ý muốn. Ban đầu tôi không hề biết sau khi hai ý thức chúng ta dung hợp lại sẽ có thể đột phá tới tầng thứ tư trung cấp. Tâm ma là cô, tâm ma cũng là tôi, cách đột phá tâm ma này mặc dù có lợi nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, cuối cùng chúng ta đều vượt qua được... Tất cả đều là sau khi tôi tỉnh dậy mới biết được, khi tạo ra cô, bản ý không hề muốn hấp thu cô.

Cô gái đứng sau lưng nàng cúi đầu đáp.

- ...Nhưng kết quả vẫn không thể thay đổi. Vì trận chiến cuối cùng, vì đối phó hai gã hắc hủ... Nếu như cô không hấp thu tôi, cô căn bản không cách nào đối phó với bọn hắc hủ. Thực lực tạm thời chưa nói, chỉ riêng một điểm thời gian chiến đấu đã hoàn toàn thất bại rồi... Cô muốn thua trong trận chiến cuối cùng sao? Cho nên đến cuối cùng, cô vẫn sẽ hấp thu tôi...

Triệu Anh Không u ám nói, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua từ lúc tiến vào thế giới phim kinh dị đến nay. Từ lần đầu tiên chiến đấu sống chết, cho tới lần đầu tiên cùng đội đội kẻ vai chiến đấu, từ lúc thụ thương, đến lúc tử vong, rồi đến lúc được hồi sinh, rồi đến lúc sinh ra hảo cảm với Trịnh Xá.... Tất cả mọi chuyện. Tuy nàng tiến vào thế giới luân hồi đã rất lâu, nhưng so với những ngày ở tại thế giới hiện thực mà nói, khoảng thời gian này kỳ thực không hề dài. Nhưng ký ức mà nó khắc ghi lại nhiều hơn lúc trước cả chục lần, trăm lần, những ký ức đó đều là kho báu mà nàng trân quý như tính mạng, muốn nàng từ bỏ những ký ức đó... Dễ dàng vậy sao....

- ...Có lẽ không phải hấp thu.

Cô gái đứng sau lưng Triệu Anh Không đột nhiên nói. Lời vừa thốt ra, Triệu Anh Không lập tức giật mình, quay đầu lại nhìn về không dám tin, vừa đúng lúc cô gái kia cũng mỉm cười quay đầu lại. Hai cô gái đứng dựa lưng vào nhau cuối cùng cũng nhìn thấy nhau lần đầu tiên.

- Đây là cô sao? Nhân cách chứ...

Triệu Anh Không đưa tay chạm lên mặt cô gái kia, nhưng đến khoảng giữa hai người thì liền bị một tầng ngăn cách vô hình cản lại. Nàng giống như đang đứng ngắm bản thân trước gương, trong gương chính là mình, ngoài ngoài gương cũng là mình.

- Đây là chúng ta... Cô chính là tôi, tôi cũng là cô, chúng ta tuy hai mà một. Những ký ức của cô, tôi đều biết. Mỗi lần vui cười, mỗi lần đau khổ, mỗi lần cùng đồng đội kề vai chiến đấu, mỗi lần mừng rỡ vượt qua cảnh ngộ hiểm nghèo, tất cả tôi đều biết. Những ký ức đó sẽ không biến mất, thứ biến mất chỉ có điểm ngăn cách này giữa chúng ta mà thôi. Chúng ta sẽ biến thành một người, chứ không phải người này hấp thu người kia... Đây là ký ức của tôi, cô trao cho tôi ký ức, tôi cũng trả lại cô ký ức...

Cô gái đối diện Triệu Anh Không mỉm cười, đưa tay đặt lên điểm giữa, hợp với tay Triệu Anh Không. Trong khoảnh khắc, hay cô gái đều ngưng lại, không chút cử động đứng nhìn đối phương, cả thời gian cũng như cô đọng lại...

Trong thế giới hiện thực, Triệu Anh Không nhắm mắt yên lặng ngồi trên ghế, phảng phất như đã ngủ say... Chỉ là khi thức dậy, không biết nàng sẽ là ai nữa...

So với Triệu Anh Không đang mờ mịt, những thành viên khác trong đội lại ít hoặc nhiều có chút hưng phấn, không chỉ vì giành được rất nhiều điểm thưởng và chi tiết kịch tình nên hưng phấn mà còn hưng phấn vì trận chiến cuối cùng sắp tới. Cảm giác hưng phấn ấy không đơn giản chỉ là cao hứng hay gì đó tương tự mà còn có cả sợ hãi, lo lắng, tất cả hòa trộn vào nhau. Đây là trạng thái tâm lý của đa số thành viên Trung Châu đội lúc này.

- Imhotep, chúng ta tham gia trận chiến cuối cùng... Ta có thể sống sót không?

Trong phòng của Imhotep và Anck-Su-Namun, hắc đang ôm đệ nhất mỹ nữ Ai Cập cổ đại nằm một chỗ. Tại thế giới hiện thực hai người đã ở cùng nhau rất nhiều năm, lại trải qua thử thách chân tình trong Independence Day, tình cảm của họ với nhau quả thực đã xâm nhập vào tận trong linh hồn, từ đó có thể thấy, hai người thật sự rất hạnh phúc.

.....

Chỉ là cả hai người đều không phải loại thiện nam tín nữ gì, nói theo một cách nào đó, trong tâm lý người bình thường họ có lẽ đều là kẻ xấu, ít nhất cũng không phải là người rất trung thực, vì thế đến những thời khắc quan trọng, bọn họ cũng sẽ phải cân nhắc một chút con đường của mình, ví dụ khi sắp phải đối mặt với trận chiến cuối cùng như lúc này.

-Loại thuốc này đúng là có thể tăng cường tuổi thọ của nàng lên rất nhiều, nhưng muốn cùng ta chung sống lâu dài, điều quan trọng vẫn là phải tăng cường thực lực. Lần này tuy nàng đã hoán đổi thuộc tính cường hóa tư tế mặt trời cấp B nhưng nếu chỉ dựa vào hoán đổi thì căn bản không thể phát huy được sức mạnh cường hóa, nàng còn cần dùng nó trong rèn luyện và chiến đấu...

Imhotep nhìn Anck-Su-Namun, nói.

Nói tới đây, Imhotep ngừng lại một chút, hắc khẽ thở dài, hôn Anck-Su-Namun một cái rồi mới nói tiếp:

- Hai người chúng ta đều còn quyền sống lại, sau khi ta chết có thể dùng Cuốn sách của thần Anubis để hồi sinh, nàng chết cũng có thể dựa vào điểm thưởng và chi tiết kịch tình để hồi sinh, vì thế...

Anck-Su-Namun ngẩn người, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào Imhotep. Gã đầu trọc anh tuấn này sắc mặt nghiêm lại, trịnh trọng nói:

- Ta muốn cùng Trung Châu đội trải qua trận chiến cuối cùng... Ở cùng với bọn họ khiến ta cảm thấy rất yên tâm, hơn nữa cũng rất thú vị, thú vị hơn cuộc sống nặng nề trong thế giới hiện thực rất nhiều. Ta đã từ bỏ ý muốn thống trị toàn thế giới rồi, vậy thì ở lại thế giới kỳ lạ này cùng họ chiến đấu đi... Cuộc sống như thế kỳ thực cũng không tệ lắm.

Anck-Su-Namun chăm chú nhìn Imhotep, hơn nửa ngày sau nàng mới khẽ mỉm cười, áp đôi môi đỏ mọng lên môi Imhotep. Sau cái hôn dài, nàng ngẩng đầu lên, nói:

- Ta sẽ đi cùng chàng. Nếu như ta chết... Chàng nhất định phải hồi sinh ta đấy. Giống như cách đây rất lâu rồi, ta ở dưới địa ngục đợi chàng hồi sinh. Ta biết chàng nhất định sẽ tới, cho dù là phải trải qua vô số khó khăn, đau khổ, cho dù là bị biến thành xác ướp cả nghìn năm, vạn năm, chàng cũng nhất định sẽ tới cứu ta...

- ...Ừ, ta nhất định sẽ tới. Cho dù là chết, cho dù là lại bị biến thành xác ướp, cho dù là ngủ say cả nghìn năm, vạn năm, nàng ở đâu, ta nhất định sẽ tới đó. Ta sẽ tới tìm nàng....

718. Chương 2: Các Đồng Đội (2)

- Ta tới tìm người đây này!

Trình Khiếu vừa kêu gào vừa liên tục đập cửa phòng Sở Hiên. Tên này đầy vẻ tức giận, nhìn qua giống như hận đến mức không giết người không xong. Trên người hắn dính chút máu tươi, chiếc quần đang mặc lại càng có hai vết rách, vết máu đã khô lại biến thành màu đỏ sẫm, cơ hồ nhuộm hết một nửa quần.

- Ông đây tới tìm người! Mở cửa, Sở Hiên! Ta phải giết người!

Trình Khiếu sắc mặt phẫn nộ, đáng vẻ cực kỳ hung dữ, vừa đập cửa vừa hét:

- Người làm bao tay cho ta, nói cái gì mà gắn phong linh thạch cấp B vào là có thể sử dụng hoàn toàn. Mẹ kiếp, tổng cộng gắn hai viên phong linh thạch, uy lực lớn thì lớn... Nhưng tại sao loại gió đó căn bản không thể khống chế? Toàn con mẹ nó lao hết vào người ta, thiếu chút nữa thì biến ta thành thái giám rồi. Tên đàn độn nhà người mở cửa ra cho ta!

Nói đến đây, Trình Khiếu lại dùng sức đập cửa, không ngờ cánh cửa lại bụp một tiếng mở bật vào trong. Không kịp phòng bị, Trình Khiếu đâm bổ vào trong phòng, ngã nhào xuống đất.

Cũng may thân thủ Trình Khiếu rất tốt, hắn đưa tay chống xuống đất một cái đã xoay người bật dậy.

- Xuống đi, ta ở dưới tầng hầm.

Tiếng Sở Hiên vang lên từ lối vào tầng hầm, cùng với đó là một tràng tiếng nổ nho nhỏ, cũng chẳng biết là hắn đang làm cái gì. Khi thí nghiệm... Loại tiếng nổ này cũng coi là bình thường sao?

Trình Khiếu giật mình đánh thót một cái, bấy giờ mới định thần lại, nhận ra mình đang đứng ở đâu. Đây rõ ràng là phòng của Sở Hiên mà, nói chính xác là phòng nằm phía trên gian thí nghiệm của Sở Hiên, khái niệm đó thật quá khủng bố. Nếu như không muốn chết thì cứ đến phòng thí nghiệm của Sở Hiên, chuyện này đã sớm thành luật bất thành văn của cả đội, thế mà hắn không ngờ lại to gan tìm đến tận nơi... Thật chẳng biết là hắn to gan hay là đã phát điên rồi nữa.

Trong lúc Trình Khiếu đang thầm muốn rút lui thì chợt vô ý nhìn thấy vết máu trên đùi mình, lửa giận trong đầu nhất thời lại bùng lên.

Lúc trước hắn mừng rỡ vạn phần nhận lấy bao tay thần gió được Sở Hiên cải tạo. Đây là một bao tay có khả năng dẫn động gió tập kích, phối hợp với Nam Đầu thủy điều quyền của hắn đối đầu với kẻ địch, hoàn toàn có thể phát huy được 120% thực lực, kKhông chỉ như thế, khi dùng bao tay sử dụng Nam Đầu thủy điều quyền, sức lực tiêu tốn cũng ít hơn nhiều. Khi đáng tiếc, bao tay này là một món vũ khí cấp thấp, cũng tức là chỉ có tu chân giả võ thuật đã có chân nguyên lực mới có thể sử dụng, hắn căn bản không có thực lực này.

Sau khi có được điển tịch tu chân, dựa vào tác dụng chuyển hóa năng lượng của chiếc nhẫn tối cao, Sở Hiên thật sự đã chế tạo được máy chuyển đổi năng lượng mức độ thấp, có thể sử dụng các loại năng lượng thạch chuyển hóa thành năng lượng. Đối với các loại đạo cụ tu chân đẳng cấp thấp, năng lượng thạch cấp B thông thường hoàn toàn đủ duy trì, chính vì thế, Sở Hiên mới đồng ý giúp Trình Khiếu cải tạo cho bao tay.

Quá tình sửa đổi tạm thời không nói, Trình Khiếu sau khi nhận được bao tay đã cải tạo lập tức hưng phấn mang vào đi xuống dưới tầng hầm, muốn thử nghiệm uy lực của nó. Kết quả tự nhiên là khiến hắn hài lòng,

nói một cách chính xác là hài đến không thể lòng hơn. Uy lực của Nam Đẩu thủy điều quyền được tăng cường tới hơn năm trăm phần trăm, nhưng lại có một khuyết điểm cực lớn.... Nam Đẩu thủy điều quyền có thể khống chế gió, vậy mà lại không thể khống chế gió xoáy do bao tay phát ra. Những cơn gió này có uy lực cực lớn, vì thế quyền kinh sinh ra bắn khắp bốn phía, trong đó có hai luồng cắt vào đùi hắc, chỉ cần gần thêm một hai phân nữa, hắc sẽ tạm thời biến thành thái giám...

- Khốn kiếp, liều đi, chẳng qua là xuống tầng hầm hắc một chuyến thôi mà, nghe nói lần trước Tiêu Hoành Luật cũng đã tới đây, không phải cũng an toàn rồi đi sao? Số ta chắc cũng không quá đen đâu... Đi! Cắt

- Nguyên lý của pháo quỹ đạo siêu điện từ và súng ngắ Gauss cũng giống nhau, đều là lấy điện từ làm lực đẩy, tiến hành gia tốc cực hạn, để đạn pháo sinh ra động năng cực độ, dùng đó để tấn công mục tiêu. Nhưng nó có điểm cực kỳ khác biệt với vũ khí hệ Gauss, thứ nhất là nó lấy từ trường trái đất làm vòng gia tốc, qua đó đạt được động năng, thứ hai là nó không cần ngắ chuẩn, chỉ cần đạn pháp giống như thiên thạch oanh kích mục tiêu trên phạm vi lớn là được. Nhưng ta có thể mượn một điểm quan trọng của nó... Chế tạo nên vũ khí mới, súng ngắ Gauss siêu điện từ, nguyên lý cơ bản là như vậy.

Sở Hiền chỉ vào mô hình trái đất, nói:

- Viên đạn mà loại vũ khí mới này bắn ra mang theo từ trường siêu cao, hội tụ với từ trường trái đất sẽ sinh ra uốn khúc. Nhưng đồng thời tầm bắn của nó cũng tăng lên cực lớn, bởi vì từ trường trái đất sẽ không tiêu hao động năng của nó mà ngược lại theo cự ly bắn tăng lên mà động năng cũng tăng cao, cho đến khi nó bắn ra ngoài tầng khí quyển mới vì cách xa từ trường cộng tiêu hao mà giảm bớt động năng. Những cái này tạm thời chưa bàn.... Vấn đề phức tạp hiện tại của người chắc là không cách nào bắn được mục tiêu nằm ngoài đường chân trời đúng không? Nếu như viên đạn người bắn ra sẽ nhờ từ trường uốn khúc, đạt tới mục tiêu nằm ngoài đường chân trời, cự ly ngắ bắn của người sẽ từ chỗ này tới chỗ này... So với tầm bắn ban đầu thì đại khái tăng lên khoảng gấp mười lần.

Zero nghe vậy mà âm thầm chấn động, nhưng hắn vẫn không nhin được, hỏi:

- Nhưng ta căn bản không biết làm thế nào nắm giữ loại quy tắc từ trường này. Người cũng nói đường đạn sẽ vì từ trường trái đất mà bị uốn khúc, cái đó và ngắ bắn theo đường thẳng hoàn toàn khác biệt, ta căn bản không thể trong nháy mắt từ đó tính toán ra vị trí đường đạn...

- Vì thế đây là nhiệm vụ của người, Tề Đằng Nhất.

Sở Hiền vỗ vỗ tay, nói:

- Zero phụ trách ngắ chuẩn và bắn vào kẻ địch, những số liệu về ảnh hưởng qua lại giữa từ trường và viên đạn nảy sinh trong khoảnh khắc ngắ bắn sẽ được giao cho Tề Đằng Nhất tính toán. Thuộc tính mới hoán đổi của người chắc là có thể dễ dàng tính toán ra những số liệu này phải không? Trong lúc đó sẽ hoàn toàn dựa vào tinh thần lực khổng chế giả để tạo thành cộng hưởng tin tức giữa hai người các người, sau đó khi đối địch có thể ngắ bắn trên cự ly siêu lớn... Tính toán... Bắn, lại lặp lại tuần hoàn...

- Nhưng mà...

Tề Đằng Nhất ngắ ra một chút rồi vội vàng nói.

Sở Hiền nói:

- Ta biết ý người muốn nói, trạng thái tính toán cực độ này vô cùng tiêu hao đại não, người chỉ có thể kiên trì trạng thái này trong thời gian cực ngắn, đúng không? Không sao cả, phối hợp với vũ khí xác suất nhân quả của Zero.... Phối hợp giữa hai người các người sẽ đạt tới tác dụng kì diệu, thậm chí có thể trong thời khắc mấu chốt cứu vãn cả chiến cuộc...

- Đây chính là phương thức chiến đấu hợp tác mới mà ta đã nói.

720. Chương 2: Các Đồng Đội (4)

Zero chưa bao giờ nghĩ, bắn tỉa cũng có thể tiến hành như vậy, tầm bắn đạt tới ba mươi km, đây đã là một phương thức công kích mới vượt xa khái niệm bắn tỉa thông thường. Hơn thế nữa, uy lực của nó cũng rất lớn, trong lúc không đề phòng, dù là thực lực cỡ như Trịnh Xá cũng có khả năng sẽ bị trọng thương.... Đương nhiên là cũng chỉ có khả năng mà thôi, nếu là người cỡ Trịnh Xá hoặc clone của hắn khởi động ánh sáng tâm linh, với cấp độ thực lực của họ, muốn làm họ trọng thương căn bản là không thể.

“Nếu phối hợp với phương chính ma nhãn thì sao?”

Zero tự hỏi như vậy, đáp án không cần nói cũng biết, trong trận chiến cuối cùng, dù là hắn cũng có thể tạo thành uy hiếp với clone Trịnh Xá, hơn nữa sự uy hiếp này còn tuyệt đối không thể coi thường.... Giống như

trong Lord of the Rings, hắn một súng giết chết La Ứng Long, tuy thực lực clone Trịnh Xá chắc chắn là còn mạnh hơn nhiều nhưng trong tình huống chiến đấu gần như cân bằng, nếu như hắn đột ngột ra tay...

“Nhưng mà... Trịnh Xá sẽ cho phép ta tham gia vào trận chiến của bọn hắn sao?”

Zero không phải loại người tùy tiện như Trình Khiếu, gần như là người ngay từ ban đầu đã cùng Trịnh Xá kẻ vai tác chiến, hắn hiểu Trịnh Xá hơn rất nhiều người khác, chính vì biết được quá nhiều nên hắn cũng hiểu rõ một chuyện.... Trịnh Xá và clone của hắn gần như là kẻ thù định mệnh của nhau, đây là số mệnh không thể giao phó cho bất kỳ ai khác, cũng là trận chiến quan trọng nhất mà Trịnh Xá buộc phải đối mặt. Không cần biết thắng bại thế nào, đó chỉ là cuộc chiến của một mình hắn...

- Trận chiến cuối cùng, còn có thể cùng kẻ vai chiến đấu không? Hoặc là vẫn như thế... Cho đến khi chết....

Zero khẽ lẩm bẩm nói, tiếp đó đi về phòng mình. Tài liệu cải tạo súng hắn đã mua đủ, công việc còn lại giao hết cho Sở Hiên, tiếp theo nữa sẽ là... Trận chiến cuối cùng.

Nói đến Zero vậy không thể không nhắc tới Bá Vương, sát thủ và lính đánh thuê là hai nghề nghiệp cực kỳ tương đồng. Trên thực tế, hai bên đều sinh hoạt trong cùng một thế giới, chỉ có một bên là ám sát lạnh lùng, còn bên kia là trực diện bắn giết nóng bỏng.

Một mực hôn mê từ trong A Nightmare on Elm street, Bá Vương cuối cùng cũng đã tỉnh lại. Mặc dù theo cảm giác của hắn, phảng phất chỉ như vừa ngủ một giấc, tối đa là có một cơn ác mộng cực kỳ chân thực mà thôi, nhưng nó vẫn lưu lại sâu trong nội tâm hắn một ám ảnh rất lớn.

- ...Trong cơn ác mộng ấy, anh gặp lại các chiến hữu.... Ác mộng rất chân thực, phảng phất như thật sự nhìn thấy họ vậy...

Bá Vương nhìn người đẹp tóc vàng đang bận rộn không ngừng trước mặt, có chút thất thần nói.

Trong lúc Bá Vương hôn mê, người lo lắng cho hắn nhất chính là người đẹp tóc vàng này, trong thời gian chờ đợi tại Chủ Thần không gian, cũng chính là nàng luôn một mực cẩn thận chăm sóc hắn. Tuy khi sáng tạo ra người đẹp tóc vàng, Bá Vương đã đặt tính cách là quyến rũ và bộc trực nhưng cũng có thêm một phần yêu thương hắn sâu sắc, cho nên mặc cho nàng có thoải mái, tùy tiện thế nào, chỉ cần yêu hắn, vậy nàng nhất định sẽ thực lòng cố gắng tất cả vì hắn.

Từ lúc Bá Vương bình thường trở lại Chủ Thần không gian, người đẹp tóc vàng luôn mang nụ cười vui vẻ, thậm chí còn tự mình xuống bếp làm cơm cho hắn, tất cả đều cho thấy nàng thật sự yêu thương hắn sâu sắc, chỉ là lúc này Bá Vương tâm sự trùng trùng, tựa hồ cũng không chú ý tới những chi tiết đó.

Người đẹp tóc vàng đang thái rau, nghe Bá Vương nói như vậy nàng lập tức nhú mày, nói:

- Đừng nghĩ tới ác mộng đó nữa, nếu đã là mơ, chứng tỏ tất cả bên trong đều là giả, cuộc sống hiện thực không đáng để anh quan tâm hơn sao?

Bá Vương thoáng ngẩn người rồi bật cười ha hả, kéo người đẹp tóc vàng lại, hung hăng hôn một cái thật dài, tới lúc nàng thở hổn hển hắn mới nói lớn:

- Đúng thế, ác mộng tức là hư ảo, chỉ có hiện thực mới mà chân thật.... Ha ha ha...

Bá vương cũng đã khôi phục lại nụ cười hào sảng của mình, sau khi cùng người đẹp tóc vàng ăn một bữa cơm, hắn một mình đi xuống tầng hầm, ngồi đó yên lặng hồi tưởng lại những ký ức về chiến hữu. Những ký ức đó đã in sâu vào tâm hồn hắn, là một người gần như cả đời gắn với thế giới lính đánh thuê, cuộc sống của hắn là chiến đấu, chiến hữu. Chiến đấu chiến hữu, cho dù hắn tự nói với mình đó chỉ là ác mộng, hắn cũng không cách nào quên được họ...

Bỏ đi, không quên nổi thì không quên, chỉ cần chiến thắng trận chiến cuối cùng là được. Đây là suy nghĩ của Bá Vương, chỉ là hắn không biết.... Đó chính là sơ hở tận sâu trong nội tâm hắn, sơ hở lớn nhất...

Không cần biết thế nào, tuy một mực hôn mê nhưng Bá Vương vẫn tích lũy được rất nhiều điểm thưởng, còn về chi tiết kịch tình thì nhờ các thành viên khác trong đội là được, Trung Châu đội sau lần đại thu hoạch vừa rồi, thế nào cũng có thể dành ra rất nhiều chi tiết.

Bá Vương hoán đổi huyết thống người sói cấp cao, Sở Hiên lại dùng hệ thống siêu điện từ chế tạo cho hắn một khẩu pháo điện từ Gauss. Đương nhiên, đây cũng không phải đại pháo theo nghĩa thông thường mà chỉ là dùng đạn Gauss bắn ra trên phạm vi rộng, vì thế gọi là súng máy hoặc pháo máy cũng được. Món vũ khí to lớn này nặng tới hơn một trăm năm mươi kg, cũng chỉ có loại người to lớn như Bá Vương mới có thể vận dụng linh hoạt, uy lực không thua gì súng ngắm Gauss của Zero, chỉ là tầm bắn và độ chính xác đều kém hơn nhiều thôi.

Người thức dậy sau khi hôn mê còn lại, Chiêm Lam, tâm tình lại khác xa với Bá Vương. Không hiểu tại sao, sau khi tỉnh lại nàng chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, giống như đã vứt bỏ được gánh nặng tận sâu trong nội tâm. Mặc dù trong lòng nàng vẫn còn hình bóng của bạn trai cũ nhưng đó chỉ còn lại hoài niệm cùng tình yêu ban đầu, đã không còn bị chấp niệm đó ràng buộc nữa. Tuy nàng chưa vượt qua tâm ma nhưng sơ hở trên phương diện tinh thần đã không còn rõ ràng nữa, thậm chí đang dần dần biến mất.

Điểm ấy ngay cả bản thân Chiêm Lam cũng không biết, khi Trịnh Xá ở trong nội tâm nàng kêu gọi, kỳ thật nàng cũng muốn đáp lại, cho dù là đang trong vô thức nhưng nàng cũng hy vọng có thể đáp lại tiếng gọi của Trịnh Xá. Chỉ là tình hình lúc đó gần như là thân bất do kỷ, nàng đã không thể khống chế được ý thức của mình nữa, cho nên đến khi tỉnh lại nàng mới hỏi Trịnh Xá như vậy, cũng không phải muốn tới bên cạnh hắn mà là thật sự cảm kích và thích hắn.

Chiêm Lam mặc một chiếc váy dài rộng rãi, vừa ngâm nga vừa nấu ăn. Đã trở về Chủ Thần không gian được năm ngày, nàng tựa hồ không chút vội vã, bối rối, mỗi ngày chỉ đọc tiểu thuyết, xem phim, sau đó làm món ăn, đến chiều thì pha một bình hồng trà, nghịch mấy tính hoặc là ngủ trưa. Cô gái này phẳng phất như đang sống trong thế giới hiện thực, giống như một cô gái trẻ bình thường sống một mình, ung dung tự tại, không chút lo lắng vì ngày mai.

Số điểm thưởng và chi tiết kịch tình Chiêm Lam có được cũng không bị lãng phí, nếu có thành viên hoặc tân nhân trong đội cần thứ gì đó nàng đều hết sức giúp đỡ, bản thân nàng cũng cường hóa tinh thần lực cùng hoán đổi một kỹ năng tinh thần lực mới, “nhìn thấu”. Đây là một kỹ năng chủ động cực kỳ tiêu hao tinh thần lực, có thể trong thời gian ngắn có thể cường hành phá vỡ màn chắn tinh thần lực của đối phương. Mặc dù chỉ có thể duy trì trong vài giây nhưng đối với bố cục tác chiến, thời gian vài giây này cũng đủ thay đổi rất nhiều chuyện.

Ngoài những việc đó ra, Chiêm Lam không làm gì khác nữa, không tìm Trịnh Xá nói chuyện, cũng không tìm Sở Hiên hỏi về trận chiến cuối cùng. Nàng chỉ vui vẻ hưởng thụ cuộc sống của mình mỗi ngày, giống như nơi đây cũng không phải thế giới luân hồi.

“Chôn tình yêu với hắn vào lòng, cùng một chỗ với người lúc trước. Tất cả đều là hồi ức mà ta trân trọng nhất, chẳng ai có thể biết được tương lai sẽ thế nào, có lẽ ta sẽ gặp được người còn tốt hơn, hoặc là một người khác như hắn... Nhân duyên do trời định, ta tuyệt đối không phá hoại hạnh phúc của hắn và cô ấy. Cứ như vậy đi, một mình ta... Cũng có thể sống tốt.”

Một cô gái như thế.... Vẫn xinh đẹp và ung dung....

Chiêm Lam quả thật là quá nhân nhâ, nàng có khả năng là người rảnh rỗi nhất trong cả đội. So với nàng, những người khác trong Trung Châu đội đều có chương trình rèn luyện riêng, như hận không thể kéo dài thời gian ra mấy lần vậy. Dù sao thì trận chiến cuối cùng cũng đã sắp tới gần, mỗi cá nhân đều có khả năng là một chiến lực quan trọng giúp xoay chuyển thế cục, đặc biệt là những người có lòng trách nhiệm rất cao trong đội....

Vương Hiệp có lẽ chính là một người như vậy, hắn có thể là người không có tư tâm nhất trong cả thế giới luân hồi, cũng có thể là người có tư tâm lớn nhất trong cả thế giới này. Đầu tiên là hắn dựa vào thời miên để tiến vào thế giới luân hồi, khó tránh có chút khác biệt với những người còn lại. Hắn vì tổ quốc của mình mà vứt bỏ thế giới hiện thực yên ổn, hòa bình, tiến vào thế giới luân hồi nguy hiểm, khủng bố này, có thể đời này cũng không còn cơ hội trở về, hơn nữa còn phải chết cực kỳ bi thảm. Dù sao thì đại đa số các thế giới phim kinh dị cũng không phải loại phim tự nhiên như The Perfect Storm, bên trong có ma quỷ, có alien, có virus, có tất cả mọi thứ, muốn tiến vào thế giới luân hồi, hơn nữa còn biết trước tình huống trong thế giới đó, thật sự cần có dũng khí cực lớn.

Vương Hiệp chính là một nam nhi không oán thán, không hối hận như thế. Là một quân nhân, hắn có vinh

dự và trách nhiệm của mình, vì thế hắn rèn luyện cực kỳ điên cuồng, vì thắng lợi trong trận chiến cuối cùng, vì cơ hội trở về thế giới hiện thực, hắn nhất định phải càng mạnh hơn nữa!

Cũng không biết quá trình như thế nào, theo bản thân hắn không ngừng mạnh lên, cùng với liên tục sử dụng kỹ năng Tạc đạn chi phối giả, hắn dần dần phát hiện kỹ năng này có chút thay đổi, ví dụ như yêu lực mà kỹ năng cung cấp càng lúc càng dồi dào, số thuốc nổ có thể chi phối càng nhiều, uy lực thuốc nổ qua chi phối càng lớn, thậm chí các loại thuốc nổ bản thân tự biến ra cũng càng lúc càng nhiều. Chi phối một quả tên lửa hạt nhân mini cần lượng yêu lực là 10, vậy chế tạo một món thuốc nổ lớn có sức mạnh bằng lưu đạn cầm tay cần lượng yêu lực từ 10 đến 20, chế tạo một số sinh vật nổ uy lực đặc biệt lớn lại càng cần nhiều yêu lực, chính vì thế chi phối so với chế tạo thì hợp lý hơn nhiều, đặc biệt là trong tình huống đoàn đội có Sở Hiên có thể cung cấp chất nổ liên tiếp không ngừng.

Sự thay đổi này của yêu lực dù sao cũng là chuyện tốt, vì thế thể Vương Hiệp hy vọng có thể có càng nhiều thời gian để rèn luyện kỹ năng, cho nên hắn không ngờ lại là người đầu tiên tiến vào thế giới phim kinh dị để rèn luyện, sớm hơn cả Trịnh Xá. Trước khi đến thế giới phim kinh dị, hắn liền gặp Sở Hiên lấy rất nhiều bom plasma, gần như mang hết cả số bom plasma dự trữ của Sở Hiên đi. Dù sao cũng đã có tên lửa hạt nhân mini dự trữ, loại bom plasma có uy lực cao nhưng phạm vi không lớn này đã không còn nhiều tác dụng nữa, không bằng lấy đi để rèn luyện. Ngoài đó ra, hắn cũng hoán đổi hơn một vạn khối thuốc nổ bình thường, chất đầy mấy túi không gian, bấy giờ mới tiến vào thế giới phim kinh dị.... Thế giới hắn lựa chọn là Starship Troopers, một thế giới phim kinh dị cực kỳ khủng bố, từng đàn bọ đông nghịt như biển.... Cho dù là Trung Châu đội hiện tại tiến vào hành tinh của loài bọ cũng không nhất định có thể dễ dàng toàn thân rút lui....

721. Chương 2: Các Đồng Đội (5)

- Đây là thuốc giải độc mà ngươi cần. Tuy là không rõ loài bọ có thể có độc trùng hay không, hơn nữa loại thuốc giải độc này có thể khắc chế được các chất độc đó hay không, nhưng mà lấy T-virus thể cải tiến làm tiêu bản thí nghiệm, loại thuốc giải độc này có khả năng từ phương diện gen giải quyết T-virus, đại đa số các loại virus khác hẳn là đều có thể giết được, cầm lấy đi.

Sở Hiên đưa một cái túi không gian cho Vương Hiệp, xung quanh còn có một vài thành viên đoàn đội, bọn họ đang tụ tập tại quảng trường, chờ đợi Vương Hiệp tiến vào thế giới phim kinh dị.

.....

Vương Hiệp cũng không do dự, hắn nhận lấy chiếc túi, thuận miệng hỏi:

- Ừm, cảm ơn.... Loại thuốc giải độc này có thể từ biến đổi gen giết chết virus, vậy với cơ thể người không có vấn đề gì chứ?

- À.... Nếu mở cơ nhân tòa tầng thứ hai, ta nghĩ chắc là sẽ không sao...

Sở Hiên thần nhiên đáp.

-Nói là như vậy, nhưng sao ngươi lại đưa mắt sang chỗ khác?

Không cần biết thế nào, bây giờ Vương Hiệp cũng phải tiến vào thế giới Starship Troopers, trước khi hoán đổi tiến vào, hắn đột nhiên quay sang phía Sở Hiên, hỏi:

- Sở Hiên, mấy ngày nay ta vẫn luôn suy nghĩ những gì ngươi từng nói... Chính thể nước ta không hề thích hợp đứng đầu toàn thế giới, hoặc có thể nói là không thích hợp với địa vị như nước Mỹ hiện tại, đúng không?

Sở Hiên gật đầu vẻ khẳng định, đáp:

- Ừm, không sai, quyền lực tuyệt đối chẳng khác gì mục nát tuyệt đối, không cần biết là quyền lực đó nằm trong tay một người hay trong tay một chính thể. Chỉ cần là “một cái” số ít, kết quả chắc chắn sẽ sinh ra hủ bại. Khi giao tất cả quyền lập pháp, hành pháp, tư pháp, giám sát nằm tập trung vào tay một chính thể, người cầm thấy thế nào?

Vương Hiệp thoáng ảm đạm cúi đầu rồi đột nhiên ngẩng lên, trịnh trọng nói:

- Cái ta yêu là tổ quốc mình.... Ta yêu tổ quốc mình, cho dù thế nào cũng mãi mãi yêu. Bỏ qua tất cả mọi chuyện chính đảng, sùng bái cá nhân hay là quân nhân gì đó, ta chỉ muốn nói với người, ta yêu tổ quốc mình, vĩnh viễn yêu.

- Ủm, hiểu rồi... Cha ta cũng vậy.

Sở Hiên cũng không có phản ứng gì khác, vẫn bình thản nói.

-Ta đi đây.

Tiếp đó Vương Hiệp hoán đổi thời gian tiến vào thế giới Starship Troopers. Hắn cũng không có gì cần lưu lại, cũng không cần phải hoán đổi thêm kỹ năng nào vì thế hoán đổi rất nhiều thời gian tiến vào thế giới phim, gần như tiêu hao hết tất cả điểm thưởng. Sau nháy mắt, trước khi những người xung quanh định thần lại, Vương Hiệp mình mặc một bộ quân phục cấp tá trong Starship Troopers nhưng toàn thân rách nát đã xuất hiện trước mặt họ.

Vương Hiệp nhìn qua có vẻ rất thê thảm, trên người chỗ nào cũng là máu tươi và vết thương, khuôn mặt cũng bị khối nổ ám đen xì, nhưng tinh thần lại rất tốt, khỏe mạnh hoạt bát, không có chút chán nản sau khi bị thương nào.

- Ô, lâu lắm rồi không gặp, gần đây mọi người vẫn khỏe chứ?

Vương Hiệp cười ha ha, nói.

“....Cái này đúng là tiện lợi.”

Trong đầu những người xung quanh đều có suy nghĩ như vậy. Có chút hoang đường, có chút khó diễn tả nhưng nói tóm lại, phương pháp tiến vào thế giới luân hồi để rèn luyện này nhìn qua có vẻ cũng không tệ.

- Cảm giác thế nào?

Zero tò mò nhìn Vương Hiệp, hỏi.

- Cảm giác?

Vương Hiệp ngần ra một chút rồi vừa cười vừa đáp:

- Cũng không có cảm giác gì đặc biệt, tới đó gia nhập quân đội xong thì liên tục chiến đấu, mỗi ngày đều vì ngày mai có thể sống sót mà giãy giụa. Cũng có những lúc rất thoải mái nghỉ ngơi trên tàu không gian, cũng có người đẹp bắt chuyện với ta, chiến công cũng oanh liệt, nhanh chóng được thăng đến thiếu tá. Tình hình quân đội loài người bên đó rất không ổn, bị loài bọ hành hạ đến thảm, cơ hồ cứ liên tiếp tình cầu này đến tình cầu kia thất thủ, còn về kỹ năng chi phối thuốc nổ... Các người đoán thử xem kỹ năng gần nhất ta mới sáng tạo ra là gì?

Những người xung quanh đều lắc đầu, bất quá thấy Vương Hiệp tiến bộ lớn như vậy, nhiều người liền sinh ý muốn tới thế giới phim kinh dị rèn luyện.

- Kỳ thật gọi là tự sáng tạo cũng không đúng, dù sao kỹ năng này cũng cần rất nhiều chất nổ để ta chi phối mới được.... Ta điều khiển được lõi nhiệt hạch.

Vương Hiệp thần thần bí bí nói, vừa nói vừa lấy ra một chiếc hộp thủy tinh nhỏ.

- Đây là đồng vị của hydro, nếu khống chế mấy quả tên lửa hạt nhân mini cùng phát nổ một chỗ thì nhiệt độ năng lượng sinh ra đủ để đạt tới phản ứng nhiệt hạch, uy lực mạnh gấp mấy chục lần tên lửa hạt nhân mini, gần như đạt tới sức mạnh của đạn đạo chiến lược. Kỹ năng này ta phải thử rất nhiều lần mới tìm ra được đấy.

Vương Hiệp cười hề hề, nói với những người còn lại.

Như vậy, thực lực của Vương Hiệp đúng là được đề cao rất nhiều, hơn nữa nghe nói hắn đã mở đến cơ nhân tỏa tầng thứ ba. Nói theo một cách nào đó, chiến trường sinh tử đúng là rèn luyện người ta tốt hơn tất cả mọi chỗ khác, không cần biết là thực lực hay chuyện gì khác...

- Nói mới nhớ... Ta sở dĩ mở cơ nhân tảo đạt tới tầng thứ ba có một phần lớn là nhờ vào thuốc giải độc của Sở Hiên. Mấy lần sử dụng xong đều đau không muốn sống, chỉ mong chết đi cho nhanh, kết quả là không những không chết mà cơ nhân tảo còn được đề cao rất nhiều... Sở Hiên, người đừng có trốn...

Không cần biết thế nào, Vương Hiệp coi như đã thành công, chỉ là người thứ hai tiến vào thế giới luân hồi lại là người không ai ngờ tới, Trương Hằng....

Trương Hằng từ sau khi trở về Chủ Thần không gian đều đóng cửa không ra ngoài, đến ngày thứ hai sau khi Vương Hiệp trở về hắn mới ra khỏi phòng đi tới quảng trường Chủ Thần. Tiếp đó, hắn lại làm một việc rất kỳ lạ, từ bỏ cây cung kim loại màu bạc, hoán đổi lại vũ khí mà hắn sử dụng ban đầu lúc mới tiến vào thế giới luân hồi, Cổ cung Xạ Thiên Lang. Cây cung này hoàn toàn không thể bì được cung kim loại màu bạc, đương nhiên, đó chỉ là kỹ năng tán xạ mà thôi, nếu không tính đến chuyện đó, chỉ dựa vào Bạo liệt tiễn của Trương Hằng thì kỳ thực hai cây cung này cũng chẳng có khác biệt gì lớn.

Sau khi hoán đổi cổ cung, hắn liền tới trước phòng Minh Yên Vi gõ cửa. Trên thực tế, Minh Yên Vi vẫn luôn len lén chú ý tới Trương Hằng, tuy nàng nghĩ rằng mình đã rất cẩn thận nhưng những động tác đó gần như tất cả thành viên Trung Châu đội đều có thể thấy được, chỉ có bản thân nàng là không biết thôi. Khi Trương Hằng mở cửa đi ra, hoán đổi Cổ cung Xạ Thiên Lang, Minh Yên Vi nhìn qua khe cửa đã thấy tất cả, đến lúc hắn bước tới trước phòng nàng, cô gái này liền đóng chặt cửa lại, cũng mặc kệ Trương Hằng gõ cửa, chỉ yếu ốt dựa lưng vào cửa từ từ ngồi xuống, cứ như vậy yên lặng, ngẩn ngơ.

Trương Hằng gõ cửa một lúc rồi cuối cùng cũng trầm mặc, hơn nửa ngày sau mới lên tiếng:

- Anh cũng sẽ tới Starship Troopers.... Anh không phải Vương Hiệp, không hề quen thuộc những chuyện trong quân đội. Anh cũng không có tài năng chỉ huy, không thể trở thành sỹ quan cao cấp gì. Anh cũng không biết cận thân chiến đấu, cũng không có sức sát thương phạm vi lớn như Vương Hiệp.... Anh chỉ muốn mình càng mạnh hơn, cho nên nhất định phải tới đó rèn luyện bản thân.....

- Cũng như vậy, phép hiện thực hóa ảo tưởng của người, uy lực kỳ thật rất khủng bố, hoàn toàn không hổ là thuộc tính cường hóa cấp A, nếu như sử dụng đúng đắn, uy lực của nó hẳn là có thể đạt tới thuộc tính cấp 2A hay thậm chí cấp S. Không có vũ khí mạnh nhất, chỉ có cá nhân mạnh nhất, sẽ sinh ra uy lực như thế nào, mấu chốt vẫn phải xem người sử dụng.

.....

Lâm Tuấn Thiên nhíu mày hỏi:

- Người nói thẳng ra xem nào, cho ta biết phải sử dụng vũ khí này như thế nào.

- Ta có thể cho người biết cách sử dụng.... Nhưng ta không cách nào giúp người sử dụng nó. Sức tưởng tượng cũng có thể dạy được sao?

Sở Hiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta giúp người một chút về phép hiện thực hóa ảo tưởng này nhé. Đầu tiên chúng ta phải xác định một điểm, nó là vũ khí xác suất nhân quả, không có thất bại gì chứ?

Lâm Tuấn Thiên gật đầu, lắng nghe Sở Hiên nói tiếp:

- Nếu đã xác định nó là vũ khí xác suất nhân quả, vậy tức là nó có khả năng thay đổi nhân quả, nói cách khác, không thể dùng quan niệm nhân quả hiện thực thông thường để xét đoán nó.... Muốn biết khả năng mạnh nhất của nó là gì không? Mặc dù ta không chắc chắn lắm nhưng với miêu tả về kỹ năng này cùng đặc tính của vũ khí xác suất nhân quả mà nói... Nó có hai khả năng mạnh nhất, một là sáng tạo vật thể siêu uy lực, ví dụ như lỗ đen... Đã hiểu chưa? Nếu đã tưởng tượng sẽ thành vật, vậy thì khi sức tưởng tượng của người không có giới hạn, rất có thể sẽ sản sinh ra loại sức mạnh cuồng bạo tận cùng nhất trong cả vũ trụ. Tuy sau khi nó sinh ra người rất có thể cũng sẽ chết nhưng uy lực đó tuyệt đối vô địch....

Lâm Tuấn Thiên mặt đầy mồ hôi, không biết là nên cười hay nên khóc nữa. Tên Sở Hiên này quả nhiên là như những thành viên khác trong đội đã nói.... Thật chẳng hiểu bọn họ làm sao mà ở chung với hắn được.

- Đây là một khả năng, khả năng thứ hai là sáng tạo ra sinh vật. Nếu như sức tưởng tượng của người đủ lớn, vậy sáng tạo ra một sinh vật giúp người chiến đấu chắc chắn không thành vấn đề. (*)

Sở Hiên lại nói tiếp, có điều khả năng thứ hai này nghe qua lại có vẻ không được mạnh lắm.

- Sinh vật?

Lâm Tuấn Thiên nhíu mày, nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới nói:

- Cho dù ta sáng tạo ra một con khủng long hoặc là con rồng của chúng ta thì cũng không nhất định có thể chống đỡ một đòn phương chính ma nhãn của Zero mà? Cái uy lực tận cùng này hình như...

- Hình như hơi yếu một chút? Đó là vì sức tưởng tượng của người chưa đủ.... Nếu như sáng tạo ra Trịnh Xá bản thể có đầy đủ lực lượng thì sao? Sáng tạo ra một sinh vật như vậy, người nghĩ sẽ thế nào?

Sở Hiên cười lạnh, nói:

- Người sở dĩ cảm thấy uy lực kỹ năng này quá nhỏ chính là vì người căn bản không biết vận dụng linh hoạt. Kỹ năng này kỳ thực trong vũ khí xác suất nhân quả cũng là loại mạnh mẽ số một số hai, cường độ nó có thể vận dụng ra tùy thuộc vào bản thân người có thể phát huy bao nhiêu sức tưởng tượng... Chỉ như vậy mà thôi.

- Vậy à? Sức tưởng tượng....

Lâm Tuấn Thiên đứng dậy, cảm ơn một tiếng rồi đi ra ngoài. Mới đi được vài bước, Sở Hiên sau lưng hắn lại chọt lên tiếng:

- ...Nhận được bao nhiêu sẽ phải mất đi bấy nhiêu, trên thế giới này không tồn tại sức mạnh tự dưng mà có được. Kỹ năng của người sẽ tùy theo sức tưởng tượng của người gia tăng mà phát triển, trong đó sức tập trung tinh thần cũng rất quan trọng, tất cả đều phải do người tự mình nắm giữ, ta chỉ cho người biết một điểm cần chú ý... Loại vũ khí xác suất nhân quả này có điểm tương đồng với tín niệm lực của ta. Nếu như ta suy đoán không sai, thứ người sáng tạo ra có cường độ càng cao, sinh mệnh lực người mất đi càng lớn,

cũng tức là già đi càng nhanh. Nếu trong tình huống tổ chất và cường độ thân thể người không được tăng cường, sức tưởng tượng và tập trung thật sự đủ sức sáng tạo ra vật thể mạnh mẽ, ta khuyên người tốt nhất là không nên thử nghiệm.... Nếu không, người chết là cái chắc!

“Chết là cái chắc ư?”

Lâm Tuấn Thiên yên lặng ngồi dưới tầng hầm phòng mình, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những gì Sở Hiên đã nói. Hắn không muốn chết, tuyệt đối không muốn chết... Ít nhất là khi ở trong Trung Châu đội, hắn đã không còn muốn chết nữa, muốn tiếp tục sống sót, muốn trở về thế giới hiện thực, hoặc là tiếp tục chiến đấu, tóm lại, hy vọng duy nhất của hắn hiện tại chính là tiếp tục sống sót.

“Là căn cứ vào sức tưởng tượng để gia tăng cường độ kỹ năng, căn cứ vào sức tập trung tinh thần để cấu tạo vật thể. Thứ càng nhỏ yếu thì càng cần ít sức tưởng tượng, cũng càng cần ít sức tập trung tinh thần, hẳn là như vậy...”

Lâm Tuấn Thiên ngồi đó yên lặng trầm tư, hơn nửa ngày sau mới bắt đầu dĩ thử dài.

Hắn dù sao cũng mới chỉ tiến vào thế giới phim kinh dị trong thời gian quá ngắn, phần nhiều trong đó cũng không được tự thân trải nghiệm, không có cơ hội gia tăng trình độ mở cơ nhân tỏa, đến cả thời gian hoán đổi kỹ năng cũng quá ít ỏi, thế nên mới dẫn đến cục diện đáng xấu hổ, tới gần trận chiến cuối cùng rồi mà vẫn gần như không có sức chiến đấu gì này. Đây không phải chuyện hắn muốn nhưng cũng gần như không cách nào vặn hỏi....

“Ta có thể sống sót qua trận chiến cuối cùng không?”

“....Ta có thể sống sót qua trận chiến cuối cùng không?”

Cũng là tân nhân, cũng cùng một câu hỏi, tâm sự này cũng xuất hiện trong lòng Lưu Úc. Trong trận chiến cuối cùng sẽ không tồn tại vấn đề tân nhân gì đó nữa, đến lúc ấy tất cả đoàn đội đều phải liều mạng, cho dù Lưu Úc thật sự là một tân nhân hơn nữa chỉ mới là một đứa bé, hắn cũng buộc phải tham chiến, ngoài ra còn có thể là chủ lực trên một phương diện nào đó.

Lưu Úc đã cường hóa tinh thần lực, cũng dựa vào giúp đỡ của thành viên trong đội mà hoán đổi lá bài triệu hồi Thần chiến binh. Với trạng thái tinh thần lực của hắn trước mắt, có thể triệu hồi Thần chiến binh được ba phút sau đó phải nghỉ ngơi hơn nửa tiếng mới khôi phục lại tinh thần, bây giờ mới có thể triệu hồi các lá bài khác.... Mặc dù chỉ được có ba phút nhưng uy lực của Thần chiến binh đã vượt xa dự tính ban đầu của hắn, quả không hổ là một trong ba lá bài thần!

Lá bài Thần chiến binh tên đầy đủ là Thần chiến binh Obelisk, triệu hồi ra một sinh vật giống như robot sắt thép cao tới hai mươi mét, đáng vẻ vô cùng uy mãnh. Hơn thế nữa Thần chiến binh còn có một đặc tính cực kỳ mạnh mẽ, đó là nó có thể hấp thu vòng bảo vệ, chuyện này chắc là có liên quan đến vật chất cấu tạo nên nó. Nó có thể hấp thu vòng bảo vệ của kẻ bị tấn công, giây tiếp theo sẽ đánh thẳng vào mục tiêu, cũng có thể coi là đặc tính bỏ qua phòng ngự. Nếu nhìn theo điểm đó, thuộc tính của lá bài này đúng là có chút tương tự với lá bài Thần Obelisk trong Yugi-Oh, đều là tấn công thẳng đối phương, hoàn toàn bỏ qua trạng thái phòng ngự.

Chỉ có điều.... Lưu Úc gặp một vấn đề khác, đó là Thần chiến binh được triệu hồi ra lại không chịu hoàn toàn nghe lời chủ nhân giống như những lá bài triệu hồi khác. Còn nhớ lúc mới hoán đổi xong, hắn hưng phấn bừng bừng chạy về phòng mình để thí nghiệm, tiếp đó dưới tầng hầm quả nhiên đã triệu hồi được con quái vật khổng lồ này. Tuy lúc trước Lưu Úc đã đặc biệt nâng cao độ cao của tầng hầm nhưng Thần chiến binh xuất hiện vẫn thiếu chút nữa thì chạm đầu đến trần. Nhìn thấy con robot to lớn xuất hiện, Lưu Úc mừng đến suýt phát khóc, thằng nhóc này đang đúng tuổi mê robot và phép thuật nhất, tuy sau khi triệu hồi xong tinh thần lực tổn thất sạch sẽ hẳn vẫn yếu ớt hoan hô, thậm chí chạy tới chỗ Thần chiến binh.

Nhưng con robot lại lập tức đạp một cước xuống chỗ hắn, đè xuống cách trước mặt Lưu Úc có vài mét, chỉ cần tiến về đằng trước một bước, hắn sẽ biến thành thịt vụn. Thằng nhóc lập tức bị dọa đến ngất xỉu, theo tinh thần lực cung cấp bị đứt đoạn, Thần chiến binh cũng đồng thời biến mất, đến khi hắn tỉnh lại mới nhìn thấy một dấu chân rất sâu trên mặt đất.

Không thể không thừa nhận, uy lực của Thần chiến binh quả là cực lớn, không cần biết là dùng vào việc

gì, cho dù là để cản đạn cũng tuyệt đối thích hợp. Nhưng cũng giống như Sở Hiên đã nói, nhận được bao nhiêu thì phải mất đi bấy nhiêu, trên đời không thể xuất hiện loại sức mạnh không mất gì cả mà tự đứng lại được, Lưu Úc hiện tại cũng gặp tình huống như vậy. Thần chiến binh là một trong ba lá bài thần, sức mạnh của nó đương nhiên là không cần hoài nghi, nhưng đồng dạng, ngoài việc triệu hồi nó cần tiêu hao rất nhiều tinh thần lực ra, triệu hồi xong còn phải liên tục duy trì tập trung tinh thần lực cao độ, nếu không nó sẽ tự động nổ điên, tấn công luôn những người bên cạnh mình, món vũ khí như vậy đơn giản là một con dao hai lưỡi.

Bất đắc dĩ, Lưu Úc chỉ có thể từng bước tìm tòi làm thế nào điều khiển Thần chiến binh, mỗi lần triệu hồi xong hần đều liều mạng chạy ra xa. Nhưng mỗi lần chạy trốn, robot sau lưng lại điên cuồng công kích loạn xạ xung quanh, cho dù sàn nhà làm bằng sắt thép đặc hiệu cũng không chịu nổi công kích của nó. Tuy Lưu Úc được an toàn nhưng Thần chiến binh căn bản không thêm nghe hần chỉ huy, phát điên tấn công xung quanh, cày xới mặt đất lên loạn xạ, tới khi hết thời gian mới biến mất, tình hình như vậy lặp lại mấy lần, cuối cùng Lưu Úc không còn cách nào khác chỉ có thể đi tìm Sở Hiên.

-Nếu là cần khống chế vật triệu hồi ra, vậy người chạy trốn tránh né như thế thì sao có thể tập trung tinh thần lực được? Đương nhiên, muốn người đứng đó chống đỡ cũng không hiện thực... Tới tìm Trịnh Xá đi, nhờ hần giúp người khống chế Thần chiến binh, sau đó người ở bên cạnh thử điều khiển. Rèn luyện vài lần chắc là sẽ có thể thuần thục thôi.

Sở Hiên đáp vậy.

(*) lúc đầu kỹ năng này nói là sáng tạo vật thể ko sự sống, h lại bảo sáng tạo sinh mệnh.

724. Chương 2: Các Đồng Đội (8)

Lúc này Trịnh Xá đang ngồi dưới tầng hầm tĩnh tọa. Nói cũng kỳ lạ, trở về Chủ Thần không gian được mấy ngày, hần căn bản không tiến hành rèn luyện cường độ cao gì, mỗi ngày đều chỉ yên lặng ngồi đó, cũng không nói chuyện, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó đến phát ngốc. Tới khi Lưu Úc đến tìm, Trịnh Xá mới giống như vừa tỉnh ngủ, vận lưng một cái, cùng thẳng nhóc đi sang phòng hần.

- Ủm, hiểu rồi, ý cậu là trong thời gian cậu thử điều khiển, đảm bảo cho cậu được an toàn phải không? Không thành vấn đề, cậu cứ đứng đó cẩn thận điều khiển, cho dù thế nào ta cũng đảm bảo cậu sẽ an toàn.

Trịnh Xá mỉm cười gật gật đầu, đứng trước mặt Lưu Úc, chờ hần triệu hồi Thần chiến binh.

Trong lòng thẳng nhóc lại có chút hoảng hốt, không phải vì hần không tin tưởng Trịnh Xá hoặc là cảm thấy thực lực Trịnh Xá không đủ, đây chỉ là một loại sợ hãi theo bản năng thôi. Giống như một người đủ sức phá hủy cả một hành tinh, hần đứng trước mặt người nói sẽ giúp người cản lại một viên sao băng khổng lồ, cho dù người biết rõ ràng hần có thể làm được, nhưng khi sao băng lao thẳng tới chỗ người, người vẫn sẽ cảm thấy sợ hãi, run rẩy, đây cũng như vậy, là sợ hãi mà bản thân con người đã có.

Lưu Úc háng giọng một cái, cố giấu sự hoảng sợ, tiếp đó lấy lá bài Thần chiến binh ra bắt đầu tập trung tinh thần lực. Khi con robot khổng lồ xuất hiện, quả nhiên là hung hăng đập xuống chỗ hai người, bàn chân to lớn từ trên cao áp thẳng xuống, Lưu Úc lập tức sợ đến mức kêu ầm lên. Bất quá Trịnh Xá cũng đã chịu trách nhiệm, hần đập mạnh chân, nhảy vọt lên cao, tiếp đó cũng không biết hần làm như thế nào, chỉ đơn giản đá một cước vào lòng bàn chân robot. Ầm moojt tiếng, robot không ngờ lại bị đá lùi ngược lại, bật ra sau mấy bước mới dừng lại được. Trịnh Xá cũng từ trên không hạ xuống, chuẩn bị nghênh tiếp đòn tấn công tiếp theo của robot.

Lưu Úc nhìn đến mức nhập thần, Trịnh Xá vội quát lên một tiếng hần mới tập trung sức chú ý bắt đầu điều khiển robot. Lần này hần đã an tâm hơn nhiều, sức chú ý cũng tập trung hơn trước nhiều, cho đến khi mở cơ nhân tỏa tầng thứ nhất, Thần chiến binh quả nhiên từ từ dừng lại tại chỗ, không còn làm động tác công kích nữa.

- Tốt! Từ từ cúi xuống.... Đúng rồi, sau đó giơ tay lên.... Tốt lắm. Ha ha, Trịnh Xá, em thành công rồi, cuối cùng cũng điều khiển được con robot này rồi!

Lưu Úc mừng rỡ kêu lên.

- Không sai, thành công rồi.

Trịnh Xá mỉm cười, xoa đầu thằng nhóc, nói:

- Nhớ kỹ cảm giác khi điều khiển nó, tập trung tinh thần lực cao độ. Không cần sợ nó tấn công, bởi vì nó chỉ là vũ khí chiến đấu cậu triệu hồi ra, cậu không cần sợ hãi...

- Vâng!

Lưu Úc hưng phấn gật đầu, Bây giờ hắn cũng không để ý trao đổi với Trịnh Xá nữa nữa, bắt đầu thích thú đi quanh quan sát Thần chiến binh, tiếp đó không ngừng điều khiển nó làm những động tác kỳ quái, ví dụ như đứng lò cò một chân, nhảy múa các loại, có thể là do hắn dù sao cũng còn quá nhỏ.

Trịnh Xá cười cười, lặng lẽ rời khỏi tầng hầm... Không biết tại sao, trong lòng hắn chợt có chút mê mang. Nhìn con robot khổng lồ ấy, đột nhiên hắn lại nhớ tới một thành viên trong Trung Châu đội trước đây, cũng điều khiển robot, cũng có tiềm lực cực lớn.... Nếu chỉ nói riêng về tiềm lực thì người đó thật sự không thua gì hắn, chỉ đơn thuần vì muốn sống sót...

- La Cam Đạo... Nếu như ngươi không chết, bây giờ chắc đã hoá đổi được robot EVA siêu mạnh trong hệ người máy rồi phải không? Tiềm lực của ngươi rất mạnh, thực lực nhất định là sắp đuổi kịp cả ta rồi... Như vậy, chúng ta cũng có thể kề vai chiến đấu, sau đó đối mặt với trận chiến cuối cùng, chỉ tiếc...

Trịnh Xá thở dài ảm đạm, mở cửa phòng Lưu Úc đi ra ngoài, sau lưng hắn vẫn còn vang lên tiếng cười vui vẻ của Lưu Úc cùng tiếng robot di chuyển ầm ầm...

Trong Trung Châu đội, mọi người đều mong muốn mạnh lên, cũng đều đang từ từ mạnh lên. Có lẽ là tích

- Tiếp theo cũng rất thú vị, các nhân vật suất sắc của loài người và người Elf tới tìm ta, báo với ta kế hoạch của họ. Những người này sớm đã chán ngấy sự khống chế âm thầm của Thần và Ma trong bóng tối, đặc biệt là chuyện xảy ra trong Lord of the Rings lúc trước làm suy yếu rất nhiều sức mạnh của ba phe loài người, người Elf và người lùn, kỳ thật phía sau có bóng dáng của Thần và Ma. Chính vì thế, bọn họ quyết định mượn sức mạnh của ta, tuyệt địa phản công, hơn nữa còn liên lạc với các chủng tộc khác cùng nhau tham gia trận chiến với Thần và Ma.

.....

- Nói đến đây không thể không nhắc qua về không gian của Thần và Ma...

Trịnh Xá chăm chú nói:

- Thần và Ma sống trong một không gian khác của thế giới đó, hình dung giống như gấp một tờ giấy lại, chỉ là không gian của Thần và Ma nhỏ hơn một chút, lần lượt nằm ở phía trên và phía dưới thế giới chính. Lối vào không gian của Thần nằm ngoài biển, lối vào không gian của Ma nằm trong lòng đất, đây là tư liệu mà những lãnh đạo của các loài tìm ra trong một số thư tịch cổ. Thần và Ma có thể vận dụng một số biện pháp tạm thời khai mở lối vào, xuất hiện trên đại lục của thế giới loài người, nhưng đồng thời, lối vào đó một khi mở ra, trừ phi thời gian tới mới có thể đóng lại còn không thì cả Thần lẫn Ma đều không cách nào đóng được, đây cũng là ý của những người lãnh đạo. Nhân đoạn thời gian Thần, Ma lộ ra ngoài, giải quyết bọn chúng...

Sở Hiền có chút hứng thú, hỏi:

- Ồ? Vậy người làm thế nào?

- Chúng ta chuẩn bị trước tiên là tập kích sào huyệt của Ma, dù sao cũng là bọn chúng bại lộ ra ngoài trước. Nhưng lúc ấy quân đội của loài người, người Elf, người lùn dù là số lượng hay chất lượng đều thua kém quá nhiều, trong sào huyệt của Ma có rất nhiều ác ma, còn có tử linh và người Orc bị ma hóa, rất khó giải quyết. Do đó, trước khi tiến vào khoảng hai tháng, ta cùng mấy người Aragon cùng nhau tìm kiếm các thể lực có thể gia nhập liên minh loài người, ví dụ như tộc cyclops đã mất tích, loài chim ưng khổng lồ, còn cả người dã man các loại. Lúc ấy, một đội quân người Elf cũng từ ngoài biển quay về, đó là một nhóm quân tinh nhuệ, tuy chỉ có hơn một nghìn người nhưng tất cả đều biết sử dụng Bạo liệt tiễn, cũng đều có đầu khi hộ thể, thực lực rất không tầm thường.

- Nhấn tử thuật của ta chính là được người dã man dạy. Kỹ năng cuồng hóa của họ cũng không khác Bạo tạc của ta lắm, để không bị chiến đấu xong lập tức hư thoát, có thể trở về bộ tộc tiếp nhận chữa trị, họ sáng tạo ra Nhấn tử thuật, có thể đem sinh mệnh lực từ sau đó rất lâu tiêu hao trước, dùng nó để cân bằng thương thế. Một đội người dã man chỉ có năm trăm người sau này tử thương toàn bộ nhưng bọn họ cũng tiêu diệt số lượng ác ma quái vật đông hơn mình cả trăm lần, đúng là một nhóm nam tử cực mạnh.

- Sau đó bọn ta tấn công bất ngờ vào cửa lối vào sào huyệt của Ma ở gần núi lửa Doom.... Đó là một trường chém giết cực thảm, chỉ có ta cùng vài người khác trang bị nhẹ đột tiến, cuối cùng lọt vào cung điện ma tộc xử lý bảy tên Ma....

Trịnh Xá nói về rất nhẹ nhàng nhưng ai cũng biết chuyện chắc chắn thể không dễ dàng như vậy, trường chiến đấu đó nhất định là vô cùng tàn khốc, cử tử nhất sinh vẫn còn là cao.... Hơn nữa muốn một lượt tiêu diệt bảy tên Ma, chưa nói tới cái gì khác, chỉ riêng đám kỵ binh giáp đen lúc trước đã lợi hại như vậy rồi, thực lực của bảy tên Ma đó chắc chắn....

- Không sai, lúc đó ta sử dụng Hồng hoang, khai thiên tích địa, nếu không cả đám chúng ta chắc chắn đều phải chết ở đó. Dựa vào Nhấn tử thuật, ta chung quy cũng về được đất nước của người Elf, rất nhiều pháp sư trong tộc giúp ta chữa trị, lại dùng một loại dịch thể thần bí cho ta ngâm mình bên trong, nhưng dù như vậy ta cũng phải mất nửa năm mới hồi phục sức chiến đấu, trong lúc ấy.... Quân đội của Thần sớm đã tấn công đất nước người Elf và Gondor, ta phải trải qua ba tháng chạy trốn liên miên. Con người, người Elf, người lùn cùng các tộc khác đều tử thương nặng nề, bọn họ chỉ có thể dồn vào địa phận Rohan cầm cự kéo chút hơi tàn.

Nói đến đây, Trịnh Xá khẽ thở dài, bắt đầu dĩ nói:

- Ta cũng không phải vạn năng, cho dù qua lần hiểm tử hoàn sinh đó ta lại được đề cao, đã chạm tới cánh cửa tầng thứ tư cao cấp nhưng vẫn chưa phải thật sự tiến vào tầng này, cũng không thể sử dụng Hồng hoang, khai thiên tích địa vô hạn chế. Trong quân đội của Thần có rất nhiều pháp sư áo trắng, nếu như ta mạo muội xông lên, cho dù khởi động Hồng hoang giết chết mấy tên Thần thì có lẽ cũng không thể sống sót được. Dù sao vì để chữa thương cho ta, lúc ấy đã chết mất không biết bao nhiêu là pháp sư người Elf, sau đó phỏng chừng cũng không thể tìm ra nhiều pháp sư như vậy nữa.

- May mắn là lúc đó chỉ còn nửa tháng nữa là ta sẽ trở về Chủ Thần không gian, vì thế ta liền dắt quân đội còn lại cùng ta đi tới chỗ ta tiến vào Lord of the Rings. Đám Thần ấy cũng đúng là ngu xuẩn, không ngờ lại mặc cho bọn ta chạy tới đó, chỉ điều động binh lực giăng thành lưới chặn phía trước, có vẻ muốn vây chết bọn ta, đúng là dần dần....

- Chuyện sau đó rất đơn giản, đột phá vòng vây, rồi lại chiến đấu một phen. Sau đó ta kéo dài thời gian cho đến lúc sắp phải trở về rồi toàn lực khởi động Hồng hoang, khai thiên tích địa, ngoài một tên chạy trốn thì tất cả đám Thần còn lại đều bị ta giết chết, đặc biệt là tên Thần mạnh nhất lại càng bị ta đập cho đầu óc nát như tương, ha ha ha....

Trịnh Xá cười lớn, trong tiếng cười lại pha chút bi thương, dù sao thì rất nhiều người trong đó cũng là chiến hữu từng cùng hắn kề vai chiến đấu, đặc biệt là trong trận đánh tấn công Ma và tiêu diệt Thần, bọn họ cơ hồ đều chết hết....

- Thần và Ma là loại sinh vật như thế nào?

Sở Hiên đột nhiên hỏi.

- À, Thần và Ma? Ngoại hình, dáng vẻ đều giống con người, chỉ là trong cơ thể bọn chúng có năng lượng, các loại thuộc tính năng lượng thì lại khác nhau. Nói theo một điểm nào đấy thì bọn chúng giống như con người có được đầu khí cực kỳ mạnh mẽ trong thế giới đó, hoặc có lẽ là sinh vật loại người.

Trịnh Xá suy nghĩ một chút rồi đáp.

Sở Hiên ừm một tiếng rồi đứng dậy đi về phòng mình. Nhưng người xung quanh đều lập tức trong lòng máy động, Trịnh Xá phản ứng nhanh nhất, hắn vội kéo Sở Hiên lại, nói:

- Tên khốn nhà ngươi nhất định là đã phát hiện ra chuyện gì đó đúng không? Thế giới phim Lord of the Rings là do Chủ Thần chế tạo ra, đã hoàn toàn không còn giống như bộ phim trong thế giới hiện thực nữa. Chủ Thần thiết kế như vậy chắc chắn là phải có đạo lý, ta không hiểu được, nhưng tên khốn ngươi chắc chắn là đã nghĩ ra chuyện gì đó. Nói ra đi, bọn ta cũng muốn biết.

- ...Cũng không có gì cả.

Sở Hiên cũng không nói nhiều, chỉ lạnh nhạt quay đi.

- Không thể tin được! Tên khốn nhà ngươi nhất định là đang có âm mưu!

Trịnh Xá lại tóm chặt không tha, miệng càng liên tục hỏi.

- Để ta suy luận một chút nhé.

Ở bên cạnh, Tiêu Hoành Luật vẫn một mực im lặng đột nhiên lên tiếng:

- Đó phải chăng là một suy đoán phụ thêm của Thánh nhân và người tu chân viên cổ khi sáng tạo ra Chủ Thần không gian này?

- Suy đoán phụ thêm?

Mọi người đều tò mò hỏi.

- Ủ, đúng thế, cái gọi là suy đoán phụ thêm này có lẽ giống như.... Ừm, có suy đoán nào đó về một việc, nhưng lại không dám khẳng định, cho nên cần phải làm thí nghiệm với nó. Nhưng cái thí nghiệm này lại cần quá nhiều thời gian hoặc là tiêu hao quá lớn mà không nhất định có thể thu được thành quả, hoặc là chờ được đến lúc kết quả thí nghiệm xuất hiện, vì thế chỉ có thể sau khi mục tiêu chính hoàn thành thì tiện tay cho thêm vào một số thí nghiệm, mục đích là để kiểm tra suy đoán đó, ví dụ như Lord of the Rings.

Tiêu Hoàn Luật ngắt ngắt tóc trán, tiếp tục nói:

- Theo những gì chúng ta đã biết hiện tại, Thánh nhân và người tu chân viễn cổ là khi thực lực đạt tới một trình độ nào đó liền từng bước từng bước từ từ phát hiện ra thế giới của họ bị khống chế, đúng không? Nhưng lại không xuất hiện tình huống như chúng ta gây ra đối với thế giới Lord of the Rings, cũng tức là có người nhắc nhở bọn họ hoặc là sinh vật bên ngoài cái hộp tiến vào chiếc hộp của chúng ta. Chuyện như vậy không xảy ra, tất cả đều là bọn họ tự mình phát hiện ra, vì thế họ muốn thí nghiệm xem có phải là khi sinh vật trong chiếc hộp phát triển đến một trình độ nhất định thì đều có thể phát hiện ra thế giới của mình là cái hôm hay không? Chính là như vậy.

- Đúng thì sao? Mà không đúng thì sao? Chuyện này rất quan trọng sao?

Trịnh Xá kỳ quái hỏi.

- Đúng vậy, rất quan trọng.

Sở Hiên đột nhiên mở miệng nói.

- Nếu như khi sinh vật trong mỗi chiếc hộp phát triển đến một trình độ nhất định, không cần biết là khoa học kỹ thuật mạnh mẽ, thực lực tự thân mạnh mẽ, hay là vũ khí nhân quả mạnh mẽ, tóm lại là khi mạnh đến một trình độ nhất định đều có thể phát hiện ra một sự thật là thế giới đang ở là chiếc hộp, vậy Thánh nhân và người tu chân sẽ có hy vọng phá vỡ được cái hộp hoặc đối đầu với kẻ chế tạo cái hộp. Bởi vì điều này chứng minh cái hộp không phải tồn tại tuyệt đối, bọn họ cũng không phải chỉ có thể tuyệt đối ở bên trong... Nhưng nếu tình huống ngược lại, không cần biết sinh vật bên trong mạnh đến trình độ nào, hoặc là tồn tại bao nhiêu năm đều không cách nào phát hiện ra sự thật này.... Vậy thì Thánh nhân và người tu chân chỉ có thể tuyệt vọng chấp nhận một sự thật, bọn họ vĩnh viễn không thể chống lại sinh vật ở ngoài cái hộp, tất cả những gì họ làm đều chỉ phí công, là như vậy mà thôi.

- Tại sao lại thế?

Tất cả mọi người đều khó hiểu, hỏi.

- Bởi vì.... Nếu như đến cả sự tồn tại của cái hộp cũng là do sinh vật ở bên ngoài hộp nói cho bọn họ biết, ngoài ra còn không biết vì sao lại dẫn dắt bọn họ đối kháng lại kẻ chế tạo cái hộp, đồng thời sáng tạo ra Chủ Thần không gian, cùng với một loạt những chuyện sau đó nữa, nếu như tất cả đều đã bị xếp đặt thì sao? Nếu là như vậy, người nghĩ còn có phần thắng nữa không?

Trịnh Xá lúc này đã mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba, suy nghĩ loáng thoáng một lúc là hiểu được ý hai người.... Nếu như bọn họ có thể biết được sự tồn tại của cái hộp, thế mà sinh vật do họ chế tạo ra cũng mạnh mẽ lên lại không thể biết được sự tồn tại của cái hộp, vậy cũng có nghĩa, bọn họ sở dĩ có thể biết được sự tồn tại của cái hộp, chẳng qua chỉ là nhờ kẻ chế tạo cái hộp muốn để cho họ biết mà thôi.... Tất cả mọi chuyện đều chỉ vốn vẹn là bị người khác sắp đặt?

“Ý nghĩ đó không phải quá tàn khốc sao?”

Trịnh Xá nằm trên giường, yên lặng nhớ lại lúc hắn vừa trở về, câu cuối cùng mà Sở Hiên và Tiêu Hoàn Luật nói với mọi người.... Đó thật sự là một suy nghĩ tuyệt vọng, cả cuộc đời mình gian khổ phấn đấu, chiến đấu giữa ranh giới sống chết, tình yêu, cảm xúc, tính mạng, thậm chí là rung động và nước mắt... Tất cả đều đã bị sắp đặt hết rồi sao? Chỉ vốn vẹn là trò chơi cho sinh vật ở ngoài cái hộp thưởng thức? Giống như trong phim ảnh, hoạt hình, trò chơi hay tiểu thuyết, hắn và đồng đội của hắn... Chỉ vốn vẹn được chế tạo ra để mua vui cho kẻ khác sao?

- Nếu như nói trận chiến cuối cùng là để giành lấy tư cách “vai chính”, mà tư cách “vai chính” thì lại là vốn liếng đầu tiên để đối kháng lại sinh vật bên ngoài cái hộp... Vậy ta nhất định phải cùng đồng đội giành được tư cách “vai chính”! Nhất định phải giải quyết tiểu đội Ác Ma!

- Cho dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng tuyệt đối, tuyệt đối không thể thất bại!

Ngày thứ hai....

“Tiến vào cột sáng trong vòng ba mươi giây, xác định mục tiêu di chuyển, Resident Evil 3 bắt đầu truyền tổng...”

-Mọi người, tiểu đội luân hồi Ác Ma đang nóng lòng chờ chúng ta rồi, trong thế giới Resident Evil 3 này, giải quyết bọn hắc thôi!

- Đi!

726. Chương 4: Bắt Đầu Resident Evil 3 (1)

Trung Châu đội....

- Đây là chiến trường của trận chiến cuối cùng à?

Các thành viên Trung Châu đội xuất hiện tại một khu bán sa mạc hoang vu, mặt đất tuy chưa hoàn toàn biến thành cát nhưng cũng đã khô hạn đến mức không có chút hơi ẩm nào. Khung cảnh xung quanh cũng đều như vậy, đừng nói là một điểm màu xanh mà cả một bóng dáng kiến trúc rõ ràng cũng không có.

Trung Châu đội vừa hạ xuống, Chiêm Lam đã lập tức mở rộng quét hình tinh thần lực ra bốn phía, đồng thời cũng chuyển hình ảnh quét hình vào đầu mọi người. Các tân nhân nhất thời còn có chút bất ngờ, mấy người Trịnh Xá thì chỉ hoài niệm, nhắm mắt lại.

- Làm tốt lắm, Chiêm Lam. Trận chiến cuối cùng người sẽ rất nguy hiểm, nhưng phần lớn sức chiến đấu của chúng ta đều phải để tác chiến, do vậy sẽ do Tiêu Hoàn Luật và Lưu Úc bảo vệ người.

Trịnh Xá gật đầu, nhìn Chiêm Lam, nói.

Chiêm Lam mỉm cười ngọt ngào nói:

- Được rồi, để hai cậu bé này bảo vệ ta đi... Nói đến chuyện này, tinh thần lực khổng lồ giả cũng không phải không có chút thực lực nào đâu, hi hi. Ít nhất ta cũng có sức tự bảo vệ mình.

Trịnh Xá ngăn người rồi cũng mỉm cười, tiếu nuôi nói:

- Đáng tiếc là không lâu chiến mã ta mang về là đồ dờm Gandalf chế tạo ra, chưa nói có hạn chế thời gian, khi di chuyển cũng rung lắc liên tục, bây giờ đã biến thành một đồng xương rồi, nếu không cho người làm vật cưỡi đúng là quá hợp.

Nói đoạn, hắn liền nhìn vào đồng hồ đeo tay.

- Resident Evil 3, những điều cần chú ý trong trận chiến cuối cùng.

- Tất cả các đội diệt vong, trận chiến cuối cùng sẽ kết thúc.

- Một đội ngũ còn sống sót, tất cả các đội khác đều diệt vong, trận chiến cuối cùng sẽ kết thúc. Đội ngũ sống sót là người thắng lợi, có thể trở về thế giới hiện thực hoặc biết được lời nhắn của người sáng tạo Chủ Thần không gian, chọn một trong hai, Đồng thời, các thế giới luân hồi trong Chủ Thần không gian triệt để đóng cửa hủy diệt, không khởi động nữa...

- Sống sót một trăm ngày, giết chết mười thành viên đội khác, ngoài ra không có ai đạt tới mục tiêu toàn diệt các đoàn đội khác, sẽ trở về Chủ Thần không gian, tiếp tục luân hồi...

- Sống sót tiến vào phòng thí nghiệm số 7 trong lòng đất, chờ đợi tại đó ba tiếng đồng hồ, ngoài ra không có ai đạt tới mục tiêu toàn diệt các đoàn đội khác, sẽ trở về Chủ Thần không gian, tiếp tục luân hồi...

- Sau một trăm ngày nếu không đạt tới một trong ba điều kiện kể trên sẽ bị delete...

- Trong Resident Evil 3, không có quy tắc điểm âm, không có quy tắc điểm thưởng, không có quy tắc tình tiết kịch bản.

- Trong Resident Evil 3 cấm bắt kỳ tất cả các vũ khí công kích phạm vi lớn, bao gồm cả vũ khí hoá đổi và không hoá đổi. Dưới đây là vũ khí hoá đổi bị cấm: máy chấn động lục địa, tên lửa đạn đạo phân hủy hạt cơ bản, pháo lôi xạ siêu không gian... Dưới đây là các vũ khí không hoá đổi bị cấm: ma động pháo, ma động pháo cải tiến....

- Resident Evil 3, trận chiến cuối cùng sẽ khởi động sau ba phút....

Trịnh Xá chậm rãi đọc tất cả thông tin xuất hiện trên đồng hồ đeo tay, nhất thời mọi người đều yên lặng lắng nghe hắn, đến khi đọc xong mấy đoạn thông tin, tất cả mới quay sang phía Sở Hiên và Tiêu Hoành Luật.

Sở Hiên còn chưa lên tiếng, Tiêu Hoành Luật đã mỉm cười nói trước:

- Rất gần với những điều kiện hạn chế mà ta nghĩ, có điều.... Ma động pháo cải tạo là cái gì đấy?
- À, gần đây nghiên cứu điển tịch tu chân có vài phát hiện mới nên đã cải tạo qua Ma động pháo một chút...

Sở Hiên gật đầu thừa nhận.

- Được rồi, Ma động pháo cải tạo là của chúng ta... Vậy còn Ma động pháo thì sao?

Tiêu Hoành Luật lại hỏi.

-Không phải ở chỗ tên Sở hiên kia đấy chứ?

Mấy người Trịnh Xám Trương Hằng, Trình Khiếu, Vương Hiệp cùng đồng thanh hỏi.

.....

- Hắt xì!

Ở lưng chừng một ngọn núi cao, cách chỗ Trung Châu đội rất xa, Sở Hiên chợt hắt hơi một tiếng lớn. Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên quay lại nhìn hắn, một cô gái lại càng căng thẳng khẩn trương chạy tới cạnh hắn.

- Chỗ này hơi nhiều bụi...

Sở Hiên nói vậy rồi nhìn đồng hồ đeo tay, tiếp tục:

- Theo những gì đã ghi thì không khác suy đoán của ta lúc trước lắm. Đầu tiên là vũ khí sát thương trên quy mô lớn bị cấm, điểm này rất phù hợp với định nghĩa trận chiến cuối cùng. Tiếp theo là để tất cả mọi người đều phải tham gia trận chiến này, chia mục tiêu sống sót thành hai, thứ nhất là phải giết được mười thành viên đường khác. Việc này chặt đứt ý tưởng vừa bắt đầu đoàn chiến đã ẩn nấp, cũng cắt đứt khả năng sống sót của kẻ yếu, kể cả đoàn đội chúng ta muốn sống sót cũng phải mỗi người giết mười tên khác mới được, mà các đoàn đội khác cộng lại được có bao nhiêu người? Bước này khiến kẻ yếu căn bản không thể thông qua, chỉ tăng cường cơ hội sống sót cho các cường giả thích hành động đơn độc, ví dụ như Triệu Chuế Không.

Một thanh niên tuấn tú đứng bên cạnh mỉm cười ưu nhã, hơi cúi người nói:

- Cám ơn đã khen ngợi.

Sở Hiên cũng không để ý tới hắn, chỉ tiếp tục nói:

- Như vậy muốn phần lớn thành viên trong đội đều có thể sống sót chỉ có hai khả năng, một là giành được thắng lợi thật sự của trận chiến cuối cùng, cũng tức là trở thành đoàn đội độc nhất vô nhị, thành người chiến thắng duy nhất của trận chiến cuối cùng. Tạm thời chưa bàn đến xác suất thành công của việc này, trước tiên chúng ta sẽ xem qua mục tiêu còn lại.... Phòng thí nghiệm số 7 dưới lòng đất. Muốn đi được tới đó, ngoài ra còn phải sống sót ba tiếng đồng hồ ở bên trong, việc này nếu như giải thích rõ ra....
-Phòng thí nghiệm số 7 dưới lòng đất đó rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, có thể có vô số virus, có thể có quái vật sinh hóa siêu tiến hóa, cũng có thể sẽ bị đầu đạn hạt nhân oanh kích. Tóm lại, làm thế nào tới được đó là một vấn đề, làm thế nào an toàn tiến vào đó là một vấn đề, cùng với sau khi tiến vào làm thế nào an toàn sống sót ba tiếng đồng hồ ở bên trong lại là một vấn đề nữa.

.....

Trên một bãi biển cách chỗ tiểu đội Ác Ma rất xa có một đội mười hai người đang đứng, lúc này vòng bảo vệ của Chủ Thần vẫn chưa triệt tiêu, vì thế Resident Evil 3 coi như chưa hoàn toàn bắt đầu, tất cả đoàn đội đều phải ở bên trong chờ đợi.

Một thanh niên tóc vàng cầm thanh chocolate cắn mạnh một miếng, tiếp đó cười lạnh nói:

- Chính vì thế Chủ Thần vì muốn ép tất cả các đội không thể ẩn nấp mà phải nỗ lực giao chiến, mới đưa ra cơ hội sống sót thứ nhất mà kẻ yếu không thể hoàn thành, cùng cơ hội sống sót thứ hai mà kẻ yếu có thể thử liều may mắn, nhưng thật sự thì sao? Nó chính là một cái máy sàng lọc tàn khốc, kẻ yếu căn bản không có cơ hội sống sót!

- Vậy người nghĩ sao? Nyos, người chuẩn bị làm thế nào bây giờ?

Trong số mười một thành viên đoàn đội đứng cạnh Nyos, một người da đen tò mò hỏi.

- Đương nhiên là liên thủ với cường giả!

Nyos khẽ thở dài, rồi lại cười lạnh một tiếng, cắn một miếng chocolate, vừa ăn vừa nói:

- Với thực lực của bản thân chúng ta căn bản không đủ để an toàn vượt qua trận chiến cuối cùng này. Cho dù trận chiến cuối cùng chỉ là cuối cùng trên danh nghĩa nhưng đối với cường giả mở tỏa nhân tỏa tầng thứ tư mà nói, nó vẫn đúng là trận chiến cuối cùng. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dựa vào cường giả để chiến đấu!

- Liên minh Thiên sứ à? Anh Nyos, em không thích cái gã tên là Adam ấy, lúc hắn cười mặc dù trông rất thoải mái nhưng trong mắt lại đầy bạo ngược, em sợ lắm.

Một cô bé kéo kéo áo Nyos, nói.

- Đương nhiên.... Không thể là Liên minh Thiên sứ. Gã tên là Adam đó chính là kẻ đánh bại ta trong thế giới hiện thực, tập tính của hắn ta đã quá rõ rồi, vì mục đích có thể không từ thủ đoạn. Hắn là người khó có thể trở thành chiến hữu nhất.... Hợp tác với hắn, xác suất tử vong của chúng ta gần như là một trăm phần trăm, vì thế chúng ta cần tìm một mục tiêu nương tựa khác, một trong ba đội mạnh nhất thế giới luân hồi, hơn nữa còn từng có qua lại với chúng ta....

Nyos đứng dậy nhìn ra xa, chậm rãi nói:

- Trung Châu đội... Chúng ta tới tìm Trung Châu đội! Dùng một nhược điểm của tiểu đội Thiên Thần đổi lấy tư cách liên minh với bọn hắn!

.....

-Resident Evil 3... Trận chiến cuối cùng rồi, chúng ta trước tiên hãy tới tìm tiểu đội Thiên Thần đã.

- Cuối cùng cũng tới rồi, trận chiến cuối cùng...

- Quả táo nhỏ của ta, ta tới đây....

- ...Đi thôi, gia nhập Liên minh Thiên sứ....

.....

Nhất thời, trên toàn lãnh thổ nước Mỹ có tổng cộng hai mươi chỗ xuất hiện vòng bảo vệ của Chủ Thần, trong mỗi vòng bảo vệ có từ vài người đến mười mấy người. Ác Ma đội, Thiên Thần đội, Trung Châu đội lần lượt xuất hiện tại bờ biển phía Tây, phía Đông và khu vực biên giới phía Nam của nước Mỹ, vị trí của các đội khác về cơ bản đều tán loạn, hoàn toàn theo phương thức ngẫu nhiên tiến vào Resident Evil 3.

- Triệu Anh Không, người không sao chứ?

Trịnh Xá đang hỏi hai người Sở Hiền một số chuyện về quy tắc trong trận chiến cuối cùng, đột nhiên hắn thấy Triệu Anh Không cả người run bần bật, hắn lập tức vội hỏi.

Triệu Anh Không quay lại khẽ mỉm cười, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không nói gì, cứ như vậy ngoan ngoan ngồi trên một khối đá.

-Nàng cười rồi, nhưng có vẻ rất nhẹ, cũng không lộ ra vẻ quyến rũ như lúc trước... Là nhân cách chính hay là nhân cách phụ?

Trình Khiếu cũng nhìn thấy nụ cười của Triệu Anh Không, hắn lập tức lượn tới sau lưng Trịnh Xá, hỏi.

Trịnh Xá cũng lắc đầu nghi hoặc. Trong mười ngày tại Chủ Thần không gian, Triệu Anh Không ngoài thỉnh thoảng xuất hiện ra thì mọi người đều không biết nàng đang làm gì, thậm chí tới thế giới phim kinh dị rèn luyện cũng không, lại thêm nụ cười khác hẳn với quá khứ của nàng, Trịnh Xá lập tức kỳ quái hỏi:

- Triệu Anh Không, ngươi thật sự không sao chứ? Nếu có chuyện gì thì tốt nhất là nói sớm cho ta biết, trận chiến cuối cùng sắp bắt đầu rồi, ta sợ ngươi...

- Đừng sợ.

Triệu Anh Không mỉm cười nói:

- Ta sẽ không làm liên lụy tới đoàn đội đâu.... Yên tâm đi, tất cả chiến đấu ta đều tiếp nhận được. Vừa rồi sợ dĩ rùng mình một cái, nhất định là có kẻ đang ở sau lưng gọi ta là quả táo nhỏ.... Đại khái có thể đoán được, hì hì. Ngươi cứ đi lo chiến đấu của mình đi.

Nói xong, trên mặt nàng vẫn mang nét cười bình thản nhẹ nhàng, trong mắt cũng không còn vẻ lạnh lẽo cố hữu của nhân cách chủ nữ.

“Thật kỳ lạ, không phải nhân cách chính, cũng không phải nhân cách phụ... Chẳng lẽ là hai loại nhân cách hợp nhất?”

tới phía trước đội ngũ. Chỉ thấy hần hút sâu một hơi, cát bụi trước mặt lập tức tụ tập lại phía trước hần, phảng phất như có sự sống, không ngừng chuyển động, tích lũy, tạo thành một khuôn mặt người khổng lồ. Hình dáng khuôn mặt chính là cái đầu trọc của Imhotep phóng đại lên, nhìn không có chút anh tuấn nào mà ngược lại khiến người ta có cảm giác hung tợn.

Cái đầu cát khổng lồ hướng lên trời hít vào một cái, đoạn phun khí ra, một màn cát lớn giống như sóng biển cuộn lên cao mấy trăm mét, bao trùm toàn bộ bầu quạ đang bay tới vào bên trong. Chỉ sau vài giây, đám mây quạ đen kịt đã hoàn toàn biến mất, trong đồng cát xuất hiện thêm rất nhiều xác quạ khô đét lại.

- Tại khu vực sa mạc ta có thể phát huy toàn bộ sức mạnh, nếu là khu vực giống như thần miếu ta còn có thể triệu hồi tượng nhân sư.

Imhotep thở ra một hơi, nhìn mọi người cười nói.

- ...Thần miếu thì không có, nếu là giáo đường thì sao? Trong đây có thể triệu hồi tượng nhân sư không?

Bá Vương bỗng tò mò hỏi, đồng thời đưa tay chỉ về một phía. Theo quét hình tinh thần lực, ở đó quả nhiên có một nhà thờ đã đổ nát hơn một nửa, xung quanh còn có những căn nhà tan hoang, nơi này trước kia có lẽ là một thị trấn nhỏ.

- Ồ? Còn có người?

Chiêm Lam tập trung tinh thần lực, cẩn thận tìm tòi một lượt xung quanh giáo đường. Trong tầng hầm phía dưới nhà thờ có bảy tám người đang ngồi, trong một số tầng hầm của các căn nhà khác cũng có người tồn tại. Theo quét hình tinh thần lực, những người này trang phục rách nát, có người bị thương nhẹ, nhìn trang phục và hành lý được thu thập gọn của họ, có vẻ không phải là người sống tại thị trấn này.

- Đi thôi, hỏi thử họ đây là chỗ nào... Luôn tiện đến tối có thể tiếp nhận tín hiệu vệ tinh.

Trung Châu đội mang theo đủ số Goblin glider, vì thế vốn có thể không cần đi lại dưới đất, chỉ là vệ tinh thu nhỏ mà Sở Hiên phóng lên không hề có nhiều công hiệu như vệ tinh thật sự, ví dụ như cố định trên quỹ đạo tầm thấp, sau đó bay vòng thuận theo chiều tự quay của trái đất. Sau khi vệ tinh thu nhỏ lên đến ngoài vũ trụ, hơn nữa theo trái đất xoay tròn một vòng sẽ cách xa khỏi quỹ đạo tầm thấp, cũng tức là, sau hai mươi tiếng nữa, vệ tinh mini này sẽ bay tới khoảng không khu vực lân cận. Nếu như Trung Châu đội sử dụng glider bay đi quá xa, khi vệ tinh bay qua vùng trời sẽ không thể tiếp nhận tín hiệu nữa, đồng thời vệ tinh sẽ lệch ra khỏi quỹ đạo, cứ như vậy, phóng vệ tinh lên là hoàn toàn lãng phí.

- Mặc dù nói như vậy... Nhưng tín hiệu vệ tinh hình như có thể bao trùm phạm vi rất lớn mà? Chúng ta bay một hồi cũng không thể thoát ly phạm vi tín hiệu chứ?

Đối mặt với nghi hoặc của những người còn lại, Sở Hiên chỉ đưa mắt nhìn một cái, không trả lời, Tiêu Hoàn Luật thì thở dài nói:

- Vấn đề này căn bản không có gì đáng nói, cái vệ tinh thu nhỏ ấy lớn từng nào? Gọi là vệ tinh siêu nhỏ cũng không đúng, hẳn phải gọi là vệ tinh siêu siêu nhỏ, một vệ tinh nhỏ bé như vậy thì có bao nhiêu tác dụng? Trên thực tế, chỉ riêng việc nó có thể bay lên đã đủ khiến ta kinh ngạc lắm rồi, người còn hy vọng nó giống như vệ tinh thật sự có thiết bị phát xạ tín hiệu công suất cao sao? Đừng có đùa nữa, có thể truyền được tín hiệu về đã là kỳ tích rồi.

Những người còn lại ngẫm nghĩ cũng thấy đúng, một món đồ dùng tay cũng nhắc lên được như thế thật sự không thể có quá nhiều công dụng như vệ tinh thông thường. Từ điểm đó có thể thấy, năng lực khoa học kỹ thuật của Sở Hiên cũng không hề siêu việt kiến thức thông thường, tuy đã làm được đến mức rất khoa trương nhưng so với Doraemon thật sự, đường tiến hóa của hần vẫn còn rất dài....

Ở cách đó không xa, một nhóm người đang tò mò nhìn Trung Châu đội, đây là những người ẩn nấp trong khu hoang phế đó. Theo những gì mấy người này nói, bọn họ tới đây từ hai ngày trước, do bị đám quạ đen kia tấn công, chết mất rất nhiều người nên họ muốn chờ sau khi bầu quạ rời đi sẽ tiếp tục đi xuống phía nam. Nơi này đã tiếp cận biên giới phía nam nước Mỹ, đi xuống nữa sẽ tới các nước thuộc thế giới thứ ba tương đối lạc hậu.

-Có lẽ các nước đó không bị virus lan truyền tới.

Đây là nguyên lời họ nói, có thể trong mắt những người sinh ra ở những nước phát triển, các quốc gia thuộc thế giới thứ ba nhất định sẽ là dân cư thưa thớt hoặc đều là nông thôn. Chính vì ôm theo suy nghĩ như vậy, rất nhiều người sống sót sau thảm họa sinh hóa bắt đầu chạy trốn về phía những quốc gia này.... Đồng thời cũng mang theo T-virus. Có lẽ không phải bọn họ mang theo, nhưng theo dòng người di chuyển như vậy, đến cuối cùng... Thảm họa sinh hóa sẽ bắt đầu bộc phát tại mọi nơi trên trái đất.

729. Chương 5: Nơi Bắt Đầu.... Và Cũng Là Nơi Kết Thúc (2)

Những người này chính là nạn dân muốn chạy trốn khỏi nước Mỹ, đối với Trung Châu đội họ vô cùng tò mò, không chỉ vì sự ung dung mà còn vì trên người Trung Châu đội không ngờ lại không thấy mang theo vũ khí nào cả. Có trời mới biết mấy người này từ đâu chui ra, không có vũ khí cũng dám tiến vào trong thị trấn, hơn nữa còn có cả trẻ con và phụ nữ, hơn phân nửa cũng là người da vàng, chẳng lẽ bọn họ là người từ các nước thế giới thứ ba chạy tới đây tránh nạn.

Một người đi ra khỏi đám người chạy nạn, là một người da trắng cao lớn, khoảng ba mươi tuổi, hần bước tới gần đồng lửa của Trung Châu đội, hỏi:

- Xin hỏi một chút, các vị là từ phía Mexico sang đây phải không? Tình hình bên đó thế nào rồi?

Thấy người này nói chuyện khách khí, Trịnh Xá cũng lịch sự nói:

- Chúng tôi không từ Mexico tới đây.... Chỗ này là biên giới phía nam nước Mỹ phải không? Đại khái là ở vị trí nào?

Người kia ngạc nhiên hỏi:

- Chúng tôi là người từ khu vực Saint Antonio tập trung tới đây, thành phố phía đó đã toàn là zombie và quái vật rồi. Phía đông và phía bắc đều hoàn toàn không đi được, chờ đợi tiếp thì không tìm được thức ăn cho nên chúng tôi muốn tới Mexico thử xem... Các vị thì sao? Từ đâu tới đây vậy?

- Saint Antonio?

Trịnh Xá cũng không quen thuộc với lãnh thổ nước Mỹ lắm, vì thế hần thử quay sang phía Sở Hiền và Tiêu Hoành Luật. Sở Hiền lúc này đang điều chỉnh máy tiếp nhận tín hiệu vệ tinh của hần nên vẫn là do Tiêu Hoành Luật tiếp chuyện, hần nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Chúng tôi đi thuyền tới đây. Lúc trước ở trên một hòn đảo nhỏ trên vịnh Mexico, nhưng chỗ đó cũng bộc phát virus nên chúng tôi chỉ có thể lên thuyền sang phía Mỹ... Ai mà biết ở đây cũng nhiễm đầy virus.

- Đúng thế.

Người đàn ông kia thở dài, nói:

- Chỗ nào cũng là zombie, chỗ nào cũng là quái vật, đến cả quạ cũng biết tấn công con người... Thật không biết loài người chúng ta có còn tương lai không nữa, nghe nói quân đội và chính phủ đều đã biến mất.... Có lẽ chạy được ngày nào thì hay ngày ấy thôi. Đúng rồi, muốn đi cùng chúng tôi không? Cùng tới Mexico.

Anh ta chỉ vào nhóm người bọn họ, nói:

- Chúng tôi lúc đầu có mấy trăm người, trên đường đi rất nhiều người đã chết, có một số biến thành zombie, cùng với bị các loại quái vật tấn công, nhưng hiện tại cũng còn được gần trăm người, thế nào? Gia nhập chúng tôi đi, người nhiều sức lớn, chúng ta cùng tới Mexico, nói không chừng còn có đường sống.

- Không được.

Trịnh Xá tiếp nhận câu chuyện, nói:

- Chúng tôi còn muốn đến phía bắc tìm người thân, hơn nữa theo tình hình quanh đây, tới Mexico có vẻ cũng không an toàn.

Người kia hơi ngần ra, vẫn còn muốn thuyết phục, nói:

- Phía bắc có lẽ đã không còn người sống nữa, cho dù có người sống sót thì cũng chỉ là một số cực ít thôi. Các vị chưa qua những thành phố lớn ấy nên không biết, zombie không ngừng biến dị, lại xuất hiện rất nhiều loại quái vật mới, những loài quái vật cũ cũng từ từ biến dị, còn có loại quái vật móng vuốt kinh khủng nhất nữa, một khi gặp phải chắc chắn sẽ chết người, chỉ có để bọn chúng ăn no mới không truy đuổi những người còn lại nữa, dừng đi, đi cũng là chết thôi.

Tiêu Hoành Luật và Trịnh Xá nhìn nhau khẽ cười, thẳng nhóc đột nhiên hỏi:

- Tôi muốn hỏi một chút, các vị có biết vị trí cụ thể của thành phố Raccoon không
- Thành phố Raccoon?

Người đàn ông kia lập tức biến sắc, tiếp đó không thèm giữ hình tượng, buột miệng chửi *** một tiếng, bấy giờ mới phần nộ nói:

- Đám chính phủ căn bã, đó là thành phố bị lây nhiễm virus đầu tiên, những nơi khác đều không có chuyện gì, chỉ nghe nói do một trụ sở nghiên cứu làm lộ ra, nên mới bị lây nhiễm. Chính phủ lúc ban đầu đã quyết định phóng tên lửa hạt nhân tiêu hủy cả thành phố, sau đó lại kiểm soát này cơ nọ trì hoãn, cuối cùng khiến cho virus khuếch tán ra xung quanh, làm bây giờ cả thế giới đều bị virus hủy hoại. Mẹ kiếp, đám trứng thối chỉ biết ăn tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân mà không làm được tích sự gì, nếu để ta biết được là tên đàn độn nào ra lệnh không phóng tên lửa thì ta không liệu mạng với hắn không xong!

“Có lẽ người không còn cơ hội nào nữa đâu, đây hẳn là Chủ Thần đã thay đổi kịch bản. Quả nhiên là manh mối nằm tại thành phố Raccoon, không, hẳn là ở phòng thí nghiệm đã làm phát tán virus mới đúng...”

Trịnh Xá cùng những người khác đưa mắt trao đổi, trong lòng mỗi người đều đã hiểu. Dù sao nếu như thành phố bị tên lửa hạt nhân phá hủy, những người tiến vào thành phố sẽ bớt được chút gánh nặng, việc này tuyệt đối không phù hợp với phong cách của Chủ Thần từ trước tới nay. Nhân cơ hội đào thải càng nhiều đội ngũ, đó mới là chuyện Chủ Thần sẽ làm, chính vì thế, tên lửa hạt nhân tấn công vốn phải phát sinh giờ lại không xảy ra. Đương nhiên, theo kịch bản gốc thì cho dù có bị tấn công hạt nhân đi nữa, virus vẫn sẽ phát tán ra ngoài, bởi dù sao thì cũng không phải có con người mới bị nhiễm virus, chuột, thậm chí là côn trùng cũng sẽ bị lây nhiễm...

Chuyện tiếp theo là công tác của Tiêu Hoành Luật, hắn cẩn thận hỏi rõ vị trí thành phố Raccoon, tiếp đó lại hỏi về các tình huống liên quan đến quái vật biến dị, những vấn đề này không cần đi vào chi tiết. Ngồi bên cạnh, Trịnh Xá chăm chú quan sát máy tiếp nhận tín hiệu vệ tinh của Sở Hiên, trên chiếc máy nhỏ bé đó không ngừng hiện lên những hình ảnh sơ lược, có vẻ là ảnh chụp từ bên ngoài vũ trụ.

-Trong thành phố còn có một số người sống sót, nhưng số lượng không nhiều lắm. Mặt khác có rất nhiều sinh vật hình người và phi nhân hình có thân nhiệt thấp, tạm coi đó là vật lây nhiễm virus. Trong đó cũng phát hiện một số sinh vật không xuất hiện trong kịch bản gốc, ví dụ như loại sinh vật thân nhiệt thấp dài khoảng bốn trăm mét này, nhìn qua giống như tập hợp của những khối thịt lớn, có lẽ cũng là một trong các biến thể của vật lây nhiễm virus...

Sở Hiên vừa nhìn hình ảnh vừa thì thào nói, đột nhiên hắn nhìn một bức hình xuất thần mấy giây, tiếp đó chuyển sang cho Trịnh Xá, nói:

- Tiểu đội luân hồi, tổng cộng sáu người, đội ngũ không rõ, thực lực không rõ. Vị trí đại khái ở bên rìa một thành phố phía Tây Bắc chúng ta, người thấy thế nào?

Trịnh Xá vội vàng tiếp nhận hình ảnh, trên đó đều là những đốm thể hiện nhiệt độ cơ thể, hẳn sao có thể xem hiểu được, vì thế chỉ có thể hỏi:

- Tại sao người biết đây là tiểu đội luân hồi? Cũng có khả năng là một nhóm người tụ tập mà.
- ...Bọn họ đang tiến về phía thành phố, nếu là người bình thường tuyệt đối không vào thành phố trong thời gian này, vì thế có ít nhất 80% là thành viên tiểu đội luân hồi

Sở Hiên giải thích.

Trịnh Xá lại càng tò mò không thôi, hắn cầm tấm ảnh xem tới xem lui cả nửa ngày rồi mới nói:

- Người nói thẳng ra xem, ta căn bản không thấy trên hình ảnh có gì chứng minh họ đang tiến vào thành, trên này chỉ có một số màu thể hiện nhiệt độ thôi.

Sở Hiên nhìn hẩn một cái, miệng hình như đang lẩm bẩm “trí tuệ người bình thường”, tiếp đó mới bình thản nói:

- Lấy một đường thẳng từ chỗ họ tới vị trí thành phố, những nơi họ đi qua có rất nhiều zombie đang bắt đầu tiêu tán nhiệt độ, mà ở giữa họ và thành phố lại có rất nhiều zombie bình thường, do vậy có thể chứng minh bọn họ tiêu diệt zombie xong thì tiến về phía thành phố. Cũng như thế, nếu là tiểu đội sáu người bình thường mà nói, tiêu diệt nhiều zombie như vậy mà bản thân lại không có tử vong là rất không dễ dàng, trừ phi có chiến xa các loại mới có thể làm được. Nhưng theo số lượng và địa điểm phân bố các zombie bị họ tiêu diệt sau lưng, cộng với vị trí của họ hiện tại, sau mấy giờ đồng hồ cũng không đi được quá xa, cho nên tốc độ tiến tới của họ chỉ là tốc độ đi bộ thông thường. Bọn họ đi bộ trên đường gặp phải zombie, hơn nữa còn tiêu diệt rất nhiều zombie để tiến, ngoài ra còn có một điểm, trong số zombie bị tiêu diệt có những điểm thân nhiệt nhìn hình dáng giống như licker biến dị.... Với sức chiến đấu và phương hướng di động của họ, ít nhất có 80% là tiểu đội luân hồi.

- Tiểu đội luân hồi...

Trịnh Xá thở ra một hơi, nói:

- Người nghĩ thế nào? Chúng ta nên sử dụng Goblin glider tới tập kích không? Tuy số lượng chỉ có sáu người nhưng tốt xấu gì cũng được sáu người, cứ mười người đổi lấy một suất không bị delete, như vậy....

Sở Hiên cũng không trả lời mà chợt hỏi:

- Người không tự tin thắng được Phục Chế Thể sao?

-Hiểu rồi, vậy ý người là sao?

Trịnh Xá thở dài, thoáng cái đã hiểu ý Sở Hiên, đó chính là ý nghĩa của trận chiến cuối cùng... Không cần biết đối với các đoàn đội khác sẽ là gì, nhưng đối với Trung Châu đội mà nói, đã không chỉ vồn vẹn là sống sót nữa, mà là phải quyết một trận tử chiến với tiểu đội Ác Ma và tiểu đội Thiên Thần, từ đó giành lấy vị trí mạnh nhất trong thế giới luân hồi... Đồng thời cũng có thể giành được tư cách “vai chính” mà Sở Hiên suy đoán. Khả năng thứ hai quá mờ ảo nhưng vị trí

Gã cao lớn híp mắt lại nhìn trừng trừng vào thanh niên kia và người da đen, một lúc lâu sau mới cười lạnh nói:

- Ta chẳng phải nói gì nhiều với các ngươi, một khi phát hiện tiểu đội Thiên Thần, ông đây lập tức phải rút rời đi, mang theo đám phế vật các ngươi chỉ vướng tay. Nếu không phải tại các ngươi, ta đã sớm thành đội trưởng, hơn nữa còn mở cơ nhân tỏa tầng thứ hai rồi, chỉ vì các ngươi làm liên lụy. Mẹ nó đến cả xử mấy tên tân nhân một chút cũng phải ngăn cản quất mắng, cút mẹ các ngươi đi!

Tên khốn này vẫn tiếp tục chửi mắng không ngớt, thanh niên kia cùng người da đen tuy lông mày nhíu chặt nhưng cũng không lập tức ra tay tấn công, dù sao vẫn còn một tư thâm giả khác lập trường chưa rõ, cho dù bọn họ động thủ cũng chưa rõ thắng lợi...

Đúng lúc này, cách đó rất xa trên bầu trời xuất hiện một loạt chấm nhỏ, từ xa nhìn lại giống như mấy con chim. Theo những điểm đen đó càng lúc càng tiếp cận mới phát hiện, những thứ đó rõ ràng là đạo cụ bay, hơn nữa còn là mấy chiếc cùng một lúc... Ý nghĩa của việc này đối với những tư thâm giả mà nói là cực kỳ rõ ràng, trước mắt đang có một tiểu đội luân hồi kéo tới, hơn nữa không chỉ là một tiểu đội luân hồi mà còn là một tiểu đội cực mạnh!

.....

Tổ chất thân thể của mấy tư thâm giả đều tốt hơn người bình thường, bọn họ cũng nhanh chóng phát hiện đám Goblin glider đang bay tới trên đầu, nhưng không có một ai dám chạy trốn hay công kích, đến cả gã cao lớn cầm Gatling cũng không dám. Bởi vì bọn họ đều biết rõ một chuyện, đó là chân người dù nhanh đến mức nào cũng không thể nhanh hơn bay được....

Mấy người Trịnh Xá quả nhiên là bay tới chỗ tiểu đội luân hồi này trước giữa trưa. Tiểu đội luân hồi này lại thật sự quá yếu, đến cả tinh thần lực khổng lồ giả cũng không có, hơn nữa lúc này hình như còn đang tiến vào trong thành phố. Với thực và trang bị của những người này... Thành phố đó có lẽ cũng đủ lấy được mạng họ.

Khi bọn hắn từ trên glider nhảy xuống, bốn gã tư thâm giả đều đồng thời giật mình, tiếp đó cảm giác tuyệt vọng bắt đầu ập tới. Kẻ dẫn đầu trước mặt họ lại nhận ra, chính là Trịnh Xá nổi danh lưng lầy trong cả thế giới luân hồi. Thực lực của hắn nghe nói vô cùng mạnh, mà Trung Châu đội lại càng là đội ngũ siêu cường từng chiến thắng cả tiểu đội Thiên Thần. Một đội ngũ như vậy bay tới trước mặt họ... Cơ bản là không còn đường sống nữa,

Nhưng bốn người này vẫn như cũ, không dám nhúc nhích, khao khát với sự sống khiến họ không lập tức tự sát mà ngược lại, tận đáy lòng cầu mong mấy người Trịnh Xá phát từ tâm tha cho bọn họ, hoàn toàn đánh cược tính mạng vào số mệnh, cứ như vậy đứng đó không dám cử động một chút.

Trịnh Xá thấy phản ứng của bốn người này, cùng với hai người phía sau cũng vô cùng sợ hãi, hắn thở ra một hơi, nói:

- Được rồi, ta cũng không thích nói nhiều, đây là trận chiến cuối cùng, nói bỏ qua cái gì cũng chẳng có ý nghĩa, ta cần các ngươi làm một việc cho ta. Không cần biết các ngươi là người của Liên minh Thiên sứ hay là người bị clone của ta khổng chế, thuộc phe tiểu đội Ác Ma... Không cần biết các ngươi thuộc phe nào hay là không thuộc cả hai phe, tóm lại là bây giờ ta muốn các ngươi nhắm lại với ông chủ của mình như sau.

- Bọn ta sẽ tới thành phố Raccoon, ở đó có manh mối về phòng thí nghiệm số 7, nếu như muốn giữ mạng, hoặc là muốn lấy mạng ta.... Vậy tới đó tìm ta, ta sẽ chờ. Mặt khác nếu trên đường gặp phải đội ngũ khác thì cũng lập lại những gì ta vừa nói cho họ, nhớ kỹ, không được sai một chữ!

Trong lúc nói, Trịnh Xá đã tới trước mặt hai tân nhân. Hắn tự nhiên có thể nhìn ra đây là hai tân nhân, thực lực không có cường hóa gì, cơ nhân tỏa lại càng không cần nhắc tới, kỳ thật chỉ là hai người bình thường. Mấu chốt là trên cơ thể họ có rất nhiều vết thương nhỏ bé, tựa hồ bị người khác dùng lưỡi dao khê rạch lên da nhưng lại không làm thương đến cơ bắp.... Đây không phải vết thương chiến đấu mà là bị ngược đãi.

- Là ai hành hạ các ngươi?

Trịnh Xá nhìn hai tân nhân, trầm tĩnh nói.

Hai người ngẩn ra, cùng vô thức nhìn phía gã cao lớn kia. Tên này trong lòng vừa thầm hô không xong, còn chưa kịp có ý thức nào nữa thì Trịnh Xá đã xoay người nhẹ nhàng vung tay đánh tới, đầu tên này lập tức nát bét ra như một quả dưa, cơ thể đổ ập xuống đất.

- Ta biết trong thế giới phim kinh dị này các người chết chắc rồi, ta cũng không có hứng thú làm thánh nhân cứu vớt các người, nhưng ta không thích hành vi như vậy, cá nhân ta không thích!

Trịnh Xá nhìn ba gã tư thâm giả còn lại trong đội, cười lạnh nói, tiếp đó hắn cũng không để ý tới bọn họ, quay người đi về Goblin gilder của mình. Đến khi mọi người trong Trung Châu đội đã lái glider bay đi, ba người kia mới phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, thở dốc. Khí thế ập tới trong nháy mắt vừa rồi cơ hồ muốn ép chết bọn họ, cảm giác đó thật sự không khác hơn cái chết bao nhiêu.

- Tới Lord of the Rings rèn luyện lần này, tâm đắc lớn nhất là.... Ta chính là ta, ta không phải ta, ta vẫn là ta! (hiểu chết liền)

- Không cần phải học theo kẻ khác, cũng không cần phải kiểm soát hoàn cảnh làm ta thay đổi, ta vẫn luôn là người như thế, sau này cũng vậy!

Trịnh đứng trên glider, nói với những người còn lại, trên người hắn của tản mát ra cảm giác áp bức... Đúng như Trương Hằng đã nói, hắn so với lúc trước một mực bảo trì trạng thái Tiềm long biến thì đã mạnh hơn không ít, hẳn quả nhiên là đang che giấu chuyện gì đó...

Sở Hiên liếc nhìn hắn một cái rồi nói:

- Vậy thì hành động tiếp theo là tìm kiếm các tiểu đội luân hồi khác, phát tán tin tức về chúng ta ra càng nhiều càng tốt, đồng thời... Chờ đợi, chờ đợi kẻ kia của ta, chờ đợi Adam...

731. Chương 6: Đấu Trí Không Giới Hạn (1)

- Sở Hiên, à, hai tên.... Adam, ta, có thể còn cộng thêm cả Nyos nữa, đương nhiên điều kiện đầu tiên là hắn phải sống sót mới được... Bố cục, kế hoạch tính toán giữa năm trí giả bọn ta, đúng là đủ khiến người ta nghĩ vỡ cả đầu.

Tiêu Hoành Luật lầm bầm nói, vừa liên tục ngắt ngắt tóc trán vừa đưa mắt liếc xéo sang phía Sở Hiên. Tên khốn này đúng là nhàn nhả, đáng vẻ hoàn toàn khác với trạng thái suy nghĩ của hắn, vừa không hai mắt đầy tơ máu cũng không có dấu hiệu mệt mỏi nào. Sở Hiên vẫn như cũ ung dung ăn táo, không ngừng loay hoay với mấy thiết bị nhỏ bé, thậm chí căn bản không thể dựa vào thần thái và động tác để suy đoán tâm lý hắn lúc này, đây là ưu thế của kẻ không có cảm giác và tình cảm sao? Hoặc có thể nói, sau khi mất đi quá nhiều thứ, trời cao liền bù đắp cho hắn phần trí tuệ đó?

“Đây rút cuộc là con cưng của ông trời? Hay là bi kịch do cái gọi là vận mệnh tạo ra?”

Tiêu Hoành Luật bật cười tự giễu, tiếp đó lại tập trung toàn bộ tinh thần vào tình hình trước mắt. Việc phân tích tình huống như vậy đã tốn của hắn hai ngày hai đêm nhưng vẫn không hề có chút manh mối nào, ngược lại, sự tình trong đầu hắn càng phát triển phức tạp hơn.

Cũng không phải là trí tuệ của Tiêu Hoành Luật quá kém, cho dù từ phương diện nào đi nữa hắn cũng đều không hổ là đỉnh cao của trí tuệ người bình thường như Sở Hiên đã nói. Từ điểm này mà nói, hắn tuyệt đối không thua kém Nyos, chỉ là vì trong Trung Châu đội hào quang của Sở Hiên quá chói lọi, hoàn toàn che mờ mất sự phát huy của hắn cho nên mới tạo nên cảm giác trí tuệ của hắn cũng không hề xuất chúng. Nếu như bỏ hắn vào một đoàn đội bất kỳ nào khác, hẳn đều có thể trở thành nhân vật cực kỳ quan trọng chỉ đứng sau đội trưởng.

Theo một mức độ nào đó mà nói, phần lớn các thành viên Trung Châu đội cũng đều giống như Tiêu Hoành Luật, bị sức mạnh của Trịnh Xá che lấp, thực lực của họ có vẻ như rất yếu...

Lại nói về Tiêu Hoành Luật đang không ngừng suy nghĩ tình hình trước mắt. Tình huống nói ra thì rất đơn giản, trên đường đi, Trung Châu đội gặp ba tiểu đội luân hồi khác, mỗi đội đều được yêu cầu làm một chuyện giống nhau, đó là thông báo đầu mối và địa điểm nơi Trung Châu đội muốn tới cho Thiên Thần đội

và Ác Ma đội, còn về việc rút cuộc có thể truyền được tất cả tin tức đi không thì họ cũng không biết được. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, rất nhiều khi, may mắn quả thực là một phần của thực lực.

Tình hình nhìn từ bên ngoài cũng không phức tạp, chỉ vồn vện truyền bá tin tức về Trung Châu đội ra mà thôi, rõ ràng là muốn sắp đặt cạm bẫy gì đó bên trong thành phố ấy. Nhưng nếu cộng thêm hai tên Sở Hiên, một gã Adam và một Tiêu Hoành Luật, cùng với một Nyos có thể còn sống nữa, tình huống sẽ hoàn toàn khác biệt.

- Theo tin tức đã biết đến hiện tại, tiểu đội Ác Ma có một loại thuộc tính, kỹ năng hoặc vật phẩm hoàn toàn siêu việt lẽ thường. Cụ thể là cái gì thì không quan trọng, mấu chốt là thứ này có thể toàn tri toàn năng... Không, hẳn là thuộc về tiên đoán trong một phạm vi nào đó, tiên đoán gần như chuẩn xác trăm phần trăm, như vậy mới có thể giải thích sự xuất hiện của clone Trịnh Xá trong The Perfect Storm. Nếu đã có loại năng lực cường hãn như thế, vậy thì đồng thời, muốn sử dụng năng lực đó cũng chắc chắn phải trả giá rất lớn, cái giá đó là gì? Năng lượng? Sức sống? Hay là điểm thưởng, chi tiết kịch tình? Không cần biết là loại nào, năng lực toàn tri toàn năng đó cũng tuyệt đối không thể liên tục sử dụng.

Tiêu Hoành Luật thì thảo tự nói, dùng sức ngắt một sợi tóc trán:

- Nhưng nếu như kẻ có được năng lực toàn tri toàn năng là Sở Hiên... Vậy thì tình huống đúng là không xong hết mức, người như hắn... Không, loại sinh vật đó không thể gọi là người nữa rồi, hẳn phải gọi là “Thần” mới đúng... “Thần” xuất hiện dưới hình hài con người...

- Theo lý mà nói, Sở Hiên trong trạng thái như vậy đã là vô địch, nhưng hắn lại để lộ tin tức cho Sở Hiên của chúng ta, hơn nữa còn để xuất kế hoạch cùng Trung Châu đội hợp công tiểu đội Thiên Thần, vậy không phù hợp với tính cách Sở Hiên. Với tính cách của hắn, nếu như có loại vô địch như vậy, tuyệt đối sẽ trực tiếp bố cục giết người toàn thắng, sao lại còn phải bày ra nhiều mảnh lời như vậy? Thế có nghĩa là toàn tri toàn năng cũng có hạn chế, hoặc có thể nói là có hạn chế ngăn cản hắn làm như vậy..... Vũ lực của clone Trịnh Xá ngăn cản hắn chăng? Hay là hạn chế sử dụng năng lực toàn tri toàn năng đó?

- Nói tóm lại, clone Sở Hiên chiếm được “thế” tuyệt đối trong trận chiến này, tất cả âm mưu đều vô hiệu, thậm chí còn bị hắn tính kế ngược lại, không, chắc chắn là sẽ bị hắn tính kế ngược lại, phản ứng của hai đội kia sẽ là.... Sở Hiên của đội chúng ta đồng ý cùng Ác Ma đội đối phó với Thiên Thần đội, nhưng phản ứng của hắn rất có thể là sẽ sắp đặt ngược lại tính kế cả clone Sở Hiên lẫn Adam. Adam tuy thân nằm tại thế yếu tuyệt đối, không hề biết Sở Hiên của Ác Ma đội có thể toàn tri toàn năng, cũng không biết Ác Ma đội và Trung Châu đội sẽ liên kết đối phó hắn nhưng đó có thể lại trở thành ưu thế của cá nhân hắn. Hắn rất có thể sẽ trở thành quân cờ quan trọng mà hai đội dùng để làm suy yếu đối phương, mà mấu chốt là thực lực của quân cờ này rất mạnh, rất có thể sẽ lợi dụng một số biện pháp lật ngược lại trở thành kẻ đánh cờ.

- Còn lại là ta và Nyos, lập trường và khả năng bày ra bố cục của chúng ta cũng sẽ làm tăng thêm biến số của kế hoạch này.....

Tiêu Hoành Luật thần sắc phức tạp nhìn sang phía Sở Hiên. Tất cả những suy nghĩ này đều chỉ tồn tại trong lòng hắn, hắn cũng không ngu đến mức thương lượng kế hoạch với Sở Hiên, bởi vì khả năng toàn tri toàn năng của Ác Ma đội phảng phất như một thanh kiếm sắc lúc nào cũng lơ lửng trên đầu, làm hắn chỉ có thể căn cứ vào trí tuệ và sự thấu hiểu với Sở Hiên của mình để phối hợp với bố cục của Sở Hiên. Tất cả suy nghĩ đều thành lập trên cơ sở Sở Hiên muốn đồng thời tính kế cả Ác Ma đội lẫn Thiên Thần đội.

- Nói cách khác.... Nhân tuyển thật sự để tìm cách chiến thắng tiểu đội Thiên Thần.... Là ta?

Tiêu Hoành Luật thở hắt ra một hơi, một lúc lâu sau mới đình chỉ suy luận... Đã lãng phí mất hai ngày, hắn không thể tiếp tục nghĩ ngợi thêm nữa. Tiếp theo đây không cần biết suy đoán của hắn có chính xác hay không đều phải thực hành, ví dụ như toàn diệt tiểu đội Thiên Thần, cùng với kéo cả tiểu đội Ác Ma vào trong trận chiến này....

- Ác Ma đội, Thiên Thần đội... Thật giống như hai ngọn núi khổng lồ song song tồn tại, cường giả trong hai đội họ rút cuộc là đang làm cái gì chứ?

Hai đội ngũ còn lại hình thức không giống với Trung Châu đội, mà nói một cách chính xác là mô thức của Trung Châu đội cũng không giống với tất cả cá tiểu đội luân hồi khác. Mỗi đội ngũ đều có mô thức đặc hữu của riêng mình, trong đó thường thấy nhất là cường giả thống trị đoàn đội hoặc là trí giả chỉ huy giống như

Nam Viêm Châu đội. Đương nhiên, cường giả luôn không muốn bản thân bị trói buộc, mà trong trận chiến cuối cùng này, cường giả của tất cả các đoàn đội, hoặc có thể nói là cường giả thực lực đạt tới một trình độ nào đó, bọn họ tự nhiên là sẽ có hành động của riêng mình, không chịu không chế quá lớn của người khác.... Ví dụ như La Ứng Long của tiểu đội Thiên Thần. Đã tiến vào thế giới phim kinh dị được ba ngày, trong ba ngày này hắn vô cùng trầm mặc, bình thường một câu cũng không muốn nói, mặc cho cô bạn gái tóc vàng của hắn không ngừng trêu chọc. Đối với hành vi như thế của hắn, mấy người trong đội đều không có phản ứng quá nhiều, dù sao hắn cũng đã như vậy ngay từ mấy bộ phim kinh dị trước rồi. Mấy người cũ trong đội tự nhiên là không cần nói, mấy tân nhân thì lại không quen thuộc với căn cơ của La Ứng Long, vì thế bọn họ lại càng không để ý, chỉ có hai người da trắng có vẻ rất có hứng thú với bạn gái La Ứng Long thì không ngừng khiêu khích hắn. Đương nhiên, hai người này cũng không dám quá phận, dù sao thì Tổng Thiên và La Ứng Long cũng cùng là người châu Á, ai mà biết gã siêu cường giả cầm đao này sẽ có ra mặt vì La Ứng Long hay không? Tất cả cũng chỉ vì... Bọn họ không hề biết thực lực chân chính của La Ứng Long.

- Vậy sao? Trung Châu đội nói với các người như vậy?

Adam nghe thủ lĩnh một đoàn đội khác báo cáo, sau khi cẩn thận lắng nghe những gì Trung Châu đội yêu cầu bọn họ nói, Adam liền rơi vào trầm tư, hơn nửa ngày sau mới hỏi một câu có cũng như không đó.

- Tất nhiên, ta nhớ rất rõ ràng, đội trưởng Trung Châu đội Trịnh Xá nói với bọn ta nguyên văn như vậy, một chữ cũng không sai.... Kể đó thật mạnh, đứng trước mặt hắn phảng phất như đứng trước núi cao biển rộng, căn bản là bị áp bức đến mức dùng khí để phản kháng cũng không có. Còn may là hắn không ra tay với bọn ta, chỉ nhả lại những lời vừa rồi, vì thế ta mới ghi nhớ rất kỹ!

.....

- Vậy sao? Trung Châu đội nói với các người như vậy?

Adam cũng không trả lời người kia, cứ ngây ra như vậy, lẩm bẩm tự nói. Những người xung quanh nhất thời đều yên lặng xuống, tất cả nhìn sang phía Adam, xem xem gã có trí tuệ siêu quần này sẽ đối phó với khiêu khích của Trung Châu đội như thế nào.

- Trung Châu đội.... Bọn chúng tại sao phải làm vậy chứ?

Adam đột nhiên quay sang hỏi người bên cạnh. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, bởi vì họ chưa từng thấy Adam đi hỏi ý người khác, hơn nữa còn hỏi với dáng vẻ ngơ ngác như thế này. Trong quá khứ, hắn cho dù đối mặt với bất kỳ khó khăn, bất kỳ vấn đề nào cũng đều mỉm cười giải quyết, bộ dạng hắn lúc này thật sự... Khiến người ta phải bất an.

732. Chương 6: Đấu Trí Không Giới Hạn (2)

- Đủ rồi....

La Ứng Long đột nhiên đứng dậy, hắn nhìn ra xa nói:

- Tình cảm đội viên của chúng ta đến đây là hết, tiếp theo ta sẽ gia nhập Trung Châu đội.... Đao bất đồng, dù có nói cũng vô ích, lần sau gặp mặt chúng ta sẽ là kẻ địch. Trả bình tự linh lại cho ta, ta không muốn phải động võ đoạt lại... Còn nữa, Leina, nếu muốn ở cùng anh thì bây giờ hãy đi cùng anh luôn. Anh không muốn khi đối đầu với Thiên Thần đội lại phải coi cả em cũng là đối thủ.

Cô gái tóc vàng ngẩn người, tiếp đó thần sắc đầy vẻ phức tạp, nhất thời không biết phải nói gì mới tốt. Ngược lại, mấy người xung quanh liền từ từ quay tới. Thiên Thần đội nhân số không nhiều, tổng cộng chỉ có tám người, ngoài La Ứng Long, Tổng Thiên, Adam, Leina ra thì có bốn tân nhân khác. Gọi là tân nhân nhưng bốn người này tốt xấu gì cũng là đội trưởng đoàn đội khác, vì thế về phương diện thực lực cũng không hề yếu.

- La Ứng Long, ta sẽ không giải thích bất cứ điều gì cho những việc ta làm, nhưng có một điểm người phải rõ ràng. Đó chính là ta mới là đội trưởng tiểu đội Thiên Thần. Rất xin lỗi, ta không thể để người tới chỗ Trung Châu đội, ít nhất là trước khi Sở Hiên chết, không thể để người gặp hắn... Tổng Thiên, phiền người ra tay đi.

Adam cũng không nhìn La Ứng Long, hắn cúi đầu vừa nghĩ vừa nói.

Cô gái tóc vàng giật mình, vội vàng nói:

- Đừng nội đấu mà, đối thủ của chúng ta là Ác Ma đội và Trung Châu đội... La Ứng Long, từ sau khi chúng ta tìm thấy di tích, anh lúc nào cũng mang bộ dạng này. Rút cuộc là có nội tình gì vậy, nói cho mọi người biết đi. Chỉ cần anh nói ra, chúng ta có chuyện gì mà không thể giải quyết chứ?

- Không phải không muốn nói, mà là không thể nói

La Ứng Long đầy vẻ phẫn hận nhìn Adam, hơn nửa ngày sau mới phun ra được một câu, cùng lúc đó, hắn đã lấy trong người ra một thanh kiếm nhỏ trong suốt. Thanh kiếm này tối đa chỉ to cỡ bàn tay nhưng khi hắn vừa lấy kiếm ra, Tổng Thiên ở cách đó không xa đã rút phất thanh trường đao của hắn, đối thẳng vào La Ứng Long.

Cô gái tóc vàng trong mắt đã ngân ngấn nước, vội vàng hỏi:

- Tại sao lại không thể nói? Được rồi, được rồi, anh chỉ nói cho một mình em thôi, có được không? Không nói với ai khác, cứ như thế đi, chỉ nói với một mình em thôi có được không?

- ...Không phải không muốn nói, mà là không thể nói!

La Ứng Long đang nói đột nhiên vùng tay đánh ra phía sau. Trên tay hắn xuất hiện một tầng không gian vặn vẹo có thể thấy được bằng mắt thường, mà bên ngoài tầng không gian đó là một cây phi đao nhỏ bé. Cây phi đao này cực kỳ cứng cỏi, không ngờ lại liều mạng đâm sâu vào trong tầng xung động đó, đến khi xuyên qua được một nửa mới hoàn toàn dừng lại. Cách đó không xa, kẻ vừa phát xạ phi đao đang mỉm cười khinh thị, vùng tay lại phóng một mũi phi đao khác tới.

“Ngu xuẩn.... Âm khí sở dĩ gọi là âm khí chính bởi vì có thể bắn người lúc họ không kịp đề phòng. Làm như hắn thế này chẳng bằng cầm một khẩu súng laser đi chiến đấu, đúng là lãng phí kỹ năng thiên phú có được.”

Tổng Thiên khẽ chữi thâm, trong lúc La Ứng Long đỡ mũi phi đao thứ hai đang định phản kích, hắn đã lẳng không chém xuống một đao, không có chút hoa xảo nào, trực tiếp chém thẳng tới trước mặt La Ứng Long.

- Đao thứ nhất, Xuân lôi bạo cực!

La Ứng Long không để ý tới gã bắn phi đao nữa, cây kiếm nhỏ trong tay hắn khẽ rung lên, thoáng cái đã biến thành một thanh trường kiếm trong suốt, trên thân kiếm khắc chi chít những ký hiệu nhỏ bé. Thanh kiếm giơ lên cản lại trường đao đang chém xuống, một đao một kiếm va chạm, phát ra tiếng nổ vang dội. Chỉ thấy trên thanh đao cổ phác lòi điện lấp lóe, uy lực điện áp cực mạnh không ngờ còn đẩy văng mấy người xung quanh ra xa, chỉ còn hai người La Ứng Long và Tổng Thiên đứng nguyên chỗ cũ.

- Tại sao phải ngăn cản ta?

La Ứng Long sắc mặt phẫn nộ, quát lên:

- Ta không tin ngươi lại không phát hiện ra được chuyện đó. ***, ngươi có còn là người nữa không?

Tổng Thiên dáng vẻ bình tĩnh, đáp:

- Ta khác với ngươi... Buông bỏ tất cả mới có thể đạt được tâm đao. Võ đạo là tất cả của ta, có chết cũng không sao thì còn đồ vật sự việc ngoại thân nào có thể ảnh hưởng ta? Ngươi quá chấp nhất, nghe nói tu chân của ngươi vừa khéo là buông bỏ tất cả đúng không? Thành tựu của ngươi sau này sợ rằng không lớn...

- Lớn cái con mẹ nhà ngươi. Tổng Thiên, ông đây đã sớm thấy ngươi không thuận mắt rồi, lúc nào cũng lải nhải cái gì buông bỏ tất cả mới thành võ đạo. Vậy sao *** nhà ngươi không buông bỏ võ đạo đi? Hôm nay dù là bỏ đi cũng phải giết ngươi trước rồi mới đi!

Thần sắc La Ứng Long càng lúc càng giận giữ, hắn hét lên một tiếng, vùng tay ném thanh kiếm ra giữa không trung. Thanh cổ kiếm lập tức phân thành mấy chục cây kiếm bay lượn khắp nơi, bao trùm hắn vào bên trong. Cùng lúc ấy, hai tay hắn liên tục bay múa, một số văn tự đồ hình xuất hiện giữa hư không nơi

tay hấn lướt qua. Không lâu sau, quanh người hấn đã phủ đầy các loại hình tượng, ký hiệu, nhìn giống như một bức tranh trù tượng.

- Mượn lực Càn Khôn! Bát quái thành hình!

- Cấn! Bạng(*)!

La Ứng Long hai tay hợp lại, chân nguyên lực trong cơ thể cuộn cuộn tràn ra, trên cao khoảng một trăm mét cũng xuất hiện vô số văn tự ký hiệu, tập hợp thành một trận đồ bát quái xoay chuyển không ngừng. Khi La Ứng Long hét lên, Adam cùng Leina đã vội vã lùi lại sau, tại trường chỉ còn lại Tổng Thiên sắc mặt ngưng trọng cùng bốn gã kia ngây ngốc đứng đó. Trận đồ bát quái trên không xoay chuyển càng lúc càng nhanh, một bóng đen khổng lồ xuất hiện tại đó.

- Chuyển Thái Sơn!

Trên trời! Từ trên trời một khối nham thạch to tới mấy trăm mét vuông rơi thẳng xuống, đè tới chỗ Tổng Thiên. Bốn người kia bấy giờ mới có phản ứng lại, cũng bắt đầu liều mạng chạy ra xa. Đến tận giờ phút này họ mới hiểu, gã La Ứng Long đó rút cuộc là mạnh đến mức nào.... Hoặc có thể nói, nguyên nhân tại sao Adam không để họ chọc vào La Ứng Long, bấy giờ họ mới hiểu được.

La Ứng Long dùng sức giậm mạnh, nhảy lên cao mấy mét, một thanh trường kiếm hình dáng cổ xưa xuất hiện dưới chân hấn. Tên này mượn kiếm bay thẳng lên cao, đứng giữa không trung ở độ cao mấy chục mét, đồng thời hai tay không ngừng vũ lộng, những hình ảnh phù văn một lần nữa xuất hiện xung quanh.

- Ly! Diệt!

- Viêm, diễm, diệt! (**)

La Ứng Long hét lớn, hai tay dùng sức đẩy mạnh ra, tốc độ tiêu hao chân nguyên lực càng thêm điên cuồng, bát quái trận trên trời cũng xoay chuyển cuồng loạn, màu sắc trong trận từ màu đỏ sậm biến thành trắng sáng. Một màn lửa lớn màu trắng từ trên trời ập xuống, khi chạm vào vách đá, đá núi không ngờ lại không thể ngăn cản nổi ngọn lửa nóng bỏng đó, bắt đầu không ngừng tan chảy, bốc hơi. Đúng lúc ấy, phía dưới núi đá đột nhiên lôi điện tung hoành, một luồng sét màu tím từ trên trời đánh xuống, đồng thời bổ vỡ núi đá cùng ngọn lửa thành hai mảnh, Tổng Thiên vẫn cầm đao đứng ở phía dưới.

- Đao thứ ba, Trảm lôi địa ngục!

La Ứng Long thấy vậy cũng không hoảng hốt, hấn hét lớn:

- Làm như thế này, hể là người đeo sợi dây này sẽ là đội viên Trung Châu đội chúng ta, một khi tử vong... Sợi dây sẽ quay về cổ tay ta. Vì thế, ta hy vọng khi nhìn lên tay chỉ có sợi dây của mình, không còn thứ gì khác. Các đồng đội, ta muốn tất cả mọi người cùng nhau sống sót!

Trịnh Xá cao giọng nói, đồng thời dùng sức buộc chặt sợi dây lên cổ tay, các thành viên khác cũng đều tự buộc dây lên tay mình. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ngoại trừ Sở Hiên, tất cả cùng đưa tay ra phía trước, xếp thành một vòng tròn lớn... Trung Châu đội, mỗi người đều tự buộc dây lên tay mình, trừ phi là chết, nếu không chỉ có người hoán đổi những sợi dây này là Trịnh Xá mới có thể cởi ra được.

- Vậy thì... Bắt đầu hành động!

Vị trí tiểu đội Ác Ma....

-Đúng là đồ tốt, virus có đặc tính cơ nhân tỏa tầng thứ tư à?

Sở Hiên sắc mặt cuồng nhiệt, thì thào nói. Những người xung quanh đều có vẻ không hề xa lạ gì nữa, hần lăm lăm mấy câu xong liền từ từ khôi phục bình tĩnh, bấy giờ mới nói:

- Về mặt kỹ thuật, loại virus này không thể tồn tại, ít nhất với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại không cách nào nghiên cứu ra, trừ phi hần có được công nghệ kiểu mới siêu việt khoa học kỹ thuật hiện tại. Trương Tiểu Tuyết, dùng Phong Thần bảng tra thử xem công nghệ hần dùng để sáng tạo ra virus này là gì. Nếu có thể thì hoán đổi loại công nghệ này ra, ta muốn một phần.

Cô gái ngồi cạnh hần thoáng ngạc nhiên rồi lập tức tiến hành, bắt đầu lật giở những trang giấy trên tay. Xem xét một lúc, nàng kinh ngạc nói:

- Sở Hiên, lần tra duyệt và hoán đổi này cần hơn ba mươi nghìn điểm nhân quả, điểm nhân quả của chúng ta không đủ. Đúng là kỳ quái, tại sao lại tiêu hao nhiều điểm nhân quả như vậy? Thật không thể tưởng tượng nổi...

- Hiểu rồi, không cần tiếp tục tìm kiếm nữa. Kỹ thuật đó chắc chắn là hần cũng không có được đầy đủ, hơn nữa còn là loại công nghệ cực kỳ mạnh mẽ. Nếu như ta đoán không sai... Trong tay hần hần là có công nghệ văn tự ký hiệu không hoàn chỉnh, cũng tức là khoa học kỹ thuật tu chân không hoàn chỉnh. Trương Tiểu Tuyết, người tra thử xem những đạo cụ tu chân mà hần có.

Sở Hiên hơi trầm ngâm một lát rồi lập tức nói.

-Tiêu hao 670 điểm nhân quả. Hần có Đông Hoàng chung, Tạo hóa ngọc điệp, Ma động pháo cải tiến, máy không chế ý thức con người, máy chuyển hóa năng lượng tín niệm lực, mắt năng lượng sinh mệnh tầm siêu xa, thiết bị khuếch đại ý thức...

Trương Tiểu Tuyết lăm lăm đọc từng món đạo cụ tu chân mà Sở Hiên Trung Châu đội nắm giữ. Đọc đến món thứ mười, không chỉ riêng nàng mà tất cả các thành viên Ác Ma đội xung quanh đều toát hết cả mồ hôi, vô thức nhìn sang phía Sở Hiên, trong lòng chửi thầm, hai tên này quả nhiên là cùng một người.

- Hiểu rồi, Đông Hoàng chung, Tạo hóa ngọc điệp, hai thứ này chắc không phải thứ hần chế tạo ra... Bỏ cục sai lầm. Lúc trước tuy giám thị bọn chúng nhưng không có đủ điểm nhân quả để tra duyệt tình hình trong những bộ phim kinh dị mà Trung Châu đội đã trải qua trước khi chúng ta có được Phong Thần bảng. Việc đó cần tiêu tốn quá nhiều điểm nhân quả, hiệu ứng thời không đảo ngược sinh ra sẽ ảnh hưởng tới cả đội chúng ta... Không, trên thực tế đã bắt đầu ảnh hưởng rồi.

Sở Hiên thở hắt ra một hơi, đẩy đẩy mắt kính nhìn lên không trung, nhất thời cũng không biết hần đang nghĩ gì, cứ trầm mặc không nói một câu.

“Đúng vậy, hiện tại có lẽ chúng ta đã bị thời không đảo ngược ảnh hưởng. Nếu như không phải vì không đủ điểm nhân quả, chúng ta đã có thể biết trước là Trung Châu đội giành được di sản cổ đại, cũng có thể liên tục giám sát bọn chúng, biết được Sở Hiên bản chính sáng tạo ra loại virus siêu cấp đó. Chính vì chúng ta không có nên mới xuất hiện sai lệch trong bố cục... Đây là vận khí sao?”

Trương Tiểu Tuyết trầm nghĩ, nhất thời không ngờ lại nghĩ đến mức nhập thần, đến khi Sở Hiên búng tay một cái nàng mới phản ứng lại.

- Hiểu rồi, nếu bản thể của ta muốn dùng dương mưu để giao chiến với chúng ta, vậy thì chúng ta không cần phải để ý tới dương mưu của hắn... Trương Tiểu Tuyết, dùng Phong Thần bảng sáng tạo ra vaccine, tất cả những người chưa mở tầng thứ tư đều được một phần, sau đó chúng ta trực tiếp tới thành phố Raccoon... Tiêu diệt phân đội tiến tới Hive của Trung Châu đội, cùng cả Thiên Thần đội cũng đang ở trong thành.

-Là clone của ta, hắn nhất định sẽ ra quyết định như vậy, bởi vì dương mưu của ta rất đơn giản, phái người tới căn cứ hạt nhân, phát xạ virus siêu cấp, một đội khác thì tới Hive, giành lấy manh mối về căn cứ thí nghiệm số 7. Nếu như hắn cũng cho người chia đội, vậy tức là bỏ quả “thế”, lấy sức đấu sức, đối với đội đã ở vào thế yếu như chúng ta mà nói, tuyệt đối có lợi. Không cần biết phân đội của tiểu đội Ác Ma tấn công phe nào, kết quả này cũng sẽ không thay đổi, do đó, nếu như là ta, ta nhất định sẽ tập trung sức mạnh công kích một bên, hơn nữa còn chỉ công kích về phía người...

Sở Hiên chỉ Trịnh Xá, nói.

- Nhưng mà lúc trước không phải người nói clone của người truyền tin tức muốn cùng chúng ta đối phó với tiểu đội Thiên Thần sao?

Trịnh Xá hỏi về khó hiểu.

- Không sai, là muốn đối phó với tiểu đội Thiên Thần, nhưng bọn chúng cũng muốn đối phó với cả chúng ta. Nói cách khác, ai quy định trong lúc tính kế tiểu đội Thiên Thần, không được phép tính kế đối phương?

Sở Hiên cười lạnh hỏi. Hắn búng tay một cái, nói tiếp:

- Đến bây giờ người vẫn còn chưa hiểu hả? Kỳ thực trận chiến cuối cùng này có hai điểm mấu chốt.... Một là kết quả chiến đấu giữa người và clone, nó đủ để thay đổi kết cục của cả trận chiến. Hai là thắng bại giữa các thành viên trong đội, nó đủ để thay đổi kết cục trận chiến giữa người và clone. Hai bên gần bó ràng buộc lẫn nhau, bên nào xuất hiện kết quả trước sẽ ảnh hưởng đến bên còn lại. Nếu như là ta, trước khi người và clone triển khai chiến đấu, ta nhất định sẽ phái người tiêu hao sức chiến đấu của người, thậm chí tự thân động thủ tiêu hao sức chiến đấu của người, để thực lực người giảm sút, như vậy sẽ không địch nổi clone của người nữa. Chính vì thế, hành động tiếp theo của Ác Ma đội sẽ rất đơn giản, bọn chúng sẽ kéo toàn đội tới thành phố Raccoon, giải quyết một phân đội của chúng ta trước khi virus phát tác, đồng thời tiến hành công kích người.

- Hiện tại ta chỉ có một điểm cần suy luận...

Sở Hiên đột nhiên nói:

- Bọn chúng có thể dùng thứ toàn tri toàn năng kia để biết được những gì chúng ta đã trải qua trong tất cả các thế giới phim kinh dị trước không? Nếu như không thể...

“Clone của ta có được khả năng toàn tri toàn năng... Ngược lại lại trở thành mấu chốt để chúng ta giành được thắng lợi...”

Tại một phân đội khác của Trung Châu đội, túi không gian của Zero mang theo hơn một trăm quả cầu kim loại, trong những quả cầu này chứa đầy virus... Chỉ có một quả cầu kim loại là ngoại lệ, bên trong không có virus, chỉ có một tờ giấy, trên tờ giấy là một số chữ viết và chữ số. Chữ viết là những từ lặp và câu ngắn, căn bản không có chút ý nghĩa nào, những chữ số lại càng hỗn loạn linh tinh, ngoài ra không còn thứ gì khác.....

735. Chương 7: Tập Hợp.... Thành Phố Raccoon (1)

- Vậy à? Trung Châu đội nói với các người như vậy?

Nam Viêm Châu đội có đạo cụ phi hành cá nhân, nhưng số lượng lại không đủ, nói chính xác là chỉ có hai chiếc máy phi hành cá nhân, vì thế chỉ có thể bắt đầu di học theo Trung châu đội lúc ban đầu, dùng giỏ khí cầu chở những người còn lại. Kết quả tự nhiên là làm tốc độ di chuyển của mười hai người không thể nhanh, ít nhất là sau khi trận chiến cuối cùng bắt đầu được năm ngày, bọn họ vẫn chưa tìm được vị trí chính xác của thành phố Raccoon.

Đến trưa ngày thứ hai, bọn họ phát hiện ba thành viên tiểu đội luân hồi hai nam, một nữ đang chậm rãi di chuyển tại vùng đồng quê. Chỉ chút điểm suy luận này thì năng lực của Nyos cũng không kém Sở Hiên quá nhiều, rất dễ dàng có thể nhận ra ba người đó chính là thành viên tiểu đội luân hồi, vì thế hắn lập tức hạ lệnh ngăn chặn tiểu đội này lại

Đội ngũ này chính là Bắc Băng Châu đội mà Trung Châu đội từng gặp. Rất xui xẻo, thực lực của họ quá yếu, thành viên đoàn đội quá ít, lại không có đạo cụ phi hành cá nhân, cộng thêm thế giới phim kinh dị này cũng không quá an toàn cho nên cứ dọc đường đánh đánh trốn trốn, bọn họ đến cả bản thân đang ở chỗ nào cũng không biết. Bây giờ vừa bị Nam Viêm Châu đội bao vây, ba người này lập tức bó tay đầu hàng.

Nyos hỏi qua tình huống một chút, ba người vội vàng nhắc lại lời nhắn của Trung Châu đội, nghe xong Nyos lập tức rơi vào trầm mặc.

- Ý tưởng rất thú vị... Trung Châu đội chuẩn bị đồng thời tuyên chiến với cả tiểu đội Thiên Thần lẫn tiểu đội Ác Ma sao?

Nyos vừa ăn chocolate vừa thì thào tự hỏi.

Những người bên cạnh tựa hồ đã quen với việc trầm tư như vậy của hắn, cũng không để ý tới, chỉ có một người da trắng cao lớn trầm giọng hỏi:

- Xử lý bọn họ thế nào?

-Giết đi, dù sao họ cũng không sống được bao lâu nữa. Chạy trốn lung tung không mục đích trên thế giới này, không chết trong tay quái vật thì cũng bị delete, không bằng giết đi tích lũy điểm... Các người tự quyết định ai tới giết, đừng quấy rầy ta.

Nyos liếc nhìn ba người một cái rồi lãnh đạm nói.

Mặc cho tiếng gào thét, chửi bới của ba người, Nyos dần dần chìm vào suy tư, trên trán hắn cũng từ từ nứt ra một khe hở, nếu như cẩn thận nhìn kỹ, phảng phất như trên trán hắn xuất hiện con mắt thứ ba.

- Thật khó lý giải hành vi của Trung Châu đội, rút cuộc là tình huống như thế nào mới khiến bọn họ phóng tay không kiêng dè gì như vậy?

Nyos lẩm lẩm nói, dùng tay ấn nhẹ lên khe hở trên trán một cái. Khe hở chậm chạp mở rộng thêm một chút, trông thật sự giống một con mắt.

-Có ba loại khả năng, một là thực lực đã đạt tới trình độ nhất định, hoàn toàn không cần để ý tới thế cục, chỉ cần gặp người giết người, gặp phạt giết phạt là được. Nhưng xác suất khả năng này quá nhỏ, bởi vì theo những gì đã biết tới hiện tại, kẻ mạnh nhất vẫn là clone của Trịnh Xá, trong tình huống vũ khí quy mô lớn bị cấm như hiện tại, Trung Châu đội hẳn là không có loại sức mạnh áp đảo như vậy mới đúng.

- Khả năng thứ hai, đây là bố cục của Sở Hiên, trong thành phố đang có cạm bẫy cực lớn chờ đợi tất cả các đội tiến vào. Khả năng này lớn hơn một chút nhưng với trình độ của tên khốn Sở Hiên ấy chắc là không thể chỉ bày ra loại bố cục thấp kém như vậy. Cho dù là có thâm ý thì chỉ cần tất cả đoàn đội không tiến vào thành phố thì gần như không hề nguy hiểm, trừ phi.... Hắn có vũ khí kiểu mới đủ sánh với vũ khí sát thương quy mô lớn hoặc có thể gọi là uy hiếp, ít nhất phải có loại uy hiếp mạnh như vậy mới có thể khiến các đội khác cam tâm tình nguyện tiến vào thành thị.

- Khả năng thứ ba... Có liên quan đến Ác Ma đội và Thiên Thần đội?

Nyos cẩn thận phân tích suy đoán trong đầu, hơn nửa ngày sau mới quay lại nói với những người khác:

- Chúng ta cũng tiến vào thành phố Raccoon, tìm tới chỗ Trung Châu đội nhanh nhất có thể... Thứ tiểu đội Thiên Thần lấy được trong di tích cực kỳ nguy hiểm, ta nghi Adam đã sử dụng thứ đó, hoặc là chuẩn bị nó trong thế giới phim kinh dị lần này. Ta phải nhanh chóng báo với Sở Hiên chuyện này, cùng với nhược điểm của Thiên Thần đội, như vậy Thiên Thần đội rất có khả năng sẽ lập tức bị đẩy ra ngoài cục, còn lại là đội chúng ta cùng Trung Châu đội hợp sức đối phó với Ác Ma đội!

- Mục tiêu, thành phố Raccoon!

Cùng lúc đó, ở đâu kia trên lãnh thổ nước Mỹ, chỗ tiểu đội Thiên Thần....

-Đã liên lạc với bốn đội trong Liên minh Thiên Sứ, mấy liên lạc của Bắc Băng Châu đội bị phá hủy, đại khái là đã đoàn diệt, ba đội còn lại đang ở gần thành phố Raccoon chờ chúng ta.

Leina nói với Adam.

Adam gật đầu nói:

- Tốt... Vất cả cho người rồi, dùng tinh thần lực liên lạc lại với đội ngũ ở gần chúng ta nhất, bảo họ chú

“Đây là công pháp của bản chính? Đúng là suy nghĩ độc đáo. Tuy là con dao hai lưỡi đã thương người cũng là bị thương mình, về độ duy trì thì đúng là hơi kém hơn Hắc viêm của ta nhưng lực sát thương trong chỗ lát lại lớn hơn một chút... Tới đi, ta sẽ ở đây chờ người...”

Trịnh Xá ngẩng đầu lên trời, trên không lồi điện lấp lánh, có vẻ như sắp có mưa lớn đổ xuống....

Hành trình của Bắc Hải đội, đội ngũ tiến vào thành phố Raccoon đầu tiên cũng không được thuận lợi. Toàn bộ khu vực ngoại vi thành phố yên lặng dị thường, đến cả một con zombie hoặc một cái xác thối rữa cũng không có, nhưng đâu đâu cũng là nhà cửa đổ nát, phần lớn đường xá cũng bị xe cộ hư hỏng chặn lấp. Mặc dù Bắc Hải đội đã tìm được xe đi nhưng nếu muốn lái xe tiến vào khu vực trung tâm thì không hề dễ dàng, vì thế Bắc Hải đội bắt buộc chỉ có thể từ bỏ việc sử dụng xe cộ, đi bộ tiến vào trong thành phố Raccoon.

- Mẹ nó, thành phố này lớn quá, quét hình tinh thần lực toàn thấy nhà với cửa, trụ sở của công ty Umbrella rút cuộc là ở đâu?

Một người da trắng cao lớn râu tóc bạc. Cô gái kiêu mị đi đầu hàng đột nhiên quay lại khẽ mỉm cười, nụ cười lập tức khiến gã kia sợ gần chết, vội vã ngậm chặt miệng, đến cả đầu cũng cúi gằm xuống, không dám nói thêm nữa câu.

Cô gái lại mỉm cười quyến rũ, nói:

- Thành phố rõ ràng là đã bị Chủ Thần mở rộng, còn về mở rộng bao nhiêu lần thì tạm thời chưa thể khẳng định, chỉ có một điểm là có thể chắc chắn... Bản đồ trong tay chúng ta cơ bản là vô dụng rồi.

Cô gái vung vẩy tấm bản đồ trong tay, tiếp đó không chút tiếc nuối xé tan nó thành mảnh vụn.

Những người ở sau lưng đều bắt đầu do dự, một lúc lâu sau mới có thanh niên rụt rè hỏi:

- Đội trưởng, vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

- Nên làm thế nào? Đương nhiên là tiếp tục tiến tới... Ngoài tiến lên chúng ta còn cách nào khác để làm sao? Đám đàn ông hèn mọn, tiến lên nào, vì nữ hoàng của các người...

Cô gái che miệng cười lớn, tiếp đó vung roi quật đánh chát một cái rồi mới tiếp tục bước đi.

Lúc này trời đã bắt đầu có mưa nhỏ...

- Mưa à? Nơi khô nóng thế này mà cũng mưa được sao?

Trịnh Xá ngơ ngác nhìn lên trời, từ trên những đám mây đang có những giọt nước nhỏ như mũi kim rơi xuống. Trịnh Xá chưa nói dứt lời, giọt mưa đã càng lúc càng to, chỉ mấy chục giây sau, mưa lớn đã đổ xuống như trút nước, cơn mưa nhỏ cuối cùng cũng biến thành mưa bão.

-Là may mắn sao?

Sở Hiên cũng ngẩng đầu nhìn lên trời. Trong màn mưa dày đặc như vậy, cả thế giới nhìn hướng nào cũng mơ hồ hờ. Giữa thế giới mờ ảo đó, tiểu phân đội Trung Châu đội có tổng cộng sáu người không ngừng tiến lên, những tòa nhà nằm tại ngoại vi thành phố Raccoon đã mơ hồ xuất hiện trước mặt họ.

Tiểu phân đội này có sáu người gồm Trịnh Xá, Sở Hiên, Trương Hằng, Triệu Anh Không, Trình Khiếu, Imhotep. Có thể nói đây là sáu đội viên thực lực tự thân khá mạnh, cho dù so với tiểu đội Ác Ma hoặc tiểu đội Thiên Thần thì tố chất binh quân của tiểu đội này cũng tuyệt đối không kém, chỉ kỳ lạ là lại không mang theo Chiêm Lam. Nói cách khác, tiểu phân đội này đối với các tiểu đội luân hồi khác có một khuyết điểm cực lớn, đó là thiếu sự tồn tại của tinh thần lực khổng lồ chế giả.

Nhưng đây lại là kết quả mà Sở Hiên cố ý yêu cầu, ngoài cần phải bảo vệ các thành viên của phân đội kia ra, còn có nguyên nhân khác càng làm họ không thể mang theo Chiêm Lam...

-Nếu trước khi đối kháng đã ở vào thế yếu tuyệt đối, vậy thì chúng ta cần có “hỗn loạn”... Không cần biết là chiến cục hỗn loạn hay là chiến đấu hỗn loạn, giành lấy thắng lợi từ trong hỗn loạn là hy vọng duy nhất của chúng ta....

Đây là nguyên văn lời Sở Hiên nhưng Trịnh Xá hoàn toàn có thể khẳng định, tên khốn này chắc chắn không nói thật, thậm chí còn có thể đang bán giò không văn tự. Nói tóm lại, Sở Hiên nhất định là lại giống như

biểu hiện của hắn trước đây, luôn từ trong bóng tối tính toán, lên kế hoạch, cho đến khi toàn bộ chiếc cục đã hoàn toàn bị hắn khống chế mới thôi. Đến lúc đó cũng chẳng cần hắn bảo người phải làm cái gì nữa, tự người cũng có thể từ những đầu mối phát hiện ra sự thật.

“Nhưng tên đáng ghét này luôn ở bên cạnh ta, hắn rút cuộc là làm chuyện gì, ở đâu, vào lúc nào chứ? Khả năng duy nhất chỉ có... Phân đội bên kia? Hắn để lại bố cục ở phân đội bên kia?”

Trịnh Xá trong đầu âm thầm suy nghĩ. Hiện tại hắn cũng đã biết Ác Ma đội có thứ gì đó toàn tri toàn năng, nếu như bây giờ hắn lên tiếng hỏi thì tiểu đội Ác Ma rất có thể sẽ biết được bố cục của Sở Hiên. Đương nhiên, với biểu hiện từ trước tới nay của tên khốn này thì kể cả đối phương biết hắn muốn làm gì rồi thì thường thường cũng không có cách nào quật ngược lại hắn. Bất quá, nghĩ sâu hơn một chút, trí giả của Ác Ma đội cũng là Sở Hiên, trí tuệ của hai tên này tạm coi là ngang bằng nhau đi, vậy nếu để clone Sở Hiên biết được bố cục của phân đội bên kia thì sẽ rất khó đảm bảo hắn sẽ không giở trò gì đó...

“Tình hình đúng là phức tạp, nghĩ mà đau hết cả đầu.”

Trịnh Xá đã mở cơ nhân tòa tầng thứ ba nhưng mặc cho hắn suy nghĩ thế nào cũng hoàn toàn không hiểu nổi tình thế hiện tại. Có thể nói, tình hình trước mắt hoàn toàn mơ hồ, rất nhiều chuyện đều phẳng phất như đang nằm sau một lớp sương mù, cũng chẳng biết đám trí giả này rút cuộc là đang muốn làm cái gì nữa... Lấy người làm quân cờ, chiến trường làm bàn cờ, thắng lợi trong trận chiến cuối cùng làm phần thưởng sao? Thật đúng là tàn khốc...

Đúng là vô cùng tàn khốc, có lẽ Trịnh Xá còn không biết loại virus biến dị đó mạnh mẽ đến mức nào, nhưng Trình Khiếu thì lại cực kỳ rõ ràng uy lực của nó, đặc biệt là khối thịt bị Sở Hiên tiêm virus, trong thời gian ngắn không biết là đã biến thành cái thứ gì nữa.... Hình tượng hung ác lúc đó thật sự còn kinh khủng hơn zombie, licker rất nhiều, nếu so sánh với khối thịt biến hình ấy thì zombie và licker cũng không khác mấy con búp bê đáng yêu là mấy.

-Nhất định phải nhớ kỹ, loại vaccine này chỉ có thể duy trì mấy tiếng đồng hồ, đó còn là căn cứ vào trình độ mở cơ nhân tỏa đề đánh giá, đối với cường giả tầng thứ tư tự nhiên là vô tác dụng, nhưng đối với tất cả mọi người dưới tầng thứ tư đều có hiệu quả cực tốt. Đương nhiên, loại virus này cũng sẽ cần thời gian để thích ứng, trước lúc phát tác còn có thể chống đỡ đại khái khoảng nửa tiếng đến một tiếng đồng hồ, trong thời gian ấy toàn dựa vào sức miễn dịch và tổ chất thân thể của bản thân để đối kháng. Do vaccine chỉ có tác dụng trong một thời gian nên cố gắng tiêm vào càng chậm càng tốt, trước khi bị virus hoàn toàn xâm thực thì hãy tiêm, như vậy chung quy cũng có thể trì hoãn thêm một chút...

Lời Sở Hiên nói vang vọng lại trong đầu Trình Khiếu, hắn nghe mà nổi hết cả da gà, đặc biệt là lúc liên tưởng tới cảnh tượng khối thịt lúc ấy, hắn lập tức sinh ra dự cảm không hay, quả không ngoài dự đoán... Hắn đúng là bị chọn vào phân đội này, nói cách khác, bọn hắn sẽ phải ở lại trong thành phố sắp bị phát tán virus này khoảng mười tiếng đồng hồ... Trong thời gian đó, xung quanh người họ đều là loại virus biến dị kia.

- Đi thôi, chúng ta trước tiên hãy tới trụ sở của công ty Umbrella tại thành phố Raccoon, ở đó chắc là phải có lối dẫn vào Hive.

Trịnh Xá nhìn thành phố Raccoon đổ nát ở đằng xa, thở hắt ra một hơi, tiếp đó bước lên Goblin glider trực tiếp bay thẳng tới. Mưa lớn càng lúc càng kịch liệt...

Ầm!

.....

Trên trời truyền xuống từng đợt sấm rền, lôi điện như rồng như rắn không ngừng lóe lên. Đột nhiên ầm một tiếng, một tia sét đánh thẳng xuống khung cửa sổ kim loại của một tòa nhà cao tầng, phòng ở chỗ đó lập tức nổ tung, giống như có một quả bom lớn phát nổ ngay bên trong. Uy lực của sấm sét thật sự quá lớn, hơn nữa đó mới chỉ vền vền là một tia sét lạc xuống, nhìn bầu trời sấm chớp tung hoành quả giống như một con quái thú khủng bố.

-Hôm nay nghỉ lại đây đi. Xem ra Chủ Thần quả nhiên là đã đặt hạn chế cực lớn cho thế giới phim kinh dị này, đến cả loại thời tiết như vậy cũng xuất hiện.

Trong một tầng hầm ở ngoài rìa thành phố Raccoon, Nam Viêm Châu đội đang cùng nhau nghỉ ngơi. Bọn họ cũng vừa tiến vào thành phố Raccoon hôm nay, mà có được đạo cụ phi hành cá nhân, họ tự nhiên là không thể đi bộ tới trung tâm thành phố, chuẩn bị bay đi xa nhất có thể. Đúng lúc ấy, thời tiết mưa bão lại ập tới, vô số luồng sét to lớn không nghĩ ngờ gì đã chặt đứt đường bay trên không, nếu không sợ chết thì cũng có thể thử một chuyến. Sấm sét dù sao cũng rất hấp dẫn với kim loại, bây giờ bay lên trong không chỉ có thể là tự tìm cái chết.

Nyos thần sắc phức tạp đứng ở lối vào tầng hầm nhìn mưa lớn ào ào đổ xuống cùng lôi điện không ngừng lấp lóe trên bầu trời, trong lòng vừa thầm cảm thấy may mắn vừa bất đắc dĩ.

Cơn mưa lớn này xuất hiện chắc chắn sẽ làm giảm bớt tốc độ di chuyển của tất cả các tiểu đội luân hồi nhưng đồng thời cũng làm giảm tốc độ của đội hắn, làm dụng cụ bay cá nhân của đội hắn coi như vô dụng, cũng không thể trong thời gian ngắn liên lạc với Trung Châu đội. Chuyện thế này đơn giản là con dao hai lưỡi, thương người cũng làm thương mình... Ít nhất là khiến kế hoạch ban đầu của hắn không thể tiếp tục tiến hành.

738. Chương 7: Tập Hợp.... Thành Phố Raccoon (4)

- Đúng là khó xử. Tuy thời tiết mưa bão này có thể trì hoãn thời gian Liên minh Thiên sứ tập hợp nhưng đồng thời cũng trì hoãn thời gian chúng ta tìm được Trung Châu đội. Thật đúng là, ông trời đang ưu ái ta, hay số mệnh lại đang đùa cợt ta nữa đây?

Nyos lẩm bẩm nói.

Bên cạnh hắn có hai người một nam một nữ đang đứng, bọn họ là tư thâm giả của Nam Viêm Châu đội. Nói một cách chính xác là tư thâm giả từng cùng Nyos kẻ vai chiến đấu từ cách đây rất lâu, thậm chí còn từng giao chiến với cả Trung Châu đội, người cao lớn có kỹ năng tự sáng tạo Cuồng chiến sỹ cùng cô gái lai da đen có kỹ năng vu thuật.

Cô gái do dự một chút rồi nói;

- Nyos, chúng ta cứ vào trong tầng hầm đi, ở ngoài này thật sự quá nguy hiểm. Con licker biến dị lúc trước đã kinh khủng như vậy rồi, không biết xung quanh đây có còn loại sinh vật như vậy nữa không, tóm lại chúng ta cứ xuống tầng hầm rồi hãy tính.

Nyos cũng không trả lời, lấy trong túi ra một miếng chocolate, dùng sức cắn mạnh. Tiếng kẹo vỡ thanh thúy vang lên trong cơn mưa nghe cũng không còn rõ ràng như ngày thường, hắn vừa ăn vừa nói:

- Nếu như chúng ta không thể chuyển tin tức tới chỗ Trung Châu đội, hoặc là không thể ngăn cản kế hoạch điên cuồng của Adam thì đám quái vật biến dị đó có là cái gì? Chúng ta sẽ gặp thứ còn kinh khủng, đáng sợ hơn nhiều... Hoặc là chính chúng ta cũng sẽ biến thành thứ như vậy, không có tư tưởng, không có ý thức, đến cả chết đi cũng không được...

Mặc dù nói như vậy nhưng Nyos ngẫm nghĩ một lát rồi cũng theo hai người đi xuống tầng hầm. Đây là một kho chứa hàng dưới lòng đất, tuy đã bị bỏ hoang nhưng nhìn qua cũng không quá mức xập xệ, ít nhất là không bị phá hoại quá nghiêm trọng, chỉ có tro bụi tích lại khá dày. Thành viên Nam Viêm Châu đội cẩn thận đóng cửa vào tầng hầm xong liền lấy thức ăn ra, ung dung vừa ăn vừa nghỉ ngơi, chỉ có Nyos ngồi trên ghế liên tục ăn chocolate.

"...Rất rõ ràng, kế hoạch của Adam đã bắt đầu tiến hành, ta ngờ rằng hắn thậm chí đã đưa kế hoạch này ra tới cả thế giới hiện thực rồi. Cứ như vậy, chỉ cần hắn thắng được trận chiến cuối cùng này, trở về thế giới hiện thực là có thể lập tức vô địch, thậm chí siêu việt vô địch, đạt tới vĩnh hằng... Vì thế trận chiến cuối cùng này đối với hắn mà nói có thể gọi là cửa ải quan trọng nhất, hắn tuyệt đối không thể để những đội trong Liên minh Thiên sứ bị diệt sạch, mà thực lực của đội ta lại không đủ để lay chuyển kế hoạch của hắn. Không thể không thừa nhận, trí tuệ của hắn đúng là vượt hơn ta, muốn dùng tính toán và bố cục để đối phó hắn chỉ uống công vô ích, do đó Trung Châu đội từng có giao tình với chúng ta sẽ là lựa chọn tất yếu. Có thể ngăn cản Adam, có thể đánh bại hắn, cũng có thể dựa vào hỗ trợ của Trung Châu đội vượt qua trận chiến cuối, còn tương lai sau này sẽ theo hướng nào thì sẽ là chuyện của tương lai..."

Nghĩ tới đây, Nyos khẽ thở dài, lại cắn mạnh một miếng chocolate, phảng phất như đang coi miếng chocolate đó chính là Adam. Sau khi ăn hết cả miếng kẹo, hắn mới quay sang phía một cô bé trong đội, nói:

- Linh Nhi, tiếp theo có thể phải làm phiền em, cần liên tục sử dụng quét hình tinh thần lực, gặp bất kỳ tình huống nào cũng phải nhanh chóng thông báo cho ta biết. Nếu quét hình được Trung Châu đội thì lập tức dùng tinh thần lực liên lạc với họ, báo cho họ biết vị trí của chúng ta, đã hiểu chưa, bé con?

Cô bé tên là Linh Nhi ngoan ngoãn gật đầu. Có điều, cô bé không lên tiếng không có nghĩa là những người xung quanh sẽ yên lặng, một thanh niên da đen ngồi cạnh đột nhiên mở miệng:

- Nyos, người làm vậy không phải quá nguy hiểm sao? Trực tiếp thông báo vị trí đội ta cho Trung Châu đội... Đội ngũ mạnh như vậy vốn không phải thứ chúng ta có thể đối phó. Người lúc trước chỉ nói liên lạc với bọn họ, nhưng không cần thiết phải làm đến mức này chứ? Nếu bọn họ có ý đồ xấu, chúng ta thậm chí cả sức phản kháng cũng không có... Ta cho rằng người đang quá mạo hiểm.

-Không sai, nếu trong tình huống bình thường thì người nói rất đúng. Cho dù là đội ngũ có giao tình với chúng ta cũng không thể thiếu cảnh giác như vậy, đặc biệt là trong trận chiến cuối cùng này, nhưng chúng ta cũng có lý do để không thể không làm thế... Thời gian không còn nhiều nữa. Nếu như để Adam cùng Liên minh Thiên sứ của hắn tụ hợp lại với nhau, ta không thể biết hắn đã đạt tới trình độ nào nhưng nếu hắn đã đạt đến giai đoạn cuối cùng, hơn nữa còn hội hợp với các tiểu đội kia thì chúng ta xong hết rồi. Tuy là các đoàn đội khác cơ bản cũng chết chắc nhưng chúng ta thật sự không cần bồi táng theo bọn chúng. Nếu đã có hy vọng có thể giải quyết vậy thì nhất định phải nắm chặt lấy hy vọng cuối cùng đó. Đây là mệnh lệnh của ta, các người chỉ cần tiến hành là được, cho dù có nguy hiểm... Độ nguy hiểm đó cũng kém xa nguy hiểm khi Adam hoàn thành kế hoạch, đã hiểu chưa?

Nyos cười lạnh đáp. Hắn cũng không để ý tới thái độ của thanh niên da đen kia, lấy ra một miếng chocolate khác, một mình ngồi ăn.

Thanh niên da đen đầy vẻ giận giữ, hắn ngẫm nghĩ một lát rồi chợt hỏi:

- Nyos, người lúc nào cũng nói có nguy hiểm, có nguy hiểm, vậy thì cái nguy hiểm rút cuộc là gì? Đến cùng là người đã nhìn thấy cái gì trong di tích đó? Lần ấy cũng không phải đoàn chiến, người dựa vào cái gì mà biết tiểu đội Thiên Thần cũng đã tiến vào trong di tích đó? Hơn nữa người còn không cho phép bọn ta tiến vào, chẳng lẽ người tìm được bảo bối gì trong ấy sao?

- ...Không phải không muốn nói, mà là không thể nói...

Nyos bỗng cười khở, chỉ chỉ vào tim mình, tiếp đó mới nói:

- Đúng là bảo bối, bảo bối cực kỳ điên cuồng. Nếu như để ta đoạt được thứ ở trong trung tâm, có lẽ đến cả ta cũng sẽ làm chuyện giống như Adam bây giờ, dù sao thì sự căm dỗ đó căn bản không thể chống cự được. Món bảo bối điên cuồng, hoặc có thể nói là Thánh nhân điên cuồng, ma pháp sư điên cuồng, thuật sỹ luyện kim, tất cả bọn họ đều con mẹ nó điên hết cả rồi....

- ...Nếu như không thể tìm được Trung Châu đội trước khi Adam hoàn thành kế hoạch, hoặc là đến cả Trung Châu đội cũng không cách nào ngăn cản hắn vậy thì ra sẽ tự giải thoát cho mình. Đây cũng là cảnh báo của ta với mọi người, cái chết... Có lẽ là lối thoát tốt nhất.

.....

- Cái chết là sự giải thoát tốt nhất.... Ý người là là Thiên Thần đội đang tìm kiếm giải thoát? Bọn chúng đang muốn chết sao?

Cũng ở trong thành phố Raccoon, chỉ là tại một căn nhà ở cách chỗ Nam Viêm Châu đội rất xa, nơi đây lúc trước có lẽ là quán bar, quầy rượu gì đó, phần lớn phòng ốc vẫn còn nguyên vẹn, người của Trung Châu đội tài cao mật lớn, không ngờ lại dám trực tiếp nghỉ lại trong đó. Kể cả không có tinh thần lực khống chế giả thì với tổ chất cá nhân của sáu người này, cho dù là licker biến dị hay thậm chí là quái vật như Nemesis các loại cũng không thể gây thương hại gì được cho họ, chỉ cần cẩn thận một chút là ổn cả. Mà bên ngoài đang mưa như trút nước, trong thời tiết thế này căn bản không thể sử dụng máy phi hành cá nhân, trời cũng đã tối, vì thế Trịnh Xá chỉ có thể quyết định ở lại đây nghỉ ngơi một đêm.

Khi Trịnh Xá cùng mọi người thương lượng hành động tiếp theo, hắn bỗng tò mò hỏi Sở Hiên về ý đồ của tiểu đội Thiên Thần. Dù sao thì Sở Hiên của Ác Ma đội cũng đã có hành động, mà phương hướng của đội mình cũng cơ bản là để đối phó với Ác Ma đội, cứ như vậy, Thiên Thần đội có vẻ bị cọi như đất bùn, mặc cho hai đội kia bố cục, còn Adam thì giống như thăng dần, chẳng có chút phản ứng nào cả.

- Có ba khả năng tồn tại, một Adam đã chết. Hai, Adam đã bắt đầu lên kế hoạch trong bóng tối, thậm chí là đã giao đấu với Ác ma đội. Ba, nếu như cả hai suy đoán trên đều không chính xác, vậy thì Thiên thần đội nhất định là có chỗ dựa, chỗ dựa này có thể khiến bọn chúng không cần để ý tới chúng ta và Ác Ma đội, hoặc thậm chí là nắm chắc có thể áp chế được sức mạnh của người và clone.... Ừm, còn có một khả năng nữa. Cái chết là cách giải thoát tốt nhất, Adam đang muốn chết.

Nghe câu trả lời của Sở Hiên, tất cả mọi người đều nhíu mày. Đương nhiên, khả năng cuối cùng sẽ trực tiếp bị loại bỏ, nếu như đang muốn chết thì lúc trước tại thế giới Lord of the Rings, Adam đã không cần bày ra trò đồng quy vu tận như vậy. Tuy là tất cả cùng chết nhưng kỳ thực lại là muốn sống, còn về ba suy đoán ở trên... Ngoại trừ khả năng Adam chết một cách hoang đường như vậy ra, khả năng thứ hai sẽ có xác suất khá lớn.

Trịnh Xá lặp lại lời Sở Hiên nói một lần. Hắn suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không hiểu được nguyên do, thế nên liền dứt khoát không nói về chuyện này nữa, chỉ hỏi Sở Hiên:

- Được rồi, tạm thời bỏ qua chuyện tiểu đội Thiên Thần, người nghĩ sáu người chúng ta nên làm thế nào để đối phó với tiểu đội Ác Ma? Bọn chúng có thể sẽ kéo cả ổ tới, nếu kế dự địch của người hoàn toàn thành công, chúng ta sẽ bị ác ma đội tấn công mãnh liệt, thậm chí là bị cả tiểu đội thiên Thần công kích, người cảm thấy sáu người chúng ta có thể ứng phó sao? Hoặc là có thể trốn tránh và chống cự, chờ đến lúc virus bộc phát?

- Không thể.

Sở Hiên đáp ngay:

- Chúng ta không thể dựa vào virus để giành lấy thắng lợi. Ngay từ khi bắt đầu ta đã nói, thắng lợi của trận chiến cuối cùng này buộc phải dựa vào Vương đối vương, binh đối binh. Hơn nữa cũng không phải sáu người chúng ta, mà là năm người bọn ta cùng với người... Người không thể tham gia bất kỳ cuộc chiến nào ngoài trận đấu với clone của người, mà đó cũng chính là việc clone của ta muốn làm. Hắn chỉ cần trước lúc đó dùng vài người tới tiêu hao sức chiến đấu của người, vậy là kết quả cuộc chiến sẽ lập tức bị thay đổi. người phải tin tưởng mọi người, cho dù không có người... Bọn họ cũng có thể làm rất tốt, ngoài ra những người có kế địch buộc phải đối mặt cũng đâu chỉ có một mình người.

Trịnh Xá nghe vậy cũng nhìn quanh một lượt. Có Trương Hằng sắc mặt nghiêm trang... Có Triệu Anh Không đang mỉm cười, hoàn toàn không mang vẻ lạnh lùng thường ngày, hoặc là mặt cười nhưng ánh mắt lạnh lẽo của nhân cách chủ... Bọn họ, hoặc có thể nói là các thành viên Trung Châu đội, bọn họ kỳ thực không hề yếu, mà hoàn toàn ngược lại, Trung Châu đội rất mạnh...

- Bên cạnh đó, số mệnh cũng đã bắt đầu từ từ rời bỏ Ác ma đội. Trận chiến cuối cùng này thắng lợi khó đoán, chúng ta cũng không phải là hoàn toàn không có “thể”...

Vừa nói Sở Hiên vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài, trời đang đổ mưa tầm tã.

- Virus biến dị khác với virus thông thường, nó có sức thích nghi cực mạnh, ngoài ra còn có thể thông qua tiếp xúc theo đường chất lỏng để xâm thực vào sinh vật sống.... Trong thời tiết mưa gió thế này, nếu như phát tán virus lên không trung hoặc là cả thành phố, uy lực sẽ mạnh gấp mấy lần lúc hoàn cảnh khô ráo, chỉ trong thời gian ngắn sẽ có thể lan tràn ra toàn bộ thành phố. Trong thời tiết này cũng không thể sử dụng đạo cụ bay cá nhân, nói cách khác, Ác Ma đội có tinh thần lực khổng lồ chế giả và chúng ta không có tinh thần lực khổng lồ chế giả về tốc độ di chuyển cũng chỉ tương đương nhau, tác dụng của tinh thần lực khổng lồ chế giả đã bị giảm xuống đến mức thấp nhất.... Đây là may mắn của chúng ta, cũng là xui xẻo của Ác Ma đội, bọn chúng thật sự không gặp may, có lẽ loại xui xẻo này sẽ còn tiếp tục diễn ra....

Sở hiên lấy ra một quả táo, vừa ăn vừa nói:

- Còn có một điểm chúng ta vượt hơn Ác Ma đội một chút... Hắn và ta là cùng một người, nhưng chúng ta

- Clone? Ha ha, đúng thế, ông đây giờ là clone... Chết đi! Sở Hiên!

La Cam Đạo ngẩng mặt lên trời cười lớn. Hắn giơ tay lên, trên tay xuất hiện một khoảng không gian vặn vẹo kỳ dị, tiếp đó hắn vung tay ném đoàn không gian đó tới, mục tiêu chính là Sở Hiên không biết vừa xuất hiện lúc nào.

Sở Hiên cũng không cử động, Trịnh Xá đứng trước mặt hắn đã cầm đao dùng sức chém tới. Sau một đao, khoảng không gian bắn đến lập tức tiêu tán, nhưng sân thượng căn nhà vẫn bị đánh nát, kèm với đó là một tiếng nổ cực lớn, giống như Trịnh Xá vừa mới chém trúng một quả lựu đạn. Cùng lúc ấy, những người khác, ngoại trừ Triệu Anh Không, đều đã tụ tập lên tầng thượng.

- Ha ha, tới đi, tất cả các người cùng xông lên đi! Để ta xem thử các người có còn sức mạnh để giết ta một lần nữa không!

La Cam Đạo gầm lớn, đồng thời vòng bảo vệ hình thoi như ẩn như hiện quanh người hắn càng lúc càng rõ ràng, nhìn giống như thực chất.

- Ánh sáng tâm linh chân thực? Tầng thứ tư sơ cấp sao?

Trịnh Xá nhíu mày nói:

- La Cam Đạo, cẩn thận một chút, người đang bị tâm ma khống chế. Thu liễm tâm thần, không được để tâm ma tiếp tục mở rộng, nếu không người rất có thể sẽ không cách nào tiến vào tầng thứ tư trung cấp, có khả năng còn phải chết!

La Cam Đạo lại vọt miệng cười lớn;

- Chết cái ***** nhà người. Người lúc nào cũng luôn miệng cái gì mà đồng đội, cái gì mà mọi người cùng nhau sống sót, nhưng người mới chính là kẻ giả dối nhất. Đến tận bây giờ người vẫn còn yên yên ổn ổn sống sót, nhưng đồng đội của người thì sao? Không biết đã có bao nhiêu kẻ phải chết rồi, ta thì sao? Cũng vì các người không chịu cứu, hoặc là cố ý hãm hại nên mới chết? Ta không cam tâm! Dựa vào cái gì dám người giả dối các người lại có thể sống sót? Dựa vào cái gì mà ta lại phải chết? Bây giờ ta mạnh mẽ rồi, có thể tìm lũ giả dối các người báo thù rồi! Tới đi, để ta xem thử các người rút cuộc là còn sức mạnh nào để mà tiếp tục duy trì cái sự lương thiện dối trá của các người nữa!

Nói đoạn, hắn hét lớn, lao thẳng về phía mấy người Trung Châu đội.

Trịnh Xá cũng hét lên:

- La Cam Đạo, có phải là người hiểu lầm chuyện gì không? Ta từ đầu tới cuối vẫn luôn coi người là đồng đội! ta làm chuyện gì có lỗi với người lúc nào?

La Cam Đạo không trả lời, vẻ mặt đầy thù hận lao về phía Trung Châu đội. Đang lúc Trịnh Xá chuẩn bị vung đao đối phó thì từ trong bóng tối, một luồng sáng xanh đột ngột bắn tới, đó là một thanh trường kiếm hình dáng cổ xưa. Thanh cổ kiếm bắn thẳng vào lưng La Cam Đạo, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể quay người tung quyền đánh lại. Một tầng bảo vệ hình thoi xuất hiện trên nắm tay hắn, cứng rắn chặn thanh kiếm lại. Trường kiếm thông linh, vừa đâm không trúng lập tức bắn ngược lại mà lúc này từ phía xa lại có một thanh niên bay tới. Hắn đang đứng trên một thanh phi kiếm, quanh người lơ lửng rất nhiều trường kiếm sắc bén, cổ phác, chính là La Ứng Long.

(*)ko có cái lý thuyết nào tên là vậy cả, nhưng có một số khái niệm liên quan hoặc tương đồng.

Đầu tiên phải nói về "nghịch lý thời gian" hay "nghịch lý ông nội". Giả sử một người đi ngược thời gian trở về quá khứ để giết ông nội mình trước khi ông ta kịp có bất kỳ con cháu nào cả. Nếu người đó thành công vậy thì cha anh ta sẽ không được sinh ra, cũng tức là bản thân anh ta sẽ không tồn tại. Nếu anh ta không tồn tại thì anh ta không thể quay về quá khứ. Anh ta không quay về quá khứ tức là anh ta không thể giết được ông nội mình, vậy ông nội anh ta sẽ có con, người con đó sẽ sinh ra anh ta, và mọi chuyện lại lặp lại một cách mâu thuẫn.

Một cách giải quyết để tránh rơi vào nghịch lý thời gian là "giả thuyết bảo toàn dòng thời gian". Theo giả thuyết này một người du hành ngược thời gian cho dù có làm gì đi chăng nữa cũng không thể tạo ra một "nghịch lý thời gian". Người đó khi trở về quá khứ để giết ông nội mình sẽ hoặc là xuất hiện nhầm chỗ, hoặc

là súng bị kẹt đạn, hoặc là bị ngăn cản, tất cả khiến cho ông nội anh ta sẽ có con cháu. Ngay từ ban đầu chính các quy luật tự nhiên sẽ ngăn cản, không cho người du hành ngược thời gian làm ảnh hưởng tới dòng thời gian đã xảy ra.

740. Chương 8: Trận Chiến Mở Màn! Kẻ Từng Là Đồng Đội (2)

- Tên khốn Ác Ma đội, người đứng là người bạn rợn đây, chỗ nào cũng thấy mặt người, sao thế? Lại chuẩn bị phá rối à?

La Ứng Long vừa thấy La Cam Đạo liền chẳng chút thân thiện, lập tức hỏi về châm chọc. La Cam Đạo cũng không đáp lời, lúc này hắn rõ ràng là đang cực kỳ phần hận những người trước mắt, tiện tay ném tới một đoàn không gian rối loạn. La Ứng Long cũng coi như có kiến thức, tự nhiên là biết đoàn không gian này chính là niệm động lực, cũng là một trong những biểu hiện của ánh sáng tâm linh. Ngoài nhập vi, đây là một trong những đặc trưng lớn nhất của tầng thứ tư, cũng có thể gọi là linh hồn chi lực, trường lực AT.

La Ứng Long vốn còn có chút không để ý tới La Cam Đạo, dù sao thì cường giả cấp độ như hắn đều đó uy thế cực mạnh, mà uy thế của La Cam Đạo lại không mạnh lắm, tối đa chỉ coi như một kẻ khá mạnh. Ai mà biết, La Cam Đạo vậy mà lại có ánh sáng tâm linh, hơn nữa nhìn hắn sử dụng cũng cực kỳ thuần thực, ánh sáng tâm linh này tuyệt đối không phải dựa vào vào kỹ năng hay thuộc tính nào đó thúc đẩy mà hắn là của tự thân hắn. La Ứng Long lập tức thận trọng hơn rất nhiều, không chế phi kiếm đâm thẳng vào khoảng không gian vụn vụn. Âm một tiếng, đoàn không gian bị tiêu hủy mất tăm còn phi kiếm thì nhìn có vẻ không chút suy suyển.

- Chỉ có vậy? Thực lực của người coi bộ không ổn lắm...

La Ứng Long có chút chế nhạo, nói.

La Cam Đạo bật cười ha hả, cười đến lúc mọi người đều không hiểu gì cả hắn mới lạnh lùng đáp:

- Rất không may, thực lực tự thân ta đúng là chẳng ra sao cả. Nếu chỉ nói riêng về sức chiến đấu thì một vài kẻ cường hóa thuộc tính cực tốt là đủ giải quyết ta rồi... Nhưng cũng rất may mắn, ta là một thiên tài điều khiển, điểm này đã được xác nhận. Muốn xem thử robot ta điều khiển không? À không, hắn phải gọi là sinh mệnh thể chiến đấu mới đúng... Muốn xem thử không? EVA 01 của ta!

Một khu vực lớn sau lưng La Cam Đạo lập tức uốn khúc, phẳng phất như không gian chỗ đó biến thành nước chảy. Từ trong khoảng không gian uốn khúc đó vụt thò ra một bàn tay khổng lồ màu tím còn lớn hơn cả người La Cam Đạo, bàn tay hạ xuống dưới chân La Cam Đạo, hắn liền từ từ đáp xuống trên đó. Theo bàn tay không ngừng tiến ra xa, một sinh vật nửa robot to lớn, cao hơn hai mươi mét xuất hiện giữa không trung. Sinh vật này cũng lơ lửng trên không, quanh người nó có một quang sáng hình thoi nửa trong suốt, đó đã không còn là vòng bảo vệ nữa mà càng giống như một bộ phận của thân thể. Ánh sáng tâm linh không ngờ đã mạnh đến mức độ này, cũng có thể coi là cực kỳ đáng sợ.

- Tới đi! Để chúng ta tấu lên khúc nhạc cuối cùng, đám người giả dối! Để ta lắng nghe tiếng các người rên rỉ thống khổ, để ta biết tất cả khổ cực mà ta trải qua đều không lãng phí. Bao nhiêu khó khăn sinh tử tồn vong, bao nhiêu cay đắng ép mình phải mạnh mẽ lên, nói với ta tất cả đều không lãng phí!

La Cam Đạo vung tay lên, sinh vật nửa robot vụt gầm lớn, từ miệng nó lóe lên một luồng sáng thập tự màu bạc. Cùng lúc ấy, mọi người đứng trên sân thượng đều nhảy lên không trung, tiện tay rút Goblin glider của mình ra. Tòa nhà dưới chân họ giống như bị một sức mạnh cực lớn đánh trúng, trong nháy mắt liền bùng lên ánh sáng bạc chói chang. Giây tiếp theo, tòa nhà bị cắt đứt mất hẳn một tầng lầu, toàn bộ tầng thượng biến thành tro bụi.

- Ha ha ha... Đám giả dối, đánh trả đi, đấu với ta một trận thật sảng khoái đi, dù là giết chết ta lần nữa cũng chẳng sao!

La Cam Đạo gần như điên cuồng hét lên, đồng thời sinh vật khổng lồ sau lưng hắn cũng gầm rít lao thẳng về phía mọi người. Vòng bảo vệ hình thoi trên người nó dựng đứng lên, phẳng phất như hình thành vô số lưỡi dao hình thoi, nếu như bị đâm trúng thì đúng là thiên đao vạn quả.

- Ngừng tay... Đối thủ của ngươi là ta!

La Ứng Long hít một hơi thật sâu, đoạn đột ngột quát lớn. Thanh âm giống như vũ khí, cuộn thành một tràng sóng gợn tràn ra bốn phía, nước mưa to bằng miệng bát cũng bị âm thanh chấn động đánh dạt ra thành một khoảng không hình bầu dục. Sinh mệnh thể to lớn đang xông tới cũng phảng phất như nghe được tiếng quát, nó vụt ngừng lại, tiếp đó như đang thở hổn hển, quay đầu lại. Sinh mệnh thể khổng lồ này trông giống như một người lớn phóng đại mười mấy lần, khuôn mặt bị kim loại che phủ, cái miệng to như chậu máu không ngừng phun ra khí trắng, nó nghiêng rằng nghiêng lợi quay về phía La Ứng Long rồi chợt gầm lên.

- Ngươi muốn phá rồi à? Tên nhóc con Thiên Thần đội, ngươi nghĩ mình học được hệ thống tu chân là giỏi lắm rồi sao? Cút đi! Hôm nay mục tiêu của ta là đám người Trung Châu đội! Thiên Thần đội các ngươi tự có kế hoạch đối phó, nếu ngươi còn muốn sống... Thì cút càng xa càng tốt cho ta!

La Cam Đạo đứng trên bàn tay khổng lồ nhìn về phía La Ứng Long ở phía xa, giọng hần càng lúc càng âm trầm, giống như sắp không thể kiềm chế được sát ý cuộn cuộn trên người mình nữa.

La Ứng Long lúc này đang vừa vội vừa tức, vội vì hần cần phải báo cho Sở Hiên một số chuyện nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, tức vì hần tốn rất nhiều chân nguyên lực và sinh mệnh nguyên khí mới bám quẻ được vị trí Trung Châu đội, ai mà biết tự dừng lại có một tên khốn Ác Ma đội chạy ra đánh nhau, vậy số chân nguyên lực và sinh mệnh nguyên khí của hần không phải đã uống phí sao? Hần vụt nghiêng rằng, cũng mặc kệ La Cam Đạo nói gì, hai tay chấp lại kết ấn, chân bước theo long hổ bộ.

- Mượn lực càn khôn, bát quái thành hình!

- Khảm! Yêm!(ngập, chìm)

La Ứng Long hai tay giao nhau, giữa không trung lập tức xuất hiện một trận đồ bát quái không ngừng xoay chuyển. Trận đồ bát quái vừa xuất hiện, nước mưa xung quanh phảng phất như bị khống chế, đồng loạt bắn ngược về phía trận đồ, nhất thời trong phạm vi mấy dặm, không ngờ không có một giọt mưa nào rơi xuống, tất cả đều tụ tập vào trong trận đồ bát quái.

La Cam Đạo cũng biết không thể nói mòm được nữa, hần vung tay lên, trong miệng sinh vật khổng lồ sau lưng lại bùng lên một luồng sáng chữ thập màu bạc, hoàn toàn bao trùm khu vực mà La Ứng Long đang đứng. Lần này uy lực của luồng sáng màu bạc còn lớn hơn lúc trước, chỗ La Ứng Long đứng đã hoàn toàn chìm trong vụ nổ, mấy tòa cao ốc xung quanh lập tức bị phá nổ tan nát, sụp đổ, uy lực đủ tương đương với tên lửa hạt nhân mini của Vương Hiệp.

Khi ánh sáng màu bạc tan đi, La Ứng Long đứng ở trung tâm vụ nổ lại không chút suy suyển, mấy thanh cổ kiếm du động bốn phía không ngờ có thể triệt tiêu toàn bộ sức công phá. hần cũng không làm bộ làm tịch nữa, hai tay hợp lại, dưới chân dùng sức đạp mạnh hai cái, quát lớn:

- Giang hà dừng! (tuôn ra, trào ra)

Trận đồ bát quái xoay tròn cực nhanh, một luồng nước từ bên trong trào ra mãnh liệt. Bắt đầu còn không lớn lắm, đường kính tối đa chỉ khoảng vài mét, nhưng khi đến cách mặt đất hơn trăm mét, luồng nước liền bành trướng kịch liệt, từ vài mét mở rộng ra đến cả trăm mét, bao trùm toàn bộ La Cam Đạo cùng sinh vật khổng lồ giữa không trung vào bên trong. Đây đã không còn là dòng nước bình thường nữa mà trong đó phảng phất như mang theo một luồng năng lượng xung kích kỳ lạ, tựa đao tựa kiếm, những tòa nhà bị dòng nước bao phủ lập tức tan rã trong nháy mắt. EVA 01 là mục tiêu công kích chính chỉ kịp rống lên một tiếng liền bị luồng nước khổng lồ đánh ngã xuống mặt đất, mà dòng nước vẫn không chút nào ngừng lại, biến cả mặt đất thành một mặt hồ lớn.

- Ha ha ha, một con robot cùn cùn, sao có thể địch lại được tu chân? Hơn nữa mượn lực càn khôn vốn là lấy vạn vật trong trời đất làm sức mạnh, trong mưa lớn thế này, uy lực của Khảm tự quyết ít nhất cũng cao gấp mấy lần bình thường, chuyện này để xem ngươi có chết không!

Phản ứng của La Ứng Long có vẻ vẫn giống như những gì Trung Châu đội nhận biết về hần, vẫn quán triệt bộ dạng nóng nảy, thiếu suy nghĩ trong Lord of the Rings, giờ phút này không ngờ vẫn có thể ở đó mà kêu gào hò hét. Một lúc sau, tên nhóc này mới như chợt định thần lại, vội vàng quay sang phía Sở Hiên, nói:

- Này! Sở Hiên! Ta có chuyện khẩn cấp cần nói với ngươi, tên khốn Adam hử... Ách, hử...

Sở Hiên hơi ngần ra, hử cũng có chút bất ngờ, hỏi:

- Hử? Adam làm sao?

- ... Không thể nói với ngươi!

La Ứng Long ngậy người một lúc rồi mới lẩm bẩm nói.

-Ngươi cố ý dùng phi kiếm bay tới đây chọc tức bọn ta phải không?

Trịnh Xá ở bên cạnh nghe được vừa tức giận vừa buồn cười, quát lên:

- Nếu ngươi không thể nói với bọn ta vậy thì không nói ngay từ đầu, nếu muốn nói thì trực tiếp nói thẳng ra đi.

- Không phải ta không muốn nói, mà là ta không thể nói...

La Ứng Long khổ sở đáp lại. Hử đang định nói gì đó thì đột nhiên vung tay lên không chế thanh trường kiếm cổ phác. Một luồng sáng màu bạc từ phía dưới bắn vọt lên, ánh sáng này so với vụ nổ lúc trước còn kịch liệt hơn, uy lực cũng mạnh hơn rất nhiều, đến cả mấy người Trịnh Xá đứng đằng xa cũng phải hơi khép mắt lại. Xung động từ vụ nổ truyền ra phạm vi mấy trăm mét xung quanh, cả một mảng nhà cửa đã hoàn toàn sụp đổ, tan nát. Lúc này, một sinh vật khổng lồ từ dưới đất chậm rãi bay lên, thân thể màu tím,

- Chuyện gì đã xảy ra trong tiểu đội Thiên Thần? Làm Trung Châu đội chúng ta không thể không ứng chiến, mà Adam lại vì sao nhất định sẽ tới gây khó cho chúng ta, khiến cho thế lực ba phe mất đi tính cân bằng? Tính toán của clone của ta, điểm mấu chốt của mọi chuyện... Nằm trong những gì người muốn nói!

(*) Angels trong Neon Genesis Evangelion, gốc tiếng Nhật là Shito, sứ đồ (使徒), bản thân chữ "angel" cũng bắt nguồn từ chữ "angelos" nghĩa là người đưa tin trong tiếng Hy Lạp

Đây ko phải loại thiên sứ mang hai cánh chim như bình thường, ai muốn chiêm ngưỡng dáng vẻ đáng yêu của họ có thể vào link phía dưới

)

(**)Đầu danh trạng, có một ví dụ trong truyện Thủy Hử khi Lâm Xung lên Lương Sơn Bạc được yêu cầu phải giết một người, lấy đầu mang lên làm "đầu danh trạng", có thể hiểu như một cách để chứng tỏ bản thân thật lòng muốn gia nhập.

742. Chương 9: Bí Mật Không Thể Nói Ra (2)

Trên không vẫn tiếp tục đổ mưa nhưng sấm sét đã tiêu tan, điều đó cũng có nghĩa là hạn chế của Chủ Thần đã được giải trừ. Không cần biết hạn chế này do con người hay là do tự nhiên giải trừ, hiện tại phi hành khí cá nhân của các đội đã có thể sử dụng lại. Nói cách khác, chướng ngại lớn nhất hạn chế tốc độ của các đội đã biến mất, khoảng cách trong thành phố đã không còn là vấn đề lớn nữa, ít nhất là con đường dẫn tới trụ sở công ty Umbrella đã hoàn toàn mở ra với tất cả các đoàn đội.

- Đi thôi, xuất phát ngay trong đêm! Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nếu sấm sét đã biến mất thì đây chính là cơ hội tốt nhất để tới trụ sở công ty Umbrella.

Dưới tầng hầm chỗ Nam Viêm Châu đội, Nyos đang nhíu mày nhìn các đội viên của hắn, nói. Trước đó không lâu, cả thành phố Raccoon bộc phát một luồng xung động khó mà diễn tả nổi, đây là một loại xung động cảm nhận được từ tận sâu trong linh hồn, nếu dùng cách nói mà thành viên tiểu đội luân hồi cao cấp có thể hiểu được để lý giải thì chính là ở cách đây rất xa xuất hiện ánh sáng tâm linh cực mạnh.

Ý nghĩa của việc này không cần nói cũng biết, đã có tiểu đội luân hồi giao chiến. Hơn nữa theo cường độ và mức độ chấn động của ánh sáng tâm linh, có thể thấy thực lực của hai bên đều cực mạnh, thực lực đó không thể tồn tại trong đại đa số các tiểu đội luân hồi.... Khả năng lớn nhất là hai phe giao chiến là thành viên của ba tiểu đội mạnh nhất trong cả thế giới luân hồi.

-Ta biết mọi người đều cảm thấy khó hiểu với việc ta yêu cầu lên đường ngay trong đêm, thậm chí cả việc bất chấp tất cả tiến vào thành phố, bất chấp tất cả tìm kiếm Trung Châu đội, mọi chuyện đều rất khó hiểu, nhưng chúng ta đã không còn đường lui nữa. Nếu không thể ngăn cản Adam, đám cường giả mở cơ nhân tỏa tăng thứ tư, đã vượt qua tâm ma còn có thể chống cự, chiến đấu một chút, chứ chúng ta thì chắc chắn phải chết, chỉ cần kế hoạch của hắn hoàn thiện, chúng ta nhất định sẽ chết!

- Đỉnh cao công nghệ văn tự ký hiệu do Thánh nhân, ma pháp sư, thuật sĩ luyện kim của phân hệ da trắng hợp lực chế tạo ra, trận đồ Cây sự sống, cùng với một cây giáo mang theo năng lượng gần như vô hạn đồng thời có thể xuyên thủng cả linh hồn lẫn năng lượng, cộng thêm cơ thể đã có ánh sáng tâm linh của hắn... Đó là cơ bản, tiếp theo là rất nhiều linh hồn làm dinh dưỡng... Nếu không muốn trở thành thức ăn thì bắt đầu liều mạng đi!

Nyos lạnh lùng nhìn đám tư thâm giả mới trong đội. Bọn họ không giống như mấy người Cuồng chiến sỹ Richard, không hề toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, nhưng trong trận chiến cuối cùng, sức mạnh của mỗi người trong đội đều rất quan trọng... Nói một cách khó nghe là, cho dù là bổ cục và tính kế, nếu cả quân cờ để vứt bỏ cũng không có thì thế cục đó căn bản không cần phải bày ra nữa. Không có quân cờ thì không có thế cờ, đây là chuyện đương nhiên, vì thế không cần biết hắn có không muốn đến thế nào, đám đội viên này vẫn cần phải tồn tại... Cho dù chỉ để sau này hy sinh thì bây giờ cũng phải tạm thời nhẫn nhịn!

- Đi thôi, bằng mọi giá phải tìm được Trung Châu đội... Đúng là nhếch nhác, cả đời âm mưu tính kế, không ngờ đến trận chiến cuối cùng cùng này lại thành hành động cực sức như thế....

Nyos cười khở đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, cũng không để ý tới phản ứng của người khác, một mình đi về phía cửa tầng hầm, bóng lưng hần lúc này trông cô độc khôn tả... Một người cả đời chơi đùa với trí tuệ, đến lúc quyết định sống chết lại không thể dùng cái đầu nữa, đối với hần mà nói không nghi ngờ gì chính là sự châm chọc lớn nhất...

Không chỉ riêng Nam Viêm Châu đội xuất phát ngay trong đêm, đa số các đội đã vào trong thành phố đều có cùng quyết định như vậy. Dù sao thì phần lớn các đội cũng là tiểu đội luân hồi thành thực đã trải qua vô số lần khảo nghiệm sinh tử, tuy không bị được với ba đội ngũ mạnh nhất nhưng tốt xấu gì trong đội cũng có một vài tư thâm giả khá mạnh mẽ, đối với ánh sáng tâm linh cũng có chút cảm ứng. Chính vì thế, sau khi đại khái suy đoán được chuyện gì đã xảy ra, những người này lại càng gấp rút muốn tìm được trụ sở công ty Umbrella sớm một chút. Nơi đó nếu có manh mối về phòng thí nghiệm số 7 thì tốt, nếu không thì vẫn phải tiến vào chiến trường chính của Resident Evil 1, tới Hive tiếp tục tìm kiếm.

Đây cơ bản là cơ hội sống sót duy nhất của những đội yếu đó, tạm thời chưa nói đến chuyện trong phòng thí nghiệm số 7 sẽ có quái vật đáng sợ nào hay không, nhưng đại khái đa số các đội đều có suy nghĩ như vậy. Dù sao thì một trăm ngày nói dài không dài, mà bảo ngắn cũng chẳng ngắn, nếu như thừa lúc ba đội mạnh nhất giao đấu, len lén tiến vào trong phòng thí nghiệm, nếu có thể may mắn không chết vậy thì tiếp theo sẽ là trời đất mệnh mông, mặc sức mà chạy trốn, chưa chắc đã không thể sống sót qua hạn chế một trăm ngày. Nói tóm lại, tìm thấy manh mối chính là hy vọng sống sót duy nhất của họ.

- ...Tiểu đội Thiên Thần chúng ta không cần vội đi tìm đầu mối như vậy.

Adam yên lặng đứng nhìn màn đêm đen kịt ở đằng xa, tiếp đó khẽ nói với mấy chục người đứng sau lưng.

- Thực lực của chúng ta rất mạnh, tuy trong đội số người thực lực hơi yếu chiếm khoảng trên bảy phần nhưng số còn lại cũng được đến hơn hai mươi người. Thực lực của chúng ta kể cả so với tiểu đội Ác Ma cũng không hề thua kém, lại càng không cần nhắc tới Trung Châu đội, vì thế chúng ta căn bản không cần phí công tốn sức đi tìm kiếm manh mối gì đó... Kể nào giành được manh mối, chúng ta tiến tới đoạt là được!

Adam quay đầu lại, tiếp tục nói, mấy chục người sau lưng hần lập tức hoan hô ầm ỹ, trong đó phần lớn đều lộ vẻ mừng rỡ, nghĩ thầm mình đã tìm được một chỗ dựa lớn. Nếu như La Ứng Long ở đây lúc này hần nhất định sẽ cười lớn nhạo báng những gì Adam nói. Đó rõ ràng là bốc phét gạt người, thuần túy là lừa đảo lừa ngu ngốc trước mặt, lại còn muốn phân cao thấp với Ác Ma đội nữa chứ? Một tên Trịnh Xá clone, không, một tên La Cam Đạo clone là quá đủ khiến cả đám người này chịu khổ hết sức rồi. Cường giả một khi đạt tới tầng thứ tư, so với đại đa số những người chưa đạt tới cảnh giới đó... Khoảng cách giữa hai bên gần như đã không thể dùng số lượng để bù đắp rồi.

Bất quá những người này cũng không biết được sự thật ấy, bởi vì họ có thể sống sót đến bây giờ cũng có nghĩa là họ còn chưa gặp Ác Ma đội và Trung Châu đội, khi gặp Thiên Thần đội cũng không bị bọn hần liêu mạng công kích, ngược lại còn gia nhập vào kế hoạch Liên minh Thiên sứ của Adam. Chính vì thế, bọn họ gần như không có chút khái niệm gì về cường giả tầng thứ tư, đương nhiên, cũng có một số ít là ngoại lệ...

- Thực lực Ác Ma đội thế nào ta không biết, nhưng Trung Châu đội thì rất mạnh... Đội trưởng của bọn chúng đã mạnh tới mức không thể tưởng tượng nổi, ta không đủ tự tin có thể kiên trì được một phút trước mặt hần. Nói thật, một khi hần sử dụng toàn bộ sức chiến đấu, ta thậm chí có thể đến một hiệp cũng không chịu nổi, ta không cảm thấy thực lực Liên minh Thiên sứ chúng ta có gì là quá mạnh.

Một thanh niên cầm kiếm Nhật đứng giữa đám người, hần chính là Miyata Kuraki đã từng gặp Trung Châu đội trong The Perfect Storm. Nhìn trạng thái hần lúc này có vẻ đã hoàn toàn hồi phục, nhưng sự tự tin trong mắt trước kia lại biến mất không ít. Trong trạng thái biến thân bị Trịnh Xá dễ dàng đánh bại sau mấy quyền, đả kích lúc đó cực lớn, cho dù biết rõ là đối phương mạnh hơn mình rất rất nhiều nhưng tín tâm của hần cũng khó tránh khỏi bị tổn thương.

Adam khẽ liếc nhìn Miyata một cái, gật đầu đáp:

- Không sai, đội viên cấp cao của Ác Ma đội và Trung Châu đội đúng là thực lực siêu quần... Nhưng người có giao chiến với phần lớn các đội viên của bọn chúng không?

Miyata hơi ngần ngừ, lẩm bẩm nói:

- Cái đó thì không.

- Chính là như vậy. Cũng như tất cả các tiểu đội luân hồi khác, Trung Châu đội và Ác Ma đội chắc chắn cũng phải có cao thấp, mạnh yếu khác nhau, không thể tất cả mọi cá nhân đều là cường giả cấp cao. Kể cả cường giả cấp cao của bọn chúng tới đi chẳng nữa thì tiểu đội Thiên Thần bọn ta cũng không phải quả trứng đựng cái là vỡ, cường giả cấp cao của chúng ta tự nhiên cũng có thể ngăn cản bọn chúng. Do đó, thực lực Liên minh Thiên sứ chúng ta vẫn quán tuyệt cả thế giới luân hồi.

Adam mỉm cười nhìn mọi người, nói.

Miyata Kuraki không nói gì nữa, mặc dù trong lòng hẳn vẫn còn có chút nghi hoặc nhưng chung quy cũng tin tưởng những lời Adam nói hơn một ít.

Trên thực tế, bất kỳ ai thông thạo tình hình ba đội đều có thể trực tiếp vạch trần những lời nói dối của Adam. Những kẻ gia nhập Ác Ma đội đều nhân tài có tiềm lực nhất trong cả thế giới luân hồi, hơn nữa Ác Ma đội còn theo đuổi quy tắc của rừng rậm vật cạnh thiên trạch (*), có thể sống sót đến hiện tại không ai là không phải cường giả cấp cao có sức chiến đấu cực mạnh. Tình huống của Trung Châu đội thì có hơi đặc biệt nhưng có lực của Trịnh Xá cùng trí của Sở Hiên một mực che trở cùng liều mạng chiến đấu, những người sống sót cơ bản đều là tư thâm giả siêu cấp đã vượt qua rất nhiều thế giới phim kinh dị. Tuy còn chưa đạt đến độ toàn đội là binh như Ác Ma đội nhưng thực lực mỗi thành viên của Trung Châu đội đều tuyệt đối không thể coi thường. Điểm này cũng có thể áp dụng cho Thiên Thần đội bởi dù sao thì những người gia nhập Thiên Thần đội có ai không phải là đội trưởng một đội khác, thực lực cũng mạnh mẽ không thể nghi ngờ. Do đó những gì Adam nói chỉ có thể lừa được những tiểu đội luân hồi phổ thông không hiểu rõ chân tướng, dù sao thì bọn họ cùng những đội mà họ từng gặp phải cũng đều là đội ngũ bình thường, chỉ có vài ba cường giả cùng với đại đa số là thành viên phổ thông.

Nếu tình huống quả đúng như Adam nói, Ác Ma đội và Trung Châu đội cũng chỉ có một số ít cường giả.... Vậy Liên minh Thiên sứ tập trung rất nhiều đội ngũ, thật sự là tổ hợp mạnh nhất.

- Nếu tất cả mọi người đều đồng ý đề nghị của ta vậy thì tiếp tục chờ đợi ở đây đi....

Adam lại quay đầu, ánh mắt lấp loáng không ngừng, miệng tiếp tục thì thào nói:

-Chờ đến thời khắc cuối cùng.

(*) có thể hiểu là chọn lọc tự nhiên, thích nghi đc thì sống, ko thích nghi đc thì chết

743. Chương 9: Bí Mật Không Thể Nói Ra (3)

-Cho nên thật sự không phải là ta không muốn nói, mà là quả thật không thể nói được!

La Ứng Long đầy vẻ ức chế nhìn những người trước mặt. Từ sau khi tìm thấy Trung Châu đội, hắn liền liên tục tìm cách diễn tả bí mật trong lòng cho mọi người, nhưng ai bảo trí tuệ của hắn thật sự có hạn, thật sự không tìm được cách nào nói rõ mọi chuyện ra, vì thế đến cuối cùng hắn chỉ có thể rất mất thể diện, chửi trời mắng đất loạn cả lên.

- Nói tóm lại, các người cùng ta đi làm thịt Adam là được. Xử lý tên khốn ấy xong là mọi chuyện ngon lành, nếu không chúng ta cùng chết chắc!

La Ứng Long đứng trước mặt mấy người Trịnh Xá lớn tiếng kêu gào, nhưng rất bất đắc dĩ, tất cả mọi người bao gồm cả Sở Hiên tựa hồ chẳng coi những điều hắn nói ra gì. Tạm thời chưa nói đến Sở Hiên đang nghĩ gì trong đầu lúc này, vấn đề mấu chốt là Trịnh Xá vốn không hề tính tự thân động thủ với Thiên Thần đội, suy nghĩ bây giờ hướng cả vào Phục Chế Thể, kẻ hào xưng là người mạnh nhất trong cả thế giới luân hồi.

- Khốn kiếp, người không ra tay sao được?! Trong một thế giới phim kinh dị, Tổng Thiên gặp phải Hạng Vũ, tên khốn biến thái ấy cũng mạnh đến mức đáng sợ. Cả hai đều là cường giả dùng đao, đánh nhau một trận lại hóa địch thành bạn, hắn cũng nhận được bảy chiêu truyền thừa của Tử Lôi đao pháp, nghe nói còn có chiêu thứ tám và chiêu thứ chín nhưng ta chưa thấy hắn sử dụng qua.... Kể cả như vậy thì hắn cũng đủ kinh khủng rồi, ta sử dụng Thập nhị đô thiên thần sát trận có lẽ cũng đánh bại được hắn nhưng sau đó ta căn bản không còn dư lực để đánh bại Adam nữa. Tên đáng ghét ấy lúc nào cũng thâm tàng bất lộ nhưng

ta biết hẳn chính là cường giả tầng thứ tư đã có ánh sáng tâm linh. Vượt qua tâm ma hay chưa thì ta không biết nhưng thực lực của hắn tuyệt đối không thể coi thường, trong Bạch.... Ách, trong đó hắn trực tiếp xử lý một con rối kim cương.

- Bạch?

Trịnh Xá quay lại nhìn La Ứng Long đang bay sát phía sau, kỳ quái hỏi:

- Bạch cái gì? Thế giới phim kinh dị à?

- E hèm... Cũng coi như là một thế giới phim kinh dị đi. Nói tóm lại, tên khốn Adam lúc nào cũng đều có hậu chiêu, thực lực hắn tuyệt đối không kém ta và Tổng Thiên bao nhiêu cả.

La Ứng Long hình như có chút sợ hãi, hắn kiểm tra thân thể đầu óc mất một lúc rồi mới đáp.

Nghe vậy Trịnh Xá lại gật đầu cực kỳ đồng tình và cũng nhìn sang phía Sở Hiên, gã trí giả Trung Châu đội này không phải cũng ẩn tàng cực sâu sao? Thực lực thật sự của Sở Hiên mạnh đến kinh người, trận chiến trong A Nightmare on Elm street đã bộc lộ một chút, sau đó thực lực tăng trưởng lại càng khoa trương. Cộng thêm Đông Hoàng chưa rõ có thể sử dụng hay không, có lẽ còn cả một số đạo cụ tu chân và máy móc hắn phát minh ra nữa, Trịnh Xá thậm chí hoài nghi tên đáng ghét này hoàn toàn có thể khiêu chiến với hắn.... Cứ suy luận như vậy, thực lực của Adam dù có kém cũng không thể dưới tầng thứ tư được.

- Đúng không, đúng không? Cho nên cùng ta đi giết chết tên Adam đó ngay thôi!

La ứng Long thấy Trịnh Xá gật đầu lập tức vui mừng cổ động.

- Không được, ta phải bảo tồn thể lực nghênh chiến clone của ta.

Trịnh Xá nhanh chóng từ chối.

- Giời ạ, các người rút cuộc là muốn ta nói cái gì mới được đây? Không giết Adam, tất cả chúng ta sẽ phải chết!

La Ứng Long lại gào lên.

- Cũng không cần người nói gì nhiều, chỉ cần người kể lại chân tướng sự việc là được.

Ngoại trừ Sở Hiên, những người khác đều đồng thanh nói.

-Khốn nạn!

La Ứng Long lập tức tắc họng, chán nản vỗ đầu bồm bộp, bộ dạng giống như muốn ấn bẹp cả đầu vào trong cơ thể vậy, thật sự không biết phải làm thế nào nữa.

Đúng lúc này, Sở Hiên vẫn một mực trầm mặc đột nhiên mở miệng:

- Tiếp theo ta sẽ hỏi người vài chuyện, nếu như gặp chuyện không thể nói thì báo với ta là không thể nói, nếu cả ba chữ “không thể nói” cũng không cách nào nói ra được thì người trực tiếp im lặng.... Người bị Adam cấm chế phải không? Thế nên mới không thể nói ra chân tướng?

- Không, không liên quan tới Adam.

La Ứng Long lập tức đáp.

- Tốt, vậy vấn đề tiếp theo... Trong thế giới phim kinh dị, Thiên Thần đội các người tìm thấy di tích của Thánh nhân và người tu chân viên cổ đúng không?

Sở Hiên gật đầu tiếp tục hỏi.

- Hả? Đoán ra rồi sao? Đúng thế!

La Ứng Long vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, gật đầu nói.

- Ừm, các người tìm thấy di tích đó trong thế giới phim kinh dị nào?

Sở Hiên mặt không biểu tình, lại gật đầu hỏi tiếp.

- Narni.... Khắc, khắc, chỗ đó à, cái này không thể nói.

La Ứng Long nhất thời lại kinh hoàng sợ hãi, sờ loạn lên người, một lúc sau mới dứt khoát lắc đầu đáp.

- Ủm, vấn đề kế tiếp, di tích này do Thánh nhân hoặc người tu chân phân hệ nào để lại?

- Không thể nói.

- Các người lấy được toàn bộ tài sản trong di tích đó không?

Hỏi đến vấn đề này, La Ứng Long ngần ngừ mất một lúc lâu, hần nhịu mày suy nghĩ cả nửa ngày rồi mới thì thào nói:

- Không có. Mặc dù bọn ta đã tiến vào chỗ rất sâu nhưng do tình huống bộc phát bọn ta chỉ lấy được di vật cuối cùng và một số đạo cụ linh tinh khác. Di tích vẫn còn nhưng bọn ta không thể tiến vào được nữa. Chỉ thế thôi, ta không thể nói thêm được gì nữa.

-Di vật cuối cùng đó là gì?

- Không thể nói.

- Người muốn bọn ta nhanh chóng giết chết Adam là vì có liên quan đến di vật cuối cùng đó?

Sở Hiên hơi hơi nhịu mày, lại hỏi tiếp.

- Không thể nói.

- ...Các người thành lập Liên minh Thiên sứ lúc trước hay là sau khi đoạt được di vật?

- Không thể nói.

- Hỏi người một câu nữa, các người có tiến vào thế giới phim Eragon không? Có biết thông báo hễ nhắc đến là sẽ có chuyện xảy ra trong thế giới đó không?

Sở Hiên suy nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi.

- Eragon? Chưa từng trải qua thế giới này, mà thông báo hễ nhắc đến là sẽ có chuyện xảy ra... Là chuyện gì sẽ xảy ra?

La Ứng Long lập tức tò mò hỏi.

Sở Hiên thở hắt ra một hơi, đẩy đẩy mắt kính nói:

- Đều là bí mật không thể nói ra phải không? Có lẽ hỏi tình huống chi tiết người cũng không thể nói ra được. Mặc dù vẫn còn một vài vấn đề cần xác nhận nhưng đại khái đã có thể hiểu được người muốn nói cái gì rồi...

La Ứng Long lập tức vui mừng, kêu lên:

- Người hiểu được rồi sao? Ha ha, không hổ là trí giả của Trung Châu đội, Sở Hiên biến thái.... E hèm, câu vừa rồi ta chưa nói, thế nào? Nếu đã hiểu rồi vậy thì cùng ta đi giết Adam thôi!

- Không được.

Sở Hiên thần nhiên đáp, tiếp đó ngậm miệng không nói nữa, yên lặng điều khiển Goblin glider bay tới.

- Tại sao? Tại sao chứ?

La Ứng Long ngó ra một lúc, cuối cùng thì không thể nhịn nổi, bay tới trước mặt Sở Hiên, giận giữ quát.

- Bởi vì bọn ta là Trung Châu đội.

Sở Hiên cười lạnh nhìn La Ứng Long, sau đó mới bình tĩnh nói:

- Bắt đầu từ trận chiến này... Không, bắt đầu từ lúc Addam lôi kéo các đội hình thành Liên minh Thiên sứ, vị trí “vai chính” của trận chiến cuối cùng đã không còn liên quan đến Adam và tiểu đội Thiên Thần nữa. Đây là cuộc chiến của Trung Châu đội bọn ta và Ác Ma đội, ta cũng có tính toán và bố cục của ta. Không

cần biết di vật Adam giành được là cái gì, ngay từ đầu ta đã không định bỏ qua cho hắn... Kết cục của kẻ quấy rầy trận chiến giữa đội ta và Ác Ma đội, chỉ có thể là hủy diệt.

Lời này vừa nói ra, không chỉ La Ứng Long mà tất cả các thành viên còn lại của Trung Châu đội đều sững sờ. Một lát sau Trịnh Xá mới ngậy ngốc nhìn Sở Hiên, hỏi:

-Người, người không phải trong lúc bất tri bất giác đã vượt qua tâm ma đấy chứ? Nói chuyện nghe đúng là đủ mùi đủ vị.

Sở Hiên lại cười lạnh, nhìn thẳng vào mắt hắn, đáp:

- Câu này vốn phải do người nói ra... Đây vốn là niềm tin để người liên tục chiến đấu đến tận lúc này đúng không? Từ lúc trận chiến cuối cùng bắt đầu, bố cục của ta đã được xây dựng dựa trên cơ sở niềm tin đó. Tất cả đều để Trung Châu đội trở thành tiểu đội mạnh nhất trong thế giới luân hồi, giành được danh hiệu đỉnh cao. Vương đối vương, binh đối binh, bố cục như vậy có ý nghĩa gì, tự người phải biết... Có thể đến khi trận chiến cuối cùng kết thúc, Trung Châu chúng ta đã hoàn toàn bị xóa tên khỏi thế giới luân hồi, cho dù thắng lợi thì sợ rằng cũng chỉ còn lại người cùng vài người ít ỏi, vì thế câu này vốn phải do người nói ra mới đúng.

Trịnh Xá cũng nhìn thật sâu về phía Sở Hiên, cẩn thận hồi tưởng lại tất cả những chuyện chuyện Sở Hiên đã làm cho đến lúc này. Tuy vẫn chưa rõ bố cục của Sở Hiên rút cuộc là như thế nào nhưng hắn đại khái cũng có thể hiểu được quyết tâm của tên này... Cũng giống như lần đầu tiên gặp hắn, vì để đoàn đội tồn tại và thắng lợi, có thể lạnh lùng coi rẻ tính mạng của tất cả mọi người...

- Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ như in.... Bắt đầu từ Resident Evil 2, bắt đầu từ lúc Trung Châu đội lần đầu tiên đoàn diệt, bắt đầu từ lúc Phục Chế thể phần nộ chặt đứt đầu ta, bắt đầu từ lúc chứng kiến từng đồng đội ngã xuống trước mặt.... Tất cả đều là nguyên nhân để ta một mực liều mạng chiến đấu. Sau trận chiến cuối cùng, Trung Châu đội chắc chắn sẽ trở thành đội ngũ mạnh nhất, ta hứa với các người, đến lúc đó cho dù là các người đã chết hay vẫn sống sót, lời hứa này là niềm tin vĩnh cửu của của ta!

Trịnh Xá thở ra một hơi, liếc nhìn La Ứng Long một chút rồi hướng thẳng về phía trước:

- Đi thôi, đoạt lấy manh mối về phòng thí nghiệm số 7. Thiên Thần đội.... Ta tin tưởng Sở Hiên. Nếu hắn nói đã có sắp xếp vậy thì ta tin hắn chắc chắn đã có sắp xếp, nhiệm vụ của ta chỉ có một, giao chiến với clone của ta! La Ứng Long, ta không biết tại sao người lại muốn hỗ trợ Trung Châu đội bọn ta, nhưng lúc

là một loại khoa học kỹ thuật, một loại thủ đoạn công nghệ nghiêm ngặt giống như khoa học tự nhiên và vô cùng mạnh mẽ.

Nói tới đây, Sở Hiên ngừng đầu nhìn mọi người xung quanh, nói:

- Từ lời nhắn chúng ta nhận được trong di tích Thánh nhân phân hệ da vàng, Phong Thần bảng này là vũ khí xác xuất nhân quả đỉnh cao mà Thánh nhân cùng người tu chân phân hệ da vàng hợp sức chiến tạo. Nói cách khác, ngoài kiến thức và khả năng khổng lồ cực kỳ cao thâm đối với năng lượng của Thánh nhân ra, khoa học công nghệ văn tự ký hiệu của người tu chân cũng tuyệt đối không thể thiếu... Ừm, có lẽ Thánh nhân cũng có công nghệ tương tự, tóm lại là tập hợp điểm mạnh của cả hai bên mới tạo thành Phong Thần bảng này. Ta nghĩ những người ở đây chỉ cần đọc qua tiểu thuyết Phong Thần cổ điển của nước ta, hẳn là sẽ không xa lạ gì với món đồ trong truyền thuyết này phải không?

- Không sai, theo truyền thuyết chỉ cần viết tên người lên trên đó là người đó sẽ phải chết, hơn nữa còn chết một cách thuận tình hợp lý, giống như hán trời sinh đã đáng chết vậy. Đó chính là nhân quả, trước tiên quyết định người đó sẽ chết, sau đó quyết định hán sẽ chết như thế nào... trên thực tế, công hiệu của Phong Thần bảng hoàn toàn không chỉ có vậy. Theo tin tức chúng ta nhận được trong di tích, nó thậm chí có thể toàn tri toàn năng, cũng tức là giống như người trong Trung Châu đội đã nói lúc này, chỉ nhìn qua một cái là biết tất cả mọi chuyện về cô ta. Ngoài ra, nếu đã được nghiên cứu ra để làm vũ khí thì không thể giống như tình huống của chúng ta hiện tại, nó giống như là công pháp hoặc là kỹ năng chứ không phải vũ khí nữa, do đó trong di tích nói thứ vũ khí này không hoàn chỉnh, ta hoàn toàn tin tưởng.

Sở Hiên bỗng gơ tay ra, gấp một ngón tay lại, nói:

- Vậy thì không ngại suy đoán tình huống lúc đó một chút. Thánh nhân và người tu chân từng là kẻ địch, triển khai một trận đại chiến Hồng hoang ảnh hưởng đến toàn bộ trái đất, thậm chí dẫn đến trời đất sụp đổ, trực tiếp làm nền văn minh huy hoàng thời cổ đại thiếu chút nữa là tan rã, suy sụp. Tuy sau đó hai bên lại từ từ phát triển lên, thậm chí khoa học kỹ thuật cũng nhờ hiệu quả thúc đẩy của chiến tranh mà đạt được tiến bộ, nhưng số lượng nhân khẩu lại mãi không tăng lên, cho nên mới có sự xuất hiện của các loại sinh vật tiếp cận tầng thứ năm hoặc là sinh vật tu chân. Cùng lúc đó, bọn họ phát hiện ra chân tướng của cái hộp, hơn nữa còn tìm thấy yếu quyết nào đó có thể đột phá được cái hộp. Tiếp theo, bọn họ sáng tạo ra Chủ Thần không gian, ngoài ra còn lưu lại sản vật khoa học kỹ thuật đỉnh cao, đặc ý nhất của mình trong các di tích tại Chủ Thần, hình thành nên mấy thứ tồn tại trong di tích, ví dụ như thứ Adam tìm được, ví dụ như thứ chúng ta tìm được, đó là vấn đề thứ nhất.

- Thứ hai, theo quá trình chúng ta tìm được vật phẩm trong di tích, cho đến khi di tích đột nhiên sụp đổ có thể thấy, ba thế lực lớn không hề hòa thuận, thậm chí có thể nói là kẻ thù truyền kiếp. Mà trong đó Thánh nhân cùng người tu chân luôn luôn đề phòng lẫn nhau, hai bên đều sợ đối phương mạnh đến mức không thể khống chế được, do đó kế hoạch của phân hệ da trắng mới không hoàn thành, Phong Thần bảng của chúng ta cũng là bản không hoàn chỉnh... Nói cách khác, hai phe chế tạo Phong Thần bảng đều sợ đối phương hoàn toàn nắm giữ thứ vũ khí này cho nên rất có thể, không, chắc chắn là đã chia Phong Thần bảng thành hai phần, mỗi bên nắm giữ một phần mới hợp lý.... Nếu ta suy đoán không sai, trong tay bản chính của ta nhất định là có bộ phận còn lại của Phong Thần bảng, 70% là món Tạo hóa ngọc điệp kia. Tuy chưa thể rõ ràng tác dụng của vật phẩm đó nhưng suy luận theo tên gọi, tạo hóa, cũng tức là một cách gọi khác của nhân quả, mà công pháp tu chân bản hoàn chỉnh hoặc có thể gọi là công nghệ văn tự ký hiệu trong tay bản chính của ta hẳn là phải có biện pháp làm thế nào tổ hợp hai thứ này...

- Có muốn sống sót không?

Sở Hiên cười lạnh nhìn những người trước mặt, thậm chí còn ra hiệu cho một tinh thần lực khổng lồ giả, truyền lại toàn bộ những lời hán nói cho tất cả thành viên tiểu đội Ác Ma.

- Vậy thì tiêu diệt Trung Châu đội, đoạt lấy vật phẩm di tích trong tay bọn chúng, nếu không chúng ta đều chết chắc... Chúng ta đều biết thời không đảo ngược có thể thông qua dịch chuyển thời không để tiêu trừ. Cũng tức là thời không đảo ngược của thế giới này sẽ không tiếp tục truy đuổi khi chúng ta trở về Chủ Thần không gian, cũng sẽ không tiếp tục tích lũy khi chúng ta sử dụng điểm nhân quả tại một thế giới khác, nhưng các người có nghĩ qua không? Trong thế giới phim kinh dị này chúng ta đã tiêu hao bao nhiêu điểm nhân quả? Còn cách trận chiến cuối cùng bao nhiêu ngày? Một khi chúng ta tiêu hao hết toàn bộ điểm

nhân quả, trong tám, chín mươi ngày còn lại, theo thời gian không ngừng trôi đi, chỉ có một khả năng chờ đợi chúng ta... Hiệu ứng Final Destination chỉ nhằm vào một mình tiểu đội Ác Ma, hơn nữa hiệu ứng càng lúc càng kịch liệt....

Sở Hiền nhìn sắc mặt những người xung quanh dần dần biến thành xanh mét, hần bình thản nói:

- Ta biết trong các người có kẻ tâm địa hèn hạ, muốn sau khi phân thắng bại sẽ thông qua kế ước chuyển tới đội chiến thắng? Hoặc là ngay từ ban đầu đã chuẩn bị làm phản? Không sao cả, bây giờ tất cả mọi chuyện đã được xác định, không chỉ riêng Trung Châu đội có thể dựa vào thế “bối thủy” (*) để đạt tới hiệu quả đoàn kết cao nhất, chúng ta hiện tại cũng vậy.... Muốn sống sót ư? Vậy thì cố gắng liều mạng đi...

Những người xung quanh đều nhìn nhau, thần sắc phức tạp. Hơn nửa ngày sau, Trương Tiểu Tuyết mới rụt rè hỏi:

- Sở Hiền, tờ giấy đó rút cuộc là có ý gì? Phong Thần bảng chỉ có thể hiện thị những gì viết trên đó ra, không cách nào phiên dịch được ý nghĩa.

-Dù sao cũng là bản không hoàn chỉnh, chắc chắn là chuyện chúng ta không thể biết được. Lúc trước ta nói cũng có thể là bộ phim X-files, nhưng đó chỉ là một trong các cách giải thích của X, không thể suy luận và xác minh rõ ràng, ai cũng không thể. Bất quá, ta đại khái có thể suy đoán ý tứ của tờ giấy ấy, đó cũng là nguyên ý những gì ta vừa nói lúc nãy.... Kẻ trong Trung Châu đội, hần và ta quyết định nhất trí, nếu như ta ở vào vị trí của hần cũng chỉ có thể ra quyết định như vậy.

- Đập nổi chìm thuyền, tử chiến đến cùng!(**)

- ...Rút cuộc là thông báo gì đây? Không phải là hồ sơ X đấy chứ?

Tiêu Hoành Luật vẫn như cũ ngồi đó phát ngốc, dưới chân là rất nhiều sợi tóc do hần trong khi suy nghĩ liên vô thức ngắt tóc trán xuống. Chỉ trong một chốc như vậy, mái tóc rậm rì của hần trông như đã thưa đi không ít, mà thẳng nhóc vẫn không hề để ý, tiếp tục ngắt tóc không ngừng.

- X? Hồ sơ X? Hàm số? Hay là cái gì khác? Khốn kiếp, Sở Hiền, người là tên đàn độn, lần tới ta cũng viết một đồng mật mã cho người suy đoán, xem xem kẻ nào biến thành thẳng ngu...

Tiêu Hoành Luật gào lên âm ỹ, hần vẫn còn chưa vỡ giọng, nghe qua giống như còn mèo bị giẫm phải đuôi, hơn nữa sau khi giẫm còn dùng sức đập thêm mấy nhát nữa. Thẳng nhóc đã tới mức sắp sửa muốn giết người, trong mắt cũng mang đầy tơ máu, nhưng đến cuối cùng hần cũng chẳng biết làm thế nào, dứt khoát ngồi lại, bắt đầu lẩm nhẩm từ chữ tiếng Trung bắt đầu bằng vần X

“Tuởng, tạ, ta, tinh... Tinh, tinh hà chiến đội?(Starship Troopers)”(***)

Phương pháp ngu ngốc này của Tiêu Hoành Luật cũng không hần là một biện pháp không thể thực hiện. Đối chiếu từng chữ với những thế giới phim kinh dị Trung Châu đội từng trải qua, xem xem có thể tìm được lai lịch của chữ X này hay không. Tuy tốn nhiều thời gian một chút, cũng thật sự mất công một chút nhưng chung quy vẫn có một tia hi vọng, đặc biệt là khi hần đọc đến chữ “tinh” thì trong đầu lập tức liên tưởng đến bốn chữ Tinh hà chiến đội. Khi Trung Châu đội tiến vào thế giới phim kinh dị đó, hần còn chưa hồi sinh, mà bộ phim đó cũng là lần đầu tiên Trung Châu đội gặp phải ba đội đại chiến, dựa vào bố cục hoàn mỹ của Sở Hiền mà xoay chuyển toàn bộ thế cục. Là người muốn vượt qua được Sở Hiền, hần tự nhiên là không thể bỏ qua việc tìm hiểu về bộ phim kinh dị này. Ngay sau khi hần hồi sinh không bao lâu đã bám chặt lấy mấy người trong đội, bắt kể lại thật chi tiết tất cả những chuyện đã xảy ra trong thế giới đó. Mặc dù trong lòng thật sự bội phục bố cục của Sở Hiền lúc ấy đến cực điểm, nhưng thẳng bé không khỏi có chút cá cuống chết đến đứt vẫn cay(****), một mực tỏ ra chẳng có gì là chịu phục.

Về bố cục trong bộ phim kinh dị đó, Tiêu Hoành Luật sau này có âm thầm nghiên cứu lại nội tình mấy lần, hần tự thấy bản thân tuyệt đối không thể làm được đến mức hoàn mỹ như vậy. Có lẽ với bố cục của hần cũng có thể giành được thắng lợi nhưng là thắng hiểm hay thắng thảm thì không nắm chắc được, trong đó người chết là chắc chắn, dù sao thì đoàn đội đối phương cũng có một vị trí giả cực mạnh. Từ điểm đó có thể thật... hần đúng là “trí tuệ người bình thường”.

- Khốn kiếp, trí tuệ người bình thường cũng có thể phiên dịch được cái mật mã này!

Tiêu Hoành Luật hét lên một tiếng, đột nhiên đưa tay chỉ lên trời, miệng không ngừng niệm chú ngữ. Một luồng sáng lạnh lẽo bắn lên đầu hắn, lập tức hình thành một quả cầu nước lớn. Khi quả cầu nước rơi xuống đã có một số mảnh băng vụn lẫn ở bên trong, trực tiếp dội cho Tiêu Hoành Luật ướt như chuột lột:

- Nếu như X là để chỉ “tinh” trong Tinh hà chiến đội, Sở Hiên muốn ta mô phỏng bố cục của hắn trong bộ phim kinh dị đó sao? Không thể nào, trận chiến cuối cùng này căn bản không có “thể” bên ngoài nào có thể mượn được, mà những chữ số này cũng hoàn toàn không thể ăn khớp, trừ phi....

- Ta hiểu rồi! Hóa ra phá giải mật mã là như vậy!

(*) Trận “bối thủy”, Hàn Tín dẫn quân đánh Triệu, bày thế trận dựa lưng vào sông là điều tối kỵ trong binh pháp, binh sỹ bị đặt vào đất chết buộc phải liều mạng mà đánh, dùng 2 vạn quân phá được 20 vạn quân Triệu

(**) Đập nổi chìm thuyền, Sở Bá Vương Hạng Vũ đem quân giải cứu Cự Lộc. Sau khi vượt sông Hoàng Hà, Hạng Vũ sai đánh đắm thuyền, đập nổi nấu cơm, đốt cháy lều trại, chỉ mang theo lương thực ba ngày cho binh sỹ thấy không còn đường về, chỉ có thể quyết tâm liều chết.

(***) Tên tiếng Trung của Starship Troopers là Tinh hà chiến đội, trong đó chữ “tinh” phát âm là “xìng”

(****) Nguyên văn là “con vịt chết rồi miệng vẫn cứng”

746. Chương 11: Độ Khó Tăng Mạnh Và Virus Siêu Cấp Vượt Khỏi Tầm Không Chế (1)

Tiêu Hoành Luật ngồi dưới đất yên lặng trầm tư, cũng không tiếp tục ngắt tóc hay than thở nữa, ánh mắt vô thần nhìn ra phía xa. Bộ dạng hắn phẳng phất như thoảng cái đã già đi cả mấy chục tuổi, nhưng thẳng nhóc này rõ ràng mới chỉ hơn mười tuổi thật sự không thể xuất hiện loại ánh mắt thâm trầm, từng trải như vậy.

Tiêu Hoành Luật cũng là bị ép, hắn rất muốn há miệng chửi lớn, tất cả là bị ép a. Mật mã trên tờ giấy Sở Hiên để lại đúng là được phiên dịch ra, nội dung phiên dịch cũng không hề sai, không những tạo thành câu cú phù hợp logic mà còn cấu thành nội dung bố cục mà Sở Hiên muốn nói. Nhưng nội dung bố cục đó lại khiến Tiêu Hoành Luật hoàn toàn sững sờ.

Tạm thời chưa nói nhắc tới bố cục của Sở Hiên, trước tiên hãy bàn về vấn đề phiên dịch mật mã mà Sở Hiên để lại. Nó đúng là nói về một bộ phim kinh dị mà Trung Châu đội từng trải qua, cũng chính xác là Staship Troopers. Đây không phải vấn đề chủ yếu của mật mã, mà Sở Hiên sơ dĩ lưu lại dưới dạng văn tự như vậy nguyên nhân quan trọng là để che mắt Sở Hiên trong Ác Ma đội.

Che mắt thì đã thành công rồi, chỉ cần thứ toàn tri toàn năng đó có khuyết điểm, không thể biết được quá khứ tương lai của người khác thì cách che mắt này sẽ vô cùng xuất sắc. Những con số đó chỉ có thành viên Trung Châu đội đã từng trải qua Starship Troopers, hoặc người từng được nghe họ kể lại một cách chi tiết những chuyện xảy ra bên trong mới có thể hiểu được hoàn toàn. Lúc ấy Sở Hiên từng bố trí một kế hoạch, hoặc nói chính xác là để bố trí kế hoạch đó, hắn đã dạy các đội viên một số văn tự.

Trong Starship Troopers, sau một trường huyết chiến, trung Châu đội được cứu về tàu vũ trụ, sau đó bắt đầu đấu trí đấu lực với Nam Viêm Châu đội. Bố cục của Sở Hiên đánh bại hoàn toàn đội ngũ cũng có trí giả đó. Trong quá trình từ mặt đất bay lên vũ trụ, để dự phòng đội viên bị bắt sống, hắn bí mật dạy họ một số văn tự, những văn tự này sẽ là phương thức liên lạc với các đội viên. Chỉ cần nói ra con số, sau đó đối chiếu với những văn tự này liền có thể kết nối từng chữ từng chữ một thành câu hoàn chỉnh, công dụng của những con số trên tờ giấy chính là như vậy.

- Đúng là hoàn thành hợp thành bố cục... Hơn nữa bố cục này cũng tuyệt đối mang bản sắc của Sở Hiên, nhưng mà... Chúng ta thật sự phải làm vậy sao?

Tiêu Hoành Luật khổ sở ngắt xuống một sợi tóc, ngồi ngây ngốc vờ vờ sợi tóc trong tay, trong đầu không ngừng suy nghĩ về yêu cầu của Sở Hiên. Trên thực tế, những gì Sở Hiên nói không hề phức tạp, bên trên chỉ nhắc đến vài việc, một là tác dụng khác của súng ngắm đã qua cải tạo của Zero. Tác dụng này nếu phối

hợp với phương chính ma nhãn của hắn sẽ sinh ra uy lực đáng sợ, nhưng một khi sử dụng nó, đặc biệt là sau khi uy lực bộc phát, Zero rất có thể sẽ chết, còn về việc có sử dụng hay không thì tùy vào sắp xếp của

Người dẫn đầu lập tức quyết đoán, vác theo cây totem nhảy lùi về sau, đồng thời cũng hét lớn, gọi tất cả thành viên trong đội cùng chạy khỏi nơi này. Không biết tại sao, trong lòng hắn chợt có cảm giác rất bất an, phẳng phất như mình đang rơi vào một nơi cực kỳ nguy hiểm. Có trời mới biết đám quái vật này còn có biết hóa gì khác nữa, không ngờ lại có thể khiến hắn nảy sinh trực cảm rõ ràng như vậy, giống như đang có một lưỡi dao kề sát sau lưng. Loại cảm giác đó khiến hắn sờn hết cả gai ốc.

Nhưng mà đã muộn rồi, một đội viên sau lưng hắn đột nhiên phát điên, bắt đầu gầm thét, không ngừng đưa tay xé toạc chính cơ thể mình, dùng lực mạnh đến nỗi thoắt cái đã làm vô số mạch máu đứt toạc. Nhưng máu tươi bắn ra không ngờ lại không dung nhập vào nước mưa mà đậm đặc như hồ, trong mỗi giọt nước đều có những sợi tơ máu liên kết lại. Người này gào lên điên cuồng, liên tục cào cấu, moi móc cả nội tạng trong người ra, giống như làm như vậy mới có thể giảm bớt sự đau đớn của hắn. Cảnh tượng khủng bố đó khiến cho những người xung quanh đều không tự chủ được phải lùi hết ra xa, tất cả thần sắc kinh hoàng nhìn hắn tự tàn phá cơ thể, không ai dám bước lên ngăn cản. Lực cào xé của người này càng lúc càng mạnh, chỉ thấy hắn hét lên một tiếng, móc cả trái tim mình ra ngoài. Đến tận lúc này, mọi người mới thấy rõ, trên trái tim ấy không ngờ lại mọc ra một hàng răng nhọn hoắt, không ngừng cắn xé máu thịt ở những bộ phận khác, roạt một tiếng đã cắn đứt hơn một nửa chính cả bàn tay đang cầm. Người này đã không còn kêu thét được nữa, hắn ngã vật xuống đất mặc cho trái tim đó không ngừng cắn nuốt bàn tay và cánh tay, mà không chỉ như vậy... Toàn thân hắn từ trên xuống dưới cũng bắt đầu xuất hiện thay đổi đáng sợ....

- Ốc!

Theo người đầu tiên nôn vọt ra, những người khác cũng vừa chạy vừa nôn, không ai còn dám đứng lại đó nữa. Đầu óc họ lúc này hoàn toàn trống rỗng, chỉ hy vọng có thể thoát khỏi nơi đáng sợ này. Cảnh tượng người kia gặp phải thật quá kinh khủng, cho dù là tự sát hoặc bị zombie cắn chết ăn thịt cũng còn dễ chịu hơn. So với việc bị biến thành quái vật như thế, bất kỳ cách chết nào cũng giống như là ân huệ lớn lao, bọn họ chỉ có thể liều mạng chạy trốn, mà một số người cũng bắt đầu liên tưởng đến con quái vật biến dị lúc này... Có trời mới biết loại virus này sẽ lây nhiễm lúc nào, nói không chừng, chính bọn họ cũng...

- A!

Quả nhiên, một người đang chạy đột ngột gào lên điên dại, bất quá hắn không tự điên cuồng cào xé cơ thể mình như người lúc trước mà nâng súng chỉ thẳng vào đầu, bóp cò. Ý chí người này cũng coi như kiên định, trước khi phải cảm thụ cái chết khủng khiếp như người kia, hắn đã đi trước một bước bắn nát đầu mình, tiếp đó cơ thể hắn chợt như sáp nến bị nung nóng, tan chảy xuống đất, đến cả xương cốt và nội tạng cũng như vậy. Sau mấy giây, người này đã biến thành một đồng thịt nát, đồng thịt phẳng phất như đang sôi trào, không ngừng có bong bóng sủi lên, tiếp đó từ từ trỗi dậy...

Mọi người đã không còn để ý tới chuyện nôn mửa nữa, điên cuồng chạy về phía trụ sở công ty Umbrella, cứ như chỉ cần chạy tới chỗ đó là sẽ bình yên vô sự vậy, mà trong số họ lại có một người khác bắt đầu rống lên điên dại....

Đó là tiểu đội luân hồi đầu tiên gặp phải virus biến dị, căn cứ theo trình độ mở cơ nhân tỏa của họ, phát sinh biến dị sớm nhất là người chưa mở cơ nhân tỏa, tiếp đó là đến người mở cơ nhân tỏa trình độ thấp. Chỉ cần bị lây nhiễm loại virus này, trừ phi đột phá tới trình độ cơ nhân tỏa tầng thứ tư, có thể thay đổi gen trong cơ thể để tiêu diệt virus, nếu không việc biến dị chỉ là vấn đề thời gian mà thôi... Không một ai có thể trốn thoát.

- *****, đó là thứ gì vậy....

Ở giữa không trung cách đội ngũ này rất xa, mấy người Nam viêm Châu đội đã nhìn đến mức mặt cắt không còn một giọt máu, cho dù là Nyos cũng toàn thân run rẩy. Cảnh tượng con người biến dị như thế thật quá khủng bố, khủng bố đến mức vượt xa sự tưởng tượng điên rồ nhất của họ. Nói thật, bọn họ vốn là thành viên tiểu đội luân hồi, thế nào là luân hồi? Chính là không ngừng trải qua thế giới phim kinh dị vô cùng vô tận, nhưng mà cho dù là trong thế giới phim kinh dị khủng khiếp đến mức nào cũng hoàn toàn không thể so sánh với cảnh tượng mấy người đó biến dị. Cũng giống như so sánh phim tình cảm và phim kinh dị vậy, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

- ...Mau tìm tới chỗ Trung Châu đội, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi...

Nyos khe thở dài, đưa mắt nhìn trụ sở công ty Umbrella ẩn ẩn hiện hiện phía xa. Mục tiêu của họ đã ở ngay trước mắt... Đường nhiên, đó cũng có thể là nơi sinh mạng họ kết thúc....

748. Chương 11: Độ Khó Tăng Mạnh Và Virus Siêu Cấp Vượt Khỏi Tầm Không Chế (3)

So với những tiểu đội luân hồi đã phát hiện tình huống lạ, Trung Châu đội lại căn bản không hề vội vã bay về phía trụ sở công ty, bởi vì trong số họ vốn đã không có tinh thần lực khổng chế giả, đừng nói là phát hiện tình huống khác biệt, có thể không bị đoàn đội khác phát hiện đã là tốt lắm rồi. Trên thực tế, do vấn đề cự ly, bọn họ ở cách trụ sở công ty umbrella khá xa, mà càng tới gần bên đó, xác suất tình cờ đụng phải tiểu đội luân hồi lại càng lớn, trong thời gian ngắn, họ thật sự chưa muốn bị tiểu đội luân hồi khác tìm ra.

- Đúng phục các người sát đất, không ngờ không mang theo tinh thần lực khổng chế giả mà cũng dám vào thành? Thế này không phải tìm chết sao? Hơn nữa còn dùng số lượng ít như vậy đi khiêu chiến Ác Ma đội? I phục you rồi đây...(nguyên văn tiếng Trung đây, ko bịa đâu)

Dọc đường đi, La Ứng Long thể hiện triệt để bản sắc rét đầu xanh của hần, liên tục lú ra lú rú làm loạn hết cả lên. Đặc biệt khi nghe Trung Châu đội muốn khiêu chiến Ác Ma đội, tuy chuyện này cũng đã nằm trong dự tính, nhưng hần vẫn không nhịn được, bắt đầu lảm bảm.

- Sao nói nhiều vậy, chẳng lẽ là vì người lảm mồm quá nên mới bị Adam đuổi ra khỏi Thiên Thần đội?

- Ăn nói vớ vẩn!

La Ứng Long lớn tiếng nói:

- Đừng có nói lung tung, tu chân giả mạnh mẽ như ta, tùy tiện tới bất kỳ đoàn đội nào cũng là cường giả số một số hai. Ta ở trong Thiên Thần đội người không thể tượng tượng được là phong quang đến mức nào đâu, nếu không phải tại tên khốn Adam muốn hoàn.... E hèm, nói tóm lại, có cường giả tu chân vừa đẹp trai, vừa anh tuấn lại gần như vô địch giống như ta gia nhập Trung Châu đội các người, đơn giản là phúc lớn bằng trời của các người rồi, oa ha ha ha....

Những người xung quanh đều tròn trắng mắt, cũng chẳng thèm để ý tới con rét đầu xanh này nữa. Lần này lại là Sở Hiên mở miệng hỏi:

- Người muốn gia nhập Trung Châu đội... Gia nhập như thế nào?

- Ha ha, không hiểu phải không? Các người chắc chắn là không trải qua thế giới phim kinh dị đó rồi.

La Ứng Long lộ ra vẻ “để ta kể cho mà nghe”, tiếp đó cao giọng nói:

- Constantine, trong bộ phim kinh dị đó có một tình tiết kịch bản, chỉ cần vào lúc mấu chốt làm cho diễn viên nam chính thật sự tử vong, cũng tức là hoàn thành nguyện vọng của Satan, như vậy Satan sẽ có thể giao cho chúng ta một số bản hợp đồng của địa ngục. Theo kịch bản gốc, những hợp đồng này có thể để linh hồn từ địa ngục lên thiên đường, còn hiệu quả mà chúng ta nhận được theo thuyết minh thì có thể để người từ một đội chuyển giao vô điều kiện sang một đội khác, chỉ cần đội trưởng của đội kia và người cầm hợp đồng cùng đồng ý là được. Trên người ta đang có một bản hợp đồng này, ta đã ký tên rồi, chỉ cần Trịnh Xá cũng ký tên là được. Đến khi thế giới phim kinh dị này kết thúc, ta cũng chính thức trở thành thành viên Trung Châu đội, ha ha ha....

Constantine, bộ phim này mọi người cũng đã xem qua, nó cũng không hẳn là phim kinh dị, gọi là phim kỳ ảo thì thích hợp hơn. Kịch bản phim nói về một thế giới hiện đại, có liên quan đến Satan và Thượng đế, nhân vật chính là một người có siêu năng lực đã tự sát không thành. Do việc tự sát đã phạm vào lời răn của đạo Cơ Đốc nên sau khi chết anh ta không thể lên thiên đường mà chỉ có thể xuống địa ngục, vì để có được quyền lên thiên đường anh ta không ngừng trợ giúp giáo đình giải quyết đám ma quỷ từ địa ngục chui lên. Trong một lần xử lý vụ việc, anh ta khám phá ra âm mưu của con trai Satan, lại càng vì nữ nhân vật chính mà hy sinh bản thân nên cuối cùng vì sự hy sinh đó anh ta đạt được quyền tiến vào thiên đường. Chỉ có điều, Satan vì muốn được linh hồn anh ta nên đã giúp anh ta hồi sinh. Đây là kịch bản gốc của phim, nếu

thật sự xoay chuyển kịch bản, giúp Satan giành được linh hồn nhân vật chính thì nói không chừng đúng là sẽ nhận được tình tiết kịch bản.

Những người xung quanh đều cảm thấy mồ hôi đang ứa ra, trong thời tiết mưa gió thế này tự nhiên là không thấy được mồ hôi, nhưng sau khi nghe kể xong, mọi người đều có cảm giác toát mồ hôi.

La Ứng Long chẳng hề chú ý tới thái độ của mọi người, hắn cứ tự nói tự cười, chỉ là đang nói, hắn đột nhiên ngừng lại, đồng thời liên tục nhìn ngó xung quanh, giống như có thứ gì đó vừa xuất hiện gần đây.

- Sao vậy? Có tinh thần lực khổng chế giả chú ý tới chúng ta sao?

Thấy biểu hiện kỳ lạ của La Ứng Long, Trịnh Xá liền tò mò hỏi.

- Không, không phải tinh thần lực khổng chế giả. Nếu bị quét hình tinh thần lực, với thực lực đạt tới trình độ của chúng ta đương nhiên là có thể cảm nhận được đúng không?

La Ứng Long cũng không quay lại, lắc lắc đầu. Hắn vừa nhìn xung quanh vừa đáp:

- Cảm giác rất quái dị, giống như là cảm thấy có nguy hiểm vậy... Nhưng cẩn thận cảm nhận lại chẳng thấy có gì, ách, chẳng lẽ là bị tên ngu dốt lái robot lúc này làm rối trí rồi sao? Bỏ đi, tạm thời chưa tính đến những chuyện đấy. Trịnh Xá, ký tên vào hợp đồng này đi.

Nói đoạn, La Ứng Long lấy trong người ra một cuộn giấy da dê, ném sang cho Trịnh Xá ở cách đó không xa.

Trịnh Xá thuận tay bắt lấy cuộn giấy da dê, mở ra xem. Đập ngay vào mắt là một loạt chữ viết hắn chưa từng thấy bao giờ, nhưng những văn tự này cũng rất kỳ diệu, mặc dù chưa từng thấy qua nhưng chỉ dùng mắt nhìn hắn cũng có thể hiểu được ý nghĩa của chúng, phẳng phất như những chữ viết đó trực tiếp biến thành ý nghĩa tiến vào trong đầu hắn vậy. Những gì viết trên cuộn giấy này cũng đúng như những gì La Ứng Long đã nói, chỉ cần đội trưởng đoàn đội dùng máu viết tên mình lên là sau khi bộ phim kinh dị này kết thúc, người cầm hợp đồng sẽ tiến vào trong đội, cũng tức là La Ứng Long sẽ trở thành đội viên Trung Châu đội.

- Có vẻ rất đơn giản nhỉ, các người tổng cộng lấy được bao nhiêu bản hợp đồng này?

Trịnh Xá cũng không do dự, cắn ngón tay lấy máu viết tên mình lên trên đó. Ánh sáng chợt lóe lên, máu tươi trực tiếp dung nhập vào bên trong tờ giấy da dê, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Hơn mười giây sau, tờ giấy da dê không ngờ lại tự bốc cháy ngay giữa trời mưa, cho đến khi hoàn toàn biến thành tro bụi, không hề chịu chút ảnh hưởng nào của nước mưa.

La Ứng Long sắc mặt vui vẻ nói;

- Vậy là được rồi, bây giờ ta cũng coi như là một thành viên Trung Châu đội, bắt lấy!

Chưa dứt lời, hắn đã lấy ra một chiếc bình ngọc hình dáng cổ xưa, tung sang phía Trịnh Xá.

Trịnh Xá vừa tiếp lấy chiếc bình lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh xâm nhập, lại nghe La Ứng Long nói:

- Đây là bình bản mệnh có khắc ngày sinh tháng đẻ của ta, chỉ cần thân thể ta tử vong, nguyên anh sẽ tự động tiến vào trong bình bản mệnh này.... Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để nó bị vỡ, nếu không ta sẽ thật sự tử vong. Ngoài ra ta đã hồi sinh một lần rồi, điều kiện hồi sinh lần hai quá hà khắc, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, nhất định không được để ta phải chết!

- Hồi sinh lần thứ hai? Trong thế giới phim kinh dị nào?

-Không thể nói.

La Ứng Long vô cùng bất đắc dĩ, xua xua tay nói:

- Thế giới phim kinh dị đó kỳ thật không hề khó đoán, các người nghĩ sâu thêm một chút những bộ phim mình từng xem chắc là có thể nghĩ ra chỗ đó.

Trịnh Xá thở dài bất đắc dĩ, nói:

- Chung quy cũng có chút ý tưởng... Được rồi, người vừa rồi nhắc đến lần hồi sinh thứ hai, có phải là đã định quyết tử rồi không? Trận chiến cuối cùng này....

- Không cần người nói ta cũng biết....

La Ứng Long đột nhiên thu hồi vẻ mặt thiếu suy nghĩ của hắn, trịnh trọng nói:

- Sự hung hiểm của trận chiến cuối cùng này còn đáng sợ hơn bất kỳ những lần khác. Không riêng gì chiến đấu có thể phát sinh ngay lát nữa, lúc thoát ly Thiên Thần đội ra đã có ý quyết tử rồi, nếu không rời đi được ta cũng phải liều mạng phế bỏ hoặc là giết chết Tổng Thiên. Về trận chiến cuối cùng này ta đã sớm có giác ngộ, nếu không phải tên khốn Adam kia quá đáng quá mức thì ta cũng sẽ không phản bội Thiên Thần đội.... Hơn nữa không biết tại sao, trước khi trận chiến cuối cùng bắt đầu ta đã có dự cảm không tốt, chung quy cứ có cảm giác ta sẽ chết trong trận chiến cuối cùng này, ai biết được chứ? Tận nhân sự, thính thiên mệnh thôi.

Trình Khiếu ở bên cạnh lại cười hỏi:

- Tự bó cho mình một quả đi, người không phải cường giả tu chân sao? Tính một quả cũng không phí nhiều công sức mà.

- Thầy thuốc không tự chữa thuốc được.

La Ứng Long trợn mắt nhìn Trình Khiếu, đáp:

- Đạo lý này rất đơn giản, ta có thể tính toán được người khác hoặc là những sự việc đơn độc, hoặc một chút về tương lai nhưng không cách nào tính được chính mình, tối đa chỉ có thể đoán được cát, hung (lành, dữ). Bất quá, tính ba lần liên tục kết quả đều là hung, thế nên dứt khoát không tính nữa, trận chiến cuối cùng chắc chắn là hung, chẳng lẽ còn có cái gì cát đáng nói sao?

- Nói vậy cũng đúng....

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã từ từ tới gần trụ sở công ty Umbrella. Tòa nhà này nhìn có vẻ vô cùng đồ sộ, rất nhiều tầng lầu còn có dấu vết vụ nổ, bất quá về chính thể vẫn được bảo tồn hoàn hảo. Có thể thấy lúc đó công ty Umbrella rút lui gấp gáp đến mức nào, thậm chí cả cửa ra vào cũng nửa khép nửa mở.

-Ồ? Dưới kia là gì vậy?

Trịnh Xá mất tinh, chỉ về phía một ngã tư đường ở cách đó khá xa, hô lớn, đồng thời hắn điều khiển Goblin glider bay về hướng ấy, Những người còn lại cũng không do dự, nhanh chóng theo sau hắn. Càng bay tới gần, trong lòng tất cả đều dần dần khẩn trương, bởi vì cảnh tượng ở đó thật sự quá máu me, quá kinh khủng.

Chỉ thấy một người da đen cao lớn không ngừng gào thét, không ngừng vung cây cột totem bằng kim loại to lớn đánh ra xung quanh, hắn đang bị ba con quái vật hình thù kỳ quái bao vây tấn công liên tục. Một con quái vật phẳng phất như một đồng thịt nát, cũng không có hình thức cố định đặc biệt nào, mỗi lần tấn công đều là một khối thịt trôi lên biến thành răng nhọn bổ tới, nhìn vừa kinh tởm vừa đáng sợ.

Một con khác toàn thân đầy xúc tu, ở chót đầu những xúc tu máu thịt mơ hồ là những cái miệng đầy răng xoay tròn. Cơ thể nó giống như một cây cột bằng thịt, trên cột dính đầy xúc tu, không ngừng quét về phía người da đen.

Còn con quái vật còn lại thì càng kinh khủng, trên người nó có những bộ phận cơ thể người còn chưa tiêu hóa hoàn toàn, mấy cánh tay, mấy cái chân, cùng hai ba cái đầu trôi lên thụt xuống quanh cơ thể nó. Con quái vật này có bộ dạng giống như con người nhưng giữa bụng tách ra thành một cái miệng lớn đầy răng sắc nhọn, đáng vẻ đừng nói là có thể cắn đứt đôi người, cho dù là một con trâu cũng có thể cắt làm hai đoạn.

- Virus đã phát tán rồi sao?

Mấy người Trung Châu đội đều vô cùng chấn động, nhưng đưa mắt nhìn nhau một lát cũng hiểu được đại khái chuyện gì đã xảy ra, đặc biệt là Trình Khiếu lại càng có ấn tượng sâu sắc. Số quái vật trước mắt rõ ràng là bản phóng đại của khối thịt mà hắn đã thấy trong phòng thí nghiệm của Sở Hiên, chắc chắn mấy người Tiêu Hoành Luật đã phát xạ virus nhưng có trời mới biết tại sao tốc độ lan truyền lại nhanh như vậy?

- Khốn kiếp, đây là thứ gì vậy?

La Ứng Long phản ứng kịch liệt nhất, hấn lập tức gào lên, đồng thời rút thanh bảo kiếm thanh phong của mình ra, tay bấm phát quyết chuẩn bị chạy tới cứu người da đen cao lớn kia, không ngờ lại bị Trịnh Xá đứng bên cạnh kéo lại.

- Hấn đã không còn cách nào cứu được nữa rồi... Nếu thấy thương xót thì không bằng trực tiếp dùng kiếm giết chết hấn đi.

- Tại sao?

La Ứng Long ngây ngốc hỏi một câu, tiếp đó ánh mắt vụt lóe sáng, nhìn thẳng vào Trịnh Xá:

- Người biết đám quái vật dưới đó là cái gì? Không, hấn phải hỏi là, chính các người tạo ra đám quái vật đó đúng không?

Sở Hiên cũng không đợi Trịnh Xá trả lời, giải đáp luôn:

- Không sai, ta chế tạo loại virus này. Virus này được chế tạo dựa trên progenitor virus cùng gen của Trịnh Xá, dung nhập kỹ thuật tu chân cùng một ít công nghệ văn tự ký hiệu, về cơ bản có thể đạt tới trình độ tầng thứ tư, cũng tức là bộ gen có thể tự thay đổi, tiến hóa...

- Dừng, dừng, dừng!

La Ứng Long gãi gãi đầu nói;

- Tóm lại một câu, rất lợi hại và đáng sợ, vậy phải không? Dừng có như Adam lúc nào cũng thích giảng giải chi tiết lý luận cùng các loại khoa học kỹ thuật của các người. Ta chỉ là kẻ thô lỗ, nghe không hiểu, cũng không muốn nghe. Ý người là loại virus kinh khủng này chỉ cần nhiễm phải là chết đúng không? Được rồi, đưa đây.

Sở Hiên cũng không nói nhiều, lập tức lấy trong túi không gian ra một ống kim tiêm rồi thuận tay ném sang cho La Ứng Long. Tên lỗ mãng này cũng không khách khí, trực tiếp bắt lấy ống tiêm, vừa cười vừa nói:

- Tốt xấu gì ta cũng đã mở cơ nhân tòa đến tầng thứ tư sơ cấp, so với gã da đen dưới kia chắc cũng phải chống cự được lâu hơn một chút nhỉ?

- À, loại virus này chỉ nhằm vào các loại sinh vật sống ở dưới tầng thứ tư. Một khi đột phá tới tầng thứ tư hoặc cao hơn nữa, cơ thể gần như đã có thể miễn dịch với mọi loại bệnh tật, độc tố rồi. Bộ gen lúc đó có khả năng tự điều chỉnh đến trình độ tối ưu hóa, có thể dễ dàng tiêu diệt virus xâm nhập cơ thể, cho dù sau đó virus biến dị cũng cơ thể ưu hóa miễn dịch lần nữa.

-****, vậy thì người đưa vaccine cho ta làm gì?

La Ứng Long hùng hù hù hù hù hù một câu, đoạn hấn cũng không nói nhiều, tay bấm pháp quyết khổng chế phi kiếm bay lên. Tiếp theo một luồng thanh quang lóe lên, bắn thẳng xuống mặt đầu, người da đen đang liều mạng chiến đấu lập tức đầu rơi xuống đất... Trên thực tế, cơ thể hấn đã bắt đầu có sự biến dị, chỉ là người này thật đúng là một nam nhân chân chính, cần răng chịu đựng sự thống khổ kịch liệt của biến dị, tiếp tục chiến đấu. Hấn đánh nát được con quái vật đầy xúc tu kia thành thịt vụn nhưng vẫn không tiêu diệt nổi nó mà ngược lại, cơ thể hấn lại từ từ biến dị.

Cái đầu còn chưa rơi xuống đất, từ trên mặt đã mọc ra vô số chân cứng. Cái đầu giống như một con nhện khổng lồ, phần giữa đầu nứt ra một đường dài tạo thành một cái miệng lớn, tiếp đó lao thẳng vào thân thể của chính mình, bắt đầu liều mạng cắn nuốt...

749. Chương 13: Huỳnh Muội Đối Quyết.... Tuyệt Cảnh Của Nam Viêm Châu Đới (1)

Mưa vẫn rơi...

Cả thành phố Raccoon ngập trong một bầu không khí ngột ngạt khiến người ta phải nghẹt thở. Đó không hẳn do sự thể hiện của virus siêu cấp kia quá kinh khủng mà là một loại nguy hiểm trí mạng khiến cho sinh vật sống theo bản năng phải cảm thấy sợ hãi. Virus siêu cấp đã dần dần khuếch tán ra phạm vi toàn

thành phố, uy hiếp không chỉ đến từ sự xâm thực biến dị của virus mà cả đám quái vật, zombie đã bị virus làm biến dị cũng cực kỳ nguy hiểm, tiểu đội luân hồi có thực lực dưới một mức nhất định nếu gặp phải thì chắc chắn là chết.

Nam Viêm Châu đội cũng coi như may mắn, thực lực của họ vừa khéo nằm ở vạch trên của cái “thực lực nhất định” đó, đối mặt với zombie cũng vừa vặn có thể tiêu diệt. Chỉ có điều, bọn họ cũng cực kỳ bất hạnh, thực lực của họ còn chưa mạnh đến mức không cần để ý tới zombie biến dị, cũng chưa mạnh đến mức không cần để ý tới virus siêu cấp. Thực lực này hoàn toàn không thể giả được, một khi đạt tới tầng thứ tư sẽ có thể miễn dịch với virus, còn nếu chưa đạt tới thì không nghi ngờ gì là chết chắc, hoàn toàn không có con đường nào ở giữa cả, cũng sẽ không có chuyện may mắn như kiểu tầng thứ ba đỉnh cao chỉ ồm nặng một trận là khỏi.

Khi Nam Viêm Châu đội tới trụ sở công ty Umbrella thì Trung Châu đội còn ở cách đây rất xa. Bên cạnh đó, do sự quấy nhiễu kỳ lạ nào đó, sau khi tiến vào trụ sở, quét hình tinh thần lực không ngờ lại bị áp chế hoàn toàn, chỉ có tác dụng vờn vện trong phạm vi mười mét. Với phạm vi nhỏ như vậy, đừng nói là liên lạc với Trung Châu đội, ngay cả nhiệm vụ bảo hộ an toàn cho toàn đội, kiểm soát tình hình xung quanh cũng không làm nổi chứ đừng nói đến chuyện trực tiếp dùng tinh thần lực kiểm tra kho tư liệu trong tòa nhà. Nói tóm lại, tác dụng của tinh thần lực khổng chế giả trong cao ốc này tính ra còn không bằng một tay cận chiến chính diện cường công.

- Đúng là phiền toái, quét hình tinh thần lực không ngờ lại vô dụng trong tòa nhà này. Chủ Thần hạn chế như vậy đúng là kỳ lạ.

Một thành viên trong Nam Viêm Châu đội cười khổ nói, nhưng Nyos lại nhú mày nói:

- Không đơn giản như vậy, có hạn chế chứng tỏ chúng ta đã đến đúng chỗ. Muốn tới Hive hoặc là phòng thí nghiệm số 7 đúng là phải thông qua tòa nhà này mới tìm được manh mối, nhưng cũng như vậy... Nếu nơi đây là điểm nút thông tin quan trọng thì độ khó bên trong nhất định sẽ rất cao. Trong tòa nhà này... Nói không chừng còn có quái vật đủ sức khiến chúng ta đoàn diệt.

- Là loại nào? Giống như đám quái vật đáng sợ chúng ta nhìn thấy bên ngoài trụ sở à?

Nhắc đến đám quái vật ở bên ngoài, trong lòng mỗi người đều phảng phất như có rất nhiều lưỡi dao, không ngừng cắt xé nội tâm họ. Loại cảm giác đó đã không chỉ là sợ hãi nữa, mà là một sự tuyệt vọng. Đặc biệt khi tinh thần lực khổng chế giả quét hình thấy những người bị lây nhiễm virus, sau đó đang sống sờ sờ đột nhiên biến dị, trong lòng mỗi người đều âm thầm ra quyết định, một khi bị lây nhiễm sẽ trực tiếp tự sát.

- Trung Châu đội và Ác Ma đội ngay từ ban đầu đã liên kết lại với nhau, nói chính xác là Trung Châu đội hẳn là đã liên lạc với Ác Ma đội từ thế giới phim kinh dị lần trước. Người còn nhớ không? Bộ phim kinh dị lần trước, Trung Châu đội để cho mấy người Miyata Kuraki bắt sống một thành viên của bọn chúng một cách kỳ lạ. Chuyện này khiến ta không thể hiểu nổi, nhưng bây giờ nghĩ lại thì đã có hơi minh bạch, lúc đó Trung Châu đội đang che giấu dấu vết Ác Ma đội liên lạc với bọn chúng. Nếu như sớm biết Ác Ma đội có loại toàn tri toàn năng ở một trình độ nào đó đấy thì bây giờ ta cũng không đi nước cờ hiểm như thế này, nhưng nếu đã đi tới bước này rồi thì nhất định phải kiên quyết tiếp tục. Cho dù hai đội liên hợp tới tấn công chúng ta thì chúng ta cũng chỉ cần lựa chọn thành viên của một đội để liều chết công kích là được, kết quả tạo thành vẫn là một đội tổn thất nặng nề, một đội gần như không chút thương tổn. Ta nghĩ bọn chúng cũng biết ta nhất định sẽ ra quyết định như vậy, cho nên bọn chúng cũng tuyệt đối không dám mạo muội đến tấn công chúng ta.

Tống Thiên lơ đãng nhún vai, hẳn cũng không nói thêm nhiều, tựa hồ đang chìm đắm trong nước cờ, hơn nữa còn gặp phải vấn đề gì đó vô cùng khó khăn.

- Cũng giống như quyết định của người lúc này vậy, nếu như xâm nhập tiến công thì rất có thể sẽ bị ta bao vây tiêu diệt, nếu không xâm nhập tiến công thì sẽ bị ta liên kết thành một khối giành lấy thắng lợi cuối cùng, bọn chúng cũng gặp phải vấn đề như thế...

Adam mỉm cười nhìn ra phía xa. Hẳn cứ ngỡ ngẩn nhìn như vậy, một lúc lâu sau mới nói:

- Lần đầu tiên... Lần đầu tiên bọn chúng không thể không coi ta là đối thủ thật sự, chứ không phải mục hạ vô nhân nói cái gì trí tuệ người bình thường, hoặc là chỉ coi bản thân mình là đối thủ. Để ta xem thử đi, hai Sở Hiền, các người sẽ phá giải tử cục ta bày ra như thế nào...

Nyos của Nam Viêm Châu đội không hề biết hẳn đã đoán được một phần bố cục của ba đội mạnh nhất trong trận chiến cuối cùng. Giờ phút này, hẳn đang tập trung toàn bộ tâm trí vào chỉ huy đội viên giao chiến với hai thành viên Ác Ma đội.

Trên thực tế, hai thành viên Ác Ma đội cũng không phải mạnh mẽ quá mức. Nghĩ cũng đúng thôi, thành viên Ác Ma đội tuy được gọi là những người có tiềm lực lớn nhất trong cả thế giới luân hồi nhưng tiềm lực của mỗi người cũng có nhiều có ít, tiềm lực của hai tên này chắc chắn không thể so sánh được với Trịnh Xá. Ngoài ra, căn cứ theo lý thuyết nhân tài trong tiểu đội luân hồi không thể trung lập, có một số người tiềm lực tuy lớn nhưng cũng không tiến vào Ác Ma đội, vì thế chỉ riêng tập kích của hai người này, Nyos kỳ thực cũng không quá lo lắng.... Chuyện hẳn lo lắng thật sự là đám quái vật biến dị bên ngoài tòa nhà đang càng lúc càng tới gần.

“Hai tên, một gã toàn thân cơ bắp, còn mang vũ khí công nghệ cao nhưng không thể coi hẳn đơn giản chỉ biết sử dụng vũ khí công nghệ cao, tên này hẳn là người cận chiến rất lợi hại. Tên còn lại toàn thân giấu kín, bất quá trường bào hẳn mặc không hề thích hợp cận chiến, hẳn là kẻ chiến đấu tầm xa, thậm chí khả năng khá lớn là pháp sư, hơn nữa bọn chúng chỉ có hai người... Một trong số đó chắc phải có kỹ năng quần chiến mới đúng.”

Vừa đi vừa nghĩ, tốc độ các thành viên Nam Viêm Châu đội cũng không chậm, lúc này họ đã thông qua hành lang bên kia chạy lên tầng hai. Số lượng ong ăn thịt Aya triệu hồi ra chỉ có hạn, cũng không dám mạo hiểm công kích hai người kia, chỉ dùng phương thức quấy nhiễu quần lấy hai người, đồng thời cũng miễn cưỡng hạn chế được bọn hắn ở tầng hai. Khi Nam Viêm Châu đội chạy lên tầng hai, tại lối đi cách đó không xa vụt lóe lên một chùm ánh sáng, tiếp đó là sóng nổ cực mạnh ập tới. Có điều, vẫn còn may là mọi người đứng cách đó khá xa, chấn động từ vụ nổ chỉ làm đội hình loạn lên một chút, tạm thời chưa có ai thương vong.

- Sương mù Ả rập!

Gã gầy gò của Ác Ma đội mặc một chiếc áo trường bào màu đen, phía trong là chiếc áo chùng dài màu xám tro, chỉ thấy một tay hắn không ngừng lấy ra các loại hương liệu, tay kia liên tục bày ra những tư thế kỳ lạ, miệng lầm nhảm chú ngữ ma pháp. Tiếp đó hắn vung tay điểm ra một cái, toàn bộ tầng hai lập tức chìm ngập sương mù xám đen, dùng mắt thường không thể nhìn được xa quá ba mét.

Lúc này cũng không cần Nyos chỉ huy nữa, Richard cùng một người mặc áo giáp nửa thân đưa mắt ra hiệu

lẫn nhau, Richard rút ra một cây rìu chiến lớn dài gần hai mét, người kia cầm một đoạn xích chùy nặng nề. Hai người một trái một phải đồng thời đánh mạnh vào vách tường, ầm một tiếng lớn, nhưng lại chỉ có Richard phá vỡ được vách tường. Bức tường này cũng không phải là tường chịu lực mà chỉ là một vách ngăn mỏng, cũng tức là loại tường chắn giữa hai phòng làm việc trong một tòa nhà văn phòng bình thường. Sức mạnh của gã mặc giáp nửa người kia tuy không bằng được Richard nhưng chùy xích nặng quật xuống một cái cũng nặng ngàn cân, vậy mà chỉ đánh lôm được bức tường xuống chứ không phá vỡ được. Có thể thấy, các loại vật liệu bên trong tòa nhà đều đã được cường hóa lên nhiều lần, giúp các nhân viên chiến đấu dựa vào địa hình bớt lo lắng đi nhiều.

Hai người Richard cũng không dừng lại, Richard chém vỡ mảng tường xong lập tức lao đi, người mặc giáp nửa thân kia theo sát sau lưng hắn. Hai người một đường xông tới, trên đường không biết đã đánh văng những thứ gì, mọi người chỉ nghe thấy phía đó ầm ầm loạn cả lên. Những người còn lại cũng đều tự chuẩn bị, trước khi Nyos lên tiếng, một nam một nữ nhìn nhau gật đầu rồi cùng cầm súng, cẩn thận tiến về phía lối đi.

- Hai người không được nổ súng bừa bãi, cẩn thận làm bị thương người mình. Các người yểm hộ Tuyết Linh Nhi cho tốt, quét hình tinh thần lực thu lại thành tia, chỉ tập trung vào hai tên kia là được, như vậy phạm vi quét hình có thể tăng lên gấp đôi. Aya sử dụng vụ thuật chuẩn bị tùy lúc tấn công gã mặc áo đen kia, những người còn lại theo ta lên tầng ba.

Nyos vuốt vuốt khe hở hình con mắt trên trán, đoạn quay sang chỉ huy những người còn lại. Vừa dứt lời hắn đã quay người chạy về phía hành lang khẩn cấp.

Những người còn lại đều ngẩn ra, bọn họ còn tưởng Nyos muốn dùng sức mạnh của toàn đội chiến đấu với hai người kia, ai mà biết hắn không ngờ lại từ bỏ tấn công hai người, bản thân bỏ chạy trước... Hoặc có thể không phải chạy trốn nhưng tình huống lúc này khiến hành động của hắn nhìn qua cũng chẳng khác gì chạy trốn.

- Đội, đội trưởng... Hai gã đó là thành viên Ác Ma đội cơ mà, chỉ dựa vào mấy người bọn họ có thể chống đỡ được không? Người làm vậy, hình như...

Một thanh niên theo sát sau lưng Nyos, hắn vừa chạy vừa thì thào nói.

- Hình như có chút hèn hạ? Đúng thế, bọn chúng là thành viên Ác Ma đội, chẳng ai biết được bọn chúng mạnh đến mức nào, cũng không biết bọn chúng có kỹ năng đặc thù hay không, nhưng chúng ta đã không còn đường lui nữa, các người chẳng lẽ còn không biết sao? Chúng ta đã chắc chắn phải chết rồi... Sinh vật biến dị bên ngoài đang tới gần, cùng với sự lây nhiễm biến dị kỳ lạ đó, không biết chừng trên người chúng ta đã có một số bộ phận đang từ từ biến dị rồi. Vì thế tòa nhà này đối với chúng ta mà nói đã là tuyệt cảnh, nếu như muốn sống sót, hoặc là tương lai có thể hồi sinh, hy vọng duy nhất là thông báo tất cả với Trung Châu đội.

- Đánh cược một ván đi, đánh cược ông trời còn chưa vứt bỏ Nam Viêm Châu đội chúng ta, đánh cược trí tuệ của ta vẫn còn tác dụng, đánh cược nhân phẩm của Trung Châu đội... Đánh cược xem, kỳ tích có xuất hiện hay không!

Lúc này Nam Viêm Châu đội bị chia làm hai nhóm, một nhóm cuốn lấy hai thành viên Ác Ma đội chiến đấu, nhóm còn lại theo Nyos chạy lên tầng trên. Cùng lúc đó, Trung Châu đội còn cách tòa nhà mười mấy phút, cùng lúc đó, Ác Ma đội đã tới gần Hive, cùng lúc đó, tiểu đội Thiên Thần còn cách khu vực lây nhiễm virus gần mười tiếng, cùng lúc đó... Triệu Anh Không đã mỉm cười đối mặt với một người rất quen thuộc.

- Lâu lắm rồi không gặp, ca ca thân yêu.

Triệu Anh Không mỉm cười nhìn một thanh niên, nói. Thanh niên đó đang từ từ tiến về phía nàng, khoảng cách giữa hai người khoảng vài nghìn mét, xung quanh đều là những tòa nhà cao chọc trời, chỗ hai người đang đứng là ở hai đầu đường.

- Ủ, đúng là lâu rồi không gặp... Quả táo nhỏ của ta, muội hình như lại mạnh lên nhiều rồi, đã trở lại là chính muội chưa?

Thanh niên đang từ xa bước tới chính là Triệu Chuế Không, hắn cũng đang mỉm cười, chỉ là nụ cười nhìn có chút đáng sợ, bởi vì hai mắt hắn hoàn toàn lạnh lẽo, không còn gì khác ngoài sát ý.

Mặt khác, sau lưng Triệu Chuế Không còn có mấy người cả nam lẫn nữ, bọn họ run run rẩy rẩy đi theo hắn. Mấy người này đều mang vết thương, nhìn qua là biết đã bị đánh rất thê thảm, còn người ra tay tất nhiên chỉ có thể là Triệu Chuế Không.

- A, trước tiên phải giới thiệu “đồng đội” của ta một chút. Vô tình gặp họ, không ngờ còn rất “tốt bụng” đưa ta đến tìm muối. Cũng may nhờ tinh thần lực khổng lồ chế giả của họ, nếu không lại phải để quả táo nhỏ của ta tiếp tục cô đơn chờ đợi ta mất.

Triệu Chuế không bước tới trước rồi chợt như bưng bình tĩnh, vỗ vỗ trán, tiếp đó mỉm cười quay đầu lại nhìn mấy người ở sau lưng, nói. Vừa dứt lời, cái đầu của một trong số đó đột nhiên biến mất, mà những người xung quanh thì vẫn như chưa định thần lại được. Cái xác đó cứ đứng thẳng tại chỗ, đến khi từ cổ bắn vọt ra một vòi máu cao, những người xung quanh mới thét lên kinh hoàng, chạy lùi ra sau. Nhưng tất cả chưa chạy được mấy bước, đầu họ đã đồng loạt biến mất, cùng xuất hiện trên tay Triệu Chuế Không. Cũng không thấy hắn chuyển động hay ra tay, những cái đầu cứ từng cái từng cái xuất hiện trên tay, thật sự giống như đang biểu diễn ma thuật.

- Được rồi, quả táo nhỏ đáng yêu, giờ không còn ai tới quấy rầy chúng ta nữa rồi, để ta xem sự trưởng thành của muối nào, thiên tài gần như vô địch năm xưa... Giờ đã trưởng thành đến mức độ nào rồi?

Triệu Chuế Không mỉm cười, rút ra một con dao găm màu đỏ sậm, giống như được làm bằng đá quý màu đỏ, nhìn vừa tinh tế vừa đẹp đẽ.

Triệu Anh Không nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Quả đúng như ta dự đoán... Ca ca, huynh đã rẽ nhầm đường, huynh sai lầm rồi... Kết quả này không phải là những gì chúng ta muốn, ca ca....

- Yên lặng nào! Quả táo nhỏ của ta, muối chỉ cần ngoan ngoãn chờ ta tới hái là được! Cần gì phải nói nhầm nhiều vậy?

Nụ cười trên mặt Triệu Chuế Không dần dần biến mất, hắn lạnh lùng tiến tới, tuy tốc độ không nhanh nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn không ngừng rút ngắn.

- ...Huynh biết không? Ta chưa bao giờ trách huynh, cho dù là bây giờ ta cũng chưa từng trách huynh...

- Ca ca...

751. Chương 12: Huynh Muội Đối Quyết.... Tuyệt Cảnh Của Nam Viêm Châu Đội (3)

‘Chúng ta thật sự đã không còn đường lui nữa...’

Không cần biết là có thừa nhận hay không, trong lòng các thành viên Nam Viêm Châu đội lúc này đúng là đang xuất hiện cảm giác như vậy.

Hai gã cường giả Ác Ma đội quả nhiên giống như Nyos phân tích, một tên pháp hệ, một tên cận chiến, hơn nữa thực lực đều không thấp. Thực lực gã cường giả pháp hệ tạm thời còn chưa nhìn ra được, hắn không ngờ lại nhân lúc tình huống bụi mù, nhanh chóng tránh né, chỉ có tên cận chiến là không chút sợ hãi, xông thẳng tới.

Thuộc tính cường hóa của tên cận chiến này rất quỷ dị, một khi hắn bị công kích, sức mạnh sẽ được tăng cường. Cũng không biết cường độ tăng lên là bao nhiêu hoặc là thời gian duy trì được bao lâu nhưng giờ phút này, Nam Viêm Châu đội đúng là gặp phải một cường địch.

- Thế nào? Còn muốn tiếp tục chạy trốn không?

Gã cơ bắp của Ác Ma đội tay xách người mặc giáp nửa thân của Nam Viêm Châu đội, đứng đó nhìn mấy người Nyos trước mặt. Hắn không ngờ lại có thể đánh xuyên sàn nhà cực kỳ vững chắc, trực tiếp từ tầng

hai nhảy lên tầng ba, hơn nữa còn chặn ngay phía trước các thành viên Nam Viêm Châu đội, bộ dạng ung dung, giống như căn bản không chút lo lắng.

- Nhiệm vụ Sở Hiên giao cho ngươi là gì?

Nyos đứng cách gã kia khoảng hơn mười mét, hần trực tiếp hỏi.

Tên cơ bắp hơi ngẩn người, đoạn cười lạnh đáp:

- Trước khi chết mà vẫn còn tò mò vậy sao? Không sai, nhiệm vụ Sở Hiên giao cho bọn ta là tận lực kéo dài thời gian, trước khi Trung Châu đội tới không được để các người lưu lại lời nhắn, hoặc là để các người tự phát bệnh mà chết, tốt nhất có thể giết chết một mình ngươi là đủ rồi. Bất quá, đội các người yếu ớt như vậy, cho dù toàn diệt các người cũng chẳng có vấn đề gì cả, ha ha ha...

- Tự tác thông minh... Tại sao trên thế giới này luôn có loại người tự cho mình là thông minh giống như ngươi chứ?

Nyos hít sâu một hơi, nói:

- Có điều cũng chính vì thế mà thế giới này mới đặc sắc như vậy, những chuyện ngoài ý muốn luôn luôn xảy ra.... Phải không, thằng đàn ngu ngốc.

tế của phép thuật này thật sự quá thấp, không những phải hoán đổi kỹ năng mà còn cần tinh thần lực và thuộc tính hệ pháp thuật triệu hồi đủ mạnh để đáp ứng. Cứ tính tổng hết lại, kỹ năng triệu hồi kỵ sĩ đen cấp 2A cần phải tiêu tốn không dưới một chi tiết kịch tình cấp S, tính kinh tế thật sự quá thấp, cho dù là tư thâm giả tiểu đội luân hồi chuyên tâm vào thuộc tính triệu hồi, thường thường cũng sẽ lựa chọn bài triệu hồi trong Yugi-Oh hoặc là loại triệu hồi nào đó khác, vì thế về cơ bản chẳng ai biết thực lực của kỵ sĩ đen rút cuộc là đến mức nào.

Aya cũng có thể coi một nửa là người cường hóa hệ pháp thuật triệu hồi, cũng từng tra duyệt qua các loại kỹ năng triệu hồi có thể hoán đổi từ chủ thần, đối với kỹ năng kỵ sĩ đen này nàng cũng có suy nghĩ tương tự, cảm thấy nó thật sự quá vô dụng... Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận, sức mạnh càng lớn thì hạn chế càng lớn, tương tự như vậy, giá phải trả càng lớn thì sức mạnh nhận được cũng phải càng lớn....

Hình dạng kỵ sĩ đen đúng là uy thế khiếp người, trên cây mã đao đen tuyền còn mang theo một luồng khí cũng màu đen. Nếu chỉ nói riêng về tốc độ và sức mạnh thì kỵ sĩ đen này không hề yếu hơn bảy, thậm chí là tám Ringwraith hợp nhất, cây mã đao liên tục vung lên, vạch thành từng vết dài trên tường vách xung quanh, phẳng phất như tường bao đều làm bằng đậu phụ.... Sức mạnh này đã vượt xa Richard và gã cơ bắp, cộng thêm tốc độ trùng kích của chiến mã cao lớn kia, trong hành lang chẳng rộng rãi chút nào này, nó đơn giản là một cái máy xay thịt.

- Ha ha... Kỵ sĩ đen này là kỹ năng ta phải liều cái mạng già mấy lấy được từ chỗ Sở Hiên, uy lực so với ta tượng tượng còn mạnh hơn, xem ra không cần phải triệu hồi cương thi và quỷ hồn nữa.... Giết chết tất cả bọn chúng!

Kỵ sĩ đen kéo mạnh dây cương, chiến mã phì mũi một hơi, trong lỗ mũi cũng tỏa ra luồng khí màu đen. Máy người xung quanh đều đã bị uy thế của kỵ sĩ đen chấn nhiếp, cộng thêm lúc trước một người bị trực tiếp chặt thành hai mảnh, nhất thời không ai có hành động nào cả, đến khi kỵ sĩ đen vọt lao tới, Aya mới vội kêu lên:

- Mọi người mau chạy! Chạy thoát được ai thì chạy, báo với Nyos, mau lên...

Chưa dứt lời, đầu Aya đã bay lên cao, rơi thẳng vào trong màn sương khói...

Lúc này chiến đấu ở tầng ba cũng đã lên đến cao trào, kỹ năng Cuồng chiến sỹ của Richard khi trước trong Starship Troopers đã đủ địch lại kỹ năng Bạo tạo của Trịnh Xá. Tuy lúc ấy tổ chất thân thể Trịnh Xá còn kém xa bây giờ, nhưng Richard trải qua rèn luyện lâu như vậy, thực lực chắc chắn cũng phải có tiến bộ, vậy mà hiện tại hắn vẫn chỉ có thể đánh ngang tay với gã cơ bắp, thậm chí còn dần dần bị gã cơ bắp trả đòn, áp chế ngược lại.

- Đã biết chưa? Ta là người ngoài tốc độ và sức mạnh ra, không còn sở trường nào khác. Vũ khí của ta chính là thân thể, trong Ác Ma đội, thực lực của ta cũng coi là tầm trung trở lên, nếu đối chiến thân thể mà thua loại đội viên tiểu đội hạng ba như người thì ta cũng chẳng còn mặt mũi nào nữa!

Gã cơ bắp cười lớn, cơ thịt toàn thân hắn đã phát triển đến độ da dẻ nứt rách ra, nhìn giống như trên khung xương hắn có vô số sinh thể màu đỏ xoắn xuýt lấy nhau, vừa đáng sợ vừa kinh tởm. Mỗi lần tấn công hoặc di chuyển của gã cơ bắp đều nặng tựa ngàn cân, cả đoạn hành lang đã bị hai người phá hủy không còn ra hình dạng gì nữa. Richard toàn thân từ trên xuống dưới đầy vết thương, đặc tính của Cuồng chiến sỹ là không chịu ảnh hưởng bởi đau đớn từ vết thương cùng tăng cường thực lực, nhưng tuyệt đối không phải là trực tiếp loại trừ tổn thương, trong thời gian ngắn có lẽ hai người còn có thể không phân cao thấp, nhưng theo thời gian trôi đi... Richard chết là cái chắc.

Bốp!

Hai nắm tay lại va chạm vào nhau. Lần này không giống những lần trước, gã cơ bắp toàn thân phát triển cực độ, lực lượng đã tăng lên gấp mấy lần, còn sức mạnh của Richard lại bắt đầu suy giảm, hai bên một lên một xuống, vừa đối đầu lập tức biểu lộ kết quả, Richard đã hoàn toàn bị áp chế. Gã cơ bắp đánh ra một quyền liên phát hiện khác thường, hắn bật cười hung tợn, thuận tay bắt lấy bàn tay chỉ còn lại khớp xương của Richard.

- Luôn tiện cho người biết một việc... Suy nghĩ của các người cũng không sai, sức mạnh của ta đúng là cũng có giới hạn, ta trở nên càng mạnh thì bản thân cũng càng nguy hiểm... Đáng tiếc, thực lực các người quá

yếu, căn bản không cách nào ép ta tới tới hoàn cảnh đó được, chịu chết đi!

Gã cơ bắp cười lớn hung ác, hấn vung tay lên, quật mạnh Richard lên tường, tiếp đó vai trái hạ xuống, đâm thẳng tới. Sức mạnh của hắn lúc này còn lớn hơn một chiếc xe tăng mấy lần, lực lượng như vậy đè xuống không chỉ hoàn toàn biến Richard thành thịt vụn mà còn khiến cả một mảng tường rộng hơn ba mét vuông lõm hẳn vào. Nhất thời đường dây điện trong tường bị đoản mạch, tia lửa điện bắn ra khắp nơi, gã cơ bắp phảng phất như biến thành một chiếc Gundam hình người thật sự.

753. Chương 12: Huỳnh Muội Đối Quyết.... Tuyệt Cảnh Của Nam Viêm Châu Đội (5)

Nyos quỳ ở cuối đầu hành lang cách đó khá xa, lúc trước hắn bị thương không hề nhẹ, hơn nữa kể cả nhân loạn chạy trốn cũng tuyệt đối không chạy được bao xa. Thực lực của hai gã thành viên Ác Ma đội đã vượt xa dự tính của hắn, đặc biệt là trong tình huống lấy sức đấu sức, không có bất kỳ sắp xếp và bố cục nào như thế này, đối với bọn hắn mà nói, đây đúng là kết quả tồi tệ nhất. Ngoài ra, hiện tại hắn cũng không có tâm trí đâu để chiến đấu, chỉ không ngừng tìm cách lưu lại tin tức vì thế hắn liền dứt khoát quỳ xuống cuối hành lang. Nếu như Richard thất bại thì hắn chắc chắn phải chết, nếu như Richard chiến thắng thì hắn còn có một chút hy vọng, chỉ đáng tiếc, theo như trước mắt, hắn cũng chết chắc rồi.

“Ai, con đường của ta đã kết thúc rồi sao? Nhưng ta còn chưa tìm được cách để lại lời nhắn.... Chẳng lẽ trí tuệ ta cũng chỉ đến như vậy? Mãi mãi không bằng Sở Hiền sao?”

Nyos cười khổ nhìn ra xa, gã cơ bắp cũng không chút vội vã, vẩy vẩy máu thịt dính trên người rồi mới chậm rãi bước tới chỗ Nyos. Đồng thịt nát dưới chân tường đã bắt đầu bốc cháy, dây điện bị đoản mạch sinh ra nhiệt cực cao, chỉ không ngờ tòa nhà này bỏ hoang lâu như vậy mà vẫn còn có điện...

“Chờ đã, điện?”

Nyos chống tam xoa kích, cố dựng người dậy, hắn mỉm cười nhìn gã cơ bắp đang từ từ tới gần, nói;

- Người biết không? Cái gọi là niệm động lực, kỳ thực là một loại biến đổi của tinh thần lực, cũng có thể gọi là ánh sáng tâm linh sơ cấp nhất, mặc dù còn chưa có hình thức của ánh sáng tâm linh nhưng cũng đã có được khuôn mẫu. Cũng chính vì như thế, niệm động lực vốn có thể giống như ánh sáng tâm linh, xuất hiện dưới vô số hình thái, nói cách khác.... Niệm động lực trong một vài tình huống, hoàn toàn có thể chuyển hóa thành dạng năng lượng khác.

- Ha, vậy thì sao?

Gã cơ bắp cười nhạt khinh bỉ, hắn chỉ còn cách Nyos hơn mười bước. Tuy bước đi thông thả nhưng đó chẳng qua chỉ là hắn muốn chơi đùa với con mồi này mà thôi, muốn giết Nyos chẳng cần mất đến vài giây.

- Tam xoa kích của ta là đạo cụ khống chế niệm động lực, có thể chuyển đổi niệm động lực thành các loại năng lượng khác.... Trong đó bao gồm cả tín hiệu điện tử, nó cũng là một loại năng lượng... À đúng, thuộc tính ba mắt của ta ngoài niệm động lực ra còn có một thuộc tính phụ thêm rất đặc biệt, chính là tăng cường năng lực tư duy, tối đa có thể tăng đến gấp mười lần người bình thường, thậm chí cao hơn, chỉ là tình huống đó sẽ gây tổn thương lớn đến đại não mà thôi...

Nyos thoáng mỉm cười, một tay nắm chặt cây tam xoa kích, trên kích ánh sáng đỏ lấp lóe liên tục, nhưng hắn lại không tấn công gã cơ bắp mà quay người lại hướng về phía vách tường, dưới ánh mắt chăm chú của gã cơ bắp, dùng sức đâm mạnh tam xoa kích vào tường. Nhất thời, tia lửa điện bắn ra tung tóe, cây kích đã đâm trúng đường dây mạng chạy ngầm trong tường.

- Sở Hiền! Đây là tin tức ta để lại cho ngươi, có thể nhận được nó hay không thì phải xem may mắn của ngươi thôi...

-Trí tuệ của ta sẽ không thua kém bất kỳ ai, cho dù là hơi yếu hơn thì trái tim ta cũng tuyệt đối không bỏ cuộc!

- Đúng thế, vì vậy lần sau.... Sở Hiên, nếu như chúng ta còn có cơ hội chiến đấu, ta chắc chắn sẽ không thua người!

Ánh sáng đổ trên cây tam xoa kích trong tay Nyos lúc chớp lúc tắt, phảng phất như theo một quy luật nào đó, nhưng gã cơ bắp thì căn bản không biết hắn đang làm cái gì. Suy nghĩ của tên này cũng rất đơn giản, nếu Nyos đã ra chiêu thì hắn cũng không cần phải khách khí nữa, lao thẳng tới trước đánh ra một quyền, trực tiếp phá tan cơ thể Nyos từ giữa lưng. Sức mạnh cực lớn thậm chí còn ép vụn tất cả các bộ phận khác trên người Nyos, cây tam xoa kích càng bị đánh ngập vào tường, hoàn toàn biến mất.

- Đần độn, lảm bảm cái gì chứ. Ta đã nói với các người rồi, ta là người chỉ có sức mạnh và tốc độ, cũng không thông thạo thứ gì khác cả, nhưng chỉ thuần thực một điểm ấy lại khiến ta càng mạnh hơn. Vừa rồi người ra chiêu gì ta không biết nhưng không phải vẫn bị ta một quyền đánh chết sao, ha ha, đúng là một tên đần độn...

Gã cơ bắp cười lớn, giữ giữ máu thịt dính trên tay, nhưng còn chưa kịp quay lại thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm từ sau lưng truyền tới, nói:

- Sao câu này nghe quen vậy nhỉ? Hình như... Ta cũng đã từng nói như thế.

Gã cơ bắp nhất thời cả người cứng ngắc, không dám quay đầu lại. Hắn cực kỳ quen thuộc với giọng nói vừa vang lên đó, nói chính xác là hắn thường xuyên nghe thấy trong đoàn đội, đó chính là giọng của đội trưởng bọn hắn, Trịnh Xá, hắn tuyệt đối không dám không quen..... Nhưng hiện tại, Trịnh Xá đang thủ bên ngoài phòng thí nghiệm số 7, hắn cũng căn bản không thể nói ra những lời vừa rồi, như vậy, người sau lưng hắn là ai đã rất rõ ràng. Kẻ này hắn phải là cường giả số hai của cả thế giới luân hồi, Trịnh Xá bản chính!

Gã cơ bắp căn bản không hề phát hiện có người tới sau lưng hắn, nếu không phải cảm giác của hắn sai lầm thì chính là người kia thực lực quá, quá mạnh, vượt xa hắn nhiều lần. Ngoài đó ra, Trịnh Xá vừa rồi chỉ mở miệng nói mấy câu, một luồng khí thể kinh khủng đã ập thẳng tới sau lưng hắn, phảng phất như có một ngọn núi đè nặng xuống. Hắn bây giờ mặc dù toàn thân đầy sức mạnh, vậy mà lại có cảm giác không thể động đậy nổi, loại cảm giác đó hắn cũng mới chỉ cảm nhận được trên người clone Trịnh Xá.....

- Là Trịnh Xá, đội trưởng Trung Châu đội phải không?

Gã cơ bắp cũng coi như kiên cường, hắn nghiêng răng cắn nát đầu lưỡi, cơn đau kịch liệt truyền tới, đồng thời cũng giúp hòa hoãn khí thế, quay đầu lại. Đến lúc này, hắn mới nhìn thấy sau lưng quả nhiên có một người gần như giống hệt clone Trịnh Xá đang đứng. Ngoại trừ hướng vết sẹo trên mặt khác biệt ra thì những điểm khác hoàn toàn là cùng một người, chỉ có điều tên Trịnh Xá này nhìn qua không có vẻ lạnh lẽo và khủng bố như vậy mà thôi.

- Đã muốn gặp người từ lâu rồi, đội trưởng bọn ta rất thường nhắc đến người. Kẻ thù cũ... Ta thấy chẳng qua chỉ đến thế này thôi.

Gã cơ bắp cười lạnh nói.

- Đội trưởng các người? Người thuộc đội nào?

Trịnh Xá liếc nhìn đồng máu thịt nát vụn sau lưng gã cơ bắp, bây giờ mới hỏi.

Gã cơ bắp ngậy ra một chút, cũng không cần thận suy nghĩ xem Trịnh Xá tới từ lúc nào, thuận miệng đáp luôn:

- Ta là người của Ác Ma đội, tới để ngăn cản Nam Viêm Châu đội và các người gặp mặt... Ách?

Trịnh Xá cũng ngăn người, một lúc sau mới bật cười hung ác, nói:

- Ác Ma đội phải không? Vậy thì đồng thịt sau lưng người chắc là thi thể thành viên Nam Viêm Châu đội đúng không? Là ai?

- Mẹ kiếp, sao ta lại phải nói nhiều với người nhe vậy? Sớm đã thấy tên khốn nhà người không thuận mắt rồi, nhìn cũng chẳng có vẻ gì là mạnh cả. Đánh thắng ta, ta tự khắc....

Gã cơ bắp còn chưa dứt lời, Trịnh Xá đã vụt xuất hiện trước mặt hắn, một quyền nhìn như bình thường đánh tới, không ngờ lại khiến hắn không có cả thời gian để phản ứng, đánh trúng vào vai phải hắn. Bụp

một tiếng sắc gọn, một quyền trông rất tầm thường, uy lực lại mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, phá nát vụn cơ thể cực kỳ cứng rắn của gã cơ bắp. Chỉ sau một quyền, vai phải cùng một mảng phổi của hắn đã hoàn toàn biến mất.

- Ta không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi, kẻ ngươi vừa giết là ai? Hắn nói những gì? Kể lại toàn bộ cho ta!

Trịnh Xá bóp chặt cổ gã cơ bắp, cứ như vậy giơ bổng hắn lên không, phảng phất như gã to lớn này chỉ là một con gà con.

Gã cơ bắp vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, kỳ thực hắn vô cùng tự tin với thực lực của mình, cho dù là tại Ác Ma đội, tiểu đội mạnh nhất trong cả thế giới luân hồi, thực lực hắn cũng được coi là đội viên tầm trung trở lên, hơn nữa chiến đấu lúc trước còn khiến cơ thịt hắn mạnh lên rất nhiều. Ai mà biết, vậy mà lại không cản nổi một quyền của

Trịnh Xá bản chính? Đó là chiến lực đỉnh cao nhất trong toàn thể giới luân hồi, chỉ thấp hơn clone Trịnh Xá sao?

- Đó là đội trưởng Nam Viêm Châu đội, hắn cứ lảm bảm những chuyện gì đó, đúng rồi, nói là phải lưu lại tin tức cho Sở Hiên... Mẹ nó, lại là tên ấy...

Trịnh Xá nghe vậy thiếu chút nữa thì phì cười, xem ra người của Ác Ma đội cũng chịu không ít khổ sở bởi tên khốn này. Hắn đúng là một kẻ quá kinh khủng... chỉ là Nam Viêm Châu đội, cùng với gã trí giả thích ăn chocolate đó, kẻ lúc nào cũng cố gắng khiêu chiến Sở Hiên nhưng giống như mọi lần trong quá khứ, lúc nào cũng thất bại, hắn cũng chết rồi sao?

- Tin tức à?

Trịnh Xá nhìn đồng thịt vụn dưới chân tường, khe thở dài, tiếp đó vung quyền đánh vào chỗ ngực trái gã cơ bắp. Cộng thêm một quyền lúc trước đánh nát vai tên này, cả hai quyền đều dùng trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt để phát lực, nhìn như nhẹ nhàng nhưng lực đạo lại nặng đến vạn cân, một đòn đơn giản đã đánh gãy đôi người gã cơ bắp, đến cả trái tim cũng hoàn toàn biến thành mảnh vụn.

- Trương Hằng, Imhotep, phía dưới còn một thành viên Ác Ma đội. Bắt sống hắn, ta muốn hỏi hắn vị trí Ác Ma đội hiện tại.

Trịnh Xá quay đầu lại nói. Đến lúc này, các thành viên còn lại của trung Châu đội mới từ trong lối vào tiến đến, còn Sở Hiên thì không biết từ lúc nào đã đứng giữa hành lang, đang nhíu mày nhìn sang phía Nyos vừa chết.

- Tin tức sao?

Sở Hiên bỗng đưa tay đặt lên cây tam xoa kích cắm trên tường, một tia lửa điện vụt xẹt qua ngón tay hắn. Mặc dù Sở Hiên không hề có cảm giác đau đớn gì cả nhưng vẫn bị tia điện giật cho một cái, mấy ngón tay tự động run rẩy.

- Điện à? Nếu có điện...

Sở Hiên đột nhiên quay sang phía Trịnh Xá, nói;

- Ta phải đi tìm số tin tức lưu lại đó, chuyện ở đây giao cho ngươi. Từ chỗ thành viên Ác Ma đội có thể thu được một số thông tin có ích, chờ sau khi ta về sẽ bắt đầu lên kế hoạch đối phó với Ác Ma đội.

- Chờ, chờ một chút. Tên khốn nhà ngươi lại cái trò im im như vậy. Nói ra xem nào, tin tức đó rút cuộc là thế nào? Cùng với tin tức hắn lưu lại đến cùng là đang ở đâu.

Trịnh Xá vội vàng kéo Sở Hiên đang định rời đi lại, đồng thời gấp rút hỏi.

- Nếu như có điện, vậy thì chắc chắn là cũng phải có máy tính. Tuy không biết Nyos rút cuộc là có ý gì nhưng theo biểu hiện trên chiến trường, tin tức lưu lại chỉ có khả năng duy nhất là dưới dạng điện tử... Tìm máy tính đi, cũng luôn tiện kiểm chứng suy luận của ta.

754. Chương 13: Kế Hoạch Hoàn Thiện Loài Người (1)

- ...Hóa ra mọi việc là như vậy.

Sở Hiên ngồi trước máy tính, lẩm bẩm nói. Trên máy tính xuất hiện một đồng những con số kỳ quái, những dãy số này rất giống lời nhắn Sở Hiên để lại cho Tiêu Hoàn Luật, đều hoàn toàn hỗn loạn, nhìn không ra được một quy luật nào cả. Nhưng đó chỉ vốn vẹn là cách nhìn của những người sau lưng Sở Hiên, còn hắn thì hình như đã hiểu hết tất cả.

- Thế là sao? Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trịnh Xá liền tò mò hỏi.

Sở Hiên nhíu mày suy nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên nói:

- Thành viên Nam Viêm Châu đội có ai còn sống không? Thi thể họ thế nào?

- Ai, không còn ai sống sót cả. Thực lực Nam Viêm Châu đội có vẻ cũng không tăng lên bao nhiêu, cứ như vậy bị hai gã kia đoàn diệt, còn có bốn người chết rất bi thảm...

Trịnh Xá thở dài đáp.

- Nói cách khác, thi thể họ vẫn tồn tại?

Sở Hiên lại nhíu mày, ngẫm nghĩ cả nửa ngày rồi mới nói tiếp:

- Ta có thể cho các người biết tin tức, nhưng có một điều kiện khởi đầu rất nguy hiểm.

- Điều kiện khởi đầu rất nguy hiểm?

Trịnh Xá lập tức miễn cưỡng nhận ra hai chữ “nguy hiểm”. Trên thực tế, nếu hai chữ này phát ra từ miệng Sở Hiên thì chuyện đã không còn đơn giản nữa. Mà đâu chỉ là không đơn giản, đó rõ ràng là cực kỳ hiếm gặp, cho dù chuyện rất nguy hiểm hắn cũng sẽ không nói ra, nhưng một khi hắn đã nói thì chắc chắn là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

- Ừm, đúng vậy. Ta đại khái đã biết chuyện gì đã xảy ra, bao gồm cả nội dung La Ứng Long không thể nói ra ta cũng đã hiểu được sơ lược. Nhưng mà, không phải ta không muốn nói, mà là ta không thể nói, một khi nói sẽ có nguy hiểm sinh ra.

Sở Hiên nhìn mọi người, nói.

La Ứng Long bĩu môi:

- Vậy thì cũng chẳng khác gì ta, người biết được thì có ích gì?

- ...Vì thế ta mới nói, đây chỉ điều kiện khởi đầu nguy hiểm chứ không phải điều kiện khởi đầu hủy diệt.

Sở Hiên đáp lại:

- Ta nghi rằng Adam bày ra thế cục này, lừa gạt ta, clone của ta, người cùng tất cả những người biết được nội tình. Tuy không biết hắn đã làm cái gì nhưng trên thực tế suy luận này ta nắm chắc được năm đến sáu phần.

- Chờ, chờ chút, cái “không phải không muốn nói mà là không thể nói” mà các người đang nói phải chăng là một khi nhắc đến những từ ngữ nào đó sẽ bị Chủ Thần trực tiếp delete? Giống như hạn chế khi chúng ta trở về thế giới hiện thực?

Trịnh Xá cũng lập tức hiểu ra ý Sở Hiên muốn nói là gì, hắn vội vàng hỏi lại chi tiết.

- Đại khái là như vậy, nhưng đó chỉ vốn vẹn là theo lẽ thường mà nói, cũng tức là, mọi người đều tin rằng một khi nói ra chuyện này sẽ bị delete, thậm chí có thể bao gồm cả clone của ta.

Sở Hiên đẩy đẩy mắt kính nói:

- Theo những gì mà chúng ta đã biết về delete của Chủ Thần, một khi nói ra từ mấu chốt sẽ bị delete, nói cách khác, nếu hiện tại ta đã nhận được tin tức hữu dụng, vậy thì suy luận theo thời gian, Nyos phải đến

sau khi lưu lại tin tức mới chết. Như vậy sẽ xuất hiện mâu thuẫn, cũng tức là sau khi lưu lại tin tức Nyos không hề bị delete mà bị người của Ác Ma đội giết chết, chuyện này hoàn toàn khác với delete mà chúng ta biết. Do đó ta có lý do để tin rằng, hiệu quả delete mà các người nhận định trong lòng không hề tồn tại.

- Nói chậm một chút, bọn ta không có đầu óc như của người.

Trịnh Xá day day huyện thái dương, nói:

- Ý người là, delete của Chủ Thần kỳ thực chỉ để lừa người, chúng ta có thể không chút cố kỵ trở về thế giới hiện thực, làm bất kỳ việc gì?

- Không, ta không hề nói như vậy, nếu muốn chết người cũng có thể kiểm chứng thử xem suy đoán đúng hay sai... Ý ta muốn nói là, delete mà bọn họ nhận định có khả năng là không hề tồn tại, cũng tức là ý tưởng một khi nói ra một số chuyện nào đó sẽ bị delete có thể chỉ là giả.

Nói tới đây, Sở Hiên nhìn sang phía La Ứng Long, hỏi:

- Ta hỏi người một vấn đề... Người từng tận mắt nhìn thấy Adam chiến đấu với người khác chưa? Ta nói là tận mắt nhìn thấy, bất kỳ đối thủ nào cũng được, bao gồm cả kẻ địch trong thế giới phim kinh dị lẫn trong tiểu đội luân hồi.

- Giải thích chi tiết mọi chuyện đi, sau khi nói xong thì luôn tiện giải thích qua cho bọn ta về thực lực và khả năng của Adam đi.

- Thế giới phim Narnia, ừm, nói một cách chính xác thì nó hẳn là phim huyền ảo phương Tây, trong kịch bản gốc quả thật cũng xuất hiện chuyện người chết sống lại. Tuy đó là một con sư tử nhưng cơ hội hồi sinh lần hai sau khi chết đúng là có tồn tại, hơn nữa theo lời nhấn của Nyos thì nó cũng không mâu thuẫn với cơ hội sống lại lần đầu tiên... Đây là lời nhấn quan trọng thứ nhất, lời nhấn quan trọng thứ hai là tin tức Nyos thu được khi tiến vào di tích của phân hệ da trắng.

- Di tích của phân hệ da trắng? Của bên nào? Hệ Thánh nhân hay hệ người tu chân?

Trịnh Xá vội vàng hỏi.

- Rất đáng tiếc, khác với suy đoán của chúng ta, phân hệ da trắng có vẻ chỉ có một di tích, Thánh nhân và người tu chân của họ đã liên kết lại một chỗ. Nói chính xác là do hai thế lực của phân hệ da vàng quá mạnh mẽ cho nên Thánh nhân và người tu chân của phân hệ da trắng cùng phân hệ da đen đều tự liên kết, hình thành hai thể liên hợp không chặt chẽ cũng không lỏng lẻo. Thứ Adam lấy được chính và vũ khí cuối cùng mà Thánh nhân và người tu chân phân hệ da trắng liên hợp chế tạo ra, cũng là thể hiện tận cùng trong ý niệm của phân hệ da trắng.... Tồn tại tối cao.

- Tồn tại tối cao?

Ngoại trừ La Ứng Long, mấy người Trịnh Xá đều tò mò nhắc lại, Trịnh Xá lại càng hỏi thêm:

- Là nói về việc tạo “thần” sao?

- Nói vậy còn phải xem người coi loại sinh vật gọi là “thần” đó như thế nào. Nếu là chỉ sinh vật có sức mạnh cường đại, vượt xa sự tưởng tượng của loài người thì định nghĩa về “thần” và siêu nhân cũng chẳng khác gì nhau. Nhưng nếu là chỉ loại tồn tại tối cao, không gì không biết, không gì không làm được, không thể tưởng tượng, không thể hình dung thì đó chính là tồn tại cuối cùng trong ý niệm mà phân hệ da trắng muốn tạo ra. Có thể năm xưa Thánh nhân và người tu chân phân hệ da trắng không chỉ cảm thấy bất lực trước kẻ chế tạo cái hộp mà còn cảm thấy bất lực trước cả thế lực của phân hệ da vàng, vì thế họ mới hợp sức chế tạo vũ khí cuối cùng của phân hệ da trắng này, cũng tức là “kế hoạch hoàn thiện loài người” được lưu lại trong di tích.

Sở Hiên gật đầu, rồi lại lắc đầu đáp.

- Kế hoạch hoàn thiện loài người? Neon Genesis Evangelion? Cái trò gì đây....

Trình Khiếu lập tức nhảy dựng lên.

- Đúng thế, chỉ riêng điểm này mà nói, ta cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Thế giới hiện thực của chúng ta không chỉ không ngừng xuất hiện các loại phim kinh dị mà đến cả vũ khí cuối cùng của phân hệ da trắng không ngờ cũng xuất hiện trong anime. Đến bây giờ giả thuyết của ta về việc Chủ Thần khổng lồ chế một bộ phận con người sáng tạo ra các bộ phim để cảnh cáo loài người đã sụp đổ. Rất có thể, kẻ thật sự khổng lồ chế người trong thế giới hiện thực chế tạo những bộ phim điện ảnh và anime này.... Không biết chừng chính là kẻ chế tạo cái hộp. Tóm lại, suy luận này còn cần phải cân nhắc cẩn thận, tiếp theo chúng ta sẽ nói về kế hoạch hoàn thiện loài người. Dựa theo suy tính của Thánh nhân và người tu chân phân hệ da trắng, bọn họ nhận định một sinh vật đơn nhất là không đủ để đối phó với kẻ chế tạo cái hộp. Không cần biết là về tính nhu nhược trong tư tưởng hay tính hạn chế trong bản thân sinh mệnh thể, nếu muốn siêu thoát cái vũ trụ bị sáng tạo ra này thì nhất định phải mạnh mẽ hơn xa sinh mệnh thể của cái vũ trụ thứ nguyên này mới được. Do vậy, bọn họ lấy đó làm lý tưởng, cuối cùng che giấu ba tập đoàn Thánh nhân, người tu chân phân hệ da vàng và phân hệ da đen, âm thầm chế tạo vũ khí cuối cùng này. Nói cách khác, từ một góc độ nào đó, bọn họ đã phản bội loài người, phản bội hai phân hệ kia, vì thế năm xưa sau khi chế tạo xong, bọn họ không có tự tin sử dụng loại vũ khí này để tiêu diệt ba tập đoàn kia, chủ yếu là tiêu diệt hai thế lực của phân hệ da vàng. Bọn họ liền che giấu nó đi, đợi tương lai truyền nhân của phân hệ da trắng lấy được vũ khí này, dùng nó để chế tạo sinh vật tối cao...

- Thứ này chính là trận đồ Cây sự sống, còn kế hoạch đó chính là kế hoạch hoàn thiện loài người.

Nói tới đây, Sở Hiên khẽ thở dài, tiếp tục:

- Ý tưởng này ta cũng từng có chút suy đoán mơ hồ, chỉ là còn chưa được hoàn toàn như vậy... Mỗi sinh vật sống đều tồn tại ánh sáng tâm linh đặc trưng riêng biệt, tất cả những người đạt tới tầng thứ tư đều biết đúng không? Trịnh Xá?

Trịnh Xá đang nghe đến ông cả đầu, cứ có cảm giác đang bị lừa gạt, bây giờ nghe Sở Hiên hỏi, hắn cũng chỉ có thể gật đầu nói:

- À đúng, người nói không sai, tuy chỉ có cường giả tầng thứ tư mới có thể cảm nhận cùng sử dụng ánh sáng tâm linh của mình nhưng bọn ta cũng đồng thời có thể cảm giác được tất cả các loại sinh vật sống đều tồn tại loại năng lực này. Cho dù là ánh sáng tâm linh còn chưa thức tỉnh thì nó cũng thật sự tồn tại ở sâu trong ý thức, điểm này không thể nghi ngờ gì.

- Ủm, ánh sáng tâm linh trong một vài tình huống có thể dung hợp đúng không?

Sở Hiên gật đầu hỏi tiếp.

Trịnh Xá cũng không do dự, đáp ngay:

- Không sai, ví dụ như tiến vào tầng sâu trong không gian ý thức của người khác, cái mà người gọi là tầng “thần ngã” ấy, ánh sáng tâm linh có thể sẽ bị phe mạnh hơn dung hợp.

- Kế hoạch hoàn thiện loài người chính là như vậy. Thánh nhân cùng người tu chân phân hệ da trắng hợp sức chế tạo trận đồ Cây sự sống, muốn chuẩn bị dung hợp tất cả mọi sinh mệnh. Nói chính xác là lấy ánh sáng tâm linh của loài người làm chủ thể, ánh sáng tâm linh của tất cả mọi loại sinh mệnh phi nhân loại khác làm dinh dưỡng và năng lượng, hình thành một sinh mệnh thể tối cao chỉ thuần túy có ánh sáng tâm linh, năng lượng, trí tuệ, kinh nghiệm, ý thức. Quá trình này được gọi là kế hoạch hoàn thiện loài người.

Chú thích:

Toàn bộ vấn đề trong chương xoay quanh Neo Genesis Evangelion, giải thích một lượt cho gọn.

Kế hoạch hoàn thiện loài người, Jinrui Hokan Keikaku. Trong Evangelion con người bắt nguồn từ Lilith, được thừa hưởng Trái cây trí tuệ, thủy tổ của các Angel là Adam, các Angel thừa hưởng Trái cây sự sống. Khi thực thể đại diện cho Lilith và Adam kết hợp với nhau sẽ sinh ra Third Impact, buộc linh hồn của tất cả loài người phải kết hợp với nhau để đạt tới bước tiến hóa mới. Kế hoạch hoàn thiện loài người được dùng với mục đích tận dụng Third Impact để tạo ra “sinh vật tối cao”

Cây sự sống ở đây không phải một cái cây có rễ có cành có lá như bình thường mà là một bộ phận của Kabbalah, tập hợp của mười Sephirot, bao gồm mười số và 22 chữ cái, diễn tả mười điều Chúa trời đã nói trong chương đầu của Genesis về cách người đã tạo nên vũ trụ.

Mũi thương Longinus, theo một truyền thuyết, Chúa Jesus không chết vì bị đóng đinh câu rút mà vì bị một người lính dùng giáo đâm xuyên ngực khi đang bị treo trên thánh giá. Người lính đó được gọi là Longinus

756. Chương 13: Kế Hoạch Hoàn Thiện Loài Người (3)

- Không thể nào!

Trịnh Xá lập tức kêu lên:

- Cường giả tầng thứ tư, không, nói chính xác là cường giả tầng thứ tư trung cấp, tất cả đều là người đã vượt qua tâm ma. Không cần biết là vượt qua bằng giác ngộ, hay là dùng sức mạnh cường hành vượt qua, tinh thần thể đã kiên cố đến mức chỉ có thể phá hủy chứ không cách nào di chuyển hoặc ảnh hưởng, làm sao có thể bị thứ khác dung hợp được? Cũng giống như hai khối nam châm cho dù là hút lẫn nhau nhưng một khối được cố định trên mặt đất, khối kia kể cả sức hút có lớn cũng vô dụng, không thể...

Nói đến đây, Trịnh Xá đột ngột dừng lại, hắn đã nghĩ tới một khả năng khác.

- Không thể có sức mạnh lớn hơn mặt đất đúng không? Đây chính là chuyện ta muốn nói. Kế hoạch hoàn thiện loài người này nếu giải thích theo từ ngữ thì nó hoàn toàn là phản ứng dây truyền, hơn nữa còn là phản ứng siêu việt giới hạn vật lý, càng ở gần điểm trung tâm hoàn thiện thì càng có khả năng bị hấp thu

dung hợp trước. Kể cả lúc ban đầu tập hợp thể đó còn rất yếu ớt nhưng theo lực hút không ngừng tăng cường, phạm vi thu hút cũng càng lúc càng lớn, sinh vật bị thu hút có khả năng cực lớn sẽ nhìn thấy tâm ma sâu nội tâm. Không cần biết là thứ yêu thương nhất, thù hận nhất, sợ hãi nhất, hay là bất lực nhất, chỉ cần không chống cự được tâm mà là sẽ bị tập hợp thể đó hấp thu. Cho dù là thành công vượt qua tâm ma, theo tập thể đó hấp thu các sinh vật yếu ớt không ngừng tăng cường, cũng có thể phát sinh quá trình dùng sức ép buộc thu hút, cũng giống như tâm ma kỳ thực cũng có thể lấy lực chứng đạo vậy... Người cho rằng dựa vào người tăng thứ tư hoặc thậm chí tăng thứ năm có thể đối kháng với tập hợp của tất cả mọi dạng sống trên trái đất bao gồm cả vi khuẩn, virus sao? Đó dù gì cũng là sản phẩm cuối cùng của phân hệ da trắng, là kế hoạch có mục tiêu là sáng tạo ra sinh mệnh thể tối cao, chỉ cần vẫn còn là sinh mệnh thể thì không thể đối kháng. Đây chính là toàn bộ kế hoạch hoàn thiện loài người, hơn nữa tập hợp thể đó còn dung hợp tất cả ý thức, kinh nghiệm, tri thức, phương pháp suy nghĩ, thậm chí là tu dưỡng võ học, lý luận khoa học, tất cả mọi thứ của toàn nhân loại... Sinh mệnh thể dưới hình thức ấy đã không còn là một dạng sống trong phạm vi tưởng tượng của loài người nữa, đó là “Thần” chân chính, là thượng đế, là sinh mệnh thể tối cao...

La Ứng Long bấy giờ mới thở dài nói:

- Bấy giờ đã hiểu tại sao ta lại phải chạy khỏi Thiên Thần đội, ngoài ra còn muốn giết chết Adam rồi chứ? Ta không muốn biến thành một trong số đó, ta chỉ là ta, là một cá thể La Ứng Long đơn độc. Adam nắm giữ trận đồ, hẳn hoàn toàn có thể trở thành ý thức chủ yếu của cả tập hợp sinh mệnh thể đó, còn tên đáng ghét Tổng Thiên thì trong đầu chỉ có cái mà hắn gọi là đạo đạo, sinh tử đều không đáng để hắn cân nhắc, vì thế hắn hoàn toàn tán thành từ bỏ bản thân, dung hợp vào tập hợp thể. Hắn chỉ hy vọng sau khi dung hợp vào sinh mệnh thể tối cao sẽ có thể cảm nhận đạo đạo chí cao vô thượng. Vừa rồi nghe người giải thích ta mới biết, nguyện vọng của hắn đúng là có thể thực hiện.

- Không phải có thể mà là nhất định có thể thực hiện. Không chỉ riêng đạo đạo tối cao, bất kỳ ý thức, kinh nghiệm, trí tuệ nào cũng đều hoàn toàn có thể siêu việt cực hạn của nhân loại vì nó rất có thể là sự tổng hợp ý thức của hàng tỷ sinh vật sống mà thành...

Sở Hiền cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta cuối cùng hiểu vì sao clone của ta lại có hành động như thế. Cái gọi là quân cờ, phải vứt bỏ là lập tức vứt bỏ, chỉ cần có thể đạt thành bố cục, giành lấy thắng lợi cho phần lớn thì chẳng cần phải để ý tới cái gì khác...

Những người xung quanh nhất thời đều không hiểu Sở Hiền đang nói cái gì, chỉ có Trịnh Xá tựa như mơ hồ có chút ý tưởng, bất quá, giờ phút này hắn cũng chẳng có thời gian để ý những chuyện ngoài lề đó, lập tức hỏi:

- Vậy thì phải làm thế nào? Có cách nào ngăn cản kế hoạch hoàn thiện loài người này không? Hay là một khi khởi động là không thể ngăn cản?

- Có thể ngăn cản, cũng không thể ngăn cản. Phương pháp ngăn cản rất đơn giản, chính là giết chết Adam, kẻ nắm giữ trận đồ Cây sự sống, đây là phương pháp đơn giản, trực tiếp nhất. Nhưng rất đáng tiếc, thực lực của Thiên Thần đội, không, phải gọi là Liên minh Thiên sứ, tuy không phải là rất mạnh nhưng tuyệt đối thuộc vào một trong ba đỉnh cao của thế giới luân hồi. Chúng ta nếu chính diện đối kháng, hoàn toàn không thể dựa vào bố cục hoặc mưu kế để làm suy yếu sức mạnh của bọn chúng. Nếu lấy cứng đấu cứng, kết quả chỉ có thể là thắng thảm, mà Ác Ma đội thì chắc chắn là rất vui lòng tọa sơn quan hổ đấu, trở thành kẻ thắng lợi cuối cùng. Ta đại khái có thể tưởng tượng cách nghĩ của Adam, đó là lợn chết không sợ nước sôi, hẳn căn bản không quan tâm tới bố cục, kế hoạch gì cả, chỉ cần ngồi yên chuẩn bị hoàn thành kế hoạch hoàn thiện loài người, sau đó sẽ có thể trở thành kẻ thắng lợi cuối cùng... Ta biết, hắn đang chờ ta và clone của ta xuất chiến...

- Ngoại trừ trực tiếp giết chết Adam ra, thật sự không còn cách nào có thể ngăn cản?

Trịnh Xá coi như đã nghe hiểu nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục hỏi.

- Không có, đây là lí do vì sao ta nói không thể ngăn cản. Kế hoạch hoàn thiện loài người này thuần túy là phản ứng dây chuyền, giống như phản ứng hạt nhân, chỉ cần bắt đầu là không thể dừng lại, trừ phi là giết

chết Adam. Có điều, kế hoạch hoàn thiện này cũng có khuyết điểm nhất định, chính là thời gian.... Do trận đồ Cây sự sống là sản phẩm kết nối ánh sáng tâm linh của tất cả sinh vật, tác dụng của nó không phải hấp thu ánh sáng tâm linh mà là kết nối chúng lại với nhau. Thứ thật sự hấp thu dung hợp ánh sáng tâm linh của các sinh vật là ánh sáng tâm linh của bản thân Adam. Nói cách khác, tuy hắn chiếm được ưu thế khổng chế trận đồ Cây sự sống, có thể hấp thu ánh sáng tâm linh của các sinh mệnh thể yếu ớt xung quanh để tăng cường bản thân sau khi kế hoạch hoàn thiện loài người bắt đầu, nhưng nếu hấp thu ánh sáng tâm linh của kẻ còn mạnh hơn hắn thì kết quả chỉ có thể là hắn bị kẻ khác dung nhập ngược lại, còn sinh mệnh thể mạnh nhất sẽ trở thành ý thức chủ, đã hiểu chưa? Adam chắc chắn không thể, và cũng không dám ngay từ đầu đã đẩy kế hoạch hoàn thiện loài người ra tấn công các cường giả tầng thứ tư, đặc biệt là người và clone của người.

Sở Hiền chỉ sang phía Trịnh Xá, đoạn nói tiếp:

- Lấy ví dụ thế này nhé, trận đồ Cây sự sống có thể coi như một trường lực, hoặc có thể gọi là lĩnh vực, không gian tuyệt đối gì đó. Không gian này sẽ căn cứ theo ánh sáng tâm linh của người sử dụng mạnh hay yếu mà tăng cường, mở rộng, vì thế lúc khởi đầu Adam sẽ làm cái gì? Chính là hấp thu ánh sáng tâm linh của các sinh mệnh thể yếu ớt xung quanh, đó cũng là nguyên nhân hắn thành lập liên minh Thiên sứ, thành viên các đoàn đội đó kỳ thực đều là dinh dưỡng để hắn phát triển.... Đúng rồi, Tổng Thiên có lẽ chính là mắt xích quan trọng nhất của kế hoạch hoàn thiện này. Có được cơ sở của cường giả tầng thứ tư này cộng thêm ánh sáng tâm linh của mấy chục người khác cùng với các loại sinh vật, virus trên người zombie vẫn

Hồng Lão Ngoại, cũng tức là một số cực ít người ngoại quốc vô cùng sùng bái văn hóa Trung Quốc (lời tác giả: đây là sự thực, ở ngoại quốc đúng là có một số rất ít người ngoại quốc cực kì sùng bái văn hóa Trung Quốc, đa số ở tại các nước phát triển Tây Âu và Mỹ, bọn họ thậm chí coi văn hóa Trung Quốc là văn hóa vĩ đại nhất thế giới. Đường nhiên, Trung Quốc chúng ta cũng có loại người vô cùng sùng bái nước ngoài, hơn nữa tỷ lệ số lượng so với Hồng Lão Ngoại còn đông hơn nhiều...) vào lúc clone Trịnh Xá thê thảm mà đến, hẳn cũng là người duy nhất tỏ ý phản đối, ngoài ra sau đó còn cấp cho Trịnh Xá một ít giúp đỡ về mặt vật chất, thế mới giúp cho Trịnh Xá sống sót qua thời kì yếu ớt nhất, tiếp đó trưởng thành lên. Cũng bởi vậy, hẳn trốn thoát qua đợt báo thù điên cuồng của clone Trịnh Trá sau này.

Thomas nghiêng mắt nhìn thanh niên da đen, cười lạnh nói:

- Tên mới đến kia, mới trải qua hai thế giới phim kinh dị mà đã bắt đầu Ác Ma đội chúng ta, Ác Ma đội chúng ta treo trên mồm rồi sao? Ngậm cái miệng thối của ngươi lại, ta nghe mà buồn nôn, hơn nữa ngươi biết cái gì là tự tôn của cường giả sao? Nếu cầm dao xông lên chém nhau một trận mà được gọi là tự tôn của cường giả, vậy loại lưu manh đây đường giống như ngươi đều là cường giả hết rồi, đồ ngu.

Thanh niên da đen cười hắc hắc, mặc dù trong mắt có chút không phục cùng phần nộ, nhưng mà hẳn lại không nói thêm điều gì, hiển nhiên là rất kiêng dè Thomas, hoặc là lúc trước đã phải chịu thiệt rồi. Nhưng mà nghĩ cũng đúng, người da trắng và người da đen ở nước Mỹ thù oán rất sâu, hàng ngày trong thế giới thực không biểu hiện, nhưng không có nghĩa là sẽ không biểu hiện ra trong loại thế giới cực đoan như thế giới luân hồi này, biểu hiện trong này cũng là một loại biểu hiện trần trụi nhất, nắm tay lớn kẻ nào lớn, kẻ đó là đại ca, nhìn trước mắt thì đại ca chính là Thomas.

Thomas lại chửi vài câu rồi mới nói:

- Nhiệm vụ Sở Hiên giao cho chúng ta là cố thủ ở đây, đến khi Trung Châu đội xuất hiện mới thôi, nếu trong tám tiếng mà Trung Châu đội không xuất hiện, thì chúng ta phải toàn lực tác chiến, bao giờ giết chết Adam mới kết thúc. Đây không phải là lần đầu tiên ta dẫn đội hoàn thành nhiệm vụ của tiểu phân đội, nhưng đây là lần nhiệm vụ khó khăn nhất của ta, ta không hi vọng có người làm vướng tay vướng chân. Nên biết đối phương là Thiên Thần đội và một lượng lớn tiểu đội luân hồi, thực lực thật sự mạnh hơn chúng ta nhiều, cần phải nhớ! Nhiệm vụ của chúng ta là đánh lén! Không phải đi tìm chết.

Mọi người xung quanh đều yên lặng nghe hẳn nói, thật lâu sau một người da vàng cao lớn mới mở miệng:

- Thomas, ngươi nói lần này đồng thời nghênh chiến Thiên Thần đội và Trung Châu đội, chúng ta rốt cuộc có mấy phần nắm chắc? Sở Hiên, hẳn...hẳn thật sự có thể chiến thắng chính mình sao? Phải biết Trung Châu đội cũng có một kẻ giống như hẳn...

- Không chỉ Sở Hiên, còn có Trịnh Xá...

758. Chương 14: Phân Chiến! Đối Chiến! Cường Chiến!(2)

Một người khác cũng cẩn thận nói, ánh mắt sáu người đều tập trung nhìn vào Thomas, dù sao cũng hẳn là người có thâm niên nhất trong đoàn đội này, thời gian thậm chí vượt qua đội trưởng Trịnh Xá, một ít việc hẳn cũng biết được nội tình. Mọi người sớm đã có kinh nghiệm làm quân cờ của Sở Hiên, bọn họ lúc này muốn biết nhất chính là mình cuối cùng có thể sống sót qua nhiệm vụ lần này hay không, hoặc là nói có thể sống sót qua trận chiến cuối cùng này không.

- Trung Châu đội...Lần trước chiến đấu với bọn chúng đã qua lâu như vậy rồi.

Thomas nhắm mắt thở dài, hẳn dường như đang hồi tưởng lại quá khứ, thật lâu sau mới nói:

- Lần trước chúng ta giao chiến với Trung Châu đội, mặc dù lấy ưu thế áp đảo diệt sạch bọn chúng, nhưng chúng ta cũng có người chết. Trung Châu đội khi ấy thực lực rất yếu, mặc dù có một trí giả, nhưng so sánh với Sở Hiên thì cũng chỉ là trí tuệ của người bình thường. Mặc dù không biết làm thế nào Trịnh Xá Trung Châu đội trốn được một mạng, mặc dù không biết vì sao để cho Trung Châu đội Trịnh Trá thoát được một mạng, nhưng mà loại đoàn đội bị diệt sạch này hầu như không còn gì để cứu vãn nữa, nhất định là lại phải chậm rãi thu nạp người mới, tích lũy lực lượng phát triển lại từ đầu, thế nhưng...

- Nhưng không quá lâu sau, chúng ta liền nghe từ miệng một đội ngũ mơ hồ biết được tình hình của Trung Châu đội, nghe nói tiểu đội này gặp phải một tiểu đội chăn nuôi đã bị đánh cho tan tác, bọn họ nhân cơ hội liền đem tiểu đội chăn nuôi kia diệt sạch, mà trước khi bị diệt đã từ miệng bọn chúng biết được tình hình của Trung Châu đội. Chính Trung Châu đội đánh cho đội ngũ chăn nuôi đó đến mức tàn phế, cuối cùng phải dựa vào thập tự hồi sinh mới thoát được một kiếp, đây chính là minh chứng cho sự mạnh mẽ của Trung Châu đội...

Sáu người còn lại đều trợn tròn cả mắt, thời gian bọn họ đến Ác Ma đội mặc dù chưa lâu, muộn nhất chính là người da đen kia chỉ mới qua hai thế phim kinh dị, nhưng mà hai, ba người trong đó cũng đã trải qua chiến đấu đoàn đội, cũng từng nghe người khác nói qua về loại tiểu đội chăn nuôi kia. Đó là một loại mà cả đoàn đội chỉ tập trung vào một, hai, tối đa là ba cường giả, những người còn lại bị coi là nô lệ bị bọn chúng chăn nuôi, dựa vào điểm thưởng và chi tiết kịch tính của các nô lệ để cường hóa chính mình. Làm vậy thực lực sẽ tăng cực nhanh, cũng có thể hoán đổi các thuộc tính, chiêu thức, cùng rất nhiều vũ khí cao cấp rất mạnh. Tuy nói là lấy lực lượng của ngoại vật để tăng thực lực, người của đội chăn nuôi không thể có cường giả đỉnh cấp, nhưng trong các cường giả cao cấp, thực lực của bọn chúng đúng là số một số hai, kể cả một số thành viên của Ác Ma đội đấu với người của đội chăn nuôi cũng nhiều khả năng sẽ bị thua.

- Bây giờ các người đã hiểu rồi chứ? Vì sao Trịnh Xá chỉ cần nghe được tin tức của Trung Châu đội là sẽ lộ ra vẻ mặt âm trầm đó? Bởi vì hắn còn có vài thứ không bỏ xuống được, cho nên mới không thể bước ra khỏi một bước cuối cùng của tầng thứ tư, đạt đến tầng thứ năm chân chính thái thượng vô tình. Thực ra với thực lực của hắn, thật sự đã vượt qua đệ tứ giai cao cấp quá nhiều rồi...

Thomas khẽ thở dài, rồi lại hưng phấn nói:

- Vẫn là người Trung Quốc chúng ta mạnh. Bất kể là Trịnh Xá hay là Sở Hiên...

Sáu người xung quanh đều bĩu môi, mặc dù trong sáu người có một da đen và da trắng, còn lại bốn người đều là da vàng, nhưng mà bốn người đều là người châu Á hoặc người người châu lục khác, thấy một người ngoại quốc sùng bái Trung Quốc, trong lòng bọn hắn đúng là có chút xem thường, chỉ là cũng không dám nói ra mà thôi.

Thomas lại cười hắc hắc, nói:

- Ta có một phần tám huyết thống là gốc Hoa đấy...Quên đi, nói những lời này với các người có tác dụng gì đâu chứ. Tóm lại một câu, thực lực của Trung Châu đội không yếu hơn Thiên Thần đội, thậm chí còn mạnh hơn một chút, dù gì bọn chúng cũng có Sở Hiên là trí giả...Hơn nữa Trịnh Xá cũng luôn coi bản chính của hắn là cường địch, ta nghĩ kẻ có thể là cường địch của hắn thì thực lực của Trịnh Xá bản chính dù kém cũng không thấp hơn hơn tầng thứ tư trung cấp đâu, chỉ là không biết có thể chính diện chống lại Trịnh Xá được bao lâu...

Bảy người lại tiếp tục thảo luận về thực lực của clone Trịnh Xá, đặc biệt là với việc clone Trịnh Xá không ra tay trong thế giới phim kinh dị gần nhất. Mọi người đều thắc mắc khó hiểu, những kẻ liên quan cũng đưa ra vài suy đoán có điều ai nấy chỉ dám mạnh mẽ ở đây thôi còn trước mặt Trịnh Xá, chẳng ai có dũng khí cùng thần kinh thép như Sở Hiên cả, những câu nói và cử chỉ đó căn bản giống như đâm đầu vào chỗ chết. Đương nhiên rồi, đó là Sở Hiên cơ mà... So với vài chuyện khác, ví dụ như những thí nghiệm trong phòng hắn, thì hắn những lúc như vậy đã là vô cùng bình thường rồi.

- À đúng, Phong Thần băng chẳng phải có khả năng giám thị sao? Nếu những lời chúng ta nói ở đây bị hắn biết được thì...

Người thanh niên da đen đột nhiên nuốt nước miếng, khó nhọc hỏi.

- Hình như điểm nhân quả chẳng còn bao nhiêu đâu, hơn nữa con nha đầu Trương Tiểu Tuyết đó còn lên để lại rất nhiều điểm nhân quả chưa dùng tới, nghe nói đó là số điểm nhân quả mà ả dành lại để giúp Sở Hiên chiến đấu, cũng chẳng hiểu sao Sở Hiên không ngăn cản, tóm lại chúng ta chắc không bị phát hiện đâu...

Thomas sắc mặt cũng hơi tái đi, đáp.

Nhất thời mọi người đều im bật, tuy dám chắc Sở Hiên sẽ không phung phí mà dùng điểm nhân quả quan trọng kia lên bọn họ, nhưng ai dám mạo hiểm cơ chứ, dù sao gã đó cũng là Sở Hiên mà... Thật đáng sợ.

Đúng lúc này Thomas đột nhiên ngoảnh đầu nhìn về một phía khác, cách xa tiểu đội Thiên Thần, một làn sóng tinh thần lực từ bên đó truyền lại bắt đầu quét qua đây, trước tiên là quét tới vị trí của Thiên Thần đội, đồng thời hình như cũng thấp thoáng quét về phía bọn họ, nhưng lập tức bị Thomas chặn lại, thêm cả bảy người Ác Ma đội cũng được che phủ khỏi quét hình tinh thần lực. Không chỉ như thế, Thomas còn che phủ cả cho mấy chỗ không mấy quan trọng ở xa, như vậy cho dù kẻ điều khiển tinh thần lực của Trung Châu đội có tinh thần lực mạnh hơn hẳn đi nữa, cũng không sao xác định được vị trí của Ác Ma đội.

- ... Trung Châu đội đến rồi!

- Gã Tiêu Hoành Luật đó...

Chiêm Lam vừa dùng quét hình tinh thần lực vừa vẫy tay với Tiêu Hoành Luật:

- Tiêu Hoành Luật, cậu nói chúng ta quét hình trực tiếp như vậy có được không? Thế này chẳng phải đánh rần động cỏ sao?

Tiêu Hoành Luật thoáng ngạc nhiên nhìn Chiêm Lam, một lúc sau mới lẩm bẩm:

- Xem ra cần thay đổi lại kế hoạch một chút, dù là địch nhân mạnh hơn dự tính hay chúng ta mạnh hơn dự tính cũng đều là biến số đối với toàn cục, có điều biến số đầu tiên thì cực kỳ nguy hiểm, còn biến số thứ hai ít nguy hiểm hơn, ôi, chị mạnh lên từ khi nào thế? Sao chúng ta chẳng biết gì cả?

Chiêm Lam mỉm cười không đáp, lại nói tiếp:

- Nội dung quét hình đã được chuyển tới ý thức mọi người rồi, chỉ còn một vài nơi hình như bị chặn lại, chắc hẳn thành viên Ác Ma đội mà Tiêu Hoành Luật nói đang ở đó.

Tiêu Hoành Luật hỏi một lần, thấy nàng lơ đãng cũng chẳng hỏi lại nữa, dù sao sau khi vượt qua A Nightmare on Elm street, thực lực đa số mọi người trong đội đều tiến triển vượt bậc, nên nàng có âm thầm tiến triển cũng là chuyện đương nhiên thôi, vả lại điều quan trọng nhất bây giờ là bố cục chiến đấu với Thiên Thần đội và Ác Ma đội. Tiêu Hoành Luật âm thầm tính toán một hồi, tới chừng nghĩ không ra sơ hở gì nữa mới ngậm gật đầu.

- Vậy dùng kế hoạch trước khi bắt đầu đi, tay bắn tia tầm xa là Zero. Tề Đằng Nhất sẽ phối hợp với người sử dụng ngắm bắn vượt chân trời, Chiêm Lam cũng phải ở lại đây kiểm soát toàn cục và liên lạc với cả đoàn, còn những người khác... Vương Hiệp, người phải ở lại bảo vệ mọi người, ngoài ra chút nữa còn có việc cho người, à... Lâm Tuấn Thiên cũng có thể ở lại đây, kỹ năng của người còn chưa thành thực, hầu như chẳng có mấy tác dụng trong lúc hỗn chiến đâu.

Tiêu Hoành Luật nói đến đây liền ngưng lại giây lát, nghĩ ngợi một thoáng rồi nói:

- Cả Minh Yên Vi cũng ở lại đi, thuật bắn tên của người ra sao ta không biết, có điều người đã có thể được phục chế vào Ác Ma đội, ắt hẳn thuật bắn tên cũng có chỗ độc đáo... Thế này đi, người cũng ở lại bảo vệ mọi người.

- Những người còn lại... theo ta tấn công nào!

- Tấn công à?

Adam cau mày lẩm bẩm, dăm ba phút trước, những mấy tinh thần lực khổng lồ giả trong đoàn đồng thời phát hiện vị trí của Trung Châu đội, mấy thành viên của tiểu đội này đang tiến về phía bọn hắn, hơn nữa còn nhanh chóng áp sát sang bên này, chẳng hề gặp chút trở ngại nào.

- ...Không ngắm bắn được, vẫn ở dưới đường chân trời, công kích của tinh thần lực cũng bị tinh thần lực khổng lồ giả bên đối phương ngăn chặn, còn các phương thức công kích khác... Vị trí này cũng có thể tạm coi là an toàn, có phải bọn chúng đang gây hấn không?

Adam gõ gõ ngón tay lên mặt bàn bên cạnh mình, lúc này mới lên tiếng:

- Vậy chúng ta cứ đợi ở đây đi, nhân số đối phương rất ít, không loại trừ khả năng chúng nhử mồi. Lại thêm Ác Ma đội đã mai phục xung quanh, chưa chắc mục đích của chúng đã là chúng ta, dù sao chúng ta cũng chiếm được địa lợi và nhân hòa, còn thiên thời thì ba đội mỗi đội một nửa đấu với một nửa, chúng ta cần

gì phải bỏ ưu thế trước mắt mà đi hỗn chiến với hai đội kia. Chẳng qua bọn chúng chỉ là phân đội nhỏ của Ác Ma đội và Trung Châu đội thôi còn chúng ta là cả một liên minh Thiên Sứ kia mà....

Mọi người xung quanh yên lặng nghe Adam nói, đa phần đều vô thức gật gù, chỉ có mấy kẻ nhú mào nghĩ ngợi gì đó, một trong số ấy là Aoi, tinh thần lực không chế giả của Đông Hải đội, nằng ngăm nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Adam, liệu có phải Trung Châu đội định sử dụng vũ khí có tính sát thương quy mô lớn không? Ví như đạn hạt nhân chẳng hạn?

- Cũng có thể lắm, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng mấy đến chúng ta đâu. Ừm, nói thế này vậy, có lẽ đối với những tiểu đội luân hồi cấp thấp hoặc cấp vừa mà nói, trong thế giới phim kinh dị đụng chạm đến thế lực quốc gia, nhất là thế lực của quân đội thì chỉ có nước chết chìm trong tai họa, nhưng đối với những tiểu đội luân hồi cao cấp hoặc siêu cấp thì thế lực quốc gia và quân đội vốn chẳng phải thứ gì đáng sợ. Cái gọi là quân đội, quân đội mấy chục vạn người cũng không bao vây được một tiểu đội luân hồi cao cấp hoặc siêu cấp, tiểu đội luân hồi cao cấp hay siêu cấp có trang bị máy phi hành cá nhân, tính cơ động đã vượt xa bất cứ thế lực quốc gia và quân đội nào ở thời đại này. Máy thứ máy bay và xe tăng đó cũng không thể tìm ra mười mấy người giữa hơn trăm vạn dân thành phố được, còn như vũ khí hạt nhân lại càng nực cười hơn. Chúng ta có quét hình tinh thần lực, dễ phát hiện ra vũ khí hạt nhân sẽ có thể lập tức khỏi phạm vi hủy diệt của nó, thậm chí khi chúng ta có được thứ vũ khí siêu cường, phạm vi ảnh hưởng lớn, chúng ta có thể hủy diệt thế giới.

759. Chương 14: Phân Chiến! Đối Chiến! Cường Chiến!(3)

Adam khoát tay nói:

- Thế nên đối với chúng ta, vũ khí hạt nhân chẳng thể coi là thứ gì uy hiếp được, không bằng gọi nó là một điểm mấu chốt trong cục diện có thể vận dụng linh hoạt mà thôi. Chỉ cần sử dụng nó hợp lý, vũ khí hạt nhân vẫn có thể trở thành sự uy hiếp rất lớn, nhưng nếu coi nó là một thứ vũ khí nghịch chuyển cần khôn có tính sát thương trên diện rộng thì... Ta chỉ có thể nói rằng đội ngũ sử dụng thứ vũ khí đó sẽ chỉ là tiểu đội luân hồi cấp thấp hoặc cấp vừa thôi, nếu là tiểu đội cao cấp thì thật ngu xuẩn.

Nói đến đây, Adam ngừng lại, trầm tư giây lát mới tiếp lời:

- Tạm thời cứ tiếp tục đợi ở đây, xem xem tiểu phân đội Ác Ma kia phản ứng thế nào rồi nói... À còn nữa, Trung Châu đội và Ác Ma đội đều phải đi một phân đội nhỏ thôi à? Vậy thành viên chủ chiến của chúng...

- Thành viên chủ chiến của chúng ta ư? Là ý gì đây?

Trịnh Xá một tay nhắc bóng gã thành viên pháp hệ của Ác Ma đội, tò mò hỏi Sở Hiên đang đứng cách mình không xa. Do vừa này Sở Hiên đang nói về cách bố trí tiếp theo, đến lúc nhắc đến những thành viên chủ chiến của Trung Châu đội, hần liền bất mãn hỏi.

- Như người nghĩ đây.

Sở Hiên khoát tay nói:

- Luận về thực lực, phần lớn thành viên của Trung Châu đội rất yếu, thường phải hợp sức toàn đội để chiến đâu mới có thể phát huy toàn bộ thực lực, nếu trong phim kinh dị thế giới bình thường thì cũng chẳng hại gì, nhưng trong trận chiến cuối cùng này, nếu so với Ác Ma đội thì thật bất hạnh, bọn họ gần như là vô dụng.

- Tiếp theo...

Trịnh Xá mở miệng định nói gì đó, nhưng chẳng thể thốt nên lời, đành thở dài lên tiếng.

- Thế nên mục tiêu chiến đấu của các thành viên phi chủ chiến là gắng hết sức tiêu hao thực lực của các thành viên phi chủ chiến bên Ác Ma đội, và tiêu diệt hoàn toàn Thiên Thần đội. Sau khi hoàn thành hai mục tiêu này, bọn họ mới có thể tham dự vào cuộc chiến của các thành viên chủ chiến, thậm chí trong cuộc

chiến của người và clone, đây là phương thức nâng bậc chiến đấu từ dưới lên trên, vào thời khắc quan trọng, bọn họ buộc phải hi sinh theo một mức độ nhất định.

Sở Hiên thần nhiên nói.

Trịnh Trá lại thở dài nín lặng nhắm mắt, một hồi lâu sau mới hỏi tiếp:

- Vậy năm người chúng ta... À, thêm cả La Ứng Long nữa, chúng ta là thành viên chủ chiến của Trung Châu đội phải không?

- Không, thành viên chủ chiến thực sự của Trung Châu đội chỉ có người, ta, Triệu Anh Không, Trương Hằng, La Ứng Long, năm người thôi. Còn nhiệm vụ của hai người Trình Khiếu, Imotep là cầm chân phần lớn thành viên Ác Ma đội...

- Một tiểu đội luân hồi có tối đa là hai mươi người, theo khuôn mẫu phần lớn các đội mà nói thì trong đội chỉ có khoảng một tới hai người đạt cấp mạnh nhất mà thôi, tiếp đó là ba đến năm thành viên chủ chiến, tiếp nữa mới là thành viên phi chủ chiến và nhân viên phi chiến đấu. Theo ta dự đoán thì Ác Ma đội cũng phải một phân đội nhỏ tham gia vây đánh Thiên Thần đội, cộng thêm Triệu Anh Không mất tích, nên giờ đây Ác Ma đội mà chúng ta phải đối mặt sẽ có khoảng năm đến tám người, trong đó thành viên chủ chiến có thể tưởng tượng được bao gồm ta, clone của Minh Yên Vi, La Cam Đạo đã trở về đội. Xác suất Triệu Chuế Không còn ở trong đội rất nhỏ, Hạo Thiên chỉ có 50% khả năng tồn tại. Ngoài những người này ra, theo tình huống chúng ta đã biết, clone của người không ở đó, nói cách khác...

Nói đến đây, Sở Hiên ngừng lại, đẩy đẩy mắt kính, nhìn về phía ngôi biệt thự lơ lửng như ẩn như hiện đằng xa... Phía sau đó chính là Hive.

- Nói cách khác, chúng ta phải sử dụng cường công!

- Trịnh Xá! Hiện giờ có thể cho người biết kế hoạch của ta, người không cần lo việc chiến đấu của phân đội, bên đó ta đã bố trí ổn thỏa rồi, chỉ xem xem Tiêu Hoàn Luật có thể phát huy hết ưu thế của phân đội bên đó hay không thôi. Mục tiêu của ta không phải Hive, tuy có thể ở dưới đó có tin tức về phòng thí nghiệm số 7, nhưng như vậy chúng ta sẽ ở vào thế hạ phong tuyệt đối về mặt địa hình, phải xông từ trong ra, nhất định sẽ bị Ác Ma đội chặn đứng. Lúc trước ta cũng nói rồi, mục tiêu duy nhất của người chỉ có một, phải đối diện với clone của người bằng tư thái toàn vẹn nhất. Hắn là kẻ địch vượt ngoài sức tưởng tượng của người, cũng buộc người phải khiêu chiến với hắn bằng khả năng mạnh nhất của mình, bất kể được thua, người cũng phải cầm chân hắn, còn lại để bọn ta quyết định thắng bại.

- Trong khoảng ba mươi phút nữa, chúng ta sẽ áp sát Ác Ma đội... Ta cần người xông lên chặn clone của ta lại, rồi hỏi hắn vị trí phòng thí nghiệm số 7 cũng như vị trí clone của người, một khi hỏi được rồi người phải lập tức lùi lại, cách xa hẳn chỗ bọn chúng, sau đó là cuộc chiến của một mình người.

Sở Hiên nhìn ngôi biệt thự càng lúc càng gần, trực tiếp nói với Trịnh Trá.

Trịnh Trá kinh ngạc nhìn Sở Hiên, hắn vốn không ngờ Sở Hiên lại sắp xếp như vậy, một lúc lâu sau mới ngớ ngẩn lên tiếng hỏi:

- Vậy các người thì sao? Đã có cơ hội tốt như vậy, ta không thể giết quách clone của người cùng mấy thành viên chủ chiến của Ác Ma đội sao?

- Không được! Luận từ ta mà ra, muốn giết được ta, người phải sử dụng Hồng hoang, Khai thiên tích địa mới có thể thành công, như vậy thực lực của người sẽ giảm xuống khoảng 30 đến 40%. Ta không biết clone của ta mạnh đến mức nào, nhưng một khi người tiêu hao quá nhiều sức mạnh thì những biến số sau đó ta sẽ không thể nắm chắc được nữa... Rốt cuộc người một chọi một khổng chế clone của người là hơn hay tiêu diệt hết thành viên Ác Ma đội, còn người cũng gần như cạn kiệt sức chiến đấu rồi dựa vào sức mạnh của những người còn lại trong Trung Châu đội để đối địch với clone của người thì hơn? Nói thật nhé, nếu khả năng thứ hai xảy ra thì... Ta không cho rằng chúng ta có thể chiến thắng.

- Cũng như vậy.

Sở Hiên cười nhạt nói:

- Kinh nghiệm quyết định tư tưởng, tuy tư tưởng của ta và clone cũng gần như tương đồng với nhau, nhưng là người trong Ác Ma đội, hắn cũng sẽ lựa chọn khả năng thứ nhất, bởi bọn chúng cho rằng người không thể một chọi một mà thắng được clone của người. Thế nên để tránh Ác Ma đội phải chịu quá nhiều tổn thất và tử vong, một khi người cường hân nhảy vào trận chiến, hắn nhất định sẽ tiết lộ ngay cho người biết vị trí clone của người... Bởi vì hai bọn ta đều không thích biến số...

- Đây chính là căn nguyên của cục diện Vương đối vương, binh đối binh... Kinh nghiệm quyết định tư tưởng, Ác Ma đội tuyệt đối tin tưởng clone của người cũng như chúng ta tuyệt đối tin tưởng người vậy... Dùng sức mạnh thực sự của người đi, sức mạnh thực sự mà hiện giờ người có được từ sau khi rèn luyện ở Lord of the Rings.

- Ta hiểu rồi!

Trong mắt Trịnh Xá không còn một tia nghi hoặc nào nữa, chỉ còn bình thản cùng đấu chí càng lúc càng sôi sục. Máy chiếc Goblin glider cùng một thanh phi kiếm quét ngang bầu trời, vượt qua ngôi biệt thự, hướng về phía con phố dài phía sau...

- Chính là bên dưới.

Khi đám người Trịnh Xá vượt qua một căn nhà kho lớn, gã pháp sư hắn xách trên tay đột nhiên mở miệng, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy trên cổ tên này có đeo một vòng kim loại, rõ ràng là thứ Sở Hiên từng dùng để khống chế Hạo Thiên.

người kia đều bị che giấu. Bốn người này bao gồm clone Minh Yên Vi và clone Hạo Thiên, hai người còn lại thì thành viên Trung Châu đội chưa từng gặp qua, gồm một nam tử cầm cổ kiếm cùng một thiếu nữ mặc áo hoa. Phản ứng của bốn người đều cực nhanh, vừa thấy không thích hợp lập tức phân tán ra bốn phía xung quanh, chỉ tiếc là gần đó không có tinh thần lực khổng lồ chế giả, vì thế họ cũng không thể thông qua xiềng xích tâm linh để biết được rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Đến khi từ trong kho hàng có bốn người phóng ra, bọn họ mới đành chỉ suy nghĩ, cẩn trọng quan sát bốn thành viên Trung Châu đội.

“Sở Hiên đến cùng là đang nghĩ cái gì vậy? Trước sau điều đi hai nhóm người, chỉ lưu lại mấy người chúng ta thủ ở đây... Chẳng lẽ bọn ta bị hấn tính kế vứt bỏ?”

Trong lòng bốn người đều âm thầm suy nghĩ, bất quá khi bốn thành viên Trung Châu đội xuất hiện, ánh mắt hai người trong đó lập tức sáng lên, ngoài clone Minh Yên Vi nhìn chăm chăm vào Trương Hằng, tên cầm cổ kiếm cũng khóa chặt lấy La Ứng Long.

Người ở vào cấp độ như Trương Hằng và La Ứng Long đều vô cùng miễn cảm với những gì như sát khí. Trương Hằng vốn là xạ thủ tầm xa, đối với hấn những thứ như cảm giác thật sự đã thành bản năng, còn La Ứng Long thì là cường giả tu chân cấp nguyên anh trở lên, cảm tri nhạy bén tự nhiên là không cần phải nói. Bị hai người kia gắt gao khóa chặt, Trương Hằng cùng La Ứng Long đã nhanh chóng trốn vào khu vực cao ốc dày đặc ở bên cạnh. Hai người Trình Khiếu và Imhotep hơi thoáng ngần ra rồi một người vận hành Nam Đẩu thủy điều quyền tung người chạy đi, người còn lại trực tiếp biến thành bão cát biến mất.

“Trương Hằng...”

Minh Yên Vi hai mắt mang đầy tơ máu, phảng phất như sắp trào cả ra ngoài. Nàng nhìn về hướng Trương Hằng đằng xa, khẽ lẩm bẩm mấy câu, tiếp đó cầm cây cung lớn màu trắng bên tay lên, giương cung bắn ra một mũi tên năng lượng. Bụp một tiếng thanh thúy, mũi tên bay lên trên không mấy trăm mét rồi trực tiếp phát nổ, một bông hoa năng lượng màu trắng tiêu tán giữa không trung. Bấy giờ, Minh Yên Vi mới cầm cung đuổi theo sát Trương Hằng, cũng tiến vào khu vực nhà cửa san sát.

Ba người còn lại của Ác Ma đội đều yên lặng chờ đợi tại chỗ. tuy lúc này bọn họ không cách nào trao đổi nhưng với thành viếu đội Ác Ma vốn lấy pháp tắc của rừng rậm làm cơ sở sinh tồn mà nói, trong bất kỳ tình huống ác liệt nào, chiến đấu, phối hợp, sinh tồn, thậm chí là cả trao đổi, bọn họ đều có một hệ thống đặc biệt của riêng mình. Mũi tên Minh Yên Vi bắn ra vừa rồi đại biểu nàng đã tìm thấy con mồi của mình, ngoài ra còn là tuyên bố mỗi săn cá nhân. Nếu có thành viên khác trong đội muốn nhúng tay vào... Kẻ đó sẽ phải đối mặt với hai kẻ địch, một là Minh Yên Vi, hai là thành viên Trung Châu đội kia.

‘...Ngoài tên biến thái Triệu Chuế Không đó, không ngờ thật sự lại có người sử dụng tuyên bố cá nhân này?’

Ba người còn lại đều kinh ngạc không thôi, phải biết rằng tuyên bố các nhân này ngoài biểu thị đối với kẻ địch không chết không thôi ra, còn là sự khiêu chiến với các thành viên khác trong đội. Đây là đoàn đội áp dụng pháp tắc của rừng rậm, muốn sống sót thì phải mạnh hơn, độc hơn, đáng sợ hơn kẻ khác, ngoài bố cục của Sở Hiên ra, cả Ác Ma đội không hề cảm đoán các thành viên trong đội chiến đấu với nhau, ví dụ như Triệu Chuế Không từng lợi dụng tuyên bố cá nhân này liên tục phế bỏ mấy cường giả mới tiến vào Ác Ma đội... Là phế bỏ chứ không phải giết chết, nguyện vọng lớn nhất của mấy người đó trước khi chết, có lẽ chính là có thể được chết...

Ba người còn lại không phải cường giả mới tiến vào, cũng không phải loại tay mơ ngoài mạnh trong yếu gì. Bọn họ là đội viên chủ chiến của Ác Ma đội, cũng biết rõ thực lực của Minh Yên Vi, tự nhiên là không thể trong lúc đại quyết chiến với Trung Châu đội như thế này mà lại làm những việc ngu ngốc như đi quấy rầy người khác, hiện tại họ còn nhiệm vụ khác quan trọng hơn.... Trung Châu đội vẫn còn ba thành viên.

Nam tử cầm kiếm hít sâu một hơi, tiếp đó chợt ngửa mặt lên trời hét lớn, đồng thời tung trường kiếm ra giữa không trung. Thanh trường kiếm không hề phát ra ánh thép xanh như bình thường mà tỏa ra một màu xám trắng quỷ dị, hấn cứ như vậy đập lên trường kiếm, bay đi xa.

“Còn hai tên...”

Hai thành viên còn lại của Ác Ma đội, Hạo Thiên cùng cô gái áo hoa đều thầm nói. Họ biết nam tử cầm kiếm kia chắc chắn là lựa chọn tu chân giả La Ứng Long vừa mới gia nhập Trung Châu đội, như vậy Trung Châu đội sẽ còn lại hai người...

“....Còn lại thì phải trông vào Sở Hiên thôi...”

Hạo Thiên và cô gái áo hoa cùng yên lặng liếc nhìn phía kho hàng, đó là nơi cường giả đứng thứ hai của Ác Ma đội chiến đấu... Có lẽ, sau khi có được Phong Thần bảng, thực lực của hắn đã đủ sức khiêu chiến Trịnh Xá...

Đương nhiên, Triệu Chuế Không tuy gọi là có thực lực đứng hàng thứ tư nhưng tất cả mọi người đều không dám khinh thường hắn, thậm chí là cả clone Trịnh Xá. Thực lực của hắn sở dĩ còn xếp sau cả La Cam Đạo có được EVA 01, nguyên nhân quan trọng nhất là từ sau khi hắn nhận được tin tức nào đó trong một vài thế giới phim kinh dị trước liền không tùy tiện ra tay với người khác nữa... Mà cũng chẳng có ai dám động võ với hắn...

-Hai người hợp thể...

Triệu Chuế Không mỉm cười nhìn thiếu nữ trước mặt, nhẹ nhàng nói:

- Tinh thần thể, hoặc có thể nói là ánh sáng tâm linh của chúng ta có khuyết điểm trí mạng, cũng tức là không hoàn chỉnh. Điểm này hẳn là vì phương pháp bồi dưỡng chúng ta ngay từ ban đầu đã sai lầm. Ánh sáng tâm linh là một chỉnh thể, từ thân thể tới linh hồn, là tiêu chí lớn nhất của sinh vật sống tiến hóa. Nếu như chỉ vốn vẹn là vì hiệu quả sức mạnh to lớn và mở cơ nhân tỏa của ánh sáng tâm linh thì những sinh vật sống được chế tạo ra vì mục đích đó về căn bản chỉ có thể gọi là những kẻ dị dạng, cũng chính là chúng ta...

Triệu Chuế Không ngấm nhìn con dao găm màu đỏ sậm trong tay, mỉm cười tự giễu, nói:

- Xem ra chúng ta đều sử dụng một biện pháp giống nhau, đó là hoàn thiện ánh sáng tâm linh. Do chúng ta không được hoàn chỉnh nên mới có thể sớm sử dụng sức mạnh vượt xa trình độ mở cơ nhân tỏa của mình lúc đó, nhưng cũng như vậy, vì không hoàn chỉnh nên tuổi thọ, tinh thần, thậm chí là cả ánh sáng tâm linh của chúng ta đều có hậu họa rất lớn, đến một lúc nhất định, chúng ta sẽ....

Nói tới đây, Triệu Chuế Không thoáng nhắm mắt lại rồi lại mở ra, trên mặt đầy nét cười ảm áp.

- ...Cho nên, quả táo nhỏ của ta, có biết vì sao ta cứ mãi không giết muội không? Bởi vì chúng ta đều là kẻ ánh sáng tâm linh có khuyết điểm, cho dù là dùng phương thức hai “bản thân” để hoàn thiện bộ phận thiếu hụt đó thì chúng ta chung quy vẫn là bản không hoàn chỉnh. Không cần biết là sức mạnh, ý chí tâm linh cứng cỏi hay là cường độ cơ thể, thân là đối tượng bồi dưỡng thành thể tiến hóa hoàn mỹ, chúng ta đều là những kẻ thất bại... A a, quả táo nhỏ thân yêu của ta, khi muội còn non nớt ta vẫn luôn bảo tồn muội thật kỹ càng, đến bây giờ muội cuối cùng cũng trưởng thành rồi. Quả táo nhỏ đáng yêu của ta cuối cùng cũng đã có thể ăn được rồi, cực phẩm đồng nhân cự nhũ cơ mà...

Nói đến đây, nửa thân dưới Triệu Chuế Không không ngờ lại từ từ cứng lên. Lời nói nghe qua thì đúng là rất kiên quyết, dứt khoát, có điều tên khốn này quả thật là có khuynh hướng biến thái, trong thời khắc quan trọng chuẩn bị quyết đấu thể này vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, đúng là quá...

- Ôi, ca ca, huynh cuối cùng thì vẫn bị tâm ma nuốt chửng rồi...

Khác với Triệu Chuế Không bình tĩnh đứng ở trên đường, không chút động đậy, Triệu Anh Không lại ẩn nấp trong những tòa nhà đổ nát xung quanh. Thanh âm của nàng không ngừng từ bốn phía truyền lại, nơi giọng nói phát ra không lúc nào thôi biến hóa, khiến người khác căn bản không thể cảm nhận được vị trí của nàng.

- Tâm ma? Không, đây có lẽ mới thật sự là ta, quả táo nhỏ đáng yêu... Trong chúng ta chỉ có một người có thể sống sót, rút cuộc là muội ăn ta? Hay là để ta ăn muội đây? Đến lúc đó chúng ta sẽ là bản hoàn chỉnh thực sự. Cái gì mà Trịnh Xá, Sở Hiên, tu chân, EVA, tất cả đều là kẻ yếu không thể so sánh được với chúng ta. Hừng phấn chưa? Ra nước chưa? Quả táo nhỏ đáng yêu của ta...

Vừa dứt lời, Triệu Chuế Không phảng phất như biến thành một chuỗi ảo ảnh, dùng tốc độ mắt thường khó có thể theo kịp, bắn thẳng về phía giọng nói Triệu Anh Không vang lên. Ánh dao màu đỏ máu lóe lên, con dao màu đỏ sậm vậy mà lại chém ra được đao mang đỏ máu dài tới mấy mét. Ầm ầm mấy tiếng, những tòa nhà trong vòng một trăm mét phía trước đao mang không ngờ lại đồng thời sụp đổ, mỗi khối bê tông cốt thép đều biến thành hạt bụi. Đây đã không đơn giản là bị dao găm chém qua nữa mà là một loại năng lượng tương tự như ánh sáng tâm linh.... Hoặc có thể nói, đây là ánh sáng tâm linh của Triệu Chuế Không.

- Quả táo nhỏ của ta, so với ánh sáng tâm linh gần như kỳ tích có thể hấp thu tất cả mọi loại năng lượng của muối, ánh sáng tâm linh của ta thật sự quá tầm thường, chỉ vờn vờn biểu hiện ra dưới dạng niệm động lực mà thôi, cho nên khi đối mặt với quả táo nhỏ, ta luôn rất là tự ti mà...

Triệu Chuế Không mỉm cười, lại vạch qua một luồng đao mang đỏ máu, một loạt nhà cửa khác cách chỗ hắn một trăm mét đồng loạt sụp đổ, bê tông cốt thép lại biến thành cát bụi. Tên này cứ bình thản đứng tại chỗ, nhìn qua giống như toàn thân đầy sơ hở nhưng Triệu Anh Không ẩn nấp trong đồng đồ nát lại căn bản không dám công kích.

“Quá mạnh mẽ.... Kỹ năng mạnh hay yếu có liên quan tới người sử dụng cùng phương thức sử dụng. Cho dù là ánh sáng tâm linh biểu hiện dưới phương thức bình thường nhất nhưng ca ca vẫn thật sự là mạnh đến mức đáng sợ...”

762. Chương 15: Gặp Lại (3)

Tốc độ Triệu Chuế Không nhanh đến đến biến thái, đó là tốc độ mà Triệu Anh Không lúc này hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, vì thế người vốn thích cận thân chiến đấu như nàng bây giờ lại ẩn nấp đi, dẫn dắt Triệu Chuế Không vốn thích đánh lên ám sát tới tấn công nàng... Đương nhiên, nếu chỉ có tốc độ không thôi thì Triệu Anh Không đã từng trải nghiệm qua Hủy diệt của Trịnh Xá cũng không phải là không có sức phản kích, nhưng Triệu Chuế Không lại không chỉ vờn vờn có tốc độ. Ánh sáng tâm linh của hắn biểu hiện ra dưới dạng niệm động lực, được hắn sử dụng bằng một phương thức nào đó, loại niệm động lực ấy liên chấn động với tốc độ cực cao. đúng vậy, chính là chấn động, khi niệm động lực tồn tại dưới dạng sóng chấn động quanh người hắn, uy lực liên giống như bao quanh cơ thể hắn là vô số bức tường laser. Đại khái là ngoài trừ loại cực tốc cực mạnh như trạng thái Hủy diệt của Trịnh Xá có thể công phá tầng bảo vệ đó ra thì những người khác gần như không thể làm gì nổi hắn.

Ở vào đẳng cấp này như bọn họ, nói một cách đơn giản là đối với cường giả tầng thứ tư, sức mạnh thật sự ngoại trừ lực lượng tuyệt đối trên thực chất, còn bao gồm cả khả năng không chế cùng phương thức sử dụng lực lượng. Về hai điểm này mà nói, Triệu Chuế Không đều là siêu cấp cường giả hạng nhất.

“Quả nhiên là vẫn quá miễn cưỡng. Ý thức hoàn chỉnh tạm thời hình thành bằng phương thức dung hợp của ta hiện tại chung quy vẫn không bằng được nhân cách và thân thể hoàn chỉnh hình thành bằng phương thức cắn nuốt của hắn. Hơn nữa, ta cũng đã quá lâu không giao đấu với người khác, ngủ say thời gian dài khiến thức lực ta giảm xuống ba phần so với lúc đỉnh cao, còn hắn... Ca ca của ta, thực lực của huynh cũng không ngừng tăng cường...”

Hai người đã giằng co ở đây khá lâu, Không biết tại sao, hai người cũng không tiến vào trạng thái giao chiến, từng câu, từng câu nói chuyện, thỉnh thoảng xuất kích một chiêu nhưng cả hai đều cố ý khắc chế một cách kỳ lạ. Điểm này Triệu Anh Không căn bản là nghĩ mãi mà không hiểu được, chỉ là tiềm thức nói với nàng, không thể nhanh chóng phân thắng bại như vậy...

Đúng lúc này, ở phía xa đột ngột bùng lên một luồng sáng cực mạnh, nhất thời phía chân trời như xuất hiện một vầng mặt trời chói mắt. Đó không phải là ánh sáng phát ra từ vụ nổ kịch liệt, mà là một loại ánh sáng lạnh không mang theo nhiệt độ. Theo ánh sáng đó đột ngột bùng lên, chấn động kịch liệt từ khoảng cách rất xa truyền loại, phẳng phất như một cơn động đất, chỉ là mức độ rung động cũng không quá gấp gáp, theo ánh sáng dần dần ảm đạm, luồng chấn động cũng từ từ bình tĩnh lại.

Luồng sáng đó vừa mới hơi dịu đi, ở một hướng khác, một ngọn lửa màu đen to lớn đột nhiên phóng thẳng lên không trung, phẳng phất như nuốt chửng cả một phần tư bầu trời ở hướng đó. Đến khi một luồng sức mạnh cực lớn phá tan ngọn lửa đen ra thì từ hướng đó liên truyền lại cảm giác áp bức càng thêm kịch liệt. Không biết tại sao, Triệu Anh Không chỉ cảm thấy khí thế từ phía đó giống như một ngọn núi lớn đè xuống, cho dù cách nhau xa cả mấy chục kilomet, luồng uy áp đó vẫn không thể địch lại nổi.

này đúng là một kẻ ngu ngốc, hoặc là hần che giấu sát cơ ở chỗ nào đó mà ta không chú ý tới... Nhưng đó rút cuộc là cái gì?”

Suy nghĩ trong đầu Adam chuyển động cực nhanh, chỉ trong vài giây đã tính đến mấy chục khả năng, bất quá động tác hần cũng không chậm trễ, đứng dậy nói với những người xung quanh:

- Mọi người còn ngần ra làm gì? Những ai có biện pháp công kích tầm xa lập tức dùng sức mạnh ngăn cản quả tên lửa đó. Tổng Thiên, nếu như tên lửa tiến vào phạm vi nguy hiểm mà vẫn chưa bị phá hủy thì sẽ do người tiến hành công kích cuối cùng...

- Các tinh thần lực khổng chế giả, ta cần mọi người hỗ trợ... Có một món vũ khí có thể tiêu diệt trong nháy mắt bất kỳ thành viên Trung Châu đội và Ác Ma đội tới tập kích. Đây là một vũ khí sát thương trên quy mô lớn không bị Chủ Thần hạn chế, nhưng sử dụng nó cần sức mạnh cực lớn cùng rất nhiều người tham dự, vì thế ta hy vọng, các vị có thể giúp ta một tay, tên của món vũ khí này là... Ngọn giáo của thần Osiris bản hoàn chỉnh, cũng được gọi là Mũi thương Longinus, một món thần khí có thể xuyên thủng linh hồn và năng lượng!

Những người xung quanh, hoặc có thể nói là ngoại trừ vài người ít ỏi biết được nội tình ra, đại đa số đều không biết kế hoạch hoàn thiện loài người của Adam đã chính thức khởi động. Một kế hoạch đủ sức thay đổi cả thế giới luân hồi, hoặc có thể nói là rất có thể phá vỡ “cái hộp”, đạt tới cảnh giới tạo vật chủ, cuối cùng cũng lặng lẽ bắt đầu trong tòa cao ốc này. Mà tiểu phân đội Ác Ma và Trung Châu đang bao vây xung quanh lại không hề biết rằng... Chỉ cần kế hoạch của Adam thành công, vậy thì bọn họ thật sự chết chắc, bao gồm tất cả mọi sinh vật trên trái đất của thế giới này, tất cả đều chắc chắn phải chết!

Tạm thời không nhắc đến Adam đang bắt đầu khởi động kế hoạch hoàn thiện loài người, khi tên lửa càng lúc càng bay đến gần, mấy người Tiêu Hoàn Luật đột nhiên lấy trong túi ra một bình thủy tinh nhỏ, mọi người đều mở bình uống cạn chất lỏng bên trong đó. Đến tận lúc này, trong tòa nhà kia mới có mấy quả cầu lửa cực lớn bắn ra, cùng với mấy viên phi đạn sáng chói đồng thời phóng lên, tất cả đều tập trung vào quả tên lửa xuyên lục địa đang dần dần tiếp cận.

“Vô dụng rồi... Nếu chỉ là đầu đạn hạt nhân bình thường thì trừ phi trực tiếp đánh trúng, nếu không từ độ cao mấy nghìn mét bắn xuống, hơn nữa còn ở cự ly xa thế này, sóng xung kích lan truyền tới chỗ đó đã không đủ sức đột phá bất kỳ vòng bảo vệ cấp D hoặc trên cấp D nào nữa rồi. Với tiểu đội luân hồi cấp độ như Liên minh Thiên sứ mà nói, vũ khí sát thương quy mô lớn thông thường của loài người đã không thể tạo thành uy hiếp nữa. Nếu là bom khinh khí đương lượng nổ siêu cao, ngoài ra còn đồng thời phát xạ hơn mười quả trở lên vào cùng một khu vực thì còn có thể tiêu diệt được, bất quá, mục đích của ta lại không phải vũ khí hạt nhân, bọn chúng làm sao mà thoát được?”

Tiêu Hoàn Luật yên lặng đứng nhìn đòn tấn công càng lúc càng tới gần quả tên lửa. Cuối cùng khi một quả cầu lửa to lớn bắn trúng tên lửa, đầu đạn lập tức phát nổ một cách yếu ớt, ngoại trừ bản thân nhiên liệu tên lửa bùng nổ ra thì không có chút dấu vết nào của đầu đạn công phá, đừng nói cái gì vũ khí hạt nhân, thậm chí đến cả uy lực của tên lửa hành trình thông thường cũng không xuất hiện. Theo những quả cầu lửa còn lại và phi đạn cùng đánh trúng mục tiêu, vụ nổ lập tức trở nên kịch liệt, nhưng đến khi cả quả tên lửa hoàn toàn hóa thành tro bụi vẫn không xuất hiện tình huống đầu đạn phát nổ, có thể thấy, quả tên lửa này vốn không có gì gọi là đầu đạn hạt nhân cả... Vậy thì nó được bắn ra để làm cái gì? Chỉ vờ vờ cho có thôi sao?

- ...Không đúng! Bên trong tên lửa có thứ gì đó!

Adam đang đứng dưới đất, bày trí một ma pháp trận không quá phức tạp, giữa ma pháp trận là Ngọn giáo của thần Osiris lấy được trong thế giới The Mummy, thậm chí trong tay Trịnh Xá cũng có một cây. Đây không phải là vật phẩm hạn chế gì trong thế giới luân hồi, phàm những đội đã trải qua thế giới The Mummy đều có cơ hội nhất định lấy được món vũ khí này, chỉ không ngờ nó lại là thứ có thể xuyên thủng cả linh hồn lẫn năng lượng, Mũi thương Longinus.

- Không sai, nó có rất nhiều bản, mỗi thanh đều là bản thật.... Cũng đều không phải là bản thật. Ngọn giáo này chỉ vờ vờ là chìa khóa, do Thánh nhân và thuật sĩ luyện kim sợ rằng di tích của họ bị con người lãng quên, hoặc là tìm thấy di tích nhưng không lấy được đồ nên mới chế tạo ra nhiều bản như vậy.... Có lẽ mũi

giáo đâm chết Christ trong lịch sử chính là một thanh lưu truyền ra từ thế giới luân hồi, vì thế, điểm đặc sắc thật sự cũng không phải nằm ở ngọn giáo này...

Đây là nguyên văn những gì Adam nói, thật sự đến lúc này hắn cũng đã chẳng cần phải để ý xem những người khác có thể suy đoán ra kế hoạch của hắn hay không nữa, bọn họ đã không còn cách nào có thể ngăn cản được hắn nữa. Kế hoạch hoàn thiện loài người cần có đủ thời gian để thích ứng hoàn cảnh cùng những kẻ bị hấp thu, đó là sơ hở lớn nhất của kế hoạch này, ngoài đó ra những chuyện như là phải có được Ngọn giáo của thần Osiris, hay người sử dụng nhất định phải có thực lực tầng thứ tư, vân vân, tất cả đều không quá quan trọng.

Nhưng cũng như vậy, là sản phẩm cuối cùng, đỉnh cao của phân hệ da trắng, kế hoạch hoàn thiện loài người này cũng là thứ tuyệt đối kinh khủng, một khi bắt đầu là chắc chắn không thể dừng lại được. Ngoại trừ lúc ban đầu cần hấp thu được đủ “dinh dưỡng” ra thì sau đó hoàn toàn tiến hành theo phản ứng dây chuyền giống như phân rã hạt nhân, bất kỳ sinh mệnh thể nào cũng trở thành một bộ phận tạo nên “dạng sống” duy nhất này. Nhỏ từ vi khuẩn, virus, lớn đến cường giả tầng thứ tư, thậm chí tầng thứ năm, cho dù là cường độ của ánh sáng tâm linh vượt xa kẻ được hoàn thiện thì cũng không cách nào đình chỉ quá trình hoàn thiện, tất cả biến đổi chỉ vồn vồn là kẻ được hoàn thiện chuyển sang một ý thức chủ khác mà thôi.

Đây là nhược điểm lớn nhất của Adam, hắn không thể trực tiếp sử dụng kế hoạch hoàn thiện loài người với loại cường giả đỉnh cấp như Trịnh Xá và clone Trịnh Xá, nếu không hắn sẽ biến thành dinh dưỡng cho người khác, biến mất. Do đó, hắn cần phải cẩn thận chi tiết, trước tiên hấp thu ánh sáng tâm linh của thật nhiều sinh vật yếu ớt, cường hóa bản thân tới mức độ lớn nhất, sau đó mới có thể đối mặt với các cường giả đỉnh cao của thế giới luân hồi. Trong số này, Tổng Thiên và Liên minh Thiên sứ chính là con mồi tốt nhất của hắn, ban đầu tiến hành dung hợp, chỉ cần để trận đồ Cây sự sống làm quen với ánh sáng tâm linh của những người này, tiếp đó dùng trận đồ Cây sự sống từ từ xâm thực ánh sáng tâm linh của họ. Cứ như vậy việc hấp thu những người này sẽ trở nên cực kỳ dễ dàng, cho dù là thực lực Tổng Thiên mạnh hơn hắn cũng không ảnh hưởng tới việc hắn thành chủ đạo, vì thế quá trình thông thả chờ đợi ban đầu là việc bắt buộc... Tất cả vì thắng lợi và hoàn thiện cuối cùng!

Adam vừa sắp đặt trận đồ ma pháp trên mặt đất, vừa không ngừng tìm kiếm dấu vết trên hình ảnh quét hình tinh thần lực. Vụ nổ tên lửa kia thật sự quá quý giá, không có đầu đạn là chắc chắn, nếu như nói quả tên lửa không có đầu đạn đó chỉ vồn vồn là để dẫn dụ lực lượng ẩn giấu của Liên minh Thiên sứ thì trực tiếp sử dụng đầu đạn hạt nhân không phải là càng đơn giản hơn sao? Hơn nữa một quả tên lửa căn bản là vô dụng, nếu như là hơn trăm quả đồng loạt công kích, lẫn lộn giữa có đầu đạn và không có đầu đạn thì còn có thể gọi là có uy hiếp hơn một chút... Nói cách khác, trong quả tên lửa đó chắc chắn là có giấu thứ gì đó.

“Nếu so sánh thì khả năng trong tên lửa có giấu đồ là trên 60%, nhưng cũng có 40% là đối phương muốn dùng tên lửa không mang đầu đạn này để mê hoặc ta, cũng tức là dùng “kế không thành”, làm ta tưởng rằng trong tên lửa có âm mưu, nhanh chóng rời khỏi đây quyết chiến với bọn chúng... Không, xác suất của khả năng này là 50%, tỷ lệ một nửa...”

Adam day day hai bên thái dương đã hơi phát đau, thì thào nói với Tổng Thiên ở bên cạnh:

- Ta có nên cảm tạ Sở Hiền không? Bởi vì cả hai tên bọn hắn đều không tự mình tới đối phó với ta, lại đồng thời phái đội viên của mình tới chịu chết... Cũng tương đương với giúp ta tăng cường sức mạnh, điểm này đúng là phải cảm tạ hắn ấy chứ... Bất quá cũng làm ta cảm thấy tiếc nuối. Kẻ ta vẫn luôn coi là đối thủ, có vẻ đến thời khắc cuối cùng này hắn vẫn không coi ta là đối thủ có thể đương đầu được với hắn. Luôn chỉ biết tối đa hóa lợi ích, căn bản không hề để ý tới cảm giác tuyệt diệu của đấu trí và mưu kế, hắn đúng là một kẻ chẳng có chút tế bào mỹ học nào cả. Có thể tưởng tượng, nếu như hắn rơi vào tay ta, ta sẽ rất có hứng thú nghiên cứu xem hắn rút cuộc là sẽ dùng biện pháp nào để thoát hiểm, chuyển bại thành thắng. Còn nếu như ta rơi vào tay hắn, có thể khẳng định 100%, hành vi của hắn sẽ là lập tức rút súng giết chết ta, hoặc là cắt rời đại não ra nghiên cứu, sau đó hủy diệt thân thể ta, vân vân...

Tổng Thiên lãnh đạm nhìn Adam đang lẩm bầm lẩm bầm, hắn đột nhiên xen vào:

- Sao tự đứng lại nói những chuyện này? Người có dự cảm không hay nào ư?

Adam thoáng ngẩn ra, rồi liền cười khở, nói;

- Nói là dự cảm không hay cũng được, hoặc là cảm thán với giây phút cuối cùng được làm con người bình thường cũng được. Ta sắp sửa đứng ở địa vị tương đồng với Sở Hiên, không hẳn là địa vị vượt xa hẳn lúc này. Là “Thần” hoàn thiện triệt để, hẳn cũng không thể gọi ta là trí tuệ người bình thường nữa... Ta đứng là vẫn quá yếu đuối, trong thời khắc quan trọng sắp sửa lột xác này vậy mà trong đầu vẫn cứ nhớ về những thất bại trước kia...

Tổng Thiên cũng không lên tiếng, hẳn chỉ yên lặng lắng nghe Adam nói. Đến khi Adam đã nói xong hết, hẳn mới mở miệng:

- Nếu đã lựa chọn con đường này vậy thì phải kiên định bước xuống. Từ điểm này mà nói, người căn bản không bị được với Sở Hiên... Trong lòng hẳn không có một chút do dự nào, cũng không có bất kỳ gánh nặng nào, tất cả mọi hành vi, hành động đều hoàn toàn trực chỉ bản tâm. Hẳn chỉ thuần túy truy cầu tối đa hóa lợi ích, có lẽ phải đến khi người có được tất cả tư tưởng và ký ức của hẳn mới có thể hiểu được cảnh giới của hẳn.

- Có lẽ vậy... Mọi người, chúng ta tiếp tục chờ ở đây! Nhưng tất cả phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chờ sau khi chúng ta phát động vũ khí sẽ có thể tiêu diệt toàn bộ thành viên Trung Châu đội và Ác Ma đội tới tập kích!

Trong lúc nói, Adam đã lấy Ngọn giáo của thần Osiris ra, chỉ thấy hẳn khẽ vắn chuôi giáo một cái, mũi mâu nhỏ ngắn lập tức kéo dài ra thành bản hoàn chỉnh. Tiếp đó hẳn, cầm ngược mũi giáo vào trung tâm trận đồ, cũng tức là mũi nhọn chĩa thẳng lên trời. Sau khi hoàn thành mọi việc, hẳn mới mỉm cười nhìn mấy tinh thần lực khổng lồ chế giả đứng xung quanh, nói:

- Mọi người tới hỗ trợ một chút, truyền tinh thần lực vào trận đồ luyện kim thuật này. Ngoài ra các đội viên tinh thần lực tương đối mạnh cũng xin giúp một tay, mọi người đứng vào giữa mười ba vòng tròn này.

Mấy tinh thần lực khổng lồ chế giả đưa mắt nhìn nhau một chút rồi cùng đi tới, chỉ có Aoi khi bước lên, Miyata Kuraki đột nhiên kéo tay nàng, nói:

- Cẩn thận một chút, không biết tại sao ta có dự cảm không tốt...Tựa như có chuyện gì đó sắp xảy ra....

Aoi trịnh trọng gật đầu, nàng biết công pháp của Miyata cực kỳ đặc thù, là một trong số ít những công pháp có thể giúp người sử dụng trải nghiệm ánh sáng tâm linh trước tầng thứ tư. Nếu như không tính tới khuyết điểm rất lớn tự làm tổn thương bản thân thì người sử dụng nó cơ bản có thể xếp vào hàng mạnh nhất trong số hững người có cùng đẳng cấp cơ nhân tỏa và công pháp, mà công pháp này lại đặc biệt miễn cảm với những nguy hiểm chưa biết, cũng tức là giác quan thứ sáu cực kỳ mạnh.

- Anh cũng cẩn thận một chút...

Aoi nhẹ nhàng nói, lại yên lặng nhìn Miyata một lát rồi mới bước tới chỗ trận đồ.

Miyata cũng là một trong những người có tinh thần lực khá mạnh, hẳn cũng đứng vào trong vòng tròn. Vừa mới đặt chân vào bên trong, dự cảm xấu của hẳn lập tức trở nên càng mãnh liệt, hẳn cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi:

- Adam, trận đồ này không có nguy hiểm gì chứ? Tại sao ta lại...

- Là dự cảm phải không?

Adam ngẩng đầu liếc nhìn Miyata một cái, lại nhìn sang mấy người còn lại. Phàm những người có tinh thần lực mạnh, giác quan thứ sáu cũng sẽ rất mạnh, về cơ bản sẽ có rất nhiều dự báo tâm lý trước những nguy hiểm có thể ảnh hưởng tới tính mạng, đặc biệt là các tinh thần lực khổng lồ chế giả trước mắt, dự cảm của họ lại càng mãnh liệt.

Adam mỉm cười nói:

- Đương nhiên là có nguy hiểm, bất kỳ vũ khí hoặc kỹ năng có uy lực lớn nào đều có nguy hiểm hoặc hạn chế như vậy, điểm này ta nghĩ mọi người chắc cũng đều hiểu phải không? Vì thế ta mới cần mười ba người cùng ta chia sẻ nguy hiểm. hơn nữa đã có ta đứng tại vị trí mắt trận nguy hiểm nhất, mọi người phải rất yên tâm mới đúng chứ.

Phần lớn mọi người đều an tâm xuống, một số ít tuy vẫn còn do dự nhưng dưới áp lực của Trung Châu đội và Ác Ma đội ở bên ngoài, bọn họ cũng chỉ có thể yên lặng đứng đó, nhìn Adam tiến vào trung tâm trận đồ, tay nắm vào Mũi thương Longinus...

764. Chương 16: Chiến Đấu! Bộc Phát Toàn Diện! (2)

- ...Hả? Người là tên muốn gia nhập Thực Sơn phái, cuối cùng vì căn cốt quá kém nên không được nhận? Ta nhớ hình như có nghe kể về chuyện này...

La Ứng Long đẩy vế kinh ngạc nhìn nam tử đạp kiếm trước mặt. Vế ngạc nhiên của hắn cũng không phải giả vờ mà là thái độ thực sự, bởi vì trong sự môn hắn đúng là có nghe kể về một người cũng đến từ dị thể giới giống như hắn tới báisư. Đáng tiếc, người đó huyết thống không thuần, không phải người trong tộc, cho nên sự môn lấy chuyện căn cốt ra để đuổi khéo hắn đi. Nếu không phải như vậy thì trong thế giới luân hồi có thể đã xuất hiện tu chân giả chính thống thứ hai.

Nam tử đạp kiếm trông đáng vẻ mày kiếm mắt sao, phối hợp với trang phục của hắn nhìn còn giống người tu chân hơn La Ứng Long, có điều, vừa nghe nói vậy, hắn lập tức nổi giận bưng bưng:

- Câm miệng! Tố chất và tư chất của ta còn tốt hơn ngươi cả vạn lần, tại sao lại không nhận ta làm đồ đệ mà chỉ thu một mình ngươi? Tại sao? Chắc chắn là tư tưởng dân tộc hẹp hòi của người Trung Quốc các ngươi tác quái, vì ta là con lai nên mới xua đuổi ta! Khốn kiếp!

- A a a...

La Ứng Long cũng chẳng khách khí, trực tiếp gạt đầu đồng ý, nói:

- Không sai, chỉ có thể là nguyên nhân này. Nếu ngươi muốn phân biệt gì đó thì không bằng quay lại cái quốc gia mà ngươi nhận là tổ quốc ấy, bảo quốc gia ấy đem công nghệ khoa học cao cấp nhất truyền bá vô điều kiện ra toàn thế giới. Nhớ nhé, là vô điều kiện. Sau đó ta sẽ quay về sự môn, bảo mấy lão già đó thu nhận thêm người cũng chẳng sao, nhưng ngươi nghĩ có thể không? Đạo bất khinh truyền, đạo lý này sợ rằng cũng chẳng cần ta phải nói nhiều đúng không? Lý do nực cười, tư tưởng dân tộc hẹp hòi? Vậy thì tất cả những người xin cấp bằng độc quyền trên thế giới đều mang loại tư tưởng này rồi?

Nam tử đạp kiếm tức giận đến mức mặt mũi đỏ bừng, hắn gầm lên:

- Công phu miệng lưỡi thì chứng tỏ được cái gì? Có bản lĩnh thì chúng ta ẩn chứng công phu. Hừ, cũng giống như chuyện thường xuyên xảy ra của người Trung Quốc các ngươi vậy, thứ tự mình phát minh ra thì chẳng bao giờ đi đến được đỉnh cao, vào tay bọn ta lại phát dương quang đại. Ta muốn xem xem, gã tu chân giả chính thống duy nhất nhà ngươi rút cuộc là mạnh đến mức nào? Có thật sự là mạnh hơn kẻ tự tu như ta cả trăm lần hay không?

La Ứng Long cũng cười lạnh, chân đạp trên một thanh trường kiếm thanh phong. Chỉ thấy hắn vẩy tay một cái, thanh kiếm không ngờ lại huyền hóa ra một thanh khác, xuất hiện trên tay hắn, dưới chân vẫn đạp trên thanh trường kiếm đó. La Ứng Long vung kiếm lên nói:

- Cứ nói thẳng ra có phải nhanh hơn không? Ra tay sớm một chút, ta lên đường sớm một chút. Mẹ nó, mấy gã mạnh nhất của Trung Châu đội lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện quyết chiến với Ác Ma đội, chẳng chịu để ý tới đám Adam. Còn cả Sở Hiên của Ác Ma đội các ngươi cũng là thằng điên, chẳng lẽ bọn hắn không biết sự nguy hiểm của Adam hiện giờ sao? Không, bọn hắn đều biết, nhưng đều không quan tâm! Khốn kiếp, cuối cùng vẫn phải để ta tự đi đối mặt. Giải quyết ngươi nhanh một chút, ông đây còn phải lên đường!

Nam tử đạp kiếm đã tức đến xanh cả mặt, hét lớn:

- Vậy thì nhanh chóng giải quyết đi!

Vừa dứt lời, trường kiếm dưới chân cũng hóa ra một thanh khác xuất hiện trên tay hắn, mà dưới chân vẫn đạp lên một thanh trường kiếm như cũ.

- Không tệ, tự mình cũng luyện ra được ảo kiếm thuật, bắt quả ngươi hình như còn chưa đạt đến trình độ nguyên anh?

La Ứng Long cười lạnh một tiếng, neho mắt nhìn nam tử đập kiếm. Có điều, càng nhìn, thần sắc hần lại dần dần xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Thanh trường kiếm trên tay nam tử đập kiếm không hề giống thanh kiếm La Ứng Long huyền hóa ra, nói chính xác là trường kiếm trên tay nam tử đập kiếm nhìn như mang theo ảo ảnh, không được chân thực như trường kiếm của La Ứng Long. Không chỉ như vậy, nếu cẩn thận nhìn kỹ, thanh trường kiếm hư huyền đó không ngờ lại do vô số ký hiệu điện tử nhỏ bé tổ hợp thành, chính xác là do chân nguyên lực tổ hợp thành ký hiệu điện tử rồi những ký hiệu điện tử đó lại tập trung dày đặc với nhau tạo nên một thanh trường kiếm hư ảo. Chỉ có điều, mật độ chân nguyên lực thật sự không bằng được La Ứng Long cho nên nhìn vào mới có vẻ mờ ảo như vậy.

Pháp quyết dùng chân nguyên lực biến thành trường kiếm hư ảo này là một trong những loại pháp quyết của tiên kiếm thuật, cũng là loại dễ thể hiện thực lực của người sử dụng nhất. Tu chân giả kém cỏi nhất thông thường đến cả trường kiếm hư ảo cũng không ngưng tụ được, còn tu chân giả mạnh nhất thì chỉ cần khẽ vung kiếm một cái là có thể lan ra tới vài dặm. La Ứng Long lúc này đang ở giai đoạn nguyên anh đại thành, trường kiếm hư ảo do chân nguyên lực cô đọng tạo thành có uy lực cực mạnh, nhưng cho dù như vậy thì hần cũng chưa từng thấy qua việc dùng chân nguyên lực hóa thành ký hiệu điện tử rồi lại dùng ký hiệu điện tử tổ hợp nên trường kiếm thế này. Trường kiếm chẳng lẽ không phải đều do chân nguyên lực thuần túy tạo nên sao? Càng thuần túy uy lực càng mạnh cơ mà.

- ...Càng thuần túy, uy lực càng mạnh, đúng không?

Nam tử đập kiếm bật cười ha hả, hần nhìn về mặt có chút ngạc nhiên La Ứng Long, tựa hồ rất sáng khoái, nói:

- Điển tịch tu chân trong tay ta cũng nói như vậy, chân nguyên lực càng thuần túy, uy lực càng mạnh... Đánh rầm! Người Trung Quốc các ngươi lúc nào cũng vậy, cổ hủ cố chấp, thứ mình sang tạo ra nhưng lại luôn sợ thay đổi! Khi đến tay người khác lại phát huy được tiềm lực cực lớn, kim chỉ nam là như vậy, thuốc nổ cũng như vậy, bây giờ đến cả tu chân cũng đều như vậy, ha ha ha...

Sắc mặt La Ứng Long từ từ trở nên lạnh lẽo, hần khẽ vung kiếm lên, nhất thời áp lực vô hình liền bao trùm khắp bốn phía, bây giờ mới nói:

- Là công nghệ văn tự ký hiệu Sở Hiên giúp ngươi cải tạo? Công pháp tu chân của ta tuy lấy từ chính tông nhưng có khuyết điểm cực lớn là thiếu mất một bộ phận công nghệ văn tự ký hiệu quan trọng nhất, bộ phận đó nằm trong tay Sở Hiên Trung Châu đội, không ngờ clone Sở Hiên cũng có... Tới đi, ngươi làm ta thấy hứng thú rồi đây! Công pháp tu chân thực sự, hoàn chỉnh, uy lực có thật là hủy thiên diệt địa hay không, ta rửa mắt chờ xem đây!

Nam tử cầm kiếm kỳ thực đã dùng kỹ xảo, tiên kiếm thuật của hần đúng là đã được clone Sở Hiên cải tạo qua, nhưng cũng không phải công nghệ văn tự ký hiệu mà chỉ là khoa học kỹ thuật bình thường, do clone Sở Hiên dùng công nghệ cao tương lai từ Chủ Thần làm chủ thể để cải tạo. Tuy cùng là công nghệ khoa học nhưng lại thiếu mất phần văn tự ký hiệu, từ ngữ chỉ khác biệt một chút như thế, nội hàm bên trong đã hoàn toàn khác biệt, không cần biết là uy lực hay sức duy trì đều chênh lệch nhau rất xa.

Bản thân nam tử đập kiếm cũng hiểu rất rõ điểm này, hơn nữa virus siêu cấp trong thành phố đã sắp lan tràn đến khu vực quanh đây. Hần chưa đạt tới trình độ mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư, cũng chưa tới cấp nguyên anh bách tà bất xâm, chiến đấu thời gian dài thật sự rất bất lợi với hần. Do vậy hần cũng không nói nhiều, lập tức ném mạnh cây kiếm ký hiệu điện tử lên trên không, thanh kiếm liền nhanh chóng giải thể. Ký hiệu điện tử lan tràn khắp nơi, nhìn như tán loạn nhưng kỳ thực quỹ tích vận hành lại tuân theo lộ tuyến đặc biệt. Chỉ sau vài giây, số ký hiệu điện tử ngập trời đó đã hợp thành một mạng lưới chân nguyên lực khổng lồ đường kính tới hơn nghìn mét, bên rìa lưới lại càng có mười ba sinh vật điện tử hình dáng quái dị đứng trải đều xung quanh, có điều chân nguyên lực của nam tử đập kiếm lại hơi yếu, khiến cho mạng lưới nhìn có vẻ hư hư thực thực lực, không được rõ ràng.

- A a a, chưa tới cấp nguyên anh mà lại có thể bày được Thập tam Huyết vu trận, lúc trước đúng là đã coi thường ngươi rồi...

Trong lòng La Ứng Long thật sự có chút khinh thường. Tuy nói hần sớm đã được nghe rằng công pháp tu

chân chẳng qua chỉ là một bộ phận rất không quan trọng của cả hệ thống tu chân, ngoài ra còn có các phân hệ công nghệ tu chân văn tự ký hiệu, ví dụ như luyện khí luyện đan, phù văn đại trận vân vân, so với bộ phận nhỏ bé công pháp tu chân chỉ đề thăng thực lực tự thân, công nghệ văn tự ký hiệu mới là thể hiện thật sự của tu chân, nhưng khiến cho hần không tưởng tượng được là, đại trận dung nhập công nghệ văn tự ký hiệu vậy mà lại là Thập tam Huyết vu đại trận cấp thấp. So ra thì trận pháp này không thể bằng được Bát quái trận, Tứ tượng trận, Thái cực trận, lại càng không cần nói đến những loại như đầu suất bát quái lô, Thập nhị đô thiên thần sát trận cần phải có khí cụ tu chân mới bày bố được. Trong mắt La Ứng Long, muốn phá trận này thậm chí không cần đến cả Càn khôn kỹ pháp của hần.

Đúng lúc La Ứng Long vùng kiếm lên chuẩn bị công kích thì nam tử đạp kiếm đột nhiên phun ra một ngụm

sáng tâm linh là còn có chút hữu hiệu.... Thật nản hết sức, khó khăn lắm mới mô phỏng ra ánh sáng tâm linh của cơ nhân tỏa tầng thứ tư, kết quả là lại gặp phải cục xương cứng này... Xem ra sau khi đánh thắng cũng chẳng còn sức mà chạy nữa.

Hạo Thiên lại cười khổ không ngừng, mà trận bão cát đã một lần nữa tổ hợp thành khuôn mặt người, Imhotep quát lên tức giận:

- Chạy? Chạy đi đâu? Mau mau chịu chết đi!

- Đương nhiên là chạy tới chỗ không bị hai tên Sở Hiền giao chiến lan đến rồi, ngoài ra cũng phải tránh khỏi phạm vi hai tên biến thái Trịnh Xá giao đấu... À, mà nói những chuyện này với người làm gì? Không bằng chúng ta làm một vụ thương lượng đi. Người để ta chạy trốn, ta nói cho người biết vị trí Trịnh Xá giao chiến, được không?

Hạo Thiên nhìn khuôn mặt cát bay tới càng lúc càng gần, bắt đầu dĩ nhiên.

- Nói năng....

Gương mặt cát khổng lồ còn chưa dứt lời, Hạo Thiên đã vung tay đánh ra một luồng kim quang chói sáng. Khuôn mặt cát giống như bị một chiếc chùy lớn quật mạnh vào, thoáng cái liền tan rã. Đến khi khuôn mặt một lần nữa thành hình thì đã bị đẩy lùi lại cách mấy chục mét.

- Thật là phiền phức. Ta cứ luôn nghĩ rằng loại hình ánh sáng tâm linh của mình sẽ là niệm động lực vừa tiết kiệm công sức nhất, lại vừa tiện lợi nhất, chẳng ngờ vậy mà lại là loại sản phẩm tiến hóa của niệm động lực này. Mặc dù uy lực lớn hơn rất nhiều nhưng quá phí lực, trước khi đạt tới tầng thứ tư trung cấp, ta căn bản không thể hoàn toàn sử dụng nó..... Thánh quang khí, thứ mà rất nhiều kẻ được gọi là thiên sứ thời viễn cổ nắm giữ...

Hạo Thiên dùng sức vung mạnh hai tay, trên người hắt một quang sáng màu vàng tràn ra ào ạt, phảng phất như tạo thành một bức màn bao trùm lấy hắn vào bên trong. Tiếp theo, hắn từ từ bay lên, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung.

- Đi đi!

Hạo Thiên đưa tay lên, một quả cầu sáng màu vàng xuất hiện trên tay hắn, sau đó chỉ thấy hắn nhẹ nhàng ném quả cầu ra, dùng chân đá mạnh về phía khuôn mặt cát. Quả cầu lập tức bắn tới với tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc trước khi tiếp xúc với khuôn mặt, nó liền bùng nổ mãnh liệt. Ánh sáng bùng lên cao cả nghìn trượng, khiến cho mắt người giống như không thể mở ra nổi, mơ hồ còn nghe được tiếng khuôn mặt cát hét lên phần nộ, đến khi ánh sáng yếu bớt, cả khuôn mặt khổng lồ đã hoàn toàn biến mất.

- Ta biết người không sao cả. Imhotep, loại sinh mệnh thể như người, ta tại Ác Ma đội cũng gặp qua vài lần, không gì khác chính là một loại binh khí chiến đấu mà Thánh nhân tạo ra, hơn nữa còn thuộc trình độ cải tạo cấp trung, chỉ có ý niệm lực, cũng tức là ánh sáng tâm linh trường tồn, còn trói buộc của cơ thể cùng vật ngoại thân đối với người quả thật là quá nhỏ. Một đòn vừa rồi căn bản không làm bị thương tới ánh sáng tâm linh của người, đừng có trốn nữa, bước ra đường đường chính chính chiến đấu nữa, ta đang vội lắm...

Hạo Thiên không chút do dự, lập tức quát lên.

Tại một góc trong khu đồ đất gần đó, Imhotep sắc mặt xanh lè, đứng dựa lưng vào tường. Tâm lý hắn buồn bực vô cùng, lúc trước còn lớn tiếng tác chiến, ai mà biết tình huống lại thay đổi nhanh như vậy, bây giờ hắn không ngờ lại trở thành người ẩn nấp.

Kỳ thực thương tổn mà luồng kim quang lúc trước gây ra cho hắn thật sự rất lớn. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy phảng phất như linh hồn cũng sắp sửa bị tấn công tới, nếu không phải hắn nhanh chóng quyết đoán từ bỏ hóa thân cát, nhân lúc thoát hình lên thoát tới chỗ này thì một đòn vừa rồi quả thực có thể làm hắn trọng thương.

- Không còn biết nói gì nữa... Liều mạng thôi. Dù sao cũng là trận chiến cuối cùng rồi, dứt khoát liều mạng thôi!

Nói về thực lực thì imhotep vừa gia nhập thế giới luân hồi đã có thể lập tức được xếp vào hàng ngũ nhân vật đặc thù có thực lực cực mạnh. Dù sao cũng là nhân vật trong điện ảnh, tự nhiên là không thể so sánh với người bình thường trong thế giới hiện thực, hơn nữa Trung Châu đội cũng đã trải qua rất nhiều lần chiến đấu, tuy nói phần lớn điểm thưởng và chi tiết kịch tình đều dành để Anck-Su-Namun cường hóa nhưng hẳn tốt xấu gì cũng tìm được một số công pháp thích hợp với bản thân. Mặc dù chưa học được bao lâu nhưng giờ phút này hẳn cũng chỉ có thể đem công pháp ra liều mạng thử một lần.

- Quả cây cát bụi....

Trong lúc Imhotep sắp xuất toàn bộ thực lực liều chết một trận thì ở phía bên kia, Trình Khiếu đang chạy đến bờ cả hơi tai. Người giao chiến với hắn là một thiếu nữ mặc áo hoa. Dáng vẻ cô gái này thật sự là xinh đẹp dị thường, tuy thân hình có hơi gầy nhỏ nhưng phối hợp với dung mạo non tơ, xinh xắn của nàng càng khiến cho người ta phải cảm thấy yêu quý thêm một chút, rõ ràng là một khuôn hình mỹ nhân cực phẩm, chỉ vừa hết tầm loli nhưng vẫn chưa tiến vào giai đoạn thiếu nữ.

- Đánh với ta một trận đi mà, huynh chạy nhanh vậy làm gì?

Cô gái áo hoa đứng trên một tòa nhà cao tầng, bộ dạng cực kỳ thoải mái, chỉ khẽ nhảy một bước là đã dễ dàng vượt qua khoảng cách cả trăm mét. Còn Trình Khiếu thì mặt mũi xanh lè, căn bản không thèm để ý tới thiếu nữ áo hoa, cứ cầm đầu cầm cổ chạy về phía con đường trước mặt.

- Này! Đang nói chuyện với huynh đấy, không phải một tên vừa câm vừa điếc đấy chứ?

Thiếu nữ áo hoa cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhẹ nhàng nhảy lên trước mặt Trình Khiếu, rút cuộc cũng chặn được tên này lại. Nàng hỏi về trách móc, thần tình đầy vẻ dụ hoặc với đàn ông.

Trình Khiếu làm mặt lạnh nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, nói:

- Trình Khiếu ta từng lập lời thề với bản thân. Ta tuyệt đối không đánh phụ nữ...

- Không đánh phụ nữ? Hì hì, vậy thì tốt. Huynh đứng yên đó cho ta giết nhé?

Nghe vậy thiếu nữ bật cười, đưa tay lên chuẩn bị tấn công.

- Không phải...

- Trình Hiếu vội vã lắc đầu nói:

- Ta tuyệt đối không đánh loại sinh vật không phải đàn ông, cũng chẳng phải phụ nữ... Khốn kiếp, ta bình sinh tuyệt đối không đánh nhau với loại pê đê, pê đê! Bao nhiêu cái hay không học, lại phải đi học biến thành pê đê!

Cô gái giật bắn cả người, đôi mắt đẹp lập tức ầng àng nước mắt. Nàng cúi đầu tủi hổ, khẽ nói:

- Nhưng... Nhưng mà trái tim ta là một thiếu nữ, mặc dù cơ thể này... Huynh cũng không thể sỉ nhục ta như vậy chứ, hơn nữa huynh làm sao phát hiện được?

Không nói những cái khác, về ngoài cô gái này thật sự là tuyệt sắc, vạn người không được một, cộng thêm động tác cùng thần thái quyến rũ đó, tuy trông vẫn còn nhỏ nhưng đã là một vưu vật rồi.... Ngoại trừ giới tính ra.

Trình Khiếu hừ lạnh một tiếng, chỉ vào thiếu nữ... hoặc có thể nói là thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi này, nói:

- Người nghĩ Trình Khiếu ta là ai? Non từ tám tuổi, già đến tám mươi tuổi, ta nhìn qua một cái, nghe tiếng một câu là đủ biết giới tính thật sự rồi! Nếu không người coi dê già là thế nào? Phải như ta mới được gọi là dê già!

Cô gái một lần nữa chấn động, giống như máy tính bị treo cứng, ngây ngốc đứng đó, một lúc lâu sau mới phảng phất như bị đánh bại, ngồi phịch xuống đất, thì ào không ngớt:

- Không thể nào... Không thể nào...

- Oa ha ha ha, đã hiểu chưa hả? Tự tôn của dê già không cho phép ta giao đấu với tên pê dê nhà ngươi! Vì thế ngươi cũng mau rút đi!

Trình Khiếu cười lớn, đoạn lại nhắc chân, chạy ra xa.

Cô gái trầm mặc hồi lâu rồi đột nhiên kêu lên nũng nịu:

- Cái tên dê già chết tiệt nhà ngươi! Mở miệng ngậm miệng lại là pê dê. Ta nói rồi, trái tim ta là một thiếu nữ cơ mà! Hơn nữa nếu giết chết huynh, chẳng phải sẽ không còn ai có thể liếc mắt đã nhìn thấu được ta nữa sao? Hi hi...

Thiếu nữ nhanh chóng mỉm cười, lập tức nhẹ nhàng đuổi theo sau Trình Khiếu. Khi còn cách Trình Khiếu khoảng một nghìn mét, nàng ta vung tay đánh ra, một lưỡi đao gió vô hình chém về phía hắn. Roạt roạt một tràng dài, lưỡi đao gió dài hơn mười mét chặt đứt một loạt kiến trùng bên đường, vậy mà uy lực vẫn không hề suy giảm chút nào. Mắt thấy Trình Khiếu sắp sửa bị chém thành hai đoạn, tên này đột nhiên lộn người nhảy lên, dùng một tư thế kỳ quái vặn vẹo giữa không trung. Đến khi hắn hạ xuống đất thì lưỡi đao gió đã vượt qua chỗ hắn vừa đứng lúc trước, chém ra xa.

- A a, xem ra huynh cũng phải là loại dê già bình thường. Ta nói rồi mà, người của Trung Châu đội dù thế nào cũng là đội ngũ duy nhất trong cả thế giới luân hồi có thể đối địch với Ác Ma đội bọn ta. Thực lực của huynh cũng không yếu đâu...

Cô gái cười hi hi nói, vừa nói vừa đưa tay nghịch nghịch mái tóc. Nhìn bộ dạng này nếu có tên nào không biết thì có lẽ sẽ thật sự bị hấp dẫn, đúng là một yêu nữ.

Trình Khiếu trầm mặc nhìn thiếu nữ, mà nói chính xác hơn là hifi trước mặt. Lúc trước khi vừa gặp hắn lập tức chấn động, đặc biệt là khi nhìn thấy đôi tất da chân màu đen cùng cặp đùi thon thả của dưới chiếc váy ngắn của thiếu nữ áo hoa, gọi là sinh lý bộc phát cũng không có gì quá đáng. Nhưng sau đó khi phát hiện cô gái xinh đẹp trước mắt là một tên hifi thì hắn cũng thiếu chút nữa biến thành liệt dương mãn tính. Chẳng còn cách nào, để tránh cho vì phản ứng sinh lý mà vấy bẩn cả một đời, hắn dứt khoát không đánh đắm gì hết, bắt đầu chạy trốn. Mà thật sự trong nội tâm, hắn cũng có chút không nỡ ra tay với yêu nữ tuyệt sắc này, không phải vì thương hương tiếc ngọc gì cả mà là một cảm giác vô thức không muốn phá hỏng cái đẹp mà thôi.

- Hi hi, sao ngây ra nhìn ta vậy, có phải là đang muốn nhìn đùi ta không? Đúng rồi, bên trong ta mặc dây đai tất cùng với đồ lót mỏng nhé... Ồ, muốn nhìn sao?

Thiếu nữ thấy Trình Khiếu đang trợn mắt nhìn mình lập tức hé miệng cười, tiếp đó đưa tay khe khẽ nâng váy lên. Hai chân quả nhiên là vừa thon dài lại vừa cân xứng, có thể coi là một cặp đùi đẹp hiếm thấy.

- Mẹ nó, hifi... Đánh ngươi dở sống dở chết cũng không tính là giao chiến với pê dê nhỉ?

Trình Khiếu quát lên giận giữ, cất bước tiến về phía cô gái. Vừa đi hắn vừa không ngừng khai mở cơ nhân tỏa, sức chú ý cũng hoàn toàn tập trung vào thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo hoa trước mặt.

Hifi lại hé miệng cười, hai tay hợp lại từ từ nâng lên khỏi mặt đất. Quanh thân thể cô ta đầy những cơn lốc xoáy nhỏ có thể thấy được bằng mắt thường, những cơn lốc xoáy giống như những cánh tay lớn, nâng bổng cơ thể cô lên, chiếc váy ngắn cũng bị gió thổi bay phấp phới. Quả nhiên, phía dưới váy là một chiếc quần lót gợi cảm bằng sa mỏng nửa trong suốt, cùng với dây đai tất chân màu đen buộc quanh eo, nếu không phải do giới tính của nàng ta thì cảnh tượng này chắc chắn sẽ khiến Trình Khiếu trợn đến lòi cả mắt ra ngoài.

Nhưng Trình Khiếu lúc này lại bỗng nổi giận bừng bừng, hắn gào lên:

- Không được sỉ nhục nội y gợi cảm cùng dây đai tất chân thần thánh trong lòng ta! Khốn kiếp, pê dê, ngươi cứ đợi đấy!

Thiếu nữ cũng không nói gì thêm, nàng ta đứng cách mặt đất khoảng bảy tám mét, hướng về phía Trình Khiếu đang gia tốc xông tới, khe vung tay lên. Một lưỡi đao gió không bé hơn lần trước lại bắn ra, trong khoảnh khắc đã bắn tới trước mặt Trình Khiếu. Tên này không ngờ lại một lần nữa nhảy lên, áp sát vào đao gió uốn người một cách kỳ lạ, cả người phẳng phất như một con thiên nga lướt sát mặt nước, thoáng cái tránh thoát khỏi lưỡi đao. Đến khi hắn đứng ổn lại, lưỡi đao đó đã bắn ra đằng xa.

- Thật, thật là lợi hại! Ca ca làm như nào vậy?

Đôi mắt hifi lập tức mở to lấp lánh, đầy vẻ sùng bái hỏi Trình Khiếu.

- Ta là tổ sư về dùng gió đẩy nhé, Nam Đẩu thủy điều quyền của ta... Mà sao ta phải nói với người chứ? Mau rút đi cho ta, hoặc là để ta đánh người bay đi, tự chọn lấy một đường!

Trình Khiếu bật cười khà khà, tiếp đó mới giật mình tỉnh lại, vội quát lên.

Hifi dẩu dẩu môi, lẩm bẩm nói:

- Đúng là mất hứng, vốn còn muốn đùa với ca ca một chút... Đã lâu lắm không gặp người thú vị như ca ca rồi, có điều ta cũng phải nắm chắc thời gian thôi. Có lẽ chỗ này cũng sắp sửa biến thành chiến trường của tên Sở biến thái ấy rồi, nếu đến lúc ấy mà còn ở đây...

- Sở biến thái....

Trình Khiếu gần như trong nháy mắt đã hiểu ý tên hifi muốn nói. Vốn hắn vội vã chạy trốn chiến đấu như vậy ngoài một phần vì không muốn giao đấu với gã pê dê tuyệt sắc này ra, còn một phần lớn là để tránh khỏi phạm vi chiến trường của Sở Hiên... Đó là hai tên Sở Hiên đấy, có trời mới biết sẽ có xuất hiện thứ gì như Ma động pháo cầm tay, bom phá nổ trái đất bản đơn giản, hay là súng ngắn hủy diệt thế giới gì đó hay không, danh hiệu Doraemon cũng không phải chỉ để gọi cho có. Khi một tên Sở Hiên gặp phải một tên Sở Hiên khác thì công thức đã không đơn giản là một cộng một bằng hai nữa mà phải là một trăm nhân một trăm.... Nói tóm lại là, hắn cứ chạy trốn càng sớm càng tốt.

- Ca ca, ta sắp phải dùng toàn lực rồi đấy. À quên, thuộc tính cường hóa của ta là quả cây gió lốc, phối hợp với vòng đeo năng lượng tinh thạch Sở Hiên chế tạo, thế nên thực lực của ta cũng rất mạnh nhé...

- Muốn dùng toàn lực rồi à? Đúng hợp ý ta, nhanh chóng giải quyết đi!

Trình Khiếu thở ra một hơi, lấy cặp găng tay Sở Hiên cải tạo cho hắn ra, chậm rãi đeo lên tay... Nam Đẩu thủy điều quyền cũng không phải là công pháp quá mạnh mẽ, nhưng bất kỳ công pháp mạnh yếu nào đều được quyết định bằng sự mạnh yếu cùng phương phát sử dụng của người không chế. Trận chiến này, hắn không có lý do để thua! Cũng không được phép thua...

766. Chương 16: Chiến Đấu! Bộc Phát Toàn Diện! (4)

- Trương Hằng! Đứng lại! Cùng chết với ta đi!

Tiếng của Minh Yên Vi từ phía xa không ngừng truyền tới, cô gái này đang cầm một cây trường cung lớn phát sáng, truy đuổi trên đường. Không chỉ trường cung tỏa sáng mà cơ thể nàng cũng tràn ngập ánh sáng, ánh sáng đó khiến tốc độ nàng tăng cao đến hơn mười lần, phảng phất như một chiếc xe F1 hình người đang chạy trên đường.

Ở một ngã rẽ cách đó rất xa, Trương Hằng cũng đang liều mạng chạy tới trước, nhưng khác với Minh Yên Vi là trên người hắn tỏa ra ánh sáng màu xanh lục. Phương pháp phân tán năng lượng tinh linh để sử dụng này Trương Hằng sớm đã học được trong thế giới A Nightmare on Elm street, sau đó trải qua vô số lần rèn luyện, đến trận chiến cuối cùng hắn chung quy cũng có thể tự do vận hành. Có điều, cảnh tượng kịch chiến mà hắn tưởng tượng lại không xảy ra, lần đầu tiên sử dụng năng lượng tinh linh không ngờ lại là để chạy trốn.

- Tuyệt đối không phải trốn tránh!

Trương Hằng vừa chạy vừa kêu lên:

- Là để tránh khỏi chiến trường của hai tên Sở Hiên. Vừa rồi em cũng nhìn thấy mà? Mấy tòa nhà cao tầng bên ấy vô duyên vô cớ tự dưng tan vỡ, em nghĩ ở đó có thể sống sót được sao?

Minh Yên Vi ở phía xa thoáng trầm mặc rồi lại gào lên:

- Vậy thì cũng chết đi! Chúng ta cùng nhau chết! Lần này ta sẽ không để người một mình chịu chết nữa!

- Nhưng chúng ta có thể cùng nhau sống sót mà! Tại sao lại phải không chết không xong?

Trương Hằng vừa chạy vừa đáp.

- Ngươi, ngươi là tên hèn nhất!

Minh Yên Vi giận đến không nói được nên lời, gương cung bắn một phát về phía con đường đằng xa. Nàng

“Sau đó là lịch sử. Đầu tiên là những sinh vật mạnh mẽ biến mất, ngủ say, tiến hóa, hoặc gọi là thoái hóa, cứ như vậy, thế giới tiến vào thời đại khủng long. Ừm, tiếp theo, nhóm người đầu tiên xuất hiện, thời gian vào khoảng giữa sơ kỳ và trung kỳ của thời đại khủng long...”

Đoạn lời này xuất hiện cực kỳ đột ngột, phẳng phất như vốn đã có sẵn trong đầu mỗi người. Không có âm thanh, chỉ có ý tứ, trong nháy mắt, mọi người đều nghe thấy đoạn lời này, cũng đều hiểu ý nghĩa của nó. Nhưng cũng chỉ đến như vậy là hết, đoạn lời nhắc tới “giữa sơ kỳ và trung kỳ của thời đại khủng long” thì hoàn toàn biến mất, giống như một khắc vừa rồi mọi người đều nảy sinh ảo giác.

“Vậy có ý gì! Đoạn lời vừa rồi là chuyện gì? Là lời nhắn của Thánh nhân à? Không, theo ngữ điệu thì không phải Thánh nhân, lại còn nói đến sáng tạo thế giới và lịch sử... Chẳng lẽ? Chẳng lẽ là lời nhắn của kẻ chế tạo cái hộp? Hẳn tại sao lại phải để lại lời nhắn? Chẳng lẽ có người lấy được di vật của kẻ chế tạo cái hộp? Không, là Adam lấy được sao?”

Nghe được đoạn lời này, Tiêu Hoành Luật lập tức kinh hoàng không thôi. Bố cục của hắn từ trước đến nay cố kỵ nhất chính là Adam lấy được di tích của Thánh nhân hoặc người tu chân. Sắp xếp thực lực trong thế giới luân hồi, cấp thấp nhân là sức mạnh bản thân cá nhân, cũng tức là thực lực của người bình thường, hoặc là quân nhân mạnh hơn người bình thường một chút. Tiếp đến là người cường hóa thuộc tính hoặc kỹ năng từ Chủ Thần, mạnh hơn một chút là người đã mở cơ nhân tỏa, lại cường hóa kỹ năng hoặc thuộc tính. Mạnh nhất là người vừa có kỹ năng, thuộc tính, vừa mở cơ nhân tỏa đẳng cấp cao, lại tự mình lĩnh ngộ được kỹ năng hay thuộc tính mới, ví dụ như Trịnh Xá và clone của hắn.

Nói chung, so sánh về thực lực là như vậy, nhưng cũng có ngoại lệ, chính là Thánh nhân và người tu chân đã sáng tạo nên thế giới luân hồi. Bọn họ lưu lại di tích đặc biệt của riêng mình trong thế giới luân hồi này, trong di tích có sản phẩm hoặc công pháp của họ, những thứ này so với những thứ hoán đổi từ Chủ Thần đều cao cấp và mạnh mẽ hơn nhiều. Chỉ nói riêng về công nghệ văn tự ký hiệu không hoàn chỉnh trong tay sở hữu, phần quan trọng thật sự là hệ thống truyền thừa tri thức cổ đại chứ không phải sản phẩm của những tri thức đó.

Cũng như vậy, kẻ chế tạo cái hộp, đó đã là tồn tại siêu việt sức tưởng tượng. Một vũ trụ rộng lớn như vậy, cùng một thế giới phức tạp như vậy, không ngờ lại đều do sinh vật đó chế tạo nên. Tất cả mọi thứ bên trong đã không còn có thể dùng sức tưởng tượng của con người để suy đoán nữa. Nếu như Adam thật sự lấy được vật mà kẻ chế tạo cái hộp lưu lại, cho dù không phải công nghệ hay công pháp quan trọng gì đó thì cũng chênh lệch với di vật của Thánh nhân và người tu chân rất rất xa. Là vượt xa di vật của Thánh nhân và người tu chân, bởi vì hai bên đã không đứng ở cùng một đẳng cấp nữa rồi, cũng giống như thế giới của loài người và loài kiến vậy. Loài người thậm chí có thể chế tạo một tổ kiến nhân tạo, còn loài kiến thì không thể hiểu được bất kỳ tư tưởng và hành động nào của loài người, đó là chênh lệch cực lớn của đẳng cấp.

Tiêu Hoành Luật trong lòng hoảng sợ bất an. Bố cục của hắn coi việc Adam lấy được di tích của Thánh nhân và người tu chân là giới hạn tối đa. Nếu như vượt quá giới hạn này, ví dụ như Adam có thực lực cấp độ Trịnh Xá, thì bố cục của hắn sẽ hoàn toàn vô dụng, lại càng không cần nói Adam có khả năng đã lấy được di vật của kẻ chế tạo cái hộp.

“Chỉ hy vọng là ta đoán sai. Kẻ chế tạo cái hộp căn bản không có lý do để lại thứ gì trong vũ trụ này... Tất cả theo ý trời vậy.”

Tiêu Hoành Luật thở dài, tiếp đó chăm chú quan sát trận đồ ánh sáng khổng lồ đã giống như vật chất.

Đoạn lời vừa rồi đột ngột xuất hiện rồi lại đột ngột biến mất, tiếp đó trong đầu mọi người bỗng xuất hiện một loại âm nhạc. Không, nói là âm nhạc cũng không đúng, đó là một đoạn âm thanh rất có giai điệu, dễ nghe, nếu cẩn thận vừa lắng nghe vừa hình dung thì lại không thể dùng lời nói để diễn tả. Đó là một loại âm thanh chỉ sản sinh tận sâu trong tâm linh, mang theo thù hận, cuồng bạo, cùng với bi thương...

Adam đang đứng trong kho hàng, tư ánh sáng sau lưng hắn đã cuốn lấy bảy tám người tinh thần lực mạnh, những người này nhất loạt đều toàn thân tỏa ra ánh sáng tâm linh mãnh liệt, hơn nữa còn thuật theo tư sáng truyền vào người Adam. Chưa tới vài giây, người bị cuốn lấy đầu tiên đã phát ra một tiếng rống trầm thấp, tiếp đó im ắng. Người đó giống như băng làm dịch thể biến thành bọt nước, hoàn toàn không còn tồn tại trên thế giới này nữa, chỉ còn bãi chất lỏng sủi bọt dưới nước là chứng tỏ hắn đã từng hiện diện.

“Nước ối à? Hoàn toàn quay về thừa ban đầu của sinh mệnh, bản thân sinh mệnh sẽ hợp lại thành một...”

Tống Thiên lạnh lùng nhìn tất thấy. Hắn không sợ chết, chỉ sợ cảm giác sinh mệnh yếu ớt cùng tuyệt vọng không thể nắm giữ được bản thân. So với sinh lão bệnh tử, không bằng chiến tử dưới đao của cường giả mạnh nhất. Nhưng chiến tử cũng không phải thứ hắn theo đuổi, thứ hắn theo đuổi là cảnh giới tối cao của đạo đạo, cũng có thể gọi là điểm tối cao của sức mạnh. Có thể nói, trong thế giới luân hồi hắn là cường giả hạng nhất, trong toàn thể giới luân hồi không có quá mười người đủ sức đấu với hắn, nhưng hắn lại muốn đạt tới cảnh giới siêu việt tất cả... Adam cho hắn cơ hội đó, cho dù là dùng tính mạng trao đổi hắn cũng tuyệt đối không từ bỏ.

“Đó là loại cảnh giới như thế nào? vượt lên tất cả suy nghĩ, tư duy của nhân loại, đạt tới cảnh giới của thân, không cần biết là sức mạnh hay tư tưởng, hơn nữa... Adam cũng đã nói, ý chí và ánh sáng tâm linh là bản chất của một sinh vật sống. Nếu như ý chí và ánh sáng tâm linh của ta có thể siêu việt Adam cùng mọi người, ta cũng có thể...”

Tống Thiên thở hắt ra một hơi, hắn cũng chẳng hề né tránh, không ngờ lại lao thẳng về phía tơ ánh sáng, mặc cho chúng quần lên người mình. Bản thân hắn thì phóng ánh sáng tâm linh ra hoàn toàn, hợp với đám tơ cùng tỏa sáng.

Đến tận lúc này, những người xung quanh mới giật mình tỉnh lại khỏi cơn khiếp sợ, lập tức kêu thét lên chạy trốn ra xung quanh. Trong lúc trốn tránh lại có mấy người bị những kẻ biến dị thân đầy xúc tu đó bắt được, quần lẩy, họ nhanh chóng bị răng nhọn và xúc tu đột ngột xuất hiện bao trùm. Răng nhọn và xúc tu đó không những cắn xé bọn họ mà còn cắn xé cả thân thể của chính những người bị biến dị, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã có mười mấy người mất mạng.

Miyata Kuraki vốn là một trong những người ở gần Adam nhất, có điều hắn cũng không phải tinh thần lực khổng lồ chế giả mà là cường giả cận chiến hàng thật giá đúng, trước khi tơ ánh sáng tràn tới đã bỏ chạy trước. Khi mấy người bị bắt trúng biến thành chất lỏng chỉ trong vài giây, hắn đã lao về phía Aoi vừa mới bị tơ sáng quần lẩy, người chưa tới, kiếm trong tay đã chém ra.

Đáng tiếc là, theo ánh sáng tâm linh của vài người truyền sang chỗ Adam, tốc độ biến hóa của những người bị tơ sáng quần lẩy càng lúc càng nhanh, hơn nữa người thực lực càng thấp thì biến hóa lại càng nhanh. Khi Miyata còn cách Aoi hai, ba mét, thân thể cô gái đã như ẩn như hiện. Nàng cố gắng quay sang phía Miyata, miệng mấp máy như muốn nói “chạy đi”, trên mặt còn mang theo vẻ ảm áp, bình thản mà quyền luyện, phảng phất như đang chia ly, không còn được ở cùng với hắn nữa...

- Không!

Toàn thân Miyata run rẩy kịch liệt, hắn vội ôm lấy Aoi, nhưng chỉ ôm lấy một bọc chất lỏng, cô gái trong lòng hắn đã hoàn toàn biến mất. Lúc này, số tơ sáng vừa quần quanh Aoi giờ lại tiến về phía hắn.

- Mất ta còn chưa mùi, tâm cũng có thể nhìn thấy... Kẻ thật sự tính kế bọn ta, giết chết bọn ta là người! Adam

Miyata Kuraki cũng không né tránh, hai mắt đỏ ngầu nhìn Adam, tiếp đó vung kiếm chỉ thẳng vào Adam, nói;

- Kiếm trăm thân thể, tâm trăm linh hồn, kỳ thực đến cuối cùng thứ phải trăm chính là bản thân. Hôm nay ta cũng chẳng cần bản thân, phải chém đứt cả mình lần cuối!

- Tâm nhân... Đại hắc ám thiên, vạn diệt phá toái!

Miyata vung kiếm chém ra, da dẻ cơ thịt toàn thân lập tức vỡ nát, vô số máu thịt bắn vào không trung biến thành từng cơn mưa máu hung ác, đáng sợ. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Miyata vung kiếm chém ra mới được vài giây, theo một kiếm toàn lực phóng ra, cả người hắn vung biến thành một vũng nước lỏng.

Những cơn mưa máu sau khi xuất hiện liền bắt đầu không ngừng phân chia, nhất thời cả nhà kho đều rơi vào trong không gian do chúng ảo hóa ra. Trước sau chưa tới bảy, tám giây, cách lúc Miyata biến thành chất lỏng cũng chỉ có ba, bốn giây, những cơn mưa máu đã lên tới hàng vạn. Tiếp đó từng cơn mưa đột ngột vỡ tung phảng phất như làm bằng pha lê, không gian xung quanh những cơn mưa cũng đồng thời tan vỡ, kéo

theo cả căn nhà kho. Bụp một tiếng thanh thúy, tất cả những con mắt máu đều biến mất không thấy tăm tích, nhưng nhà kho lại hoàn hảo không suy suyển, cứ như tất cả những gì vừa xảy ra đều chỉ là ảo giác.

Không phải là ảo giác, vốn Adam hấp thu ánh sáng tâm linh của mấy người kia xong, toàn thân từ trên xuống dưới đã bùng lên quang mang kịch liệt, nhưng sau khi những con mắt máu phát nổ, ánh sáng đó liền đột ngột ảm đạm không ít. Không chỉ như vậy, những người xung quanh hề đứng trong phạm vi có mắt phát nổ đều không ngoại lệ, thần sắc trở nên ngây dại.

Khóe miệng Adam khe khẽ nhúc nhích, giống như muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra tiếng nào. Adam cũng không nhìn tới những người trong kho hàng, sau khi hấp thu ánh sáng tâm linh của Tổng Thiên xong, hắn liền phá tan nóc nhà kho, bay lên không trung, hoàn toàn tiến vào trung tâm của trận đồ ánh sáng khổng lồ, vô số sợi tơ sáng cũng tập trung vào sau lưng hắn, hình thành mười đôi cánh ánh sáng thật sự

768. Chương 17: Hoàn Thiện Không Trọn Vẹn (2)

- Adam...

Những người mai phục xung quanh, không cần biết là của Trung Châu đội, hay là Ác Ma đội, tinh thần lực khổng lồ giả của họ cùng đồng thời phát hiện sự xuất hiện của Adam, màn chắn tinh thần lực đã biến mất. Trên thực tế, họ còn phát hiện những người bên trong nhà kho, chỉ là tình hình trong đó có chút quái dị. Nhìn có vẻ như họ bị điều gì đó làm cho cực kỳ kinh hãi, tất cả liều mạng chạy ra ngoài. Nhưng động tác của những người này lại rất kỳ lạ, một số người vừa chạy vừa bắt đầu biến dị, tiếp đó hoặc là toàn thân mọc ra xúc tu hoặc là bị những cái miệng đầy răng nhọn mọc ra ngay trên cơ thể mình cắn xé. Một số người khác thì vừa chạy vừa thần sắc kỳ dị, giống như nhìn thấy chuyện gì đó cực kỳ lạ thường, tiếp đó thân thể họ liền biến thành bọt nước.

“Hiện tượng virus lây nhiễm thật kỳ quái, không phải đều biến thành khối thịt hoặc quái vật sao? Từ bao giờ lại biến thành một đồng bọt nước thế này? nhìn qua có vẻ chẳng đáng sợ lắm.”

Tất cả thành viên Trung Châu đội và Ác Ma đội đều có suy nghĩ như vậy, bất quá, lúc này phần lớn sức chú ý của họ đều tập trung vào Adam. Cũng không biết Adam đang sử dụng kỹ năng hay vũ khí mới nào, nhìn qua có vẻ trận pháp này rất lợi hại, nhất thời mọi người đều không dám lơ mãng hành động, chỉ ngây ngốc chờ đợi Adam tự xảy ra chuyện, tình hình thật sự có chút quỷ dị.

Lại nói những người trong nhà kho đã lao ra đến cửa, người dẫn đầu nhắc nhân phóng ra ngoài, vừa chạy vừa rút ra một cây đại đao múa loạn lên, không ngừng la hét. Nhưng vừa chạy được vài mét, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một bé trai, thanh đại đao lướt qua đầu đứa bé chỉ cách có vài li. Người đó vụt sững sờ, tiếp đó bụp một tiếng, đâm sầm vào bé trai, hai người lăn tròn ra xa.

- Em trai, là em sao? Sao em lại ở đây.

Người đó cũng không đứng dậy, ôm chầm lấy bé trai, miệng kêu gào ầm lên. Đứa bé không hề có chút đau đớn khi bị ngã nào mà ngược lại, bật cười hì hì, ôm chặt lấy người kia, đôi bàn tay nhỏ trong nháy mắt đã dung nhập vào cơ thể hắn.

- Anh trai... Cùng tới đi...

Thân thể người kia khẽ chấn động, tiếp đó hóa thành một đám bọt nước đổ ập xuống đất, cả hắn lẫn bé trai đều biến mất.

Lúc này lại có vài người từ trong nhà kho chạy ra, bọn họ nhìn thấy người kia hóa thành bọt nước lập tức gào lên điên cuồng, tất cả liều mạng phân tán chạy ra bốn phía. Chưa chạy được bao lâu, bỗng có một số người tự dừng xuất hiện trước mặt họ. Nói cũng kỳ lạ, không cần biết trước đó kinh hoàng, sợ hãi đến mức nào, khi những người đó xuất hiện, bọn họ đều lập tức dừng lại. Hoặc là kinh ngạc, hoặc là mừng rỡ, hoặc là sợ hãi, đủ mọi loại tình cảm hiển hiện ra, rõ ràng là họ đều biết những người vừa đột ngột xuất hiện đó. Cũng không biết tại sao, tựa như sự cảnh giác của họ trong nháy mắt đã hạ xuống mức thấp nhất, một khi bị những người kia chạm phải, họ liền lập tức biến thành chất lỏng, toàn trường hiển lộ rõ vẻ quỷ dị.

Những người của Trung Châu đội và Ác Ma đội dù có ngu xuẩn đến đâu giờ cũng đã hiểu, những đám bọt nước đó căn bản không phải virus lây nhiễm gì, đó là Adam đang giở trò, một loại vũ khí sát thương trên quy mô lớn, mà có vẻ còn là kỹ năng truyền thuyết thần thoại.

- ...Zero, thử dùng súng bắn hấn một phát. Chiêm Lam, quét hình tinh thần lực. Tề Đằng Nhất, tính toán quỹ đạo. Ta không tin ở cách xa như vậy hấn vẫn có thể tấn công đến chúng ta.

Tiêu Hoành Luật ngồi xổm dưới đất, cẩn thận quan sát Adam qua quét hình tinh thần lực, vừa nói vừa suy nghĩ. Khi hấn ra lệnh, bên phía Ác Ma đội cũng phát mệnh lệnh tương tự, chỉ là bên bọn hấn không có tay bắn tia nào, người duy nhất có sức chiến đấu tầm siêu xa không ngờ lại là một người phụ nữ da vàng. Nhìn bộ dạng cô ta khoảng hơn ba mươi tuổi, vẻ ngoài ưa nhìn chỉ là nhìn qua có chút không được hài hòa, cảm giác có hơi giả tạo.

Người phụ nữ cầm một cây gậy gỗ dài màu đen, trên tay lấp lóe một chuỗi tia lửa điện. Đội trưởng tiểu phân đội Ác Ma Thomas vội vàng nói:

- Cẩn thận một chút. Chúng ta cách hấn quá gần, nếu phương thức công kích kỳ lạ đó là tầm xa thì chúng ta rất có thể sẽ bị ảnh hưởng... Thế này đi, sau lần tấn công đầu tiên chúng ta lập tức rút lui, lùi lại mười km rồi tính tiếp.

Người phụ nữ gạt đầu, vung cây gậy chỉ lên trời, năm người còn lại nhanh chóng chạy ra xa, chỉ có Thomas đứng trên một khối kim loại hình tròn đứng đợi gần đó. Theo một đoạn chú ngữ trúc trắc khó hiểu vang lên, quanh người cô ta xuất hiện một ma pháp trận hình sao sáu cánh, trên trời cũng dần dần tụ tập mây đen. Ầm một tiếng, một tia sét lớn đánh thẳng lên cây gậy gỗ đen, còn người phụ nữ trông có vẻ không hề bị thương. Theo vị trí quét hình tinh thần lực của Thomas đã xác định, cô ta vung gậy lên, bắn ra một cột sét lớn to gần hai mét về phía Adam.

Tốc độ sấm sét nhanh đến mức nào? Đó là vừa lóe lên trong mắt, cơ thể đã bị lôi điện đánh trúng, thương tổn lan truyền với tốc độ của ánh sáng. Người phụ nữ vừa nâng gậy lên, Adam ở cách đó rất xa đã bị đánh trúng, tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong chưa đầy một chớp mắt. Tiếp đó, lấy Adam làm trung tâm, cột sét vụt phát nổ, cơ hồ đạt tới uy lực của tên lửa hạt nhân mini trong tay Trung Châu đội.

Người phụ nữ phát ra đạo lôi điện này xong, cả người lập tức rũ xuống, Thomas liền vung tay lên, một mũi kim tiêm đâm trúng vào tay cô ta. Theo mũi tiêm đâm vào, tinh thần người phụ nữ có vẻ nhanh chóng tốt lên rất nhiều, có điều sau đó vẻ mặt cô ta liền biến thành vô cùng kinh hãi, bởi vì cột sét đó căn bản không làm thương tổn Adam một chút nào. Quanh người hấn xuất hiện một cây đại đao màu tím khổng lồ, nhìn dài khoảng hai mươi mét, dày cũng tới vài mét, cứ như vậy du động quanh người Adam, giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình đang điều khiển nó. Sức nổ từ đạo lôi điện rồi hoàn toàn bị cây đại đao này cản lại.

“Ánh sáng tâm linh? Đó là ánh sáng tâm linh của Adam? Không, không đúng. Cho dù ánh sáng tâm linh có mạnh đến mức nào cũng không thể tùy ý vật chất hóa, không, nói chính xác là sinh mệnh hóa.... Những người đột ngột xuất hiện lúc này, theo quét tinh thần lực, bọn họ có đặc trưng quan trọng nhất của loài người... Ánh sáng tâm linh và tinh thần lực, bọn họ là sinh vật sống thật sự!”

Tiêu Hoành Luật giật mạnh một sợi tóc xuống, cố gắng làm mình bình tĩnh lại. Nếu nói về phương thức suy luận, hấn tuyệt đối không thua kém Sở Hiên quá nhiều... Ít nhất là hấn nghĩ như vậy. Cái hấn thiếu chính là sự bình tĩnh như không phải người của Sở Hiên.... Đúng thế, bình tĩnh lại đi!

“Vậy tất cả suy luận lại từ đâu. Trước tiên xác nhận Adam đã có năng lực tiêu hồi sinh mệnh thể, hoặc có thể gọi là chế tạo sinh mệnh thể. Những người đó rõ ràng không phải được tự dựng chế tạo ra, bọn họ và những người biến thành bọt nước rất quen thuộc với nhau, hoặc có thể nói là thân nhân trong ký ức những người đó. Nói tóm lại, ở đây có hai điểm quan trọng, một là Adam có thể dễ dàng biết được ký ức những người đó, hai là Adam có thể sáng tạo ra người trong ký ức họ. Hai điểm này đều đã không còn là phạm trù con người nữa, chẳng lẽ hấn đã đạt tới cơ nhân tỏa tầng thứ tư?”

Trong lòng Tiêu Hoành Luật đã có chút đáp án, chỉ là hấn cũng không biết đáp án này có chính xác hay không, chung quy cũng chỉ có thể ước đoán được thực lực đại khái của Adam, đặc biệt khi cột sét kia tấn công tới, cây đao khổng lồ bỗng không xuất hiện càng đại biểu cho việc Adam có năng lực hiện thực hóa vật

chất. Điểm này có chút tương tự với kỹ năng Lâm Tuấn Thiên vừa mới hoán đổi, chỉ là Lâm Tuấn Thiên còn chưa thể chế tạo được sản phẩm to lớn như vậy, cũng không ngăn cản nổi luồng sét uy lực vô cùng kia.

“Là pháp tắc, tất cả pháp tắc của thế giới này. Có thể nói là đặc đạo, cũng có thể nói ta đã trở thành vai chính, không, còn mạnh hơn vai chính, ta chính là tác giả...”

Thanh âm của Adam đột nhiên vang lên trong đầu Tiêu Hoàn Linh, làm thẳng nhóc này sợ giật nảy cả mình. Hắn vội vàng nhìn khắp xung quanh, cũng may là không hề xuất hiện người hắn quen thuộc. Nếu như thật sự xuất hiện người trong ký ức hắn, một khi chạm phải sẽ trực tiếp biến thành bọt nước, lúc ấy thì mọi chuyện đều đổ sông đổ biển. Cũng không biết Adam rút cuộc là sử dụng công pháp gì, không ngờ đến cả suy nghĩ trong đầu hắn cũng có thể biết được.

“Là Thần. Không phải loại công cụ như Chủ Thần, mà là tồn tại chí cao vô thượng, không gì không biết được, đã vượt xa các người quá, quá nhiều lần rồi...”

Tiếng của Adam lại truyền đến. Tiêu Hoàn Linh trong lòng máy động, vốn hắn đang sắp sửa suy tính xem bố cục lần này có còn dùng được nữa hay không, nhưng Adam liên tiếp hai lần đều biết được suy nghĩ của hắn. Hắn cũng không dám tính toán cái gì bố cục nữa, toàn toàn chôn sâu nó vào trong nội tâm, chỉ tiếp tục suy nghĩ về lời nói của Adam.

“Được rồi, tạm thời coi người là tồn tại chí cao vô thượng đi. Lúc trước trong kho hàng chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra, khiến Adam trong thời gian ngắn như vậy có được sức mạnh khổng lồ này. Ngoài ra sức mạnh này chắc chắn không phải hắn loáng cái đã có được, nếu không hắn căn bản không cần trốn trong nhà kho, cũng không cần tập trung Liên minh Thiên sứ, nếu chỉ tập trung lại rồi mới giết, hắn cũng không phải loại người rồi hơi như vậy... Chờ một chút, tập trung lại rồi mới giết, trong thời gian ngắn có được sức mạnh cực lớn, chẳng lẽ là hắn hấp thu sức mạnh của những người này?”

Tiêu Hoàn Linh ngất ngất tóc trán, đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó không thích hợp, thân thể hình như có chút khó chịu, nhưng cụ thể là chỗ nào trong người không đúng, cẩn thận cảm nhận lại thì lại chẳng thấy gì cả, tựa hồ chỉ là ảo giác của hắn mà thôi.

Trong một phút ngắn ngủi đó, mấy người trong tiểu phân đội Trung Châu đã chỉ còn cách tiểu phân đội Ác Ma chưa tới năm trăm mét. Ngoài bốn người Zero, Vương Hiệp, Tề Đằng Nhất, Lâm Tuấn Thiên ra, tất những người còn lại đều tham gia vào cuộc chiến với tiểu phân đội Ác Ma. Tổng cộng sáu người Bá Vương, Tiêu Hoành Luật, Chiêm Lam, Anck-Su-Namun, Lưu Úc, Minh Yên Vi, không cần biết thực lực cao thấp, không cần biết tuổi tác giới tính, tất cả đều là chủ lực của lần chiến đấu này.

- ...Mọi người nghe rõ đây, xác suất tử vong lần này là trên 80%, nói cách khác, nếu vận may không phải tốt đến cùng cực thì chắc chắn phải chết. Tóm lại một câu, chúng ta là mỗi nhữ, vừa là mỗi nhữ để dụ người của Ác Ma đội ở lại, vừa để dụ Adam tới gần chúng ta hơn nữa, mỗi nhữ luôn luôn phải ở lại đây, mọi người tốt nhất là chuẩn bị tâm lý đi.

Tiêu Hoành Luật vừa đi vừa nói với những còn lại. Nói đến đây, hắn cũng cảm thấy hơi quá tuyệt vọng, vì thế liền nói tiếp:

- Kỳ thực chúng ta còn có một cơ hội sống sót cuối cùng... Cơ hội đó lại không nằm trong tay chúng ta. Nói tóm lại, cho dù chúng ta đều đã được hồi sinh lại một lần, chỉ cần “hắn” vẫn còn muốn nhìn thấy chúng ta thì chúng nhất định sẽ có thể sống lại. Vô trung sinh hữu cũng được, xuyên việt trùng sinh cũng được, chúng ta đều còn có hội hồi sinh mới đúng...

- Tiêu Hoành Luật, “hắn” đó rút cuộc là ai? Tại sao từ trước khi bắt đầu cậu đã nhắc đi nhắc lại “hắn” vậy?

Chiêm Lam tò mò hỏi. Không chỉ có nàng, kỳ thật trong lòng những người khác cũng vô cùng tò mò, nhưng mặc cho họ dò hỏi Tiêu Hoành Luật thế nào, thẳng thớm này cũng đều lắc đầu quầy quậy.

- Không thể nói... Có điều chị có thể là ngoại lệ. Nếu như Trịnh Xá thật sự là “vai chính”, người có liên quan với hắn như chị có thể sẽ không chết...

Tiêu Hoành Luật khẽ thấp giọng thì thào, lại nói trong ý thức:

“Chiêm Lam, những lời tiếp theo không được nói với người khác. “Hắn”, chính là kẻ chế tạo cái hộp.”

- Kẻ chế tạo cái hộp?

Chiêm Lam kêu lên sợ hãi. Nàng vội vàng bịt chặt miệng mình lại, nhìn chăm chăm vào Tiêu Hoành Luật.

Tiêu Hoành Luật cười lạnh, nói:

- Lúc trước chúng ta đã có suy đoán, thế giới của chúng ta rất có khả năng là một cái hộp khổng lồ. Cũng giống như thế giới luân hồi đối với chúng ta, thế giới hiện thực của chúng ta, hoặc có thể nói là thế giới vũ trụ đa nguyên vô tận, đối với “hắn” chỉ là cái hộp, có thể là một trò chơi, cũng có thể là chương trình máy tính, hoặc là kịch bản phim truyền hình, phim điện ảnh, thậm chí là một quyển sách... Còn “hắn” chính là...

Đáng tiếc, Tiêu Hoành Luật vừa nói tới đây, ở đằng xa bốn người Ác Ma đội đã xuất hiện trước mắt, khiến hắn không còn thời gian để giải thích chi tiết được gì nữa. Cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài nói:

- Đáng tiếc. Hắn không cho ta cơ hội tiết lộ tất cả mọi chuyện ra. Xem ra ta cũng chết chắc rồi, cho dù sống sót qua lần bố cục này thì cũng tuyệt đối không thể chuyển tin tức tới chỗ Sở Hiên hoặc Trịnh Xá. Ai, có lẽ đến cả bố cục của ta cũng đều bị hắn xếp đặt xong hết rồi, nếu không thì sao có thể vừa vặn giết chết ta được? Đáng ghét!

770. Chương 18: Quyết Tâm Của Tiêu Hoành Luật (2)

Có điều, giờ phút này cũng không có thời gian để cho hắn oán thán, người của hai bên đều nhìn thấy đối phương ở cách mình hơn hai trăm mét. Ác Ma đội hiện đang ở tại một khoảng cỏ và cây bụi cao, rậm rạp, đủ sức che lấp cơ thể người vào bên trong. Sáu người Trung Châu đội thì đang từ khu vực nhà cửa tiến về phía khoảng cỏ, bốn phía không có thứ gì che chắn. Nếu chỉ nhìn về vị trí thì Trung Châu đội thật sự đang ở vào thế yếu tuyệt đối, tuy nhiên trạng thái tâm lý của hai bên lúc này lại rất khác biệt. Người của Ác Ma đội chỉ nghĩ đến chạy trốn, cho dù bị ép ứng chiến trong lòng cực kỳ hoảng sợ, còn người của Trung Châu đội thì đã có chuẩn bị từ trước, vốn đã là liều mạng đến làm mỗi nhữ, cho nên chết hay không chết đã không còn là vấn đề nữa, không bằng buông bỏ tất cả đánh một trận sảng khoái.

Có điều, cũng không phải cả sáu người đều có suy nghĩ như vậy. Sau khi biết mình đang đi làm mỗi nhỏ Anck-Su-Namun lập tức tâm thần hoảng loạn, mấy lần nhìn ngó xung quanh, tựa hồ đang tìm chỗ để ẩn nấp, phải sau khi nghe Chiêm Lam nói một hồi, nàng mới từ bỏ ý nghĩ đó, hoàn toàn yên tâm ở lại đây.

- Anck-Su-Namun, cô còn một cơ hội sống lại chưa sử dụng đúng không? Tôi biết cô sợ chết, tôi cũng sợ chết, chỉ là trận chiến cuối cùng này khác hẳn với chiến đấu trong quá khứ, ai biết đội ngũ của người thắng lợi cuối cùng sẽ có được hồi sinh toàn bộ hay không? Hơn nữa kể cả không hồi sinh toàn bộ cũng không sao, cô không phải vẫn còn một cơ hội hồi sinh sao? Chỉ cần chúng ta giành được thắng lợi, những người sống sót nhất định sẽ hồi sinh cô, còn cả Imhotep nữa... Nhưng nếu như chúng ta thất bại, vậy thì trận chiến cuối cùng sẽ thất bại, đến lúc ấy chúng ta chỉ có thể bị đoàn diệt thôi, không còn một tia hy vọng hồi sinh nào...

Vì thế, Anck-Su-Namun cuối cùng cũng bình tâm lại, thậm chí so với các thành viên khác còn không sợ chết hơn, dù sao nàng cũng còn một cơ hội sống lại chưa sử dụng...

Một người sợ chết khác là Lưu Úc. Hẳn dù sao cũng vẫn còn là trẻ con, cũng không bị được với loại thiên tài như Tiêu Hoàn Luật, tóm lại hẳn chẳng khác gì một thiếu niên mười hai mười ba tuổi bình thường trong thế giới hiện thực. Khi mới tới thế giới luân hồi hẳn cũng có sợ hãi, ngạc nhiên, cùng với một chút mong đợi, bất quá khi đối diện với việc sắp phải chết cũng sẽ xuất hiện cảm giác hoảng loạn, tuyệt vọng. Đến khi sắp sửa tiếp cận chiến đấu với Ác Ma đội, hẳn mới giống như xác định được quyết tâm, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Cứ như vậy, hai bên vừa mới tiếp xúc, bốn người Ác Ma đội không ngờ lại lập tức nấp vào trong bụi cỏ. Bá vương liền trực tiếp lấy ra một khẩu súng cỡ lớn, tiếng nòng súng xoay vòng vang lên, tiếp đó là vô số đốm lửa có thể thấy được bằng mắt thường bắn về phía trước. Khẩu súng hạng nặng này đã được Sở Hiên cải tạo, mỗi giây có thể bắn ra hơn ba mươi nghìn viên đạn, là súng ứng dụng kỹ thuật Gauss, dùng siêu điện từ để gia tốc, động năng của viên đạn bắn ra trong khoảnh khắc cực kỳ kinh người, tầm bắn đạt tới trên mười nghìn mét. Tất nhiên, do là kỹ thuật Gauss nên độ chính xác cũng chịu ảnh hưởng của từ trường trái đất, xạ kích tầm xa sai lệch sẽ càng lúc càng lớn.

Hiện tại cách nhau hơn trăm mét, uy lực của khẩu súng này đủ để bắn xuyên xe tăng chiến đấu, bốn người kia nếu không có biện pháp phòng ngự thì một loạt bắn này đã đủ để lấy mạng họ rồi. Đương nhiên, sáu người Trung Châu đội cũng không có tâm lý may mắn gì. Đối phương dù sao cũng là người của Ác ma đội, tiểu đội được tôn là mạnh nhất trong cả thế giới luân hồi, cho dù là một số đội viên hơi kém trong đội thì thực lực cũng chắc chắn không thể yếu tới mức ấy. Chỉ vốn vẹn công kích đơn giản bằng súng đạn như thế này, đối với Ác Ma đội mà nói thật sự chỉ là trò trẻ con.

Không ngoài dự đoán, khi tiếp cận khoảng cây bụi, số đạn dày đặc đột nhiên cùng dừng lại giữa hư không, phảng phất như có một bức tường bằng đạn đột ngột xuất hiện. Mặc cho Bá Vương kêu gào bóp cò súng, năm người còn lại đã bắt đầu di chuyển ra xung quanh. Tiêu Hoàn Luật cao giọng niệm chú ngữ, Lưu Úc nắm chặt lá bài thần bắt đầu ngưng tụ tâm trí, những người còn lại đều âm thầm phòng bị, chưa sử ra thủ động công kích nào.

Trong tiểu phân đội Ác Ma, Thomas lúc này đã sử dụng lĩnh vực. Lấy hắn làm trung tâm, tất cả kim loại trong vòng một nghìn mét một lần nữa lại chịu khống chế, chỉ là kim loại càng ở gần Adam thì càng khó khống chế, vì thế trong thời gian ngắn hẳn cũng không có biện pháp nào tụ tập quá nhiều kim loại. Vừa khéo Trung Châu đội lại rất phối hợp, không ngờ lại đem tặng rất nhiều kim loại, đúng là niềm vui ngoài ý muốn. Hẳn lập tức trực tiếp khống chế số kim loại này, cũng không lập tức tấn công Trung Châu đội, chỉ mấy chục giây ngắn ngủi hẳn vẫn còn đợi được.

- Còn bốn phút nữa, lĩnh vực của ta còn có thể duy trì bốn phút nữa...

- Còn hai phút nữa... Chúng ta còn cần chống đỡ hai phút nữa...

Thành viên hai bên đều lòng nóng như lửa đốt, chỉ là một bên chỉ muốn bắt chặt lấy đối phương, bên kia thì chỉ muốn mau chóng chạy trốn, nói riêng về tâm thái đã khác nhau rất xa. Khi mấy người Trung Châu nhanh chóng xông tới, Thomas đã khống chế số đạn kim loại biến thành một khối thép lớn, tiếp đó trên khối thép xuất hiện mấy trăm mũi nhọn. Trước khi mọi người kịp định thần lại, cả khối thép đã hóa thành mấy trăm mũi kim nhọn bắn tới.

Rào rào một tràng, Bá Vương đáng đứng yên lập tức bị số kim châm đó xuyên thủng, nhưng tên Bá Vương đó nhanh chóng biến mất, kẻ bị đâm xuyên vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo ảnh. Trước khi số kim châm bắn tới, Bá Vương đã rời khỏi vị trí, khiến cho mấy trăm mũi kim đâm vào khoảng không.

- Rất giỏi, không ngờ tinh thần lực khống chế giả của Trung Châu đội lại mạnh như vậy, đến cả ảo ảnh tinh thần cũng tu luyện ra được. Đây là kỹ năng tự lĩnh ngộ, ngay cả ta cũng chưa học được...

Thomas khẽ giật mình, lập tức cười lạnh nói. Đừng nhìn biểu hiện của hắn rất là thần nhiên, kỳ thật trong lòng đã hoàn toàn lạnh lẽo. Loại kỹ năng ảo ảnh tinh thần này cả hắn lẫn tinh thần lực khống chế giả còn lại trong đội đều không sử dụng nổi, nguyên nhân quan trọng nhất là vẫn còn tồn tại tâm kết, cũng có thể nói là tâm ma, cùng thuộc một trình độ với tâm ma gặp phải khi đột phá tầng thứ tư trung cấp. Ảo ảnh tinh thần, ý nghĩa như tên gọi, là dùng ảo ảnh để mê hoặc người khác, nhưng đó không chỉ là ảo ảnh bình thường mà đến cả tinh thần bản thân cũng sẽ bị cảm nhiễm, nếu như tồn tại tâm ma, rất có thể chính cả bản thân cũng sẽ bị mê hoặc. Do vậy kỹ năng ảo ảnh tinh thần hắn cũng biết, nhưng lại không cách nào sử dụng và lĩnh ngộ, chỉ có thể dựa vào máy tính siêu cấp dưới tầng hầm của Sở Hiên để tính toán uy lực của loại kỹ năng này... Cực kỳ đáng sợ!

“Hồng rồi, không ngờ tinh thần lực khống chế giả của Trung Châu đội lại lợi hại như vậy, không hổ là Trung Châu đội... Chúng quý vẫn là người Hán chúng ta lợi hại. Ách, bây giờ không phải lúc nghĩ tới những chuyện đó. Có thể thấy ảo ảnh tinh thần của cô ta vẫn còn chưa thành thạo, hoặc là căn bản không hề nghĩ tới chuyện sử dụng với kẻ địch, cho nên chỉ có thể dùng để phòng ngự hoặc mê hoặc mà thôi. Nếu như vậy ta vẫn còn cơ hội chạy trốn!”

Đây chính là cái gọi là kỹ năng mạnh hay yếu, kỳ thực đều được quyết định căn cứ vào phương pháp sử dụng và người sử dụng. Kỹ năng ảo ảnh tinh thần cực kỳ mạnh mẽ, có thể nói là một trong những kỹ năng tàn sát nhanh chóng trên quy mô lớn. Phàm những người có tồn tại tâm ma, cộng thêm chưa vượt qua được tâm ma sẽ đều chịu ảnh hưởng, mức độ ảnh hưởng cũng tương đương với trình độ tâm ma của bản thân. Tại trường ngoài Adam ra, không ai có thể miễn dịch với kỹ năng đó, nói cách khác... Trung Châu đội giờ phút này chính là vô địch!

Thomas hiện tại cũng không có cách nào, hắn vọt cắn mạnh đầu lưỡi, dựa vào cảm giác đau đớn tạm thời có thể không bị ảo ảnh tác động, lại khống chế mấy trăm mũi kim dung hợp lại với nhau. Chỉ sau hai ba giây, số kim nhọn đó đã hóa thành lưỡi cưa xoay tròn, tiếp đó phân tán, bắn ra khắp bốn phía. Sự khống chế kim loại của hắn cũng giống như Vương Hiệp khống chế chất nổ, đối với lĩnh vực của bản thân có sức khống chế tối cao, cho dù là năng lực như niệm động lực có thể điều khiển vật thể cũng tuyệt đối không cách nào điều khiển kim loại của hắn, ở đây, hắn chính là vua của kim loại!

“Mẹ nó, chém hết khắp bốn phía, xem xem ảo ảnh của người cứu người kiểu gì!”

Không ngờ là, mấy trăm lưỡi cưa bắn ra xung quanh, chưa bay được bao xa đã bị một luồng gió lớn thổi bạt đi. Không biết từ lúc nào, trên bãi cỏ đã xuất hiện một con rồng đen khổng lồ, phần lớn lưỡi cưa đều bị sức gió từ cánh rồng phát ra thổi bạt đi, số ít còn lại dù chém lên người nó cũng không cách nào phá vỡ được lớp da cứng rắn. Ngược lại vì đau đớn, con rồng bị kích động ngẩng đầu lên trời rồng lớn, phun thẳng một luồng lửa nóng về phía Ác Ma đội.

- Tránh ra!

Thomas vội vàng hét lớn, đồng thời những lưỡi cưa kim loại một lần nữa dung hợp trong nháy mắt, hình thành một bức tường kim loại chắn giữa hắn và ngọn lửa. Bức tường kim loại nhìn như mỏng manh không ngờ lại cường hành ngăn chặn được đợt lửa rồng tấn công. Thomas cũng không phải thăng góc, bị động chịu trận thế này sớm muộn gì cũng thất bại, hơn nữa thời gian của hắn cũng có hạn, căn bản không cần thiết phải dây dưa với những kẻ này ở đây, vì thế...

771. Chương 18: Quyết Tâm Của Tiêu Hoàn Luật (3)

Thomas vùng tay lên, một người đang nấp ở sau lưng hắn không xa đột nhiên nhiên toàn thân chấn động, một mũi châm kim loại đã xuyên thủng ngực hắn. Mũi châm nhanh chóng hóa thành hình móc câu, kéo bổng cơ thể người này lên, bắn thẳng về chỗ mấy người Trung Châu đội. Cùng lúc đó, bức tường kim loại

Bá Vương sợ hãi ôm lấy Tiêu Hoành Luật. Trái tim thằng bé đã bị đâm nát, không còn một chút khả năng sống sót nào nữa. Những người xung quanh đều quay đầu lại, sợ hãi nhìn hắn. Bá Vương chỉ cảm thấy giống như mình sắp chết ngay lập tức... Hắn giết chết đồng đội của mình. Một chiến hữu có thể cùng kề vai chiến đấu. Tự tay hắn giết!

Có điều, không đợi Bá Vương kịp có phản ứng, cả bầu trời đột nhiên tối sầm lại, một quả tên lửa đạn đạo đã bay tới trên đầu mọi người, phát nổ khi Adam còn cách vị trí một quãng khá xa. Mặc dù như vậy, uy lực của quả tên lửa này vẫn vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, không ngờ lại có thể làm bốc lên đám mây hình nấm cao vạn trượng, tiếp đó vụt co rút vào bên trong, phảng phất như phản ứng tự hợp bom khinh khí...

- Mọi người cẩn thận lắng nghe, bố cục của ta là thế này...

- Chúng ta phải đối mặt với nhân mã hai phe, một là mấy đoàn đội của Liên minh Thiên sứ, hai là tiểu phân đội Ác Ma. Về tổng thể, chúng ta căn bản không cách nào tiêu diệt tất cả bọn chúng, nhưng Sở Hiên lại giao nhiệm vụ cho chúng ta là tiêu diệt tất cả, cho nên dù không thể cũng phải biến thành có thể mà hoàn thành... Căn cứ tin tức Sở Hiên giao cho ta, Zero, phương chính ma nhân của người hắn là một công năng khác đúng không?

Zero cũng không tránh né, trực tiếp đáp:

- Không sai, đó là thông tin theo suy luận của máy tính siêu cấp dưới tầng hầm nhà Sở Hiên. Có điều kỹ năng này chỉ sử dụng được một lần, sau khi dùng xong ta sẽ chết...

- Đúng thế. Vậy thì lần này sẽ sử dụng nó. Tương ứng, ta có lẽ cũng sẽ chết cùng người...

Tiêu Hoành Luật ngắt xuống một sợi tóc, cười khổ nói:

- Chẳng còn cách nào. Ta thật sự không phải Sở Hiên, không nghĩ ra được bố cục siêu nhân gì, ta chỉ là một người bình thường mà thôi. Hơn thế nữa, đối thủ là Adam có thể còn mạnh hơn ta, cho nên ta chỉ có thể lấy mạng đổi mạng, dùng giá nhỏ hơn một chút để toàn diệt bọn chúng. Đây là biện pháp duy nhất ta có thể nghĩ tới... Vương Hiệp, khổng chế chất nổ của người hình như đã có thể tổ hợp bom khinh khí rồi phải không?

- Không sai, nhưng cần có...

Vương Hiệp thoáng sửng sốt, cũng mở miệng nói.

- Cần có nguyên liệu đúng không? Bởi vì uy lực bom khinh khí quá lớn, người không thể trực tiếp tạo thành giống như các loại chất nổ khác. Cũng giống như khi khổng chế vụ nổ của tên lửa hạt nhân mini, chỉ cần có nguyên liệu, người sẽ có thể tăng cao uy lực của nó, là như vậy đúng không?

Tiêu Hoành Luật thở ra một hơi, nói.

- Ừm, không sai.

- Vì thế phải trông vào người rồi... Lâm Tuấn Thiên, nhiệm vụ của người là cụ thể hóa ra đủ lượng đồng vị hidro nặng. Ta biết sẽ rất khó, vì thế Tề Đằng Nhất sẽ giúp người. Não lực siêu cấp của người có thể tính toán số liệu cực kỳ phức tạp, những số liệu đó là đồng vị hidro nặng Lâm Tuấn Thiên cần. Xiềng xích tâm linh của Chiêm Lam sẽ kết nối hai người lại, để Tề Đằng Nhất tính toán, Lâm Tuấn Thiên cụ thể hóa, như vậy sẽ có thể chế tạo ra loại nguyên tố đó...

Tiêu Hoành Luật cười khổ nói:

- Đây vốn là vũ khí cuối cùng Sở Hiên tính dùng với clone Trịnh Xá, nhưng không biết phía Adam đã phát sinh chuyện gì, Sở Hiên không ngờ lại nói bí mật này cho ta biết. Do đó ta liền sử dụng nó trước với Liên minh Thiên sứ và phân đội Ác Ma... Bố cục của ta chính là vũ khí siêu cấp đó... Ứng dụng lớn nhất của phương chính ma nhân, Lỗ đen trong khoảng khắc!

- Chúng ta đều biết phương chính ma nhân, hoặc là điểm tuyến ma nhân lúc trước đều giống nhau, trực tiếp đánh trúng điểm liên hệ nhân quả, xóa bỏ nhân quả tồn tại, kết quả tạo thành là khiến sinh mệnh thể biến mất trong nháy mắt, không cần biết nó có kiên cố đến mức nào... Ngoại lệ duy nhất là ánh sáng tâm linh,

hoặc có thể nói là ánh sáng tâm linh có năng lượng vô tận. Khi đối mặt với Thần số hiệu 1 chúng ta từng được chứng kiến, điểm tuyến ma nhân chỉ có thể phá vỡ một tầng bảo vệ ánh sáng tâm linh, tiếp đó sẽ vì tiêu hao hết năng lượng mà mất hiệu quả. Nói cách khác, việc mất hiệu quả thực ra không hề tồn tại, chỉ là phần điểm nhân quả biến mất chỉ là bộ phận tầng bảo vệ mà thôi, chủ thể không hề bị bắn trúng điểm liên hệ nhân quả....Nếu như tư duy ngược lại, nhân quả kỳ thật có thể bao trùm lên toàn bộ vật thể, cũng tức là ta đánh trúng điểm nhân quả trên vòng bảo vệ, chỉ cần chủ thể cũng sẽ bị tiêu hao nhân quả. Việc này không liên qua đến năng lượng nhiều hay ít, bởi vì chúng ta chỉ cần đánh tan điểm liên hệ nhân quả là được...

Sở Hiên khẽ đẩy mắt kính, trong mắt hần là một vẻ cuồng nhiệt khiến cho người khác phải sợ hãi.

- Nói theo cách đó, phương chính ma nhân hần là còn có một phương thức công kích khác. Phương thức công kích này không phải đánh vào điểm và đường nét hoặc có thể nói là đánh vào một vật thể nào mà là cả một khu vực. Nếu như trong một khu vực xuất hiện xung động nổ cực lớn, hoặc là xung động năng lượng cực lớn, sau đó để Zero đánh trúng vào điểm liên hệ nhân quả của khu vực xung động nổ và năng lượng đó, vậy thì tất cả điểm nhân quả trong phạm vi không gian ấy đều sẽ biến mất... Nói cách khác, không cần biết sinh vật bên trong mạnh mẽ đến mức nào nào, kể cả là clone Trịnh Xá cũng sẽ biến mất. Đây là thiết kế vũ khí còn mạnh hơn cả Ma động pháo, ta gọi nó là Lỗ đen trong khoảnh khắc, sức mạnh cuồng bạo nhất trong cả vũ trụ!

Tiêu Hoành Luật đã có cảm giác không còn lời gì để nói nữa. Hần nhìn mô hình mô phỏng trên máy tính, hỏi;

- Chuyện ta tò mò là... Zero sẽ thế nào?

- Đương nhiên là chết chắc rồi!

Sở Hiên liếc mắt nhìn Tiêu Hoành Luật, giống như cảm thấy hần đang nói một chuyện rất vớ vẩn.

- ...Được rồi, ta thừa thận ta đang nói chuyện thừa thãi. Vấn đề quan trọng là người làm thế nào tạo ra xung động nổ và xung động năng lượng trên phạm vi lớn như vậy? Hơn nữa thật sự cần xung động nổ và xung động năng lượng trên phạm vi lớn như vậy, căn cứ theo nguyên lý xạ kích, Zero dù thế nào cũng chỉ có thể bắn trong phạm vi của vụ nổ, hần chung quy cũng không thể bắn mục tiêu nằm ngoài đường chân trời đúng không? Như vậy không phải trực tiếp chịu chết à?

- Ủm, vấn đề này tạm thời còn chưa có cách giải quyết. Vậy thì lấy bản thiết kế siêu địa đồ pháo số 4 này làm tài liệu lưu trữ, sau này sẽ từ từ nghiên cứu...

Sở Hiên gật đầu, nghiêm túc nói.

- Này... Thiết kế siêu địa đồ pháo số 4, thế ba bản trước là thế nào? Đã để Zero sử dụng một lần là đủ chết rồi, chẳng lẽ người muốn biến bọn ta thành pháo người bắn ra hả? Người...

Tiêu Hoành Luật nhớ tới đoạn đối thoại từng trao đổi với Sở Hiên. Lúc ấy Zero còn chưa có năng lực xạ kích vượt chân trời, cũng không cách nào chế tạo ra phạm vi nổ siêu lớn như trong kế hoạch, vì thế sau khi trao đổi xong Tiêu Hoành Luật cũng gần như quên bẵng đi mất. Hần không nghĩ rằng thí nghiệm điên cuồng ấy của Sở Hiên lại thành công, nhưng không ngờ Sở Hiên lại thật sự làm được, hơn nữa còn hoàn chỉnh xong kế hoạch, chờ đến lúc cuối cùng cho Ác Ma đội một bất ngờ nho nhỏ, chỉ không nghĩ rằng cái bất ngờ này giờ lại rơi xuống đầu Adam.

Uy lực của món vũ khí này cực kỳ lớn, không thể nghi ngờ, nhưng đồng thời điều kiện cũng vô cùng hà khắc. Cái chết của Zero tạm thời chưa bàn, một số điều kiện quan trọng khác là bắt buộc phải tại địa điểm quy định, trong thời gian quy định, tạo ra vụ nổ đúng quy định hợp với yêu cầu. Tiếp theo là phải khiến kẻ địch không di động ra ngoài phạm vi nổ đó, cộng thêm hai điều kiện này là cực kỳ khó khăn.

Điều kiện nổ còn dễ giải quyết một chút. Dựa vào tổ hợp Vương Hiệp, Lâm Tuấn Thiên có thể tạo ra phạm vi nổ giống như bom khinh khí, uy lực so với đầu đạn hạt nhân bình thường thì lớn hơn nhiều. Mà đầu đạn hạt nhân thì lúc trước bọn họ đã tới căn cứ tên lửa, phương diện này không cần quá lo lắng. Còn muốn để kẻ địch không thể di chuyển, lại phải định vị phương hướng và vị trí bay của tên lửa...

Cách làm của Tiêu Hoành Luật là đặt máy định vị tọa độ của tên lửa lên người mình, hơn nữa còn đồng bộ với nhịp tim đập của chính hắn. Một khi hắn chết, tên lửa sẽ lập tức phát nổ từ bên trong, đồng thời phương hướng xạ kích hướng toàn bộ vào người hắn... Ngay từ ban đầu, Tiêu Hoành Luật đã chuẩn bị lấy chính mình làm mồi nhử, dẫn dắt Adam cùng các kẻ địch khác.

Nhưng sau đó Liên minh Thiên sứ phát sinh kịch biến, Adam sử dụng kế hoạch hoàn thiện loài người, trở thành sinh mệnh thể tối cao siêu thoát phạm trù tưởng tượng của loài người, tuy vẫn chưa hoàn chỉnh nhưng suy nghĩ của hắn thì không nghi ngờ gì đã bị Adam biết được... Như vậy hắn chỉ có thể đánh cược một ván. Là Adam sợ hãi mà chạy trốn hay là sinh mệnh thể tối cao đó sẽ dùng phương thức suy nghĩ mà loài người không cách nào hiểu được để đón nhận khiêu chiến này. Hắn còn mang theo các đồng đội còn lại, từ bốn nhân viên bắt buộc phải có cho công kích ra, tất cả những người khác đều trở thành mồi nhử giống hắn... Bởi vì Adam cần ánh sáng tâm linh để hoàn thiện, cho nên hắn nhất định phải hấp thu bọn họ. À đúng, còn cả thành viên Ác Ma đội cũng đồng thời trở mồi nhử, bọn họ sẽ là mồi để cầm chân Adam khi tên lửa tới gần...

“Đây là bố cục của ta, có thể thành công không?”

Tiêu Hoành Luật cũng không thể biết được nữa. Hắn đã chết, chết trong tay Bá vương, người không thể tưởng tượng được là đã phản bội Trung Châu đội, hoặc có thể nói là đã bị Adam khống chế. Bố cục của hắn chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, xung động năng lượng cũng không nhất định có thể bao trùm toàn bộ Adam, còn cả Zero ở đằng xa không biết đã chuẩn bị xong xuôi chưa, còn cả hiện thực hóa của Lâm Tuấn Thiên không biết đã hoàn thành chưa, còn cả Vương Hiệp... Hắn đều không biết. Hắn đã thắng, cũng đã bại, ở bước cuối cùng đó...

Trong tiếng nổ vang rền, vụ nổ hạt nhân co rút lại thành một đốm sáng kịch liệt một lần nữa mãnh liệt lan tràn ra xung quanh. Cả đất trời phẳng phất như ảm đạm hẳn xuống, vụ nổ lần này giống như một ngôi sao mới được sinh ra, ánh sáng và nhiệt độ đạt tới nhiệt độ bề mặt mặt trời. Ở cách trung tâm vụ nổ cực xa, Zero đang cầm súng ngắm Gauss yên lặng quan sát. Hắn trầm mặc, trong đầu liên tục hiện lên những hình ảnh trong quá khứ...

“Em trai, cha, mẹ...”

“Còn cả các đồng đội, tạm biệt! Có thể cùng mọi người kẻ vai đến chết, ta suốt đời khó quên...”

Đoàng!

Súng ngắm Gauss vụt gầm lên, trước khi âm thanh truyền tới tai bốn người, viên đạn đã uốn theo quỹ đạo trái đất, vạch nên một đường cong bắn trúng một điểm nào đó trong đốm sáng nổ. Trong nháy mắt, đốm sáng nổ tiêu tan với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, giống như những mảnh giấy vụn không ngừng biến mất. Sau khi bắn xong phát súng, cơ thể Zero cũng bắt đầu tan vỡ, phẳng phất như một đồng pha lê hoặc thủy tinh. Khi ba người còn lại kêu gọi tên hắn, Zero đã mỉm cười tan biến vào không trung, thật sự hoàn toàn biến thành hư vô... chỉ có sợi dây buộc trên tay hắn bay lên không, tiếp đó bắn về phía chân trời xa xa.

773. Chương 19: Bố Cục Không Hoàn Mỹ Và.... Adam Bị Ăn! (2)

Khi Zero tử vong, Tề Đằng Nhất cũng đột ngột phun ra một ngụm máu, mắt, tai, mũi miệng không ngừng trào ra máu tươi, đặc biệt sau là gáy nổi lên chi chít gân xanh, nhìn qua vô cùng dọa người, giống như đại não hắn đã vỡ tung. Hắn mỉm cười, quỳ gục xuống đất, dây thừng trên tay tự động mở ra, bay về phía chân trời.

“Cả cuộc đời ta... Thứ đeo đuổi chẳng qua chỉ là tâm được an lành, trộm mộ vốn không phải nguyện vọng của ta. Ta chỉ muốn hoàn trả lại những báu vật vô giá ấy... Đáng tiếc, không còn cơ hội trở về thế giới hiện thực để thực hiện giấc mơ ấy rồi, cũng không còn cách nào chuộc lại tội lỗi của ta nữa, nhưng mà... Như thế này cũng tốt, có thể vì đồng đội mà chiến đấu đến chết, thế này cũng tốt lắm rồi...”

“Đồng đội, hẹn gặp lại, nếu như có kiếp sau hãy để chúng ta gặp lại...”

Vừa tính toán quỹ đạo đạn của Zero, lại đồng thời tính toán số liệu đồng vị hidro nặng, khối lượng tính toán như vậy đã hoàn toàn vượt xa gánh nặng tối đa đến vài lần. Tề Đằng Nhất có thể chịu đựng gánh nặng đó đến tận bây giờ mới phát tác, không thể không nói, đây đã là năng lực cực hạn của hắn rồi, cũng là thành quả hắn dùng tính mạng để đổi lấy. Chỉ có điều, thành quả ấy đã thật sự là thành công sao?

Ở giữa không trung cách đó rất xa, tất cả sóng nổ từ vũ khí hạt nhân đã hoàn toàn biến mất, cả không gian biến thành một vùng uốn khúc, giống như hiện tượng ánh sáng vặn vẹo sinh ra khi nhiệt độ quá cao. Toàn bộ khoảng không gian tại đó đã tan vỡ, uốn khúc, thậm chí một mảnh đất lớn cũng lồm lồm xuống, phẳng phất như bị thiên thạch rơi rúng, trong không khí căn bản không còn tồn tại một hạt bụi... Cả một khối đất lớn đã hoàn toàn biến mất giữa không trung, Adam quả nhiên cũng biến mất nhưng trận đồ ma pháp kia thì vẫn tồn tại. Trận đồ Cây sự sống do hơn mười con mắt lớn tạo thành, ở trung tâm trận đồ có một đoàn ánh sáng mọc ra hai cánh, chỉ là ánh sáng so với lúc trước thì yếu hơn rất nhiều. Có thể thấy, cho dù Adam chưa trực tiếp bị xóa bỏ thì thực lực của hắn cũng đã suy yếu đến cực điểm, so với lúc chưa hấp thu Liên minh Thiên sứ lúc trước cũng yếu hơn rất nhiều. Hiện tại nếu là Zero có thể sử dụng phương chính ma nhân bắn cho hắn một phát thì không cần phải lo sẽ bị ánh sáng tâm linh ngăn cản nữa.

Cũng do Tiêu Hoàn Luật chết quá sớm, nếu không chờ tên lửa bay tới mục tiêu rồi mới phát nổ thì Adam sẽ ở tại ngay giữa trung tâm vụ nổ, trúng một kích tất sát của phương chính ma nhân, hắn cũng chết chắc... Thật đáng tiếc, bố cục Tiêu Hoàn Luật dùng tinh mệnh lập ra vẫn chưa thành công...

Vương Hiệp và Lâm Tuấn Thiên vẫn còn sống, bọn họ gần như tuyệt vọng nhìn Adam vẫn đang tồn tại ở đằng xa. Không thể tưởng tượng được là công kích vượt xa cả uy lực Ma động pháo cũng không giải quyết được hắn, nói cách khác, hiện tại đã không còn ai có thể giết chết hắn nữa. Tất cả mọi người đều sẽ bị hấp thu, trận chiến cuối cùng này cũng hoàn toàn thất bại. Có điều, khiến cho họ cảm thấy ngạc nhiên là, hiệu quả xiềng xích tâm linh cùng quét hình tinh thần lực không ngờ vẫn còn tác dụng, cũng tức là, mấy người Chiêm Lam vậy mà vẫn còn sống?

Trên thực tế, người của tiểu phân đội bên kia cũng tử thương nặng nề. Sau khi bị Thomas hút đi rất nhiều máu, mọi người lúc đó đã chẳng có sức lực để làm động tác tránh né nữa. May là khi ấy Lưu Úc chỉ huy Thần chiến binh giúp họ ngăn lại rất nhiều xung động nổ, nhưng Anck-Su-Namun vẫn bị gành đá do chấn động cuốn tới đánh bay lên, tiếp đó bị sóng xung kích xé rách thành mảnh nhỏ. Bá Vương thì gần như một nửa người bị đá tảng đập nát, đã rơi vào trạng thái hấp hối. Cùng tình huống còn có Chiêm Lam và Minh Yên Vi, bọn họ cũng bị thương nặng đến gần như chỉ còn thoi thóp, còn hắc long thì bị chấn động thổi bay lên không trung, trực tiếp bị phương chính ma nhân giết chết. Trong tất cả mọi người chỉ có Lưu Úc dựa vào thân phận chủ nhân Thần chiến binh, trong vụ nổ theo bản năng liền bảo vệ mình nhiều hơn một chút, chỉ có trên đùi bị đá xuyên thủng một lỗ còn cơ bản có thể coi là người bị thương nhẹ nhất, đây thật sự là vận may của hắn.

Về phần Ác Ma đội, khi Thomas phát cuồng lúc này đã chỉ chết không sống nổi rồi, sau khi vụ nổ bắt đầu, tất cả đều mất mạng trong trận nổ đó, toàn quân bị diệt.

Bốn người còn sống sót lúc này, Bá Vương đã rơi vào hôn mê, ba người còn lại đều lập tức nhìn thấy Adam vẫn còn tồn tại, họ cũng lộ ra thần sắc tuyệt vọng giống như hai người phía xa. Hiện tại họ căn bản không còn chút sức lực nào để chiến đấu với Adam nữa, lại thêm đến cả phương chính ma nhân cũng không hủy diệt được hắn thì phải làm thế nào mới giết được đây? Đây gần như là câu hỏi không có lời giải, chiến đấu của họ đã thật sự thất bại rồi...

“Không! Sao có thể như vậy? Người giở trò, hắn sao có thể tới đây vào đúng lúc này? Ta không thua! Là người giở trò!”

“Ta không cam tâm! Rõ ràng là đã có thể chiến thắng Sở Hiên rồi, rõ ràng là đã siêu việt tất cả rồi, rõ ràng là đã có thể hủy diệt loài người rồi, ta không cam tâm!”

“Sở Hiên! Ta không thua người, ta vĩnh viễn nhận thua người! A!”

Trong lúc mọi người đều đang tuyệt vọng thì đột nhiên trong đầu họ xuất hiện một đoạn lời này, tiếp đó tất cả chứng kiến từ dưới nền đất khô nê đột nhiên trồi lên một cánh tay khổng lồ. Cánh tay này dài đến hơn mười mét, trong khi chủ nhân nó là một quái vật hình người nửa máy móc nửa sinh vật chỉ cao có hai mươi mét. Quái vật vụt nhảy lên khỏi mặt đất, trước khi đoàn ánh sáng mang cánh trên trời kịp phản ứng lại

nó đã há to miệng cắn mạnh tới, đến cả trận đồ Cây sự sống cũng bị một quyền của quái vật đánh nát vụn. Tất cả chỉ xảy ra trong một hai giây ngắn ngủi, đến khi mọi người định thần lại thì quái vật hình người đã hạ xuống, rầm một tiếng, làm mặt đất nứt toác thành rãnh sâu.

- Grào!

Quái vật hình người này chính là La Cam đạo đã phát cuồng, nói chính xác hơn là EVA 01 đã dung hợp với La Cam Đạo. Sau khi hoàn toàn tiến vào trạng thái Berserk, hắn đã mất đi lý trí, chỉ dựa vào bản năng muốn giết chết mấy người Trịnh Xá. Nhưng lúc ấy mấy người Trịnh Xá đã rời đi, vì thế hắn bắt đầu lang thang khắp nơi, đến sau khi kế hoạch hoàn thiện loài người của Adam khởi động, hắn mới theo bản năng tiến về phía hướng này.

EVA 01 này đúng là mạnh mẽ, nhưng năng lượng lại là ánh sáng tâm linh của người điều khiển, tuy có thể hồi sinh và chữa trị gần như vô hạn nhưng một khi ánh sáng tâm linh tiêu hao hết thì nó cũng chỉ như một đồng sắt vụn. Đây cũng chính là thân thể của “Thần” mà La Cam Đạo đã nói, chỉ không có linh hồn đủ sức sử dụng nó... Nhưng nếu như là một linh hồn có ánh sáng tâm linh vô hạn thì sao? Một sinh mệnh thể tối cao, một vị “Thần” thì sao?

EVA cắn nuốt Adam. Ánh sáng tâm linh của Adam lúc này đã suy yếu hết sức, căn cứ theo đặc tính của kế hoạch hoàn thiện loài người, hấp thu ánh sáng tâm linh sau đó sẽ lấy ánh sáng tâm linh mạnh nhất làm chủ đạo, mà giờ phút này, ánh sáng tâm linh của La Cam Đạo gần như chưa hề bị tiêu hao, đang ở trạng thái mạnh nhất, cho nên...

Chỉ đáng tiếc trận đồ Cây sự sống đã bị EVA phá nát...

- Chuyện gì xảy ra vậy? Con quái vật này là thứ gì?

Mấy người còn sống đều cảm thấy không cách nào có thể giải thích được, hơn nữa đoạn lời lúc trước là có ý gì? Ai đang giở trò? Là chỉ con quái vật robot trước mắt sao? Nó không ngờ lại nuốt chửng lấy Adam... Không sợ bị hấp thu sao?

Đủ mọi câu hỏi chất chứa trong lòng mọi người, đến khi Bá Vương chợt rên lên một tiếng, tất cả mới định thần lại. Lưu Úc vội vàng chạy tới cạnh chỗ Bá Vương, nhìn đôi mắt mở to của hắn, xem ra chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

- Xin lỗi. Hai chữ này thật khó tự mình nói ra. Ta không ngờ lại hạ sát thủ với chính đồng đội của mình, có lẽ xuống đến tột địa ngục cũng không cách nào quên được tội lỗi này. Nếu như có thể... Cho dù là có thể hồi sinh ta lại, xin cũng đừng đánh thức ta dậy nữa. Ta mệt rồi, cũng không thể đối mặt với đồng đội nữa... Thế nên, xin lỗi...

Bá Vương mỉm cười một cách cay đắng, hắn từ từ nhắm mắt lại, sợi dây thừng buộc trên cổ tay liền rời ra, bay về phía chân trời.

- Bá Vương ca ca, Bá Vương ca ca!

Lưu Úc chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, không nén được phải bật khóc. Trận chiến này đã có quá nhiều cái chết rồi, mà hắn chẳng qua chỉ là một thiếu niên, vừa phải đối mặt với sự sống chết của chính mình, lại phải đối mặt với sống chết của những người bên cạnh, nội tâm vốn mềm yếu của hắn chưa có một khắc nào được nghỉ ngơi, bây giờ cuối cùng cũng khóc òa lên.

Chiêm Lam cùng Minh Yên Vi đều bị thương cực kỳ nặng, đặc biệt là Chiêm Lam. Phần bụng nàng bị một khối đa bay trực tiếp xuyên thủng, có lẽ ruột cùng các cơ quan nội tạng khác đều đã bị thương, máu chảy tràn trề nhuộm đỏ cả mặt đất. Mặc dù tổ chất thân thể thành viên tiểu đội luân hồi chắc chắn là mạnh hơn người thường rất nhiều nhưng mất nhiều máu như vậy, nội tạng cũng bị thương nghiêm trọng, có lẽ không lâu nữa nàng cũng sẽ chết.

Vết thương của Minh Yên Vi thì nằm ở vùng phổi, ngực phải bị một khối đá lớn gần như đập nát, hiện tại nàng hít thở cũng ra máu, tuy tạm thời chưa chết được nhưng nếu không được chữa trị kịp thời thì tử vong cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi

“Lưu Úc, đừng khóc...”

Chiêm Lam mỉm cười ảm áp. Lúc này nàng đã không thể nói chuyện được nữa, chỉ dùng tinh thần lực trực tiếp truyền suy nghĩ vào đầu Lưu Úc. Cùng lúc đó, trên người nàng cũng tỏa ra ánh sáng màu trắng thuần khiết, đó là ánh sáng tâm linh, ánh sáng tâm linh của riêng nàng.

“Đừng khóc nữa, cậu phải kiên cường lên. Trung Châu đội chúng ta nhất định sẽ trở thành tiểu đội mạnh nhất trong cả thế giới luân hồi, là thành viên trong đội, cậu sao có thể yếu đuối như vậy được? Vì thế... Đừng khóc nữa, kiên cường lên để nghênh đón thách thức tiếp theo.”

Tiếng của Chiêm Lam không ngừng vang lên, ánh sáng tâm linh tỏa ra từ từ tập hợp lại trên cánh tay, tập trung vào sợi dây thừng đang buộc.

“Sắp phải chết sao? Cảm giác tâm tình lại thật bình tĩnh, đến thế giới luân hồi này... Thực ra cũng không tệ lắm. Ít nhất là không cần phải vì chuyện trong quá khứ mà nhớ nhung, thương cảm nữa. Có mục tiêu mới, tuy mục tiêu đó chỉ vồn vện là sống sót, có người yêu mới, tuy chỉ là âm thầm yêu trộm hắt, còn có... Còn rất nhiều chuyện khác nữa. Thật chỉ muốn được tiếp tục sống, chỉ muốn được tiếp tục lặng lẽ nhìn người ấy, cùng với mọi người... Trịnh Xá, đây là điều cuối cùng em có thể giúp anh, cho nên... Nhất định phải thắng nhé.”

Chiêm Lam mỉm cười nhìn cổ tay mình. Không biết tại sao, nàng rõ ràng còn chưa chết nhưng sợi dây thừng lại tự động cởi ra, bay về phía chân trời đằng xa như những người khác. Bây giờ nàng mới mỉm cười nói với Lưu Úc;

- Lưu Úc, còn cả Vương Hiệp, Lâm Tuấn Thiên, các cậu đưa Minh Yên Vi sang phía đó. Chiến trường của mấy người Trịnh Xá ở bên ấy, bọn họ cần các cậu hỗ trợ, luôn tiện báo tình hình bên này cho họ biết... Cứ nói La Cam Đạo nuốt chửng Adam, hệ thống năng lượng cho EVA của hắt đã hoàn thiện, Trịnh Xá phải

càng lúc càng có nhiều khí xoáy gia nhập vào, bên trong vòi rồng khổng lồ không ngờ lại hình thành một vòi rồng nhỏ khác... Vòi rồng lấy Trình Khiếu làm trung tâm!

- Đúng là quá tuyệt! Vừa rồi sử dụng đôi găng tay này dẫn động gió xung quanh, không ngờ lại đạt tới mức hòa hợp với chuyển động của gió, sau đó phát ra công kích giống như là vòi rồng vậy. Người không thấy chứ cái tầng hầm ấy bị ta phá đến mức cực thảm... Nếu như dùng chiêu này trong trận chiến cuối cùng hẳn là có thể giải quyết rất nhiều tên phải không? Cũng có thể bảo vệ mấy người Chiêm Lam muội muội với Anh Không muội muội rồi, há há...

Trình Khiếu cười lớn nói với Sở Hiên. Hiện tại hắn đang ở trong phòng Sở Hiên, tất nhiên là không phải dưới tầng hầm, độ nguy hiểm của chỗ đó quá cao, nếu không có giác ngộ tùy lúc mất mạng thì hẳn căn bản không bao giờ tính đến chuyện chui xuống dưới đó. Lúc này Sở Hiên đang ngồi ăn táo, vì thế hắn cũng có thể cẩn thận trao đổi về chiêu thức hắn vừa thử nghiệm ra.

-Ồ, hòa hợp với gió à?

Sở Hiên đưa mắt nhìn hắn một cái, cắn một miếng táo đang cầm, nói:

- Rất nguy hiểm. Hòa hợp với gió có thể coi là dung nhập vào trong gió, phương thức công kích này đương nhiên là có thể tạo ra thương hại cực mạnh, nhưng phương hướng chuyển động của gió thuần túy là xác suất ngẫu nhiên, lưu động trong cự ly ngắn hoàn toàn tuân theo lý thuyết hỗn loạn, căn bản không cách nào tính toán cụ thể. Có khả năng một viên sỏi nhỏ, một khối đá rơi vào bên trong, chỉ một chút ít ngoài ý muốn cũng đủ khiến đường chuyển động của gió phát sinh đột biến, mà đột biến như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm, đến mức có thể xé xác người trong nháy mắt... Chú ý một điểm. Phương thức công kích của người không phải sử dụng gió, như kiểu ma pháp phong hệ các loại, không phải. Phương thức công kích của người là lấy gió làm vật dẫn để sử dụng quyền pháp, người ở bên trong gió, người cũng nằm trong phạm vi công kích của luồng gió đó... Vì thế, nếu như không có giác ngộ mất đi tính mạng thì tốt nhất là không nên sử dụng chiêu này.

“Sử dụng sẽ có thể phải chết sao? Hơn nữa còn ở trong vật dẫn khổng lồ như vòi rồng, lúc ấy thật sự là chết không còn một chút gì nữa... Bỏ đi, chết là chết thôi mà! Trận chiến cuối cùng này ta đã sớm có giác ngộ phải chết rồi!”

775. Chương 20: Chiến Trường Chính.... Chiến Đấu Của Mỗi Người! (2)

Trình Khiếu hét lên một tiếng. Mặc dù tiếng hét của hắn căn bản không thể truyền ra ngoài vòi rồng đang gào rít âm ầm ầm này nhưng theo tiếng hét của hắn vang lên, gió xoáy quanh người hắn bắt đầu trở nên kịch liệt, càng lúc càng nhiều khí lưu tụ tập xung quanh, thuận theo vòi rồng xoáy tròn. Sức gió quanh người Trình Khiếu đã mạnh đến mức hắn không thể khống chế được nữa, lúc này giống như gió xoáy ép lấy hắn cưỡng hành xoay chuyển.

“Hòa hợp với gió, cảm giác phẳng phất như bản thân mình chính là gió, cho dù sinh ra gió xoáy biến hóa nhiều hơn, thân ta cũng ở bên trong, ta chính là gió... Không phải điều khiển gió, mà là dẫn đường cho gió, biến vòi rồng này hoàn toàn trở thành sức mạnh của ta!”

Từ từ, chuyển động rồi... Lốc vòi rồi sinh ra một tia di động không hài hòa, không còn tuân theo quỹ tích chuyển động như ban đầu nữa mà từ dưới đáy nghiêng dần lên trên, chậm rãi lệch khỏi hình dạng xoáy tròn từ trên xuống dưới như lúc trước, biến thành một vòi rồng xoay ngang cực kỳ quỷ dị. Cảnh tượng đó lập tức khiến cho thiếu nữ đang vô cùng đặc ý phải kinh ngạc. Cô ta chưa bao giờ thấy vòi rồng nào có hình dạng như vậy, trông hoàn toàn không phù hợp với quy luật tự nhiên, xoay ngang như vậy cũng có thể sinh ra vòi rồng sao?

Đáp án là không thể... Ít nhất là không thể tự nhiên hình thành, nói cách khác, vòi rồng quái dị trước mắt chỉ có khả năng là sản phẩm đã được sửa đổi. Chỉ có thể là Trình Khiếu ở bên trong gây ra loại biến đổi này, hơn nữa sức ảnh hưởng của nó đã lan đến toàn bộ vòi rồng khổng lồ, từ đó có thể thấy sức mạnh mà Trình Khiếu đang nắm giữ chắc chắn đã vượt xa tên hifi rồi. Đương nhiên, hifi cũng không phải kẻ ngốc,

mắt thấy vòi rồng đột ngột biến đổi như vậy, sau vài giây hấn cũng vụt nhận ra, lập tức bất chấp tất cả, bay ngược về phía sau. Chỉ đáng tiếc... Hấn hiểu bây giờ đã quá muộn rồi.

Vòi rồng xoáy ngang không ngừng phân ly, gạch đá, xe cộ bên trong cũng không ngừng bị ném ra ngoài. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong có vài giây ngắn ngủi, luồng gió hút cực mạnh bộc phát ra khi vòi rồng phân ly làm thiếu nữ không có cách nào rời đi, chỉ có thể trở mắt nhìn vòi rồng biến hình, dần dần thu nhỏ lại. Tiếp đó, bóng dáng Trình Khiếu cũng mờ hồ hiện ra, nhưng cũng chỉ đến như vậy, bởi vì theo chuyển động của Trình Khiếu, vòi rồng đã tràn tới nuốt chửng cô ta vào bên trong.

Khoảng thời gian đó thật sự quá ngắn ngủi, từ lúc thiếu nữ muốn chạy trốn cho đến khi cô ta bị khí lưu xoáy tròn hút vào, tất cả chỉ xảy ra trong một, hai giây, tiếp theo, vòi rồng thu nhỏ do Trình Khiếu tạo ra đã đánh thẳng vào người cô ta. Đây đã không còn là tập hợp của dòng khí xoáy tròn bình thường nữa mà là quyền kinh đao gió xoắn ốc do khí áp Trình Khiếu tạo ra làm trung tâm, trong khoảnh khắc tiếp xúc với thân thể thiếu nữ, gã pê đê mang dáng vẻ một cô gái xinh đẹp này lập tức bị đánh tan nát, đến cả xương cốt vũng bị khí xoáy ép thành mảnh vụn. Đó còn chưa hết, cho dù chỉ là bản thu nhỏ, đường kính vòi rồng này cũng tới hơn mười mét, mang theo Trình Khiếu... Đúng vậy, người tuyệt đối không nhìn nhầm, là vòi rồng mang theo Trình Khiếu chứ không phải hấn khổng chế vòi rồng, cứ như vậy đâm xuyên qua đám nhà cao tầng, ầm một tiếng đánh thẳng xuống đất. Phẳng phất như một thiên thạch cỡ nhỏ rơi xuống mặt đất, một đám mây hình nấm bốc lên cao, tuy không có lửa cháy ngập trời nhưng sức phá hoại tuyệt không thấp. Mấy tòa nhà xung quanh ầm ầm sụp đổ, trên mặt đất xuất hiện một hố lớn rộng gần trăm mét, sâu mấy chục mét, chỉ tính theo hiệu ứng thị giác thì thật sự không kém thiên thạch đánh xuống là bao.

Vòi rồng là luồng khí xoáy tròn, lực cắt phá ngưng tụ, xoáy tròn cường độ như vậy gần như không khác gì mũi khoan đâm xuyên vào ván gỗ... Tất nhiên, uy lực lớn là chuyện tốt, có điều Trình Khiếu thân ở bên trong lại chỉ muốn uy lực của vòi rồng có thể nhỏ đi một chút, ít nhất là không đến mức khoa trương như hiện tại. Sau khi ném hấn xuống mặt đất, khí lưu lại đẩy Trình Khiếu bay lên cao mấy chục mét, rồi lại rơi xuống dưới đất, nếu không phải quyền pháp của hấn đặc biệt thì cú rơi này cũng đủ lấy mạng hấn rồi. Vừa hạ xuống đất, Trình Khiếu lập tức mềm nhũn cả người ngã vật ra, căn bản không còn hơi sức đâu để chú ý xem xung quanh có còn nguy hiểm gì không.

- Mẹ nó, xương cốt gần như nứt hết rồi, tình trạng hiện tại đừng nói là sử dụng Goblin glider, một con zombie vớ vẩn chạy qua cũng đủ ăn sống ta rồi. Khốn kiếp, tý nữa thì chết... Không ngờ cái thằng hifi ấy lại lợi hại đến thế, thực lực hấn trong Ác Ma đội là thế nào nhỉ? Chắc cũng phải xếp trong ba hạng đầu chứ?

Trình Khiếu nằm dưới đất chửi bới ầm ỹ, tâm lý đơn giản là buồn bực hết mức. Mấy phút sau hấn mới cố nhịn đau lấy hộp kim châm ra, dùng cánh tay phải còn có thể cử động duy nhất chậm chạp nắm lấy kim liên tục đâm vào các huyệt đạo trên người. Sau khi toàn thân từ trên xuống dưới đã cắm đầy kim châm, hấn mới từ từ ngồi dậy, tinh tảo không chút động đậy, trên đỉnh đầu dần dần tỏa ra khói trắng.

"Cho ta chút thời gian khôi phục thể lực đã, ngàn vạn lần đừng để thứ gì như zombie chạy qua đây. Nếu không chết trong vòi rồng mà lại chết trong miệng đám rác rưởi ấy thì đúng là chết không nhắm được mắt..."

Rất hiển nhiên, lời cầu mong của Trình Khiếu thật sự có hiệu quả, do sức phá hoại mạnh mẽ của vòi rồng, tại khu vực xung quanh đã chẳng còn con zombie, quái vật nào nữa, chỉ là... Zombie không xuất hiện, Sở Hiện lại xuất hiện đến hai tên.

- ...Người còn bao nhiêu sinh mệnh lực? Kể cả người có sản phẩm công nghệ văn tự ký hiệu, có thể chuyển đổi năng lượng thành sinh mệnh lực nhưng định luật bảo toàn năng lượng cũng tồn tại trong quá trình chuyển đổi đó. Ngoài tiêu hao năng lượng để chuyển đổi ra, còn có năng lượng phát tán ra bên ngoài cũng phải tính vào trong đó, cho dù là đồng thời chuyển đổi năng lượng của cả hai người chúng ta đi nữa thì còn được bao nhiêu biến thành sinh mệnh lực của người? Hai mươi phần trăm? Ba mươi?

- Ta cũng hỏi người một câu tương tự... Còn bao nhiêu điểm nhân quả? Sử dụng nhiều điểm nhân quả như vậy, người và đội ngũ của người bị vị diện vũ trụ này bài xích đến mức độ thế nào rồi? Có thể lát nữa sẽ có một viên đá rơi xuống đánh chết người, người nghĩ nghịch chuyển nhân quả thật sự dễ dàng như vậy sao?

- Trả lại nguyên lời thôi. Không chỉ có ta và tất cả mọi người trong đội của ta sẽ bị thế giới bài xích... Tương tự như vậy, là kẻ địch của ta lúc này, là một "ta" khác, người cũng sẽ bị thế giới này bài xích, chỉ là mức độ giữa chúng ta khác nhau thôi.

Hai tên Sở Hiên toàn thân không ngừng tỏa ra ánh sáng đủ màu sắc, đó là biểu hiện bên ngoài khi sử dụng -drive. Cũng không biết có phải là trong mệnh mang thật sự có chủ thể hay không, hai người ở trong hai đội ngũ khác nhau, trải qua kinh nghiệm cùng nhau biết những người hoàn toàn khác nhau, bọn họ không ngờ lại cùng lựa chọn một phương thức công kích. Lấy -drive làm chủ lực tấn công, phụ trợ là Gunkata bản thân tự lĩnh ngộ, chỉ là một tên Sở Hiên trên đầu lơ lửng một chiếc chuông đồng nhỏ, hình dáng cổ xưa, tên Sở Hiên kia thì ở sau lưng không xa có một thiếu nữ tay cầm một tờ giấy.

Nòng súng của tên Sở Hiên đầu có chuông đồng nhỏ đột nhiên lấp lánh ánh sáng, luồng ánh sáng sắc sảo đó so với cầu vồng còn rực rỡ hơn, chỉ là phía sau vẻ đẹp ấy là ánh sáng chết chóc. Khi ánh sáng tan đi, hai viên đạn coilgun đã bắn thẳng về phía tên Sở Hiên kia, cũng tức là clone Sở Hiên.

Tốc độ hai viên đạn tỏa ra ánh sáng rực rỡ đó cực nhanh, cơ hồ trong chớp mắt đã bắn tới trước mặt clone Sở Hiên. Nhưng cũng không biết hẳn làm thế nào, hai luồng ánh sáng sắc sảo đó không ngờ lại vòng qua thân thể hắn bắn ra xa, đâm thẳng vào một tòa nhà cao tầng phía dưới chân ba người. Hai đốm sáng nhỏ bé so với cả tòa nhà thật giống như hai con kiến nhỏ dưới chân loài người, nhưng khi hai điểm ánh sáng bắn trúng vào tường nhà, hiệu quả thị giác lại khiến cho người ta phải trợn tròn cả mắt. Phảng phất như một con kiến nhỏ cắn con người một miếng, sau đó người kia liền bị con kiến nuốt chửng vào bụng trong nháy mắt, điểm tiếp xúc giữa hai luồng ánh sáng sắc sảo và tòa nhà vụt nứt ra, tiếp đó luồng ánh sáng hóa thành sóng xung kích mãnh liệt, phá nát cả toàn nhà cùng với tất cả nhà cửa khác ở sau lưng nó trong phạm vi một trăm mét, uy lực thật sự phải gọi là vũ khí sát thương trên quy mô lớn mới đúng.

Phong Thần bâng... Thay đổi nhân quả, đảo ngược càn khôn...

Clone Sở Hiên cũng không hàm hồ, cũng nâng tay bắn ra hai luồng ánh sáng về phía Sở Hiên bản chính. Khi hai luồng ánh sáng rực rỡ bắn tới trước mặt Sở Hiên bản chính, chiếc chuông đồng nhỏ liền tự động rung lên. Một tràng tiếng chuông thanh thúy vang lên, hai luồng ánh sáng không ngờ lại đứng yên lại giữa không trung. Nếu cẩn thận nhìn kỹ có thể thấy không chỉ hai luồng ánh sáng rực rỡ đó mà đến cả trụ bụi bay xung quanh cùng với clone Sở Hiên và thiếu nữ ở cách đó không xa đều đồng thời đứng yên không động đậy. Đến khi Sở Hiên bản chính di chuyển cơ thể sang chỗ khác, bốn phía mới lại đột ngột chuyển động, hai luồng ánh sáng bắn xuống mặt đất hình thành sóng xung kích, so với hai luồng lúc trước thật sự không hề kém cạnh.

Đông Hoàng chung... Trấn đại thiên vũ trụ, trấn hồng môn vạn vật...

Trình Khiếu nhìn ba người bay càng lúc càng xa, hắn sợ đến toát hết cả mồ hôi lạnh. Vừa rồi hai luồng ánh sáng sắc sảo bắn sang bên phải và bên trái hắn, kẹp lấy chỗ hắn đang ngồi vào giữa, cũng may là vị trí của hắn đủ tốt, nếu không chỉ hai phát súng đã đủ lấy cái mạng nhỏ của hắn rồi. Xem ra quả đúng là, nếu quý trọng tính mạng, vậy tránh xa Sở Hiên ra... Hắn không thể ở lại đây nữa, ở đây chỉ có mất mạng thôi!

Nghĩ tới đây, Trình Khiếu không nói tiếng nào, nhấc chân đứng lên, mặc dù lại đau đến ngã â n â th ha th

Lẽ dĩ nhiên, tận mắt chứng kiến cũng chưa chắc đã là sự thật, mà chênh lệch thực lực giữa hai bên cũng không phải thứ có thể chỉ dùng mắt nhìn. Sau khi người khổng lồ bằng đá hoa cương xuất hiện, Hạo Thiên nâng trường thương từ trên cao đâm thẳng xuống. Từ độ cao hơn trăm mét ngã ngửa, sau hai, ba giây, Hạo Thiên đã đâm ngập trường thương vào cánh tay người khổng lồ giờ lên chắn trước trán. Ầm một tiếng, cánh tay to vài mét vậy mà lại bị một cây trường thương nhỏ bé trực tiếp đâm gãy. Đang lúc Hạo Thiên chuẩn bị tung trường đâm tiếp xuống, thì người khổng lồ đá hoa cương đột nhiên tung tay đánh tới. Một quyền từ trên đập xuống đánh cho Hạo Thiên rơi ngập vào trong mặt cát, đồng thời người khổng lồ thậm chí còn nâng cánh tay bị đâm gãy lên, đập mạnh về phía hắn. Mỗi nhát đánh xuống đều làm tro bụi bốc cao lên mấy chục mét, sức mạnh to lớn nhanh chóng làm mặt đất xuất hiện một hố sâu lớn.

- Đây là công kích thuần năng lượng? Mẹ nó, không ngờ người cũng học được nhanh như thế!

Tiếng gào giận giữ của Hạo Thiên từ dưới hố sâu vang lên, tiếp đó ánh sáng vàng chợt lóe lên, một bóng người màu vàng toàn thân đầy máu đã xuất hiện trước mặt người khổng lồ bằng đá hoa cương.

Năng lượng là tương đối, không tồn tại cái gì là khắc chế lẫn nhau tuyệt đối. Ánh sáng có thể khắc chế bóng tối, đồng thời bóng tối cũng có thể khắc chế ánh sáng. Năng lượng của Hạo Thiên có thể làm tan rã năng lượng bản thể của Imhotep, chuyện ngược lại cũng xảy ra, chỉ xem xem ai có thể gây cho đối phương thương tổn lớn hơn mà thôi. Một cuộc đánh loạn này đã hoàn toàn phá vỡ về ưu nhĩ lúc trước của Hạo Thiên, tên này hiện tại cũng giống như loại côn đồ cầm vũ khí ngoài đường, đã bị đánh đến phát khùng.

Hạo Thiên cũng không hàm hồ, toàn thân kim quang chói lọi, dưới áp lực sinh tồn (nói chính xác là dưới áp lực ảnh hưởng từ Sở Hiên), hắn bộc phát ra nhiệt tình chiến đấu khó mà tưởng tượng nổi. Cho dù bị đánh đập một trận, hắn vẫn lao thẳng xuống chỗ người khổng lồ, một cước đá thẳng vào đầu nó. Ánh sáng vàng bùng lên, cái đầu bằng đá hoa cương lập tức vỡ vụn như bột phát. Người khổng lồ gầm lên điên cuồng, toàn thân rung động kịch liệt, nhưng vẫn còn may đó chỉ là rung động, không hề bị một kích của Hạo Thiên đánh ngã, ngược lại nó còn bắt đầu tung tay đánh về phía Hạo Thiên đang ở giữa không trung.

Quyền này đánh xuống cực nặng, đẩy văng Hạo Thiên ra xa hơn trăm mét, cũng may tên này có kim quang hộ thể nếu không một quyền vừa rồi đã đủ biến hắn thành thịt vụn rồi. Có điều, người khổng lồ đá hoa cương hiển nhiên là vẫn chưa thỏa mãn, không ngờ lại bẻ ra một khối đá lớn trên người mình, ném về phía Hạo Thiên. Bình một tiếng, một quả cầu ánh sáng màu vàng bắn xuống, đánh trúng vào khối đá hoa cương, sóng chấn động cực mạnh, lan ra khắp bốn phía, làm bốc lên tro bụi mịn mù che lấp tầm mắt của người khổng lồ. Hơn mười giây sau, tro bụi mới dần dần tan đi, dưới bóng tối của lớp tro, quanh người Hạo Thiên xuất hiện hơn một trăm quang cầu lớn bằng miệng bát, chiếu sáng rực cả một vùng.

- Ta đúng là ngớ ngẩn, không ngờ lại giằng co với kẻ yếu ớt như ngươi ở đây lâu đến vậy... Bỏ đi, liều toàn lực cũng phải giải quyết ngươi, sau đó thực lực suy giảm cái gì gì nữa ta cũng mặc kệ. Không giết chết ngươi ta sẽ bị kéo chết ở chỗ này, tất cả nghe theo số trời đi!

Hạo Thiên bật cười cuồng loạn. Thân thể hắn rõ ràng là đang run rẩy, một hơi phóng ra nhiều thánh quang khí như vậy, với thực lực của hắn đã là trả giá bằng sức sống rồi. Nếu như lần này còn không giết được Imhotep nữa thì hắn sẽ chết chắc, đây chính là được ăn cả, ngã về không.

Imhotep rõ ràng là đã nhận ra tình hình, người khổng lồ do đá hoa cương ngưng tụ nên không ngờ lại bắt đầu dần dần giải thể, xem ra hắn lại muốn trốn vào dưới cát lần nữa. Chỉ có điều tốc độ tan rã lần này so với người cát thì chậm hơn nhiều, mà Hạo Thiên cũng không thể để cho hắn từ từ trốn đi. Tên này vụt nhảy lên, hai chân tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt, mang theo hơn trăm quả cầu ánh sáng đồng loạt đá vào người khổng lồ. Theo quả cầu đầu tiên tiếp xúc với người khổng lồ đá hoa cương, ánh sáng màu vàng lập tức bao trùm khắp toàn thân người khổng lồ giống như dịch thể. Từng quả từng quả, từng tầng từng tầng, thân thể người khổng lồ bị chất lỏng màu vàng cường hành ăn mòn. Một cước nhìn như mạnh mẽ của Hạo Thiên, tốc độ đá vào người khổng lồ lại cực chậm, giống như đang chìm ngập trong bùn lầy, chỉ là mỗi phân hạ xuống đều phá vỡ thân thể to lớn bằng đá hoa cương, đến cả năng lượng màu đen bên trong cũng cùng lúc bị ăn mòn. Hơn mười giây sau, người khổng lồ đã bị ăn mòn hết một nửa cơ thể, một nửa còn lại đã sớm tan rã, biến thành một đoàn năng lượng màu đen lớn.

Đoàn năng lượng màu đen to lớn ấy điên cuồng đâm xuống phía dưới, nhưng không biết tại sao, dưới sức ép cực mạnh của quang cầu màu vàng vậy mà lại không cách nào chui xuống dưới mặt cát được một bước, chỉ

có thể gào lên thống khổ, không ngừng giãy giụa. Chỉ đáng tiếc, áp lực từ quả cầu ánh sáng quá lớn, khiến cho bóng đen đó đến cử động một chút cũng không được nữa.

- Chạy không thoát đâu! Chết đi!

Hạo Thiên đã gần như phát điên, hấn tập trung toàn bộ sức mạnh thể chất, tinh thần bộc phát hết ra ngoài. Lúc trước khi hấn nhảy lên tấn công, một bộ phận thánh quang khí đã xâm nhập vào trong cát, ngăn cản đường rút lui của người khổng lồ đá hoa cương. Lần bạo phát toàn diện này, hấn vất kiệt đến từng chút xíu sức mạnh còn lại cơ thể. Thánh quang khí đã rời khỏi cơ thể, thánh quang khí bên ngoài da, thánh quang khí trong cát, ba luồng sức mạnh hợp nhất, quyết tâm phải giết cho được Imhotep. Không lâu sau, chỉ nghe ầm một tiếng, Hạo Thiên rút cuộc cũng đá một cước xuống, một chút bóng đen cuối cùng cũng bị đập tan vào trong cát. Trong lúc mơ hồ, hấn phảng phất như nghe thấy tiếng ai đó hét lên Anck-Su-Namun, tiếp đó không còn một tiếng động nào nữa.

- Ta thắng... phải không?

Hạo Thiên rơi bịch xuống đất lập tức không thềm để ý hình tượng nằm lăn tại chỗ, nhìn bộ dạng hấn quả thực là chật vật hết mức. Trong đòn tấn công điên cuồng lúc cuối, lực bộc phát từ kim quang đã xé rách tất cả mọi vật trên người Hạo Thiên, hiện tại hấn đã hoàn toàn trần truồng, đến cả quần lót cũng không còn, trong thân thể lại càng không có chút xíu thánh quang khí nào nữa. Giờ phút này, đừng có nghĩ đến chuyện bảo hấn chiến đấu tiếp, tình huống cực kỳ tương tự như Trình Khiếu lúc nãy, chỉ một con zombie bước ra cũng đủ giết chết hấn.

Có điều nói ra thì Hạo Thiên cũng khá may mắn. Lúc trước Imhotep sử dụng quả cây cát bụi đã gần như biến tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn nghìn mét thành cát vụn, lại thêm ảnh hưởng từ trận chiến của Sở Hiên, ở khu vực xung quanh đây thật sự không còn một con zombie hay sinh vật biến dị nào nữa.

Lại mất thêm một lúc lâu nữa, Hạo Thiên mới run rẩy đứng dậy. Hấn lặng lẽ nhìn sa mạc phía sau, thở dài lấy ra Goblin gilder, tiếp đó bay thẳng lên không trung.

- Chúng ta chẳng qua đều chỉ là quân cờ trong cục thôi, sống chết đều không tự quyết định được, tại sao cứ phải đấu đến lưỡng bại câu thương chứ? Tại sao phải khổ như vậy...

Hạo Thiên vs Imhotep... Hạo Thiên thắng!

778. Chương 21: Bản Sắc Ứng Long (1)

Trong lúc chủ lực Trung Châu đội và Ác Ma đội điên cuồng đối chiến, ngoài cuộc đấu của hai tên Sở Hiên biến số cực lớn, uy lực cực mạnh ra, nếu chỉ nói riêng về mặt uy lực thì còn có một chiến trường khác cũng không thua kém gì trận đấu của hai Sở Hiên, đó là cuộc quyết đấu của tu chân giả.

Người tu chân.... Đó là một con đường phát triển khác với mở cơ nhân tỏa. Nếu căn cứ theo tất cả các manh mối đã biết cho tới nay để suy luận thì thủy tổ của người tu chân chính là một trong các Thánh nhân. Tuy trong số các tu chân giả sau này không tồn tại Thánh nhân nhưng chỉ với uy lực của tu chân đã đủ để đối phó với các Thánh nhân rồi, hơn nữa còn làm bộc phát đại chiến Hồng Hoang, sau này buộc Thánh nhân chỉ có thể đình chiến. Từ đó có thể thấy, uy lực của tu chân đúng là khó mà tưởng tượng nổi.

Nếu như sự phát triển của Thánh nhân thuộc về khai mở sức mạnh bản thân, lấy tự thân dẫn động uy năng của vũ trụ thì tu chân lại giống như khoa học, dùng công nghệ văn tự ký hiệu chế tạo ra đủ loại pháp bảo uy lực cực mạnh, dùng công pháp tu chân rèn luyện bản thân, đạt tới mức độ không thua kém gì Thánh nhân. Trong tất cả các lĩnh vực, sức mạnh lớn nhất của pháp quyết tu chân nằm ở những tri thức bản nguyên... Công nghệ văn tự ký hiệu! Đó mới là tinh hoa chân chính.

Trong hai nhân vật đại biểu cho tu chân hiện tại, La Ứng Long chỉ có được công pháp rèn luyện tự thân của tu chân, nhưng lại cực kỳ chính tông, là điển tịch của người tu chân lấy được trong thế giới luân hồi, người ngoài làm thế nào cũng không thể có được. Người còn lại thì không những có pháp quyết rèn luyện bản thân mà còn có vũ khí clone Sở Hiên dùng khoa học kỹ thuật thay thế cho công nghệ văn tự ký hiệu chế tạo ra, chỉ là những thứ có được lại không chính tông, pháp quyết không toàn vẹn, vũ khí cũng không

hoàn chỉnh. Nhưng cho dù như vậy thì trận đấu giữa hai người cũng khiến phạm vi mấy chục dặm hoàn toàn biến thành tro bụi, thật sự giống như đầu đạn hạt nhân công kích.

Lại nói nam tử đập kiếm lợi dụng đạo cụ thần bí dẫn phát sức mạnh thiên đạo, đánh cho La Ứng Long đang không kịp phòng bị ngập sâu vào trong lòng đất. sau đó hắn càng thân hợp thiên đạo lôi đình, phảng phất như tự bảo, dùng sức mạnh cuộn cuộn không dứt đánh về phía La Ứng Long. Sau khi tất cả công kích chấm dứt, mặt đất đã xuất hiện thêm một hố sâu khổng lồ rộng hơn nghìn mét, sâu không thấy đáy giống như thiên thạch cực lớn đâm trúng. Nhưng khiến cho người ta phải kinh ngạc là nam tử đập kiếm vậy mà vẫn chưa chết, đang sắc mặt trắng bệch lơ lửng giữa không trung, nhưng nhìn bộ dạng hắn thật sự đã không còn cách cái chết bao xa nữa.

“Chân nguyên lực tiêu hao quá nhiều, đến cả sinh mệnh lực lẫn ánh sáng tâm linh cũng đều dốc cạn, tôi đa chỉ còn sống được vài phút nữa thôi... Sở Hiền nói quả không sai, thiên đạo lôi đình này uy lực vô cùng, ta tôi đa chỉ có thể phát huy được một phần trăm sức mạnh của nó. Nếu đã độ kiếp thành tiên thì không biết chừng một kích này đánh xuống có thể khiến cả đại lục chấn động, không hổ là vũ khí tu chân đỉnh cao có thể sánh ngang với Ma động pháo... La Ứng Long chắc là đã chết rồi? Như vậy sự sống của em gái có thể...”

- ...Chúng ta đều chỉ là quân cờ mà thôi, hà tất phải thế? Tại sao lại phải khổ như vậy?

Một giọng nói thâm thúy chợt vang lên trong đầu nam tử đập kiếm, cũng không biết nó từ đâu truyền đến. Theo giọng nói đó xuất hiện, một luồng thanh quang như điện bắn ra khỏi miệng hố sâu, dừng lại trước mặt nam tử đập kiếm, sừng sững bất động. Luồng thanh quang đó chính là một cây phi kiếm, La Ứng Long thì bình yên vô sự đứng trên phi kiếm.

Cũng không thể nói là hoàn toàn bình yên vô sự, ít nhất quần áo trên người La Ứng Long đã gần như vỡ nát, mấy lá cờ hộ thể của hắn cũng đều rách tan. Ngoài đó ra thì nhìn bộ dạng hắn cũng tốt hơn nam tử đập kiếm nhiều, chỉ là ánh mắt hắn lại đầy vẻ hư ảo, khiến cho người ta phải kỳ quái. Đó không phải ánh mắt vô thần khi mở cơ nhân tỏa mà phảng phất như trong mắt có cả đại thiên thế giới tồn tại, sâu không thấy đáy, rộng lớn vô biên. Thần sắc hắn lúc này lại càng nghiêm túc chưa từng thấy, không còn một chút nào đáng vẻ nhơn nhơn chơi đùa khi trước nữa.

- Bỏ đi, nếu đã để lộ thực lực thì hắn chắc chắn cũng đã biết, sao phải khổ sở tiếp tục giả làm kẻ yếu nữa?

La Ứng Long thở dài, hai tay đột ngột miết lại, phóng ra hàng nghìn luồng thanh quang, mỗi luồng thanh quang đều là một đạo kiếm khí sắc bén vô song. Trong vài giây ngắn ngủi, thanh quang đã bao trùm khắp phạm vi hơn nghìn mét, không cần biết là đá tảng hay sắt thép, tất cả mọi thứ đứng trước mặt thanh quang đều bị cắt thành bột phấn, nam tử đập kiếm càng không kịp kêu lên một tiếng, trực tiếp bị chém nát, biến thành tro bụi.

“Đáng chết, trận chiến này bị thương quá nặng, đến cả pháp bảo bản mệnh cũng bị hủy hết, không bày ra được Đô thiên thần đại sát trận nữa. Mặc dù đã biết trước ta sẽ chết trong trận chiến cuối cùng này, sau đó dựa vào số mệnh “vai chính” của Trịnh Xá hồi sinh lại trong Trung Châu đội, tiếp đó hợp lực với mấy người Trịnh Xá, đánh với hắn một trận cuối cùng, không chừng có thể thoát thân ra được trở thành người không chết... Vốn cứ tưởng sau khi luyện thành được Đô thiên thần sát bản mệnh kỳ này có thể dựa vào thần thông cường hành vượt qua kiếp nạn, ai mà biết thần thông chung quy vẫn không chống nổi số trời. Còn chưa phân thắng bại với khắc tinh La Cam Đạo đã phá hỏng mất cơ bản mệnh ở đây, ai, xem ra rút cuộc vẫn phải chết một chuyến rồi...”

La Ứng Long trong lòng suy tư trăm mối, cũng không biết rút cuộc là đang nghĩ cái gì nữa, hơn nửa ngày sau chung quy cũng nghĩ tới tử kiếp của mình sắp tới, trong lòng liền có chút thấp thỏm bất an. Dù sao thì số mệnh “vai chính” của Trịnh Xá vẫn còn có chút trục trặc, cả hai tên đều là Trịnh Xá, ai là “vai chính” cũng không phải chắc chắn không đổi. Trận chiến cuối cùng này tuy không hẳn là cuối cùng thật sự nhưng đối với việc xác định vị trí “vai chính” thì lại đúng như tên gọi. Nếu như hắn lựa chọn sai lầm, “vai chính” là clone Trịnh Xá thì chuyện hắn hồi sinh cũng chỉ như trắng trong nước, vì thế biện pháp tốt nhất vẫn là không chết. Chỉ có điều bây giờ chỗ dựa lớn nhất của hắn, Đô thiên thần sát kỳ đã bị phá, có trời mới biết là phải nghênh chiến với tử kiếp này thế nào đây?

“Ai, nếu như vẫn còn trận đồ bát quái thì tốt rồi, nếu có thể sử dụng Đâu suất bát quái lô thì cũng không kém gì Đô thiên thần sát trận. Hơn nữa dùng Chu tước chân hỏa của Bát quái trận thiêu đốt con EVA kia,

không biết chừng hiệu quả còn tốt hơn triệu hồi Đô thiên thần mà một ít. Ôi, chẳng biết Trịnh Xá có bảo quản tốt mấy lá cờ bát quái trận đồ ấy không nữa?”

La Ứng Long lại không biết, tám lá cờ ấy Trịnh Xá sớm đã dùng vào thí nghiệm thành tựu chân nguyên lực. Đây chính là tu tiên có đường dễ như lấy đồ trong túi, tu tiên không lối khó như lên trời, Trịnh Xá vừa không có công pháp tu chân lại vừa không có thể chất tu chân, cố gắng thông qua trợ giúp của Sở Hiến thành công sử dụng chân nguyên lực, công lao của tám lá cờ đó là không thể phủ nhận.

“Bỏ đi, bỏ đi, còn có một đoạn nhân quả chưa kết thúc. Tuy đã tính ra cô ấy chắc chắn phải chết... nhưng nếu Adam đã hoàn thiện thành công thì sao vẫn thua? Cũng tốt, nếu Adam không chết hẳn nhất định sẽ không yên phận, không biết chừng thế giới này cùng chúng ta sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt. Hơn nữa Adam không chết, những linh hồn bị hấn hấp thu cũng không cách nào hồi sinh, chung quy cũng là chuyện tốt... bỏ đi, trước tiên tới xem thử chỗ Adam, cắt đứt đoạn nhân quả này, sau đó toàn lực liều một trận.”

La Ứng Long lại thở dài, tiếp đó nhìn về phía xa, điều khiển phi kiếm bay sang hướng đó.

Trong lúc La Ứng Long thể hiện hoàn toàn thực lực của bản thân, ở cách đó rất xa, Adam đang bị La Cam Đạo cắn nuốt. Các thành viên sống sót của Trung Châu cũng đội bắt đầu tiến về phía những sợi dây thường bay đi, trên bãi chiến trường chỉ còn lại EVA 01 đang được một quả cầu sáng bao trùm.

- Ngao!

EVA 01 vốn là sinh mệnh thể vỏ ngoài máy móc, nội bộ nửa máy móc nửa sinh vật, thân hình khổng lồ cao tới mấy chục mét. Lúc này lớp vỏ máy móc bên ngoài cơ thể EVA đã mở ra phần lớn, ngoài một số khớp nối cùng các bộ phận quan trọng vẫn còn tồn tại máy móc thì toàn bộ thân thể đã tràn ngập cơ bắp màu tím, cùng với hơn mười đôi cánh ánh sáng sau lưng lúc này này đã mở rộng ra tới ba bốn mươi mét.

“Đây là đâu? Ta nhớ lúc trước mình dung nhập vào trong EVA, sau đó chuẩn bị đánh một trận với La Ứng Long cùng đám người Trung Châu đội, bọn chúng bị ta giết rồi sao? Hay là đã chạy trốn rồi?”

La Cam Đạo thử cử động tay chân, nhất thời có vẻ còn chưa hoàn toàn tỉnh lại khỏi hỗn loạn. Hắn ngược nhìn xung quanh, phát hiện bốn phía đều đổ nát tan hoang, tựa hồ đã trải qua một cuộc chiến cực kỳ tàn khốc, mà tràng diện hình như cũng không phải do EVA 01 của hắn tạo thành.

“Đúng là kỳ quái, ta đánh nhau với ai vậy? Là ánh sáng tâm linh của ta tiêu hao hết nên mới thoát ly EVA tỉnh lại sao? Đối phương vậy mà lại không giết ta? Hay là ta triệt để tiêu diệt đối phương rồi?”

La Cam Đạo có chút mê mang, hắn lại cử động chân tay một chút, bây giờ mới đột ngột nhận ra mình không ngờ lại đang lơ lửng giữa không trung, hơn nữa cánh tay hai mắt đang nhìn cũng không phải là tay của con người mà là một cánh tay khổng lồ màu tím. Đây rõ ràng là tay của EVAm không ngờ lại biến thành thân thể của hắn, rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“...Sức mạnh này, sức mạnh trong cơ thể ta đến cùng là thứ gì?! Ánh sáng tâm linh cuộn cuộn không dứt từ sâu trong linh hồn phát ra, trời ơi! Sức mạnh này... Đây là sức mạnh mở cơ nhân tỏa tầng thứ năm sao?”

La Cam Đạo nhìn lại hai tay mình vẻ không dám tin, nói chính xác là đôi mắt của EVA 01 đang nhìn vào cánh tay của nó. Chỉ thấy hần khe vùng tay lên, trên cánh tay EVA 01 lập tức xuất hiện một khối trường lực AT hình vuông, cánh tay hất lên ném khối trường lực AT to khoảng mười, hai mươi mét khối đó xuống mặt đất. Khối trường lực AT vừa chạm đất liền phát ra ánh sáng chói chang như mặt trời, sau đó phát nổ mãnh liệt, biến tất cả mọi thứ trong phạm vi mấy trăm mét thành tro bụi. Bụi đất bắn lên thậm chí còn bao trùm hoàn toàn La Cam Đạo đang ở giữa không trung, đến khi EVA giống như một tia chớp màu tím bắn ra xa, tro bụi đã bao trùm lên khoảng không cao tới hơn trăm mét.

- Ha ha, ha ha ha ha... Ta cuối cùng cũng có thể báo thù rồi! Sức mạnh này! Dùng sức mạnh chắc chắn có thể tiêu diệt tất cả thành viên Trung Châu đội, không ai có thể ngăn cản được ta nữa, ha ha ha, không ai có thể ngăn cản được ta nữa!

La Cam Đạo bật cười cuồng loạn, có lẽ đột nhiên có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi đã khiến trạng thái tinh thần của hắn thật sự phát điên. Sau khi hét lên, hơn mười đôi cánh ánh sáng sau lưng hắn vụt mở rộng, bộc phát ra trường lực AT dày hơn mười mét. Tiếp đó dựa vào sức mạnh phát nổ của trường

lực AT, EVA khổng lồ dùng tốc độ nhanh như thiểm điện, thoáng cái đã bắn về phía chân trời phía xa, đột ngột biến mất.

Sau khi La Cam Đạo hấp thu Adam liền lâm vào trạng thái ngủ say, quãng thời gian này khá dài, đến sau khi hắn rời đi khoảng nửa phút, từ ngược hướng hắn bay đi liền có một tia chớp xanh phóng thẳng tới, chính là La Ứng Long đập phi kiếm nhanh chóng tiến đến. Nhưng hắn thật sự đã chậm mất một chút, ít nhất là Adam đã bị nuốt chửng, còn La Cam Đạo cũng thuận lý thành chương trở thành tử kiếp chân chính của hắn.

“Quả nhiên là thần thông không chống được số trời, không ngờ La Cam Đạo vậy mà lại nhân họa được phúc, phát triển tới tận trình độ này, đây chắc cũng là tính toán của ‘hắn’...”

La Ứng Long cũng không vội vã truy đuổi La Cam Đạo, hắn ngược lại dừng hẳn phi kiếm, hạ xuống chỗ Adam lập trận đồ hoàn thiện lúc trước. Chỉ thấy hắn lấy trong người ra một chiếc mai rùa, lại lấy mấy khối tròn không phải gỗ cũng chẳng phải thép, ngời dưới đất bày bố những thứ đó.

Chỉ thấy hắn đặt những khối tròn vào trong mai rùa rồi nhẹ nhàng rung lắc mai rùa, dần dần càng lúc càng nhanh, thần sắc cũng càng lúc càng nghiêm túc. Khoảng mấy phút sau, hắn chợt phun ra một ngụm máu tươi, vừa khéo phun trúng mai rùa, cả người đổ vật xuống đất. Một lúc lâu sau hắn mới ngồi dậy, cất mai rùa đi, còn các khối tròn đã biến thành bột phấn, theo gió bay tung lên, nhất thời quanh người La Ứng Long tràn ngập tro bụi.

779. Chương 21: Bản Sắc Ứng Long (2)

- Là như vậy, là hoàn thiện theo cách này sao? Biến sinh vật sống thành đơn vị sự sống cơ bản nhất, amino axit, chuỗi gen, các loại tế bào, vân vân, hình thành một loại vật chất giống như nước ối. Sau đó hấp thu ánh sáng tâm linh của bản thân sinh vật sống, những ánh sáng tâm linh đó sẽ thông qua hợp nhất để trở thành sinh mệnh thể tối cao độc nhất vô nhị... Mở cơ nhân tỏa tầng thứ sáu. Chỉ là sinh mệnh thể tối cao này lại không hoàn chỉnh, hoặc có thể nói là Adam ngay từ giai đoạn hoàn thiện ban đầu đã bị trọng thương, khiến hắn cần phải hấp thu rất nhiều ánh sáng tâm linh mới có thể hoàn thiện lần nữa, mà đúng lúc này lại bị La Cam Đạo...

La Ứng Long lẩm bẩm tự nói, hắn khê vung tay lên, số tro bụi bay quanh người lại biến thành những khối tròn rơi vào lòng bàn tay, bấy giờ La Ứng Long mới đứng dậy.

“Adam bị trọng thương ngay từ lúc đầu là trùng hợp, vũ khí bí mật của Trung Châu đội sau đó là trùng hợp, lại thêm La Cam Đạo xuất hiện vừa đúng lúc cũng là trùng hợp. Nếu như hắn đến sớm một chút, hoặc là chậm một chút đều chỉ có thể bị Adam hấp thu, tất cả mọi trùng hợp đều phát sinh cùng lúc, xác suất để khả năng này xảy ra thật chỉ có thể gọi là kỳ tích... Có điều, trên thế giới này căn bản không tồn tại kỳ tích nào cả, tất cả mọi chuyện xảy ra đều chỉ có thể là hành động của một ý chí, ‘hắn’... ‘Hắn’ quá sợ hãi

Ứng Long vụt lóe lên một luồng khí xanh, xung động nổ kịch liệt không ngờ lại bị khí xanh bao trùm trong nháy mắt, đến khi mấy người Vương Hiệp định thần lại, La Ứng Long đã bình yên vô sự đứng trước mặt họ.

- Ê! Ta nói thật mà, ta thật sự đã gia nhập Trung Châu đội. Hơn nữa phía trước là chỗ Trịnh Xá và clone Trịnh Xá giao chiến, ta đang muốn tới đó trợ giúp Trịnh Xá mà!

La Ứng Long nhìn bốn người trước mặt, đánh không đánh được, giết cũng không giết được, hắn cũng chẳng còn cách nào chỉ có thể tiếp tục giải thích.

- ...Ta tin người, nếu như người là kẻ địch thì bọn ta bây giờ đã bị người giết rồi.

Vương Hiệp gật đầu đáp. Hắn trong lòng suy nghĩ thoáng qua một chút là liền rõ ràng. Thứ nhất La Ứng Long vốn là người của Thiên Thần đội, nói cách khác hắn và Ác Ma đội cũng là tử địch, vì thế không thể dùng bốn người bọn họ để tới uy hiếp Trịnh Xá. Còn về muốn uy hiếp clone Trịnh Xá lại càng không có cửa, kẻ mạnh nhất đó sẽ vì bốn người chẳng quan trọng gì mà từ bỏ chiến đấu sao? Đáp án là chắc chắn... Đây là điểm thứ nhất, điểm thứ hai càng dễ giải thích. La Ứng Long nếu vì báo thù cho tiểu đội Thiên Thần hoặc là Adam thì hắn trực tiếp tới giết bốn người là được, hà tất phải tới chỗ hai tên Trịnh Xá chiến đấu? Chẳng lẽ còn muốn làm ngư ông đắc lợi, một lượt giết chết hai tên Trịnh Xá sao? Kể cả hắn là người tu chân đi nữa thì với thực lực của hắn mà nói, cơ bản cũng không thể làm được. Vì thế La Ứng Long vừa không giết bốn người bọn họ, vừa muốn tới gặp Trịnh Xá, cơ bản có thể loại trừ việc hắn có âm mưu hoặc kế hoạch gì khác. Kỳ thực còn có một nguyên nhân quan trọng nhất mà Vương Hiệp nghĩ tới là... Bộ não của Thiên Thần đội là Adam, mà Adam đã chết, dựa vào loại thiếu suy nghĩ như Adam, hắn hiểu cái gì gọi là âm mưu, kế hoạch sao?

- ...Mặc dù không biết người đang nghĩ gì, nhưng trong lòng ta đột nhiên thấy rất không thoải mái...

La Ứng Long day day huyết thái dương. Hình tượng hắn lúc này tuyệt đối không thể gọi là anh tuấn phiêu dật gì cả, toàn thân quần áo rách rưới, vừa nhìn là biết đã trải qua một trận khổ chiến. Hơn nữa vẻ mặt thâm trầm sâu xa của hắn lúc trước đã ẩn đi, bây giờ nhìn vào vẫn nguyên vẹn là một con rết đầu xanh, Vương Hiệp nghĩ như vậy cũng chẳng sai gì lắm.

- Trước tiên hãy cấp cứu cho cô gái này đã, nhìn bộ dạng cô ta có vẻ sắp sửa đứt hơi rồi.

La Ứng Long bây giờ mới thấy rõ Vương Hiệp đang đỡ Minh Yên Vi. Cô gái này rõ ràng là bị thương rất nặng, tuy đã cầm máu nhưng vết thương trên người sâu tận vào nội tạng, tuyệt đối không thể chỉ cầm máu là có thể tiếp tục sống sót. Bay suốt cả nửa ngày, mắt thấy Minh Yên Vi sắp sửa hấp hối, La Ứng Long vừa khéo xuất hiện vào đúng lúc này, không thể không thừa nhận đây là một sự trùng hợp.

- Thật sự là trùng hợp sao?

- La Ứng Long nhìn vẻ cảm thán của mấy người Vương Hiệp, hắn cười lạnh nói:

- Cô ta là bạn gái của Trương Hằng, cái gã dùng cung tên lợi hại ấy cũng là một trong những cường giả của Trung Châu đội các người đúng không? Hơn nữa thực lực còn cực kỳ lợi hại, nói cách khác, kịch bản của cô ấy còn chưa kết thúc, “hắn” sẽ không để cô ấy chết đâu, còn sự xuất hiện của ta vừa khéo là đảm bảo để cô ấy không chết... Không, nói không chừng là bảo đảm hai lần. Nếu sự xuất hiện của ta gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì ở chỗ nào đó trước mặt các người không chừng còn có thể gặp được Trình Khiếu, bác sỹ của Trung Châu đội các người...

Trong lúc nói, La Ứng Long đã đỡ lấy Minh Yên Vi, nhẹ nhàng đặt nàng xuống một khoảng đất phẳng, tiếp đó vận chân nguyên lực từ từ truyền vào cơ thể Minh Yên Vi. Vết thương của Minh Yên Vi lập tức chậm rãi chuyển động, khép lại, tốc độ gần như có thể thấy được bằng mắt thường, tuy vẫn chưa tỉnh lại nhưng sắc mặt nàng so với vẻ xám xịt lúc trước thì đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất là tính mạng có lẽ đã được đảm bảo.

- Nội lực đã có năng lực chữa trị rồi, nếu Trịnh Xá truyền nội lực cho các người thì cũng có thể miễn cưỡng áp chế vết thương. Chân nguyên lực lại là năng lượng hoàn toàn khác với nội lực, chất biến lượng biến, năng lực chữa trị của chân nguyên lực gần như tương đương với ánh sáng tâm linh cụ thể hóa sinh mệnh lực, là năng lượng chữa thương cao cấp nhất... Phải cái việc chữa trị rất mất sức.

La Ứng Long thờ phào một hơi, vừa nói vừa thu tay lại.

Vương Hiệp vội vàng tới cạnh chỗ Minh Yên Vi, cẩn thận kiểm tra một lượt rồi mới thoảng thả lỏng. Hắn quay sang phía La Ứng Long, hỏi:

- Bây giờ người chuẩn bị làm gì? Cùng bọn ta tới hỗ trợ Trịnh Xá không?

- Không, không phải cùng các người mà là một mình ta đi. Thực lực các người quá kém, nếu mạo muội xông vào cuộc chiến giữa hai bọn hắn thì các người chắc chắn sẽ chết. Nếu muốn gia nhập trận chiến của bọn hắn, ít nhất cũng phải đạt tới trình độ như Trương Hằng mới được, thực lực kém ngược lại còn làm ảnh hưởng tới Trịnh Xá mà các người đang muốn giúp. Phải biết rằng, trận đấu của bọn hắn... Là cấp độ chiến đấu đỉnh cao mà đến cả ta cũng không thể hoàn toàn tham gia vào.

La Ứng Long lắc đầu đáp.

Hắn ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Nhiệm vụ Sở Hiên giao cho các người hẳn là tiêu diệt tiểu đội Thiên Thần, hoặc là tiêu diệt Adam đúng không? Tiếp theo đây các người tuyệt đối không nên mạo hiểm tới quấy rầy cuộc chiến của hai tên Trịnh Xá. Các người nên ở lại đây, chờ đợi các thành viên còn lại của Trung Châu đội tới, hoặc là các thành viên còn lại của Ác Ma đội tới. Bảo vệ mới là nhiệm vụ quan trọng của các người, không được để bất kỳ kẻ địch nào quấy rầy cuộc chiến của hai người bọn hắn. Cho đến khi nào phía các người có đủ thực lực để tham dự vào cuộc chiến thì mới được tham gia... Đã hiểu chưa?

Chiến thuật Vương đối vương, binh đối binh chính là như vậy. Một “Vương” có thể một mình giết chết gần như tất cả binh, mà thực lực giữa Vương với Vương thì gần như tương đương, vì thế sau khi Vương và Vương bắt đầu chiến đấu cân bằng, chỉ cần binh của một phe phân thắng bại, hơn nữa còn có năng lực ảnh hưởng tới quyết đấu của Vương thì phe có binh thắng lợi sẽ có thể chiến thắng... Nhưng điều kiện tiên quyết là phải có đủ sức mạnh để ảnh hưởng tới chiến đấu giữa Vương và Vương, vốn vụn vặt hai tên lính quèn tuyệt đối không thể làm được, ý của La Ứng Long chính là như vậy. Kỳ thực nếu coi cuộc chiến giữa Ác Ma đội và Trung Châu đội như một ván cờ để giải thích thì, tướng đánh tướng chính là cuộc chiến của hai tên Trịnh Xá. Hai tên Sở Hiên có thể coi là quân cờ mạnh nhất ngoài tướng, cơ bản có thể tương đương với năm sáu quân tốt thường. Tiếp theo đó là mấy người Triệu Anh Không, Triệu Chuế Không, thực lực kém hơn một chút, đại khái khoảng bằng hai ba quân tốt. Lớp thấp nhất là mấy người Lâm Tuấn Thiên, ngoài đối kháng với tốt đen ra thì gần như có thể bỏ qua không tính. Do đó chiến thuật Vương đối vương, binh đối binh chính như clone Sở Hiên đã nói, là một bố cục đánh cược về xác suất. Trung Châu đội vốn thực lực yếu kém hơn sau khi sử dụng kế hoạch này cũng thuận lợi san bằng được khoảng cách với Ác Ma đội, còn về kết cục của cuộc chiến thì phải xem xem hai bên thực lực của ai còn lại nhiều hơn mà thôi.

Về phần La Ứng Long xuất hiện tại Trung Châu đội thì là một biến số, đồng thời để san bằng lực lượng giữa Ác Ma đội và Trung Châu đội, La Cam Đạo cũng đồng dạng xuất hiện biến số... Ý trời khó lường, La Ứng Long trong lòng cảm khái vạn phần.

Cẩn thận dặn dò mấy người Vương Hiệp phải để phòng La Cam Đạo xong, La Ứng Long đạp phi kiếm nhanh chóng bay về phía xa, không được bao lâu, phía trước liền xuất hiện một quãng lửa đen mù mịt. Hòn núi nhỏ ở trung tâm chiến trường cũng không lớn lắm, đại khái chỉ cao khoảng vài trăm mét, lúc này nằm trong công kích mãnh liệt của Hắc viêm và Báo tạc, Hủy diệt trong nháy mắt, cả ngọn núi đã hoàn toàn nát vụn. Nhiệt độ cực cao biến đất đá thành dung nham hoặc pha lên, tiếp đó sức mạnh cực lớn va chạm, xung kích dễ dàng biến tất cả thành tro bụi. Chỉ riêng sóng âm phát ra khi va chạm đã đủ giết chết người bình thường ở cách đó một trăm mét, có thể thấy cuộc chiến của hai tên quái vật này sẽ gây hậu quả phá hoại đến mức nào... Hơn nữa, đây còn là tình huống hai người còn chưa sử dụng toàn lực, nếu như phạm vi hoặc nhiệt độ của Hắc viêm cao hơn một chút, hay là trạng thái Hủy diệt chính thức, hoặc thậm chí là Hồng hoang, khai thiên tích địa đủ sức một đòn xoay chuyển căn khôn thì sao đây?

La Ứng Long lắc đầu, lúc trước trên đường đi hắn đã suy nghĩ rất nhiều rồi, nếu như tử kiếp không thể tránh khỏi vậy thì việc cần làm hiện tại là tận lực giúp Trịnh Xá bản chính có được tư cách “vai chính”, sau đó dựa vào số mệnh của “vai chính” mà hồi sinh. Do đó không cần biết thế nào, hắn cũng không thể để La Cam Đạo quấy nhiễu cuộc chiến của hai người... Cho dù hắn không ngăn cản nổi La Cam Đạo thì

cũng phải có thứ gì đó ngăn hấn quấy nhiễu cuộc chiến, chờ đến khi hai người phân được thắng bại, hoặc là Trung Châu đội tập trung được sức mạnh thật lớn.

- Này, hai người dừng lại một chút, ta có chuyện muốn nói!

La Ứng Long cũng coi như to gan, hấn trực tiếp điều khiển phi kiếm bay tới cách phạm vi hai người giao chiến mười mét.... Đây là cự ly ngắn nhất mà hấn dám dừng lại, không phải sợ Trịnh Xá, mà là sợ clone Trịnh Xá đột nhiên ra tay giết hấn.

Choang một tiếng cực lớn, Hồ hồn đao cùng cự kiếm Hắc viêm lại mạnh mẽ va chạm vào nhau, mặt đất lập tức xuất hiện một hố sâu rộng mấy chục mét. Trịnh Xá và Phục Chế Thể cũng thuận thế tách ra, hai người không hẹn mà gặp cùng quay sang phía La Ứng Long.

- La Ứng Long? Các người đã phân thắng bại rồi sao?

Đây là Trịnh Xá nói.

... La Ứng Long? Người không ngờ lại dám nhúng tay vào trận chiến này? Không sợ chết sao?

Phục Chế Thể cười lạnh, cũng không tiếp tục tấn công mà mở miệng hỏi.

"Những lời này... Không giống những gì clone Trịnh Xá có thể nói. Hấn thật sự quá mạnh, đứng ở quá cao, tính tình cô ngạo không giống loại người sẽ uy hiếp người khác. VẬt có thể khẳng định được một chuyện, hấn cũng đã nhận thấy sự tồn tại của 'hấn'..."

La Ứng Long thoáng cười khổ, xua xua tay đáp:

- Ta không có hứng thú xen vào cuộc chiến của hai người các người, chẳng ai rảnh rỗi đến mức đâm đầu vào trận đấu của quái vật đúng không? Ta lo là có kẻ khác sẽ quấy rầy cuộc chiến của các người, vì thế mới đặc biệt tới đây hỏi hai vị một câu... Các người có cần chiến trường không?

- Chiến trường?

Trịnh Xá kỳ quái hỏi. Đến bây giờ hấn mới nhìn ra xung quanh, quả thật, tính phá hoại từ cuộc chiến của hai người quá lớn, khiến cho cả ngọn núi nhỏ không biết từ lúc nào đã tan nát. Đó còn mới chỉ là khởi động, nếu như toàn lực chiến đấu, rất có thể sẽ ảnh hưởng tới phòng thí nghiệm dưới lòng đất hoặc thậm chí càng xa hơn, chiến trường này đúng là không cách nào duy trì được.

- Là thế này, lát nữa ta sẽ phải đối mặt với một trận chiến liên quan tới sự sống chết của bản thân. Về cơ bản đã xác định ta sẽ thua, nhưng không liều một ván thì thật sự không cam tâm, vì thế chúng ta làm một cuộc trao đổi hai bên cùng có lợi được không? Ta sẽ bố trí một bộ Thập phương luân hồi trận ở đây, có thể hấp thu một bộ phận năng lượng tiết ra, ngoại trừ cường hóa bản thân chiến trường, không dễ dàng bị sức va chạm của các người phá nát ra còn có thể để ta mượn tạm một phần năng lượng, dùng để nghênh đón chiến đấu tiếp theo. Thế nào? Đề nghị rất ỏn phải không?

La Ứng Long vừa cười vừa nói.

Trịnh Xá cùng Phục Chế Thể đều nhíu mày, chỉ là thứ khiến hai người suy tư lại không giống nhau. Một người thì tò mò về cuộc chiến mà La Ứng Long nhắc tới, người kia thì nghĩ xem, La Ứng Long rút cuộc là biết được bao nhiêu.

Một thoáng sau, Trịnh Xá trực tiếp đáp:

- Ta không có vấn đề gì cả. Nếu như hấn chuẩn bị tấn công người trong lúc người đang bày trận thì ta sẽ phụ trách kiềm chế hấn... Còn về có thể thành công hay không thì ta cũng không dám chắc chắn.

- Không cần... Người lập trận đi. Ta cũng muốn xem xem, rút cuộc là thân thông có thể địch nổi số trời hay không...

Clone Trịnh Xá cũng không nhiều lời, sau khi nói xong, hấn trực tiếp ngồi xuống đất, mặc cho Hắc viêm tự động bốc cháy quanh người. Mấy giây sau, hấn thậm chí còn nhắm mắt lại.

"Cảm ơn, hai Trịnh Xá... Ta thiếu các người một phần nhân tình, nếu còn có thể sống lại, sau này đối mặt với 'hấn' sẽ báo đáp sau..."

La Ứng Long thở phào hơi, lấy trong người ra một khối ngọc hình vuông, lớn cỡ lòng bàn tay. Quanh khối ngọc sương khói vẫn vít, màu xanh nhạt tầng tầng lớp lớp, phẳng phất như mây mù, mà sau khi lấy khối ngọc vuông ra, thần sắc La Ứng Long cũng từ cười đùa cợt nhả biến thành nghiêm túc, tiếp đó trở nên thâm trầm sâu sắc...

- Mượn lực càn khôn, thiên đạo thành hình... Thập phương luân hồi trận! Lập!

781. Chương 22: Không (1)

Thập phương luân hồi trận vừa thành lập căn bản không thấy có gì biến hóa, nhưng sao khi La Ứng Long rời đi, hai người lại bắt đầu chiến đấu thì một khoảng đất rộng mấy nghìn mét bỗng từ từ dâng lên, phẳng phất như động đất. Tình hình tiếp theo quả đúng như La Ứng Long nói, sức thiêu đốt của Hắc viêm với đất đá giảm hẳn, sự phá hoại do sức mạnh của Trịnh Xá cũng yếu đi đáng kể, lúc trước một đao một kiếm chém xuống chấn động lan tới mấy chục mét, bây giờ chỉ có hơn mười mét, hơn nữa mức độ suy giảm còn đang từ từ tăng lên.

Thập phương luân hồi trận này cũng không phải là đại trận gì cả, nói chính xác thì nó là trận pháp người

- Là cô độc phải không? Ca ca...

Triệu Anh Không mỉm cười dịu dàng, trong mắt không còn một chút xúu nào về lạnh lẽo nữa, chỉ có cảm giác ấm áp phẳng phất như nhìn thấy người thân. Nàng nói:

- Ta và ca ca đều cô độc giống nhau, nhưng ta không có được dũng khí như ca ca, có thể một mình gánh vác tất cả tội lỗi cùng thống khổ, còn ta thì chỉ biết như một đứa bé cứ mãi luôn ngủ say. Ca ca, vì thế nên huynh mới giết một nhân cách khác của ta đúng không? Là vì không nỡ, hay là vì cô độc?

- Có điều ta may mắn hơn ca ca, bởi vì bên cạnh ta xuất hiện những đồng đội đáng để nhờ cậy. Trong lòng nhân cách phụ của ta đã đầy tình cảm, những cảm xúc đó thậm chí cả người đang ngủ say là ta cũng có thể cảm nhận được. Thật là ấm áp, thật là bình yên, cho nên ta lại càng hiểu sự cô độc của ca ca, cho nên ta mới có thể thức tỉnh... Bởi vì ta biết, lần này đã đến lúc ta gánh vác tất cả rồi. Ca ca, trận chiến cuối cùng này có ý nghĩa gì ta không biết, nhưng đối với chúng ta mà nói, nó chính là trận chiến cuối cùng!

Dứt lời, nàng đã lại biến mất khỏi chỗ đứng.

- Vậy sao?

Triệu Chuế Không cũng không di chuyển, hần đột nhiên vung tay sang bên cạnh. Khiến cho người ta phải kinh ngạc là thân ảnh Triệu Anh Không không ngờ lại xuất hiện đúng phía đó, tuy vẫn dùng tư thế chạy tới gần Triệu Chuế Không nhưng tốc độ đang càng lúc càng chậm.

- Quả táo nhỏ, đây không phải câu trả lời ta mong muốn... Nếu muội vẫn kiên trì với đáp án như vậy thì ta cũng chỉ có thể hái muội xuống, gọt đi lớp da mềm mại bên ngoài, cắt mở phần thịt ấm áp, sau đó lôi khúc xương trắng tinh ra ngoài... Như thế quả táo sẽ biến thành hư thối. Chỉ nghĩ đến đây thôi ta đã hưng phát như sắp bắn hết cả ra đây!

Triệu Chuế Không khẽ rung dao găm, một tia mảnh màu đỏ máu có thể được bằng mắt thường, thuận theo lưỡi dao chém về phía xa. Trong phạm vi tia sáng vụt qua, tất cả mọi thứ đều bị cắt đứt, phẳng phất như cả không gian cũng bị chém phá, xuất hiện từng đoạn ngắt ngoằn ngoèo giống như thủy tinh tan vỡ, mà hướng tia đỏ đó chém xuống chính là Triệu Anh Không với tốc độ đang càng lúc càng chậm. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, một thanh trường kiếm vô hình đột nhiên chém xả xuống từ phía trái sang phải Triệu Chuế Không. Nhát kiếm này tới thực đột ngột, Triệu Chuế Không lại phẳng phất như đã biết trước, con dao găm khẽ vung lên cản lại, cả người mượn theo lực chém của thanh kiếm lùi ra xa.

Nhưng ngay lúc Triệu Chuế Không vừa rời đi được nửa mét, phía hần hướng tới đột nhiên có một bàn tay thò ra. Bàn tay này trắng muốt như ngọc, nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng Triệu Chuế Không lại không hề dám chạm vào nó. Cùng lúc bàn tay vươn tới, thân thể Triệu Chuế Không liền bắt đầu gia tốc mạnh liệt, gần như như bắn ngược lại phía bàn tay xuất hiện. Chưa tới một chớp mắt, Triệu Chuế Không đã lùi ra xa hơn mười mét, cách bàn tay càng lúc càng xa, nhưng một thanh trường kiếm vô hình đã chạm vào lưng hần theo hướng đang lùi lại. Theo gia tốc, thanh trường kiếm trực tiếp đâm vào bụng hần từ sau lưng ra phía bụng, tuy chỉ đâm sâu được vài phân đã bị hần thoáng lắc người tránh qua, nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên Triệu Anh Không làm hần bị thương.

- Đúng là đẹp đẽ, quả táo nhỏ... Hay phải nói là hai quả táo nhỏ?

Triệu Chuế Không sờ sờ sau lưng, bật cười giống như không cảm thấy đau đớn gì. Sau lưng hần là Triệu Anh Không đang đứng mỉm cười, nàng cầm một thanh trường kiếm trong suốt, trên mũi kiếm dính một chút máu tươi, nhìn phẳng phất như những giọt máu đang lơ lửng giữa không trung.

- Ca ca cũng xấu lắm nhé, rõ ràng ánh sáng tâm linh có hiệu quả không gian lại nói thành cái gì mà niệm động lực phổ thông nhất, đúng là lừa người mà.

Triệu Anh Không nhẹ nhàng nói.

Hai bên đều hiểu mà không nói, cùng rõ thêm một chút về ánh sáng tâm linh của nhau.

Ánh sáng tâm linh là năng lực ở sâu nhất trong linh hồn mỗi sinh vật sống. Mỗi sinh vật, cho dù là vi khuẩn cũng đều có ánh sáng tâm linh đặc trưng của mình, cũng có thể gọi đó là một loại dấu ấn sinh mệnh. Chỉ

có điều, ánh sáng tâm linh ngủ say ở tầng sâu nhất của ý thức con người, so với ý thức tầng đáy còn sâu hơn, nơi đó về cơ bản có thể coi là điểm bản chất nhất của sinh vật sống.

Ngoài một số rất ít người có thiên phú ra, phần lớn mọi người cả đời cũng không cách nào chạm tới được ánh sáng tâm linh của bản thân. Cho dù là một trong rất ít người đó thì tối đa cũng chỉ có thể cảm giác được sự tồn tại của ánh sáng tâm linh, muốn sử dụng nó thì vụn vụn lần không được. Có điều, nếu nói ngược lại, cơ nhân tỏa có thể giải đáp rất nhiều vấn đề. Từng bước từng bước khai mở cơ nhân tỏa, đến khi đạt tới tầng thứ tư, mọi đều có thể sơ bộ sử dụng ánh sáng tâm linh của mình. Nhưng tiếp sau đó, theo việc sử dụng ánh sáng tâm linh, ác ma ẩn nấp trong tầng sâu nhất của ý thức cũng sẽ được thả ra, nó chính là thứ gọi là tâm ma. Năm xưa, em gái của Triệu Chuế Không, Triệu Nhị Không, chính là vì tiếp xúc trực tiếp với tầng sâu nhất của ý thức nên mới sinh ra thảm kịch, có thể cho rằng đó là trở ngại lớn nhất trước khi đạt được ánh sáng tâm linh.

783. Chương 22: Không (3)

Theo tình huống bình thường, về cơ bản khi mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư sơ cấp sẽ đều có được ánh sáng tâm linh, mà đến tầng thứ tư trung cấp sau khi vượt qua tâm ma, ánh sáng tâm linh sẽ căn cứ theo đặc điểm của từng người mà cá nhân hóa. Ví dụ như ánh sáng tâm linh của La Cam Đạo là trường lực AT, ánh sáng tâm linh của clone Trịnh Xá là Lệ viêm, ánh sáng tâm linh của Trịnh Xá là Tiềm long biến, hình thức biểu hiện cụ thể của ánh sáng tâm linh mỗi người đều khác nhau. Trường hợp bình thường là như vậy, nhưng cũng có những người thiên phú siêu quần cực cá biệt, ví dụ như Hạo Thiên, thậm chí còn chưa mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư đã có ánh sáng tâm linh, ví dụ như La Cam Đạo tuy thực lực bản thân cực yếu nhưng dựa vào hợp thể với EVA 01 mà cũng có ánh sáng tâm linh cá nhân hóa Trường lực AT. Lại còn cả Triệu Anh Không và Triệu Chuế Không, bọn họ đúng là chưa vượt qua được tâm ma nhưng cũng có ánh sáng tâm linh cá nhân hóa, mấy người này đều là loại thiên phú siêu quần, hoặc là có nguyên nhân đặc biệt.

Triệu Anh Không cười nhẹ, bấy giờ mới nói:

- Ta cũng phải sau khi hợp thể với nhân cách phụ mới lĩnh ngộ được ánh sáng tâm linh của bản thân mình, tên của nó là... Tầm gương hai mặt. Ban đầu ta là ta, cô ấy là cô ấy, sau đó hợp thể rồi ta không còn là ta, cô ấy không còn là cô ấy. Nhưng theo ánh sáng tâm linh xuất hiện, ta vẫn là ta, cô ấy vẫn là cô ấy, đến khi chiến đấu ca ca sẽ phải đối mặt với cả hai ta đấy. Vậy còn ca ca? Ánh sáng tâm linh của huynh là gì vậy?

- Ánh sáng tâm linh của ta à....

Triệu Chuế Không mỉm cười nhẹ nhàng, trong đôi mắt lại dần dần tràn ngập tơ máu, giống như vừa có máu tươi nhỏ vào, trông cực kỳ đáng sợ. Hắn chậm chậm nói:

- Thốn bộ.

“Ca ca... Chung quy vẫn không bỏ được chấp niệm trong lòng, chung quy vẫn không cách nào vượt qua tâm ma sao?”

Kỳ thực với thực lực của Triệu Chuế Không mà nói, hắn là phải có được thực lực tầng thứ tư trung cấp từ lâu rồi. Trên thực tế, nếu nói về sức mạnh không thôi thì hắn đúng là một trong những cường giả ở đẳng cấp này, nhưng hắn cũng thật sự chưa vượt qua được tâm ma, hoặc có thể nói bản thân hắn chính là tâm ma...

“Thốn bộ à? Theo tên gọi có thể cho rằng...”

Triệu Anh Không cũng không còn cơ hội tiếp tục suy nghĩ nữa, bởi vì đòn tấn công tiếp theo của Triệu Chuế Không đã tới trước mặt. Chỉ là một cú lao tới đâm rất bình thường lại khiến nàng có cảm giác không thể tránh né, tuy mũi dao găm đỏ chót ở ngay trước mắt nhưng Triệu Anh Không lại thấy như con dao găm đâm tới từ khắp bốn phương tám hướng, dù di động sang phía nào cũng sẽ bị đâm trúng, cảm giác như vậy thật sự rất không ổn.

“Áp lực của khí thể sao? Không thể nào. Ta sao có thể bị áp lực khí thể ảnh hưởng được?”

Triệu Anh Không cũng không nghĩ ngợi nhiều, thân hình lóe lên, biến mất khỏi chỗ đứng, đồng thời một Triệu Anh Không khác chợt xuất hiện sau lưng Triệu Chuế Không, trọng kiếm vô hình chém ngang về phía hắn.

Roạt!

Một tiếng vang nhẹ, khi thanh trọng kiếm vô hình tiếp xúc với thân thể Triệu Chuế Không, hắn vẫn không chút do dự vung dao găm đâm thẳng tới trước. Kết quả thật khiến cho người ta phải kinh ngạc, nhát dao của Triệu Chuế Không rõ ràng là đâm vào khoảng không nhưng trên vai Triệu Anh Không sau lưng hắn lại bắn ra máu tươi. Vai bị dao găm đâm thủng, trường kiếm trong tay cũng không giữ được lực đạo, sánh hai bên, Triệu Anh Không quyết đoán nhảy lùi về sau.

- Triệu Chuế Không! Người làm thế nào đâm trúng được ta?

Sắc mặt Triệu Anh Không lạnh băng, không có chút nào vẻ quyến rũ như khi mỉm cười dịu dàng lúc trước. Dung mạo tuy không thay đổi nhưng vẻ quyến rũ đó vừa biến mất, cả người trông lại thêm một phần anh khí, khuôn mặt thiên về trung tính nhìn qua thật sự có một vẻ mỹ lệ riêng, nàng là Triệu Anh Không nhân cách phụ.

- Quả táo nhỏ này, ồ, biến thành quả táo nhỏ xanh non rồi... Phải học quả táo nhỏ đã thành thực nhé. Dựa dẫm vào người khác không bằng dựa vào chính mình đâu. Nếu muốn biết ta làm thế nào đâm trúng muội thì tự suy nghĩ đi.

Triệu Chuế Không mỉm cười ôn nhu, trong lúc cười lại vung dao găm nhẹ nhàng đâm tới. Triệu Anh Không sau lưng hắn lại lập tức biến mất, khi xuất hiện càng ở cách hắn mấy chục mét nhưng một dao này vẫn như trước tạo thành một vết thương trên người nàng. Cũng may Triệu Anh Không kịp thời nâng trường kiếm lên ngăn cản mới để vết thương chỉ trúng vào tay.

- Quả táo nhỏ, muội cứ che chở cho cô ấy mãi, như thế thì vĩnh viễn chỉ có thể trở thành một quả táo xanh chưa thôi đấy.

- ...Nhưng vẫn tốt hơn là bị ca ca tàn bạo hái xuống đúng không?

Triệu Anh Không mỉm cười dịu dàng, nói.

“Ánh sáng tâm linh của ta là hình thành hai bản thân ‘ta’ độc lập, tuy trong cùng một lúc chỉ có thể xuất hiện một người, người còn lại sẽ ở trong dị không gian giống như nắp trong gương, không thể công kích, không thể bị thương... Nói cách khác, chỉ cần một ‘ta’ thu hút kẻ địch, một ‘ta’ khác nhân cơ hội tiến tới chỗ an toàn, vậy chiến đấu tâm trung và tầm gần ta sẽ ở vào thế bất bại, vậy thì hắn làm thế nào đánh trúng ta?”

Triệu Anh Không trong lòng không ngừng suy nghĩ, vừa rồi Triệu Chuế Không nói không hề sai, Triệu Anh Không nhân cách phụ dù sao cũng không phải nhân cách chính, nàng không cách nào giống như nhân cách chủ trong tất cả tình huống nào cũng có thể bình tĩnh suy luận, có thể nói, đây là chênh lệch trời sinh giữa hai nhân cách.

“Thốn bộ, thốn bộ, nếu là năng lực mang tính không gian, chẳng lẽ là chỉ...”

Triệu Anh Không lại cảm thấy công kích của Triệu Chuế Không, mỗi lần đều không thể tránh khỏi nhận thêm trên người một vết thương. Mỗi lần đều chỉ đâm ra một cách đơn giản, rõ ràng chỗ đó trống rỗng, nhưng lần nào cũng bị đâm trúng, liên tục mấy lần, Triệu Anh Không cuối cùng cũng tìm thấy quy luật bên trong.

- Thốn bộ... Ca ca, ánh sáng tâm linh của huynh là chỉ trong một phạm vi nhất định, tất cả mọi không gian huynh đều chỉ cần một bước là có thể tới sao? Nói cách khác, là thu hẹp không gian? Chẳng trách, dao găm của huynh có thể công kích tới ngoài trăm mét, chỉ cần khê vung lên là tới được. Ta lúc trước còn tưởng là tác dụng của niệm động lực, xem ra căn bản đều do ánh sáng tâm linh của huynh, thốn bộ.

Thời cổ có thứ gọi là thập bộ nhất sát, cũng tức là ở bất kỳ vị trí nào trong phạm vi mười bước đều thuộc phạm vi của một đòn. Mà cái gọi là thốn bộ, không phải có ý là mọi cự ly xung quanh người đều nằm trong phạm vi một bước di chuyển của hắn sao? Con dao găm đó nhỏ như vậy, trong phạm vi chỉ một bước ngắn,

Triệu Chuế Không tùy ý đâm ra quả đúng là trăm phát trăm trúng, cũng chẳng trách Triệu Anh Không dù làm thế nào cũng không thể tránh nổi.

“Nếu là như thế...Vậy không thể cứ mãi tránh nẽ, ca ca, ý của huynh là thế phải không? Muốn giải thoát nhanh một chút ư?”

Triệu Anh Không khe khẽ thở dài, bắt quá nòng lập tức xóc lại tinh thần, miệng nói:

- Ca ca, xin lỗi... Ta tuyệt đối không thể thất bại, cho dù có... Ta cũng tuyệt đối không thể bại trong tay huynh. Đồng đội ta còn đang khổ chiến, kể cả ta không cách nào trợ giúp họ thì cũng tuyệt đối không thể để ca ca tới làm hại họ. Vì thế ca ca, cùng ta...

Vừa dứt lời, Triệu Anh Không đột nhiên biến mất không thấy, xung quanh cũng không xuất hiện một Triệu Anh Không kia nữa. Lần này là biến mất thật sự, hoàn toàn khác với lúc trước một người xuất hiện, một người biến mất, mặc cho Triệu Chuế Không tìm tòi thế nào cũng không ra được một chút manh mối.

- Quả táo nhỏ, chỉ ẩn nấp thôi cũng không phải là cách...

Triệu Chuế Không còn chưa dứt lời, một thanh trường kiếm đã đâm thẳng vào sau lưng hắn. Hắn cũng không quay người, khẽ tung thân nhảy lên, dao găm lại đâm tới trước, nhưng trường kiếm sau lưng còn chưa biến mất, dao găm hắn đâm ra đột nhiên dính vào một bàn tay bé nhỏ, mềm mại vừa xuất hiện. Triệu Anh Không cứ như vậy, tươi cười rạng rỡ đứng trước mặt hắn, khoảng cách giữa hai người chỉ có mấy chục phân.

- Ca ca, bắt được huynh rồi nhé...

Triệu Anh Không thuận theo dao găm nhẹ nhàng miết lên ngón cái Triệu Chuế Không. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, tất cả chỉ phát sinh trong chưa tới không phẩy không mấy giây, từ lúc trường kiếm xuất hiện, Triệu Chuế Không nhảy lên, cho đến lúc Triệu Anh Không xuất hiện, bắt lấy ngón tay cầm dao găm của hắn, mọi thứ hoàn thành trong nháy mắt. Tiếp đó Triệu Chuế Không toàn thân thả lỏng, chỉ có cánh tay không cầm dao găm là khẽ rung động một chút.

- Cho dù là khéo léo mượn lực thì cũng cần có lực mới được. Ca ca đúng là rất quen thuộc với ta... Nhưng mà, huynh thật sự không dùng lực sao?

Triệu Anh Không mỉm cười, cũng không tiếp tục công kích mà khẽ đưa mắt ra sau lưng Triệu Chuế Không, ở đó không ngờ lại có một Triệu Anh Không khác hình dạng y hệt. Chỉ có điều thần sắc Triệu Anh Không này khi nhìn Triệu Chuế Không mang đầy thù hận, còn có một vẻ mê mang không cách nào diễn tả được, trên tay nàng đang cầm thanh trường kiếm vô hình.

- Ca ca, ta có đến hai ánh sáng tâm linh đấy nhé. Ánh sáng tâm linh của ta là hủy diệt, có thể làm tiêu tan ánh sáng tâm linh của đối phương, còn của cô ấy là tấm gương hai mặt... Đã hiểu chưa? Lần này ca ca không chạy thoát được đâu.

Cánh tay kia của Triệu Chuế Không khe khẽ chấn động, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra. Sau khi Triệu Anh Không bắt lấy ngón tay hắn, ánh sáng tâm linh của hắn liền tan biến với tốc độ cực nhanh. Tất nhiên, có được thì nhất định phải có mất, ánh sáng tâm linh của Triệu Anh Không cũng không ngừng tiêu hao với tốc độ cực nhanh, hơn nữa mức độ tiêu hao của nàng còn phải gấp đôi mới đúng. Một thân thể chịu đựng gánh nặng của hai ánh sáng tâm linh hoàn toàn khác biệt, độ tiêu hao như vậy cũng chỉ có loại cường giả như Triệu Anh Không mới có thể sử dụng được, cho dù là thiên phú dị bẩm như Hạo Thiên thì có lẽ cũng sẽ bị hút thành xác khô.

Triệu Chuế Không cũng không kinh hãi, trên mặt hắn vẫn mang nụ cười mỉm gần như điên cuồng. Đúng vậy, hai mắt giương đầy tơ máu, ánh mắt đầy cuồng loạn, mặt lại nở nụ cười. Hắn cũng không di động nửa thân trên mà dưới chân dùng lực nhảy vọt lên trên. Nhưng hắn vừa mới nhảy lên liền trông thấy Triệu Anh Không trước mặt ý cười càng thêm đậm, còn Triệu Anh Không ở sau lưng hắn thì thanh trường kiếm vô hình trong tay đã bắt đầu lấp lánh quang mang kịch liệt.

Từng phân một của thanh trường kiếm vô hình tỏa ra ánh sáng trắng mãnh liệt, cả thanh kiếm cũng từ trạng thái trong suốt hiện ra hình dáng thực, đó là một thanh trọng kiếm kỳ sỹ màu vàng kim, trên thân kiếm cổ xưa có khắc những dấu ấn vô danh. Sau đó Triệu Anh Không vùng kiếm lên, một dải ánh sáng

màu trắng rực rỡ bao trùm lấy Triệu Chuế Không và Triệu Anh Không nhân cách chủ, mang theo hai người bay vọt lên giữa không trung.

Hai người vừa bị đẩy lên trời, cánh tay cầm dao găm của Triệu Chuế Không đã rút lại kịch liệt. Do hai người lúc này hoàn toàn nằm trong “sức mạnh”, cho dù có hiệu quả hộ thân tự động của ánh sáng tâm linh, luồng kiếm quang đó còn chưa giết được họ nhưng bị trọng thương cũng là chắc chắn, hơn nữa lực lượng khi bị đánh trúng.... Tuy chỉ là lực bị động nhưng đó cũng là lực, mà với trình độ mượn lực khéo léo của Triệu Anh Không, trong điều kiện cận thân như thế này, mỗi động tác của nàng mới là sát chiêu chân chính.

Tất cả đều đã muộn, cùng là người có năng lực nhập vi, mỗi động tác nhẹ nhàng đều bị đối phương cảm ứng được, khi Triệu Chuế Không vụt dùng sức kéo tay lại, Triệu Anh Không cũng thuận theo luồng lực này vận về phía trước. Bụp một tiếng nhẹ nhàng, mấy ngón tay nắm dao găm của Triệu Chuế Không đều bị vận trật khớp, mà còn chưa hết, Triệu Anh Không lại càng thuận theo lực đạo nắm lấy cổ tay Triệu Chuế Không.

784. Chương 22: Không (4)

- Ca ca, tiếp theo huynh sẽ làm gì đây?

Triệu Anh Không cười nhẹ, vừa nói vừa khẽ rung tay, dễ dàng vận trật khớp cổ tay Triệu Chuế Không. Có điều cũng chỉ đến như vậy, trước khi cổ tay trật khớp, mấy ngón tay còn lại của Triệu Chuế Không khẽ bật ra, con dao găm màu đỏ máu đã bắn lên cao, tiếp đó cổ tay hắn rời ra, Triệu Anh Không thuận theo cổ tay đó bắt về phía cánh tay Triệu Chuế Không.

Triệu Chuế Không tựa như đã hoàn toàn vứt bỏ cánh tay này, hắn cũng mặc kệ động tác Triệu Anh Không, cánh tay còn lại khẽ búng vào chuôi dao đang ở giữa không trung. Một luồng lực đạo phát ra đẩy dao găm bay tới một vị trí khó hiểu, còn hắn thì tự kéo cánh tay đang bị khống chế của mình, chợt vận một cái, dễ dàng vận gãy cánh tay đó, phảng phất như không hề cảm thấy đau đớn gì. Khi vận gãy cánh tay, hắn thậm chí còn cười nhẹ một tiếng, thân thể khẽ rung lên phảng phất như đang hưng phấn, mặc cho Triệu Anh Không lại đánh trật khớp cánh tay hắn.

- Quả táo nhỏ... Tất cả đã đến lúc kết thúc rồi!

Triệu Chuế Không mỉm cười nói, con dao găm bị hắn búng đi không biết từ lúc nào lại bay tới sau lưng hắn, thuận theo cánh tay bị vận trật khớp của hắn đâm về phía trước. Do bị tay phải chặn lại, Triệu Anh Không không có cách nào nhìn thấy mũi dao đang đâm về phía nàng, hơn nữa chính vì đang bắt lấy cánh tay kia nên khoảng cách theo đường thẳng với dao găm cũng là gần nhất... Cho dù đã mất đi ánh sáng tâm linh tính chất không gian, Triệu Chuế Không cũng tuyệt không phải kẻ yếu mặc cho người khác sắp đặt.

Roạt!

Một âm thanh nhỏ vang lên, dao găm dễ dàng cắt đứt cánh tay trật khớp của Triệu Chuế Không, hơn nữa còn thuận theo máu thịt đâm thẳng vào bàn tay Triệu Anh Không. Đồng thời, do cánh tay đứt rời mà thoát khỏi sự khống chế của Triệu Anh Không, Triệu Chuế Không lập tức sử dụng ánh sáng tâm linh thôn bộ, cánh tay còn lại khẽ điểm xuống. Con dao găm phảng phất như đang được một bàn tay điều khiển, không ngờ lại tự động xoay tròn, lúc này nó vẫn nằm giữa bàn tay Triệu Anh Không, xoay tròn một lượt lập tức cắt rời cả bàn tay nàng xuống. Đó còn chưa hết, ánh đỏ lóe lên, con dao găm lại đâm về phía yết hầu Triệu Anh Không.

- Ca ca, không có đơn giản như vậy đâu. Chưa đánh bại được ca ca, ta làm sao mà chết được?

Triệu Anh Không khẽ cười, nàng cũng không nhìn bàn tay bị cắt rời của mình, cơ thể chợt lóe lên. Keng một tiếng thanh thúy, một thanh trọng kiếm vô hình đột nhiên xuất hiện chặn lấy con dao găm đỏ máu, chỉ là khi nhìn lại thì nụ cười trên mặt nàng đã biến mất, ngược lại còn mang theo vẻ thù hận.

- Nhân cách phụ?

Triệu Chuế Không chỉ vừa kịp có phản ứng gấp gáp, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã từ sau vai hắn vọt tới, dễ dàng bắt lấy xương quai xanh, hơn nữa hai ngón tay còn sắp sửa chạm tới cổ. Nói thì chậm, xảy ra

thì nhanh, bàn tay Triệu Chuế Không lại khẽ điểm vào hư không, trước khi ánh sáng tâm linh bị phong tỏa, con dao găm đỏ máu một lần nữa bị khống chế, hơn nữa còn đâm ngược về chính hắn.

“Ca ca, nếu như chúng ta trưởng thành... Đây, ca ca, chú ý nghe nào. Đến lúc đó muội sẽ gả cho huynh, sau đó lại tìm cho Nhị Không một ông chồng tốt... Hì hì, khi ấy chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau. Nếu như mấy lão già trong gia tộc dám tới làm phiền, chúng ta trước hết sẽ hủy diệt thích khách thế gia rồi sẽ tính, huynh thấy có được hay không, ca ca...”

“...Ca ca, muội khó chịu lắm, ác ma trong cơ thể như đang muốn lao ra vậy... Ca ca, muội còn có thể áp chế được con ác ma này bao lâu nữa...”

“...Muội nói bao nhiêu lần rồi, khi đối mặt với kẻ địch thì luôn phải mỉm cười thế này này, chỉ có ánh mắt thì lạnh lùng nhìn đối thủ, không được cười cười ngớ ngẩn như vậy nữa, ca ca...”

“...Không được chết, ta đã nói phải để mọi người cùng nhau sống sót, chúng ta tìm biện pháp giải quyết

giành được thắng lợi rồi hẵng nói, chuyện tương lai cứ để tương lai quyết định.”

Trương Hằng nghĩ tới đây, tâm thần vừa định, thân thể lập tức thoáng run rẩy. Lần chữa trị lúc này đã tiêu hao quá nhiều ánh sáng tâm linh, hần dù sao cũng mới chỉ ở trình độ tăng thứ tư sơ cấp, mà đó còn là nhờ trong Starship Troopers rèn luyện mới miễn cưỡng tiến vào được, còn chưa xa xỉ đến mức có thực lực sử dụng ánh sáng tâm linh. Nếu lại xuất hiện một vết thương trí mạng như vừa rồi nữa thì hần thật sự không có cách nào chữa khỏi... Nói mới nhớ, sao tự dưng hần thấy hai người trước mặt rất quen thuộc?

- ...Nhằm đường rồi! Đây không phải chiến trường của Trịnh Xá, mà là chiến trường của hai tên Sở Hiên. Mẹ nó, đúng là muốn hại chết người đây mà!

Trương Hằng điều khiển glider nhẹ nhàng bay ra xa, tới khi đến phạm vi chiến đấu của hai luồng khí thể mạnh mẽ kia, hần mới phát hiện mây bóng đen trước mắt đều đang lơ lửng trên không trung. Chờ hần cẩn thận nhìn kỹ lại thì mới thấy mây bóng đen trước mặt là hai tên Sở Hiên cùng một cô gái. Cả hai tên Sở Hiên đều không chút cố kỵ sử dụng -drive, dùng Gunkata phát huy kỹ năng chiến đấu này lên đến cực hạn. Ở quanh người bọn hần, từng luồng ánh sáng tín niệm lực bắn ra liên tục, tạo thành từng đợt sóng xung kích cùng hủy diệt trên mặt đất, Trương Hằng trông thấy trong lòng cũng thầm phát lạnh.

- Hừ, lại muốn chạy trốn sao? Nhìn thấy chuyện đủ uy hiếp đến tính mạng của người là lại muốn chạy trốn chứ gì?

Minh Yên Vi hiện tại cũng không giãy giụa nữa, nàng nhìn hai tên Sở Hiên ở đằng xa, cười lạnh nói với Trương Hằng.

- ...Ách, chiến đấu và chịu chết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Anh cảm thấy không có lý do gì để tham dự vào cuộc chiến của bọn hần, trước tiên cứ đến xem thử tình huống bên Trịnh Xá đi. Chỉ cần Trịnh Xá giành được thắng lợi, bọn anh sẽ có thể chiến thắng trận chiến cuối cùng này rồi.

Trương Hằng thoáng cười khổ, đáp. Tiếp đó hần chuyển hướng bay nhanh sang phía khác.

Minh Yên Vi hai mắt thoáng chút thất thần, nàng thì thào hỏi:

- Trận chiến cuối cùng này kết thúc thì sao chứ? Tương lai không phải vẫn như vậy ư....

- Không, tương lai sẽ không như vậy!

Trương Hằng chợt cắt lời Minh Yên Vi, cao giọng nói:

- Anh nói không như vậy là sẽ không như vậy! Cho dù em mãi mãi hận anh cũng được, cho dù là vĩnh viễn không thể quên đi cũng được... Anh sẽ luôn ở bên em, mãi mãi ở bên em. Không cần biết là vui vẻ, hay là khổ đau, không cần biết là tuyệt vọng, hay là hạnh phúc... Lần này dù thế nào anh cũng sẽ không bỏ đi nữa!

Minh Yên Vi không nói gì nữa, chỉ mặc cho Trương Hằng vác mình, bay về phía chiến trường quyết định của trận chiến cuối cùng... Chiến trường của hai tên Trịnh Xá.

Ở bên kia, khi Trương Hằng từ xa bay tới rồi lại nhanh chóng rời đi, kỳ thật, cả hai tên Sở Hiên đều nhìn thấy hần, thậm chí cả người hần đang vác trên vai cũng nhìn thấy rõ ràng. Có điều, cả hai tên Sở Hiên đều chẳng tỏ thái độ gì, mặc cho hần tới rồi lại đi, chỉ có tần suất công kích nhau lại kịch liệt thêm một chút.

- ...Đây là quan bài người đang giấu phải không? Sát chiêu cuối cùng, một quả bom hẹn giờ do Trương Hằng mang đến chiến trường chính... Minh Yên Vi bị khổng chế?

Sở Hiên hơi thoáng nhíu mày. Ngay từ lúc Trương Hằng vừa mới bay đến hần đã hiểu được tình hình của Trương Hằng cùng với Minh Yên Vi đang được hần vác trên vai. Sở Hiên đang sử dụng Đông Hoàng chung, tuy chỉ phát huy được vốn vẹn một, hai phần trăm uy lực của nó nhưng cũng đủ cảm nhận được tất cả không gian, thời gian, năng lượng trong phạm vi cả trăm dặm, Minh Yên Vi... Trong não nàng rõ ràng là có một máy khổng chế cơ giới hóa. Chiếc máy khổng chế này hần cũng từng chế tạo, chỉ có điều thứ hần chế tạo là loại khổng chế từ bên ngoài. Trong trận chiến tại Lord of the Rings, hần sử dụng chính máy khổng chế này để chế phục Hạo Thiên, nhờ vậy mới có thể dễ dàng giết chết Hạo Thiên bản chính, mà trong não Minh Yên Vi không ngờ cũng có một máy khổng chế như vậy... Nói cách khác, ngay từ lúc trận chiến

cúi cuối cùng còn chưa bắt đầu, clone Sở Hiên đã biến nàng thành một quân cờ, mà kẻ thu nhận lấy quân cờ này... Chính là Trương Hằng của Trung Châu đội!

Clone Sở Hiên cũng không trả lời, thuận tay bắn trả lại một súng mang theo tín niệm lực. Sau khi luồng năng lượng này bị tiếng chuông của Đông Hoàng chung chấn trụ, hắn mới mở miệng nói:

- Trận chiến cuối cùng này vốn là như vậy. Vạn vật là cờ, kẻ đánh cờ như ta và người sao có thể tùy tiện bỏ mặc một quân cờ được? Hay là, bản chính của ta, người đã bị cái gọi là tình cảm làm ô nhiễm, đã không còn là ta thật sự nữa?

Vạn vật như cờ, hề thua là chết. Lỡ mất một nước, so với cổ cứu cầu sinh, không bằng thí quân thủ thắng. Ngay từ ban đầu, clone Sở Hiên đã làm như vậy, còn Sở Hiên bản chính thì lựa chọn con đường hoàn toàn ngược lại...

- ...Một khi Minh Yên Vi tới chiến trường, máy không chế trong não cô ta sẽ lập tức chấp hành mệnh lệnh người đã sớm cài đặt từ trước. Đến lúc ấy không kịp phòng bị, Trương Hằng là chủ chiến lực chắc chắn phải chết. Cùng với đó, không cần biết tại chiến trường chính của Trịnh Xá, thành viên Ác Ma đội tập trung đông hay là thành viên Trung Châu đội tập trung đông, hỗn chiến là chuyện tuyệt đối không thể tránh khỏi. Clone Minh Yên Vi xâm nhập vào trong đội viên Trung Châu đội, một khi bộc phát, Trung Châu đội tất phải thất bại, không hổ là clone của ta...

Sở Hiên thở hắt ra một hơi, hắn khẽ nhắm mắt rồi lại vụt mở ra:

- Ngay từ ban đầu ta đã nói với người rồi! Biến tất cả đội viên của người thành quân cờ, ngay từ ban đầu người đã thất bại! Người không phải cờ, cờ không phải người, clone của ta, người thua rồi!

- Vậy sao? Thế thì để chúng ta rửa mắt trông đợi đi. Cái gọi là tình cảm... Đối với người và ta mà nó, rút cuộc là cái gì....

Rút cuộc thì tình cảm là gì.... Là cơ hội để mạnh mẽ lên? Hay là cái cớ để hèn yếu...

786. Chương 23: Tập Hợp, Trận Chiến Cuối Cùng (2)

- ...Đã đến lúc rồi. Bản chính của ta, người đã chuẩn bị tốt chưa?

Phục Chế Thể đột nhiên lại nhìn lên trời, trên không trung mây đen cuộn cuộn, phẳng phất như cả bầu trời cũng đang đổ sụp xuống. Dưới mặt đất, khu vực chỗ Trịnh Xá và Phục Chế Thể đang đứng đã dâng lên cao mấy trăm mét. Cho dù hai người đều chưa sử dụng toàn lực nhưng sức mạnh của họ thật sự quá lớn, khiến cho sức mạnh tiết ra đã tràn ngập Thập phương luân hồi trận, đẩy mặt đất trong phạm vi cả dặm hoàn toàn trời hẳn lên cao mấy trăm mét, hình thành một khối đất hình trụ quái dị, hai tên Trịnh Xá đang chiến đấu ở chính giữa trên đỉnh hình trụ đó.

Sau khi La Ứng Long bày Thập phương luân hồi trận, clone Trịnh Xá đột nhiên giống như mất hết dự vọng liều mạng chiến đấu, mặc cho Trịnh Xá cường công mãnh mẽ kiêu gì hắn cũng đều chỉ phòng thủ. Ngọn lửa mau đen không ngừng bị đánh tan rồi lại tụ hợp, ánh sáng tâm linh trong cơ thể hắn phẳng phất như vô cùng vô tận, dù cho trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt của Trịnh Xá có lợi hại hơn nữa cũng không cách nào phá hủy hoàn toàn.

Trịnh Xá vốn chuẩn bị lập tức tiến vào trạng thái Tiềm long biến, sau đó sử dụng Huy diệt thật sự, như vậy lực công kích trong nháy mắt sẽ tăng lên gấp trăm lần, cũng đủ để công phá ngọn lửa màu đen này rồi. Nhưng không biết tại sao, trong đầu hắn không ngừng hồi tưởng lại những gì Phục Chế Thể nói lúc trước, đặc biệt là phần liên quan đến sự tồn tại của “hắn” cùng “thời gian chưa tới”. Mặc dù không hiểu ý nghĩa thật sự của những lời này nhưng trong lòng hắn vẫn sinh ra suy nghĩ nên làm thế nào cho phù hợp, vì thế hắn cũng chỉ sử dụng cấp độ sức mạnh như thế này, để chiến cục một lần nữa rơi vào giằng co. Mãi đến vừa rồi, luồng sát khí và bá khí trên người clone Trịnh Xá mới vụt bộc phát. Hắn vốn đang trầm tĩnh như màn đêm, giờ phút này đột nhiên lại phẳng phất như núi lửa phun trào, tuy còn chưa có cử động gì khác nhưng chỉ với khí thế bộc phát ra cũng đủ làm Trịnh Xá không chịu được, phải lùi lại nửa bước.

- ...Thật là mạnh. Clone của ta, người rút cuộc đã mạnh đến mức nào rồi?

Trịnh Xá thần sắc nghiêm túc nhìn nửa bước chân vừa lùi lại, rồi chợt cười lớn:

- Yên tâm đi, cho dù ngươi có mạnh hơn nữa ta cũng tuyệt đối không thua!

- Vậy sao?

Phục Chế Thể yên lặng nhìn hắn, một lúc lâu sau mới nói:

- Thái thượng vong tình... Mặc dù ta còn chưa đạt đến trình độ thái thượng vong tình, nhưng ngươi đã không còn là đối thủ của ta nữa... Để ta xem thử đi. Rút cuộc là loại sức mạnh nào giúp ngươi chống đỡ. Dùng thứ sức mạnh hèn mọn như thế để ngăn cản bước chân ta, giúp một kẻ hèn mọn như ngươi chiến thắng ta, để ta xem thử sức mạnh của ngươi đi!

- ...Như ngươi mong muốn! Đây là sức mạnh của ta!

Choang một tiếng kịch liệt, lửa cháy ngập trời xông thẳng lên độ cao cả nghìn mét, ngọn lửa màu đen không gì không thiêu đốt được, phẳng phất như cả mây mù cũng đều bị đốt cháy. Trong phạm vi trăm dặm xung quanh, các thành viên Trung Châu đội, bao gồm cả mấy người Vương Hiệp cùng Trình Khiếu vừa mới chạy tới, các thành viên Ác Ma đội, mấy người vốn định chặn đường Trịnh Xá lúc trước, tất cả đều chứng kiến cảnh tượng biển lửa thiêu đốt rừng rực. Bất quá, ngọn lửa ngập trời chỉ kéo dài có vài giây, tiếp đó một luồng sức mạnh khổng lồ ập thẳng tới, trực tiếp phá tan một khoảng lửa lớn, tiếp đó tất cả mọi người lại nghe thấy một tiếng choang cực lớn, cho dù đã ở cách xa cả trăm dặm vẫn cảm thấy tâm thần chấn động.

- Cuối cùng cũng bắt đầu sao?

La Ứng Long ngồi xếp bằng trên phi kiếm, lúc này hắn đang lơ lửng giữa không trung, yên lặng liếc nhìn chiến trường của hai người Trịnh Xá một cái rồi dứt khoát quay đầu về hướng đông nam... Ở cách đó rất xa đang có một đốm đen nhanh chóng bay tới, với tầm mắt của La Ứng Long nhìn lại, đốm đen đó chính là vũ khí sinh vật khổng lồ... EVA 01.

- Vương Hiệp... Các ngươi nhất định phải bảo vệ chiến trường của Trịnh Xá không bị quấy rối. Trên đường không cần biết là xảy ra chuyện gì, cho dù có phải lấy cả tính mạng ra liều cũng nhất định phải đảm bảo chiến đấu của hai người Trịnh Xá không bị quấy nhiễu... Nhớ kỹ, nếu không chúng ta cũng chẳng còn một chút cơ hội sống sót nào nữa.

La Ứng Long vội vàng truyền lại mấy tiếng cho nhóm Vương Hiệp rồi đứng thẳng người dậy, vung tay khổng lồ chế phi kiếm bay về phía EVA 01.

Tốc độ hai bên đều cực nhanh, khoảng cách cực lớn cũng chỉ chớp mắt là qua. Chưa tới vài hơi thở, La Ứng Long đã bay đến trước mặt EVA 01, cách nhau khoảng vài trăm mét, tiếp đó hai tay hắn đập lại, trăm ngàn luồng kiếm mang dày đặc bao trùm lấy EVA. Tuy kiếm mang lập tức bị trường lực AT EVA tự phát ra ngăn cản, nhưng dù sao cũng ép nó phải dừng lại. Đến khi đám kiếm mang mù mịt hoàn toàn bị trường lực AT tiêu tan, hai bên đã rơi vào trạng thái giằng co.

- Lại là ngươi! La Ứng Long! Rút cuộc là Trung Châu đội có ân huệ gì với ngươi? Tại sao hết lần này tới lần khác cứ phải ngăn cản ta? Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn chết?

Lúc trước La Cam Đạo đã cắn nuốt ánh sáng tâm linh của Adam, đó không chỉ vẹn vẹn là ánh sáng tâm linh của một cường giả tầng thứ tư mà còn là sản phẩm cuối cùng của kế hoạch hoàn thiện loài người, ánh sáng tâm linh của sinh mệnh thể tối cao. Không thể không thừa nhận, vận may của hắn tốt đến lạ kỳ. Trong giai đoạn bắt đầu của kế hoạch hoàn thiện loài người, Adam đã bị thương, khiến hắn hoàn thiện không trọn vẹn. Sau đó hắn muốn hấp thu ánh sáng tâm linh của những người xung quanh, một lần nữa hoàn chỉnh kế hoạch hoàn thiện loài người, nhưng ai mà biết lại bị tiểu phân đội Trung Châu của Tiêu Hoàn Luật sắp đặt một kế hoạch hoàn chỉnh, làm Zero cuối cùng cũng có cơ hội giết chết hắn. Tuy hắn không chết nhưng lúc đó quả thật là thời điểm yếu nhược nhất, chỉ còn lại duy nhất ánh sáng tâm linh tồn tại, ngay lập tức lại bị EVA 01 nuốt chửng, vì thế Adam đúng là thua quá oan uổng.

Có điều La Cam Đạo lại chiếm được lợi lớn, cho dù ánh sáng tâm linh ồ ồ lẽ lẽT chế ếu hế hó k ập

hao hết ánh sáng tâm linh trong một quãng thời gian nhất định của người là có thể giết chết người hoàn toàn. Chỉ cần đạt tới mức độ đó trước khi người có thể sử dụng đợt ánh sáng tâm linh mới là được!

La Ứng Long tâm thần chấn động, hắn cũng không sử dụng thêm nhiều kỹ năng công kích nữa mà ngược lại toàn tâm toàn ý hấp thu năng lượng do Thập phương luân hồi trận truyền tới, đồng thời hắn cũng không ngừng tính toán xem tiếp theo nên làm thế nào. Nếu như đòn tới có thể cẩn thận hơn một chút, bao phủ tất cả máu, chất lỏng, tế bào các loại vào trong thanh quang thì có lẽ hắn thật sự có thể nghịch thiên cải mệnh...

Chỉ là, đại đạo vô hình, thiên đạo vô tình, thật sự có thể để hắn dễ dàng nghịch thiên cải mệnh như vậy sao?

Lại nói La Cam Đạo bị một kiếm chém tan, uy lực của Thanh tác kiếm căn bản siêu việt sự tưởng tượng của hắn. Phải biết rằng EVA 01 giờ phút này, đừng nói là trường lực AT, chỉ riêng thân thể đã cứng rắn đến mức khó mà tưởng tượng được rồi, mà sau khi hấp thu Adam, trường lực AT lại càng mạnh đến mức kinh khủng. Trong suy nghĩ của hắn, đại khái cũng chỉ có clone Trịnh Xá là có thể phá vỡ được trường lực AT này, nhưng ai mà biết, luồng thanh quang kia lóe lên một cái. Không những phá vỡ trường lực AT mà còn dễ dàng cắt nát thân thể hắn. Đến khi thân thể hắn đã hoàn toàn hồi phục, nhất thời không ngờ lại vẫn không định thần lại được, một lúc sau hắn mới đột nhiên ngẩng đầu lên trời gào lớn.

-Ta nói lần cuối cùng, La Cam Đạo, dừng lại đi! Ta mặc kệ ai là thiện, ai là ác, cho dù người là người của Ác Ma đội cũng được, ân oán giữa người là Trung Châu đội ta cũng chẳng muốn quản. Không cần biết người là clone hay là bản chính, nói tóm lại, chúng ta cứ bình tĩnh chờ đợi hai tên Trịnh Xá kết thúc chiến đấu đi, có được không?

La Ứng Long vẫn còn muốn cố thử một lần cuối.

- Đám giả dối các người,

La Cam Đạo đã hoàn toàn rơi vào điên cuồng, hắn ngẩng đầu lên trời gầm lớn, EVA 01 toàn thân cơ bắp căng phồng, sinh mệnh thể hình người vốn đã to lớn lúc này lại càng thêm khổng lồ, rất nhiều vỏ kim loại bao bọc bên ngoài cơ thể đều bị cơ thịt ép nát, mà La Cam Đạo lại càng nghe thấy một âm thanh mà chỉ có hắn mới nghe được...

“Tỷ lệ đồng bộ 90%, 97%, 99%, vượt giới hạn 100%... Tỷ lệ đồng bộ 300%, tỷ lệ đồng bộ...”

Kỳ thực, trong lòng La Cam Đạo cũng rõ ràng, hắn tuy đột nhiên có được sức mạnh cực lớn nhưng tâm thần thực tế vẫn ở giai đoạn tâm ma tầng thứ tư. Cứ như vậy năng lực hắn có thể phát huy thật sự có hạn, muốn đối phó với người ở cấp độ như Trịnh Xá sợ rằng vẫn chưa được, vì thế hắn cũng tự có tính toán riêng. Lúc trước khi lạc được, hắn đã chuẩn bị xong thủ đoạn cuối cùng... Nếu như gặp phải đối thủ không thể địch lại nổi, vậy không bằng học theo clone Trịnh Xá hoặc Triệu Chuế Không, thân nhập tâm ma, sau đó lấy lực thành đạo... Khi chưa cắn nuốt Adam, trong tỷ lệ đồng bộ 90% hắn đã không thể duy trì được ý thức rồi. Đến bây giờ, hắn thân nhập tâm ma, tỷ lệ đồng bộ không ngờ lại vọt lên đến 400%, chỉ là đã không còn cách nào có thể duy trì được ý thức nữa.

“Vậy thì từ bỏ tất cả ý thức, từ bỏ tất cả suy nghĩ, chỉ cần nhớ kỹ một chuyện, giết chết tất cả thành viên Trung Châu đội, giết chết tên Trịnh Xá giả dối! Cho nên, dựa hết vào người đấy, thân thể của ta!”

- Grào!

EVA 01 hai mắt hồng quang vụt sáng, cả người cong lại như con tôm. La Ứng Long vừa mới định thần lại, trường lực AT sau lưng EVA đã nổ tung, sức đẩy cực mạnh sinh ra làm một quái vật khổng lồ như nó trong khoảnh khắc đã đạt tới tốc độ cực hạn. Chưa tới một chớp mắt, EVA đã vượt qua khoảng cách mấy trăm mét, xông đến trước mặt La Ứng Long. Âm một tiếng vang dội, nắm tay đánh trúng Thanh tác kiếm, sức mạnh to lớn thậm chí chấn bay La Ứng Long ra xa cả trăm mét.

- ...Điên rồi sao?

EVA 01 vậy mà lại mặc kệ La Ứng Long, ngược lại bắt chặt lấy thanh quang của Thanh tác kiếm, điên cuồng phát lực, phảng phất như thê chết phải bóp nát Thanh tác kiếm này. Tuy bản thể Thanh tác kiếm không lớn, nhưng phối hợp với kiếm quang màu xanh cũng phải dài tới mấy chục mét, bị EVA 01 bóp vào

tay liền phát nổ âm ầm. Trường lực AT có thấy được bằng mắt thường chồng chất lên nhau tầng tầng lớp lớp, dày đến mức cơ hồ không thể nhìn xuyên qua được, mà Thanh tác kiếm bị vô số tầng trường lực AT ép vào trung gian cũng không cam bị trói, liên tục kêu lên ong ong muốn thoát ra ra. La Ứng Long ở đằng xa lại càng hoảng sợ, điên cuồng vận chuyển chân nguyên lực, Thanh tác kiếm là quân bài tẩy cuối cùng của hắn, nếu như mất thì hắn thật sự chắc chắn phải chết rồi.

- Con quái vật này tại sao lại đột nhiên mạnh lên! Không thể nào! Chẳng lẽ lại là “hắn” giờ trò? Thật sự không giết ta không được sao? Ta không phục! Ta không phục!

La Ứng Long chỉ cảm thấy trong đầu nổ ầm lên một tiếng, luồng trọc khí trong ngực không có chỗ nào phát tiết, hắn chỉ còn biết liều cái mạng già, điên cuồng hấp thu chân nguyên lực do Thập phương luân hồi truyền tới. Cũng không biết giữa hai tên Trịnh Xá rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, năng lượng khổng lồ truyền tới cuộn cuộn không dứt, khiến cho hắn không cần phải lo lắng chân nguyên lực bị tiêu hao hết nữa, tuy vẫn không bằng được loại tồn tại có ánh sáng tâm linh vô cùng vô tận như La Cam Đạo nhưng tốt xấu gì cũng đã có chút hy vọng, là cơ sở có thể nghịch thiên cải mệnh. Giờ phút này, hắn căn bản không thêm quan tâm đến chuyện bản thân mình có thể dung nạp được nhiều năng lượng như vậy hay không nữa, chỉ liên tục hấp thu chuyển hóa, sau đó điên cuồng dồn chân nguyên lực vào trong Thanh tác kiếm.

Chỉ thấy quang mang màu xanh trên trường kiếm vụt bùng lên, nhanh chóng đột phá lồng giam bằng trường lực AT của EVA 01. Nhưng đang lúc nó muốn thoát thân bay ra thì không ngờ EVA đã điên cuồng xông đến, không thêm để ý tới trường lực AT đã bị phá hủy nào, trực tiếp dùng hai tay trần bắt lấy thanh quang. Chỉ trong khoảnh khắc, hai tay nó đã bị thanh quang chấn phá thành nguyên tử, nhưng EVA 01 hiệu suất đồng bộ 400% cũng thật sự bất phàm, hai tay tan vỡ sau nháy mắt đã lại mọc ra, lại bắt chặt lấy thanh quang, đồng thời trường lực AT mới sinh chồng chất tầng tầng lớp lớp, bao trùm lên thanh quang, giống như thê chết cũng phải áp chế trường kiếm thanh phong!

Sau một kích vừa rồi, chân nguyên lực trong Thanh tác kiếm đã tiêu hao hết hơn một nửa, lại thêm EVA 01 liều mạng ngăn cản, lần này đã thật sự không thoát đi được nữa. Theo thanh quang không ngừng thu nhỏ, kiếm thân cũng từ từ hiển lộ ra ngoài.

- Ta không phục! Vì cái gì mà vận mệnh của ta nhất định phải bị người khống chế? Vì cái gì mà ta chỉ có thể là nhân vật trong tiểu thuyết? Ta có máu có thịt, ta biết yêu biết hận, ta là người có thể tự do suy nghĩ, tự do hành động, tự do yêu thương, tự do thù hận! Vì cái gì mà lại phải giống như tù nhân sau song sắt, bị người khống chế, bị người giam cầm? Ta không phục!

La Ứng Long đầu tóc rối bù, lớn tiếng gào lên. Hắn đột nhiên kéo toạc áo mặc, ngón tay liên tục vạch vẽ gì đó lên người, nhất thời máu thịt tung tóe. Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, trên người hắn đã xuất hiện một đồ hình đơn giản mà cổ xưa.

- Mượn lực cần không, thiên đạo thành hình...

- Ngã thân tức kiếm, vạn kiếm quy tông! Hợp đạo hóa lực, cấp cấp như luật lệnh!

La Ứng Long cao giọng quát tháo, sau khi nói dứt tiếng cuối cùng, trên người hắn lập tức bùng lên thanh quang vạn trượng, cả người hóa thành ánh sáng nhập vào trong Thanh tác kiếm. Hai luồng sáng xanh hợp lại làm một, kiếm quang trên thân kiếm bùng lên mãnh liệt như muốn đâm thủng cả bầu trời, trong nháy mắt đã phá vỡ màn chắn trường lực AT mà EVA 01 bày ra. Tiếp đó, thanh quang xoay vòng chém xuống, cắt đôi EVA 01 thành hai đoạn, nhưng cũng chỉ đến như vậy, không đợi thanh quang quay lại vòng nữa, EVA đã một lần nữa lành lại. Hiệu suất đồng bộ 400% khiến cho EVA 01 đã hoàn toàn biến thành một cỗ máy giết chóc, biến thành một sinh mệnh thể chỉ tồn tại dục vọng chém giết đơn thuần. Với dục vọng đơn thuần đến mức trực chỉ bản tâm như vậy, ánh sáng tâm linh vô cùng vô tận được phát huy đến cực hạn, mặc cho thân thể bị phá hoại như thế nào cũng lành lại với tốc độ cực nhanh, EVA 01 hiện tại thật sự là tồn tại vô địch!

- Ta không phục!

- Ta không phục!

Tiếng của La Ứng Long không ngừng vang vọng giữa trời đất, Thanh tác kiếm mang theo khí thế không tiền khoáng hậu chém về phía EVA 01, một nhát lại một nhát, không ngừng xoay vòng chém lại khiến thân

thể nó liên tục tan vỡ rồi lại hợp lại. Mỗi nhát chém, thanh quang trên kiếm lại tiêu tan mất một phần, nhưng đồng thời, tốc độ hồi phục của EVA 01 có vẻ cũng giảm đang xuống, nhìn qua cũng không rõ ràng nhưng nếu cẩn thận quan sát thì có thể thấy được dấu vết.

Tách!

Khi trường kiếm một lần nữa chém vào thân thể EVA 01, trên thân kiếm đột nhiên xuất hiện một vết nứt cực nhỏ, gần như không thể nhận ra. Vết nứt nhỏ bé nhưng La Ứng Long thân đang phụ bên trong lại vô cùng khổ sở... Hắn biết, có lẽ mình thật sự không thể thoát được từ kiếp này rồi, cho dù là có Thanh tác kiếm... Thực chất với tu vi của hắn hiện tại cũng không sử dụng nổi nó, nếu cường hành sử dụng không những làm thương hại bản thân mà càng làm tổn hại đến linh bảo, lại thêm phải đối phó với kẻ địch là EVA 01 có ánh sáng tâm linh vô tận...

- Khốn kiếp, nếu cho ta thêm mười phút nữa, không, năm phút nữa thôi. Thân thể ta, nguyên thần ta, cùng với Thanh tác kiếm, nếu như còn có thể kiên trì thêm năm phút, tốc độ hồi phục của hắn sẽ không bằng được thương tổn nữa, đến lúc ấy ta sẽ... Chẳng lẽ, số mệnh thật sự không thể đảo ngược sao? Ta... Không phục!

Thanh tác kiếm đang được La Ứng Long phụ thân bỗng đứng yên bất động, đến cả thanh quang vô tận cũng hoàn toàn thu liễm, mặc cho EVA 01 chữa trị xong xuôi lại xông tới. Khi EVA một lần nữa bắt lấy Thanh tác kiếm, La Ứng Long đột nhiên hét lớn, chân nguyên lực toàn thân ào ạt đổ vào trong Thanh tác kiếm, hơn nữa còn trực tiếp dẫn động sức mạnh từ Thập phương luân hồi trận truyền vào, cũng chẳng cần biết đó có phải là chân nguyên lực hay không. Luồng năng lượng khổng lồ tập trung lại một điểm, tiếp đó thanh quang bùng lên mãnh liệt, cột sáng rực rỡ, chói chang hơn cả mặt trời chọc thủng tầng không, trong nháy mắt đã bao trùm EVA 01 vào bên trong...

Uy lực khủng khiếp của vụ nổ còn vượt xa bom khinh khí, cho dù là các thành viên Trung Châu đội và Ác Ma đội ở cách đó rất xa cũng bị gió lốc ập tới cuốn bay. Mặc dù lan xa tới đây đã không còn trí mạng nữa, nhưng dưới cát bay đá chạy, mọi người vẫn phải cẩn thận đề phòng, ngăn cản những khối đất đá lớn lại, ở đằng xa, vụ nổ kịch liệt đã tới hồi kết.

Một đốm sáng cực nhỏ xuất hiện giữa không trung. Thanh tác kiếm đã hoàn toàn nát vụn, sức mạnh khổng lồ sinh ra khi La Ứng Long dẫn nổ Thanh tác kiếm tràn ra xung quanh, EVA 01 gánh chịu đầu tiên gần như toàn thân tan nát, nhục thể nguyên anh của La Ứng Long cũng hoàn toàn tan vỡ, chỉ còn lại nguyên thần cơ bản nhất thoát được một mạng. Đốm sáng nhỏ bé ấy chính là nguyên thần của hắn, được bình bản mệnh thu hút, nguyên thần sắp sửa bay về phía Trịnh Xá.

Nhưng đốm sáng vừa bay được mấy chục mét, một cánh tay màu tím chợt đột ngột xuất hiện bên cạnh nó. EVA01 quả là bất phàm, dựa vào cảnh giới tỷ lệ đồng bộ 400%, không ngờ lại có thể chống đỡ được xung động nổ từ linh bảo tự hủy. Tuy chỉ còn lại một cánh tay nối liền với đầu nhưng dù sao cũng không hoàn toàn tiêu tan, lúc này nó còn phóng ra trường lực AT, bao trùm lấy đốm sáng nguyên thần.

Có điều sức nổ khi linh bảo tự hủy dù sao cũng mang uy lực vô cùng, tốc độ hồi phục của EVA 01 đã chậm đến mức có thể thấy được bằng mắt thường, thậm chí còn chậm hơn thấy được bằng mắt thường nửa phần, muốn hoàn toàn chữa trị thân thể này có lẽ ít nhất cũng phải mất hơn mười phút.

Chỉ thấy EVA 01 há to miệng, lồng giam bằng trường lực AT bao phủ đốm sáng nguyên thần chậm rãi tiến về phía miệng nó. Mắt thấy dấu tích cuối cùng của La ứng Long trên thế giới này cũng sắp bị xóa bỏ, không ngờ đốm sáng nhỏ bé đó đột nhiên bùng sáng mãnh liệt.

- ...Thật tịch mịch!

Trong hư không phẳng phất như truyền đến tiếng La Ứng Long thở dài, tiếp đó đốm sáng cũng bùng nổ kịch liệt, một lần nữa bao trùm mọi thứ trong biển lửa...

788. Chương 24: Vĩnh Viễn Không Thối Nát! (1)

Từ chiến trường của La Ứng Long và La Cam Đạo liên tục truyền tới tiếng nổ kịch liệt, những người đang ở cách đó cực xa cũng đều cảm nhận được rõ ràng. Tuy họ không hề biết La Cam Đạo đã mạnh đến mức đủ ảnh hưởng đến chiến cục nhưng chỉ riêng bằng khoảng cách của hai lần phát nổ này cũng khiến tất cả mọi người biết được thực lực của La Ứng Long. Tên này không hổ là tu chân giả chính thống duy nhất của cả thế giới luân hồi, thật sự không có gì phải hổ thẹn!

Nhưng cũng chính vì như vậy, áp lực với mấy người Vương Hiệp lại càng tăng mạnh. Mặc dù họ không biết La Ứng Long đang chiến đấu với ai, thậm chí thực lực đối phương rút cuộc là như thế nào, nhưng nếu La Ứng Long đã gia nhập Trung Châu đội, vậy kẻ kia chắc chắn là kẻ địch của Trung Châu đội. Mà nói theo hướng khác, đối thủ có thể khiến La Ứng Long phải liều mạng như vậy thì thực lực chỉ ít cũng phải có trình độ nhất định, nếu cả hai lần phát nổ đều không giải quyết được kẻ địch, vậy thì khi bọn họ phải đối mặt với kẻ đó, có thể làm được đến mức như La Ứng Long hiện tại hay không? Đáp án không cần nói cũng biết....

Những người ở đây gồm có Vương Hiệp Trình Khiếu, Minh Yên Vi, Lưu Úc, Lâm Tuấn Thiên, tuy nói có đến năm người nhưng thật sự đều không phải thành viên chủ chiến. Nếu nói về sức chiến đấu, trong tình huống có chuẩn bị Vương Hiệp có thể tạo ra vụ nổ cực mạnh trong khoảnh khắc, uy lực đạt tới một đòn cấp Hủy diệt của Trịnh Xá, nhưng cần phải đó đủ thời gian để chuẩn bị. Trình độ cận chiến của Trình Khiếu thì tạm được... Cũng chỉ vồn vện là tạm được mà thôi, đối đầu với cường giả cấp độ Triệu Chuế Không thì đừng nói là đón gió chém một đao, có khi hai ba đao cũng bị hấn phá hết sạch. Còn về ba người còn lại, một là Minh Yên Vi chẳng có cường hóa cụ thể gì, thực lực rất yếu, hai là Lưu Úc, Lâm Tuấn Thiên hai tên tay mơ. Một người có thể miễn cưỡng triệu hồi Thần chiến binh Obelisk mấy chục giây, người còn lại miễn cưỡng có thể cụ thể hóa mấy con dao cùn, chỉ vậy mà thôi, đừng nói là ảnh hưởng tới kết quả cuộc chiến, có thể giữ mạng đã là may mắn lắm rồi.

Vì thế năm người không tránh khỏi có chút lo lắng bất an, mãi đến khi Trương Hằng bay tới, bọn họ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Không biết từ lúc nào, cái tên hèn nhát này đã trưởng thành đến mức đủ gánh vác trọng trách. Hẳn là một trong những thành viên chủ chiến đỉnh cao của Trung Châu đội cơ mà, những cái khác không nói, giờ phút này hẳn hoàn toàn có thể trực tiếp lên trên cột đá, ảnh hưởng tới kết quả cuộc chiến giữa hai Trịnh Xá.

- ...Vậy à? Xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Trương Hằng nghe Vương Hiệp thuật lại vắn tắt mọi việc xong, hẳn liền yên lặng trầm tư, một lúc lâu sau mới hỏi:

- Mọi người đã có tính toán gì chưa?

Mấy người Vương Hiệp đưa mắt nhìn nhau, một lát sau, Trình Khiếu mới lên tiếng nói:

- Trương Hằng, người nói lúc trước người thấy chiến đấu của hai tên Sở Hiên... Bọn hắn vẫn chưa phân thắng bại sao?

- Ừ, nhìn qua có vẻ cả hai đều đầy đủ tinh thần... Ít nhất là ta không dám tới gần quan sát, nhưng theo khí thế bọn hắn phát ra thì có lẽ muốn phân thắng bại còn cần một lúc lâu nữa. Trong thời gian này chúng ta có nên đi giúp Trịnh Xá trước không?

Trương Hằng gật đầu đáp.

Năm người còn lại đều yên lặng trầm tư, chỉ có Minh Yên Vi đột nhiên nhìn clone Minh Yên Vi đang được Trương Hằng vác trên vai, hỏi:

- Cô là clone của tôi phải không? Tay cô làm sao vậy?

Trương Hằng giống như tới tận lúc này mới nhớ ra hắn đang vác Minh Yên Vi, vội vàng đặt nàng xuống. Cô gái này cũng rất cứng rắn, sau khi được đặt xuống cũng không kích động, lặng lẽ đứng dậy, nói:

- Bị tên bản đứt... Bản chính, cô luôn ở cùng với bản sao?

“Hắn” ở đây tất nhiên là chỉ Trương Hằng, Minh Yên Vi cũng không phủ nhận, chỉ yên lặng gật đầu, tiếp đó mới nói:

- Vẫn còn muốn giết hắn sao? Hay là... Đã tuyệt vọng đến mức ngay cả ý muốn giết hắn cũng không còn nữa?

- ...Đã sắp như vậy rồi, nếu lần này không giết được hắn nữa tôi sẽ kết thúc cuộc sống này. Trong Ác Ma đội, khi vừa bị nhân bản vào, để tránh không để đám da trắng đó đụng tới, tôi đã tự sát một lần. Khi ấy clone Trịnh Xá cũng vừa mới tiến vào được một bộ phim kinh dị, sau đó thực lực hắn mạnh lên, giết sạch đám người da trắng kia rồi mới hồi sinh tôi.... Đúng là đáng cười, rõ ràng không muốn quay lại thế giới này nữa, vậy mà cuối cùng vẫn quay về, hơn nữa còn mang theo ký ức lúc trước quay lại, chuyện đó...

Clone Minh Yên Vi khẽ lắc đầu, khuôn mặt đầy vẻ thê lương, nói.

- Tôi hiểu... Tôi lúc nào cũng có cảm giác đó.

Minh Yên Vi bản chính cũng yên lặng gật đầu. Nhất thời cả hai cô gái đều không nói gì nữa, còn đám đàn ông xung quanh thì trừ Trương Hằng ra, tất cả đều nhìn đông ngó tây, coi như không biết, chỉ có Trương Hằng sắc mặt xấu hổ đứng đó không dám động dấy chút nào.

- ...Tại sao lại phải sống? Tâm trí cô chỉ vồn vện ở mức muốn tìm đến cái chết thôi sao? Nếu quả như vậy thì mang theo sự đau khổ đó mà mạnh mẽ lên đi. Sau đó giết chết tất cả những kẻ làm cô phải đau khổ, tiếp theo sẽ tự sát. Đừng có làm lãng phí điểm thưởng và chi tiết kịch tình của ta, nếu không làm nổi chuyện gì thì cô còn hèn nhất, nhu nhược hơn cả kẻ mà cô vẫn thù hận...

Clone Minh Yên Vi đột nhiên lên tiếng nói.

- Hả?

Minh Yên Vi bản chính nghe mà không hiểu gì cả, nàng tò mò hỏi.

- Là clone Trịnh Xá nói với tôi như vậy. Khi hồi sinh tôi hắn đã cực kỳ mạnh mẽ, sau đó tôi từ những người khác trong đội biết được quá khứ của hắn... Vì thế tôi mới luôn muốn giết chết Trương Hằng... Còn cô? Bản chính của tôi, cô chưa từng nghĩ đến chuyện giết hắn sao?

Clone Minh Yên Vi nhìn chằm chằm vào Minh Yên Vi bản chính, lạnh lùng hỏi.

- Muốn chứ, mà cũng không muốn... Tôi đã cùng hắn trải qua rất nhiều chuyện, nhìn hắn phát triển và trưởng thành. Trong lòng tôi vẫn còn nỗi đau khổ từng trải qua ấy...

Minh Yên Vi thần sắc không đổi nhìn Trương Hằng, rồi lại nhìn clone Minh Yên Vi, nói:

- Tôi muốn thử thay đổi cách trả thù. Tôi muốn không ngừng quan sát hắn, dù là hắn hèn nhất cũng được, dũng cảm cũng được, chạy trốn cũng được mà gánh vác cũng được, trong lòng tôi sẽ luôn đầy đau khổ và thù hận. Cứ như vậy mà quan sát hắn, cho đến khi nào hoàn toàn quên đi thù hận, hoặc là cùng nhau chết đi... Ý nghĩ rất nhảm chán phải không? Nhưng tôi sẽ tiếp tục làm như vậy.

- ...Vậy ư? Chẳng trách hắn lại trưởng thành tới mức độ này, ngoài dũng khí để chết ra càng có dũng khí để sống tiếp...

Clone Minh Yên Vi mỉm cười đầy vẻ cay đắng, nói.

Hai người phụ nữ lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, Trình Khiếu đứng bên cạnh rút cuộc cũng không nhìn được nữa, nói:

- Đây hai người đẹp, không nói mấy chuyện mất hứng này nữa được không, nếu muốn tính sổ với Trương Hằng thì cũng chờ sau này hãy nói nhé... Trương Hằng, chúng ta trước tiên cứ tới hỗ trợ Trịnh Xá đi, một khi hắn giành được thắng lợi, trận chiến cuối cùng này Trung Châu đội chúng ta cũng coi như chiến thắng, người thấy sao?

Trương Hằng hơi thoáng trầm tư, cuối cùng gật đầu đáp:

-Được! Đi thôi, chúng ta tới hỗ trợ Trịnh Xá! Trận chiến cuối cùng này chúng ta nhất định phải... A?

- Tại sao phải cứu tôi? Anh còn không thấy tôi đang muốn chết sao? Trương Hằng cũng chết rồi, một mình tôi còn sống làm gì nữa? Hơn nữa trong trận chiến cuối cùng này, tôi chỉ làm liên lụy đến mọi người...

- Ngớ ngẩn... Cũng chẳng phải vì cô mà cứu cô, tôi còn chưa có hứng đi trêu chọc hoa dã có chủ...

Trình Khiếu bật cười hề hề, khoe miệng không ngừng trào ra máu tươi, tai mũi cũng có không ít tơ máu rỉ ra. Tuy thế tên này vẫn cười rất vui vẻ, hần nói:

- Niềm tin của tôi chỉ có một điều... Không cho phép phụ nữ chết trước mặt mình, chỉ cần người phụ nữ ấy không phải kẻ địch là được, khi khi...

Trình Khiếu nói xong liền chống tay nhảy vọt lên, chỉ là làm vậy máu tươi từ miệng mũi hần trào ra càng nhiều. Hần cũng chẳng để ý, khe quệt máu mũi, nói:

- Tôi biết, mỗi người đều có quá khứ của mình. Cô hận Trương Hằng cũng được, Trương Hằng hèn nhất cũng xong, Sở Hiên vô tình vô cảm cũng thế mà clone Trịnh Xá phần hần tuyệt vọng cũng chẳng sao, mỗi người đều có quá khứ của mình, tôi cũng có... Cho nên tôi mới tuyệt đối không cho phép phụ nữ chết trước mặt mình, nếu như muốn chết, vậy cũng phải chờ tôi chết trước rồi hần nói...

Dứt lời, hần lại bật cười ha ha.

Cùng lúc đó, đầu đạn hạt nhân Vương Hiệp phóng ra cũng có hiệu quả tuyệt vời, gã thanh niên gầy gò ánh mắt mờ mịt kia quả nhiên bị nổ tan xương nát thịt, mặt đất xung quanh hần mấy chục mét đã lõm hẳn xuống, đến một chút thịt vụn cũng không còn, chết hoàn toàn sạch sẽ. Chỉ là vỏ ngoài của đám côn trùng lại đúng là cứng rắn, mấy chục con côn trùng to lớn đều bị sóng xung kích và chấn động nổ ép chết, vậy mà vỏ ngoài vẫn bảo tồn hoàn hảo, nhìn chẳng phải sắt chẳng phải thép, cũng không biết làm thế nào mà thịt người lại biến thành loại vật chất cứng rắn như vậy.

Mặt khác, tên con lai cao lớn kia vì đứng ở cách xa, tựa hồ chẳng bị ảnh hưởng chút nào, khi sóng xung kích và gió lốc ập tới hần không ngờ lại đứng thẳng dưới đất không chút động dấy. Đến khi toàn bộ sóng xung kích và gió lốc đều đã tan hết, tên này đột nhiên ngẩng đầu lên trời gào lớn, thân thể to phình lên gấp đôi, da dễ không ngừng biến thành đen kịt, lông tóc cũng càng lúc càng dài. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, gã cao lớn này đã biến thành một người sói lông xám khổng lồ.

“Ặc, lại là người sói?”

Trung lòng mấy người xung quanh đều có chút than thở, thuộc tính cường hóa người sói thật sự phổ biến trong thế giới luân hồi vậy sao? Lúc trước khi Trung Châu đội gặp Ấn Châu đội cũng gặp một cường giả người sói, sau này Bá Vương cường hóa huyết thống người sói, chẳng nghĩ là trong Ác Ma đội cũng có người cường hóa thuộc tính người sói. Chỉ có điều... Thực lực tên này có mạnh không?

Gã con lai biến hình xong xuôi, hần ngẩng đầu lên trời tru lên rồi lao thẳng về phía Trình Khiếu và Minh Yên Vi. Hai người này đều đã bị trọng thương, trong khi ba người bên Vương Hiệp thì gần như nguyên vẹn không suy suyễn, đặc biệt là Thần chiến binh Obelisk cao vài chục mét, nhìn qua rất có cảm giác áp bức. Gã con lai này tuy đã bị khống chế nhưng bản năng cơ bản thì vẫn còn, nhất thời tự nhiên là lựa chọn giải quyết hai người vừa yếu vừa bị thương trước.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, gã người sói không ngờ chỉ trong một hai giây đã vượt qua khoảng cách cả trăm mét, tung trào bổ về phía đầu Trình Khiếu. Nhìn tốc độ cùng sức mạnh của hần cực kỳ kinh người, so với Bá Vương đầu chỉ mạnh hơn gấp trăm lần? Tên này ít nhất cũng đã mở cơ nhân tỏa đến tầng thứ ba, cho dù trong Ác Ma đội cũng tuyệt đối là một trong các thành viên chủ chiến.

Tốc độ và sức mạnh của người sói chiếm ưu thế mang tính áp đảo, Trình Khiếu cũng không dám đấu cứng, lảng không nhảy lên cao. Khi móng vuốt của người sói chém tới, hần đã ngẩng qua đầu nó, hạ xuống sau lưng, tiếp đó trên thân thể người sói bắn ra mấy luồng tơ máu. Nam Đầu thủy điều quyền khi nhảy lên cũng có thể tấn công, nhưng công kích có thể chém đinh chặt sắt vậy mà khi đánh lên thân người sói lại chỉ làm bắn ra mấy tia máu, thậm chí có khả năng đến cơ thịt cũng không bị cắt phá, chỉ vền vện làm rách da mà thôi. Gã người sói này so với thích khách người sói của Ấn Châu đội cùng với tên người sói nửa mùa Bá Vương của Trung Châu đội thì quả thật là mạnh hơn vô số lần.

Người sói đón đỡ một đợt công kích, cũng không quay đầu lại mà một chân đứng lên đá về phía sau. Lực đạo và tốc độ bộc phát khổng lồ được sức phối hợp kinh người kết hợp hoàn mỹ với nhau làm một, Trình Khiếu vừa mới hạ xuống đất sao có thể ngăn cản nổi, trúng một cước này lập tức lăn tròn như hồ lô bắn ra xa. Không chỉ như thế, khi bị đá trúng trên người hắn còn phát ra một tiếng rắc gọn ghẽ, rõ ràng xương cốt đã bị đá nứt.

Lướt giao thủ chỉ trong nháy mắt, Vương Hiệp ở đằng xa bấy giờ mới định thần lại, hắn cũng không dám dùng chất nổ uy lực cao đánh nổ gã người sói kia, chỉ lớn tiếng nói với Lưu Úc:

- Lưu Úc! Mau dùng Thần chiến binh tới cứu Trình Khiếu!

Nhưng Lưu Úc lại không hề đáp lời hắn, ngược lại sắc mặt hoảng sợ nhìn sang phía khác. Ở bên đó, một đàn mấy chục con côn trùng con lại đang tràn về phía hắn và Vương Hiệp. Mặc dù ở vào trung tâm vụ nổ, đám côn trùng này đều hoặc ít hoặc nhiều đã bị chấn thương nhưng dù sao cũng là côn trùng, sinh mệnh lực đúng là vô cùng ngoan cường, sau vụ nổ kịch liệt như vậy vẫn còn mấy chục con cỡ nhỏ còn chưa chết, lại cố chấp tiến về phía ba người Vương Hiệp, thề chết phải xé xác bọn họ.

Nói là nhỏ nhưng đám côn trùng này cũng đều to mấy chục cm trở lên, ví dụ như một con bọ ngựa dài khoảng nửa mét, nếu bị nó chém trúng tuyệt đối có thể cắt đứt kim loại. Còn có một con muỗi bị nổ tan mất cánh cũng dài hơn nửa mét, chiếc ngòi dài ngoằng giống như một mũi kiếm sắc, nếu bị nó đâm trúng thì cái gì mà hút máu nữa, tuyệt đối là một lỗ hồng to bằng miệng bát.

Mất thấy đám côn trùng tiến đến, Vương Hiệp cũng chẳng có cách nào, chỉ tiện tay ném một quả lựu đạn cường độ mạnh vào giữa đám, nhưng xung động nổ cực mạnh vậy mà cũng chỉ có thể vón vện dầy văng chúng nó đi, căn bản không thể tiêu diệt triệt để, lũ côn trùng này thật sự là khó chơi.

Có điều nghĩ lại cũng đúng, kỹ năng uy lực càng lớn thì hạn chế cũng càng lớn, gã thanh niên kia muốn triệu hồi đám côn trùng này rõ ràng là phải lấy máu thịt của bản thân làm vật dẫn sau đó mới gọi ra được. Nói khó nghe một chút, cả người hắn cũng chẳng có bao nhiêu thịt rồi, vốn vừa gầy vừa nhỏ, sợ là dù biến thành xương khô, đem tất cả máu thịt toàn thân thành công trùng cũng chắc chắn không cách nào tạo thành một đại quân côn trùng cả. Gặp phải cường giả tầng thứ tư, một đòn một con, chẳng cần mất bao lâu hắn đã không còn máu thịt để mà triệu hồi nữa, vì thế kỹ năng này cơ bản có thể coi là kỹ năng cùng chết, tự thương giết địch.

Cũng may Vương Hiệp kịp thời sử dụng đầu đạn hạt nhân mini, nếu không để tên gầy gò kia triệu hồi thêm một số côn trùng thì đối với đội ngũ không có thành viên vũ lực cao như bọn hắn mà nói, đó thật sự là địa ngục côn trùng rồi...

Mất thấy lựu đạn uy lực cao của Vương Hiệp không có tác dụng, Lưu Úc căn rằng không chế Thần chiến binh lao vào giữa đám côn trùng. Người khổng lồ kim loại này nhấc chân một cái đã tiến xa mấy chục mét, chỉ hai ba bước đã tiến vào đàn công trùng, bụp một tiếng đập bẹp một con gián lớn. Nhưng ai mà biết, khi Thần chiến binh nhấc chân lên, con gián bị đập bẹp không ngờ lại bắt đầu bò tới trước, chỉ là tốc độ chậm hơn lúc trước rất nhiều, quả không hổ là sinh vật có sức sống ngoan cường nhất, dưới sức mạnh khổng lồ như vậy ép xuống mà vẫn không chết. Vương Hiệp cùng Lưu Úc từ xa nhìn lại đều âm thầm lú lười, nhất thời cũng không biết rút cuộc là phải dùng cách nào để có thể giải quyết được bọn chúng.

- Vương Hiệp! Bắn một đầu đạn hạt nhân nữa đi!

Trình Khiếu ở cách đó không xa chột hô lên, đồng thời hắn lại bị người sói vung trao đánh bay, ngực phải bị xé ra bốn vết thương sâu đến tận xương. Chỉ là hắn rơi xuống đất lại lập tức nhảy vọt lên, phẳng phất như mỗi lần bị đánh bay đều chịu thụ thương ngoài da, cường hành ép người sói phải quần đấu liên tục, khiến nó không cách nào tiếp cận Minh Yên Vi đang nằm gục dưới đất.

Gã người sói tựa hồ đã bị đánh đến phát cuồng, lần này khi Trình Khiếu lại nhảy lên, hắn cũng không vung móng vuốt lên tấn công nữa mà ngược lại há to cái miệng như chậu máu cắn về phía hắn. Tốc độ cắn này so với móng vuốt cào xé thì chậm hơn nhiều, Trình Khiếu vốn đang chuẩn bị nhảy lên tránh ra, nhưng đúng lúc hắn làm động tác nhảy thì đột nhiên trong đầu phẳng phất như bị một cây búa lớn gõ vào, khiến cho tinh thần hắn vụt choáng váng, mơ hồ. Động tác nhảy lên không thể hoàn thành được nữa, Trình Khiếu liền bị người sói cắn thẳng trúng bụng, roạt một tiếng, đến cả ruột cũng lòi ra ngoài.

- Mẹ kiếp, con mụ tinh thần lực khổng chế giả này quá đáng ghét... Vương Hiệp! Còn không mau bắn đầu đạn, ông đây chết cũng không nhắm được!

Trình Khiếu lại phun ra một ngụm máu tươi, hắn chỉ cảm thấy sức mạnh trong thân thể đang từ từ mất đi, lập tức há miệng chữa toáng lên.

Ở cách đó không xa, Vương Hiệp hai mắt như muốn trào máu, hận không thể lập tức xông lên tung một đám thuốc nổ, nổ nát gã người sói kia thành thịt vụn. Nhưng Trình Khiếu và Minh Yên Vi vẫn còn ở xung quanh người sói, đầu đạn này bắn xuống...

- Vương Hiệp, bắn đầu đạn đi... Còn nhớ trước khi khai chiến chúng ta đã nói gì không? Nhất định phải thắng được trận chiến cuối cùng này, ta nghĩ Minh Yên Vi cô ấy cũng đã có giác ngộ phải chết rồi. Hơn nữa cô ấy đã tha thứ cho Trương Hằng rồi, tâm chí cũng không kém gì chúng ta đúng không? Bắn đi!

Thanh âm Trình Khiếu đã có vẻ khàn đặc, hắn cơ hồ phá rách yết hầu mà gầm lên. Vương Hiệp cuối cùng cũng lấy ra một đầu đạn hạt nhân mini, dùng kỹ xảo thao túng chất nổ vận hành nó bay về phía chỗ Trình Khiếu và người sói. Trình Khiếu trông thấy như vậy, khuôn mặt hắn rút cuộc cũng mỉm cười một cách vô lại.

- Đúng là, chẳng giống người gì cả, Vương Hiệp... Tạm biệt, chiến hữu.

-Chiến hữu, tạm biệt!

Vương Hiệp gào lên, vút dẫn nổ đầu đạn hạt nhân. Trong khoảnh khắc, ánh sáng bùng lên chói chang như mặt trời phát nổ, bao trùm trọn vẹn không gian xung quanh Trình Khiếu. Tiếp đó, sóng xung kích cùng gió lốc cuộn cuộn ập tới, làm tro bụi bốc lên cao tới mấy trăm mét, ba người thân ở bên trong... Lúc này đã thi cốt vô tồn.

Sóng chấn động mạnh mẽ vẫn liên tiếp truyền tới, Lưu Úc đứng cạnh Vương Hiệp đã không nhịn được khóc òa lên. Hắn chung quy cũng chỉ là một thiếu niên, có lẽ hắn có thể đối mặt với rất nhiều thế giới phim kinh dị cùng hoàn cảnh nguy hiểm, có lẽ hắn cũng có thể đối mặt với thử thách sinh tử mà sống sót, nhưng hắn dù sao cũng chỉ là một thiếu niên. Đối mặt với sự hy sinh của chiến hữu, đối mặt với cái chết của đồng đội... Chuyện hắn có thể làm chỉ vồn vồn là khóc.

- Đừng khóc nữa... Lưu Úc, cậu cũng là một thành viên Trung Châu đội, tương lai cậu cũng có thể trở thành một chiến sỹ mạnh mẽ và một dũng sỹ chân chính, vì thế hãy nhớ kỹ... Trung Châu đội chúng ta nhất định có thể trở thành đội ngũ mạnh nhất trong cả thế giới luân hồi. Chúng ta là thành viên của đội ngũ mạnh nhất, cho nên ngàn vạn lần không được làm ô nhục hai chữ Trung Châu, cho dù là chết cũng tuyệt đối không do dự.

Trong lúc nói, Vương Hiệp đã quay đầu lại nhìn đám côn trùng đang ép tới gần. Sau khi bị Thần chiến binh Obelisk giẫm đạp một trận, đàn côn trùng chỉ còn lại hơn mười con nhưng tất cả đều cực kỳ nguy hiểm, lại cộng thêm tinh thần lực của Lưu Úc tiêu hao hết, Thần chiến binh một lần nữa biến thành lá bài, giữa ba người và đàn công trùng đã không còn một chút ngăn trở nào nữa. Mà Vương Hiệp thì vừa liên tục phóng ra hai đầu đạn hạt nhân, nhất thời cũng không cách nào sử dụng thêm nhiều thuốc nổ nữa... Bọn họ lúc này thật sự nguy hiểm cùng cực.

-Trung Châu đội nhất định phải thắng, cho dù ta phải chết cũng nhất định phải giúp Trung Châu đội chiến thắng trận chiến cuối cùng này!

Vương Hiệp đột nhiên ngẩng đầu lên trời, trong mắt hắn xuất hiện thần sắc bình thản mà kiên định. Cùng lúc đó, hắn cũng bắt đầu tiến về phía đàn công trùng, xung quanh người hắn mấy đầu đạn hạt nhân mini không ngừng xoay tròn, cũng chẳng biết hắn rút cuộc là đang muốn làm gì.

“Ta có thuộc tính Tạc đạn chi phối giả, chiêu thức cuối cùng chính là biến mình thành một khối thuốc nổ cực lớn, nếu phối hợp với đầu đạn hạt nhân mini, uy lực tuyệt đối không thua kém gì bom khinh khí thật sự. Chỉ là làm như vậy, hai người Lưu Úc cũng chết chắc... Xin lỗi, vì để Trung Châu đội giành được thành lợi, đành liên lụy các người cùng chết, đồng đội, xin lỗi...”

790. Chương 24: Vĩnh Viễn Không Thối Nát! (3)

Vương Hiệp vụt cắn răng, chuẩn bị lao về phía đàn côn trùng. Nhưng chưa đợi hần bước được mấy bước, một thiếu nữ nhỏ nhắn đột nhiên xuất hiện giữa bầy côn trùng. Xoẹt xoẹt mấy tiếng, hai con côn trùng đi đầu đã bị cắt thành hai đoạn, mà cô gái đó cũng không chút ngừng nghỉ, tiếp tục lóe hiện giữa đám côn trùng. Lũ côn trùng khiến ba người Vương Hiệp bó tay không biết làm thế nào, vậy mà lại dễ dàng chết sạch trong tay thiếu nữ kia, đây đúng là võ quýt dày có móng tay nhọn.

Sau khi giải quyết xong đám côn trùng này, cô gái đó mới chậm rãi quay đầu lại, không ngờ lại là một trong những chủ chiến lực của Trung Châu đội, Triệu Anh Không. Có điều, nhìn vẻ mặt lúc này hình như có chút khác thường, tựa hồ so với trước kia còn lạnh lẽo hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn qua cũng thoáng vẻ trong suốt, chỉ là nếu không chú ý thì không thể phát hiện ra.

- ...Ta phải tới hỗ trợ Trịnh Xá, các người thủ ở ngoài này, nhất định không được để bất kỳ ai quấy rầy bọn họ, Vương Hiệp... Người giỏi lắm.

Triệu Anh Không liếc nhìn Vương Hiệp một cái thật sâu, trên mặt tựa như còn có vẻ đang thở dài. Tiếp đó cũng không biết nàng làm chuyện gì, cả người lóe lên một cái đã hoàn toàn biến mất, Vương Hiệp thậm chí không thể thấy được nàng di động như thế nào. Cùng lúc ấy, tinh thần lực khổng lồ giả đang ở trên trời đột nhiên đầu lìa khỏi cổ, thi thể từ trên không rơi xuống đất, đã chết đến không thể chết hơn được nữa.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Câu cuối cùng của Triệu Anh Không là có ý gì? Hơn nữa sao trông cô ấy lại có vẻ kỳ lạ như vậy?

Vương Hiệp giờ phút này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thu hồi tất cả đầu đạn hạt nhân mini đang lơ lửng quanh người. Chỉ là lúc này Triệu Anh Không xuất hiện và biến mất đều quá đột ngột, đến cả lời nói cũng vô cùng quý dị, nhất thời khiến trong đầu Vương Hiệp đầy nghi hoặc, căn bản không thể hiểu được nàng rút cuộc là có ý gì.

Bất quá lúc này ba người Ác Ma đội đều đã chết, tuy Trung Châu đội cũng chỉ còn lại Vương Hiệp và hai tên tay mơ nhưng dù sao cũng đã giải quyết sạch sẽ chiến trường chính rồi, trong thời gian ngắn sẽ không có kẻ nào tới quấy rầy chiến đấu của hai Trịnh Xá nữa. Chuyện tiếp theo đây càng không phải với ba người bọn họ là có thể thay đổi được gì, nhiệm vụ của họ đã hoàn thành, tất cả còn lại chỉ là chờ đợi trận chiến cuối cùng này kết thúc, không cần biết là chiến thắng, hay là thất bại...

Không lâu sau, Lâm Tuấn Thiên bị Vương Hiệp đánh ngất lúc trước cũng đã tỉnh lại. Hần nhất thời còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, mãi đến sau khi nghe Lưu Úc kể lại toàn bộ quá trình chiến đấu, tên này mới rơi vào trầm tư. Đây gọi là thổ chết cáo thương, cũng là thành viên Trung Châu đội, hẳn chỉ vốn vụn là một tân nhân, thực lực cũng yếu kém, cũng chẳng có niềm tin kiên định để mạnh mẽ lên, có thể nói hẳn là kẻ kém cỏi nhất trong Trung Châu đội còn yếu hơn cả Lưu Úc. Chứng kiến bao nhiêu cường giả như vậy đều chết trước mặt mình, trong lòng hẳn thật chẳng biết là có tư vị gì nữa, vừa khó chịu vừa bất lực, chỉ hận không thể một mực hôn mê không tỉnh dậy mà thôi.

- Đừng có nghĩ ngợi nhiều như vậy, người tiến vào thế giới này chẳng mấy ai là có năng lực siêu cấp cả. Cái gì mà công năng đặc dị, cái gì mà cao thủ võ lâm, tất cả đều chỉ là trò lừa đảo mà thôi, hầu hết mọi người đều từ yếu ớt từng bước từng bước trở nên mạnh mẽ, vì niềm tin sống sót mà mạnh mẽ. Vì thế người cũng không cần lo lắng mình quá yếu kém, chỉ là những gì người trải qua còn quá ít thôi...

Vương Hiệp vỗ vỗ vai Lâm Tuấn Thiên, nói.

Lâm Tuấn Thiên cũng không quay đầu lại, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Vương Hiệp, người vì cái gì mà cố gắng mạnh lên? Vì để Trung Châu đội trở thành mạnh nhất? Cách nói ấu trĩ như vậy không khỏi..."

- Ấu trĩ sao? Không, ta không thấy nó có chút ấu trĩ nào...

Vương Hiệp bỗng ngẩng đầu nhìn lên trời, một lúc lâu sau mới khẽ nói:

- Chỉ có Trung Châu đội giành được thắng lợi, tất cả những thứ chúng ta lấy được trong thế giới luân hồi này, không cần biết là công pháp, cường hóa, các loại số liệu gen, hay là khoa học kỹ thuật, ma pháp văn

vân, mới có cơ hội đem về thế giới hiện thực, như vậy, đất nước ta mới phát triển lên... Đó là niềm tin để ta cố gắng mạnh mẽ.

Lâm Tuấn Thiên kinh ngạc nhìn Vương Hiệp, vẻ mặt chẳng có gì là cảm phục mà ngược lại, mang theo một loại khinh thường, dè bủ, hồi lâu sau mới nói:

- Vì đất nước? Lý do như vậy lại càng...

- Vậy ư?

Vương Hiệp thoáng cười khổ, cũng không tranh cãi, chỉ lấy trong túi ra một điều thuốc lá, lặng lẽ châm lửa.

Không khí giữa ba người nhất thời có chút nặng nề, Lưu Úc ở bên cạnh chợt lên tiếng:

- Lâm Tuấn Thiên ca ca, em cũng có lòng tin để mạnh mẽ lên của mình... Đó là kiêu ngạo, vì danh hiệu mạnh nhất của Trung Châu đội mà kiêu ngạo. Em muốn nỗ lực biến mình thành cường giả đủ xứng với danh hiệu đó. Mặc dù không biết còn phải mất bao lâu nữa, nhưng em tin mình nhất định có thể làm được!

Nghe vậy, Lâm Tuấn Thiên rõ ràng là càng thêm trầm mặc, hắn cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng cúi đầu suy nghĩ gì đó.

Chỉ là sự im lặng giữa ba người không kéo dài được bao lâu, từ phía xa đột nhiên vang lên một tiếng gầm rú, âm thanh vang vọng trời đất, phẳng phất như đang có một con quái vật khổng lồ xuất hiện ở phía đó. Hướng ấy chính là nơi nguyên thần La Ứng Long tự bạo lúc trước, nhất thời, tâm trạng ba người lại căng thẳng hẳn lên, Vương Hiệp yên lặng nhìn lại chiến trường chính của hai tên Trịnh Xá rồi lập tức quyết đoán mang theo hai người Lâm Tuấn Thiên bay lên không trung, Goblin glider dùng tốc độ cực nhanh, tiến về phía âm thanh phát ra.

Bay không bao lâu, kẻ phát ra âm thanh cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Một người khổng lồ có thân thể cao mấy chục mét, không, nếu gọi là một quái vật khổng lồ có thân thể tương tự như con người thì thích hợp hơn. Sau lưng nó có hơn mười chiếc cánh ánh sáng, thân thể hiển lộ màu tím đỏ, cả người cơ bắp cuộn cuộn, mơ hồ có thể thấy được trường lực AT hình thoi xoay chuyển xung quanh.

EVA 01 một lần nữa hồi phục, bị La Ứng Long liên tiếp công kích cường độ cao hai lần, con quái vật có tỷ lệ đồng bộ 400% cùng ánh sáng tâm linh vô hạn này chung quy cũng bị ép phải yên tĩnh hơn mười phút. Thân thể vốn trong nháy mắt đã có thể hồi phục, đến bây giờ tựa như vẫn còn chưa hoàn toàn lành lặn, hơn nữa sức hành động của nó cũng giảm xuống rất nhiều, không dựa vào trường lực AT lơ lửng giữa không trung nữa mà đứng dưới đất từng bước từng bước tiến về phía chiến trường Trịnh Xá.

- Đây là quái vật chiến đấu với La Ứng Long lúc trước sao? Trông thật sự rất kinh người, mặt đất trong phạm vi mấy chục dặm đều hoàn toàn bị san bằng. Hai lần phát nổ lúc trước cũng đủ kinh khủng rồi, không ngờ vẫn không tiêu diệt được con quái vật này...

Vương Hiệp đầy vẻ trầm trọng nhìn EVA 01. Chỉ dựa vào cảm giác, hắn theo bản năng đã cảm nhận được sự khủng bố của EVA 01. Đây là một loại cảm giác bản năng của sinh vật sống, cũng giống như khi thỏ gặp sói, kiến gặp thú ăn kiến vậy, mà nó cũng đang thuyết minh thực lực của EVA 01 là đến mức nào.

- Lưu Úc, cậu còn triệu hồi được Thần chiến binh không?

Vương Hiệp lập tức nhìn sang Lưu Úc, hỏi.

Thằng nhóc khề lắc đầu, đáp:

- Không có cách nào, tinh thần lực của em đã tiêu hao sạch sẽ rồi. Lúc trước chiến đấu với tiểu đội Thiên Thần đã triệu hồi một lần, vừa rồi lại triệu hồi lần nữa... Em không thể triệu hồi thần chiến binh lần nữa đâu.

- Vậy à?

Vương Hiệp lắc đầu cười khổ, lại quay sang phía Lâm Tuấn Thiên, hỏi tiếp:

- Người thì sao? Có thể hiện thực hóa đồng vị hidro không?

La Tuấn Thiên cũng cười khổ lắc đầu, đáp:

- Không thể, lúc trước toàn nhờ Tề Đằng Nhất hỗ trợ ta mới có thể hiện thực hóa vật chấp cấp độ đồng vị hidro, bây giờ đừng nói là nguyên tố, vật chất cấp phân tử, không, cỡ nanomet đã không cách nào hiện thực hóa rồi, tối đa chỉ có thể nhỏ đến mức milimet thôi.

- Cũng không được sao?

Vương Hiệp trong lòng thầm thở dài.

Trong lúc ba người đối thoại, EVA 01 vốn tốc độ cực chậm lại càng lúc càng nhanh hơn, trường lực AT bên ngoài cơ thể cũng từ từ biến thành có thể thấy được bằng mắt thường. Theo thời gian trôi đi, EVA 01 có được ánh sáng tâm linh vô hạn đã càng lúc càng mạnh, có thể nói, chỉ cần cho nó đủ thời gian để khôi phục thì trở lại trạng thái mạnh nhất như trước khi giao chiến với La Ứng Long cũng không phải là không thể.

Vương Hiệp hiển nhiên là cũng phát hiện ra điểm này, hắn thấy tốc độ EVA 01 càng lúc càng nhanh, hơn nữa ánh sáng tâm linh bên ngoài cơ thể càng lúc càng mạnh lập tức khống chế một đầu đạn hạt nhân mini phát nổ bên cạnh người nó. Đám mây hình nấm khổng lồ từ dưới đất bốc lên, ba người đều bay ở giữa không trung cũng không bị đầu đạn ảnh hưởng đến. Khi tro bụi hạ xuống, EVA 01 vậy mà lại đứng nguyên chỗ cũ không hề bị thương, tựa hồ còn ngẩng đầu lên nhìn ba người đang bay.

- Không có tác dụng... Không, có hiệu quả. Ánh sáng tâm linh đó rõ ràng là nhạt hơn nhiều, hơn nữa tốc độ của hắn lại bắt đầu chậm lại rồi. Nếu có đủ hỏa lực để trùng kích nổ vào não, trong nháy mắt phá vỡ ánh sáng tâm linh thì chắc chắn có thể hủy diệt thân thể nó lần nữa....

Vương Hiệp lẩm bẩm nói, đang chuẩn bị sử dụng đầu đạn hạt nhân mini tiếp thì thân thể chợt nhún ra, thiếu chút nữa thì từ trên glider rơi xuống. Đến giờ phút này hắn đã liên tục chiến đấu mấy trường, đặc biệt là dẫn nổ siêu cường độ khi đối mặt với Adam thiếu chút nữa đã làm hắn mất mạng, sau đó lại sử dụng mấy lần đầu đạn hạt nhân mini, hiện tại hắn thật sự không còn bao nhiêu thực lực để đối phó với con EVA 01 gì gì đó này nữa.

- Khốn kiếp! Sao có thể thất bại trong thời khắc cuối cùng này! Sao có thể để con quái vật nhà người tới quấy rầy Trịnh Xá quyết chiến?

Vương Hiệp vọt miệng chữ lớn, cũng không thèm nghĩ ngợi lời hết tất cả đầu đạn hạt nhân mini trong túi không gian ra, tiếp đó lại lấy một máy phát xạ, tiếp đó quát lên:

- Người ta không thể bí tiểu mà chết đúng không? Nếu đã không cách nào tăng cường uy lực thì dùng số lượng đối đầu với người!

Dứt lời, một đầu đạn đã từ máy phát xạ bắn về phía EVA 01.

Ầm một tiếng vang dội, Vương Hiệp căn bản không hề có ý dừng lại, liên tục không dứt bắn đầu đạn hạt nhân mini về phía EVA 01. Một tràng tiếng nổ vang lên, mặt đất đã bị phá nổ thành hơn mười hố sâu, cho dù không tăng cường năng lực chất nổ, uy lực của đầu đạn hạt nhân này cũng cực lớn, liên tục hơn mười quả bắn xuống, đám mây hình nấm từ dưới mặt đất bốc lên không hề ngưng lại một chút nào. Đến khi trong tay Vương Hiệp chỉ còn lại một đầu đạn duy nhất, hắn mới dừng lại, đồng thời yên lặng nhìn về phía tro bụi bay lên.

Lát sau, tất cả tro bụi hạ xuống, EVA 01 ở trung tâm vụ nổ đã bị phá nát gần một nửa thân thể, trường lực AT đã yếu đến mức mắt thường không nhìn thấy được nữa. Thân thể đó đang không ngừng nhúc nhích, hồi phục, nhìn qua thì trong vòng mười phút tới sẽ không thể di động nữa. Trông thấy vậy, Lâm Tuấn Thiên cùng Lưu Úc đều thở phào nhẹ nhõm, Lưu Úc vội vàng nói:

- Vương Hiệp đại ca, mau bắn nốt đầu đạn hạt nhân này xuống đi. Con quái vật đó sắp không xong rồi, đầu đạn này cho dù không nổ chết được nó thì chắc chắn cũng có thể khiến thân thể nó càng hư hại, khi ấy chúng ta lại có thể trì hoãn thêm chút thời gian...

- Không... Không được nữa rồi!

Vương Hiệp thoáng chút cay đắng, nói:

- Trong chiến đấu bọn ta thường để lại một viên đạn, viên đạn đó bọn ta gọi là đạn vinh quang. Bởi vì bọn ta không muốn làm tù binh, cũng không muốn thất bại, viên đạn đó là niềm tin cuối cùng mà bọn ta dành cho mình khi đạn hết lương kiệt... Đầu đạn hạt nhân mini này cũng vậy. Ném xuống tuy có thể phá hủy thêm tan nát, nhưng nếu lại hồi phục lại thì sao đây? Chúng ta còn thủ đoạn gì có thể ngăn cản nó nữa? Không, không còn nữa, cho nên đầu đạn cuối cùng này là để dành cho bản thân ta...

- Lâm Tuấn Thiên, người không phải cảm thấy tư tưởng ta quá ấu trĩ sao? Vậy bây giờ ta nói cho người biết... Cho dù là chết, tư tưởng ta cũng vĩnh viễn không thay đổi! Đó là niềm tin để ta sống sót, để ta chiến đấu, để ta mạnh mẽ! Vĩnh viễn không thay đổi!

Vương Hiệp nghiêm trang nhìn Lâm Tuấn Thiên, nói xong, hắn yên lặng ôm đầu đạn hạt nhân mini vào lòng, cũng mặc kệ hai người kia kêu gào, cười lớn, điều khiển Goblin glider lao về phía EVA 01

- Lấy thân thành chất nổ, quái vật! Ta muốn xem xem người có thể ngăn cản được vụ nổ cuối cùng này không!

...Trong lòng ta, thứ đẹp đẽ nhất, cao quý nhất luôn là ngũ tinh hồng kỳ (quốc kỳ Trung Quốc), đã có lúc chiến khải đồ ta đeo là một góc của ngũ tinh hồng kỳ... Vì thế ta tham gia quân ngũ, hy vọng mang thân mình cống hiến cho tổ quốc mà ta yêu quý, tổ quốc đã sinh ra ta, nuôi dưỡng ta...

Không biết từ khi nào, những người xung quanh lần lượt thay đổi suy nghĩ, từng người từng người rời khỏi quân đội, là do làn sóng kinh tế ư? Hay là vì tư tưởng hiện thực cười nhạo vào hai chữ “yêu nước”?

Đã có lúc... Ta đi qua Thiên An Môn, bia kỷ niệm nhân dân anh hùng đứng sừng sững giữa quảng trường, phản chiếu ánh mặt trời mới lên trong thật huy hoàng, thật mỹ lệ. Ta nhìn bia kính lễ... Nhưng lại bị đám thanh niên xung quanh chỉ trỏ, cười cợt. Chẳng lẽ, điều ta luôn kiên trì đã thật sự biến thành rẻ rúng như vậy sao?

Đã có lúc... Ta nhìn là cờ đỏ lập lờ thê, phải dùng máu nóng của mình tưới đẫm nó, dùng tính mạng mình bảo vệ nó. Nhưng mà, quan chức thì biến chất, chính phủ thì đầu đá, còn cả dòng chảy ngầm tràn lan trong quân đội... Lời thề của ta, còn có một ngày ta có thể thực hiện nó sao?

Mẹ già... Tóc đã bạc như sương nhưng vẫn tin tưởng con trai của người là anh hùng. Ta có thể thay đổi đất nước này không? Ta thật sự có thể trở thành anh hùng không?

Trung Châu đội... Chỉ có Trịnh Xá giành được thắng lợi, cái gã lương thiện ấy, cùng với sự trợ giúp của Sở Hiên, bọn họ nhất định có thể đưa được sức mạnh và công nghệ của thế giới luân hồi này về tổ quốc. Cho dù đất nước đó đã tràn ngập cận bã, cho dù trong đất nước đó rất nhiều người đã bắt đầu thối nát...

Quân nhân... Ta vẫn luôn là quân nhân, chưa từng có khi nào ta lại kiên định như lúc này! Niềm tin của ta, dũng khí của ta, tính mạng của ta, vì tổ quốc mà ta yêu quý, cho dù là chết ta cũng tuyệt đối không bỏ cuộc...

Nam nhi khó đền nợ nước, chiến tử sa trường là cái chết bình yên... Vương Hiệp ta không phải là không biết đất nước ta có đủ loại thói hư tật xấu, cũng không phải là không biết có rất nhiều người đang lặng lẽ chịu đựng bất công, nhưng tổ quốc mãi mãi là tổ quốc của ta. Ta nhớ đã từng đọc một cuốn sách nói rằng trong sách giáo khoa quân sự của Mỹ có viết, đừng hỏi tổ quốc đã làm gì cho người mà là người đã làm được gì cho tổ quốc? Ta cũng tự hỏi mình như vậy, ta đã làm được cái gì cho đất nước? Không nói đến đảng phái, không nói đến quan chức, không nói đến quân đội... Tất cả những chuyện đó đều chẳng liên quan gì, ta chỉ yêu đất nước ta, đất nước có tên là Trung Quốc! Chỉ khi Trịnh Xá thắng, Trung châu đội chúng ta mới có thể trở về thế giới hiện thực, vậy thì bây giờ là lúc để ta chết, vì thế ta... Chết cũng không hối hận!

Cho dù đất nước này đã có rất nhiều người thối nát, cho dù như vậy, ta...Ta, Vương Hiệp! Vĩnh viễn không thối nát!

Ầm một tiếng vang dội, vụ nổ có thể sánh với bom khinh khí trong cự ly gần, hoàn toàn bao trùm EVA 01....

791. Chương 25: Nguyên Âm Đấu Hồng Hoang... Kết Thúc Và Bắt Đầu! (1)

Trận chiến cuối cùng...

Trận chiến cuối cùng thật sự, không cần biết là đối với Trịnh Xá hay là với Phục Chế Thể, đây thật sự là trận chiến cuối cùng giữa họ. Cho dù là vì báo thù, hay là vì niềm tin sống sót, ân oán, thù hận giữa hai người chung quy lại sẽ hoàn toàn kết thúc tại trận chiến cuối cùng này!

- ...Người biết không? Ta từng rất hận người! Vì thế trong Resident Evil 2 ta giết người, cùng với các đồng đội của người lúc đó, giết sạch tất cả bọn họ...

Thần sắc Phục Chế Thể vẫn cực kỳ bình tĩnh, nhưng không biết tại sao, Trịnh Xá lại luôn có thể nhìn thấy phía dưới sự bình tĩnh đó của hắn là tình cảm đang cuộn trào mãnh liệt... Không phải những cái gì là tình cảm tươi sáng như tình yêu, tình bằng hữu, tình thân, mà là một loại cảm giác hung tợn, bạo lệ, cuồng nộ không thể diễn tả được bằng lời. Nếu như một người bình thường đứng trước mặt hắn thì chỉ riêng luồng cảm giác tăm tối này thôi cũng đủ biến người đó thành kẻ điên khùng. Clone Trịnh Xá đúng là đang ôm theo tình cảm như vậy chiến đấu với hắn.

- Đúng vậy, ký ức ghi khắc rất sâu... Lần đả kích đó thiếu chút nữa thì hoàn toàn đánh gục ta. May mà ta có rất nhiều đồng đội đáng để tin cậy, dựa vào sức mạnh của họ, ta cuối cùng cũng đi được tới đây! Clone của ta, hôm nay là ngày chúng ta cắt đứt tất cả!

Choang!

Hổ hồn đao của Trịnh Xá và cự kiếm hắc viêm va chạm vào nhau, sức mạnh cực lớn biến thành sóng xung kích lan truyền ra bốn phía. Mặt đất giữa hai người lập tức vỡ nát, thậm chí đến cả ngọn lửa đen quanh người clone Trịnh Xá cũng rung động kịch liệt.

Trịnh Xá giờ phút này đã hoàn toàn tiến vào trạng thái Tiềm Long biến, thuộc tính thân thể gia tăng vùn vụt, đồng thời càng sử dụng ra Hủy diệt bản chính thức, tốc độ cùng sức mạnh đã vượt xa sức tưởng tượng của người bình thường, tiện tay vung lên cũng mang theo đại uy lực, một đao chặt đứt núi non gì đó cũng là chuyện quá dễ dàng. Sau khi va chạm một kiếm với Phục Chế Thể, hắn không những không lùi mà lại nâng đao chém mạnh xuống cự kiếm hắc viêm. Thời gian giữa hai lần trăm kích tuyệt đối không quá 0,1 giây, hai luồng sức mạnh hợp lại làm một, lập tức sinh ra phản lực cực lớn, cường hành đẩy lùi Phục Chế Thể ra xa cả trăm mét.

- Chạy không thoát đâu!

Trịnh Xá hét lên điên cuồng, dưới chân dùng sức đạp mạnh, phá nát mặt đất thành vô số vết nứt, cả người lóe lên một cái đã lao tới trên đầu Phục Chế Thể, Hổ hồn đao dùng sức bổ thẳng xuống. Dưới tốc độ và sức mạnh như vậy, không biết sức phản ứng của Phục Chế Thể có nhanh đến mức nào cũng không thể giống như lúc trước nhẹ nhàng đón đỡ. Trong đầu Trịnh Xá vụt hiện lên một ý nghĩ như vậy, ngay lập tức, lực đạo trên tay lại càng mạnh thêm vài phần.

Nhưng khi Hổ hồn đao sắp sửa chém vào thân thể clone Trịnh Xá thì tiếng va chạm cực mạnh lại vang lên. Thanh cự kiếm màu đen không ngờ lại một lần nữa ngăn cản trên đầu clone Trịnh Xá, hai món vũ khí tiếp tục va chạm vào nhau, hơn nữa sức mạnh từ trên kiếm truyền tới còn không hề thua kém sức mạnh cấp độ Hủy diệt của Trịnh Xá chút nào. Dưới sự xung đột mạnh mẽ như vậy, Trịnh Xá cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, bị ép lùi lại, nhất thời không còn dư lực để phát động tấn công Phục Chế Thể nữa.

Sắc mặt Phục Chế Thể vẫn không hề biến đổi, phẳng phai như vừa rồi chỉ là một chuyện vô cùng nhỏ nhặt, hắn cầm thanh cự kiếm màu đen, cười lạnh nói:

- Người nghĩ danh hiệu “mạnh nhất” thật sự dễ dàng bị người giành lấy như vậy sao? Muốn đoạt được danh hiệu đó trong tay ta, nếu người không có giác ngộ mất đi tính mạng, thì tốt nhất là đừng có nghĩ tới nữa...

- Mất đi tính mạng?

Trịnh Xá gầm lên:

- Giác ngộ đó ta đã có từ lâu rồi. Đừng nói là mất đi tính mạng, cho dù sao trận chiến cuối cùng này có phải hóa thành tro bụi ta cũng tuyệt đối không thể bại dưới tay người lần nữa... Ta và đồng đội đã thề với nhau, nhất định phải đưa Trung Châu đội đứng ở đỉnh cao của cả thế giới luận hồi, nhất định phải để chúng ta trở thành mạnh nhất. Bọn họ đã phải bỏ ra quá nhiều thứ vì nó rồi, cho nên ta nhất định phải thắng!

- ...Là mấy sợi dây trên tay người sao? Đúng là ngu xuẩn...

Phục Chế Thể cười lạnh không dứt, hắt chỉ vào mấy sợi dây thừng trên tay trái Trịnh Xá, nhìn số lượng thì cơ bản gần như toàn bộ thành viên Trung Châu đội đã ở đây rồi, chỉ có hai ba sợi là còn nằm trên tay những người sống sót.

Clone Trịnh Xá chỉ vào sợi dây nói:

- Một đám kiến hôi nhỏ bé, cho dù là liều cả tính mạng cũng không thể đối kháng được với con người. Tên đội trưởng như người luôn đem theo đám đồng đội phát điên như vậy ư? Người... Đúng là ngây thơ.

- Câm mồm!

Trịnh Xá lại vụt xông tới, Hồ hồn đao điên cuồng chém về phía Phục Chế Thể, mỗi nhát chém đều truyền tới một tràng tiếng nổ kịch liệt, mỗi lần đều khiến mặt đất nứt tung, sức mạnh của hai bên đã đạt tới mức độ không còn là con người nữa.

- Không được sỉ nhục đồng đội ta! Bọn họ là chiến hữu tốt nhất, đồng đội tốt nhất! Cùng ta kẻ vai chiến đấu, cho dù là phải chết cũng không có một lời oán thán... Có thể họ không phải đội viên mạnh nhất, có thể mỗi người bọn họ đều có quá khứ cùng tâm linh sứt mẻ của riêng mình, nhưng họ đều đang nỗ lực phấn đấu, đều là cường giả từng bước từng bước quét triệt niềm tin của mình! Không giống như người, một kẻ yếu đuối, chỉ có mỗi sức mạnh, còn thâm tính thì kém cỏi hết mức. Trong trí nhớ của người ngoài thù hận ra... Còn được cái gì nữa?

Trịnh Xá điên cuồng chém ra mấy đao, mỗi nhát chém đều khiến Phục Chế Thể phải lùi lại một bước đi. Chỉ có điều khiến cho hắn cảm thấy kỳ quái là, không cần biết hắn dùng tốc độ nhanh đến đâu, từ bất kỳ phương hướng nào chém về phía Phục Chế Thể cũng đều bị thanh cự kiếm màu đen ngăn cản lại. Cho dù Phục Chế Thể không hề quay đầu lại, nhát chém vào sau lưng hắn cũng sẽ bị ngăn cản, tình huống như vậy thật sự khiến Trịnh Xá không cách nào hiểu nổi, chẳng lẽ sức phản xạ của Phục Chế Thể đã đạt tới đẳng cấp ngang bằng với cả Tiềm long biết cộng thêm Hủy diệt chính thức.

“Hắn rút cuộc là loại quái vật gì vậy? Không chỉ có Lệ viêm uy lực vô song, tổ chất thân thể lại càng ngang bằng với trạng thái Hủy diệt của ta. Một kẻ gần đạt tới hoàn mỹ như hắn... Thật sự tồn tại sao?”

Trịnh Xá còn chưa nói ra lời, toàn thân Phục Chế Thể từ trên xuống dưới chợt dừng phắt lại, đến cả ngọn lửa màu đen vô cùng xung quanh cũng đều dừng lại. Tiếp đó, lấy Phục Chế Thể làm trung tâm, một luồng khí thể bạo lệ không thể diễn tả nổi bùng phát ra, hai mắt Phục Chế Thể vụt biến thành đỏ ngầu như máu.

- Người đúng là đáng chết. Bản chính, người không hề biết thế nào gọi là đau đớn!

- Lệ viêm. Long quyền thiên!

Clone Trịnh Xá lạnh lùng nói, tiếp đó hắn vung tay lên, ngọn lửa đen vô cùng vô tận xung quanh liền ngưng tụ lại, hình thành một cơn lốc xoáy hắc viêm cao hơn ba mươi mét, rộng hơn mười mét. Ngọn lửa phẳng phất như đã ngưng tụ thành vật chết, đến tận đến cả ánh sáng cũng không chiếu xuyên qua được. Cơn lốc xoáy to lớn rít lên sà sạt, cuốn về phía Trịnh Xá.

Trịnh Xá cũng không sợ hãi, hắn nhìn lốc xoáy hắc viêm càng lúc càng tới gần, miệng nói:

- Thẹn quá hóa giận à? Thế nào là đau đớn... Nỗi đau người ban cho ta trong Resident Evil 2 còn ít sao?

Vừa dứt lời, Trịnh Xá dưới chân khẽ động, sử ra Thể, thân thể dùng tốc độ mắt thường không thể theo kịp, lao vọt sang một bên. Nhìn tốc độ lốc xoáy hắc viêm di chuyển chậm chậm như vậy, không cần biết uy lực mạnh đến mức nào, nếu không thể chạm tới hắn thì uy lực có lớn cũng vô dụng.

Nhưng Trịnh Xá vừa mới chạy được vài mét, một thanh cự kiếm bập bùng lửa đen đã chắn trước mặt hắn. Thanh kiếm xuất hiện đột ngột dị thường, cũng không biết là nó có ở đó từ lúc nào. Trịnh Xá hiện tại đang

ở trong trạng thái Hủy diệt, không cần biết là tốc độ, sức mạnh, hay là sức phản ứng đều mạnh mẽ vượt xa con người, ngoài ra bản thân hắn lại càng thân kinh bách chiến, tinh thần kiên nghị, lằm vào tuyệt cảnh cũng không chút hoảng loạn. Dù tốc độ của Thế bị chặn lại, hắn cũng không hề hốt hoảng, dưới chân dùng sức đạp mạnh, khi mặt đất vỡ tung ra, hắn đã nương theo tốc độ đó vọt về sau.

Nhưng Trịnh Xá vừa mới lùi ra được mấy mét, sau lưng hắn đột nhiên có một luồng hơi nóng cực mạnh ập tới. Hắn cũng không quay đầu lại, chỉ dựa vào cảm giác là có thể biết được đó là một thanh kiếm hắc viêm cực lớn. Trước mặt, sau lưng hắn, hai vị trí khác nhau không ngờ lại đồng thời xuất hiện hai thanh cự kiếm hắc viêm. Theo tiềm thức, hắn quay sang phía Phục Chế Thể nhưng lại thấy trên tay Phục Chế Thể vẫn đang cầm một thanh cự kiếm hắc viêm, hơn nữa khiến cho hắn cảm thấy kỳ quái nhất là... Ánh mắt Phục Chế Thể không ngờ lại không hề hướng sang phía hắn mà đang nhìn vị trí hắn đứng trước khi sử dụng Thế.

“Hiểu rồi, hóa ra là như vậy... Lệ viêm à, quả thật là đáng sợ...”

Trong lòng Trịnh Xá chợt bừng tỉnh, hắn đã thân kinh bách chiến, kinh nghiệm chiến đấu tự nhiên là cực kỳ phong phú, có thể nói cho dù là so với Phục Chế Thể cũng không hề thua kém. Trong một đợt giao phong như vậy, đặc biệt là khi hai thanh cự kiếm hắc viêm xuất hiện, hắn loáng cái đã hiểu ra được bí ẩn của Lệ viêm. Lệ viêm của Phục Chế Thể... Còn kỳ diệu hơn những gì hắn tưởng tượng nhiều.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Trịnh Xá hai lần rút lui chạy trốn, lại gặp phải cự kiếm hắc viêm ngăn cản, tất cả đều chỉ phát sinh trong một khoảnh khắc, đến cả thời gian một hơi thở cũng không tới. Lúc này, tại trường đã xuất hiện thanh kiếm thứ năm, năm thanh kiếm phân biệt chia ra trước sau, trái phải, trên đầu, năm hướng ngăn cản Trịnh Xá. Mặc cho sức mạnh Trịnh Xá lớn đến đâu cũng không thể phá nát mấy thanh kiếm, mặc cho tốc độ hắn nhanh đến đâu cũng không thể tránh thoát được chúng, phảng phất như mấy thanh kiếm tự có tiên tri biết trước, việc chưa xảy ra đã có thể nhìn thấu ý đồ của hắn, lần nào cũng ép hắn quay lại chỗ cũ. Đến khi lốc xoáy hắc viêm thổi tới, Trịnh Xá cuối cùng cũng bị cơn lốc xoáy đó nuốt chửng vào bên trong.

Lốc xoáy hắc viêm hút Trịnh Xá vào bên trong liền lập tức xoay tròn rời khỏi mặt đất, giống như một mũi khoan điện lơ lửng giữa không trung liên tục chuyển động. Vừa bộc phát ra lực hút kinh người, trong nội bộ lốc xoáy hắc viêm vừa ngưng tụ nhiệt độ càng lúc càng đáng sợ, không hề thua kém nhiệt độ mặt trời chút nào. Khi lốc xoáy xoay chuyển, lấy nó làm trung tâm, tất cả mọi thứ trong phạm vi cả nghìn mét đều từ từ dung hòa, tan chảy, mặt đất cách đó gần nhất càng biến thành dung nham đỏ rực.

Cho dù đã có Thập phương luân hồi trận bảo hộ cũng không được, lực lượng của clone Trịnh Xá thật sự quá lớn, mặt đất đã được tăng cường cũng không chịu đựng nổi... Xem ra chiến trường hình trụ cao mấy trăm mét này sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc tan vỡ...

Khi Trịnh Xá bị lốc xoáy hắc viêm hút vào bên trong, trước sau chỉ có một hai giây ngắn ngủi nhưng hắn cảm thấy như thân thể mình đang bị sức mạnh hàng vạn cân kéo xé. Mặc cho thân thể Tiềm long biến của hắn kiên cố đến mức nào, dưới sức kéo khổng lồ như vậy chung quy cũng sẽ đến lúc bị kéo thành hai đoạn. Hơn nữa càng thêm kinh khủng là bên trong lốc xoáy hắc viêm tỏa ra nhiệt độ cao khủng khiếp khó mà tưởng tượng nổi, trên thân thể hắn đã xuất hiện những vết phỏng rộp, thiêu cháy. Phải biết rằng đây là thân thể biến hóa Tiềm long biến, đừng nói là thiêu chất, cho dù bị đạn pháo bắn trực diện vào cũng tuyệt đối chỉ đau không thương, không ngờ rằng chỉ ở bên trong lốc xoáy hắc viêm có một hai giây hắn đã bị thiêu bỏng, nếu đổi thành người khác thì không phải chưa kịp tới gần đã biến thành tro bụi rồi sao?

Không chút suy nghĩ, trên người Trịnh Xá liền bùng lên ngọn lửa đỏ hồng như máu. Ngọn lửa này không phải là hình thức cụ thể hóa của ánh sáng tâm linh gì mà chỉ vốn vẹn là một kỹ năng của vampire mà thôi. Nhưng kỹ năng này lại có một hiệu quả đặc biệt, đó chính là ngăn cản nhiệt độ cực cao, hắn đã từng thí nghiệm chuyện đó trong Resident Evil 2, chỉ là... Hắc viêm lúc đó rõ ràng là không có uy lực như hắc viêm hiện tại, tan vàng chảy đá, không gì không thiêu.

Quả nhiên, ngọn lửa đỏ máu chỉ kiên trì được có hai giây ngắn ngủi, sau đó hoàn toàn bị ngọn lửa màu đen đồng hóa. Nói cũng kỳ lạ, đã là lửa thì sao có thể bị thiêu đốt được? Nhưng sự thật đúng là như vậy, ngọn lửa màu đen không ngờ lại thật sự thiêu đốt, đồng hóa ngọn lửa màu đỏ, có lẽ đây mới chính là ngọn lửa hủy diệt chân chính, không gì không đốt cháy được.

Trịnh Xá thấy ngọn lửa màu đỏ máu bị phá, hắn cũng không dám chần chừ nữa, chân nguyên lực và ma

lực trong cơ thể ngưng tụ bên ngoài cơ thể, hai luồng ánh sáng màu đen, màu trắng xuất hiện trong hai lòng bàn tay hắn. Chỉ thấy hai tay hắn hợp lại, hai luồng năng lượng gắn kết lại với nhau giống như một quả cầu, chỉ có điều quả cầu năng lượng kết hợp lại cũng không mang hai màu đen trắng nữa mà hoàn toàn hỗn độn mờ mờ mịt mịt. Bên trong quả cầu hỗn độn vô số luồng khí nhỏ bé không ngừng uốn khúc, chuyển đổi, phảng phất như còn có sấm sét tung bay. Trịnh Xá cũng không kịp nghĩ nhiều, vung tay ném quả cầu xuống phía dưới.

Quả cầu nằm trong tay Trịnh Xá chỉ to bằng quả trứng gà, nhưng sau khi rời khỏi tay hắn liền lập tức to lên bằng quả bóng rớt, hơn nữa thể tích còn đang không ngừng tăng lên, phản ứng và khí tức bên trong càng thêm cuồng loạn, mơ hồ như có hai luồng khí đen trắng đang tác động kịch liệt với nhau. Đến khi quả cầu bằng quả bóng rớt tiếp xúc với mặt đất, nó rút cuộc cũng phản ứng hoàn toàn, từ một mảng hỗn độn biến thành hai màu đen trắng, rồi tới năm màu bảy sắc, sau đó là vô số màu sắc rực rỡ xuất hiện bên trong quả cầu, cuối cùng nó vụt phát nổ mãnh liệt.

Lấy điểm quả cầu phát nổ làm trung tâm, vô số luồng sóng xung kích lan tràn ra bốn phía, mặt đất xung quanh mấy trăm mét sụp đổ nát vụn. Càng tiếp cận trung tâm vụ nổ, khung cảnh càng hỗn loạn, mù mịt, mặt đất tan nát xung quanh cũng bị sức nổ cực lớn trộn thành một mảnh, giống như lúc thiên địa sơ khai, đất lửa gió nước sôi trào không ngớt.

Ngọn lửa đen hình than nên lốc xoáy hắc viêm cũng thật sự bất phàm, ngoài bộ phận gần mặt đất nhất bị quả cầu phát nổ làm biến mất ra thì đại bộ phận hắc viêm còn lại chỉ bị chấn tan ra mà thôi. Năm thanh cự kiếm đã vỡ nát cũng đồng thời hóa thành hắc viêm vô biên, một lần nữa ngưng tụ quanh người clone Trịnh Xá, tạo nên biển lửa vô cùng vô tận, giống như cơn phần nộ của kim cương phạt đà, bao trùm cả trời đất.

“Phù, thoát rồi, chỉ là chiêu này tiêu hao quá lớn, mặc dù không phải kiểu thí mạng như Hồng hoang khai thiên tích địa nhưng số lượng chân nguyên lực và ma lực lãng phí vô ích còn lớn gấp mười lần Hồng hoang. Ít nhất cũng đã mất mất một phần mười chân nguyên lực và ma lực rồi, cần phải cẩn thận hơn một chút nữa.”

Trịnh Xá vừa thoát khỏi lốc xoáy hắc viêm lập tức thở phào. Năng lực tự hồi phục của thân thể Tiềm long biến cũng là hạng nhất, chỉ sau vài hơi thở các vết bỏng không nặng lắm đã lành lại khá nhiều. Cùng lúc đó, hắn liền tiếp sử ra mấy lần Nguyệt bộ, nhảy ra khỏi hố đất đã sụp đổ nát vụn, tiến lên khoảng trống vẫn còn kiên cố ở cách đó không xa.

- ...Chẳng trách, không hổ là bản chính của ta, chỉ vờ vờ dựa vào một chút đau đớn từ Resident Evil 2... Chút đau đớn nhỏ nhoi đó, phối hợp với khí lượng nhỏ hẹp như của người, không ngờ cũng có thể đạt tới trình độ như hiện tại, nắm giữ sức mạnh cấp độ thể này, quả nhiên là số mệnh tập trung. Lần luân hồi này, quả thực có thể do người làm “vai chính”...

Phục Chế Thể lặng lẽ nhìn điểm trung tâm hỗn độn đang dần dần tiêu tan, một lúc lâu sau mới thở dài, nói.

- Đau đớn lúc đó?

Trịnh Xá lập tức trong lòng đại nộ. Hắn vốn vẫn luôn canh cánh về việc đó, tuy những lời Phục Chế Thể nói rất khó nghe nhưng cuộc chiến đó thật sự là mấu chốt để hắn mạnh mẽ lên. Chính vì nỗi đau phải chịu đựng trong trận chiến đó mà hắn mới bắt đầu muốn có được sức mạnh, hơn nữa còn từ từ càng lúc càng mạnh, cho đến tận hôm nay... Hắn cuối cùng cũng có lực lượng để tranh đoạt danh hiệu mạnh nhất với Phục Chế Thể. Ngoài ra, chính clone Trịnh Xá cũng dựa vào đau đớn và thù hận mới trở nên mạnh mẽ như bây giờ, chẳng lẽ, đau thương và thù hận không phải mấu chốt để mạnh mẽ lên...

Không đúng! Đau thương và thù hận không phải mấu chốt để mạnh mẽ lên, nó chẳng qua chỉ là biểu hiện bên ngoài của mạnh mẽ mà thôi!

Trịnh Xá sớm đã vượt qua tâm ma, hơn nữa hắn còn dùng phương thức vứt bỏ thân mình để vượt qua tâm ma, tâm chí đã sớm cứng rắn đến mức không gì phá được, vạn tà bất xâm. Mặc dù trong lòng nhất thời nảy sinh dao động với niềm tin của mình, nhưng đó cũng chỉ là chuyện trong một chớp mắt, tâm chí hắn lập tức xác định sự kiên trì của mình là không hề sai lầm, tuyệt không giống như những cường giả tăng thứ tư chưa vượt qua tâm ma, một khi lòng tin trong tâm bị phá thì sẽ rất dễ dàng rơi vào trạng thái tâm ma.

Có thể nhận định rằng, với mức độ tâm chí kiên định của Trịnh Xá và clone Trịnh Xá, cho dù là ảo giác do kế hoạch hoàn thiện loài người của Adam sản sinh ra cũng không cách nào mê hoặc được họ. Adam nếu muốn đánh bại hai người bọn hắn thì buộc phải lấy lực đấu lực mới được. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Adam tính toán hấp thu tất cả mọi người xung quanh hắn, chờ đến khi phát triển đến một mức độ nhất định mới đi tìm hai tên Trịnh Xá, hắn cũng là người tự biết điểm mạnh điểm yếu của mình.

“Cái gọi là đau thương và thù hận, chẳng qua là sự tổn thương đến người hoặc chuyện mà mình trân trọng nhất, ví dụ như trong lòng ta luôn để ý tới đồng đội và La Lệ, ví dụ như ký ức của Triệu Anh Không cùng ca ca của cô ấy, ví dụ như Minh Yên Vi, người yêu của Trương Hằng, hoặc cũng giống như quốc gia trong lòng Vương Hiệp vậy. Chỉ có những vết thương chạm đến niềm tin như vậy mới mang tới đau thương và thù hận không thể xóa nhòa. Mà chỉ cần vượt qua sẽ đau khổ và thù hận đó thì đại đa số mọi người sẽ đều điên cuồng muốn có được sức mạnh vì thế thoát nhiên qua thì có vẻ như đau thương và thù hận mang tới sức mạnh, nhưng kỳ thực đó là do sự kiên trì vào niềm tin của bản thân mang tới. Chỉ có niềm tin đã xâm nhập vào tận cốt tủy, sau khi bị thương tổn mới có thể mang tới lực lượng càng mạnh mẽ... Ta có niềm tin, so với kẻ đã hoàn toàn biến niềm tin thành thù hận và điên cuồng như hắn... Ai mạnh hơn đây?”

Nghĩ tới đây, Trịnh Xá sắc mặt nghiêm lại, nói:

- Ta biết cảm giác đau thương cùng thù hận trong lòng người... Ta cũng không có cách nào giúp đỡ người, vì thế chỉ có thể dùng phương thức công bằng nhất, chiến đấu với người một trận. Là thắng hay là thua, hãy cứ để thực lực của chúng ta quyết định đi. Xem xem lòng tin của ta mạnh hơn, hay là đau thương và thù hận của người mạnh hơn... Ta khác người, nếu về mặt lực lượng ta cũng đã lựa chọn con đường hoàn toàn ngược lại với người. Một chiêu vừa rồi là chân nguyên lực và ma lực kết hợp lại, giống như lúc âm dương chưa phân, hoàn toàn hỗn độn. Ta gọi chiêu thức này là Hồng hoang... Bất quá đây còn chưa phải là Hồng hoang thật sự. Thế nào, phát huy uy lực chân chính của Lệ viêm đi, ép ra Hồng hoang, sát chiêu cuối cùng của ta. Đừng nói với ta, Lệ viêm của người chỉ vốn vẹn có khả năng thiêu đốt như bề ngoài, nếu thật sự như vậy thì năm thanh cự kiếm hắc viêm lúc trước xuất hiện và tấn công kiểu gì chứ?

- ...Lệ viêm, vừa là thực thể, lại vừa không phải thực thể, nó chẳng qua chỉ là hiện thực hóa của cảm xúc cuồng bạo trong lòng ta mà thôi. Nó vốn có liên quan đến tinh thần, nếu không phải là người tâm chí kiên định, vạn tà bất xâm thì ở bên trong ngọn lửa này, cho dù không bị thiêu đốt thì cũng không chịu đựng nổi tâm ma ăn mòn, dần dần tự vây khốn mình mà chết. Ngoài ra, bạo lệ do tâm sinh, có thể là lửa, có thể là kiếm, có thể là đao, có thể là vạn vật... Ý niệm trong lòng người phát sinh, như là sát ý, như là kích động, đều sẽ phản ứng trên Lệ viêm của ta. Ta phải thừa nhận, chiêu thức Hủy diệt của người, chỉ riêng về tốc độ cùng sức mạnh đã vượt hơn ta rất nhiều, nhưng ta không thể phản ứng không có nghĩa là ý niệm không thể phản ứng. Trong tâm người dấy nên một niệm, tất vạn pháp sinh, Lệ viêm tự nhiên sẽ sinh ra phản ứng ngăn cản người.

Nói tới đây, Phục Chế Thể hơi ngừng lại rồi mới tiếp tục:

- Có lẽ người thật sự có tư cách ép ta đến mức phải dùng toàn lực. Đến tận bây giờ vẫn chưa có một ai có thể ép ta tới mức độ đó, cứ cố gắng đi...

- Vậy sao? Xem ra ta cũng phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng nhỉ?

Trịnh Xá cười lạnh đáp, dưới chân sử ra Thế, lao về phía Phục Chế Thể, Hồ hồn đao trong tay dùng sức chém ra. Quang mang tỏa ra trên thân đao không hề có vẻ mờ mịt như khi truyền chân nguyên lực, cũng không phải là cảm giác áp bức cực mạnh như khi truyền ma lực mà có vẻ hỗn độn mờ ảo, phẳng phất như một tầng sương khói không thể dùng mắt thường nhìn xuyên qua được.

Trịnh Xá lúc ban đầu khi sử dụng uy lực của Hồ hồn đao thì chỉ truyền có một mình chân nguyên lực vào bên trong, sau này có ma lực thì dùng ma lực thay thế, uy lực cũng coi như lớn hơn rất nhiều. Đến bây giờ cảnh giới của hắn không ngừng tăng lên, đặc biệt là được Sở Hiên hỗ trợ trực cơ thành công, giúp hắn có năng lực khống chế được chân nguyên lực và ma lực. Tuy vẫn chưa thể giống như Hủy diệt, hình thành trạng thái Hủy diệt trong nháy mắt, tạo nên trạng thái Hồng hoang trong nháy mắt nhưng chỉ riêng việc truyền chân nguyên lực và ma lực ngưng tụ lại một chỗ, uy lực cũng đã vượt xa bất kỳ một loại chân nguyên lực và ma lực đơn độc nào rồi. Nếu giải thích từ tế ra thì luồng sức mạnh đó có nguyên lý cực kỳ tương tự với Ma động pháo, do vậy uy lực cũng mạnh đến kinh khủng.

Hổ phách đua như một luồng hỗn độn, không hề có chút màu mè gì, chỉ vung ngang chém tới, cả tốc độ lẫn sức mạnh đều lớn đến mức không thể tưởng tượng được, lại công thêm uy lực của Hồng hoang bản sơ cấp, thật sự có chút vẻ “trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công”(*). Mặc cho người có ngàn cách vạn cách, ta chỉ có một chiêu lấy lực phá đạo, phá hết ngàn vạn chiêu thức của người.

Quả nhiên vừa mới va chạm, cự kiếm hắc viêm trong tay Phục Chế Thể liền ầm một tiếng nổ tung, bản thân hắn càng bị sức nổ của cây kiếm thổi bay ra xa mấy trăm mét. Đang lúc Trịnh Xá muốn xông tới tiếp tục công kích thì ngọn lửa màu đen vô cùng vô tận lại vụt ngưng tụ lại. Đám lửa chỗ thì ngưng tụ thành kiếm, chỗ thì ngưng tụ thành đao, chỗ thì ngưng tụ thành giáo, cũng có cả cung tên, dao, búa, roi, kích. Nhất thời bao quanh người Trịnh Xá đâu chỉ có thập bát ban vũ khí chữ, tính tổng số lại ít nhất cũng phải tới hơn trăm món. Không những thế, trên số vũ khí này lửa đen bập bùng, khí thế không hề thua kém thanh cự kiếm hắc viêm lúc trước chút nào, khiến cho Trịnh Xá bị vây ở bên trong nhìn mà phải khê nuốt nước bọt.

“Khốn kiếp, hắn có còn là người nữa không? Phá được một thanh cự kiếm đã tốn nhiều khí lực như vậy rồi, ở đây ít nhất cũng phải có cả trăm món vũ khí hắc viêm, ánh sáng tâm linh của hắn nhiều vô cùng vô tận sao?”

- Lệ viêm. Bách binh trùng(**)...

Phục Chế Thể ở cách đó mấy trăm mét lặng lẽ đứng dậy, hắn đưa tay về phía một trăm món vũ khí hắc viêm, khê vung lên, số vũ khí đó liền ầm ầm lao xuống. Đây không phải là loại thể ngưng tụ bình thường như lốc xoáy hắc viêm mà là vật thật thật sự do ngọn lửa đen cụ thể hóa ra, uy lực so với lốc xoáy hắc viêm còn cao hơn cả trăm lần. Trịnh Xá dùng trạng thái Hủy diệt đỡ lấy ba bốn món vũ khí thì còn được, nhưng theo sau là mười, hai mươi món vũ khí khác liên tục đánh xuống. Nếu như hắn dùng Hổ hồn đao ngưng tụ chân nguyên lực và ma lực để chống lại số vũ khí hắc viêm này thì sẽ khiến chúng phát nổ kịch liệt, chỉ vón vụn vài món thôi đã làm thân thể Tiềm long biến của hắn chấn động đến gần nội thương, dần dần, hắn đã cảm thấy không thể chống đỡ được nữa.

“....Hồng hoang...”

- Hồng hoang, khai thiên tích địa!

Chân nguyên lực trong cơ thể Trịnh Xá từ trong Tử Phủ trong não đổ dồn xuống, ma lực cũng từ đan điền cuộn thẳng lên, hai luồng năng lượng thuộc tính hoàn toàn tương phản giao hòa với nhau ở chỗ trái tim hắn. Ngay lập tức, một luồng sức mạnh khổng lồ đến mức khó mà tưởng tượng nổi bộc phát trong thân thể hắn. Luồng sức mạnh đó thật sự quá lớn, đến cả thân thể Tiềm long biến của hắn cũng không cách nào chứa đựng nổi, khi sử dụng là thân thể lập tức bắt đầu hư hỏng. Nhưng sức mạnh chung quy vẫn là sức mạnh, Trịnh Xá rút cuộc cũng sử dụng được luồng sức mạnh kinh khủng đó ra.

Một luồng sức mạnh khổng lồ truyền nhập vào trong Hổ hồn đao, chỉ thấy vung tay chém ra, trong nháy mắt đã có mấy chục món vũ khí hắc viêm bị đánh bay lên cao, sau đó bị luồng sức mạnh to lớn kia phá nát, lại biến thành lửa đen vô tận. Những vũ khí hắc viêm còn lại căn bản không thể kịp tiếp tục chém xuống, Trịnh Xá chỉ vón vụn bước tới một bước, mặt đất liền bị lực lượng từ bước chân hạ xuống phá nát bầy, khí lưu kịch liệt thổi văng tất cả vũ khí hắc viêm ra xa, phảng phất như có lốc xoáy, không, là như có một vòi rồng vừa quét qua. Khi Trịnh Xá bước lên phía trước, sau lưng hắn liền sinh ra khí lưu hủy diệt kinh khủng như vậy, đồng thời hắn đã lao đến trước mặt Phục Chế Thể, vung đao chém ngang tới.

Vật cực tất phản, trong thế giới mà các tiểu đội luân hồi trải qua, chỉ có tốc độ cùng sức mạnh thì cùng lắm cũng chỉ là một tên tay sai, hơn nữa còn là tay sai hạng hai hạng ba. Nếu muốn mạnh hơn nữa thì nhất định phải cường hóa các loại thuộc tính hoặc là nắm giữ các loại kỹ năng các nhau, ví dụ như kỹ năng ám sát các loại. Nhưng chính như bốn chữ “vật cực tất phản”, khi tốc độ cùng sức mạnh vượt qua giới hạn của sức tưởng tượng, đạt tới mức độ không thể dùng lời lẽ để biểu đạt thì chúng sẽ là sát chiêu tối cao thật sự, không có bất kỳ thuộc tính, kỹ năng nào có thể đối kháng được. Chính như Hồng hoang khai thiên tích địa của Trịnh Xá vậy, giờ tay nhắc chân đã có uy lực khổng lồ như dựng trời mở đất, cho dù là Lệ viêm thân diệu khôn lường của clone Trịnh Xá, khi đối mặt cũng không thể ngăn cản được chút nào. Nếu như hắn không có chiêu thức cùng đẳng cấp... Vậy thì chắc chắn phải chết.

Khi Hổ hồn đao kề sát đến người, hắc viêm quanh người Phục Chế Thể một lần nữa thuận theo sát ý của

Trịnh Xá mà biến đổi, chỉ là lần này nó không biến thành vật chất thực thể như vũ khí hắc viêm các loại mà hóa thành một loại vật chất màu đen tuyền còn u tối hơn cả hắc viêm. Ngọn lửa đen dày tới mấy mét biến thành một lớp màng mỏng chỉ dày vón vện có một, hai phân, cứ như vậy ngăn cản trước lưỡi Hồ hồn đao. Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong chưa tới một nháy mắt, Hồ hồn đã chém thẳng xuống lớp màng mỏng màu đen nhưng không ngờ là lớp màng đó lại dẻo dai vô cùng, một đao mang theo sức mạnh kinh người chém xuống vậy mà lại chỉ chém ngập vào nó một quãng, không thể hoàn toàn phá vỡ được. Sức mạnh trên đao không ngừng giảm xuống, chỉ sau nửa giây ngắn ngủi đã không còn lại một chút lực lượng nào. Trịnh Xá cũng không hoảng hốt, buông tay thả Hồ hồn đao ra, vùng quyền đánh thẳng vào chỗ lớp màng mỏng bị phá rách. Một quyền này tuy cũng xuyên qua lớp màng, bị hút đi mất hơn một nửa sức mạnh nhưng lực lượng còn lại vẫn âm âm đánh thẳng vào vai trái Phục Chế Thể, phá nát vụn cả một nửa thân thể hắn.

Sức mạnh của Hồng hoang khai thiên tích địa quả nhiên là có uy lực dựng trời mở đất, một quyền chỉ còn lại tới đa bốn năm phần lực lượng không ngờ lại có thể đồng thời đánh nát cả ngọn lửa đeo bao trùm bên ngoài cùng với một nửa thân thể Phục Chế Thể. Phần xác còn lại cũng bị đánh bay ra xa mấy trăm mét, rơi bịch xuống đất, sống chết chưa rõ.

Trịnh Xá vốn còn định tiếp tục truy kích nhưng lớp màng mỏng đó không biết là bằng loại vật chất gì, không ngờ lại mang theo lực hút cực mạnh tràn về phía hắn. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể nhặt Hồ hồn đao, nhảy lùi về phía sau, tuy nhiên chỉ trong một thoáng chốc đó, chỗ cơ thể clone Trịnh Xá rơi xuống đã bùng lên lửa đen cuộn cuộn.

- Tương truyền... Phượng hoàng có thể hồi sinh từ trong ngọn lửa. Lệ viêm có thể hóa thành vạn vật, cũng có thể biến thành thân thể ta... Rất tốt, rất mạnh mẽ. Có thể bức ta đến mức độ này, bản chính của ta, người có thể tự hào rồi đấy. Vậy tiếp theo là đáp lễ của ta, coi như sự tôn trọng với thực lực và niềm tin của người...

- Nguyên ám, vũ trụ kết thúc! (***)

(*) Đọc Thần Điều hiệp lữ thì rõ

(**) Bách binh trùng: mộ của trăm loại binh khí.

(***)Nguyên ám: bóng tối nguyên thủy.

792. Chương 25: Nguyên Ám Đấu Hồng Hoang... Kết Thúc Và Bắt Đầu! (2) - Kết Thúc

Được xưng tụng là kẻ mạnh nhất...

-Trong tất cả các đội ngũ của toàn thể giới luân hồi, những người mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư trở lên, thông thường đều có chiến pháp đặc trưng của riêng mình, sức chiến đấu cũng vượt xa cực hạn của người bình thường. Nói khái quát một chút, đám cường giả mở cơ nhân tỏa tầng thứ ba này khi trở về thế giới hiện thực, có thực lực hủy diệt một quân đoàn hay không chưa nói, ít nhất là hoàn toàn không có vấn đề gì khi đối phó với số lượng sư đoàn. Tất nhiên, trong số này cũng có những kẻ cực đoan cá biệt, chỉ lợi hại trong tác chiến đơn độc, khi đối đầu với kẻ địch trên phạm vi lớn thì lộ rõ sự yếu kém, nhưng tóm lại, cơ nhân tỏa tầng thứ ba là một tiêu chuẩn để đánh giá thực lực một thành viên tiểu đội luân hồi có đủ thực lực hay không. Cũng đương nhiên, chuyện này không phải là tuyệt đối, một số người ở dưới tầng thứ ba, có được rất nhiều điểm thưởng và chi tiết, hoán đổi đủ loại thuộc tính, vũ khí, kỹ năng, mạnh đến mức loạn xì ngầu, những người như vậy cũng tồn tại, cho nên tầng thứ ba chỉ vền vẹn là có thực lực, còn chưa đến mức độ chiếm ưu thế tuyệt đối.

Còn cơ nhân tỏa tầng thứ tư thì lại là một ranh giới chính thức xác định một thành viên tiểu đội luân hồi có phải là cường giả hay không. Phạm những người tiến vào lĩnh vực này, cho dù nói thế nào cũng đều là cường giả siêu cấp hàng thật giá đúng, trong bất kỳ đội ngũ nào cũng chắc chắn thuộc vào thành phần chủ chiến lực của chủ chiến lực. Những người như vậy trong toàn thể giới luân hồi cũng không quá hai mươi người, có thể nhận định họ là cường giả đứng tại đỉnh cao của thế giới luân hồi. Bọn họ từ trên cao khinh

bỏ nhìn xuống những kẻ thực lực thấp kém hơn mình ở phía dưới, cho dù đối phương là cả một đội ngũ cũng không lọt vào trong mắt họ.

Mà clone Trịnh Xá lại càng là kẻ cá biệt nhất trong số những người này, cũng là cường giả vô địch mạnh mẽ nhất, sức nặng đó cực kỳ kinh người. Càng hướng chi, Ác Ma đội vốn là đội ngũ tồn tại bằng phép tắc của rừng rậm, trong một đội ngũ như vậy muốn xưng là kẻ mạnh nhất trong thế giới luân hồi, nếu không có thực lực thì đừng có mà mơ. Phải biết rằng, trong Ác Ma đội có sự tồn tại của tên bệnh hoạn Triệu Chế không, chẳng có việc gì cũng kéo người đánh một trận được, bên cạnh có một kẻ biến thái như thế, hẳn vẫn có thể vững vàng ở vị trí mạnh nhất, có thể thấy danh hiệu này hoàn toàn không có chút khoa trương nào, quả thực là hàng thật giá thật.

Bản thân Trịnh Xá cũng đã trải qua vô số lần chiến đấu, trải qua vô số thử thách sinh tử, từng bước từng bước không ngừng mạnh lên. Mỗi lần thay đổi, mỗi lần nỗ lực, mỗi lần cảm động, mỗi lần cố gắng, tất cả mọi thứ hợp lại mới giúp hắn có được tư cách đủ để khiêu chiến Phục Chế Thể. Nhưng cũng chỉ vốn vẹn là có tư cách mà thôi, cho dù hắn sử dụng Hồng hoang khai thiên tích địa cũng tuyệt không dám đảm bảo có thể giải quyết Phục Chế Thể. Hơn trăm thanh vũ khí hắc viêm đó thật sự mang uy lực vô cùng, thiếu chút nữa thì hắn đã bị vây bên trong mà mất mạng, nhưng đối với kẻ được gọi là mạnh nhất như clone Trịnh Xá thì... Sức mạnh cấp độ đó vẫn còn quá yếu, quá yếu.

Sau khi Trịnh Xá sử dụng Hồng hoang khai thiên tích địa, các lực lượng không cùng đẳng cấp này quả nhiên đã không còn tác dụng gì nữa, dễ dàng phá tan trăm thanh vũ khí hắc viêm, lần đầu tiên đánh thẳng vào thân thể clone Trịnh Xá. Vết thương như vậy đủ khiến người bình thường lập tức mất mạng, nhưng ai mà biết Phục Chế Thể được ngọn lửa đen thiêu đốt một trận, không ngờ lại hồi phục trong nháy mắt, toàn thân không vương một chút máu tươi nào. Đương nhiên, nếu chỉ vẹn vẹn như vậy thôi thì cũng chẳng sao, Trịnh Xá hoàn toàn tự tin vào uy lực của Hồng hoang khai thiên tích địa. Bất kỳ sự vật nào cũng phải có giới hạn, cho dù là khả năng hồi phục khủng bố hơn cũng được, chỉ cần công kích nhanh chóng hơn, mãnh liệt hơn khả năng hồi phục thì clone Trịnh Xá sẽ thật sự phải chết, nhưng mà... Chiêu thức để Phục Chế Thể xác lập vị thế kẻ mạnh nhất cũng đã xuất hiện, tên nó là Nguyên âm, vũ trụ kết thúc!

Lấy tấm màn vật chất mỏng vừa ngăn cản Hồ hồn đao lúc trước làm chủ thể, ngọn lửa màu đen xung quanh nhanh chóng dung nhập vào trong khiến cho tấm màn mỏng càng lúc càng to lớn. Nhưng không biết tấm màn này rút cuộc là do vật chất nào tạo nên, ngọn lửa màu đen vô cùng vô tận vậy mà chỉ vẹn vẹn biến thành một phần nhỏ của tấm màn dày một phân, đến khi toàn bộ ngọn lửa đen gần như phủ kín bầu trời lúc trước đều hóa thành màn mỏng thì khi co lại cũng chỉ được một quả cầu tròn đường kính khoảng một mét. Quả cầu đen tuyền như mực, ánh sáng xung quanh tới gần nó liền bị uốn cong, hấp thu, đất đá dưới đất không ngừng bị kéo lên, hút vào bên trong quả cầu mà bản thân quả cầu thì lại càng không ngừng thu nhỏ, đến khi còn lớn khoảng bằng quả bóng bàn thì đột nhiên co rút vào trong, một lỗ đen xé rách không gian đã xuất hiện.

Lỗ đen này cũng không phải lỗ đen theo nghĩa của thiên văn học phổ thông, chỉ vẹn vẹn là một cái lỗ lớn màu đen không nhìn thấy rõ bên trong mà thôi. Lỗ đen cao khoảng bốn, năm mét, rộng ba, bốn mét, cư như vậy xé rách không gian đứng đó, người ngoài nhìn vào không khỏi toàn thân phát lạnh.

- Đây là đáp lễ của ta với ngươi, một loại sức mạnh mà đến cả ta cũng cảm thấy run sợ. Luôn tiện cũng phải nói, nhất định phải giải quyết ngươi trong vòng mười phút, nếu không một khi ta không khống chế nổi sức mạnh của nó thì nó sẽ thật sự phát triển thành lỗ đen, ngoài ta ra không ai khác có thể sống sót. Ta nghĩ ngươi cũng không hy vọng như vậy phải không...

Phục Chế Thể nhìn Trịnh Xá, thì trào nói. Không biết tại sao... Có lẽ là ảo giác, Trịnh Xá đột nhiên cảm thấy như trông thấy trong mắt hắn thoáng một tia cô độc... Trong mắt cường giả mạnh nhất, tâm chí kiên định vô song như hắn, xuất hiện vẻ cô độc?

- Rất tốt! Hồng hoang khai thiên tích địa của ta cũng không duy trì được bao lâu. Nếu đây đều là công phụ giữ nhà của chúng ta rồi thì cũng chẳng cần nói nhiều nữa làm gì... Tới đi! Clone của ta, đây là sức mạnh cuối cùng để kháng với ngươi của ta!

Trịnh Xá hít sâu một hơi, há miệng hét lớn, vung Hồ hồn đao xông về phía Phục Chế Thể

“Thật tịch mịch....”

Trong mơ hồ, Trịnh Xá phảng phất như nghe thấy tiếng của Phục Chế Thế, nhưng giờ phút này hắn đã không thể suy nghĩ được gì nhiều nữa rồi. Sau khi sử dụng Hồng hoang khai thiên tích địa, hắn dùng tốc độ không gì sánh được, tránh qua cái lỗ đen quái dị kia, lao vọt tới bên cạnh Phục Chế Thế, đồng thời Hồ hồn đao mang theo sức mạnh cực lớn, chém thẳng xuống.

Hiện tại, chiến đấu trong cả thế giới luân hồi đã tới thời khắc nóng bỏng nhất, quyết định đội ngũ mạnh nhất, quyết định kẻ nào mạnh nhất, trận chiến cuối cùng này đã sắp sửa kết thúc. Những người có thực lực cao nhất của hai đội Trung Châu, Ác Ma đã sớm đấu đến lưỡng bại câu thương, ngoại trừ Hạo Thiên đang không biết tung tích ra thì những kẻ có thể ảnh hưởng tới kết quả của trận chiến cuối cùng ngoài hai tên Trịnh Xá thì chỉ còn lại hai tên Sở Hiên, đây cũng là kết quả đáng sợ nhất của chiến thuật Vương đối vương, binh đối binh.... Cùng bại!

- ...Lại cân bằng, quả nhiên...

Clone Sở Hiên đột nhiên thần sắc khê động, vài giây sau hắn mới nói với Sở Hiên trước mặt.

- Không, không phải lại cân bằng, mà là nhất định sẽ cân bằng. Trận chiến cuối cùng tiến hành theo phương thức này mới thực sự là trận chiến cuối cùng, cũng là trận chiến cuối cùng duy nhất phù hợp với mục đích.

Sở Hiên bỗng ngẩn đầu nhìn lên trời, đáp lại,

Lúc này hai người vẫn đang lơ lửng giữa không trung, sau lưng clone Sở Hiên còn có một cô gái, đó chính là Trương Tiểu Tuyết đang nắm giữ Phong Thần bảng. Tới giờ phút này, hai người đã đánh nhau hơn nửa tiếng đồng hồ, dường như trên mặt Sở Hiên đã xuất hiện nếp nhăn, tóc đã bạc mất một nửa, ngay cả sắc mặt trắng xanh của Trương Tiểu Tuyết cũng nói rõ, hai bên kỳ thực đã hoàn toàn kiệt sức rồi.

Clone Sở Hiên chăm chú nhìn Sở Hiên hồi lâu rồi mới nói:

- ...Trận chiến cuối cùng duy nhất phù hợp với mục đích? Ta dựa vào Phong Thần bảng mới biết, trong tay người cũng có công nghệ kỹ thuật tu chân, vì thế biết chuyện này cũng không có gì lạ.... Quay lại vấn đề chính, người còn được bao nhiêu sinh mệnh lực để mà tiêu xài? Thân thể người lúc này bao nhiêu tuổi rồi, bốn mươi? Năm mươi? Hay là sáu mươi!

- Bên người thì sao? Còn bao nhiêu điểm nhân quả? Đã gặp sức bài xích của thế giới đến mức nào rồi? Nếu thiên tai bình thường cũng không đủ triệt tiêu sự bài xích này thì sẽ có thiên thạch rơi xuống nhỉ? Hoặc là các người sẽ bị sức bài xích vô hạn trực tiếp đẩy ra khỏi vị diện vũ trụ này, không biết người sẽ lựa chọn cái nào đây?

Sở Hiên cũng không do dự, hắn lập tức đáp lại.

- ...Đều có khả năng. Nhưng chuyện làm ta thấy tò mò là, người liên tục để Đông Hoàng chung hấp thu năng lượng lưu tán xung quanh, ngoài một bộ phận có thể dùng để khôi phục sinh mệnh lực cho người, phần lớn năng lượng đều được dự trữ lại. Người muốn làm gì đây? Để ta đoán thử xem... Người muốn can thiệp vào kết quả trận chiến cuối cùng này.

Clone Sở Hiên lại mở miệng nói.

- ...Đây cũng là thắc mắc của ta. Điểm nhân quả gì đây ta không thể biết được là còn bao nhiêu nhưng trong thân thể cô gái sau lưng người cũng bắt đầu tích trữ năng lượng, người đang chuẩn bị làm gì vậy?

Sở Hiên cũng lập tức trả lời.

- Ồ, vậy à?

Clone Sở Hiên lại tựa như khá ngạc nhiên, hắn yên lặng liếc nhìn Trương Tiểu Tuyết một cái, nhưng cũng không hỏi gì cả, đoạn tiếp tục nói với Sở Hiên:

- Hiện tại đã không cần ta phải làm gì nữa rồi. Thực lực clone Trịnh Xá nhất định có thể dễ dàng chiến thắng, vì thế tiếp tục giằng co xuống nữa cũng chẳng sao. Ta tới đây chỉ bị bài xích, chỉ cần rời khỏi vị diện vũ trụ này là được, còn người thì sao? Một khi thất bại sẽ chết không chỗ chôn thân, người đã hoàn toàn rơi vào thế yếu rồi.

- ...Sao mà bằng người được. Lúc trước ta đã nói rồi, coi đội viên là quân cờ ngay từ đầu đã xác định sự thất bại của người rồi. Thực lực thành viên Ác Ma đội của người mạnh hơn thành viên trong đội ta đâu chỉ vài lần? Dù sao cũng đã lường bại câu thương rồi, không phải người muốn biết tình cảm là thứ gì sao? Trận chiến cuối cùng này cũng sắp đến lúc kết thúc rồi, đây là lúc tốt nhất để cho người biết đáp án... Ta sắp đẩy mạnh tấn công đây!

Hai Sở Hiên đều lặng lẽ nhìn nhau, vẻ mặt họ vĩnh viễn lạnh lùng và trầm tĩnh như vậy, chỉ có Trương Tiểu Tuyết ở sau lưng là thần sắc thoáng vẻ khấn trương. Nàng dù sao cũng không phải hai người trong cuộc, cũng không phải là Sở Hiên không tình cảm, là người bàng quan trong trận chiến đỉnh cao này, cũng là “vũ khí” quan trọng nhất, tâm tình nàng hiện tại chắc chắn là vừa lo lắng vừa khấn trương, còn có một tia dự cảm mơ hồ, như có như không...

“Chẳng lẽ, thật sự phải dùng đến số điểm nhân quả dự trữ cuối cùng đó? Chỉ là làm như vậy, cả ta và hẳn đều sống chết khó đoán...”

Hai Sở Hiên cuối cùng cũng thật sự dốc toàn lực, một người rung động Đông Hoàng chung, từng đợt sóng chấn động lan truyền ra cả trăm dặm, trong phạm vi trăm dặm đó, phẳng phất như cả không gian, thời gian cũng đều hoàn toàn đóng băng, người duy nhất không bị ảnh hưởng chỉ có Trương Tiểu Tuyết cùng Phong Thần bằng năng đang cầm trong tay. Khi mấy luồng tín niệm lực của Sở Hiên bắn tới, Phong Thần bằng liền rung lên, xoay chuyển càn khôn nhân quả, mấy luồng tín niệm lực đều không bắn trúng clone Sở Hiên, lệch khỏi quỹ đạo bay ra xa. Theo Phong Thần bằng được phát động, clone Sở Hiên cũng thoát ra khỏi sự giam cầm của Đông Hoàng chung, lật tay bắn trả lại mấy luồng tín niệm lực nhưng lập tức bị chấn động của Đông Hoàng chung làm tiêu tan. Hai bên lại bắt đầu giao chiến kịch liệt như lúc trước... Chỉ có điều không biết là ngẫu nhiên hay cố ý, phương hướng chiến đấu của hai người đã càng lúc càng tới gần chiến trường chính của hai tên Trịnh Xá.

“Đúng là cuộc đấu nhảm chán, hai kẻ biết rõ tận chân tơ kẽ tóc về nhau, thực lực cũng không có cách biệt lớn, thậm chí người cũng được nhân bản hoàn chỉnh lại, muốn phân thắng bại trong thời gian ngắn thật quá khó... Trịnh Xá, cố gắng kiên trì, biện pháp phá cục cuối cùng của kế hoạch này sắp tới rồi...”

Sở Hiên lặng lẽ liếc nhìn về phía xa, tiếp đó liền không để ý tới bên đó chút nào nữa, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào clone Sở Hiên trước mặt. Hai người vừa đánh vừa bay, không lâu sau đã bay đi xa cả mấy chục dặm, càng lúc càng tiếp cận nơi hai tên Trịnh Xá giao chiến.

Cùng lúc đó, ở bên kia, Trịnh Xá đã bắt đầu giao đấu với Nguyên ám, vũ trụ kết thúc của Phục Chế Thể. Nói cũng lạ, lỗ đen đó rõ ràng là một phương thức xé rách không gian, nhưng vậy mà lại cũng được hấn sử dụng dễ dàng như Lệ viêm. Khi Trịnh Xá dùng tốc độ và sức mạnh cấp độ Hồng hoang lao về phía Phục Chế Thể, vô số lỗ đen bé nhỏ như hạt đậu liền xuất hiện, lơ lửng quanh người hắn. Hồ hồn đao chém trúng một hạt lỗ đen liền lập tức như thoát lực, sức mạnh đao tiêu tan với tốc độ cực kỳ nhanh, mà hạt lỗ đen lại chẳng hề có chút biến đổi nào, vốn trông thế nào thì vẫn như thế ấy, vốn lớn bằng nào thì vẫn lớn bằng đó. Thấy vậy, Trịnh Xá cũng không dám dùng thân thể công kích như lúc trước, chỉ có thể phát lực chém mạnh một đao xuống khoảng đất trước mặt hai người.

“Ta không tin những hạt lỗ đen này lại có thể phòng ngự được cả không gian dưới chân người. Cho dù ta nảy sinh một niệm, Lệ viêm của người liền có thể lập tức tự động phòng ngự, nhưng cũng phải có tốc độ di chuyển để phòng ngự chứ? Hồng hoang của ta... Hả?”

Trịnh Xá vừa mới bỏ một đao xuống đất, làm mặt đất vỡ vụn ra, nhưng hắn còn chưa kịp tung người nhảy xuống thì Phục Chế Thể, vốn đến cả tốc độ cấp độ Hủy diệt cũng không phản ứng kịp, không ngờ lại dùng tốc độ và sức mạnh không thua kém gì hắn xông thẳng tới trước, hung hăng đánh một quyền vào bụng hắn. Mặc cho thân thể Tiềm long biến của Trịnh Xá cứng rắn đến mức nào, lực đạo cú đấm này vẫn làm bụng hắn thủng ra một lỗ không sâu lắm, đồng thời, Trịnh Xá cũng bị đánh văng ra xa hơn nghìn mét, vạch thành một rãnh dài trên mặt đất.

- Đây là sức mạnh của ta... Sao người có thể có được sức mạnh Hồng hoang, khai thiên tích địa? Chờ đã... Lỗ đen, hấp thu... Lỗ đen của người có thể hấp thu sức mạnh, sau đó biến thành sức mạnh của người?

Trịnh Xá chỉ cảm thấy cổ họng ngọt, hắn cố gượng nuốt ngụm máu tươi đó xuống, bấy giờ mới quay sang phía Phục Chế Thể, kinh ngạc hỏi.

- Mặc dù chỉ là bản sơ khai của lỗ đen nhưng dù sao cũng là sức mạnh cuồng bạo nhất, tận cùng nhất của cả vũ trụ, nếu không trong khoảnh khắc lỗ đen hình thành, tại sao chúng ta lại bị hút vào bên trong biến thành những nguyên tố hoặc là hạt quark nguyên thủy nhất... Người muốn xem thử loại sức mạnh này không?

Clone Trịnh Xá tựa hồ cũng có chút ngạc nhiên nhìn hai tay mình. Sức mạnh hấp thu được từ Trịnh Xá, kể cả chỉ có một chút ít thôi thì đó dù sao cũng là sức mạnh và tốc độ cấp Hồng hoang, trình độ đó khiến Phục Chế Thể cũng phải trầm kinh ngạc không thôi.

Vừa dứt lời, Phục Chế Thể đập mạnh dưới chân, không ngờ lại tạo thành mức độ phá hoại không thua gì khi Trịnh Xá di động. Mặt đất hoàn toàn nứt toác, người thì lao thẳng về phía Trịnh Xá đang ở cách đó hơn nghìn mét. Chỉ thấy Trịnh Xá vụt tránh qua bên, tốc độ và sức phản ứng tuy không kém nhưng đứng trước tốc độ và sức mạnh như của Phục Chế Thể lúc này cũng hoàn toàn không thể làm đến mức vô thanh vô tức như lúc trước nữa. Phục Chế Thể khê vung tay lên, vô số hạt lỗ đen nhỏ bé đã bao trùm lấy hai người, quanh người Trịnh Xá lại càng bị lỗ đen vây kín mít, có muốn trốn ra cũng không được.

- Nhìn cho rõ đi, đây là bộ mặt thật của Nguyên ám sau khi hấp thu sức mạnh....

Clone Trịnh Xá lại giơ tay lên, những hạt lỗ đen lơ lửng bốn phía vụt ngưng tụ lại xung quanh những lỗ đen lớn nhất. không chỉ như thế, mỗi lần ngưng tụ một hạt lỗ đen, sức hút từ các lỗ đen tập trung lớn kia lại càng mạnh hơn, trong khoảnh khắc, Trịnh Xá không ngờ lại cảm giác được bản thân mình đang từ từ bay lên không trung. Trên đầu hắn, một đoàn không gian uốn khúc lớn bằng quả bóng rổ đang từ từ hình thành. Đoàn không gian đó và những lỗ đen đã thấy lúc trước có chút khác biệt, dùng mắt thường nhìn vào phẳng phất như thấy vô số không gian đang hình thành và tan vỡ. Nếu coi lỗ đen lúc trước là một lỗ đen tĩnh thì đoàn không gian uốn khúc hiện tại là một lỗ đen đang vận động, sức hút của hai bên hoàn toàn khác nhau.

Trịnh Xá vỗ mạnh đôi cánh rồng, dùng sức cường hành ép mình cố định lại. Nhưng theo sức hút từ xung quanh liên tục tăng trưởng, dựa vào sức mạnh Hồng hoang, khai thiên tích địa vậy mà cũng cảm thấy có chút trúc trắc. Phải biết rằng đây là lực lượng cấp độ Hồng hoang, mạnh hơn Hủy diệt vô số lần, với sức mạnh như thế mà vẫn cảm thấy trúc trắc thì có thể hiểu sức hút từ đoàn không gian uốn khúc kia mạnh đến mức nào.

“Có điều... Đây cũng là một cơ hội...”

Trịnh Xá trong lòng máy động, hắn đột nhiên phát hiện những hạt lỗ đen phân bố xung quanh đã trở nên cực kỳ thưa thớt. Sau khi hợp thành mấy đoàn không gian uốn khúc, con đường thông giữa hắn và Phục Chế Thể đã từ từ mở ra, tuy ở đó vẫn còn hai đoàn không gian uốn khúc canh phòng nhưng đối với Trịnh Xá thì nó thật chẳng khác gì một lối đi tuyệt vời.

Cũng không kịp suy nghĩ nhiều, Trịnh Xá vụt ngưng tụ sức mạnh toàn thân lại. Đến giờ phút này, hắn đã phát động Hồng hoang, khai thiên tích địa được hơn một phút, gần như sắp sửa tới giới hạn chịu đựng tối đa của thân thể hắn rồi. Cho dù trong Lord of the Rings hắn mới tập được kỹ năng hỗ trợ nhưng cũng không cách nào mãi mãi duy trì trạng thái này, vì thế cơ hội duy nhất này rất có thể cũng chính là cơ hội cuối cùng của hắn...

Chỉ trong không phẩy không mấy giây ngắn ngủi, Trịnh Xá từ dưới đất xông lên, sức mạnh cực lớn làm hắn giống như một cơn gió xoáy, dễ dàng vượt qua những hạt lỗ đen và đoàn không gian uốn khúc. Ở lối thông cuối cùng có hai đoàn không gian ngăn trở, hắn dùng cách chặn lại một đoàn cái. Trong khoảnh khắc, từ trong đoàn không gian uốn khúc xuất hiện một lực hút khủng khiếp, phẳng phất như cơn mạnh mẽ hơn cả Hồng hoang, khai thiên tích địa, chỉ nghe roạt một tiếng, thân thể Tiềm long biến mạnh mẽ vô song đã rách toạc, hai chiếc cánh rồng cộng bí xé rời ra khỏi sau lưng. Trịnh Xá vụt sử dụng Nguyệt bộ, trốn thoát khỏi sức hút của đoàn không gian uốn khúc, trong thời gian đó thậm chí cả Hồ hồn đao cũng rơi lại trên đất, tuy vậy hắn cuối cùng cũng xông đến trước mặt Phục Chế Thể.

- Tóm được người rồi... Ta biết người đang phải gánh chịu những gì, nhưng vẫn không thể không nói với người, người đi sai đường rồi! Ta không thể cho người biết cái gì là đúng, nhưng ta sẽ đánh bại người, vượt qua người! Bởi vì ta mang theo gánh nặng còn quan trọng hơn tất cả thù hận, điên cuồng, cùng tất cả cảm xúc đen tối của người nhiều! Ta nhất định có thể vượt qua người!

Trịnh Xá vung tay bắt lấy Phục Chế Thể, cũng mặc kệ hắn còn có thể dung sức mạnh của Hồng hoang, khai

thiên tích địa hay không, chỉ điên cuồng đâm thẳng vào mặt hắn. Tiếp đó Trịnh Xá cũng không cho hắn quyền được bay ra xa, một tay bắt lấy hắn, tay kia vung lên đánh loạn vào người hắn, hết lần này tới lần khác, không ngừng công kích vào những bộ phận quan trọng trên cơ thể hắn. Đầu tiên là phần bụng Phục Chế Thể bị đánh nát nát, sau đó là tim và lồng ngực, rồi đến hai cánh tay, đang lúc Trịnh Xá muốn một quyền đánh nát óc hắn thì đột nhiên trông thấy Phục Chế Thể nở một nụ cười lạnh lẽo.

- Vượt qua ta ư? Dựa vào cái gì để vượt qua ta? Sức mạnh của ngươi? Hay là khí độ của ngươi? Hay là cái mà ngươi gọi là niềm tin?

Phục Chế Thể ngửa mặt lên trời cười lớn, đồng thời hắn tung chân đá ra, một luồng sức mạnh hoàn toàn vượt trội lực lượng cấp Hồng hoang đá thẳng vào bụng Trịnh Xá. Cùng lúc đó, vô số lực hút cực mạnh cũng xuất hiện sau lưng Trịnh Xá, kéo hắn từng chút, từng chút một tiến về phía mấy đoàn không gian uốn khúc kia. Sức mạnh của các đoàn không gian uốn khúc đó so với lúc trước thì còn mạnh hơn vài lần, khiến cho đến cả lực lượng cấp độ Hồng hoang của hắn cũng chung quy không cách nào cưỡng hành tránh né.

- ...Nhìn thấy rõ chưa? Đây là chênh lệch giữa chúng ta.

Trên người Phục Chế Thể bùng lên ngọn lửa màu đen, cùng lấy ấy thân thể hắn cũng từ từ khôi phục nguyên dạng. Đến tận lúc này, hắn mới khẽ vươn tay ra, mà khi thân thể hắn di động, Trịnh Xá mới nhìn rõ trên da hắn có cái gì. Một lớp màng màu đen cực kỳ mỏng manh ép sát vào da thịt hắn, mỗi đòn công kích lúc này đều làm cho Nguyên ám, vũ trụ kết thúc của hắn càng thêm mạnh mẽ. Đến bây giờ, những đoàn không gian uốn khúc kia chung quy đã không thể nghịch chuyển được nữa.

“Thất bại sao? Ta sắp thất bại sao? Gánh vác sự tin tưởng của đồng đội, gánh vác sự hy sinh của đồng đội, gánh vác niềm tin mà họ trao cho ta, như vậy ta cuối cùng vẫn phải thua sao?”

Trịnh Xá điên cuồng giãy giụa toàn thân, cố gắng tránh khỏi sức hút của đoàn không gian uốn khúc. Nhưng lực hút của lỗ đen mạnh mẽ đến mức nào, cho dù đây không phải là lỗ đen bản hoàn chỉnh đi nữa thì với Hồng hoang, khai thiên tích địa của hắn.... Đặc biệt là hiện tại hắn đã dần dần không thể sử dụng sức mạnh cấp độ này nữa, hồng hoang chung quy đã không địch nổi lỗ đen rồi...

- Trịnh Xá... Ta không còn nhiều thời gian nữa, nhất là sau khi ánh sáng tâm linh của ta dung hợp vào cơ thể ngươi thì mức độ tiêu hao cũng sẽ càng lúc càng lớn. Trong thời gian ngắn nhất, một đòn giải quyết đối thủ đi... Còn nữa, đội trưởng, cảm ơn ngươi đã luôn quan tâm, có thể cùng mọi người cùng nhau chiến đấu, đó là những ngày vui vẻ nhất từ khi ta có ký ức tới nay, cảm ơn mọi người...

Đúng lúc Trịnh Xá đã hoàn toàn tuyệt vọng thì chợt một giọng nói bình thản khẽ vang lên bên tai hắn, giọng nói này nghe qua hắn là của Triệu Anh Không, chỉ là tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa với sức hút của đoàn không gian uốn khúc này, trong phạm vi mười dặm căn bản không thể tồn tại một bóng người, cô ấy làm thế nào lên đến cạnh mình? Không đợi Trịnh Xá nghĩ ra được câu trả lời, hắn đột nhiên cảm thấy một thứ gì đó thanh mát, thuần tịnh tiến vào trong cơ thể. Cảm giác đó thật sự rất khó hình dung, phẳng phất như chỉ trong nháy mắt, lại phẳng phất như đã trải qua cả một lượng kiếp vũ trụ luân hồi, sát na và vĩnh hằng như đang hòa hợp vào nhau lúc này. Tiếp đó, toàn thân Trịnh Xá khẽ rung lên, một luồng khí lưu hỗn độn khổng lồ bộc phát ra. Luồng khí lưu hỗn độn đó lấp đầy lực hút của đoàn không gian uốn khúc, còn Trịnh Xá thì khẽ đạp chân, cả người nhảy vọt ra xa mấy trăm mét, tựa như hoàn toàn thất thần đứng ngây ra đó.

- Đây là trình độ mà ngươi đang đứng sao? Clone của ta... Loại cảm giác này, cùng với đủ loại vật chất cơ bản xung quanh, đủ loại năng lượng lưu chuyển trong cơ thể, phương hướng vận chuyển của tất cả mọi thứ trong vũ trụ... Đây là trình độ mà ngươi đang đứng sao? Tầng thứ tư cao cấp, tiếp cận tới tầng thứ năm?

Trịnh Xá yên lặng nhìn hai tay mình, lại quay sang phía Phục Chế Thể, hỏi.

Phục Chế thể lại giống như không chút kinh ngạc về việc Trịnh Xá thoát khỏi, hắn phát tay chỉ huy mấy đoàn không gian uốn khúc tập hợp lại với nhau, hình thành một đoàn không gian duy nhất, cứ như vậy đứng yên trước mặt hắn, đoạn bình tĩnh nói:

- Đột phá rồi? Trong khoảnh khắc sinh tử quan đầu, đột phá đến cấp độ phi nhân à? Không, trên người ngươi còn có ánh sáng tâm linh của người khác? Hơn nữa chỉ có ánh sáng tâm linh không hoàn chỉnh mới

có thể dung hợp với ánh sáng tâm linh của người khác trong thời gian ngắn... Đúng rồi, là “hắn” sắp xếp như vậy, nếu không với sức mạnh của người sao có thể sống sót qua đòn vừa rồi?

- “Hắn”? À đúng, tầng thứ tư cao cấp, có thể cảm nhận được rung động tinh thần mà chỉ có tinh thần lực không chế giả mới có thể cảm nhận được. Đồng đội của ta...

Trịnh Xá yên lặng nhìn xuống những sợi dây thừng trên cổ tay. Những sợi dây quấn kín đặc, ngoài dây thừng của ba người Sở Hiên, Lưu Úc, Lâm Tuấn Thiên vẫn chưa bay đến ra thì những đồng đội khác đều đã tử vong. Trong đó tại dây thừng của Chiêm Lam còn để lại một đoạn lời nhắn, chỉ là Trịnh Xá lúc này cũng không có tâm trí đâu để cẩn thận xem xét, tất cả suy nghĩ của hắn đều đã đặt hết vào kẻ địch duy nhất trước mắt.

- Clone của ta, bây giờ ta cuối cùng cũng thật sự có tư cách đối chiến với người... Sau lưng gánh vác quá nhiều chuyện, ta đã không thể chịu được được một lần thất bại nào nữa! Ta nhất định có thể vượt qua người!

Trịnh Xá nghiêng răng, vung tay lên, Hổ hồn đao đang cắm ngấp dưới đất thuận thế bay vào trong tay hắn. Đối với người mở cơ nhân tỏa tầng thứ tư đã sơ bộ nhìn thấy được lĩnh vực năng lượng mà nói, loại kỹ xảo còn con này gần như tương đương với bản năng. Ngoài đó ra, với cấp độ không chế nhập vi đạt tới mức nguyên tử và năng lượng, uy lực kỹ năng càng mạnh vượt quá sức tưởng tượng.

Trịnh Xá dưới chân khẽ động, không còn tư thế di động điên cuồng như khi sử dụng Hồng hoang lúc trước nữa, dưới chân thậm chí không làm bắn lên nửa phân bụi đất, nhưng tốc độ lại hoàn toàn không kém gì tốc độ cấp Hồng hoang. Giờ phút này hắn vẫn đang duy trì trạng thái Hồng hoang, khai thiên tích địa, một trong những thay đổi lớn nhất của trình độ cơ nhân tỏa tầng thứ tư cao cấp chính là nhập vi đối với năng lượng... Vận pháp giai thông, vận dụng hai loại năng lượng xung đột nhau, chỉ cần có năng lượng tồn tại, loại xung đột này sẽ có thể duy trì liên tục, chỉ cần không vượt quá gánh nặng tối đa của bản thân là hoàn toàn không có vấn đề gì. Nói cách khác, Trịnh Xá giờ phút này gần như có thể sử dụng Hồng hoang, khai thiên tích địa không hạn chế!

Nhưng vậy thì đã làm sao? Nguyên âm của Phục Chế Thể lại càng có uy lực vô cùng, phòng ngự, tấn công đều hoàn mỹ, hơn thế nữa còn có thể hấp thu sức mạnh của kẻ tấn công, làm uy lực của đoàn không gian uốn khúc càng thêm mạnh mẽ. Đây gần như đã là thủ đoạn, kỹ năng của các Thánh nhân rồi, không thể ngờ được clone Trịnh Xá mới chỉ đến tầng thứ tư cao cấp mà đã có thể sáng tạo ra, chẳng trách hắn được xưng tụng là kẻ mạnh nhất, thật sự không hề có chút khoa trương.

Trịnh Xá bước chân khẽ động, trong lúc chuyển đổi đã xông về phía Phục Chế Thể, tiếp đón hắn là đoàn không gian uốn khúc mang lực hút kinh người. Phục Chế Thể lại vừa chia đoàn không gian uốn khúc ra mấy chục phần, ngoài một bộ phận xoay chuyển quanh người hắn thì những đoàn không gian uốn khúc còn lại liên tục bay về phía Trịnh Xá. Trịnh Xá cũng không dám dùng thân thể tiếp xúc với những đoàn không gian có sức hút cực mạnh này mà đưa Hổ hồn đao chém ngang ra, nghênh đón một đoàn không gian. Âm một tiếng cực lớn, đoàn không gian uốn khúc không ngờ lại bị Hổ hồn đao hoàn toàn chém thành hư vô, không còn lại một chút dấu vết nào. Trịnh Xá cũng không dừng lại, trong chớp lát đã lại có mấy đoàn không gian bị chém thành hư vô, cứ tiếp tục thế này có vẻ như chỉ cần hắn tiêu hao hết số không gian uốn khúc của Phục Chế Thể thì thắng lợi nhất định sẽ thuộc về hắn.

- Đúng thế, tầng thứ tư cao cấp. Đòn tấn công của người đã xâm nhập vào nguyên tử và năng lượng, dưới một kích mọi thứ biến thành hư vô, thanh đao đó nếu chém trúng người ta thì sợ là đến cả Lệ viêm cũng không cách nào chưa trị... Thật đáng tiếc, đáng tiếc. Tới tận bây giờ mới đạt tới tầng thứ tư cao cấp, người thật sự nghĩ rằng mình còn có chút hy vọng chiến thắng sao? Chẳng lẽ người nghĩ lúc này ta dẫn dụ người đánh mấy chục quyền, sức mạnh trong đó đều là hư không ư?

Phục Chế Thể thoáng cười lạnh, số không gian uốn khúc một lần nữa tụ hợp lại, hình thành một khối không gian lớn khoảng hai mét, bao trùm lấy hắn vào bên trong, quanh người Trịnh Xá không còn lại một đoàn không gian uốn khúc nào nữa.

- Từ Lệ viêm đến lỗ đen mô phỏng, sau khi hấp thu đủ sức mạnh sẽ biến thành không gian uốn khúc, nếu tiếp tục truyền thêm sức mạnh nữa thì không gian uốn khúc sẽ biến thành lỗ đen thu nhỏ thật sự... Nếu ngay từ lúc còn là Lệ viêm cho đến khi lỗ đen mô phỏng, người có được sức mạnh như bây giờ thì nói không

chừng ta quả thật có thể bại trong tay người. Nhưng đến tận lúc này, trận chiến cuối cùng cũng đến lúc để kết thúc rồi...

Phục Chế Thể lắc lắc đầu, vẻ cô độc trong mắt hắn càng hiện lên rõ rệt.

- Ngu xuẩn. Tin tưởng vào cái mà người gọi là niềm tin, tin tưởng vào kỳ vọng mà dám yếu đuối dành cho người, tin tưởng vào bản tính yếu đuối rõ ràng là giả dối đó. Người cần bản không hề trưởng thành tới mức mà ta kỳ vọng... Bỏ đi, để người sống thì được ích gì?

Cũng không biết Trịnh Xá có nghe rõ những gì hắn nói hay không, chỉ thấy tên này vụt nghiêng rằng, vung Hồ hồn đao chém về phía đoàn không gian uốn khúc bên ngoài cơ thể clone Trịnh Xá. Một đao này chém xuống lại không giống như lúc trước, lấy lực phá xảo, biến tất cả mọi thứ chém xuống thành hư vô mà ngược lại, giống như đánh bùn sang ao, sức mạnh khổng lồ không ngừng tan biến, còn đoàn không gian uốn khúc thì càng lúc càng to lớn lên. Đến khi đoàn không gian uốn khúc sắp sửa lan đến thân thể hắn, Trịnh Xá mới rút đao lùi về, nhưng lúc này đã hơi chậm mất một chút. Đoàn không gian uốn khúc chợt co rút lại, tất cả tập trung tại cách trước ngực Phục Chế Thể khoảng hai mét, hình thành nên một đốm đen kịt nhỏ như mũi kim. Tiếp đó, một lực hút không thể diễn tả nổi đột ngột bùng phát, đất đã dưới chân nhanh chóng tan vỡ, bị kéo lên không trung, mây bay trên trời cũng bị kéo rút xuống dưới đất, Trịnh Xá đứng mũi chịu sào tuy còn có thể miễn cưỡng chống chọi những sức mạnh trên người hắn lại từ từ mất đi. Tối đa chỉ sau vài giây nữa, hắn sẽ hoàn toàn bị lỗ đen thu nhỏ này nuốt chửng....

“Các đồng đội...”

Thời gian quay ngược lại trước đó khoảng hơn một phút, phạm vi giao chiến của Sở Hiên và clone Sở Hiên đã tới gần phạm vi giao chiến của hai tên Trịnh Xá, thậm chí ở trên không, bọn hắn còn có thể thấy được dấu trường hình trụ ở đằng xa. Tuy nhiên cũng chỉ đến như vậy, hai bên tựa như không hề có ý định tiến thêm một bước, điên cuồng giao đấu với nhau tại đây. Đừng nói bộ dạng Sở Hiên đã già nua đến mức nào, thậm chí cả clone Sở Hiên có Phong Thần bảng xoay chuyển càn khôn nhân quả cũng đã bắt đầu già đi, có thể nói hai bên đều đã đến mức đèn cạn hết dầu.

Sở Hiên đột nhiên bỏ coilgun xuống, cũng không tiếp tục tấn công mà dùng Đông Hoàng cung chấn bay mấy luồng tín niệm lực, chỉ thấy hắn lên tiếng hỏi:

- Clone của ta, tại sao người lại sống?

- ...Ta muốn vượt lên

Clone Sở Hiên cũng lặng lẽ bỏ coilgun xuống, hắn gật đầu đáp.

- Vượt lên cái gì? Vậy tình cảm thì sao?

Sở Hiên lại hỏi.

- Vượt lên cái gì cả ta và người đều biết, nói ra lại không còn gì hay nữa... Còn về tình cảm, nó chẳng qua chỉ tượng trưng cho việc bị trí tuệ của người bình thường làm ô nhiễm, hoặc là lý do mà những kẻ yếu đuối bịa ra để có thể chạy trốn. Bản chính của ta, người đến cả điểm ấy cũng không thấy rõ sao? Hay là... Người đã bị những kẻ trong Trung Châu đội làm ô nhiễm rồi?

Sở Hiên nghe vậy, có vẻ như đang nhớ lại chuyện gì đó, một lúc lâu sau mới nói:

- Chỉ vốn vẹn là vượt lên thôi sao? Còn nhớ bầu trời sao mà cha đưa chúng ta đi xem không? Chuyện ấy...

- ...Người đúng là đã bị ô nhiễm rồi. Bản chính của ta, theo những gì mà ta biết được, quy tắc sinh tồn của Ác Ma đội mạnh hơn của Trung Châu đội rất nhiều. Có thể đối với xã hội loài người bình thường thì cần phải có giả dối mềm yếu mới có thể xóa nhà được khúc mắc trong xã hội, nhưng đối với những người khổng lồ có khả năng để vượt lên thì tư tưởng của người đã biến thành gánh nặng cho chính người rồi.

Clone Sở Hiên lắc lắc đầu, hắn giơ coilgun lên, chỉ thẳng về phía Sở Hiên, nói.

- Tình cảm của con người bao hàm vô số khả năng. Hai chúng ta ở vào hai hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt, người thủy chung vẫn quán triệt cách làm của ta lúc ban đầu, tất cả nhắm tới đa hóa lợi ích. Còn ta thì đã trải qua rất nhiều, cũng hiểu rằng tiềm lực mà họ có được không phải chỉ là một chuỗi con số. Những

chuyện như hy sinh... Người của Ác Ma đội đại khái chưa bao giờ hiểu được ý nghĩa của hai chữ đó đúng không?

Sở Hiên thấy clone Sở Hiên gỡ coilgun lên, hần vậy mà lại từ từ nhắm mắt lại. Dựa vào đặc tính của Đông Hoàng chung, hần nhanh chóng tìm thấy vị trí của Trịnh Xá, lúc này Trịnh Xá đã vung dao chém vào đoàn không gian uốn khúc, còn lỗ đen thu nhỏ bản chính thức thì đang dần hình thành, đồng thời, hần cũng thấy được những sợi dây thừng đeo chi chít trên cổ tay Trịnh Xá.

- Đồng đội... Hai tiếng thật xa lạ mà cũng thật thân quen, cảm giác này... Thật ảm áp...

- Sở Hiên, muốn đi ngắm sao không?

- Sao ư?

Cảnh tượng trong giây phút đó, dùng đôi mắt mình để thật sự hiểu được thế giới, hoặc có thể nói là dùng đôi mắt mình để thật sự hiểu được một cảnh tượng của thế giới, mà không phải một đám chữ viết và con số, giây phút đó, phẳng phất như có thứ gì trong tim hần, vỡ ra...

Cái chết của cha già tóc bạc như sương, cảm giác khó chịu đó khiến trái tim như rút lại, nhưng lại không cách nào diễn tả, không cách nào hình dung, không cách nào bật khóc, cảm giác ấy thật khó chịu, không bao giờ muốn trải qua một lần nữa...

Đám người Trung Châu đội đúng là ngây thơ, vậy mà còn mở miệng ngậm miệng toàn lương thiện với đồng đội. Chẳng lẽ họ không biết rằng, những kẻ có thể nhanh chóng bán rẻ mình nhất, thường thường đều chính là đồng đội của mình sao?

Nhưng loại cảm giác đó là gì vậy? Những gì đã nghe, đã thấy sau khi hồi sinh, cảm giác bền chặt hơn cả chiến hữu, kẻ vai nhau đồng sinh cộng tử, những chuyện đó, hần thật sự không thể nào hiểu nổi... Đây là đồng đội sao?

Đó là những lúc Trịnh Xá cố ý đánh hần một phát, đó là những lúc Trình Khiếu luôn rất “không cẩn thận” nói xấu “sau lưng” hần, đó là những lúc mọi người vô ý lộ ra nụ cười dè dặt... Thật là ảm áp. Cảm giác đó cũng giống như lần đầu tiên nhìn thấy trời sao, khi đường chứng kiến một cảnh tượng chân thực nhất của thế giới này...

Cho nên, vì chút ảm áp khó mà có được này, vì chút chân thực khó mà thấy được này, hần không tiếc hủy diệt tất cả những gì ngăn cản trước mặt!

Sở Hiên sử dụng đặc tính của Đông Hoàng chung cảm thụ dấu ấn tinh thần ẩn chứa trong những sợi dây thừng. Dấu ấn tinh thần chân thực nhất trong khoảnh khắc tử vong, mỗi người bọn họ, tình cảm đồng đội thuần túy nhất nhất, vài giây sau, khóe mắt Sở Hiên bỗng trào ra hai giọt nước trong suốt.

- Ta... Khóc sao? Đây là cảm giác khóc ư? Còn cả nước mắt, tại sao....

Sở Hiên thoáng giật mình, hần khẽ quệt giọt lệ bên khóe mắt, thì thào nói.

- Đó là dấu hiệu người đã trở nên yếu đuối, người đã bị suy nghĩ của những kẻ tầm thường làm ô nhiễm...

Clone Sở Hiên trong lòng cũng thầm kinh ngạc nhưng hần vẫn không chút biến sắc, đáp.

Không, đây là... Nước mắt ta muốn cùng mọi người sống sót..

Sở Hiên vụt ngẩng đầu lên, ánh mắt hần chưa từng có lúc nào kiên định như thế, cho dù là đeo mắt kính thôi miên cũng chỉ đến như vậy. Cùng lúc đó, đồ hình văn tự ký hiệu trong mắt hần cũng hiện lên, ánh nhập toàn bộ chiến trường của Trịnh Xá ở cách đó cực xa, tiếp theo hần không ngờ lại đưa tay bắt lấy Đông Hoàng chung đang lơ lửng trên đầu, kéo nó xuống.

- Clone của ta, người không phải muốn biết trong Đông Hoàng chung ngưng tụ sức mạnh lớn như vậy là để làm gì sao? Bây giờ ta trả lời người vậy. Có một loại quan hệ đáng để tin tưởng gọi là đồng đội, có một loại lời thề đáng để vứt bỏ cả tính mạng gọi là kẻ vai, có một chênh lệch lớn nhất giữa hai người chúng ta... Gọi là tình cảm. Trịnh Xá, đây là trợ giúp cuối cùng của ta, hãy chiến thắng nhé!

Sở Hiên nói xong, toàn thân hắn liền tỏa ra tín niệm lực rực rỡ chói lọi, luồng tín niệm lực này cực kỳ mạnh mẽ, ánh sáng sắc sỡ trên đầu hòng sủng của clone Sở Hiên so với nó chỉ như đom đóm đua sáng với trăng rằm. Tiếp theo đó, Sở Hiên đẩy toàn bộ tín niệm vào trong Đông Hoàng chung, đoạn nhẹ nhàng ném nó về phía clone Sở Hiên.

“...Đồng đội? Hay là... Người thân... Có các người ở bên cạnh, thật sự cảm thấy rất ấm áp...”

Sau khi ném Đông Hoàng chung ra, thân thể Sở Hiên lập tức từ từ tan ra, giống như đã hóa thành tro bụi, ngoài một nhúm tro nhỏ sót lại thì không còn tìm thấy một chút dấu vết nào của hắn trong không gian này nữa, phảng phất như hắn chưa từng tồn tại. Dấu ấn duy nhất hắn để lại, Đông Hoàng chung thuận theo hướng ném đâm thẳng về phía clone Sở Hiên. Hai luồng tín niệm lực của clone Sở Hiên bắn trúng vào thân chuông nhưng chỉ như hòn sỏi nhỏ rơi giữa biển khơi, biến mất không chút tăm tích. Không chỉ như vậy, càng tới gần clone Sở Hiên, Đông Hoàng chung càng lúc càng to lớn lên, mặc cho Phong Thần bảng xoay chuyển nhân quả đến thế nào cũng không thể làm cho nó lệch khỏi phương hướng. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Trương Tiểu Tuyết đã như phát điên, liên tục truyền điểm nhân quả vào trong Phong Thần bảng, nhưng theo Đông Hoàng chung khẽ chạm vào người clone Sở Hiên, Phong Thần bảng vậy mà lại rách ra làm đôi, đồng thời Đông Hoàng chung nhẹ rung lên, clone Sở Hiên cũng dễ dàng bị chấn thành bụi phấn.

“Vậy sao? Ta thua rồi... Tình cảm... Là cái gì?”

- Không! Không thể nào! Vẫn còn, ta vẫn còn dự trữ điểm nhân quả, Sở Hiên! Cho dù ta chết người cũng nhất định phải sống!

Trương Tiểu Tuyết như đã hoàn toàn điên cuồng, nàng ta không hề tránh né Đông Hoàng chung mà chỉ không ngừng chuyển từng luồng từng luồng điểm nhân quả vào trong hai mảnh Phong Thần bảng. Cũng không biết có phải là nhân quả đảo ngược khi Phong Thần bảng bị xé rách hay không, khi thân thể Trương Tiểu Tuyết cũng bị Đông Hoàng chung phá nát, giữa không gian chợt rách xé một vệt nhỏ, hút hai mảnh Phong Thần bảng vào bên trong, cả một chút tro bụi tàn khuyết của Sở Hiên và Trương Tiểu Tuyết cũng bị kéo theo vào, tiếp đó khe hở thoáng hiện lên rồi lập tức khép lại, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Sau khi giết chết hai người, Đông Hoàng chung lại thu nhỏ lại thành chiếc chuông đồng cỡ lòng bàn tay, khẽ rung lên một cái liền biến mất không thấy dấu nữa. Đến khi nó xuất hiện thì đã đâm thẳng vào lỗ đen thu nhỏ ở trước ngực clone Trịnh Xá khoảng hai mét. Hai luồng sức mạnh to lớn vô biên va chạm vào nhau, một bên trấn áp thiên địa hồng mô, bên kia thì là thể hiện của sức mạnh cuồng bạo nhất, tận cùng nhất của cả vũ trụ. Cuộc va chạm không ngờ lại không có chút sóng chấn động hay phát nổ mạnh mẽ nào, chỉ nghe tiếng chuông đồng vang lên thanh thúy, chiếc chuông cổ xưa đã nứt ra một khe hở cực nhỏ, keng một tiếng rơi xuống đất, còn lỗ đen thu nhỏ, bé như mũi kim cũng biến mất, hoàn toàn không để lại một dấu vết nào.

Cả hai tên Trịnh Xá đều ngẩn ra, cho đến khi một sợi giây thường từ đằng xa nghiêng nghiêng ngả ngả bay tới cổ tay Trịnh Xá, hắn bấy giờ mới tập trung tâm thần vào những sợi giây, cẩn thận dùng tâm cảm thụ ẩn ký tinh thần chân thực nhất, cảm động nhất của các đồng đội.

- Vậy sao? Sở Hiên khóc rồi. Tên khốn kiếp ấy cuối cùng cũng có tình cảm rồi sao?

Trịnh Xá lẩm bẩm nói, hắn thậm chí không thèm để ý tới Phục Chế Thể mà hoàn toàn nhắm mắt lại.

- Sở Hiên? Hắn cũng bị những kẻ hèn nhát yếu đuối như các người làm liên lụy sao? Thật là đáng thương, rõ ràng là một kẻ mạnh mẽ như vậy... Trước khi chết còn giúp người sáng tạo ra một cơ hội tốt đến thế, giúp người có được một tia hy vọng có thể đánh bại được ta, người như vậy... Đúng là đáng thương, đáng buồn, những kẻ giả dối...

Phục Chế thể cười lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nhiều, quanh người hắn lại hiện lên ngọn lửa đen vô cùng vô tận. Tiếp đó ngọn lửa đen bắt đầu trực tiếp ngưng tụ biến hình, muốn một lần nữa biến thành sức mạnh cuối cùng cuồng bạo nhất kia. Cho dù lần này Trịnh Xá không thể từ từ giúp hắn truyền sức mạnh vào nhưng lực lực bản thân hắn cũng đủ để phát động, chỉ là cần tốn thời gian hơn một chút mà thôi.

Trịnh Xá cũng chẳng để ý đến hắn, thậm chí cả chân nguyên lực lẫn ma lực trên người cũng đều ngưng lại, hắn chỉ yên lặng cảm thụ ẩn ký tinh thần trên mỗi sợi dây, thật lâu sau, hai dòng nhiệt lệ trong mắt hắn

không nhin được phải trào ra.

- Ngu ngốc, người cũng khóc? Bởi vì những kẻ yếu đuối đó làm cản bước chân người? Hay vì người sợ phải đối mặt với cái chết? Người căn bản không hề trưởng thành đến mức có thể đối địch với ta, người vẫn là kẻ nhát gan, nội tâm nhu nhược lúc ấy!

Phục Chế Thể lại càng cười lạnh, hắn vừa nói vừa không ngừng ngưng tụ vô số lỗ đen không gian, ở phần trung tâm đã có một bộ phận nhỏ bắt đầu chuyển hóa thành không gian uốn khúc, chỉ cần hoàn toàn biến thành không gian uốn khúc thì hắn trước tiên sẽ đứng ở vị trí bất bại.

- Không, nước mắt này.... Là vì dũng khí, là vì sức mạnh, là vì lòng tin, là vì đồng đội... Người không hiểu được đâu, từ lúc người bước lên con đường trái ngược với ta, người sẽ vĩnh viễn không thể hiểu được. Ta nhất định có thể đánh bại người! Ta nhất định phải đánh bại người! Hồng hoang, khai thiên tích địa!

Trịnh Xá ngẩng phắt lên, chân nguyên lực và ma lực trong cơ thể một lần nữa điên cuồng hòa trộn với nhau, sức mạng khổng lồ của Hồng hoang, khai thiên tích địa một lần hình thành trong thân thể hắn. Hắn chưa bao giờ sai! Niềm tin của hắn, mục tiêu của hắn, đồng đội của hắn, dũng khí của hắn... Tất cả đều là cội nguồn cho sức mạnh của hắn, vì thế, giây phút này, hắn nhất định phải thắng, nhất định phải nắm chặt lấy danh hiệu mạnh nhất trong tay mình!

- Người không thể thắng được ta! Chỉ cần người còn chưa bỏ được sự giả dối trong tim, chỉ cần trong lòng người vẫn còn sự mềm yếu, người tuyệt đối không thể.... Nguyên âm, vũ trụ kết thúc!

Clone Trịnh Xá giống như đã phát điên, hắn âm âm chuyển dời vô số hạt lỗ đen cùng một số ít không gian uốn khúc, mang theo sức hút khó mà tưởng tượng nổi cuốn thẳng về phía Trịnh Xá. Luồng sức mạnh này cực kỳ khổng lồ, cho dù so với sức mạnh của Hồng hoang, khai thiên tích địa cũng không hề thua kém, lực lượng hai bên mạnh mẽ va chạm vào nhau...

Trong khoảnh khắc, toàn thân Trịnh Xá vụt xoáy tròn, mũi khoan dùng sức mạnh của Hồng hoang, khai thiên tích địa để chuyển động, cho dù là núi kim cương cũng có thể dễ dàng xuyên thủng. Hắn cứ xoáy tròn như vậy cường hành xuyên thẳng vào điểm mạnh nhất của các đoàn không gian uốn khúc, cho dù trong quá trình đó hắn đã mất đi không ít máu thịt trên hai vai, hai chân, cũng mất mất một cánh tay nhưng chung quy cũng vượt qua được cả khu vực lỗ đen. Cũng không đợi Phục Chế Thể khống chế lại số lỗ đen và không gian uốn khúc đó, Trịnh Xá mang theo một tia sức mạnh Hồng hoang, khai thiên tích địa cuối cùng chém thẳng vào ngực Phục Chế Thể. Lực phá hoại phát sinh từ giữa các nguyên tử và năng lượng trực tiếp tác động vào thân thể Phục Chế Thể, ngọn lửa màu đen kia cũng không thể tiếp tục bốc cháy nữa...

- Đồng đội của ta, Sở Hiền từng nói với ta một câu, thực lực mạnh mẽ, không chỉ riêng có lực lượng mạnh mẽ, mà bản thân người sử dụng cùng kỹ năng sử dụng mới là căn bản để quyết định thực lực có thật sự mạnh mẽ hay không...

Trịnh Xá nhẹ nhàng nói.

- Vậy à? Đạo ý ấy ta đã biết từ sớm, nhưng clone Sở Hiền chưa bao giờ nói với ta như thế...

Màu đỏ sậm trong mắt Phục Chế Thể đã biến mất, hắn đột nhiên vỗ cánh bay đến bên rìa trụ đất, cứ như vậy yên lặng nhìn xuống phía dưới.

- Có lẽ thế... Chính vì mất đi thứ quý giá nhất, cho nên khi thấy người khác có được mới điên cuồng muốn phá hủy... Ta thật muốn có những đồng đội như người nói, cùng với cô gái mà ta yêu...

Phục Chế Thể ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Xá, nói:

- Danh hiệu mạnh nhất... Là của người! Nhưng ta sẽ không giúp người, muốn một tương lai như thế nào... Hãy tự mình tìm kiếm đi!

Không biết tại sao, Trịnh Xá bỗng có chút buồn bã, hắn nói:

- Ta không cần người giúp đỡ! Tương lai sẽ do một tay ta mở ra, kẻ địch như thế nào ta cũng sẽ không sợ hãi...

Phục Chế Thể lặng lẽ quay đi, khẽ nói:

- La Cam Đạo còn chưa chết, hai đội viên của người có lẽ sắp bị tấn công rồi. Đi đi, cứu lấy niềm tin của người, cứu lấy sức mạnh của người... Nếu như người mãi mãi nắm giữ niềm tin không chút dao động này, có lẽ người thật sự có thể đối kháng với “hắn”...

- Vậy thì... Tương lai, giao lại cho người đó.

Nói dứt lời, Phục Chế thể tung người nhảy xuống phía dưới, cả người còn đang ở giữa không trung thì trước ngực từ từ tỏa ra ngọn lửa màu đen. Nhưng lần này ngọn lửa không có chút tác dụng nào nữa, chỉ từ chỗ vết thương không ngừng lan tràn ra xung quanh, bốc cao lên tới mấy chục mét, mà thân thể clone Trịnh Xá cũng dần dần biến thành tro bụi, tan biến đi. Đến cuối cùng, ngoài một đốm lửa đen còn đang thiêu đốt ra, Phục Chế Thể đã hoàn toàn biến mất... Kể từ được xưng là mạnh nhất...

Trịnh Xá đứng nhìn cho đến khi Phục Chế Thể hoàn toàn biến mất, hắn cũng không nói câu gì nữa. Một lúc lâu sau, từ phía dưới truyền đến một tiếng gầm cực lớn, hắn mới vội vàng lấy Goblin glider ra, bay ra bên ngoài cột chiến trường hình trụ... Đến tận lúc này hắn mới phát hiện, ánh sáng tâm linh Triệu Anh Không truyền cho hắn đã tiêu hao hết, nhưng bản thân hắn vẫn duy trì năng lực của tầng thứ tư cao cấp, trong lúc bất tri bất giác đã đột phá sao? Hay là năng lực này sẽ còn duy trì một thời gian? Tuy nhiên tất cả những chuyện đó đều không quan trọng, hắn đã có kinh nghiệm trực tiếp nhất, chỉ cần một chút thời gian nữa, hắn sẽ có thể thật sự đạt tới hơn nữa còn củng cố tầng thứ tư cao cấp. Có điều lúc này, nhiệm vụ đầu tiên vẫn là cứu hai đội viên kia.

Chỗ hai người Lưu Úc đang ở cách EVA 01 hơn một nghìn mét ở trên cao, tâm thần cả hai đều run rẩy theo từng bước chân của nó. Con quái vật này sau khi bị đả kích liên tục như vậy mà vẫn còn có thể hồi phục hoàn toàn, tuy tốc độ di chuyển so với lúc trước thì còn chậm hơn nhiều nhưng có thể thấy rõ là nó đang hồi phục. Cứ tiếp tục thế này, nó sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục đến mức như trước khi bị phá nổ, mà có lẽ còn lợi hại hơn, hai tên tay mơ bọn họ cho dù trốn lên tận trời cũng chết chắc.

-Chúng ta, chúng ta mau chạy thôi. Nhân lúc con quái vật này còn chưa hoàn toàn hồi phục, chúng ta dùng Goblon glider chạy càng xa càng tốt, đến lúc đó nó có muốn tìm chúng ta cũng không được nữa, nói không chừng chúng ta còn có thể vượt qua được trận chiến cuối cùng này ấy chứ?

Lâm Tuấn Thiên đột nhiên mở miệng nói.

- Không!

Lưu Úc bỗng trịnh trọng nhìn Lâm Tuấn Thiên nói:

- Lâm đại ca, anh còn nhớ trước khi chết Vương Hiệp đại ca nói những gì không? Chúng ta cuối cùng sẽ trở thành thành viên của tiểu đội luân hồi mạnh nhất, cho nên chúng ta nhất định phải có dũng khí đảm đương trách nhiệm và gánh nặng của danh hiệu này. Em tuyệt đối không chạy trốn, nếu anh muốn chạy thì cứ tùy ý đi. Em nhất định phải mạnh lên, mạnh đến mức đủ để xứng với danh hiệu đó!

Thấy Lưu Úc nói nghiêm trang như vậy, Lâm Tuấn Thiên cũng không thể nghĩ được cách nào, chỉ biết nhìn chăm chăm vào EVA 01 đang bước đi càng lúc càng nhanh phía dưới. Hiện tại tốc độ của EVA 01 đã có thể coi là chạy bộ rồi, cứ tiếp tục như vậy, một khi ánh sáng tâm linh của nó hồi phục, bọn họ sẽ...

- Ta rất sợ chết... Nhưng dù thế nào cũng không thể vứt bỏ một cậu bé tự mình chạy trốn được. Dù sao thì chết cũng là chết, chạy trốn chẳng qua chỉ sống thêm được vài ngày thôi... Lưu Úc, nếu như muốn mạnh lên, sau này chúng ta cùng nhau mạnh lên!

Lâm Tuấn Thiên cũng vụt nghiêng răng, nhìn Lưu Úc nói về khẳng định.

Bất quá, còn chưa đợi Lưu Úc mở miệng, một giọng nói khác đã vang lên:

- Sẽ có cơ hội, các người nhất định sẽ có cơ hội mạnh mẽ lên, đến khi đủ xứng với danh hiệu thành viên tiểu đội luân hồi mạnh nhất mới thôi. Chúng ta là thành viên Trung Châu đội!

Hai người giật mình nhìn ngó xung quanh, bấy giờ mới phát hiện trước mặt EVA 01 xuất hiện một người. Người này toàn thân đầm máu, một cánh tay đã bị xé đứt rồi, cánh tay còn lại đang cầm Hồ hồn đao, nhìn qua hoàn toàn không tương xứng với EVA 01 cao tới mấy chục mét. Nhưng không đợi hai người định thần

lại, người đó đã khẽ vung đao chém ra, EVA 01 đột ngột bị cắt đôi thành hai mảnh, trong đó một mảnh càng triệt để biến thành tro bụi, tiếp đó người này mới lấy glider bay về phía hai người Lưu Úc.

- Trịnh Xá đại ca!

- Đội trưởng!

Hai người vừa nhìn thấy Trịnh Xá, trong đầu lập tức tràn đầy cảm giác buông lỏng khôn tả, nhất thời bọn họ không ngờ còn thấy chân tay như mềm ra, chỉ hận không thể nằm dài ra đất không dậy nữa. Có điều Trịnh Xá lại nhìn hai người cười nói:

- Được rồi, đi thôi. Chúng ta còn phải tới phòng thí nghiệm số 1, ở khe núi bên kia... Bên trong còn có một cuộc ác chiến nữa. Nói không chừng còn có rất nhiều “ta” biết sử dụng Bạo tạc hoặc Hủy diệt trong đó ấy chứ....

Hai người nhất thời cũng không kịp phản ứng lại với những gì Trịnh Xá nói, chỉ có Lâm Tuấn Thiên trông thấy EVA 01 ở phía dưới lại bắt đầu hồi phục, hắn mới vội kêu lên:

- Đội trưởng, nó còn chưa chết, anh vừa rồi biến một đoạn thành tro bụi, không bằng cho nó thêm một đao đi?

- Không... Các đồng đội của chúng ta còn đang ngủ say, cần phải cứu sống tất cả bọn họ. Vùng đất Narnia à? Hơn nữa trận chiến cuối cùng này kết thúc vẫn còn tương lai của chúng ta... Có “hắn” tồn tại, ta không thể cứ như vậy mà hoàn thành trận chiến cuối cùng được. Chiến đấu tiếp theo của chúng ta còn dài, nhanh chóng trưởng thành đi, đến khi thực lực của các người đủ xứng với thành viên tiểu đội mạnh nhất, ta sẽ giải thích lại tất cả căn nguyên cho các người...

Nói đến đây, Trịnh Xá khẽ dừng lại một chút, liếc nhìn EVA 01 dưới chân, bây giờ mới chỉ về phía trước, nói:

- Đi thôi, mở ra tương lai của chúng ta, một tương lai tự do thật sự!

(Lời tác giả: Bây giờ, kết thúc thôi. Thế giới mà tôi yêu quý, Vô hạn khủng bố mà tôi yêu quý, cùng với tất cả mọi nhân vật bên trong. Bộ tiếp theo có thể đã có người đoán được là ở đâu có người tiến vào rồi, nhưng tôi vẫn phải nói là, Phạt nói, không thể nói...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-han-khung-bo>